

Thân
Uân
Chi
Tiêm

Hoàng
Dinh

Mục lục

[Quyển 1](#)

[Chương 101 → 200](#)

[Chương 201 → Hết](#)

Quyển 1

[Chương 1: Thiên La](#)

[Chương 2: Phù Dung Kiếm Kinh](#)

[Chương 3: Hoa Đại Ven Đường Rung Rinh Trong Gió](#)

[Chương 4: Ánh Chớp Tầng Tầng Như Tuyết Trắng](#)

[Chương 5: Kim Đài Ngọc Khuyết Đối Trường Sinh](#)

[Chương 6: Thiên Địa Đồng Lô](#)

[Chương 7: Luyện Kiếm](#)

[Chương 8: Hình Ảnh Không Có Âm Thanh](#)

[Chương 9: Chém](#)

[Chương 10: Yêu Tu Sông Kinh Hà](#)

[Chương 11: Hà Bá](#)

[Chương 12: Kiếp Sau Xin Nguyệt Lâm Chim](#)

[Chương 13: Cát Bụi](#)

[Chương 14: Oán Niệm](#)

[Chương 15: Mượn Pháp Lực](#)

[Chương 16: Sa Công](#)

[Chương 17: Sơn Thần Núi Thụy Bình](#)

[Chương 18: Mượn Núi Non Dùng Một Lát](#)

[Chương 19: Kinh Hà Tế Thần Chú](#)

[Chương 20: Ngự Thủy](#)

[Chương 21: Thần Chiến](#)

[Chương 22: Chặt Đầu Tế Anh Linh](#)

[Chương 23: Ba Lần Hỏi](#)

[Chương 24: Hèn Nhát](#)

[Chương 25: Dung Hợp](#)

[Chương 26: Ngưng Sát](#)

[Chương 27: Kiếm Thuật](#)

[Chương 28: Vu Cỗ](#)

[Chương 29: Vây Giết Mấy Tháng](#)

[Chương 30: Linh Bảo Tiên Thiên](#)

[Chương 31: Thế Giới Đen Trắng](#)

[Chương 32: Cơ Duyên](#)

[Chương 33: Phong Ấn](#)

[Chương 34: Mê Thiên](#)

[Chương 35: Trật Tự](#)

[Chương 36: Lục Có Lúc Cạn](#)

[Chương 37: Đấu Phép](#)

[Chương 38: Thần Miếu Lưu Ảnh](#)

[Chương 39: Thế](#)

[Chương 40: Lũ Lụt](#)

[Chương 41: Trấn](#)

[Chương 42: Thanh Khâu Có Hồ](#)

[Chương 43: Bá Lăng](#)

[Chương 44: Diệt Ma](#)

[Chương 45: Âm Phủ](#)

[Chương 46: Bình Trận](#)

[Chương 47: Vỡ Đầu](#)

[Chương 48: "Sơn Điện Phát Kiếm Thanh Tụ Khinh"](#)

[Chương 49: Vết Kiếm Qua Bao Nhiều Năm Tháng](#)

[Chương 50: Áo - Thật](#)

[Chương 51: U U](#)

[Chương 52: Chìm Trong Địa Ngục](#)

[Chương 53: Bụi Đen Đầy Trời](#)

[Chương 54: Màn Đêm Thăm Thâm](#)

[Chương 55: Ai Múa Roi Sét Dưới Vực Sâu](#)

[Chương 56: Xin Cho Ta Mãi Chìm Trong Mộng](#)

[Chương 57: Mượn Một Khúc Âm Thanh Trời Đất](#)

[Chương 58: Lời Nguyễn Ác Mộng Vong Hồn](#)

[Chương 59: Quên](#)

[Chương 60: Hóa Bướm](#)

[Chương 61: Hoàn Dương](#)

[Chương 62: Thương Tuyết Tiên Phù](#)

[Chương 63: Châu Hắc Diệu](#)

[Chương 64: Triệu Ngọc Bạch](#)

[Chương 65: Trảm Tiên Phật](#)

[Chương 66: Mượn Đường](#)

[Chương 67: Thập Diện Vi Sát](#)

[Chương 68: Kinh Hà Xa Xôi](#)

[Chương 69: Đệ Tử Thiên La](#)

[Chương 70: Quê Tỉnh](#)

[Chương 71: Tìm](#)

[Chương 72: Diệp Thanh Tuyết](#)

[Chương 73: Toàn Bại](#)

[Chương 74: Tượng Thần](#)

[Chương 75: Ai Rút Kiếm Trảm Khôi Tượng Đá?](#)

[Chương 76: Hàng Tỷ Công Xiềng Khóa Vạn Năm](#)

[Chương 77: Trọng Sinh](#)

[Chương 78: Thiên Kiếp](#)

[Chương 79: Thời Đại Yêu Tộc](#)

[Chương 80: Kiếm Hóa Vô Hình](#)

[Chương 81: Thần Du Tinh Không](#)

[Chương 82: Hóa Bướm](#)

[Chương 83: Đạo Kinh](#)

[Chương 84: Phương Thốn](#)

[Chương 85: La Phù Kiếm Tiên](#)

[Chương 86: Đấu Kiếm](#)

[Chương 87: Ly Trần](#)

[Chương 88: Điểm Danh](#)

[Chương 89: Tâm Chiến](#)

[Chương 90: Nghịch Thế](#)

[Chương 91: Giao Long Vương](#)

[Chương 92: Hóa Rồng](#)

[Chương 93: Mở Miệng Sinh Thuật](#)

[Chương 94: Linh Lung Trấn Yêu Tháp](#)

[Chương 95: Truyền Nhân Côn Lôn](#)

[Chương 96: Phệ Niệm](#)

[Chương 97: Đêm Yên Tĩnh](#)

[Chương 98: Hồi Đạo](#)

[Chương 99: Thiếu Nữ Cưỡi Hạc](#)

[Chương 100: Luyện Hồn](#)

[Chương 101: Bé Gái Đánh Cá Trên Sông Kinh Hà Năm Xưa](#)

[Chương 102: Giảng Đạo](#)

[Chương 103: Nhìn Lời Nói, Hành Động Mà Nhận Biết Phẩm Tính](#)

[Chương 104: Hộ Pháp](#)

[Chương 105: Một Ngọn Đèn, Một Đoàn Người](#)

[Chương 106: Đình Trách Mưa, Đèn Định Hồn](#)

[Chương 107: Lôi Đình Pháp Kiếm](#)

[Chương 108: Sương Trắng Như Sóng](#)

[Chương 109: Linh Hà Hầm Không Kiểm Vực](#)

[Chương 110: Dò Xét Trận](#)

[Chương 111: Con Đường Xác Chết](#)

[Chương 112: Phá Miếu](#)

[Chương 113: Hóa Kiếm Thành Tia](#)

[Chương 114: Hầm Tiên](#)

[Chương 115: Nhập Miếu](#)

[Chương 116: Trốn](#)

[Chương 117: Ngày Sau Lại Uống Túy Tiên Mộng](#)

[Chương 118: Ngoại Lực Há Độ Được Tâm Ma](#)

[Chương 119: Cớ Sao Không Luyện Tâm](#)

[Chương 120: Tồn Tại Tất Có Khắc Chế](#)

[Chương 121: Chư Tà Tránh Lui](#)

[Chương 122: Duyên Diệt, Chi Còn Thần Vị](#)

[Chương 123: Duyên Sinh Duyên Diệt](#)

[Chương 124: Một Ý Niệm, Tự Tại Thiên Địa](#)

[Chương 125: Một Quê Hời Quý Thần](#)

[Chương 126: Long Vương Kinh Hà](#)

[Chương 127: Tâm Có Mâm Non Âm Thâm Này Mâm](#)

[Chương 128: Muốn Xông Tận Trời Cao](#)

[Chương 129: Thịnh Thần Phù Hộ](#)

[Chương 130: Trời Đất Có Thần Cầm](#)

[Chương 131: Tâm Tĩnh Có Nảy Sinh, Cũng Nên Dừng Lại Ở Lễ Nghĩa Cư Xử](#)

[Chương 132: Nàng Thuộc Về Đêm Tối](#)

[Chương 133: Dưới Hàng Mi Rủ, Có Nụ Cười Khẽ](#)

[Chương 134: Trời Loạn, Ai Sẽ Lại Phong Thần?](#)

[Chương 135: Tầng Tầng Trối Buộc](#)

[Chương 136: Khắp Nơi Đều Giành Đường Sống](#)

[Chương 137: Yêu Linh Nghe Đạo Trước Thần Miếu](#)

[Chương 138: Quảng Hàn](#)

[Chương 139: Chân Thần](#)

[Chương 140: Một Đêm Đối Thần](#)

[Chương 141: Ai Khóc Ai Cười Ai Lạnh Bạc](#)

[Chương 142: Thần Phù Hộ? Tự Cứu!](#)

[Chương 143: Không Tranh Phù Hoa](#)

[Chương 144: Đi Con Đường Nào](#)

[Chương 145: "Tự Thử Bá Lăng Tế Hồn Phiền"](#)

[Chương 146: Tế Thần Bá Lăng Ta](#)

[Chương 147: Từng Có Kiếm Hà Nghiêng Trời Diệt Tiên Thánh](#)

[Chương 148: Nguyên Lực Sinh Lửa Nóng](#)

[Chương 149: Ánh Kiếm Thiêu Đốt](#)

[Chương 150: Quý Vực Chấn Nhân Gian](#)

[Chương 151: Cổ Gia Có Cô Gái Lần Đầu Chém Quý](#)

[Chương 152: Thần Linh Thủ Thân Kinh](#)

[Chương 153: Đời Này Có Thứ Gọi Là Bằng Hữu](#)

[Chương 154: Ai Không Tính Kế?](#)

[Chương 155: Mê Áo Theo Tâm Mà Sinh](#)

[Chương 156: Tâm Đã Từng Thành Kính](#)

[Chương 157: Thiêu Đốt Linh Hồn](#)

[Chương 158: Một Khúc Oan Hôn Và Dâng Nước Lũ](#)

[Chương 159: Thiên Tâm Là Gì?](#)

[Chương 160: Trừ Ma Vệ Đạo](#)

[Chương 161: Đẩy Sóng Bá Lăng Sơ Hiện Danh](#)

[Chương 162: Nếu Ta Là Có Cây](#)

[Chương 163: Nếu Ta Có Kiếm](#)

[Chương 164: Tượng Thần Trấn Trời Đất](#)

[Chương 165: Sóng Dữ Dâng Trào Nhấn Chìm Côn Lôn](#)

[Chương 166: Khi Rạng Đông Lấp Ló Giữa Những Áng Mây](#)

[Chương 167: Bảo Tháp Trấn Kinh Hà](#)

[Chương 168: Đun Sóng Nấu Biển!](#)

[Chương 169: Tượng Đá Không Sinh Mệnh Tự Chân Linh](#)

[Q1 - Phụ Chương: Tập Thơ Về Các Nhân Vật Trong “Hoàng Đình”](#)

[Quyển II - Chương 1: Trần Thế Chó Ngựa](#)

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1: Thiên La

oOo

Tháng chạp cuối đông, tuyết bay đầy trời.

Tuyết lớn đã phủ trùm lên cả một dải Thiên La dài hơn trăm dặm, cây lớn bị tuyết đọng gãy cành, suối đóng thành băng. Núi Thiên La là tên gọi chung cho một vùng núi non lớn nhỏ hơn ngàn ngọn như sao giăng, ngọn trung tâm là nơi Thiên La môn tu hành huyền môn đại đạo. Tính trong toàn bộ thiên địa, Thiên La môn là một môn phái nhỏ, nhưng trong phương viên ngàn dặm thì đây là môn phái hàng đầu, đã có lịch sử hơn ba trăm năm.

Lúc lập phái, Thiên La tổ sư đã lấy kiếm dẹp yên yêu linh khắp núi, chấn nhiếp ngàn dặm, được tôn làm Thiên La Tiên Quân. Nhưng bởi tiên đạo khó cầu, tuy pháp lực cao cường, đạo hạnh cao thâm nhưng cuối cùng Thiên La Tiên Quân vẫn không thoát khỏi luân hồi. Ông đã tọa hóa trong núi từ trăm năm trước.

Hơn trăm năm trôi qua, Thiên La môn không những không còn uy thế như hồi Thiên La Tiên Quân còn sống, mà ngay cả sự trầm tĩnh an tâm tu đạo, một lòng cầu trường sinh cũng gần như đã mất.

Cuối đông giá lạnh, vào lúc nửa đêm.

Vài tia sáng yếu ớt chiếu qua khe cửa Tàng Kinh các, nơi trọng địa Thiên La môn, lộ rõ vẻ cô tịch trong trời tuyết yên tĩnh lạnh lẽo này.

Từ cửa các đi vào, bên phải là một cái bàn gỗ dài cũ kỹ, giữa bàn có một ngọn đèn xám, bên cạnh ngọn đèn là một thanh trường kiếm vỏ gỗ bình thường đặt nằm ngang. Một thanh niên đang cúi đầu chăm chú đọc một quyển sách lạ.

Dưới ánh đèn yếu ớt có thể thấy được trong phòng này ngoại trừ mấy hàng giá sách và sách thì chỉ có một bàn, một ghế dựa, một đèn, một người, toát ra cảm giác cô tịch lạnh lẽo.

Chỉ có người của Thiên La môn mới biết, trông coi Tàng Kinh các là một việc cực kỳ kham khổ và buồn chán, bởi vì sau khi nhận trách nhiệm sẽ không thể tự ý rời đi, dầu ăn hay ngủ cũng đều ở trong Tàng Kinh các.

Người thanh niên này tên là Trần Cảnh, hãn gia nhập Thiên La môn đã được ba năm. Lúc hãn nhập môn cũng là lúc trời đông giá rét, tuyết lớn cũng bay đầy trời như bây giờ. Hãn được đệ tử duy nhất của chương môn tiền nhiệm là Diệp Thanh Tuyết đưa về núi Thiên La, sau đó được chương môn thu làm đệ tử. Tuy tính là đệ tử của chương môn nhưng lại chưa từng gặp mặt người, ngay cả phương pháp luyện khí của Thiên La môn cũng do sư tỷ Diệp Thanh Tuyết truyền thụ. Cho dù là như thế nhưng những đệ tử nhập môn lâu hơn cũng không có một ai khinh khi hay vô lễ với hãn.

Không thể ngờ rằng khi hãn vừa mới học được phương pháp luyện khí của Thiên La môn thì chương môn Thiên La môn là Đạo Trùng chân nhân lại đột nhiên tọa hóa. Hãn lập tức cảm nhận được sự biến hóa cực lớn trong thái độ của các đệ tử khác, vừa lúc Tàng Kinh các thiếu một gã đệ tử trông coi, gã bèn xin nhận việc này, chương môn đương nhiệm Giang Lưu Vân cũng chỉ động viên vài câu rồi chấp nhận. Hãn thủ hộ nơi này đã gần ba năm rồi.

"Cốc cốc cốc..."

Tiếng gõ cửa với nhịp điệu không nhanh không chậm vang lên. Nó thể hiện sự trầm ổn của người gõ cửa, không nóng vội, không gấp gáp.

Trần Cảnh khẽ cau mày, nhẹ nhàng cầm thanh kiếm dựng vào góc khuất của chân bàn. Hắn không lập tức đứng dậy mà mở miệng hỏi:

- Ai đó?

- Trần Cảnh sư đệ, là ta, Huyền Đồng đây.

Từ ngoài cửa truyền vào một giọng nói trầm ấm. Giọng cũng như tên, rất trầm ấm.

- A, Huyền Đồng sư huynh đó ư!?

Trần Cảnh đáp rồi đứng dậy đi ra mở cửa.

Đứng ngoài cửa là một công tử mặc áo gấm, nhác trông ấm áp như ngọc. Hắn tên Tôn Huyền Đồng, là đệ tử thân truyền thứ ba của chương môn đương nhiệm Giang Lưu Vân. Chỉ là bây giờ đã vào dịp cuối năm, đệ tử đại gia tộc như y đáng lẽ là đã sớm về nhà, sao lại tìm đến mình lúc đêm hôm khuya khoắt?! Trần Cảnh lấy làm khó hiểu nhưng vẫn mỉm cười đón Tôn Huyền Đồng vào bên trong, hắn đi phía sau Tôn Huyền Đồng, vừa đi vừa nói:

- Sư đệ lo việc trà nước đang không ở đây, trong phòng không trà, mong sư huynh thứ lỗi.

- Ha ha, không sao, sư đệ trông coi Tàng Kinh các đúng là khổ cực, đợi lúc ta trở lại sẽ kêu người đưa trà ngon tới, mong sư đệ đừng cự tuyệt.

Tôn Huyền Đồng chấp tay đứng, y liếc mắt nhìn quanh Tàng Kinh các rồi nói một cách ôn hòa. Từ thái độ nói chuyện của y có thể thấy hiển nhiên

lời nói của y có trọng lượng trong nhà, chiêu thi ân thi huệ này dùng cực kỳ tự nhiên.

Trần Cảnh cười nói:

- Đa tạ sư huynh quan tâm.

- Ha ha, sư đệ khách sáo rồi, nói ra thì có rất nhiều sư huynh đệ ước ao công việc của sư đệ đấy.

Trần Cảnh chỉ cười cười chứ không nói gì.

Tôn Huyền Đồng nói thêm:

- Không ai quản thúc, lại có thể thoải mái đọc kinh thư trong các, tuy cuộc sống vắng lặng nhưng với những người tu hành như bọn ta mà nói thì đó không hẳn là một chuyện không tốt.

- Ha ha, sư huynh nói giỡn rồi, huynh là đệ tử thân truyền của chương môn tất rõ hơn đệ chuyện tu hành pháp thuật không cần đa mà cần tinh. Nếu tâm cảnh không đủ, đọc càng nhiều pháp chú, càng nhiều kinh thư lại càng vô ích.

Hắn dừng một chút rồi hỏi:

- Không biết có chuyện gì mà sư huynh tới muộn như thế?

Trần Cảnh đi vòng qua người Tôn Huyền Đồng tới cạnh chiếc ghế ngồi lúc trước.

- Sư đệ nói rất đúng, pháp thuật cần tinh mà không cần đa. Ài, chỉ là một tiểu muội trong nhà gần đây say mê pháp thuật, tháng trước ta về nhà bị nó bám riết nên đành đáp ứng lúc hạ sơn sẽ mang về một quyển pháp chú cho nó mượn. Ha ha, sư đệ yên tâm, chỉ mượn ba tháng là trả, không biết sư đệ có thể giúp đỡ một chút được không?

Lời nói thái độ của Tôn Huyền Đồng vẫn ôn hòa, miệng mỉm cười, mắt nhìn thẳng vào mắt Trần Cảnh.

Trần Cảnh khẽ giật mình, thầm nghĩ: "Với thân phận của y thì nếu xin linh phù mượn sách tuyệt không khó, sao lại phải đêm hôm khuya khoắt tới tìm ta cơ chứ?"

Trong lòng nghĩ vậy, hăn tỏ vẻ khó xử nói:

- Sư huynh, có lẽ huynh không biết, lúc đệ nhận trông coi Tàng Kinh các đã được chưởng môn nhắc nhở, nếu tự ý cho mượn kinh thư đem ra ngoài mà bị phát hiện thì cả hai sẽ bị phế pháp lực, trục xuất khỏi sơn môn.

- Ha ha, sư đệ đừng lo, đệ không nói, huynh cũng không nói thì tự nhiên không ai biết, dù cho có người đã biết ta cũng có thể bảo hộ được cho sư đệ, sư đệ cứ yên tâm.

Tôn Huyền Đồng khẳng định xong, lập tức hiển lộ vẻ bề trên đảm đương trách nhiệm.

Đa số người tu hành trong Thiên La môn là đệ tử các danh môn phú quý trong các thành ở ngàn dặm xung quanh. Bọn họ không lấy đạo trường sinh làm mục tiêu mà chỉ muốn học pháp thuật hay rồi trở về trần thế hưởng phú quý.

Trần Cảnh mỉm cười, ngênh đón ánh mắt Tôn Huyền Đồng rồi nói:

- Sư huynh chớ trách, đó là chức trách của sư đệ, thực sự không thể đáp ứng.

- Tốt tốt...

Tôn Huyền Đồng khẽ vỗ tay, vừa cười nhẹ vừa nói:

- Sư đệ có trách nhiệm như vậy đích xác không sai. Nhưng mà, đệ với huynh đều là kẻ tu hành, không phải là những người chức tước trong thành trì ở nhân gian. Cái chúng ta tu chính là đạo, vậy cũng không nên tư duy bó buộc như đám Nho môn trần thế. Ha, đột nhiên mới nhớ, tháng trước về nhà phát hiện một chuyện hay, muốn kể cho sư đệ nghe một chút.

Trần Cảnh nhìn Tôn Huyền Đồng chấp tay thả bộ bước đứng ở cạnh cửa nhìn bầu trời, âm thầm cảnh giác nói:

- Thịnh sư huynh dạy bảo.

- Tháng trước quay về Bá Lăng, ta ngẫu nhiên nghe được chuyện ba năm trước đây ở thành tây từng xảy ra một vụ án mạng.

Tôn Huyền Đồng quay đầu lại, vừa nói vừa nhìn Trần Cảnh.

Trần Cảnh thì hơi cúi đầu lắng nghe, dưới ánh đèn mờ không thể thấy rõ sắc mặt hẳn.

Tôn Huyền Đồng tiếp tục:

- Một tú tài giết ba danh môn đệ tử nơi thanh lâu, việc này lúc đó chấn động toàn thành, đáng tiếc lúc đó ta ở trong núi, mãi ba năm sau mới biết được. Nói cũng khéo, kẻ sát nhân kia cũng tên là Trần Cảnh, y như sư đệ.

- Ha ha, thật là thú vị, không ngờ lại trùng tên trùng họ với đệ.

Trần Cảnh ngẩng đầu lên vẻ mặt tự nhiên nói:

- Chỉ là không biết ảnh của kẻ sát nhân giống đệ hay không?

Nơi hắn đứng chính chỗ mới vừa rồi ngồi đọc sách, cổ tay buông xuống vừa khéo được bàn che, nếu có người phía sau hắn thì có thể thấy ngón tay buông dưới mặt bàn đang như có như không đụng vào thanh trường kiếm dài ba thước trong bóng tối.

- Lúc ở nhà gấp gáp ta cũng chưa xem được ảnh kẻ sát nhân, nhưng lúc quay về núi đã kêu hạ nhân đi sưu tập, tuy chuyện đã ba năm nhưng ta nghĩ hẳn là có thể tìm được, lần trở lại này chắc là có thể thấy.

Tôn Huyền Đồng nhìn xoáy vào mắt Trần Cảnh như muốn xem thấu nội tâm của Trần Cảnh.

- Vậy nếu có thể, lúc trở về núi mong sư huynh đem bức họa đến cho đệ biết, loại tú tài gì mà lại có dũng khí giết ba đệ tử danh môn ở thanh lâu.

Trần Cảnh mỉm cười nhìn Tôn Huyền Đồng, nói với giọng thoải mái.

- Ha ha, nhất định, ba tháng sau, vẫn là lúc này, ta lại tới nơi đây, hy vọng lúc đó sư đệ có thể bình tâm tĩnh khí ra quyết định.

Tôn Huyền Đồng nói xong dợm xoay người đi ra, đột nhiên hẳn quay lại nói:

- À, đúng rồi, nghe nói kẻ cung cấp tin tức sẽ được ba nhà kia mỗi nhà thưởng một bảo vật thông linh.

Nói xong, hẳn bèn giữ nguyên tư thế lùi về phía sau, lui đến cạnh cửa mới xoay người rời đi, giống như là sợ lúc xoay người sẽ bị Trần Cảnh đâm một kiếm xuyên lưng vậy.

Đúng là trong một sát na Trần Cảnh đã có ý định đâm ra một kiếm, bởi vì ba gã danh môn đệ tử kia là do hẳn giết. Ba năm trước, sau khi giết ba danh môn đệ tử hẳn cũng bị truy sát, nếu không có Diệp Thanh Tuyết giải cứu thì bây giờ đã thành một đồng xương khô. Nhưng hẳn chưa từng hối hận về việc làm ra những chuyện như vậy.

Hẳn cầm lấy kiếm tựa ở chân bàn trong bóng tối, chậm chậm rút ra, tiếng kiếm ngân khe khẽ vang lên phiêu tán trong phòng.

Thân kiếm gần như trong suốt, mờ mờ ảo ảo ảo như sóng nước bập bềnh.

- Không nán lại Thiên La môn được nữa rồi, xem tình huống thì bây giờ hãn chỉ muốn không chế ta. Như vậy vô luận thế nào cũng là phải rời đi rồi, mà đi càng nhanh càng tốt.

Ngón tay Trần Cảnh nhẹ nhàng miết trên thân kiếm, lòng thầm tính toán.

Trong cái thế giới mà người thần cùng cai quản này, chỉ cần là nhà hiền hách phú quý tất sẽ có người vào núi bá sư tu hành, không chừng trong Thiên La môn này có cả người của ba nhà kia. Trần Cảnh có thể khẳng định rằng nếu người của ba nhà kia đến, chương môn Giang Lưu Vân nhất định sẽ giao mình cho bọn họ.

Chỉ là chuyện rời khỏi Thiên La môn này với người khác có lẽ tương đối dễ, nhưng với hãn lại khá khó khăn bởi hãn là người trông Tàng Kinh các, lúc nhận lệnh tới nơi đây hãn đã hứa trong vòng năm năm không xuống núi. Hơn nữa, muốn rời đi phải có sự cho phép của chương môn mới được, bằng không sẽ bị coi là phản bội, nhất định sẽ bị truy sát, bị phế bỏ toàn bộ pháp lực.

Không thể quang minh chính đại rời núi thì chỉ còn cách lén lút bỏ trốn thôi. Nhưng mà trước lúc rời đi, hãn còn có chuyện muốn làm.

Hãn nhập núi Thiên La ba năm chỉ tu kiếm thuật, bây giờ chính là thời điểm thông linh với kiếm, chỉ cần thông kiếm thì thuật ngự kiếm sẽ thành, hãn sẽ không phải gắng sức khi đối diện Tôn Huyền Đồng như vừa rồi. Hơn nữa, lúc đối mặt với nguy hiểm sau khi rời núi cũng có thể đánh một trận.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Phù Dung Kiếm Kinh

oOo

Trần Cảnh thích kiếm. Thứ hần học được trước khi gia nhập núi Thiên La là kiếm thuật. Kiếm thuật đó là do một lão kiếm khách đã nuôi dưỡng hần truyền cho.

Sau khi hần bá nhập Thiên La môn thì được học phương pháp luyện khí của Thiên La môn là Thiên La Dẫn Linh quyết, cái này do Diệp Thanh Tuyết thay sư phụ truyền thụ cho hần. Ba năm trôi qua, tuy rằng hần không học bất kỳ pháp thuật gì nhưng cũng chưa từng ngừng luyện khí thổ nạp bao giờ. Ngoại trừ việc đó ra thì hần cũng chỉ đọc sách, dưỡng kiếm. Sách hần đọc là đạo thư, dưỡng kiếm bằng cách lấy linh khí ôn dưỡng tôi luyện kiếm. Có lẽ pháp lực của hần không bằng được những kẻ đã tu hành hơn mười năm, nhưng về tinh thần ý niệm thì lại trầm tĩnh hơn những người đó vài phần.

Một cơn gió đêm lạnh buốt tràn vào, thổi lật những trang giấy của cuốn Phù Dung kiếm kinh trên mặt bàn, khi tới trang thứ nhất thì cơn gió đột nhiên ngừng lại, chỉ thấy trên trang giấy trắng có một dòng chữ "Lấy sinh lực cả đời, dốc lòng cho một thuật, chắc chắn sẽ vượt xa chúng sinh đang phí công hời hợt". Mặc dù nét chữ mềm mại mượt mà nhưng lại khiến Trần Cảnh cảm nhận được một phong cách độc đáo, giống như sự quyết đoán và cố chấp khi chỉ lấy một bầu nước dù đã chịu khát ba ngày đi nữa.

Cuốn sách ấy không dày, bên trong không nhiều chữ, nhưng chữ nào cũng như châu như ngọc, vô cùng súc tích, mặc dù nó chỉ có khoảng mười tờ nhưng Trần Cảnh phải tốn ba tháng mới hiểu hết. Hắn không biết cuốn Phù Dung kiếm kinh này là do ai viết ra, hơn nữa phương pháp tế kiếm trong cuốn kiếm kinh này cũng chỉ có đến kiếm cương là hết, nhưng sau khi Trần Cảnh xem xong cũng chỉ hơi dẫn đo đôi chút rồi liền bắt đầu dựa theo phương thức trên kiếm kinh, lấy linh tức tôi luyện kiếm. Từ đó tới nay đã ba năm rồi, hắn chỉ còn thiếu một bước cuối cùng là huyết tế thông linh thôi.

Trần Cảnh không biết Tôn Huyền Đồng tu luyện pháp thuật gì nhưng lại biết hắn đã ở núi Thiên La này cũng phải mười năm rồi, nếu vạn nhất phải đối đầu với y thì Trần Cảnh cũng không chắc là có thể thắng được y hay không.

Trần Cảnh cầm lấy bản Phù Dung kiếm kinh trên bàn, thầm nghĩ: "Vẫn còn ba tháng, vậy trước tiên ta tế kiếm thông linh, luyện thành thuật ngự kiếm này, cho dù thành hay không thành thì hai tháng sau ta cũng rời đi."

Nếu như đã luyện thành rồi thì thực lực của hắn sẽ tăng vọt. Hiện tại, nếu hắn không thể đến gần những người đã tu hành pháp thuật thì căn bản không thể uy hiếp được họ, nhưng một khi hắn đã luyện thành thuật ngự kiếm thì mọi chuyện sẽ khác.

Hiện nay trong thiên địa, những người thực sự đạt được sự trường sinh đã không còn nữa rồi, nhưng các môn phái tu hành thì lại có rất nhiều, các loại pháp thuật tầng tầng lớp lớp. Nếu so với những người ở thời thượng cổ, khi đại đạo thành liền tự có thần thông thì bây giờ pháp thuật mà các môn phái tu luyện tuy rằng yếu đi rất nhiều nhưng lại tinh vi hơn nhiều. Đa số pháp thuật không cần phải có pháp lực rất cao mới có thể thi triển được. Cũng bởi vậy nên các tu sĩ trong thiên hạ giờ đây tranh đấu chính bằng pháp thuật tinh diệu.

Trần Cảnh không tu hành phương pháp ích cốc nên hăn vẫn cần phải ăn ngũ cốc hoa màu.

Trong Tàng Kinh các thường không có ai tới quấy rầy, một ngày ba bữa đều có một tiểu đồng chừng mười hai mười ba tuổi đưa tới. Tiểu đồng tên là Hiến Chân, là đồng tử của chương môn tiền nhiệm Đạo Trùng chân nhân. Kể từ khi Đạo Trùng chân nhân tọa hóa thì nó bắt đầu làm việc trong phòng bếp.

Mặc dù nó đưa cơm đã ba năm nhưng cũng rất ít khi nói chuyện, vừa đến đã đi, khiến người ta cảm thấy nó rất nhút nhát và sợ sệt.

Đột nhiên có một ngày, nó phát hiện sắc mặt Trần Cảnh dường như hơi tái nhợt, thiếu đi sắc hồng hào khỏe mạnh, hơn nữa càng lúc càng nặng, nó không nhin được nghi hoặc hỏi:

- Sư huynh, đệ thấy sắc mặt huynh kém lắm, có phải trong người không khỏe không?

Trần Cảnh mở mắt, cười nói:

- Sư huynh đang tu luyện pháp thuật chứ không bị gì!

Hiến Chân mở to hai mắt, lát sau lại gãi đầu nói:

- Đệ nghe sư phụ nói người tu hành càng tu hành lâu càng nội liễm thần quang đi, máu cả người cũng được luyện hóa đến mức có thể điều khiển được, đệ thấy sắc mặt sư huynh tái nhợt, lẽ nào là luyện pháp thuật không đúng cách nên mới ra cơ sự này?

Trần Cảnh nhìn ánh mắt trong veo của nó, không khỏi bật cười:

- Không có chuyện gì không may xảy ra cả, không việc gì đâu, chỉ cần một thời gian nữa là ta sẽ khỏe lại thôi.

Hiển Chân nghe Trần Cảnh giải thích vậy thì "à" lên một tiếng rồi không nói thêm gì nữa, nó thu dọn bát đĩa rồi lập tức rời khỏi, đột nhiên nghe thấy tiếng Trần Cảnh nói:

- Những người trong môn xuống núi đã trở về chưa?

- Vẫn còn chưa thấy, có lẽ phải một, hai tháng nữa mới về được, những năm trước đều như vậy cả.

Tiểu đồng thành thực nói, Trần Cảnh lại nhờ nó sau này mang thức ăn nhiều thêm một chút. Nó vâng một tiếng rồi liền rời đi.

Sắc mặt Trần Cảnh tái nhợt không phải là do tu luyện pháp thuật xảy ra vấn đề gì mà bởi mất máu quá nhiều. Nếu như muốn luyện thành thuật ngự kiếm này thì trước tiên phải đạt đến người và kiếm tương thông, đó là một loại cảm ứng dựa trên ý niệm, trong Phù Dung kiếm kinh gọi cái này là thông linh.

Chỉ sau đã thông linh với kiếm thì mới có thể luyện thành thuật ngự kiếm được.

Thuật ngự kiếm có thể coi là pháp thuật khó luyện thành nhất trong các pháp thuật hiện giờ cũng bởi cửa ải thông linh này đã ngăn rất nhiều người luyện kiếm ở bên ngoài, nếu kiếm không thông linh, thứ luyện thành không phải là thuật ngự kiếm mà là phương pháp khu vật.

Một thanh kiếm tốt thường dễ thông linh hơn, nhưng kiếm của Trần Cảnh lại chỉ là một thanh kiếm bình thường, có điều hắn đã giữ thanh kiếm này được mười năm rồi, ngày ngày kiếm không rời người, đêm đêm lau chùi một lượt, đây cũng được coi là một phương pháp dưỡng kiếm.

"Chỉ có coi kiếm như chính bản thân mình thì kiếm mới có thể có linh tính, mới có thể sử dụng tùy tâm được." Đây là điều mà lão kiếm khách nuôi dưỡng hắn nói cho hắn biết, bây giờ nhớ lại hắn mới thấy nó phù hợp

một cách kỳ diệu với phương pháp dưỡng kiếm thông linh, hơn nữa hẳn đã dưỡng kiếm được trọn mười năm.

Lúc này Trần Cảnh cũng không chỉ làm những động tác đơn giản như vậy mà theo lời trong sách viết: "Ngưng thần, tĩnh khí, thành tâm. Cứ vào giờ Tý mỗi ngày lấy dòng máu nóng trong cơ thể rưới lên thân kiếm, sau ba tháng có thể thông linh." Phía sau còn có một câu: "Nếu sau ba tháng kiếm không thông linh thì có thể từ bỏ việc luyện kiếm thuật".

"Phương pháp luyện kiếm này quả nhiên không phải là đại đạo tu luyện trường sinh, nếu cứ tiếp tục như vậy thì chỉ sợ là trường sinh thì không nổi mà lại còn đoản mệnh nữa ấy chứ". Trần Cảnh thầm nghĩ.

Sách ở trong Tàng Kinh các này toàn bộ đều là về pháp thuật, phù chú chứ không có phương pháp luyện thăng đến trường sinh đại đạo, nhưng thế cũng không phải là điều gì kỳ quái, bởi ngay cả tổ sư khai phái của Thiên La môn còn không thể trường sinh thì lấy đâu ra pháp môn luyện tới trường sinh đại đạo được chứ?

Ở phía sau đoạn phương pháp dưỡng kiếm thông linh cũng có ghi lại rất nhiều loại dược liệu bồi bổ khí huyết cho cơ thể. Những dược liệu này Trần Cảnh cũng chưa thấy bao giờ nhưng hẳn biết Thiên La môn có một vườn thuốc, trong đó có trồng linh dược, những linh dược này đều do những đệ tử danh môn trong những thành kia tiến phụng.

Sắc trời dần tối, đêm càng lúc càng gần.

Giờ Tý.

Dưới một cây đèn nhỏ cô liêu bên trong Tàng Kinh các, Trần Cảnh đang nhắm mắt, bàn tay được bao phủ bởi một vầng sáng xanh mờ trổ lên thân kiếm, bắt đầu từ chuôi kiếm cho đến mũi kiếm, hết lần này đến lần khác.

Hắn cứ lặp đi lặp lại động tác lấy bàn tay vuốt ve thân kiếm đó tới mấy chục lần, tựa như trên thân kiếm đó có thứ gì đó không sạch sẽ khiến hắn chỉ một mực muốn lau nó đi.

Vẻ mặt hắn rất chuyên chú, hơi thở hắn nhẹ như không.

Bất tri bất giác đã một canh giờ đã trôi qua, rốt cục hắn cũng dừng động tác lau kiếm cả ngàn lần như một kia lại, nhưng đột nhiên lại thấy hắn lấy lưỡi kiếm vạch lên một đường bên cổ tay trái, máu tươi ồ ạt chảy ra, ngay sau đó, thân kiếm thấm đẫm máu tươi. Mặc dù không thấy hắn có bất kỳ động tác trị thương nào nhưng vết thương kia cũng không hề chảy máu nữa mà chỉ lưu lại một vết sẹo đỏ tươi mà dữ tợn, còn sắc mặt hắn lại càng thêm tái nhợt.

Hắn ngồi xếp bằng, một tay nắm lấy chuôi kiếm, một tay nâng thân kiếm lên rồi nhắm mắt lại. Một hồi lâu sau hắn lại mở mắt ra, có thể nhìn thấy vẻ mệt mỏi trong mắt hắn. Lại thấy hắn nắm lấy thanh kiếm một lần nữa, đưa bàn tay ve vuốt thân kiếm, động tác chậm rãi như có áp lực ngàn cân đang đặt lên tay. Nơi bàn tay hắn lướt qua, máu tươi ngưng kết trên thân kiếm hóa thành bột phấn mà rơi xuống. Có điều vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy trên thân kiếm kia có lẫn những chấm đỏ sậm nhỏ li ti, mà nhìn kỹ lại liền có thể thấy từng vết hồng một.

Bàn tay hắn dường như có ánh sáng xanh nhàn nhạt bao phủ, khi lau lên thân kiếm, có một làn sương khói như có như không cùng lúc bốc lên từ cả tay hắn và thân kiếm.

Sau vài chục lần như vậy.

Những vết máu hồng và những chấm đỏ sậm đều biến mất hết, trên thân kiếm như có một dòng suối xanh đang chảy không ngừng, ẩn chứa sự cuốn hút vô ngần.

Trần Cảnh tra lại kiếm vào vỏ, sau khi đã tọa một canh giờ thì thổi tắt ngọn đèn trên bàn, trong phòng tức thì trở nên tối om, một cơn gió nhẹ thổi khẽ vào trong phòng, cửa mở ra rồi.

Đêm đen, không trăng cũng không sao.

Màn đêm đen kịt trong mắt Trần Cảnh cũng vẫn sáng như ban ngày.

Dược viên nằm ở phía bờ Tây của Thiên La môn. Suốt một đường qua các hành lang, mái hiên phải nói là không hề gặp trở ngại gì, rất nhanh, hắn đã đến được đó. Chỉ thấy một cánh cổng vườn cao và rộng, phía trên có đề ba chữ 'Linh Dược Viên'.

Trần Cảnh lẳng lặng đứng nhìn từ xa rồi mới chậm rãi bước qua cổng vào trong. Vườn Linh Dược này cũng không lớn, chỉ là mảnh đất nhỏ xanh mướt, bên cạnh được dựng thêm một căn nhà tranh, cũng là nơi ở của người trông coi dược viên.

Hắn lại yên lặng nghe ngóng một lát, bên tai hắn chỉ có tiếng côn trùng kêu râm ran chứ căn bản không nghe thấy có tiếng người hô hấp trong căn nhà tranh. Hắn lại càng không hề cảm nhận được bất cứ sinh cơ nào.

Trần Cảnh cảm thấy rất căng thẳng, hắn hiểu người trông nom dược viên này có pháp lực không thấp, chắc chắn là phải hơn hắn.

Mặc dù như vậy nhưng hắn vẫn quyết định mạo hiểm đi vào, bởi nếu hiện tại không có dược liệu để khôi phục khí huyết thì hắn sẽ không có nhiều máu tươi để dưỡng kiếm như vậy nữa. Mà nếu thế thì đừng mơ luyện thành thuật ngự kiếm trong vòng hai tháng. Hơn nữa, nếu sau này có muốn bổ sung khí huyết lại càng không dễ dàng như thế này được.

Hắn thu liễm khí tức toàn thân lại, chậm rãi bước tới trước căn nhà tranh, ngưng thần lắng nghe nhưng vẫn không thấy bất cứ tiếng gì. Hắn không khỏi nhú mày, đột nhiên một cỗ khí tức nguy hiểm đánh tới từ phía sau

hắn. Trường kiếm trong tay hắn ra khỏi vỏ trong nháy mắt, tiếng kiếm ngâm kéo dài vang lên. Hắn nắm lấy thanh kiếm trong tay vạch một đường về phía sau mà không hề quay đầu lại, cả người đổ sang ngang tựa như một cành liễu rũ.

Một thú ảnh hư ảo bị kiếm quang quét qua liền tan biến trong không trung. Trần Cảnh chỉ cảm thấy kiếm trong tay hắn như vừa chém trúng vào một đám bông. Người tuy vẫn còn trong không trung nhưng thân thể lại đột nhiên cảm thấy như bị một lực lượng vô hình trói buộc, giống như không khí vô hình bỗng nhiên trở thành hữu hình, muốn tóm chặt lấy hắn.

Hắn phát lạnh trong lòng, vận pháp lực quán chú lên thân kiếm, cổ tay khẽ lật, tức thì kiếm quang như tuyết mai nở rộ, hàn quang quanh thân phiêu tán, trong nháy mắt lực trói buộc vô hình kia bị xé tan thành nhiều mảnh. Cảm giác bị trói buộc kia bỗng nhiên biến mất.

Khi Trần Cảnh mới vừa nhẹ nhàng tiếp đất liền có tiếng một người có vẻ hơi thản nhiên chậm rãi vang lên.

- Người ta bảo Trần Cảnh sư đệ có một bộ kiếm quyết cao minh, hôm nay được thấy, quả thực bất phàm.

Kiếm của Trần Cảnh đã được thu trở về bao. Hắn quay đầu lại, chỉ thấy một đạo nhân trẻ tuổi đang thông thả bước ra từ trong bóng tối. Pháp bào y mặc trên người vừa nhìn đã biết không phải là phàm vật. Nó không chỉ lộng lẫy thanh tú mà dường như còn có một vầng sáng chập chờn. Trần Cảnh từ trước đến giờ ít giao du với bên ngoài, ít người biết hắn mà hắn cũng không quen thuộc với đám sư huynh đệ trên núi.

- Kiếm thuật chỉ là thứ học được nơi thế tục mà thôi, sao so được với pháp thuật tiên gia.

Trần Cảnh cảnh giác nói, dù sao cũng là hắn tới đây để trộm thuốc, trong lòng đang thầm nghĩ chỉ sợ đêm nay không may rồi đây.

Đạo nhân này không giống như người tu đạo mà lại có bộ dạng như một công tử nhà giàu. Y bước từng bước thông thả đến cách Trần Cảnh khoảng hai mươi bước thì ngừng lại, không hề tiến thêm nữa. Hiên nhiên y cũng đang phòng bị Trần Cảnh, y nói:

- Kiểm thuật nơi phạm tục sao có thể phá nổi pháp thuật của ta, kiểm của sư đệ khi động có thể tác động đến linh khí ba trượng xung quanh, đây là điều chỉ có kiểm quyết của tiên gia mới có thể làm được.

Thoạt nhìn có vẻ như y đang thoải mái tùy ý đứng ở nơi đó, nhưng kỳ thực là đang đề phòng Trần Cảnh, y vừa cười nhẹ vừa nói:

- À, phải rồi, sư đệ một lòng tu hành nên không biết đến ta, ta là Triển Nguyên, xét về bối phận thì hẳn là sư đệ nên gọi ta là nhị sư huynh.

Trần Cảnh thầm nghĩ, hóa ra y chính là nhị sư huynh, cả Thiên La môn này có một vị đại sư tỷ tên là Diệp Thanh Tuyết, nhị sư huynh thì là tên Triển Nguyên ở trước mặt hẳn đây, tam sư huynh thì là Tôn Huyền Đồng, còn lại tứ sư huynh là Giang Du con của chương môn. Kể từ khi chương môn Giang Lưu Vân kế vị đến giờ thì vị trí chương môn đời kế tiếp là do ba người hẳn, Tôn Huyền Đồng và Giang Du tranh giành với nhau.

Với Trần Cảnh mà nói thì hẳn ở trong núi Thiên La này vốn chỉ để tu hành, còn về những vấn đề khác hẳn không hề để ý tới. Hiện giờ hẳn thấy thời gian có thể khiến cho tất thảy mọi sự trên thế gian trở âm u thất sắc. Người mạnh như Thiên La tổ sư dùng một kiếm đã giết hết yêu linh khắp núi, uy hiếp cả ngàn dặm nhưng giờ này cũng chỉ là một đồng tro tàn mà thôi.

- Hóa ra là nhị sư huynh.

Trần Cảnh đưa tay lên hành lễ.

- Ha ha...

Triển Nguyên bước lên hai bước rồi cười nói:

- Ta thấy sắc mặt sư đệ tái nhợt, hẳn là đang hao tổn huyết khí nghiêm trọng, người tới nơi này để lấy linh dược phải không?

Không đợi Trần Cảnh trả lời, y đã phủ đầu:

- Không biết sư đệ có lệnh phù của chương môn không?

Trần Cảnh biến sắc. Chỉ chần chờ trong thoáng chốc nhưng Triển Nguyên đã cười nói:

- Ha ha, nếu sư đệ không có thì ta đành phải đắc tội vậy.

Y nhìn chăm chăm vào Trần Cảnh, vừa nói dứt lời đã nhấc tay lên, trong tích tắc khi lòng bàn tay y nhấc lên đã có một dòng linh khí ngưng kết lại. Trong linh khí mơ hồ có thể thấy ngọn lửa bùng lên. Lúc này Trần Cảnh không còn gì để nói, huống hồ hẳn cũng không tiện phản bác lại. Hẳn cũng đã nghĩ đến hậu quả nếu như bị phát hiện, hoặc là giơ tay chịu trói, hoặc là rời đi ngay lập tức.

Trần Cảnh không có thói quen giao vận mệnh vào tay người khác nên hẳn không thể nào bó tay chịu trói được, song nếu muốn rời đi thì phải qua được cửa của nhị sư huynh Triển Nguyên đang ở trước mặt.

Bàn tay hẳn nắm chặt lấy vỏ kiếm, khí thế tăng lên. Mắt hẳn tập trung nhìn vào ngọn lửa bên trong linh khí thì thấy như một sợi dây pháp thuật đang nhảy múa.

Bóng tối cũng dường như đang ngưng kết lại, gió đêm lạnh lẽo tiêu điều.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3: Hoa Dại Ven Đường Rung Rinh Trong Gió

oOo

Đột nhiên có tiếng con gái vang lên. Trần Cảnh và Triển Nguyên đều không biết có người đã đến gần.

- Là ta bảo Trần Cảnh sư đệ tới đây.

Giọng nói dịu dàng mà có cảm giác lạnh lùng xa cách.

Hai người đồng thời quay đầu lại, chỉ thấy ở ngoài cửa dược viên có một cô gái mặc đạo bào xám trắng đang đứng ở đó. Mái tóc nàng búi cao, một cây trâm gỗ màu tím được cắm giữa mái tóc đen, trừ những thứ đó ra thì không còn một món đồ trang sức nào khác, trông rất mộc mạc giản đơn.

Trần Cảnh vô cùng ngạc nhiên, đương nhiên hẳn biết nàng là ai, nàng chính là Diệp Thanh Tuyết, đại sư tỷ của Thiên La môn. Có thể nói nàng là đệ tử duy nhất của cố chương môn, còn Trần Cảnh chỉ hữu danh vô thực mà thôi.

- Hóa ra là Diệp sư tỷ bảo Trần sư đệ tới.

Ngọn lửa linh khí trên tay Triển Nguyên tán đi, hẳn nói xong rồi quay về phía Trần Cảnh:

- Sao sư đệ không nói sớm, ha ha, sư đệ cần thuốc gì thì tự đi lấy đi.

Y mỉm cười cực kỳ hòa nhã, phải nói là thay đổi thái độ cực nhanh như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Trần Cảnh cảm thấy hẳn rất giống với Tôn Huyền Đồng, cũng có thể nói con em của các gia tộc lớn đều cùng một dạng, bề ngoài thì ôn hòa nhã nhặn, bên trong thì luôn tính toán mục đích riêng.

Trần Cảnh không động, cũng không nói gì, Diệp Thanh Tuyết bước tới nói:

- Triển sư đệ trông nom dược viên lâu thế này thật là vất vả. Từ hôm nay trở đi, vườn linh dược này để cho ta chăm sóc đi.

Tuy giọng nàng rất ôn nhu dịu dàng, trong veo như nước suối nhưng lại không có vẻ gì gọi là có thể thương lượng.

- A, Diệp sư tỷ, nhưng tỷ có lệnh phù của chương môn hay không?

Triển Nguyên hỏi vặn.

- Nếu muốn thì người có thể đi hỏi chương môn sư thúc.

Diệp Thanh Tuyết nói.

Triển Nguyên trầm tư chốc lát rồi cười nói:

- Ha ha, đã vậy thì Triển Nguyên cáo lui.

Y nói xong liền bỏ đi luôn, lúc đi còn quay lại cười với Trần Cảnh.

Trong nháy mắt, ở đây chỉ còn có Trần Cảnh cùng Diệp Thanh Tuyết. Côn trùng trong bụi cỏ lại bắt đầu kêu vang, trên bầu trời cũng có vài ngôi sao âm đạm đi.

- Khi tế kiếm thì phần hao tổn nhất là tâm lực. Rất nhiều người có thiên tư trác tuyệt yêu thích kiếm thuật, nhưng cho dù lao lực bao nhiêu năm tháng thì cuối cùng cũng vẫn hóa thành một nắm đất vàng. Đệ hãy tự lo cho mình.

Diệp Thanh Tuyết nói xong liền tung mình bay lên nóc ngôi nhà cỏ rồi khoanh chân ngồi xuống, rõ ràng đã không còn để ý tới Trần Cảnh nữa.

Đối với Trần Cảnh thì Diệp Thanh Tuyết không chỉ là sư tỷ mà còn là một nửa sư phụ, ân nhân cứu mạng nữa.

- Cảm ơn sư tỷ.

Trần Cảnh cảm ơn rồi muốn nói thêm:

- Sư tỷ, vậy Triển Nguyên sư huynh thì...

Trần Cảnh ngẩng đầu nhìn Diệp Thanh Tuyết vốn đã không còn chú ý đến hắn thì thấy nàng không phản ứng gì. Dù sao hắn định rời khỏi núi Thiên La nên bây giờ cứ tùy ý hái những linh dược trong dược viên đã.

- Đệ không cần quan tâm những cái đó, nhanh chóng luyện thành thuật ngự kiếm đi, thế thì mới có năng lực tự bảo vệ mình.

Diệp Thanh Tuyết nhắm mắt rồi nhẹ nhàng nói.

Hắn cũng không hỏi tại sao mà nàng biết mình đang luyện kiếm thuật. Trước nay hắn đều không nhiều lời nhưng lại là một người có thông minh. Chỉ cần nghĩ kỹ lại việc vừa rồi thì có thể biết rằng đây là do Triển Nguyên ban ơn một lần. Y sẽ không đi hỏi chương môn, mà cho dù có đi hỏi thì cũng không thể làm gì được Diệp Thanh Tuyết.

Có rất nhiều người nói pháp lực của Diệp Thanh Tuyết đã không dưới chương môn. Ở Thiên La môn này, địa vị của Diệp Thanh Tuyết hơi khác

biệt, không giống với những đệ tử thông thường.

Trong mắt người khác thì Trần Cảnh chính là người bên phe Diệp Thanh Tuyết. Ai nắm được Trần Cảnh cũng đồng nghĩa với việc có thể kiềm chế được Diệp Thanh Tuyết, sẽ cực kỳ có lợi đối với việc tranh đoạt vị trí chưởng môn sau này của kẻ đó. Đây cũng chính là nguyên nhân mà vừa rồi Triển Nguyên nói nhiều như vậy nhưng cuối cùng lại không ra tay. Trần Cảnh biết rằng nếu như lúc này mà mình mở miệng xin tha thì hẳn nhất định sẽ để cho mình vào hái thuốc, chẳng qua từ nay về sau sẽ bị hãm năm thóp.

Có thể khẳng định Triển Nguyên sẽ rất thỏa mãn với kết quả như thế.

Những việc mà Trần Cảnh nhìn thấy ở Thiên La môn thực ra đều chỉ là việc tranh đấu quyền thế của thế tục, hoàn toàn không có một chút đặc điểm nào của một môn phái thần tiên siêu phàm. Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến hắn muốn rời đi mà không lưu luyến chút nào.

Trong vòng một tháng sau đó, Trần Cảnh cứ lấy máu dưỡng kiếm xong thì liền tới được viên để hái thuốc, các loại linh dược ở đây đều mặc cho hắn hái. Mỗi lần hắn đến đều nhìn thấy nàng ngồi trên đỉnh nhà tranh luyện khí thổ nạp, dường như chưa hề rời khỏi nơi đó.

Lúc này, đa số mọi người trong Thiên La môn đều đã xuống núi, phải hết tết mới quay lại. Trên núi ngoại trừ chưởng môn đang bế quan thì cũng chỉ có một phần rất ít người ở lại, đại đa số trưởng lão cũng được con cháu đón về nhà. Sự yên lặng trong Thiên La môn giống như sự yên lặng trước cơn giông bão.

Hai mươi ngày sau, Trần Cảnh vẫn dùng máu để tế luyện kiếm. Hắn đang ngưng thần, tĩnh tâm, tập trung tư tưởng để thông linh với thanh kiếm trong tay, đột nhiên hắn cảm giác rằng thanh kiếm trong tay mình có sự thay đổi, nó không còn lạnh lẽo như trước kia nữa. Hắn còn mơ hồ cảm

giác được một mối liên hệ rất kỳ diệu, mặc dù không thể nói rõ nhưng lại cảm thấy rất thực. Thân kiếm hơi hơi rung lên giống như một con bướm giấy dựa để phá kén ra ngoài bay lượn. Trần Cảnh biết đây chính là dấu hiệu thông linh.

Chỉ đến lúc kiếm để người tùy ý dẫn động thì mới có thể bắt đầu luyện thuật ngự kiếm.

Trong một khu nhà cao cổng kín tường ở thành Bá Lăng cách núi Thiên La hơn ba trăm dặm, Tôn Huyền Đồng đang ngồi trên một chiếc ghế da cáo. Y đang xem một bức tranh trên tay, trong bức tranh là một thư sinh trẻ tuổi, bên cạnh hắn có một thiếu nữ đang ngồi nép vào chiếc ghế dựa có tay vịn. Thiếu nữ mặc chiếc áo da cừu màu hồng, nàng chu cái miệng nhỏ nhỏ xinh xinh nhìn bức tranh trong tay Tôn Huyền Đồng. Nàng chính là em gái của Tôn Huyền Đồng, Tôn Huyền Ngọc.

Chỉ nghe thấy nàng nhõng nhẽo nói rằng:

- Ca, chính là tên này không cho ca mượn sách đem ra ngoài phải không, nhìn thì thấy nho nhã lịch sự, không ngờ lại rất to gan đó nha.

- Người ta không chỉ to gan, còn rất tàn nhẫn ấy chứ, một lần giết ba người, làm cái việc mà ca của muội một mực muốn làm nhưng không dám. Muội nói hắn nhã nhặn ư? Điều này thì lại nhầm rồi. Muội xem hắn này, sống mũi cao, cánh mũi hóp vào, môi đầy đặn, mặt có góc cạnh rõ ràng, vừa nhìn liền biết là một người trầm mặc cứng rắn. Ba tên hắn giết đều có không ít hộ vệ cả công khai lẫn bí mật nhưng lại để cho hắn tìm được cơ hội xử lý cả ba cùng lúc. Hơn nữa hắn vẫn có thể sống sót, hiển nhiên là phải bày mưu tính kế rất lâu. Nếu như có thể để cho chúng ta sử dụng thì tương lai nhất định sẽ là một thanh kiếm tốt.

Tôn Huyền Đồng nhìn vào bức tranh trên tay, nhẹ nhàng nói.

- Ca muốn thu nạp hãn thì muội không quan tâm, nhưng cho dù thế nào cũng phải để người ta trút giận đã.

Tôn Huyền Ngọc thân mặc áo hồng chỉ vào bức tranh rồi nhõng nhẽo nói.

- Được được được, qua hai tháng nữa, đợi ca khống chế Thiên La môn, sau khi giết lão già kia thì muốn cái gì cũng được.

Tôn Huyền Đồng cực kỳ cứng chiều nàng, đành nói với vẻ như thế chịu thua.

- Vẫn là ca tốt với muội nhất, đến lúc đó muội muốn treo hãn lên ba ngày, đánh ba trăm roi, sau đó để cho hãn đi dọn nhà xí ba tháng. Hì hì... Ca nói xem có được hay không...

- Được, làm gì cũng được...

Ngay sau đó Tôn Huyền Ngọc lại thấp giọng hỏi:

- Ca, lần này có thể có nguy hiểm không?

- Nguy hiểm cái gì, tất cả đều do Thành Hoàng khống chế hết, ca chỉ cần theo sau để làm chương môn Thiên La môn thôi, mà còn không biết đến lúc đó Thiên La môn còn tồn tại nữa hay không ấy chứ.

Tôn Huyền Đồng cảm khái nói.

- Thế lần này Thành Hoàng có hiển thân hay không?

Tôn Huyền Ngọc hưng phấn hỏi.

- Không biết được.

Tôn Huyền Đồng nói.

Thấy Tôn Huyền Đồng trả lời như vậy, Tôn Huyền Ngọc lo lắng nói:

- Ca, nghe nói chưởng môn Thiên La môn, Giang Lưu Vân có pháp lực cao cường, ngay cả Đạo Trùng sư huynh của lão cũng chết trong tay lão, muội cảm thấy quá nguy hiểm, hay là ca đừng đi.

Tôn Huyền Đồng nắm lấy tay của Tôn Huyền Ngọc vỗ vỗ rồi cười nói:

- Không sao, lần này ngoại trừ việc không thể xác định Thành Hoàng có hiện thân hay không thì bốn tiểu Thành Hoàng chắc chắn đều tới, còn có ba ngàn âm binh cùng với linh thị, hẳn là sẽ không có nguy hiểm gì đâu.

Dừng một chút, hắn nói tiếp:

- Hơn nữa, tuy ta tu tiên đạo nhưng bản thân ở trong thành Bá Lăng, cũng chính là ở trong thần vực của Thành Hoàng, nếu như không nghe theo lời của lão thì cho dù không bị Thành Hoàng gạt bỏ như tà linh thì cũng sẽ bị trục xuất ra khỏi thành.

Lúc Tôn Huyền Ngọc nghe đến câu sau cùng của ca ca Tôn Huyền Đồng thì đứng bật dậy tỏ vẻ phẫn nộ, nhưng lại nhanh chóng chuyển thành thở dài cam chịu, thấp giọng nói:

- Ca, vậy thì ca nhớ phải cẩn thận, ca luôn thích đứng ra đầu sóng ngọn gió, sẽ rất nguy hiểm đó.

- Ha hả, hiểu hiểu, trong thành Bá Lăng cũng không chỉ có một người tu tiên đạo bị Thành Hoàng khống chế, đến lúc đó ca sẽ đi ở sau cùng, đợi hết thủy đều xong xuôi mới đứng ra phía trước. Như vậy đã được chưa!

Tôn Huyền Đồng vui vẻ nói.

Tôn Huyền Ngọc cũng cười tươi hắn lên.

Thời gian qua nhanh như bóng câu qua cửa sổ

Trần Cảnh ngồi ngay ngắn trên bàn, quanh người hắn có một thanh kiếm đang lượn lơ bay lượn. Tốc độ không nhanh nhưng lại cực kỳ ổn định, giống như có một cánh tay đang cầm nó vậy. Được một lúc, kiếm lại quay trở về trong tay của hắn, hắn dùng tay vuốt dọc lưỡi kiếm, nội tức vô hình trong suốt thấm qua đầu ngón tay tế luyện thân kiếm, thân kiếm đã trở lên sáng hơn rất nhiều so với trước lúc dùng máu tươi tế luyện.

Kiếm thông linh cũng không cần phải tiếp tục lấy máu lễ luyện nữa, chỉ cần dùng linh tức bồi dưỡng là được. Có thể dùng thần niệm câu thông là đã tiến vào giai đoạn ôn dưỡng.

Ngày qua ngày, bên ngoài Tàng Kinh các, hết sao lặn rồi đến mặt trời lên, đêm qua ngày tới.

Ở trong các, Trần Cảnh ngồi khoanh chân trên bàn, kiếm di chuyển quanh người, phạm vi di chuyển càng lúc càng lớn, nếu như nhìn kỹ sẽ phát hiện thân kiếm cũng đang nhẹ nhẹ rung lên liên tục, giống như là bất cứ lúc nào cũng có thể chuyển hướng bay ra ngoài.

Phía ngoài cửa có tiếng bước chân vang lên, tiểu đồng đưa cơm đã đến cửa, thanh kiếm đang lửng lơ cách mấy thước ở ngoài bỗng nhoáng lên một cái, chỉ nhìn thấy một vệt sáng vạch qua không khí, kiếm đã vào vỏ, một chân của Hiến Chân cũng bước vào trong phòng.

Hiến Chân nhìn vào vỏ kiếm trên đùi của Trần Cảnh. Nó vừa mới có cảm giác dường như nhìn thấy một vệt sáng bay vào trong đó, nhưng hiện tại nhìn thấy Trần Cảnh vẫn đang nhắm mắt an tọa thì liền cho rằng mình đã nhìn lầm.

Đã liên tục hơn một tháng nay, mỗi lần đến nó đều nhìn thấy Trần Cảnh ngồi ở chỗ này. Nó luôn muốn hỏi Trần Cảnh đang tu pháp thuật gì, cuối cùng nhịn không nổi nên hỏi:

- Sư huynh, huynh luyện pháp thuật gì vậy?

Trần Cảnh mở mắt, mỉm cười nói:

- Huynh luyện kiếm thuật.

Nó 'dạ' một tiếng rồi đặt thức ăn xuống. Nó mới chỉ có mười tuổi, cũng chưa biết cái gì gọi là kiếm thuật. Nó dọn cơm cho Trần Cảnh xong rồi thu chén bát cũ lại. Khi nó định rời đi thì Trần Cảnh lại đột nhiên nhíu mày hỏi:

- Hiễn Chân, tay của đệ bị sao thế?

Hiễn Chân ngẩng đầu lên, cười nói:

- Là bị Minh Tính sư huynh đánh.

Nụ cười của nó rất thuần khiết, không hề có một chút oán hận trong đó. Cũng không phải nó cố ý giơ tay ra cho Trần Cảnh xem, chỉ vì Trần Cảnh thấy ở trên mu bàn tay nó có vài vết thâm tím nên mới buột miệng hỏi.

Nghe Hiễn Chân trả lời, Trần Cảnh nhíu lông mày, vươn tay nắm lấy tay của Minh Tâm (pháp danh của Hiễn Chân), vén tay áo của nó lên thì thấy trên đó chẳng chịt những vết đỏ xen lẫn xanh tím, có cái còn mới, cũng có cái sắp khỏi. Lửa giận trong lòng bốc lên, hằn nhẹ giọng hỏi:

- Tại sao hắn lại đánh đệ?

- Minh Tính sư huynh nói đệ làm sai, phải chịu phạt.

Giọng của Hiễn Chân rất non nớt, giống như đang nói một việc không liên quan gì tới mình. Mắt nó trong veo, không nhiễm một chút bụi trần nào.

Trần Cảnh cực kỳ khó chịu, thầm nghĩ: "chỉ là một đứa trẻ con, cho dù có làm gì đi chăng nữa thì cũng không nên đối xử với nó như thế này chứ,

nhìn những vết thương mới xen lẫn thương cũ này, chắc chắn không phải chỉ là một hai lần.

Hắn cũng không biết Minh Tính là ai, lập tức hỏi:

- Minh Tính là đệ tử của ai?
- Minh Tính là đệ tử của chương môn sư thúc, là tổng quản nhà bếp.

Hiển Chân đáp.

- Vậy hắn nói đệ phạm lỗi gì?

Hiển Chân cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát, sau đó thấp giọng nói:

- Đệ cũng không biết đã phạm lỗi gì, lúc nhóm lửa cũng có lỗi, đun nước cũng bị, chẻ củi cũng bị, bưng nước pha trà cũng bị...

Nói đến đây, nó đột nhiên ngẩng đầu lên, chớp chớp mắt nói:

- Sư huynh, có phải đệ rất ngốc hay không.

Nó không nghe thấy Trần Cảnh trả lời bởi vì Trần Cảnh chăm chăm nhắm mắt lại, hắn sợ Hiển Chân nhìn thấy lửa giận trong mắt của mình mà sợ hãi. Hiển Chân thì lại khó hiểu tại sao sư huynh đột nhiên nhắm mắt lại.

Qua một lúc sau, Trần Cảnh mới mở mắt ra, nắm lấy bàn tay nhỏ mềm yếu nhưng lại đầy vết thương của Hiển Chân. Hắn chỉ vào mấy vết thương còn mới, hỏi rằng:

- Mấy chỗ này là vừa mới bị đánh, tại sao vậy?

Hiển Chân đột nhiên gãi gãi đầu, xấu hổ nói:

- Cái này là Minh Tính sư huynh nói do đệ mang cơm cho sư huynh quá nhiều.

Trần Cảnh trầm mặc, rất lâu sau mới thấp giọng nói:

- Có đau không?

- Đau.

- Có khóc không?

- Buổi tối đệ trốn vào trong chăn khóc, không có ai thấy đâu!

Hiển Chân ngược đầu lên cười, dường như rất đắc ý về sự thông minh của mình, nụ cười kia giống như những đóa hoa dại nở ven đường giữa tháng ba, rung rinh trong làn gió nhẹ.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4: Ánh Chớp Tầng Tầng Như Tuyết Trắng

oOo

Trần Cảnh chỉ cảm thấy nụ cười của nó quá chói mắt, kiềm lòng không dặng bèn tránh đi, chốc sau lại hỏi:

- Nếu, huynh nói là nếu nhé, đệ có cơ hội rời khỏi nơi này, đệ có muốn đi không?

Hiển Chân suy nghĩ một chút rồi đáp giòn tan:

- Có.

Nếu nó đã muốn vậy, Trần Cảnh cũng không nói thêm gì, bèn bảo nó về, cũng không bảo nó chuẩn bị gì cả, hấn sợ rằng một hành động sơ suất nào đó sẽ khiến cái tên Minh Tính kia phát hiện ra điều gì.

Bóng đêm dần phủ xuống, mảnh trăng tàn cong như lưỡi câu.

Trần Cảnh đi vào vườn thuốc, ngắm Diệp Thanh Tuyết đang ngồi trên căn nhà cỏ dưới ánh trăng sao. Trong mắt Trần Cảnh thì Diệp Thanh Tuyết là một tu hành giả thật sự, trong cả Thiên La môn này có mỗi nàng ấy là người một lòng hướng đạo. Trần Cảnh rút ra quan điểm này không liên quan gì đến lòng mến mộ do nàng từng cứu hấn, mà hoàn toàn bởi cách cư xử của nàng.

Một lúc lâu sau, Diệp Thanh Tuyết thu công, ngó qua Trần Cảnh hỏi:

- Đệ muốn rời khỏi đây à?

- Ủ, hôm nay đệ đến là để từ biệt sư tỷ, mấy ngày nữa đệ sẽ rời khỏi núi Thiên La.

Trần Cảnh đáp.

- Theo lẽ thường, một khi đệ đã gia nhập Thiên La môn thì mọi ân oán trong quá khứ sẽ đều do Thiên La môn gánh vác. Nhưng Thiên La môn của hiện tại đã không còn là Thiên La môn khi tổ sư còn tại thế nữa, đã không còn sức che chở cho đệ tử trong môn. Đệ đi cũng tốt, đi cũng tốt. Hãy đi luôn trong hôm nay đi!

Diệp Thanh Tuyết ngồi trên căn nhà cỏ, mặt ngoảnh về phía Trần Cảnh, nói. Nàng nói liền hai câu "đi cũng tốt", đồng thời bảo Trần Cảnh đi ngay trong hôm nay, khiến hắc có cảm giác sau khi mình đi rồi sẽ xảy ra chuyện.

Hắc tính hỏi Diệp Thanh Tuyết có phải nàng đã phát hiện chuyện gì không nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng. Trong Thiên La môn có lời đồn rằng pháp lực của Diệp Thanh Tuyết không dưới chưởng môn, nếu thật sự xảy ra chuyện thì Trần Cảnh nên lo lắng cho chính hắc mới đúng, vì vậy mà hắc không hỏi.

- Đệ tu luyện kiếm thuật, khi kiếm cương chưa thành, kị nhất là tranh đấu với người khác, cho dù là bất đắc dĩ thì cũng phải hết sức cẩn thận đừng để kẻ khác vấy bẩn linh tính của kiếm.

Diệp Thanh Tuyết dặn dò.

Trần Cảnh được xem như là đệ tử hệ kiếm pháp của cố chưởng môn nhưng phương pháp luyện khí của hắc lại do Diệp Thanh Tuyết chỉ dạy, về mặt ý nghĩa nào đó thì Diệp Thanh Tuyết được xem như sư phụ hữu thực vô danh của hắc. Có điều trong thiên địa chuyện thay thầy truyền pháp không phải là hiếm, thế nên Trần Cảnh vẫn gọi Diệp Thanh Tuyết là sư tỷ.

Diệp Thanh Tuyết không hề tán thành Trần Cảnh luyện kiếm thuật, mặc dù pháp thuật hay kiếm thuật đều tùy ở người dùng mà sinh ra uy lực khác nhau, nhưng kiếm thuật quá tầm thường, tầm thường đến độ chỉ những nhân tài cổ chấp gởi gắm sinh mạng mình vào kiếm mới có thể tu luyện nó.

- Dạ, sư tỷ, sau khi đi rồi đệ sẽ chọn một nơi yên vắng mà tĩnh tâm tu hành, quyết không tranh đấu với người ta.

Hông đeo một thanh trường kiếm bao gỗ, Trần Cảnh đứng dưới ánh sao trời ngược nhìn Diệp Thanh Tuyết đang ngồi ngay trên nhà cỏ, nói.

Diệp Thanh Tuyết thở dài rồi nói:

- Trên đời có chỗ nào mà yên vắng chứ, bản thân nhớ thật kỹ là không tranh đấu với người ta là được rồi. Đệ đi đi, đừng quên mình là đệ tử Thiên La môn đó.

Nàng nói rồi lấy từ trong người ra một viên ngọc màu xanh, hình dạng như giọt nước, trên bề mặt khắc một ngọn núi rất nhỏ. Nếu Trần Cảnh có thể bay vút lên chín tầng trời mà nhìn xuống thì sẽ phát hiện ra rằng được khắc trên bề mặt của nó chính là dãy Thiên La.

Ngọc xanh hoá thành một tia sáng lấp lánh bắn về phía Trần Cảnh. Hắn lật tay đón lấy, cầm vào cảm thấy ấm áp; nó vẫn còn mang theo hơi ấm trên người Diệp Thanh Tuyết.

- Nó là ngọc tùy thân của đệ tử Thiên La môn, vốn do sư phụ ban cho. Hiện tại đệ sắp sẽ hạ sơn, vừa dịp cho đệ vậy.

Diệp Thanh Tuyết vận một bộ đạo bào màu xanh, tóc vấn kiểu đạo sĩ, cài nghiêng một cây trâm gỗ. Hình dạng cây trâm giống như một cây kiếm nhỏ bằng gỗ, lần đầu Trần Cảnh thấy nó là khi nó được cài trong mũ búi tóc(1) của chương môn. Sau khi ông tọa hoá, cây trâm hình cây kiếm đó liền xuất hiện trên đầu Diệp Thanh Tuyết.

Trần Cảnh cất kỹ viên ngọc tùy thân tượng trưng cho đệ tử Thiên La vào người, lại nghe Diệp Thanh Tuyết nói tiếp:

- Nếu như có một ngày có đệ tử Thiên La đến cậy nhờ đệ, hy vọng đệ có thể che chở cho bọn họ.

Trần Cảnh thoáng ngần ra, đáp:

- Nếu có việc đó, dĩ nhiên đệ sẽ che chở.

Khi nói đến hai chữ "che chở" cuối cùng hắn cảm thấy thật khó khăn. Bởi hắn nghĩ, chỉ có nhân tài khai tông lập phái mới có tư cách nói ra hai chữ này, mà vừa rồi ý của Diệp Thanh Tuyết là Thiên La môn cũng không cách nào che chở cho đệ tử họ.

Hai chữ "che chở" còn khiến Trần Cảnh nghĩ đến thần linh. Bởi công việc của thần linh chính là hưởng thụ hương hỏa và che chở sinh linh một cõi.

- Ủm, tốt, vậy đệ hãy đi đi, đi luôn trong hôm nay, đừng theo con đường xuống núi mà hãy đi từ trong núi ra.

Diệp Thanh Tuyết nói.

Nếu Trần Cảnh vẫn không cảm giác được sự bất bình thường thì hoặc là hắn ngu ngốc hoặc là hắn cố ý không hiểu rồi, liền lập tức hỏi:

- Thiên La môn sắp xảy ra chuyện gì phải không?

- Khắp thiên địa đều đang xảy ra chuyện, đâu chỉ Thiên La môn. Ba trăm năm trước, một kiếm của tổ sư đã tiêu diệt hết yêu linh trên núi, uy vang nghìn dặm, nhưng người đã không liệu được chưa đầy một trăm năm sau khi người mất đi Thiên La môn cũng sẽ tiêu vong. Nên có thể nói rằng bắt

đầu từ cái ngày mà người mất, Thiên La môn đã bước trên con đường tiêu vong rồi.

Giọng nói của Diệp Thanh Tuyết vẫn không có gì thay đổi, như thể nàng đang đàm luận về chuyện không hề quan hệ với mình vậy.

- Có phải có người muốn đối phó với Thiên La môn không? Hay có người để ý đến linh mạch của núi Thiên La, muốn khai tông lập phái ở nơi này?

Sự hưng thịnh của một môn phái thường đi kèm với sự tiêu vong của một số môn phái khác. Thiên La môn không phải là môn phái đầu tiên lập phái tại núi Thiên La, và có lẽ cũng sẽ không phải là môn phái cuối cùng.

Trần Cảnh đặt ra câu hỏi về nghi vấn trong lòng, nhưng câu trả lời của Diệp Thanh Tuyết lại nằm ngoài dự liệu của hắn. Nàng nói:

- Vì có người nói Thiên La tổ sư truyền lại một món linh bảo, trên món linh bảo đó có chứa bí mật vì sao nghìn năm nay không ai có thể đạt được tiên đạo.

Trần Cảnh thoáng sửng sốt, hắn không hề nghĩ đến một đáp án như vậy, song vừa suy nghĩ một chút liền có thể tiếp nhận nó. Một món linh bảo có thể giải đáp bí mật vì sao không thể đạt được tiên đạo đủ khiến rất nhiều kẻ ôm khát vọng trường sinh đồ xô tranh giành nó. Trong thiên địa này, số môn phái bị diệt môn bởi lời đồn đại như vậy không phải là ít.

- Vậy, sư tỷ không đi sao?

Trần Cảnh chưa từng nghĩ rằng sẽ ở lại bảo vệ Thiên La môn, càng chưa từng nghĩ đến chuyện sống chết cùng nó. Đối với hắn, Thiên La môn chỉ là một nơi nghỉ chân, vẫn chưa thể là nơi mà hắn thà mất mạng cũng phải bảo vệ.

- Ta sống trong Thiên La môn từ nhỏ đến lớn, trước khi sư phụ lâm chung đã trao cho ta Thanh Tâm Trấn Ma kiếm thì ta nhất định sẽ bảo vệ Thiên La Môn.

Trần Cảnh liền hiểu rằng nàng sẽ không thể bỏ đi. Mặc dù chưa từng trông thấy Thanh Tâm Trấn Ma Kiếm, song hắn cũng biết duy chỉ chương môn của Thiên La Môn mới có thể có nó. Chỉ không biết vì sao ông ấy lại trao cho nàng chứ không phải chương môn Giang Lưu Vân hiện nay.

Trần Cảnh nhìn Diệp Thanh Tuyết thật lâu một lần nữa, rồi xoay người rảo bước mà đi.

Hắn cũng không trở lại Tàng Kinh các mà đi thẳng đến chỗ nhà bếp của Thiên La môn. Hắn chuẩn bị rời khỏi núi ngay bây giờ, mà đã đi thì phải mang Hiên Chân đi cùng. Trong lòng suy nghĩ về những lời Diệp Thanh Tuyết nói, hắn đột nhiên cảm thấy hành động tranh đoạt vị trí chương môn tương lai của đám người Triển Nguyên, Tôn Huyền Đồng và Giang Du - con trai của chương môn trong môn phái giống như một bầu khí tranh nhau một gốc cây khô vậy, chúng chỉ tìm cách ngăn không cho kẻ khác chiếm lấy mà lại không để ý rằng cây có thể đổ bất cứ lúc nào.

Bỗng bất thành linh có một tiếng quát lớn lọt vào tai hắn:

- Kẻ nào dám tự tiện xông vào Thiên La môn.

- Hôm nay chính là ngày Thiên La môn phải đổi tên. Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, hiện tại bó tay chịu trời còn kịp, bằng không, chỉ có con đường chết mà thôi.

Giọng nói này bá đạo vô cùng, lời còn chưa dứt thì dư chấn của linh khí đã tràn tới ồ ạt.

Ngay sau đó, bốn phía nổi lên từng cơn chấn động của pháp thuật, lại có tiếng pháp thuật nổ tung vang lên từng hồi, hết đợt này đến đợt khác, tưởng

chừng như khắp nơi trong Thiên La môn đều có người tập kích bất ngờ vậy.

Trần Cảnh tung người bay lên nóc nhà, đưa mắt dõi nhìn, Thiên La môn vốn yên tĩnh đã trở nên hỗn loạn. Cả ba hướng Đông - Nam - Tây đều có tiếng hỗn chiến. Con trai của chương môn là Giang Du cũng đã dẫn theo mấy vị sư huynh đang chiến đấu với người ta, xem tình hình thì bọn họ đang rơi vào thế hạ phong, có thể bị bắt bất cứ lúc nào.

Mọi thứ xảy ra thật bất ngờ, mọi thứ như đã được mưu tính rất kỹ. Tất cả trưởng lão trong Thiên La môn đều đang ở bên ngoài, ở đây chỉ còn lại môn chủ cùng đệ tử của hệ ông ấy. Những kẻ này hiển nhiên đã có âm mưu từ trước, dựa vào tình huống bọn họ có thể xâm nhập vào Thiên La môn không một tiếng động, có thể thấy bọn họ hiểu rất rõ về Thiên La môn.

Trần Cảnh xoay người định đi, chợt có một luồng gió cuốn tới, luồng gió âm u lạnh lẽo như cái rét đông theo khe cửa lùa vào, rồi dừng ngay trước mặt Trần Cảnh. Một lão già tóc bạc tay cầm một bức tranh cuộn, lão vừa hiện thân liền giở bức tranh ra, cúi đầu liếc bức tranh rồi lại ngược đầu nhìn Trần Cảnh. Sau khi quan sát một hồi, lão kích động nói:

- Người là Trần Cảnh?!

Trần Cảnh nhú mày nhìn lão, không nói gì.

- Tốt tốt, lão phu cũng có ngày gặp vận lớn rồi, ha ha...

Lão già tóc bạc này mới cười hai tiếng liền vội đưa tay bịt miệng, nhìn quanh, như sợ kẻ khác nghe thấy vậy.

- Người là ai?

Trần Cảnh nhặt giọng hỏi.

- Khà khà, người không cần biết ta là ai, chỉ cần biết người đáng giá một món bảo bối là được rồi. Khà khà...

Lão già tóc bạc đảo cặp mắt sáng rực như cú vọ.

Trần Cảnh vừa nghe lão nói vậy liền xoay người định chạy.

- Còn có thể chạy đằng nào.

Lão già cười khinh một tiếng, liền vung tay áo lên, cả người hoá thành một luồng gió, biến mất tăm.

Luồng gió đó thổi qua người Trần Cảnh, âm u mà lạnh lẽo.

Trần Cảnh nheo mắt, trong nháy mắt trường kiếm trong tay hần được phóng ra khỏi vỏ, tiếng kiếm ngân lên nhẹ nhẹ, lay động theo gió. Thân thể hần không hề nhúc nhích, song thanh kiếm lại như luồng sáng bạc cắt ngang không trung, đâm vào trong luồng gió lạnh đó.

Thuật ngự kiếm. Kiếm theo ý người, ánh kiếm như sương.

- Aaaaa...

Một tiếng hét thảm thiết vang lên, luồng gió nọ tan biến trong nháy mắt, một vòi máu tươi tung toé trong không trung. Lão già ngã từ trên không xuống, một tay bụm lấy cổ, sợ hãi trợn trừng cặp mắt lộ vẻ khó tin.

Trần Cảnh không hề định chạy mà muốn dụ cho lão già xuất thủ, để lão ta sinh lòng khinh địch. Trong mắt lão già, pháp lực của Trần Cảnh chỉ thường thường. Theo tin tức mà người ta đưa lão thì Trần Cảnh chỉ biết chút kiếm thuật bình thường, cho nên vừa thấy hần lão liền vui sướng khôn thôi. Nhưng lão đâu biết kiếm của Trần Cảnh là đã là thanh kiếm phi phàm, có thể xem là một món bảo vật thông linh vậy. Vật phàm tục không phá được thuật độn phong của lão, nhưng thanh kiếm đã được thông linh cộng

với thuật ngự kiếm lại có thể phá, cho nên lão mới bị một kiếm của Trần Cảnh đâm chết, đến lúc chết mà lão vẫn không dám tin.

Mặc dù Trần Cảnh chỉ biết kiếm thuật nhưng lại đã đọc rất nhiều sách về pháp thuật, chỉ cần liếc mắt liền nhận ra đó là thuật độn phong. Pháp thuật trong thiên địa bây giờ không cần phải có pháp lực rất cao thâm mới có thể thi triển nữa. Đương nhiên uy lực của pháp thuật cũng kém hơn so với mấy nghìn năm trước rất nhiều.

Tôn Huyền Đồng từng tuyên bố người cung cấp tin tức về Trần Cảnh sẽ có thể được bảo vật thông linh, như vậy nếu bắt được Trần Cảnh thì phần thưởng nhất định sẽ còn cao hơn nhiều. Từ khẩu khí của hãn Trần Cảnh liền có thể đoán ra lão già này là kẻ truy sát đến từ thành Bá Lăng.

- Xem ra Tôn Huyền Đồng đã cung cấp tin tức mình ở Thiên La môn cho bọn chúng. Chẳng lẽ những kẻ công kích Thiên La môn hôm nay đều là bọn chúng? Nếu quả là vậy, mình càng phải sớm rời khỏi nơi này.

Trần Cảnh quan sát cuộc chiến hỗn loạn, thầm suy tính trong lòng, song lại bí mật đi đến chỗ nhà bếp.

- Tàng Kinh các ở bên đó, bao vây lại.

Một mệnh lệnh bằng giọng ồm ồm lọt vào tai Trần Cảnh, khiến hãn cảm thấy rét người, thầm nghĩ quả nhiên là nhắm vào mình, thế là càng cẩn thận hơn.

Nhưng trong lòng hãn lại nghĩ đến việc Diệp Thanh Tuyết bảo hãn xuống núi ngay trong hôm nay, chừng như nàng đã sớm lường trước sẽ có ngày này, có điều không rõ nàng có biết sẽ xảy ra chuyện ngay trong hôm nay không.

- Aaa... các người dám? Cha ta sẽ không bỏ qua cho các người đâu.

Ở phía xa xa, không biết từ lúc nào Giang Du đã bị người ta đạp dưới chân, đang giãy giụa muốn bò dậy. Một đại hán mặt mày lạnh lùng bước lên mấy bước giẫm mạnh lên chân y.

"Rắc..."

- Aaaaaa...

Cả người Giang Du run lấy bầy, chân hắn đã bị đại hán nọ đạp cho gãy đôi.

Trần Cảnh lờ mờ nghe thấy tiếng hét thảm thiết của Giang Du, nhưng hắn vẫn không dừng chân, trong lòng chỉ lấy làm lạ, lạ là vì không ngờ Giang môn chủ vẫn chưa xuất hiện.

Xuyên qua hành lang qua cửa, hắn náu mình ẩn trốn.

Thình thoảng trên đầu hắn có người bay qua, nháy mắt lại biến mất.

Trần Cảnh lo lắng Hiễn Chân sẽ bị chết trong cảnh hỗn loạn này, vì vậy chân càng bước vội, bước chân lừng lờ mờ ảo, như thể không chạm với đất.

Cuối cùng hắn cũng đến chỗ nhà bếp của Thiên La môn, chỉ trông thấy lửa cháy ngất trời.

Trần Cảnh giật mình kinh hãi. Hắn biết chỗ ở của Hiễn Chân là trong căn phòng phía sau nhà bếp, liền vội chạy xuyên qua đám lửa, đến hậu viện. May là lửa vẫn chưa bén đến phía sau.

Ngọn lửa theo gió mà bùng lên, bốc cao hùng hực, nhoáng cái đã cuốn sạch ba bốn căn phòng.

Trần Cảnh không biết Hiễn Chân ngụ ở căn phòng nào, lại không dám gọi to, đành mở từng phòng một mà tìm. Phòng nào phòng nấy đều không một bóng người.

- Trần Cảnh, lá gan người lớn thật, không ngờ dám nhân lúc hỗn loạn mà phóng hỏa...

Trong lúc Trần Cảnh đang tìm Hiến Chân thì từ sau lưng chợt vọng lại một tiếng quát lớn. Trần Cảnh vụt xoay người, chỉ thấy trên góc tường cách hẵn mấy chục thước có một gã mập tai to mặt lớn đang đứng, cặp mắt ti hí của gã loé lên vẻ nham hiểm và độc ác.

"Kẻ này xuất hiện một cách kỳ lạ, giống như đợi sẵn ở đây vậy." Trần Cảnh thầm nghĩ, đoan nheo mắt, thấp giọng hỏi:

- Người là ai, lửa này không phải do ta đốt.

- Người không cần biết ta là ai, đích thân ta thấy người phóng hỏa.

Gã mập đó cả tiếng, giọng đầy chính nghĩa.

Trần Cảnh liền bùng lửa giận, đột nhiên một giọng nói con nít cất lên sau lưng:

- Minh Tính sư huynh, lửa này rõ ràng là do huynh đốt, sao lại nói là do Trần Cảnh sư huynh.

Trần Cảnh xoay người lại, chỉ thấy Hiến Chân bò ra từ trong một cái hốc đá. Trông thấy Hiến Chân bình yên vô sự, trái tim bị thít lại của hắn liền được buông lỏng. Hắn quay người lại nhìn gã mập tai to mặt lớn nọ, lạnh lùng hỏi:

- Người là Minh Tính?

Gã mập bị khí thế của Trần Cảnh làm cho khiếp sợ phải lui lại một bước, song vẫn cố nói cứng:

- Không sai, ta chính là Minh Tính.

Trần Cảnh liền nổi sát ý, song lại đột nhiên quay đầu nhìn về phía khác, chỉ thấy đang có ba người bay vọt về phía mình, trong đó có kẻ la lên:

- Trần Cảnh đang ở chỗ này, đừng để hắn chạy thoát.

Trần Cảnh giật mình thất kinh, thầm nghĩ e sẽ khó lòng dẫn Hiến Chân chạy cùng rồi, bèn xoay người nói với Hiến Chân:

- Hãy trốn cho kỹ, khi nào gió êm biển lặng thì hẵng ra.

Minh Tính cười khẩy, tỏ vẻ không lo sợ gì.

Trong chớp nhoáng, ba tên kia đã bay vọt tới cách hơn một trượng, một gã hắc y mặt lạnh tanh giậm dữ quát:

- Trần Cảnh, người giết tiểu công tử nhà ta, hôm nay ta muốn chém đầu người để tế hồn thiêng của tiểu công tử.

- Trần Cảnh sư huynh, huynh mau chạy đi.

Hiến Chân vẫn còn núp người trong hốc đá lo lắng la to lên.

Trần Cảnh không quay đầu lại, chỉ quát một câu “trốn cho kỹ” rồi chỉ tay về phía Minh Tính, cây kiếm trong bao vẫn bình thường đột nhiên phóng vèo ra hoá thành một vệt sáng màu trắng.

Minh Tính kinh hãi đến độ vẫn chưa kịp thốt ra tiếng nào thì cái đầu béo núc đó đã bắn lên không trung. Đến chết hắn vẫn không rõ vì sao Trần Cảnh không chạy mà lại phải giết mình trước.

Ba kẻ bay lại liền quát lớn rồi thi triển pháp thuật của mình.

Một chiếc roi hư ảo dài thông quần xuống.

Một ngọn lửa từ trên trời giáng xuống.

Một bánh xe quay màu vàng từ trên cao đập thẳng xuống đầu Trần Cảnh.

Trần Cảnh lại bất chấp, đứng ngay người bất động như thể không hề phát hiện ra pháp thuật và pháp bảo nọ sẽ đánh xuống mình. Chỉ thấy ngón tay phải hần chập lại rồi múa may trước mặt như đang dùng kiếm, thanh phi kiếm vừa chém rụng đầu Minh Tính liền bay lượn trong không trung theo sự di chuyển của ngón tay. Thân kiếm như được phủ một lớp ảo ảnh, bay cực nhanh tới vót lấy đầu ba kẻ nọ.

Ba kẻ nọ cả kinh, không ngờ Trần Cảnh lại không thềm đếm xỉa đến bản thân mà công kích bọn họ. Kiếm bay cực nhanh, hơi thở nguy hiểm phà vào lòng bọn họ, song bọn họ vốn không kịp thi triển thêm pháp thuật nào để ngăn trở, đành phải gia tăng pháp lực, hy vọng có thể giết chết Trần Cảnh trước khi thanh phi kiếm đó bay đến người.

Thấy hai pháp thuật cùng một món pháp bảo giáng xuống người mình, Trần Cảnh vẫn không hề lộ cảm xúc gì. Không phải hăn không muốn tránh, mà vốn dĩ hăn không thể cử động.

Thuật ngự kiếm mới thành tựu bước đầu, hăn vẫn chưa thể phân tâm tránh né trong lúc ngự kiếm, càng không thể nhân kiếm hợp nhất giống như kiếm tiên trong truyền thuyết vậy, mà chỉ có thể tập trung ý niệm toàn thân để điều khiển thanh kiếm mới được thông linh đó.

Thanh kiếm tạo ra một làn sương trắng, mặc cho pháp thuật và pháp bảo sắp giáng xuống người Trần Cảnh mà bay vót lấy đầu giặc.

Hiển Chân hoảng sợ bùm lấy miệng, nó muốn nhắm mắt để không phải nhìn nữa, song cặp mắt lại cứ mở trừng trừng. Chỉ thấy ngọn lửa nọ như bầu trời đổ ập xuống người Trần Cảnh, bao lấy Trần Cảnh lại, thấp thoáng thấy một sợi dây thừng đang quấn quanh cổ Trần Cảnh.

Một bánh xe quay màu vàng đánh trúng ngực Trần Cảnh. Trần Cảnh bay ngược ra phía sau, phun một ngụm máu tươi, nặng nề rơi xuống mặt đất.

Hiển Chân không kiềm được la lên một tiếng rồi định bò ra ngoài, song lại thấy Trần Cảnh đã bò dậy, ngoái về phía nó nói:

- Hãy tự chăm sóc mình thật tốt, sự huynh không thể mang đệ chạy rồi.

Dứt lời liền xoay người xuôi theo góc tường rời đi.

Hiển Chân không thể tin nổi là có người bị hai phép thuật và một món pháp bảo đánh trúng mà vẫn có thể sống. Lúc nó nhìn sang chỗ ba kẻ nọ thì mới phát hiện không ngờ đầu lâu bọn họ đều đã lăn lông lốc một bên.

Bởi trước khi Trần Cảnh bị pháp thuật và pháp bảo đánh trúng thì ba kẻ nọ đã bị kiếm vót mất đầu, chẳng qua pháp thuật vẫn chưa tiêu tán nên thoát nhìn thì thấy hắn bị pháp thuật nọ đánh trúng nhưng không bị tổn thương gì lớn. Mặc dù pháp bảo hình bánh xe vàng nọ không còn pháp lực để duy trì song vẫn đánh bay Trần Cảnh, có điều cũng không tạo thành thương thế trí mạng.

Trần Cảnh đi xuôi theo ven bờ tường, ngẩng đầu lên thì đột nhiên nhìn thấy một công tử vận đồ gấm đang đứng trên nóc một căn nhà cao nhất trong Thiên La Môn, hắn định trốn song đã không kịp, vừa đúng lúc bị kẻ đó phát hiện.

- Trần Cảnh đang ở...

Gã la lớn, trở tới chỗ Trần Cảnh đang đứng rồi tả rõ mồn một đặc điểm căn phòng mà Trần Cảnh ẩn náu.

Tim Trần Cảnh như thắt lại: "Kẻ này đứng ở trên cao, mình ở dưới thấp, trốn thế nào cũng không thoát khỏi mắt y. Có y ở đó thì sớm muộn sẽ bị người ta vây lấy, khi đó có muốn cũng không thể trốn thoát được nữa."

Hắn bắt đầu nổi sát tâm.

Nhưng mà vị trí của kẻ đó lại là ranh giới ngự kiếm cực hạn của Trần Cảnh. Chỉ cần cho hắn tu luyện thêm vài ngày, cho dù là khoảng cách xa như vậy thì Trần Cảnh cũng sẽ nắm chắc mười phần có thể ngự kiếm giết chết y. Nhưng hiện tại hắn chỉ có thể đến gần thêm nữa mới làm được.

Lúc này đang có người bay về phía Trần Cảnh. Trần Cảnh cũng bắt chấp mà lập tức xông về phía gã công tử vận đồ gấm thêm mấy trượng. Hắn dựa sát người vào một góc tường, rút thanh kiếm trong tay ra, trong tiếng kiếm ngân nhẹ nhàng, cả người hắn trở nên thanh tĩnh. Hắn xua đi tạp niệm trong lòng, ngưng thần, tĩnh khí.

Mắt nhìn kiếm, ngón tay hắn vuốt nhẹ trên thân kiếm.

Kiếm này mới vừa được thông linh, khi này giết chết mấy người, nhiễm máu tươi kẻ khác đã khiến việc dụng kiếm bị chút trở ngại.

Pháp lực toàn thân đều tập trung trên bàn tay hắn, linh khí vô hình như dòng suối mát chảy vào thân kiếm, sau ba lần liên tiếp, vết máu trên thân kiếm mới hết đi. Chút cảm giác trở ngại giữa Trần Cảnh với thanh kiếm đã biến mất.

Gã công tử vận áo gấm đứng trên nóc nhà đằng xa nghi hoặc nhìn Trần Cảnh. Y không rõ tại sao Trần Cảnh không chạy mà lại đứng im ở đó vuốt ve thanh trường kiếm trong tay với thần thái rất tập trung.

Đột nhiên, Trần Cảnh ngẩng đầu, mắt sáng tỏ như ánh kiếm.

Gã công tử vận áo gấm thoáng kinh hãi, lại thấy mũi kiếm trong tay Trần Cảnh chĩa về phía mình, rồi bắn vào lên không. Chỉ thấy kiếm hoá thành một vệt sáng màu trắng lướt nhanh về phía mình. Một cảm giác nguy hiểm đến tột cùng dâng lên trong tim y, y liền xoay người bay vọt lên, đồng thời rút một miếng ngọc bội từ bên hông ném ra. Ngọc bội hoá thành một đám sương trắng chặn đường bay cực nhanh của thanh kiếm ấy.

Trần Cảnh đứng im bất động, phía xa đã có người tới gần, là một gã trung niên tay cầm một tấm lưới nhỏ bằng ngọc. Tay gã vung lên, tấm lưới ngọc trôi nổi bồng bềnh trên không. Chỉ nghe gã trung niên đó niệm chú ngữ, ngón tay điểm liên tục, trong nháy mắt tấm lưới nhỏ bằng ngọc liền phóng to ra chụp xuống người Trần Cảnh.

Nhưng Trần Cảnh lại như không hề phát hiện, trong đầu chỉ có thanh kiếm ấy, ý niệm duy nhất của hắn lúc này chính là chém chết gã công tử vận áo gấm nọ.

Ngọc bội hoá thành một đám mây trắng, đón lấy thanh kiếm và bao phủ lại, còn bản thân y đã sớm bay vọt ra xa, gần sắp thoát khỏi phạm vi công kích bằng kiếm của Trần Cảnh.

Chỉ thấy thân kiếm đột nhiên tỏa ra quang sáng chói mắt, đâm vào trong đám mây trắng không một chút khó khăn, đám mây trắng khẽ rung lên, thanh kiếm đã đâm xuyên qua nó. Công tử vận áo gấm cảm ứng được liền hoảng hốt vô cùng. Ngọc bội đó nào phải bảo vật tầm thường, nó là món quà mà gia gia tặng y mừng sinh nhật lần thứ mười tám. Y vẫn nhớ khi nhận được ngọc bội này, ánh mắt của mấy huynh đệ nhìn y đã nóng biết bao nhiêu. Mặc dù vừa nãy y sử ra vội, song vẫn không phải là thứ mà pháp thuật và pháp bảo tầm thường có thể so bì.

Trong lòng mới vừa dấy lên nỗi kinh hãi, lập tức gia tăng pháp lực định tránh xa Trần Cảnh thêm một chút thì sau gáy y lại có một cơn ớn lạnh ập xuống, như trời đổ sương lạnh, khiến y nhịn không được mà quay đầu, chỉ thấy đập vào mắt là ánh sáng màu trắng chói loà.

Nhưng mà ánh sáng màu trắng đó lại cách y càng lúc càng xa... Y vừa thả lỏng lòng mình thì chợt nghe có tiếng gọi:

- Công tử...!

Tiếng gọi hình như vọng đến từ nơi rất xa, mơ hồ mà lại không thật, đồng thời lại thấy trong không trung có một thi thể không đầu đang rơi xuống đất, thậm chí sao thấy người này trông quen quá, chưa kịp nghĩ ra thì một cơn đau đớn kịch liệt đã ủa đến, liền đó bóng tối bao trùm lấy suy nghĩ của y.

Gã trung niên vừa kinh ngạc vừa khiếp sợ. Công tử vận áo gấm đó không phải là kẻ tầm thường, y là tam công tử họ Giản trong thành Bá Lăng, tên là Giản Chính, cũng chính là đường ca của một trong số ba tên đệ tử bị Trần Cảnh giết ở thanh lâu. Nhắc đến Giản Chính, thật ra trong lòng y không có mấy thù hận với Trần Cảnh, nhưng vì thanh danh họ Giản không thể bị bôi nhọ cho nên y mới xin được đến nơi này bắt Trần Cảnh, sau khi trở về sẽ có thêm lợi thế trong việc kế thừa vị trí tộc trưởng gia tộc tương lai của y. Không ngờ y lại bỏ mạng tại nơi này.

Gã trung niên được xem như là hộ vệ của Giản Chính, bây giờ Giản Chính đã chết, gã há có thể tránh khỏi liên lụy, thế là ngoài kinh hãi gã còn căm thù Trần Cảnh vô cùng. Tầm lưới trong không trung loé lên những ánh chớp li ti. Động tác này không ngờ đã đột phá cực hạn ngày thường của gã, tầm lưới to lên gấp nhiều lần, chụp lấy Trần Cảnh.

Thuật ngự kiếm của Trần Cảnh đã thi triển đến mức cùng cực. Lúc kiếm xuyên qua đám mây mù đó, hắn liền cảm thấy thân kiếm đã nặng lên rất nhiều, không còn nhanh và nhẹ như trước nữa, sau đó lại còn vót lấy đầu gã công tử áo gấm đó làm nó nhiễm phải máu tươi của y, lập tức liền có cảm giác bị ngăn trở, giống như ngọc vẩn bụi trần, tâm sinh tạp niệm vậy.

Hắn biết kiếm mình mới được thông linh, vẫn còn đang trong giai đoạn ử dưỡng, không nên tranh đấu với người ta, nhưng hắn không còn cách nào khác, lưới điện đã chụp tới đỉnh đầu. Kiếm lượn theo một quỹ tích hình vòng cung trong không trung, nó không chém tầm lưới điện mà lại đâm về phía gã trung niên.

Tốc độ cực nhanh. Người ngoài vẫn thấy tốc độ của nó không khác gì với một kiếm mới vừa vót lấy đầu Giản Chính cả.

Trần Cảnh biết nếu như mình dùng kiếm cản lấy lưới điện đó thì sẽ không cách nào thoát thân được nữa. Hơn nữa kiếm thiện về công mà không hay về thủ, thứ mà nó theo đuổi chính là "một kiếm xuất ra, đầu thân kẻ địch sẽ nằm gọn hai nơi."

Gã trung niên hừ thầm một tiếng, đưa tay cởi khăn vuông trên đầu xuống rồi ném lên không trung. Khăn vuông đón gió mà nở ra, trong nháy mắt liền hoá thành một tấm màn xanh chộp lấy thanh kiếm đang bay vút tới.

Trần Cảnh đã nhắm mắt lại, không thèm nhìn lưới điện trên đầu, chỉ toàn tâm toàn ý ngự kiếm.

Truyền thuyết kể rằng thời thượng cổ có người có thể vung tay hô mưa, thuận miệng gọi gió, lúc giận nhổ cả núi mà đánh. Nhưng đó đều chỉ là truyền thuyết. Hiện tại thì kẻ tu hành cả đời có thể tinh thông một loại pháp thuật liền đã có thể tung hoành thiên hạ rồi. Đại đa số chỉ có thể luyện ra một món pháp bảo, hy vọng có ngày nó có thể trở thành linh bảo và uy lực có thể tăng lên gấp nhiều lần. Người đồng thời tế luyện mấy món không nhiều. Trần Cảnh không ngờ trên người gã trung niên này lại có hai món pháp bảo, mà hai món pháp bảo trông qua đều không yếu.

Kiếm quét qua hư không, không đâm thẳng vào tấm màn xanh như khi giết Giản Chính mà bay ra sát mép tấm màn xanh rồi vòng qua. Không phải là Trần Cảnh không muốn đâm một nhát xuyên tấm màn xanh đó, mà là hắn biết lúc này không thể làm vậy. Người ngoài nhìn qua thì thấy kiếm này không hề khác biệt với một kiếm giết chết Giản Chính khi nãy, nhưng bản thân hắn lại biết rõ nó đã kém hơn rất nhiều.

Kiếm lượn một hình vòng cung trong không trung, trông linh động vô cùng, chém vào cổ gã trung niên đó.

Gã trung niên chỉ cười lạnh, xòe bàn tay ra, miệng niệm chú ngữ, tấm màn màu xanh đột nhiên bay ngược trở lại như thể bị gió lật rồi cuốn lấy thanh phi kiếm.

Phi kiếm lay động như bị gió thổi, không dám dây với tấm màn màu xanh. Hết thấy mọi niệm lực của hắn đều tập trung trên thanh kiếm, chỉ một lòng hòng giết chết gã trung niên đó trước. Nhưng phi kiếm bị ngăn lấy, tấm lưới lập loè tia lửa điện đã chụp xuống đầu hắn.

Thanh phi kiếm đang tránh tấm màn màu xanh lập tức mất đi không chế, đâm vào mái hiên nhà như một con chim gãy cánh rồi cắm vào trong tường. Gã trung niên cất tiếng cười to, giờ đã bắt được Trần Cảnh, sau khi trở về có lẽ sẽ phải chịu phạt, nhưng sẽ không đáng phải tội chết.

Trần Cảnh chỉ cảm thấy toàn thân như bị kim chích, niệm lực tập trung trên phi kiếm lập tức tiêu tán, liền đó người hắn bị siết lại, tay chân đã bị quăn chặt. Hắn mở mắt ra, chỉ thấy gã trung niên đang lạnh nhạt nhìn mình.

"Xem ra lần này phải bỏ mạng tại đây rồi."

Ngay khi Trần Cảnh định nhắm mắt lại chờ chết, từ trên nóc nhà sau lưng gã trung niên chợt có một cô gái vận đạo bào màu trắng xám, tóc búi cao cao, nhẹ nhàng bay sà xuống.

Gã trung niên đột nhiên thấy Trần Cảnh mỉm cười, cười với thứ gì đó ở sau lưng. Gã định quay đầu lại nhìn, song lại chợt nghĩ đây nhất định là mưu kế của Trần Cảnh. Nhưng ý niệm vừa xuất hiện thì gã liền cảm ứng được dao động yếu ớt của pháp lực.

Gã phát hoảng trong lòng, không kịp quay đầu, liền ném tấm khăn vuông màu xanh nọ ra, khăn vuông mới vừa bay lên, còn chưa kịp hoá thành tấm màn màu xanh liền bị một tia chớp bổ xuống. Tia chớp bổ lên tấm khăn vuông rồi lan xuống người gã trung niên.

Trần Cảnh chỉ cảm thấy tấm lưới điện quẩn mình thoáng lơ ra, mặc dù chưa buông hẳn, song lại để hẳn có thể tích tụ lại pháp lực. Thần niệm cảm ứng được thanh kiếm rơi trên mặt đất, bèn dốc toàn lực kết nối với nó.

Kiểm bay vọt lên không trung, biến thành một vệt sáng mờ màu trắng, bay tới vót cổ gã trung niên.

Gã trung niên khiếp vía, một nỗi sợ hãi dấy lên trong lòng, nhưng đã bị lôi điện không biết từ nơi nào kéo đến lan khắp thân thể khiến việc vận chuyển pháp lực của gã gặp trở ngại. Gã vừa định tăng thêm pháp lực rút vào trong lưới điện thì cổ chợt đau nhói, đầu đã bay lên, rồi bóng tối ập đến. Tấm màn nọ hoá thành một chiếc khăn vuông màu xanh bay trong không trung, còn tấm lưới lập loè tia lửa điện quẩn lấy Trần Cảnh cũng lập tức mất đi ánh thần quang, hoá thành một cuộn tơ tròn nhẵn thín.

Trần Cảnh nhét cuộn lưới tơ đó vào người, vươn tay đón lấy thanh kiếm bay về, rồi ôm quyền hướng về phía Diệp Thanh Tuyết đang đứng trên nóc nhà, hẳn không nói câu nào mà xoay người chạy đi.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5: Kim Đài Ngọc Khuyết Đối Trường Sinh

oOo

Có một số việc không cần phải nói ra, chỉ cần giữ trong lòng là được.

Lúc này toàn bộ tinh lực của Trần Cảnh đều tập trung trên thân kiếm, nhưng khi nắm trên tay hắc thì thanh kiếm lại âm đạm không chút ánh sáng. Ở lại chỗ này không còn ý nghĩa gì nữa, phải nhanh chóng đi thôi.

Diệp Thanh Tuyết lại không hề có ý định rời đi, nàng chỉ đứng trên nóc nhà lặng lẽ quan sát tất cả, ngay cả chiếc khăn vuông của gã trung niên vừa rời rơi ngay trước mắt cũng chỉ khiến nàng nhìn thoáng qua, không hề đến nhặt lấy.

Sự xuất hiện của nàng tựa như ánh sáng trong bóng đêm, ngay lập tức thu hút vô số con thiêu thân lao tới.

Cùng lúc đó, trong những góc khuất, đột nhiên xuất hiện một đám người vô cùng quái dị, nhân ảnh mờ ảo không thể nhìn rõ mặt, thậm chí đáng người mập ốm ra sao cũng không biết. Bọn chúng tựa như một làn khói đen nồng nặc tập trung lại một nơi. Cũng không thấy đám người đó dùng bất cứ pháp thuật nào mà chỉ lao tới đánh thẳng vào Diệp Thanh Tuyết. Kỳ lạ là nàng vẫn chỉ chăm chú nhìn về hướng chân núi, giống như không hề nhận ra nguy hiểm.

- Cẩn thận...

Trần Cảnh hô lên thất thanh.

Ngay lúc hân hét lên, những quái nhân kia đã tựa như một làn khói đen áp sát đến Diệp Thanh Tuyết đột, trên người nàng nhiên xuất hiện một tầng điện quang, đám người kia lập tức phát ra những tiếng kêu vô cùng thảm thiết, rồi nhanh chóng tản đi.

Diệp Thanh Tuyết tựa hồ hồi tỉnh sau tiếng hô của Trần Cảnh, bàn tay đang buông thông sau đạo bào kia liền khua lên một cái, phảng phất như xua tan hư không, khi nó đi qua chỗ nào cũng để lại ánh điện quang rực rỡ, hóa thành một chiếc roi bạc rồi tạo thành một vòng tròn khuếch tán ra xung quanh.

Trần Cảnh kinh hãi, tuy hân biết rõ Diệp Thanh Tuyết có pháp lực cao cường, sở trường lại là lôi pháp, nhưng chưa từng nghĩ đến nàng đã đạt tới mức tùy tâm sở dục thể này. Chỉ thấy lấy Diệp Thanh Tuyết làm trung tâm, một vòng điện quang màu bạc xuất hiện rồi khuếch tán ra bốn phía phủ lấy toàn bộ bầu trời của Thiên La môn, nó chạm tới ai thì người đó lập tức rơi xuống đất. Đám người như những làn khói đen kia chỉ vừa chạm vào liền vội vàng tránh xa.

- Đi!

Diệp Thanh Tuyết khẽ quát một tiếng rồi bay lên trời, lao thẳng tới chỗ chương môn Giang Lưu Vân đang bế quan.

Trần Cảnh cũng vội vã xoay người, lên sang mặt bên Thiên La môn chạy đi.

Thiên La môn chìm trong u ám, hoàn toàn không còn một chút khí tức thần tiên siêu nhiên xuất trần nào mà trở nên vô cùng lạnh lẽo đáng sợ.

Trong bóng tối, Trần Cảnh thu liễm khí tức, lòng băn khoăn tự hỏi không biết đám người ẩn trong sương mù đêm nay là ai. Hân nắm chặt trường

kiếm trong tay, vừa vội vàng chạy vừa vận chuyển linh lực trong lòng bàn tay truyền đến thân kiếm, cố gắng nhanh chóng bài trừ huyết khí trên thanh kiếm.

Thiên La môn lập phái đã hơn ba trăm năm, sơn môn không hề nhỏ, quan điện lại được xây dựng vô cùng tinh xảo, chỉ là quan điện nơi đây dường như đã thay đổi hoàn toàn. Trên bầu trời đêm, thỉnh thoảng lại xuất hiện vài vòng điện quang đánh tan rất nhiều thân ảnh hắc ám. Trần Cảnh cũng không gặp bất cứ sự ngăn cản nào, có lẽ địch nhân đều đã đuổi theo Diệp Thanh Tuyết, mà cũng có thể là do nàng cố tình dụ chúng đi. Trong bóng tối, nàng như lời quang liên tục phóng ra những tia sáng chói mắt.

Trần Cảnh men theo chân tường đuổi gấp theo, đột nhiên hần dừng lại, phía trước có bóng đen có cặp mắt màu tro ngụi lẳng lẳng đứng. Trần Cảnh giật mình, một luồng khí lạnh lẽo không biết từ đâu tràn khắp cơ thể. Vừa nhìn thấy kẻ này, hần lập tức nghĩ tới hai chữ: "vong hồn".

Không đợi hần kịp phản ứng, vong hồn đột nhiên há to như muốn rít lên, nhưng lại không hề có âm thanh nào phát ra. Tuy vậy Trần Cảnh lại cảm thấy đầu mình đau đớn, rồi như đang chìm vào trong cơn mê. Hần vô cùng kinh hãi, lập tức đâm thẳng thanh kiếm trong tay ra, thân kiếm được quán chú pháp lực làm xuất hiện một vầng sáng xanh lấp lánh.

Cả người Trần Cảnh như không còn trọng lượng, thuận theo thế kiếm bay lên, đâm tới một kiếm. Chiêu kiếm hướng thẳng đến cái miệng đang há to của vong hồn, cảm giác như đâm vào nước, chỉ có một chút lực cản chứ không hề giống đâm qua da thịt. Tuy nhiên một kiếm này cũng khiến vong hồn rít lên một tiếng thê lương rồi nhanh chóng hóa thành làn khói đen tản đi mất. Trần Cảnh ngược mắt nhìn lên thì thấy thanh kiếm đang xuyên qua một lá bùa óng ánh, nó không hề có chút khí tức âm tà nào, hoàn toàn trái ngược với vong hồn kia.

Lá thần phù trên thân kiếm từ từ tiêu tán đi, Trần Cảnh nhú mày, trong đầu đột nhiên nghĩ tới hai chữ: “Thành Hoàng!”

Chỉ có bậc thần linh như Thành Hoàng mới có khả năng sử dụng nhiều vong hồn như vậy. Trước nay Trần Cảnh luôn tâm niệm “Thần” là cái gì đó vô cùng xa xôi, vậy mà lúc này chợt nhận ra mình đã tiếp cận đến nó, phảng phất như đã được thấy cái thuộc về thần linh cao cao tại thượng - thần khí. Hắn vô thức quay đầu lại nhìn Diệp Thanh Tuyết, nhưng không chờ hắn nói ra suy nghĩ trong lòng thì đã có mấy chục vong hồn từ trên trời lao xuống.

Gương mặt các vong hồn vô cùng mờ nhạt, chỉ như là dùng một bãi bùn đen đắp tạm lên mặt, miệng thì mở to hét lên vô thanh. Trần Cảnh mới nhìn đã rùng mình, lòng hắn bỗng thấy ớn lạnh, bên tai lại vang lên tiếng cười vô cùng quái dị giống như một đám người đói khát đang hưng phấn khi nhìn thấy thức ăn.

Đám vong hồn âm u vây quanh hắn, trong chớp mắt biến nơi này như thành quỷ vực.

Trần Cảnh xoay người lao ra phía ngoài, kiếm trong tay ngay lập tức được múa ra. Thân kiếm đã nhiễm máu người, không đủ linh động để giúp hắn ngự kiếm bảo vệ quanh thân, tuy vậy kiếm vẫn lóe lên ánh sáng lóng lánh. Thanh kiếm múa lên tạo thành một tấm màn sáng đầy màu sắc bọc Trần Cảnh vào bên trong.

Vài chục vong hồn lao xuống, xông thẳng vào trong màn kiếm, bị kiếm mang chém tan tành rồi biến thành một màn sương đen nồng nặc. Nhưng lại càng có nhiều vong hồn nhào xuống hơn, nhấn chìm hắn trong nháy mắt. Kiếm trong tay Trần Cảnh chém điên cuồng, từng tầng hoa tuyết tung bay quanh người hắn. Hắn đã không phân biệt được rõ có bao nhiêu vong hồn nhào tới mình, cũng không biết trong một sát na có bao nhiêu vong hồn đã tiêu tán đi dưới kiếm của mình.

Trong mắt hắc chỉ còn sắc tro tàn nguội lạnh, bên tai lại ngập tràn tiếng cười điên cuồng quái dị.

Trong màn đêm đen, ánh kiếm như ẩn như hiện giống như ngọn đèn lay lắt trong gió, có thể tắt bất cứ lúc nào.

Cũng may đây chỉ là vong hồn thuộc loại yếu nhất, chúng đều cần phải có thần phù của Thành Hoàng mới có thể ra khỏi Minh phủ Thành Hoàng, nếu đổi lại là âm binh thì Trần Cảnh đã cầm chắc cái chết. Hắc tự nói với mình rằng vẫn còn một đường sống, nhưng cảm giác của hắc lại đang dần bị nhấn chìm trong dòng chảy tử vong.

Vong hồn như có như không, mỗi khi làm tiêu tán một con thì hắc lại có cảm giác thân kiếm như bị một thứ gì đó quấn lên. Thanh kiếm tựa như một khối bọt biển hút toàn bộ khí tức âm tà của vong hồn. Kiếm ngày một nặng, pháp lực của hắc lại ngày một ít đi.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua. Vốn lúc đầu hắc còn có thể nghĩ đến việc mình không thể thoát ra, sẽ bị đám vong hồn này thôn phệ, nhưng đến lúc này thì hắc cũng không còn đủ tinh lực để suy nghĩ nữa dồn tất cả lên thanh kiếm. Đến cuối cùng, linh tức vốn liên miên bất tận dần trở nên mỏng manh như tờ nhện, hắc chỉ còn lại một phần ý chí kiên quyết không chịu chết, cố gắng vận động thân thể mang thanh kiếm lao thẳng ra ngoài.

Hắc cảm thấy cơ thể mình lúc này đã chậm như sên, nhưng trong mắt người khác lại không hề thay đổi, vẫn đang điên cuồng lao ra, là sự điên cuồng của kẻ đang gần bỏ mạng.

Diệp Thanh Tuyết đứng trên nóc nhà, tà áo trắng tung bay trong gió đêm, quanh người nàng có một dòng điện không ngừng chuyển động, vô cùng bắt mắt. Bốn phía Đông Tây Nam Bắc xung quanh nàng có bốn người mặc y phục đen sẫm, trước ngực áo có thêu phù hiệu hình một ngôi thần miếu,

lại thêm khói mờ bao phủ xung quanh nên không thể trông rõ tướng mạo, đáng vẻ thần bí vô cùng.

Trên đỉnh đầu Diệp Thanh Tuyết là một tầng mây đen cuồn cuộn, nhìn kĩ thì ra là rất nhiều vong hồn đang tụ lại một chỗ nên đã che khuất cả bầu trời. Từng con một hét lên vô thanh, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể lao xuống thôn phệ Diệp Thanh Tuyết.

Lúc này Tôn Huyền Đồng hiện ra từ trong bóng tối, đằng sau lại có hai đạo nhân đứng hai bên trái phải bảo vệ hẳn.

- Diệp sư tỷ, hà tất phải như vậy!

Tôn Huyền Đồng đi đến bên dưới căn nhà Diệp Thanh Tuyết đứng, mở miệng khuyên bảo với giọng trầm ổn điềm đạm.

Diệp Thanh Tuyết đưa mắt nhìn hẳn. Nàng không hề tỏ ra kinh ngạc, cũng không thấy phần nộ như thể nàng biết trước tất cả và đã sớm có tâm lý chuẩn bị.

Tôn Huyền Đồng bất giác khép hờ mắt, tựa như bị ánh mắt thanh tịnh kia của Diệp Thanh Tuyết nhìn thấu. Nội tâm y sôi sùng sục, trong toàn bộ đệ tử của Thiên La môn, Diệp Thanh Tuyết là người có pháp lực cao thâm nhất, thậm chí đã xuất hiện lời đồn rằng tu vi của nàng chẳng hề thua kém chương môn Giang Lưu Vân. Tôn Huyền Đồng vốn không hề tin điều đó, bởi y cho rằng nàng có thể tài giỏi hơn đệ tử khác nhưng vẫn chưa thể nào so sánh nổi với chương môn cao cao tại thượng.

Nhưng một màn vừa rồi thật sự đã nâng địa vị của Diệp Thanh Tuyết trong lòng y lên, đồng thời khiến y cảm thấy nàng cao thâm khó lường.

Tôn Huyền Đồng lấy lại bình tĩnh, từ tốn nói:

- Sư tử muốn đi, Huyền Đồng nguyện lấy gấm lót đường. Còn nếu sư tử không muốn đi, Huyền Đồng nguyện lập kim đài ngọc khuyết (đài vàng điện ngọc) cùng sư tử tu hành.

Lời Tôn Huyền Đồng nói ra với thái độ vô cùng thành khẩn. Cuối cùng Diệp Thanh Tuyết cũng phản ứng, nàng chỉ lắc đầu nói:

- Lấy gấm lót đường thì sao, người có thể khiến những đệ tử Thiên La môn đã chết sống lại được ư?

Giọng nàng êm tai, cũng như ánh mắt thanh tịnh, điềm đạm của nàng. Nhưng Tôn Huyền Đồng lại cảm thấy Diệp Thanh Tuyết lúc này giống như tia sét có khả năng hủy diệt vạn vật, chỉ cần chạm nhẹ là sẽ chết.

Cho dù ngày thường hãn vẫn tự phụ tài trí mẫn tiệp nhưng lúc này cũng á khẩu không nói được gì.

Diệp Thanh Tuyết lại nói thêm:

- Kim đài ngọc khuyết thì sao, có khả năng giúp ta đắc đạo trường sinh à?

Câu hỏi này của nàng lại làm Tôn Huyền Đồng biến sắc mặt, hãn cuối cùng cũng nhận ra mình cùng Diệp Thanh Tuyết căn bản không phải cùng một loại người. Tôn Huyền Đồng mang sắc mặt lạnh lùng, nhưng ngữ khí vẫn hòa nhã, tận lực nói:

- Đã như vậy, Huyền Đồng đành phải đắc tội.

Nhưng ngay khi hãn dứt lời thì một tiếng quát đầy giận dữ vang lên.

- Thực sự to gan!

Theo sau tiếng quát, cửa đá nơi chưởng môn bế quan đột nhiên nổ tung, đá vụn bay tán loạn, đất cát tung bay. Một lão già tóc trắng xóa bước ra,

dáng đi lão đảo như thể chỉ cần gặp một cơn gió nhẹ là ngã.

Tôn Huyền Đồng kinh ngạc, đó chẳng còn là hình ảnh tiên phong đạo cốt của sư phụ hẳn, lão mới chỉ bế quan mấy tháng mà đã trở nên như vậy rồi.

Giang Lưu Vân già yếu đi thẳng đến chỗ Tôn Huyền Đồng, vừa đi vừa nói:

- Huyền Đồng, người theo ta học đạo mười hai năm, cuối cùng lại phản bội ra tay với ta.

- Trí nhớ sư phụ thật là tốt.

Tôn Huyền Đồng kinh hãi trong lòng nhưng bề ngoài thì vẫn tỏ vẻ bình ổn không khác gì so với ngày thường, vô cùng ôn thuận.

Đôi lông mi trắng bạch của Giang Lưu Vân khẽ rung lên, dường như một cơn gió cũng có thể thổi bay nó, lão nói:

- Người có thấy bộ dạng ta bây giờ không? Khi xưa sư huynh đã nói vật đó không thể đựng vào, ta vốn không tin cho nên mới có bộ dáng bây giờ. Người thì sao, người vẫn muốn có nó chứ?

Tôn Huyền Đồng khẽ biến sắc, nhưng vẫn sụp mi mắt lại nói:

- Huyền Đồng tình nguyện xem thử.

- Ha ha....

Giang Lưu Vân khẽ cười, sắc mặt tái như da gà, cất tiếng khàn khàn nói:

- Nó là do sư huynh dùng tính mạng đổi lấy, kẻ khi sư diệt tổ như người làm sao có thể xem được.

Vừa dứt lời, lão liền phất ống tay áo, người lão đột nhiên tỏa ra một cỗ sát khí cường liệt, bàn tay gầy guộc đánh ra một chưởng, trong không trung bỗng xuất hiện một cự chưởng màu xanh đã ngưng kết thành thực chất, lao thẳng đến Tôn Huyền Đồng.

Lão ra tay không hề có dấu hiệu báo trước, giống như nơi mặt nước đang yên bình bất chợt xuất hiện một con sóng lớn. Bốn kẻ thần bí đang chia làm bốn hướng kia cũng đồng loạt chỉ một ngón tay về Diệp Thanh Tuyết, lập tức đám vong hồn trên trời tựa như Hắc hải bị treo ngược trút xuống. Diệp Thanh Tuyết cũng chỉ một ngón tay lên trời. Nàng khẽ quát một tiếng, đột nhiên trên không xuất hiện một tia chớp làm nổ tung đám mây vong hồn. Ánh sét rực sáng xé ra làm bốn, lao đi trong không khí tựa như những con điện xà có sinh mệnh, chúng xé toạc hư không lao tới bốn kẻ kia.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6: Thiên Địa Đồng Lô

oOo

Tu luyện pháp thuật cũng không quá khác biệt với tế luyện pháp bảo, muốn tu hành một loại pháp thuật tới cảnh giới tùy tâm sở dục thì nhất định phải ngưng kết pháp phù trong đan điền tử phủ. Hiện giờ Diệp Thanh Tuyết chỉ cần một ý niệm là liền có thể sử dụng lời thuật, hiển nhiên là đã ngưng kết lời phù thành công.

Trên đỉnh đầu bốn người nọ phun ra một luồng khí đen đờ lấy quang chói mắt đang đánh xuống. Khí đen như bùn văng ra tung tóe, để lại ở giữa đó một cái hố thật sâu.

Bọn họ đứng yên bất động, đồng thời đánh ra một bộ pháp quyết huyền ảo, cả người đột nhiên hóa thành một đám mây đen khuếch tán ra.

Còn hai đạo nhân một trái một phải đang che bên cạnh Tôn Huyền Đồng chột nhoáng lên rồi ngăn trở ở giữa. Lúc cánh tay giơ lên thì hai cái ngọc phù xuất hiện rồi hóa thành một đám mây màu vàng, cự chưởng của Giang Lưu Vân kèm theo cuồng phong ập đến khiến đám mây kia tứ tán.

Nhưng vào sát na đám mây màu vàng bị cự chưởng đánh tan thì có một luồng ánh sáng đen phóng ra, kèm theo đó là một chuỗi tiếng gào thét chói tai, trong nháy mắt đã xuyên thủng cự chưởng mà Giang Lưu Vân đánh ra. Theo sát phía sau luồng ánh sáng đen là một long ảnh cũng chui ra từ đám

mây mù màu vàng, nó phát ra một tiếng long ngâm, gương nanh múa vuốt đánh về phía Giang Lưu Vân.

Tốc độ của luồng ánh sáng màu đen và long ảnh kia cực nhanh, đám mây màu vàng giống như là dùng để mê hoặc kẻ địch, sát chiêu chân chính ẩn tàng ở phía sau.

Vốn nghĩ chỉ một kích sẽ đắc thủ, hai vị đạo nhân đứng phía sau Tôn Huyền Đồng khẽ nở nụ cười. Hai người này là do nhà họ Tôn trả ra một cái giá thật đắt để mời tới, hứa hẹn sau khi chuyện thành thì sẽ để cho bọn họ tùy ý xem những điển tịch trong Thiên La môn .

Luồng ánh sáng màu đen kia có tên là Phá Linh trùy, chẳng những có thể phá pháp thuật đạo gia mà còn có thể phá cả pháp bảo hộ thân.

Ảo ảnh hình rồng là một lá bùa có thể làm loạn tâm thần, chấn nhiếp hồn phách.

- Hắc hắc, Phá Linh trùy uy danh hiển hách, nhưng không làm gì được ta.

Vào lúc Phá Linh trùy xuyên thủng cự chưởng màu xanh, trên đỉnh đầu Giang Lưu Vân đột nhiên một luồng khí mù mịt phóng ra, lơ lửng trong đó là một viên ngọc xanh phát ra hào quang ngũ sắc.

Phá Linh trùy lấp lóe ánh sáng màu đen vừa đâm vào hào quang ngũ sắc kia thì liền chậm lại rồi bị Giang Lưu Vân lật tay nắm được, sau đó lão chà lên nó một cái. Ánh sáng màu đen lấp lóe trên Phá Linh trùy lập tức tản đi, một đạo nhân đang đứng liền phun một ngụm máu, trong nháy mắt mặt mũi trở nên tái nhợt. Bảo vật kia vốn là y dùng huyết tế để luyện nên khi bị đoạt mất thì sẽ khiến tâm mạch bị tổn thương.

Còn long ảnh dưới hào quang ngũ sắc cũng lập tức vỡ tan, biến mất không thấy tăm tích.

Giang Lưu Vân cười lạnh một tiếng, vừa sải bước ra, hai đạo nhân dưới ánh hào quang ngũ sắc kinh hãi, đồng thời thất thanh hô lên:

- Linh bảo!

Cả hai vừa mới thét lên một tiếng này thì lập tức cảm nhận được một luồng khí tức nghiêng trời lệch đất vọt tới, bọn họ cũng muốn ngăn cản nhưng thân hình không tự chủ được bay vọt lên.

Một thân thể trong đó xoay một cái, tựa hồ như cá quẫy trên mặt nước để lặn sâu xuống dưới.

- Hắc hắc, đã tới Thiên La môn ta còn muốn đi sao!

Vừa nói, trong lòng bàn tay lão xuất hiện một dải ánh sáng. Ánh sáng này giống như một lưỡi đao không chuôi phóng ra cực nhanh, đạo nhân nhận thấy mùi nguy hiểm liền vận linh quang hộ thân nhưng bị đao ánh sáng phá nát, thân bị chém thành hai đoạn. Một vị đạo nhân khác hoảng sợ phóng lên cao, vào lúc sắp sửa ẩn vào mây đen như đám vong hồn thì bị một vệt sáng xé ra.

Hết thấy cơ hồ diễn ra chỉ trong khoảnh khắc, sắc mặt Tôn Huyền Đồng thoảng cái đã trở nên trắng bệch, ngọc Như Ý vốn trong tay áo đột nhiên bay lên dựng thẳng ở trước mặt rồi phun ra một luồng linh khí, y nhanh chóng đọc đoạn khải quyết rồi ném mạnh vào Giang Lưu Vân. Ngọc Như Ý phát ra một luồng ánh sáng chói mắt như muốn che phủ hào quang ngũ sắc kia.

- Quả nhiên bảo vật gia truyền Trọng Sơn Như Ý của Tôn gia đã được mang đến đây. Đáng tiếc, như vậy cũng không làm gì được ta.

Giang Lưu Vân lạnh lùng nói, viên ngọc xanh phát ra hào quang ngũ sắc lại sáng bùng lên, tay hất giơ lên, phảng phất như dẫn hào quang trùm lên

ngọc Như Ý. Ngọc Như Ý càng tới gần Giang Lưu Vân càng nhỏ đi, đến khi tới trước mặt thì chỉ thấy hắt vung tay áo lên thu vào.

Tôn Huyền Đồng hoảng hốt, xoay người bỏ chạy, áo gấm trên người tiết ra một tầng nước trong suốt. Tốc độ y cực nhanh, giống như chim bay vút lên bầu trời.

- Hắc hắc, chuyện khi sư diệt tổ đâu có dễ dàng như vậy.

Giang Lưu Vân sai bước, phảng phất như phá vỡ hư không, đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu Tôn Huyền Đồng, dùng sức đập xuống như đập một con kiến.

- Hắc hắc...

Tôn Huyền Đồng hoảng sợ vạn phần, liều mạng bay về phía trước, kì lòng không được muốn cầu xin tha thứ:

- Sư phụ...

- Hắc hắc...

Tôn Huyền Đồng phun ra một ngụm máu tươi, rơi tuột xuống như một người rơm không có sinh mệnh nằm mặt đất, máu tươi chảy lênh láng thành vũng.

Lúc Tôn Huyền Đồng ngã sấp xuống thì đồng tử đã hoàn toàn giãn ra, trong lòng y đã không còn sợ hãi nhưng bên tai vẫn quanh quẩn giọng nói của Tôn Huyền Ngọc:

- Ca, ca phải hứa với muội, đến lúc đó ca nhất định phải đi ở phía sau cùng.

Quả thật lúc bắt đầu gã vẫn đứng ở phía sau, cho dù là lúc đối mặt với Giang Lưu Vân thì vẫn ở phía sau hai đạo nhân, chỉ có điều là y vẫn phải

chết. Y chết mà không cam lòng, vẫn còn chưa được nhìn thấy hết trời đất bao la này, y đã không còn cơ hội nữa rồi.

Tất cả mọi chuyện chỉ xảy ra trong chớp mắt. Trong không trung, chẳng biết khi nào đã xuất hiện một tòa thần miếu. Tòa thần miếu này tối tăm, khói đen mịt mờ, âm khí dày đặc.

Thần miếu bao lấy Diệp Thanh Tuyết, Giang Lưu Vân cũng không đi hỗ trợ, chỉ nheo mắt nhìn kỹ bốn người đang phân ra bốn hướng Đông Tây Nam Bắc.

Cùng lúc này, ở nơi xa truyền đến một tiếng hú dài, chỉ thấy sóng khí ngất trời cuộn cuộn như nước thủy triều ập mạnh vào núi Thiên La.

Giang Lưu Vân vừa nghe tiếng hú kia thì liền biến sắc, phóng người lên rồi phi độn chạy trốn về một phía. Diệp Thanh Tuyết ngẩng đầu nhìn thần miếu, thần sắc trở nên tập trung. Nàng lấy ngón tay vẽ lên không trung, những chỗ ngón tay đi qua lưu lại một đường chỉ bạc.

Nàng đang vẽ một lôi phù (bùa sấm sét).

Lôi phù hình thành trong nháy mắt, nó khuếch tán trong hư không rồi bao phủ lấy bốn người. Bầu trời âm u đột nhiên bị xé toang ra, luồng sấm sét mang theo khí tức hủy diệt giáng xuống như được ai đó triệu hoán.

“Đùng... Ầm...”

Ánh chớp lóe lên chói mắt, đánh thẳng xuống đỉnh ngôi miếu thần bí phi phạm, đồng thời một vầng sáng chói lòa tỏa ra, Diệp Thanh Tuyết biến mất trong đó.

Đúng vào lúc đó, một luồng sét đột nhiên kéo dài rồi phóng vào một góc ở phía nam Thiên La môn.

" Ầm..."

Bóng tối bị phá vỡ, Trần Cảnh mang sắc mặt tái nhợt té ra từ sóng biển vong hồn.

- Rời đi nhanh lên.

Bên tai Trần Cảnh truyền đến thanh âm của Diệp Thanh Tuyết. Hắn ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một luồng chớp như chỉ bạc dẫn nhập vào trong bóng tối rồi biến mất. Phía sau có bốn người đập không mà đi, truy đuổi gắt gao.

Hắn chỉ nhìn qua cũng biết đây là thuật độn lôi. Lúc này pháp thuật trong thiên hạ nhiều không kể xiết, so với thời thượng cổ thì giống như lục bình trôi trên mặt nước, vô cùng phồn thịnh, chỉ có điều là uy lực thì rõ ràng yếu hơn rất nhiều.

Trần Cảnh nhìn bốn người đang truy đuổi, nghĩ thầm bốn người kia nhất định đều là Thần linh, trong núi Thiên La có thứ gì đó hấp dẫn được bọn họ sao?

Hắn chỉ nghĩ thoáng qua như vậy rồi vội vàng hít sâu một hơi, linh khí trong thiên địa tràn vào trong miệng tự nhập tử phủ, hóa thành một luồng đan khí, Trần Cảnh mượn này luồng đan khí này phóng người lên, vượt tường viện, lao vào thâm sơn.

Vong hồn phía sau hắn nhanh chóng đuổi theo, xem hình dáng bọn chúng thì hiển nhiên không phải vong hồn bình thường. Lại có một người đột nhiên từ chỗ góc phòng âm u vụt ra bay lên trời rồi lao vào trong thâm sơn.

Trần Cảnh không dám đi trên đường lớn, một mạch tiến vào trong núi sâu. Từ lúc hắn luyện thành thuật ngự kiếm cho tới nay thì pháp lực không tăng lên nhưng ý niệm cảm quan càng ngày càng huyền diệu. Mặc dù hắn

tối giờ không có quay đầu lại, cũng không hề dừng lại nhưng vẫn cảm giác phía sau có nguy hiểm theo sát.

Hắn không biết những vong hồn truy đuổi phía sau còn là những oán hồn được sinh ra trong thù hận của thành Bá Lăng, chỉ để ý làm sao luồn vào trong núi sâu. Hắn thu liễm khí tức toàn thân, chọn những động phủ yêu linh mà chạy qua để che giấu khí tức bản thân.

Cũng may vào ba trăm năm trước, yêu linh của dãy núi Thiên La đều đã bị Thiên La tổ sư tru diệt, bây giờ trong núi chỉ còn lại một ít yêu linh mới. Thời gian tu hành của Trần Cảnh mặc dù không lâu nhưng pháp môn luyện khí chính là đạo pháp chính tông, khí tức ngưng thuần nên chỉ cần thận trọng khi chạy qua những chỗ động sơn cốc của yêu linh thì sẽ không làm kinh động đến bất kỳ yêu linh nào.

Hắn cứ thế xuyên qua mấy sơn cốc thì cảm giác nguy hiểm phía sau quả nhiên yếu đi rất nhiều nhưng vẫn không hoàn toàn biến mất, chỉ là không còn theo sát sau lưng như trước nữa.

Dãy núi Thiên La vô cùng rậm rạp, chiếm diện tích hơn trăm dặm. Từ trên cao nhìn xuống, chỉ thấy một mảnh xanh đậm, trong sơn cốc sương mờ dăng khắp, trong lúc ngẫu nhiên sẽ nhìn thấy các loại chim chóc bay nhảy trên các cành cây.

Lúc này Trần Cảnh đang xuyên qua núi rừng rậm rạp, tay phải cầm một thanh kiếm bóng loáng nhìn qua có vẻ ảm đạm, quan sát kỹ sẽ phát hiện trên thân kiếm thật ra có mấy vết gỉ xanh, dường như đã ăn sâu vào thân kiếm.

Đây là một thanh pháp kiếm vừa mới được tế luyện thông linh. Những vết gỉ trên thân kiếm là do tiêu diệt ác quỷ nên tổn hại đến linh tính.

Hắn không biết ác quỷ này là thủ hạ của vị Thành Hoàng hay Thổ Địa nào, nếu không phải cuối cùng có một tia sét của Diệp Thanh Tuyết thì

bây giờ hẳn đã bị vùi lấp trong Thiên La môn, bị ác quỷ vây công cản xé.

Bởi vì pháp kiếm thông linh đã bị tổn hại linh tính, nên trong khi hẳn lượn qua giữa các ngọn núi để cố gắng thoát khỏi kẻ địch truy đuổi phía sau thì vẫn ra sức tìm kiếm được liệu để có thể khu trừ tà khí cho thân kiếm. Đối với một thanh pháp kiếm vừa thông linh thì bất kỳ khí tức nào ngoài khí tức của chủ nhân cũng sẽ khiến cho linh tính của kiếm bị tổn hao rất nhiều, huống chi là tà khí âm độc trên người quỷ vật.

Rừng cây rậm rạp, không có những cây cổ thụ cao chọc trời mà là vô số cây nhỏ chen chúc với nhau, bởi vì chật chội nên tất cả đều tranh nhau hướng về mặt trời, đây vốn là hành vi vô thức song bản năng thì luôn rất đáng sợ.

Trần Cảnh đang đi trong rừng rậm thì đột nhiên ngừng lại, phía trước là vách núi, bên dưới có một sơn động, trước động có một con gấu đen tuyền đang ngồi ngay ngắn. Toàn thân con gấu mọc dày lông đen, ngay cả hai mắt cũng bị che đi mất.

- Thâm sơn lão hùng, hổ lang tị chi (Gấu già núi sâu, hổ lang phải tránh). Trên người con gấu già này toát ra yêu khí nhàn nhạt, là một con gấu già đã sắp khai linh (mở linh trí).

Trần Cảnh chẳng những không tránh mà ngược lại còn phóng ra khỏi rừng rậm như một con cá đang bơi, rồi bước tới đối mặt với mặt con gấu. Hẳn không sử dụng độn thuật như người tu hành bởi vì ngoại trừ kiếm thuật thì hẳn không biết pháp thuật nào khác.

Mắt của con gấu già mặc dù bị che khuất nhưng nó lại cực kỳ nhạy cảm trong việc cảm nhận nguy hiểm đến gần. Thân thể của nó đang ngồi an tĩnh đột nhiên nhảy bổ lên, hai cánh tay dang ra như hai bức tường đè xuống, chiếc miệng rộng gầm lên một tiếng trầm thấp khiến người khác khiếp đảm.

Trần Cảnh không hề thay đổi tốc độ, tiến thẳng tới con gấu già, vào lúc sắp bị đè lên thì nhảy qua một bước, luồn qua cánh tay phải con gấu rồi cả người hẫ như được một cơn gió lốc cuốn lên, thanh kiếm trong tay vẽ lên một tầng quang hoa nhàn nhạt đâm phập vào gáy con gấu. Con gấu già hộc lên một tiếng rồi ngã vật trên mặt đất khiến đám lá khô bốc lên tán loạn, nó dẫy giụa vô ích một hồi rồi nằm yên không hề cử động.

Trần Cảnh dùng một tay lật người con gấu nghiêng qua, tay trái khép lại thành đao thọc thẳng vào ngực nó lấy ra mật gấu.

Sau khi lấy được mật gấu, Trần Cảnh quan sát bốn phía rồi lập tức chui vào trong động ngồi xếp bằng xuống, hít sâu một hơi, cầm kiếm chọc vào mật gấu để cho nước mật chảy dọc theo thân kiếm, những chỗ nước mật chảy không tới thì hã dùng tay miết lấy cho kín.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7: Luyện Kiếm

oOo

"Kiếm vừa mới thông linh, cần nhất là tĩnh dưỡng, không nên đấu pháp."

Điều này được ghi rõ trong “Phù Dung kiếm kinh”. Sở dĩ không thích hợp đấu pháp là bởi vì pháp kiếm lúc này dễ bị nhiễm tà. Nếu trong lúc tranh đấu mà bị nhiễm tà thì sự tương thông giữa người và kiếm sẽ dần dần biến mất khiến kiếm trở nên nặng như Thái Sơn, khó mà điều khiển.

Với người tu hành việc tranh đấu là khó tránh khỏi, dù cho là nỗ lực trốn tránh cũng sẽ có tai kiếp rơi xuống đầu. Vì thế trong “Phù Dung kiếm kinh” có ghi chép hàng loạt được liệu có thể phụ trợ chủ kiếm rất nhanh khu trừ thân kiếm, mật gấu là một loại trong đó.

Trần Cảnh dùng hai tay nâng thân kiếm rồi ngồi xếp bằng không hề nhúc nhích trong động của con gấu.

Hắn lấy thần niệm câu thông với kiếm, khu trừ tà khí âm độc nhiễm vào kiếm sau khi giết ác quỷ. Nếu như nói ngự kiếm là lấy một sợi thần niệm nhỏ như tơ nhện khổng chế kiếm tranh đấu với người thì việc kiếm bị nhiễm bẩn chính là khiến kiếm và thần niệm bị tách ra, như có một tấm màn ngăn trở ở giữa.

Nếu như kiếm là cánh tay kéo dài của chủ nhân thì kiếm bị xâm nhiễm chính là vết thương làm tay khó cử động.

Mặt trời đã lặn xuống phía tây, trong rừng càng lúc càng tối.

Hai tay vốn đang nâng kiếm đột nhiên thay đổi, biến thành một tay nắm chuôi kiếm, một tay xoa thân kiếm, cứ thế lặp đi lặp lại. Chấm mặt màu đen trên thân kiếm sau khi bị tay hắc xoa lên thì bong ra từng mảng, hóa thành bụi đen rớt xuống.

Trong động gấu u ám, một tầng ánh sáng màu xanh nhạt trông như nước bao quanh tay hắc tẩy sạch thân kiếm theo động tác xoa kiếm.

Chính là lấy linh khí tẩy luyện thân kiếm.

Thân kiếm sau mỗi một lần được Trần Cảnh vuốt nhẹ tựa hồ càng trở nên bóng hơn, liên hệ giữa hắc và kiếm cũng càng lúc càng rõ ràng, cảm giác giống như mặt kính bị phủ bụi không thể thấy rõ được lau sạch, tầng ngăn cách khó hiểu trước đó dần dần biến mất.

Lúc hắc dừng lại thì vầng trăng non đã mọc trên bầu trời. Ánh trăng chiếu lên núi rừng như chiếu xuống mặt nước gợn sóng, chỉ khác ở chỗ là ánh sáng lấp lánh phản chiếu ít đi một chút mà thêm vào vài phần u ám.

Trần Cảnh đi ra khỏi động rồi nhìn bốn phía.

Cây cối ở đây rậm rạp nhất sơn cốc, chỉ có một mảnh đất trống trước động. Hắc đứng yên lặng suy nghĩ một hồi rồi móc một miếng ngọc xanh ra ném xuống đất bên cạnh xác con gấu. Miếng ngọc lớn bằng bàn tay có hình giọt nước. Nhìn kỹ hình ảnh trên đó là một dãy núi trùng điệp, ở giữa có khắc hai chữ "Thiên La".

Hắc ném miếng ngọc xuống đất xong chuẩn bị xoay người rời đi thì chợt quay lại móc ra một quyển sách lụa ném xuống tiếp, sau đó mới biến mất trong rừng rậm.

Lúc Trần Cảnh rời đi thì bên ngoài sơn cốc có hai "người" xuyên qua trong rừng rậm. Trên mặt hai "người" này đều có khí xanh, đầu tóc rối bù, căn bản không giống người sống chút nào. Chúng đi trong núi rừng giống như u ảnh, vừa có vẻ phiêu bồng lại vừa thêm một chút âm trầm.

Bọn chúng cũng không phải là người mà là vong hồn ác quỷ truy đuổi Trần Cảnh, hơn nữa lại không phải là cô hồn dã quỷ. Đương nhiên, cô hồn dã quỷ trong thiên địa cực ít, trừ phi là linh quỷ có pháp lực vượt qua lôi kiếp, còn không đều sẽ bị Thổ thần hoặc Thành Hoàng thu nhập vào dưới trướng, trở thành quỷ thị hoặc quỷ phó.

Bọn chúng vừa đi vừa gửi khí tức Trần Cảnh lưu lại trong không khí, tốc độ chúng rất nhanh, cứ mỗi bước thì lại vụt tới xuyên qua rừng rậm. Nếu không phải do ban ngày hạn chế và khí tức Trần Cảnh lưu lại trong núi rừng đã tán đi nhiều thì lúc này chúng đã đuổi kịp hẳn.

Đột nhiên, một con sơn ly (báo núi) gặp phải hai ác quỷ, nó sững sốt một chút, sau đó hoảng sợ kêu lên rồi quay đầu bỏ chạy. Song quỷ cơ hồ đồng thời há miệng hút một cái, con báo núi kia sắp trốn thoát thì đột nhiên bị rút xuống, một tầng khí xám dốc lên từ người nó bay rất nhanh tới song quỷ, sau cùng chia làm hai chui vào vào miệng bọn chúng. Sinh hồn đối với bọn chúng tuy hữu ích nhưng bọn chúng không dám đụng vào nhân loại. Mỗi thành trấn nhân khẩu đông đúc nhất định có thần linh, dù cho là trong thôn nhỏ thì cũng sẽ có linh quỷ che chở, bọn chúng căn bản không dám đối chọi. Khi chúng ly khai thần vực của chủ thần để bước vào một thần vực của thần linh khác thì đều nguy hiểm đến sinh mệnh.

Trong lần vây công Thiên La môn này, bọn chúng đều có thần phù hộ thân, thần phù có thể để cho bọn chúng không bị dương khí bốc từ đất lên hòa tan, hơn nữa nếu quả thật gặp phải thần linh khác sẽ không bị thu thập. Sở dĩ chúng đuổi theo Trần Cảnh không tha bởi vì trên thân hắn có một mùi hương rất cảm dỗ. Với bất kỳ người tu hành nào, hương vị phát ra từ linh hồn đều cực kỳ mê người nhưng cũng nguy hiểm vô cùng.

Không bao lâu, bọn chúng đã chui ra khỏi rừng rậm, đi vào trong sơn cốc. Xác con gấu không khiến chúng bất ngờ vì đã đánh hơi thấy từ xa, nhưng khi nhìn thấy miếng ngọc xanh và quyển sách lụa bên cạnh nó thì cả hai đều lộ vẻ kinh hãi.

Đối với bọn chúng, ngọc thạch có thể hộ hồn là vật khó lấy được, còn pháp môn tu hành của đạo gia lại càng là vật trong mơ. Cả hai lập tức nhào tới, một nhặt miếng ngọc, một nhặt quyển sách lụa.

- Thực sự là thứ tốt, không ngờ chúng ta lại có thể gặp may mắn như vậy, ha ha...

- Đúng vậy, đúng vậy...

Một thanh kiếm như có sinh mệnh từ trong rừng rậm đâm tới. Thanh kiếm cực kỳ linh động, không hề chạm phải một cành cây nào, thân kiếm được bao phủ một tầng ánh sáng trắng nhàn nhạt, kéo thành một vệt màu trắng trong rừng núi u ám.

Trong lúc song quỷ đang hưng phấn thì tựa hồ nghe được một âm thanh gì đó, vừa chói tai lại vừa như tiếng muỗi vo ve.

Song quỷ kinh hãi, một tên bỗng nhiên quay đầu lại, đập vào mắt nó là một điểm hàn quang. Nó nghe thấy tiếng rít chói tai, còn chưa hiểu rõ là gì thì đã bị thanh kiếm chém xả tới, hóa thành một luồng sương mù bay lên. Thanh kiếm ở trong không trung không hề trì trệ lại chút nào, nó thuận thế chuyển qua chém vào eo tên còn lại rồi bay ngược về hướng cũ, chỉ khác là kiếm thể lúc này đã trở nên nặng nề hơn rất nhiều, không linh hoạt như lúc ban đầu.

Trần Cảnh từ trong rừng rậm chui ra, tiếp lấy thanh kiếm, tay trái miết nhanh vào thân kiếm hai lượt, nhìn kỹ lại thì nó đã bị nhiễm phải khí xanh nhàn nhạt, nếu không kịp thời dùng linh khí tẩy luyện thì sẽ hình thành gì xanh.

Hắn nhanh chóng nhặt lấy miếng ngọc xanh tượng trưng cho đệ tử Thiên La môn và quyển sách lựa lên. Trong khoảnh khắc đang định nhét cả hai thứ vào lòng thì hắn đột nhiên dừng động tác rồi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người đang đứng yên lặng trên đỉnh núi đối diện. Bởi vì chỗ Trần Cảnh đang đứng là một mảnh đất trống nhỏ nên song phương đều có thể nhìn thấy rõ nhau.

Người nọ mặc áo gấm màu đen, nhìn qua khoảng chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, mắt hắn như đang cười, ý cười này không khiến cho người đối diện có cảm giác ôn hòa mà lại cảm thấy sự kiêu ngạo. Phảng phất có xem thường, lại phảng phất như muốn nói trong mắt ta, ngươi chỉ là một trò hề.

Trong tu hành mặc dù có không ít phương pháp cảm nhận khí tức nhưng rất khó xác định tu vi của người tu hành bởi vì mỗi người tu hành đều biết thu liễm khí tức bản thân. Tuy nhiên cho dù thế nào thì vào lúc đối mặt chỉ cần nhạy cảm là có thể nhận biết được thực lực đối phương, cảm giác huyền hoặc sâu xa này khó có thể miêu tả, hơn nữa không phải ai cũng có.

Vào lúc này, Trần Cảnh đang có cảm giác đó, hắn cảm nhận được pháp lực của đối phương nên xoay người luồn vào trong rừng sâu bỏ chạy.

Vì chui vào trong rừng sâu nên hắn không biết rằng người mặc cẩm bào màu đen không chỉ có ánh mắt mà miệng cũng cười khê. Y nhìn Trần Cảnh chui vào trong rừng, cũng không vội truy đuổi mà thì thào tự nói:

- Không ngờ thời buổi này còn có người luyện kiếm thuật, còn muốn một kiếm phá vạn pháp sao? Đáng tiếc, ngươi không có cơ hội thực hiện mộng tưởng của bản thân rồi.

Y cười khê rồi phóng người lên trời lướt đi như chim, nhẹ nhàng đáp xuống mảnh đất trống kia. Nhìn rừng cây rậm rạp, y hơi nhíu mày nhưng vẫn vẫn theo dấu vết tiến vào trong rừng.

Y tên là Lý Mộ Tiên, lão tam của nhà họ Lý trong thành Bá Lăng, rất có thiên tư, tiến cảnh sở học pháp môn luyện khí gia truyền vượt xa đồng bối, khi các ca ca còn chưa học được pháp thuật thì hẳn đã có thể thi triển pháp thuật rồi.

Nhưng gia quy của Lý gia là trưởng tử sẽ kế thừa vị trí gia chủ, người muốn làm gia chủ buộc phải tích lũy được danh vọng cho mình. Cho nên y chủ động trở thành thần thị của Thành Hoàng. Sau khi biết tin Trần Cảnh ở Thiên La môn thì y luôn chú ý, vừa trông thấy Trần Cảnh vọt ra trốn vào núi sâu thì lập tức biết rõ cơ hội đã tới. Một khi bắt lại được Trần Cảnh, nhất định có thể khiến cho danh vọng của y tăng vọt.

Cũng không biết bắt đầu từ đâu mà người tu hành trong thiên địa đều không thể đạt được trường sinh. Ban đầu còn có người có thể sống hơn một nghìn năm, sau đó giảm dần, đến bây giờ thì nhiều lắm cũng chỉ khoảng hai ba trăm năm, pháp lực tới một cảnh giới nhất định rồi khó mà tăng tiến thêm. Cho nên quan điểm tu hành để trường sinh chỉ có ở những đệ tử huyền môn trong rừng sâu núi thẳm, còn lại phàm là những tu sĩ tu pháp của trần gian phần lớn đều coi nó như thủ đoạn bình thường. Tất cả tranh đấu toàn bộ dựa vào pháp thuật, mà chỗ vận dụng xảo diệu pháp thuật toàn bộ dựa vào chuyên tâm, tu hành dù có lâu cũng chưa chắc đã cao minh.

Pháp thuật đặc biệt có thể truy đuổi địch nhân mà Lý Mộ Tiên tu luyện toàn bộ dựa vào phán đoán và cảm giác. Y đi không nhanh vì người y đang truy tung cũng cực lực ẩn giấu khí tức bản thân, nhưng có câu “gió thổi lưu vết, nhận bay lưu tiếng”, chắc chắn sẽ có dấu tích để lại.

Nơi này là cửa cốc, phía trước là rừng rậm dày đặc, dã thú khó qua, căn bản không giống như có người đã xuyên qua. Hai bên trái phải thông tới hai ngọn núi khác nhau đều có dấu tích rất mờ, Lý Mộ Tiên cười cười, thầm nghĩ:

- Còn biết tạo dấu vết giả cơ đấy.

Hắn suy nghĩ một hồi rồi đi về hướng bên trái, hướng bên trái là hướng Đông, thông ra ngoài dãy núi. Tuy rằng hướng di chuyển của Trần Cảnh cho tới lúc này không ngừng thay đổi nhưng phần lớn vẫn đi về hướng Đông nên Lý Mộ Tiên chỉ suy nghĩ một lát rồi nhắm về phía đó.

Chưa được bao lâu, hắn lại lui trở về, không chần chừ nhắm hướng bên kia đi tới, rồi lại không qua bao lâu tiếp tục quay lui. Đứng lặng suy nghĩ lần nữa nơi cửa cốc, y cười cười rồi đi ngược về, sau khi tới trước lối vào sơn cốc mới ngừng lại. Ban đầu hắn nhắm đi về hướng Đông theo một dấu tích rất mờ trước đó, đi chưa được bao lâu thì thấy một con rắn lớn nằm chết, máu chảy thành vũng, mặt rắn đã bị móc ra. Y ngồi xuống đưa tay sờ vào chỗ máu rắn thì thấy đã lạnh nhưng thi thể còn chưa bị dã thú khác ăn mất, hiển nhiên là chết chưa được bao lâu, nhiều nhất có lẽ chỉ mới qua nửa ngày, thầm nghĩ:

- Ta đã trễ lâu như vậy, người không đi xa, còn ở lại làm gì?

Y không biết tại sao Trần Cảnh lại muốn giết con rắn này, tuy rằng không nghĩ ra nhưng cũng không để tâm lắm, tiếp tục lần theo dấu tích mờ nhạt trong rừng núi để truy đuổi.

Trần Cảnh đi một mạch theo hướng Nam, xuyên rừng nhập cốc, trèo đèo lội suối. Mặc dù có người ở phía sau đuổi theo nhưng hắn vẫn không ngừng luyện kiếm. Sau khi lấy linh tức dưỡng kiếm, bây giờ hắn đang thử nghiệm trong lúc vận động vẫn duy trì linh tức câu thông với kiếm.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8: Hình Ảnh Không Có Âm Thanh

oOo

Luyện kiếm, dưỡng kiếm.

Khi Trần Cảnh mới bắt đầu luyện kiếm, chỉ trong hoàn cảnh tĩnh tọa một hồi thì thần niệm của hắn mới có thể câu thông với kiếm. Sau khi kiếm được thông linh thì không cần tĩnh tọa mà chỉ cần hít sâu một hơi, tĩnh tâm là có thể lấy thần niệm câu thông với kiếm. Còn bây giờ hắn đang xuyên qua trong rừng, pháp lực lại ngưng tụ trong lòng bàn tay, một tay nắm chuôi kiếm, một tay miết trên thân kiếm.

Bởi vì lực chú ý dồn vào thân kiếm, vùng núi cũng không phải bằng phẳng nên hắn bình thường nếu không đạp ngã sắp xuống thì cũng giẫm vào thân cây. Còn nếu dồn lực chú ý vào đường đi thì lại không thể tương thông với kiếm.

Nếu có một ngày, dù là ở bất kỳ tư thế nào, chỉ cần ý niệm chuyển động mà kiếm động, kiếm và tâm luôn giữ được tương thông thì đó là cảnh giới kiếm tâm thông minh. Cảnh giới này có một số người có thể đạt được rất nhanh nhưng cũng có một số người cả đời không thể. Trong “Phù Du kiếm kinh” cũng không có phương pháp gì đặc biệt có thể khiến người ta đạt được cảnh giới này, chỉ viết: "Ngày đêm dưỡng kiếm, tĩnh tâm, tĩnh thần, trong lòng chỉ tồn tại duy nhất kiếm, không hề có tạp niệm khác, mười năm có thể được kiếm tâm thông minh. Nếu như là người có tâm tư tĩnh lặng hay yêu kiếm cực điểm thì có thể sẽ khác."

Bản thân Trần Cảnh không dám nói là người có tâm niệm tĩnh lặng không chút bụi trần, nhưng lại là người yêu kiếm tới cực điểm. Nếu không như thế, hẳn cũng không có khả năng bỏ qua không học nhiều pháp thuật như vậy mà chỉ chuyên tâm muốn học kiếm thuật.

Hắn xuyên qua rừng rậm, một tay nắm chuôi kiếm, lòng bàn tay kia súc tích linh tức, không ngừng chà xát trên thân kiếm. Trong lòng nhớ về lúc còn rất nhỏ, cứ luôn khẩn cầu lão kiếm khách muốn học kiếm, lão kiếm khách cuối cùng cũng xiêu lòng, cúi xuống nhìn hắn nói:

- Tất cả tài nghệ trên thế gian cũng chỉ là phù hoa, tựa như vẻ ngoài của con người, kiếm thuật cũng không ngoại lệ, cháu còn muốn học không?

Năm ấy Trần Cảnh bảy tuổi, khuôn mặt tròn xoe, con mắt đen trắng rõ ràng nhìn chăm chăm vào thanh kiếm trong tay lão kiếm khách hỏi với vẻ nghi hoặc:

- Tài nghệ chính là tài nghệ, là vật thực, sao lại là biểu tượng.

- Ha hả, bởi vì tài nghệ vốn là biểu tượng, giống như là ảnh ngược trong nước, mà cháu muốn học, không khác mò trăng đáy nước.

Bất luận là Trần Cảnh lúc đó hay là bây giờ đều không thể lý giải ý nghĩa của câu nói này, lúc đó hắn chỉ là ngẩng đầu nhìn, một câu nói cũng nói không nên lời. Cũng may lão kiếm khách ngay sau đó cười nói:

- Nếu như cháu thực sự thích, vậy phải trả lời ta mấy vấn đề, nếu như trả lời tốt, ta sẽ dạy cho cháu không chỉ là thứ chân thật căn bản.

- Vậy cái gì là chân thật căn bản?

- Ta nói cháu cũng nghe không hiểu, cơ hội chỉ có một lần, học hay là không học?

- Học.

- Tốt lắm, ta hỏi cháu, nếu có một ngày cháu học được pháp thuật lợi hại nhất trên thế gian này thì cháu muốn làm cái gì?

Trần Cảnh nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nói ra:

- Cháu muốn bay đến trên chín tầng trời nhìn xem nơi đó thực sự có Thiên cung hay không, muốn xem thần tiên nơi đó ra sao.

- Ủ, còn gì nữa?

- Cháu còn muốn đi cỏi âm đi xem có đúng thực sự có địa ngục nghiêm phạt nhân gian làm ác hay không.

Nói xong Trần Cảnh nhìn lão kiếm khách, lão kiếm khách cũng nhìn hần. Khi đó Trần Cảnh cũng không thể đọc được cảm xúc gì trong mắt lão kiếm khách phảng phất có thể nhìn thấu vạn vật thế gian, bây giờ nghĩ đến lại cảm thấy lão kiếm khách dường như hơi có vẻ thất thần.

- Vậy sau khi xem xong thì sao chứ?

Trần Cảnh nghĩ, trong miệng lẩm bẩm nói:

- Sau khi xem xong, sau khi xem xong cháu cũng không biết muốn làm gì.

Song từ sau ngày đó, hần nhận được một thanh kiếm, mười mấy năm qua chưa từng rời khỏi người. Hần cũng chỉ biết học một bộ kiếm thuật phức tạp, ngoại trừ ra thì những hình ảnh cùng lão kiếm khách hành tẩu khắp nơi đều không có âm thanh nào nữa.

Cho đến lúc này, hần cũng không biết câu trả lời của mình có khiến cho lão kiếm khách thỏa mãn hay không. Trực giác nói cho hần biết, trong

những lời không nhớ rõ của những hình ảnh kia, lão kiếm khách nhất định đã nói với mình cái gì đó.

Vào lúc Trần Cảnh đang bị người truy sát thì thế giới bên ngoài đã nổi lên sóng gió lớn. Thiên La môn do Thiên La Tiên Quân danh chấn ngàn dặm năm đó sáng lập chỉ trong một đêm đã trở thành phế tích, chỉ có chường môn Giang Lưu Vân cùng với một vị nữ đệ tử chém giết thoát ra. Còn những trưởng lão bên ngoài sau khi nghe nói việc này thì từng người vội vã tới tìm lão, điều khiến cho người ta khiếp sợ chính là Giang Lưu Vân lại trực tiếp giết một trưởng lão tới tìm. Trong lúc nhất thời đã lan truyền lời đồn nói Giang Lưu Vân kỳ thực đã phát điên rồi, hơn nữa có người còn từ xa nhìn thấy lão râu tóc bạc trắng, hoàn toàn bất đồng so với bộ dạng tiên phong đạo cốt trước đây. Cho dù là tin hay không, chí ít đều biết rõ lúc này Giang Lưu Vân đã khác trước rồi.

Không biết khi nào lại có thêm một lời đồn nói Giang Lưu Vân nhận được một linh bảo từ thời thượng cổ, trên linh bảo kia có chứa bí truyền tiên đạo mà những người tu hành mấy ngàn năm nay không thể luyện thành nên dẫn tới thần linh dòm ngó.

Trong vòng ngàn dặm, gió giục mây vần, ở ngoài ngàn dặm cũng có người tới.

Những điều này hết thảy đều không quan hệ với Trần Cảnh. Bây giờ hắn đang ở trong phạm vi núi Thiên La, không ngừng cải biến phương hướng, không ngừng đưa ra các loại phương pháp đào xuất nhưng thủy chung vẫn không thoát được. Cũng may cự ly không bị kéo lại quá gần, cho dù là bây giờ hắn vừa lấy linh tức tẩy luyện thân kiếm vừa hành tẩu trong núi rừng cũng có thể bảo trì cự ly với người phía sau khoảng hai canh giờ.

Sau khi đi hết một vòng quang núi khoảng ba tháng, giữa tâm trí và kiếm của Trần Cảnh đã có sự đột phá cảm giác đình trệ.

Nếu như nói ngự kiếm là lấy thần niệm nối với kiếm để điều khiển, như vậy mỗi lần tỉnh tâm trước lúc ngự kiếm chính là quá trình nối thần niệm kiếm. Còn bây giờ thần niệm của hắn đã có thể luôn luôn kết nối không đứt đoạn với kiếm.

Tốc độ hắn đột nhiên tăng vọt, còn Lý Mộ Tiên kia thì dường như đột nhiên biến mất. Trần Cảnh vẫn không ngừng băng qua núi, cuối cùng đi tới mép biên giới dãy núi, phía trước là một con sông lớn chặn ngang thế núi đang cuộn cuộn chảy mạnh.

Lúc này y phục Trần Cảnh đã bị gai cây trong núi cào rách bươm, chỉ có thể miễn cưỡng che được thân thể. Hắn đưa mắt nhìn chung quanh, Thiên La môn sớm đã bị núi đồi xanh ngắt bất tận che phủ.

- Ha ha, cuối cùng người đi ra rồi.

Từ trên trời đột nhiên văng xuống một giọng nói trầm mạnh.

Trần Cảnh giật mình ngẩng phắt đầu lên, trước lúc đối phương lên tiếng hắn không hề phát hiện trên đầu mình có người.

Trên không trung là một thanh niên mặc áo bào đen tung bay đang đập không bước tới, Trần Cảnh cũng không bỏ chạy mà nhìn kỹ hình dáng người thanh niên kia, chỉ thấy đôi mày rậm, trán rộng, mái tóc buộc khăn trắng, đi ủng đen có viền vàng.

Chỉ chớp mắt, y đã đi tới không trung phía trên đỉnh núi chỗ Trần Cảnh, không đợi Trần Cảnh nói gì, gã đã lên tiếng:

- Ta đã chờ trên này hơn một tháng, cuối cùng cũng đến lúc người đi ra rồi.

Dứt lời y lại nắm thanh trường kiếm không vỏ trong tay Trần Cảnh, nói tiếp:

- Bây giờ người đi ra là vì đã có lòng tin với kiếm thuật của mình sao?

Trần Cảnh không nghĩ tới gã kia đã ẩn mình trong không trung hơn một tháng, trong hơn một tháng này hẳn không chỉ một lần ngẩng đầu lên nhìn bầu trời nhưng chưa từng nhìn thấy gì, bởi vậy có thể thấy gã kia nhất định là có luyện phép ẩn thân.

- Người là người nhà nào?

Trần Cảnh không trả lời mà trực tiếp hỏi luôn.

Lý Mộ Tiên cười cười, nói:

- Ta thuộc Lý gia của thành Bá Lăng, nếu như người may mắn tới điện Diêm La, như vậy có thể nói cho Diêm La vương là người chết vào tay một người tên là Lý Mộ Tiên.

Trần Cảnh nghe gã nói như vậy cũng không tức giận như Lý Mộ Tiên dự đoán mà hỏi tiếp:

- Nếu đã là người Lý gia, vậy chắc cũng biết vì sao ta giết tứ công tử nhà các người.

Lý Mộ Tiên nhếch miệng cười:

- Ta biết rõ, nhưng ta không muốn nghe người nói thêm một lần nữa.

- Người đã biết rõ mà còn tìm ta, vậy người tán đồng việc làm của bọn chúng rồi?

Trần Cảnh hỏi.

- Ta không ủng hộ, ta tới tìm người là bởi vì người giết người của Lý gia ta.

Lý Mộ Tiên xác nhận.

Trần Cảnh cũng không trả lời, chỉ thanh kiếm trong tay vào Lý Mộ Tiên trong không trung. Lời của Lý Mộ Tiên đã nói rõ tất cả đã không còn đường lui, hẳn không ý thức điều này là hai loại quan niệm chiến đấu, vĩnh viễn không có khả năng mất đi.

Lý Mộ Tiên vô cùng kinh ngạc, không nghĩ tới trước một câu nói Trần Cảnh còn chưa có gì đặc biệt, chỉ trong nháy mắt đã biến thành một người khác. Gã nhìn Trần Cảnh với vẻ quái dị:

- Trong thế giới quỷ mị xưng thần, yêu ma làm loạn, tiên đạo không thể dựa vào này, tất cả trật tự đều đã không tồn tại rồi. Luân lý đạo đức cũng chỉ bất quá là biểu tượng giả tạo, giả tạo đến mức chỉ cần người đưa tay là có thể xé rách, sau biểu tượng chỉ là tính hung ác.

Lý Mộ Tiên khẳng định.

Trần Cảnh khẽ nhếch miệng, như đang suy tư không nghe rõ cái gì, qua một lúc, hẳn đột nhiên nói:

- Khi một người luôn luôn lấy mục đích ích kỷ để hành sự thì tất cả hiện ra trước mắt hẳn đều là tàn ác và ích kỷ.

Đây là lần đầu tiên hẳn nói ra với người khác như vậy, vừa nói xong thì chớp mắt trong lòng hẳn có cảm giác rõ ràng. Lý Mộ Tiên không trả lời, ý cười nhạo trong mắt càng đậm, vành môi càng nhếch lên tựa hồ cười nhạo sự ấu trĩ trong lý luận tư tưởng của Trần Cảnh.

Như có người tự trên chín tầng trời nhìn xuống dãy núi Thiên La của châu Cửu Hoa sẽ nhìn thấy một dải xanh ngắt, giữa núi mây mù lượn lờ, linh khí tràn đầy. Lại có một con sông lớn tách dãy núi lớn làm hai nửa, nước sông cuộn cuộn chảy, mạch nước ngầm phun trào mãnh liệt.

Tại một ngọn núi cao sát biên giới con sông, có một người cầm kiếm đứng yên ở đó, bộ quần áo rách bươm, tóc đen rối tung, nhìn qua có chút chật vật, cho dù như thế cũng khó có thể kìm nén được luồng linh khí màu xanh trên thân, tuy nhiên vào lúc này ánh mắt hắn đang lóe lên, ẩn ước có sát khí.

Tay hắn đang nắm nhẹ chuôi kiếm, thân kiếm như có một luồng khí xanh lưu chuyển, ẩn chứa thần khí.

Hướng mà mũi kiếm của hắn chỉ vào lại có một người đang đứng trên không trung, áo bào màu đen tung bay trong gió, khóe miệng mỉm cười, thần tình thoải mái.

So với đất trời, sông suối mà nói thì hai người này chỉ là hai hạt bụi, không khác với những người trong thành lớn ngoài núi, nhưng đối với bọn họ thì họ cùng những người trong thành thuộc về hai thế giới khác nhau.

Một trận gió xuân thổi tới, mang theo mùi hương thoang thoang, vạt áo hai người khẽ lay trong gió.

Kiếm trong tay Trần Cảnh đột nhiên phá không đâm ra kèm theo một tiếng rít, thân kiếm bốc lên một luồng ánh sáng màu trắng đâm thẳng vào Lý Mộ Tiên.

Có cảm giác mơ hồ rằng những hạt khí nhỏ đều như đã bị mũi kiếm đâm vỡ.

Đã từ rất lâu, mọi người đều biết bạo lực là nguy hiểm nhất, tùy thời đều có thể làm mất đi tính mạng, là phương thức giải quyết mâu thuẫn sau cùng, nhưng lại không thể không lấy phương thức nguyên thủy này để kết thúc.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9: Chém

oOo

Lý Mộ Tiên di chuyển như một làn gió tránh khỏi kiếm của Trần Cảnh, đồng thời y vươn tay ra định chụp lấy chuôi kiếm. Bàn tay được bao phủ trong vàng sáng xám mờ ảo, kiếm vừa rơi xuống thì Lý Mộ Tiên đã chụp lấy, nhưng đột nhiên thân kiếm lắc qua, quay ngược lại chém nhanh vào cánh tay Lý Mộ Tiên. Lý Mộ Tiên thu tay, kiếm liền chém vào không khí, nhưng ngay sau đó lại vẽ một đường vòng cung bay xuống dưới đâm thẳng vào bụng Lý Mộ Tiên.

Lý Mộ Tiên nghiêng người qua một bên, thanh kiếm vốn đang đâm thẳng liền chuyển thành thế chém ngang. Nhưng vì sau đó Lý Mộ Tiên nhẹ nhàng lui về sau nên nó lại tiếp tục đâm thẳng tới.

Thân kiếm tỏa sương mù màu trắng, đâm thẳng vào cổ họng Lý Mộ Tiên với tốc độ cực nhanh.

Lý Mộ Tiên như một làn gió, hẳn là không chậm hơn tốc độ kiếm bao nhiêu. Y lui nhanh về sau, nói:

- Thuật ngự kiếm quả nhiên bất phàm.

Trần Cảnh không nói tiếng nào, tập trung khống chế kiếm trên không, thanh kiếm tự động tấn công giống như có người cầm kiếm vậy. Lý Mộ

Tiên lui nhanh, nhưng chẳng qua, dù y có nhanh như thế nào, kiếm vẫn bám sát không rời, kiếm kiếm vây kín.

Bất đắc dĩ, Lý Mộ Tiên đành phải vung chỉ đánh lên thân kiếm, y muốn thăm dò. Bàn tay được bao phủ bởi vàng sáng xám mờ ảo của y đã xuất hiện trước ngực tự lúc nào.

"Đình..."

Thân kiếm bị hấn búng trúng một cái liền phát ra tiếng ngân vang du dương.

Cả người Trần Cảnh run lên, suýt nữa thì mất liên hệ với kiếm khiến không thể khống chế nó được nữa. Hấn vội vàng thu liễm tâm thần, tập trung toàn bộ tâm niệm vào việc khống chế thân kiếm. Nhưng ngay lúc đó, Lý Mộ Tiên vươn tay chớp lấy chuôi kiếm.

Kiếm bị đánh bay, Trần Cảnh cũng chỉ thất thần trong một khoảng khắc, nhưng khi phục hồi tinh thần thì lại phát hiện tay phải Lý Mộ Tiên đã chớp lấy chuôi kiếm. Đầu hấn căng ra, đột nhiên nảy ra cách, kiếm lấy chuôi kiếm làm tâm xoay, quay một vòng trên không trung, chật vật thoát khỏi tay Lý Mộ Tiên rồi vạch một đường chém vào cổ y. Thấy Trần Cảnh ứng biến nhanh như thế, Lý Mộ Tiên rất kinh ngạc, vất cả lắm mới tạo được một cơ hội nhưng giờ đã bị đoạt lại.

Y đâu biết rằng Trần Cảnh luyện kiếm thuật đã hơn mười năm, mặc dù lúc này Trần Cảnh không dùng tay khống chế kiếm, nhưng kiếm chiêu vẫn là những kiếm chiêu đó. Từng kiếm phong tỏa hay tấn công còn nhanh hơn lúc hấn cầm kiếm gấp mấy lần. Và bây giờ Trần Cảnh mới phát hiện bộ kiếm chiêu lão kiếm khách dạy mình vô cùng cao minh ngừng, đâm, gọt, chém, vẩy, bạt... liên tục không ngừng.

Chỉ vì nhất thời khinh thường nên giờ đây Lý Mộ Tiên bị vây trong lưới kiếm không thể thoát thân được. Ban đầu tránh né còn không tốn sức mấy,

nhưng kể từ lúc Trần Cảnh cho rằng có thể xem việc ngự kiếm trở thành vô hình thì kiếm chiêu liền biến đổi, cái cảm giác cứng nhắc khi ngự kiếm chiến đấu với người nhanh chóng biến mất. Chỉ trong chốc lát, kiếm thế đã biến đổi. Lý Mộ Tiên kinh hãi, hai cánh tay trong tay áo rộng thùng thình khẽ rung lên, thân thể như làn gió tránh né lưỡi kiếm. Đột nhiên tay của y lại xuất hiện, ánh xám mờ càng lúc càng đậm lên, trông như như một con rắn độc vồ tới.

Ngón tay lại đánh vào thân kiếm.

Nhưng ngay lúc ngón tay Lý Mộ Tiên mới nhúc nhích, chuẩn bị đánh tới thân kiếm thì kiếm liền đổi hướng, kiếm thế đổi từ đâm thành chém. Lý Mộ Tiên kinh hãi, lập tức rút ngón tay về, nhưng sao có thể tránh kịp được? Lưỡi kiếm chém nhanh tới. Lưỡi kiếm chém vào ngón tay trong sương mù màu xám tạo nên âm thanh như tiếng kim loại va chạm.

Lý Mộ Tiên la thất thanh rồi bay ngược về sau, nhưng lưỡi kiếm lại theo sát bên người, quanh thân kiếm còn có một quầng sáng trắng bao phủ, liên tục chém vào người của Lý Mộ Tiên, làm cho Lý Mộ Tiên bị vây trong một không gian nhỏ, không thể nào thoát thân được.

Nếu như có người thấy Lý Mộ Tiên nổi tiếng khắp thành Bá Lăng lại rơi vào tình cảnh này thì nhất định sẽ cảm thấy không thể tin được. Có nhiều người cho rằng Lý Mộ Tiên là đệ nhất cao thủ ở thành Bá Lăng, nhưng vị cao thủ này bây giờ lại bị Trần Cảnh dùng một kiếm vây ở không trung, không thể thoát thân.

Ngón trỏ Lý Mộ Tiên bị chém, mặt dù không gãy nhưng rất đau, y giận dữ, sắc mặt xanh mét. Y đột nhiên lấy một lá bùa màu vàng nhặt trong ngực ra, miễn cưỡng đọc chú ngữ, lá bùa kia lập tức hóa thành một quầng sáng màu vàng rồi bao phủ cả người y lại.

Trần Cảnh không biết y muốn dùng pháp thuật gì, đành phải biến thể kiếm càng lúc càng siết chặt hơn, nhưng lại phát hiện thân thể y từ từ mờ đi, trở nên hư ảo, cuối cùng nhạt như một làn khói rung một cái rồi biến mất trong gió.

Ngay thời khắc Lý Mộ Tiên biến mất, Trần Cảnh cũng nhắm mắt lại, tay phải kết thành hình kiếm đặt ở trước ngực, thanh kiếm đang ở bên ngoài lập tức quay nhanh về, vờn quanh người hắn.

Nếu như nhìn từ xa thì chỉ thấy trên đỉnh ngọn núi xanh có một người mặt áo rách nát, đầu tóc xõa tung, hai chân trần trụi đang đứng. Tóc đen xốc xếch và quần áo rách rưới người này tung bay theo gió, khuôn mặt như một lão tăng đang nhập định.

Một con chim có màu sắc rực rỡ bay từ bụi cây lên, dường như nó cảm thấy lạ khi ở đây có thêm một người, muốn bay xuống xem cho rõ.

Đột nhiên có một luồng ánh kiếm xẹt qua hư không, con chim này còn chưa có phản ứng đã bị chém làm hai.

Trần Cảnh nhắm mắt lại, dùng tâm niệm điều khiển phi kiếm. Lúc này, hắn cảm thấy trời đất xung quanh đã dần tối lại, tuy có thể thấy bên cạnh còn vài cọng cỏ bông hoa mờ mờ, nhưng ở xa thì tối đen như mực, không thể thấy gì. Tuy xung quanh là một màu đen, nhưng bóng tối ở nơi này lại yên lặng bình thản như một đầm nước sâu êm ả.

Khi con chim bay trong không gian này, bóng tối bỗng rung lên tựa như bị kích thích. Ban đầu Trần Cảnh cho là Lý Mộ Tiên tới gần nên đã không chế kiếm chém, nhưng lúc chém xong mới biết là không phải.

Thuật ẩn thân không khó luyện, nhưng cũng không dễ, khác biệt lớn nhất với thuật độn thổ chính là ở chỗ không có tiếng động nào, nên người khác rất khó phát hiện. Các môn phái khác cũng có thuật ẩn thân, thuật độn thổ,

có lẽ ban đầu thì các nơi không khác nhau lắm, nhưng sự khác biệt càng về sau càng lớn.

Tất nhiên là Thiên La môn cũng có thuật ẩn thân và thuật độn thổ, Trần Cảnh mặc dù không tu luyện, nhưng cũng từng xem qua thuật pháp Ẩn Thân của Thiên La môn trong một quyển sách, mà quyển sách đó có nhắc đến phương pháp phá thuật ẩn thân. Hiện giờ Trần Cảnh đang sử dụng phương pháp đó: nhắm mắt lại, dùng toàn bộ niệm lực để cảm ứng, nếu thần niệm của người mạnh mẽ thì chỉ cần người ẩn thân tới gần một chút là sẽ phát hiện ra ngay, đây chính là phương pháp phá thuật ẩn thân của Thiên La môn.

Trần Cảnh không biết thuật pháp ẩn thân của Lý Mộ Tiên khác thuật ẩn thân của Thiên La môn thế nào, nhưng hẳn cũng không biết phương pháp khác để phá thuật ẩn thân nên đành dùng phương pháp phá thuật ẩn thân của Thiên La môn.

Đột nhiên, Trần Cảnh cảm giác trong bóng tối yên tĩnh có dao động, vô cùng nhẹ, giống như là nước gợn khi gió nhẹ lướt qua.

Tâm niệm vừa động, kiếm đã chém tới. Theo những gì Trần Cảnh cảm giác được xung quanh thân kiếm có ánh sáng trắng nhạt, vừa đi qua là bóng tối lại sáng lên, nhưng cảnh vật xung quanh rất mơ hồ.

Phi kiếm chém qua không gặp chút trở ngại nào, Trần Cảnh cũng không thu tay lại. Thân kiếm chuyển động tạo thành một dải kiếm ảnh phá tan không gian bóng tối kia. Trong lúc ánh kiếm tung hoành, Trần Cảnh mơ hồ thấy thân ảnh Lý Mộ Tiên lui nhanh về sau, biến mất trong bóng tối. Tuy thấy thế, nhưng Trần Cảnh không để phi kiếm đuổi theo, bởi vì nơi đó cách đây rất xa, đã vượt ra khỏi phạm vi thần niệm Trần Cảnh có thể bao lấy.

Trần Cảnh vui mừng, không ngờ phi kiếm phối hợp với thần niệm lại có thể phá thuật ẩn thân của Lý Mộ Tiên.

Thanh kiếm vẫn chuyển động xung quanh hắc giống như một con cá mập đang tuần tra lui tới trong nước, lúc nào cũng có thể cắn con mồi. Mười thước quanh thân thể chính là phạm vi thần niệm hắc có thể bao phủ hoàn toàn.

Hắc nhắm mắt lại, cảm giác không gian xung quanh vô cùng tối, rất tĩnh lặng.

Trong bóng tối tĩnh lặng ấy, chỉ có một ánh sáng duy nhất chính là thanh kiếm này, những nơi kiếm đi qua đều có ánh sáng mờ nhạt chiếu sáng, lúc kiếm rời đi, nơi đó lại trở thành bóng tối.

Đột nhiên có dao động trong bóng tối yên lặng, kiếm thể thay đổi, đâm thẳng vào một nơi đằng xa. Ngay giây khắc đó, dao động đó giống như một con cá vừa ló ra từ mặt nước sâu, làm cho mặt nước nổi bọt một chút rồi chìm vào trong nước, mặt nước lại tĩnh lặng.

Những người ở thành Bá Lăng đã từng thấy Lý Mộ Tiên ra tay, điều làm mọi người ấn tượng nhất chính là việc y dùng tay không đón pháp bảo, pháp thuật. Tuy mới thấy hai ba lần, nhưng lần nào lần nấy y cũng dùng bàn tay được ánh sáng xám mờ bao phủ thu lấy pháp thuật hoặc pháp bảo đánh tới, lần nào cũng là pháp thuật bị tán đi, pháp bảo bị hắc thu. Nhưng chưa có ai thấy y sử dụng pháp thuật nào, bây giờ khi chiến đấu với Trần Cảnh, y muốn thu lấy kiếm của Trần Cảnh nhưng không thể nào làm được. Muốn tới gần người Trần Cảnh thì bị thanh kiếm đó ngăn cản, mặc dù bây giờ đã dùng pháp thuật ẩn thân nhưng vẫn không thể tới gần được.

Đột nhiên có một dao động cực kỳ mạnh mẽ đánh thẳng tới Trần Cảnh, khí thế giống như một con cá lớn vọt lên khỏi mặt nước. Trần Cảnh hơi kinh hãi, vội vàng khống chế kiếm, thanh kiếm liền tỏa sáng, chém thẳng tới luồng dao động đó.

"Ầm..."

Ánh lửa tóe lên.

Lý Mộ Tiên tung một quyền đánh lên lưỡi kiếm, kiếm bị đánh bay lên cao. Tâm thần Trần Cảnh chấn động, cảm thấy hơi choáng váng, thần niệm bao phủ phương viên mười thước nhất thời tản đi. Hắn vội vàng thu liễm tâm thần, khi mở mắt ra lại phát hiện Lý Mộ Tiên đã đến gần, sát khí hiện rõ trong mắt y.

Trong tay Trần Cảnh bây giờ không có kiếm, tâm thần lại đang loạn, trong lúc nhất thời khó câu thông được với kiếm đã bị đánh bay, đành phải tung một quyền ra như trước.

"Rầm"

Cuộc va chạm này thuần túy là pháp lực, cũng may Trần Cảnh sớm biết pháp lực mình thua kém đối phương rất nhiều, nên ngay lúc hai quyền đánh vào nhau thì người cũng dựa thế lui về sau, nhưng vì pháp lực thua kém nên bị bay về sau rất xa. Người còn ở trên không trung thì đã phun một ngụm máu tươi, còn Lý Mộ Tiên chỉ khựng lại một chút rồi liền đuổi theo. Y tung thêm một quyền đánh tới Trần Cảnh, đầu quyền được ánh sáng màu xám bao phủ.

Trần Cảnh bây giờ giống như một con chim lớn gãy cánh rơi từ trên đỉnh núi xuống xuống con sông lớn đang chảy cuộn cuộn. Tuy thấy Lý Mộ Tiên sát khí đằng đằng đang đập không lao xuống nhưng tâm niệm hắn lại trở nên bình tĩnh. Tác dụng của việc dưỡng kiếm bao nhiêu năm nay giờ đã hiện rõ ra. Lúc còn ở Thiên La môn, trước khi ngự kiếm thì hắn không được hành động, phải toàn tâm toàn ý ngự kiếm, không để ý đến mọi việc ở bên ngoài nữa. Nhưng vào lúc này, khi thân còn ở trên không trung thì hắn đã quên an nguy bản thân, một lần nữa câu thông với kiếm.

Lý Mộ Tiên lao thẳng xuống, vừa tung quyền vừa lạnh lùng nói:

- Mặc dù người cũng có chút thiên phú, nhưng hôm nay phải táng thân ở đây.

Y khẽ cười một tiếng, chân đạp hư không đáp xuống. Theo y thì Trần Cảnh phải chết ngay bây giờ, bây giờ mà không giết chết thì sau này hẳn sẽ là một nhân vật nguy hiểm.

Y đánh một quyền, giống như một con chim ưng lão luyện từ trên không trung lao xuống bắt con mồi.

Y biết nếu như một quyền này đánh trúng thì Trần Cảnh chắc chắn phải chết, hơn nữa, y còn có lòng tin sẽ đánh trúng trước khi đối phương rơi xuống sông.

Ngay lúc này, y thấy Trần Cảnh đang rơi xuống đột nhiên vờn chỉ ra, đồng thời lại nghe thấy một tiếng thét khàn giọng hết sức.

- Chém.

Y bỗng nhiên cảm thấy gáy trở nên lạnh toát giống như bị nước đá dội xuống đỉnh đầu.

Lý Mộ Tiên kinh hãi, không thể ngờ rằng trong lúc này mà Trần Cảnh còn có thể ngự kiếm. Y lắc mình, đồng thời vung tay hộ thân. Y rất cẩn thận khi đối mặt với thanh kiếm này, trong lòng y, chưa có người nào có thể bắt y phải sử dụng toàn bộ bản lĩnh như khi đối mặt với thanh kiếm mới thông linh này.

Kiếm từ phía sau Lý Mộ Tiên chém xuống, ánh kiếm óng ánh như sương như tuyết, tỏa sát khí lạnh đến thấu xương.

Một tiếng kêu đau đớn vang lên!

Một cảm giác đau đớn từ cánh tay truyền đến, rồi một làn máu tươi vẩy khắp không trung, một cánh tay rơi xuống dòng sông.

"Ầm"

Trần Cảnh rơi xuống nước, nhưng trước đó hắn còn miễn cưỡng chụp được thanh kiếm.

Lý Mộ Tiên ngửa không đuổi theo cánh tay đang rơi xuống dòng sông lớn kia, rồi xoay người trở về đỉnh núi. Y dõi mắt nhìn dòng sông lớn đang chảy cuộn cuộn, nhưng không thể thấy Trần Cảnh được, hắn ta đã sớm bị dòng sông cuộn cuộn cuốn trôi.

Máu tươi nhỏ từng giọt trên đỉnh núi, một lát sau đã nhuộm đỏ nơi đó.

Tay trái Lý Mộ Tiên nắm lấy cánh tay cụt kia, sắc mặt lạnh như băng. Y đứng trên đỉnh núi rất lâu, cho đến khi bóng đêm phủ xuống, vẫn thấy có một thân ảnh mờ ảo đang đứng đấy.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10: Yêu Tu Sông Kinh Hà

oOo

Khi rơi xuống lòng sông, tâm Trần Cảnh thoáng buông lỏng, những kinh nghiệm lúc còn sống lặng lẽ trôi qua như ánh trăng bên ngoài cửa sổ.

Từ khi biết chuyện thì hắn luôn đi theo lão kiếm khách lưu lạc khắp nơi. Hắn nhớ rõ lúc mình có kiếm thì còn chưa cao bằng kiếm, sau đó tới thành Bá Lăng định cư, biết rất nhiều người, nhưng lão kiếm khách lại ra đi... Sau đó là giết người, chạy trốn chết, rồi bị dẫn vào núi Thiên La, chớp mắt đã ba năm... Cuối cùng là một quyền trầm lặng của Lý Mộ Tiên.

Từ từ nhắm mắt lại, hắn đã cảm thấy mệt mỏi quá, muốn ngủ một giấc thật say. Nhưng hắn biết nếu như bây giờ mình ngủ thì rất có thể sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa. Hắn muốn giãy dụa, nhưng lực bất tòng tâm, ngay lúc muốn nhắm mắt lại thì hắn nghĩ:

“Ta phải chết bây giờ sao? Thì ra cảm giác trước khi chết cũng thật thoải mái...”

Nước sông cuộn cuộn, chở đầy phù sa luân chuyển tuần hoàn, nếu không luân chuyển được thì nhân gian ắt loạn.

Con sông này có tên là Kinh Hà, bắt nguồn từ núi Côn Lôn, một đường uốn lượn ra tận biển.

Trong đó có một đoạn gọi là Tú Xuân loan, thế nước ở đây tương đối yên ả. (“loan” trong Tú Xuân loan: chỗ ngoặt trên sông hay khuỷu sông, giữ Hán Việt để dễ nghe dễ đọc)

Giữa sông thường xuyên có thuyền qua lại đánh cá, phần lớn là người trong xóm chài ở ven sông.

Nhan Lạc Nương ngồi ở đuôi thuyền gỡ cá trong lưới bỏ vào giỏ, đột nhiên nghe được tiếng cười cao hứng của phụ thân.

- Ý...hình như có một con cá lớn đấy.

Nhan phụ vừa kéo lưới vừa cười lớn, Nhan Lạc Nương thấy cha mình cố sức kéo lưới liền vội vàng qua giúp. Nhan phụ không cho, nói nàng chú tâm lái thuyền cho tốt là được. Nhưng nàng lại không nghe lời, vẫn giúp cha mình kéo lưới, Nhan phụ cũng không nói thêm gì.

- Ha ha, thật đúng là cá to... Lấy con cá lớn này làm của hồi môn cho con được đấy...

Nhan phụ há miệng cười to cho gió sông thổi vào. Nhan Lạc Nương xấu hổ nhưng không trốn tránh như những cô gái khác.

Nhưng vừa nói xong, Nhan phụ đột nhiên dừng tay lại, bởi vì trong lưới không phải là một con cá lớn như tưởng tượng mà là một người, chính xác là một người không biết còn sống hay chết.

Nhan phụ sững sờ một chút rồi nhanh chóng kéo lưới lên, sau đó vội vàng hô to gọi những người đánh cá chung quanh tới.

Nhan Lạc Nương sợ hãi nhìn chăm chú vào người được phụ thân mình lớn lên. Khuôn mặt người này cho thấy hẳn không lớn hơn cô bao nhiêu, người đầy vết thương, tay còn cầm kiếm, quần áo rách nát đến mức không thể tả nổi.

- Hẳn là ai vậy?

Những người đánh cá chung quanh nhanh chóng tới đây. Khi thấy có người chết, một người nói:

- Mau mau báo quan.

- Báo quan có ích gì, vô duyên vô cớ lại dính đến quan lại.

- Hay là ném xuống sông đi, xem như chưa thấy.

- Vậy không được. Tuy người này không còn thở nữa nhưng không giống người chết, lỡ như còn chưa chết mà chúng ta quăng xuống sông lại thì không phải là giết người sao?

Nói một hồi nhưng không ai quyết định cả, không có ai nói là sẽ mang về nhà, cũng không có người nào nguyện ý mời đại phu đến xem, ai cũng sợ chuyện dính dáng đến mình. Cuối cùng, mấy người này nói Nhan phụ xử lý, còn bọn họ vội vàng tản đi.

Nhan phụ nhìn người không rõ sống chết nằm ở trên thuyền, thầm nghĩ xui xẻo. Ông ta nhìn khắp nơi, sau khi nhìn thấy miếu Hà Bá ở trên bờ sông thì lái thuyền qua bên đó.

Khi tới gần miếu Hà Bá trên bờ sông, Nhan Lạc Nương muốn giúp cha mình khiêng người xuống nhưng lại bị ngăn, Nhan phụ nói là người gần xuất giá không thể dính vào những cái xui xẻo.

Sau khi một mình vác người trong lưới vào trong miếu Hà Bá, Nhan phụ lập tức nói Nhan Lạc Nương rời đi, sợ nàng rước phải phiền toái. Nhan Lạc Nương không rời đi ngay, nàng vừa sợ vừa tò mò nhìn vào. Người này bị ngâm dưới nước quá lâu nên làn da trắng bệch đi, nhưng tay vẫn cầm một thanh kiếm, hình như rất bén.

Nàng ngồi chồm hồm trên mặt đất, mắt len lén nhìn thanh kiếm đang được người kia nắm, nàng có cảm giác đối phương nắm rất chặt. Bỗng nhiên nàng có cảm giác đối phương tỉnh lại, lập tức xoay người chạy ra khỏi miếu Hà Bá.

Miếu Hà Bá đổ nát, xung quanh có nhiều lưới đánh cá, tượng Hà Bá hình như chỉ còn có một nửa, tro bụi bám đầy khắp đất, ngay giữa miếu có một người nằm đó, không thở, tim không đập.

Đã ba ngày rồi nhưng hắc vẫn chưa tỉnh. Mấy ngày đầu, cứ cách một khoảng thời gian là sẽ có người tới nhìn một chút, nườm nượp không dứt. Dần dà, mấy người thôn gần bên cũng biết có một người được vớt từ dưới sông lên, không chết cũng không sống.

Việc này hơi kỳ quái, nhất thời có rất nhiều lời đồn khác nhau, người nói đây là yêu quái tu luyện trong sông, lúc biến thành hình người thì gặp thiên kiếp; lại có người nói là thần tiên trên trời, vì vi phạm luật trời nên bị giáng xuống trần gian... Còn có người nói đây là thi thể Hà Bá đã chết dưới sông năm mươi năm trước, đến bây giờ vẫn không bị rửa nát.

Thời gian càng kéo dài, mọi người càng cảm thấy người nằm trong miếu Hà Bá thật kỳ quái, ít nhất không có ai cho rằng hắc là người bình thường.

Bảy ngày sau, rốt cuộc hắc cũng tỉnh.

Lúc Nhan Lạc Nương thấy hắc thì trời sắp tối, hắc đứng trước miếu Hà Bá đưa mắt nhìn phương xa. Mặt trời đã dần lặn xuống mặt sông, ráng chiều màu đỏ chiếu bóng hắc trải dài ra, gió sông thổi tới làm quần áo bay phấp phật, nhưng Nhan Lạc Nương không những không cảm thấy hắc lôi thôi mà cảm thấy khí tức xuất trần.

Không ai tới hỏi vì sao hắc rơi xuống sông, cũng không ai hỏi tên họ hắc là gì, họ còn dặn mấy đứa trẻ không nên tới gần miếu Hà Bá. Nhưng bọn

trẻ vốn tò mò nên người lớn không thể quản được, chỉ qua mấy ngày sau, mấy đứa trẻ trong thôn trước sông đã đứng từ xa nhìn lại.

Mọi người chỉ thấy hắc đứng trước miếu Hà Bá đưa mắt nhìn về phương xa những lúc hoàng hôn, người khác còn thấy hắc ngồi xuống đất trước miếu Hà Bá dùng tay vuốt kiếm.

Nhan Lạc Nương không nhịn được sự tò mò trong lòng, sau mấy ngày quan sát thấy hắc không có vẻ gì nguy hiểm, nàng liền trốn cha mình đi tới trước miếu Hà Bá, hỏi những điều muốn biết với người ở bên trong:

- Huynh là tu sĩ trong núi?

Sau lưng nàng còn một đám con nít đi theo, đứa nào đứa nấy cũng tò mò nhìn người không biết đã chìm trong nước bao lâu, rồi ngủ bảy ngày mới tỉnh lại.

- Ủ.

- Tu hành ở núi nào?

Hắc trầm mặc, không nói.

- Huynh tên gì?

- Trần Cảnh.

Nàng phát hiện hắc nói chuyện rất ngắn gọn, nhưng không lãnh mạc. Dần dần, nàng không sợ nữa, bắt đầu hỏi tiếp:

- Nghe nói người tu hành có thể đăng vân giá vũ, huynh có làm được không?

- Ta không biết.

- Vậy chắc huynh biết pháp thuật rải đậu thành binh chứ?

- Không biết.

- Vậy hô phong hoán vũ thì sao?

Trần Cảnh lắc đầu, hai tay nâng kiếm lên rồi giữ nguyên như thế, không thay đổi nữa.

Nhan Lạc Nương nhìn thân kiếm trong tay hăn, nói:

- Muội biết rồi, huynh là kiếm tiên.

Lần này Trần Cảnh không lắc đầu, nhưng sự thật lại không phải.

Đây là lần nói chuyện đầu tiên sau khi Trần Cảnh trở lại từ cõi chết. Nhớ lại, hăn đã lưu lạc cùng với một lão kiếm khách, năm mươi lăm tuổi tới định cư ở thành Bá Lăng, sau đó không lâu, lão kiếm khách cũng rời đi.

Khi này hăn định nói mình là tu sĩ núi Thiên La, nhưng chỉ sợ Thiên La môn tại núi Thiên La giờ này đã trở thành phế tích. Hăn sợ rằng khi nói ra sẽ rước thêm phiền toái, nên không nói nữa.

Hăn không ngờ mình có thể sống sót được. Trước khi rơi xuống sông thì tâm thần đã bị chấn động, sau đó Lý Mộ Tiên lại đánh một quyền làm thương nội phủ. Lúc này hăn đang điều dưỡng chữa trị thương thế, đồng thời lấy linh tức dưỡng kiếm.

Chờ khi thương thế tốt hơn, kiếm khôi phục được linh tính, hăn sẽ rời khỏi nơi này. Hăn không biết nơi này cách núi Thiên La xa lắm không, nhưng hăn nhất định phải trở lại núi Thiên La xem một chút.

Ngày thứ hai, Nhan Lạc Nương lại dẫn theo một đám con nít tới trước miếu Hà Bá, tiếp tục hỏi những vấn đề kỳ quái. Sau mấy lần nói chuyện,

Trần Cảnh biết đây là một thôn xóm ven sông ngoại ô thành Bá Lăng, sông có tên Kinh Hà, khúc sông này được gọi là Tú Xuân loan.

Mấy ngày sau đó, Trần Cảnh toàn tâm toàn ý dưỡng thương. Thật ra thương thế của hắn cũng không nguy hiểm đến tính mạng, nếu không thì e rằng hắn đã không thể sống đến bây giờ.

Mấy đứa trẻ kia cảm thấy Trần Cảnh dường như cũng không đáng sợ mấy, đứa nào đứa nấy cũng hỏi lung tung một chút, hỏi những chuyện trong truyền thuyết, cuối cùng có một đứa bé nói muốn học đạo tu tiên với hắn, nhất thời mọi người nhao nháo muốn theo Trần Cảnh học pháp thuật. Hắn lắc đầu, nói:

- Chính ta còn chưa biết cánh cửa trường sinh đó ở nơi nào, làm sao dạy được người khác.

Mặt chiều lặn dần ở phía tây, hoàng hôn bắt đầu buông xuống. Những đứa trẻ này cũng đi về nhà, miếu Hà Bá lại yên tĩnh.

Trăng từ từ xuất hiện, mặt sông xuất hiện những vệt sáng lấp lánh, bọt sóng nổi lên làm ánh trăng phản chiếu trên mặt nước vỡ tan.

Trần Cảnh ra khỏi miếu Hà Bá, nhìn hình ảnh an tường và yên lặng trước mặt, tinh thần tựa như đang dao động theo những làn sóng nước đi đến nơi xa. Hắn cũng không biết tại sao lại cảm thấy bản thân rất nhỏ bé, lúc nhỏ theo lão kiếm khách đã từng đến một bờ sông, nhưng con sông đó có màu đỏ như máu. Bây giờ ngẫm nghĩ lại, hắn thấy mình hồi xưa đúng là còn nhỏ nên không thấy rõ, con sông đó màu đỏ nhất định là do ánh hoàng hôn phản chiếu xuống.

- Nơi đây cũng có thể xem là một địa phương tốt để tĩnh tâm tu hành.

Trần Cảnh trầm nghĩ.

Hắn đang mặc bộ đồ vải thô màu đen do Nhan Lạc Nương may, tuy bộ đồ này hơi rộng nhưng khi mặc vẫn cho người ta cảm giác hảnh thoát tục.

Bầu trời khuya nay không có mây, tuy trăng không tròn nhưng lại sáng, làm cho mặt nước trông rất mỹ lệ. Dưới ánh trăng, không biết từ lúc nào mặt nước đã có sương mù loáng thoáng bay lên.

Trong đám sương mù ấy, đột nhiên có một con cá khổng lồ xuất hiện ở mặt sông. Con cá này to như thuyền đánh cá, ở ngay trán có một cái vảy lấp lánh dưới ánh trăng, nó thở ra sương mù, trong sương mù lại có một viên nội đan màu đỏ hút lấy tinh hoa ánh trăng.

Trần Cảnh hí mắt lại, không thể ngờ nơi này lại có cá thành tinh. Đang muốn nhìn kỹ thì cá tinh kia cũng phát hiện hắn, nó nuốt nội đan lại, tức giận rống lên:

- Đạo nhân hoang dã nơi nào, dám nhìn trộm pháp môn trường sinh của bổn thần?

Dứt tiếng, một con sóng lớn cuộn lên, khi xuất hiện lại thì đã ở dưới vùng nước cách miếu Hà Bá không xa.

Trần Cảnh đứng yên bất động. Tuy đây là lần đầu tiên nhìn thấy yêu tu có linh trí, nhưng hắn không hề sợ. Mặc dù mấy yêu tu này sinh ra linh trí có thể tu hành, nhưng chúng không có đại đạo pháp môn, chỉ thổ nạp nguyên khí theo bản năng, hơn nữa chúng cũng không tinh thông pháp thuật, dù có pháp lực cao thâm hơn thì cũng không thể phát huy được.

Trần Cảnh liền cười nói:

- Ha ha, đây là pháp môn trường sinh của ngươi? Chỉ là một phương pháp thổ nạp nguyên khí trong thiên địa thô thiển thôi.

- Bốn thần có thể hít mây nhả sương, làm mưa làm gió, một tên tu đạo tiểu tốt như người thì sao hiểu được.

Mắt cá tinh giữa sông có màu vàng, lấp lánh tỏa sáng dưới ánh trăng.

- Hít mây nhả sương? Ha ha, người chỉ hít chút hơi nước trên sông, rồi nhả ra yêu khí mà thôi, cũng dám nói là nuốt mây thổ sương, làm mưa làm gió ư? Cũng chỉ là vài bản lãnh tầm thường của các vật trong nước mà thôi, có gì đáng nói chứ.

Trần Cảnh khinh thường nói. Hắn đứng yên dưới ánh trăng, trường kiếm trong tay rời vỏ, dường như có thể hấp thụ tinh hoa ánh trăng.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11: Hà Bá

oOo

- Hừ, tên đạo sĩ nhà quê dám coi thường bốn thần. Bốn thần cao hứng thì có thể hô phong hoán vũ, lúc giận thì nhấn chìm vài chục dặm bờ sông. Ba mươi dặm xung quanh đây, hàng năm người dân đều cúng tế bốn thần, hàng tháng cầu khẩn, tiểu đạo sĩ người có hiểu hay không?

Cá tinh giữa sông dường như đã bị lời và ngữ khí coi thường của Trần Cảnh chọc giận.

Trần Cảnh nhú mày, lạnh lùng nói:

- Người có được cơ duyên mà không biết tĩnh tâm tu, còn ra đây gây sóng gây gió, tự xưng là thần linh, thật không biết trời cao đất rộng.

Cá tinh không để ý đến, nói lại:

- Ngay cả Hà Bá mà bốn thần còn giết thì sợ gì nữa? Ngày đó bốn thần nghĩ tên tiểu đạo sĩ người đã chết nên mới bỏ qua, bằng không, người còn sống đứng đó được sao? Mau rút đi, lỡ như người chọc bốn thần cao hứng, ta sẽ tạo sóng nhấn chìm miếu Hà Bá này.

Trần Cảnh tay cầm chặt kiếm, cười khẩy. Thân kiếm hơi rung lên một chút rồi ngừng lại, hắn không nói thêm gì nữa, chỉ đưa mắt nhìn sông lớn cuộn cuộn đằng trước.

Thông thường, ẩn sâu bên trong những hình ảnh mỹ lệ đều có nguy hiểm trí mạng, cá tinh đang ẩn mình trong dòng sông đẹp như tranh vẽ này.

Vạn vật trong thiên hạ đều có linh tính, ngay cả chim thú đá hoa còn có thể đắc đạo được, loài cá giữa sông có thành tinh cũng không phải là việc quá kỳ lạ.

Khi trời sắp sáng, Nhan Lạc Nương lại dẫn một đám con nít đi tới thần miếu trước sông, họ muốn nghe Trần Cảnh nói vài chuyện thần tiên, muốn thấy Trần Cảnh biểu diễn pháp thuật.

Nhưng lần này Trần Cảnh lại hỏi bọn họ đã từng thấy yêu quái chưa.

Vừa nghe thấy câu này, mọi người liền im lặng không lên tiếng nữa.

Trần Cảnh hí mắt lại, hỏi tiếp:

- Mọi người biết giữa sông có cá tinh chứ?

Tuy hẳn hỏi mọi người, nhưng mắt lại nhìn Nhan Lạc Nương.

Nhan Lạc Nương nhìn miếu Hà Bá trước bờ sông, lại nhìn tượng Hà Bá một chút, sau đó mới nói:

- Biết.

Mọi người nhất thời nhìn Trần Cảnh rồi gật đầu, đôi mắt đã nói lên lời muốn nói.

Nhưng có một đứa trẻ thấp giọng nói:

- Cha em nói đây không phải là cá tinh, là Hà Bá.

Trong thoáng lát, mọi người không nói gì nữa.

Thấy bọn họ như vậy, Trần Cảnh không hiểu tại sao bọn họ lại coi cá tinh là Hà Bá.

- Nó không phải là Hà Bá, là cá tinh. Nếu như nó đúng là Hà Bá thì cũng không bắt mọi người cúng tế một đồng nam một đồng nữ hàng năm.

Nhan Lạc Nương đột nhiên ngẩng đầu nhìn bức tượng Hà Bá chỉ còn một nửa, Giọng nàng vừa nặng nề vừa mang vẻ căm thù sâu sắc.

Trần Cảnh kinh ngạc. Tối ngày hôm qua hắn có nghe nói cá tinh được mọi người hàng năm cúng tế, hắn còn tưởng rằng là cúng tế trâu bò gà vịt... nhưng không ngờ nó lại lấy người sống là vật tế, nhất thời có một cỗ sát ý xuất hiện trong lòng. Hắn lấy cớ là muốn tu luyện để nói mọi người rời đi, sau đó hắn ngồi ở bên trong thần miếu lấy linh tức trui luyện thần kiếm. Hắn quyết định giết con cá tinh này rồi rời đi cũng không muộn, vừa trừ hại được cho dân vừa hoàn trả ân tình.

Ánh trăng màu trắng tỏa khắp, sương mù bạc phiêu đảng khắp trời đất.

Đêm tối tĩnh lặng...

Bỗng nhiên mọi người bị tiếng sóng sông vỗ bờ ồn ào đánh thức, lúc đầu mọi người không để ý lắm vì ngày hôm nay trời mưa rất lớn. Nhưng càng nghe mọi người càng thấy không phải, bởi vì bên trong tiếng sóng ồn ào kia còn có tiếng thét chói tai, và những tiếng động lớn rất kỳ lạ.

- Cá tinh giữa sông tức giận.

Nhiều người lập tức nghĩ đến điều này.

Mấy người can đảm tìm ụ đất cao có thể quan sát được miếu Hà Bá, chỉ thấy trước miếu Hà Bá có một người đang đứng dưới ánh trăng. Một cánh tay của người này đang chuyển động tựa như đang vẽ tranh vậy, còn trên mặt sông thì có một con cá to như thuyền câu cá đang vùng vẫy. Trên đỉnh

đầu con cá này có một thanh kiếm được ánh sáng trắng mờ bao phủ du tẩu dưới ánh trăng. Thanh kiếm này giống như một con chim vậy, từ trên cao đâm xuống rồi lui về, rồi lại đâm xuống, vô cùng linh hoạt.

Trong lúc ánh kiếm đâm xuống, con cá lớn giữa sông liền quẫy mình tạo ra một cơn sóng lớn, sau đó nhanh chóng chìm xuống nước.

Mấy người trong thôn đó sao không biết người này là Trần Cảnh cơ chứ, nhưng lúc này mọi người lại thấy lo lắng và sợ hãi. Họ sợ Trần Cảnh chọc giận cá tinh khiến nó mất hứng rồi tạo sóng nhấn chìm thôn mình mất. Tuy sợ thế, nhưng từ tận trong đáy lòng thì bọn họ vẫn hi vọng Trần Cảnh có thể chém chết con cá tinh kia.

Trận chiến kéo dài đến khi trời sáng mới kết thúc, mà trong suốt ngày hôm sau cũng không có người nào dám ra sông đánh cá cả.

Lúc trưa, Nhan Lạc Nương tới trước miếu Hà Bá. Nàng thấy Trần cảnh đang ngồi nhắm mắt ngay trước miếu Hà Bá, khi thấy Trần Cảnh mở mắt ra thì nàng mới vui mừng hỏi:

- Thì ra huynh biết pháp thuật thật.

Vừa dứt lời, nàng liền chỉ vào thanh kiếm trên đầu gối Trần Cảnh rồi nói:

- Thanh kiếm của huynh còn biết bay nữa, giống như tia chớp vậy.

Trần Cảnh cười cười, nói:

- Mọi người trong thôn bảo cô tới đây hỏi việc gì?

Vẻ vui mừng trên mặt Nhan Lạc Nương lập tức biến mất, nàng cúi đầu thấp giọng nói:

- Mọi người muốn muội tới đây hỏi huynh, hôm qua ai thắng?

Trần Cảnh không cảm thấy ngoài ý muốn, mỉm cười nói:

- Tối hôm qua không có ai thắng cả.

Nhan Lạc Nương khẽ ồ một tiếng, ngồi xuống. Một lúc sau, nàng muốn hỏi tiếp gì đó nhưng lại thôi, vì lúc này Trần Cảnh đã nhắm mắt lại. Nàng đứng đó một chút rồi xoay người chạy xuống dưới bờ sông.

Trần cảnh tĩnh tọa dưỡng thần, lấy linh tức dưỡng kiếm.

Buổi tối, ánh trăng mờ ảo như sương mù. Trước miếu Hà Bà có một người đứng phất tay, một vệt sáng như dải lụa phá không bay ra, lao thẳng tới bề mặt sông.

Lại là một đêm sóng sông vỗ mạnh, nước sông cuộn cuộn.

Ngày thứ hai, mới sáng sớm Nhan Lạc Nương đã chạy tới. Nàng hỏi thẳng:

- Ai thắng ai thua.

- Bất phân thắng bại.

Trần Cảnh trả lời.

Buổi tối ngày thứ ba, trăng hôm nay tròn hơn, ánh trăng tỏa khắp làm cảnh vật sáng như ban ngày, ánh trăng bạc lung linh trong sương mù.

Lần này, tiếng sóng sông vỗ bờ càng lớn hơn, thỉnh thoảng còn nghe được có những tiếng cười quái dị ngay giữa sông, cùng với âm thanh ngân vang của ánh kiếm mờ ảo.

Ở bãi đất phía xa, người tới xem càng lúc càng nhiều. Mấy người ở trong thôn ven bờ sông, dù là nam hay nữ, trẻ hay già, tất cả đều tới rồi.

Chỉ thấy trong không trung có một thanh kiếm xuất quỷ nhập thần, chớp tắt không ngừng. Lúc thì ở phía trước, lúc thì ở phía sau, có khi lại giống như chia ra làm hai, có khi lại như một tia sáng dài chém thẳng xuống.

Sóng ở dưới sông cuộn cuộn dâng cao đến mấy trượng, một con cá khổng lồ ngụp lặn không ngừng ở ngay giữa sông, khí thế tựa như dờn sông lấp biển.

Khi trời vẫn còn mờ tối, trận chiến đấu vừa mới kết thúc thì Nhan Lạc Nương đã tới hỏi.

Vừa nhìn thấy nàng, Trần Cảnh cố ý né tránh ánh mắt nàng, lòng hơi trầm xuống. Nhan Lạc Nương hỏi:

- Tộc trưởng nói muội tới hỏi huynh, huynh có mấy phần thắng chắc vậy?

Trần Cảnh không nói. Con cá tinh kia có pháp lực thâm hậu, đã khai thông linh trí hơn trăm năm rồi. Nếu như không phải nó không biết pháp thuật gì thì Trần Cảnh đã không thể nào đấu pháp với nó lâu như thế.

Nhan Lạc Nương thấy Trần Cảnh không nói lời nào, nói tiếp:

- Tộc trưởng nói, nếu như thương thế của huynh đã tốt hơn rồi, vậy mời rời đi.

Nàng nhìn Trần Cảnh. Mặc dù sau khi nàng nói xong những lời này thì vẻ mặt Trần Cảnh không thay đổi gì, nhưng không hiểu vì sao nàng lại cảm thấy nhất định hẳn cảm thấy không thoải mái.

Nàng biết Trần Cảnh muốn trừ đi yêu quái gây sóng gió trên sông, nhưng ba ngày liên tục dốc hết toàn lực cũng không thể làm được gì. Tuy nhiên nếu như nàng là tộc trưởng, nàng nhất định không nói hẳn rời đi.

Trần Cảnh khép hờ đôi mắt, một lát sau mới thở dài nói:

- Được.

Giọng nói hình như bị nghẹn đi.

Hắn biết mọi người ở đây lo lắng việc gì. Lúc trước hắn còn muốn giết chết con cá tinh nhiều hại dân lành này, tiếc rằng pháp lực không đủ nên không thể làm được. Dù đã đấu ba ngày, dốc hết toàn lực nhưng hắn cũng không thể làm được, có đấu tiếp thì cũng không ích gì.

Sau khi Nhan Lạc Nương rời khỏi miếu Hà Bá, Trần Cảnh gói ghém kỷ lưỡng bộ quần áo rách rưới của hắn lúc trước, đứng trước miếu Hà Bá nhìn sóng sông trên mặt nước, cảm thụ làn gió mang đậm hương vị sông nước, hắn thở dài một tiếng rồi xoay người rời đi.

Đột nhiên, có một làn khói mờ xuất hiện trong miếu Hà Bá, càng lúc càng đậm. Trần Cảnh cau mày dừng chân lại. Trong sương khói dày đặc ấy, bỗng có một ông lão từ tượng Hà Bá đi xuống, tay cầm một cây trượng bằng gỗ tối màu cao bằng người, y phục rất giống với y phục của tượng Hà Bá được điêu khắc. Đầu tóc ông ta bạc trắng, có cảm giác chỉ cần một cơn gió thổi qua là cả mái tóc sẽ bị thổi tung lên.

Ông lão hô:

- Trần công tử, xin dừng bước.

Trần Cảnh đứng yên dưới ánh trăng tỏ vẻ kinh ngạc. Ông lão lại hỏi:

- Vì sao Trần công tử lại vội vã rời đi như thế?

- Ta không rời đi, vậy phải làm gì đây?

Từ trên người ông lão này, Trần Cảnh cảm nhận được một cỗ khí tức đặc biệt, không phải là cái thanh đạm của người tu đạo, cũng không phải là yêu

khí, cảm giác tựa như cây cỏ sông núi trong trời đất vậy.

Hắn nhất thời nghĩ tới thần linh, chỉ có thần linh núi sông trên thế gian mới có khí tức này. Điều này làm hắn nghĩ tới đám vong hồn nghe lệnh Thành Hoàng đã vây công Thiên La môn, nhưng mà bài vị của Thành Hoàng đó cao hơn Hà Bá này rất nhiều.

- Giữa sông này có cá tinh làm loạn, Trần công tử thật trơ mắt nhìn nó làm hại nhân gian sao?

Trần Cảnh quay đầu lại nhìn mặt sông, nói:

- Nghe nói năm xưa Hà Bá còn bị cá tinh giết, ta mới tu hành được ba năm, sao có thể chống lại được pháp lực trăm năm của cá tinh?

Ông lão trong miếu thần hơi ngẩn ra, thở dài một cái, nhất thời không nói gì. Trần Cảnh thấy mặt trăng đang dần trôi về phía Tây, xoay người rời đi trên bờ sông đang bị bóng tối bao phủ.

Ngay lúc này, một lời nói từ trong thần miếu truyền ra:

- Trần công tử, không biết cậu có muốn thủ hộ con sông này không?

Trần Cảnh dừng bước, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ông lão kia đang đứng ở bên cửa miếu Hà Bá, có cảm giác ông lão vốn có thể bị một trận gió nhẹ thổi bay bất cứ lúc nào bây giờ lại rất nặng nề.

- Nếu như ta có đủ năng lực, tất nhiên sẽ thủ hộ con sông này.

Trần Cảnh nói lại, rồi xoay người đi tiếp.

- Trần công tử, xin hãy dừng bước. Ta nghĩ chắc cậu cũng biết ta là ai, ta chỉ hỏi cậu một câu: cậu có muốn nhận sắc phù Hà Bá, lấy sức thủ hộ con sông này?

Trần Cảnh lại dừng bước, lão giả tiếp tục nói:

- Lão hủ chính là Hà Bá Tú Xuân loan này, một trăm năm trước bị một con thuồng luồng hung ác đánh bị thương, tới tận năm mươi năm sau vẫn không thể khôi phục được. Sau đó lại bị cá tinh giữa sông đánh bại, chỉ sợ không thể nào khôi phục lại như ban đầu. Lão hủ muốn truyền chức Hà Bá cho cậu, kính xin Trần công tử thương xót thôn dân trước sông mà nhận sắc phù này.

Trần Cảnh liền nhớ tới một quyển sách đã từng đọc ở núi Thiên La, sách có viết: "Tục truyền, ba ngàn năm trước, Hạo Thiên đại đế trên thiên đình đã phong thần vị khắp thiên hạ, định phẩm cấp thần tiên, người nào người nấy cũng có sắc phù."

"Chẳng lẽ là thật sao?" Trần Cảnh tự hỏi lòng mình nhưng lại nhếch miệng mỉm cười, nói:

- Nếu được bài vị, chẳng phải cả đời sẽ bị sắc phù quản chế sao? Đạo tu chính là tiên đạo.

Nói xong câu này, hắn lại xoay người rời đi.

Nhưng lão giả trong thần miếu lại vội nói:

- Lão hủ còn lời muốn nói, Trần công tử khoan bước đi.

Trần Cảnh đứng yên trên bờ sông, lão giả nói:

- Nếu được bài vị, cậu có thể đồng thọ với thiên địa. Đạo tu tiên nhiều lắm là tu trường sinh bất lão, không khác biệt là mấy, mà tiên đạo lại khó thành, vì sao Trần công tử lại bỏ gần cầu xa vậy?

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12: Kiếp Sau Xin Nguyên Làm Chim

oOo

Trần Cảnh đứng lặng một hồi, thân mặc áo vải thô của dân chài dưới ánh trăng, trên tay cầm thanh trường kiếm được bọc lại bằng quần áo cũ.

Một lúc sau hắn chợt nói:

- Tiên đạo, tu chính là để cho thể xác và tinh thần được tự do. Được phong thần mặc dù có thể trường sinh, nhưng cả đời lại bị quản chế bởi Thiên đình, sao thể ung dung tự tại bằng sớm du Bắc Hải, chiều dạo Thương Ngô? (1)

Hắn nói xong liền cất bước bỏ đi, mặc kệ lão già trong miếu Hà Bá hô hoán, đi xa rồi vẫn còn nghe thấy tiếng lão:

- Nghe bảo người luyện kiếm đều là kẻ chí tình chí nghĩa, nay ta xem ra chỉ là hạng lạnh lẽo bạc tình.

Trần Cảnh đi đến chỗ bóng râm dưới chân đê, dừng lại một chút nhưng ngay sau đó lại tiếp tục cất bước, chỉ một chốc sau đã mất hút trong màn đêm.

Trong miếu, Hà Bá mở miệng ra nhưng cuối cùng không nói thêm gì nữa mà ẩn vào trong sương khói.

Trần Cảnh ngẩng đầu lên nhìn trời, trăng đã lặn về phía tây, phương đông dần hồng lên nhưng mặt đất vẫn chìm trong u ám và tịch mịch, lòng cảm thấy hết sức nặng nề.

Hắn lặng lẽ đi về phía trước, chợt nghĩ tới một câu nói của lão kiếm khách:

- Nếu muốn luyện kiếm thì cần phải kiên trì. Vô luận là kiên trì làm gì thì vẫn phải kiên trì, dù cho thế nhân có cho đó là cố chấp...

Hắn cũng không biết mình đang làm gì nữa. Hắn muốn trừ hại cho người trong thôn, song lại đem phiền toái đến cho bọn họ, thậm chí là tai họa. Mới nghĩ vậy, từ phía xa đã có hai người đi tới, trong đó một người ăn vận kiểu dân chài, người còn lại mặc đồ của thầy cúng.

Từ xa đã loáng thoáng nghe tiếng ngư dân nọ truyền tới:

- Ài, không biết là kẻ tu hành nơi núi nào, được chúng ta vớt dưới sông lên vẫn không chịu đi, lại đòi đi gây sự với con cá tinh dưới sông kia. Biết bao nhiêu vị đạo trưởng tiên sư muốn hàng phục nó mà có được đâu, có lần nào mà không phải thôn Hà Tiền trấn Quân Lĩnh chúng ta là hứng chịu lửa giận của nó...

- Năm năm trước, có một tu sĩ đến từ núi Hoa Nguyên, tự xưng pháp lực cao cường, thần thông quảng đại. Nghe nói sông này có yêu nghiệt làm loạn bèn tuyên bố muốn trừ yêu. Ai mà biết, đánh chưa được vài hiệp liền đã bỏ chạy mất tăm. Sau đó, Lý Ngư tinh tức giận dâng nước nhấn chìm cả thôn Hà Tiền ta, cuối cùng chúng ta phải hiến tế bốn hài tử mới được yên ổn, ài...

- Ba năm trước cũng thế, có tu sĩ tự xưng đến từ dãy núi Mạc Nhi đi qua đây, nói là dưới sông yêu khí nồng nặc, bèn thi triển pháp thuật đại chiến với Lý Ngư tinh một ngày trời rồi bỏ đi. Chúng ta đã phải hiến tế sáu đứa nhỏ mới khiến Lý Ngư tinh nguôi giận.

- Có việc như thế sao? Chẳng lẽ bọn họ cứ để yên không quản?

- Đám người tu hành này, kẻ nào cũng chỉ xem trọng tính mạng của mình. Gặp thứ không thể địch lại, bọn họ chạy còn nhanh hơn thỏ...

- Ài...

Trong tiếng thở dài sườn sượt, hai người nọ cũng tiến lại gần. Một người đưa mắt nhìn Trần Cảnh, nơi mắt y, dường như Trần Cảnh thấy trào lên một nỗi oán hận.

Hắn liếc nhìn Trần Cảnh rồi lách người bước qua.

Trần Cảnh vẫn đi tới, bỗng nghe từ sau lưng vang đến mấy tiếng xì xào:

- Quả nhiên không khác gì hai kẻ trước, nửa đường bỏ cuộc. Hôm qua tộc trưởng bảo ta đi mời thầy đến chủ trì lễ cúng tế quả là đúng đắn mà. Ài, không biết lần này phải tế sống mấy người cho con cá tinh đó đây, mà Nhan lão tam và Lạc Nương phen này chắc cũng không sống nổi...

Trần Cảnh thoáng dừng chân, quay người nhìn lại, chỉ thấy hai người nọ đã đi khá xa. Trong bóng tối nhập nhoạng, hai dáng người thẳng tắp bị ánh trăng sắp tàn xén đi trông rất gầy.

Ngày đó hắn nghe xong chuyện Lý Ngư tình tác oai tác quái thì rất tức giận, nghĩ sẽ giết con yêu này để đền ơn cứu mạng của dân làng rồi mới đi. Chỉ là sức cùng lực kiệt cả ba đêm rồi vẫn không chém được nó, bắt đắc dĩ phải rời đi, lòng thầm nghĩ nhất định ngày khác sẽ quay trở lại. Không ngờ như vậy lại khiến cho dân chúng bên bờ sông này lâm vào phiền phức lớn đến thế.

Trong bóng tối, đôi mắt vẫn luôn ảm đạm từ khi tỉnh lại đã thay đổi một cách kinh người.

Nhưng dù hãn trở lại thì có thể làm được gì? Lý Ngư tình cứ trốn ở dưới sông là đã đứng ở thế bất bại, cho dù hãn trở lại thì có thể làm được gì?

Hãn quay đầu bước nhanh, gió sớm mai sao mà nghe lành lạnh.

Khi còn chưa lên núi Thiên La, hãn cũng từng là con cháu Nho gia đọc sách thánh hiền, hiện tại không khỏi nhớ tới một câu, nghèo thì chỉ lo nổi thân mình. Hãn đã không có khả năng, thì cũng không cần phải cố.

Càng lúc hãn càng rời xa khỏi khúc sông Tú Xuân loan, đi thẳng về hướng núi Thiên La trong ấn tượng của hãn.

Đột nhiên, trong tai hãn mơ hồ vang lên một tràng âm thanh nửa như tiếng sấm rền nửa như là núi sập, trong đó lại có tiếng la hét om sòm, khiến hãn đứng sững lại, đôi mắt chợt trở nên lạnh lùng.

Trời lúc này mới vừa hừng sáng. Từ phương đông, những tia nắng ló ra khỏi đường chân trời rắc xuống khúc sông Tú Xuân loan. Trước ngôi miếu Hà Bá bên khúc sông mỹ lệ như một bức tranh, có hơn một trăm người tụ tập, mặt ai nấy đều mang vẻ bi ai và sợ hãi.

Bọn họ nhìn con sóng cuộn cuộn trên mặt sông không gợn chút gió, nhìn dòng nước xoáy mãnh liệt đó mà lòng ngập tràn hoảng hốt. Trong đám đông đó có hai người bị trói lại, họ chính là Nhan lão và Nhan Lạc Nương.

Nhan lão dường như sớm đã có chuẩn bị, chỉ là khi nhìn đứa con gái Lạc Nương của mình, sâu trong đáy mắt lão tràn đầy sự đau đớn xót xa. Trong lòng lão lúc này đang hối hận, hối hận tại sao lúc đó mình không ném Trần Cảnh xuống nước, làm bây giờ liên lụy tới cả thôn Hà Tiên, và khiến con gái lão phải mất mạng.

Có điều thần sắc trên mặt Nhan Lạc Nương lúc này không ngờ lại rất bình tĩnh. Nàng đã hỏi Trần Cảnh ba lần liên tiếp, rằng hãn và Lý Ngư tình chiến đấu ai thắng ai bại, bởi một khi biết Trần Cảnh bại, nàng và cha lập

tức sẽ bị tế sống trên sông. Thế nhưng Trần Cảnh vẫn không nhận ra bất cứ điều gì khác thường nơi nàng, có lẽ vì mỗi lần hỏi xong nàng liền rời đi, thời gian quá mức ngắn ngủi.

Đám đông trên bờ sông vẫn rất yên lặng, có lẽ bọn họ đều đã quen lễ cúng tế như thế này rồi.

Thầy cúng chủ trì lễ cúng tế đã tới, tam cầm lục súc, bàn thờ lư hương được bày biện không ít. Hơn trăm người quỳ rạp xuống đất, còn thầy cúng khoa chân múa tay quay cuồng, miệng rầm rì khấn vái.

Đột nhiên một tiếng nổ lớn vang lên khiến cho cả con đê sông cũng phải lung lay. Một con cá chép cực lớn bùng ra khỏi mặt nước phóng thẳng lên trời rồi lặn xuống, làm nguyên một khúc sông nổi sóng ầm ầm.

Người trước miếu Hà Bá vội vã sụp lạy, miệng khấn vái văn tế, hiển nhiên đã rất quen với trình tự cúng tế này.

Mặt trời càng lúc càng lên cao, chỉ nghe thầy cúng hướng lên trời hô:

- Tế Hà Bá..!

Tam cầm lục súc(*) bị lừa xuống sông, hai người Nhan lão và Nhan Lạc Nương cũng bước xuống theo. Bọn họ không nói gì, bởi bọn họ làm vậy là để làm nguôi cơn giận của con yêu tinh Lý Ngư ở dưới sông, là để cứu sống tính mạng của dân chúng cả thôn Hà Tiền. (*: chỉ chung súc vật như heo, bò, dê, ngựa, gà, chó)

Hai người bước từng bước đến giữa lòng sông, người dân trên bờ cũng chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn, không ai nói gì. Trong đám đông đó còn có mấy đứa nhỏ đang đứng bên cạnh cha mẹ, chúng cũng là vật hiến tế khi không thể làm nguôi lửa giận của con cá tinh, có điều bản thân chúng không biết mà thôi. Chúng tò mò dõi theo hai cha con đang bước từng bước đến giữa lòng sông.

Tam cầm lục súc, gà, vịt, ngỗng, heo, bò, chó ở giữa sông vùng vẫy giãy dụa, có lẽ chúng nó cũng cảm nhận được cái chết đang gần kề, con nào con nấy gào rống thảm thiết.

Mà sau lưng bọn chúng là hai con người trầm mặc. Một già một trẻ, một nam một nữ. Thiếu nữ khoảng chừng mười sáu mười bảy nọ thoáng quay đầu nhìn lại, đôi mắt bình tĩnh cuối cùng đã xuất hiện nét quyến luyến với cuộc sống, ánh mắt nàng lướt qua từng khuôn mặt quen thuộc của hương thân phụ lão rồi rơi vào miếu Hà Bá, sau đó nàng ngược đầu nhìn trời, trên trời lúc này đang có mấy cánh chim bay lượn vòng vòng.

Nhiều năm về trước, khi chỉ là một đứa bé, nàng cũng đã từng nhìn thấy những đứa nhỏ cùng lứa tuổi khác bị tế sống. Qua nhiều năm như vậy, thời khắc đó cũng đã đến với nàng.

Nàng không biết lúc này mình có nên oán hận Trần Cảnh hay không, chỉ đưa mắt nhìn trời mà thầm nhủ "Ta hi vọng kiếp sau sẽ là một con chim, được tự do bay lượn trên bầu trời!"

Và nàng từ từ nhắm mắt...

Một dòng xoáy cực lớn xuất hiện trên mặt sông trước mặt hai người, trong nháy mắt tam cầm lục súc đã bị nuốt chửng.

Ngay sau đó một cái đầu cá thật to ngoi lên mặt nước, hai mắt vàng rực to như đèn lồng, ánh mắt tràn ngập vẻ lạnh lùng.

Yêu khí lập tức bao trùm khắp nơi, người đứng trên bờ cũng ngửi thấy một mùi tanh tươi theo gió tràn tới, cảm thấy hai vai nặng nề rồi xoạt một tiếng quỳ sụp cả xuống đất.

Cá tinh há cái miệng to như hang núi, chỉ cần nó hút một phát, hai cha con họ Nhan tức thì sẽ bị nuốt vào miệng.

Tất cả đều diễn ra không một tiếng động. Trước miếu Hà Bá, đám trẻ con đều bị người lớn bịt miệng.

Trên trời vàng dương vẫn chói chang, trong miếu Hà Bá xuất hiện một làn khói nhạt, trong làn khói mờ hồ có một lão già đầu tóc bạc phơ. Người trước miếu Hà Bá đều không hề hay biết, hai lần trước bọn họ tế Lý Ngư tinh, lão đều xuất hiện. Lão là Hà Bá, nhưng lại chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn những người trong một cõi sông và đất mà lão có bảo vệ phải sì sụp đi cúng bái yêu quái.

Đúng lúc này, người thôn Hà Tiền đột nhiên nghe thấy một tiếng rít vang lên. Từ xa, một thanh kiếm mang theo bạch quang sáng chói phá không bay đến. Dưới ánh mặt trời, thanh kiếm đó sáng rực hào quang, tràn đầy sát khí.

Khi mọi người còn chưa kịp ngẩng đầu lên nhìn thì thanh kiếm kia đã lao vút về phía con yêu tinh giữa sông.

Kiếm tạo ra một vết tàn ảnh thật dài, từ trên cao đánh xuống nhanh như chớp.

Cá tinh tựa hồ trở tay không kịp, chỉ vội phun ra một dải sóng rồi lặn tuốt xuống sông. Chỉ thấy thanh kiếm linh hoạt vẽ một đường cong né khỏi dải sóng rồi đâm thẳng xuống mặt sông như chớp giật. Dưới sông, từng đợt sóng dâng trào dữ dội, sau đó lại thấy thanh kiếm nọ bay vút lên trời.

Giữa sông chợt vang lên một tiếng gào rú thảm thiết, theo tiếng rú, yêu khí dâng lên ngàn ngút, đồng thời máu đỏ cũng loang ra. Đúng lúc đó, một người đập không mà đến, lướt trên mặt nước rồi chộp lấy cha con họ Nhan bay về phía miếu Hà Bá.

Mọi người đều nhìn người vừa đến đánh cá tinh bị thương mà lòng đầy phức tạp. Dĩ nhiên bọn họ hy vọng hẳn có thể giết chết yêu quái, nhưng rõ ràng hẳn đấu với cá tinh vài ngày rồi, căn bản là không giết được. Bọn họ nghĩ tới hậu quả sắp tới, trong nháy mắt liền cảm thấy kinh hãi và lo lắng.

Người tới chính là Trần Cảnh. Hắn không nhìn mọi người mà chỉ lau đi một giọt máu tươi trên thanh kiếm. Cảm giác bén nhọn của người tu chân khiến hắn có thể cảm nhận được ánh mắt mọi người sau lưng. Không thấy sắc mặt hắn ra sao, chỉ nghe hắn nói:

- Ta sẽ giết chết con yêu tinh này rồi mới đi...

Không ai trả lời, chỉ có tộc trưởng tiến lên một bước định nói gì đó nhưng khi nhìn thoáng qua mặt sông, lão chỉ thở dài rồi dẫn mọi người rời đi. Trong lòng lão cho rằng Trần Cảnh giết không được Lý Ngư tinh, từ cái đêm vào ba ngày trước là đã có thể thấy rồi. Chỉ là lão không biết khi nào hắn sẽ đi, và lúc hắn đi, chắc chắn thôn Hà Tiền này sẽ phải đón nhận cơn lửa giận lớn hơn của con Lý Ngư tinh. Bất quá, sâu tận đáy lòng lão, vẫn âm ỉ một tia hy vọng Trần Cảnh có thể giết được Lý Ngư tinh, cho nên cuối cùng lão không mở miệng nói gì.

"Dù sao cũng sẽ phải hiến tế, sớm hay muộn thì có gì khác nhau kia chứ? Chẳng qua là nhiều thêm một hai mạng mà thôi!" Tộc trưởng bất đắc dĩ nghĩ thầm.

Mọi người đều đã bỏ đi. Nhan lão kéo Nhan Lạc Nương đi, nhưng Nhan Lạc Nương lại không đi! Nàng lúc này đang đứng bên cạnh Trần Cảnh, thấy được sát khí tận sâu trong mắt hắn. Tuy hắn đã giấu rất kỹ nhưng vẫn bị nàng cảm nhận được.

Chú thích:

1./ Thương Ngô chỉ Linh Lăng, nay thuộc Hồ Nam - Vĩnh Châu, truyền thuyết nơi đây có lăng tẩm của Viêm Hoàng. Trích thơ Lữ Động Tân (một trong Bát Tiên): "Triêu du Bắc Việt mộ Thương Ngô, tỵ lý thanh xà đảm khí thô."

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13: Cát Bụi

oOo

Nhan Lạc Nương đột nhiên mở miệng nói:

- Huynh không giết được cá tinh!

Lúc này khí chất của nàng như đã thay đổi rõ rệt, thần thái thản nhiên đến lạ kỳ, lạnh lùng mà giống như nhìn thấu sinh tử.

Đối với vẻ bình thản của Nhan Lạc Nương, Trần Cảnh tựa như không để tâm mấy. Hắn trầm ngâm nhìn mặt nước, thanh kiếm trong tay lấp lánh dưới ánh mặt trời. Mãi một lúc sau mới nghe hắn nói:

- Ta sẽ ở chỗ này tu hành.

Ý tứ trong lời nói của Trần Cảnh quá rõ, có điều đã làm cho Nhan Lạc Nương thoáng kinh ngạc vì thái độ quyết tâm của hắn.

Có lẽ vì bị thương nên mấy ngày liền chẳng thấy cá tinh xuất hiện. Người khác không biết nó bị thương ra sao chứ Trần Cảnh thì hiểu rõ, hắn chỉ đâm được một nhát vào mắt của con yêu tinh này.

Liên tiếp vài ngày, người thôn Hà Tiền không một ai dám đi đánh cá. Ai nấy đều đang đợi Trần Cảnh, đợi cho hắn hết nhẫn nại mà bỏ đi. Thế nhưng

lần này bọn họ đã phải kinh ngạc, bởi dường như Trần Cảnh muốn ở đó lâu dài. Từ sáng tới tối, luôn thấy hắc đả tọa tĩnh dưỡng trước miếu Hà Bá, tay không ngừng vuốt ve lưỡi kiếm, thần tình vô cùng chuyên chú.

Người thôn Hà Tiền tuy không hiểu cách tu luyện nhưng vẫn biết người tu hành trên thế gian này rất nhiều, cho nên vừa nhìn bộ dạng của Trần Cảnh liền biết ngay là hắc đang tu luyện.

Gió cứ tấp mưa cứ sa, trời hết sáng rồi lại tối, Trần Cảnh vẫn ngồi đó chứ không hề tiến vào trong miếu Hà Bá. Mọi người cho là hắc kiên tâm quyết ý, khác hoàn toàn với những tu sĩ giết không được cá tinh mà bỏ đi khi trước.

Hắc không vào miếu bởi trong miếu có Hà Bá! Trước hắc còn chưa biết nên mới ở đây, giờ biết rồi thì hắc lại không muốn vào.

Bởi vô luận đạo sĩ tu tiên hay thần linh, trừ khi là tri giao tri kỷ, còn lại tuyệt đối không một ai muốn tiến vào động phủ của người khác. Mà miếu Hà Bá thì cũng có thể xem như là động phủ của Hà Bá vậy.

Trời kéo mây lác đác, vầng trăng sáng bắt đầu mọc lên, dưới ánh trăng có một người ngồi lặng lẽ trên bờ đê, tay khẽ khàng vuốt ve thân kiếm, từ nơi đó có làn khói nhẹ mờ ảo bốc lên.

Miếu Hà Bá lúc này đã có sương trắng lăng đăng, Hà Bá lại hiện ra, trong tay lão là cây mộc trượng đen xì, tóc trắng xóa, trông lão suy yếu hơn lúc trước nhiều.

- Trần công tử, nếu người nhận bài vị Hà Bá, nhất định sẽ trị được cá tinh dưới sông!

Trần Cảnh vẫn ngồi yên, không động tĩnh!

Lúc người thôn Hà Tiền nghĩ Trần Cảnh chắc sẽ còn ngồi im ở đó thật lâu thì cá tinh lại xuất hiện. Sóng lớn bắt đầu cuộn cuộn dâng lên, mây đen dần kéo tới mù mịt cả bầu trời.

Những người thường chú ý Trần Cảnh liền thất kinh hồn vía, nhưng Trần Cảnh vẫn an vị trên bờ đê chứ không bỏ đi. Chỉ thấy kiếm trong tay hắn càng lúc càng sáng, giống như có sinh mệnh, muốn thoát khỏi sự khống chế của Trần Cảnh vậy. Theo thời gian trôi qua, hào quang trên thanh kiếm càng rực rỡ, che phủ luôn cả bàn tay của Trần Cảnh. Khi ánh sáng trở nên chói chang nhất thì thanh kiếm cũng ngân lên một tiếng trong vắt rồi phóng vụt lên trời cao. Giữa không gian đen thẫm đó, thanh kiếm bay lượn tựa du long, biến hóa kỳ ảo, chói lọi khác thường.

Kiếm kiếm tung hoành, từ trên cao mà đâm xuống như một dải lụa bạc, lại như là sấm sét.

Nét đặc biệt của kiếm thuật chính là ngưng tụ pháp lực về một điểm, so với những thuật pháp khác thì khó luyện hơn rất nhiều. Nhưng một khi luyện thành uy lực sẽ mạnh hơn không chỉ gấp bội. Từ nhỏ Trần Cảnh đã bắt đầu dưỡng kiếm, ba năm lại đây mới dần luyện khí cho nên pháp lực kém hơn Cá tinh rất nhiều. Mà thật ra con yêu nọ cũng chẳng có cái gì gọi là pháp thuật, nó chỉ có bản năng hộ thân là nổi sóng gọi mưa mà thôi.

Lúc này, cá tinh ở giữa sông liên tục rống lên những âm thanh chói tai, dùng bản lĩnh giữ nhà nổi sóng ùng ùng đánh tới, ngoài ra không thi thố được loại pháp thuật nào khác. Chính vì vậy dù pháp lực có cao cường hơn Trần Cảnh thì nó cũng đành chịu chứ chẳng thể uy hiếp gì tới hắn.

Liên tục vài ngày như vậy, trên mặt sông mây đen bao phủ mù mịt.

Người thôn Hà Tiền rốt cuộc vẫn không hiểu kẻ nào đang chiếm thượng phong, đồng thời biết là Trần Cảnh có muốn giết cá tinh cũng chẳng phải dễ dàng.

Cho nên trong lúc Trần Cảnh chiến đấu không ngừng nghỉ với Cá tinh thì Nhan Lạc Nương lại tìm đến. Ngoài nàng ra, dường như cả thôn Hà Tiền đã hạ quyết tâm, không một người nào muốn tiếp xúc cùng với hãn.

Nàng nhìn Trần Cảnh rồi nói:

- Huynh là người tu tiên, hà tất phải ở mãi chốn này. Nếu như huynh có tâm, xin đợi đến khi thần thông đại thành hãy quay lại Tú Xuân loan cũng chẳng muộn! Cả trấn sẽ biết ơn huynh lắm.

Đối với việc Nhan Lạc Nương tới xin hãn bỏ đi, Trần Cảnh không bất ngờ mấy. Điều khiến hãn ngạc nhiên chính là phong thái của nàng, cái phong thái tuyệt không thể xuất hiện ở một cô gái làng chài. Chẳng lẽ qua một lần sinh tử lúc trước đã khiến nàng thoát thai hoán cốt hay sao!

Hãn lắc đầu:

- Ta mang ơn các người, nhưng lại đem tai họa tới! Làm sao ta có thể bỏ đi cho được?

Nàng trầm mặc hồi lâu mới thốt:

- Huynh không giết được cá tinh! Huynh còn ở đây thì chúng ta càng mang họa lớn.

- Cô yên tâm, ta sẽ giết nó rồi mới đi...

Trần Cảnh nhìn xuống sông, tỏ vẻ kiên quyết.

- Người thôn Hà Tiền chúng ta muốn đánh cá, muốn xuống sông. Chúng ta còn phải sống...

Nói tới đây, nàng xoay người bỏ đi.

Dõi theo bóng lưng càng lúc càng xa của nàng, rồi lại nghĩ đến phong thái điềm tĩnh cùng với ánh mắt lưu luyến cuộc đời trước khi chết của nàng, Trần Cảnh bỗng dưng cảm nhận được một nỗi bất đắc dĩ.

Mãi đến khi Nhan Lạc Nương đi khuất rồi, đột nhiên bên tai hân vang lên giọng của Hà Bá:

- Trần công tử...

Trần Cảnh quay đầu lại nhìn, thấy Hà Bá trong miếu đã mờ lung giống như sắp gần đất xa trời vậy.

- Xin mời Trần công tử vào miếu, tiểu thần có chuyện muốn thưa.

Trần Cảnh chợt có một cảm giác rất kỳ lạ, Hà Bá trước mặt hân như có thể tan biến bất cứ lúc nào. Hân động lòng, đi tới miếu Hà Bá, càng đến gần lại càng cảm nhận được lão lúc này đã rất hư ảo rồi.

Hà Bá lại nói:

- Trần công tử, người tu luyện kiếm... Nhưng xem ra kiếm trong tay công tử không phải là vật tiên thiên. Dù công tử có tế nó cả đời, cũng chỉ khiến người tâm lực hao mòn, khí huyết suy kiệt, cả đời này đừng nói gì tới trường sinh bất tử...

Những lời của lão làm sao Trần Cảnh không hiểu, thậm chí hân còn rõ ràng hơn.

- Nếu như Hà Bá muốn nói chuyện này, thì Trần Cảnh xin cáo từ.

Trần Cảnh mỉm cười.

- Ha ha...

Hà Bá cười dài:

- Trần công tử từng nói thần linh không có tự do, kỳ thực là do người không biết, từ ngàn năm trước Thiên đình đã biến mất rồi!

Lão thoảng nhìn ánh mắt kinh hãi của Trần Cảnh rồi tiếp tục:

- Một ngàn năm trước, kể từ khi Thiên đình biến mất, thần linh trong thiên hạ đã không còn bị ràng buộc. Rất nhiều bài vị đã bị yêu quái cướp đi, bằng không, sao Tú Xuân loan này có thể dung cho một con tiểu yêu nho nhỏ làm loạn?

Trần Cảnh chợt nghĩ tới một truyền thuyết, rằng tại cái đêm của ngàn năm về trước, sinh linh trong thiên địa đều có một giấc mộng, trong mộng, thiên hà đổ xuống cuốn trôi vạn vật sinh linh. Lại có thuyết rằng đó không phải thiên hà mà là một thanh kiếm. Một thanh kiếm từ vạn dặm trời cao biến hóa thành thiên hà. Từ đó về sau thế gian không còn thần tiên, người không có kẻ nào tu được trường sinh.

Khi Long Vương của Kinh Hà mất tích, ba trăm năm sau có một con thường luồng đặc đạo, không biết vì sao lại có được sắc phù Long Vương. Gần trăm năm trước nó đánh lão trọng thương, hiện tại, Hà Bá suốt cả dải Kinh Hà đều do nó sắc phong.

Trần Cảnh tuy là kẻ tu hành nhưng không hề biết thần linh trong thiên địa có chuyện như vậy.

Hà Bá còn nói thêm:

- Tín ngưỡng của ta đã mất, pháp lực theo đó cũng vô pháp khôi phục, không bao lâu nữa sẽ lìa đời. Sắc phù của ta, hắn về tay cá tinh, từ nay về sau sinh linh cạnh Tú Xuân loan sẽ bị nó nô dịch mất thôi!

Trần Cảnh im lặng! Chính bản thân hắn cũng không biết vì sao mình lại phản cảm với thần linh trong thiên hạ như vậy. Có lẽ là do lão kiếm khách

ngày xưa đã vô tình hữu ý nói rằng thần vốn không nên tồn tại trên thế gian, vạn vật chúng sinh cũng không cần phải quỳ lạy bất cứ ai.

Hắn khẽ cúi đầu giống như bái biệt rồi xoay người rời khỏi miếu Hà Bá. Ngay lúc hắn vừa cất bước thì đột ngột cảnh tượng trước mắt bỗng nhiên thay đổi.

Một dòng sông cực lớn đột nhiên xuất hiện bao trùm quanh thân, rồi xối thẳng vào thần hồn hắn. Trần Cảnh lập tức đứng sững lại, trong đầu lúc này âm âm vang dội từng tiếng sóng vỗ, phảng phất như hắn đã hóa thành một con cá nhỏ trong bão tố, mặc cho sóng gió xô đẩy. Mãi đến khi ý thức của hắn dần dần trở lại thì đã thấy đất trời đen kịt, chỉ có một dòng sông chảy ngang trước mắt, trên mặt sông lấp lánh ánh hào quang.

Khoảnh khắc đó, không còn trời, không còn đất, có cảm giác trời và đất dường như đã tan biến.

Đột nhiên trong tai hắn vang lên một âm thanh lồng lộng:

- Hà Bá Tú Xuân loan thuộc Kinh Hà muôn tâu Ngọc Hoàng đại đế nhân từ đại đức. Tiểu thần nguyện đem sắc phù của Tú Xuân loan truyền lại cho Trần Cảnh. Hắn nguyện sẽ bảo vệ cho thủy thổ nơi này bốn mùa vô hại, mưa thuận gió hòa...

Lập tức Trần Cảnh thấy dòng sông trong u tối đó lao thẳng vào người như một dòng nước trắng bạc tỏa ra ánh sáng êm dịu, vô hình vô chất mà lại khiến cho toàn thân hắn thư thái sáng khoái lạ lùng. Rồi ngay sau đó, dòng nước đó chợt trở nên cực lạnh, từ trên đỉnh đầu xối thẳng xuống kinh mạch toàn thân, rót vào tận cốt tủy, linh hồn.

Hắn lúc này đứng yên một chỗ, ngửa mặt lên trời, mắt nhắm chặt. Trong đầu hắn đang xuất hiện một luồng sáng rực rỡ, luồng sáng hóa thành những ký hiệu hoặc có thể nói là những văn tự cổ quái kỳ lạ. Văn tự đó hắn chưa từng thấy nhưng vừa nhìn đã hiểu, giống như vừa sinh ra đã biết vậy.

Phép ngự thủy, thuật độn thủy, thuật khu linh, bùa khu tà, bùa hộ thân... đủ các loại thần chú cùng với pháp môn tu luyện chúng.

Trong nháy mắt, những thứ này ủa vào đầu Trần Cảnh. Sát na đó trời đất quay cuồng, không còn phân biệt phương hướng, chỉ đột ngột có cảm giác như hắc đã hóa thành sông, dòng sông là hắc, hắc cũng là sông.

Và mơ hồ như hắc vốn là Hà Bá, những điều kinh qua trước đây chỉ như một giấc mộng Nam Kha.

- Trần Cảnh, Hà Bá tâm nhậm của Tú Xuân loan...

Một giọng nói lồng lộng lan truyền khắp phương viên hơn mười dặm. Đường như vang lên tận trong linh hồn mọi người, vô luận là ngủ say hay tỉnh táo, ai cũng có thể nghe thấy. Chỉ là lời đó tuy rõ ràng nhưng chỉ thoáng qua rồi vụt tắt, giống như là ảo giác.

Trần Cảnh tỉnh lại, thế giới trước mắt hắc vẫn như vậy, nhưng đối với dòng sông trước mặt thì hắc lại có cảm giác rất khác. Phảng phất sông kia chính là thân thể, chỉ là còn chưa chính thức hiểu thấu, bởi khi nhìn thì trên mặt sông liền xuất hiện một màn sương khói sắc mùi yêu khí ngăn trở.

Đây là phép vọng thần, thu phát tùy tâm trong nháy mắt.

Hắc quay đầu nhìn lại, trong miếu Hà Bá lúc này đã trống không, Hà Bá xưa chỉ còn là làn khói bụi...

- Hà Bá? Ta vừa nhận bài vị Hà Bá sao?

Ánh trăng soi nghiêng vào miếu Hà Bá, chiếu rõ cả không gian đằng sau cánh cửa đã bị người đập gãy.

Một người mang giày vải, thần sắc tựa hồ rất bất đắc dĩ từ từ bước ra. Hắc ngẩng đầu nhìn vầng trăng trên trời, đôi mắt lóe lên trong bóng tối.

Thiên đình có ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần, ở hạ giới có vô số tiểu thần, mà hôm nay, Trần Cảnh đã là một Hà Bá không đáng kể trong vô số tiểu mao thần đó.

Từ trên cao nhìn xuống, dòng Kinh Hà chỉ như một con suối nhỏ trên lục địa. Mà trong lưu vực sông Kinh Hà, một cái miếu Hà Bá bên Tú Xuân loan nhỏ bé như là hạt bụi...

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14: Oán Niệm

oOo

Kinh Hà sóng nước dạt dào, kéo dài chín ngàn ba trăm dặm. Tây khởi nguồn từ núi Côn Lôn, đông đổ về biển lớn, đi qua không biết bao nhiêu danh sơn thắng cảnh, thu nạp nhật nguyệt tinh hoa, tuần hoàn linh khí thiên địa.

Ba trăm năm trước, có một con thuồng luồng đặc đạo rồi chiếm được sắc phù Long Vương, thống nhất cả một vùng sông nước Kinh Hà. Từ đó về sau, mười năm một lần châu bá, trăm năm một lần phong thần, hưởng đèn nhang của chín ngàn ba trăm dặm lưu vực, pháp lực thâm sâu khó dò.

Tại lưu vực dài chín ngàn ba trăm dặm của Kinh Hà có một khúc sông gọi là Tú Xuân loan, thế nước êm đềm, thành trấn hai bên bờ san sát, dân cư đông đúc, khá là phồn hoa. Chỉ có một khúc quanh nơi sườn núi là có nước chảy khá xiết, sườn núi lại không cao, nên tại nơi đây có đắp một con đê, tạo thành bức bình phong duy nhất che chở cho cả mấy thành trấn bên dưới. Chính vì vậy, trên mặt đê có dựng một cái miếu Hà Bá, miếu tuy sạch sẽ khang trang nhưng lại không có nhang đèn. Hà Bá trên bệ giống như không tồn tại, chỉ thấy một người mặc áo vải thô, tóc đen xõa tự do xuống áo choàng, mắt lấp lánh hàn tinh, mặt đầy góc cạnh. Bên phải hẳn có một cây trượng gỗ đen xì, ngoài mặt khắc mấy chữ Hà Bá Tú Xuân loan sông Kinh Hà. Trên đầu gối gác ngang một thanh kiếm tuốt trần, lưỡi kiếm sáng trong như nước, hào quang lấp lánh, sát khí ẩn hiện.

Chỉ là trên khuôn mặt tuần dật nọ lại khá âm u, ánh mắt mơ hồ mang theo sát ý nhìn màn mưa bên ngoài cửa miếu.

Đã ba ngày rồi, trời đổ mưa không ngớt khiến nước sông dâng cao rất nhanh. Trên sông mây đen mịt mù che phủ, sấm chớp đi đùng. Mưa to tầm tã kéo dài không dứt, cuồng phong gào thét, sóng dậy ngất trời. Trong màn mưa mờ mịt, loáng thoáng nhìn thấy một con cá chép to bằng cả con thuyền đang lặn hụp, thỉnh thoảng lớp vảy trên trán nó lại có kim quang lóe lên.

Nó chính là con cá tinh sống tại khúc sông này, mưa lớn như vậy cũng không phải do nó tạo ra mà là từ khi Trần Cảnh trở thành Hà Bá thì trời liền đổ mưa, cá tinh được thể cũng góp phần gọi gió thét mây. Nó ở đây hơn trăm năm, khí tức mơ hồ đã hòa hợp với Tú Xuân loan cho nên thông qua pháp lực có thể tác động khiến cho trận mưa càng lúc càng lớn. Mục đích thì chỉ có một, đó là đánh đuổi Trần Cảnh đang ngồi trong miếu kia đi.

Trần Cảnh nhận bài vị Hà Bá được ba ngày thì Cá tinh cũng thi pháp thông cáo cho người trong ba mươi dặm sông nước phải xây lại miếu Hà Bá, dựng tượng nó để thờ cúng.

Nó không những muốn đánh đuổi Trần Cảnh mà còn muốn làm Hà Bá của Tú Xuân loan.

Có điều Trần Cảnh vẫn không bỏ đi, tự lúc nhận sắc phong Hà Bá, hẳn đã là Hà Bá của Tú Xuân loan rồi. Trong sắc phù có một thiên gọi là Trật Tự Thiên Địa, tại đó viết rõ ràng: "Thiên địa có thứ tự, có âm dương cương thường, sinh linh trong thiên địa đều phải tuân theo, tiên thần trong thiên địa đều có phẩm cấp, đều có chức trách và phận sự của mình!"

Cho tới bây giờ hẳn mới biết rằng thì ra thần tiên trong thiên hạ đều có phẩm cấp, bị quản thúc bởi Thiên đình, mà yêu linh các nơi đều có thần linh tại địa phương đó trông coi. Tuy nhiên hiện tại thì trật tự trong thiên địa đang bị rối loạn, Thiên đình đã không còn xuất hiện từ lâu lắm rồi.

Tuy vậy cấm chế trong thiên địa vẫn tồn tại, thần linh nhận sắc phù đều phải tuân theo cấm chế, không thể tùy ý rời khỏi khu vực mà mình cai quản.

Lúc này ở dưới sông, xung quanh cá tinh có vô số cá tôm châu chực, trông không khác gì vương giả xuất tuần. Tất cả bọn chúng đều có một chút cơ duyên nên đã khai mở nửa phần linh trí, lúc này đều xúm xít quanh cá tinh, nhe răng nhe lợi thị uy với Trần Cảnh trong miếu Hà Bá.

Trần Cảnh nổi giận, tung kiếm lên trời! Kiếm lập tức hóa thành một luồng sáng phá không đâm tới. Bầy cá tôm dưới sông đã có linh trí nên rất miễn cảm với nguy hiểm, vừa thấy ánh kiếm từ trong miếu Hà Bá bắn ra thì lập tức lặn cả xuống nước. Cá tinh giống như đã chờ sẵn, há mồm phun ra một đám bọt khí, quấy mạnh một cái tạo thành một cơn sóng cực lớn ào lên không như muốn bao phủ lấy thanh kiếm nọ.

Kiếm trên không uốn lượn linh hoạt, phiêu hốt vô định khiến cá tinh không thể chặn hết được, lập tức bị chém trúng vài nhát lên lớp vảy rồi đau đớn lặn sâu xuống nước. Cơn mưa trong nháy mắt nhỏ dần, chỉ thấy thanh kiếm vẽ ra trên không một vệt sáng màu bạc rồi bay trở về miếu Hà Bá.

Trần Cảnh khẽ vung tay, thanh kiếm liền lọt vào tay hắc. Hắc một tay cầm chuôi kiếm, tay còn lại nhẹ nhàng vuốt thân kiếm, dần xua đi yêu khí bám trên đó.

Mấy ngày nay Trần Cảnh và cá tinh giao chiến liên tục, ngoại trừ lần sơ suất bị đâm trúng mắt thì sau này mỗi khi gặp nguy hiểm nó liền lặn sâu xuống nước, Trần Cảnh cũng không làm gì được nó.

- Không thể tiếp tục như vậy! Nếu không chẳng bao lâu nữa nước sông sẽ tràn qua miếu Hà Bá, đê này sẽ vỡ mất. Lúc đó thành trấn đều bị nhấn

chìm, tín ngưỡng tiêu tan, oán niệm của dân chúng hợp lại sẽ khiến cho thần hồn của ta tiêu diệt!

Khi hắc thành Hà Bá cũng tự nhiên biết được những điều này. Kẻ được chúng sinh tín ngưỡng mới có thể xưng thần nhưng nếu thần bị người oán thì lập tức sẽ mất bài vị.

Nếu là trước đây thì ý nguyện của mọi người làm sao có thể ảnh hưởng tới hắc. Thế nhưng hiện tại hắc đã là Hà Bá, thần hồn đã dung hợp cùng với sắc phù. Trong sắc phù có rất nhiều pháp thuật nhưng cũng chịu những cấm riêng của nó!

Người tu đạo là dựa vào bản thân tự tu hành, còn từ khi nhận sắc phù Hà Bá xong, trong đầu Trần Cảnh ngoại trừ một ít pháp thuật đồng thời cũng có thêm một thiên Kinh Hà tế thần chú. Thần chú này không phải là pháp quyết lấy nguyên khí trong thiên địa để tu luyện mà chủ yếu làm cho hắc có thể kết hợp với linh mạch trong khúc sông này, từ đó có thể dẫn động linh lực của toàn Tú Xuân loan. Bên cạnh đó, Kinh Hà tế thần chú còn có thể chuyển hóa lực lượng tín ngưỡng thành pháp lực của bản thân. Đây chính là phương thức tu hành của những thần linh đã nhận được sắc phù từ Thiên đình.

Nhưng từ khi làm Hà Bá tới nay, Trần Cảnh vẫn chưa cảm thụ được một chút tín ngưỡng nguyện lực nào. Trong thần hồn hắc có một cái ảo cảnh, ảo cảnh này chính là hình ảnh thu nhỏ của Tú Xuân loan. Bây giờ trong lòng sông một giọt nước cũng không có, khô cạn căn cỗi, loáng thoáng đã thấy những vết nứt.

Dòng sông nọ chính là sắc phù, nước trong sông sẽ đại biểu cho pháp lực. Hiện tại thì không có một chút pháp lực nào, lòng sông cũng bắt đầu nứt nẻ.

Trần Cảnh ngồi trên bệ đá trong miếu Hà Bá nhìn ra mưa gió, lòng thầm suy tính tìm kiếm những biện pháp nâng cao pháp lực nhằm giết chết Cá tinh. Chợt nhớ tới lúc lão Hà Bá tiền nhiệm nói, rằng nhận bài vị thì có thể giết chết con yêu, lòng hăn lại tức giận, hận sao lúc đó nhẹ dạ mà đi vào trong miếu.

Hăn là Hà Bá của Tú Xuân loan, tự nhiên sẽ có nhiều pháp thuật để trị những sinh linh trong sông. Thế nhưng những pháp thuật đó đều cần có pháp lực hậu thuẫn. Hăn được bài vị Hà Bá nhưng lại không có tín ngưỡng nên vô pháp điều động linh lực của dòng sông, và như thế thì đồng nghĩa với việc hăn cũng không có pháp lực. Pháp lực trên người hăn bây giờ vốn là của ba năm tu hành tại núi Thiên La mà ra.

Trần Cảnh bức bối đứng dậy đi tới trước miếu Hà Bá. Hăn nhìn thấy mưa bụi giăng giăng mà thầm nghĩ: "Giá cho ta thời gian vài năm, ta nhất định sẽ khiến cho nơi đây mưa thuận gió hòa, lo gì không có tín ngưỡng, lo gì không có pháp lực?"

Đột nhiên trong tâm niệm hăn dâng lên những chấn động nhẹ nhẹ. Hăn ngưng thần yên lặng lắng nghe, trong tai dường như loáng thoáng vang lên hàng loạt thanh âm, giống như trên đường có vô số người nói chuyện rầm rì, không cách nào nghe rõ ràng cho được.

Trần Cảnh biết đây là vì tín ngưỡng quá yếu nên mới thế. Nếu không phải lúc này tất cả mọi người đang nói về mình thì cả những âm thanh rì rầm kia hăn cũng nghe không được.

Thúc đẩy chút pháp lực ít ỏi mãi rồi hăn cũng nghe loáng thoáng thấy trong đó có một giọng nói thận trọng đầy đắn đo vọng lại:

- Không bằng chúng ta đi miếu Hà Bá tế bái Hà Bá mới, biết đâu...

Không đợi y nói xong, một giọng nói lỗ mãng khác đã ngắt ngang:

- Bái cái gì mà bái? Miếu Hà Bá kia sớm muộn gì cũng bị nhấn chìm, bái cái rắm á! Ta nghĩ chẳng thà sớm mai ra tế cá tinh dưới sông, biết đâu làng ta lại được yên ổn.

Lại có một giọng nói văng vẳng:

- Lão Nhan kia, nếu không phải do lão nhiều chuyện vớt hắc lên thì giờ đâu có xảy ra việc như vậy...

- Quá đúng mà, lúc đó lão không nên cứu hắc...

- Giờ nói chuyện này thì muộn rồi, cứu cũng đã cứu, chỉ là lúc đó đừng để y ngụ ở miếu Hà Bá, nếu không làm sao mà thành Hà Bá được.

- Thành Hà Bá cũng được đi, chẳng dè Hà Bá gì mà có con cá tinh dưới sông cũng không trị được? Mà trị không được còn không biết bỏ đi, nếu y bỏ đi thì làm gì nên nổi... Chẳng hiểu tại sao lúc trước y bỏ đi rồi lại quay trở về?

Trần Cảnh chợt cảm thấy tâm can đau nhói, hộc ra một búng máu, sắc mặt lập tức nhợt nhạt. Hắc kinh hãi nghĩ thầm: "Người oán thần, thần hồn tan vỡ!"

Lúc này mà muốn người ta tế bái mình e rằng đã muộn, bởi chỉ khi nào thành tâm cúng tế mới có thể sinh ra tín ngưỡng lực. Nếu ngày mai đám người kia thực sự tế bái cá tinh thì coi như hắc xong đời, thần tán hồn diệt, bài vị sẽ bị cá tinh đoạt đi.

Hắc chậm rãi đứng dậy, một tay cầm kiếm, một tay cầm trượng gỗ đi tới cửa miếu nhìn thế nước đang không ngừng dâng cao, bất giác bàn tay hắc siết chặt lấy thanh kiếm. Nếu không phải xuống nước đánh không lại cá tinh thì hắc đã sớm nhảy xuống sông mà chém giết một phen rồi.

Mới tìm được đường sống thoát khỏi núi Thiên La, lẽ nào lại chết ở đây như vậy?

Hắn nào có muốn làm Hà Bá, chỉ là bị lão Hà Bá tiền nhiệm kia bày mưu âm thầm truyền vị, trong lòng đầy uất ức bất cam. Vốn hắn một lòng cầu chứng quả trường sinh, chuyên tâm tế kiếm, chưa từng nghĩ đến ngăn ngủ vài năm thôi đã vài lần từ trong cảnh chết mà cầu sinh. Bây giờ mới được vớt dưới sông lên chưa được mấy ngày, hắn lại đối mặt với tử thần!

- Đây chẳng lẽ là tam tai cửu nạn của kẻ tu hành?

Trong đầu Trần Cảnh thoáng hiện qua ý nghĩ như vậy thì bên tai chợt vang lên tiếng nước réo ầm ầm làm hắn sức tỉnh. Chỉ thấy nước sông đục ngầu dâng lên ba thước, tràn thẳng tới miếu Hà Bà.

Mây đen vần vũ trên mặt sông, Cá tinh lại xuất hiện, liên tục phun ra bọt nước dâng sóng đánh lên sườn núi. Trong sóng nước cao ba thước là vô số cá tôm cua cáy, đủ loại sinh linh xông tới miếu Hà Bá, hết như trên chiến trường công thành chiếm lũy, cả đám con nào con nấy đều hi vọng mình là kẻ đầu tiên leo đến đầu tường, lập được đại công.

Trong khoảnh khắc, nước chỉ còn cách miếu Hà Bá chừng một thước, vài con cá chép đỏ rực há mồm phun bọt sóng về phía miếu, hơn mười con tôm đen to lớn xông ra khua càn diều võ dương oai.

Trần Cảnh vô cùng giận dữ, liền nâng kiếm lao ra muốn tàn sát ngay trước cửa miếu, giày vò trà đạp đem đám binh tôm tướng cá không biết sống chết này một phen...

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15: Mượn Pháp Lực

oOo

Ngay khi bước chân ra khỏi cửa miếu Hà Bá thì đột nhiên hấn dừng lại, neho mắt nhìn con cá tinh ở giữa sông, chỉ thấy trong con mắt đỏ lòm của nó đầy vẻ xảo trá.

Dưới nước là thiên hạ của cá tinh.

Chỉ cần pháp lực của hấn được bằng một nửa con cá tinh đó thôi thì hấn cũng sẽ dám xuống sông, mặc dù dựa vào sắc phù nên hấn có được các loại pháp thuật như ngự thủy, độn thủy,... có thể đi lại trong sông tự nhiên như trên đất bằng, nhưng hiện giờ hấn lại không làm được.

Hấn chậm rãi lùi về miếu Hà Bá, hấn hiểu rằng nếu một khi đã bước tiếp thì khó có thể lùi trở lại được nữa. Đang lúc hấn lùi một bước về muốn tế kiếm ra thì mặt nước vốn chỉ cao ba thước đột nhiên dâng lên, đồng thời dòng Kinh Hà nổi sóng lớn cao ngất trời cuồn cuộn chồm về phía miếu Hà Bá, chỉ trong nháy mắt nó đã cao hơn cả miếu Hà Bá.

Cá tinh ở giữa sông há to miệng, sóng lớn cuồn cuộn dâng lên sườn núi, hiển nhiên nó muốn dâng sóng để cuốn chìm cả miếu Hà Bá.

Trần Cảnh kinh hãi, trường kiếm trong tay hấn run lên chỉ chực lao ra. Đột nhiên xuất hiện một quầng sáng xanh lấp lánh bao phủ xung quanh miếu Hà Bá, cũng chặn đứng sóng sông lại ở bên ngoài.

Ngay lập tức, trong mắt Trần Cảnh chỉ còn nước sông che khuất cả bầu trời, như thể miếu Hà Bá này vốn dĩ là ở trong lòng sông. Khi thanh quang xuất hiện thì Trần Cảnh sửng sờ, theo hắc hiệu đây là pháp chú do nhiều đời thần trước kia đảm nhiệm là Hà Bá gia trì lên miếu Hà Bá. Có điều, Hà Bá tiền nhiệm đã mất đi tín ngưỡng hơn trăm năm nên pháp chú gia trì trên miếu Hà Bá gần như sắp tan biến hết rồi.

Từ cửa có thể thấy vô số sinh linh vờn quanh miếu Hà Bá, chúng đang xua nước tạo sóng, lớn lối vô cùng.

Đột nhiên, miếu Hà Bá chấn động, thanh quang lay chuyển.

Chỉ thấy trong sóng nước trước cửa có một cái đuôi cá khổng lồ đang quẫy tới, sóng sông như bài sơn đảo hải, đuôi cá như đao, miếu Hà Bá lại một lần nữa chấn động, dường như sẽ sụp đổ tan nát chỉ trong khoảnh khắc.

Một tay Trần Cảnh cầm Hà Bá trượng, tay kia cầm kiếm. Đột nhiên hắc chỉ lên cột xà, mũi kiếm rung lên, một chú văn hư ảo sinh thành. Hắc khê quát một tiếng, chú văn khắc sâu vào trong thanh xà ngang, ánh sáng xanh hiện lên trên miếu Hà Bá lại trở nên ổn định. Hắc chăm chú nhìn miếu Hà Bá, chỉ cần miếu này đổ xuống thì hắc sẽ phải xông ra, cho dù chết cũng phải cho con cá tinh kia một cơn đau mãn kiếp.

Có tiếng cá tinh cười chói tai từ trong nước:

- Ha ha ha ha...

"Ầm..."

Lại là mấy đợt va chạm mạnh nữa, miếu Hà Bá lung lay chực đổ.

Cứ như vậy ước chừng khoảng một canh giờ, lại có tiếng cá tinh truyền đến:

- Ha ha, chúng bay đâu, hồi cung, ngày mai lại tới vây công miếu Hà Bá.

- Vâng, thưa đại vương.

Cá tôm đã khai thông linh trí lớn tiếng đáp. Người bình thường không nghe hiểu tiếng chúng nhưng Trần Cảnh lại có thể nghe hiểu được.

Sóng lui, cá tôm trở lại trong dòng Kinh Hà, trước miếu Hà Bá chỉ còn lại vô số cá tôm chưa có linh trí giãy dụa trên mặt đất.

Một cơn gió từ sông thổi tới, đầy mùi tanh tươi.

Mặt Trần Cảnh tái nhợt, vì không đủ pháp lực nên hắn không dùng được bất cứ pháp thuật nào của Hà Bá.

"Pháp thuật, pháp lực, tín ngưỡng, hương khói."

Đây là những thứ mà Trần Cảnh cần phải có ngay, rất khẩn cấp.

Hắn ngẩng đầu lên phát hiện miếu Hà Bá không ngờ đã mục nát nhiều đến thế, xà nhà thoát nhìn như một cây gỗ mục, chỉ sợ chưa cần Cá tinh tới thêm lần nữa mà chỉ cần có một cơn gió lớn thôi cũng đủ khiến miếu Hà Bá này đổ sụp xuống.

"Pháp lực, làm thế nào để ta có ngay pháp lực đầy đủ bây giờ?" Trần Cảnh nâng kiếm đứng lặng người trước cửa miếu Hà Bá, trước kia khi chưa thành Hà Bá, biện pháp duy nhất của hắn chính là tĩnh tọa tu hành trong núi, còn hiện giờ xem ra tu hành chắc chắn không được bởi hắn đã là người trong Thần đạo, phương thức tu hành đã hoàn toàn khác trước mà trở thành kẻ dung hợp với lực lượng núi sông, có điều ngay lúc này vốn dĩ hắn không thể làm được điều này bởi lưu vực này đã bị Cá tinh chiếm cứ, khí tức của hắn không thể nào phối hợp với lưu vực.

Gió trên sông nặng nề, mây đen giăng kín bầu trời, yêu vụ tràn ngập trên mặt sông.

"Phải rồi, vùng này còn có mấy vị thần linh nữa, sao ta không tới mượn pháp lực bọn họ để làm Hà Bá thực thụ một lần."

Trần Cảnh đột nhiên nảy ra ý tưởng này, sau khi trầm tư một chút liền lập tức bước ra khỏi miếu Hà Bá, đi xuống dưới sườn núi. Hắn bước từng bước từng bước một, tưởng như rất chậm nhưng chỉ sau chốc lát đã biến mất trong màn đêm.

Tú Xuân loan chẳng qua chỉ là tên gọi của một đoạn lưu vực này thôi, trong phạm vi ba mươi dặm xung quanh nơi này đương nhiên còn có các thần linh khác nữa, có chân thần, cũng có giả thần. Chân thần là thần có sắc phù của Thiên đình, còn giả thần thì không có, nhưng một khi được hưởng hương khói thì bất kể có có sắc phù của Thiên đình hay không thì sau một thời gian dài cũng có thể tự hình thành linh phù của riêng mình.

Hiện giờ hắn đang muốn đến một từ đường trong thôn Hà Tiền cách bờ sông không xa lắm. Từ đường đó thờ phụng tổ tông của thôn này, cứ mỗi năm lại cúng tế một lần, nhà nhà đều có linh vị, mặc dù người thờ phụng không nhiều lắm nhưng hương khói cũng chưa từng gián đoạn.

Kể từ sau khi hắn trở thành Hà Bá, hắn liền có thể cảm giác được sự tồn tại của các thần linh xung quanh vùng đất này.

Vầng trăng trên bầu trời nhòa đi, sương khói trong rừng cây mờ ảo, bóng cây đong đưa như có quỷ, gió thổi qua ngọn cây như ma khóc.

Trần Cảnh lặng lẽ bước đi dưới bóng trăng, trên lưng hắn là một thanh trường kiếm, vỏ kiếm đen là do trượng Hà Bá biến hóa theo ý hắn. Chân hắn dẫm lên cành khô lá mục trên đất, mỗi một bước là một lần lay động, nhẹ nhàng lướt đi như quỷ mị.

Từ đường thôn Hà Tiền nằm dưới một rặng cây hòe, càng đến gần càng cảm thấy âm u, mà từ xa nhìn lại thì thấy từ đường trông giống như một cái quan tài lớn.

Cả tường lẫn ngói của từ đường đều đặc một màu đen nhánh, trên cửa chính vào từ đường có khắc chìm mấy chữ lớn: "Hà Tiền Từ Đường". Ở hai bên trái phải cửa cũng khắc chìm hai hàng chữ: "Phù hộ Hà Tiền thái bình an khang - Giữ cho tử tôn đầy đàn không dứt."

Bất kể trong từ đường này có phải là tổ tiên của thôn Hà Tiền hay không, nhưng một khi đã làm được những gì ghi trên đôi câu đối kia thì được hưởng hương khói của thôn dân Hà Tiền cũng là phải đạo.

Cây hòe cao chọc trời, thỉnh thoảng lại nghe tiếng chim rừng kêu đêm như đang nức nở. Nếu phàm nhân đi qua nơi này nhất định sẽ sợ hãi không thôi.

Ngay đến cả Trần Cảnh khi gần vào trong rừng cũng cảm nhận được một không khí âm u nơi đây.

Đi tới trước từ đường, Trần Cảnh hơi trầm tư một chút rồi sau đó thì lễ với từ đường một lần, lớn tiếng gọi:

- Hà Bá Tú Xuân loan cầu kiến lão tổ thôn Hà Tiền.

Lão tổ là cách gọi mà lúc này Trần Cảnh mới nghĩ ra được, khi hấn nghĩ đến linh vật trong từ đường này đã được hưởng hương khói của thôn Hà Tiền đã mấy trăm năm thì cũng đáng được xưng tụng là lão tổ rồi. Chỉ có điều, một vị thần như hấn mà phải đến cầu cạnh yêu linh đã là hạ thấp mình rất nhiều rồi.

Không hề có tiếng đáp lại, hấn lại hô lớn về phía từ đường một lần nữa:

- Hà Bá Tú Xuân loan cầu kiến lão tổ thôn Hà Tiền.

Trong câu nói này hàm chứa pháp thuật thần chú, tiếng vang không lớn, nhưng âm thanh lại như đã trở nên hữu hình đi vào trong từ đường.

Một lát sau, cánh cửa lớn nặng nề tăm tối của từ đường chậm chậm mở ra, không khí âm u càng rõ rệt. Hiện giờ Trần Cảnh có thể chắc chắn đây chính là con quỷ đã ở trong này hưởng hương khói nhân gian.

Có điều người đi từ bên trong từ đường này ra cũng không phải là lão tổ trong tưởng tượng của Trần Cảnh mà là một thiếu nữ đang độ thanh xuân. Nàng lẳng lặng đứng trong cửa từ đường mà không hề bước ra ngoài, phía sau nàng là bóng đêm tối tăm tựa như vực sâu không đáy.

Phép vọng thần của Trần Cảnh vận dụng theo tâm, trong đôi mắt hẩn như có gợn sóng nổi lên, sau khi tĩnh thần nhìn lại thì chỉ thấy trên đỉnh đầu nàng có một đám khói đen dày đặc, trong đó có một miếng linh bài u ám không ngừng nhấp nhô. Linh bài kia cũng không hề chân thật mà chỉ là một đám khói đen tạo thành hình bài vị mà thôi.

Trần Cảnh hiểu nàng không có sắc phù, nhưng nhờ được hưởng hương khói đã lâu nên mới có thể mô phỏng thành linh vị của mình mà thôi.

Loại không có sắc phù nhưng vẫn hưởng hương khói như thế này không thể xưng là thần mà chỉ gọi là linh, khi linh bài trên đỉnh đầu nàng ngưng thực thì chính là lúc linh vị hình thành. Khi đó nàng sẽ có thể thoát khỏi quỷ thân, thoát khỏi kiếp quỷ, không cần phải cố thủ để hưởng hương khói ở thôn Hà Tiên này nữa.

- Tiểu nữ Hư Linh bái kiến Hà Bá, Hư Linh chẳng qua chỉ là một con quỷ mà thôi, không dám nhận lễ bái của Hà Bá, lại càng không dám tự xưng là lão tổ, xin Hà Bá tuyệt đối đừng gọi như vậy, nếu không tiểu nữ tổn thọ mất.

Tất cả các linh vật đều không phải nhân loại, cũng không phải là thần, miễn là họ có thể hưởng hương khói mà không có sắc phù của thiên đình

thì đều được gọi là linh. Bọn họ nương nhờ lực lượng hương khói của nhân gian để hóa hình và cầm cự với thiên kiếp.

Trần Cảnh cười nhẹ, cũng không bái hay không gọi nàng là lão tổ nữa. Hắn đang suy nghĩ làm thế nào để mở miệng mượn pháp lực của đối phương thì nàng đã mở miệng hỏi:

- Hà Bá tới đây chẳng lẽ là vì cá tinh dưới sông sao?

Mấy ngày vừa qua, việc Trần Cảnh và cá tinh đánh nhau, thần linh cả vùng đất này đương nhiên đều biết rõ.

Trần Cảnh đáp:

- Cô nương thật sáng suốt, ta vừa nhận được thần vị, pháp lực không bằng cá tinh, ta muốn mượn pháp lực để dùng, không biết cô nương có bằng lòng hay không.

Hư Linh hơi cúi đầu, khẽ thở dài nói:

- Hà Bá gia có điều không biết, đến tháng sau là thiên kiếp mười năm một lần của ta rồi, thật sự ta không thể cho mượn được.

- Khi thiên kiếp của cô nương đến, ta sẽ tới ngăn cản cho cô.

Trần Cảnh biết những quý linh như nàng nếu như muốn hóa thành thực thể thì không chỉ cần hưởng hương khói thôi mà còn phải chịu đựng thiên kiếp. Có điều, thiên kiếp này tuyệt đối bắt buộc phải nhận, bởi thiên kiếp có thể luyện đi khí âm tà trên người nàng. Nếu Trần Cảnh giúp nàng cản nó thì chẳng khác nào khiến nàng mất đi cơ hội luyện thân lần này.

Hư Linh khẽ cười, nụ cười hơi có ẩn ý, Trần Cảnh biết vậy là nàng không đồng ý. Cũng khó trách được, nếu cho Trần Cảnh mượn pháp lực mà Trần Cảnh vẫn không giết chết được cá tinh hoặc không ngăn nổi thiên kiếp

thì nàng sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng. Hơn nữa, nàng vốn là quý linh nên pháp lực cũng không cao minh lắm.

Nàng cúi đầu, khẽ cúi người, hành lễ vạn phúc rồi chậm rãi lui mình về trong bóng tối.

Trần Cảnh nhìn cửa lớn lại một lần nữa đóng lại thì thở dài rồi bước về phía Nam Sơn.

Nam Sơn có một ngôi miếu Sơn Thần, khói hương nghi ngút, hẳn là pháp lực vị này chắc sẽ cao thâm. Khi đang rảo bước trên đường, Trần Cảnh cảm thấy thần hồn mình mơ hồ đau nhói, hẳn hiểu đây chính là dấu hiệu thần vị mình bị di dời khiến thần hồn sắp tán đi.

Hắn nhìn về phía miếu Hà Bá, chỉ thấy mây đen dày đặc đang bao vây lấy bầu trời phía trên miếu Hà Bá.

Hắn nắm chắc lấy kiếm cùng trượng Hà Bá, rảo bước về phía Nam Sơn cách đó hơn hai mươi dặm.

Đi được nửa đường, Trần Cảnh thấy một phần mộ trên đó quý khí dày đặc. Ở dưới chân phần mộ có một ngôi miếu Sa Công, miếu kia rất nhỏ, chỉ có một cái lư hương, ngay cả tượng thần cũng không có.

Sa Công không phải là thần mà là quý linh được hưởng hương khói giống như Hư Linh trong từ đường thôn Hà Tiền kia. Trước đã gặp Hư Linh nên giờ này hẳn cũng không tới mượn Sa Công nữa mà đi thẳng qua.

Hắn còn chưa lên núi, không ngờ lại có người ở trên núi gọi hắn.

- Hà Bá gia... Hà Bá gia...

Một ông lão chống gậy đứng trên đỉnh núi gọi hắn.

Trần Cảnh còn đang nghi hoặc thì lão nhân kia đã xuống đến chân núi.

Hắn ngưng thần nhìn lại chỉ thấy trên đỉnh đầu lão nhân có một đám khói đen mỏng manh, khói đen tạo hình thành một tấm bia, kém hơn cái của Hư Linh trong từ đường không ít.

Đây là phép vọng thần của hắn thấy, mà người tu đạo thì gọi nó là vọng khí. Phép vọng thần cần phải có sắc phù của Thiên đình mới có thể thi triển được. Những người như Hư Linh và Sa Công lại không nhìn thấy được trên đỉnh đầu Trần Cảnh là gì mà chỉ có thể dùng biện pháp khác để phán đoán pháp lực Trần Cảnh cao hay thấp.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 16: Sa Công

oOo

- Hà Bá, ngài khó xử vì việc của cá tinh sao?

Ông lão chống gậy hành lễ không ngừng, vẻ mặt, giọng nói đều cung kính khiêm nhường. Trần Cảnh cũng không thấy lạ, khi hắn trở thành Hà Bá thì thần linh ở vùng đất này tự nhiên đều rõ, bọn họ đương nhiên cũng biết việc cá tinh muốn đoạt thần vị của Trần Cảnh.

Trần Cảnh không trả lời thẳng:

- Không biết Sa Công có gì chỉ giáo.

Nếp nhăn trên mặt Sa Công giãn ra, lão cười nói:

- Chỉ giáo thì không dám, không dám, mời Hà Bá đến tiểu xá, lão hủ có việc muốn trình bày.

Thần hồn của Trần Cảnh ngày càng cảm nhận rõ cảm giác đau nhói khiến hắn không thể chậm trễ hơn thêm nữa. Sa Công này pháp lực thấp kém, cho dù lão có đồng ý cho mình mượn pháp lực đi nữa chỉ sợ cũng không trị nổi cá tinh kia.

- Hà Bá... xin mời, xin mời...

Sa Công đi trước dẫn đường, thái độ cung kính vô cùng.

Trần Cảnh hơi nhú mào thâm nghĩ “Thôi cứ đi tới nghe xem lão muốn nói gì, biết đâu lão đồng ý cho mượn pháp lực mà lại bỏ lỡ thì đáng tiếc, cho dù pháp lực không nhiều lắm nhưng có còn hơn không.”

Trần Cảnh đi theo Sa Công bước lên núi, vòng qua từng phần mộ cả cũ lẫn mới rồi đi tới đỉnh núi. Chỉ thấy nơi đây sương khói mờ ảo, có một căn nhà nhỏ như ẩn như hiện. Lão dẫn Trần Cảnh vào đó, nhưng Trần Cảnh cũng không tiến vào, hần chỉ nói:

- Không biết Sa Công có chuyện gì muốn nói?

Sa Công thấy Trần Cảnh không bước vào trong nhà cũng không miễn cưỡng hần mà nói luôn:

- Hà Bá muốn đến Nam Sơn sao?

- Đúng vậy.

- A, Hà Bá, ngài không nên tới Nam Sơn đó thì hơn.

Sa Công lo lắng nói.

- Vì sao không nên?

- Thần vị của Sơn Thần Nam Sơn một trăm năm trước đã bị một con mãnh hổ trong núi đoạt mất, nếu ngài đến đó thì nó sẽ gây bất lợi cho ngài.

Trần Cảnh nhìn vẻ mặt lo lắng của Sa Công thì nheo mắt lại. Hần và Sa Công này không thân không thích, Sa Công nói với hần những thứ này là có mục đích gì đây?

Lời nói cùng thái độ của Sa Công khiến cho Trần Cảnh cảnh giác, bởi quá mức thân thiết chính là giả dối.

"Phải rồi, linh vị lão khó tu thành mà hiện giờ thần vị ta lung lay, thần hồn sắp tán, lẽ nào lão muốn đoạt thần vị của ta mà cố ý dụ ta lên núi này?"

Hắn vừa nghĩ tới đây thì hơi nhìn sang thấy vẻ mặt Sa Công khẽ biến, nhưng trong lòng cũng đã có kế, liền lập tức nói:

- Thần vị ta lung lay, thần hồn sắp tán, cho dù không tới đó cũng sắp bị cá tinh trong sông đoạt mất.

Nói xong hắn không chờ Sa Công nói tiếp liền cáo từ rời đi. Vừa đi được mấy bước, đột nhiên hắn la lên một tiếng, kiếm trong tay rơi xuống đất, hai tay hắn ôm đầu ngã rầm xuống đất rồi lăn xuống chân núi.

Sa Công kia vốn còn định nói thêm vừa nghe thấy Trần Cảnh kêu "á" một tiếng thì giật mình, mà sau đó lại thấy trên đỉnh đầu Trần Cảnh đột nhiên hiện lên hình ảnh một lòng sông khô khốc, mặc dù chỉ chợt lóe lên rồi biến mất nhưng lại khiến lão vô cùng mừng rỡ.

Lòng sông khô khốc như vậy cho thấy Trần Cảnh không hề có một chút pháp lực tín ngưỡng nào, hơn nữa vốn dĩ lão không thể nhìn thấy được nó mà hiện giờ đột nhiên lại thấy được cho thấy thần vị của Trần Cảnh quả thật đang lung lay, thần hồn sắp tán đến nơi rồi.

Lão lập tức cười ha hả nói:

- Chúc Hà Bá đúng là dành cho lão phu rồi.

Lão vừa cất bước lên đã hiện ra bên cạnh Trần Cảnh đang không ngừng giãy dụa, rồi cười nói:

- Hà Bá, ngài an tâm đi đi, lão hủ nhất định sẽ giúp ngài giết con cá tinh trong sông kia để báo thù cho ngài.

Hai mắt Trần Cảnh đỏ ngầu, hai tay hăn ôm đầu tựa vào một tấm bia mộ, cả người lắc lư như sắp đổ, lại nghe được lời nói của Sa Công liền chỉ tay vào lão giận dữ nói:

- Người...

Sa Công cười ha hả, Lão vui sướng vô cùng. Hơn một trăm năm qua, cứ mỗi mười năm lại phải chịu một lần thiên kiếp, việc này khiến lão sắp phát điên rồi, chờ đến khi ngưng tụ được linh vị còn không biết phải mất bao nhiêu năm tháng nữa đây, mà hiện giờ lại có một tấm bài vị Hà Bá dâng lên đến cửa thì làm sao lão có thể nhịn không động thủ đây. Mặc dù hăn biết cá tinh lợi hại nhưng lão tin mình có đủ khả năng xử lý được nó, chỉ cần mất vài năm, pháp lực cao rồi thì đương nhiên có thể giết con cá tinh đó đi. Từ đó hăn có thể tiêu dao trường sinh mà không phải chịu nỗi khổ từ thiên kiếp nữa.

- Ha ha, Hà Bá, đắc tội... Khà khà...

Sa Công cười lớn khiến khuôn mặt già nua của lão càng thêm xấu xí. Lão bước tới một bước, bàn tay vốn vẫn đút trong tay áo chộp thẳng về phía đỉnh đầu Trần Cảnh, hiển nhiên là lão muốn lôi sắc phù kia ra.

Bàn tay đen xì mang theo mùi hôi thối.

Đúng lúc này lão lại cảm thấy sau lưng phát lạnh liền giật mình, song cũng không quay đầu lại mà bàn tay đen xì đó vẫn chộp tới đầu Trần Cảnh. Nhưng chẳng biết tự khi nào, vẻ kinh hoàng trên mặt Trần Cảnh đã biến mất, mặc dù ánh mắt vẫn đỏ ngầu nhưng một tay lại chỉ tới thanh kiếm dựng trước người, hét lớn một tiếng:

- Lên! Chém!

Thanh kiếm vốn đang ở trên mặt đất đột nhiên bay lên không rồi hóa thành một vệt sáng xả từ đỉnh đầu Sa Công xuống.

- Aaaaa...

Sa Công kêu thảm một tiếng, thân thể lão đã bị kiếm kia chẻ làm hai nửa. Mặc dù như vậy nhưng hai nửa thân thể lại bắt đầu dính lại với nhau, vết thương nhanh chóng khép lại, kiếm kia lại chém ngang một nhát, thân thể Sa Công lại đứt lìa ngay chỗ thắt lưng. Ngón tay Trần Cảnh vẽ thành một vòng tròn trước người, ánh kiếm kia tựa như hàn mai nở rộ bao phủ lấy người Sa Công, chém nát nó thành một đám khói đen.

Trần Cảnh đột nhiên ngưng thần, hắc vũ trán một cái, hư ảnh một lòng sông hiện lên trên đỉnh đầu, hắc quát khê một tiếng, miệng niệm một âm tiết huyền ảo, khói đen vốn dĩ còn đang giãy dụa trong không khí liền đổ ào về phía lòng sông.

- Hà Bá gia tha mạng, Hà Bá gia tha mạng...

Trong khói đen truyền ra tiếng của Sa Công.

Trần Cảnh sao cần để ý đến lão nữa, hắc thúc giục lòng sông. Trong khoảnh khắc, khói đen kia đã bị hút hết không còn chút nào, chỉ thấy lòng sông vốn dĩ khô khốc rạn nứt giờ đây đã trở nên ẩm ướt, vết nứt dưới lòng sông cũng không đến mức nhìn thấy mà giạt mình nữa.

Có điều là trong lòng sông vẫn không hề có một chút nước nào.

Trăng cong như móc câu treo đầu núi phía tây.

Một núi mộ, một rừng bia.

Trời đất tối om, nơi nơi trùng kêu thú chạy, chim kêu trong rừng, các loại âm thanh hợp lại như tiếng cười chói tai của ma quỷ.

Trần Cảnh hoài nghi Sa Công kia muốn đoạt thần vị của mình liền giả dạng như khi thần hồn sắp tán đi, quả nhiên Sa Công đã lộ nguyên hình.

Lòng sông của Trần Cảnh lúc đã khô khốc đến mức xuất hiện vết nứt nẻ, khi lòng sông kia hoàn toàn vỡ ra cũng chính là khi Trần Cảnh thần diệt. Với trạng thái khi trước của hắn, hắn cũng không biết mình có thể sống được đến ngày mai hay không, hiện giờ thu thập được pháp lực tín ngưỡng của Sa Công coi như giải được mối nguy trước mắt. Có điều Trần Cảnh lại có thể cảm thấy pháp lực tín ngưỡng mới vừa thu được đang trôi dần đi, đó là bởi người của vùng đất này đã có oán tâm với hắn, chẳng những không tín ngưỡng hắn mà còn ghét bởi hắn đã mang đến tai họa. Bởi sự xuất hiện của hắn nên cá tinh mới tuyên bố muốn nhấn chìm thôn trấn suốt ba mươi dặm bên bờ sông.

Trần Cảnh có thể cảm nhận được pháp lực tín ngưỡng mới vừa thu được từ Sa Công cùng lắm chỉ giúp hắn kiên trì được một ngày rồi sẽ lại rạn nứt ra thôi.

Nam Sơn là tên gọi do người ở thôn Hà Tiền đặt, ý là chỉ một ngọn núi ở phía nam. Mà Trần Cảnh biết núi kia có tên là Thúy Bình, khi hắn bay qua cánh cổng thứ nhất của Nam Sơn thì thấy một tấm bia đá, trên tấm bia đá có khắc ba chữ "Núi Thúy Bình", nét bút sáng lạng tú lệ kết hợp với ba chữ lại càng thêm mạnh mẽ.

Đi tiếp về phía trước thì lại có một con đường nhỏ trên núi xuất hiện, con đường nhỏ quanh co dẫn vào trong dãy núi, đưa mắt nhìn lại chỉ thấy từng ngọn núi xanh như tranh vẽ, vô cùng yên tĩnh, quả là một nơi linh sơn thanh tú.

Men theo đường núi tiến về phía trước, rẽ qua một góc núi lại xuất hiện một tòa sơn đình, sơn đình có tám góc, mái được lợp ngói xanh, trụ đình bằng bạch ngọc.

Phía trước sơn đình có hàng chữ màu đỏ: "Thúy Bình vũ đình". Từ nét chữ có thể thấy nó và chữ trên tấm bia đá hiển nhiên là do cùng một người viết.

Trên hai cây cột đá của sơn đình có khắc hai dòng chữ thẳng đứng: "Nhìn đi nhìn lại không biết chán - Chỉ có nơi đây núi Thúy Bình."

Thúy Bình vũ đình này được xây ở chỗ thẳng góc với đoạn đường, khi Trần Cảnh đi tới trước đình thì tiếng bước chân cũng ngừng lại, bởi trong đình này có một con hổ trắng đang ngủ gà ngủ gật. Nếu là con cọp bình thường thì sao Trần Cảnh phải sợ, nhưng con hổ này Trần Cảnh khi chưa nhìn thấy nó thì căn bản không phát hiện ra nó mà cũng không thể cảm ứng được nó chút nào. Ngay cả bây giờ nhìn thấy nó cũng không thể cảm ứng được nó, hắn vừa định dùng phép vọng thần nhìn nó thì hổ trắng đã tỉnh.

Hổ trắng dường như cũng đang ngơ ngác. Từ ánh mắt của nó, Trần Cảnh có thể nhận ra là con hổ trắng này đã sớm khai thông linh trí. Hắn vừa muốn mở miệng nói chuyện thì lại cảm nhận được sự tức giận trong ánh mắt của nó.

Trần Cảnh còn đang giật mình, hổ trắng đã tung mình lên, cuồng phong xuất hiện.

Trần Cảnh hoảng hốt, nhưng lại bị pháp lực từ trên người hổ trắng thổi bay lên như một tấm chăn mà không có chút sức nào để chống cự. Hắn bay lên như lá rụng trong gió, pháp lực yếu ớt trên người căn bản không ngăn cản nổi. Người vẫn còn trên không trung mà cặp vuốt của hổ trắng kia đã đặt lên hai vai hắn, miệng nó mở to như chậu máu bổ về phía cổ họng của hắn.

- Chờ đã...

Pháp lực toàn thân Trần Cảnh bị áp chế, hắn chỉ còn cách há miệng hô lớn.

"RẦM..." Trần Cảnh ngã mạnh xuống đất, ngửa mặt lên trời, hai chân hổ trắng thì lại dẫm lên trước ngực hắn. Hắn chỉ cảm thấy mình như đang bị một ngọn núi lớn đè xuống, không tài nào nhúc nhích nổi.

Đúng lúc hắn còn đang nghĩ mình không chết dưới tay cá tinh thì giờ đây lại chết vào miệng hổ thì hổ trắng lại dừng lại.

Trần Cảnh ngẩng đầu nhìn vào hai mắt hổ trắng, nó hiển nhiên là đang chờ Trần Cảnh nói chuyện.

- Ta là Hà Bá ở Tú Xuân loan, có lòng muốn tới bái kiến Sơn Thần của núi Thúy Bình.

Trần Cảnh thở hổn hển, khẩn trương nói.

Hổ trắng dường như đang suy nghĩ điều gì đó, còn Trần Cảnh lại cảm thấy không thở nổi. Hổ trắng quan sát Trần Cảnh một lát rồi đột nhiên vọt người lao vào trong núi mang theo một trận cuồng phong, trong khoảnh khắc nó tan biến vào trong không khí.

Trần Cảnh đứng dậy, hắn không biết con hổ trắng vừa rồi có lai lịch ra sao, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ đó là tuần sơn thú (thú gác núi) dưới trướng Sơn Thần núi Thúy Bình này, nếu tuần sơn thú mà đã như vậy thì Sơn Thần của núi Thúy Bình lại còn có pháp lực cao thâm đến mức nào nữa." Vừa nghĩ tới đây hắn liền cảm thấy vui mừng, bởi khi đối phương có pháp lực cao thâm thì khả năng đồng ý cho mượn pháp lực lại càng lớn.

Vừa nghĩ đến việc có lẽ có thể mượn được pháp lực thì cảm giác bức bối khi bị hổ trắng tập kích mà không có sức chống trả liền vơi đi một chút.

Hắn hít sâu một hơi, sửa sang lại mũ áo, nhặt kiếm và trượng Hà Bá nằm trên mặt đất lên rồi sải bước theo đường núi đi về phía trước.

Mới đi được một chút thì thấy một thiếu nữ vận áo xanh đi từ trong núi sâu ra, núi rừng đối với nàng mà nói cũng chỉ như sương mù. Trần Cảnh lại dùng phép vọng thần quan sát thì thấy cô gái đó cũng chỉ là người bình thường, không có gì đặc biệt. Nhưng nàng lại mới từ màn sương mù trên núi vô thanh vô tức bước ra, sao có thể là một người bình thường được.

Hắn ngẫm nghĩ một lúc liền hiểu có chuyện gì đang xảy ra. Bởi hắn đang ở trong núi Thúy Bình nên hiện giờ pháp thuật của hắn cũng mất đi hiệu lực.

- Nương nương lệnh ta tới nghênh đón Hà Bá lên núi.

Nữ tử vận lục y kia hành lễ vạn phúc, nói với giọng tươi tỉnh.

Kỳ ảo tựa như màn sương trong núi, lại như nhàn mai sau mưa.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 17: Sơn Thần Núi Thúy Bình

oOo

- Không biết nương nương nhà cô nương là?

Trần Cảnh hơi nghi ngờ, mở miệng hỏi.

- Nương nương nhà tiểu nữ chính là Sơn Thần núi Thúy Bình.

Bộ quần áo màu xanh thiếu nữ này đang mặc chính là trang phục của nha hoàn, tiểu nha hoàn không dẫn Trần Cảnh men theo đường núi mà đi thẳng vào trong rừng. Nơi thiếu nữ đi qua, cây rừng và nước sông tự động dạt ra hai bên, sương mù giăng giăng tạo thành một ảo cảnh.

- Hà Bá, mời đi theo tiểu nữ.

Cô gái áo xanh đi trước, Trần Cảnh theo sau. Khi đi vào trong rừng, hắn không thể nào phân biệt được hướng đông, tây, nam, bắc. Hắn hơi kinh ngạc, không ngờ chỉ là một nha hoàn của Sơn Thần núi Thúy Bình mà đã có pháp lực như thế, thật không biết đến lúc nào mình mới được như vậy.

Dáng người người thiếu nữ áo xanh này hơi mảnh mai nhưng lúc đi lại rất ung dung tiêu sái. Bỗng Trần Cảnh nhớ tới con hổ trắng kia, liền hỏi:

- Có phải nương nương nhà cô có nuôi một con hổ trắng không?

Thiếu nữ áo xanh chỉ nhẹ nhàng đáp lại một tiếng, không trả lời chính xác. Trần Cảnh hơi nghi ngờ, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Một lúc sau, thiếu nữ áo xanh đột nhiên mở miệng hỏi:

- Chẳng lẽ Hà Bá oán hận gì con hổ trắng đó? Nếu đúng như vậy, lát nữa tiểu nữ sẽ bẩm báo với nương nương, để nương nương phạt nó.

Trần Cảnh cười ha ha, nói:

- Không cần, không cần! Tại ta cảm thấy chỉ là một con hổ trắng dưới trướng nương nương mà đã có pháp lực như thế, chắc chắn thần thông của nương nương rất quảng đại.

Thiếu nữ áo xanh cười nhẹ một tiếng, nói:

- Đúng, thần thông của nương nương rất cao.

Nàng dường như rất cao hứng khi nghe thấy Trần Cảnh khen nương nương mình. Hai người đi thẳng về phía trước, không lâu sau, sương mù tràn ngập khắp trên đường núi dần dần mất đi. Trần Cảnh nhìn xung quanh, thầm nghĩ nơi ở của mấy người này hẳn ở trên một vách đá dựng đứng.

Quan sát một hồi, Trần Cảnh có thể khẳng định vách đá dựng đứng này đã bị người khác dùng đại pháp lực đẽo gọt. Ngẩng đầu nhìn lên, có thể ở đây chính là những ngọn núi cao xanh.

- Hà Bà, mời theo tiểu nữ.

Thiếu nữ áo xanh dẫn Trần Cảnh tới trước vách đá dựng đứng, nàng vung tay lên một cái, vốn trước vách đá này không có gì lại xuất hiện một sơn động.

Đây là một sơn động rộng lớn, cửa động có hình dạng như trăng rằm, trên động phủ hình trăng rằm đó có viết hai hàng chữ to:

"Bát bách Thúy Bình ánh nhật nguyệt

Tam thiên thanh sơn quan chu thiên."

Tạm dịch:

Thúy Bình tám kiếp soi nhật nguyệt.

Thanh sơn ba dải ngấm trời sao.

Kiểu chữ này giống y như đúc những hàng chữ ở ngay ngọn núi đầu tiên lúc bay vào và ở trên sơn đình, giờ ngấm nghĩ lại, chắc hẳn do Sơn Thần núi Thúy Bình này viết. Nhìn nét chữ trên động phủ, giọng điệu của người này cũng thật lớn lối.

Trần Cảnh thầm nghĩ: "Thật không ngờ Sơn Thần núi Thúy Bình này lại thích viết chữ như vậy."

- Hà Bá, xin mời.

Trần Cảnh theo thiếu nữ áo xanh tiến vào trong động phủ. Bên trong được bày biện khá đơn giản, chỉ có vài bộ bàn ghế bằng đá, ở chỗ sâu nhất bên trong có một chiếc màn cửa được làm từ đá ngọc. Thiếu nữ áo xanh vừa đi vào bên trong, phía sau màn cửa liền xuất hiện một làn khói, không thể nhìn rõ bên trong có gì.

Địa vị giữa Hà Bá và Sơn Thần không cách xa nhiều lắm, chỉ là những vị thần nhỏ bé trong thiên địa, khoảng bát phẩm hay cửu phẩm gì đấy. Bản thân là một trong những vị thần cai quản sông nước, Trần Cảnh làm Hà Bá sông Kinh Hà nên có phẩm giai là bát phẩm, còn những vị thần cai quản các nhánh sông trong một vùng lãnh thổ sẽ có phẩm giai là cửu phẩm. Về việc phẩm giai của Sơn Thần núi Thúy Bình này là cửu phẩm hay bát phẩm thì Trần Cảnh còn chưa được biết. Hẳn biết được phẩm cấp của các vị thần cai quản sông nước trong thiên hạ là nhờ sắc phù của Hà Bá, còn mấy vị

thần trông coi núi non này thì e rằng phải gặp mặt trực tiếp thì mới biết phẩm giai của họ được.

Sau khi đứng đợi được một lúc, Trần Cảnh thấy có một thiếu nữ áo hồng ngồi ở bên trong, còn vị thiếu nữ áo xanh kia không xuất hiện nữa.

- Trần Cảnh ra mắt nương nương.

Hắn không xem trọng phẩm giai của đối phương, chỉ vì e ngại pháp lực mình hiện giờ còn kém đối phương nên lúc nói chuyện đã thi lễ một cái.

- Không biết Hà Bá tới đây là vì chuyện gì?

Giọng nói từ sau màn cửa truyền ra nghe rất đoan chính, có thể đoán được nàng ta là người quý phái. Nàng ta còn ngồi trên một bảo tọa màu vàng, thể hiện rõ mình là nữ quân vương trong núi.

- Tại hạ mới được phong Hà Bá vị, pháp lực thấp kém, bên trong khu vực sông quản hạt lại có cá tinh làm loạn. Nay tới đây là muốn mượn pháp lực ở núi của nương nương để hàng phục cá tinh kia.

-Ồ, ha ha. Cho người mượn pháp lực núi này không phải là việc gì lớn, nhưng trong mấy ngày qua, ta thấy người chỉ dựa vào kiếm thuật mà có thể chống trả lâu đến thế, kiếm thuật thật tinh diệu. Không biết trước kia Hà Bá tu hành ở tiên sơn nào?

Trần Cảnh không thấy rõ cảnh vật ở bên trong, chỉ nhìn thấy ở đó có sương mù lượn lờ. Hắn cũng không sợ người khác biết được lai lịch của mình nên liền trả lời:

- Lúc trước có tu hành ở núi Thiên La.

-Ồ, hẳn là người của Thiên La môn cách đây ba trăm dặm, không ngờ trong phái Thiên La lại có kiếm quyết huyền diệu đến thế, đạo thống Thiên

La Tinh Quân quả nhiên danh bất hư truyền.

Dường như Sơn Thần núi Thúy Bình có vẻ bất ngờ, ngữ khí hơi thay đổi.

Đúng là Trần Cảnh có tu hành ở trong núi Thiên La, nhưng ngoại trừ "Phù Du Kiếm Kinh" ra thì hẳn không học pháp thuật nào khác. Mà điều quan trọng của "Phù Du Kiếm Kinh" là lấy kiếm làm chủ, hướng dẫn làm thế nào để tế luyện một thanh kiếm bình thường thành linh khí, chứ bản thân nó không có kiếm quyết. Kiếm quyết hẳn sử dụng hiện giờ là do hẳn suy diễn ra từ bộ kiếm pháp đã học được hồi nhỏ từ lão kiếm khách.

Nhưng tất nhiên hẳn sẽ không giải thích những việc này, nên chỉ cười cười một chút.

Tiếng của Sơn Thần núi Thúy Bình từ sau tấm màn lại truyền tới:

- Nửa năm trước, Thiên La môn bị tiểu Thành Hoàng dưới trướng Thành Hoàng ở Bá Lăng thống suất vô số vong hồn tới hủy diệt đạo thống, nghe nói chỉ có hai người thoát chết, thật không ngờ còn có thêm người.

Trần Cảnh chấn động, trước khi tới đây hẳn còn chưa hiểu vì sao phái Thiên La bị vây núi, mặc dù có thể đoán là do vị thần nào đó làm, nhưng rốt cuộc vẫn không biết là vị thần nào. Thật không ngờ lại là Thành Hoàng ở Bá Lăng, mà nghe thấy Sơn Thần núi Thúy Bình lúc nói không hề kiêng kỵ chút nào, xem ra đây cũng không phải là việc bí mật gì.

Hắn lập tức hỏi:

- Không biết nương nương có biết vì sao Thành Hoàng Bá Lăng lại làm như vậy không?

- Người có thể đi gặp chương môn của người để hỏi, hoặc có thể tới thành Bá Lăng để hỏi Tần Ương.

Ngữ khí của Sơn Thần núi Thúy Bình không lãnh đạm, cũng không thể nói là thân cận được. Nhưng chính vì như vậy, nên nàng lại làm cho người ta có cảm giác khách khí và xa lạ.

Thần hồn Trần Cảnh đột nhiên đau nhói, hẳn có thể đoán được Tần Ương mà Sơn thần núi Thúy Bình vừa nói chính là Thành Hoàng của thành Bá Lăng. Hơn nữa, đối phương còn là chủ thần một thành, dưới trướng lại có vài thuộc hạ là tiểu Thành Hoàng, phẩm giai ít nhất cũng là ngũ phẩm. Hẳn vừa kinh hãi vì thực lực mạnh mẽ của đối phương, vừa kinh ngạc vì Sơn Thần trước mặt dám gọi thẳng tên người này ra.

Hắn tỏ vẻ không để ý lắm đến giọng điệu của sơn thần, hỏi tiếp:

- Vậy, nương nương có biết hai người đã trốn thoát là ai không?

- Ha ha, ta không tận mắt nhìn thấy, nhưng nghe nói một người là chương môn Giang Lưu Vân của Thiên La môn các người, người khác là Diệp Thanh Tuyết.

Sơn thần núi Thúy Bình tiếp tục nói.

Trần Cảnh nhớ lại lúc mình trốn vào trong núi Thiên La, hẳn từng quay đầu lại và nhìn thấy cả Thiên La môn chìm trong biển lửa. Khi đó, hai người chương môn và Diệp Thanh Tuyết sử tử toàn thân đầy sát khí lướt xuống chân núi, đi qua nơi nào nơi đó có ánh sáng lạnh lóe lên, người chung quanh lần lượt ngã xuống. Bây giờ nghe Sơn Thần nhắc lại, Trần Cảnh đoán hai người lúc đó chính là bọn họ.

- Bây giờ bọn họ ở đâu?

Trần Cảnh vội hỏi.

Nhưng Sơn Thần núi Thúy Bình đột nhiên đổi sang đề tài khác chứ không trả lời câu hỏi của Trần Cảnh. Nàng nói:

- Do truyền thuyết, trong tay Giang Lưu Vân có nắm giữ bí mật tiên đạo của người tu hành trong nghìn năm qua, Tần Ương biết nên mới dẫn quân tới đánh. Người là đệ tử Thiên La môn, có biết việc này hay không?

Trần Cảnh tất nhiên chưa từng nghe qua việc này, nhưng hắn biết những việc này đơn giản chỉ vì có thù oán quá lớn, hoặc là do lợi ích kích động nhân tâm. Nếu mọi việc đúng như thế thì hắn cũng không thấy có gì kỳ quái. Nhưng hắn vẫn lắc đầu, nói:

- Tại hạ chỉ là một đệ tử bình thường trong núi Thiên La, không biết những việc này.

Khi hắn nói tới đây, thần hồn đột nhiên đau nhói, giống như có người đang lấy một con dao sắc nhọn cắt hồn phách của hắn. Trần Cảnh hoảng hốt, vội ngừng thần quan sát trong thần hồn, liền phát hiện lòng sông đã khô khốc, thậm chí còn có thể bị nứt vỡ bất cứ lúc nào.

"Sao lại như vậy?"

Trần Cảnh kinh hãi, rõ ràng khi này đã lấy được pháp lực tín ngưỡng của Sa Công, nhưng sao lòng sông lại bị khô khốc nứt vỡ nhanh đến như vậy?

- Chẳng lẽ bọn họ đã quyết định thờ cúng cá tinh giữa sông?

Nghĩ tới đây, Trần Cảnh không dám kéo dài thời gian nữa, vội vàng nói:

- Lần này tại hạ tới đây là muốn mượn pháp lực của nương nương, chỉ cần nương nương đồng ý, ngày khác nhất định đền đáp ơn cứu mạng.

- Ha ha, cho người mượn pháp lực núi non không phải là vấn đề, nhưng có một điều kiện.

- Mời nương nương nói.

Sơn thần núi Thúy Bình dường như đang suy nghĩ gì đó, nàng chậm rãi nói:

- Chỉ cần người đồng ý một yêu cầu của ta.

- Yêu cầu gì?

Trần Cảnh hỏi.

- Yêu cầu gì sau này ta sẽ nói, chỉ hỏi người có đồng ý hay không thôi. Nếu như đồng ý, sau này không được đổi ý. Người cứ yên tâm, ta sẽ không để người làm những chuyện vượt ra ngoài năng lực của người.

Giọng nói từ sau tấm màn truyền ra vẫn đoan trang, nhưng giọng điệu đã có thêm chút cường thế.

Trần Cảnh hơi trầm ngâm, thần hồn càng lúc càng đau nhói. Mới chỉ một chớp mắt, sắc mặt hắn đã tái nhợt, đôi mắt đỏ ngầu lên, mỗi một tắc thịt trên khuôn mặt khẽ run lên. Hắn vội vàng trả lời:

- Được, ta đồng ý.

Sơn Thần Thúy Bình khẽ cười một tiếng, nói:

- Ha ha, tốt lắm, ta cũng không sợ người không thừa nhận. Sau khi trở về, chỉ cần người hô lên trời nói cho ta mượn pháp lực núi Thúy Bình, ta sẽ cho người mượn. Nếu như sau này người thất hứa, chớ trách ta vô tình, thần hồn của người chắc chắn sẽ bị trấn áp dưới núi Thúy Bình, mãi mãi không được luân hồi.

Giọng nói này vẫn thế, không mang theo chút khói lửa chốn nhân gian, nhưng lời nói cuối cùng lại ẩn chứa sát khí vô hạn, giống như có một ngọn núi lớn đặt ngay trên ngực Trần Cảnh, làm cho hắn không thể thở nổi.

Hắn cắn chặt hàm răng, ngăn cản áp lực khôn cùng kia. Chỉ trong nháy mắt, thần hồn trong lòng sông xuất hiện một khe nứt lớn. Trong giây lát đó, ngay cả nói hắn cũng không nói được, đầu óc bắt đầu rối loạn. Bỗng nhiên Sơn Thần Thúy Bình thu hồi pháp lực, hai vai của hắn buông lỏng xuống.

Không đợi Trần Cảnh nói gì, Sơn Thần Thúy Bình đã bảo:

- Bài vị của người biến đổi, thần hồn tiêu tán, tạm thời đưa người về trước đã, ta sẽ cho người mượn pháp lực núi non. Nhưng điều kiện của ta vẫn ở đó, có muốn mượn hay không là tùy người.

Lời nói vừa dứt, đột nhiên có một cơn gió lớn từ sau màn thối tới. Gió lớn lóe sáng, hư không dao động, các vật khác trong động phủ không chuyển động gì, nhưng Trần Cảnh lại bay ra ngoài như một chiếc lá khô rụng trong gió.

Trước miếu Hà Bá tại bờ sông có mấy trăm người tụ tập, xung quanh còn có nhiều gia súc gia cầm, bọn họ muốn dùng những thứ này để thờ cúng cá tinh giữa sông. Nhưng mà cá tinh đã có nói trước, trước khi thờ cúng phải phá miếu Hà Bá, nếu không, nó sẽ không tiếp nhận việc thờ cúng.

Khúc sông Tú Xuân loan, nước sông chảy cuộn cuộn, trên mặt nước như có mưa bụi đang rơi.

Tộc trưởng trong trấn đi tới trước miếu Hà Bá, nhìn thấy nước sông sắp tràn ra khỏi bờ đê, lại thấy cá tinh đang làm nước sông dâng cao, lão ta lấy tay chỉ chỉ mấy người đàn ông, kiên quyết nói:

- Hủy cho ta, Hà Bá không thể trị sông, giữ lại miếu Hà Bá để làm gì.

Vốn là vị thần thụ mệnh trời cao, nhưng lúc này tính mạng lại như một chiếc lá khô bay trong gió. Một vị thần nếu không thể bảo hộ một phương,

vị thần đó sẽ không sống yên ổn được, không thể tự giữ mạng mình.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 18: Mượn Núi Non Dùng Một Lát

oOo

Bầu trời trở nên u ám, mây đen dày đặc tụ tập ở ngay giữa sông làm cho sắc trời mờ mịt. Những chiếc thuyền nhỏ ở giữa sông bị cá tinh lật tung hết lên rồi đẩy ra khỏi mặt nước, vô số sinh linh ở sông vượt sóng nhảy lên, giống như đang tổ chức một lễ khánh điển long trọng.

Nhan Lạc Nương và Nhan lão bị trói hai tay, đằng sau hai người họ là một đàn tế và mấy trăm cư dân sinh sống xung quanh khúc sông Tú Xuân. So với lần trước thì người tới lần này còn nhiều hơn, sắc mặt người nào người đấy đều nặng nề sợ hãi.

Mười mấy đại hán vừa dùng sức một chút thì vách tường miếu Hà Bá đã đổ xuống. Chỉ một lát sau, cả miếu Hà Bá đã sụp.

Con cá tinh cười ha ha, quẫy cái đuôi lớn tạo thành một đợt sóng lớn, khí thế như bài sơn đảo hải. Trông nó rất vui mừng, liên tục kêu chi chít, mới đó đã từ dưới sông ngoi lên đến chỗ miếu.

Mấy trăm người trước miếu hà bá sợ hãi quỳ xuống, không ngừng bái lạy, miệng nói:

- Hà Bá bớt giận, Hà Bá bớt giận...

Bỗng nhiên trên đầu cá tinh xuất hiện một đám mây, đám mây này quay cuồng dường như đang hóa thành một con sông lớn chảy mạnh. Con cá tinh

này vốn là linh vật sống ở sông, tu luyện trăm năm mới được như hiện nay. Bây giờ nó được mọi người gọi là Hà Bá, lấy được tín ngưỡng của họ nên bài vị Hà Bá ở sông này cũng sẽ bị nó đoạt.

Ngay lúc con cá tinh kết thành sắc phù, chuẩn bị cướp đi bài vị Hà Bá thì đột nhiên có một tiếng quát tức giận từ trên trời truyền xuống.

- Một con cá tinh nho nhỏ cũng dám ao ước chức Hà Bá, muốn chết!

Giọng nói lạnh thấu xương, phảng phất phát ra từ tận trong lồng ngực, xé rách cổ họng, rồi lao ra bên ngoài, phá vỡ cả hư không.

Mọi người ngẩng đầu, liền nhìn thấy có một người áo xanh đang tung bay trên không trung như một chiếc lá khô. Người này từ xa bay đến, chỉ trong chớp mắt đã bay tới trên miếu Hà Bá.

Khi nhìn gần, mọi người mới thấy rõ người này chính là Hà Bá Trần Cảnh khúc sông Tú Xuân loan, nhưng sắc mặt hắc hơi tái, ngay khóe miệng lại có vết máu.

Ngay lúc ở trên không trung, hắc đột nhiên cao giọng nói:

- Hà bá khúc sông Tú Xuân loan mượn lực lượng núi Thúy Bình dùng một chút.

Âm thanh này giống như tiếng sét đánh giữa trời quang, Trần Cảnh đã sử dụng hết lực lượng của mình. Vừa hô lên thì mắt, mũi, miệng, tai đều có máu tươi chảy ra.

Theo tiếng hô này, đột nhiên có gió nổi mây phun xuất hiện trên trời cao, gió mây hóa thành một ngọn núi hư ảo rồi từ trên trời giáng xuống. Ngọn núi này phóng một cột sáng thần thánh xuống, Trần Cảnh tuy không ngẩng đầu lên, nhưng có thể cảm nhận được ở trên lòng sông trong thần hồn của mình xuất hiện một dãy núi xanh um tươi tốt, kéo dài bất tận, trong đó có

một ngọn vô cùng nổi bật. Sau khi trấn áp lòng sông gần như bị nứt vỡ, một luồng ánh sáng màu xanh chảy xuống hợp vào giữa sông, pháp lực của Trần Cảnh theo đó cũng tăng mạnh như sức mạnh tự nhiên.

Mọi người trước miếu Hà Bá mở to hai mắt nhìn Trần Cảnh ở trên cao vùng một kiếm xuống, ánh kiếm tỏa ánh sáng như ngọc, vô cùng chói mắt.

Thân phàm mặc quần áo bằng vải bố, khí thế uy nghiêm hiện rõ.

Đây cũng là thời khắc quan trọng để con cá tinh kết thành bài vị, nó hú lên một tiếng quái dị, một cơn sóng lớn xuất hiện đánh tới. Đồng thời, nó cũng phun ra một bọt khí khổng lồ, nhanh chóng bao phủ lấy Trần Cảnh. Trần Cảnh không tránh mà vùng kiếm đâm tới, chỉ thấy cả cơn sóng lớn và bọt khí do con cá tinh tạo ra nhanh chóng bị đánh vỡ.

Con cá tinh kinh hãi, bị khí thế một kiếm từ trên cao đâm xuống của Trần Cảnh chấn kinh. Nó không dám động thủ nữa mà lập tức quay đuôi lặn xuống sông. Lần này, Trần Cảnh không dừng lại như trước, tiếp tục vùng kiếm đâm thẳng xuống sông, tạo nên một cơn sóng lớn, làm cho cá tôm trên mặt sông hoảng hốt chạy tứ tung.

Lúc trước Trần Cảnh xuống nước là vì pháp lực bản thân yếu, chỉ sợ vừa tiến vào trong nước sẽ phải táng thân trong bụng cá ngay tức thì. Nhưng bây giờ lại khác, có pháp lực núi Thúy Bình tương trợ, hẳn cảm thấy pháp lực trong cơ thể tràn đầy, dường như có thể dùng mãi không hết.

Hẳn vốn là hà bá khúc sông này, chỉ cần đủ pháp lực là có thể đi lại giữa sông tự nhiên như đang đi trên đất bằng, tùy tâm sử dụng thuật ngự thủy, độ thủy.

Trần Cảnh hận con cá tinh này đoạt bài vị của mình, lại nhấn chìm thần miếu, thanh kiếm đã tế luyện nhiều năm ở trong tay tỏa sát khí nồng nặc, đuổi theo cá tinh tới tận đáy khúc sông.

Con cá tinh tu hành ở sông này hơn trăm năm, tuy pháp lực thâm hậu nhưng lại không có thần thông pháp thuật gì cao, chỉ biết tạo sóng mà thôi. Bây giờ bị Trần Cảnh truy sát đến đây sông, lại cảm nhận được sát khí lạnh thấu xương ở đằng sau, nó rất sợ hãi.

Đây là Trần Cảnh còn đang sử dụng lực lượng người khác, nếu như để Trần Cảnh lấy được linh lực khúc sông này thì việc trấn áp cá tinh chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, không liên quan gì đến pháp lực cao hay thấp mà vì Trần Cảnh chính là Hà Bá của Tú Xuân loan. Sau khi Hà Bá lấy được toàn bộ tín ngưỡng và linh lực địa phương mình quản hạt, địa phương đó sẽ được gọi là thần vực, trong thần vực, tất cả sinh linh đều phải nghe theo lời vị thần quản hạt.

- Hà Bá tha mạng, con xin thần phục Hà Bá, nghe theo sự sai bảo của Hà Bá.

Cá tinh sợ hãi nói.

Trần Cảnh tức giận hừ một tiếng, không để ý tới nó. Vốn hấn đang ở đằng sau cá tinh, nhưng lại đột nhiên biến mất, giống như tan vào trong nước vậy. Ngự thủy đuổi sóng, độn hóa vô hình chính là bản lĩnh của hà bá.

Con cá tinh cảm giác sát khí đằng sau biến mất, quay đầu nhìn lại liền thấy một vệt ánh kiếm lạnh băng đã đâm trúng mắt nó, xuyên thẳng vào đầu.

- Aaaaa...

Cá tinh kêu thảm thiết, ngay lúc nó điên cuồng lên thì tất cả pháp lực cũng được phát động ra hết, tạo nên từng cơn sóng ngầm. Nhưng, nó lúc này giống như một người đang ngâm trong nước, còn Trần Cảnh lại hóa thành nước sông, không thể nào đoán được Trần Cảnh ở đâu, nên không tấn công được.

Mọi người trước miếu Hà Bá không tản đi mà ngược lại người càng lúc càng nhiều. Chỉ một lát sau, ai ai cũng biết đến chuyện Trần Cảnh truy sát cá tinh. Bỗng nhiên mặt nước chuyển động mãnh liệt, rồi có từng cơn sóng từ đáy nước sâu lao ra khỏi mặt nước, tạo thành những bọt nước khổng lồ.

Trong bọt nước có lẫn bùn cát vẩn đục, không lâu sau đó, nước sông đột nhiên chuyển sang màu đỏ sẫm, màu đỏ này nhanh chóng theo những cơn sóng khuếch tán ra, trong nháy mắt đã nhuộm đỏ phần lớn khúc sông.

"Ào ào..."

Một cơn sóng phóng lên cao, rồi có một con cá khổng lồ như thuyền nhỏ nổi trên mặt nước. Mọi người kinh hãi, lập tức nghĩ: "Cá tinh thăng rồi."

Ngay lúc mọi người sắp quỳ gối xuống thì lại phát hiện phía dưới cá tinh có một người dùng một tay nâng cá tinh khổng lồ lên. Người này bước trong không trung, ngự không đi tới, y phục bằng vải bố không hề dính nước.

Từng bước ngự không, chỉ mấy bước đã đi tới không trung trên miếu Hà Bá.

"Ầm!"

Xác cá tinh được Trần Cảnh để trên đồng gạch nát miếu Hà Bá lúc trước, h lẫn từ từ đáp xuống, đứng trên thi thể cá tinh. Trần Cảnh đưa mắt nhìn quanh, thần uy lẫm lẫm.

Mọi người quỳ gối, hoảng sợ gọi Hà Bá, giống như sợ Trần Cảnh nổi giận sẽ gây bất lợi cho họ.

Ngọn núi ngay giữa lòng sông trong thần hồn của Trần Cảnh đã biến mất, mà pháp lực tín ngưỡng của cá tinh đã bị lòng sông hấp thu hết. Vốn lòng sông gần như đã khô nứt lại từ từ hồi phục, chỉ một lát sau đã có nước

sông xuất hiện. Trong lúc mơ hồ, dường như có vô số dòng nước nhỏ đang chạy tới, hội tụ vào trong lòng sông.

- Cá tinh này thừa lúc ta mới được phong vị phạm thượng làm loạn, gây tai họa cho chúng sinh, giờ đã bị ta tru diệt. Ta muốn lấy vẩy nó làm ngói, xương cốt làm xà, không biết có ai tình nguyện dựng lại miếu Hà Bá không?

Trần Cảnh đứng trên xác cá tinh, đảo mắt nhìn xung quanh, lớn tiếng nói.

Mọi người nhìn nhau, tựa như đang trao đổi hay suy nghĩ gì đó, bỗng nhiên có mười người ở đằng sau đứng lên, tỏ vẻ tình nguyện dựng lại miếu Hà Bá. Mười người này chính là những người lúc trước đã hủy miếu Hà Bá, bọn họ sợ Trần Cảnh trách tội nên mới tự nguyện đứng dậy trước, nhận lấy công việc.

Sau khi nói những lời này, Trần Cảnh nhìn những người đang quỳ gối trên đất một chút, không khỏi hít sâu một hơi. Bỗng nhiên hân tung người bay lên cao, rồi chìm xuống lòng sông Kinh Hà.

Trần Cảnh xuống dưới đáy sông, còn ở trên bờ sông thì mọi người đang xây lại miếu Hà Bá.

Thời gian trôi nhanh, sóng sông vỗ bờ, đã nửa tháng trôi qua.

Miếu Hà Bá đã được xây lại, vị tộc trưởng ngày trước chỉ huy mọi người hủy miếu Hà Bá, lúc này lại ngày ngày tự mình chỉ huy xây miếu.

Vẩy cá tinh có những miếng lớn nhỏ khác nhau, có thể làm ngói được. Xương sống lưng cá lấp lánh hào quang được dùng làm xà chính, những khúc xương nhỏ thì làm xà phụ.

Lúc cầm những miếng vẩy đen sì như sắt, mọi người cảm thấy nó rất nặng, thỉnh thoảng còn có một ít lân phiến màu vàng. Cửa miếu được làm từ xương miệng cá, nên lúc xây xong lại có hình vòm.

Trần Cảnh lệnh cho tộc trưởng trong trấn xẻ thịt cá ra, nhưng có nhiều người không dám lấy về nhà. Đến khi thấy sắc mặt Trần Cảnh trầm xuống thì người nào người nấy cũng vội vàng vàng lấy một hai cân.

Lòng kính sợ cũng làm cho người ta sinh lòng tín ngưỡng. Mặc dù lúc trước cá tinh đã dùng cách thức uy hiếp, nhưng suýt nữa đã làm cho Trần Cảnh được sắc phù Hà Bá của Thiên Đình phải thần tán vị di (1).

Sau khi miếu Hà Bá được xây xong, tộc trưởng liền tổ chức cúng bái, đem tới không ít gia súc gia cầm, cảnh tượng rất long trọng. Mọi người ở xung quanh mười dặm cũng tới dự, ít nhất có đến năm sáu trăm người. Tuy nhiên, lúc cử hành cúng bái thì Trần Cảnh không có ở trong miếu, ở đây chỉ có một tượng thần: y phục bằng vải bố, lưng đeo trường kiếm, tay phải cầm một cây gậy hơi đen. Tượng thần này nhìn chăm chú vào sông Kinh Hà chảy cuộn cuộn dưới chân núi, mày kiếm mắt sáng, hai mắt tràn đầy uy nghiêm, dường như ẩn một chút sát khí.

Người tạc tượng thần này đã nhìn thấy cảnh Trần Cảnh giết cá tinh, lúc đó hẳn thấy Trần Cảnh tỏa sát khí dày đặc làm cho người ta sinh lòng kính sợ, do đó đã để lại ấn tượng rất đậm trong lòng hẳn. Thật ra không chỉ có mình hẳn, những người khác cũng có cảm giác như thế.

Động phủ cá tinh ở khúc sông Tú Xuân loan này lại thô lậu, không có chút mỹ quan, nhưng do được xây dựng ngay trên mắt sông nên linh khí đậm đặc từ mắt sông chảy vào bên trong rất nhiều. Lúc này Trần Cảnh đang ngồi ngay sát mắt sông.

Trên đầu hẳn xuất hiện một dòng sông, chỉ nhìn qua một lần là có thể biết dòng sông này chỉ là một đoạn trong con sông dài mà thôi. Hiện giờ,

nước trong lòng sông đã lên được một phần ba, bên trên còn có mưa phùn đang rơi lả tả vào giữa sông.

Bên ngoài động phủ có các sinh linh sinh sống ở khúc sông Tú Xuân loan, tất cả đều im lặng nằm rạp xuống.

Trần Cảnh chậm rãi mở mắt ra, trong đôi mắt như có nước sông chảy cuồn cuộn. Chỉ một ý niệm, hắn còn đang ở trong động phủ nhưng đã có thể nhìn thấy cả khúc sông.

Hắn không làm bất cứ động tác gì, miệng vừa niệm một tiếng thì thân thể đột nhiên tan ra như băng, biến mất vào trong nước. Mà ở ngay giữa nước sông bên ngoài động phủ lại có một người từ từ hiện ra, ban đầu còn mờ mờ nhưng một lúc sau đã rõ ràng, chính là Trần Cảnh. Hắn ngẫm nghĩ lại, mới biết các yêu có thể thực sự khai thông linh trí không có mấy, phần lớn còn trong trạng thái u mê, chỉ biết gần lợi tránh hại, phục tùng ý niệm của cường giả.

Trần Cảnh nhìn bọn chúng, không khỏi nhớ lại chính chúng đã từng điều võ dương oai ngay trước miếu của mình. Hắn hít sâu một hơi, lạnh lùng nói:

- Bốn thần được Ngọc Hoàng đại đế đại đức nhân từ của Thiên Đình ban sắc phù Hà Bá, con cá tinh nhân lúc ta vừa được bài vị nên đã phạm tới thần uy, nay đã đền tội. Mặc dù bọn người có mắc sai lầm nhưng ta cũng không truy cứu. Sau này, nếu như có ai làm trái với ý muốn của ta, ta sẽ lột vảy rút xương, trấn áp thần hồn, không để nó sống.

Chú thích:

(1) Thần tán vị di: Vị thần được sắc phong khi bài vị bị tiêu hủy sẽ mất mạng.

(2) Mắt sông (河眼 - hà nhãn): điểm trung tâm, điểm quan trọng nhất của con sông, có thuyết nói đó là nơi phun ra nước sông.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 19: Kinh Hà Tế Thần Chú

oOo

Tiếng Trần Cảnh không hề lớn nhưng khi lọt vào tai đám thủy quái lâu la trong lưu vực thì có sự uy nghiêm bao phủ thiên địa. Cái bọn chúng cảm nhận là thần uy, không phải là thứ mà cá tinh có được. Đến khi nghe được Trần Cảnh không truy cứu nữa thì chúng mới yên lòng. Đám đó không hề biết rằng Trần Cảnh đang dùng pháp thuật để truyền những lời này.

Đột nhiên trong đám thủy quái có một con tôm đỏ au rống lên làm lễ bái Hà Bá. Những con khác còn chưa có linh trí thì cũng hưởng ứng bằng cách tranh nhau phát ra những tiếng ộp oạp quái dị, hiển nhiên là cũng đang hành lễ. Trần Cảnh nhìn về phía con tôm đỏ, chỉ liếc qua là đã biết nó thuộc dạng có yêu khí nhiều nhất trong đám thủy quái này. Nghe nó thốt chân ngôn thì biết hẳn là đã có linh trí từ khá lâu. Nó không hổ là yêu quái đã khai thông linh trí lâu năm, một mực trốn dưới nước mãi cho đến khi Trần Cảnh nói không truy cứu thì liền lập tức lớn tiếng hành lễ.

"Thằng này lanh đây..."

Trần Cảnh nhìn con tôm đỏ rồi thầm nhận xét. Tuy nhiên hẳn cũng không nói gì mà chỉ từ từ nhắm mắt lại. Vì được các yêu tinh bái lễ nên hẳn lập tức cảm nhận được khí tức mà cá tinh lưu lại trong lưu vực đang dần dần được thanh trừ.

"Thì ra khiến các linh vật trong lưu vực an tâm thì cũng thu được tín ngưỡng."

Trần Cảnh nhắm mắt lại cảm nhận, dùng tâm thức để cảm ứng và hòa hợp với toàn bộ lưu vực.

Lúc này hẳn mới thực sự là một Hà Bá. Nếu gặp kẻ thù tới thì cũng có sức để đánh một trận. Sau một thời gian nữa thì thần hồn của bản thân sẽ hoàn toàn dung hợp với lưu vực này, có thể liên tục chuyển sức mạnh của lưu vực, trừ phi linh lực của lưu vực cạn kiệt thì mới ngừng.

Chỉ có pháp lực mà không biết pháp thuật gì thì cũng vô dụng. Huống chi đã ba nghìn năm nay chưa người nào có thể bước lên tiên đạo, số có thể vượt qua được tuổi thọ ba trăm năm ít ỏi vô cùng, lúc đó dù pháp lực có cao cũng chẳng để làm gì. Nhiều người cho rằng quy tắc của thiên địa đã thay đổi, lại có người cho rằng phương pháp tu hành đã bị xuyên tạc nên không thể lĩnh ngộ được chân lý.

Thế nên bây giờ đại đa số người tu hành đều dựa vào những pháp thuật kỳ diệu để giành chiến thắng, một pháp thuật thần thông đặc biệt có thể khiến phát huy uy lực gấp mấy lần pháp lực vốn có. Trần Cảnh chủ tu kiếm thuật, theo truyền thuyết thì tu đến cực hạn có thể dùng một kiếm để phá vạn pháp, tuy nhiên đó cũng chỉ là cảnh giới trong truyền thuyết mà thôi. Mà giờ đây sắc phù của hắn có rất nhiều thần thông, đa số là các loại dùng để trừ tà, ngự thủy, độn thủy... còn có cả các thần thông giúp thần linh thu được tín ngưỡng nữa.

Tuy Trần Cảnh mạnh miệng vậy nhưng có thực sự làm đến hay không thì đến bây giờ hắn cũng không dám xác định chắc chắn. Sau khi cảm nhận trạng thái kỳ diệu khi hòa hợp tinh thần với toàn bộ lưu vực, hắn có thể thấy vô số sinh linh chen chúc trong lưu vực sông.

Ngẩng đầu nhìn lên thì thấy lúc này đã nửa đêm, bầu trời đầy sao.

Hắn muốn nói thêm vài câu uy hiếp nhưng thấy bộ dạng sợ hãi của chúng thì liền nuốt lại những lời sắp phát ra tới miệng. Cuối cùng hắn phất tay ra hiệu bảo chúng giải tán đi, sau đó hắn xoay người đi vào động phủ sơ sài ở phía sau.

Sau khi Trần Cảnh bước vào động thì đám yêu tinh cũng giải tán trong nháy mắt. Chỉ còn mỗi con tôm đỏ là không bỏ đi mà đứng phân vân ở trước cửa động phủ.

Trần Cảnh đang ở trong động phủ, hắn không dùng thuật ngự thủy để đẩy nước ra khỏi động phủ mà lại ngồi lơ lửng nhờ dòng nước tinh khiết không ngừng phun lên từ mắt sông. Mái tóc hắn xõa hẳn ra trong nước, trượng Hà Bá cầm bên cạnh, kiếm đặt ngang đùi.

Trong sắc phù chỉ có một chương duy nhất có thể gọi là phương pháp tu hành, "Kinh Hà tế thần chú". Cái này hoàn toàn khác hẳn với phương pháp tu hành luyện khí trước đây của Trần Cảnh. Nó không phải là cách thu nạp nguyên khí trong trời đất, tạo ra ra đan khí trong cơ thể mà là dùng một phương pháp đặc biệt để khiến tinh thần hòa hợp với toàn bộ lưu vực, nhờ đó sẽ đạt được mục đích cuối cùng là điều khiển linh lực của lưu vực.

Thời gian gần đây Trần Cảnh mới nhận ra rằng linh lực hấp thu từ tinh hoa thiên địa mà hắn có được bằng cách tu hành Thiên La Dẫn Linh quyết đều dung nhập vào trong sắc phù, cũng có thể nói là đều dung nhập vào khúc sông Tú Xuân loan của dòng Kinh Hà. Có đôi lúc hắn trầm tư nghĩ rằng có lẽ mình cũng chính là một phần của dòng Kinh Hà, quan hệ tương tự như khí linh trong linh bảo vậy.

Cho dù là như thế thì hắn vẫn cứ muốn tiếp tục tu hành nên tĩnh tọa ngưng ngưng thần, thầm tụng Kinh Hà tế thần chú. Nói gì thì nói, lỡ sau này gặp kẻ có pháp lực cao cường muốn tới cướp bài vị thì còn có cái để chống lại.

Kinh Hà tế thần chú chỉ là một bộ thần chú cỡ ngàn chữ. Trần Cảnh không biết một câu nào trong đó cả, nhưng chỉ cần hẩn nghĩ đến thì những chú văn kia như có sinh mệnh, tự động xuất hiện trong đầu hẩn. Mặc dù không hiểu rõ nó có nghĩa là gì nhưng chỉ cần tĩnh thần câu thông là có thể nhập vào một trạng thái huyền ảo.

Hẩn không biết rằng khi rơi vào trạng thái này thì môi hẩn không ngừng mấp máy, thấp giọng niệm những câu thần chú huyền ảo và cổ quái. Từng cái bọt khí phun ra từ miệng hẩn. Không nghe thấy âm thanh nào nhưng ảo ảnh của một dòng sông đã xuất hiện trên đỉnh đầu hẩn. Theo tiếng tụng niệm của hẩn, dòng sông ảo ảnh kia phát ra những làn sóng vô hình dung nhập vào lưu vực Tú Xuân loan.

Trong địa giới trấn Quân Lĩnh ở ngoại ô Bá Lăng thuộc châu Cửu Hoa có ba thần vị, lần lượt là: Hà Bá Trần Cảnh, Sơn Thần núi Thúy Bình, cái cuối cùng là Thổ Địa. Theo lẽ thường thì bài vị của ba người tương đương với nhau, tuy nhiên do không phải là thần linh cùng mạch nên ít qua lại với nhau. Còn những kẻ khác chỉ là linh vật được hưởng hương khói nhang đèn mà thôi, họ cũng không có sắc phù của Thiên đình.

Ngạn bên kia của Tú Xuân loan là trấn Bắc Việt. Bởi vì đặc thù địa hình nên cho dù nước sông có dâng mạnh cũng không ảnh hưởng đến họ. Do đó họ cũng không cần lập miếu Hà Bá, và hiển nhiên là không có người cúng bái Hà Bá.

Vốn trước đây không chỉ có một sơn thần ở núi Thúy Bình nhưng bây giờ chỉ còn nhơn một. Dãy núi Thúy Bình dài tám trăm dặm chỉ còn một người độc hưởng. Sau khi Trần Cảnh tĩnh tâm suy nghĩ lại thì thấy hẩn là những Sơn Thần kia đều bị vị nương nương kia thôn tính rồi, nếu không thì sao nàng lại có pháp lực cao thâm vậy được. Tuy nhiên Trần Cảnh cũng không e ngại nàng lắm, bởi vì nàng là Sơn Thần nên chỉ đoạt những bài vị sơn thần khác thôi, nếu muốn lấy bài vị Hà Bá thì phải bỏ bài vị Sơn Thần

vốn có. Sắc phù của Sơn Thần và Hà Bá cực kỳ khó có thể nào nhập lại với nhau, trừ khi là có nguyên nhân đặc thù.

Những Hà Bá trong cùng một dòng Kinh Hà thì khác, những Hà Bá khác đoạt được sắc phù của Trần Cảnh thì không lo đến việc không thể kết hợp. Trần Cảnh không nghĩ tới chuyện đi đoạt bài vị của người khác để mở rộng phạm vi thần lực của mình, hắn chỉ lo người khắc nhân cơ hội đến cướp của hắn.

Trong trấn Quân Lĩnh có một miếu Thổ Địa. Chỗ đặt tượng thờ của miếu có một pho tượng thần bằng đá đặt ở phía trước, vị thần này có mặt mũi trông rất hiền lành. Phía sau tượng thần là hai pho tượng mặt xanh răng vàng bằng đất cực kỳ dữ tợn ở hai bên .

Trong lòng đất phía dưới miếu Thổ Địa cũng có một tòa miếu y chang cái ở trên. Chỉ khác ở chỗ là trong đó không có ba bức tượng mà thay vào vào đó là Thổ Địa hàng thật giá thật đang ngồi ngay ngắn trên cái đài bằng đá. Lão mặc chiếc áo thêu hình bức tranh trăm quý dăng lẽ. Hai tiểu quý mặt xanh răng vàng đứng hầu hai bên.

- Mặt Xanh, đã điều tra được quan hệ giữa Trần cảnh và con hổ trắng ở núi Thúy Bình là gì hay chưa?

Thổ Địa ngồi trên cái đài đen sì. Nghe thì như chỉ tùy hứng hỏi nhưng nếu nhìn kỹ thì lại thấy vẻ trầm ngâm trong mắt lão.

- Bẩm Thổ Địa, con đã điều tra xong. Trần Cảnh không có quan hệ gì với Thúy Bình nương nương. Lần này hắn phải chấp nhận một điều kiện của Thúy Bình nương nương nên mới mượn được pháp lực.

Tiểu quý Mặt Xanh vội vàng bước lên một bước, khom lưng cung kính trả lời.

- Vậ à, người hỏi ở đâu vậy.

Thổ Địa hé mắt nhìn, Mặt Xanh vội cúi đầu bầm:

- Con với Hòe Mị ở núi Thúy Bình là bạn tốt. Khi Thúy Bình Nương Nương gặp Trần Cảnh thì Hòe Mị đang đứng hầu quạt.

Mặt Xanh trả lời xong thì không thấy Thổ Địa nói gì. Hắn lén nhìn lên thì thấy vẻ mặt Thổ Địa tối sầm lại.

"Rằm"

Thổ Địa vỗ mạnh vào cái tay vịn rồi đứng lên, Mặt Xanh bị dọa run bần cả người.

- Con tiện tỳ, khinh ta quá mức.

Thổ Địa tức giận rít qua kẽ răng. Chỉ thấy lão trầm ngâm rồi lạnh lùng nói:

- Năm đó ta hỏi mượn pháp lực để trấn áp Thổ Địa Phương Dương, chấp nhận bỏ ra bao nhiêu là thứ tốt nhưng ả vẫn không chịu. Nay lại chỉ yêu cầu thăng nhãi kia làm mỗi một chuyện.

- Năm năm trước ta mở tiệc đãi các thần linh bản địa, đích thân tới đưa thiệp cho ả, ả thăng thường cự tuyệt. Năm ngoái, ta...

Nói đến đây thì Thổ Địa đột nhiên ngừng lại. Mặt Xanh biết lão muốn nói đến chuyện năm ngoái lão mò lên núi Thúy Bình cầu hôn. Hắn liếc mắt nhìn qua thì thấy mặt Thổ Địa đã tái lại.

- Mặt Xanh, người đi Ác Long hạp một chuyến. Nói là Hà Bá tân nhiệm của Tú Xuân loan mới kế vị, bài vị bất ổn, pháp lực ít ỏi, đây là lúc dễ đoạt vị. (Hạp hoặc eo: chỗ mồm núi thè vào trong nước)

- Vâng, con đi ngay.

Mặt Xanh đứng tại chỗ xoay vòng vòng, hóa thành một cơn gió xanh rồi biến mất.

Sau khi tiểu quỷ Mặt Xanh đi, Thổ Địa trầm ngâm, lậm bậm nói một mình:

"Nếu người đã giúp hần thì ta sẽ khiến cho hần thần hồn câu diệt."

- Răng Nanh.

- Con đây ạ.

Một con tiểu ác quỷ có răng nanh lò ra ngoài vôi vàng đáp.

- Người đến Xích Huyết lĩnh một chuyến. Nói với Xích Huyết đại vương nhờ hần âm thầm gây chiến với núi Thúy Bình. Ta sẽ nói tốt hần trước mặt thúc phụ, nhất định không bạc đãi hần.

Thổ thần híp mắt, nói một lèo.

- Vâng, con đi ngay ạ!

Răng Nanh xoay người nhảy lên rồi hóa thành một cơn gió đen bay đi.

Trong miếu Thổ Địa dưới lòng đất chỉ còn Thổ Địa Tần Hộ mặc bộ đồ thêu hình trăm quỷ dăng lẽ lạng lẽ đứng.

Trần Cảnh vẫn chưa biết đại họa sắp đổ lên đầu hần. Lúc này hần đang ngồi ngay ngắn bên cạnh mắt sông. Phía trên mắt sông có một thanh kiếm đang lơ lửng. Nước ở mắt sông trong vô cùng, lại rất tĩnh lặng. Trên thanh kiếm xuất hiện từng đường vân một, kiếm đang được nước trong mắt sông tẩy rửa, cải biến chất liệu.

Trên đỉnh đầu hần có một khúc sông hiện lên, nước sông dăng lên được phân nửa, chảy cuồn cuộn. Không thấy thượng lưu hay hạ lưu của khúc

sông.

Thủy triều lên xuống, trăng tròn trăng khuyết.

Bỗng một hôm, mắt Trần Cảnh giật giật, cảm thấy bất an. Hắn mở mắt, cảm thấy dòng nước có điều bất ổn, loáng thoáng nghe tiếng rầm rầm như vụn mã bôn đặng. Hắn ra khỏi động phủ thì thấy dòng nước thay đổi như bị thứ gì ép từ đặng sau tới. Chỉ là nước sông cũng không tràn ra mà lại tạo thành những xoáy nước.

Trần Cảnh vung một tay lên, người hắn như một con cá lao lên mặt nước. Sau khi lên tới mặt sông, hắn cau mày nhìn về phía thượng du. Hắn dậm chân lên một cành hoa rồi lắc mình biến mất, sau đó xuất hiện ở ranh giới giữa Tú Xuân loan và một khúc sông khác.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 20: Ngự Thủy

oOo

Ở phía trên khúc sông Tú Xuân loan có một lưu vực sông gọi là Loạn Lưu pha. Hai bên bờ sông đều là núi, không có người ở, cũng chẳng biết từ lúc nào mà lưu vực sông này không còn Hà Bá xuất hiện nữa. Tất nhiên là sắc phù năm đó của Thiên Đình giờ cũng không biết tung tích. Trong sông giờ chỉ có yêu linh, nếu yêu linh muốn ngưng tụ ra linh phù thì cần phải lấy khí tức bản thân dung hợp với lưu vực sông, thế nhưng trong lưu vực sông này cũng không phải chỉ có một con yêu linh, cho nên nhiều năm qua vẫn không có Hà Bá xuất hiện.

Trần Cảnh đứng trên đầu một ngọn sóng, một con tôm đỏ lớn từ ngọn sóng bên cạnh chui ra. Thấy Trần Cảnh cúi đầu liếc mắt nhìn, nó lập tức nói:

- Tham kiến Hà Bá.

Là một con yêu linh nho nhỏ như nó thì cần phải biết lễ tiết nhân gian. Trần Cảnh tuy cảm thấy hơi lạ nhưng cũng chỉ về phía thượng du hỏi.

- Phía trên Loạn Lưu pha* là khúc sông nào. (pha: đoạn dốc, sườn dốc)

- Bấm Hà Bá, phía trên Loạn Lưu pha là Ác Long hạp.

- Ác Long hạp? Trong Ác Long hạp có Hà Bá không?

Trần Cảnh nhú mày hỏi.

- Có, có. Con vốn là chỗ quen biết với Hà Bá Ác Long hạp kia. Trước đây nó là một con rắn nước, từng chơi đánh khăng đánh kháo với con ở Loạn Lưu pha. Không biết hên hên thế nào mà nó được Long Vương ban thưởng cho một sắc phù, trở thành Hà Bá của Ác Long hạp. Về sau có lần tới con đến Ác Long hạp tìm nó nhưng nó không thèm nhận con, hơn nữa còn đuổi con ra ngoài. Vinh hoa phú quý rồi nên quên mất huynh đệ lúc hoạn nạn.

Con tôm đỏ này đã khai linh trí từ trăm năm trước, chỉ là không gặp cơ duyên gì cho nên không có tiến bộ gì nhiều, pháp lực còn thấp hơn con cá chép tinh kia rất nhiều. Nhưng do sống lâu, nên cũng biết không ít chuyện, lại giỏi về xem sắc mặt, cho nên nó lấy cho mình cái tên là Hồng đại hiệp. Lúc Trần Cảnh nghe nó tự nhận mình Hồng đại hiệp thì ngẩn người, quan sát kỹ càng trên dưới mới đồng ý với cái tên này. Tuy cảm thấy buồn cười nhưng hắn cũng không bảo nó đổi tên.

Hai con mắt trố của Hồng đại hiệp đảo vòng vòng nhìn sắc mặt của Trần Cảnh, thấy hắn như vẫn muốn nghe tiếp cho nên liền nói thêm:

- Loại Hà Bá như nó thì có tài cán gì có thể so với ngài. Ngài là người cao thượng, thần thông quảng đại, chắc cũng không cần bao lâu nữa là người ở hai bên bờ sông nhất định sẽ cung phụng tượng ngài, hương khói ngày đêm không dứt.

Trần Cảnh cũng không chú tâm nghe thêm lời của Hồng đại hiệp mà muốn cảm ứng động tĩnh ở đầu sông. Hắn nghe được tiếng niệm chú rất quen thuộc. Tâm hắn tĩnh lại, thiên địa như cũng yên lặng theo, thần niệm từ lưu vực sông truyền ra, một hình ảnh liền xuất hiện trong đầu hắn.

Trên sườn núi có một thác nước đổ thẳng xuống, đá ở hai bên nhọn hoắt chìa lên. Một người áo đen đứng ở trên thác nước lấy tay chỉ lên trời, lớn

tiếng niệm những thần chú nghe rất quen tai. Không được bao lâu, liền thấy người áo đen đưa tay vào trong thác nước rồi chột phát lên như kéo một tấm vải mềm. Một ngọn sóng cực lớn dựng đứng lên theo cánh tay hăn, vừa như biến động lại như vụn mã bôn đăng, rồi tựa như tuyết lở đổ ầm ầm về phía hạ lưu.

Trần Cảnh kinh hãi, bị đẩy khỏi trạng thái tĩnh tâm. Dòng nước trước mặt vẫn cứ yên ả nhưng hăn đã có thể cảm thụ được tốc độ dòng nước càng lúc càng tăng lên, đợi thêm một lát thì đã thoáng nghe được tiếng sóng ầm ầm.

Hồng đại hiệp dường như cũng cảm thụ được điều này. Nó im lặng cảm thụ rồi chột biến sắc, muốn nói thêm cái gì đó nhưng lại không nói ra được, chỉ dùng cái càn đồ của mình để chỉ về phía xa.

Chỉ thấy từ chỗ đầu khúc ngoặt đầu có một con sóng cao hơn mười trượng lao tới cuốn phăng mọi thứ. Trên đầu sóng là mây đen đang ùn ùn kéo tới. Ngọn sóng này đã cao hơn con dê không ít, lại còn lao nhanh theo đường sông như vụn mã phi đăng, khí thế ngập trời.

Khi nhìn thấy ngọn sóng này, Trần Cảnh liền biết đây là dùng pháp lực phát động. Con mắt hăn hơi nhú lại, sát khí trong lòng không kìm được bốc lên, không nói cũng biết là có người đang muốn nhắm vào hăn.

- Hà Bá gia, ngọn... ngọn... ngọn sóng này sẽ làm vỡ đê mất...

Hồng đại hiệp hoảng hốt nói. Nó có thể cảm thụ được uy thế ngập trời cuốn phăng tất cả. Với pháp lực của nó mà bị cuốn vào trong ngọn sóng kia thì chắc chắn sẽ bị xé nát bươm trong nháy mắt. Nếu không phải ở đây còn có Trần Cảnh thì nó đã sớm xuôi theo dòng chảy để chạy trốn rồi.

Sắc mặt Trần Cảnh cực kỳ khó coi, hăn mới được phong chức Hà Bá cho nên tín ngưỡng còn chưa ổn định. Nếu bây giờ con sóng này phá hủy đê, nhấn chìm mấy chục thành trấn ở sau đó thì tinh thần của hăn vừa mới

dung hợp lưu vực sông sẽ bị tan đi, lại thêm oán khí của nhân gian là có thể khiến hắc rơi vào cảnh thần hồn câu diệt.

Cảm giác đau đớn do thần hồn tiêu tán, bài vị bị phá vẫn còn lưu lại trong đầu Trần Cảnh. Bây giờ hắc vừa nghĩ đến chuyện mình lại phải đối mặt với nguy hiểm, bị tiêu tán thần hồn thì cực kỳ phẫn hận. Hắc nhìn về phía ngọn sóng cao hơn mười trượng kia mà quát:

- Lần này nếu ta không chết, tương lai ta sẽ chém chết kẻ làm phép dâm sóng kia.

Hồng đại hiệp thấy thấy sóng lưng lạnh toát, nghĩ đến con cá tinh bị Trần Cảnh lột vảy bẻ xương thì lòng trầm xuống.

- Truyền lệnh của ta, điều động toàn bộ thủy tộc trong khúc sông Tú Xuân đến đây.

Nghe xong lời nói uy nghiêm và quyết đoán của Trần Cảnh, Hồng đại hiệp vội vàng vâng mệnh rồi, xoay người ngự thủy chạy đi.

Từ ngọn sóng này, Trần Cảnh có thể thấy được pháp lực của người làm phép kia cao hơn mình rất nhiều. Nếu chờ thêm một hai năm nữa thì hiển nhiên hắc sẽ không sợ, lấy sức một mình thôi cũng có thể dẹp yên ngọn sóng này, nhưng hiện tại hắc biết bản thân mình không làm được. Chỉ có thể hợp sức với toàn bộ sinh linh của khúc sông Tú Xuân này để chống lại nó.

Hắc bảo Hồng đại hiệp truyền phù lệnh là lệnh cho những sinh linh đã khai thông linh trí tới, còn những sinh linh bình thường thì có tới cũng vô dụng, chỉ chịu chết mà thôi.

Từ khi Trần Cảnh thành Hà Bá thì đã có phép vọng thần. Đây là một loại pháp luật có thể dò xét thần hồn của con người, cũng có thể nhìn được xa hơn. Ngay lúc ngọn sóng kia xuất hiện thì nó vẫn còn ở cách đây mấy chục

dặm, chỉ nháy mắt một cái đã đi tới được hơn mười dặm. Do mặt sông trống trải nên Trần Cảnh có thể thấy vô số sinh linh ngọn sóng kia cuốn vào, có con chết, có con sống.

Còn sống tất nhiên chính là một vài con yêu linh đã có linh trí. Bọn nó đều đang liều mạng vận pháp lực để cố thoát khỏi sức cuốn của ngọn sóng. Chỉ có điều là bọn nó càng vận pháp lực thì lại càng làm cho lớn và cao thêm.

Nước sông cuộn cuộn phát ra âm thanh như tiếng sấm. Bão táp gào thét, mây đen kéo tới, bầu trời như muốn sụp xuống.

Chỉ trong nháy mắt, ngọn sóng kia đã tới gần. Hắn quay đầu nhìn lại, mặt nước của khúc sông Tú Xuân loan mặc dù thay đổi nhưng vẫn còn khá êm ả. Chỉ trong một lát nữa thôi, nơi đây sẽ lâm vào cảnh xác chết đầy sông. Nếu con đê bị vỡ thì một diện tích lớn đồng ruộng biến thành biển nước, sẽ có vô số người tan cửa nát nhà. Trần Cảnh cũng sẽ bị thần hồn tiêu tán. Trần Cảnh không gánh nổi tội nghiệt này, mà hắn cũng không muốn gánh.

Hồng đại hiệp vẫn chưa thấy trở lại, quay đầu nhìn thì con sóng kia còn cách khoảng hơn một dặm, chỉ chốc lát nữa là có thể tới trước mặt Trần Cảnh.

Khí thế mạnh mẽ cuốn phăng mọi thứ, Trần Cảnh đứng trước ngọn sóng như một con kiến đứng dưới chân núi.

Trần Cảnh chột vuốt cây Hà Bá trượng đang cầm. Tay hắn vuốt đến chỗ nào, trượng Hà Bá liền phát sáng đến chỗ đó, trong vầng sáng hiện lên từng đạo phù chú. Trượng Hà Bá có thể đo độ sâu của sông, cũng có tác dụng ổn định lưu vực sông.

Lúc này nước sông bắt đầu bất ổn nên vừa đúng lúc dùng trượng Hà Bá để ổn định lại dòng chảy.

Trần Cảnh bay lên trời, cầm trượng Hà Bá cắm vào trong nước. Trượng Hà Bá liền dài ra, cắm thẳng vào đáy sông. Phần trời lên mặt nước của trượng Hà Bá trượng phát sáng, nguyên bản nước sông còn đang bất ổn liền lập tức yên ổn trở lại. Chỉ có điều con sóng lớn đã tới, không biết hẳn có thể định được ngọn sóng này hay không.

Ngay khi trượng cắm vào trong sông, Trần Cảnh vỗ trán một cái, hình ảnh của một khúc sông hiện lên phía trên đỉnh đầu hẳn. Từng tia sáng trắng chiếu xuống bao quanh người hẳn. Đồng thời hẳn giang hai tay ra, hít sâu một hơi, toàn bộ nước của khúc sông Tú Xuân đều ngừng lại, sau đó chảy ngược dòng về phía hẳn.

Đây là thần thông ngự thủy của Hà Bá.

Khúc sông Tú Xuân loan ở bên dưới ngọn sóng kia, hiện tại Trần Cảnh đang làm phép cho cả đoạn sông chảy ngược dòng lên đó. Hẳn muốn dùng phương pháp này để triệt tiêu lực đánh vào của ngọn sóng kia, cho dù là thể không triệt tiêu hết hết thì cũng làm cho nó yếu đi.

Ngọn sóng lớn như núi đổ xuống ầm ầm.

Trần Cảnh rút kiếm trong tay, đứng trên mặt nước chỉ vào ngọn sóng đang cuộn cuộn đổ xuống. Hẳn múa kiếm rất nhanh trong không trung, một phù văn phát linh quang xuất hiện, Trần Cảnh hét lên một tiếng:

- Tan.

Linh phù kia tựa như có sinh mệnh, đâm thẳng vào trong ngọn sóng đang đổ xuống.

Trần Cảnh tiếp tục dùng toàn bộ pháp lực để phát động thần thông ngự thủy. Ngọn sóng lập tức bị hạ thấp xuống một bậc. Nhưng lực đổ của ngọn sóng kia quá lớn, hẳn không thể đánh tan hẳn nó trong một lần. Bây giờ

không kịp thi triển thêm lần nữa, hần kiên quyết dựng thẳng lên, lao người bay thẳng vào trong ngọn sóng.

“Ầm ầm...”

Hồng đại hiệp dẫn theo mấy trăm thủy tộc từ đằng sau ngược dòng đi tới. Từ xa nó đã thấy Trần Cảnh nổi sóng đánh ngược, sau đó lại cầm một thanh kiếm nhảy vào trong ngọn sóng cao như núi kia.

Chỉ trong nháy mắt, cả hai chạm vào nhau.

Dòng nước cuốn đi tất cả, trùng trùng điệp điệp. Mây đen u ám trên trời phủ xuống mặt nước.

- Tiêu rồi, Hà Bá tiêu rồi...

Bọn chúng nhìn thấy Trần Cảnh nhảy vào trong ngọn sóng cao như núi kia thì liền hoảng sợ. Ở trong mắt bọn chúng, Trần Cảnh chết chắc rồi. Một khi ngọn sóng này đổ xuống, nếu như không phải có người ở sau làm phép còn đỡ, còn nếu có người làm phép thì chắc chắn là cửu tử nhất sinh.

Bọn nó cho rằng Trần Cảnh chắc chắn bị ngọn sóng chấn chìm. Nghĩ tới đây thì chúng đã thấy ngọn sóng kia vừa tới khúc sông Tú Xuân liền bị khựng lại, hình thành một vòng xoáy ở ngay gần bờ. Vòng xoáy càng ngày càng lớn, càng xoáy càng sâu.

Bọn chúng liền biết Hà Bá của mình còn chưa chết, hơn nữa còn đang dùng phép ngự thủy chống lại ngọn sóng kia, nếu không thì sẽ không hình thành vòng xoáy này.

Nhìn từ xa thì vòng xoáy kia giống như lốc xoáy vậy. Trong vòng xoáy có một cây trượng gỗ màu đen đứng chắc chắn ở nơi đó, giống như có sức định được càn khôn.

- Hà Bá...

Hồng đại hiệp đột nhiên chỉ vào vòng xoáy, gọi to.

Chỉ thấy trong vòng xoáy có một người tay cầm kiếm dài dài thước di chuyển theo dòng xoáy.

- Sinh linh của Tú Xuân loan mau nhanh đến đây chống lại đợt triều này, đũa nào dám trái lệnh, giết không tha.

Tiếng nói từ trong vòng xoáy truyền ra. Ngay khi dứt lời thì thấy tay Trần Cảnh nâng kiếm lên chém một con cá tinh trôi tới theo ngọn sóng thành hai khúc. Kèm theo lời nói của hãn lúc nãy, những con cua, cá tinh kia còn đang không biết có nên đi tới hay không liền bị sát khí nặng nề làm cả người lạnh toát.

Lập tức từng con cưỡi sóng đi lên, tuy không có đến gần vòng xoáy nhưng cũng phát động một phần linh lực trong cơ thể, sử dụng toàn bộ bản lĩnh đẩy sóng của mình đẩy ngược con sóng lên thượng nguồn khúc sông Tú Xuân loan.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 21: Thần Chiến

oOo

Trong vòng nước xoáy, Trần Cảnh cảm thấy đau như cắt. Đợt lũ chảy xiết tạo ra lực cuốn cực lớn. Nếu không phải hắn có pháp lực hộ thân thì đã bị xé thành nhiều mảnh chỉ trong nháy mắt. Ngay trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, Trần Cảnh đã thấy hết sức rồi.

Những loại pháp thuật như đẩy sóng, ngự thủy, hộ thân, trăm yêu trong vòng xoáy hợp lại khiến pháp lực mà hắn phải dùng tăng lên gấp bội. Cũng may pháp lực của Trần Cảnh cũng không phải là dạng pháp lực của người tu tiên. Tuy linh lực của lưu vực sông vẫn rất sung túc nhưng tinh thần của hắn vẫn bị tiêu hao khi điều động chúng.

Trong làn sóng có mấy con cá yêu có pháp lực khá thâm hậu. Tuy Trần Cảnh không biết chúng được kẻ ở phía sau làn sóng phái tới hay bị cuốn vào trong, nhưng bất luận thế nào, khi có bọn chúng thì sóng sẽ lớn hơn rất nhiều. Trần Cảnh không thể lui, nếu hắn rời đi thì sóng triều sẽ cuốn phăng tất cả mọi thứ rồi xông thẳng đến triền đê. Mặc dù làn sóng có đến cũng không chắc có thể làm vỡ đê nhưng vẫn sẽ làm đê yếu đi. Trận đại chiến sau đó ắt sẽ khiến bờ đê bị sạt. Vì vậy Trần Cảnh muốn giết bọn chúng trước rồi mới cản sóng trước khi nó tới triền đê.

Hà Bá trượng đứng sừng sững trong vòng xoáy, thứ này có tác dụng ổn định dòng sông nhưng bây giờ cũng lung lay liên tục, ánh sáng trên Hà trượng đã rất nhạt, tựa như có thể tắt bất cứ lúc nào.

Đúng lúc này, Trần Cảnh cảm giác áp lực đã giảm. Hướng mắt nhìn ra ngoài vòng xoáy, hắn thấy cách đó không xa có mấy trăm thủy tộc đang đẩy sóng để cản cơn sóng triều.

Tuy áp lực đã được giảm bớt nhưng Trần Cảnh biết nếu mình vẫn còn ở đây thì không thể tiêu trừ áp lực này. Biện pháp duy nhất chính là dẫn chúng đi vào khúc sông Tú Xuân. Bởi vì khúc sông Tú Xuân chính là thần vực của hắn, nên chỉ cần bước vào trong khúc sông này thì hắn sẽ có ưu thế rất lớn.

Trần Cảnh vẫn cảm nhận được sự hiện hữu của người làm phép đẩy sóng ở phía sau sóng triều, do đó hắn không dám bứt ra ngoài, chỉ sợ vạn nhất lúc mình vừa lui thì đối phương nhân cơ hội đẩy sóng tới cuốn phăng tất cả. Vì vậy, Trần Cảnh đành phải làm yếu pháp lực đợt sóng triều dần rồi mới dẫn đường cho vòng xoáy tiến vào trong khúc sông Tú Xuân. Chỉ thấy vòng xoáy như một ngọn núi cao di chuyển về phía khúc sông Tú Xuân, nó đi qua nơi nào thì bất kể là bùn cát ở đáy sông hay sinh linh đang sống đều bị cuốn vào.

Nhưng khi vòng xoáy này đã vào sâu trong khúc sông Tú Xuân, vòng xoáy lẫn sóng triều lập tức trở nên yếu ớt. Cho đến khi nó đi tới giữa đoạn sông Tú Xuân, một tiếng hét lớn chợt vang lên:

- Tán.

Tiếng hét như sấm rền, vang khắp trời.

Cơn sóng cuộn cuộn nổi lên rồi tán loạn theo tiếng hét khiến dưới mặt nước xuất hiện một xoáy nước ngầm khổng lồ, một lúc lâu sau mặt sông mới có thể ổn định.

Tại biên giới giữa khúc sông Tú Xuân và Loạn Lưu pha có một thanh niên áo đen đứng trên một con rùa lớn, bên cạnh y là một tiểu quỷ mặt xanh nổi dập dờn trên mặt nước.

Chỉ nghe thanh niên áo đen kia nói với vẻ bất ngờ:

- Không ngờ hãn lại đủ gan dạ và sáng suốt để biết phải ngăn cản cơn sóng triều đầu tiên, sau mới dẫn nó tiến vào trong khúc sông của mình rồi phá đi. Hiếm thấy ở chỗ hãn dám tự thân ngăn cản, nếu ta xuống theo sóng triều thì lúc này hãn đã là người chết rồi. Nhưng cũng thật đáng tiếc là pháp lực hơi thấp, ta cũng muốn nhìn xem hãn có biện pháp nào bảo vệ được cái đê kia. Chỉ cần đê vỡ thì hiển nhiên bài vị của hãn sẽ biến mất.

Tiểu quỷ mặt xanh bên cạnh nghi hoặc hỏi:

- Vì sao đại vương không giết hãn ngay lúc vừa rồi, nếu như vậy chẳng phải sẽ tránh được phiền phức ư?

- Ha ha, người không hiểu rồi. Nếu ta giết hãn và đoạt bài vị thì tín ngưỡng của dân cư hai bờ sông vẫn là thứ của hãn. Mà ta không chiếm được tín ngưỡng thì cũng không thể gia tăng pháp lực, vì thế bài vị khó có thể ngưng kết, thay vào đó chỉ nhận được một lưu vực vô dụng mà thôi. Thứ ta muốn chính là tín ngưỡng ở hai bờ sông, và tượng của ta được dựng ngay trong miếu Hà Bá.

Trong lúc thanh niên áo đen nói chuyện cùng tiểu quỷ mặt xanh, Trần Cảnh cũng thấy hãn. Hồng đại hiệp cũng thấy được, kinh hãi kêu:

- Người áo đen kia chính là Hà Bá của Ác Long hạp.

Trần Cảnh thầm nghĩ:

- Quả nhiên là Hà Bá của Ác Long hạp làm loạn, Loạn Lưu pha không có Hà Bá nên không ai có thể đẩy sóng triều lên cao đến như vậy, chắc hãn chính là được tạo từ trên Ác Long hạp.

Hãn cũng nghe Hồng đại hiệp nói Hà Bá của Ác Long hạp vốn là một con rắn nước, chỉ mới trở thành Hà Bá vài thập niên nhưng cũng đã hóa

hình rồi.

Trần Cảnh dùng vọng thần pháp nhìn qua, chỉ thấy đỉnh đầu của y có một khe sâu màu đen, hiểm ác đáng sợ. Nước sông từ chỗ đó chảy cuộn xuống phía dưới. Thấy vậy, Trần Cảnh biết sóng triều bắt nguồn chính tại nơi đây, bởi vì sóng triều kia mượn thế từ Ác Long hấp nên mới cao và điên cuồng như thế.

- Người tới là Hà Bá của Ác Long hấp?

Trần Cảnh đứng từ xa hỏi.

Thanh niên áo đen không thèm quan tâm, y nhẹ nhàng đạp lên lưng rùa, con rùa khổng lồ xoay người bỏ đi, vẻ xem thường cực kỳ rõ ràng. Ở trong mắt hắn, Trần Cảnh cùng lắm cũng chỉ là một kẻ vừa mới có được bài vị, sao lại có tư cách nói chuyện ngang hàng với hắn!

Trần Cảnh nheo mắt suy nghĩ, Hồng đại hiệp đứng ở bên cạnh tức giận nói:

- Tiểu nhân đặc chí nên càn rỡ.

Trần Cảnh nheo mắt suy tư, dùng vọng thần pháp nhìn con tiểu quỷ mặt xanh, thấy đỉnh đầu của con tiểu quỷ có một mảng sương mù màu đen nên không thể nhận ra lai lịch, lập tức hỏi:

- Người có biết tiểu quỷ mặt xanh đứng bên cạnh Hà Bá của Ác Long hấp có lai lịch thế nào không?

Hồng đại hiệp suy tư đáp:

- Tiểu quỷ mặt xanh thì chưa thấy qua, chắc là quỷ nước mới xuất hiện gần đây.

- Đó không phải quỷ nước, nó hoàn toàn không hiểu thuật ngữ thủy, chắc hẳn phải là quỷ linh trên đất liền, chỉ là ta không biết nó có lai lịch gì?

Hồng đại hiệp không biết vì sao Trần Cảnh lại quan tâm đến con tiểu quỷ mặt xanh. Trong mắt hắn, tên tiểu quỷ mặt xanh chỉ là nhân vật không quan trọng. Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng Hồng đại hiệp chỉ đành nói không biết.

Trong lòng Trần Cảnh nghĩ thầm: “Tiểu quỷ mặt xanh là quỷ linh trên mặt đất, tại sao lại ở cùng một chỗ với Hà Bá của Ác Long hạp? Nếu là lúc bình thường thì cũng có thể, nhưng bây giờ lại khác. Điều này làm Trần Cảnh không thể không suy đoán rằng có điều gì đó bên trong chuyện này. Hơn nữa, pháp lực của con tiểu quỷ mặt xanh lại không cao, sao lại có tư cách đứng ngang hàng với Hà Bá của Ác Long hạp? Từ đó có thể khẳng định, sau lưng tiểu quỷ mặt xanh chắc chắn còn có một kẻ khác nữa.”

Tuy lúc này mặt sông đã bình lặng nhưng mực nước lại dâng rất cao, thậm chí chỉ còn cách mặt đê ba thước mà thôi. Đã có một số người đi tới trước miếu Hà Bá. Đám người này vì nghe âm thanh như sấm rền nên mới đến, cũng vài người vốn đứng sẵn ở bờ sông và nhìn thấy cảnh sóng gió động trời như cuộn phăng tất cả vừa rồi. Những người này lập tức muốn che giấu việc bản thân bị hù dọa đến chân tay mềm nhũn bằng cách dùng giọng sinh động như thật để miêu tả lại một phen. Tất nhiên, họ cũng nói đến chuyện một mình Trần Cảnh ngăn cản sóng triều, việc này khiến cho mọi người xôn xao một hồi rồi thì nhau nhìn ra ngoài sông.

Trần Cảnh biết Hà Bá của Ác Long hạp đã động thủ thì nhất định sẽ không chịu để yên, mà phương pháp tốt nhất là đừng để đê vỡ. Trần Cảnh cũng biết nếu mình bị người dân oán trách thì thần hồn sẽ tán đi. Nhưng hắn lại đến đẹp loạn lũ lụt, chắc hẳn sẽ có được tín ngưỡng. Nếu Hà Bá của Ác Long hạp tự tay giết hắn đoạt sắc phù thì nhất định phải chờ rất lâu mới có thể được mọi người thừa nhận y là Hà Bá mà nhận tín ngưỡng.

Địa thế của Ác Long hạp hiểm ác đáng sợ, dòng nước lại chảy xiết, y nhất định nôn nóng nên tất nhiên sẽ không kiên nhẫn được lâu. Chắc chắn y muốn đánh vỡ đê, từ trong ánh mắt đó có thể thấy được, y hoàn toàn không hề quan tâm đến sinh mệnh của nhân loại ở hai bên sông.

Nghĩ tới đây, Trần Cảnh đã có cách.

Lắc nhẹ tà áo, cảnh hoa dưới chân trải ra như một tấm vải mềm tạo thành một mặt nước bình lặng. Trần Cảnh đi tới trước miếu Hà Bá cũng không khác đi trên đất bằng. Đoạn hăn ôm quyền nói lớn:

- Các vị hương thân phụ lão, từ khi ta trở thành Hà Bá tới nay đã hơn một tháng. Tuy không dám nói mưa thuận gió hoà nhưng cũng cũng không bao giờ quên trách nhiệm. Vô luận là trước đây, bây giờ, hay sau này, ta đều sẽ tận lực hoàn thành trách nhiệm của Hà Bá. Nếu ác giao tác quái, ta sẽ chém nó treo đầu trước miếu Hà Bá. Chư vị cứ việc an tâm, hãy chờ xem ta chém con yêu nghiệt làm mưa làm gió này.

Trần Cảnh nói với hào khí cực cao, không ai biết rõ trận vừa rồi đã tiêu hao hơn phân nửa pháp lực của hăn. Mà phân nửa pháp lực bị tiêu hao cũng không phải là pháp lực riêng bản thân hăn, bây giờ Trần Cảnh có khả năng điều động linh lực trong lưu vực, tuy có linh lực của cả một đoạn sông nhưng cũng không phải chỉ bằng một ý niệm là hăn có thể hoàn toàn điều khiển được.

Những lời này vừa nói xong, thần hồn từ trong khúc sông bất ngờ nhanh chóng hồi phục một phần ba, lại còn chậm rãi dâng lên. Trần Cảnh mừng rỡ nghĩ: "Xem ra tín ngưỡng của mọi người lại khắc sâu thêm một tầng rồi."

Có người hô lớn:

- Chúc Hà Bá gia trăm yêu thành công.

Cũng nhiều người chỉ thăm thì trong miệng. Nhưng nhìn vào sự hồi phục pháp lực của Trần Cảnh là thấy sự đồng cảm sâu sắc của mọi người với Hà Bá là sự thực.

Núi Thúy Bình, trong động Thúy Bình trên vách đá dựng đứng.

Có một cô gái đang ngủ trưa trong tấm màn màu hồng nhạt. Từ bên ngoài màn nhìn vào có thể thấp thoáng nhìn thấy thân thể không một mảnh vải, da trắng như tuyết, eo lưng cong như vầng trăng khuyết. Tóc đen xõa tung, nàng nằm lười nhác như đóa hải đường đang ngủ xuân.

Hòe Mị biết rõ nương nương nhà mình buồn ngủ, trong lúc ngủ mà bị người đánh thức tính khí sẽ không được tốt, cho nên ả không dám bước vào trong, đến cửa cũng không dám tới gần. Nhưng bây giờ không thể không đánh thức nàng, ả âm thầm kêu khổ.

- Nương nương... Nương nương...

Liên tục kêu vài tiếng, vẫn không thể đánh thức. ả đành đề cao giọng, hô lại lần nữa:

- Nương nương. . . Nương nương.

- Hơ...

Sát khí dâng cao, từ trong phòng tràn ra.

Hòe Mị quỳ rạp, đầu áp trên mặt đất, đến mi mắt cũng không dám hé. Chỉ một mực cầu xin tha thứ:

- Nương nương thứ tội, nương nương thứ tội...

- Chuyện gì.

Giọng nói rất lạnh lẽo đầy sát khí, hiển nhiên người nói đang rất tức giận.

Hồ Mị hơi hơi ngẩng đầu, nhìn thấy trước mặt là một đôi bàn chân trơn bóng, vừa trắng vừa nhỏ, móng chân óng lên như ngọc, phía trên chính là ống chân thon dài nõn nà. Ả vội vàng cúi thấp đầu, đến không khí cũng không dám hít mà nói nhanh một hơi:

- Đêm qua Xích Huyết đại vương đã chiếm của chúng ta hai ngọn núi, còn nói...

- Còn nói cái gì?

- Còn nói muốn bắt nường nường...

- Còn gì nữa, nói mau.

- Hắn nói muốn bắt nường nường làm Xích Huyết phu nhân.

Hồ Mị nghe giọng nói kia đang đằng đằng sát khí, không dám không nói.

- Gan sói thật lớn.

Hồ Mị chỉ cảm giác mình như đang ở trong hầm băng, lạnh thấu xương.

- Gần đây ta cảm thấy thật nhàn chán, đang muốn làm vài việc mà hắn lại dám đến chọc ta. Truyền lệnh chúng sơn, ngày mai theo bản nường nường san bằng Xích Huyết lĩnh. Bản nường nường muốn chiếm Xích Huyết lĩnh từ rất lâu rồi, không ngờ cơ hội lại tự tìm tới.

Hồ Mị giật mình, càng cảm thấy nường nường có khí phách phi thường, đầu cũng không dám ngẩng lên mà vừa quỳ rạp trên mặt đất vừa lui về phía sau. Đoạn, ả xoay người biến thành một cơn gió bay đi.

Thúy Bình nường nường cũng không phải không mặc y phục như trong tưởng tượng của Hòe Mị, mà nàng đang khoác áo choàng màu trắng thật lớn. Chỉ là bất cứ người nào cũng đều nhìn được thân hình bên trong áo choàng trần như nhộng.

Miếu Hà Bá dựng lại từ xác của cá tinh, trong mắt mọi người, nó chịu trách nhiệm trấn đê theo nguyện vọng của họ, cho nên chứa pháp lực đủ để tạm thời chống lại Hà Bá Ác Long hạp một lòng muốn muốn đẩy sụp đê. Và lại lần này mọi người đều biết rõ có yêu nghiệt quấy phá, lại nhìn thấy nước sông tăng vọt, tâm nguyện hy vọng rằng Hà Bá có thể chém yêu, hy vọng nước sông không thể làm sụp hoặc tràn qua bờ đê. Cũng vì vậy, pháp lực của Trần Cảnh được hồi phục rất nhanh, miếu Hà Bá cũng được tăng thêm một phần pháp lực.

Trần Cảnh ngồi xếp bằng trên mặt sông, một cột sóng nâng hẳn lên, bọt sóng tỏa xung quanh như cánh sen.

Toàn bộ sinh linh đã mở linh trí trong khúc sông Tú Xuân loan đều vây xung quanh Trần Cảnh, đại chiến đã tới rất gần rồi, trước miếu Hà Bá đã có hơn trăm người tụ tập. Tuy những người đến sau không quá tin tưởng vào những sự việc mà người khác kể lại... Nhưng tràng cảnh họ đang nhìn thấy đây đã chứng minh đó là sự thật.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 22: Chặt Đầu Tế Anh Linh

oOo

Thời gian dường như đã ngưng lại, áp lực nặng nề giáng xuống Tú Xuân loan.

Trần Cảnh đang ngồi ngay ngắn trên cột nước hình sen, tai nghe thấy những tiếng náo động ồn ào âm ỉ, những tiếng kêu réo xen lẫn với những tiếng cười điên cuồng. Hắn mở to mắt nhìn về phía thượng du Loạn Lưu pha. Một lúc sau, chỉ thấy con sóng cao hơn hai trượng cuộn cuộn lao xuống, trong sóng nước có vô số sinh linh đang bơi lội.

Trần Cảnh thầm nghĩ: "Tới rồi."

Hắn đứng dậy, nhìn toàn bộ Tú Xuân loan. Yêu linh trong sông bắt đầu rối loạn, hiển nhiên bọn nó cũng đã phát hiện yêu linh trong Ác Long hấp tới rồi.

- Ác Long hấp muốn xâm lược Tú Xuân loan của chúng ta, nếu như các người lui bước chắc chắn sẽ chết, nội đan cũng sẽ bị chúng chiếm đoạt. Chỉ có liều mạng đánh một trận mới có đường sống. Con đường tu hành dài đằng dặc, kiếp nạn trùng trùng điệp điệp. Bây giờ ta gia trì pháp thuật của Hà Bá cho các người, chỉ cần giết được kẻ thù, ta nhất định sẽ trọng thưởng. Nếu như ai giết địch đoạt được nội đan thì nội đan sẽ thuộc sở hữu của kẻ đó. Lúc sau ta sẽ giảng giải phương pháp tu luyện để các người có thể sớm thoát khỏi yêu thân tu thành tiên đạo. Nếu như có kẻ sợ hãi kẻ địch

mà trốn khỏi Tú Xuân loan, ta sẽ thông báo cho toàn bộ Hà Bá trên sông Kinh Hà, khiến cho nó suốt đời không có nơi để sống.

Trần Cảnh lớn tiếng nói, trong âm thanh ẩn chứa phép khu linh có thể kích động tinh thần của các linh vật trong Tú Xuân loan, đồng thời trong đó còn có cả pháp thuật khiến người ta bị mê hoặc.

- Mọi người, giết đi nào, giết để mở đường tiến tới tiên đạo trường sinh.

Trần Cảnh vung kiếm chỉ về phía những con sóng đang lao nhanh đến. Tú Xuân loan lập tức sôi sục dâng sóng lên.

Đắc đạo thành tiên, thoát khỏi thân thể yêu quái là điều mà toàn bộ yêu quái đã có linh trí ngày đêm mơ tưởng. Trước kia bất luận là được cái gì cũng phải giao cho cá tinh, bây giờ Trần Cảnh cho chúng nó tùy ý xử lý nên chúng liền sinh ra ham muốn giết địch lấy nội đan. Đạt được khoảng một trăm viên nội đan ít nhất có thể tiết kiệm được vài chục năm tu hành. Và lại sau trận chiến này thì Trần Cảnh lại muốn giảng đạo lý thành tiên. Điều này khiến cho chúng nó cực kỳ hưng phấn, sự sợ hãi trong lòng mất đi, mọi người đều huy động toàn bộ pháp lực, sử dụng pháp thuật được truyền thừa đặc ý nhất để giết địch.

- Giết đi nào, giết để tạo ra một con đường thành tiên.

Trong thần hồn của hắc, nước sông trong lưu vực sông đã sôi trào lên rồi. Trên đỉnh đầu hắc có từng làn sương mù buông xuống, chảy vào trong thân kiếm. Khi kiếm vung lên, từng điểm sáng hạ xuống người của những con yêu tinh họ tôm, cá, sò, cua kia

Trần Cảnh bay lên trên, xông thẳng về phía trước, kiếm trong tay hắc chém xuống giết chết một con yêu linh.

Yêu quái đã có linh trí trong Ác Long hạp không nhiều, chỉ có mười mấy con, mà bên Tú Xuân loan lại có tới mấy chục con. Còn lại chẳng qua là

những con cá bình thường bị những con yêu quái có linh trí triệu hoán đến.

Dẫn đầu bên phe Ác Long hạp là một con rắn nước. Trần Cảnh đoán chắc hẳn là cùng họ với Hà Bá của Ác Long hạp. Tên kia gào thét xông tới, cực kì kiêu ngạo, vỗ sóng làm phép, trong lúc nhảy lên nhìn giống như một con giao long ở đại dương.

Hồng đại hiệp vùng vẫy đôi càng màu đỏ xông tới đón lấy nó.

“Ầm...”

Mới chỉ đụng nhau, Hồng đại hiệp đã bị đánh bay ra ngoài, nó lắc lư cái đầu, chửi một câu:

- Lão tử là huynh đệ với thúc thúc của người, không tôn kính bề trên như thế thì giữ lại nội đan để làm gì.

Sóng gió đầy trời, sinh linh trong Tú Xuân loan đều được gia trì chú pháp, hơn nữa bọn chúng tu luyện ở đây đã nhiều năm nên ít nhiều cũng có thể mượn dùng một ít linh lực của lưu vực sông, đây là gọi là lợi thế sơn nhà.

Người trên bờ chưa bao giờ gặp qua cảnh tượng như thế, người nào người nấy bị dọa đến nổi mặt mày xanh mét.

Trên mặt sông, sóng sau cao hơn sóng trước, sóng tung mù trời lại đột nhiên biến mất. Nước sông nhẹ nhàng bay trên không trung, hóa thành hơi nước.

Sương mù càng ngày càng đậm, bao phủ toàn bộ khúc sông hơn ba mươi dặm quanh Tú Xuân loan. Người đứng trước miếu Hà Bá càng ngày càng nhiều, lại không thấy rõ mặt sông, chỉ thấy nước tuôn ra trên mặt đê càng ngày càng nhanh, như là muốn lật tung cả Tú Xuân loan.

Trong sương mù có thể mơ hồ nhìn thấy một cái thân rắn không đầu không đuôi thật lớn phóng lên, đồng thời còn thấy một con tôm hùm lớn đang di chuyển ngang dọc trong sông.

Đúng lúc này, ở trên trời có một trận mưa cực lớn từ từ đổ xuống, nhưng không có người nào rời đi, mọi người đều chăm chú nhìn về phía mặt sông.

Chiến tranh giữa thần linh và yêu linh đang diễn ra, sương mù cuộn cuộn, mây đen chằng chịt, dường như cả bầu trời sắp sụp xuống.

Đột nhiên con đê chấn động, những người đứng ở trước miếu Hà Bá đều cảm thấy cực kì rõ ràng. Mọi ánh mắt đều chăm chú nhìn về phía con đê, chỉ thấy nước sông cuộn trào mãnh liệt, bờ đê lắc lư như muốn sụp. Nước sông tràn qua khắp con đê, chỉ cần một chút nữa thôi là nước sông sẽ tràn vào miếu Hà Bá.

- Chẳng lẽ Hà Bá thua hay sao.

Mọi người trong lòng cực kì hoảng hốt, những ánh mắt nhìn nhau đầy vẻ sợ hãi.

Nếu như con đê này bị đánh vỡ, bọn họ sẽ trở thành người không nhà không cửa để về, ruộng sẽ biến thành ao, toàn bộ hoa màu sẽ mất sạch, làm thế nào để vượt qua nạn đói đây. Nhà cửa không có làm sao vượt qua được mùa đông lạnh giá khắc nghiệt!?

Chỉ cần con đê này bị vỡ thì chắc chắn vợ chồng con cái sẽ mỗi người một phương, không có nhà để mà về.

Khi họ còn đang sợ hãi lo lắng thì đột nhiên có một con cá chạch màu đen đột nhiên bùng lên chỗ gần sát con đê. Con cá chạch này dài khoảng ba trượng, hàm răng dày đặc, hai mắt đỏ quạch trông cực kì tàn nhẫn và hiếu sát. Trên lưng nó có vết thương còn đang chảy máu. Nó liếc mắt nhìn mọi người đang đứng trước miếu Hà Bá. Mọi người cảm thấy lạnh cả người, có

nhều người cảm thấy hai chân như muốn nhũn ra, ngồi bịch xuống đất, ngay cả việc chạy đi đường như cũng không thể được nữa rồi.

Miệng con chạch tinh kia phát ra từng tiếng rít the thé, nó cũng không để ý tới những người đang đứng trước miếu Hà Bá mà xoay người đánh xuống mặt đê làm cho con đê rung lên. Ngay sau đó nó đột nhiên chui vào trong đê rồi ủi. Mọi người hét lên, cực kì sợ hãi.

Con cá chạch tinh này sinh ra đã có một thần thông gọi là thuật Độn Thổ. Bởi vì cảnh giới pháp thuật còn thấp nên chỉ có thể sử dụng ở những nơi đất đai ẩm ướt chứ không thể sử dụng ở những chỗ khô ráo. Nhiệm vụ lần này của nó là âm thầm tiến sát đến cạnh bờ đê, rồi đánh sập con đê này.

Nếu như để cho nó mặc sức hoành hành thì chỗ đê kia nhất định không thể nào chịu đựng được, chắc chắn sẽ bị phá vỡ cho nên mọi người đều lo lắng la lên.

Đúng lúc này, trên sông bị sương mù phủ kín, một ánh kiếm sáng chói từ trên không đánh xuống.

Cá chạch tinh chỉ cảm thấy gáy lạnh toát, sát khí như băng hạ xuống. Nó muốn xoay người bỏ chạy nhưng phát hiện nước sông lúc này cứng như đá khiến nó đông cứng lại. Nó cực kì hoảng hốt, biết rằng người tới nhất định là Hà Bá của Tú Xuân loan. Chỉ có Hà Bá mới có thể dùng nước sông trong Tú Xuân loan để giam nó.

Trước ranh giới giữa sự sống và cái chết, nó vận dụng hết pháp lực toàn thân, diên cuồng giãy dụa, ngửa mặt lên trời gào thét, âm thanh cực kì chói tai.

Ánh kiếm cực kì chói mắt xé toang mọi thứ xung quanh để chém đến, xẹt qua cái đầu cực lớn của cá chạch tinh. Trong nháy mắt, một cái đầu cá rơi xuống mặt đất.

- Hoan hôooooo...

Những người đứng trước miếu Hà Bá không kìm được sự sung sướng mà la to lên. Những người đang chạy ở phía xa nghe thấy tiếng hô chột quay đầu nhìn lại, chỉ thấy con cá chạch tinh dài hơn ba trượng đã cụt mất đầu, còn lại phần thân bị chặt đứt đang phun máu ra ngoài giẫy đành đạch.

"Ầm..." Cá chạch tinh ngã xuống bờ đê.

Trong sương mù, một người cầm kiếm lẳng không bay tới, Hãn mặc một bộ áo vải, tóc trên rối tung, tay cầm một thanh bảo kiếm trông cực kì bén, ánh mắt đăm đăm sát khí.

- Hà Bá, Hà Bá tới rồi.

Trần Cảnh bước lên sương mù mà đi, quần áo phất phơ trong gió, chỉ vài bước đã đi tới miếu Hà Bá.

Hãn lấy kiếm chỉ vào thi thể của cá chạch tinh, lớn tiếng nói:

- Con yêu quái này muốn phá hỏng bờ đê, hiện tại nó đã đền tội, mọi người có thể đặt nồi lớn trước miếu bà bá, lấy thịt và xương nó nấu canh chua để tế những anh linh trong Tú Xuân loan ta đã hy sinh vì sự nghiệp bảo vệ bình an cho ba mươi dặm thủy thổ.

Hãn nói cực kì đồng dục, trong lời nói lại ẩn chứa pháp thuật nên khiến cho toàn bộ mọi người ở khu vực Tú Xuân loan đều có thể nghe được, ngay cả những người ở xa không đến miếu Hà Bá cũng vậy.

Tộc trưởng của trấn Quân Lĩnh cũng có mặt ở trong đoàn người, lúc này liền bước tới hô lên:

- Hà Bá đại nhân vì bảo vệ gia đình chúng ta bình yên, chúng ta không biết hồi báo như thế nào nhưng từ nay về sau nhất định sẽ hiến tế cho Hà

Bá suốt bốn mùa. Nhà nhà ngày đêm thờ cúng cầu cho Hà Bá sớm ngày đạt được bài vị thần tiên để tạo phúc cho trần gian.

Trong con mắt của con người phàm tục thì thần trên Thiên đình mới được coi là thần tiên. Giống như quan lại được phép vào triều đi châu mới được gọi là quan lớn. Bọn họ đâu biết rằng Thiên đình đã biến mất hơn ngàn năm, nếu không thì Hà Bá làm sao trong Ác Long hạp dám tới đoạt bài vị của Trần Cảnh.

Bài vị Long Vương của con sông Kinh Hà này đã bị một con giao long đắc đạo đoạt từ hơn ba trăm năm trước. Có thể nói bây giờ chính là thời điểm mà trời đất hỗn loạn nhất kể từ khi hình thành đến nay.

Ma quỷ làm thần linh, ác thú xưng là thần.

Vào lúc này, chỉ sợ trong đầu Long Vương của sông Kinh Hà đang nghĩ cách để thống nhất đạo thần, xây dựng một Thiên đình mới, bình định địa phủ để đạt được đại đạo tối cao.

Trần Cảnh hướng về phía mọi người, chậm rãi nói:

- Ta, Trần Cảnh, từng bị người ta truy sát mà rơi xuống sông Kinh Hà, chính các người đã cứu tính mạng của ta, ân tình này khó mà báo đáp hết được. Nay ta may mắn được truyền cho bài vị Hà Bá, cho dù là phải chết ta cũng nhất định sẽ bảo vệ cho mọi người hàng năm được bình an, bốn mùa vô hại. Các vị bô lão hãy đứng ở đây xem ta chém giết yêu trừ hại cho mọi người.

Nói xong liền xoay người bước lên sương mù, trong nháy mắt đã biến mất trong làn sương.

Phía trên Tú Xuân loan có sương mù dày đặc, một phần là do hơi nước, còn lại phần lớn là do lũ yêu đang chiến đấu tạo nên. Yêu khí nồng nặc,

mây đen trên trời xuất hiện ngày càng dày đặc, nặng nề phủ xuống. Đột nhiên xuất hiện tia sét khiến cho mọi người sợ hãi tâm hồn.

Trên một sườn núi cách Tú Xuân loan không xa có ba người đang đứng, những gì phát sinh tại Tú Xuân loan đều cực kỳ rõ ràng trong mắt họ. Đi đến thật gần mới phát hiện ra ở đó không phải ba người mà là một người và hai quỷ.

Bộ quần áo dài kiểu thầy tướng trên người kẻ nọ có hình trăm con quỷ đang hiến lễ, hẳn chính là Thổ Địa của trấn Quân Lĩnh, tên là Tần Hộ. Hai kẻ bên cạnh là tiểu quỷ dưới trướng của gã, một kẻ tên là Mặt Xanh, một kẻ tên là Răng Nanh. Từ sương mù màu đen không ngừng bốc lên từ thân hai tên tiểu quỷ có thể biết được chúng nó nếu xuất hiện vào ban ngày sẽ bị tổn hại pháp thuật. Nhưng Tần Hộ muốn tới xem, bọn họ nào dám từ chối.

Ánh mắt của Tần Hộ lạnh lẽo, oán hận nói:

- Không ngờ trong thời gian ngắn mà hẳn đã thu được nhiều tín ngưỡng như thế. Nếu cứ tiếp tục như thế này thì nhất định sẽ lại có thêm một kẻ như một con hổ trắng như ở núi Thúy Bình. Không giết kẻ này, lòng ta khó yên.

Lúc trước, gã muốn Hà Bá của Ác Long hạp đoạt bài vị của Trần Cảnh chẳng qua là vì oán hận Sơn Thần núi Thúy Bình. Còn hiện tại gã nhất định muốn giết chết Trần Cảnh rồi.

- Khi nào thì Âm Hoài Nhu sẽ động thủ?

Tần Hộ hỏi Thanh Diện, Âm Hoài Nhu chính là tên của Hà Bá Ác Long hạp. Thanh Diện vội vàng trả lời:

- Bẩm Thổ Địa, Âm gia nói, ngài ấy có một món pháp bảo tới trưa hôm nay mới hoàn thành, đến lúc đó ngài ấy sẽ dùng thần hồn của Hà Bá Tú Xuân loan để cúng tế.

Tần Hộ lạnh nhạt ừ một tiếng, lại hỏi :

- Xích Huyết lĩnh thì sao?

Tên Răng Nanh mặt trắng vội vàng trả lời:

- Sau khi con truyền lời, Xích Huyết đại vương cực kì cao hứng, nói rằng nhất định không phụ sự giao phó của ngài.

Tần Hộ sau khi nói xong liền quay mặt nhìn về phía mặt sông Tú Xuân loan, sau đó lại ngẩng đầu nhìn bầu trời. Bởi vì bầy yêu đang đánh nhau nên sương mù trong khu vực này cực kì dày đặc, ngẩng đầu lên nhìn không thấy mặt trời đâu cả. Nhưng gã vốn là thần Thổ Địa của một phương, sao lại không biết giờ giấc cơ chứ, chỉ cần khê bấm đốt ngón tay liền biết rõ còn một giờ nữa là tới buổi trưa rồi.

Đột nhiên từ trong sương mù nồng nặc trên mặt sông có một giọng nói vang lên:

- Lấy đầu con yêu quái này để tế những anh linh trong Tú Xuân loan đã hy sinh.

Tần Hộ tập trung tinh thần nhìn qua thì thấy Trần Cảnh một tay nâng kiếm, một tay xách một cái đầu rắn thật lớn bước lên sương mù đi ra, trên người đằng đằng sát khí.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 23: Ba Lần Hỏi

oOo

- Đó là đầu cháu trai Âm đại vương.

Mặt Xanh sợ hãi chỉ vào cái đầu rắn lớn bị Trần Cảnh ném xuống trước miếu Hà Bá.

Tần Hộ nhú mày, suy tư trong chốc lát rồi nói:

- Ha ha, chắc hẳn là Âm Hoài Nhu vì triệt tai họa ngầm nên mới cố ý để bọn chúng đến thử hàng. Thứ nhất là để tiêu hao pháp lực của Trần Cảnh, thứ hai là sợ sau khi đánh nhau với Trần Cảnh sẽ bị những tên yêu linh pháp lực cao dưới trướng nhân cơ hội đoạt bài vị. Cũng có thể là những tên kia muốn đoạt trước bài vị của Trần Cảnh nên tự ý hành động .

Mặt Xanh cùng Răng Nanh chảy mồ hôi đầm đìa, Mặt Xanh nghĩ đến đôi mắt âm hiểm của Âm Hoài Nhu thì cảm thấy sợ hãi vô cùng.

Những người đứng trước miếu Hà Bá lớn tiếng hô lên. Đúng lúc này, trên thượng du Tú Xuân loan bỗng nhiên xuất hiện sát khí ngất trời, sát khí giống như sóng biển cuộn cuộn tràn xuống, trong chốc lát đã tới Loạn Lưu pha, chỉ khoảnh khắc sau đó đã xuất hiện ở Tú Xuân loan.

Tần Hộ khẽ biến sắc:

- Không biết hẳn luyện bảo bối gì, vừa xuất thế lại có sát khí mãnh liệt như vậy.

Sát khí như gió lốc tràn qua, sương mù trên mặt sông trong nháy mắt đã bị thổi bay đi mất. Mặt sông vốn tràn đầy sương mù lại hiện rõ ra. Trên con đê Tú Xuân loan, một người mang áo vải tay cầm kiếm đứng trên đầu một con sóng, tóc trên đầu cùng với vạt áo đều đã ướt đầm. Bên trái hẳn có một con tôm màu đỏ au đang ở trong nước diều võ dương oai, nhưng cặp càng đỏ thẫm chỉ còn lại có một cái mà thôi. Ở bên phải có một con sò to với cặp vỏ màu xanh đang đứng im lặng trên đỉnh sóng dập dềnh.

Một thanh niên mang áo màu đen từ phía xa cười sóng lao tới, trong tay y cầm một cục đá màu xám. Sát khí tận trời là từ cục đá đó phát ra. Con mắt của Trần Cảnh chăm chú nhìn hòn đá.

Thanh niên mang áo đen thoáng nhìn qua xác rắn bị chém đầu nổi trên mặt sông, y lạnh lùng nói:

- Tự ý hành động, chết cũng chưa hết tội.

Trần Cảnh nhìn về phía tên thanh niên rồi nói:

- Ta từ khi trở thành Hà Bá chưa từng rời khỏi Tú Xuân loan. Hơn nữa còn cách Ác Long Hạp của các người một Loạn Lưu pha, cũng chưa từng làm gì đắc tội với người, vì sao người nhất định muốn giết ta.

Người vừa tới chính là Âm Hoài Nhu, Hà Bá của Ác Long Hạp. Y không trả lời, cũng không thèm liếc nhìn những yêu linh bị Trần Cảnh chém giết mà cười lạnh một tiếng, cầm cục đá màu xám ném lên không trung. Cục đá màu xám nhanh chóng to lên, trong nháy mắt hóa thành một ngọn núi nhỏ ép xuống đỉnh đầu của Trần Cảnh.

Mọi người trước miếu Hà Bá sợ hãi hét lên. Chỉ thấy Trần Cảnh dường như không tránh kịp mà cả người hoàn toàn bị quả núi đè xuống phía dưới.

Bọt nước bắn tung tóe, nước sông dâng lên trong nháy mắt tràn qua bờ đê, cuồn cuộn chảy về phía thôn Hà Tiền.

Nguyên bản chỉ cần có miếu Hà Bá là có thể bảo vệ bờ đê. Khi yêu quái muốn tới phá đê thì có miếu Hà Bá bảo vệ. Nhưng bây giờ miếu Hà Bá mới xây, Trần Cảnh còn chưa kịp gia trì pháp lực lên đó. Hơn nữa hương khói trong miếu không còn đầy đủ như trước kia, bởi vậy lúc trước con cá chạch tinh có thể phá hoại bờ đê. Lúc này nước tràn qua bờ đê, trưởng thôn và các tộc trưởng vội vàng tổ chức người tới gia cố bờ đê, nhưng cũng không hiệu quả lắm bởi hầu hết mọi người đang khẩn trương quan sát trận chiến trên sông.

Tảng đá màu xám như một ngọn núi nhỏ đè xuống Trần Cảnh rồi rơi vào trong sông, nhưng chưa kịp bay lên đã thấy nước sông cuồn cuộn đột nhiên xoay tròn hướng về phía giữa sông.

Âm Hoài Nhu nhíu mày, kèm theo là một nụ cười nhạt. Y thừa biết Trần Cảnh đang sử dụng linh lực của Tú Xuân loan để trấn áp bảo bối mà chính mình mới luyện ra.

“Cho dù bây giờ người có thể trấn áp thì cũng sẽ tiêu hao hết thần lực của người. Như vậy người sẽ lấy cái gì để đấu với ta cơ chứ.”

Âm Hoài Nhu trầm nghĩ. Đối với người tu hành trong thiên địa, vô luận là Thần đạo hay là Tiên đạo, mặc dù phương thức tu hành không giống nhau nhưng cũng nằm trong nguyên tắc chung. Người trong Tiên đạo lấy bản thân linh khí làm cơ sở, thông qua tinh thần ý niệm để câu thông với trời đất tạo nên đạo pháp, mà Thần đạo thì lấy tinh thần ý niệm làm thần lực, thần lực càng mạnh thì khả năng sử dụng linh lực của núi non, sông ngòi càng mạnh.

Một vị thần linh đi tới thần vực của người khác là một chuyện cực kỳ nguy hiểm, đối phương có thể sử dụng linh lực trong thần vực để chiến đấu

còn một bên chỉ có thể dựa vào pháp lực của bản thân. Một vị thần linh rời khỏi thần vực của mình thì chỉ có thể duy trì pháp lực ở mức độ nhất định, bài vị càng cao thì pháp lực duy trì được càng lớn, bài vị càng thấp thì pháp lực còn lại càng thấp.

Lúc đầu, Âm Hoài Nhu vốn định phá vỡ đề khiến cho Trần Cảnh bị người trần oán giận khiến hồn phách phải tán đi, nào ngờ không thể thực hiện được. Y vốn là một kẻ kiêu ngạo, đã ra tay nhất định phải thành công, cho nên y cầm theo pháp bảo mới luyện thành tiếp tục xông lên.

Ngay khi tảng đá đè xuống thì Trần Cảnh liền sử dụng phát thuật độn thủy lao xuống dưới đáy, đồng thời điều khiển linh lực của lưu vực sông tiến hành trấn áp tảng đá lớn màu xám kia, ngăn cách liên hệ giữa nó với Âm Hoài Nhu.

Trong lòng sông, Trần Cảnh đột nhiên xuất hiện phía trên tảng đá, chỉ thấy bàn tay của hắn nắm lại, trong lòng bàn tay xuất hiện một phù văn huyền ảo đựng mạnh vào trên mặt của tảng đá, phía trên Tú Xuân loan vang lên một tiếng thật to: “Trấn áp.”

Toàn bộ khúc sông Tú Xuân loan đột nhiên trở nên yên tĩnh, dường như bị đông cứng lại trong nháy mắt. Nhìn kỹ thì nước sông vẫn còn đang cuộn cuộn chảy nhưng thiếu đi một phần tự do.

Trong nháy mắt, thần lực của Trần Cảnh bị lấy đi không còn chút nào, hắn lại hít sâu một hơi. Trần Cảnh tái nhợt mặt xuất hiện trên mặt sông, chân đứng lên một ngọn sóng, dáng vẻ lão đảo như sắp ngã.

Âm Hoài Nhu cười nhạt:

- Ta xem ngươi lấy gì để đấu phép với ta .

Ở đằng kia, Tần Hộ cũng cười cười, gã thông thả nói:

- Lúc này thần lực của Trần Cảnh cùng với linh lực của Tú Xuân loan đều được dùng để trấn áp pháp bảo của Âm Hoài Nhu rồi, ha ha, hắc hắc gì để bảo vệ bài vị cơ chứ? Ha ha..

Âm Hoài Nhu nói xong liền cười sòng đi tới gần, cực kì thông thả. Trần Cảnh cảm thấy mỗi bước của y dường như đang đạp lên tim mình, chỉ cần tăng thêm một chút lực thì tim sẽ vỡ tan thành từng mảnh nhỏ.

Hắn cực kì không cam lòng, cầm kiếm chỉ về phía Hà Bá Ác Long hạp Âm Hoài Nhu, cười nói:

- Sao người biết được ta có đủ sức để giết người hay không.

Nói xong hắn liền đột nhiên quay về phía bờ sông hô lên:

- Hỡi các vị phụ lão, kẻ này là một con rắn tu hành đã hơn ba trăm năm, hôm nay tới đây làm mưa làm gió, mọi người có muốn ta chém con yêu quái này hay không.

Tiếng nói của hắn theo gió vang lên phía trên miếu Hà Bá, những người đứng trước miếu Hà Bá nghe xong nhưng không ai dám trả lời.

Âm Hoài Nhu cười nhạt, thế nhưng thổ địa Tần Hộ lại cực kì hoảng sợ, vội vàng nói:

- Nguy rồi.

Mặt Xanh không hiểu gì, liền hỏi:

- Có chuyện gì thế thưa Thổ Địa đại nhân?

- Thần vực ở chỗ Âm Hoài Nhu đều là núi non hiểm trở, hai bờ sông lại không có người ở nên không biết được sự cường đại của nguyên lực.

Gã vừa nói xong, liền nghe thấy tiếng của Trần Cảnh truyền đến:

- Con yêu tinh này làm mưa làm gió muốn nhấn chìm trấn Quân Lĩnh, hủy nhà của chúng ta, cần phải giết.

Giọng nói phiêu hốt như vô hình truyền thẳng vào trong lòng người. Chỉ có Hồng đại hiệp đứng bên cạnh Trần Cảnh mới nhìn thấy, sau khi nói xong câu này sắc mặt hắn lại tái nhợt thêm mấy phần.

Không có ai trả lời, Âm Hoài Nhu lạnh lùng cười khẩy.

Ở phía xa, Tần Hộ lại cực kỳ khẩn trương, gã vội vàng nói với Mặt Xanh:

- Người nhanh đi nói cho Âm Hoài Nhu không nên để lâu, nhanh chóng đoạt lấy bài vị Hà Bá Tú Xuân loan, chậm trễ thế nào cũng có biến.

Mặt Xanh khẽ trả lời, xoay một vòng hóa thành một làn khói đen bay tới.

- Con yêu quái này muốn hủy cơ nghiệp của tổ tông các người, muốn cho vợ chồng con cái các người ly tán mỗi người một nơi, các người có muốn ta giết yêu quái hay không...

Giọng của Trần Cảnh khàn đi nhưng lại cực kỳ rõ ràng truyền khắp ba mươi dặm trên Tú Xuân loan. Hồng đại hiệp đứng bên cạnh nhìn thấy hai mắt Trần Cảnh trở nên đỏ thẫm, máu tràn ra bên khóe miệng, người loạng choạng, dường như cũng có thể bị ngã xuống nước bất cứ lúc nào.

Nó không biết vì sao Trần Cảnh muốn hỏi đi hỏi lại những lời này. Cho dù những con người không có pháp lực kia nói "muốn" thì có thể làm gì được cơ chứ, chẳng lẽ bọn họ nói "muốn" là có thể giết hay sao? Cặp mắt lồi của nó khẽ đảo, trong suy nghĩ của nó thì hôm nay Trần Cảnh chắc hẳn sẽ phải chết.

Trên bầu trời mây đen cuộn cuộn, sấm chớp giạt âm âm, sóng nước quay cuồng. Âm Hoài Nhu bước từng bước tới gần. Trong mắt của Tần Hộ thì

lúc này linh lực của Tú Xuân loan đang dần vỡ vụn ra dưới từng bước chân của Âm Hoài Nhu, còn sắc phù trong thần hồn Trần Cảnh thì đang bắt đầu có những vết rách.

Trần Cảnh dùng hết chút pháp lực cuối cùng, âm thanh truyền ra phía ngoài hơn ba mươi dặm.

Lúc này rõ ràng hắn đã dùng hết tâm hết lực.

Hắn như đang ngẩn ngơ, trời đất quay cuồng, cảm thấy không cam tâm chút nào nhưng cũng tràn đầy bất đắc dĩ. Hắn không muốn chết, bài vị mới lập được một tháng, làm sao bản thân hắn có thể bỏ cuộc được chứ. Khổ nỗi là những người kia nhìn thấy mình sắp chết nhưng không có một ai mở miệng trả lời, hoặc là đang chết lặng, hoặc là lo sợ, hoặc là cho rằng không liên quan gì đến bọn họ.

Tảng đá tràn đầy sát khí kia khiến cho Trần Cảnh phải dốc hết toàn lực để dùng linh lực của lưu vực Tú Xuân loan trấn áp nó. Lúc này hắn đã hết thần lực, không cách nào sử dụng linh lực của lưu vực nữa rồi.

Trong một học đường nhỏ ở trấn Quân Lĩnh, hơn hai chục học sinh đang ngồi học. Đứa nhỏ thì mới sáu bảy tuổi, đứa lớn thì mười hai mười ba tuổi. Bọn nó đang chăm chú nhìn thầy giáo của mình. Thầy giáo của chúng có hàng ria đen nhánh, mái tóc đen gọn gàng, tràn đầy khí chất của một học giả.

Ông ta lúc này hình như đang lắng tai nghe cái gì, nghe xong một lát liền nghi hoặc hỏi học sinh:

- Vừa rồi các con có nghe thấy gì hay không.

Lúc trước học sinh trong học đường đều đang đọc sách, ông ta chỉ mơ hồ nghe thấy có một giọng nói đang hỏi một điều gì đó.

Có một đứa bé trai đứng lên nói:

- Dạ thưa thầy, vừa rồi học trò nghe thấy có người hỏi có muốn giết yêu quái hay không.

Thầy giáo khẽ cau mày, suy nghĩ một lát, đột nhiên cực kỳ hoảng sợ, ngửa mặt lên hô to:

- Muốn... Xin Hà Bá hãy giết yêu quái...

Cùng lúc đó, trên một con đường cái ở phía nam của trấn, một lão đạo sĩ đang ngồi ở một cây cầu dưới tàng cây, bên cạnh dựng thẳng một lá cờ, trên mặt cờ viết: “Ngửa mặt nhìn thần tiên trên trời, cúi đầu thấy u hồn dưới đất. Muốn hỏi sự tình trong nhân gian chỉ cần ba lượng bạc.”

Lão đột nhiên nhìn lên trời, vuốt chòm râu, cười khanh khách như đang nói với chính mình:

- Khả khả, bản đạo liền giúp người một tay.

Ngay sau đó liền nghe thấy lão quát lớn:

- Muốn, xin Hà Bá hãy giết yêu quái.

Lúc nói ra lời này, râu tóc phất phơ lão trông cực kì có thần khiến cho người đi đường chăm chú nhìn. Sau khi nói xong lão liền hồi phục vẻ lơ đãng như trước.

Trên Tú Xuân loan, sóng dưới chân Trần Cảnh vỡ tan, cả người như sắp ngã vào trong lòng sông.

Nhưng vào lúc này hẳn liền nghe thấy hai tiếng hô như tiếng sét phá không mà tới. Hai giọng nói nghe được có một mang theo tinh thần bất khuất, mà một tiếng mang theo sự huyền diệu của đạo khí. Tinh thần vốn

đang suy yếu của hắn đột nhiên run lên, thần hồn đang hoảng hốt ngay lập tức trở nên rõ ràng.

Ngay sau đó, phía trước miếu Hà Bá lại truyền đến một giọng nói già nua:

- Muốn, xin Hà Bá hãy giết yêu quái.

Tai của Trần Cảnh như nổ tung ra, những âm thanh kia cũng không lớn nhưng hắn nghe như tiếng sét đánh, mà cũng giống như nước cam tuyền.

Trong hư vô có một lực lượng khó giải thích khiến lòng người sục sôi.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 24: Hèn Nhát

oOo

Bên bờ sông, một ông lão tóc trắng giơ quai trượng đập xuống đầu tộc trưởng. Vừa đánh lão vừa mắng:

- Đồ bất hiếu, sao mày không trả lời Hà Bá!?

Tộc trưởng vội vàng tránh rồi trả lời:

- Cha, sao con dám, nếu con trả lời, vạ nhất...

Lời còn chưa nói xong thì quai trượng trong tay ông lão lại đập xuống. Tộc trưởng tránh không kịp, đầu xưng lên một cục vừa đỏ vừa to.

- Hà Bá muốn giết con yêu quái này, vậy mà mày lại không trả lời, nói theo tao...

Ông lão nói xong liền quay về phía dòng sông hô lớn:

- Xin Hà Bá hãy chém chết con yêu quái muốn gây họa cho trấn Quân Lĩnh chúng tôi.

Tộc trưởng bất đắc dĩ hô theo, ngoảnh lại nhìn thì liền có mấy người cũng hô:

- Xin Hà Bá hãy chém chết con yêu quái muốn gây họa cho trấn Quân Lĩnh chúng tôi.

Lúc này những người này đã muốn trả lời nhưng bởi vì tộc trưởng không nói, lại sợ Trần Cảnh thẳng không được yêu quái thì sẽ mang họa. Bây giờ đã có người tiên phong nên mọi người liền đồng thanh hô to, hơn nữa lại là những lời đầy tâm huyết phát ra từ tận đáy lòng.

Âm Hoài Nhu cũng giật mình, vừa lúc này thì Trần Cảnh còn lão đảo, có thể ngã xuống sông bất cứ lúc nào, nhưng chỉ sau vài tiếng hô của đám người kia, hắn đã tỉnh táo lại. Hơn nữa dưới phép vọng thần của y thì dòng sông trong người Trần Cảnh vốn khô cạn lại đang dâng nước lên với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được.

Một cơn gió đen bay đến, tiểu quỷ Mặt Xanh xuất hiện bên cạnh y, nó vội vàng nói:

- Thổ Địa nhắn, mong Âm gia nhanh chóng đoạt thần vị, để lâu sẽ có biến.

Âm Hoài Nhu tựa như hiểu ra cái gì liền biến sắc. Y hú dài rồi bay lên trời, con sóng phía dưới cũng cuộn lên như một con con rồng nước đánh về phía Trần Cảnh.

- Bày đàn tế, tế Hà Bá.

Trước miếu Hà Bá, ông lão quát lớn lên. Những người đi theo lão cũng vừa lúc khiêng án tới, lập tức bày án ra, đặt bát nhang lên. Thì ra lúc lão tới đây đã chuẩn bị những thứ này rồi.

Trần Cảnh vốn bị khô cạn pháp lực, tâm lực đã hết liền hồi phục được năm sáu phần trong nháy mắt. Hắn mừng rỡ giương kiếm chỉ vào Âm Hoài Nhu mà hét lớn:

- Tán.

Nước phía sau Âm Hoài Nhu như nhận được mệnh lệnh liền tản ra trong nháy mắt. Lưỡi kiếm phát ra ánh sáng lấp lánh, quầng sáng nơi thân kiếm như ngọn lửa bập bùng, thanh kiếm như một vật sống muốn thoát khỏi tay Trần Cảnh. Ánh sáng càng lúc càng mạnh, cuối cùng kiếm liền phát ra một tiếng rít chói tai rồi phóng mạnh tới đâm thẳng thẳng vào yết hầu Âm Hoài Nhu. Âm Hoài Nhu nhìn thấy rõ ràng có một đốm sáng do kiếm mang tạo thành, nó xuyên qua vô số những bụi nước rồi tới nay trước mặt y trong nháy mắt. Mặc dù kinh ngạc bởi kiếm thuật bất phàm của Trần Cảnh nhưng y lại không hề sợ hãi. Y thối ra một hơi hóa thành cơn gió độc cuốn tới phi kiếm, đồng thời nghiêng đầu qua một bên. Thanh kiếm xuyên qua cơn gió độc rồi cửa nhẹ một đường trên tai Âm Hoài Nhu.

Cả người Âm Hoài Nhu bay tránh sang một bên rồi biến mất rồi lao ra từ khoảng không phía trên đỉnh đầu Trần Cảnh, vỗ một chưởng xuống. Trong lòng bàn tay có một bức tranh mờ ảo hiện lên, vách núi cao chót vót, sông đổ thẳng xuống, địa thế hiểm ác cực kỳ đáng sợ. Đó chính là bản đồ của Ác Long hạp, cũng là sắc phù Hà Bá. Y muốn phong ấn Trần Cảnh. Nếu như chưởng này của y có thể tung hết toàn bộ linh lực của Ác Long hạp ra thì e rằng toàn bộ Tú Xuân loan sẽ bị xới lật tung. Y làm Hà Bá Ác Long hạp đã lâu năm, khí cơ đã tương hợp với Ác Long hạp từ sớm, hơn nữa đây lại là lưu vực cách không xa nên vẫn có thể mượn linh lực của khúc sông Ác Long hạp .

Vạn vật trên thế gian đều có linh, linh khí của núi non sông ngòi là thịnh nhất.

Người Trần Cảnh như hóa thành một dòng nước mềm mại dung nhập vào con sóng, trong hư không lại vang lên tiếng hét của hắn:

- Chém.

Tú Xuân loan chốt trở nên yên lặng, toàn bộ linh lực của lưu vực đầu tập trung vào một chỗ.

Gáy Âm Hoài Nhu lạnh toát, y cả kinh quay đầu lại thì thấy một vết sáng chói mắt đang chém phủ đầu xuống.

Không thể tránh kịp, đầu người của hắn hóa thành một cái đầu rắn lớn màu đen. Đầu rắn há mồm phóng ra một luồng gió lốc khiến kiếm kia không cách nào chém xuống tiếp. Những người ở xa chỉ thấy một quái vật đầu rắn thân người phun ra một cơn gió đen, kiếm kia liền bị gió đen giữ chặt, sau đó lại thấy quái vật nọ vươn một tay ra chụp vào thân kiếm.

Ngay trong khoảnh khắc y đang chặt vật nắm thấy thân kiếm thì trong không trung lại vang lên một tiếng quát:

- Chém.

Kiếm rung lên, phát ra quang mang cực thịnh rồi đâm thẳng vào mắt Âm Hoài Nhu. Âm Hoài Nhu kinh hãi, vội vàng nghiêng đầu tranh nhưng vẫn bị lưỡi kiếm cắt rách da đầu, lòi cả thịt ra. Y giận dữ quát lên, trên đỉnh đầu lại xuất hiện một lưu vực sông.

Vách núi đen xì cao chót vót, dòng thác đổ thẳng xuống, trông rõ ràng và rất thực.

Hình ảnh lưu vực sông này vừa hiện trên đỉnh đầu liền phóng những luồng hơi nước mỏng xuống bảo vệ quanh Âm Hoài Nhu, bất kể kiếm kia có biến hóa thế nào cũng không thể đâm vô.

Trần Cảnh thấy y đã thực sự cuồng nộ rồi nên mới sử dụng toàn bộ pháp lực, chỉ là hắn vẫn không ngờ rằng đã ly khai Ác Long hấp rồi mà thần vực này vẫn còn nhiều pháp lực như vậy. Hơn nữa đòn này lại không giống lẽ thường, nó dung hợp với thể của lưu vực Ác Long hấp để tăng uy lực lên.

Trần Cảnh hít mạnh vào, phong vân tụ tập. Hình ảnh lưu vực Tú Xuân loan cũng hiện ra trên đỉnh đầu hắn, mặt sông yên cả, nước chậm chậm trôi, dòng sông như có thể dung vạn vạn vật. Tuy nhiên hình ảnh này vẫn hư ảo, chưa được chân thực, hơn nữa nước sông cũng không đầy, không, đó không phải là nước thực sự, phải gọi là mây mù mới đúng. Đó là do Trần Cảnh đạt bài vị chưa được bao lâu, thần lực không đủ, khí cơ bản thân chưa hoàn toàn dung hợp với khí tức linh mạch của Tú Xuân loan.

Kiểm đã trở lại tay Trần Cảnh, kiếm chìa lên, sát khí xuyên thấu trời cao.

Âm Hoài Nhu lắc mình biến mất vô tung. Lúc y xuất hiện trở lại thì đã ở bên cạnh Trần Cảnh với khí thế chỉ vung tay nhắc chân có thể dốc sông đảo dòng. Nếu không có Trần Cảnh kèm lại thì lúc này Tú Xuân loan đã chảy ngược lại rồi, một cái phát tay đơn giản nhưng uy lực vô cùng.

Sóng phóng rồi vỡ tan thành hơi nước, chả mấy chốc đã bao phủ toàn bộ khúc sông.

Tới lúc này Trần Cảnh mới cảm thụ được pháp lực thâm hậu của đối phương như thế nào. Hắn dồn hết pháp lực vào người và kiếm, nếu không phải từ nhỏ đã luyện kiếm thuật thì e rằng lúc này hắn đã thua rồi. Khả năng điều khiển linh lực có hạn nên đành dùng kiếm thuật để đánh. Sau khi hóa giải pháp lực đối phương một cách xảo diệu, tuy chỉ quá sức một chút nhưng hắn nhanh chóng cảm thấy thanh kiếm trong tay càng lúc càng nặng, khó mà có thể phát động linh lực của lưu vực sông nữa.

Phía trước miếu Hà Bá đã có ba bốn trăm người, lư hương đã được bày lên, có tam cầm lục súc. đặc biệt là mấy cái nồi lớn dùng để nấu canh chua cá chạch và hầm đầu rắn mà Trần Cảnh vừa chém.

Đúng lúc này, đột nhiên sương mù trên mặt sông bị đánh tán đi, một nhười bay ngược ra đập vào con đê.

Mọi người sợ hãi hô lên bởi vì đó chính là Trần Cảnh.

Ông lão kia cực kỳ bình tĩnh hỏi:

- Hà Bá còn sức chiến tiếp không!?

Trần Cảnh cười to:

- Chỉ cần mọi người còn muốn thì ta có thể chém con yêu này.

Dứt lời, hắt phóng người lên, trong nháy mắt đã bay vào sương mù.

- Tốt, Hà Bá quả là rất khí phách. Tới đây, nổi trống trợ uy Hà Bá. Đốt pháo lên, nguyện Hà Bá nhanh chém chết con yêu kia.

Ông lão tóc đã bạc trắng nhưng giọng nói lại to vô cùng.

Trống trận vang lên, khí thế tăng cao.

Ông lão đi đầu tới trước lư hương rồi quỳ xuống khấn to:

- Cầu cho Hà Bá sớm chém chết yêu quái.

Đám đông phía sau ông ta cũng quỳ xuống khấn theo:

- Cầu cho Hà Bá sớm chém chết yêu quái.

Trần Cảnh trong sương mù thấy cả người sáng khoái như được uống nước tăng lực, cảm giác uể oải biến mất, pháp lực mặc dù chưa hồi phục nhưng lại có đủ tinh lực để sử dụng linh lực của lưu vực sông rồi.

Âm Hoài Nhu nổi giận, y không ngờ một kẻ vừa mới đạt bài vị mà lại có thể chiến đấu với mình lâu như vậy. Đồng thời y cũng kinh ngạc về sự huyền diệu của hương khói nhang đèn nguyện lực từ nhân gian, không ngờ có thể khiến Trần Cảnh khôi phục pháp lực trong khoảng thời gian ngắn như vậy.

Càng nghĩ càng tức, y gầm lên rồi tiêu thất trong màn sương.

Trần Cảnh dùng vọng thần pháp quan sát nhưng không thể thấy được gì.

Đột nhiên băng lạnh khắp trời từ trên đỉnh đầu ép xuống, hấn ngẩng đầu lên, chỉ thấy bầu trời xám xịt đầy mây đen, một con cự xà đang bay trong đó.

Con rắn kia thân dài mười trượng, khoanh đen khoanh trắng xen nhau, vảy lấp lánh ánh hàn quang. Khi cái đầu rắn ló ra khỏi mây đen thì thấy một cặp mắt đỏ lờm như đèn lồng. Người nào tinh mắt thì sẽ thấy trên trán nó hình như có nhũ sừng nhú lên, dấu hiệu của việc bắt đầu giao hóa.

Cái lưỡi rắn thậm thụt kèm với những tiếng xẹt xẹt nhọn cả người. Mỗi lần nó ngóc đầu lên thì mây đen trên trời đặc thêm mấy phần. Chỉ trong chốc lát, cuồng phong đã nổi, gió còn mang theo mùi tanh tởm lợm.

Bầu trời giăng đầy mây đen, sấm chớp liên hồi, vừa rơi tầm tã trên mặt sông. Trước miếu Hà Bá, người người kinh hãi, chỉ có ông lão chống quái trượng là kiên quyết đứng yên. Lúc này miệng lão mấp mào, chỉ khi ghé sát vào mới có thể nghe thấy tiếng lầm bầm:

- Năm mươi năm trước cũng thế này, khi đó vì ta chậm trễ không lập đàn tế Hà Bá khiến ngài bị thương nặng, không thể xuất hiện nữa, cuối cùng cá tinh chiếm lấy nơi đây. Bây giờ sao có thể để việc như vậy xảy ra một lần nữa trước mặt ta.

- Nổi trông trợ uy. Đốt nhang, cầu nguyện tế Hà Bá.

Ông lão tóc bạc khàn giọng hét lên trong mưa bão.

Mây càng dày đặc, che đen cả bầu trời, áp lực nặng nề.

Gió rít, mưa tầm tã, chớp lóe, sấm rền.

Ông lão tóc bạc tên là Lưu Kỷ, bây giờ là cha của tộc trưởng, trước đây lão cũng là tộc trưởng. Năm mươi năm trước, Hà Bá cũng từng đánh nhau với cá tinh trên sông này. Lúc đó nước tràn qua đê, ngập đến tận trời, trời như bị lật, treo ngược dòng sông lên.

Khí đó Hà Bá cũng từng hỏi như vậy, hỏi ba lần, hỏi đến tan nát tâm can. Lúc đó Lưu Kỷ cũng đứng xem ở trước miếu Hà Bá, cũng e ngại lỡ vạ nhất Hà Bá không thắng mà mình trả lời thì sẽ dẫn họa tới cho nên không trả lời. Cuối cùng ông ta tận mắt thấy Hà Bá rơi thẳng xuống dòng sông, không bao giờ xuất hiện nữa. Từ đó ở khúc sông này có thêm một con cá tinh, hứng thì nổi sóng, không việc gì thì giạt gió. Nó quần cho nơi đây năm mươi năm không được an bình.

Cũng vào lần đó, trên đường trở về, Lưu Kỷ gặp ân sư của ông ta. Năm đó ân sư cũng đã bạc trắng tóc, khi thấy Lưu Kỷ trở về, lại biết học trò không trả lời thì ông ta bật khóc, vừa khóc vừa than lớn:

- Hà Bá chết rồi, Hà Bá bị ba vạ người trấn Quân Linh ta hại chết rồi. Cả ba vạ người trấn Quân Linh đều là phường hèn nhất cả.

Lưu Kỷ sợ hãi hỏi ân sư. Ân sư già nói rằng khi ông ta còn đương nhiệm chức tộc trưởng thì Hà Bá đã từng đánh nhau với một con giao long, cũng hỏi ba lần, cũng không ai trả lời, Hà Bá ngã xuống nước rồi không xuất hiện nữa. Về sau ông ta luôn cảm thấy bức rứt trong lòng, đêm đêm mất ngủ cảm thấy mình phải trả lời Hà Bá mới đúng. Một hôm ông ta thấy một đạo sĩ đi qua liền mời vào nhà, sau đó kể lại đầu đuôi câu chuyện. Đạo sĩ kia thời dài rồi nói:

- Thương thay cho Hà Bá bảo hộ cả vùng sông nước, sau lại chết bởi chính những kẻ được bảo hộ.

Ân sư của Lưu Kỷ kinh hãi, liền hỏi vì sao lại thế.

Đạo sĩ nói:

- Hà Bá đấu với yêu kia, hỏi ba lần không ngoài gì khác là pháp lực yêu quái cao thâm, Hà Bá không đủ thần lực nên muốn mượn lực lượng tâm nguyện của nhân gian để chém yêu.

Ân sư của Lưu Kỳ hối hận vô cùng, liền hỏi nếu lần sau gặp chuyện như vậy thì phải làm thế nào.

Đạo sĩ dạy:

- Nếu Hà Bá hỏi có muốn chém yêu quái hay không thì cần thành tâm trả lời là muốn. Nếu muốn Hà Bá tăng pháp lực thì cần lập đàn tế.

Sau khi hiểu rõ thì ân sư của Lưu Kỳ tự oán mình đã hại chết Hà Bá, hận tại sao mình lại không trả lời. Rất nhiều năm sau, Lưu Kỳ nhậm chức tộc trưởng, lại có Hà Bá hỏi, gã vội vàng chạy đến nhưng đáng tiếc đã chậm, đành khóc rống lên than:

- Ba vạn người trấn Quân Lĩnh đều lại làm phường hèn nhất nữa rồi.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 25: Dung Hợp

oOo

Ân sư của Lưu Kỳ trở về được ba ngày thì chết, trước khi chết vẫn không quên dặn Lưu Kỳ là lần sau gặp chuyện như vậy thì nhất định phải trả lời.

Thoáng cái đã năm mươi năm, tóc Lưu Kỳ nay đã bạc trắng rồi. Khi Trần Cảnh hỏi ba lần thì lão là người khẩn trương nhất, sau khi dẫn đo thì liền chạy tới để bù đắp sai lầm năm đó của mình và ân sư.

Mặc dù Lưu Kỳ ướm sùng cả người nhưng tinh thần thì vô cùng thoải mái.

Trong miếu Hà Bá, lư hương trước tượng Hà Bá được cắm đầy nhang, khói nghi ngút. Người cửa mặc đang có mưa to gió giật nhưng vẫn tiếng trống rung trời vẫn cực kỳ rõ ràng.

Ngay lúc này, có một người quát lên:

- Đánh mạnh vào, nghe cứ như đàn bà rặn!

Tiếng quát này to như sấm, người đánh trống tức giận quay lại thì thấy một gã to con vạm vỡ, mặt râu quai nón, hai mắt to và trợn lên. Người đánh trống cũng thuộc dạng to con nhưng vừa thấy kẻ kia thì sợ co vùi lại, lời chưa kịp thốt ra đã phải nuốt vào.

- Đánh trống mà lại không có sát khí, không có sát khí thì sao tướng sĩ ở trận tiền hăng hái giết địch, để ta!

Gã râu quai nón sải bước đi tới trước cửa miếu Hà Bá, chop lấy dùi trống trong tay người nọ rồi quát lớn:

- Nhìn xem.

“BÙM ...BÙM... TÙNG... TÙNG”

Cũng là trống đó, cũng là dùi đó nhưng tiếng trống lúc này lại có khí thế sát phạt, giống như tiếng trống đặt trên thành cao trợ uy cho tướng sĩ dưới trận tiền.

“Đây là trống trận thúc binh.”

Khi tiếng trống vừa nổi lên thì người có kiến thức cao minh lập tức biết đây là trống quân. Nhìn kỹ thì bộ đồ mặc trên người gã là quân phục, nhìn tiếp tới bộ mặt thì không ai biết, chắc là một kẻ qua đường.

- Ha ha, ông đây từng cưỡi ngựa xông trận, từng lấy đầu tướng giặc trong trăm vạn quân, nhưng chưa từng thấy Hà Bá chém yêu quái. Hôm nay đánh một hồi "Lệnh 'Chém tướng đoạt cờ' cổ vũ cho Hà Bá.

Gã nói to lên, tiếng nói được tiếng trống làm nên có bá khí vô cùng.

“BÙM ...BÙM... TÙNG... TÙNG”

Tiếng trống lan xa như một cơn mưa, khí thế sát phạt tỏa ra ngút trời, át hẳn tất cả tiếng mưa gió.

Trong miếu, khói hương tụ lại thành mây rồi bay lên theo tiếng trống.

Trong sắc phù của Trần Cảnh, sương trắng sinh ra liên tục, ngưng tụ thành nước dung nhập vào trong dòng sông.

Trần Cảnh còn cảm thụ rõ ràng một nguồn nguyên lực vô, lực lượng này khiến hần hòa hợp nhanh chóng với toàn bộ sông nước nơi đây.

Trần Cảnh cảm nhận được một cách rõ ràng toàn bộ lãnh địa trong phạm vi ba mươi dặm từ Tú Xuân loan, đồng thời hình ảnh khúc sông Tú Xuân loan trên đỉnh đầu hần cũng rõ nét hơn.

Nghe tiếng trống mang sát ý ngút trời khiến hào khí trong lòng dâng tận mây xanh.

Những đám mây đen trên bầu trời phát ra từng tia chớp chói lòa. Dưới ánh chớp, Trần Cảnh đứng trên mặt sông chỉ kiếm thẳng lên trời. Những người trước miếu Hà Bá thấy lúc này Trần Cảnh có vẻ thần uy lâm liệt, thiên hạ vô song.

Mây đen cuộn cuộn trên bầu trời đột nhiên tách ra làm đôi, nhìn từ xa giống như hai vách núi bị treo ngược lên trời. Những tia chớp từ trong khe hở đó như hóa thành nước sông đổ xuống. Đột nhiên có một con cự xà khúc trắng khúc đen xen kẽ nhau xuất hiện rồi thuận dòng lao xuống. Sóng triều cuộn cuộn cao ngất trời đánh về phía Trần Cảnh đang đứng trên mặt sông.

Nước nhảy phóng lên, mây đen phủ xuống, trên mặt sông lúc này tối sầm lại. Không thể nhìn ra xa, chỉ có thể nhìn thấy được tới chỗ bờ đê đang bị những con sóng dữ đập vào. Nước sông tràn qua bờ đê chảy về phía những thôn làng phía trong.

Trong thôn Hà Tiền bắt đầu có tiếng gọi í ới nhau vang lên, lại có thêm một số người đội mưa đội gió trong trong bóng tối chạy về phía miếu Hà Bá.

Dưới sông phát ra những tiếng gào thét dữ dội, chợt có một tia chớp lóe lên khiến mọi người có thể thấy được một con rắn lớn lặn ngụp trên mặt

nước, còn Trần Cảnh thì dang cầm một thanh kiếm lấp lánh ánh hàn quang chém lên người nó.

Xem ra vẫn ở vào thế hạ phong, mọi người vô cùng lo lắng, ai cũng cầu khẩn cho Hà Bá chém được xà yêu.

Cảm nhận được thần lực không ngừng được truyền tới, Trần Cảnh liền lập tức vận hành linh lực của toàn bộ lưu vực sông, tuy rằng khí thế không bá đạo bằng Hà Bá Ác Long hấp nhưng vẫn đủ sức để cầm cự. Còn nếu muốn chém chết tên Hà Bá này thì rất khó. Hơn nữa bây giờ nước đã tràn qua đê, bắt đầu gây lụt về phía thôn Hà Tiền, vạn nhất để lâu thì mọi người sẽ bắt đầu có lời than oán hãn, lúc đó thì hãn chắc chắn thua, cho nên Trần Cảnh cực kỳ lo lắng.

Trong mưa gió, có một người lần mò đi đến miếu Hà Bá. Cho dù cả người ông ta đã ướt sũng nhưng vẫn lộ ra phong thái hạo nhiên chính khí của Nho gia.

Ông ta vừa xuất hiện thì tộc trưởng ngạc nhiên hỏi:

- Mạnh tiên sinh, sao ngài lại tới đây?

Hà Bá bảo hộ cho trấn của ta thì sao ta có thể không đến chứ. Tuy rằng không thể làm được gì nhiều nhưng cũng có một bài văn tế dâng cho ngài, mong Hà Bá sớm chém chết yêu quái.

Vẻ mặt ông ta cực kỳ chính khí, vừa dứt lời thì cũng không để tộc trưởng nói gì mà lập tức đi tới cạnh con đê, đứng nghiêm trong mưa bão mà ngâm lớn:

"Tú Xuân loan có Hà Bá

Thần uy cái thế, vung trường kiếm

Thấm thoát ngàn năm, vật đổi sao dời, Hà Bá luân phiên.

Hà Bá quy vị nước sông lặng.

Năm mươi năm, sóng cuồn cuộn đục ngầu, cá tinh gây họa bốn phương, Hà Bá ra tay rút xương lột vảy, dòng nước lại thanh bình. Ôi, tai ương... Ác Long tới đây, đất trời ảm đạm... Hà Bá xuất kiếm... Mong Hà Bá chém chết quái này cho muôn đời tươi sáng. Mong Hà Bá chém chết quái này cho thế gian thái bình."

Trong mưa gió bão bùng, tiếng của Mạnh tiên sinh như tiếng sét phá nát hư không, như tỏa ra hào quang vạn trượng.

Bốn phương mây giăng bão nổi, mưa to gió lớn cũng không thể nào át được tiếng ông ta.

Trần Cảnh vừa nghe xong những lời này thì như có thêm một nguồn sức mạnh tràn trề từ trong tim. Lúc này hắn thấy con cự xà mang theo linh lực của Ác Long hấp đang lao đến chỉ nhỏ bé như con giun con chạch, còn lưu vực bên phía mình thì dậy sóng ầm ầm. Hắn quát to một tiếng:

- Chém!

Tiếng quát này nghe có vẻ bình thường tự nhiên nhưng lại hàm chứa chú thuật của Hà Bá trong đó.

Trời đất lặng im, mưa gió ngưng lại.

Cả khu vực dường như ngừng vận động, chỉ có một con sóng đột nhiên bùng hào quang chói lòa lên tới tận trời cao. Những người ở trước miếu Hà Bá thấy Trần Cảnh tựa như một thiên thần uy phong凛冽 bất khả xâm phạm.

Trần Cảnh cảm thấy linh khí trong phạm vi ba mươi dặm đều ào ạt dồn về phía mình, như nước sông cuộn chảy, như vạn dân triều bái.

Hắn bay lên không, chém ra một kiếm.

Phong vân biến sắc.

Hai con mắt to như cái đèn lồng của Hà Bá Ác Long hấp đầy vẻ sợ hãi. Y phát hoảng lên muốn búng người bỏ chạy nhưng lại không hề nhúc nhích được, ngay khi còn chưa kịp làm gì thì đầu đã bị chém rơi xuống.

Một viên nội đan phát ánh sáng âm đảm phóng lên cao, bao quanh nó là hình ảnh mờ ảo của Ác Long hấp.

Trần Cảnh cười to:

- Còn muốn chạy?

Hắn vỗ lên trán, sắc phù mang hình Tú Xuân loan liên lên rồi cố viên nội đan vào trong đó. Nội đan vùng vẫy muốn bỏ chạy, một giọng nói từ bên trong viên nội đan vang ra:

- Ta là nghĩa tử của Giao Long Vương, người dám giết ta!?

Trần Cảnh hơi đắn đo, rồi liền cười to:

- Nghĩa tử Giao Long Vương mà lại đi gây tai họa làm ảnh hưởng tới thái bình của nhân gian à? Chết đến nơi muốn đổi gặt ta. Diệt...

Nội đan vỡ tung theo tiếng quát, hóa thành những mảnh vụn chậm chậm dung nhập với lòng sông rồi chuyển hóa thành linh lực.

Ngay khi nội đan Hà Bá Ác Long hấp bị diệt thì sắc phù Ác Long hấp liền dung hợp với thần hồn của Trần Cảnh. Ở thượng du khúc sông Tú Xuân trong sắc phù cũ của Trần Cảnh lập tức hình thành một vùng lưu vực

mới. Lưu vực sông này có vách đá cao vút dựng đứng, nước sông chảy siết đổ thẳng từ trên cao xuống, chính là Ác Long hạ.

Ở giữa Ác Long hạ và Tú Xuân loan lại có một khu vực trống, Trần Cảnh biết đó là đoạn sông chảy qua Loạn Lưu pha. Khiến Trần Cảnh bất ngờ là nước từ Ác Long hạ đổ xuống phía dưới nhưng không hề biến mất, một đoạn sông mờ ảo từ từ hiện lên tải dòng nước siết chảy xuống Tú Xuân loan. Hơi nước bốc lên như nối hai khúc sông lại với nhau.

Song xô cuộn cuộn, nước sông chính là pháp lực của Trần Cảnh.

Tuy ảo ảnh của Loạn Lưu pha hiện ra ngoài dự đoán của nhưng hãn cũng không thể cảm nhận được Loạn Lưu pha thực sự, Trần Cảnh biết là do mình không có sắc phù Hà Bá triền núi Loạn Lưu. Đồng thời hãn cũng minh bạch một điều, chỉ cần sau này đích thân tới triền núi Loạn Lưu để hòa hợp khí tức bản thân với khí tức nơi đó thì sẽ ngưng tụ được linh phù.

Những khúc sông như thế này không có nhân loại sống ở xung quanh nên nếu muốn chiếm được thì chỉ cần luyện hóa linh mạch ở nơi đó là được, cũng có nghĩa là dung hợp khí tứ bản thân với khí tức của lưu vực.

Khi Trần Cảnh mang đầu rắn của Hà Bá Ác Long hạ tới trước miếu Hà Bá thì thi nhân gọi là Mạnh tiên sinh kia đã rời đi, còn vị tướng quân qua đường đánh trống sau khi ăn xong ba bát canh chua đầu cá chạch tỉnh nói với hãn:

- Chúc Hà Bá sớm đạt bài vị thiên thần. (Thiên thần: thần trên Thiên đình, thần trên trời, không phải thiên thần của phương Tây)

Nói xong, gã vác cây trường thương sai bước mà đi. Trần Cảnh trông cây trường thương và dáng người của gã thì biết đó là một vị tướng chinh chiến trên sa trường.

Mây đen tán đi nhưng trời vẫn tối. Không biết đêm đến tự lúc nào, sao giăng khắp trời.

Thôn Hà Tiên đã bị ngập tới ba thước, Trần Cảnh xòe năm ngón tay ra rồi nhẹ nhàng niệm một tiếng:

- Thu.

Nước như hiểu được lời hắc, lập tức chảy ngược về sông, lúc này khả năng vận dụng linh Tú Xuân loan của Trần cảnh đột nhiên tăng lên rất nhiều.

Thổ Địa Tần Hộ ở phía xa đã tái mét mặt. Khi Hà Bá Ác Long hạp gặp nguy thì gã đã định xuất thủ, nhưng lại đắn đo. Chỉ khoảnh khắc chần chừ kia thì Hà Bá Ác Long hạp đã bị chém, đến khi nghe được câu Trần Cảnh trả lời Âm Hoài Nhu thì sắc mặt gã càng khó coi.

Gã không ngờ ngay cả khi Âm Hoài Nhu nói mình là nghĩa tử của Long Vương Kinh Hà mà vẫn bị chém. Hơn nữa Trần Cảnh còn nói Âm Hoài Nhu là kẻ giả mạo, ngày sau nếu có bị Giao Long Vương truy vấn thì hắc cũng coi như không biết.

Trong thâm tâm gã, đột nhiên Trần Cảnh trở nên cực kỳ đáng sợ. Gã có thể cảm thấy được Trần Cảnh đã hoàn toàn nhận được tín ngưỡng của Tú Xuân loan, hắc đã thực sự nắm được khúc sông này rồi. Hơn nữa sắc phù Ác Long hạp cũng rơi vào trong tay hắc. Không bao lâu nữa thì Trần Cảnh sẽ có được cả ba khúc sông, lúc đó pháp lực nhất định sẽ tăng mạnh.

Gã nhớ lại khi chú của mình điều mình đến làm Thổ Địa ở đây đã từng nói: "Kết giao với các thần linh khác để giúp sức cho mình. Nếu không được thì phải tận lực diệt trừ." Nghĩ tới đây thì sự sợ hãi đã tràn đầy nội tâm gã. Rõ ràng là một kẻ mới vừa được bài vị Hà Bá, chớp mắt một cái đã có được linh lực của ba vùng lưu vực sông.

Tiểu quỷ Mặt Xanh đứng bên cạnh thấy gã vốn đang tối sầm mặt mũi bỗng bừng tươi hẳn lên, nở nụ cười ấm áp như gió xuân, sau đó liền gật đầu như chào hỏi ai đó. Tiểu quỷ thấy lạ liền quay đầu lại thì thấy Trần Cảnh đã phát hiện ra và nhìn về phía này từ lúc nào không biết, nó thấy hẳn cũng gật đầu lại từ rất xa.

Tần Hộ xoay người, sắc mặt đột nhiên thay đổi hẳn, thầm nghĩ trong lòng: “Kẻ này nhất định phải trừ, bằng không hậu họa khôn lường.”

Trần Cảnh thấy gã xoay người rồi đi thì vẻ tươi cười trên mặt cũng lập tức biến mất, mắt hẳn tràn đầy sát khí. Lúc hẳn thấy Tần Hộ thì biết đó là Thổ Địa của trấn Quân Lĩnh, nhưng đồng thời cũng thấy cạnh gã là một con tiểu quỷ mặt xanh, chính là kẻ trước đó đứng cạnh Hà Bá Ác Long hạp.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 26: Ngưng Sát

oOo

Người trong thiên địa, thân bất do kỷ, bất kể là phạm nhân hay tu sĩ. Ngay cả một Hà Bá như Trần Cảnh cũng vậy. Mặc dù hãn không muốn làm Hà Bá nhưng vẫn cứ trở thành Hà Bá, không thể được sống yên ổn, không thể không bảo vệ bài vị này, bởi vì hãn không muốn chết, chí ít là không muốn chết một cách vô nghĩa. Nếu có người quen trước đây thấy được biểu hiện của hãn từ sau khi trở thành Hà Bá thì chắc chắn sẽ ngạc nhiên vô cùng. Không ngờ một Trần Cảnh trầm mặc ít nói còn có một bộ mặt khác. Đây cũng là điều bất đắc dĩ của hãn, vì để mọi người tin ngưỡng mình nên bắt buộc hãn phải thể hiện như vậy.

Dưới ánh sao mờ ảo, trước miếu Hà Bá Tú Xuân loan sông Kinh Hà, Trần Cảnh đứng trên mặt sông đối mặt với những người đứng trên triền đê. Hai bên chào hỏi nhau, rồi triêu bái, rồi lại hứa hẹn.

Khi trời bắt đầu sáng thì mọi người cũng rời đi. Những chuyện vừa xảy ra nhất định sẽ được con cháu của thôn Hà Tiền lưu truyền mấy đời, quyển “Những sự vật huyền bí trong thiên địa” sẽ có thêm một chuyện mới.

Nước sông vẫn không tràn qua được bờ đê, ba mươi dặm quanh Tú Xuân loan đã yên bình trở lại, những người dân ở thôn Hà Tiền luôn phải đứng mũi chịu sào cũng đã an tâm. Tên của Trần Cảnh, Hà Bá Tú Xuân loan đã được khắc sâu trên mảnh đất này. Thậm chí những địa phương xa xôi cũng

bắt đầu thừa nhận Trần Cảnh là Hà Bá ở đây, không hề có ai coi hắn là một thanh niên sắp chết đuối được vớt lên như trước nữa.

Sau cơn phong ba, thôn Hà Tiền ở trấn Quân Lĩnh dần dần yên ả trở lại. Miếu Hà Bá càng ngày càng nhiều nhang đèn hương khói, nhưng không một ai thấy vị Hà Bá mặc áo vải, lưng đeo trường kiếm xuất hiện. Điều này khiến cho các thiếu nữ đến đây vì nghe nói Hà Bá rất đẹp trai phải thất vọng trở về.

Cứ như vậy, ngày qua đêm tới, xuân hạ thu đông bốn mùa thay đổi, thời gian trôi nhanh như nước sông cuộn cuộn chảy.

Lúc này Trần Cảnh đang ngồi trong thủy vực của Tú Xuân loan. Trên đỉnh đầu hắn xuất hiện một mô hình sông ngòi, một thác nước chảy mạnh đổ từ trên vách đá thẳng đứng, thể nước như một cái cầu vòng bắc ngang trời, sau đó một đoạn thì tới khu vực êm ả.

Phía dưới hắn là một tảng đá đen sì. Ở phía xa nhưng vẫn trong phạm vi Tú Xuân loan có một con tôm đỏ và một con sò lông vỏ xanh lớn đang đứng nhìn, bọn chúng bị sát khí do tảng đá phát ra chấn nhiếp nên không dám tới gần.

Tảng đá này chính là bảo bối do Hà Bá Ác Long hấp luyện chế. Lúc này nó phát sát khí cao tận trời, hóa thành ngọn núi nhỏ đè Trần Cảnh xuống, hắn phải dốc hết tất cả linh lực Tú Xuân loan mà hắn có thể điều động để khống chế nó.

Thực ra tảng đá đen này chỉ là một cục nam châm mà thôi, nhưng bởi vì ngâm ở dưới sông không biết bao nhiêu năm tháng nên bởi có linh khí đậm đặc như vậy.

Về phần sát khí cao ngút trời kia thì Trần Cảnh phải hỏi một con rùa già ở Ác Long hấp mới biết được. Một nghìn năm trước có một thanh kiếm rơi từ trên trời xuống cắm thẳng vào tảng đá này. Thanh kiếm kia có sát khí

ngút trời, không ai dám tới gần, mãi mấy chục năm sau mới có một đạo sĩ tới rút nó đi. Còn tảng đá đã bị nhiễm nguồn sát khí đó, ngàn năm nay vẫn không bị tiêu tán đi.

Trần Cảnh xoa nhẹ lên tảng đá mình đang ngồi, lòng bất giác cảm thấy hứng thú với thanh kiếm và chủ của nó. Không biết phải là người thế nào mới có thể có được thanh kiếm như vậy, chỉ một tảng đá bị nhiễm sát khí của kiếm mà nghìn năm sau vẫn chấn nhiếp được kẻ khác.

Phải là nhân vật thế nào mới có thể đánh rơi thanh kiếm trong tay chủ nhân nghìn năm trước của nó.

Nghìn năm trước đã xảy ra chuyện gì, những truyền thuyết trên thế gian vốn có thật chẳng?

Trần Cảnh ngồi trên tảng đá đen, hẩn hưng phấn vì thanh kiếm trên tay có thể tế luyện bước kế tiếp. Hẩn từ từ tra kiếm vào dấu vết do thanh kiếm nghìn năm trước lưu lại. Không ngắn hơn hay dài hơn, cũng không rộng hơn hay hẹp hơn, vừa khít. Hẩn chậm rãi nhắm mắt lại, có thể nhìn thấy nơi tiếp xúc giữa bàn tay và kiếm như có khối bốc lên.

Thông linh, ngưng sát, luyện cương là ba bước trong nửa giai đoạn đầu của quá trình luyện khiếm. Lúc này Trần Cảnh đang ở bước ngưng sát.

Kiếm vốn là sắt thường, khi vẫn chưa chuyển từ hậu thiên sang tiên thiên thì vẫn phải cần dùng tâm, khí, huyết, thần của bản thân để tế luyện. Không dưỡng không luyện hằng ngày thì linh khí trên kiếm sẽ không gia tăng, nếu thời gian dài thì còn có khả năng thoái hóa thành kiếm thường.

Thông linh cho kiếm đã khó, tìm được nơi để ngưng sát thì càng khó hơn. Mà tảng đá có chứa sát khí nồng đặc và sắc bén này chính là một nơi cực tốt để ngưng sát.

Nếu ngưng sát cho kiếm tốt thì uy lực khi luyện cương xong càng lớn.

Mái tóc của Trần Cảnh xõa ra theo dòng nước trông như một đăn rong màu đen, vẫn một bộ quần áo từ khi tiến vào động phủ của Hà Bá Ác Long hạp nhưng không hề dính một chút bùn nào.

Núi Thúy Bình dài trăm dặm, dãy núi như một tấm bình phong màu xanh dài miên man.

Núi Thúy bình cách núi Thiên La ba trăm dặm, ở giữa là thành Bá Lăng, trấn Quân Lĩnh cách không núi Thúy Bình không xa. Còn sông Kinh Hà thì chảy qua núi Thiên La sau đó xuôi dòng men theo dãy Thúy Bình.

Bầu trời chỉ chít sao, ánh sao mê ly bao phủ khắp thế gian. Đám yêu tinh đã có linh trí trong núi Thúy Bình con nào con nấy ngược đầu nhìn sao thổ nạp nguyên khí. Ánh sao có linh lực của ngôi sao, là linh lực cực kỳ tinh khiết đối với bất kể là người hay linh thú.

Trong động phủ của Sơn Thần núi Thúy Bình, khói lam lượn lờ. Nói ra thì nhang đèn của nữ Sơn Thần này kém hơn Thổ Địa, thậm chí còn không bằng hương khói ở miếu Hà Bá Trần Cảnh, nhưng vô luận là Trần Cảnh hay Thổ Địa cũng đều không dám trêu chọc nàng.

Nàng tựa ngả người trên vương tọa bằng ngọc bích, tay cầm chùm trái cây núi đỏ thắm rồi ăn từng trái một. Quả này là đặc sản của Núi Thúy Bình, trái Thanh Tâm Hồng Nhan, trong suốt rất đẹp, là chủ dược để luyện Trú Nhan đan.

Bên cạnh nàng là một bé gái khoảng mười tuổi, đầu cài một bông hồng nhỏ, y phục thì như do những chiếc lá xanh kết lại, phần trán phía trên khóe mắt cũng có vẽ một bông hồng, cả người mang vẻ đẹp lung linh mà trong sáng.

Phía dưới có một người khoác áo choàng đen quỳ rạp, đầu dập dập liên tục xuống nền đất, người run lẩy bẩy, ả chính là Hòe Mị.

- Hòe Mị, người lập công lớn, ta muốn thưởng cho người.

- Nường nường tha mạng, nường nường tha mạng. Lần sau con không dám nữa!

- Ái chà chà, không dám nữa, không dám làm cái gì nữa?

- Nường nường tha mạng, nường nường tha mạng. Lần sau con không dám nữa. Lần sau con...

Ả cũng không dám nói thêm gì mà chỉ ra sức dập đầu.

- Hừ hừ, không dám nữa, ta thấy người rất to gan đấy.

Nàng đang nói chậm chậm từng chữ tựa hồ như không lưu tâm thì đột nhiên vung tay lên, nền đất dưới chân Hòe Mị tách ra không một tiếng động, một luồng âm phong lạnh lẽo phóng lên, một vực sâu không đáy tối om hiện ra, vắng vắng nghe thấy tiếng kêu thê lương từ dưới vực truyền lên.

Hòe Mị hoảng hốt biến sắc, không nói lời nào mà xoay tại chỗ rồi hóa thành một làn khói phóng ra phía ngoài động. Cơn gió lạnh từ trong vực sâu cuốn một cái, đám khói đen bị hút hết trong chớp mắt, cái khe khép lại.

- A... Nường nường tha mạng...

Trả lời ả là một tiếng hừ lạnh của Sơn Thần núi Thúy Bình.

- Ăn cây táo rào cây sung.

Sơn Thần Thúy Bình thờ ơ nói một câu, nhẹ nhàng cắn một quả Thanh Tâm Hồng Nhan, trong nàng tựa như mới làm xong một việc cỏn con, sau

đó còn nói thêm:

- Tên Trần Cảnh kia quả nhiên sống sót được, không ngoài dự tính.

Cô bé cài hoa hồng ở bên cạnh cười khẽ rồi nói:

- Chỗ hắc bấy giờ hương khói tăng lên rồi, chỉ sợ không bao lâu thì thần linh có nhiều nhang đèn nhất trấn Quân Lĩnh chính là hắc rồi.

Sơn Thần Túy Bình chỉ dựa vào vương tọa ngọc bích, thản nhiên ăn trái Thanh Tâm Hồng Nhan, không thể biết nàng đang nghĩ gì.

Trong dòng Tú Xuân loan, Trần Cảnh trụ vững như bàn thạch, tâm niệm dồn hết vào thân kiếm. Xem kiếm làm thân, dùng thần niệm câu thông với kiếm để luyện hóa sát khí trong tảng đá đen.

Vào giờ tý mỗi ngày, hắc đều phải rút kiếm ra rồi dùng tay vuốt lưỡi kiếm. Đây là lấy khí dưỡng kiếm, nếu không làm vậy thì mỗi khi sát khí được truyền vào sẽ bị kiếm bài xích, vì thế nên hằng ngày đều phải lấy linh khí của mình để bồi luyện kiếm.

Ngoảnh đi ngoảnh lại, triều lên triều xuống, một tháng đã trôi qua.

Hôm nay đầu tháng, mặt đất tối om, tất cả sao trời đều bị mây đen che hết. Ngẩng đầu nhìn không thấy trời nhưng có thể cảm thấy được sự ràng buộc với bản thân, mưa bão sắp đến, mọi người đều đã ngủ yên. Đột nhiên, gió nổi lên, lúc đầu chỉ thổi nhẹ nhẹ nhưng trong nháy mắt đã trở thành cuồng phong. Một tiếng sấm rền vang lên, rất nhiều người giật mình tỉnh khỏi giấc mộng. Trên chín tầng trời, một tia chớp như một thanh kiếm sắc xé toang màn đêm, đâm thẳng xuống mặt đất.

Mưa tầm tã, giọt này nối giọt kia như những chuỗi hạt giăng khắp nơi.

Sau khi tia chớp dừng trên bầu trời đánh xuống tới mặt đất thì liền biến mất tăm, giống như một thanh kiếm rơi xuống mặt nước vậy. Những kẻ phàm phu tục tử thì cho rằng đây chỉ là một trận mưa lớn mà thôi, có tiếng sấm là chuyện bình thường đến không thể bình thường hơn. Nhưng những kẻ trong trấn Quân Lĩnh có tu vi đến mức nhất định thì đều biết rõ đây là linh vật đang độ lôi kiếp.

Từ trên trời lại có một tia sét phóng xuống, khi ánh chớp lướt qua thì sắp nơi sáng bừng lên. Dưới ánh chớp, một căn nhà nhỏ tối om hiện lên, đó chính là từ đường thôn Hà Tiền. Trên nóc từ đường, một thiếu nữ trông cực kỳ yếu đuối ngẩng đầu đón tia sét đánh xuống, khuôn mặt vốn không có chút huyết sắc nào nay lại càng trắng nhợt thêm. Một đám khói đen hiện ra trên đỉnh đầu nàng, trong đám khói có một miếng linh bài chưa ngưng thực thoáng ẩn thoáng hiện.

Đây là lần thứ ba nàng độ kiếp cho nên sẽ bị ba tia sét đánh. Trừ khi âm thể nàng sinh dương khí trở thành quý tiên, nếu không thì cứ mười năm một trận lôi kiếp, đợt sau nhiều hơn đợt trước một lần sét đánh, mãi mãi không ngưng.

Sét đánh, tiếng sấm to đến nỗi điếc cả tai, Hư Linh không nghe thấy được gì mà chỉ thấy ánh chớp chói lòa như một thanh kiếm đâm tới.

Linh bài trong đám khói đen vọt lên ngăn tia sét, hồ quang tràn xuống như một con nước tràn qua đập đá tạo thành thác. Những tia lửa điện phủ hết cả người Hư Linh, nàng thấy toàn thân run lẩy bẩy nhưng lại không hề nhúc nhích gì, mặc cho những dòng đánh chớp kia chảy xuống như đang dội nước.

Tia sét này xuống nhanh mà đi cũng nhanh, nhưng trong khoảnh khắc này thì cơ thể nàng trông cực kỳ hư ảo. Mây đen trên trời vẫn chưa tan đi, một lúc sau, lại có một tia chớp chói mắt đánh xuống.

Hư Linh đột nhiên thả người hóa thành một luồng khói đen nhập vào linh bài kia.

“Đùng... Đoàng...”

Ánh chớp xé toang hư không, đám khói đen ở phía dưới chỉ cầm cự trong chốc lát rồi liền nổ tung. Ánh chớp biến mất, trời lại tối om đến mức xòe tay không thấy ngón, mưa gió dần dần ngưng lại, từ đường thôn Hà Tiền vẫn yên lặng. Nếu ai có nhãn lực cao minh thì sẽ thấy phía trên không từ đường có một làn khói nhẹ tụ lại, lúc đầu thì chỉ một chút, sau đó thì uốn lượn trong không khí như có sinh mệnh, lượn lờ một hồi thì trở nên đậm hơn. Một đám khói đen như đột nhiên được sinh ra, sau chốc lại đã tụ lại trở thành một tấm bài vị màu đen. Bài vị trong không trung lắc lư rồi chiếu một chùm sáng màu xanh nhạt xuống. Một người con gái đang độ thanh xuân xuất hiện dưới chùm sáng, váy đen dài tới đất, tóc huyền buông thông ngang eo như một tinh linh trong đêm nhưng thiếu đi phần yêu mị. Nàng chính là Hư Linh mà lúc đầu Trần Cảnh xưng là lão tổ thôn Hà Tiền.

Nàng ngẩng đầu nhìn mây đen đang tán đi, đôi môi khẽ mỉm trông cực kỳ vui sướng.

Đột nhiên đúng lúc này có một vầng sáng chụp xuống đầu nàng. Nàng hoảng hốt, cơ thể nhòa đi muốn hóa thành khói trốn vào vào từ đường nhưng không kịp. Chùm sáng chớp tắt liên tục bao trùm lấy nàng ở trong đó, tia sáng như những sợi dây trói nàng lại.

Nàng vô cùng kinh hãi, linh lực trong người như bị cách ly hoàn toàn, không cách nào có thể điều động được.

Không khí dao động như mặt nước, một người từ trong hư không bước ra không mang theo một tiếng động nào. Gã trẻ tuổi anh tuấn, mặc pháp bào màu đen, thần thái vô cùng tự tin, chỉ có điều là ánh mắt lại gây cho người cảm giác âm hiểm. Đúng là Thổ Địa trấn Quân Lĩnh, Tần Hộ.

- Bản Thổ Địa đang cần một thị linh, người rất phù hợp. (Thị linh: linh hồn hầu hạ)

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 27: Kiểm Thuật

oOo

Hư Linh cố vùng vẫy cũng không thoát được, khi nghe Tần Hộ nói thế liền vội vàng nói:

- Thổ Địa, Hư Linh chỉ là cô hồn dã quỷ, pháp lực thấp kém, nếu trở thành thị linh của Thổ Địa thì không phải sẽ làm mất mặt ngài sao.

- Ha ha, làm thị linh của Thổ Địa ta không cần pháp lực rất cao, chỉ cần thông minh xinh đẹp là được, mà người vừa khéo lại thích hợp.

Tần Hộ khẽ cười một tiếng nói.

Hư Linh khẽ cau mày, nói một cách yếu ớt:

- Hư Linh mới độ lôi kiếp, xin cho tiểu nữ tử tĩnh dưỡng ba tháng, ba tháng sau Hư Linh sẽ đích thân tới miếu Thổ Địa ra mắt Thổ Địa ngài.

- Không cần, người xưa nay xảo quyết, hiện tại thả người thì ba tháng sau làm sao người còn ở đây chứ, đi thôi.

Tay Tần Hộ đột nhiên quơ lên, một dây thừng màu trắng bằng ánh sáng xuất hiện trong tay gã, quấn lên thân thể phát quang của Hư Linh. Gã siết chặt rồi nhanh chóng bước đi. Mới bước một bước, gã đã vào trong hư không, Hư Linh há mồm nhưng không thể nói thành lời.

Nhưng đúng lúc này, ở phía nam một luồng sáng bắn nhanh tới đây. Nó vạch ra một đường trắng giữa bầu trời tối đen như sao băng lướt qua không trung, chớp mắt đã tới phía trên từ đường thôn Hà Tiền.

Hư Linh đang cảm thấy nhiệt độ trong hư không đột nhiên hạ thấp, người lạnh toát, thần hồn run rẩy hoảng hốt thì trong tầm mắt đã xuất hiện một thanh kiếm phát ra ánh kiếm chói mắt chém thẳng lên đầu Tần Hộ. Mà Tần Hộ đang muốn chui vào hư không đột nhiên quay đầu lại phất tay áo, một luồng gió đen u ám tựa như có thực thể cuốn về phía thanh kiếm kia, dừng như có thể thấy được vẻ tức giận trên mặt gã. Gã thật không ngờ mình còn chưa tìm đến Trần Cảnh thì hắn lại dám chủ động đến gây chuyện với mình.

“Một tên Hà Bá mới được chức vị Hà Bá mà lại dám làm như thế, quả thực tự cao tự đại, kiêu ngạo vô cùng.”

Tần Hộ phần nộ thầm nghĩ. Khi luồng gió từ ống tay áo phát ra cuốn lên thân kiếm thì bàn tay đã thò ra chụp, năm ngón lại giống như ngọc thạch, nhìn có vẻ vô cùng cứng rắn. Gã không thèm để ý đến sự sắc bén của thanh kiếm kia mà đưa tay chụp vào mũi kiếm.

Lưỡi kiếm kia mỏng như cánh ve, cảm giác nhạy bén của Hư Linh thấy lưỡi kiếm kia đang rung ong ong. Dao động đó tựa như cánh ong vỗ khiến người khác liếc mắt nhìn thì thấy thanh kiếm kia tựa như được phủ một tầng sương trắng. đồng thời kiếm rung như cánh ong khiến người ta cảm thấy nó rất linh động, giống như có thể thay đổi phương hướng bất cứ lúc nào. Cảm giác này vừa xuất hiện trong lòng Hư Linh thì Thổ Địa Tần Hộ đã vươn bàn tay không ra chạm đến mũi kiếm. Thanh kiếm kia bật ra như lò xo, trong khoảng khắc kiếm văng ra Hư Linh nhìn thấy rõ thanh kiếm kia chém lên trên lòng bàn tay, mu bàn tay và cổ tay của Tần Hộ. Tốc độ cực nhanh, Hư Linh chỉ thoáng thấy mà cực kỳ ấn tượng, nàng biết rõ nếu là mình trong tình huống đó thì không thể tránh được.

Nàng không biết kiếm kia có uy lực bao nhiêu nhưng lại nhìn thấy tay của Tần Hộ lập tức rút lại, còn thanh kiếm thì nhân lúc tay Tần Hộ rút về liền thuận thế đâm thẳng đến mắt của gã.

Hư Linh nhìn thanh kiếm kia đâm về hướng con mắt của Tần Hộ thì trong lòng bỗng thấy sáng khoái, thầm nghĩ:

"Con mắt âm u sao có thể nhìn thấy quang cảnh của cõi dương, phá hay lắm."

Theo nàng thấy, toàn thân Tần Hộ đều âm u. Tuy rằng nàng cũng là thân quý nhưng lại cảm thấy nơi Tần Hộ đến nhất định có âm phong xuất hiện bốn phía.

Trong khoảng khắc tay Tần Hộ bị kiếm chém trúng thì gã vừa sợ vừa giận. Tuy rằng thoát nhìn thì thanh kiếm kia không thương tổn gã chút nào nhưng mà gã lại cảm thấy đau đớn như kim châm, đồng thời lại có một luồng sát khí lạnh như băng từ chỗ bị kiếm chém đánh thẳng vào trong cơ thể gã rồi xông thẳng đến thần hồn.

"Không ngờ thanh kiếm này đã ngưng sát!"

Trong khoảng khắc cổ tay Tần Hộ bị kiếm chém trúng thì gã liền hiểu rõ luồng sát khí kia là kiếm sát đã được ngưng luyện trên thân kiếm.

Tuy rằng gã kinh hãi nhưng cũng không hề hoảng hốt, nhìn kiếm mang thuận thế đâm tới rồi khẽ quát một tiếng. Trên đỉnh đầu gã lập tức có một ngôi thần miếu hiện ra, nó tỏa ra sắc đen âm u giống như âm ty địa phủ, vực sâu u ám, dường như có thể bao phủ mọi thứ.

Kiếm dài hơn ba thước, lưỡi kiếm được bao phủ bởi một tầng sương mờ không thể thấy rõ. Chuôi kiếm mang phong cách cổ xưa, không có bất cứ hoa văn trang sức gì, cả thanh kiếm nhìn qua thì rất giản đơn nhưng khiến

người ta ớn lạnh. Sau khi bị ánh sáng âm u từ thần miếu của Tần Hộ hạ xuống bao phủ nhưng kiếm cũng không hề bị kiềm hãm mà đâm thẳng tới.

Nhưng khi thanh kiếm vừa mới đâm vào trong thần miếu u ám thì kia lập tức bị kềm lại, giống như đâm vào trong vũng bùn, lại như có lực lượng hắc ám vô tận trói chặt nó lại.

- Hành động vô tri.

Tần Hộ nói một cách lạnh lùng. Khi đang nói chuyện thì tay gã lại chụp ra lần nữa, nhưng lần này là tay trái, còn tay phải giấu kín trong ống tay áo màu đen. Thân thể gã bất động, tay vươn ra giống như phá bỏ giới hạn không gian, đột nhiên xuất hiện ở phía trên lưỡi kiếm.

Bỗng nhiên, ngay lúc bàn tay gần chạm đến thân kiếm thì lưỡi kiếm kia phát ra một tiếng kiếm ngân. Tiếng kiếm ngân cũng không to nhưng trong hoàn cảnh yên tĩnh này lại truyền đi rất xa.

Kiếm giống như con mãng xà ẩn núp trong lùm cỏ góc mình lên, thanh kiếm rung rung chuyển hướng vẽ thành một đường cong đâm về phía trong vùng u ám. Tốc độ kiếm chỉ trong chớp mắt đã khôi phục bình thường. Thanh kiếm kia vừa chuyển động lại dùng cách thức lúc trước chém tới mu bàn tay Tần Hộ. Nhưng mà lần này Tần Hộ đã như có chuẩn bị từ trước, trong khoảng khắc thanh kiếm thoát khỏi lực kiềm chế thì tay gã đã co rút lại. Có điều thanh kiếm vẫn cứ thuận thế đâm tới, vẫn là con mắt. Chỉ là lần này thế kiếm lại bắt đầu trở nên bất định, giống như con rắn uốn mình giữa không trung.

"Lẽ nào hãn muốn giết Tần Hộ."

Hư Linh thấy thanh kiếm vẫn bám theo không dứt thì trong đầu liền xuất hiện ý tưởng này.

- Hừ!

Tần Hộ lạnh lùng hừ một tiếng. Ống tay áo vẫn ở giữa không trung đột nhiên phóng ra cuốn về phía lưỡi kiếm. Sau khi ống tay áo bung ra liền có thể nhìn thấy rõ từng hình ảnh tiểu quỷ cùng với một ít phù chú huyền ảo.

Ống tay áo căng lên tựa như lưỡi trâu cuốn cỏ cuốn thẳng lên lưỡi kiếm. Cuồng phong màu đen như hữu hình bỗng dựng nổi lên bao phủ cả thanh kiếm lại.

Hư Linh khá kinh hãi, ống tay áo của Thổ Địa Tần Hộ này không biết đã thôn phệ bao nhiêu yêu linh quỷ mị, cũng đã có uy danh hiển hách ở vùng này. Nhưng điều khiến nàng cảm thấy không thể tin được là thanh kiếm kia không mất chút công sức nào trượt ra khỏi ống tay áo, trong lúc trượt ra thế kiếm bỗng đổi từ bất định thành nhanh gọn dứt khoát một cách thuần túy, không thềm quan tâm ống tay áo kia mà cứ đâm thẳng đến hai mắt của Tần Hộ.

Ánh kiếm nhanh như điện, như màn khói mỏng lung, sát khí lạnh rét như băng.

Tần Hộ lại lần nữa kinh hãi nói nói:

"Đây là kiếm thuật của môn phái nào mà lại huyền diệu như thế!"

Ý nghĩ vừa loé lên, gã liền không dám khinh thường chút nào nữa mà loan tay giữa không trung. Khi tay gã khuấy lên linh khí thiên địa ở đây chuyển động cuồn cuộn, hắc ám từ thần miếu hạ xuống như sóng nước thủy triều rồi xoáy lại. Một vòng xoáy lấy tay gã làm trung tâm xuất hiện rồi chụp xuống thanh kiếm này.

Thế kiếm cũng thay đổi lập tức, thanh kiếm kia đột nhiên chém ngang như một cái quạt trắng mở ra, cũng giống như khổng tước xòe đuôi, không lộng lầy nhưng trông lại đẹp một cách tự nhiên.

Vòng xoáy và thế kiếm như khổng tước xòe đuôi chỉ vừa chạm đã quần lấy nhau, nhưng phút chốc lại lập tức tách ra bởi vì vòng xoáy đã biến mất. Ống tay áo màu đen của Tần Hộ đã bị rách bươm thành từng mảnh tung bay giữa không trung, chúng như hồ điệp dính sương dày rơi giữa bầu trời tối đen.

Hư Linh lần đầu tiên thấy được vẻ mặt khó tin trên khuôn mặt cao ngạo của Thổ Địa Tần Hộ, sự kinh ngạc trong mắt nàng khó mà che giấu.

Thế kiếm như che trời kia chẳng những không tiêu tán mà ngược lại còn trở lên mạnh hơn, chiếu sáng cả một vùng trời.

Linh khí dao động do trận chiến tạo ra đã sớm bị yêu linh vùng này cảm nhận được, thiên địa nhìn như bình lặng nhưng thật ra khắp nơi đều có những thứ bí ẩn. Chỉ có con người phạm tục mới cảm thấy được mọi thứ họ đang thấy chính là toàn bộ thiên địa này.

Đám yêu linh kinh ngạc vì không ngờ có người dám xuất kiếm về phía thổ thần Tần Hộ, hơn nữa với khí thế kia thì hẳn là muốn ăn thua đủ trong vòng một chiêu.

Tần Hộ tức giận, mặc kệ ống tay áo của mình rách khiến lộ ra cánh tay trơn bóng, gã đặt tay trên trán rồi bấm đốt niệm thần chú. Trong nháy mắt, thiên địa nơi đây đột nhiên yên lại, thời gian như đình chỉ, ngay cả ánh sáng trên thân kiếm cũng trở nên âm đạm. Môi của Tần Hộ mấp máy niệm:

- Sắc phù Bá Lăng, Thổ Địa Quân Lĩnh nghe ta hiệu lệnh, trấn!

Nghe được tiếng niệm này, Hư Linh liền cảm thấy tai ong ong, những âm thanh khác đều biến mất. Nàng ngẩn ngơ thất thần giống như đang chìm trong mộng, mọi thứ đều không chân thực, mọi thứ đều mất khổng chế. Tiếng niệm còn chưa dứt thì Tần Hộ biến mất giữa ánh sáng u ám rồi dung nhập vào hình ảnh tượng thần miếu trên đỉnh đầu. Mà ngay khi gã dung nhập vào thì hình ảnh thần miếu lập tức bành trướng biến thành một ngôi

thần miếu gần như thực chất. Ba chữ "Miếu Thổ Địa" của tấm bảng trên cửa miếu cũng bắt đầu rõ hơn, lấp lánh tia sáng màu vàng tối.

Đồng thời vùng tối của thần miếu phóng to ra rồi ngưng đọng thành thực chất khiến bầu trời đêm đen kịt như mặt nước nổi sóng. Thần miếu khê rung, như xuyên qua hư không xuất hiện ở phía trên thanh kiếm, dè lên thanh kiếm bên dưới. Trong khoảng khắc khi thần miếu rung lên thì ánh kiếm như khổng tước xòe đuôi liên vỡ tan, lộ ra rõ một thanh kiếm dài ba thước.

Hư Linh tỉnh táo lại, không kiềm được mà thở dài. Nhưng lúc nàng cho rằng thanh kiếm này bị thu thì mũi kiếm đột nhiên nhúc nhích, đồng thời lại lần nữa rung một cách điên cuồng. Một tiếng kiếm ngân giống như tiếng rỗng ngâm vang lên, kèm theo đó là sát khí chấn nhiếp lòng người tỏa ra. Sát khí vô hình này xông lên nhưng lại bị kiềm hãm do khí thể của thần miếu trấn áp.

"Hừ, bây giờ cho dù kiếm thuật của người có huyền diệu cỡ nào cũng khó thoát."

Trong Thần miếu vang lên tiếng của Tần Hộ. Lúc lời dứt là khí thể thần miếu trấn áp mọi thứ lại tiếp tục tăng mạnh hơn. Dĩ nhiên là gã muốn lấy pháp lực mạnh mẽ để chế ngự kiếm thuật huyền diệu khôn lường khiến lúc này gã phải thúc thủ .

Đột nhiên, trên thân kiếm hiện lên hình ảnh con sông. Hình sông xông thẳng đến thần miếu, mà kiếm thì phát ra một luồng sáng lấp lánh đâm xuống Hư Linh ở bên dưới.

Hư Linh thấy lạnh cả người. Nàng ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy một luồng sáng trắng khiến lòng người lạnh giá đâm tới mình, không cách nào tránh được.

"Lẽ nào hăn trách ta không cho mượn pháp lực nên muốn giết ta."

Hư Linh nghĩ thế, ý nghĩ vừa xuất hiện thì người lại đột nhiên thấy nhẹ tầng, dây thừng bằng ánh sáng trắng trối nàng đã biến mất. Nàng vui mừng, lập tức biến thành một luồng khói đen trốn vào trong từ đường.

Mà thanh kiếm kia lại chuyển động ở trong không trung như một con rắn đang nó nỗ lực thoát khỏi sự trối buộc vô hình, chỉ một hồi sau đã đi xa rồi hóa thành một vệt sáng lung linh biến mất giữa bầu trời tối đen.

Miếu Thổ Địa biến mất giữa không trung, Tần Hộ hiện thân ra với sắc mặt tái mét.

Gió đêm mang theo khí ẩm sau cơn mưa thối tối, nó như bị sát khí kia nhiễm vào nên lạnh giá khác thường. Phía chân trời không biết khi nào đã xuất hiện một hình trăng khuyết, không chiếu sáng được trời đất. Tần Hộ chắp hai tay sau lưng đứng ở giữa không trung u ám rồi không biết đã biến mất từ lúc nào.

Từ đường Hà Tiền bỗng dưng mở ra, Hư Linh mặc một bộ váy đen gần như chấm đất đứng dựa cạnh cửa, có làn gió thổi vào từ đường vén mái tóc đen dài tận thắt lưng của nàng lên. Lúc này nàng đang ngẩng đầu nhìn vầng trăng xa vời, mặt nàng không còn vẻ kinh hãi mà chỉ có ánh mắt suy tư, không biết đang suy nghĩ điều gì.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 28: Vu Cỗ

oOo

Lúc từ đường Hà Tiền mở cửa ra, kiếm kia đã cắt ngang màn đêm rồi rơi trở lại xuống mặt nước Tú Xuân loan. Trần Cảnh đang ngồi trên một bệ đá hình vuông màu đen. Bệ đá này do hắc luyện hóa tảng đá đen lúc trước nhưng sát khí trong đó đã biến mất. Hắc dùng tay phải đón kiếm, tay trái miết lên thân kiếm. Quanh thân kiếm ngưng tụ một làn sương mù mờ ảo làm người ta nhìn không rõ hình dạng của kiếm. Sương mù này chính là kiếm sát, do sát khí ở tảng đá đen ngưng tụ mà thành.

Kiếm sát thành khiến linh khí ở thân kiếm không dễ tán đi. Linh khí càng dày đặc thì kiếm càng có uy lực, hơn nữa nó còn có tác dụng từ từ thấm thấu làm tăng chất liệu của kiếm lên.

Hai bên trái phải bệ đá là con tôm Hồng đại hiệp và vỏ sò thần bí. Đôi mắt lồi của Hồng đại hiệp tràn đầy hưng phấn, tổ cáo chủ nhân của nó là một kẻ không an phận.

Truyền thuyết kể rằng: dưỡng kiếm ngàn năm, sẽ có một ngày cởi bỏ phàm thể để nhập tiên thiên. Một câu chuyện mờ ảo như vậy lại khiến rất nhiều người chung tình với kiếm, hao hết tâm lực tế dưỡng nó. Cuối cùng chính mình hóa thành một đồng xương khô, chỉ còn lưu lại một chuôi kiếm lẻ loi giữa đất trời, rồi theo năm tháng trôi qua mà hóa thành sắt gỉ.

Theo năm tháng trưởng thành, mặc dù trong hầu hết ký ức của mình, Trần Cảnh chỉ nhớ được mình đã theo ông lão kiếm khách vượt vô vàn sông núi chứ không nhớ rõ bất kỳ lời nói nào lúc đó, nhưng vẫn có một chút ký ức bình thường lưu lại, nếu không có lẽ Trần Cảnh đã cho rằng quá khứ của mình chỉ là một giấc mộng rồi. Ở những ký ức bình thường ấy, hắn và ông lão kiếm khách gặp được một người tu kiếm, cả đời chỉ chuyên tu kiếm thuật.

Người đó đầu tóc bạc trắng, khuôn mặt khô héo, già đến không thể già hơn. Trong mắt Trần Cảnh, người này hoàn toàn là một người chết. Thế nhưng ông lão kiếm khách lại nói đó là một người tu kiếm.

Trần Cảnh không tin, ông lão kiếm khách bèn dẫn hắn đi lên một ngọn núi cao. Ngồi trên đỉnh núi là một ông lão, chính là người tu kiếm kia. Chỉ thấy ông ta ngồi ngay ngắn trong sương sớm, lấy tay vuốt nhẹ lên thân kiếm, thành kính mà tĩnh lặng.

Đứng xa xa nhìn, Trần Cảnh có thể thấy rõ bàn tay ông lão kia giống như là cỏ cây khô héo, nhưng dưới bàn tay ve vuốt của ông ta thì thanh kiếm càng lúc càng sáng.

Đột nhiên, kiếm trong tay ông ta phát ra hào quang chói lọi rồi bay vọt đi như một tia chớp, trong nháy mắt đã biến mất ở phương xa. Còn ông lão kia vẫn ngồi ngay ngắn bất động. Không bao lâu sau, từ xa lại có một luồng sáng trắng cắt ngang bầu trời phóng tới, tích tắc đã đến cạnh ông lão kia.

Ánh sáng chính là thanh kiếm vừa biến mất, có điều hiện giờ trên thân kiếm nâng thêm một cái đầu người đầm đìa máu tươi với ánh mắt đầy hoảng sợ cùng không cam lòng. Ông lão nhấc cái đầu ra rồi đặt ngay ngắn trước mặt, lại lau sạch máu trên thân kiếm, đặt ngang đùi, sau đó ngẩng đầu nhìn mặt trời nhú lên từ phía Đông.

Ông lão kiếm khách nói với Trần Cảnh rằng người tu kiếm kia đã chết. Trần Cảnh cũng đoán được chuyện này khi ông lão kia ngẩng đầu nhìn mặt trời. Máu tươi trên người ông ta sớm đã dung nhập cả vào trong kiếm, thân thể chỉ dựa vào một luồng ý niệm mà tiếp tục tồn tại đến giờ.

Tất cả đều an tĩnh như vậy, nhưng trong lòng Trần Cảnh lại rung động dữ dội như sóng tràn.

"Cả đời chỉ vì một kiếm, trước khi chết có thể làm cho ánh mặt trời thất sắc, sau khi chết hóa thành cát bụi. Đây là số mệnh của người tu kiếm trong cõi này."

Trần Cảnh nói nên chôn cất ông lão kia, ông lão kiếm khách lại nói không cần, còn nói:

- Lấy thiên địa làm mộ, lấy kiếm làm bia, lấy đầu kẻ thù làm vật tế, còn có kết quả nào tốt hơn được nữa đây?

Mỗi khi nhớ đến cảnh ông lão trên đỉnh núi tế kiếm giết địch, Trần Cảnh luôn có cảm giác tim đập nhanh. Hắn không biết ông lão kia từng gặp chuyện gì, cũng không biết nếu đổi lại là mình thì liệu có làm được giống ông lão kia, cả đời chỉ vì tế ra một kiếm như vậy không.

Thế nhưng phương pháp tế kiếm hiện giờ của Trần Cảnh không giống với ông lão kia. Năm đó ông lão kia cũng không có ngưng sát, chỉ thành kiếm cương, nhưng lại tế hết cả tinh khí thần của mình vào trong kiếm, nhân kiếm hợp nhất, uy lực cũng thật lớn. Có điều đi đến cuối thì Trần Cảnh cũng sẽ nhân kiếm hợp nhất, chẳng qua con đường khác nhau mà thôi.

Kiểm sát thành đúng lúc Hư Linh độ kiếp. Trần Cảnh vừa thấy Tần Hộ xuất hiện thì không hề nghĩ ngợi mà ra tay. Cũng tới lúc ấy, hắn mới biết mình đã kiên quyết muốn giết Tần Hộ tới mức nào. Ngự kiếm vài dặm dặm

địch thủ, không tính là đánh lén, nhưng cuối cùng lại không thành công, kiếm còn suýt nữa bị trấn áp mất.

Bỗng Trần Cảnh vùng tay lên, trượng Hà Bá lẳng lẳng xuất hiện trong tay hắn. Chỉ thấy môi hắn khê động, trượng Hà Bá bị ánh sáng xanh quần quanh, sau đó từ từ ngừng lại, hóa thành vỏ kiếm. Trần Cảnh nhét kiếm vào vỏ, đeo ở bên hông.

Tiếp đó hắn vỗ vỗ bụng đá đen dưới thân. Bụng đá tựa như một chiếc thuyền nổi lên mặt sông, ngược dòng đi về phía Loạn Lưu pha và Ác Long hấp.

Lúc Trần Cảnh giết được Hà Bá của Ác Long hấp, sắc phù Hà Bá Ác Long hấp cũng đã dung hợp với tinh thần của hắn. Bên trong đó là thần quyết pháp chú tương tự, cả Kinh Hà tế thần chú cũng không sai khác chữ nào. Trần Cảnh đoán rằng pháp chú của Hà Bá thuộc sông Kinh Hà đều giống nhau, chỉ có sắc phù là khác, nhưng nhất định phải chiếm được sắc phù thì mới nhận được linh lực của khúc sông tương ứng.

Ác Long hấp là một đoạn sông có tới ba mươi hẻm núi, lòng sông nhiều đá ngầm, dòng nước chảy xiết, thế nước dữ dội.

Hắn ngồi ngay ngắn trên thác nước, nhìn nước cuộn cuộn từ trên cao hơn mười trượng đổ xuống khiến tâm cảnh cũng bị ảnh hưởng, nước sông trong thần hồn dâng cao, sóng sông sôi trào.

Hắn hít sâu một hơi, sóng sông mới hơi an ổn lại. Trần Cảnh xốc lại tâm thần, chìm vào trong trạng thái tĩnh lặng không dao động như giếng nước. Hắn nhắm mắt lại, Kinh Hà tế thần chú trong thần hồn như sóng sông chảy xuôi qua. Hắn thấy rõ những chữ trên đó, tuy không nhận ra đó là gì, nhưng chỉ cần tĩnh tâm ngưng thần là có thể tụng niệm lớn tiếng bằng ý niệm.

Âm thanh trúc trắc phức tạp, huyền ảo khó hiểu này quanh quần trong thần hồn của Trần Cảnh. Theo âm thanh xuất hiện, nước sông tại khúc sông trong thần hồn bắt đầu như có sinh mạng mà dập dềnh bất định, theo âm

thanh lên xuống sẽ nổi sóng hoặc yên bình. Lúc này Trần Cảnh chỉ cảm thấy mình như đang trong mộng, tâm như hóa thành bọt sóng, mặc âm thanh kia thao túng nổi chìm.

Hắn đang lớn tiếng đọc trong ý niệm, thế nhưng lại vẫn chỉ tĩnh tọa ở hiện thực. Môi hắn mấp máy, hiển nhiên là đang niệm thần chú, nhưng lại không ra tiếng, mà nước sông thì vẫn chồm lên từng đợt dữ dội như cũ. Ở trong mắt người ngoài, lúc này hắn giống như là một tảng đá không biết đã nằm ở giữa sông từ bao giờ, không một chút sinh mệnh, giống như hòa làm một thể với khúc sông này.

Đoạn sông từ Từ Ác Long hạ đến Tú Xuân loan chẳng những có cực ít thủy tộc khai linh trí mà ngay cả tôm cá bình thường cũng không có bao nhiêu. Lý do là vì phần lớn đều đã chết lúc Trần Cảnh đại chiến với Hà Bá Ác Long hạ, còn những con không chết thì cũng đã sớm trốn xa.

Đã hơn một tháng qua đi, nơi này mới có tôm cá từ hạ du bơi ngược lên khiến số lượng tăng dần, thế nhưng ít nhất cũng phải hai ba năm nữa mới trở lại cảnh tượng đông đúc ban đầu.

Tần Hộ là loại người âm hiểm lại biết ẩn nhẫn. Khi kiếm kia trở lại sông, gã biết mình có đuổi theo cũng không thể giết được Trần Cảnh cho nên trở về nghĩ cách khác. Từ xưa tới nay, chỉ có duy nhất một người chọc giận gã mà vẫn còn sống là Sơn Thần núi Thúc Bình, và hiện giờ nhiều thêm một Trần Cảnh. Ở trong lòng gã, Trần Cảnh nhất định phải chết. Hai tháng trước, Trần Cảnh còn là một người khiến gã khinh thường cả việc liếc nhìn, bây giờ lại dám xuất kiếm với gã, còn làm gã cảm giác được sự uy hiếp, khiến gã khó thể chấp nhận.

Lúc này gã đang ngồi ở trong thần miếu bên dưới miếu Thổ Địa. Hai tiểu quỷ Mặt Xanh và Răng Nanh đã sớm bị gã giết chết rồi. Hôm Hà Bá Âm

Hoài Nhu của Ác Long hấp bị giết, gã trở về miếu lại nghe thêm tin Xích Huyết lĩnh đã bị Sơn Thần núi Thúy Bình thâm tóm thì giận điên lên, trong lúc nóng giận đã luyện hai con tiểu quỷ vào chiếc áo có hình trăm quỷ hiển lễ trên người mình.

Mặt gã âm trầm, nhìn chăm chăm vào mặt đất cách mình ba thước rồi đột nhiên vung tay một cái, trong tay bỗng có thêm một cái hộp đen, phía trên dán một lá bùa đen như hòa với cái hộp làm một thể. Gã im lặng suy tính chốc lát, cũng không thấy gã có động tác gì, không khí bỗng nổi gợn sóng, cả người gã chợt biến mất như tuyết tan vào trong nước.

Trần Quân Lĩnh có nhà họ Vu, không rõ lai lịch truyền thừa ra sao, chỉ biết hơn trăm năm trước một nhà này tới đây định cư, từ đó về sau việc cúng tế cả một vùng quanh đây đều do nhà này lo liệu. Chẳng qua chưa có ai từng thấy bọn họ thể hiện ra pháp thuật. Trăm năm qua đi, đến một đời này nhà họ Vu chẳng còn bao nhiêu người, chỉ có Chúc Ly cùng con của ông ta nối nghiệp tổ tiên.

Người thường không biết đặc thù của một nhà này, nhưng thần linh nơi đây lại biết. Người nhà họ Vu có huyết mạch vu tộc chảy trong người, nhưng đã xuống dốc rồi.

Tục truyền, lúc Hạo Thiên đại đế mới lập Thiên đình thì đã hạ lệnh diệt sạch vu trong thiên hạ, dù là vu hỗn huyết do kết hôn với nhân tộc cũng bị giết phần lớn, chỉ một số ít chạy thoát. Từ đó về sau, trong thiên hạ không còn một vu chân chính nào cả.

Chúc Ly chính là thầy cúng mà Trần Cảnh gặp ngày đó. Lúc này y đang ngồi dưới đèn, làm công việc mỗi ngày là cầu nguyện với một con rối nhỏ bằng gỗ. Người có huyết mạch vu tộc trong người không thể luyện khí, mà phương pháp luyện tinh danh chấn hồng hoang thiên địa của vu tộc năm đó cũng đã bị thất truyền, cho nên bọn họ chỉ có thể ngồi mà tưởng lại đại thần

thông thôn thiên thổ địa năm đó của tổ tiên, hoài niệm những năm tháng huy hoàng chiến thiên chiến địa của tộc mình.

Ngọn lửa trong đèn khê lắc lư, dưới đèn đột nhiên nhiều hơn một bóng người.

Chúc Ly ngẩng đầu, thấy rõ người tới. Người này mặc một thân pháp bào đen kịt, phía trên in hình trăm quỷ hiển lộ. Tiếp tục nhìn lên, đối phương có gương mặt anh tuấn nhưng ánh mắt lại âm hiểm.

- Tham kiến Thổ Địa.

Chúc Ly đứng dậy cúi lạy hành lễ. Mặc dù trong lòng y có kiêu ngạo của vu tộc, nhưng lại ẩn giấu hết đi. Tần Hộ khoanh tay đứng thản nhiên nhận lễ, chờ Chúc Ly vái xong mới lên tiếng:

- Ta có một chuyện muốn người đi làm.

Giọng điệu của gã không thương lượng, hoàn toàn là mệnh lệnh của bề trên với kẻ dưới. Chúc Ly không ngẩng đầu, cũng không đứng dậy, vội đáp lời:

- Xin Thổ Địa cứ ra lệnh.

- Người tìm một lý do để tế Hà Bá Tú Xuân loan lần nữa, đồng thời tế cả hồn cổ trong cái hộp này vào nước sông. (cổ: con sâu độc – hồn cổ: sâu linh hồn)

Chúc Ly ngẩng đầu thì thấy trên tay Tần Hộ không biết đã có thêm một cái hộp đen từ lúc nào, phía trên hộp dán một tờ bùa màu đen khiến y có cảm giác kinh sợ. Tuy y không thể luyện khí, phương pháp luyện tinh của vu tộc cũng đã thất truyền, nhưng huyết mạch vu tộc lại vẫn khiến cảm giác của y rất nhạy bén. Trực giác nói cho y biết trong cái hộp đen này có một thứ rất kinh khủng.

Hơn nữa, hai chữ "hồn cổ" cũng có xuất hiện ở một câu trong "Vu tộc thủ ký" mà gia tộc y lưu truyền xuống: "Đại vu Chiếu Miên, thiên tư trác tuyệt, thiện hồn cổ, chết vào tay nhân tộc Nam Lạc."

Y không biết nhân tộc Nam Lạc là ai, dù cái tên này xuất hiện không chỉ một lần trong bản ghi chép kia, nhưng lại không nghe qua truyền thuyết về người này, hẳn cũng đã chết trong thời đại hồng hoang hỗn loạn mà bao la kia.

Nhưng ba chữ "thiện hồn cổ" lại cho y biết vu tộc có pháp thuật như vậy. Từ khi truyền thừa đoạn tuyệt tới nay, y chưa từng được tu luyện bất kỳ thần thông gì, ánh mắt y không khỏi nóng rực lên nhìn vào cái hộp đen kia.

Đột nhiên, y cảm giác được một luồng sát khí. Y ngẩng đầu thì thấy ánh mắt lạnh như băng của Thổ Địa Tần Hộ nên vội vàng cúi xuống lại. Tai y nghe được Tần Hộ nói:

- Người biết hồn cổ sao?

Chúc Ly trầm mặc một hồi, cẩn thận nói:

- Tiểu vu nghe ông nội nói qua.

Trong thâm tâm y vẫn cho rằng mình là vu, cũng kiên định cho rằng vu tộc nhất định sẽ tái hiện trong trời đất này.

- Vậy sao, nói thế nào?

Giọng nói của Tần Hộ không mang chút cảm xúc nào. Chúc Ly không ngẩng đầu, trả lời:

- Ông nội từng nói, hồn cổ có thể thông qua tinh thần khí tức của một người mà vô thanh vô tức tiến vào cơ thể người đó, quán lấy linh hồn, từ đó khống chế tư tưởng của một người.

- Ủm, vậy người có biết cách tế ra hồn cổ này không?

- Truyền thừa của vu tộc đã bị cắt đứt, tiểu vu không có chút pháp lực nào, cũng không thể tế hồn cổ.

Tần Hộ hơi ngẩng đầu, ánh mắt trên cao nhìn xuống tựa hồ muốn nhìn thấu Chúc Ly, xem có phải y đang nói dối hay không. Một lát sau, Tần Hộ nói:

- Người cứ cử hành một lần cúng tế là được, hồn cổ trong hộp chịu tế sẽ sống lại, tất cả chuyện này cũng không cần người làm cái gì, chỉ cần làm lễ như mọi khi, sau đó bỏ hồn cổ này vào giữa sông.

- Vâng, tiểu vu nhất định làm theo. Ngày mùng ba đầu tháng sau là lễ tế thần, tiểu vu sẽ thuyết phục người ở thôn Hà Tiền cử hành cúng tế.

- Ủm, còn mười ba ngày, người chuẩn bị trước đi.

Chúc Ly nghe xong lời này thì cảm giác Thổ Địa trước mắt đã biến mất. Y đứng dậy, trên giường có thêm một cái hộp gỗ màu đen. Mặc dù y biết bên trong là cổ thuật mà ở thời kỳ toàn thịnh của vu tộc cũng có thể xưng lợi hại, nhưng lại không dám mở ra. Y có thể khẳng định chỉ cần vừa mở ra Tần Hộ nhất định sẽ biết, nên không dám tự tiện. Tuy trong thâm tâm y vẫn cho rằng vu tộc nhất định sẽ tái hiện, khi đó bất kể là thần linh hay là người tu đạo đều phải quỳ lạy dưới chân đại vu, mà Thổ Địa và Hà Bá còn không có cả tư cách quỳ lạy, nhưng hiện tại y lại không dám có chút bất kính nào.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 29: Vây Giết Mấy Tháng

oOo

Trần Cảnh đương nhiên không biết có người đang tính kế hắn, mà dù biết thì hắn cũng chẳng làm gì nổi, cho nên việc hắn duy nhất hắn có thể làm tu hành. Hắn nhất định phải tăng pháp lực thần thông lên mới có thể sống yên trong thế giới này.

Ác Long hạp ít ai lui tới. Trần Cảnh vẫn một mình ngồi trên đỉnh thác nước cao nhất, không kể ngày đêm. Lúc này, dù có người tới đây cũng sẽ không nhìn thấy Trần Cảnh ngồi ở đó. Bởi vì trên người hắn bao phủ một tầng hơi nước khiến người phàm tục không thể trông thấy chân thân của hắn.

Trần Cảnh không biết ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần trên Thiên đình kia thế nào, nhưng hắn biết rõ bản thân mình chỉ là một trong vô số những vị thần nhỏ đến không thể nhỏ hơn trên mặt đất.

Hắn không biết mình sẽ tồn tại được bao lâu, rồi đến lúc nào sẽ thân hóa hư vô, biến mất ở sông Kinh Hà. Nhưng hắn rõ một chuyện, hiện tại mình không thể thoát khỏi. Kể cả truyền bài vị cho người khác, hắn cũng vẫn sẽ hồn phi phách tán.

Trần Cảnh niệm Kinh Hà tế thần chú không phát ra tiếng động nào, nhưng Hồng đại hiệp cùng vô số thần bí trong Tú Xuân loan vẫn cảm ứng được, như có một luồng gió xuân thổi lướt qua tinh thần và thể xác của

chúng nó, ve vuốt vào tận trong linh hồn, dỗ dành vỗ về mọi buồn phiền bực dọc.

Mặt trời đã lặn về tây, bầu trời đầy sao, dải ngân hà hình thành từ vô số vì sao vắt ngang trời tỏa ra ánh sáng mê ly rực rỡ. Ánh sao chiếu lên mặt đất, được linh mạch trên đất hấp thu, hoặc được yêu mị trong núi dẫn vào cơ thể, luyện hóa thành pháp lực của bản thân.

Dưới cùng một trời sao, thần, linh, yêu, mị, tinh, quái, người, tất cả cùng sinh sống. Trăm ngàn năm qua, dải ngân hà bình yên ấy không lúc nào vắng người tu đạo. Mặc dù chưa từng nghe có người được trường sinh, nhưng mỗi trên dưới một trăm năm sẽ xuất hiện những nhân vật xán lạn như sao trời, cắt qua bầu trời đêm, sắc sỡ lóa mắt.

Nhan Lạc Nương đã thật lâu không gặp vị Hà Bá được mình và cha cứu rồi. Mỗi lúc nhìn lên trời sao, nàng luôn nhớ tới bộ dạng Trần Cảnh nằm trong miếu Hà Bá. Trong mắt nàng, chỉ khi đó Trần Cảnh mới là chân thật, chứ không phải thần bí xa xôi như hiện tại.

Vào cái ngày Trần Cảnh chiến đấu với con thường luồng hung ác, nàng cũng ở trong đám người, thế nhưng khi đó nàng đang bị trói, bởi vì người lớn trong thôn dự định sẽ hiến tế nàng khi Trần Cảnh thua. Có điều cuối cùng tình thế biến hóa, tất cả mọi người lại cùng cầu nguyện trợ uy cho Hà Bá. Lúc ấy, nàng nghe được Trần Cảnh hỏi muốn chém yêu nghiệt hay không, trong lòng lớn tiếng hô muốn, nhưng không biết tại sao miệng lại không phát ra được lời. Sau này nghĩ lại, nàng luôn tự cười nhạo mình thật nhạt gan, lại bị hù dọa đến câm nín.

Nàng lại không biết rằng lúc Trần Cảnh hỏi như vậy thì người thường rất khó mở miệng. Còn Mạnh tiên sinh dạy học cùng đạo nhân bên đường kia đều không phải loại người bình thường. Một người là đệ tử Nho gia, dưỡng

tính tình ngay thẳng cương trực, cho nên ông ta có thể trả lời được; còn một người thuộc dòng Đạo gia, tự nhiên có chỗ huyền bí của mình. Nhưng nếu xét đến cùng thì chỉ cần là người tâm trí trong sạch, dũng cảm ngay thẳng cũng có thể trả lời. Khi đó mấy trăm người trên con đê không ai trả lời chính là vì không đủ dũng khí, tâm không vững, dù trong lòng muốn trả lời nhưng miệng lại như bị điểm huyết.

- Hóa ra trời đất này có nhiều chuyện đặc sắc như thế! Vậy mà ta phải gả làm vợ người ta, sinh con dưỡng cái, làm lưng vất vả, bình thường cả đời sao?

Nhan Lạc Nương nhìn bầu trời đêm vô tận, tâm trí bay tới cảnh mây đen vần vũ, sấm chớp đì đùng, Trần Cảnh một kiếm chém con thường luồng.

- Nếu có một ngày ta cũng có thể lướt gió hái sao, đạp mây đuổi trăng, phiêu du khắp trời thì thật tốt.

Nàng ghé vào cửa sổ, ngẩng đầu nhìn sao trời, đột nhiên nảy ra ý nghĩ như vậy. Từ mơ màng tỉnh lại, nàng lại thì thào:

- Nếu thật sự có thể như vậy, ta tình nguyện lấy cả đời đổi một năm tự do tự tại.

Tiếng côn trùng kêu rít đến xé họng cắt ngang suy nghĩ của nàng, loáng thoáng đi kèm với tiếng của người nào đó đang nói với cha nàng:

- Ba ngày sau tắm gội thay y phục, chuẩn bị tốt giấy thơm, cúng tế Hà Bá.

Âm thanh xa dần. Thoáng như ảo giác, nàng nghe được tiếng nước sông cuộn cuộn, lại như thấy trên mặt sông mờ sương, một người mặc áo vải đang đập nước mà đứng, vung kiếm chém yêu.

Cuối thu thời tiết dễ chịu, trời xanh mây trắng, gió sông dịu mát, sóng nước Tú Xuân loan lảng lảng chảy xuôi. Thế nhưng ở bên ngoài Tú Xuân loan, nguyên khí thiên địa như sóng tràn, thần linh quý quái trong vòng ngàn dặm tề tụ.

Trên trời, mây đen dày đặc, như mây từ khắp nơi bị gom cả về đây.

Trên một sườn núi tĩnh lặng có hai người đang đứng, trong đó một người là một ông lão tóc trắng áo đen, khuôn mặt già nua, vóc người thon dài, vẻ mặt lạnh lùng. Người còn lại là một cô gái mặc y phục màu trắng, tóc đen búi cao cắm ngang một cây trâm gỗ, vẻ mặt điềm đạm, đôi mắt tinh khiết, như tiên tử không dính khói lửa nhân gian.

Lấy hai người bọn họ làm trung tâm, có tới mấy chục người xa gần vây quanh, người thì ở đỉnh núi cách đó vài dặm, người lại ẩn trong hư không, cũng có người đứng trên những đám mây trên trời.

Những người đó có người tay bắt ấn quyết, có người cầm phất trần trắng như ngọc, có người đeo kiếm, cũng có người tay không mang thứ gì, khí tức thâm trầm như vực sâu. Duy nhất điểm chung là tất cả đều không nói một lời nào, vẻ mặt thận trọng, chăm chú nhìn lên hai người trên sườn núi.

Trời bắt đầu nổi gió, mây bay tán loạn.

Mây đen kết phùng mà tụ, cả một khoảng trời đột nhiên tối sầm xuống, cả trời đất chỉ còn nghe tiếng gió thét gào và tiếng sấm chớp ù ù ù ù thi thoảng vang lên.

Bỗng một tia sét phá mây mà ra.

Ánh sét chói lọi chiếu sáng cả vùng trời.

Mà cùng lúc ấy, hai người đứng trên sườn núi kia cũng trước sau bay lên trời, tựa như là muốn nghênh đón tia sét kia vậy.

Người khắp các phương cũng động, như là thiêu thân tìm về ánh sáng, mặc mưa gió mà bay lên không.

Trước miếu Hà Bá khúc Tú Xuân loan, mây gió vẫn tĩnh lặng.

Mấy trăm người tụ trước miếu Hà Bá. Đây là lần cúng tế long trọng nhất kể từ khi Trần Cảnh thành Hà Bá. Trần Cảnh đương nhiên cũng cảm ứng được, nhưng hẩn không hiện thân, vẫn ngồi im lìm như một tảng đá ở trên thác nước, tâm theo nước chảy mà động, thần niệm tan vào sóng sông.

Thầy cúng Chúc Ly đứng ở trước mọi người, cầm trong tay một thanh kiếm dán đầy những lá bùa cổ quái mà múa may, miệng lầm bầm. Nếu có người biết được vị trí của các ngôi sao trên bầu trời thì sẽ phát hiện mỗi bước đi của y đều dựa theo sự sắp xếp của những vì sao.

Ở thần miếu dưới miếu Thổ Địa cách đó hai mươi dặm, đỉnh đầu Tần Hộ hiện lên ảo ảnh của một ngôi thần miếu. Những tia sáng mờ ảo chiếu rọi từ đó khiến Tần Hộ đang ngồi trên đài tế càng có vẻ thần bí.

Trước mặt gã không có vật gì, chỉ thấy gã dùng tay vẽ hình thù gì đó trong không khí, miệng lại lầm bầm những từ khó hiểu. Ngón tay gã liên tục phát ra những điểm sáng trắng, rồi lại theo động tác kia mà biến mất, giống như xuyên thấu vô tận hư không để tới một không gian xa lạ nào đó.

Trước miếu Hà Bá, tam cầm lục súc đã được đưa vào giữa sông. Người dân thôn Hà Tiên cao hứng nhìn theo, khi thấy tam cầm lục súc chìm vào trong nước thì tất cả đều hoan hô thật lớn. Chúc Ly cũng bình tĩnh nhìn, hồn cổ tự nhiên đã được tế vào giữa sông.

Hồn cổ được hương khói cầu nguyện tế qua có thể giấu giếm được cảm giác của Hà Bá, theo nước sông và hương khói tiến nhập thần hồn của Trần Cảnh. Người bị hồn cổ nhập thần hồn thì đến chết cũng không thể thoát

khỏi. Đây là chỗ đáng sợ của hồn cổ, vừa khó giải lại khó phòng bị. Chúc Ly quay đầu nhìn tượng thần trong miếu Hà Bá, cũng không biết có phải là vì làm việc trái với lương tâm hay không mà y cảm giác được ánh mắt trên tượng Hà Bá rất sắc bén, giống như có thể nhìn thấy chỗ sâu trong lòng người, nhìn thấu toàn bộ y.

Y lập tức cúi đầu, không dám nhìn nữa, toàn thân lạnh toát, bởi vì quần áo đã bị mồ hôi thấm ướt.

Trong thần miếu Thổ Địa, Tần Hộ điểm tay vào hư không, đầu ngón tay lóe ra ánh sáng. Gã khẽ quát một tiếng:

- Phá.

Hư không vỡ tan, đằng sau những mảnh vỡ kia là hình ảnh một con sông, nước sông cuộn cuộn chảy, mà trong dòng nước có một con sâu nhỏ trong suốt đang bơi ngược dòng. Sóng nước dập dềnh, nhìn con sâu kia như không nhúc nhích, kỳ thực đã ngược sóng tiến lên mấy trượng.

Ngàn năm trước, người theo Tiên đạo trong thiên địa đông như kiến cỏ. Nhưng chỉ trong một đêm, ngay cả những Kim Tiên đại danh鼎鼎 cũng biến mất vô tung, những người trong Tiên đạo còn sót lại cũng theo thời gian mà chết già dần đi. Tới mấy trăm năm gần đây thì đã không còn người trong Tiên đạo nữa rồi.

Đã nhiều năm như vậy, mặc dù không có người tiếp tục đắc đạo thành tiên, nhưng pháp thuật lại càng ngày càng huyền diệu, cưỡi mây đạp gió không phải là việc gì khó.

Dải Thúy Bình miên man trăm dặm. Trong vòng ngàn dặm, người nghe qua Sơn Thần núi Thúy Bình có rất nhiều, nhưng gặp được lại chẳng mấy ai. Lúc này, tại đỉnh núi cao nhất thuộc dãy Thúy Bình, có hai cô gái đang

đứng yên trong mây gió. Một người trong đó tóc dài rủ cả xuống đất, theo gió mà phiêu động, đỉnh đầu điểm một đóa hồng nhỏ, quần áo trên người tựa như từ lá cây biến thành, tuổi chừng mười ba mười bốn. Người còn lại mặc váy hồng chấm đất, tóc đen uốn lượn như mây, tổng thể nhìn như một đóa mẫu đơn nở rộ trên đỉnh núi xanh mướt, mỏng manh mà cao quý.

Các nàng ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy cách đó mấy chục dặm, mưa gió rít gào, mây đen cuồn cuộn, sấm chớp dì dề.

Theo một tia chớp đánh xuống, một ông lão tóc trắng áo đen và một cô gái tóc đen quần áo trắng đang bị người từ bốn phương tám hướng vây công.

- Nương nương, chúng ta tới chặn hai người kia chứ?

Cô gái đầu cài đóa hoa hồng hồng, giọng ngân vang lạnh lút, tinh thuần như tiếng suối chảy.

Cô gái tựa đóa mẫu đơn được gọi là nương nương kia, bất kể dáng người hay ánh mắt đều tạo cho người ta một cảm giác cao quý đến không dám nhìn thẳng. Chỉ nghe nàng tùy ý nói:

- Chặn? Tại sao ta phải chặn bọn họ?

- Nghe nói bọn họ biết được bí mật của Tiên đạo hơn một nghìn năm nay ả.

- Vậy thì sao, có quan hệ gì tới ta?

Cô gái nhỏ tuổi cũng không nói gì nữa. Trong lòng nàng, nương nương chính là như vậy, chỉ cần không phải có người tìm tới tận cửa thì bình thường sẽ không để ý tới ai, quanh năm suốt tháng ngủ say trong núi. Lần này nương nương chủ động tới nơi này xem đám người kia đánh nhau khiến nàng còn tưởng nương nương muốn chặn hai người kia lại.

- À, hình như tiểu Hà Bá Tú Xuân loan kia cũng đến từ núi Thiên La nhi?

- Vâng thưa nương nương, hắc hiện tại đã là Hà Bá của ba đoạn lưu vực Tú Xuân loan, Loạn Lưu pha và Ác Long hợp rồi ạ.

Cô gái nhỏ tuổi nhắc, nàng sợ nương nương lại quên.

-Ồ, khá đấy, giờ đã là Hà Bá của ba khúc sông rồi. Mấy ngày trước hắc còn chiến với Tần Hộ kia một hồi, thuật ngự kiếm đúng là có chút thần kỳ.

Nàng dừng một chút, nhìn bầu trời cách đó mấy chục dặm đã ngày càng nhiều mây đen, nói tiếp:

- Lão già đầu bạc áo đen kia là chương môn Giang Lưu Vân của Thiên La môn, nghe nói là giết sư huynh của mình để lên chức chương môn. Còn cô gái kia là Diệp Thanh Tuyết, đệ tử thân truyền của chương môn tiền nhiệm Thiên La môn. Nàng ta tu luyện Cửu Tiêu Thần Lô, ngoại trừ pháp lực hơi yếu một chút thì đã sử dụng pháp thuật này đến cảnh giới cực cao. Thiên tư bậc này cũng thật hiếm thấy.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 30: Linh Bảo Tiên Thiên

oOo

Lúc vị nường nường như đóa mẫu đơn kia chậm rãi nói thì trên bầu trời cách đó vài dặm, Diệp Thanh Tuyết vẫn một thân quần áo trắng không nhiễm bụi, hai tay bắt ấn quyết trước ngực, trong bàn tay nhấp nháy ánh chớp. Dưới chân nàng cũng tương tự có ánh chớp lúc sáng lúc tắt. Thứ ánh sáng mạnh mẽ lại vô thanh vô tức ấy làm người ta cảm giác vạn vật như sắp bị hủy diệt. Chân đạp hư không, ánh chớp nhấp nháy, thân thể Diệp Thanh Tuyết theo mỗi lần chớp lóe lên mà ẩn hiện, tránh đi hầu hết công kích của pháp bảo và pháp thuật. Một chiêu độn lôi này khiến nàng trở nên phiêu du như tiên tử giữa khói lửa nhân gian.

Bỗng một pháp ấn giống như ngọn núi nhỏ xuất hiện, ép không khí thành gợn sóng, khí thể dờn núi lấp biển đập từ trên xuống, đồng thời lại có một dải lửa đen từ dưới phụt lên. Diệp Thanh Tuyết sải bước, lập tức biến mất. Tới khi nàng xuất hiện lại thì đã ở phía trên pháp ấn kia. Nàng chỉ một ngón tay, một luồng sấm sét vẽ một đường cong đánh lên người một đạo nhân mặc đạo bào bát quái.

"Ầmmmm..."

Đạo nhân kia cháy đen toàn thân, rơi từ trên không xuống.

- Người kia là Long Hồ đạo nhân ở núi Đào Nguyên, một chiêu Long Hồ ấn có thể lật đất san núi, đáng tiếc.

Cô gái nhỏ tuổi bên cạnh vị nương nương nói, nhưng giọng thanh tĩnh ngàn năm không đổi lại không mang chút ý tiếc hận nào.

Diệp Thanh Tuyết như một cánh bướm trắng trong bão táp, bình tĩnh di chuyển, nhàn nhã dạo chơi trong vòng vây của hơn mười người.

Áo trắng phiêu động, nàng phát tay, sấm sét chói mắt lại đánh lên đỉnh đầu một người. Người nọ không kịp cả kêu thảm, cứ thế ngã xuống.

Đột nhiên, có ba nghìn sợi trắng xuyên qua hư không mà đến, như vũ điệu của liễu rủ, đó là một cây phát trần. Trong nháy mắt, Diệp Thanh Tuyết đã bị phủ kín ở trong đó.

- Hặc hặc... Phát trần Bạch Tuyết của bản đạo từ lúc luyện thành tới nay chưa từng có ai có thể chạy thoát, cho dù người pháp thuật thông thiên thì thế nào?

Xa xa, một đạo sĩ chừng ba mươi tuổi, đầy vẻ tiên phong đạo cốt, không nhanh không chậm nói. Chuôi cây phát trần được y cầm trong tay, nhưng phần tơ thì lại ẩn vào hư không, xuất hiện ở một vị trí khác để trói chặt lấy Diệp Thanh Tuyết. Phía trên những sợi tơ của phát trần như là có lửa xanh thiêu đốt.

Chỉ thấy y phát tay, lửa xanh kia như được tưới thêm dầu mà bùng lên. Nhưng đúng lúc này, chợt xuất hiện một tia chớp dập tắt lửa xanh. Đạo sĩ kinh hãi, một cảm giác yên tĩnh tới chết chóc bao phủ toàn thân y. Y ngẩng đầu, luồng sét chói mắt phá không đánh xuống, muốn bỏ chạy không kịp nữa rồi...

"Ầmmmm..."

Đầu óc y nổ vang từng đợt, cả người cháy đen mà rớt xuống từ trên không.

- Xem ra còn đánh giá thấp trình độ lôi thuật của nàng ta.

Cô gái được gọi là nương nương cảm thán nói.

Mây đen đã trôi tới khoảng không trên núi Thúy Bình, bao phủ hai cô gái đứng ở đỉnh núi.

Đỉnh đầu Giang Lưu Vân có một dải mây màu đỏ, bên trong đó lại có một hạt châu trong suốt như giọt nước, tản ra ánh sáng xanh mờ ảo. Mỗi khi có pháp thuật phóng tới, hạt châu như giọt mưa này sẽ ngăn cả lại. Thân thể Giang Lưu Vân như mây bay, không ngừng đảo vị trí trên bầu trời, cũng không có phản kích lại, mặt không đổi sắc, điều khiển hạt châu màu xanh trên đỉnh đầu chống đỡ.

Núi Thúy Bình giờ đã chìm trong màn tối. Hai cô gái kia vẫn lẳng lặng đứng trên đỉnh núi. Cô gái rục rờ như đoá mẫu đơn đưa tay chỉnh lại lọn tóc bị gió hất xuống mặt, ánh mắt chăm chú nhìn về hạt châu trên đỉnh đầu Giang Lưu Vân, tựa hồ đang phán đoán hạt châu kia là vật gì, có lai lịch ra sao.

Trong mắt nàng đột nhiên lóe lên tia sáng xanh rồi biến mất. Nàng cất lời:

- Thì ra là một món linh bảo tiên thiên đã bị hao tổn. Đáng tiếc, nếu linh bảo không hao tổn gì thì những người kia giờ đã chết không còn một mống.

- Linh bảo tiên thiên? Linh bảo tiên thiên làm sao có thể bị tổn thương ạ?

- Đại kiếp nạn ngàn năm trước, cả người trong Thánh đạo còn phải biến mất, huống chi là linh bảo tiên thiên.

"Xettttt... Dùngggg..."

Chớp lóe lên, xé bầu trời thành những lỗ hổng.

Hơn mười người đồng thời phóng ra pháp thuật, như pháo hoa nở rộ.

Kiểm lấp loáng ánh sáng xanh.

Lửa bùng cháy trong gió.

Những chiếc lá héo vàng quay cuồng trên không trung.

Bướm vàng đầy trời.

Một người đầu mọc sừng trâu, lưng nhô hai cánh ác quỷ ẩn hiện trong khói đen.

Một tướng quân mặc áo giáp đỏ tươi, cầm Quỷ Đầu đao từng bước đuổi sát.

Dải mây đỏ trên đầu Giang Lưu Vân quay cuồng, mà viên ngọc xanh trong đó như có khả năng định càn khôn. Nơi ánh sáng của nó chiếu qua, bất kể là pháp thuật hay pháp bảo cũng chỉ có thể lay động màn sáng một chút chứ không thể chạm tới người được nó bao bọc. Điều này khiến ánh mắt nhìn về viên ngọc xanh của đám người kia càng thêm nóng rực, cho dù không biết được bí mật của Tiên đạo thì đạt được ngọc xanh này cũng đủ để đi chuyến này không uổng.

Nhưng hầu hết bọn họ lại đều chọn vây công Diệp Thanh Tuyết. Nàng không có pháp bảo gì hộ thân, chỉ dựa vào lời thuật giết rất nhiều người. Từ núi Thiên La tới đây, dọc theo đường đi vốn có mấy chục người, phần lớn đều đã chết dưới sấm sét của nàng.

Thế nhưng dần dần mỗi lần nàng né đòn đều là từ thế cực hiểm tránh thoát, hơn nữa phạm vi né tránh cũng hẹp lại, tới nay chỉ còn quanh quần phía sau Giang Lưu Vân.

- Pháp lực của nàng ta muốn khô cạn rồi.

Vị nương nương mặc áo hồng chấm đất nhẹ giọng nói.

Đám người trên bầu trời đã phát hiện hai người trên đỉnh núi, nhưng không một ai dám trêu chọc, ngược lại cố tình tránh các nàng.

Gió bỗng nổi lớn quanh phạm vi mười dặm. Mây đen lại kéo tới một mảng, không lớn lắm, nhưng đủ làm những người bên dưới nó có cảm giác bầu trời bị che khuất.

Đỉnh đầu Giang Lưu Vân vẫn là đám mây đỏ, mắt lão khép hờ giống như đang tu hành, thẳng hướng Đông mà đi, mặc các loại pháp thuật pháp bảo công kích ở trước mặt. Còn Diệp Thanh Tuyết vẫn một thân chớp động ánh sét, nhưng sấm sét nhấp nháy trong ấn quyết trên tay nàng đã càng lúc càng nhạt, thuật độn lôi cũng không mau lẹ như cũ. Giờ ai cũng đã nhìn ra được, pháp lực của nàng sắp cạn. Chuyện này cũng không lạ, bị đuổi giết từ Thiên La môn đến giờ đã mấy tháng, hơn năm mươi người truy đuổi hai người bọn họ lâu như vậy, chết đi cũng gần ba mươi tư người. Phần lớn trong đó lại là chết trong tay Diệp Thanh Tuyết, cho nên lúc này Diệp Thanh Tuyết cạn pháp lực là chuyện trong dự liệu.

Phía Đông núi Thúy Bình chính là Tú Xuân loan.

Phía trên Tú Xuân loan là Ác Long hạp. Tại thác nước ở đây, Trần Cảnh cảm nhận được từ phía Tây, hướng núi Thúy Bình có một trận mưa rền gió dữ ập xuống, trong đó nguyên khí hỗn loạn, nếu không tận mắt thấy, sẽ chỉ cảm giác đó là một cơn lốc xoáy đi ngang qua.

Trần Cảnh lập tức hóa thân vào sóng sông, lặn xuống nước mà đi.

Từ khi hãn thành Hà Bá đến nay chưa từng chiến đấu với người tu đạo. Hãn cũng không rõ hiện giờ mình thuộc cấp độ nào trong người tu đạo. Hãn vẫn còn nhớ rõ, năm đó mình nhập núi Thiên La thì do sư tỷ Diệp Thanh Tuyết thay thầy dạy phép, khi đó hãn từng hỏi qua:

- Thiên hạ có vô số môn phái tu hành, mỗi môn phái lại có phương pháp tu hành riêng, vậy làm sao để phán đoán ai cao ai thấp, chẳng lẽ mỗi lần đều phải đấu phép một hồi mới có thể xác định sao?

Lúc ấy Diệp Thanh Tuyết nói:

- Người tu hành trong thiên hạ rất nhiều, phương pháp tu hành vô số, nhưng bất kể thế nào thì đều không ngoài việc hấp thụ nguyên khí thiên địa cho mình dùng. Mà đã như thế sẽ không thoát được trình tự luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần, luyện thần phản hư.

Trần Cảnh cẩn thận hỏi ba cấp độ này có đặc điểm gì. Diệp Thanh Tuyết giải thích:

- Phương pháp luyện tinh hóa khí của các phái là khác nhau, nhưng đều là luyện hóa máu, tủy của bản thân, đẩy linh khí hút vào trong cơ thể qua máu, tủy để thành pháp lực bản thân, cũng chính là khí. Trạng thái đại thành có thể kết thành Kim Đan, cũng có một số môn phái gọi là Đạo Thai (dưỡng thai).

- Mà sau khi luyện khí hóa thần đại thành thì thai động thành anh (trẻ sơ sinh), tới luyện thần phản hư tức là Nguyên Anh hóa Nguyên Thần, hiển hóa hư không, không bị nhục thân trói buộc nữa, phun ra nuốt vào nguyên khí thiên địa mà không cần luyện hóa, đây cũng là cảnh giới Nguyên Thần tiên đạo trường sinh.

Ba cấp độ này cũng là ba đại cảnh giới để người tu đạo đắc đạo thành tiên, trong đó đương nhiên còn có những cấp độ nhỏ nữa, nhưng mỗi phái mỗi cách phân chia, không thể đánh đồng.

Trần Cảnh không biết mình đang thuộc cấp độ nào, hoặc đúng hơn là không biết sau khi mình rời khỏi khúc sông này thì bằng với người tu đạo ở trình độ nào. Bởi vì thần linh như hắc phải chịu hạn chế về địa vực, một khi rời khỏi địa vực mà mình quản lý, pháp lực chỉ gói gọn ở trong sắc phù. Bài

vị của hắc là Hà Bá, ngang với Sơn Thần, Thổ Địa. Bất kể là ở trong khu vực của mình mạnh mẽ bao nhiêu, một khi rời đi, chỉ cần có phẩm cấp bài vị tương đương thì pháp lực đều giống nhau.

Mà việc Trần Cảnh muốn biết là sắc phù Hà Bá của hắc ẩn chứa pháp lực tương đương với người tu đạo ở cấp độ nào. Tuy nhiên hiện tại Trần Cảnh sở hữu hai khúc sông, pháp lực gấp đôi Hà Bá của một khúc sông, mà chỉ cần thêm mấy năm nữa, hắc có thể ngưng tụ sắc phù của cả Loạn Lưu pha, đến đó ba cái sắc phù chung một chỗ, tương đương với ba vị Hà Bá rồi.

Mấy ngày nay, Trần Cảnh ngày đêm tụng Kinh Hà tế thần chú, chỉ cần còn ở trong khúc sông này, tuy rằng không thể hoàn toàn điều khiển linh lực của khúc sông, nhưng cũng không cần sợ bất kỳ kẻ nào. Khi mới đạt bài vị Hà Bá, hắc chỉ cảm thấy linh lực của khúc sông là vô hình vô chất, như sương như khói, có thể nhìn thấy, có thể cảm giác, thậm chí có thể sử dụng một chút, nhưng không cách nào hình thành lực lượng để mình an tâm. Còn bây giờ linh lực của khúc sông lại như binh sĩ dưới trướng, ra lệnh một tiếng sẽ như nước lũ tràn ra. Đây là những điều Trần Cảnh ngộ ra được, thế nhưng hắc mới nắm bài vị Hà Bá chưa được bao lâu, chưa thể điều khiển linh lực khúc sông này như là một phần thân thể.

Phép vọng thần có thể quan sát sinh khí của con người, có thể dò xét linh mạch trong lòng đất, lại có thể xem đan khí của kẻ tu hành, cũng có thể nhìn thấu chân thân của yêu quái.

Hắc tĩnh thần, nhắm mắt, khi mở mắt lại thì bên trong đó mơ hồ có sóng sông cuộn cuộn. Chỉ thấy cách đó mấy chục dặm, mây đen như mực, gió cắt như đao. Phía ngoài cùng trong khu vực đó lại có hơn mười người đang thúc dục pháp thuật pháp bảo, mơ hồ hình thành một loại trận pháp để vây kín người bên trong lại.

Qua phép vọng thần, nguyên khí thiên địa trong phạm vi mây đen che phủ giống như mạch nước ngầm vô hình, đang điên cuồng chuyển động. Chợt có một con chim bị cuốn vào trong đó, nháy mắt đã bị xé nát.

Nguyên khí thiên địa bao vây lấy những người đó, làm cho người bên ngoài chỉ thấy một vùng đen kịt, gió dữ thét gào, sấm chớp ì ùng, chứ không thấy rõ người bên trong.

Nhưng Trần Cảnh chẳng những nhìn rõ hơn mười người ngay sát phía ngoài, ai nấy đều có pháp lực cường đại, pháp thuật huyền diệu kinh người; thậm chí còn nhìn rõ được hai người bị vây ở giữa. Một người trong đó là chưởng môn của hãn ngày xưa, còn một người là người có nghĩa thầy trò nhưng lại không có danh thầy trò với hãn, sư tỷ Diệp Thanh Tuyết.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 31: Thế Giới Đen Trắng

oOo

Trần Cảnh cảm thấy khó có thể tin nổi. Hãn thành Há Bá đã sắp hơn bốn tháng, vậy mà Diệp Thanh Tuyết vẫn còn bị vây giết.

Trần Cảnh nhìn rõ trạng thái của Diệp Thanh Tuyết, sao có thể không nhận ra pháp lực của nàng gần như khô kiệt rồi. Còn Giang Lưu Vân thì không quan tâm, chỉ thấy lão tiếp tục đập không đi về trước.

Trần Cảnh cực kỳ giận dữ, sờ trường kiếm bên hông, muốn ngự kiếm bay lên. Thế nhưng khi thấy những người kia đang đi về hướng Tú Xuân loan thì hãn ngừng lại, nghĩ thầm chờ bọn họ tới trên không Tú Xuân loan mới cứu Diệp Thanh Tuyết thì sẽ nắm chắc hơn một chút. Chỉ cần ở trong khúc sông này, hãn sẽ không sợ bất kể kẻ nào.

Tần Hộ trong thần miếu Thổ Địa cũng cảm nhận được một luồng lực lượng hỗn loạn sôi trào trên trời, nhưng gã không để tâm. Lúc này trong đầu gã chỉ còn con sâu độc kia. Hồn cổ này không giống với sâu độc bình thường. Lúc đầu nó chỉ là một loại thuật khống chế linh hồn, dùng để khống chế những yêu linh cường đại trong hồng hoang, sau mới từ từ phát triển đến mức có thể khống chế cả người trong Tiên đạo.

Con sâu độc này tên là Mê Thiên Điệp. Trước khi trở thành một phần trong cổ thuật thì nó không có bao nhiêu uy lực, tác dụng chủ yếu là mê loạn ý chí, dù là người trong Tiên đạo cũng chịu ảnh hưởng ít nhiều, nhưng không bao lâu sẽ hồi tỉnh, thân thể cũng không bị thương tổn. Nhưng kể từ lúc vu tộc phát hiện ra nó thì đã luyện nó thành một loại hồn cổ có uy lực cực lớn, khiến người trúng phải sẽ bị mê hoặc thần hồn, bị người gieo cổ khống chế.

Tần Hộ ngẫu nhiên đoạt được hồn cổ đã được luyện sẵn này, hiện tại chỉ cần tế ra là được.

Không gian bên người gã vặn vẹo, xuất hiện ảo ảnh một con sông, trong đó có một con sâu nhỏ trong suốt như giọt nước mưa đang không ngừng vùng vẫy thân hình mềm mại không xương.

Tĩnh tâm, ngưng thần, vong ngã.

Trong tâm trí Tần Hộ giờ chỉ còn một tia bản ngã. Nếu lúc này có người dùng cách cầu nguyện để nguyện rửa Thổ Địa thì có thể giết gã dễ như trở bàn tay. Ở lúc tế ra hồn cổ, gã chỉ còn để lại trong tâm trí một luồng ý niệm để mình không bị mê man đi, còn phần lớn ý niệm đều đã dung nhập vào bên trong con sâu độc.

Lạnh như băng, mờ mịt, vô tình.

Đây là những gì Tần Hộ cảm nhận được khi dung nhập ý niệm vào sâu độc. Qua hai mắt của con sâu, gã chỉ thấy thế giới toàn là hai màu đen trắng, không phải là thế giới muôn ngàn màu sắc mọi khi. Bất kể mặt đất hay bầu trời đều là những mảnh đen trắng xen lẫn với nhau.

Con sông nơi sâu độc đang vẫy vùng toàn là một màu đen, như sương mù dày đặc chảy xuôi trong trời đất, thì thoáng mới xuất hiện một vài điểm trắng.

Những ánh sáng trắng này là linh khí dương tính. Tần Hộ có thể nhìn thấy phần lớn chúng nó đều phiêu tán trên không trung, còn một bộ phận hình như bị thứ gì đó hấp thu mà đang bay về cùng một hướng.

Sâu độc uốn éo thân thể trong suốt ở giữa sông, vừa chạm vào một trong những điểm sáng kia thì đột nhiên biến mất, mà điểm sáng lại chỉ hơi khựng lại rồi tiếp tục bay về phương hướng cũ.

Sâu độc dung nhập vào bên trong điểm sáng. Ý niệm của Tần Hộ tương thông với sâu độc, lập tức từ trong điểm sáng cảm nhận được một cảm giác ướt át, lại nương theo một luồng lực hút mơ hồ mà bay bổng lên, lúc trái lúc phải, lúc trên lúc dưới. Tần Hộ không thể khống chế nổi, nhưng cũng không hề lo lắng, cứ để mặc điểm sáng mang theo sâu độc bay vào hư không mờ mịt.

Rốt cuộc, trong mắt gã xuất hiện bầu trời với hai màu đen trắng âm dương, ngay sau đó lại nhìn thấy một người đứng trên mặt sông. Trong thế giới đen trắng này, đối phương cũng chỉ có hai màu, nhưng hình dáng rất rõ ràng, mày kiếm, mắt sao, tóc đen bay loạn, thân hình hơi gầy, đang ngẩng đầu nhìn trời, sắc mặt bình tĩnh mà chăm chú.

Gương mặt này, Tần Hộ không thể nào quên, vừa nhìn thấy thì lòng lập tức dâng lên hận ý. Đối phương đột nhiên cảnh giác nhìn bốn phía, trong mắt như lấp lánh sóng nước. Tần Hộ biết đây là phép vọng thần.

Gã cả kinh, bởi ánh mắt của đối phương quét qua khiến gã có cảm giác bị nhìn thấu. Thế nhưng đối phương chỉ là ngẩng đầu lên, không để ý tới nữa, giống như không phát hiện cái gì. Tần Hộ lập tức hiểu rằng đối phương không thấy mình, mà phép vọng thần của gã cũng không cách nào chứng kiến những điểm sáng kia, nhiều nhất chỉ có thể cảm nhận. Đến giờ gã mới phát hiện con sâu độc này thật sự đặc biệt, qua con mắt của nó có thể nhìn thấy một bầu trời hoàn toàn khác, thấy được rất nhiều thứ mà trước kia không thấy.

Từng điểm sáng bay vào thân thể đối phương. Tần Hộ có thể nhìn thấy những điểm sáng này dung nhập cả vào trong sắc phù của Trần Cảnh, hóa thành từng giọt nước sông. Gã đương nhiên biết nước sông bên trong sắc phù mới là pháp lực để đối phương mang theo khi rời khúc sông này. Bản thân gã cũng thế, một khi rời trấn Quân Lĩnh sẽ không thể sử dụng linh lực của vùng đất mình làm Thổ Địa, chỉ có thể sử dụng pháp lực trong sắc phù.

Tần Hộ có chút căng thẳng theo khoảng cách mỗi lúc một gần lại, nên không chú ý tới bầu trời càng lúc càng nhiều mây. Nếu lúc này gã có thể tự chủ mà nhìn trời, sẽ thấy được màn pháp thuật dày đặc như pháo hoa, ở góc nhìn chỉ có hai màu đen trắng cũng có thể đẹp đến như thế.

Trong gió đen, từng luồng sấm sét có vẻ chói mắt khác thường. Diệp Thanh Tuyết co hai tay vào trước ngực, lòng bàn tay xòe ra hướng lên trời thành hình đóa hoa sen, bên trong nhấp nháy ánh chớp.

Ở phía sau nàng, có một yêu quái đầu mọc hai sừng, lưng mở cánh thịt, toàn thân phủ trong khói đen đuổi theo. Mỗi lần Diệp Thanh Tuyết cất bước, dưới chân nàng sẽ có chớp lóe lên, sau đó thân thể biến mất trong hư không, tới khi hiện lại đã ở cách đó một đoạn xa. Mà tại vị trí nàng biến mất sẽ luôn có mấy đòn pháp thuật hoặc pháp bảo đánh tới, khiến không gian cũng tán loạn lên như sóng biển.

Ngọn lửa đen cứ đột nhiên xuất hiện, tựa như có thể đốt cháy cả gió, nhưng mỗi lần cũng chỉ đánh trúng được ảo ảnh của Diệp Thanh Tuyết.

Yêu quái đánh một quyền tới, khí thể như núi, tràn ngập khí tức hủy diệt, có điều lần nào cũng thất bại, khiến nó giận dữ gầm lên liên tục.

Tần Hộ cách Trần Cảnh càng ngày càng gần, một trượng, một thước, rồi đã gần chạm tới thân thể đối phương. Gã mừng thầm, chỉ cần tiến được vào cơ thể Trần Cảnh là đã thành công một nửa. Đột nhiên, một cơn gió thổi tới, điểm sáng lại bị đẩy lệch hướng.

Trần Hộ vô cùng tức giận, nhưng cũng không có cách nào. Cũng may điểm sáng đang chứa gã chỉ bị thổi ra xa ba trượng.

Ba trượng, hai trượng, một trượng, chín thước, sáu thước, khoảng cách mỗi lúc một gần... Tần Hộ cảm thấy căng thẳng, ba thước, một thước, chỉ một bước nữa là đã tới. Nhưng đúng lúc này điểm sáng lại dừng lại, bởi vì luồng lực hút hấp thu linh khí trên người Trần Cảnh đã biến mất.

Diệp Thanh Tuyết cảm giác có lẽ mình sẽ chết. Nàng bảy tuổi nhập núi Thiên La, tới nay cũng chưa từng xuống núi, mà lần đầu tiên rời núi lại là lúc Thiên La môn bị diệt môn. Nàng sử dụng lời thuật xuất thần nhập hóa, rất nhiều nhân vật thành danh đã lâu cũng chết dưới Cửu Tiêu Thần Lô của nàng. Nhưng mà tu vi của nàng cuối cùng cũng chỉ là luyện khí hóa thần, không vào Tiên đạo, pháp lực sẽ có lúc khô cạn. Vì thế, hẳn là nàng sẽ lập tức chết đi. Thế nhưng trên mặt của nàng lại không hề có vẻ oán hận hay không cam lòng, vẫn chỉ một vẻ bình thản không màng danh lợi.

Pháp lực của nàng đã khô cạn. Một ngọn lửa đen theo gió mà sinh, nháy mắt nuốt lấy nàng. Đồng thời, ác quỷ đầu hai sừng kia cũng đánh xuống một quyền. Diệp Thanh Tuyết như một con bướm bướm bị gãy cánh, lao đảo rơi xuống. Trên người nàng, ngọn lửa đen vẫn bọc kín lấy, giống như thời khắc phượng hoàng lửa chuẩn bị niết bàn.

- Hắc hắc... Chư vị đạo hữu, bản đạo muốn người này. Ta sẽ luyện chế ả thành linh vệ, thứ trên thân Giang Lưu Vân thì tặng các vị.

Một đạo sĩ tay cầm một chiếc lá khô, cười lớn nói.

Nói xong, y ném chiếc lá trong tay ra. Chiếc lá theo gió mà lớn dần, che kín cả bầu trời, muốn bọc lấy Diệp Thanh Tuyết.

Không có ai tranh giành với y. Cả đám lại quay đầu đuổi theo Giang Lưu Vân còn đang đập gió mây mà bước trên không.

Ở trong mắt bọn họ, Diệp Thanh Tuyết đã là một người chết.

Diệp Thanh Tuyết lâm vào ảo giác. Nàng cảm giác toàn thân mình, ở mỗi một tắc da thịt, đều đang bùng cháy. Ngọn lửa kia dường như có thể đốt tới linh hồn, khiến trong khoảnh khắc nàng có cảm giác hồn của mình sắp tán, toàn thân vô lực, thân thể như bị biến mất, chỉ còn một tia ý thức trong đầu. Nàng cố gắng mở to mắt ra, muốn nhìn đất trời này một lần cuối cùng, và đập vào mắt nàng là bầu trời đầy sao.

Vẫn là bầu trời mà nàng đã xem hơn mười năm nay. Từ khi nhập núi Thiên La tới giờ, nàng một mực ở sau núi tu hành. Nàng không thích ngồi trong phòng đá tọa, lại thích ngồi trên nóc nhà, dưới trời sao. Nàng thường xuyên ngẩng đầu lên nhìn những vì tinh tú, mà lúc ấy tựa như chúng nó đang nói: đến đây, đến gần đây chơi nào. Cũng vì thế, nàng nỗ lực tu luyện, để mong có một ngày có thể cười mây bay lên chín tầng trời, ở cùng một chỗ với sao trời.

Đúng lúc này.

Choeng...

Một tiếng kiếm ngân mãnh liệt đột nhiên vang lên. Tần Hộ dung nhập hồn cổ ở gần nhất nên cảm giác càng rõ ràng. Ở khoảnh khắc tiếng ngân kia vang lên, một luồng sát niệm phô thiên cái địa giống như nước đá lạnh băng dội thẳng vào linh hồn y, khiến tâm thần của y nhất thời lâm vào trạng thái kết băng. Tuy loại trạng thái này chỉ tồn tại trong tích tắc, nhưng đủ khiến y vô cùng kinh hãi sau khi tỉnh lại.

Diệp Thanh Tuyết đã nhắm mắt lại, trong tai nghe thấy âm thanh kia, lại cảm giác như hư ảo ở cuối chân trời. Là ai rút kiếm? Nàng bỗng nhớ tới mình có một sư đệ cứng đầu không chịu học pháp thuật, chỉ một lòng tế kiếm, cũng không biết có còn sống hay không. Nếu hắn còn sống, kiếm của hắn khi ra khỏi vỏ hắn cũng ngân vang như vậy.

Sát khí tràn tới như sóng dữ. Diệp Thanh Tuyết cảm nhận được sát khí lạnh như băng thì cũng thanh tỉnh lại, cảnh tượng trước mắt lại trở về hiện thực. Chỉ thấy mây đen trên bầu trời bị một luồng sáng trắng như tuyết chém tan chính giữa, mà luồng sáng kia vẫn không ngừng lại, đang bay về phía nàng.

Nàng thấy rõ, đó là một thanh kiếm, một thanh kiếm rất quen thuộc.

Quanh thanh kiếm kia có vầng sáng trắng mờ lung bao phủ, lại như có ảo ảnh một dòng sông theo kiếm sinh ra. Kiếm đi tới đâu, nước sông tràn theo tới đó.

- Kẻ nào dám nhúng tay vào chuyện của chúng ta, không sợ hình thần câu diệt sao?

Diệp Thanh Tuyết không nghe thấy tiếng trả lời. Nàng chỉ thấy phần thân kiếm kia đột nhiên rung lên, một kiếm hóa thành hai, hai hóa thành ba, ba hóa thành tầng tầng bóng kiếm. Trong nháy mắt, vô số bóng kiếm xoay chuyển điên cuồng rồi xé tan chiếc lá khô không lồ sắp ụp lên nàng.

Kiếm quang bao phủ lấy Diệp Thanh Tuyết. Ảo ảnh một dòng sông tràn tới, dập tắt ngọn lửa trên người nàng. Sóng sông hình thành một đám bọt sóng nâng nàng tiến về hướng Tú Xuân loan.

Đám người vốn định rời đi để đuổi theo Giang Lưu Vân lập tức xoay người, giậm dừ quát lên rồi ngự không mà đến. Con yêu quái còn không hề e ngại mà chộp vào thân kiếm, toàn thân nó dày đặc khói đen.

Chiếc lá khô đã hóa thành mảnh nhỏ cũng như bụi trần lao về thân kiếm.

Ngọn lửa màu đen như như lửa trời ập xuống.

Một thanh Quý Đầu đao chém thẳng tới, như muốn chẻ cả Diệp Thanh Tuyết lẫn kiếm kia thành hai nửa...

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 32: Cơ Duyên

oOo

Một cơn sóng sông theo kiếm mà xuất hiện, nâng Diệp Thanh Tuyết né sang, sau đó thanh kiếm kia chặn ở trước người của nàng.

Mây đen do đại chiến hình thành lúc trước đã bị kiếm chém tan, hiện giờ cả phạm nhân cũng có thể nhìn rõ cảnh tượng trên bầu trời.

Trần Cảnh đứng trên mặt sông, hít sâu một hơi. Linh khí ở giữa sông tràn vào trong miệng hắn, theo xuống đan điền, tiến vào bên trong sắc phù.

Ngay sau đó, một tràng tiếng đọc thần chú vang lên, âm thanh trúc trắc không rõ, nhưng lại khiến nước sông cuộn trào. Trong phút chốc, kiếm kia theo âm thanh mà dựng thẳng lên, sát khí tận trời. Ảo ảnh một dòng sông bao lấy bên ngoài thanh kiếm, biến nó thành một con rồng nước bay lên không trung. Kiếm tỏa ra từng đợt sát khí như rồng ngâm, khí thể thổi quét thiên địa vạn vật. Nơi ánh kiếm đi qua, bất kể là mây đen, hay ngọn lửa phô thiên cái địa, hay muôn mảnh lá khô nhìn như có thể cắn nuốt vạn vật linh khí, hay ác quỷ hai sừng, hay tướng quân cầm Quỷ Đầu đao, tất cả đều bị thổi quét trong nháy mắt.

Diệp Thanh Tuyết vừa chạm tới mặt sông thì trên bầu trời có bốn người hiện thân. Sắc mặt mỗi người đều là kinh ngạc xen lẫn hoài nghi. Trần Cảnh cầm lấy thanh kiếm đã quay về vỏ, đứng yên trên mặt sông, ngẩng đầu nhìn bầu trời, áo xanh bay bay.

- Người là ai?

Đạo sĩ tay cầm lá khô thất kinh, hỏi.

- Ta là Hà Bá nơi đây.

- Đã theo Thần đạo, tại sao còn nhúng tay vào việc của Tiên đạo.

- Nàng là sư tỷ của ta.

Sắc mặt bốn người biến hóa, ai nấy như có suy nghĩ riêng.

- Người là đệ tử Thiên La môn?

- Được chư vị đại đại diệt môn, may mắn thoát được mạng tàn, an thân tại đây.

- Nếu người đã nhập Thần đạo, thì không còn là người trong Tiên đạo nữa, không thể xen vào việc của Tiên đạo.

- Ta mặc kệ cái gì Tiên đạo Thần đạo, ta chỉ biết nếu hôm nay sư tỷ của ta chết, mặc chân trời góc biển cũng nhất định chém tận giết tuyệt các người.

- Cuồng vọng!

- Sao so được với các người diệt môn của ta. Ba nghìn đệ tử Thiên La đều chết trong tay các người, ai cuồng vọng?

- Đó là Giang Lưu Vân gây tội thì phải chịu tội.

- Ha ha, vậy sao không đuổi theo Giang Lưu Vân, vậy ở đây định lấy mạng sư tỷ đệ chúng ta sao?

Bốn người này cũng không phải là hạng người đơn giản. Nếu là trước kia, bất kỳ người nào cũng có thể dễ dàng lấy tính mạng của Trần Cảnh.

Nhưng bây giờ hẳn là Hà Bá, thân mang lực lượng của ba khúc sông, đúng là làm bốn người đều không dám làm bừa.

Bốn người nhú mắt lại, hư không ngưng tụ, nhiệt độ đột nhiên giảm xuống. Trần Cảnh đứng yên, kiếm ngang hông, ánh mắt sắc bén.

Chỗ khác nhau của Thần đạo và kẻ tu hành Tiên đạo là ở việc kẻ tu hành nạp nguyên khí thiên địa cho mình dùng, tu được một thân pháp thuật thần thông, đi được khắp thiên hạ. Còn thần thì chịu hạn chế về địa vực, chỉ có ở địa vực mình làm chủ mới vô cùng mạnh mẽ. Nếu muốn khác biệt, trừ phi là các chính thần trên Thiên đình.

"Kengggg..."

Kiểm kêu trong vỏ, sát ý như băng.

Bốn người biến sắc. Bọn họ đương nhiên biết đây là dấu hiệu người luyện kiếm đạt tới cảnh giới kiếm tâm thông linh, kiếm và tâm tương thông, lòng sinh sát niệm thì kiếm sẽ tự phát tiếng kêu. Bốn người đưa mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được kinh ngạc cùng ý muốn rút lui. Có lẽ đây là do mỗi người đều muốn lùi nên mới cảm giác như vậy từ người khác. Im lặng chốc lát, đạo nhân mặc đạo bào màu lam có thêu ngọn lửa xoay người, đuổi theo hướng Giang Lưu Vân bỏ chạy. Ba người còn lại cũng nhìn thoáng Trần Cảnh, sau đó nhanh chóng đạp không rời đi.

Trần Cảnh đợi mấy người đi hẳn mới xoay người lại nhìn Diệp Thanh Tuyết. Nàng đã tỉnh, thoát nhìn cũng không chịu tổn thương nào.

Nàng cũng đang nhìn Trần Cảnh, hàng mi cong hơi thưa, con mắt trong suốt sáng ngời, sắc mặt có chút tái nhợt, ngay cả môi cũng trắng bệch không chút huyết sắc, nhưng lại khiến cả người có vẻ thanh tịnh khác thường.

Nàng mím môi cười khẽ, trong mắt hiện vẻ vui mừng.

- Hóa ra sư đệ còn sống, thật tốt.

Giọng nói và cách xưng hô quen thuộc làm Trần Cảnh có cảm giác như mọi chuyện chỉ mới vừa ở ngày hôm qua.

- Vâng, sư tỷ, đệ còn sống.

Trần Cảnh cũng cười, đáp.

- Đệ thành Hà Bá?

Diệp Thanh Tuyết nhìn Trần Cảnh từ trên xuống dưới, tựa như muốn nhìn Trần Cảnh thay đổi thế nào.

- Vâng, sư tỷ, giờ đệ là Hà Bá rồi.

- Cũng tốt, đệ tu kiếm, thành thân càng có thời gian tế kiếm mà lại không bỏ tu hành, rất thích hợp.

Nàng vui mừng nói. Trần Cảnh có thể cảm thấy nàng thật sự vì mình mà cao hứng.

Nhưng Trần Cảnh lại lắc lắc đầu, không tiếp tục đề tài này, nói:

- Sư tỷ, tỷ ở lại đây tu hành đi, đệ sẽ xây cho tỷ một động phủ.

Diệp Thanh Tuyết lắc đầu, cười nói:

- Không được, ta lập tức đi rồi.

- Đi đâu?

- Chưởng môn sư thúc còn đang bị đuổi giết.

- Mặc kệ lão ta, lão ta cũng không phải người tốt.

Diệp Thanh Tuyết không có lên tiếng, lại quay đầu đi.

- Sư tỷ, tất cả mọi người đều nói chương môn giết sư phụ, tỷ tin không?

Trần Cảnh cẩn thận hỏi.

- Không nên nói việc này, cũng không nên tin.

Diệp Thanh Tuyết ngẩng đầu. Đây là lần đầu tiên Trần Cảnh thấy nàng có vẻ tức giận, cho nên hăn cũng không nói nữa.

- Ta phải đi. Tính đệ cứng cỏi là chuyện tốt, nhưng chuyện gì cũng có hai mặt, hiện tại chỉ có một mình thì phải càng thêm tu tâm dưỡng tính, không nên tùy tiện tranh đấu với người... Ta đi đây... Nhớ là không nên tùy tiện tranh đấu với người, tĩnh tâm tu hành.

Nàng vừa nói vừa bay lên không. Trần Cảnh còn chưa kịp nói gì, nàng đã dùng thuật độn lôi đi mất dạng.

Diệp Thanh Tuyết không có chịu thương tổn gì, chỉ hao hết pháp lực mà thôi. Sơn Thần núi Thúy Bình có thể cho người khác mượn pháp lực của một núi, Trần Cảnh tự nhận bây giờ mình còn chưa thể cho mượn pháp lực, nhưng vẫn có thể lấy linh lực của khúc sông giúp người khôi phục pháp lực và chữa thương.

Hà Bá và Sơn Thần có bài vị ngang hàng, nhưng mỗi khi Trần Cảnh nhớ tới thủ đoạn của Sơn Thần núi Thúy Bình thì đều cảm thấy bí hiểm.

Hăn ngẩng đầu nhìn Diệp Thanh Tuyết vội vã rời đi, đột nhiên nường mảy, một cảm giác đau đớn đến tột cùng xông tới. Từ xa xa chỉ thấy hăn ngã thẳng vào giữa sông, trong đôi mắt vẫn phản chiếu bóng hình Diệp Thanh Tuyết dần trôi xa...

Nước sông bao phủ, Trần Cảnh chìm nhanh vào trong nước. Một con tôm đỏ thật lớn và một cái vỏ sò phủ rêu xanh xuất hiện ở dưới thân thể của hắn, đẩy hắn vào trong động phủ. Chúng nó không cảm thấy có chỗ nào lạ thường trên người Trần Cảnh, cho nên chỉ biết đưa Trần Cảnh vào bên trong, cẩn thận trông chừng.

Đau đớn ập tới từng đợt, không thể nào ngăn cản, bởi vì chúng đến từ trong linh hồn.

Bên trong thần hồn của Trần Cảnh, một con sâu trắng như tuyết đang cắn từng nhát từng nhát lên sắc phù lòng sông kia, còn Trần Cảnh lại chỉ có thể bất lực trợn mắt nhìn. Mỗi lần con sâu kia cắn một cái, sẽ truyền tới cảm giác đau thấu tim, mà con sâu cũng sẽ lớn thêm một chút.

Sắc phù đã dung hợp cùng linh hồn của Trần Cảnh, bởi thế mỗi nhát cắn kia tương đương cắn lên linh hồn của hắn. Cơn đau như kim châm muối xát để hắn gần như phát điên. Hắn không thể trấn áp con sâu, bởi vì nó đan xen giữa hữu hình và vô hình, lại tan vào trong linh khí, dung hợp cùng một chỗ với linh hồn...

Trần Cảnh không biết con sâu này là thứ gì. Giờ hắn chỉ biết toàn tâm tìm cách đuổi nó ra ngoài. Hắn biết mình bị ám hại, nhất định phải mau giết con sâu này, nếu không linh hồn sẽ bị cắn nuốt, thân thể biến thành công cụ cho kẻ khác.

Lòng sông đột nhiên nứt vỡ ra, hóa thành sương khói màu trắng. Con sâu càng ngày càng lớn kia tựa như biết Trần Cảnh muốn làm gì, khẽ vẫy mình rồi hiện ra trong màn sương khói, tả xung hữu đột không cho sương khói ngưng kết.

Như thế vài lần, đột nhiên một tiếng hét lớn vang lên, một bóng mờ xuất hiện.

Cái bóng kia hút mạnh, sương khói đầy trời tự chui cả vào trong miệng. Bóng mờ lập tức rõ ràng hơn, chính là Trần Cảnh, áo xanh, mắt lạnh, cầm trong tay một luồng sáng trắng hình kiếm, sát khí lẫm liệt.

Đây là ý niệm của hắc thành hình. Hắc há miệng quát:

- Người là Tần Hộ?

Sâu không trả lời, hắc bèn vùng kiếm chém tới.

Đúng lúc này, con sâu kia đột nhiên kêu to. Trần Cảnh run lên, tinh thần mê muội, trời đất quay cuồng, cảm giác như bị ai đó đánh một đòn thật mạnh vào sau gáy. Ngay sau đó, sâu đột lại rít lên một tiếng bén nhọn. Trần Cảnh chỉ cảm thấy cảm giác đau đớn chuyển thành hơi tê rồi khuếch tán đến toàn thân, vô cùng sáng khoái. Cả người hắc như bồng bềnh trên không trung, trước mắt hóa thành một biển hoa, muôn hoa khoe sắc, mắt không nhìn thấy điểm cuối.

Giữa lúc hoảng hốt, Trần Cảnh có một loại ảo giác, tựa như nơi này là một thế giới chân thật, còn bản thân mình từ nhỏ đã sống ở đây. Hắc cố gắng tự phủ nhận, tự nói với mình đây là ảo giác, là bị mê hoặc, thế nhưng ý niệm trong đầu lại càng ngày càng mơ hồ.

Hương hoa tỏa ngát, vô số cánh bướm đủ màu bay múa trong biển hoa. Trần Cảnh nhìn theo cánh bướm, tâm cũng bay lên theo, trôi nổi giữa vô vàn đóa hoa từ lúc chúng nở rộ đến lúc chúng điêu tàn, một mùa rồi lại một mùa. Không biết qua bao lâu, Trần Cảnh đã mất đi phương hướng. Hắc cảm giác mình lúc thì biến thành một bông hoa, lúc lại biến thành một con bướm bướm.

Trong không gian ảo cảnh này, luân phiên hoa nở hoa tàn, mà ở thế giới hiện thực thì đã là bước vào đông.

Bầu trời một màu ảm đạm, cả hai bên bờ sông lúc Diệp Thanh Tuyết mới rời đi còn xanh ngắt, giờ cũng đã biến thành xám xịt.

Không gian âm u như sắp có tuyết, mà cũng đã tới lúc tuyết rơi.

Một bông, hai bông, ba bông...

Bông tuyết bay lả tả, lặng thinh rơi từ cao xuống sông Kinh Hà rồi bị hòa tan, biến mất.

Bờ sông lại từ từ đổi sắc, mặt sông bắt đầu kết băng, cả đất trời là một màu trắng xóa.

Trong miếu Hà Bá, hương khói vẫn không bị đoạn, thi thoảng lại có người tới dâng hương. Nhan Lạc Nương là người hay tới đây nhất. Từ khi đông về, số lần nàng xuất hiện ở đây càng nhiều, mỗi lần đều ngồi ở cửa nhìn ra mặt sông.

Đột nhiên có một ngày, Nhan Lạc Nương lại đi vào miếu Hà Bá thì nhìn thấy một người phụ nữ trung niên không dính nửa điểm bụi trần, mặc trên người một chiếc đạo bào màu xanh nhạt, tóc búi kiểu đạo sĩ, ngoài ra không mang món đồ trang sức nào cả.

- Bà là ai?

Nhan Lạc Nương nghi ngờ hỏi. Nàng cũng không sợ, bởi vì đây là miếu Hà Bá. Trong lòng của nàng, miếu Hà Bá này là chỗ an toàn nhất.

Đối phương không trả lời câu hỏi, chỉ mỉm cười, nói:

- Tương phùng tức là hữu duyên, bản đạo muốn thu người làm đồ đệ, người có bằng lòng không?

Nhan Lạc Nương chưa từng gặp qua người tu hành, nhưng không lạ, bởi những người già trong thôn thường xuyên kể những truyền thuyết xa xưa, mà ngay cả Hà Bá chém yêu nàng cũng đã thấy tận mắt. Nàng lập tức hỏi:

- Được, nhưng bà có bản lĩnh gì để dạy ta?

- Ha ha, vậy người xem cho kỹ.

Dứt lời, nữ đạo nhân vẫy tay lên bầu trời ngoài miếu, hô khẽ một tiếng:

- Đến... Đến... Đến...

Nhan Lạc Nương trợn trừng mắt, nhìn thấy một đám mây trên trời từ từ hạ xuống, như là một con diều được chủ nhân thu dây lại kéo về. Lúc đầu còn không rõ ràng, thẳng đến khi đám mây kia càng lúc trông càng lớn, cuối cùng bao phủ cả miếu Hà Bá lại, thì nghe nữ đạo nhân thì thầm:

- Thu!

Đám mây kia lập tức biến thành một đám bông, bị nữ đạo nhân cầm lấy trong lòng bàn tay.

- Người xem, bốn sự này có thể làm sư phụ người chưa?

Nữ đạo nhân trung niên hỏi.

Nhan Lạc Nương lại quay đầu nhìn thoáng qua tượng Hà Bá, nói:

- Bốn sự này không coi vào đâu, Hà Bá của Tú Xuân loan chúng ta có thể trăm yêu trừ ma, thần thông quảng đại, bà có thể so được sao?

- Ha ha, trời đất rộng lớn, thuật pháp vô cùng, hã có ta không chắc có, ta biết hã không nhất định biết, sao có thể so như vậy được. Nếu tu hành chỉ để đấu phép so thần thông, thì có khác gì đám phàm phu tục tử thích tranh đấu tàn nhẫn nữa?

Nhan Lạc Nương chớp mắt nhìn đối phương, cái hiểu cái không, nhưng trong lòng cảm thấy người này nói rất cao thâm, cực kỳ giống cao nhân đặc đạo.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 33: Phong Ấn

oOo

- Xem ra duyên phận giữa ta với người chưa tới. Ta ở chỗ này chờ người ba ngày. Ba ngày sau, nếu như người tới, đó là có duyên phận thầy trò với ta.

Nữ đạo nhân nói xong bèn vút đám mây trong tay lên mặt đất, mây trắng lập tức hóa thành giường mây. Nữ đạo nhân sai bước, Nhan Lạc Nương không nhìn thấy nữ đạo nhân xuất hiện trên giường mây như thế nào, chỉ thấy đối phương đã khoanh chân nhắm mắt. Nàng cũng không nói gì, chỉ xem thêm một lát rồi xoay người đi vào trong miếu.

Nàng không biết từ khi nào thì mình lại muốn tu hành. Hôm nay nghe có người nói muốn thu mình làm đồ đệ, trong lòng nàng vô cùng cao hứng, nhưng lại không thể quyết định ngay. Mẹ mất từ khi nàng còn nhỏ, hai cha con nàng sống nương tựa vào nhau. Giờ nếu nàng đi rồi thì cha phải làm sao bây giờ?

Nàng mãi vẫn không thể quyết định, vừa bước đi vừa cố ép chặt ý muốn theo người nọ tu hành xuống. Ngày sau nàng sẽ gả cho Vương Viên ở trấn trên làm tiểu thiếp, đây là ước định từ mấy năm trước, nàng không thể thay đổi, cả cha nàng cũng thế.

Tuyết rơi liên tục, phủ lên mặt đất một lớp áo trắng, ngàn dặm đóng băng.

Đảo mắt đã qua ba ngày.

Trên con đường bị tuyết phủ dày, một cô gái mặc áo trắng, bước thấp bước cao đi tới, vẻ mặt tuy có chút buồn bã, nhưng lại đầy kiên nghị.

Nàng bước vào miếu Hà Bá thì đã thấy nữ trung niên kia đang ngồi đả tọa trên giường mây. Nàng bình tĩnh nhìn một hồi, hỏi:

- Bà còn muốn thu ta làm đồ đệ sao?

- Ta nói rồi, ta chờ người ba ngày.

- Đồ nhi bái kiến sư phụ!

Nhan Lạc Nương quỳ xuống, lạy ba lạy.

Nữ đạo nhân trên giường mây vung tay lên, một đám mây xuất hiện dưới thân Nhan Lạc Nương, nâng nàng lên, sau đó bay lại hợp với giường mây rồi bay ra khỏi miếu Hà Bá, nâng dần lên tới bầu trời.

Nhan Lạc Nương nhìn rõ trên mặt đất có người đuổi tới tìm, trong đó cũng có người ngẩng đầu, thế nhưng căn bản không nhìn thấy được nàng.

Mây trắng từ từ bay đi, thôn Hà Tiên càng ngày càng xa khuất, sông Kinh Hà cuộn sóng cũng bé dần lại chỉ bằng dòng suối nhỏ.

Bên trong Tú Xuân loan, Hồng đại hiệp và vỏ sò phủ rêu xanh rớt cuộc thở phào một hơi. Chúng nó đã kết nội đan, cho nên cảm giác cực kỳ nhạy bén. Chúng nó cảm nhận được sát khí từ nữ trung niên mặc đạo bào xanh nhạt kia. Chúng nó không biết sát khí này có phải dành cho Hà Bá gia đang

hôn mê hay không, nhưng Trần Cảnh bất tỉnh khiến chúng nó phải cảnh giác trăm bề.

Trần Cảnh vẫn chưa tỉnh lại. Chúng nó không biết Trần Cảnh có chuyện gì, chỉ cảm giác được khí tức trên thân hắc pháp phù bất định, mà tới mấy ngày hôm nay thì càng lúc càng suy yếu.

Nhan Lạc Nương biến mất ở thôn Hà Tiền giống như một cơn sóng lớn. Nhưng theo thời gian trôi qua, sự kiện này chậm chậm im ắng xuống. Cuộc sống của mọi người vẫn yên ả như cũ, chỉ khác là trước miếu Hà Bá thiếu đi một cô gái hay ngồi tựa cửa trông sông. Có điều giới tu hành trong vòng ngàn dặm lại chấn động rồi.

Thiên La môn cực thịnh vào ba trăm năm trước bị diệt, còn chương môn hiện tại dựa vào một viên ngọc xanh thần bí ngăn được tất cả công kích. Điều này làm cho rất nhiều người nghe xong tin lập tức hành động, kẻ nào cũng muốn tham gia thịnh yển đoạt bảo. Mà cũng từ đây, trong nhóm nhân vật thành danh pháp thuật chói mắt, có thêm một cô gái áo trắng nổi bật khác thường. Pháp lực của nàng không tính là cao so với những người kia, nhưng sở hữu thuật Cửu Tiêu Thần Lô làm vô số người kinh hãi.

Có người nói nàng thiếu chút nữa chết ở Tú Xuân loan, may nhờ có người cứu sống. Nhưng rồi nàng lại đuổi theo tới, lô pháp càng thêm khiến người ta khó có thể chống đỡ, làm nàng có thêm một tầng bí hiểm. Diệp Thanh Tuyết, một cái tên trong trẻo nhưng lạnh lẽo như tuyết, nháy mắt làm cho rất nhiều người ghi tạc trong lòng. Gắn liền với nàng là bộ y phục cũng trắng như tuyết, cùng với từng luồng sấm sét chói mắt tràn ngập khí tức hủy diệt.

Sông băng tan băng, tuyết tan, hoa nở.

Nước sông cuộn cuộn chảy xiết, tất cả đều đã khôi phục lại bình yên cũ.

Hồng đại hiệp và vỏ sò lại qua một ngày đêm nữa trông chừng Trần Cảnh. Hôm nay, Hồng đại hiệp tuần tra trở về, la lớn từ đằng xa:

- Tai họa, tai họa rồi vỏ sò muội muội.

Vỏ sò phủ râu xanh không trả lời. Hồng đại hiệp lại nói một tràng:

- Có một con cá sấu tinh đến Ác Long hạp, chiếm thủy phủ, còn nói muốn đánh đến Tú Xuân loan.

Vỏ sò khẽ động, nháy mắt đã xuất hiện cạnh Hồng đại hiệp. Chỉ nghe từ trong lớp vỏ kia truyền ra tiếng của một tiểu cô nương:

- Người đánh với nó à?

- Không có.

Hồng đại hiệp lắc đầu như trống bỏi, nói:

- Tên kia mặt mày hung ác, vừa nhìn đã biết không phải là người lương thiện, nếu ta đánh với nó, chẳng may bị nó ăn thì làm gì còn mạng mà về.

- Người nói chuyện với nó?

- Không luôn, tên kia không phải hung ác bình thường đâu. Ta đứng từ rất xa nhìn nó chiếm thủy phủ Ác Long hạp, đoán là nhất định nó sẽ không bỏ qua nơi này, sẽ thuận sông mà đánh tới Tú Xuân loan. Làm sao bây giờ? Hay chúng ta trốn đi, chạy vào trong biển, nơi đó là địa bàn của người, sẽ không sợ ác yêu này đến cướp động phủ rồi!?

- Biết ngay tên nhát gan nhà người còn không dám nói với nó mà. Hà Bá gia nói người nhát như chuột, quả không sai.

Vỏ sò nói bằng giọng trẻ con, vừa dứt câu đã biến mất trước mặt Hồng đại hiệp, chỉ còn lưu lại một chuỗi bọt nước.

- Vỏ sò muội muội, đừng ăn sạch nhé, con cá sấu kia to như thế khẳng định rất ngon, nhớ lưu một cái chân lại cho Hồng ca ca nhé.

Hồng đại hiệp vung hai cái cang đồ thăm, ngự thủy mà đi, để lại sau lưng dải nước đục ngầu. Khi nó tới Ác Long hạp thì đã thấy con cá sấu cực kỳ hung ác kia bị vỏ sò kẹp nửa thân dưới, nửa thân trên bên ngoài vỏ sò vẫn đang điên cuồng vặn vẹo, muốn lấy nanh vuốt phá vỏ sò ra, nhưng chỉ cạo được lớp rêu xanh trên vỏ sò xuống. Hồng đại hiệp lập tức tăng tốc, phút chốc đã cắt được một cái chân của cá sấu, lại chọn một chỗ khá xa vỏ sò mà nhai xuống từng miếng từng miếng.

Khi nó ăn hết một nửa thì tiếng kêu thảm thiết của con cá sấu kia cũng biến mất. Nó ngẩng đầu lên, chỉ thấy phần lớn thân hình của cá sấu đã bị vỏ sò nuốt vào trong. Nó lập tức ngự thủy mà đi, bởi vì vỏ sò muốn bơi về phía nó.

Lúc này vỏ sò đã thu nhỏ lại, bên trong lại truyền ra tiếng của tiểu cô nương, giọng tức giận nói:

- Con tôm đỏ nhát gan này, lại dám cướp đồ với ta, ta muốn ăn người.

Hồng đại hiệp tuyệt đối tin vỏ sò sẽ ăn mình, cho nên nó chạy rất nhanh. Thế nhưng vỏ sò cũng không đuổi theo lâu, lát sau đã trở về động phủ trong Tú Xuân loan.

Giữa sông, Trần Cảnh vẫn nằm bất tỉnh nhân sự như cũ, mà Tần Hộ ở trong thần miếu Thổ Địa cũng tĩnh tọa bất động. Từ lúc tế ra hồn cốt tới nay, gã chưa từng thức dậy. Gã cũng bị mất phương hướng, bởi vì gã không biết phương pháp chính xác tế hồn cốt, chỉ tế theo phương pháp thông thường, cho nên cũng bị lạc giữa ảo cảnh vô biên.

Có điều gã đã sớm có chuẩn bị, để lại một luồng ý niệm để tự đánh thức nếu mình lạc hướng quá lâu.

Xuân qua, hoa cũng tàn, chim hót vang trên bầu trời xanh thẳm.

Tần Hộ đột nhiên động, lấy tay chỉ lên trán, từ đó tách ra ánh sáng trắng chói mắt. Gã bỗng mở mắt, trong mắt xuất hiện một điểm sáng vàng, cả người vô cảm lạnh như băng.

Gã há miệng, không cảm xúc, quát lớn một tiếng:

- Thổ Địa Quân Lĩnh Tần Hộ, tỉnh lại... Tỉnh lại... Tỉnh lại...

Đây là ý niệm dẫn dắt, giống như thuật hô hồn gọi phách, thông qua chỗ sâu thẳm trong linh hồn mà thi triển một đạo pháp thuật.

Lúc này, Trần Cảnh vẫn đang lạc trong biển hoa, cảm giác mình là một con bướm đang bay lượn. Ngay một khắc Tần Hộ quát lên, Trần Cảnh tựa hồ cảm ứng được cái gì đó kêu gọi, giống như bị cái gì đó chạm tới tận đáy lòng. Hắn ngẩng đầu nhìn lên không, chẳng biết bầu trời trắng xóa chưa từng thay đổi đã nứt ra một vết rách từ lúc nào, trong hư không cũng bất ngờ có thêm một người. Ánh mắt người này mờ mịt, tựa như một người mất trí nhớ, không biết quá khứ của mình. Trần Cảnh cảm thấy người này rất quen mắt, thế nhưng lại không biết mình gặp qua một người như thế ở đâu, cũng không biết người này từ đâu mà đến.

Đột nhiên, hắn cảm giác mình rất giống với người kia. Tới đây, hắn lại trầm tư. Hắn không hiểu sao mình lại có ý nghĩ như vậy. Giờ nhìn lại vùng trời đất này, hắn chợt có cảm giác có chút không chân thật. Theo một luồng khí tức thân thiết tràn vào từ vết rách trên bầu trời, hắn cảm nhận được có tiếng vẫy gọi từ trong tối tăm. Trong tư tưởng trống rỗng của mình, hắn bỗng cảm thấy hình như mình đã quên đi rất nhiều thứ.

Người trong hư không kia đột nhiên bay về phía vết rách trên bầu trời. Trần Cảnh lập tức đi theo không do dự, dù cho hẳn không biết mình làm thế vì cái gì, chỉ là một loại ý niệm ở chỗ sâu trong nội tâm hẳn nói cho hẳn biết nhất định phải đi theo. Đột nhiên, người kia chém ra một vết sáng trắng. Trần Cảnh tự nhiên nắm tay một cái, trong tay đã có thêm một luồng sáng hình thanh kiếm. Hẳn đâm ra, vết sáng trắng kia tiêu tán.

Vết rách muốn khép lại, hẳn vội vã xông tới. Trong phút chốc, ký ức trở lại như thủy triều.

Năm bảy tuổi, trong một đêm đông buốt giá, hẳn gặp được một lão kiếm khách lang thang. Kể từ đó, hẳn đi theo ông lão. Một chuyến đi này chính là chín năm, trong chín năm đó hẳn đi qua rất nhiều nơi không biết tên, thẳng tới khi định cư ở thành Bá Lăng.

Ở lại Bá Lăng, hẳn quen thêm rất nhiều người. Từng gương mặt xẹt qua, có nam có nữ, có già có trẻ. Một đoạn ký ức ấm áp ấy lại bị mấy công tử ca ăn chơi đàn đúm đánh nát. Sau đó, hẳn một kiếm phục giết đám công tử ca này ở trong lầu xanh, kế tiếp chạy trốn trong bão tuyết, cuối cùng ở lúc sắp chết thì được một cô gái cứu sống, từ đó vào Thiên La môn...

Ký ức như nước lũ tràn về, hẳn như vừa trải qua hai mươi năm, lại vừa như chỉ là trong nháy mắt. Tối lúc khung cảnh trong sáng lên, trước mắt hẳn là một con sâu thật lớn. Nó không nhúc nhích, thân thể trắng như tuyết, thoát nhìn mềm mại như lụa, tản ra hào quang dịu nhẹ, làm cho người ta vừa nhìn đã rơi vào trong ảo cảnh. Trần Cảnh vội vàng nhắm mắt lại, đâm kiếm trong tay ra.

Con sâu kia không phản kháng, cũng không kêu. Ánh kiếm xẹt qua, nó bị chém làm hai đoạn, rồi lại như nước chảy hợp lại, giống như một đám khói mây. Thế nhưng Trần Cảnh vẫn cảm nhận được tính mạng của nó. Hẳn đoán nhất định là Tần Hộ vừa xảy ra vấn đề gì đó, không thể khống chế con sâu đáng sợ này.

Ánh kiếm huyền hóa thành tầng tầng bóng kiếm, cắt con sâu thành mảnh nhỏ, nhưng nó vẫn có thể nhanh chóng tụ tập lại, căn bản không thể giết chết. Đột nhiên, hắc phát hiện mình chiếm quyền chủ đạo trong không gian ý niệm này. Hắc phát tay một cái, thanh kiếm trong tay đã hóa thành một một dải ánh sáng chói mắt, bao phủ lấy con sâu trắng kia, lại theo động tác ve vuốt hư không của hắc mà từ từ thu nhỏ lại, kéo con sâu cũng bị nhỏ lại theo, như là bị phong ấn ở bên trong.

Ánh kiếm biến thành dải sáng này không phải vật hữu hình, mà là kiếm sát. Nếu thành kiếm cương, chẳng những có thể chém vật hữu hình, càng có thể chém linh hồn vô hình. Có điều giờ kiếm mới chỉ là kiếm sát, cho nên tối đa chỉ có thể phong ấn lại thứ bị nó bao bọc.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 34: Mê Thiên

oOo

Ở trong thần miếu Thổ Địa, khoảnh khắc Tần Hộ mở to mắt cũng là lúc gã mất đi liên hệ với hồn cổ kia. Gã bất đắc dĩ thở dài, lại cảm thán bí thuật của vu tộc quả nhiên độc đáo, khó trách hậu nhân không có chân truyền liền không thể kế thừa. Lập tức, gã lại xem qua tình huống thân thể mình, đúng là vô cùng suy yếu, nguyên khí tổn hại nặng nề. Gã kinh hãi, vội vàng tĩnh tâm, niệm Thổ Địa tế thần chú.

Hồng đại hiệp lại đang lải nhải. Nó bò qua bò lại trước người Trần Cảnh, không ngừng lăm bằm:

- Hà Bá gia còn không tỉnh lại, chẳng may có yêu quái đánh tới thì làm sao bây giờ. Bọn chúng có thể lột vỏ lão tôm ta nấu canh uống, còn có thể móc nội đan của ta chế thuốc. Vỏ sò muội muội, ta với người cùng về lại biển đi, muội về nhà của muội, nếu như có thể thì giúp ta tìm một nàng tôm cái hiền lành nữa...

- Đừng có ầm ĩ nữa, còn nói ta ăn người.

Từ trong vỏ sò truyền ra một giọng nói non nớt, không mang theo sát khí, thế nhưng Hồng đại hiệp cũng không dám lên tiếng nữa.

Nó lại chạy quanh người Trần Cảnh, đột nhiên dừng lại, mừng rỡ nói:

- Hà Bá gia, ngài tỉnh rồi.

Hồng đại hiệp giờ cao cấp càng đỏ thắm như hò reo, đôi mắt lồi rất nhân tính hóa xuất hiện vẻ cao hứng.

Vỏ sò cũng khê động, bơi lại gần, để lại phía sau một chuỗi bọt khí thoát ra từ cái vỏ.

Chỉ thấy Trần Cảnh mở to mắt nhìn quanh, trong mắt mang một chút mê muội, thế nhưng lập tức thanh tỉnh lại. Hắn rút kiếm bên hông ra, đọc một câu thần chú, linh khí của Tú Xuân loan lập tức dồn về. Hắn hít sâu một hơi, tay vuốt khê lên thân kiếm, tay đi tới đâu, thân kiếm lóe lên hào quang chói mắt tới đó, suốt từ chuôi kiếm lên tới mũi kiếm. Đột nhiên, Trần Cảnh phóng kiếm ra, khê quát một tiếng. Kiếm kia phát ra một tiếng ngân vang rồi lao khỏi mặt sông, phá không bay về hướng miếu Thổ Địa trấn Quân Lĩnh. Nếu lúc này có người ngẩng lên, thì sẽ phát hiện một vết sáng xẹt ngang qua đỉnh đầu mình.

Kiếm bay qua thôn Hà Tiền, thẳng vào trấn Quân Lĩnh, vẽ một đường sắc nhọn mà chui vào miếu Thổ Địa rồi chém lên tượng thần. "Rắc" một tiếng, đầu của tượng thần bị chém rơi rụng lên mặt đất. Ngay sau đó, kiếm không dừng một giây nào mà lập tức vọt ra khỏi miếu. Cũng đúng tích tắc ấy, trong thần miếu đột nhiên nổi lên một cơn gió mạnh như bão, nhưng lại chậm mất nửa nhịp, mà tại thần miếu nằm bên dưới miếu Thổ Địa, mặt Tàn Hộ trở nên xanh mét.

Kiếm lại xẹt qua bầu trời lần nữa, rồi rơi thẳng xuống Tú Xuân loan.

Trần Cảnh đưa tay ra, kiếm rơi đúng vào trong tay hắn. Hắn chỉ thấy toàn thân vô lực, không khác gì lần bị cá chép tinh giành bài vị, suýt tiêu tán thần hồn cả.

Hắn nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, qua một hồi mới chậm rãi mở to mắt, nói:

- Ta ngủ mê bao lâu rồi?

- Bẩm Hà Bá gia, từ lúc ngài ngủ đã qua hai lần hoa nở, hai lần tuyết rơi ạ.

Vỏ sò im lặng, mặc nước dập dềnh ở một bên, còn Hồng đại hiệp thì nhanh nhẩu vừa nói vừa giơ cặp cang đồ thăm lên phụ họa.

Trần Cảnh thâm kinh ngạc, không ngờ đã qua tới hai năm. Trí nhớ của hắn vẫn đang ở lúc đưa mắt nhìn Diệp Thanh Tuyết đi xa. Lập tức hắn lại hỏi:

- Các người có biết sư tỷ Diệp Thanh Tuyết của ta thế nào rồi không?

- Mấy chuyện trên đất bằng thì con không rõ, nhưng ba tháng trước có một con cò trắng nói nó gặp được lốc xoáy ở một nơi rất xa, trong lốc xoáy có người đang đấu phép, trong đó có một cô gái mặc quần áo còn trắng hơn cả lông cò trắng, người còn xinh đẹp hơn cả cò trắng, có loi pháp mà cò trắng sợ nhất, phất tay một cái là có sét đánh xuống giết người, dễ dàng như chim ăn côn trùng vậy ạ.

Hồng đại hiệp lớn tiếng nói, nhưng đến câu cuối cùng nó lại cúi đầu, bởi vì lúc ấy cò trắng nói: "Dễ dàng như chim ăn tôm cá."

Hồng đại hiệp cho rằng con cò trắng kia đang ám chỉ mình, trong lòng khó chịu, cho nên đổi thành côn trùng. Hồng đại hiệp không nghe Trần Cảnh trả lời, lại ngẩng đầu nhìn Trần Cảnh. Chợt nó cảm giác Hà Bá gia đang rất suy yếu, nhưng ánh mắt lại càng thêm sắc bén, tựa như có thể nhìn thấu những gì nó nghĩ.

- Ủm, hai năm qua có chuyện gì phát sinh hay không?

Trần Cảnh hỏi.

- Một năm trước, có một nữ đạo nhân không biết từ đâu tới, ở trong thần miếu của Hà Bá gia đả tọa ba ngày, sau lại mang một cô gái trong thôn Hà

Tiền đi ạ.

- Nữ đạo nhân? Trông thế nào?

- Nữ đạo nhân kia tầm trung niên, nhìn qua lạnh như băng, mặc đạo bào màu xanh nhạt, đến như gió, không biết từ đâu. Người này ngồi trong thần miếu lại tràn ra sát khí, có thể làm tán đi hương khói nguyên lực trong miếu Hà Bá, có thể đưa tay gọi mây, có thể mê hoặc ánh mắt chúng sinh khiến không ai nhìn thấy mình, khi đi lại đạp mây bay thẳng lên chín tầng trời, không gì không làm được. Nhìn qua thì người này có pháp lực cực cao, chỉ sợ là đã nhập Tiên đạo rồi ạ.

Hồng đại hiệp nói cực nhanh, xem ra nữ đạo nhân kia khắc sâu ấn tượng với nó, hoặc là nó đã bị nữ đạo nhân kia dọa sợ.

Trần Cảnh trầm tư. Hắn không tìm hiểu về những nhân vật nổi danh trong cõi này, lúc lưu lạc cùng lão kiếm khách thì ông lão rất ít nói chuyện, có nói cũng toàn những lời hắn nghe không hiểu, cho nên không biết nữ đạo nhân kia là nhân vật nào. Lại nghe Hồng đại hiệp nói:

- Tiên không vào thần miếu, thần không vào đạo tràng. Nữ đạo nhân kia ngồi trong miếu của Hà Bá gia đã tọa ba ngày, lại còn tỏa sát khí tán hương khói nguyên lực đi, đây là tỏ rõ địch ý với Hà Bá gia đấy ạ.

Hồng đại hiệp còn định nói thêm, nhưng Trần Cảnh đã phất tay cho chúng nó lui đi. Hắn không nghĩ ra mình đắc tội người nào, suy tư thật lâu cũng không rõ được chuyện gì, bèn không lo lắng nữa. Hắn nghĩ thầm: "Mặc kệ là ai, ta chỉ tĩnh tâm tu hành, nếu thật có một ngày bị người lấn tới cửa, giết hết là được, kể cả không phải là đối thủ, thì chẳng qua là một mạng mà thôi. Giờ ta cứ cố gắng tu hành, sau này cũng không cần hối hận."

Trần Cảnh nâng kiếm lên. Thân kiếm thon dài, hơi mỏng, lưỡi kiếm sắc bén như sương tuyết, một làn sương trắng mờ mờ bao phủ lấy thân kiếm. Thế nhưng, bất kỳ ai đã từng nhìn thấy thanh kiếm này hai năm trước, đều

có thể nhận ra linh khí trên thân kiếm yếu đi rất nhiều. Nếu không phải kiếm đã luyện thành kiếm sát, lại không rời khỏi thân thể Trần Cảnh, có linh khí liên tục lưu chuyển, thì giờ kiếm này đã hóa sắt thường rồi.

Nhưng có một chuyện khiến Trần Cảnh cảm thấy khó tin, đó là trên thân kiếm lại có thêm một con sâu trắng như tuyết, phối hợp với sương mù quanh thân kiếm nhìn rất sống động.

Hắn bỗng nhớ lại ảo cảnh biển hoa cùng bướm bướm. Tới tận bây giờ hắn vẫn chưa thể quên được cảm giác đó. Hắn cảm thấy đó không phải ảo giác, mà là một thế giới chân thật, đang tồn tại ở một nơi nào đó trong đất trời.

"Mộng hóa làm con bướm bay giữa biển hoa, để rồi tự mình trầm mê vào đó. Cũng không biết thế giới kia là thật, hay thế giới hiện giờ là thật nữa. Có lẽ ta vốn mà một con bướm, còn tất cả những chuyện bây giờ chỉ là ảo cảnh. Ngay cả không phải, ai có thể cam đoan thế giới bây giờ không phải là không gian ý niệm của người khác chứ."

Trần Cảnh vuốt nhẹ lên con sâu trắng trên thân kiếm, chợt có một cảm giác mê hoặc trước nay chưa từng có. Hắn ngẩng đầu, nhìn xuyên qua làn nước lên không trung, chỉ thấy bầu trời kia bị phủ thêm một tầng sóng nước mông lung. Hắn không biết là mình bị mê hoặc vì con sâu trên thân kiếm, hay là vì tâm hồn đã mang dấu ấn của cái thế giới kia.

Đột nhiên hắn nghĩ ra một chuyện, thở dài:

- Kiếm đã có linh thì nên có tên, gọi là 'Mê Thiên' đi.

Là mộng hay là thật, hắn cũng không phân rõ được, hư vô và chân thật chỉ cách nhau một ý niệm mà thôi.

Thời gian như những con sóng, một lớp lại chồng lên một lớp, thúc giục vạn vật sinh linh mục nát, già đi.

Tôm cá trong Tú Xuân loan càng ngày càng nhiều, sắc phù ở Loạn Lưu pha cũng đã dần dần thành hình rồi.

Sau khi Trần Cảnh tỉnh lại thì dưỡng thần hồn một tháng rồi bắt đầu luyện kiếm. Không phải hăn không nghĩ tới việc đi tìm Thổ Địa Tàn Hộ kia, chẳng qua là sau khi tỉnh lại, hăn thấy toàn thân suy yếu vô lực, mà hiện tại hăn vẫn chưa đủ sức để giết Tàn Hộ.

Dưới trời sao, trên mặt sông dày sương, thế kiếm mờ ảo. Không biết từ khi nào, hăn cảm giác kiếm trong tay mình có sinh mạng, tựa như đang thai nghén một sinh mệnh trong đó.

Bóng kiếm mơ hồ, sương mù mờ mịt.

Hăn luyện kiếm trên mặt sông, là dưỡng thần, cũng là dưỡng kiếm. Lấy linh khí của núi sông để tẩy luyện thân kiếm, lại tẩy luyện cả thần hồn của mình. Nhưng theo thời gian trôi qua, loại cảm giác không rõ mình đang ở trong hư ảo hay là trong thế giới thật lại còn nguyên trong hăn. Vì thế trong thế kiếm của hăn có thêm một tầng mê huyền, để mỗi lần Hồng đại hiệp và vô số nhìn Trần Cảnh luyện kiếm thì đều bị mê muội vào trong đó. Tới khi Trần Cảnh dừng lại, chúng nó mới hồi tỉnh, đều cho là mình vừa ngủ thiếp đi.

Phía trên Tú Xuân loan là Loạn Lưu pha và Ác Long hạp. Mặt sông ở đây, bất kể ban ngày hay ban đêm, luôn phủ kín sương mù. Nhìn từ ngoài vào trong không gian mờ mờ ảo ảo đó, Trần Cảnh giống như một vị tiên không ngừng múa kiếm, bóng kiếm chiếu rọi ánh trăng sao, ánh kiếm lấp lánh, vẽ ra những vệt sáng dài muôn sắc.

Xuân đi thu đến, nước sông chẳng lúc nào ngừng chảy.

Vách núi hai bên Ác Long hạp cao hơn mười trượng. Một con gió thổi tới, đỉnh vách đột nhiên xuất hiện một con hổ sặc sỡ. Một cô gái ngồi trên lưng hổ, dáng người lung linh, mặt che bằng lụa mỏng, mi như viền sơn, mắt như thu thủy*, mặc y phục màu đen, chân mang đôi giày xanh, càng khiến hai cánh tay trắng tinh lộ ra ngoài lớp áo thêm nổi bật, lấp lánh như tuyết.

(*Mi như viền sơn, mắt như thu thủy: mi dài và mảnh, mắt như nước hồ mùa thu)

Nàng đôi mắt nhìn về phía Ác Long hạp, chỉ thấy trong sương mờ, một bóng người áo xanh theo kiếm mà động, phiêu diêu như khói. Cách hăn không xa còn có một con tôm đỏ đang ẩn hiện trong sóng sông, cùng với một vỏ sò chìm nổi.

Cô gái lẳng lặng nhìn hăn múa kiếm, cũng không có quấy rầy, trong lòng kinh ngạc, chỉ cảm thấy thế kiếm này trong mờ ảo lộ ra sắc bén, sát khí ẩn ẩn, lại làm cho người ta có cảm giác như ảo mộng.

Trời chẳng biết đã đổ mưa nhỏ từ lúc nào, nàng tĩnh tọa bất động trên thân hổ, mà con hổ kia cũng nhân tính hóa nhìn người múa kiếm trên mặt sông.

Mưa bụi mờ ảo, màn mưa giăng lên toàn bộ Ác Long hạp, trời đất mịt mù. Một cô gái mặc y phục đen như mực an tĩnh trên đỉnh vách núi, bên dưới là con mãnh hổ cũng nằm bất động, thở khe khẽ trong mưa, im lặng nhìn bóng người áo xanh múa kiếm trên mặt sông.

Đột nhiên, người áo xanh kia biến mất. Cô gái áo đen còn chưa kịp phục hồi tinh thần lại, trong tai đã truyền tới một tiếng ngâm khê. Nàng ngẩng đầu, đã thấy một vệt sáng xẹt qua vành tai, mang tới một cơn gió lạnh thổi tốc khăn lụa che mặt của nàng, để lộ đôi môi anh đào cùng chiếc mũi thon

cao xinh đẹp. Nơi vệt sáng kia đi qua, hơi lạnh truyền khắp toàn thân, tựa như có một đồng tuyết bao cái cổ của nàng lại.

Nàng khẽ nhú mày, còn chưa kịp tự hỏi vệt sáng kia là gì, thì đã nghe một giọng nói vang lên:

- Thần nữ từ đâu mà đến?

Đỉnh thác nước trong hạp cốc bỗng xuất hiện một người, áo xanh nổi bật, lưng đeo trường kiếm, tóc đen buộc gọn sau đầu, hai tay chấp sau lưng. Người này đứng yên trên thác, mặc tà áo phiêu động theo dòng nước. Đây chính là bóng người vừa múa kiếm ở mặt sông.

- Ta từ Vu Sơn đến, muốn tới chỗ của Đông Nhạc đại đế để nghe đạo, nhân tiện đi qua nơi này.

Giọng nói của nàng trong veo mà dịu dàng, dưới màn mưa bụi làm cho người ta có một cảm giác không chân thật.

- Đông Nhạc đại đế? Ở Thái Sơn sao? Không biết là giảng loại đạo quả nào?

- Đông Nhạc Thái Sơn đại đế giảng Thần đạo, không nói chuyện tiên, không luận về ma, không đuổi yêu, linh, không gặp người.

Lụa mỏng đã phủ lại trên mặt nàng. Nàng đứng yên trên đỉnh vách núi cao hơn mười trượng, giọng nói mặc cho tiếng nước chảy âm âm vẫn vô cùng rõ ràng.

- Đa tạ cho biết, mời!

Cô gái áo đen khẽ gật đầu về phía đỉnh thác rồi vỗ nhẹ đầu gối. Mảnh hồ giữa mặt lên trời gầm lên một tiếng, sau đó có người bật lên, bay vào màn mưa bụi, vượt qua hạp cốc, nháy mắt đã biến mất trong trời đất mờ mịt.

Trần Cảnh vẫn đứng nơi cũ, tà áo bay bay.

Vệt sáng mà cô gái thấy ban nãy thực chất là Mê Thiên kiểm xẹt qua tai nàng, có điều nàng không kịp phản ứng. Cũng không biết là vì điều đó nằm ngoài dự kiểm của nàng, hay vì nàng còn đang mê mẩn trong bóng kiểm.

Trần Cảnh biết quá ít về Thần đạo, ngay cả việc thần linh muốn mượn một con đường để đi qua cũng không biết.

Chợt hắt tung người lên, như một con chim xanh bay vào trong màn mưa rồi rơi xuống mặt sông, vô thanh vô tức chìm xuống.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 35: Trật Tự

oOo

Ngày lên đêm xuống, vật đổi sao dời.

Một ngày lại một ngày trôi qua, lại có ba người tới cạnh Ác Long hạp. Một người trong đó đầu đội mũ miện vàng, cầm cây đinh ba màu đen, bên trên khắc rõ hai chữ "Hải Hồn". Hai mắt tỏa ra hào quang vàng, người này nhìn vào trong hạp cốc xem chốc lát rồi nói:

- Hạp cốc này hiểm trở, thế nước chảy xiết, linh khí khó có thể bảo tồn, lại không có linh mạch, linh khí thiếu hụt, cũng không sinh có sinh linh tự cư, nếu có Hà Bá thì hẳn cũng là hạng người lòng dạ nhỏ nhen, tính cách tàn nhẫn, chúng ta nên cẩn thận.

- Cẩn thận cái gì, Hà Bá trong cái khúc sông cồn cỗi này thì có pháp bảo gì chứ, cũng không điều khiển được bao nhiêu linh lực đâu, ba huynh đệ chúng ta cần gì phải sợ hãi.

Người nói chuyện có vóc dáng cao lớn khỏe mạnh, mặc dù có thân người, nhưng lại mang đôi tay gấu phủ kín lông đen rậm rạp, trong tay nắm một cây Lang Nha bông thô to, hiển nhiên là một con gấu thành tinh còn chưa hoàn toàn biến hóa.

- Tam đệ, chớ khinh thường, càng là nơi rừng thiêng nước độc thì sẽ càng hay có hung thần lưu trú đấy.

Lên tiếng là một đạo nhân để râu dài ba chòm, con mắt hẹp dài, nhìn từ phía sau có chút tiên phong đạo cốt.

- Tôm tép từ nơi nào đến, dám ở Ác Long hạp giường oai?

Một con tôm đỏ giơ đôi càng đỏ thẫm bỗng xuất hiện trên mặt nước, oai phong quát, đôi càng theo đó khép mở không ngừng.

- Hừ, muốn chết.

Người có đôi tay gấu quát lên rồi động thân. Lang Nha bỗng vẫn nằm trong tay y, nhưng lại duỗi dài ra, đánh tới hướng Hồng đại hiệp.

Một lời không hợp lập tức vung tay, có thể thấy kẻ này tính tình nóng nảy.

Mà Hồng đại hiệp vừa thấy người này ra tay đã lập tức trốn vào sóng nước. Đúng lúc này, thác nước đột nhiên xô sóng dữ dội, như một tấm rèm bạc nuốt lấy thanh Lang Nha bỗng kia. Gấu tinh tức giận gầm lên, dùng sức giật lại, nhưng lại không cách nào rút ra, giống như chiếc gậy đã bị chôn sâu vào trong lòng đất. Đồng thời trong lúc đó, thác nước kia lại chuyển hướng dòng, đập về phía vách núi nơi ba người đứng, sóng nước uốn cong lên, khí thế nuốt núi. Hai người còn lại lập tức hét lớn một tiếng, đánh ra một chưởng, dưới bàn tay mỗi người đều hiện ra cảnh tượng một ngọn núi lớn, như hai ngọn núi ập xuống. Sóng sông lùi về giữa sông, Lang Nha bỗng của gấu tinh đã bị nuốt vào trong nước.

- Tam Tài lĩnh, Hồ Phong cùng hai huynh đệ đi qua bảo hà, nếu có chỗ đắc tội, mong bằng hữu thứ lỗi.

(Lĩnh: dãy núi. Bảo hà: chỉ con sông này, ý đề cao tôn trọng)

Người mặc kiểu đạo sĩ, để râu ba chòm dài ôm quyền hướng về hạp cốc nói. Vừa rồi y vỗ một chưởng xuống, lại không cảm nhận được lực phản

kích, giống như là một chưởng vỗ lên mặt nước, điều này nói rõ pháp lực của y hoàn toàn bị nuốt sạch.

Y vừa dứt lời, bên cạnh Hồng đại hiệp đột nhiên xuất hiện một người, thân mặc pháp bào màu xanh, tóc đen như một đám thủy tảo được buộc gọn phía sau, lưng đeo trường kiếm, vỏ kiếm tối đen, mặt trên khắc rõ: "Hà Bá Tú Xuân loan thủy vực Kinh Hà". Trong mắt Hồ Phong, người này rất bí hiểm, chỉ cảm thấy trên người hắn có một cảm giác mờ lung, không biết là do hơi nước hay là vật gì mà rõ ràng trước mắt nhưng lại cứ có vẻ không chân thật.

- Mời chư vị, binh khí kia coi như tiền mãi lộ đi.

Người kia lên tiếng, giọng nói đồng đặc, nhưng lại không nghe ra hỉ nộ ái ố.

- Thật to gan...

Gấu tinh không nói được hết câu vì bị Hồ Phong ngăn trở.

- Chỉ là một thanh binh khí, có thể lọt vào pháp nhãn của thần huynh, quả hết sức vinh hạnh. Đa tạ đã cho mượn đường.

Hồ Phong một tay kéo gấu tinh, hóa thành một luồng sáng xanh mà đi.

Đợi vượt khỏi Ác Long hạp, gấu tinh lớn tiếng nói:

- Đại ca, tại sao chúng ta phải cung kính với hắn như vậy chứ? Bằng thủ đoạn của ba huynh đệ chúng ta, vị tất sẽ thua hắn.

- Tam đệ chớ có nôn nóng. Đệ không thấy vỏ kiếm bên hông hắn khắc chữ Hà Bá Tú Xuân loan sao? Hà Bá Tú Xuân loan lại xuất hiện ở Ác Long hạp, như vậy là một mình hắn lại làm Hà Bá của ba khúc sông, cũng tức là

ở trong địa giới của hãn, chúng ta tuyệt không phải là đối thủ. Hơn nữa, chỉ là một thanh binh khí thôi, cần gì phải tiếc nuối.

- Nhị ca, huynh nói nhẹ nhàng thật. Kia là binh khí đệ lấy tinh thiết luyện hơn mười năm mới thành đấy, dùng rất tiện tay.

- Được rồi, trở về luyện lại là được, ngày khác nếu gặp trên đất khách, sẽ đòi về chuyện hôm nay.

Hồ Phong liếc mắt nhìn thật sâu về phía Ác Long hạp, đoạn xoay người hóa ánh sáng xanh mà đi.

Từ ngày có thần nữ từ Vu Sơn mượn đường đi qua đến nay, Trần Cảnh đã có một chút không rõ, sau lại có ba người mượn đường, càng làm Trần Cảnh thắc mắc nhiều thêm. Hãn hỏi Hồng đại hiệp thì nó chỉ nói linh tinh không hết lời, mà vỏ sò còn không lên tiếng.

Một ngày nọ, lại có một người bước đến dưới trăng. Người này vác trên vai một thanh rìu cán dài lớn màu vàng, ở trần, lấy da hổ quấn quanh hông, hai chân trần đi nhanh tới. Tới Ác Long hạp, người này lập tức nhảy lên đỉnh vách núi, sau đó nhìn nhìn về Ác Long hạp mà lớn tiếng nói:

- Đỉnh Ngô Mông, Sơn Thần Ngô Mông đi qua bảo hà, xin mượn một con đường để tới.

Âm thanh vừa ra, từ trên đỉnh thác nước chảy xiết trong hạp cốc bỗng xuất hiện một người, thân mặc pháp bào xanh, lưng đeo trường kiếm. Hơi nước mù mịt, làm cho cả người hãn có một cảm giác mờ lung. Bên trái hãn có một con tôm đỏ đang khua khoảng cặp càng đỏ thẫm, trên càng kẹp một thanh Lang Nha bổng tối màu, diều võ dương oai; còn bên phải là một cái vỏ sò phủ dày rêu xanh, im lặng như một tảng đá màu xanh.

- Ta mới có được bài vị, có một số việc không rõ, muốn thỉnh giáo Sơn Thần Ngô Mông.

- Mời nói.

- Gần đây thần linh các nơi đều muốn đi nghe Đông Nhạc đại đế giảng đạo, không ít vị đi qua nơi này, nhưng vì sao nhất định phải mượn đường? Chỉ cần một độn mà qua cũng không có ai ngăn đón, hơn nữa, nếu độn thật cao thì có ai để ý?

- Ha ha, xem ra người thật sự mới được bài vị. Ở ngàn năm trước, thần linh trên mặt đất không thể rời khỏi thần vực của mình, nếu muốn rời đi thì phải được linh thần phù điều động, bằng không sẽ bị trời phạt. Nhưng ngàn năm đổ về đây, Thiên đình biến mất, thần linh đã không còn ước thúc, có thể tùy ý đi lại, nhưng vẫn không thể cách mặt đất quá cao. Từng có thần linh muốn bay lên chín tầng trời, lại tự nhiên ngã xuống chết đi. Từ đó không còn thần linh nào dám bay lên trời cao nữa. Mà bây giờ Đông Nhạc đại đế giảng Thần đạo diệu pháp, từng có nói, tất cả thần linh muốn tới nghe pháp, lúc quá cảnh đều phải mượn đường.

- Tại sao đều phải mượn đường?

- Bởi vì ngàn năm trước, dù có được thần phù điều động, khi qua thần vực của các thần linh khác thì đều phải thông báo với thần linh nơi đó để mượn đường. Đông Nhạc đại đế từng nói qua, tuy rằng Thiên đình vô cớ biến mất, nhưng trật tự Thiên đình do Hạo Thiên ngọc đế định ra không thể loạn.

Sơn Thần Ngô Mông thoạt nhìn lỗ mãng, trả lời lại cẩn thận.

Trần Cảnh mỉm cười nói:

- Đa tạ đã cho biết, mời.

Ngô Mông ôm quyền, nâng rìu dài bổ một nhát vào hư không, một luồng sáng vàng như lụa mỏng trải ra, như kéo dài đến tận chân trời. Y đạp từng bước lên dải lụa sáng ấy, nháy mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

Trong hạp cốc, nước rơi thẳng xuống ba nghìn thước, một người hai yêu đứng trên đỉnh thác.

- Hà Bá gia, chúng ta cũng đi nghe đi ạ.

Hồng đại hiệp công Lang Nha bồng trên lưng, đôi mắt lồi động đậy, nói.

Trần Cảnh sớm đã có ý đi nghe đạo, chỉ là còn chưa quyết định thời điểm, lập tức nói:

- Các người lưu lại canh thủy phủ, ta đi một mình thôi.

- Hà Bá gia, phủ có vỏ sò muội muội trông là đủ rồi, để con đi theo làm tăng uy danh của ngài chứ ạ!

Nó vừa mới nói, Trần Cảnh đã cảm thấy linh khí bên người khẽ động, vỏ sò kia biến mất, mà cùng lúc đó Hồng đại hiệp đột nhiên kinh hãi phóng vọt ra xa, tốc độ cực nhanh.

Thế nhưng một đoạn khoảng cách này còn chưa đủ, vỏ sò kia đã xuất hiện bên cạnh mà kẹp lấy phần đuôi của nó, chỉ chừa nửa thân trên ở bên ngoài.

- Cái vỏ sò mọc râu này, còn muốn ăn ca nữa, ca đập vỡ vỏ của mi đấy.

Hồng đại hiệp giơ Lang Nha bồng lên muốn đập xuống, Trần Cảnh khẽ quát một tiếng, Hồng đại hiệp dừng động tác, mà vỏ sò cũng buông nó ra.

- Cả hai người cùng theo ta, dọc đường không được gây chuyện, kiểm chế tính tình lại. Chỗ đó không phải là trong khúc sông của chúng ta, phải biết nhẫn nhịn.

- Vâng, Hà Bá gia, con nhớ kỹ rồi ạ, quyết sẽ không cãi nhau với người.

Hồng đại hiệp vội đảm bảo, còn vỏ sò thì lại không kêu một tiếng, chỉ đứng im lắng nghe.

Trần Cảnh tiếp tục đợi ở giữa sông vài ngày, lại gặp thêm mấy người nữa mượn đường qua. Cho tới một hôm trăng sáng sao thưa, hắc mới dẫn theo Hồng đại hiệp và vỏ sò đi về hướng Đông Nhạc Thái Sơn.

Hơi nước mờ ảo bao phủ lấy ba người, dưới chân ba người xuất hiện đám mây hình thành từ hơi nước. Nếu có người ở trên mặt đất ngẩng đầu nhìn lên, sẽ thấy một đám mây bay là là, chứ không thể thấy một người và một tôm một sò trên đó.

Trần Cảnh cũng không muốn phá quy củ đi nghe đạo phải mượn đường của Đông Nhạc đại đế, mỗi khi tới một thần vực thì đều sẽ dừng lại mượn đường. Có điều không biết có phải là hắc xuất phát chậm hay không, mà một đường đi tới cũng không gặp được mấy vị thần linh, ngẫu nhiên gặp cũng cực dễ nói chuyện, thậm chí có vị còn không để ý tới Trần Cảnh. Trần Cảnh thầm đoán, những người nguyện ý dừng lại mượn đường chỉ sợ chính là số thần linh ít ỏi còn tuân thủ trật tự của Thiên đình.

Thái Sơn hùng vĩ, dù Trần Cảnh chưa từng tới đây, nhưng cũng biết phương hướng. Thẳng một đường hướng bắc, trải qua mấy hôm chẳng phân biệt ngày đêm, rốt cuộc hắc nhìn thấy một dãy núi rộng dài hùng vĩ. Ngọn núi cao nhất trong dãy có đến vạn trượng, hiện rõ khí phách vạn sơn chi chủ. Những ngọn núi ở bốn xung quanh nó giống như là thần dân đang cúi đầu quanh vương giả, im lặng quỳ lạy, thu bớt khí thái của mình vào.

Trần Cảnh từ từ hạ xuống mặt đất rồi bước vào Thái Sơn.

Dưới chân hần vẫn ầm ầm có hơi nước bao quanh, mỗi bước đi xa đến hơn mười trượng, chỉ vài bước đã tới ngọn núi rìa ngoài của dãy Thái Sơn.

Đúng lúc này, bốn vệ sĩ mặc giáp vàng đột nhiên xuất hiện, bên trái lưng đeo bảo cung bằng tinh thiết, mũi tên sắc nhọn cắm chéo một bên, bên phải công trường đao năm thước, trong tay cầm trường kích do kim tinh luyện thành, mỗi người đều trầm tĩnh như núi, ánh mắt sắc bén, áo giáp trên người có phù văn kháng nước lửa.

- Người tới là thần linh phương nào?

Một vệ sĩ giáp vàng lạnh lùng hỏi.

- Châu Cửu Hoa, địa giới Bá Lăng, Hà Bá Tú Xuân loan thủy vực Kinh Hà Trần Cảnh.

Trần Cảnh trả lời. Đối phương cũng không nói gì thêm, chỉ thấy hư không lóe lên một cái, trong tay vệ sĩ giáp vàng đã có thêm một quyển sách ngọc. Y đưa tay vẽ bùa trên hư không, thấp giọng niệm thần chú, sách ngọc đột nhiên bay lên rồi phóng to ra, tỏa hào quang vàng nhạt. Trang sách mở ra, mặt ngọc trong sáng như gương, hình ảnh ba người Trần Cảnh đã xuất hiện trên đó. Một người áo xanh, lưng đeo trường kiếm, bộ dạng có chút tuấn tú, trái phải theo thứ tự là một con tôm lớn màu đỏ và một cái vỏ sò màu xanh. Bên cạnh hình vẽ còn có một hàng chú thích: "Châu Cửu Hoa, địa giới Bá Lăng, Hà Bá Trần Cảnh thủy vực Kinh Hà."

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 36: Lực Có Lúc Cạn

oOo

Ba người Trần Cảnh qua chỗ bốn vị vệ sĩ giáp vàng, một đường tiến vào trong núi. Qua một khúc quanh, bọn hăn lại nhìn thấy tám vị vệ sĩ giáp vàng đứng yên. Qua tiếp một hẻm núi dựng đứng, lại có mười sáu vị vệ sĩ giáp vàng cầm kích mà đứng, vẻ mặt nghiêm trang. Vượt thêm một con suối nữa, ba người đi vào một cánh cổng được tạo dựng giữa hai ngọn núi sừng sững. Cánh cổng cao chín trượng, làm từ đá tảng, bên trên có khắc chìm cảnh tượng dãy Thái Sơn, chính giữa là hai chữ to: "Đông Nhạc". Dưới cổng có ba mươi hai vị vệ sĩ giáp vàng đứng thành hai hàng, mỗi người đều có vẻ mặt nghiêm trang, ánh mắt lạnh như băng.

Hồng đại hiệp trở cặp mắt lồi nhìn ba mươi hai vệ sĩ giáp vàng, còn không dám thở mạnh, bám chặt lấy Trần Cảnh. Vở sò thì như đã từng gặp qua cảnh tượng tương tự, vẫn yên lặng đi theo bên trái Trần Cảnh.

Đi qua cổng, đập vào mắt là một đàn tế cực lớn được ốp ngoài bằng ngọc thạch. Lúc này, trên đàn tế đã đầy những người, họ ngồi thành từng dãy, im lặng, nhắm mắt đả tọa, mặt hướng phương chính Bắc.

Phương chính Bắc lại có một chiếc cầu thang chín mươi chín bậc, trên đỉnh là một bệ đá, trên bệ đá khắc đủ loại phù văn, chính giữa họa bức tranh hồ gầm núi sông và giao long trở mình, bốn phía là hình khắc các loại hoa cỏ chim chóc côn trùng. Xem ra nơi này nhất định là chỗ ngồi của Đông Nhạc đại đế.

Bốn phía đàn tế vẫn không thiếu người còn đang tìm chỗ ngồi, trông thoáng qua ít nhất có tới ngàn người. Hơn ngàn người tụ tập, nhưng khung cảnh lại im lặng như vậy.

Trần Cảnh nhìn quanh, muốn tìm một chỗ vắng người. Hắn tới muộn, chỗ tốt một chút đều đã bị chiếm, mãi hắn mới tìm thấy có chỗ ở góc xa. Cũng may là chỗ này hơi xa đàn tế nên cũng không mấy người. Bất ngờ, hắn lại nhìn thấy Sơn Thần Vu Sơn từng qua Ác Long hạp cũng ở đây, vẫn chiếc váy đen tuyền, vẫn khăn lụa che mặt, để lộ cánh tay trắng như ngọc, cộng thêm con mãnh hổ nằm ở phía trước người. Nàng thấy Trần Cảnh, cũng chỉ khẽ gật đầu, sau đó lại tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Trần Cảnh vén áo, ngồi xuống, khoanh chân, lập tức có một luồng hơi nước tràn ra thành vòng tròn, như là một chiếc lá sen màu nâu xanh dập dềnh trên mặt nước, mà Trần Cảnh thì ngồi trên đó, mặc kệ hơi nước nâng mình lên.

Vỏ sò phủ đầy rêu xanh như không có sức nặng mà lơ lửng phía trên làn hơi nước, còn Hồng đại hiệp thì chạy quanh Trần Cảnh, vẽ một vòng tròn trên mặt đất, ý đánh dấu nơi này đã có người, sau đó mới đứng yên bên phải Trần Cảnh, quay đầu hết nhìn Đông tới nhìn Tây.

Trần Cảnh không biết khi nào thì Đông Nhạc đại đế bắt đầu giảng bài, nhưng tất cả mọi người đã im lặng chờ ở đây, hắn sắp đến lúc. Quả nhiên, một ngày sau, Đông Nhạc đại đế từ trên trời giáng xuống, mặc một thân áo bào đế vương, tướng mạo uy nghiêm, trên trán có hình một ngọn núi màu vàng.

Ánh mắt bình thản của vị đại đế này như nhìn thấu mỗi người. Cũng không thấy đại đế hiển lộ bất kỳ pháp lực nào, nhưng ai nấy đều cảm giác như Thái Sơn đè xuống, không dám ngẩng đầu nhìn thẳng.

Tất cả mọi người đứng dậy, cung kính khom người, đồng thanh hô:

- Cung nghênh đại đế!!

Thần linh bá lạy, trời đất biến sắc, trên đầu mỗi vị thần linh đều hiện ra cảnh tượng của các loại sắc phù. Tất cả hòa một chỗ, hình thành hình ảnh mặt đất, núi cao, thảo nguyên, hồ lớn, sông dài, thành trấn, tông miếu v.v..., vô cùng phong phú.

Đủ loại hào quang tụ tập thành làn khí lành sáng mờ, thu hút linh khí ngàn dặm tụ lại, chói sáng tận trời.

Đông Nhạc đại đế nhìn quanh một vòng, khẽ nâng hai tay, để chư thần bình thân. Trần Cảnh cũng giống mọi người, tiếp tục ngẩng đầu nhìn Đông Nhạc đại đế đứng trên đài cao, chỉ cảm thấy trong trời đất, không có ai sánh được vị này.

Hơn ngàn thần linh muôn phương, ở trước mặt người này, thở mạnh cũng không dám.

- Thiên đình biến mất, thiên địa hỗn loạn, bản đế mở đàn giảng Thần đạo, không mong lưu danh thiên cổ, chỉ muốn chư vị có thể thủ hộ một phương thủy thổ bình an. Hôm nay, bản đế nói về đạo của thần, mong chư vị có thể vĩnh trấn tà ma, bảo hộ thiên hạ thái bình.

Đông Nhạc đại đế nói xong liền ngồi trên bệ đá xanh, chúng thần cũng khoanh chân mà ngồi.

Mắt Trần Cảnh nửa khép nửa mở, ngồi xếp bằng. Đông Nhạc đại đế lại nói một phen về chức trách của chư thiên thần linh, nhưng chưa nói tới lai lịch và nguyên nhân biến mất của Thiên đình. Giọng nói uy nghiêm của Đông Nhạc đại đế vang vọng khắp không gian. Hồi lâu sau, Đông Nhạc đại đế giảng đạo:

- Thần linh khác với tiên, linh, yêu, phật. Pháp lực của thần linh đến từ lực của núi sông của đất trời, lực ấy dung hợp cùng sắc phù trong thần hồn,

cuối cùng hình thành thần lực...

Kế tiếp, đại đế lại nói cách dùng thần lực. Tuy Trần Cảnh đã thành Hà Bá được mấy năm, nhưng vẫn không hiểu nhiều về cách sử dụng thần lực, giờ nghe Đông Nhạc đại đế nói, mới phát hiện còn rất nhiều điều mình chưa biết. Còn có các loại chú thuật, pháp thuật, làm cho Trần Cảnh sinh ra cảm giác: hóa ra còn có thể dùng như vậy.

Đông Nhạc đại đế lại giải thích từng loại sắc phù khác nhau, phân tích giảng giải từng cái chú văn. Điều này khiến Trần Cảnh như đắm chìm trong một bức họa núi sông, mỗi một cái chú văn đều đại biểu cho một cách giải thích về thiên địa. Thẳng đến lúc này, Trần Cảnh mới hiểu, hóa ra hầu hết "tế thần chú" của thần linh là giống nhau, chỉ khác ở sắc phù mà thôi, nhưng mấu chốt là ở sắc phù của Thiên đình, không có sắc phù, dù biết "tế thần chú" cũng vô dụng.

Trần Cảnh bỗng có nghi vấn, không biết sắc phù này hình thành thế nào, nửa hư nửa thực, người phàm tục không nhìn không sờ được, nhưng người trong Thần đạo lại biết nó thật sự tồn tại trong thần hồn.

Thời gian trôi qua, buổi giảng đạo càng lúc càng khiến người ta chìm sâu vào.

Nơi này tựa như đã tự thành một thế giới, bất kể ánh nắng hay ánh trăng trên trời đều không thể chiếu vào, mà mưa cũng chưa từng xuất hiện, bởi mây đen đều bị khí lành từ chúng thần làm tán đi.

- Lực có lúc hết, thần linh cũng không thể thay đổi điều này. Nhưng sử dụng linh lực từ địa giới địa mạch một phương chỉ là cách thức kém nhất. Lực có hết, thế vô cùng, ngày hôm nay, bản đế nói tiếp về tác dụng của 'thế' trong hình thái ý thức của núi non sông ngòi...

Tiếng của Đông Nhạc đại đế phiêu đẳng trong hư không, mà lại làm cho người ta cảm thụ được tối đa, như từng giọt nước rơi thẳng vào trong lòng

mọi người.

Trên trời, hào quang vạn trượng, khí lạnh ngàn luồng.

Trần Cảnh cũng không biết qua bao lâu, thế nhưng Đông Nhạc đại đế đã biến mất theo làn mây từ lúc nào, mà hơn ngàn vị thần linh trên đài tế cũng tán đi gần hết. Vị Sơn Thần Vu Sơn cười mãnh hổ bên cạnh cũng không biết đi đâu rồi.

- Hà bá gia, ngài tỉnh rồi!

Hồng đại hiệp vui mừng hô. Không đợi Trần Cảnh lên tiếng, nó lại thấp giọng nói:

- Hà Bá gia, lúc ba huynh đệ Tam Tài lĩnh thấy chúng ta, trong mắt bọn họ hiện lên sát khí đó.

Trần Cảnh khẽ cau mày, Hồng đại hiệp lại nói thêm:

- Nếu không, để con trả lại binh khí cho con gấu đen kia?

Nó đã luyện hóa xong Lang Nha bổng, nói xong bèn móc ra Lang Nha bổng thu nhỏ giấu trong mang, đau lòng nói.

Trần Cảnh khẽ cười một tiếng, nói:

- Không cần, đi thôi.

- Hà Bá gia, rất nhiều người nhìn ngài với ánh mắt cổ quái, theo con thì bọn họ có ý xấu.

Nghe Hồng đại hiệp nghiêm túc nói xong, Trần Cảnh cười, nói:

- Con tôm nhà người đa nghi quá đấy, ta không quen biết với bọn họ, chưa bao giờ gặp nhau, xưa không oán nay cũng chẳng thù, làm sao họ lại có ý xấu với ta chứ.

Dứt lời, hắn liền theo hướng cũ ra ngoài. Hồng đại hiệp không ngừng cảnh giác, đi cạnh Trần Cảnh, cái còng còn giương cao Lang Nha bổng lên. Vô sò thì vẫn im lặng đi phía trái. Đến tận bây giờ, Trần Cảnh cũng không nghe nó nói được mấy câu.

Các vệ sĩ giáp vàng vẫn lẳng lặng đứng yên thủ vệ, giống như họ đã luôn ở đó từ khi nơi này hình thành, và sẽ đứng tới khi nào trời đất cũng không còn nữa.

Nơi đây núi xanh nước biếc, hoa thơm cỏ lạ, ấm áp như xuân.

Thế nhưng Trần Cảnh vừa ra khỏi khu vực này thì lại thấy gió tuyết đập vào mặt, bầu trời u tối, vô số bông tuyết giống như tro bụi đầy trời, cái lạnh lẽo ướt át bao phủ khắp không gian. Trần Cảnh nhớ rõ, mình rời Ác Long hạp tới Thái Sơn này là cuối xuân, đầu hè, mà giờ đã thấy tuyết trắng bay tán loạn.

Bông tuyết rơi ở trên mặt, cảm nhận được cảm giác man mát, Trần Cảnh tăng tốc trong gió tuyết, nói:

- Đi thôi, trở về Tú Xuân loan.

Một người một tôm một sò nhanh chóng bị gió tuyết đầy trời che khuất, một dấu vết cũng không để lại.

Đi một quãng vẫn không thấy ba vị Sơn Thần Tam Tài linh, Hồng đại hiệp liền thu Lang Nha bổng vào, đi bên phải Trần Cảnh, lớn tiếng nói:

- Hà Bá gia, cái vùng đất này chẳng thú vị gì cả, một chút cũng không bằng Tú Xuân loan của chúng ta.

- Lâu lắm rồi không dính nước sông, cả người thật ngứa, khi trở về, con nhất định phải giăng giải cho đám con cháu biết nơi đây chán thế nào...

Dọc đường đi, Hồng đại hiệp thao thao bất tuyệt, tựa như bù cho thời gian qua bị nín đến nghẹn.

- Ta tới đây là vì nghe đạo, các người tranh nhau đòi đi cùng, có thu hoạch gì không?

Trần Cảnh hỏi.

Hồng đại hiệp lập tức 'á' một tiếng, đáp:

- Đầu óc con dần dần, nghe được đại đế giảng kinh, chỉ cảm thấy có ngàn vạn con ong mật bay vù vù bên tai, tâm phiền ý loạn, một lát đã không chịu nổi, bèn phong bế cả sáu giác quan, ngủ một giấc, tỉnh lại thì thấy đại đế đã nói gần xong ạ.

Trần Cảnh cười ha ha, cũng không nói gì thêm. Hồng đại hiệp lại vội vàng nói:

- Vô sò nhất định là cũng ngủ.

- Nói vậy, ta không có.

Vô sò đột nhiên mở miệng phủ nhận.

- Mọi người cũng không ai trách, Hà Bá gia cũng không chửi mắng mọi người đâu.

Hồng đại hiệp lớn tiếng nói.

- Ta không có, người tiếp tục nói vậy, ta sẽ ăn...

Vô sò nói tới đây, đột nhiên dừng lại.

- Lại muốn muốn ăn ca, khi dễ ca thiện lương. Nói cho mọi người biết, hiện tại ca có Lang Nha bổng nặng chín trăm cân, nếu mọi người còn dám xằng bậy, đừng trách ca đây đập vỡ cái vỏ kia.

Hồng đại hiệp nói xong liền lấy Lang Nha bổng ra, đặt ý đập một cái lên tảng đá trên mặt đất, "ầm", tảng đá lập tức vỡ tan thành nhiều mảnh.

Vỏ sò không hề lên tiếng, Hồng đại hiệp dương dương tự đắc một phen rồi cũng thu hồi Lang Nha bổng, lại hướng Trần Cảnh, hỏi:

- Hà Bá gia, con thấy những thần linh khác cũng có người ngủ, người đã tọa bất động được như Hà Bá gia vô cùng hiếm, mà đỉnh đầu Hà Bá gia còn có mây trôi bốc lên, thân trào ra khí thể khiến kẻ khác kinh hãi, chẳng lẽ Hà Bá gia lĩnh ngộ đại thần thông thiên triệt địa?

- Ha ha, thiên triệt địa, bây giờ trong thiên địa làm gì có ai dám tự xưng như vậy. Đúng là có chút lĩnh ngộ, nhưng không thể coi là đại thần thông. Trước kia, ta cho rằng, chỉ cần ở trong khu vực của mình, thì không cần sợ bất kỳ kẻ nào, hiện giờ mới biết mình là ếch ngồi đáy giếng. Thiên địa rộng lớn vô cùng, chỉ là cách sử dụng linh lực núi non sông ngòi thôi mà ta đã không rõ thật nhiều điều, huống chi trên 'lực' còn có 'thể', hơn nữa có thể suy ra được trên 'thể' nhất định lại có cảnh giới cao thâm hơn, chẳng qua đại đế không nói mà thôi.

Trời đất bao la, mờ mịt vô cùng, bất kể là tu sĩ Tiên đạo, hay là thần linh, yêu ma, cũng chỉ là một hạt bụi nhỏ trong đó mà thôi. Tựa như những bông tuyết kia, từ chín tầng mây rơi xuống, thời khắc hoàn mỹ nhất của nó chính là lúc được bay lơ lửng trong hư không, tới khi chạm đất, cũng là điểm cuối của sinh mệnh.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 37: Đấu Phép

oOo

Chẳng biết từ lúc nào, Trần Cảnh càng ngày càng thích cảm giác được ở trong nước. Nước sông êm ả quấn quanh người hắn, dịu dàng như gió xuân, lại như có sinh mạng, ngoan ngoãn nghe lời. Bất kể là thể nước mãnh liệt tới đâu thì nước sông đều như vậy, hơn nữa, trong nước còn có một loại cảm giác nắm giữ lực lượng vô cùng tận, để hắn rất an tâm.

Đột nhiên, phía trước có gió dữ gào thét, linh khí hỗn loạn, bông tuyết cũng bay tán loạn trong bầu trời u tối.

Ba 'người' Trần Cảnh đi thẳng một đường hướng Nam, gió tuyết đầy trời không giảm nửa phần.

- Hà Bá gia, phía trước có người chiến đấu.

Hồng đại hiệp lên tiếng. Trần Cảnh không nói gì, chân tiếp tục bước, lại nghe Hồng đại hiệp léo nhéo:

- Hà Bá gia, hay chúng ta trốn qua một bên đã ạ. Chờ bọn họ đánh xong, nhất định sẽ tổn hại nguyên khí nặng nề, lúc ấy chúng ta giết ra, cướp bảo bối của bọn họ, đoạt cả sắc phù nữa, đợi sau này có cơ hội thì phong một vị thần mới để sai bảo.

- Khẩu khí thật lớn, phong một vị thần để sai bảo, cũng không sợ tuyết lớn làm đông cứng đầu lưỡi!

Từ gió tuyết dữ dội phía trước truyền ra một câu như vậy, âm thanh vừa lớn vừa hung ác. Hồng đại hiệp vội móc Lang Nha bổng ra, phun một đạo linh khí, Lang Nha bổng theo đó phóng lớn, thân tôm cũng hóa to lên cỡ một con voi.

- Hà Bá gia, tốt nhất chúng ta đổi đường đi ạ.

Hồng đại hiệp như lâm đại địch, nói. Có thể khẳng định, nếu không phải có Trần Cảnh ở đây, nó đã sớm xoay người mà chạy.

- Ha ha, khi không có ai thì khẩu khí lớn như vậy, giờ vừa nghe người khác nói một câu đã sợ đến muốn đi đường vòng sao.

Trần Cảnh cười nói.

Vỏ sò khê cười một tiếng, giống như đang chế nhạo. Hồng đại hiệp nghẹn lời, lúng túng đảo Lang Nha bổng hết từ càng trái sang đến càng phải, nói cứng để biện minh:

- Để con mở đường cho Hà Bá gia. Kẻ nào dám gây bất lợi cho Hà Bá gia, lão tôm này sẽ đập gãy xuống, cho kẻ đó thăng thiên luôn.

Trần Cảnh khê cười một tiếng, một tay đặt lên kiếm bên hông, sải bước, thoát cái đã nhảy lên lưng Hồng đại hiệp. Hắn dùng tay phải tung y bào, thản nhiên ngồi xuống, tay trái lại đặt kiếm lên đầu gối, nói:

- Đi, về Tú Xuân loan.

- Rõ, về Tú Xuân loan.

Hồng đại hiệp tựa hồ đã mất sạch sợ hãi, càng phải giờ cao Lang Nha bổng lên, tỏa ra khí thế thần căn giết thần phật ngàn giết phật. Ở trong trời đất trắng xóa, vỏ sò phủ rêu xanh có vẻ im lặng khác thường, lại hết sức bắt mắt.

Gió tuyết quay cuồng, hàn ý như đao.

Cả một dải núi non liên miên được khoác lớp áo tuyết tinh khôi, dòng suối đông lại, nhiều nhánh cây bị tuyết đọng ép gãy, mặt đất cũng một màu trắng xóa. Trong trời đất chỉ còn duy nhất sắc trắng này, một người bình thân ngồi trên một con tôm đỏ thẫm to như con voi, bên cạnh có một vỏ sò màu xanh lớn cỡ cái thớt, cùng nhau đập tuyết mà đi.

Con tôm đỏ tạo thành những vết thật lớn trên mặt tuyết, nhưng chẳng bao lâu sau, vô số bông tuyết mới từ trên trời rơi xuống lại lấp đầy tất cả như cũ.

Rất nhanh, cả ba đã đi tới sơn cốc có nguyên khí hỗn loạn, gió xoáy như đao. Lấy sơn cốc làm trung tâm, tuyết đầy trời rơi thành hình một cây cột bằng tuyết, mà tuyết đọng ở ngoài sơn cốc cũng bay tới dung nhập vào trong đó. Hồng đại hiệp cảm nhận được một luồng lực hút rất mạnh, bèn chậm lại. Trần Cảnh lấy vỏ kiếm gõ lên lưng nó, nói:

- Đi!

Hồng đại hiệp lại chui vào trong gió lốc, vỏ sò theo sát.

Trong gió lốc, tuyết quất như đao bổ, gió chém như liềm sắc.

Hồng đại hiệp lại không hề cảm giác được lực cản nào, hiểu là Trần Cảnh làm phép, sợ hãi trong lòng biến mất, đi thẳng tới sơn cốc trước mặt. Vào đến bên trong, tuyết rơi càng dày, cả ba lại nghe thấy tiếng cười to cùng tiếng hô quát.

Chỉ thấy một người ở trần, chân không giày, eo choàng da hổ, cầm tay tay một thanh đại phủ cán dài, đang chiến đấu kịch liệt. Người này chính là Sơn Thần Ngô Mông. Thế công của y sắc bén, hiển nhiên đang chiếm thượng phong. Gió xoáy ở đây là do y chiến đấu với người mà hình thành.

Ở một bên còn có hai xác chết, đầu bị chặt xuống, máu tươi nhuộm đỏ cả tuyết trắng trên đất, nhìn miệng vết thương có thể thấy rõ là bị phủ chém xuống.

Trần Cảnh ngồi trên lưng Hồng đại hiệp, nhìn rõ mỗi một phủ do Ngô Mông bố ra đều mang theo một luồng khí thể trầm trọng.

- Hắc hắc, thì ra là huynh đệ sao, lại đây, trước tiên hỗ trợ ta chém tên khốn này, sau đó chúng ta đi cùng nhau thôi.

Ngô Mông ở trên, cười ha ha, thể phủ càng lộ vẻ sắc bén.

Người đang chiến đấu cùng y nghe thấy thế thì kinh hãi, sợ Trần Cảnh cùng Ngô Mông vây công mình, vội vàng lui về sau.

Trần Cảnh chỉ ngồi im trên lưng tôm, không trả lời. Hồng đại hiệp không ngừng bước, ngược lại còn đi nhanh hơn, chỉ nghe nó lẩm bẩm:

- Cái tên quý nghèo đến quần áo cũng không có mà mặc nhà người, hóa ra là một kẻ gian trá. Sớm biết vậy chúng ta nên đập nát đầu của người, đoạt phủ của người, lại cho vỏ sò muối muối ăn thịt người...

- A!

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, nhưng cực kỳ ngắn ngủi, vì nó chưa kịp vang xa đã bị gió xé nát.

Hồng đại hiệp căng thẳng, tăng tốc, lại cảm thấy thân thể bị gió đẩy ngược lại, nặng nề khác thường. Đúng lúc này, Ngô Mông cười to nói:

- Huynh đệ cần gì phải vội vàng như thế. Nhìn bộ dạng của huynh đệ lúc ở Thái Sơn, hẳn là ngộ được nhiều điều, sao chúng ta không tại đây luận đạo để chứng đạo giúp nhau nhỉ?

Khi y nói, Hồng đại hiệp đột nhiên cảm giác trên lưng mình như có thêm một ngọn núi, cực kỳ nặng, dù nó có cố dùng pháp lực toàn thân, cũng chỉ miễn cưỡng gồng lên được.

- Ta cũng không ngộ được cái gì, nếu như người muốn tìm người luận đạo thì xin kiếm người khác.

Trần Cảnh vừa nói vừa lấy vỏ kiếm gõ lên lưng Hồng đại hiệp. Một gõ vừa chạm, Hồng đại hiệp lập tức cảm thấy người nhẹ bẫng, giống như về tới trong nước, chân bật ra, đã tránh ra một khoảng thật xa.

- Hắc hắc, trong nhiều thần linh như vậy, cũng chỉ có vài người lọt mắt Ngô Mông ta, một trong số đó chính là người. Ta quả nhiên không có nhìn lầm. Hắc hắc...

Ngô Mông cười lớn nói, lại đưa tay chỉ lên bầu trời tuyết:

- Ta nghe người ta nói, tuyết mà rơi xuống cùng một chỗ thì có thể phá mặt đất ra thành lỗ thủng, cũng không biết là thật hay giả.

Giọng của y mang cảm giác rất nghiêm túc, căn bản không phải là một câu nghi vấn, mà là một câu khẳng định, mang theo ý ra lệnh.

Hồng đại hiệp thầm nghĩ:

- Tự nhiên tiếng của gã quỉ nghèo này khó nghe quá, chẳng lẽ do Hà Bá gia không luận đạo cùng, nên gã này lên cơn...

Nó vừa nghĩ đến đây, phía trước đã có một đám tuyết bay xuống, mặt đất vô thanh vô tức xuất hiện một cái hố. Hồng đại hiệp kinh ngạc, chỉ là những bông tuyết lả tả rơi trên mặt đất lại tạo thành cái hố sâu như vậy, tựa như thiên thạch rơi từ trên cao xuống. Nó chợt lạnh cả người, cũng tin chắc, nếu bị những bông tuyết kia rơi trúng người thì sẽ phải chịu thương tổn cực lớn.

- Tuyết thực sự có thể đập thành cái hố trên mặt đất!!

Hồng đại hiệp cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhất thời không dám đi nữa, ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy vô số bông tuyết đang lao đảo rơi về phía mình.

Nó đang muốn hét thật to, lại bỗng cảm nhận được Trần Cảnh gõ trên lưng mình, lời định ra vội nuốt trở vào. Ngay sau đó, tiếng của Trần Cảnh vang lên:

- Bông tuyết phá cả mặt đất mà vào, quả đáng ngạc nhiên, không ngờ hôm nay lại có may mắn được nhìn thấy. Thế nhưng, bông tuyết ấy nếu rơi xuống sông thì chỉ có thể bị hòa tan thành nước.

Hồng đại hiệp nghe đến đó, lập tức cảm giác như mình đã trở về trong Tú Xuân loan. Nó chỉ cảm thấy khúc sông rộng lớn ấy có thể cuốn đi tất cả, cho dù là cả một núi tuyết rơi xuống thì cũng sẽ bị nước sông nuốt hết. Mắt nó không nhìn thấy nước sông, nhưng cảm giác rõ ràng quanh thân có sóng sông chảy xiết, mà cũng chỉ có sinh linh sống ở Tú Xuân loan như nó mới có thể hiểu được Tú Xuân loan rộng lớn cỡ nào.

Hồng đại hiệp lại không biết rằng, nơi đây cũng không chỉ có bốn "người". Ở những đỉnh núi phía xa, còn không ít thần linh chưa rời đi, đang nhìn chăm chăm về nơi này. Bọn họ đương nhiên nghe rành mạch đoạn đối thoại giữa Trần Cảnh và Ngô Mông. Lúc này, ở trong mắt bọn họ, Trần Cảnh ngồi trên người Hồng đại hiệp, bên cạnh là một cái vỏ sò màu xanh, cả ba bình thân di chuyển ở đáy sông, quanh thân là nước sông cuộn cuộn, bông tuyết vừa rơi vào trong đó thì tức khắc bị nuốt hết.

Bất kỳ ai cũng nhìn ra được, Ngô Mông và Trần Cảnh đang đấu phép trong vô thanh vô tức. Ngô Mông cũng không phải hạng người vô danh, mấy ngày nay y đều thủ trong sơn cốc này, lấy cớ là luận đạo để chém hơn mười vị thần linh rồi. Điều này làm cho ai nghe được tên của y cũng muốn

tránh đi theo đường vòng. Giờ thấy tận mắt, quả nhiên y đã đạt tới cảnh giới cực cao trong việc điều động lực của núi đồng, dùng ra phương pháp dời núi, hơn nữa vô thanh vô tức mà đem pháp lực tác dụng lên bông tuyết, biểu hiện cách sử dụng linh lực cực kỳ tinh thâm.

Thế nhưng, Trần Cảnh lại khiến bọn họ hoàn toàn bất ngờ. Trần Cảnh dễ dàng phá giải pháp thuật của Ngô Mông, thoát nhìn rất nhẹ nhàng.

- Ô, ngọn núi kia cao thật, sợ là chim bay cũng không qua nổi.

Ngô Mông đột nhiên dùng phủ dài chỉ về đằng xa phía trước, tức thì nơi đó xuất hiện một ngọn núi tuyết cao vút trong mây, thế núi dốc như đao chém thành, cao lớn hùng vĩ, kết thành từ những tảng đá sắc bén hình thù quái lạ.

Hồng đại hiệp có thể khẳng định, vừa rồi không có ngọn núi như vậy, thế nhưng nó lại xuất hiện ngay sau khi Ngô Mông lên tiếng.

Nhìn thì rất xa, nhưng nháy mắt đã đến chân núi, mà từ chân núi nhìn lên đỉnh núi, lại chỉ thấy một màu u tối, căn bản không nhìn được đỉnh. Hồng đại hiệp biết đây là pháp thuật của Ngô Mông, thầm nghĩ: "Dù thế nào ta cũng không thể làm mất thể diện của Hà Bá gia." Nó vận pháp lực toàn thân, muốn chuẩn bị leo qua núi.

Trần Cảnh khẽ cười một tiếng, lại lấy vỏ kiếm gõ lên lưng Hồng đại hiệp, nói:

- Núi cao như vậy, chim bay khó qua, có cái đầu to tướng thế này, sao không biết động não chứ, người trèo thì sang năm cũng không qua nổi.

Hồng đại hiệp muốn nói: "Không trèo thì dùng cách gì qua ạ?" Nhưng lời còn chưa ra, lưng nó lại bị gõ một cái, chỉ nghe Trần Cảnh nói:

- Bình thường luôn nhắc người phải dụng tâm tu hành, người lại không nghe, lần này tới nghe đạo cũng ngủ gà ngủ gật. Giờ thì cố mà tiếp thu, ta

truyền cho người phương pháp độn thủy trong độn ngũ hành. Chỉ cần còn ở trong thiên địa này, không có gì ở ngoài ngũ hành, vạn vật đều có thể độn. Niệm theo ta: Thiên địa ngũ hành, thân ta tức thủy thân, độn.

Hồng đại hiệp không dám hai lời, thành thành thật thật niệm theo. Chuyện khiến nó không ngờ tới xảy ra, vừa niệm xong, nó lập tức cảm giác thân thể mình thật sự hóa thành nước, bắt đầu thấm dần vào trong đất. Vừa vào đến trong lòng đất, nó chỉ cảm thấy tất cả là bóng đêm, còn may là vẫn có thể cảm nhận được Trần Cảnh trên lưng và vỏ sò bên cạnh.

Đúng lúc này, nó nghe được tiếng của Ngô Mông mơ hồ truyền đến:

- Hắc hắc, nếu huynh đệ thích sống trong đất, vậy làm Thổ Địa nơi đây luôn đi.

- Ngô Mông sơn, trấn... phong...

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 38: Thần Miếu Lưu Ảnh

oOo

Hồng đại hiệp rất căng thẳng, không nhịn được mà lên tiếng:

- Trúng kế rồi, Hà Bá gia!

Nó vừa nói xong, lưng lại bị Trần Cảnh gõ một cái, từ trong bóng tối truyền đến tiếng của Trần Cảnh:

- Ha ha, núi là đất, thuộc một trong ngũ hành thiên địa, sao có thể trấn phong được nước chứ. Nước có trong vạn vật, thuận thế mà động, nơi có sinh mạng sẽ có dòng nước chảy qua, không chỗ nào không có. Hoặc nước cuộn cuộn, thế thổi quét ngàn dặm, hoặc nhẹ nhàng không tiếng động. Nay ta là nước, nước là ta, ta muốn rời núi thì tự nhiên ra được.

Lời này không biết là nói cho Ngô Mông nghe, hay là giảng giải chỗ huyền diệu của nước cho Hồng đại hiệp. Chữ cuối cùng vừa ra khỏi miệng Trần Cảnh, Hồng đại hiệp bỗng cảm thấy quanh thân chột nhẹ bằng, trước mắt sáng bừng, nó đã đi ra từ trong núi.

Ngô Mông đứng ở đỉnh núi Ngô Mông, đại phủ cán dài màu vàng cầm trên đỉnh núi bị băng tuyết bao trùm, đón gió rét thấu xương. Nhìn thấy được dòng nước vô hình chảy xiết bao quanh Trần Cảnh, con mắt y híp lại, cũng không biết đang suy nghĩ gì. Từ đầu đến giờ, luôn là y xuất chiêu, còn Trần Cảnh mỗi lần đều tiện tay phá giải. Hơn nữa ở lần cuối cùng hung

hiểm nhất, y có thể khẳng định Trần Cảnh cố ý trốn vào trong đất, chứng tỏ hãn sớm có tự tin núi Ngô Mông không trấn phong được mình.

Trên những đỉnh núi ở phía xa, các vị thần linh đang đứng yên nhìn đỉnh núi tuyết nơi này, thấy Trần Cảnh cười con tôm đỏ khổng lồ như đang bơi xuôi theo dòng nước sông mà đi xa thì cùng than thở:

- Pháp thuật thật tinh diệu. Có thể sử dụng pháp thuật huyền diệu như thế, không có bao nhiêu Sơn Thần Thổ Địa làm nổi đâu.

- Hãn là ai vậy?

- Châu Cửu Hoa, địa giới Bá Lăng, Hà Bá Tú Xuân loan Kinh Hà.

Một đường theo hướng Nam mà đi, Trần Cảnh sớm đã thu lại pháp thuật, mặc Hồng đại hiệp cất bước. Hồng đại hiệp cũng cảm giác vùng đất này quá nguy hiểm, không an toàn như Tú Xuân loan, nên tăng tốc đi một mạch, gặp núi trèo núi, gặp sông lướt sông, gặp vực bay qua vực. Càng về hướng Nam, tuyết càng giảm bớt, dù cho vẫn còn buốt giá, nhưng lại không gặp gió bão.

- Hà Bá gia, chúng ta quay trở lại làm thịt gã Ngô Mông kia đi. Con thấy đại phủ trên tay tên này rất lợi hại, không bằng ta đoạt lấy, cũng cho tên đó biết, thần linh trong thủy vực Kinh Hà là không thể trêu chọc.

Hồng đại hiệp quơ Lang Nha bổng, vênh váo hò hét.

- Ha ha, không dễ đoạt của tên đó đâu. Tuy rằng ta không sợ gã, nhưng muốn giết gã lại không hề đơn giản. Huống chi người chỉ thấy một mình gã, chứ không nhìn thấy những thần linh quanh đó, ai biết được trong đó có người nào quan hệ tốt với gã không.

- Vậy à... Hừ, tên quỷ nghèo đó còn gian trá hơn cả lão tôm, nhất định là gã đang thử dò xét Hà Bá gia, cũng may Hà Bá gia đại phát thần uy, phá hết

pháp thuật của gã, để gã không dám xằng bậy.

Trần Cảnh chẳng nói đúng sai, ngồi trên người Hồng đại hiệp, ngẩng đầu nhìn trời. Chợt hắn có cảm giác trời đất tuy lớn, nhưng lại không có chỗ dung thân.

Hắn nhớ rõ mình từng hỏi qua lão kiếm khách, vì sao phải bôn ba khắp nơi, mà không chọn một chỗ để đặt chân cố định. Khi đó lão kiếm khách có nói: "Bởi vì tâm ta bất an, cho nên không thể an cư được."

Lúc ấy Trần Cảnh không rõ vì sao tâm bất an lại không an cư được, hiện giờ hắn cũng vẫn không rõ lão kiếm khách bất an vì điều gì, nhưng lại có chút hiểu được loại cảm giác ấy rồi.

Hồng đại hiệp vừa đi vừa nói không ngừng, hết về những việc xảy ra trong hai năm Trần Cảnh mê man đến tổ cáo vô sò, chán lại quay "vô môn ngựa" Trần Cảnh, nói rằng nhờ đi theo hắn mà nó từ một con tôm sông bình thường đã mở ra linh trí, trưởng thành dần để rồi uy phong lẫm liệt như hiện giờ, cầm trong tay Lang Nha bổng, làm thú cưỡi cho Hà Bá đi khắp chốn.

Trần Cảnh thi thoảng mới nói vài câu, vô sò thì im thin thít, chỉ những lúc bị Hồng đại hiệp nói xấu, nó mới tỏa ra khí thể muốn ăn tôm, thời gian khác đều trầm mặc đi bên cạnh.

Một đường đi tới, Trần Cảnh không mượn đường vị thần nào, lại cũng không bị ai ngăn cản, một lèo thẳng tắp hướng Nam, đã qua ba nghìn dặm vẫn thông suốt. Ngẫu nhiên có yêu quái đuôi mù ra chặn đường, lại bị Lang Nha bổng của Hồng đại hiệp đập lăn ra, sau đó bị vô sò bên cạnh nuốt xác.

Nhưng khi cả ba còn cách Tú Xuân loan có hơn ba trăm dặm, chợt có ba người ngăn trước mặt bọn hắn. Một người trong đó cầm trong tay chiếc Hải Hồn xoa* màu đen, một người thì toàn thân có lông đen, đầu người, thân gấu; còn người ở giữa mặc đạo bào, đầu vấn khăn thư sinh, bên hông đeo

một thanh đoản kiếm có vỏ bằng gỗ đen. Đây chính là ba vị Sơn Thần ở Tam Tài lĩnh, bị Trần Cảnh đoạt Lang Nha bổng lúc trước.

(Hải Hồn xoa: đinh ba có ba mũi giống của thần Poseidon)

- Khốn khiếp, hóa ra ba gã gian trá này ở đây chờ chúng ta. Hà Bá gia, chúng ta mau qua bên kia trốn.

Hồng đại hiệp vừa dứt câu đã bị Trần Cảnh dùng vỏ kiếm gỗ một cái vào đầu, sau đó lại nhận lệnh:

- Tiến lên!

Ăn một gỗ đau, Hồng đại hiệp lại chợt cảm thấy ba người trước mắt cũng chỉ như mấy con cá nhỏ trong sông Kinh Hà mà thôi. Nó hét lớn một tiếng:

- Ba người các người có gan lớn bằng trời rồi, dám ngăn đường của Hồng gia gia đây.

Dứt lời, nó giơ Lang Nha bổng lên, vọt tới ba người kia, không hề sợ những người này có pháp lực cao thâm.

Gấu tinh bị cướp Lang Nha bổng giận điên lên, một con tôm nho nhỏ lại cũng dám kêu gào như thế với y. Y dậm chân, mặt đất chấn động, trong vô hình có một luồng khí thể tận trời bốc lên, như là một ngọn núi đè xuống Trần Cảnh.

Hồng đại hiệp thấy thế cũng hơi hoảng, thân hình khựng lại, chợt lại nghe tiếng Trần Cảnh truyền vào trong tai:

- Giọt nước có thể xuyên qua đá, tích tụ lại thành sông, lúc tĩnh thì phản chiếu nhật nguyệt, khi giận lại nuốt thiên địa.

Âm thanh hùng hồn như kéo mây hút gió, khiến trời đất phải biến sắc.

Lúc Trần Cảnh nói ra những lời này, gấu tinh đột nhiên cảm thấy linh khí từ tám phương đều tụ lại quanh thân Trần Cảnh, trong nháy mắt đã hình thành một con sông vô hình, thể nước bình yên chảy xuôi.

Gấu tinh hừ lạnh một tiếng, đỉnh đầu hiện lên một ngọn núi đen kịt, vô cùng hiểm trở, khí thể toàn thân tăng cao, vọt về phía Trần Cảnh và Hồng đại hiệp, như là muốn một kích đập nát cả ba người Trần Cảnh.

Đúng lúc này, con sông tĩnh lặng quanh thân Trần Cảnh đột nhiên biến chuyển, hóa thành một thác nước chảy xuống từ chín tầng trời, nước cuộn cuộn rít gào. Một luồng khí thể phô thiên cái địa, nuốt trôi vạn vật đột nhiên sinh ra khiến gấu tinh kinh hãi, cảm giác như mình là một sinh linh nhỏ bé bất lực đang đứng trước cơn lũ ngập trời.

- Là 'thế', hấn lại linh ngộ được 'thế' của Ác Long hạp.

Ở phía xa, hai Sơn Thần còn lại của Tam Tài lĩnh kinh ngạc bật thốt, đồng thời không dám chậm trễ, vận dụng pháp lực toàn thân mà bay lên trời, hóa thành hai ngọn núi ép về phía Trần Cảnh. Chẳng qua, hai ngọn núi này chỉ là ảo ảnh, cũng không có khí thể trấn áp vạn vật.

Hồng đại hiệp nhảy dựng lên, cảm thấy lúc này dù là đối mặt với Đông Nhạc đại đế thì cũng dám chiến một trận. Trong mắt nó, tất cả như đều chậm lại. Nó đập Lang Nha bổng xuống, gấu tinh tức thì bị một bổng đập thành thịt nát, đồng thời áp chế cả hai người còn lại. Lang Nha bổng lại vung lên, cả hai lập tức phụt máu, bay ngược về sau. Hồng đại hiệp bay lên trời, lại lần nữa vung Lang Nha bổng từ trên đánh xuống, Lang Nha bổng như một cơn lũ thối quét qua, đập hai vị thần linh thành hai luồng sương máu.

Trong khoảnh khắc, tất cả lại trở về yên tĩnh. Hồng đại hiệp rơi xuống đất, cảm giác vừa rồi chỉ là một thoáng mộng ảo.

- Ta giết ba vị Sơn Thần!

Hồng đại hiệp quay đầu nhìn lại, nói với vẻ không thể tin:

- Hà Bá gia, lão tôm con mà lại giết được ba vị thần linh, chẳng lẽ là ngài làm phép?

- Ha ha, đúng là ta có làm phép, nhưng ba người bọn họ quả thật là bị người giết.

Hồng đại hiệp cực kỳ kích động, trong đầu quanh quẩn hình ảnh mình đập nát ba vị thần linh thành sương máu như đập nát ba quả dưa, vô cùng hưng phấn, cười to nói:

- Hà Bá gia, thần linh nơi khác cũng quá kém cỏi rồi, hay ngài phong cho con làm Sơn Thần đi, không quá ba tháng, lão tôm này nhất định sẽ đánh hạ một trăm ngọn núi cho ngài, bảo đảm ngài sẽ uy phong hơn cả Sơn Thần núi Thúy Bình.

- Thần linh như chúng ta, một khi rời khỏi thần vực ủa mình, thì cũng chỉ tương đương với người tu đạo có cảnh giới luyện tinh hóa khí mà thôi, mà tới khi lĩnh ngộ được thể núi sông trong thần vực của mình thì có thể so với người tu đạo cảnh giới luyện khí hóa thần. Cho nên, bình thường thần linh sẽ không rời khỏi khu vực mình được phong thần, bởi vì rời đi rất dễ bị đoạt bài vị, nhất là bây giờ Thiên đình biến mất, thiên địa hỗn loạn.

Trần Cảnh chậm rãi nói.

Vỏ sò nuốt lấy những phần thân thể còn sót lại của ba vị thần linh, Trần Cảnh cũng không ngăn cản. Đối với yêu mà nói, thân thể người tu hành là đại bổ, mà chứng thật, yêu khí trên người vỏ sò rõ ràng nồng đậm hơn nhiều. Hồng đại hiệp thì nuốt lấy đỉnh ba, còn thanh đoản kiếm vỏ gỗ lại bị vỏ sò nuốt, mặc Hồng đại hiệp nói thế nào nó cũng không nhả.

Cả ba tiếp tục lên đường, tới khi gần đến mùa xuân thì về tới Tú Xuân loan.

Năm nay tuyết rơi lâu khác thường, Tú Xuân loan vẫn đang kết một tầng băng mỏng.

Hồng đại hiệp phóng người lên cao, lao xuống giữa sông, còn Trần Cảnh thì biến mất, khi xuất hiện lại đã ở trong miếu Hà Bá.

Hắn ngẩng đầu nhìn tòa miếu thờ xây từ thân thể của cá chép tinh, cảm thán thời gian trôi nhanh. Mới ngày nào Thiên La môn bị diệt môn, hắn rơi vào giữa sông, được cứu lên đặt trong miếu Hà Bá, thoáng cái đã qua vài năm. Pho tượng thần vẫn vậy, so sánh cùng Trần Cảnh hiện giờ thì nhiều hơn một phần sát khí sắc bén, lại thiếu một phần trầm tĩnh an nhiên.

Lại nhìn bàn thờ đầy những chân hương, có nhiều nến chưa cháy hết còn đang tỏa ra khói trắng uốn lượn, hắn nhắm mắt lại, tĩnh tâm, trong đầu hiện lên cảnh tượng từ lúc mình rời miếu Hà Bá đến nay. Mỗi ngày đều có người tới dâng hương, người mỗi ngày mỗi khác, điểm duy nhất giống nhau là mỗi người đều rất thành kính.

Châm hương, vái ba vái, sáng tối hai lần, chưa từng gián đoạn.

Trong đoạn hình ảnh bỗng xuất hiện một người, bắt mắt khác thường, áo trắng hơn tuyết, tóc mượt như mây, trên búi tóc xỏ xuyên một cây trâm gỗ. Nàng đột nhiên vào trong miếu, bồi hồi ba ngày thì rời đi; qua vài ngày lại quay về miếu, tĩnh tọa một ngày rồi biến mất; tiếp lại vài ngày nữa bỗng xuất hiện trong miếu, ngơ ngẩn nhìn tượng thần và sóng sông cả nửa ngày mới đi, từ đó không còn đến nữa.

Trần Cảnh có điều thắc mắc, bởi vì người kia chính là Diệp Thanh Tuyết, vị sư tỷ chẳng có danh mà lại có nghĩa thầy trò với hắn.

Từ ngày nàng rời đi hơn hai năm trước, hắn chưa từng nghe qua tin tức chính xác về nàng. Hiện giờ biết nàng vẫn bình yên, hắn cảm thấy rất cao hứng, nhưng từ việc nàng vào trong thần miếu trước sau ba lượt như vậy thì hắn là có việc gấp.

- Con cá quả ăn cướp từ đâu tới, gan thật lớn bằng trời, cũng không biết Hồng gia gia của người ở đây.

Luồng suy nghĩ của Trần Cảnh bị tiếng hét phẫn nộ của Hồng đại hiệp cắt đứt. Hắn nhướng mày, lại nghe một giọng nói the thé:

- Hừ, người là con tôm thành tinh từ nơi nào, không đi tu hành, dám tới Thủy Vân biệt viện của ta kêu gào. Mau rời đi, nếu không lột vỏ tôm của nhà người làm áo giáp.

- Tức chết ta rồi. Con cá chết tiệt, ăn một đĩnh ba của Hồng gia gia.

Những âm thanh này chỉ Trần Cảnh mới có thể nghe được, còn người khác sẽ chỉ nghe mơ hồ có âm thanh chói tai gì đó từ giữa sông. Thân hình của hắn khẽ động, đã như làn khói tan vào trong không khí. Trần Cảnh đi vào trong Tú Xuân loan, chỉ thấy một con cá quả có hai tay, thân dài mấy trượng, toàn thân đen sì như sắt, miệng đầy răng nanh sắc nhọn, trong tay cầm một cây trường thương màu đen, đang đại chiến với Hồng đại hiệp - một cànug vùng Lang Nha bổng, một cànug đâu Hải Hồn xoa.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 39: Thế

oOo

Pháp lực của cá quả thành tinh rõ ràng cao hơn Hồng đại hiệp không ít, nhưng Hồng đại hiệp mới có thêm binh khí, lại biết Trần Cảnh đã xuất hiện nên chiến đấu rất dũng cảm, có điều vẫn ở hạ phong.

Trần Cảnh đột nhiên xuất hiện, làm cho cá quả tinh chợt sinh cảm giác muốn bó tay chịu trời. Vốn trong nước là địa bàn của nó, nó tự do hành động, lật mình một cái có thể khiến cả sông lớn dậy sóng, nhưng khoảnh khắc Trần Cảnh xuất hiện, nó lại cảm thấy nước này không còn là nước, mà là đất, ép nặng lên thân nó. Nó cong thân lại rồi bật ra, hóa thành làn sóng mà chạy, Hồng đại hiệp mau chóng đuổi theo. Trần Cảnh chợt lấy tay chụp một trảo, nước sông như đông lại, cá quả tinh liền không thể nhúc nhích. Nước bỗng sinh ra một đạo bùa chú khắc lên trên người nó, cá quả tinh lập tức không ngừng thu nhỏ lại, phút chốc đã hóa thành một con cá quả nhỏ, bị Trần Cảnh nắm trong tay. Cá quả giãy giụa vặn vẹo, Trần Cảnh khẽ bóp một cái, cá quả không cử động nữa, sau đó bị Trần Cảnh tiện tay ném vào trong bùn.

- Hà Bá gia, ngài quả nhiên pháp lực thông thiên!

Trần Cảnh không để ý đến Hồng đại hiệp, chỉ nói:

- Trông chừng, đừng cho nó chạy thoát.

- Vâng, thưa Hà Bá gia.

Trần Cảnh ngẩng đầu nhìn động phủ, chỉ thấy trên đỉnh động phủ có thêm bốn chữ: "Thủy Vân biệt viện."

Hắn cảm thấy hai chữ "Thủy Vân" cũng không tệ lắm, phất tay, "Thủy Vân biệt viện" biến thành "Thủy Vân động thiên".

Hai chữ "Thủy Vân" nghe mờ mờ ảo ảo ảo, không nhiễm khói lửa, nhưng trong động phủ lại không hề có chút dính dáng nào, bừa bộn, bẩn thỉu. Trần Cảnh lại vung tay một cái, một dòng nước trong trẻo như gió cuốn qua, cuốn tất cả dơ bẩn bừa bãi ra ngoài, động phủ lại trở về thanh tĩnh.

Từ mắt sông dâng lên một dòng nước trong mát như khói xanh, làm cho cả động phủ đều có một cảm giác tươi mát. An tĩnh, nước như khí, linh khí kết mây, lúc này khung cảnh cũng đã có vài phần hương vị của Thủy Vân động thiên.

- Hà Bá gia, hà Bá gia, con cá quả ăn cắp kia chạy thoát rồi ạ.

Hồng đại hiệp nôn nóng lao vào, lớn tiếng nói.

Trần Cảnh nói nhỏ một tiếng: "Biết rồi", lại phất tay để cho Hồng đại hiệp ra ngoài, chính mình thì tĩnh tọa bất động.

Hồng đại hiệp lui ra ngoài, trong lòng cho rằng Trần Cảnh quá mức bình tĩnh, có chút quái dị, chẳng qua cả đoạn đường từ Thái Sơn trở về hắn cũng như thế, bất kể là gặp chuyện gì đều một vẻ mặt bình thản.

Tôm đỏ rời đi, Trần Cảnh đột nhiên huơ tay trước mặt, nơi tay đi qua lập tức xuất hiện một bức ảnh động.

Trong ánh, một con cá quả đang vượt sóng mà đi, tốc độ cực nhanh. Chỉ một chốc, nó đã đi tới một tòa động phủ. Theo cá quả tiến vào trong động phủ, Trần Cảnh liền nhìn thấy một thanh niên mặc áo dài in hoa đang ngồi tựa vào một cái ghế dựa lớn màu sắc lòe loẹt, hưởng thụ thị nữ đấm bóp. Thấy con cá quả đi vào, đôi mắt nhắm hờ của thanh niên đột nhiên mở, phát ra sát khí dày đặc.

- Thật to gan! Bay đâu, triệu tập ba nghìn thủy tức*, huyết tủy Tú Xuân loan!

(*Thủy tức: động vật trong nước)

Lời vừa nói xong, thanh niên tóm lấy cá quả tinh vào trong tay, lại phẩy tay một cái, ảo ảnh trước mặt Trần Cảnh liền biến mất.

Trần Cảnh tĩnh tọa, nhưng cũng có sát khí lộ ra, bởi vì đây rõ ràng là kế hoạch được tính toán trước nhằm vào hắn.

Hắn đứng dậy, vừa sai bước đã ra đến ngoài động phủ.

Hồng đại hiệp và vô số đều đang ngay bên ngoài. Trần Cảnh đứng thẳng trước động phủ, nói :

- Hà Bá Phong Lâm độ [1] dẫn ba nghìn thủy tức xâm phạm hà giới [2] ta, các người có dám theo ta nghênh chiến không?

(Phong Lâm độ [1]: bến Phong Lâm. Hà giới [2]: biên giới trên sông, khu vực trực thuộc trên sông)

- Hả! Phong Lâm độ! Hà Bá gia, ngài nói là Hà Bá Phong Lâm độ muốn đánh tới Tú Xuân loan của chúng ta sao?

Hồng đại hiệp cả kinh hô ầm lên.

- Đúng vậy

- Tai họa rồi, Hà Bá gia, tai họa rồi!

Hồng đại hiệp hoảng sợ hét.

- Nhát như chuột!

Vỏ sò giễu cợt nói.

Hồng đại hiệp không phản kích vỏ sò, mà hoảng sợ nói:

- Hà Bá gia, chúng ta có chạy không ạ? Chạy tới Loạn Lưu pha đi, tặng Tú Xuân loan này cho y, hay trốn đến Ác Long hạp luôn, hẳn là y sẽ không đuổi theo đâu.

Trần Cảnh hít sâu một hơi, hỏi:

- Hà Bá Phong Lâm độ này đáng sợ như thế sao? Chỉ nghe tên của y, người đã muốn để ta trốn tới Ác Long hạp, tặng luôn hai khúc sông cho y?

- Hà Bá gia, Phong Lâm độ cũng không phải một nơi đơn giản đâu, mà là chỗ giao của nhiều nhánh sông, lại có đường lớn trải qua, nghe nói hình như còn có cả địa mạch*. Một trăm năm trước, Hà Bá Phong Lâm độ hiện giờ không biết từ đâu mà đến, một mình giết sạch thần linh yêu quý giữa sông, sau đó dùng mười năm lấy được thần vị Phong Lâm độ. Trong mười năm ấy, không ngừng có sinh linh đặc đạo cả trên cạn lẫn dưới nước muốn giết y, nhưng không kẻ nào còn sống trở về. Ở năm mười năm kế tiếp, y lại dẫn năm trăm thủy tặc thuận sông xuống, một đường nhuộm đỏ trăm dặm nước sông, không biết có bao nhiêu sinh linh thành yêu đã chết trong tay hắn, mà thủy tặc còn sống trở về cũng chỉ còn hơn chục.

(*địa mạch: mạch đất, thể đất tốt hoặc xấu trong phong thủy)

Trần Cảnh nhú mày, lắng lắng nghe. Hồng đại hiệp kể xong cũng không nói gì thêm, chờ Trần Cảnh quyết định.

- Đúng là một nhân vật truyền kỳ, thế nhưng, người phải nhớ kỹ, ta là Hà Bá Tú Xuân loan này. Chỉ cần ta còn là Hà Bá, không ai có thể bức ta rời đi. Đi, theo ta đi nhìn thử vị Hà Bá Phong Lâm độ giết sạch sinh linh thành yêu trăm dặm trông thế nào.

Trần Cảnh nói xong thì lướt sóng về phía trước. Vò sò không nói một tiếng, theo sát. Hồng đại hiệp do dự một thoáng, cũng đi theo.

Tuy Hồng đại hiệp luôn rất nhát gan, nhưng ở trong Tú Xuân loan, Trần Cảnh chưa từng thấy nó sợ hãi đến như vậy. Hắn nhìn ra, nỗi sợ hãi của Hồng đại hiệp xuất phát từ nội tâm.

Trời đông, nước sông trong suốt, chỗ giao giữa Tú Xuân loan và Phong Lâm độ có một tấm bia làm mốc phân giới. Nghe nói tấm bia này có từ thời thượng cổ, nhưng do Thiên đình lập hay đế vương nhân gian lập thì không ai biết được. Hồng đại hiệp và vò sò đi theo hai bên trái phải Trần Cảnh. Trần Cảnh rẽ nước mà đi, tốc độ cũng không phải rất nhanh, thậm chí có thể nói là rất bình tĩnh từ tốn, bình tĩnh đến độ khiến Hồng đại hiệp phát hiện vị Hà Bá nhà mình đã biến hóa rất nhiều.

Nó vẫn còn nhớ rõ ngày trước, Trần Cảnh bất lực ra sao khi cá chép tinh tạo sóng muốn nhấn chìm miếu Hà Bá, cho dù hấn dùng hết toàn lực ngự kiếm cũng không có tác dụng, mãi sau mới mượn pháp lực và hương khói để chiến thắng. Mấy năm qua đi, tận hôm nay Hồng đại hiệp mới nhận thức được rằng Hà Bá bây giờ không còn là Hà Bá lúc trước nữa.

Đáy sông tĩnh lặng, cũng không có những tiếng sóng vỗ ồn ào như trên mặt sông, nhưng lại có chút cảm giác xơ xác tiêu điều. Lúc này, có lẽ không nên nói là Trần Cảnh thuận sông xuống, mà hắn nên nói là nước sông theo hướng Hà Bá di chuyển mà đẩy thuận.

Nước sông ở khu vực này đều thành binh lính của hắn, đây là một loại 'thế', 'thế' ấy chỉ ập tới chứ không lùi, trùng trùng điệp điệp mà đẩy mạnh,

khiến Hồng đại hiệp có cảm giác như nó có thể dời non lấy biển, phía trước không có gì cản được.

Giờ khắc này, Trần Cảnh như đã hòa vào làm một với Tú Xuân loan, không sao phân biệt được.

Khi Trần Cảnh ngự thủy tới sát hà giới thì từ hạ du lơ lửng một đám đen kịt ngược dòng bơi lên, trong đó có một chiếc chiến xa trắng như ngọc được bốn con cá mập nước ngọt kéo đi. Chiến xa không có bánh xe, luyện thành từ ngọc thạch, khắc bùa chú chống nước chống lửa và một số bùa chú không biết tên khác. Trên chiến xa có một người mặc y phục in hoa, mặt như quan ngọc, khẽ phe phẩy chiếc quạt, trên quạt vẽ một bức tranh thiếu nữ giống y như thật.

Mà vây quay chiếc chiến xa là vô số thủy tức, tuy không phải toàn bộ đều thành yêu, nhưng nhìn số lượng cũng có tới ba nghìn. Một đám đông nghìn nghịt, gần như chặn luôn cả dòng nước.

- Anh hùng đi gặp giai nhân, tráng sĩ lại đi đoạn đầu đài. Tú xuân loan đúng là tráng sĩ.

Hà Bá Phong Lâm độ còn không dừng lại, liền phẩy phẩy chiếc quạt vẽ hình thiếu nữ, rồi như một tú tài mà ngâm một câu như vậy, hoàn toàn không để Trần Cảnh vào mắt.

- Phong Lâm độ muốn huyết tẩy Tú Xuân loan ta sao?

Trần Cảnh còn chưa tới gần, đã từ xa xa hỏi thẳng.

- Đúng vậy.

Hà Bá Phong Lâm độ không chút kiêng kị, đáp.

- Vậy người phải thất vọng rồi.

Tiếng của Trần Cảnh không lớn, chỉ như đang nói chuyện phiếm, bình thản như làn nước an tĩnh mùa đông vậy.

Nhưng hần vừa dứt lời, toàn thân bỗng tràn ra một luồng uy áp vô hình.

Im lìm, lạnh lẽo, toàn bộ khúc sông đều đông cứng chỉ trong một tích tắc này.

Trần Cảnh rút kiếm, tiếng kiếm ngân vang như quân lệnh.

Theo kiếm giương lên, nước sông Tú Xuân loan sôi trào, linh khí vô hình hội tụ về hướng Mê Thiên kiếm.

Một kiếm đâm ra, thế kiếm nặng nề chậm chạp, lại ép toàn diện từ trên xuống dưới.

Đây là một loại 'thế', do Trần Cảnh đem những điều linh ngộ được khi nghe Đông Nhạc đại đế giảng đạo, kết hợp với địa hình thế nước ở Tú Xuân loan mà dùng ra.

Thế của địa hình nơi đây là từ cao tới thấp, nước cuộn cuộn chảy xuôi dòng rồi ập xuống như thác đổ.

Hà Bá Phong Lâm độ chưa tiến vào Tú Xuân loan, nhìn biểu hiện của Trần Cảnh, trong nháy mắt biến sắc, trở thành thận trọng vô cùng. Ngay khi Trần Cảnh động, y cũng động, cây quạt vỡ vụn, trong tay y đột nhiên có thêm một thanh trường thương, vung tay đâm tới. Ở trong tích tắc đó, một luồng sát khí kinh thiên tràn ra, mà nước sông cũng ngừng lại, sau đó chảy ngược, cuộn cuộn đổ về Tú Xuân loan.

Y lại bằng sức một người xoay chuyển càn khôn, khiến nước sông chảy ngược, từ đó hình thành một luồng 'thế' diệt sát hết thảy.

Hai người không phải là đấu pháp thuật, mà là đấu khả năng khống chế linh lực trong khúc sông của mình; cùng với tinh, khí, thần và tâm lực bản thân.

Hoàn toàn là thắng mặt mà đến, không hề có chút thủ đoạn nào.

Theo một ý nào đó, 'thế' cũng là một loại tâm cảnh, chính là dung hợp tư tưởng vào hình và thế của thiên địa núi sông, hình thành một thứ gì đó vượt xa 'lực'.

Trần Cảnh vừa đi đã mang tư tưởng quyết không lùi lại, không thể thay đổi, giống như thiên địa càn khôn, pháp tắc luân hồi. Mà Hà Bá Phong Lâm độ lại mang tư tưởng nghịch chuyển, bất kính thiên địa, không tuân pháp tắc, giết chóc vạn vật, khiến nước sông chảy ngược. 'Hình' dung hợp với loại tâm tính này, đã hình thành một loại 'thế' thay đổi triệt để.

Mặt sông êm đềm đột nhiên dậy lên những cơn sóng động trời, hai đầu sóng phương hướng bất đồng lao ra đụng vào nhau. Tình cảnh này giống như trên chiến trường, bộ binh hai bên đều cầm trường thương lao tới đối phương, không thể tránh né, khí thế làm cho người ta ngạt thở.

"Ầm" một tiếng thật lớn, như là núi sập đất nứt, khiến mặt đất chu vi vài chục dặm quanh đó đều phải rung chuyển, rất nhiều thần linh đạo sĩ đang nhập định phải giật mình tỉnh lại. Bọn họ vội dùng pháp thuật nhìn về hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy trên bầu trời nơi đó, linh khí tụ tập lại thành một vòng xoáy, hấp thu nguyên khí thiên địa phạm vi trăm dặm quanh đó.

Nguyên khí tụ tập, hình thành một mảng mây đen lơ lửng xoay tròn trên không suốt ba ngày ba đêm.

Trong vòng trăm dặm, thần linh, quỷ quái lẫn người tu hành đều chấn động, nhốn nháo bàn tán. Bọn họ đã sớm quen thuộc với Hà Bá Phong Lâm

độ, lúc này thấy có người có thể cùng y đại chiến ba ngày ba đêm thì cảm thấy kinh ngạc vô cùng.

Tại chỗ giao giới giữa Tú Xuân loan và Phong Lâm độ, Trần Cảnh cầm kiếm trên mặt đất, áo bào xanh tan nát, tóc đen tán loạn.

Hồng đại hiệp sợ ngây người, mắt tròn tròn nhìn Hà Bá Phong Lâm độ phải thối lui.

- Hà Bá gia chặn Hà Bá Phong Lâm độ!!

Trong đầu nó quanh quẩn mãi một câu như vậy.

- Hà Bá gia, Hà Bá gia, lui, bọn chúng lui rồi.

Hồng đại hiệp cực kỳ hưng phấn, vừa vung vẩy Hải Hồn xoa và Lang Nha bồng trong còng vừa kêu to.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 40: Lũ Lụt

oOo

Trần Cảnh không trả lời, nhưng khi Hồng đại hiệp tới gần, hấn lại lập tức ngồi lên lưng nó. Lúc này, Hồng đại hiệp mới phát hiện, Trần Cảnh lại suy yếu như vậy. Nó vội vàng ngự thủy chạy về Thủy Vân động thiên trong Tú Xuân loan.

Hồng đại hiệp khó có thể tưởng tượng nổi, vị Hà Bá nửa bước không lùi trước uy thế dời non lấp bể của Phong Lâm độ một khắc trước, trong nháy mắt lại suy yếu thành như thế này. Trở lại trong Thủy Vân động thiên, Hồng đại hiệp nhìn thấy Trần Cảnh ngồi ngay ngắn bất động, mà nó và vỏ sò thì canh giữ ở cửa động phủ.

Nó vẫn chưa thôi thăm hỏi: "Hà Bá gia thật lợi hại, ngang tay với cả Hà Bá Phong Lâm độ."

Trần Cảnh ngồi không nhúc nhích trong Thủy Vân động thiên, tâm thần hoàn toàn dung nhập vào trong khúc sông. Cả quá trình đánh với Phong Lâm độ, hai bên đấu bằng tâm lực. Trong mắt Hà Bá Phong Lâm độ, khi đó Trần Cảnh đã như ánh nến trong gió, có thể tắt bất cứ lúc nào, nhưng bất kể y làm gì, đối phương lại vẫn không chịu lùi bước. Thẳng đến khi chính y cảm thấy tâm lực sắp cạn, khí thế suy nhược mới đành rút lui.

Một trận chiến này để Trần Cảnh hiểu sâu thêm cách khống chế linh lực của khúc sông. Đúng là pháp quyết tu luyện nào cũng không thể sánh với

việc mài luyện bên bờ sinh tử.

Liên tiếp mấy ngày trôi qua, đột nhiên, Hồng đại hiệp cảm giác cả khúc sông sống lại, đang từng ngậm từng ngậm phun ra nuốt vào nguyên khí thiên địa. Ảo ảnh khúc sông trên đỉnh đầu Trần Cảnh lúc phóng lớn lúc thu nhỏ, lập lòe bất định, lúc rõ ràng lúc mơ hồ, giống như đang biến hóa theo ngày đêm luân phiên, lại tựa như ẩn hiện theo biến hóa của khúc sông thật.

Hà Bá Phong Lâm độ trở lại Phong Lâm độ đả tọa tu hành. Y có một nhận thức hoàn toàn mới về Trần Cảnh. Vốn y không hề để Trần Cảnh vào mắt, bởi hắn mới làm Hà Bá có vài năm, tuy thần vị ngang nhau, nhưng căn bản không thể so sánh. Thậm chí, trong toàn bộ sông Kinh Hà, Hà Bá Phong Lâm độ chỉ để trong lòng duy có Giao Long Vương.

Nhưng y được người nhờ vả hỗ trợ giết Trần Cảnh, vì thế y liền phái một con cá quả tới động phủ ở Tú Xuân loan đổi tên, sau đó đợi Trần Cảnh trở về, bất kể là cá quả tinh có bị Trần Cảnh giết hay không, y đều có cơ để xuất thủ. Có lẽ người khác không thể nào hiểu được cách làm của y, nhưng y chính là như vậy, dù làm chuyện gì cũng phải có lý do, mà lý do này có thể chưa thông trong mắt người khác, nhưng miễn thuận lý thành chương trong lòng y là đủ.

Người ngoài không biết, chứ đây chính là nguyên nhân y có thể làm cho con sông nghịch chuyển, hình thành loại 'thế' thay đổi triệt để.

Tất cả theo tâm, tùy tâm mà động.

Trần Cảnh làm phép trên người cá quả tinh, biết là Hà Bá Phong Lâm độ sẽ lập tức đánh tới. Nếu lúc ấy hắn có nửa phần lùi bước, nhất định đã bị Hà Bá Phong Lâm độ ngược dòng mà lên rồi. Hà Bá Phong Lâm độ ngồi ở trong động phủ, điều hòa linh lực, dưỡng thần dưỡng khí, cảm ngộ một trận

chiến vừa rồi. Y chưa từng có đối thủ, cho dù năm đó một mình tới Phong Lâm độ đánh với yêu linh giữa sông cũng không vất vả như lần này.

Đột nhiên có một ngày, thượng du liên tiếp có mưa lớn, nước lũ ngập trời, thổi quét từ trên xuống.

Nước ầm ầm đổ về, làn nước êm ả trong Tú Xuân loan cũng bị khuấy lên, chảy cuồn cuộn, xuất hiện vô số xoáy nước. Hồng đại hiệp biết đây là đợt lũ định kỳ hàng năm. Đúng lúc này, nó thấy Trần Cảnh đột nhiên mở mắt, trong mắt lóe ánh sáng như kiếm.

"Ầmmmm..."

Lũ tràn tới.

"Choeng..."

Một luồng sáng trắng chói lọi bất chợt lóe lên. Cả đầu óc lẫn hai mắt lồi của Hồng đại hiệp đều bị luồng sáng che hết, hai lỗ tai không nghe được cái gì ngoài tiếng kiếm ngân vang mãnh liệt.

Khi nó hồi phục lại thì lập tức nhìn sang Trần Cảnh. Trần Cảnh vẫn ngồi chỗ cũ, nhưng Hồng đại hiệp lại cảm thấy đó chỉ là một thể xác, hơn nữa vỏ kiếm bên hông Trần Cảnh đã trống không.

- Hà Bá gia...

Hồng đại hiệp chỉ vào Trần Cảnh muốn nói, nhưng lại không sao biểu đạt được ý nghĩ trong đầu ra.

- Hà Bá gia không ở nơi này.

Vỏ sò đột nhiên thốt lên một câu.

- Đây không phải là Hà Bá gia sao?

- Không phải, đây chẳng qua là thể xác của Hà Bá gia mà thôi.

Từ trong vỏ sò truyền ra một giọng nói của trẻ con, giọng điệu lại chắc như đinh đóng cột, hiển nhiên là biết rất rõ chuyện này.

- Thể xác? Lẽ nào Hà Bá gia đã chết?

- Không, Hà Bá gia mượn thể của lũ lụt để xông vào Phong Lâm độ.

Hồng đại hiệp quay đầu lại nhìn Trần Cảnh, tuy chưa hiểu lắm câu nói của vỏ sò, nhưng bản thân nó cũng cảm giác được rõ ràng, lúc này Trần Cảnh chỉ là một thể xác. Trong nhận thức của nó, bất kể là người hay là yêu, chỉ cần là sinh linh, muốn được trường sinh thì không thể rời khỏi thân thể. Nhưng đây chẳng qua là vì kiến thức của nó nông cạn mà thôi, người tu đạo chỉ cần tu ra Nguyên Thần là có thể thoát ly thân hình, yêu quái cũng có thần thông này, thần linh lại càng chỉ lệ thuộc sắc phù, vận dụng ảo diệu sẽ không cần thể xác.

Hà Bá Phong Lâm độ đột nhiên mở hai mắt ra, y cảm nhận được sát khí cuồn cuộn lan tới.

Lúc đầu sát khí này chỉ có một sợi, nhưng rất nhanh đã phát triển ngang với suối, sông, tựa như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn. Trong phút chốc, y có ảo giác, từ thượng du cuồn cuộn chảy xuống không phải là nước sông, mà là hàng tỷ thanh kiếm đâm xuống.

- Ha ha... Tốt! Tốt! Tốt! Chỉ có nhân tài như vậy mới xứng đáng làm đối thủ của Tiêu Ngọc Lô ta.

Y đột nhiên cười lớn như vậy khiến chư yêu thuộc hạ cực kỳ hoảng sợ, tiếp đó chúng nó lại thấy y giờ tay nắm một cái, trong tay đã có thêm một cây thương lớn tối màu.

- Thiên địa sơ khai có núi Bất Chu, độc lập thiên địa, vạn núi ẩn mình, Thiên đế yêu tộc ta xây Thiên cung ở núi Bất Chu. Thương này cũng tên là 'Bất Chu', duy nhất trong trời đất, chỉ lên thì phá trời cao, lật xuống thì trời sụp đổ.

Chư yêu cho dù là có kẻ có kiến thức cao minh, sống lâu năm một chút, cũng chưa từng nghe có núi Bất Chu, càng chưa từng nghe cái gì yêu tộc Thiên đế Thiên cung, chỉ biết có Ngọc Hoàng đại đế trên Linh Tiêu bảo điện.

Chúng nó đương nhiên đã sớm biết lũ đến, nhưng trực giác nhạy bén của yêu linh để chúng nó đột nhiên cảm giác được một luồng sát khí kinh tâm động phách dội thẳng vào tâm hồn. Chúng nó cực kỳ hoảng sợ, vội ngẩng đầu lên, Phong Lâm động thiên không một tiếng động mà vỡ tan như băng, những mảnh vỡ như lá vàng bay đi trong gió.

Trong hỗn loạn, chúng nó nhìn thấy một thanh kiếm mang theo thể thối quét đất trời vọt xuống, khiến mỗi một giọt nước, mỗi một bọt sóng đều hóa thành một thanh kiếm.

Mắt trông thấy kiếm, sát khí đã tràn ngập thần hồn.

Giờ khắc này, mỗi một yêu linh đều chỉ nghĩ đến chạy trốn. Con nào con nấy cố vận pháp lực toàn thân để lặn xuống nước mà chạy, lại phát hiện thân thể đã rách ra từ lúc nào không biết, đầu đi đằng đầu, đuôi đi đằng đuôi, vây đi đằng vây, tất cả tan tác như động phủ Hà Bá. Chúng nó kinh sợ cùng cực, muốn hét lên những tiếng tê tâm liệt phế, nhưng lại không thể nghe được bất kỳ âm thanh nào.

Chúng nó không chỉ không nghe được tiếng của mình, mà cả tiếng sóng sông cũng không nghe được. Trước mắt chúng nó chỉ có hình ảnh tĩnh lặng không âm thanh, nhưng trong đôi mắt chúng nó lại phản chiếu một thanh kiếm đâm thẳng xuống, trên thân kiếm hình như có một con sâu trắng như

tuyệt, loáng thoáng lại như có một bóng người hư ảo cầm chuôi kiếm bay đến, như tiên giáng phàm, vượt ngàn hà hạ xuống từ chín tầng trời.

Đúng lúc này, Tiêu Ngọc Lâu hét lớn một tiếng, hít sâu một hơi, toàn bộ Phong Lâm độ tức thì lặng ngắt, ngay sau đó liền có một cỗ lực lượng vô hình quần quanh Tiêu Ngọc Lâu. Giờ khắc này, Tiêu Ngọc Lâu trong bộ quần áo sắc sỡ cũng phát ra hào khí tận trời.

Y ngửa mặt lên trời đâm ra một thương, thế nghịch thiên, phảng phất như muốn đâm thủng cả bầu trời.

"Choengggggg..."

Kiếm, thương chạm nhau, cả sóng sông như cũng lặng đi trong chốc lát, dòng nước lũ đông lại.

"Ầmmmm..."

Một tiếng nổ vang như sấm rền, yêu linh trong Phong Lâm độ phút chốc hóa thành cát bụi, trên mặt sông nhô lên những cơn sóng gió động trời.

Tiêu Ngọc Lâu một bước cũng không lùi, thế thương hơi khựng lại, kiếm kia lần nữa đâm xuống. Mũi kiếm khê rung, tỏa ra một làn hơi nước mờ lung, biến mất. Tiêu Ngọc Lâu bất động, thương trong tay lại đâm về nơi không có vật gì.

"Choengggggg..."

Một cái vòng xoáy xuất hiện, bên trong vòng xoáy là một thanh kiếm sắc lạnh hiện ra.

Thế thương tới đơn giản, cũng không nhanh, nhưng mũi thương lại đâm trúng vào mũi kiếm.

Kiểm chợt tan chảy như nước, mắt Tiêu Ngọc Lâu lóe lên, thu thương về, lại đâm ra.

"Choenggggg..."

Kiểm lại hiển hiện, nhưng lần này không biến mất, mà như hóa thành thể lỏng quần lấy thương. Tiêu Ngọc Lâu khẽ quát một tiếng, mũi thương rung lên, giũ ra một vòng sáng đen.

- Hảo kiếm thuật! Xưa nay chưa từng có kẻ nào có thể bức ta dùng hết thương pháp Bất Chu, người là người đầu tiên!

Thế thương của Tiêu Ngọc Lâu trầm ổn, lần này nhẹ nhàng chặn lại thanh kiếm biến ảo.

Lúc này đây, Trần Cảnh công, công biến hóa thất thường. Tiêu Ngọc Lâu thủ, thủ vững như Thái Sơn.

Trên mặt sông hình thành một vòng xoáy thật lớn, sinh linh giữa sông bị cuốn vào vòng xoáy tức thì bị nghiền nát, không thấy thi thể, chỉ thấy nước sông biến đỏ. Trong thoáng chốc, con sông xanh biếc đã hóa thành sông máu.

Cơ lũ còn chưa qua, Hồng đại hiệp canh giữ ở trước động phủ, một tắc cũng không rời. Nó cảm giác ít nhất đã qua mấy ngày, thậm chí là mấy tháng. Hạ du cũng không có dao động dị thường gì truyền đến.

- Lẽ nào Hà Bá gia bị trấn phong rồi sao?

Hồng đại hiệp bất an nói. Nó không dám tới nhìn, thậm chí không dám cả dùng thần thức thăm dò, sợ bị cuốn vào đó khiến thần hồn bị tổn thương.

Không có ai trả lời nó. Ngay lúc này mưa ngừng, nước sông yên ả trở lại, từ hạ du có một vệt sáng trắng như là một con cá bạc lao vút vào trong Tú

Xuân loan, thoáng cái đã tới trước Thủy Vân động thiên rồi chui vào, trong khi Hồng đại hiệp và võ sò còn chưa kịp phản ứng.

"Choeng..."

Âm thanh kiểm tra vào bao vang lên, Trần Cảnh trong Thủy Vân động thiên đã tỉnh.

- Hà Bá gia, ngài tỉnh rồi.

Hồng đại hiệp mừng rỡ nói. Trần Cảnh khẽ gật đầu. Hồng đại hiệp lại hỏi:

- Hà Bá gia, ngài giết y rồi sao?

Trần Cảnh lắc đầu. Lúc này, Hồng đại hiệp nhìn ra Trần Cảnh còn suy yếu hơn lần trước, bởi đôi mắt của hắn trở nên ảm đạm vô thần. Hồng đại hiệp vội vàng rời khỏi động phủ, canh giữ bên ngoài, không dám làm phiền.

Trần Cảnh đánh một trận này càng thêm mạo hiểm, gần như không giữ lại đường lui cho mình, bởi vì hắn tiến hẳn vào trong Phong Lâm độ. Làm như vậy, chỉ cần có bất trắc, hắn sẽ bị thần hồn câu diệt. Nhưng hắn không còn cách nào, bởi từ lúc làm phép trên người cá quả tinh, nghe được Hà Bá Phong Lâm độ nói, hắn đã hiểu, nếu mình lui cũng chỉ có đường chết.

Thần vực cạnh nhau, hắn có thể cảm giác được đối phương cường đại thế nào. Vì thế hắn chủ động nghênh chiến, sau đó lại mượn thế của lũ lụt để dung nhập kiểm hồn vào, muốn nhân cơ hội chém Hà Bá Phong Lăng độ, lại không ngờ đối phương càng đánh càng mạnh, cuối cùng nếu không phải kiếm thuật của Trần Cảnh huyền diệu, lại đánh theo kiểu lưỡng bại câu thương, chỉ sợ là không về được.

Tuy rằng linh lực dao động được cơn lũ che đậy, nhưng thần linh tiên đạo cảnh giới cao vẫn có thể cảm ứng được, cũng lấy thần thông bí pháp để theo dõi trận chiến sinh tử không tiếng động này.

Có lẽ Trần Cảnh không biết chuyện này, càng không biết tình cảnh lúc này của hắn cực độ nguy hiểm, khi mà tranh thần đoạt vị là chuyện phổ biến nhất trong trời đất. Cũng có lẽ hắn biết, lại không đủ lực để quan tâm. Nhưng lúc này, ở bên ngoài thần vực của hắn, có một người lơ lửng trên đỉnh núi xanh, trấn nhiếp yêu linh tám phương không dám tự tiện vượt khỏi nửa bước...

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 41: Trấn

oOo

Sơn Thần núi Thúy Bình luôn không ra khỏi núi, không lui tới với bất kỳ thần linh tiên linh nào cả, lúc này lại xuất hiện trên đỉnh ngọn núi cao nhất kia. Bên cạnh nàng là một tinh linh có vẻ ngoài là thiếu nữ, mặc chiếc váy làm từ lá cây, mái tóc đen rủ chạm đất. Chỉ nghe thiếu nữ cảm thán:

- Thật là người quyết liệt.

- Đúng vậy, là một người rất quyết liệt. Hẳn lại dám dùng hồn ngự kiếm đi vào trong giới vực của thần linh khác. Chỉ cần tâm lực hơi yếu, nhất định thần hồn câu diệt, nhưng hẳn lại còn sống trở về.

- Quên đi sống chết, nếu hẳn không có tâm trí kiên định một đi không trở lại này, có lẽ đã không sống được. Tú Xuân loan, Loạn Lưu pha, Ác Long hạp cộng lại cũng không bằng được Phong Lâm độ. Tuy hẳn lĩnh ngộ được 'thế', nhưng Hà Bá Phong Lâm độ cũng đã lĩnh ngộ được 'thế' từ mười năm trước. Lần này hẳn mượn thế cơ lữ, lấy thần hồn ngự kiếm dung nhập vào trong đó, thế cuốn lao đi khiến người ta kinh hãi. Còn tưởng chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, nhưng nhìn lại, hẳn châu Cửu Hoa này sẽ có thêm một vị thần cường đại rồi.

Thiếu nữ có tóc đen rủ chạm đất nói.

- Ha ha, phải chờ xem hắn có sống sót được trong tay Giao Long Vương Kinh Hà hay không rồi hãy nói tiếp. Năm đó, Giao Long Vương lấy thế dời non lấp biển, dâng sóng đến chín tầng trời, nhấn chìm Côn Lôn, kinh người đến bậc nào chứ? Chỉ cần hắn còn trong Kinh Hà, thì vĩnh viễn còn chịu sự quản thúc của Giao Long vương.

Sơn thần núi Thúi Bình cười khẽ, nói.

- Đúng vậy, Hà Bá tại Kinh Hà vĩnh viễn chịu sự quản thúc của Giao Long Vương Kinh Hà. Chẳng qua Tần Hộ không làm phép chặn giết cũng kỳ quái. Thù hận giữa gã và Trần Cảnh không phải nông cạn kia mà?

- Pháp lực của người không đủ, không phát hiện được. Không phải gã không muốn, mà là không dám. Không chỉ có gã không dám, mà tất cả thần linh tiên đạo trên khắp các đỉnh núi gần xa này đều không dám.

- Vì sao ạ?

Thúi Bình nường nường đột nhiên chỉ lên một nơi trống không. Hư không nơi đó chấn động lẫn lẫn rồi hình thành một tấm gương trong xanh giữa không trung. Trong tấm gương kia có một cô gái áo trắng đứng trên một đỉnh núi ven sông, tóc đen váy trắng lay động trong gió.

- Diệp Thanh Tuyết!...Trong mắt nàng ta ẩn ẩn ánh sét, tia điện lượn lờ quanh thân. Đạo hạnh lại tinh tiến rồi.

- Ha ha, người nhìn vị trí nàng ta đứng, có thể nhìn thấy động tĩnh tám hướng xung quanh, là trung tâm của tất cả các thần linh tiên đạo nơi đây. Nếu nói theo binh pháp nhân gian, thì là một chỗ chiến bốn phương, không có chỗ hiểm để thủ. Thế nhưng nếu muốn đến chỗ Trần Cảnh giữa sông, bắt buộc phải đi qua chỗ của nàng. Nàng ta thủ ở nơi này, chính là canh chừng giùm Trần Cảnh.

- Vậy không phải nàng sẽ phải nhận lấy công kích từ bốn phương tám hướng hay sao?

- Không sai, nhưng lại không ai dám động. Bởi vì người đầu tiên động, sẽ phải nhận lấy một đòn lôi đình của nàng. Không ai nguyện ý cả. Người biết mấy năm vừa qua, nàng ta giết bao nhiêu tu sĩ tiên đạo không?

Thiếu nữ nhìn lạnh lợi kia trầm mặc lắc đầu. Nàng biết là rất nhiều, nhưng tin đồn về Diệp Thanh Tuyết trong mấy năm vừa qua luôn bị đứt quãng. Mà pháp lực của nàng lại không bằng Thúc Bình nương nương nên cũng không biết nhiều.

- Tám mươi ba, nàng ta đã giết tám mươi ba người.

Thúc Bình nương nương khẽ cảm thán nói.

- Đơn độc đứng yên đó, chấn nhiếp đám chư thần không dám động đây. Trong trăm năm qua, chỉ có duy nhất nàng ta làm được vậy.

Gió tản mây tan, hương hoa trong núi thoảng ra từng đợt.

Tần Hộ nhìn cô gái áo trắng đứng trên đỉnh núi đối diện, trong lòng nóng như lửa đốt, nhưng cuối cùng vẫn không dám động.

Diệp Thanh Tuyết nhìn khúc sông Tú Xuân loan, tựa như không biết mình đang bị các thần linh nhìn chăm chú, có khi chỉ một khắc sau sẽ phải đón lấy tai ương ngập đầu. Nàng cứ thế an tĩnh đứng ở nơi đó.

Ngày đêm luân phiên, mặt trăng lên mặt trời lặn, gió mây tới lui không ngừng.

Lại có mây đen sinh ra, sớm mùa xuân chợt vang, mưa rơi như trút nước.

Diệp Thanh Tuyết vẫn đứng trên đỉnh núi xanh đó. Mãi đến hơn nửa tháng sau, vào một buổi sáng còn vương sương sớm, nàng đạp ra một cước như ánh chớp, nháy mắt đã biến mất nơi xa.

Tất cả đều trở lại bình tĩnh, hoa nở rồi tàn, động vật chạy đuổi trong núi, chim hót vang bầu trời. Còn dưới sông, đám cá cũng ngược sóng mà lên, tranh nhau tìm một bến nước ổn định để đẻ trứng.

Trần Cảnh không biết Diệp Thanh Tuyết đã thủ trên đỉnh núi bên cạnh con sông hơn nửa tháng. Lúc đó hắc đã gần như thần tán hồn tiêu. Chẳng qua hắc là thần linh, chỉ cần không tiêu tán ngay lúc đó, thì không lâu sau sẽ khôi phục lại. Có điều lần này thần hồn tổn thương quá nghiêm trọng, trong thời gian ngắn khó bình phục lại ngay. Khi hắc tỉnh lại thì Diệp Thanh Tuyết đã đạp không bay đi, mà đám thần linh ôm mộng đoạt thần vị cũng biết thời cơ qua mất nên rời đi cả.

Dưỡng hồn, dưỡng kiếm.

Lấy linh lực Kinh Hà dưỡng thần hồn, cũng đồng thời dưỡng luôn thanh kiếm Mê Thiên trong tay.

Không ai biết chuyện Trần Cảnh bị thương khó có thể khôi phục trong khoảng thời gian ngắn tới, ngoại trừ Hà Bá Phong Lâm độ. Thế nhưng y cũng hết cách, vì y cũng bị thương nặng, ít nhất trong khoảng một năm tới khó mà khôi phục lại như bình thường.

Mấy ngày nay, thôn Hà Tiền lại không được yên ổn. Rất nhiều gà nuôi bị mất, lại có vài đồ đạc trong nhà vô cớ biến mất. Lúc đầu mọi người còn tưởng trộm cắp, nhưng có người nửa đêm dậy đi tiểu chợt nghe thấy từng tràng thú tru quỷ cười, lúc đó mới nghĩ đến có hồ mị quỷ phá.

Lập tức họ đi cầu bái lão tổ từ đường. Thế nhưng liên tiếp vài ngày sau, mọi chuyện vẫn y nguyên như cũ khiến thôn dân đều lo âu. Trước kia mỗi lần có chút chuyện như vậy, tổ tông từ đường đều sẽ hiển linh. Nhưng lần này không có lấy chút động tĩnh, buổi tối vẫn y như lúc trước.

Có người già trong thôn đi cầu bái Thổ Địa, Thổ Địa cũng không hiển linh làm cho người thôn Hà Tiền không biết phải làm sao. Rất nhiều nhà còn xuất hiện tiếng động lách cách bên trong, khiến ai nấy đều lo lắng hãi hùng, trẻ nhỏ ban đêm hoảng sợ không ngừng khóc lóc. Những người cao tuổi trong thôn sốt ruột, rơi vào đường cùng bèn đến miếu Hà Bá cầu nguyện.

Trong trời đất không thiếu thần linh, mà chúng sinh càng vô số. Nếu không cầu, thần sẽ không quản chuyện nhân gian. Còn nếu có cầu, đôi khi có ứng nguyện.

Trần Cảnh đang ở trong Thủy Vân động thiên, tĩnh tọa trên một vòng xoáy nước phun lên từ mắt sông, dùng linh lực dưỡng thân thể và kiếm.

Đột nhiên bên tai hắn truyền đến âm thanh nhỏ như muỗi kêu:

- Hà Bá trên cao, chúng con bị quỷ hồ quấy nhiễu, ngày đêm không được an ổn. Biết là chuyện này không thuộc phạm vi chức trách của Hà Bá, nhưng chúng con thật sự hết cách rồi, không thể không tới cầu Hà Bá khu trừ hồ yêu quỷ quái trong thôn.

Theo âm thanh vang lên, trước mắt Trần Cảnh tự nhiên hiện ra cảnh tượng ở miếu Hà Bá. Chỉ thấy một ông lão đang quỳ lạy trên mặt đất cầu khẩn. Trong lòng hắn có chút nghi hoặc, vốn chuyện trên mặt đất do thần trên mặt đất quản, tại sao lại tới cầu đến Hà Bá hắn chứ? Lấy lời nhân gian mà nói, là bái sai thần, đến sai miếu rồi.

Chẳng qua Trần Cảnh sẽ không mặc kệ. Tuy không thuộc phận sự, nhưng đã đến miếu Hà Bá hắn, vậy hắn quản. Hắn bèn đưa tay chụp vào

dòng nước xanh trong mắt sông, lòng bàn tay lập tức đầy nước màu xanh biếc. Hai tay hắt hợp lại, ánh sáng xanh quẩn quanh hai tay, chỗ nước kia cũng không chảy ra, mà biến thành một lá bùa màu xanh. Trần Cảnh lấy ngón tay làm bút, vẽ lên lá bùa hình ảnh khúc sông Tú Xuân loan, lại há mồm phun ra một ngụm linh khí. Cuối cùng hắt đưa hai ngón tay kẹp lấy lá bùa rồi phi ra, lá bùa biến mất trong sóng nước.

Ông lão trong miếu Hà Bá là tộc trưởng thôn Hà Tiền. Khi ông ta khó khăn lắm mới đứng dậy được thì từ tượng thần bay ra một lá bùa màu xanh, có ánh sáng xanh nhạt bao phủ bên ngoài, vừa nhìn qua đã biết là bùa thần. Tộc trưởng mừng rỡ, đón lấy lá bùa xanh rồi cúi lạy.

Đối với tất cả mọi người trong thôn Hà Tiền mà nói, thì bọn họ thân thiết với vị Hà Bá Trần Cảnh này hơn các vị thần khác rất nhiều. Vì Trần Cảnh là được bọn họ vớt lên, cũng như người thân từ trong thôn bọn họ được lên làm quan vậy.

Đêm khuya vắng người, già trẻ nam nữ thôn Hà Tiền đều đã vào nhà đi ngủ. Có điều tất cả đều đang dỏng tai lắng nghe tiếng động bên ngoài. Mấy ngày nay, toàn bộ người trong thôn Hà Tiền đều bất an, ban ngày không dám đến nơi vắng người, làm việc ngoài đồng cũng tranh thủ thu tay về sớm.

Ánh sao mê người, trăng sáng vắng vặc, bóng cây nghiêng ngả.

Mấy con cáo nhỏ lại xuất hiện trước thôn, cười đùa huyên náo. Nhưng sắp đi vào thôn Hà Tiền thì một con cáo có màu lông pha tạp chợt đứng lên bằng hai chân, trông như một đứa trẻ bảy tám tuổi. Ba con cáo lông trắng đi phía sau dừng lại, cùng ngẩng đầu nhìn qua.

Chỉ thấy trên cổng thôn có dán thêm một lá bùa màu xanh, tỏa ánh sáng xanh nhàn nhạt như ánh sao chợt lóe chợt tắt. Trên lá phù còn có hình ảnh một con sông cuộn cuộn nước.

- Đây là linh phù của Hà Bá.

Một con cáo lông trắng đột nhiên nói một câu tiếng người. Rồi con cáo trắng bên cạnh con này tiếp lời:

- Tên Hà Bá này thật không biết điều. Nữ quỷ hưởng nhang đèn trong từ đường và Thổ Địa đều không quản, hấn quản cái gì?

- Có lẽ hấn còn chưa nghe đến tên tuổi Thanh Khâu chúng ta. Bỏ đi, tiến đến chơi đi, mấy tên này chơi đùa vui ghê, kẻ nào cũng bị dọa thành thế này, hì hì....

Con cáo lông pha tạp suy tư một lúc, cũng không phản đối, tùy ý để mặc ba con cáo trắng tung tăng chạy đi trước. Khi bọn chúng vừa định tiến vào thôn Hà Tiền, lá bùa xanh đột nhiên sáng rực lên, hóa thành một con sóng biển. Một con tôm lớn đỏ thẫm chui ra từ con sóng, thân hình to như ngựa, hai càng còn kẹp theo một thanh Lang Nha bóng đen kịt và một cái đinh ba có khắc chữ 'Hải Hồn' bên trên.

- Mấy đứa nhóc con nhà nào? Không nhìn thấy linh phù Hà Bá sao?

- Hà Bá thì tính cái gì? Cũng dám quản chuyện Thanh Khâu chúng ta?

Một con cáo trắng trong đám lớn tiếng nói.

Hai mắt Hồng đại hiệp chột đảo qua, nó nghĩ thầm: "Hà Bá gia nói chuyện này có điều kỳ lạ, linh quỷ trong từ đường Hà Tiền không để ý, Thổ Địa không để ý, tất nhiên đối phương phải có địa vị rất lớn. Xem con cáo nhỏ này pháp lực yếu, chưa kết nội đan đã nói được tiếng người, hấn là linh thú trên thế gian. Không biết Thanh Khâu là địa phương nào, cũng không phải danh sơn đại trạch trong thiên hạ gì, sao mấy con cáo nhỏ này lại dám lớn lối như vậy? Kể cũng kỳ quặc."

Tuy rằng nó nhát gan, nhưng tâm tư nhạy bén, lập tức nói:

- Sáng nay tộc trưởng thôn Hà Tiền đã đến khẩn cầu Hà Bá phù hộ. Hà Bá nhà ta nhận đại ân của thôn Hà Tiền, lại hưởng nhang đèn nơi này, tất nhiên không thể không quản. Hà Bá nhà ta nói, mặc dù Thiên đình không còn, nhưng trật tự còn đó. Nếu chư vị muốn vui đùa, thì có thể xuống vùng trung du Tú Xuân loan vui chơi.

Ba con cáo trắng khinh thường:

- Kẻ nào lại thích vui đùa giữa sông? Không đi. Người tránh ra, vóc dáng có to vậy cũng không dọa được ai đâu?

Hồng đại hiệp làm sao nhường được, đối mặt với đám cáo trắng mắng chửi đe dọa vẫn không nhường như trước. Nếu không phải Trần Cảnh đã dặn không được tùy tiện động thủ thì nó đã sớm động thủ rồi.

Đột nhiên, nó nhìn thấy trên thân ba con cáo trắng chợt dấy lên làn khói nhẹ. Sau đó, cáo trắng trong mắt nó như trở nên hư ảo, như ánh trăng trong nước vì gợn sóng mà tan rã ra. Theo thân thể chúng nó dần tan rã, suy nghĩ của Hồng đại hiệp cũng dần xuôi theo cái xoay chuyển kia, trời đất quay cuồng. Trực giác nói cho nó biết chuyện này không đúng, trong tai lại nghe tiếng cười như gần như xa:

- Té đi, té....

"Đình....đình...."

Đó là âm thanh của Lang Nha bổng và Hải Hồn xoa rớt xuống đất. Hồng đại hiệp hiểu chuyện gì xảy ra, thế nhưng cả người lại ngã xuống, sau đó không còn biết gì nữa.

- Hì hì... Tu ra nội đan mà không ngăn cản nổi thuật mê huyền nho nhỏ của Thanh Khâu chúng ta. Hì hì, Hà Bá kia chắc là cũng rất vô dụng...

Con cáo lông pha tạp lớn hơn lại không lên tiếng. Ba con cáo trắng nhỏ kích động định chạy tới con đường chính dẫn vào trong thôn, thì lá bùa xanh lại chớp động sóng biếc lần nữa. Ba con cáo trắng khựng lại, chạy ngược về phía sau con cáo lông pha tạp.

Một con cáo trắng trong đám chột cười nói:

- Sẽ không có thêm một con tôm ngốc nữa đi ra chứ?
- Tới thêm vài con tôm ngốc chơi đùa cũng được, hì hì...
- Đúng vậy, đúng vậy, Hà Bá Tú Xuân loan kia chơi cũng vui đấy, ngày mai chúng ta đến giữa sông kia chơi đi...

Ba con cáo cười hì hì nói, không chút cảm giác lo lắng, không coi thần ra gì cả.

Lá bùa xanh tản ra khói. Khói hóa thành sóng biếc. Ẩn ẩn còn có tiếng sóng cuộn cuộn.

Một vỏ sò màu xanh từ trong con sóng hư huyền đó bay ra, sương khói nồng đậm. Vỏ sò to như cái thớt, quanh thân xanh tươi.

- Ô, là vỏ sò, là vỏ sò phủ rêu xanh hay là Hà Bá Tú Xuân loan? A Mạc, bắt lấy nó, ta muốn bắt về Thanh Khâu chơi...

Một con cáo trắng lớn tiếng hô. Nhìn tình hình, hẳn A Mạc chính là con cáo có lông pha tạp kia, nhưng con cáo lông pha tạp không động, mà nhìn chăm chăm vào vỏ sò.

- Ta không phải Hà Bá. Hà Bá nói, nếu các người không đi, sẽ để ta ăn các người.

Trong vỏ sò truyền ra tiếng trẻ con non nớt.

- Người dám ăn chúng ta?

Con cáo trắng căn bản không tin, còn hỏi thúc con cáo lông pha tạp bắt lấy vỏ sò.

Vỏ sò không thềm nhắc lại, không chút dấu hiệu biến mất. Con cáo lông pha tạp chợt giật mình. Tựa như con người, nó vẽ ra một cái phù văn hình mặt quỷ ngay giữa hư không. Mặt quỷ chợt lóe lên hào quang tối đen, con cáo lông pha tạp mang theo ba con cáo trắng biến mất.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 42: Thanh Khâu Có Hồ

oOo

Trong Thúy Bình động thiên tại núi Thúy Bình, Thúy Bình nường nường an tĩnh trên chỗ ngồi. Một vị công tử mặc áo gấm đang ngồi ở hàng ghế đầu tiên dưới tay nàng, phong thái như ngọc. Trên bàn còn đặt ngang một thanh trường kiếm vỏ xanh.

Đột nhiên y nhượng mây. Hư không trước mặt dập dờn xao động, bốn con cáo, ba con lông trắng và một con lông pha tạp từ trong hư không nhảy ra.

Vừa mới rơi xuống đất, một con cáo trắng trong đám đã lớn tiếng:

- Huynh à, giết A Mạc đi!

Công tử áo gấm trừng hai mắt, sát khí tản ra.

Con cáo có lông pha tạp uốn éo người, hóa thành một thiếu niên mặc áo xám, quỳ trên mặt đất, lặng yên không lên tiếng.

- Xảy ra chuyện gì?

Công tử mặc áo gấm lạnh lùng hỏi.

- Huynh, nó không nghe lời. Ta kêu nó bắt vỏ sò kia về, chẳng những không bắt mà còn mang chúng ta chạy đi, ném bỏ thể diện Thanh Khâu

chúng ta.

Một con cáo trắng khác vội mách.

- A Mạc, người nói!

- Đại thiếu gia, vò sò kia không tầm thường. Ta sợ nếu chiến đấu sẽ lan đến ba vị thiếu gia nên trước hết mang các thiếu gia về đây đã.

Thiếu niên áo xám quỳ trên mặt đất, không nhanh không chậm nói ra.

- Vò sò gì? Có lai lịch ra sao?

Công tử áo gấm hỏi tiếp.

Lúc này, đột nhiên Thúy Bình nương nương cười nói:

- Đó chắc là vò sò bên cạnh Hà Bá Tú Xuân loan. Có lẽ mấy tối vừa qua, đám nhóc này chơi đùa hơi quá, quấy nhiễu thôn dân, cho nên bọn họ khẩn cầu Hà Bá phù hộ, khiến Hà Bà phái vò sò bên cạnh hẳn đến đây.

Công tử áo gấm nghe thế, quay lại nhìn Thúy Bình nương nương, sắc mặt lập tức dịu xuống, mỉm cười nói:

- Xem ra Tổ Phiến muội biết khá nhiều về Hà Bá Tú Xuân loan. Có thể lọt vào mắt Tổ Phiến muội, hẳn cũng không phải là nhân vật bình thường.

- Ha ha, ta không xa lạ gì người này. Lúc Thiên La môn bị diệt môn thì hẳn trốn tới đây, sau có cơ duyên được truyền bài vị Hà Bá, lại bị cá chép tinh trong sông dồn ép phải mượn pháp lực khắp nơi, cũng đã từng đến núi Thúy Bình ta.

Thúy Bình nương nương đoan trang ngồi đó, lưng eo thẳng tắp, trên mặt mỉm cười, không có chút bộ dạng biếng nhác trước kia.

Công tử mặc áo gấm bưng tách trà bằng ngọc xanh lên, nhấp một ngụm trà Hồng Nhan Nhuận Tâm, trầm ngâm nói:

- Núi Thiên La, vậy hẳn có quan hệ thế nào với Diệp Thanh Tuyết?

- Sư tỷ đệ.

- Ha ha, còn tưởng núi Thiên La chỉ có một Giang Lưu Vân, một Diệp Thanh Tuyết, không ngờ còn một kẻ trở thành Hà Bá. Cũng có chút thú vị, hẳn là không biết đến núi Thanh Khâu ta.

Công tử mặc áo gấm mỉm cười nói, đẩy tao nhã.

Lúc này, thiếu niên quỳ trên mặt đất mới nói:

- Hà Bá Tú Xuân loan nói, nếu mấy vị thiếu gia muốn chơi đùa, có thể đến Tú Xuân loan chơi, thỉnh không nên quấy nhiễu con người, cho dù Thiên đình không còn, nhưng trật tự Thiên đình vẫn còn.

Công tử áo gấm khẽ nheo mắt lại, cười nói:

- Thú vị, thú vị, ha ha. Thật sự muốn đi gặp vị Hà Bá này.

Thúy Bình nường nường mỉm cười. Nếu Trần Cảnh ở đây, hẳn sẽ rất kinh ngạc, bởi vì dù lúc đó hẳn không nhìn thấy được rõ ràng vị Thúy Bình nường nường này, nhưng cái khí thế cường thịnh kia vẫn khiến hẳn ấn tượng cực sâu. Mà giờ, khí thế ấy lại biến mất tăm không lộ.

Công tử áo gấm nói xong, quay đầu nhìn thiếu niên áo xám đang quỳ trên mặt đất, ánh mắt lạnh đi:

- Người đến Tú Xuân loan một chuyến, nói rằng ngày mai ta sẽ đến sông đó ngồi một chút.

- Vâng, đại thiếu gia.

Thiếu niên áo xám đáp lại một câu, rồi cung kính đứng dậy lùi ra.

Ba con cáo trắng kia cũng nhao nhao đòi đi, bị vị công tử áo gấm quát bảo ngưng lại. Thúy Bình nường nường đành để thiếu nữ tinh linh có mái tóc đen chạm đất đứng phía sau nàng mang chúng nó dạo chơi trong núi. Lúc này chúng nó mới không tình nguyện rời đi.

Công tử áo gấm nhìn nữ tinh linh, nói:

- Tổ Phiến, núi Thúy Bình của muội quả nhiên ngoạn hổ tàng long. Khí tức yêu linh thuần tịnh trên người quý núi vừa rồi kia quả thật hiếm thấy.

- Nàng tên là Huyền Không, là từ nơi khác đến đây, không phải sinh trưởng trong núi Thúy Bình.

- À, cũng không biết tiên sơn tiên cảnh nào thai nghén ra tinh linh có một thân linh khí như vậy!

Công tử áo gấm cười nói. Thúy Bình nường nường không đáp lời, chỉ mỉm cười.

Công tử áo gấm bưng chén trà bằng ngọc xanh lên, nhấp thêm một ngụm trà Hồng Nhan Nhuận Tâm. Động phủ lại trở về yên tĩnh. Gió đêm se lạnh thổi qua, lay động cả ánh sao chiếu xuống nơi đây.

A Mạc không có họ, hoặc có thể nói là không có tư cách mang họ Tô. Bởi vì nó không phải cáo chín đuôi, mà chỉ là cáo bình thường. Trong núi Thanh Khâu, địa vị của nó cũng chỉ ngang với kẻ hầu đi theo đám người giàu có trong nhân gian. Lần này có cơ hội đi theo công tử mặc áo gấm ra ngoài là vì hần tu hành không tệ, đã có thể biến hóa thành hình người, hơn nữa làm việc gì cũng ổn trọng, mà lại không mất cơ trí.

Nó vừa ra khỏi núi Thúy Bình, lập tức nhảy xuống vách núi dựng đứng. Cả người nó quay tròn một vòng trong không trung, hóa thành một con cáo có bộ lông pha tạp, lông sáng bóng, nhưng lại không có chút vẻ đẹp nào cả. Rồi nó lao nhanh đi, nhẹ nhàng như gió, đập sương đêm mà chạy, chỉ nháy mắt sau đã tới Tú Xuân loan.

Dưới ánh trăng sáng hình lưỡi liềm, sóng nước lấp loáng, sương đêm mờ ảo, một con cáo đứng cạnh bờ đê, ngẩng đầu nhìn trăng khuyết trên bầu trời.

Đột nhiên, một con tôm đỏ thẫm im hơi lặng tiếng chui ra khỏi mặt nước sông, giơ cao binh khí kẹp trong càng, vẻ mặt rất không thân thiện.

A Mạc cũng không nói chuyện. Một lúc lâu sau, Hồng đại hiệp mới ông nói:

- Hà Bá gia cho mời.

- Đa tạ! Mời dẫn đường.

A Mạc nói một câu bằng tiếng người.

Hồng đại hiệp hừ hừ hai tiếng, hai càng rẽ nước. Mặt sông liền mở ra một lối đi.

A Mạc nhảy lên, không chút sợ hãi bước vào lối đi được mở ra trên sông. Khi nó vừa bước vào, trong chớp mắt, nước sông đã hợp lại như cũ.

Nó theo sau Hồng đại hiệp, một đường đi dưới đáy sông, cảnh tượng trước mắt hoàn toàn khác với trên đất liền.

Rong biển đong đưa như đang lay động theo gió.

Đủ loại tôm cá đang truy đuổi lẫn nhau.

Một lát sau, nó đi tới một chỗ trũng nơi sát mép đáy sông. Dòng chảy nơi này ôn hòa hơn rất nhiều. Đi tới gần, nó mới phát hiện nơi đây có một cái động phủ. Nhìn bên ngoài, động phủ này chỉ như một cái hang sơ sài mà thôi, nhưng lại có ánh sáng rực rỡ tỏa ra từ bên trong động, cho thấy động này không tầm thường. Ngẩng đầu nhìn lên, nó thấy có một tảng đá đặt phía trên động phủ, mặt trên có khắc mấy chữ to: "Thủy Vân động thiên".

Hồng đại hiệp đã tiến vào trong động. A Mạc bèn đứng thẳng người lên, hóa thành một thiếu niên mặc áo xám, đi theo vào. Đột nhiên, một khí tức trong trẻo ập vào mặt, khiến cả người nó đều mát lạnh thoải mái. Đập vào mắt nó là một đám khói mây, sau đó là hình ảnh bảy viên dạ minh châu được khảm trên đỉnh động, xếp thành đồ án Bắc Đẩu thất tinh.

Bên ngoài không chút thu hút, nhếch nhác không chịu nổi, bên trong lại thanh nhã u tĩnh, quả nhiên rất xứng danh hai chữ "động thiên". Hơn nữa, hơi nước trong trẻo ngưng tụ thành mây khói cũng đủ đảm đương được hai từ "Thủy Vân".

Trừ mấy thứ đó ra, trong động phủ không còn gì khác, chỉ có một người đang ngồi trên bệ đá màu đen. A Mạc thầm đoán, người này hẳn là Hà Bá Tú Xuân loan. Tuy tướng mạo người này không có phong thái như ngọc của đại thiếu gia, nhưng lại có một loại khí chất mà đại thiếu gia cũng không có được.

"Trầm ổn, yên tĩnh, bên trong lại như mạch nước ngầm cuộn trào mãnh liệt." Đây là cái cảm giác đầu tiên khi A Mạc nhìn thấy Trần Cảnh.

- A Mạc, tọa hạ Tô Dương Chính núi Thanh Khâu, bá kiến Hà Bá Tú Xuân loan!

A Mạc không quỳ gối, chỉ khom người vừa phải, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, nói.

Hồng đại hiệp đứng một bên quát to:

- Lớn mật, vào Tú Xuân loan, gặp Hà Bá dám không bái.

Trần Cảnh vẫn ngồi ngay ngắn không động. Thế nhưng A Mạc lại nói tiếp:

- Gặp thần mà bái là phạm nhân. Tuy tại hạ không phải yêu linh đặc đạo, nhưng cũng đại biểu cho Thanh Khâu, không thể bái.

Hồng đại hiệp còn muốn nói, nhưng đã bị Trần Cảnh giơ tay ngăn lại, cười nói:

- Lời đồn đệ tử Thanh Khâu nhiều tài tuấn, quả nhiên danh bất hư truyền.

A Mạc khẽ ngấn người. Những lời Trần Cảnh vừa nói, quả thật có được lưu truyền, hơn nữa còn được đám đệ tử Thanh Khâu dùng để khích lệ bản thân. Chẳng qua, không phải thần linh hay người tu đạo nào cũng biết được mấy lời này, ngược lại rất ít người biết đến núi Thanh Khâu.

- Hà Bá khen trật rồi. Xem ra ngài hiểu rất rõ Thanh Khâu chúng ta.

- Chỉ từng nghe trưởng bối nói đến mà thôi.

Trần Cảnh bình tĩnh đáp.

A Mạc mỉm cười, nói:

- Đại thiếu gia nhà ta nói hừng đông sẽ tới sông này ngồi chơi một chút, kết giao bằng hữu cùng Hà Bá.

- Ha ha, Thanh Khâu nổi danh đã lâu, ta cầu còn không được.

Trần Cảnh cười nói.

A Mạc không nhiều lời nữa. Nó tới đây truyền tin, đưa tin xong tất nhiên sẽ rời đi. Trước khi đi, nó còn liếc mắt nhìn Trần Cảnh đang mỉm cười, chỉ

cảm thấy người này cao thâm khó lường.

A Mạc vừa rời đi thì Hồng đại hiệp lớn tiếng hỏi:

- Hà Bá gia, sao ngài lại phải khách khí với nó như vậy ạ? Thanh Khâu là cái thá gì chứ? Lẽ nào còn lợi hại hơn Côn Lôn trên thượng lưu sông Kinh Hà hay sao?

Trần Cảnh trầm tư. Trực giác nói cho hắn biết, Tô Chính Dương núi Thanh Khâu tìm đến mình không phải là chuyện đơn giản. Năm đó hắn từng nghe lão kiếm khách nói qua, núi Thanh Khâu có cáo, nhất là cáo chín đuôi nổi danh thông minh xảo trá.

- Núi Thanh Khâu không lợi hại bằng Côn Lôn, nhưng thần bí hơn hẳn.

Trần Cảnh lẳng lặng chờ. Từ khi đến chỗ Đông Nhạc đại đế trở về, phát hiện Tú Xuân loan bị một con cá quả tinh ở Phong Lâm độ chiếm cứ xây động phủ, hắn đã cảm giác được có người đang đối phó mình. Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có Tần Hộ mà thôi.

Suốt mấy ngày nay, hắn không rời khỏi khúc sông này nửa bước, ngày đêm lấy linh lực khúc sông dưỡng thần dưỡng kiếm, bởi vì hắn cảm nhận có một áp lực khó giải thích đang đè nặng trên người mình. Cái áp lực này không đến từ Phong Lâm độ, cũng không đến từ Tần Hộ, mà là từ hình ảnh Diệp Thanh Tuyết liên tục xuất hiện ba lần tại miếu Hà Bá mà hắn nhìn thấy lúc vừa mới trở về.

Bây giờ, đến cáo chín đuôi của núi Thanh Khâu thần bí cũng tới nơi này. Trần Cảnh không cho là bọn họ chỉ dạo chơi, cũng không cho rằng bọn họ muốn kết giao nên tới chào hỏi mình.

Thoáng ngẩn ngơ, bên tai nghe thấy tiếng sóng nước vỗ vào bờ, hắn lại cảm giác chính mình như mơ ảo đi. Hắn chỉ cảm thấy tiên linh thần ma

trong thiên địa không khác gì con bướm trong biển hoa, cũng đều có thể sáng sinh chiều tử, ngoảnh mắt một cái đã tiêu tan đi mất.

Hắn ngồi ngay ngắn trên bệ đá đen, tâm niệm trôi nổi theo ánh sao lung linh trên mặt nước, chìm đắm trong tiết tấu của dập dềnh của từng con sóng. Hắn cảm nhận được sức sống của con sâu độc trong thanh kiếm, lại có cảm giác như thể con sâu kia là một phần thân thể của mình. Hắn không biết cảm giác của nữ nhân khi mang thai là gì, cũng không biết những tu sĩ Tiên đạo tới cảnh giới luyện khí hóa thần thì Đạo Thai sinh ra Nguyên Anh sẽ có cảm giác thế nào? Hắn chỉ biết mình và kiếm này có một loại cảm giác huyết nhục tương liên. Tim của hắn, theo tiết tấu của con sóng mà nhảy lên, mỗi lần nhảy lên một cái, thì sâu độc trong kiếm cũng động đậy một cái như đáp lại.

Sáng sớm hôm sau, đại công tử núi Thanh Khâu còn chưa tới, Hồng đại hiệp đã tiến vào, cái cang kệp một tấm thiệp màu đen, hô to:

- Hà Bá gia, đại hỉ, là đại hỉ a.

Trần Cảnh cầm tấm thiệp, cảm giác mát lạnh trong tay cho thấy thiệp mời là do âm ngọc ngưng kết từ âm khí làm thành. Hắn hỏi:

- Đại hỉ cái gì thế?

- Tần Thành Hoàng thành Bá Lăng đại thọ ba trăm tuổi, mời Hà Bá gia đến uống rượu mừng.

Hồng đại hiệp vui vẻ rạo rức nói, tựa như nó mới chính là người được mời đi.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 43: Bá Lăng

oOo

Trần Cảnh cau mày, đang muốn hỏi xem lai lịch của Thành Hoàng thành Bá Lăng thế nào, thì Hồng đại hiệp đã huyền thuyên không dứt:

- Thành Bá Lăng là tòa thành lớn nhất trong ngàn dặm quanh đây. Trong thành có hơn hai mươi vạn nhân khẩu, trong đó có năm miếu Thành Hoàng. Có bốn Thành Hoàng nhỏ ở bốn hướng Đông Tây Nam Bắc, nhưng họ đều là hậu bối của Tần Thành Hoàng trung tâm. Nhất định là toàn bộ thần linh ở địa giới Bá Lăng lần này phải đánh nhau sút đầu mẻ trán để tranh suất được đi, vẫn là Hà Bá gia lợi hại, ngồi ở nhà cũng có thiệp mời đưa đến.

Hắn không cần Hồng đại hiệp giới thiệu về tình huống thành Bá Lăng, bởi năm mười sáu tuổi hắn đã sống trong thành này, đó là một khoảng thời gian tốt đẹp. Từ khi rời khỏi thành Bá Lăng, lên núi Thiên La, lại tới bây giờ đã trôi qua sáu năm. Với hắn bây giờ mà nói, nơi đó gần trong gang tấc, nhưng hắn cũng không có ý định trở lại nhìn qua, bởi vì những ký ức tốt đẹp ở Bá Lăng của hắn đã bị đập tan từ sáu năm về trước rồi.

Trước kia hắn có nhìn thấy miếu Thành Hoàng trong thành, nhưng chưa từng đi vào, càng không bái lạy. Lúc đó hắn không thể nào nghĩ được, Thành Hoàng thành Bá Lăng lại có danh tiếng lớn đến như vậy.

Trần Cảnh trầm tư một hồi, đột nhiên hỏi:

- Thổ Địa trấn Quân Lĩnh Tần Hộ có quan hệ gì với Thành Hoàng thành này?

Hồng đại hiệp như không kịp phản ứng với việc Trần Cảnh đột ngột đổi đề tài, ngớ ra một chút mới quơ quơ cái càn đũa thăm, trả lời:

- Bài vị của Tần Thổ Địa là do chính Tần Thành Hoàng sắc phong.

Nghe Hồng đại hiệp nói, ngoài mặt Trần Cảnh không thay đổi gì, nhưng trong lòng kinh ngạc không thôi, bèn hỏi:

- Nếu không đi thì sao?

Hồng đại hiệp cực kỳ hoảng sợ, đôi mắt lồi trừng to, vội vàng nói:

- Ngàn vạn lần không được. Hà Bá gia, năm mươi năm trước, có một người được gửi thiệp mời mà không đi, ba ngày sau thì bị đoạt bài vị, thần hồn bị trấn dưới thành Bá Lăng, trọn đời không được siêu sinh.

Trần Cảnh tính toán bản thân mình một chút, lại nghĩ đến đối phương là Thành Hoàng, hưởng hết tín ngưỡng của một đại thành hai mươi vạn người, nhất định pháp lực sâu không lường được. Hắn bèn mỉm cười nói:

- Theo ta đi chọn một phần lễ vật mừng thọ, lúc đó người cùng đi với ta, cũng để mở mang kiến thức xem phong phạm của thượng thần hơn hai mươi vạn dân đến bậc nào.

Hồng đại hiệp mừng rỡ, tí tưng theo Trần Cảnh đến kho chiến lợi lấy được từ cá chép tinh, để chọn bảo bối.

Trăng sáng sao thưa, nước sông gợn sóng lấp lánh. Trên mặt sông còn có vài người đánh cá đêm, ánh đèn hòa cùng ánh trăng thêm rực rỡ, phản

chiếu xuống mặt nước tạo thành một vẻ yên ổn khác thường. Hai ba năm trôi qua, tôm cá trong Tú Xuân loan cũng dần phồn thịnh lại như trước.

Nhớ tới trận Hà Bá Ác Long hạp đột kích khi trước, tôm cá trong Tú Xuân loan gần như chết sạch, nổi trắng cả mặt sông. Toàn bộ người trong trấn Quân Lĩnh đều tới vớt chúng lên, đem về phơi khô.

Trời trong cảnh đẹp, đúng là ngày để đãi tiệc.

Nói đến cũng kỳ quái, đại thọ vào ngày rằm tháng bảy, ngày cúng quỷ của nhân gian, mà ngày Trần Cảnh nhận được thiệp đã là mười ba tháng bảy.

Trần Cảnh trong bộ trang phục màu xanh, ống tay áo rộng tung bay trong gió, hông treo trường kiếm, vỏ kiếm là trượng Hà Bá biến thành, mặt trên khắc "Hà Bá Tú Xuân loan Kinh Hà". Tóc đen được buộc sau gáy, trong mắt như có hình sóng nước cuộn cuộn, lại trong suốt thâm thúy, ngồi lên trên Hồng đại hiệp đã biến to như con ngựa. Hắn ngẩng đầu nhìn sắc trời, trăng vừa nhô lên, mà thành Bá Lăng nằm cách đây hơn trăm dặm, khi trăng lên tới đỉnh chắc sẽ đến nơi.

Hồng đại hiệp cười bọt sóng mà đi, theo con sóng đến bờ sông. Nó lặng yên bay lên trời, dưới chân là một đám hơi nước, như mây như sương, rồi chợt lóe lên, đã tới trước miếu Hà Bá.

Trong miếu Hà Bá, đèn đuốc sáng trưng, khói nhang lượn lờ. Trước tượng Hà Bá có một cô gái đang quỳ, tóc đen dài buông chấm đất, thắt lưng buộc ngang gọn gàng ôm sát lấy người. Trần Cảnh tập trung lắng nghe, hóa ra cô gái này đang cầu duyên khiến hắn không khỏi dờ khóc dờ cười.

Nhìn cảnh này khiến Trần Cảnh chợt nhớ tới lúc mình bị truy sát rút xuống dòng Kinh Hà, rồi bị sóng cuộn đánh tới nơi đây, sau lại được vớt lên trong lưới người đánh cá, rồi được đưa vào miếu Hà Bá. Lúc đó miếu này cực kỳ rách nát, mạng nhện giăng khắp nơi, bàn thờ sụp đổ, lư hương

không còn, tượng thần vỡ nát. Nhìn lại, nhiều lần sinh tử mới có thể đổi lại được nhang khói hưng thịnh thế này.

Ánh nến trong miếu thần lay động, cô gái quay đầu nhìn ra phía ngoài miếu Hà Bá, chỉ thấy nước sông lấp lánh, sóng nối tiếp sóng. Đôi mi thanh tú khẽ cau lại, rồi nàng lại tiếp tục quỳ lạy trước tượng thần.

Một trận gió ẩm thấp thổi qua mặt đất, hướng đến phía xa.

Đi qua từ đường Hà Tiên, Trần Cảnh cảm giác dường như Hư Linh không có bên trong. Hắn khẽ suy nghĩ, có lẽ nàng cũng tham gia đại thọ Thành Hoàng rồi.

Qua núi Thúy Bình, hắn nghĩ thầm:

- Không biết Sơn Thần núi Thúy Bình có đi không? Có lẽ là phải đi chứ.

Qua trấn Quân Lĩnh, Trần Cảnh không đi vào, bởi vì trong trấn có một tòa miếu Thổ Địa, thần linh trong đó là địch, không phải là bạn. Thôn trấn chính là nơi tín ngưỡng mạnh mẽ nhất của gã, há nào lại không mượn xu thế địa lợi nơi đây trấn áp hắn? Rồi khi hắn nghĩ đến thành Bá Lăng, tâm tình liền trầm xuống.

Bất kể thế nào, cũng phải đến thành Bá Lăng.

Giờ phút này, hắn không e ngại Tần Hộ. Nhưng vị Thành Hoàng thành Bá Lăng là người nhà của gã. Nếu gã xúi giục Thành Hoàng gây bất lợi với mình thì sẽ là một việc rất nguy hiểm.

Đỉnh đầu hắn có vệt sáng vàng vệt qua, bay về phía thành Bá Lăng.

Lại gặp thêm mấy tinh quái trong núi kết bạn mà đi, yêu khí còn kéo theo một trận gió mưa, chậm rãi bay đến phía tòa thành.

- Xem ra thần linh tam sơn ngũ nhạc trong phạm vi hai trăm dặm này đều phải tề tựu tại thành Bá Lăng. Không biết có tu sĩ Tiên đạo tham gia hay không đây?

Chỉ trăm dặm, Hồng đại hiệp cười hơi nước nhanh chóng tới nơi.

Lúc này, trăng sáng, sương phủ đầy trời. Nhưng trên không trung thành Bá Lăng lại nổi lên mưa gió vần vũ, mọi thứ tối đen, nhà nhà đều đóng chặt cửa. Trung tâm thành có một ngôi miếu Thành Hoàng to lớn đầy uy nghiêm. Bức tượng thần bên trong miếu cao to, thân mặc áo gấm, bên hông áo còn thêu hoa văn hình mây, đầu đội tử kim quan [1], tay cầm ngọc giản [2], ánh mắt đầy uy nghiêm khí phách.

Trong miếu có nhang đèn, lại an tĩnh dị thường.

Chỉ là thỉnh thoảng lại có người bay ra từ mây đen mưa gió trên bầu trời, hoặc cười mây xuống đây. Có kẻ tướng mạo hung ác, có người lại tiên phong đạo cốt, cũng có yêu quái đầu thú thân người, lại cả quỷ linh âm khí nặng nề. Từng người đều hạ xuống trước miếu Thành Hoàng, vừa bước vào trong miếu đã biến mất không còn thấy gì nữa, mà miếu Thành Hoàng vẫn cứ im lặng như tờ.

Trần Cảnh ngồi trên thân Hồng đại hiệp, chui từ trong mây đen, tiến vào miếu Thành Hoàng. Cảnh vật trong mắt chợt biến ảo. Hắn đưa mắt nhìn qua một toà nhà cực lớn trước mắt, phía trên viết ba chữ "Phủ Thành Hoàng".

Hai bên cổng phủ có bốn tên quỷ tốt hung thần ác sát, âm khí nặng nề, mặc khôi giáp có khắc hoa văn ác quỷ đen kịt đang há cái miệng như chậu máu ra. Tay bốn quỷ tốt cầm trường thương, uy phong凛冽, nhìn thẳng không chớp mắt.

Còn có thêm một người nhìn qua khoảng chừng năm mươi tuổi, trên người mặc một bộ đồ đen, phong thái thoải mái.

Trần Cảnh vừa xuất hiện, người này liền tiến lên tiếp đón. Trần Cảnh bước xuống Hồng đại hiệp, tay cầm một cái hộp đen đưa lên. Người kia chỉ cười, nói:

- Không vội. Bên trong tất nhiên sẽ có nhận lễ. Xin hỏi tôn tính đại danh của tôn thần?

Trần Cảnh mỉm cười đáp:

- Hà Bá Tú Xuân loan Trần Cảnh.

Đồng thời hẩn cẩn thận nhìn gương mặt của người đón tiếp, không phát hiện điều gì khác thường. Chỉ thấy mặt mày người này tươi cười đầy vui mừng, nói:

- Mời vào bên trong.

Trần Cảnh vào trong phủ Hoàng Thành, nhưng lại không nghe được bất kỳ âm thanh ồn ào náo nhiệt nào. Đây là lần đầu hẩn tham gia yến hội như vậy, tuy trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh. Ngay khi hẩn vừa mới bước qua cửa, thì đã nghe tiếng người nọ hô lên:

- Hà Bá Tú Xuân loan Trần Cảnh đến chúc thọ!

Bước vào trong cửa, lại có một người tiến lên tiếp đón, trang phục người này không khác với người vừa nãy. Còn có một người đến định dắt Hồng đại hiệp qua một bên, mới phát hiện thấy trên người nó không có dây thừng. Trần Cảnh ngẫm hiểu, vỗ Hồng đại hiệp một cái. Nó bèn không tình nguyện theo người đó rời đi.

Đối phương nhận lấy hộp đen trong tay Trần Cảnh, rồi hỏi:

- Không biết trong hộp của Trần Hà Bá là thứ gì?

Trần Cảnh hơi sững người, không nghĩ tới y lại hỏi chuyện này, nhưng vẫn mỉm cười trả lời:

- Vật trong hộp là một viên Dạ minh châu ngàn năm.

Sắc mặt đối phương có chút cổ quái liếc nhìn Trần Cảnh, nhưng không nói thêm gì. Rồi y dẫn Trần Cảnh đi thẳng lên phủ đường phía trên.

Mười bậc thang, mỗi bậc là một cặp quý tốt tinh nhuệ và dũng mãnh, giáp đen nghiêm trang, âm khí nặng nề.

Cửa lớn dẫn vào chính điện cao to, đen kịt. Trên cửa được gắn hai tay nắm tạo hình mặt quý dữ tợn, nhìn kỹ còn có khắc phù chú chìm sau những đường vân gỗ. Vừa tiến vào cửa, vị dẫn đường cạnh hần đã hô lớn:

- Hà Bá Tú Xuân loan Trần Cảnh, dâng tặng lễ vật Dạ minh châu ngàn năm. Chúc Thành Hoàng gia hương khói cường thịnh, sống lâu muôn tuổi.

Trần Cảnh nghe tiếng báo lễ từ người bên cạnh, trong lòng rất kinh ngạc. Hần chỉ thấy đường vào trong phủ to lớn, mười hai cây cột đá màu đen phân làm hai hàng. Mỗi cây cột cao ít nhất mười trượng, một người ôm không xuể. Phía trên chính điện có một cái đài cao, một người đang ngồi ngay ngắn trên đó, khí độ khoáng đạt, ung dung hoa lệ, trang phục hoa gấm, đầu đội tử kim quan, tựa như một vị đế vương cõi âm. Trên tay vịn ghế ngồi của Thành Hoàng là hai con rồng đen nhe nanh rít gào, hai bên trái phải có bốn nữ tỳ xinh đẹp cầm quạt đen đứng đó.

Bên dưới chín bậc thang, là mấy người mặc pháp bào Thành Hoàng, Tần Hộ cũng mặc một bộ lễ bào hình trăm quý hiển tể đứng dưới cùng.

Tiếp sau đó là hai hàng thần linh tu sĩ tam sơn ngũ nhạc. Nhìn qua, người nào cũng có pháp lực thâm hậu, hoặc bá đạo, hoặc sắc bén, phiêu dật, tổng cộng không dưới trăm vị. Lúc này, tất cả ánh mắt đều dừng trên người Trần Cảnh ngay trước cửa.

Trần Cảnh nhìn thẳng không chớp mắt, nhưng trong tích tắc đã thấy rõ vẻ mặt của mọi người. Phần lớn người trong này hẳn đều không quen, nhưng có vài người lại khiến hắn kinh ngạc khi nhìn thấy. Vị trí đầu tiên bên tay phải là Giang Lưu Vân, kế đó là Diệp Thanh Tuyết đứng thứ hai, vị trí thứ ba là một công tử mặc áo hoa, một tu sĩ Tiên đạo từng không ngừng truy sát Diệp Thanh Tuyết lúc trước. Do đó, hắn suy đoán thầm, nhóm bên đó đều là người trong Tiên đạo.

Một loạt vị trí hàng đầu bên trái hắn lại không nhận ra. Hà Bá Phong Lâm độ Tiêu Ngọc Lâu cũng đang ngồi ngay ngắn ở khoảng giữa trong đó. Y vẫn mặc áo bào màu sắc rực rỡ, nhìn Trần Cảnh tiến đến, ánh mắt như cười lại không phải cười. Hắn còn nhìn thấy mấy thần linh gặp nơi Đông Nhạc đại đế giảng đạo, trong đó có Sơn Thần núi Ngô Mông từng xông ra cản đường và đấu phép cùng hắn. Gã vẫn để cánh tay trần, eo quần da hổ.

Lại có thần nữ Vu Sơn từng cười hớ đi ngang qua, có Hư Linh ở từ đường Hà Tiên. Hắn còn nhận ra một hòa thượng ngồi ngay ngắn nơi kia, là vị hòa thượng chùa Tĩnh Quang, phía đầu trên nữa của Ác Long hạp. Tất cả mọi người đứng hàng này đều là thần linh. Tính tổng cộng hai bên trái phải, tiên thần cũng hơn một trăm vị.

Trần Cảnh vừa bước vào đại điện, liền cảm giác như bước vào một không gian bị phong bế, gần như mất đi mối liên hệ với trời đất. Nhìn tình hình này, làm gì có chút bộ dáng của đại thọ chứ? Rõ ràng là một bữa tiệc Hồng Môn [3]. Hắn chợt sinh ra cảm giác muốn bỏ chạy, bước chân vừa bước vào đại điện không khỏi khựng lại.

Chú thích:

[1] Tử kim quan: loại mũ thời xưa, hình dung giống mũ đội đầu của Tôn Ngộ Không trong tạo hình mặc giáp chiến, nhưng không có hai dải tua rua;

hoặc mũ giống Tào Tháo, Lưu Bị và các vương tôn trong phim Tam Quốc Diễn Nghĩa đội.

[2] Ngọc giản: giống sách bằng thẻ tre ngày xưa, trong đó các thanh tre được buộc nối với nhau và viết chữ lên đó, nhưng ở đây thay thanh tre bằng thanh ngọc.

[3] Tiệc Hồng Môn hay Hồng Môn yến: chỉ những buổi tiệc "lành ít dữ nhiều", từ tích Hạng Vũ mời Lưu Bang đến dự tiệc với ý định giết Lưu Bang tại đó nhưng không thành.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 44: Diệt Ma

oOo

Chỉ vừa khựng người lại, Trần Cảnh đã cảm nhận được có một áp lực vô hình phô thiên cái địa đè xuống. Hắn bèn đè nén cảm giác của mình, bên ngoài lại tươi tỉnh lên. Trong mắt người khác, Trần Cảnh mặc áo bào xanh nhẹ bay, lưng đeo trường kiếm, hơi nước mờ mờ phủ quanh thân, bước chân không nhanh không chậm như đang cưỡi sóng lướt đi, trên mặt mỉm cười nhẹ. Bên trong điện phủ Thành Hoàng đầy rộng lớn mà uy nghiêm, nhìn qua không khác gì hắn đang bước vào trong triều đình nhân gian.

Tâm hắn như nước cuộn cuộn, nhưng sắc mặt không chút biến đổi. Cảm nhận được áp lực và bài xích từ trong điện phủ, hắn chỉ lặng yên điều động pháp lực hộ thân. Một khi thần linh rời khỏi khu vực mình quản hạt, tiến vào khu vực quản lý của thần linh khác, khí tức nhất định sẽ không hợp, chỉ có thể dùng pháp lực bảo vệ lấy bản thân. Cũng may thiên địa bây giờ không phải chỗ nào cũng có thần cấm nghiêm minh như khi còn có Thiên đình.

Từng đợt hơi nước li ti nhẹ nhàng hạ xuống, như một làn sương trong suốt bao lấy Trần Cảnh.

- Hà Bá Tú Xuân loan Trần Cảnh chúc Thành Hoàng gia thọ cùng trời đất, đức truyền muôn đời.

Trần Cảnh bước tới trước bậc thang, cúi đầu thật thấp hành lễ, lớn tiếng nói.

Thành Hoàng ngồi ngay ngắn trên đài cao, cũng không lên tiếng, chỉ có Tần Hộ tức giận quát:

- Lớn mật, thấy Thành Hoàng gia dám không bái. Một Hà Bá nho nhỏ lại dám lớn mật như vậy.

Trần Cảnh khẽ giật mình, không nghĩ tới Tần Hộ dám mắng thẳng như vậy, nhưng hăn lập tức hiểu ra, bèn nói:

- Tiên không bái tiên, thần không bái thần. Trong bảo điện Linh Tiêu ở Thiên đình cũng chưa từng có cái lễ phải quỳ lạy này. Tiểu thần ngồi vị Hà Bá ngăn ngủi, không biết từ lúc nào Địa phủ có lễ quỳ này?

Hăn nói chính là quy củ của Thiên Đình, còn chỉ ra hăn là Hà Bá, thuộc dòng các thần hệ thủy quản lý gió mưa dưới trướng Long thần, không phải thần linh thuộc dòng Địa phủ, càng không cần phải bái.

Lúc này, một lão già đứng đầu hàng bên trái đột nhiên nói tiếp:

- Thật ra Hà Bá Tú Xuân loan không cần phải quỳ lạy. Chẳng qua trước mắt thiên địa đại loạn, Tần Thổ Địa không muốn mọi người làm tôn ti trật tự rồi loạn thêm nên mới nói mấy lời này, cũng không thể trách Tần Thổ Địa được. Theo lão phu được biết, tuy Tú Xuân loan không phải là nơi tràn đầy linh khí, nhưng cũng không cần cỗi, vì sao mà Trần Há Bá chỉ đưa một viên Dạ minh châu chúc mừng đại thọ ba trăm năm của Thành Hoàng để quân vậy?

Lúc này Trần Cảnh mới biết lễ vật của mình quá nhẹ. Chỉ là tình thế trước mắt nhìn qua không giống như một buổi lễ mừng thọ, nhìn vẻ mặt trịnh trọng của hai hàng người ngồi bên kia, thậm chí đến Diệp Thanh Tuyết luôn không màng danh lợi cũng không lên tiếng, chỉ nhìn hăn bằng

ánh mắt lo lắng. Điều này khiến hần nhớ tới hình ảnh Diệp Thanh Tuyết từng xuất hiện ba lần trong miếu thần. Nghĩ tới đây, hần nhanh chóng thu hồi tâm thần, rồi đáp lời:

- Thật ra Dạ minh châu này cũng không phải là Dạ minh châu bình thường...

Không đợi Trần Cảnh nói xong, một giọng nói lười biếng vang lên:

- Dạ minh châu không tầm thường vẫn là Dạ minh châu, cho dù có là vạn năm thì cũng có gì kì lạ? Nhìn trường kiếm bên hông người ẩn ẩn sát khí, có vẻ rất không tệ, vì sao không hiến tặng cho Thành Hoàng để quân?

Trần Cảnh nghiêng đầu nhìn qua, người vừa nói là kẻ ngồi thứ hai của hàng bên trái. Đối phương chỉ lạnh nhạt liếc nhìn hần một cái, đầy vẻ xem thường và cao ngạo. Lại nói Thành Hoàng ngồi trên kia chỉ im lặng không lên tiếng, sợ là đã ngầm đồng ý. Hần cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, lại nhìn Tần Hộ, chỉ thấy ánh mắt gã đầy ý cười, nhìn mình như đang nhìn một người sắp chết.

- Đây là muốn đẩy ta vào chỗ chết sao?

Trần Cảnh nghĩ thầm.

Cảm nhận được ánh mắt của hơn một trăm vị tiên linh thần trong đại điện này, trong lòng hần càng lạnh lẽo. Đột nhiên hần có một xung động muốn rút kiếm giết thẳng từ trong thành Bá Lăng này đi ra. Đúng lúc này, một giọng nữ diễm đạm vang lên:

- Mong đế quân thứ tội. Hần là sư đệ đồng môn của ta bị lưu lạc từ hai năm trước. Chắc do hần mới đạt được bài vị Hà Bá, trong sông không được chỉ dạy, lại không biết cấp bậc lễ nghĩa giữa các thần linh, nên mới có nhầm lẫn này. Mong đế quân bỏ qua.

Nghe thấy giọng nói này, trong lòng Trần Cảnh như có một dòng nước ấm chảy qua, khiến cái suy nghĩ muốn rút kiếm chém giết xông ra khỏi thành Bá Lăng bị đè ép xuống.

Nếu nói trên thế gian này, ai có ảnh hưởng đến Trần Cảnh nhiều nhất, hẳn sẽ đáp là ông lão kiếm khách. Nhưng nếu nói người nào hiểu hẳn nhất, người nào thân thiết với hẳn nhất, thì chỉ có Diệp Thanh Tuyết.

Nghiêng đầu nhìn Diệp Thanh Tuyết, nàng vẫn cứ như hồi hẳn vừa mới lên núi. Đạo bào màu sáng bạc, giữa búi tóc cao cài nghiêng một chiếc trâm gỗ màu tím, cảm giác thanh tân thanh nhã chưa bao giờ thay đổi qua.

Nội đường yên tĩnh, Thành Hoàng ngồi yên bên trên, cũng không nói gì.

Trần Cảnh suy nghĩ thật nhanh, càng cảm thấy tình thế không bình thường.

Người ngồi đầu tiên hàng bên trái lại mở miệng nói tiếp:

- Trước kia không biết lễ nghĩa, chẳng lẽ bây giờ còn không biết? Chẳng lẽ cảm thấy Thành Hoàng không xứng để được dâng trường kiếm chúc thọ sao?

Quả nhiên đối phương đang ép hẳn hiển kiếm. Trần Cảnh không quay đầu lại, nhưng có thể cảm nhận được có người mang vẻ mặt lạnh lùng, có người than thở, nhưng tất cả đều đang chờ quyết định của Trần Cảnh.

Trần Cảnh còn chưa kịp ra quyết định thì Diệp Thanh Tuyết đã rút cây trâm gỗ trên đầu xuống, tóc đen lả tả buông rơi. Chỉ nghe nàng nói:

- Trâm này là Tảo Mộc ngàn năm luyện thành, vì từng chịu qua sét đánh mà có diệu dụng an thần, tránh ma quỷ. Sau lại được ta ân cần tế luyện mười năm, có thể miễn trừ Thiên Ma tập kích quấy rối trong lúc tu hành.

Diệp Thanh Tuyết nói đến đây, rất nhiều người chột đời sắc mặt. Cây trâm này quả thật chính là một thứ đồ rất tốt đối với người tu hành. Pháp bảo trên thế gian không ít, nhưng những thứ được rèn luyện qua sét đánh như trâm Tảo Mộc này lại vô cùng ít ỏi. Thế nhưng Trần Cảnh làm sao cam tâm để nàng tặng đồ thay mình? Từ lần đầu tiên gặp mặt, nàng đã có cây trâm này rồi. Người khác không biết lai lịch nó, nhưng hẳn biết đây chính là Thanh Tâm Trấn Ma kiếm được truyền thừa từ tổ sư Thanh La môn xuống.

Tay Trần Cảnh đã lướt xuống chuôi kiếm, đầu nghiêng qua nhìn vào mắt Diệp Thanh Tuyết. Hẳn không tin Diệp Thanh Tuyết cam tâm dâng vật này ra, chỉ cần nàng có bất kì biểu hiện nào, hẳn sẽ rút kiếm.

Động tác của hắn không chút che giấu, cho dù là ai cũng nhìn ra tay hắn đang đặt trên chuôi kiếm. Có kẻ vẫn dừng dừng, có kẻ tỏ vẻ không thể tin được, lại có kẻ cười nhạt đầy xem thường.

Từ đầu đến cuối, Trần Cảnh không biểu hiện ra chỗ nào khác thường, nhưng bất kì kẻ nào cũng đều cảm nhận được một cỗ sát khí ớn lạnh trên người hắn. Mọi người ở đây đều biết rõ mọi chuyện có liên quan tới Diệp Thanh Tuyết và Trần Cảnh. Diệp Thanh Tuyết nhìn qua không màng danh lợi, như tiên linh không dính khói lửa, nhưng tên của nàng đã gắn với màu đỏ của máu tươi. Còn Trần Cảnh cũng không phải hạng ôn hòa gì, nếu mọi người ban đầu còn cho rằng hắn may mắn chiến thắng trong trận tranh đấu với Hà Bá Ác Long hạp, thì hai lần chiến đấu sinh tử với Hà Bá Phong Lâm độ đã khiến mọi người thấy rõ thực lực của hắn không còn như xưa nữa.

Diệp Thanh Tuyết chỉ nhìn Thành Hoàng. Thành Hoàng vẫn đang ngồi trên cao, không mở miệng, trong mắt ẩn ẩn chứa sát khí. Đại đường chột tỉnh lặng, đến tiếng kim rơi còn nghe thấy được. Bàn tay Diệp Thanh Tuyết siết nhẹ lấy cây trâm tím cài tóc.

Hà Bá Phong Lâm độ Tiêu Ngọc Lâu đã lấy ra một thanh quạt có vẽ hình mỹ nữ, nhẹ phe phẩy, hai mắt híp lại, miệng mỉm cười. Sơn Thần núi Ngô Mông lại ưỡn thẳng thắt lưng, có vẻ còn khấn trương hơn cả Trần Cảnh. Thần nữ Vu Sơn vốn đang rủ mi mắt, lúc này đã ngẩng lên nhìn. Hư Linh yếu đuối ngồi một chỗ, không ai ngó ngang đến cũng ngẩng đầu lên, nhìn xem Trần Cảnh sẽ quyết định làm thế nào.

Cho tới lúc này Thành Hoàng vẫn không nói gì, chỉ để mặc cho những kẻ ngồi dưới tùy ý lên tiếng. Mọi người đã thầm nhận định, là Thành Hoàng muốn đối phó với Trần Cảnh. Nếu hấn chịu thua thì may ra còn giữ được một mạng. Bằng không, lúc này chính là giờ chết của hấn.

Đúng lúc này, Thành Hoàng lại mở miệng nói:

- Tục truyền rằng kiếm thuật Trần Hà Bá rất huyền bí, hấn là một người yêu kiếm. Làm sao bản đế lại đoạt vật yêu thích của người được? Lần đại thọ này tổ chức có chút vội vàng, Trần Hà Bá chuẩn bị thọ lễ chưa tốt cũng bình thường, ban thưởng ngồi.

Không những Trần Cảnh bất ngờ, mà Tần Hộ cũng vậy, tất cả mọi người đều kinh ngạc. Ngay sau đó, có vài người bắt đầu lộ vẻ dăm chiêu.

- Giang đạo trưởng là khách quý của bản đế, sao bản đế có thể lạnh nhạt với môn đồ của đạo trưởng được.

Thánh Hoàng nhẹ giọng nói xong, Trần Cảnh trầm ngâm. Diệp Thanh Tuyết đã thi lễ, nói tạ ơn rồi lui về thì hấn cũng hành lễ rồi ngồi xuống.

Một lát sau, thêm một người bước vào quỳ lạy, lễ vật chưa chắc quý giá, nhưng hành động quỳ lạy rất tự nhiên. Tiếp tục lại có người bước vào, đưa lễ vật rất trân quý nhưng không quỳ lạy, lập tức có người lên tiếng mắng. Gã cũng nói không thuộc thần chức, đương nhiên không quỳ. Câu này cũng giống với Trần Cảnh nói lúc nãy, nhưng Thành Hoàng ngồi trên cao chỉ nhàn nhạt nói:

- Bắt lấy.

Hai tên binh sĩ mặc giáp ngoài cửa xông vào, người nọ kinh hãi phản kháng, chỉ thấy đỉnh đầu gã bốc lên một đoàn khí đen. Bàn tay Thành Hoàng ấn nhẹ vào hư không, như có một toà thành lớn đè ép xuống. Cả người gã lập tức không nhúc nhích, đến lời cũng không thốt ra được, rồi bị hai tên binh sĩ đeo đao kéo ra ngoài. Chốc lát sau có một tên binh sĩ bưng một cái đầu có cặp mắt còn mở trừng trừng mang đây về không cam đi vào, kèm theo một sắc phù thuộc hệ đôi núi.

Thấy tình cảnh lúc này lại khác trước, Trần Cảnh trầm nghĩ:

- Đây rõ ràng là lập uy. Lúc trước lão muốn chém ta lập uy nhưng đột nhiên lại thay đổi ý định, chắc vì Diệp sư tử rồi. Với thủ đoạn của ta và Diệp sư tử, không chắc có thể rời khỏi đây nhưng cũng không dễ dàng bắt lại. Hơn nữa, trong những người này chắc sẽ có kẻ đang nhìn tình hình, nếu lão chiến đấu cùng ta và Diệp sư tử, nhất định sẽ có biến số.

Hắn lại nhìn về chướng môn ngày trước đang đứng vị trí đầu tiên, chỉ thấy lão một đầu tóc bạc trắng, mặc áo bào đen, trái ngược hẳn với vẻ tiên phong đạo cốt trước kia. Từ lúc Trần Cảnh tiến vào trong này đến giờ, lão không nhếch mí mắt lên nhìn qua, tựa như đang nghĩ đi tận đâu tận đâu. Trong nháy mắt, Trần Cảnh còn cảm nhận được một cảm giác nguy hiểm, cao thâm khó lường từ lão. Đồng thời nhờ đó mà hắn chợt hiểu ra, chỉ sợ Thành Hoàng kia cũng là vì kiêng kỵ Giang Lưu Vân.

Đột nhiên, hắn cảm nhận có một ánh mắt chiếu lên người mình. Liếc nhìn qua khóe mắt, thấy được là một công tử áo gấm, phong thái tuấn lãng, ôn nhuận như ngọc đang ngồi vị trí thứ ba. Khi Trần Cảnh nhìn qua thì y gật đầu mỉm cười, Trần Cảnh mỉm cười đáp lại. Hắn trầm nghĩ hoặc không biết vị này có lai lịch thế nào, ngồi sau vị trí của Diệp Thanh Tuyết thì chắc cũng phải là một người có pháp lực cao cường.

Đúng lúc này lại nghe Thành Hoàng hỏi:

- Khu vực Bá Lăng này còn có vị thần nào không tới?

Lập tức có người trả lời:

- Chỉ có Sơn Thần núi Thúy Bình chưa tới ạ.

- Có đưa lễ tới?

- Cũng không đưa lễ ạ.

Hai mắt Thành Hoàng khẽ nhú, sát khí bốn phía, đại diện trở nên lạnh lẽo. Chỉ nghe lão lạnh lùng thốt lên:

- Tốt, rất tốt.

Trần Cảnh không khỏi nhớ lại lúc mình tới mượn pháp lực, từ sương mù dày đặc nhìn qua Sơn Thần núi Thúy Bình. Loại cường thế như vậy, không phải không có khả năng đấu lại Thành Hoàng.

Sát khí của Thành Hoàng vừa xuất hiện, cũng nháy mắt biến mất. Chỉ nghe lão nói:

- Hôm nay là thọ thần ba trăm tuổi của bản đế. Các vị tới đây chúc thọ, vốn nên mở tiệc khoản đãi. Chỉ là bây giờ uy nghi của Thiên đình không còn, Địa phủ hỗn loạn. Trước có loạn trong đế thành, nay lại có người nhòm ngó vương vị Tần Quảng Vương trong thập điện. Hôm nay bản đế muốn mang chư vị đến thành Tần Vương diệt ma. Không biết ý chư vị thế nào?

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 45: Âm Phủ

oOo

Lúc này còn ai dám có ý khác? Nhìn bộ dạng đặng đặng sát khí của Thành Hoàng thì biết, chỉ cần có người phản đối, lập tức sẽ bị trấn dưới thành Bá Lăng này ngay.

- Tất cả đều theo phân phó của Tần công. Chúng ta thề sống chết đi theo Tần công thảo phạt loạn thần, bảo hộ điện Tần Quảng Vương ta bình an.

Có người lên tiếng đáp lời.

Trần Cảnh thầm nhớ kỹ những người hô hào đầu tiên, chiếm đến hơn phân nửa đám người. Chắc hẳn bọn họ là người của Tần Thành Hoàng, cũng chỉ có mấy người bọn họ mới xưng hô Thành Hoàng khác với mấy người Diệp Thanh Tuyết.

- Tốt... ha ha...

Tần Thành Hoàng cười to, nói:

- Nếu chư vị đã đồng lòng cùng ta, thì cùng kí vào chiếu thư diệt thần này. Sau khi chuyện này thành công, Vương ta chắc chắn phong thưởng.

Đến lúc này Trần Cảnh mới tính là hiểu rõ. Địa phủ phân thành mười điện, mỗi điện là một Vương. Dưới mỗi Vương lại là một thành Thành Hoàng. Trong đó có một điện có tên là điện Tần Quảng, người kế nhiệm

mỗi đời đều mang danh hiệu Tần Quảng Vương. Theo như Thành Hoàng nói, điện này đang bị yêu ma gây loạn. Không biết bọn chúng đã đoạt được bài vị Tần Quảng Vương hay chưa, dù sao thì bây giờ vẫn phải đi điện Tần Quảng.

Một phần chiến thư diệt thần có khoảng ba ngàn từ. Trần Cảnh không nhìn rõ, chỉ thấy mặt sau chiến thư được hiện lên ấn ký của các loại sắc phù. Đến khi chiến thư truyền tới bên người, hắn phất tay lên chiến thư một cái, mặt trên liền xuất hiện thêm một ấn ký sắc phù Tú Xuân loan.

Khi tất cả mọi người ấn đủ sắc phù của mình, Thanh Hoàng mới cười to, nói:

- Tất cả mọi người đồng tâm với ta, việc này chắc chắn thành công.

Sau đó lão quay qua hỏi người bên cạnh:

- Âm binh giáp sĩ của ta đã chuẩn bị tốt?

Lập tức có người trả lời:

- Ba ngàn giáp sĩ đều đang chờ ngoài phủ.

- Được, vậy lấy ngày mừng thọ của ta làm ngày vui, cầu chúc cho lần dẹp loạn này thành công.

Thành Hoàng dẫn đầu đi ra, có vẻ muốn xuất phát ngay, như đã lên kế hoạch từ trước. Trần Cảnh áp chế kinh ngạc, cùng theo chúng thần đi ra.

Lúc Trần Cảnh ra ngoài, đã thấy ba ngàn âm binh giáp sĩ uy nghiêm đứng đó, đao kiếm trên tay, thương kích như rừng, đặng đặng sát khí. Ngay giữa trung tâm đám giáp sĩ là một cỗ xe do bốn con ngựa kéo, trên cỗ xe còn khắc các loại bùa chú. Vật cưỡi của các thần linh cũng được đưa đến đây.

Khi Trần Cảnh ngồi lên Hồng đại hiệp, đi đến chỗ đám âm binh thì đã thấy Thành Hoàng ngồi trên cỗ xe do bốn linh hồn ngựa đen kéo, tựa như một vị đế vương tự mình xuất chinh dẫn quân.

Cỗ xe ngựa vong linh dẫn đầu bay lên trời. Trong phút chốc, gió lạnh nổi lên bốn phía, sấm chớp ầm ỹ, mưa rơi tầm tã.

Trần Cảnh khẽ vỗ lưng Hồng đại hiệp. Hồng đại hiệp như cảm nhận được chuyện bất thường, lặng lẽ nhanh chóng bay lên theo sau. Hắn chợt phát hiện trái phải xung quanh mình đều được bao quanh bởi đám giáp sĩ âm binh, một đường đi thẳng về hướng Tây. Những nơi bọn họ đi qua, gió mưa vùn vụt. Nếu có người nào chợt tỉnh giấc giữa đêm, ngẩng đầu nhìn lên trời, có lẽ sẽ phát hiện được một đội âm binh đi ngang qua bầu trời đầy ánh chớp.

Nhìn quanh mình, hắn đều không quen biết ai, hơn nữa mấy người này đều là những kẻ tỏ rõ thái độ đi theo Thành Hoàng lúc này. Bất chợt Trần Cảnh có một loại cảm giác như đang được quan tâm đặc biệt.

Đi không lâu, khoảng chừng vài trăm dặm thì đội ngũ phía trước đột nhiên hạ xuống, rồi tiến vào một sơn cốc. Trần Cảnh chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên một cái, đã nhìn thấy một con đường đầy khói mù lượn lờ, âm khí nặng nề, ngẩng đầu không thấy trăng, cúi đầu không rõ đường. Để ý một chút thì thấy quanh người còn có sương vàng phủ kín khắp nơi. Nói cho cùng, hắn còn không phân biệt được những thứ trong sơn cốc này là thuộc về nhân gian hay do pháp thuật của Thành Hoàng tạo ra.

Nhìn về phía trước, mái đầu bạc trắng của Giang Lưu Vân lại đặc biệt nổi bật trong đám sương vàng, cạnh lão là Diệp Thanh Tuyết. Hắn vẫn đầy nghi hoặc, không rõ vì sao Diệp Thanh Tuyết và Giang Lưu Vân lại ở đây. Năm đó hắn từng nghe Sơn Thần núi Thúy Bình nói, chính Thành Hoàng thành Bá Lăng Tân Ương này vây công núi Thiên La. Vừa nghĩ đến đây,

hắn quay sang nhìn người bên cạnh, sương vàng phủ mờ mờ trên mặt, nhìn bọn họ lại như người chết. Trong lòng hắn chấn kinh, chợt nghĩ:

- Chẳng lẽ đây chính là con đường Hoàng Tuyền đi thông tới Địa phủ trong truyền thuyết?

Bèn kìm không được mà hỏi người bên cạnh:

- Huynh đài, đây có phải đường Hoàng Tuyền?

Người nọ vậy mà làm ngơ, như không nghe thấy gì cả. Trần Cảnh tiếp tục hỏi lại lần nữa nhưng vẫn vậy, bèn quay qua hỏi mấy người xung quanh, nhưng không có gì khác cả. Thậm chí hắn còn muốn vỗ vai bọn họ, cuối cùng đành lòng lại được.

Hắn không biết mình thế nào trong mắt người khác, nhưng nghĩ lại chắc cũng như mình nhìn thấy họ vậy. Nhìn về phía trước, cỗ xe ngựa của Thành Hoàng vẫn tiến tới, một đường lặng yên không một tiếng động, yên tĩnh đáng sợ.

Tuy có hơn trăm vị thần linh đồng hành, nhưng trước mắt chỉ thấy sương mù vàng, khiến người khác cảm giác như mình đang đơn độc bước đi trong bóng tối. Một sự lạnh lẽo khó giải thích dần thấm từ lỗ chân lông vào trong lòng. Một đường đi tới, hắn đã sớm không nhận ra được phương hướng, không biết đang đi thẳng hay đi đường vòng, thậm chí đến thời gian cũng không phân định được rõ ràng.

Lúc này, hắn chợt nảy lên loại cảm giác không biết thân này đang ở trong cảnh mộng, hay trời đất lúc này là ảo cảnh giả tạo.

Đi rất lâu, cảm giác như phải đi đến tận cùng chân trời góc bể, xa tới mức thoát khỏi vòng luân hồi thì đột nhiên phía trước chợt quay ngược lại. Trần Cảnh ở phía trong ba ngàn giáp sĩ, tất nhiên cũng thay đổi phương hướng. Một khí tức âm lãnh ập vào mặt, đồng thời trước mắt hắn chợt tối

sầm, đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy âm khí nặng nề, sương mù dày đặc kín kẽ. Lúc này tầm mắt của hắn không nhìn rõ được những thứ ngoài một dặm, nhưng tiếng hít thở của đám người xung quanh cho thấy bọn họ cũng không hề bình tĩnh. Nhìn qua đã thấy vẻ mặt người bên cạnh khôi phục như thường, từ vẻ kinh dị trong mắt nhiều người có thể thấy được đa số đều tới đây lần đầu.

- Kẻ nào dám xông vào âm tào địa phủ?

Tiếng quát như sấm không mang theo chút cảm tình, càng như không có chút sinh cơ. Lúc âm thanh này vang lên thì một đội kỵ binh giáp sĩ ở phía xa chợt xuất hiện. Dẫn đầu là một người mặc giáp dày màu đen, tay cầm đại đao, cưỡi trên một ngựa đen to lớn như đang bốc lên ngọn lửa đen. Phía sau kẻ đó là một trăm người có trang phục tương tự, áo giáp đen, ngựa lửa đen, mũ giáp sắt đen che kín mặt. Trần Cảnh hí mắt, dùng phép vọng thần nhìn qua, lại vẫn không thấy rõ được mặt mũi người cưỡi ngựa lửa đen, chỉ nhìn thấy một màn đen mông lung.

Tiếng quát phát ra, bọn người kia căn bản không đợi đoàn người Trần Cảnh trả lời mà đã phóng ngựa đi. Trong nháy mắt, một cổ sát khí ngút trời cuộn cuộn lao đến.

Bầu trời không mây, lại đen kịt, áp lực đè nặng, âm khí nồng nặc như trong vũng bùn, cho dù là thần thức hay thần thông pháp thuật đều bị suy giảm mạnh.

Ngựa đen vong linh, kỵ tướng giáp đen, một trăm kỵ binh như dòng nước lũ đen ào ào cuốn đến. So với ba ngàn giáp sĩ âm binh và hơn trăm vị tiên thần tại đây, một trăm kỵ binh kia là ở vào thế yếu. Thế nhưng khí thế từ bọn họ lại cực mạnh, như thế trước mắt bọn họ không phải là tiên thần mà chỉ là một đám người đã bị phán định phải chết.

- Giết!

Thành Hoàng khẽ quát, ba ngàn giáp sĩ xông lên nghênh chiến.

Một trăm kỵ binh giáp đen, khói đen như ngọn lửa quẩn trên thân phóng lên cao, tạo thành một mảng mây đen. Trần Cảnh thất kinh. Trước mắt hắn, chỉ trong phút chốc, hơn một trăm kỵ binh đã ngưng kết thành một tướng quân duy nhất, nhảy ra khỏi đám mây đen cuồn cuộn. Tướng quân này mặc trọng giáp cưỡi ngựa đen, mắt đen chuyển sang đỏ quạch, phóng thẳng về phía ba ngàn âm binh giáp sĩ của Thành Hoàng.

Trường thương trong tay ba ngàn âm binh giáp sĩ như rừng, dày đặc ớn lạnh.

Đột nhiên Thành Hoàng chém ra một vết sáng đen. Vết sáng này chọt lan rộng ra ngay phía trên đầu của ba ngàn âm binh giáp sĩ. Đó là một bức tranh, trong đó là hình ảnh ba ngàn âm binh đang xếp hàng đầy nghiêm trang. Bức tranh chọt lóe sáng, rồi hạ xuống, trùm bên lên thân ba ngàn âm binh bên dưới, sau đó biến mất.

Trong phút chốc đó, ba ngàn âm binh cũng biến thành một chỉnh thể. Khí đen phía trên ba ngàn người này trở nên mờ ảo, không cách nào nhìn rõ được từng âm binh. Đột nhiên Trần Cảnh suy nghĩ:

- Nếu giờ mình bị vây trong ba ngàn âm binh giáp sĩ này, liệu có thể thoát ra được không?

Hắn không chắc được. Khi hắn còn đang khiếp sợ thì tướng quân hợp thành từ một trăm kỵ binh kia đã xông vào trận thức của ba ngàn giáp sĩ.

Bên ngoài nhìn vào, khí đen tỏa ngút trời, sát khí tràn ngập khắp nơi.

Đúng lúc này, phía xa xa lại có thêm một trăm kỵ binh xuất hiện, cũng là một bộ dạng ngựa đen giáp đen. Thậm chí bọn họ còn không nói gì, lặng yên xông tới.

- Hừ...

Đột nhiên một tiếng "hừ" giân dữ vang lên, rồi một bóng người bay lên trời, bước vài bước trên không trung rồi biến mất. Không trung chợt hiện ra một tòa miếu thần, trên cổng miếu thờ có hai chữ lóng lánh hào quang đen: "Thành Hoàng".

Nhìn có thể đoán ra, chắc chắn đây là tiểu Thành Hoàng của một trong bốn miếu Thành Hoàng nhỏ đặt bốn phía tại Bá Lăng.

Miếu Thành Hoàng chụp xuống, nốt luôn một trăm kỵ binh giáp đen vào bên trong. Nhưng tòa miếu này không bay lên, mà vẫn đứng trên mặt đất. Còn loáng thoáng nghe thấy tiếng kim loại va chạm vào nhau, tiếng ngựa hí vang rền từ trong tòa miếu Thành Hoàng truyền ra, như từng tràng âm thanh giết chóc giữa hai quân.

Trong mảnh trời đất này, Trần Cảnh cảm nhận được một cỗ áp lực. Hắn rời khỏi thần vực, không cách nào sử dụng linh lực cuộn cuộn không ngừng của khúc sông, chỉ có thể dùng linh lực ẩn chứa trong sắc phù, mà âm khí lại rất khó luyện hóa thành pháp lực, hơn nữa còn phải dùng pháp thuật ngăn cản âm khí xâm nhập. Còn Thành Hoàng thì không cần phải vậy, tuy rằng bọn họ không thuận lợi như khi ở trong địa vực của mình, nhưng cũng không cần phải chống chọi âm khí xâm nhiễm như Trần Cảnh.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, đa số mọi người mới nhận ra đã tới âm phủ, cùng lao lên chiến đấu với hai toán quân côi âm kia. Trần Cảnh quay đầu nhìn con đường vừa đi qua, nhưng phía sau đã trống không, không còn là con đường đầy sương mù vàng nữa. Hắn kinh hãi, thầm nghĩ:

- Nếu như muốn trở về, chẳng lẽ phải có bí pháp gì, hoặc là nơi quay về sẽ không còn ở chỗ này nữa?

Trong lúc đủ loại suy nghĩ xoay chuyển trong đầu hắn, thì từng đội kỵ binh khác lại xuất hiện khắp bốn phương tám hướng. Bọn họ cũng mặc

giáp đen, cưỡi ngựa bốc khói đen kịt, không có gì khác biệt. Chỉ có vũ khí trong tay bọn họ là thay đổi, có toán dùng thương, có toán cầm đại đao, có toán cầm kích, lại có toán quân còn đeo cung tên sau lưng.

Thập diện mai phục là từ duy nhất mà Trần Cảnh đột nhiên nghĩ tới. Nhìn qua người bên cạnh, không kẻ nào không hoảng sợ. Bọn họ đều đã nhìn thấy được sự lợi hại của toán kỵ binh. Đến bây giờ, tiểu Thành Hoàng trong thành Bá Lăng vẫn còn chưa tiêu diệt hết một trăm kỵ binh côi âm kia, tất nhiên bọn họ không cho rằng bản thân có thể thoải mái tiêu diệt một trăm kỵ binh côi âm hợp thành một thể trong cái không gian này được.

Nhìn quanh bốn phương tám hướng, đoán chừng số lượng lúc này đã tới mấy vạn, tạo thành một mảng đen kịt, sát khí ớn lạnh vây toàn bộ ba ngàn âm binh và hơn trăm thần tiên linh vào bên trong. Trần Cảnh cảm thấy ớn lạnh sống lưng. Hơn một vạn kỵ binh cuộn cuộn lao xuống, sẽ có được bao nhiêu người sống sót đây?

Hiển nhiên, đến Thành Hoàng cũng không ngờ lại xảy ra chuyện này. Nhất thời, người nào người này đều trầm mặc, sắc mặt khó coi. Cho dù có sống sót thì bọn họ cũng nhận thương vong thảm trọng, hơn nữa nơi này là âm phủ, còn sống trở về chỉ sợ đã khó lại càng khó.

- Tự tiện đột nhập âm tào địa phủ, giết!

Đột nhiên, một giọng nói lạnh như băng vang lên giữa trời đất.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 46: Binh Trận

oOo

Trong nháy mắt, vạn con ngựa cùng động.

Không nghe thấy chút tiếng động nào, chỉ có khói đen như bụi bặm bị cuốn ngược lên cuồn cuộn, từ bốn phương tám hướng vây tụ vào giữa.

- Hà bá gia...

Hồng đại hiệp đã sớm lấy Lang Nha bổng và Hải Hồn xoa ra, nhưng giọng nó đầy run rẩy. Không chỉ mình nó sợ hãi, mà các vật cưỡi của thần linh khác cũng đều kêu lên đầy bất an. Đến Trần Cảnh khi nhìn về sát khí cuồn cuộn trước mắt cũng có một loại cảm giác lực bất tòng tâm.

Vạn kỵ binh động, Thành Hoàng cũng động. Bốn con ngựa vong linh đen nhanh chóng kéo cỗ xe xông thẳng vào trận thức ba ngàn âm binh kết lại kia. Trần Cảnh bèn khê thúc Hồng đại hiệp:

- Theo sau.

Hồng đại hiệp lập tức dốc toàn lực chạy vào trong trận mà ba ngàn âm binh kết thành. Không chỉ có Trần Cảnh làm như vậy, mà tất cả thần linh khác cũng đồng thời chạy đi vào cùng Trần Cảnh. Thời điểm này, ai nấy đều hiểu, chạy vào trong trận âm binh thì sẽ có cơ hội sống sót cao hơn.

Trần Cảnh không thể chậm chân được, bèn thi triển pháp thuật độn thủy, lại phát hiện ra phép độn thủy ở nơi này có uy lực cực thấp, khó mà độn đi được. Cũng may Hồng đại hiệp chạy cực nhanh, trong nháy mắt đã tiến vào âm binh trận. Nhưng Trần Cảnh lại cảm giác như bản thân không vào trong trận, mà cũng không nhìn thấy người ở trong trận, chỉ thấy sương mù dày đặc. Đa số thần linh khác đi vào trong trận cũng đều như Trần Cảnh lúc này, trên mặt thoáng hiện vẻ ngạc nhiên. Căn bản người nào bước vào trong trận, đều có phản ứng tương tự như hần.

Trong này phần lớn là thần linh cả. Trần Cảnh vô thức nhìn lướt về phía trước, chỉ nhìn thấy một có một viên ngọc xanh đang yên tĩnh chìm nổi trong đám mây đỏ, dưới đám mây đỏ là Giang Lưu Vân với mái tóc bạc trắng bắt mắt. Hơn nữa, còn có hơn mười tu sĩ tu hành Tiên đạo đang tụ lại kết thành trận thức. Diệp Thanh Tuyết cũng ở trong đó, tia điện chớp lóe quanh người, nàng nhìn quanh như đang tìm kiếm gì đó. Đúng lúc này, kỵ binh giáp đen từ tám hướng đã kéo tới nơi.

Nháy mắt, tất cả đều bị nhấn chìm.

Nháy mắt, toàn bộ đều bị bao phủ.

Tích tắc, mọi thứ đều chìm ngập trong sát khí đen kịt.

Trước mắt Trần Cảnh tối sầm lại. Hần ngẩng đầu, đang có mấy người bay lên trời, có lẽ mấy người đó muốn ẩn mình mà độn đi. Nhưng tại âm phủ, không cách nào thật sự ẩn thân được, cho nên chỉ thấy vô vàn mũi tên như đàn châu chấu phô thiên cái địa lao đến, mà bọn họ chỉ có thể lấy pháp bảo hộ thân, rồi từng người nhanh chóng bay về các hướng khác nhau. Những mũi tên như vô tận này nhanh chóng đánh tan pháp thuật hộ thân của bọn họ. Có một người trong đó hét lớn, thân thể tan ra, hóa thành một ngọn núi. Ngọn núi dần hư ảo trong suốt như muốn biến mất.

Đúng lúc này, ngàn vạn mũi tên đầy trời đột ngột hóa thành một mũi tên duy nhất, xuyên qua hư không, chớp mắt đã cắm thẳng vào ngọn núi sắp biến mất kia. Ngọn núi lập tức tan vỡ, hóa lại thành một người đầu tóc đen bù xù, miệng phun máu tươi.

Sau đó, mũi tên đầy trời lại lao đến, người kia không còn lực chống cự chỉ đành chịu trận thành một con nhím. Cả người y còn chưa rơi xuống đất đã bị âm khí ăn mòn thành một đồng xương khô.

Chuyện vừa mới xảy ra ngay khi Trần Cảnh ngẩng đầu nhìn lên, đồng thời đã đánh tan cái ý tưởng bỏ chạy từ trên bầu trời của hắn.

Ngay lúc này, đã có kỵ binh giáp đen lao vọt tới.

Áo giáp đen kịt, trường thương đen kịt, cặp mắt ẩn dưới chiếc mũ sắt đen cũng lóe lên những tia đen kịt. Con lũ màu đen đã cuốn tới.

Ngọn thương nặng nề, lạnh lùng nhắm thẳng vào ngực địch thủ, ngựa cỡi âm cuồng đạp lao xuống. Khí tức tử vong lạnh như băng.

Ánh sáng trắng lóe lên, kỵ binh giáp đen đột nhiên bị đứt lìa làm hai đoạn, nháy mắt lại biến thành làn khói đen bay lên nhập vào bầu trời, chỉ còn lại bộ áo giáp rơi rớt xuống. Còn con ngựa đen khoác giáp đen cũng bị Hồng đại hiệp đập tan bằng Lang Nha bổng.

Trần Cảnh vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Lần tiếp xúc vừa rồi khiến hắn hiểu ra, những kỵ binh giáp đen này không có thân thể, chỉ là một luồng âm khí nồng nặc, dựa vào một ý niệm chống đỡ lấy. Bọn chúng hoàn toàn lấy giáp đen làm da thịt, lấy âm khí làm máu.

Một kỵ binh ngã xuống, lập tức có ba kỵ binh thúc ngựa quét qua, trường thương đâm thẳng, sát khí nặng nề.

Mê Thiên kiếm biến hóa ra sương trắng. Khoảnh khắc này một kiếm như đã hóa làm ba, từ khe hở của ba trường thương đen, đâm thẳng vào mắt ba tên kỵ binh giáp đen. Trong nháy mắt, ba tên kỵ binh này hóa thành khối đen chết đi.

Ba kiếm này lại chứng thực thêm suy đoán của Trần Cảnh, đó là linh hồn bên trong giáp đen của đám kỵ binh này có lực phòng ngự vô cùng yếu ớt. Mà kiếm sát của Mê Thiên kiếm lại chuyên nhằm vào công kích kinh hồn. Sát khí sắc bén trên thân kiếm khiến ý thức của đám kỵ binh giáp đen tán đi trong nháy mắt. Nếu kiếm cương thành, chẳng những uy lực kiếm sát tăng lên mà còn dẫn dắt được nguyên khí trong thiên địa, có thể chém đứt cả ngọn núi.

Hồng đại hiệp lao nhanh về phía trước. Nó chỉ có thuật độn thủy, nhưng trong côi âm này cũng bị áp chế, đành phải dựa vào thân thể chạy vội đi. Không chỉ mình nó, mà người khác cũng không cách nào thi triển thuật ẩn độn được, chỉ có thể dựa vào pháp lực mà chém giết lao ra ngoài từ trong thiên quân vạn mã.

Đỉnh đầu Trần Cảnh hiện lên hình ảnh một khúc sông được bao phủ trong ánh kiếm. Chỉ cần có kỵ binh giáp đen vọt đến hướng hắc thì sẽ bị đồ rạp xuống trong nháy mắt.

Hồng đại hiệp luôn một mực tiến vào trận thế âm binh của Thành Hoàng, lại đột nhiên ngừng lại. Trần Cảnh chợt phát hiện trước mặt chỉ có kỵ binh giáp đen và trường thương, kích sắt đâm thẳng tới, hoàn toàn không có cái trận âm binh gì cả.

- Xông ra...

Trần Cảnh khẽ quát một tiếng. Căn bản lúc này không thể lựa chọn phương hướng, Hồng đại hiệp lập tức xông bừa ra ngoài. Bình thường khi gặp kẻ địch, nó luôn khiếp sợ, nhưng khi chiến đấu lại đầy gan dạ. Lúc này,

chỉ trừ đám kỵ binh giáp đen thì bốn phương tám hướng xung quanh không có gì nữa. Hơn nữa, trong phiến không gian này cũng không cách nào dùng phép vọng thần nhìn ra xa được ngoài một dặm, thần niệm tối đa cũng chỉ nhìn thấy ba trượng quanh thân là cùng.

Hồng đại hiệp cực kỳ linh hoạt, không cứng đối cứng với đám kỵ binh giáp đen mà chỉ luồn lách vào những chỗ khá ít kỵ binh mà đi.

"Choengggg..."

Chợt có kỵ binh chặn lấy kiếm của Trần Cảnh. Hắn giật mình kinh hãi, vội liếc mắt nhìn qua, chỉ thấy con mắt đối phương ẩn dưới chiếc mũ sắt đen kịt lóe lên ánh đỏ khác hẳn với những kỵ binh khác. Hắn bèn lách tránh, nào ngờ trước mặt lại có hai kỵ binh lao tới, hai cây thương cùng đâm ra một lúc.

Không khí trầm lặng, sát khí đậm đặc.

Kiếm tùy tâm động, ngay khi hai cây thương vừa đâm ra thì mũi kiếm của hắn đã đâm thẳng vào trong hốc mắt của mỗi tên. Trong tích tắc này, sau lưng hắn lại truyền đến hơi lạnh thấu xương. Hắn hiểu, hắn là tên kỵ binh vừa bị mình lách tránh đã xoay người giết về phía này.

Cùng lúc đó, xung quanh hắn có vài kỵ binh lao tới. Trần Cảnh không để ý, chỉ chuyên tâm chém giết đám kỵ binh trước mặt. Ánh kiếm tản khắp nơi như những đóa hoa mai trong trời đông. Mỗi đóa mai nở ra thì lại có một kỵ binh giáp đen đổ rạp xuống.

Kỵ binh phía sau lại không cách nào đuổi tới nơi, do vậy mà hình thành một con đường rộng ba trượng tại nơi Hồng đại hiệp đi qua.

Đây là lần đầu tiên từ khi luyện kiếm tới nay, Trần Cảnh dùng đến kiếm thuật với mật độ dày đặc như thế này. Không dùng kỹ xảo đáng kể, chỉ tập trung tinh thần ngự kiếm, cố gắng xuất kiếm càng lúc càng nhanh hơn, cố

gắng khi đám kỵ binh giáp đen đâm tới, trước khi bị đâm trúng thì sẽ đâm vào bọn chúng trước.

Kiểm tâm thông linh, kiểm tùy tâm động.

Từ tâm niệm động đến khi kiểm động sẽ mất một khoảng thời gian, nhưng khoảng thời gian này tính ra quá ngắn. Mặt khác, nếu dưỡng luyện kiểm ngày đêm không ngừng còn có thể rút ngắn khoảng thời gian này thêm nữa. Đôi khi những điều kiện cực hạn cũng góp phần kích phát tiềm lực của con người. Như vào thời khắc sinh tử, mọi thứ trong lòng đều quên hết, chỉ chuyên tâm vào một kiểm này, muốn thúc đẩy ngự kiểm mau hơn nữa.

Nếu có người ở trên trời cao nhìn xuống, sẽ thấy trên đỉnh đầu Trần Cảnh có một luồng sáng trắng bay lượn, gần như đã không nhìn ra được hình kiểm mà chỉ là ánh sáng chớp lóe.

Một đường không ngừng nghỉ tiến về phía trước, đến chính Trần Cảnh cũng không biết mình đã giết chết bao nhiêu, không biết đằng sau còn có kỵ binh giáp đen xuất hiện nữa hay không. Hắn chỉ nhìn thấy kỵ binh giáp đen trước mắt cuồn cuộn như thủy triều, liên tục không ngừng, không chút giảm bớt, giết vô tận, chém không hết.

Sau lưng hắn như có một luồng sát khí đeo dính lấy, nhưng vì Hồng đại hiệp một mực tiến thẳng về phía trước, hơn nữa lại có đông đảo kỵ binh cản đường, nên chủ nhân luồng sát khí đó luôn không cách nào tới gần Trần Cảnh hơn được. Đương nhiên, Trần Cảnh cũng không cách nào thoát hẳn được. Đột nhiên, thần niệm Trần Cảnh như bị kim đâm một nhát.

Một tên kỵ binh to cao hơn hẳn những kỵ binh bình thường xuất hiện, áo giáp đen hơn, thương cũng nặng nề hơn, trong mắt không còn đen tuyền mà mang màu đỏ ngầu.

- Rễ trái.

Trần Cảnh khẽ quát, Hồng đại hiệp lập tức lao qua bên trái, Trần Cảnh không muốn chống lại tên kỵ tướng nồng nặc sát khí kia. Nếu là ở chỗ khác, tất nhiên hắn sẽ không sợ, nhưng bây giờ không thể chống lại. Chỉ cần một kiếm của hắn không giết chết kẻ địch mà bị cản lại trong chốc lát, kỵ tướng phía sau sẽ đuổi kịp, lúc đó lại thêm phiền toái!

Một cú chuyển hướng bỏ rơi kỵ tướng phía sau, phía trước lại là một đám đông nghịt.

Mắt hắn nhìn về kỵ binh giáp đen phía trước, kiếm đã đồng thời đâm một lượt hơn mười ba lần, rồi Hồng đại hiệp lao vọt ra. Khi hàng loạt kỵ binh vừa ào ào đổ rạp, thì bất chợt một thanh đại đao lạnh đến thấu xương chém xuống. Sát khí được ẩn giấu đến mức Trần Cảnh không cảm nhận được chút gì. Khi hắn đưa mắt nhìn qua cũng là lúc ánh đao tăm tối đã phủ xuống đỉnh đầu, hư không như mặt nước bị rạch mở không chút tiếng động.

Một đao này gần như là đánh lén. Đến khi thần niệm của Trần Cảnh phát hiện ra thì đao kia đã bổ xuống đỉnh đầu.

Một cảm giác lạnh thấu xương dâng lên trong lòng.

Nếu ở nơi khác, Trần Cảnh có rất nhiều cách thoát được một đao này, nhưng bây giờ hắn lại phát hiện mình không cách nào tránh thoát được cả. Thuật độn gần như không thực hiện được trong vùng này, mà đao kia đến quá nhanh, âm khí lại quá nồng, độn thủy gần như thành đồ trang trí. Hơn nữa lúc này hắn bị kỵ binh giáp đen vây quanh, như bị hãm trong một trận pháp nào đó.

Hắn gần như không kịp lách mình tránh, càng không có pháp thuật nào ngăn được đao này, chỉ có cách đưa kiếm đỡ lấy, hoặc giết chết tên kỵ tướng giáp đen. Kiếm không thể đỡ được, vì tuy kiếm đã ngưng sát nhưng cũng chỉ được luyện ra từ sắt thép, cứng đối cứng như vậy chỉ sợ cũng bị

chém đứt đôi. Cho nên ngay khi thanh đao rơi xuống đỉnh đầu, Trần Cảnh không chút do dự đâm kiếm ra.

Ánh đao u ám chiếu xuống gương mặt hắc, sát khí lạnh lẽo, thân đao tối màu chiếu rọi cả đôi mắt lạnh như băng của hắc. Nhưng lúc này Trần Cảnh lại hoàn toàn không có cảm giác sợ hãi, hắc như quên mình mà chìm nhập trong yên tĩnh. Trong lòng hắc chỉ còn Mê Thiên kiếm, chỉ một lòng muốn đâm một kiếm vào hốc mắt đỏ ngầu của kị tướng giáp đen.

Tự tin và tín niệm, quên hết mọi nguy hiểm bên ngoài, ngự kiếm đâm ra.

Hư không vang nhẹ lên tiếng ngân của đao và kiếm, là âm thanh do tốc độ cực hạn phát ra.

Hắc cảm nhận rất rõ thanh đao đã tới trán. Trong ranh giới sinh tử, tất cả mọi thứ như chậm lại. Mê Thiên kiếm như có sinh mệnh chui vào hư không.

Đao rơi, xẹt qua hình ảnh khúc sông trên đỉnh đầu Trần Cảnh. Kiếm chớp lóe, đột nhiên đâm vào hốc mắt kị tướng giáp đen. Vừa lúc đó, đao cũng đồng thời hạ xuống.

- A...

Trần Cảnh kêu lên đau đớn, tóc đen rơi rớt, máu từ trên mặt không ngừng tuôn xuống.

- Hà Bá gia. . .

Hồng đại hiệp cực kỳ hoảng sợ, vội vàng hô.

- Đi!

Trần Cảnh khẽ quát một tiếng.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 47: Võ Đầu

oOo

Hồng đại hiệp cũng hét to một tiếng tự động viên chính mình, Lang Nha bổng và Hải Hồn xoa trên càn cung loạn, điên cuồng xông về phía trước.

Lúc này, máu tươi tuôn đầy mặt Trần Cảnh, bên trán bị gọt mất một mảng, một bên mắt bị máu phủ kín, con mắt còn lại lóe sáng lạnh lẽo. Mới vừa rồi hãn ngự kiếm như xuyên qua hư không, đâm thẳng vào trong hốc mắt tên kỵ tướng giáp đen kia, cứu được một mạng của mình về, đồng thời gần như vét hết toàn bộ tinh thần, tâm tư và sức lực của hãn. Hãn chỉ cảm thấy tay chân không còn sức, pháp lực trên thân mình lại như là của người khác.

Lại có kỵ binh giáp đen vọt tới trước mặt, hãn theo bản năng ngự kiếm đâm ra. Bóng kiếm chọt lóe trong hư không, kỵ binh giáp đen đổ nhào xuống rồi tản ra khói đen. Lớp trước vừa ngã xuống, lớp tiếp theo lại nhào lên. Bóng kiếm lại lóe, rồi kỵ binh giáp đen lại ào ào ngã xuống.

Một đám rồi lại một đám, không ngừng sinh sôi, liên miên không dứt.

Hãn chỉ dựa vào một ý niệm không cam lòng mà ngự kiếm, ánh mắt đã lơ mờ, chỉ cảm giác nơi nào nguy hiểm thì đâm vào chỗ đó. Hơn nữa, trong tích tắc đâm ra đó, thanh kiếm lại như có sinh mạng, tự mình tìm kiếm những khe hở yếu ớt nhất đâm vào.

Trong lúc hoảng hốt, hắn cảm thấy mình như biến thành kiếm, biến thành một con sâu biết bay đang giãy giụa trong khoảng trời đất đen kịt. Có vô số kẻ muốn giết chết mình, lại bị mình chui vào trong hốc mắt, nháy mắt giết chết bọn chúng. Càng bay lâu, hắn phát hiện mình càng lúc càng bay nhanh, cũng càng lúc càng linh hoạt. Không kẻ nào ở trước mắt mình có thể giờ bình khí lên, cũng không kẻ nào đụng được tới mình. Chỉ cần mình muốn chui vào hốc mắt của kẻ nào thì sẽ xuất hiện trong hốc mắt kẻ đó.

Hốc mắt của đám người kia có màu sắc khác nhau. Đa số bọn chúng đều có màu đen trong hốc mắt, đậm nhạt khác nhau. Có vài kẻ có màu đỏ ngầu. Nhưng dù có là màu gì đi chăng nữa, cũng đều bị hắn chui vào. Mỗi khi hắn chui vào trong hốc mắt của bọn chúng, trong đó đều có một thứ như nước sôi, hắn nuốt vào thì cả người cảm thấy thoải mái.

Không biết trải qua bao lâu, đám người mặc giáp đen kịt đột nhiên biến mất.

Đột nhiên hắn giật mình tỉnh lại, cảm giác hóa thành con sâu cũng tức thì biến mất, tất cả trước mắt đều khôi phục như bình thường. Quay đầu nhìn lại, hắn chỉ nhìn thấy mây đen cuộn cuộn bao phủ cả một vùng rộng lớn, căn bản không nhìn thấy rõ được tình hình bên trong.

Hồng đại hiệp không dừng lại mà vẫn cắm đầu chạy trốn về phía trước. Không biết phương hướng, cũng không biết nơi đâu an toàn, nó chỉ biết cách đám kỵ binh giáp đen phía sau càng xa càng tốt. Cuối cùng nó ngừng lại tại bên cạnh một sườn núi. Khi nó vừa đột ngột dừng lại, thì Trần Cảnh cũng ngã lăn từ trên lưng nó xuống.

"Bịch!!!"

Trần Cảnh rớt thẳng xuống dưới mặt đất đen kịt.

Hồng đại hiệp kinh hãi hô lên, run rẩy hỏi:

- Hà Bá gia, ngài làm sao vậy?

Nó chưa từng thấy Trần Cảnh chật vật như thế bao giờ, nên thật sự bị dọa sợ rồi.

Trần Cảnh lúc này, tóc đen tán loạn đã bị nhuộm đỏ, một góc đầu bị gọt mất, còn loáng thoáng nhìn thấy tủy não trắng bên trong, máu đông cứng đen lại đọng trên mặt, hai mắt nhắm nghiền, không nghe thấy tiếng thở.

- Hà Bá gia, Hà Bá gia ... Hà Bá gia...

Hồng đại hiệp gần như sắp bật khóc.

Trần Cảnh sắp chết, nó lại đang ở cõi âm, coi như kết cục phải chết theo rồi. Lại nói, bình thường Trần Cảnh đối xử với nó rất tốt, chưa từng quát mắng trách móc qua, thỉnh thoảng còn giảng giải chút pháp thuật cho nó nghe. Cho dù là bắt nguồn từ suy nghĩ nào đi nữa thì nó đều không muốn Trần Cảnh chết.

Trong tiếng lo lắng lay gọi của nó, Trần Cảnh mở mắt. Hồng đại hiệp lập tức mừng rỡ, nói:

- Hà bá gia, ngài sống lại rồi, ngài không chết, thật tốt quá.

Trần Cảnh mỉm cười, lại khiến miệng vết thương bị kéo giãn ra, bèn cau mày. Bộ dạng của Hồng đại hiệp cũng làm hấn kinh hãi. Cặp còng đỏ thẫm của nó chỉ còn lại một cái, cặp mắt lồi lên chỉ còn một bên, lớp vỏ cứng trên thân bị vỡ vụn vài chỗ, chân cũng gãy hai cái.

Hồng đại hiệp không lộ ra vẻ gì khác, chỉ có âm thanh cao hứng. Nhưng Trần Cảnh lại có một cảm giác khó chịu, gắng gượng cười nói:

- Ta sẽ không chết. Chúng ta sẽ không chết, còn phải quay về Tú Xuân loan để người còn lấy mười tám tiểu thiếp chứ.

Hồng đại hiệp cười cười khàn giọng, nhìn đầu Trần Cảnh bị vạt mất một miếng, lo lắng hỏi:

- Hà Bá gia, cái nơi quỷ quái này thuộc quản lý của Diêm vương, chúng ta làm sao bây giờ?

- Ha ha, đừng nóng vội. Sở dĩ chúng ta bị kỵ binh giáp đen giết đến như vậy, là vì chưa kịp thích ứng được với âm giới này nên nhiều pháp thuật không thi triển ra được mà thôi. Chờ ta điều dưỡng, dung luyện một chút thì sẽ đỡ hơn.

Khi thần linh rời khỏi địa giới thần vực của mình, pháp lực bị giới hạn bởi sắc phù. Nhưng nếu muốn bổ sung pháp lực cũng không khó, chỉ cần ngồi xuống tĩnh tâm một thời gian là được.

Âm khí cũng là một loại nguyên khí thiên địa. Đối với Trần Cảnh mà nói, ngoài thủy linh khí ra thì linh khí gì cũng giống nhau cả.

Trần Cảnh và Hồng đại hiệp bèn bắt đầu đả tọa trong một cái hốc nơi sườn núi. Ngoại trừ Thành Hoàng, cho dù là Trần Cảnh hay các thần linh, tu sĩ khác, thì khí tức trên thân và pháp lực trong cơ thể đều không hợp với vùng trời đất này, cho nên pháp thuật thi triển ra sẽ có suy giảm lớn. Những pháp thuật vốn thi triển ra dễ dàng thì ở nơi này lại cần rất nhiều pháp lực mới thực hiện được, lại có hiệu quả kém cỏi.

Đỉnh đầu Trần Cảnh hiện lên hình ảnh một khúc sông, trong một nhịp hít thở, âm khí dần dung nhập vào bên trong. Vốn khúc sông đã cạn thấy đáy, chốc lát đã bị sương đen phủ kín, một khí tức lạnh lẽo chạy thẳng lên não.

Có điều âm khí này rất khó luyện hóa. Tốc độ luyện hóa âm khí chậm chạp có thể so với từng giọt nước rỉ ra dưới chân núi.

Vài ngày trôi qua, Trần Cảnh mới tỉnh lại, âm khí trên đầu tản đi. Nước sông trong ảo ảnh khúc sông trên đầu hẳn đã nhuộm đen, nhưng lượng

nước cũng không nhiều.

- Hà Bá gia, ngài tỉnh rồi!

Hồng đại hiệp hiển nhiên đã tỉnh lại từ sớm, Trần Cảnh bèn hỏi:

- Thế nào? Pháp lực đã khôi phục rồi sao?

Hồng đại hiệp lắc đầu như trống bỏi, buồn bực đáp:

- Cái địa phương khí gió này chỉ hợp cho đám quỷ ở lại. Âm khí ở đây như là bùn lầy, không chỉ ngăn cản niệm lực của con, còn không thể luyện hóa được.

Lúc này Trần Cảnh mới biết Hồng đại hiệp không cách nào luyện hóa âm khí ở đây, lại suy nghĩ không biết tu sĩ Tiên đạo có thể luyện hóa được hay không?

- Ha ha, không sao. Mau rời khỏi đây là được rồi.

Hồng đại hiệp khua Lang Nha bống, lo lắng nhìn Trần Cảnh:

- Hà bá gia, đầu ngài...

Trần Cảnh lắc đầu. Hắn không nhìn thấy đầu mình thành cái dạng gì, nhưng có thể cảm nhận được. Trên trán không sao cả, vì không thật sự tổn thương tới tủy não. Tất nhiên nếu là người thường đã chết rồi, nhưng Trần Cảnh lại là thần linh, vừa bị thương đã lập tức lấy pháp lực bảo vệ chỗ tổn thương lại. Lúc này vết thương đã kết thành một lớp màu đen, nhìn qua cả người hắn vô cùng dữ tợn.

Hắn đưa tay lau qua gương mặt một cái, máu đen đọng lại biến mất, rồi sau đó vuốt lên mái tóc, máu đóng cục trên tóc cũng tan biến đi.

Lúc này hần mới cầm thanh kiếm vẫn đặt ngang gối lên, tỉ mỉ xem xét. Thanh kiếm vẫn sáng trắng như tuyết, nhưng con sâu trắng như tuyết trong thân kiếm lại biến thành màu đen. Điều này làm hần nhớ tới cái cảm giác bản thân hóa thành sâu trong lúc đánh với kỵ binh giáp đen.

Cả vùng trời đất đen kịt đơn điệu, hóa thân làm sâu, những nơi đi qua địch nhân đều chết hết. Mọi thứ cứ trực tiếp đến đơn giản như vậy.

Trần Cảnh chợt nghĩ tới một chuyện, tung kiếm ra, kiếm bỗng bành tại không trung.

Hần hít nhẹ vào một hơi, tâm chìm vào trạng thái tĩnh lặng không dao động, toàn tâm toàn ý cảm ứng Mê Thiên kiếm, một cảm giác huyết nhục tương thông dâng lên. Thần niệm dung hợp với kiếm, khi dung hợp vào con sâu đen kia thì đột nhiên cảnh tượng trước mắt hần biến đổi, biến thành một màu đen cứng ngắt, trong đó có điểm vài điểm sáng trắng. Toàn bộ trời đất đơn điệu này cũng chỉ có hai màu đen trắng.

Trần Cảnh cảm giác tinh thần và thể xác mình như bị chia lìa. Một phần trong kiếm, phần kia trong cơ thể mình. Cái cảm giác ở trong kiếm kia đã biến thành con sâu đen. Kiếm trên không trung xoay ngược, hần nhìn thấy chính mình ngồi dưới đất, nửa bên tóc rối tung để lộ ra một phần xương sọ không còn, nhìn qua rất kinh người.

Đột nhiên không hề có dấu hiệu, kiếm đâm vào hư không biến mất.

"Choeng..."

Kiếm đã vào vỏ.

Con mắt còn sót lại của Hồng đại hiệp càng lồi ra nhiều hơn. Vừa rồi nó hoàn toàn không nhìn thấy kiếm kia làm thế nào vào vỏ. Trước kia nó từng nhìn thấy Trần Cảnh ngự kiếm, nhưng vẫn có thể nhìn ra quỹ tích kiếm cắt

ngang qua hư không. Lần này nó lại không nhìn thấy gì cả, dường như kiếm đã xuyên qua hư vô.

Trần Cảnh hít sâu vào một hơi. Chính hãn cũng có chút khiếp sợ. Lần ngự kiếm sau cùng khiến toàn bộ phần pháp lực nhỏ bé mà hãn vất vả luyện hóa được hao hụt hoàn toàn. Cái cảm giác phân tâm làm hai, hợp nhất với kiếm vừa rút đi thì hãn mới phát hiện được, không chỉ có pháp lực bị tiêu hao lớn mà tâm thần cũng tiêu hao rất nhiều. Sau một kiếm này, hãn lại có cảm giác suy yếu.

Tâm lực thần niệm là một thứ gì đó rất khó giải thích mà Trần Cảnh không biết phải tu hành thế nào, chỉ còn cách thông qua đả tọa, câu thông với trời đất, từ từ chăm sóc khôi phục lại. Giới thần linh thường gọi đây là thần lực.

Đả tọa, lấy thiên địa dưỡng thần hồn.

Sau một lúc, Trần Cảnh tỉnh lại. Hãn đứng dậy đi tới bên sườn núi, nhìn một lúc rồi cùng Hồng đại hiệp cất bước rời khỏi đây.

Trời đất u ám. Một người tóc bay tán loạn, đầu bị gọt mất một góc cùng một con tôm đỏ thẫm không thuộc về vùng trời đất này, đang thẳng hướng đi về phía trước.

Phương xa là hơn mười kỵ binh giáp đen đang đi lại, ánh đen tuyền trong mắt lóe lên, bộ giáp đen kịt như cắn nuốt cả tia sáng trong trời đất, ngựa đen cưỡi dưới chân cũng được khoác giáp đen, mắt ngựa như từng đốm lửa đen.

Kỵ tướng đi đầu có khí tức trên người dày đặc hơn rất nhiều. Đột nhiên gã cảm ứng được cái gì đó, bèn ngừng đầu. Một điểm sáng lạnh lẽo xuất hiện trong mắt gã, kéo theo ý thức gã dần tan biến. Gần như khi gã ngã xuống, thì đám kỵ binh giáp đen phía sau cũng lần lượt hóa thành từng sợi âm khí bay lên hòa vào bầu trời.

Phía sau một sườn núi nhỏ, một người một tôm đi ra.

Đây là nhóm kỵ binh giáp đen thứ mười ba mà Trần Cảnh giết được. Phương hướng vẫn là hướng mà Thành Hoàng đi tới lúc trước. Càng đi về phía trước, kỵ binh giáp đen càng thêm đông đúc. Trần Cảnh không chắc có bao nhiêu người trốn thoát được, cũng không biết Tần Thành Hoàng lúc này đang ở đâu, nhưng hẳn chỉ có thể đi về hướng này. Vì hẳn không biết làm thế nào quay về vùng trời đất bên kia.

Quãng thời gian này, hẳn thường xuyên ngự kiếm, đả tọa, dưỡng thần, luyện khí, khiến pháp lực khôi phục gần được một nửa. Chỉ cần không sử dụng kiếm thuật xuyên qua hư không, thì hẳn sẽ không phải tiêu hao tinh thần và tâm lực nữa. Dù không có một kiếm này, thuật ngự kiếm tinh tiến một bước dài đã giúp hẳn tiến về phía trước nhanh hơn cái tốc độ lúc mới vào âm phủ rất rất nhiều.

Vô tận u ám, vô tận hoang vu, tịch mịch nặng nề.

Trần Cảnh và Hồng đại hiệp vẫn cứ tiến về phía trước. Cả hai lại vòng qua một sườn núi nhỏ, biến mất trong làn sương khói.

Lại có hơn hai mươi kỵ binh giáp đen đang đi tuần. Chỉ có thông qua đám kỵ binh giáp đen dày đặc này mới biết phía trước nhất định có cái gì. Có lẽ là điện Diêm La trong truyền thuyết?

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 48: "Sơn Diên Phất Kiếm Thanh Tụ Khinh"

oOo

Ánh sáng như đường chỉ trắng, xẹt ngang qua bầu trời âm u.

Chỉ nhìn thấy ánh sáng đó đi ngang qua hai mươi mấy kỵ binh giáp đen. Một đám này lập tức hóa thành từng làn khói đen bay lên rồi tan vào trong hư không, áo giáp đen rơi xuống dưới thân ngựa.

Tia sáng nhanh chóng vòng trở về, rồi chốc lát sau, một người một tôm xuất hiện.

Người nọ mặc áo bào xanh gần rách nát, bên hông đeo lưng lẳng một thanh trường kiếm có vỏ đen. Nhìn kinh người nhất là một bên đầu hắn đã không còn. Con tôm lớn bên người hắn cũng cực kỳ thô thảm, chân thiếu hai cái, hai càng còn một, mắt cũng mất một con.

Dĩ nhiên bọn họ chính là Trần Cảnh và Hồng đại hiệp. Nhưng khi Trần Cảnh vừa đi ngang qua hơn hai mươi con âm mã, đột nhiên hắn dừng lại, kiếm bên hông khẽ rung động.

- Ai?... Đi ra!

Trần Cảnh khẽ quát một tiếng.

Hồng đại hiệp hoảng sợ quay ngoắt lại, giơ Lang Nha bổng lên cao phòng bị.

Có tiếng động phát ra từ sau tảng đá cách Trần Cảnh không xa, âm khí nơi đó khê dao động, một binh sĩ giáp đen bước ra.

- Vẫn còn một quý binh ở đây...

Hồng đại hiệp giơ cao Lang Nha bổng lên, định xông qua.

Trần Cảnh vội quát bảo Hồng đại hiệp ngưng lại, rồi cười nói với binh sĩ giáp đen bên kia:

- Không nghĩ ra nàng ta còn sống.

Nàng ta chính là lão tổ thôn Hà Tiền - Hư Linh. Nàng cười cười nhìn Trần Cảnh, dáng cười an tĩnh như đêm. Lúc này nàng đẩy mũ giáp lên cao, hai tay đặt nhẹ ngang một bên hông, cong lưng, khê khom người xuống hành lễ vạn phúc [1], đồng thời cúi đầu nói:

- Hư Linh ra mắt Hà Bá gia, ra mắt Hồng gia.

(Lễ vạn phúc [1]: kiểu chào của phụ nữ thời xưa, hình thức như đã miêu tả)

Lúc này Hồng đại hiệp mới nhìn rõ, bèn lớn tiếng nói:

- Hà bá gia, nàng ta là linh quý ở từ đường thôn Hà Tiền.

Trên mặt nàng như không có chút tia máu nào, mặc áo giáp của hắc giáp kỵ binh trên người lại không có khí thế âm trầm nặng nề mà chỉ càng thêm yếu đuối. Hiển nhiên Trần Cảnh vừa liếc mắt đã nhận ra nàng. Nàng còn nói thêm:

- Nhờ phúc của Hà Bá gia, may mắn thoát thân.

- Ha ha, thật sự ta không có phúc gì để cô nhờ cậy cả.

Nàng như ngượng ngùng cúi đầu mỉm cười. Trần Cảnh lại nói tiếp:

- Bất kể thế nào, có thể sống được là tốt rồi.

Trần Cảnh thừa biết có thể sống sót trong đại trận vạn kỵ binh kia là chuyện không dễ dàng, nhưng mỗi người đều có thủ đoạn riêng, chỉ bằng thuật ẩn đòn vừa nãy của nàng thì Trần Cảnh đã không thể so được rồi.

Nghe Trần Cảnh nói vậy, nàng ngẩng đầu lên, nói:

- Tiểu nữ là quý, cho nên không bị áp chế ở nơi Âm phủ này

Trần Cảnh bình tĩnh, lúc này mới nhìn kỹ nàng, phát hiện cơ thể nàng ngưng thật hơn rất nhiều. Nếu đang ở chỗ khác, chỉ có thể cảm nhận được âm khí trên người nàng, rất khó nhận ra được rằng nàng không có cơ thể thật.

- Đây là Âm phủ, với cô mà nói thì lại như cá gặp nước. Không biết còn bao nhiêu người sống sót? Sống sót rồi cũng không biết có kẻ nào biết cách trở về dương thế?

Trần Cảnh nhìn sương mù âm u mờ mịt, nói ra.

Hư Linh nhìn thoáng qua Trần Cảnh, đầy nhu thuận nói:

- Có vài vị thần đang ở bên sườn đồi cách đây hai mươi dặm.

- Vậy sao!

Trần Cảnh quay đầu nhìn nàng, hỏi:

- Sao cô không tụ tập chung với bọn họ?

Hư Linh lại cúi đầu mỉm cười, nhẹ giọng đáp:

- Thân là cô hồn dã quỷ, sao dám đồng hành cùng thần linh.

Nàng cúi đầu nói vậy, lại có chút hiu quạnh như một nhánh hoa dại nhỏ bé đìu hiu nơi khe núi.

- Ha ha, người nhận được sắc phù của Thiên đình là thần, kẻ hưởng nhang đèn là linh. Cô hưởng nhang đèn của thôn Hà Tiên, sao là cô hồn đã quỷ được?

Một cơn gió lạnh thổi tới, làm tóc bên kia đầu của hắc bị hất lên, đung tới thần kinh, tạo thành một trận đau âm ỉ.

- Cô có muốn đi cùng không?

Trần Cảnh hỏi.

Hư Linh lặng lẽ không lên tiếng. Trần Cảnh xoay người đi, nàng liền theo sau.

Đó là một vách đá đen kịt giữa lưng chừng núi, không có chút sự sống nào.

Trên vách đá trống không, không một bóng người.

Hư Linh đến bên dưới vách đá, đưa tay nắm lấy hư không trước mặt rồi đưa lên mũi ngửi, lập tức nói ra:

- Bọn họ vừa mới đi không lâu, hắc là ở phía trước cách đây không xa.

Hai người một tôm không ngừng lại mà tiếp tục đi về phía trước. Nhưng ngay khi hai người vừa mới khởi hành, phía trước lại cuộn cuộn khói đen. Trong đám khói đen đó có ít nhất là một ngàn kỵ binh giáp đen, không nghe thấy tiếng vó ngựa nhưng lại mang theo khí thế dờn non lấp biến cuộn tới.

Trước đám kỵ binh giáp đen này có mấy bóng người thoắt ẩn thoắt hiện, vừa đánh vừa lui, luôn tránh né qua bên rìa như cố gắng đề phòng không bị

rơi vào trong trận. Từ xa nhìn lại, bọn họ như đang chạy trốn với tốc độ cực nhanh, chỉ chốc lát sau đã cách không xa vách đá nơi này.

Trần Cảnh, Hư Linh và Hồng đại hiệp vội vọt thẳng lên vách đá. Mái tóc đen của Trần Cảnh tung bay trong cơn gió lạnh, để lộ mảng đầu bị tổn hại, nhìn dữ tợn vô cùng. Khi hăn vừa đứng vững được, tay phải đã rút thanh kiếm ra rồi ném thẳng lên không trung. Ánh kiếm lóe lên, hư không vang lên tiếng kiếm ngân, còn kiếm thì hóa thành dải sáng trắng đâm vào trong đám kỵ binh giáp đen. Chỉ nhìn thấy ánh kiếm chớp lóe nơi khoảng không phía trên đám kỵ binh giáp đen, không kẻ nào địch lại. Có vài kỵ binh giáp đen định cưỡi ngựa lao lên vách đá, nhưng vừa mới lao lên, đã bị một kiếm đâm xuống, thân hóa thành khói đen, hồn tán vào hư không.

Trời đất hoang vu, màu đen trải dài đến vô biên, những kỵ binh do tử khí sinh ra lại trở về tử khí.

Hư Linh đầy kinh ngạc nhìn ánh sáng chớp lóe kia. Nàng không phải là một tiểu quỷ không biết gì, mà ngược lại, nàng từ một cô hồn lớn dần thành linh quỷ vượt qua được ba lần lôi kiếp, trải qua vô số hung hiểm, đi qua khắp nơi trong thiên địa, từng gặp được rất nhiều thần linh. Do vậy, làm gì nàng ta cũng cẩn thận hơn người khác nhiều. Đến cả Trần Cảnh từng cứu mạng mình, nàng cũng không quá mức gần gũi. Tính cách cẩn thận này là từ vô số năm được rèn giũa mà hình thành.

Năm đó, nàng từng ở trong đạo quán, nghe trộm được một vị lão đạo đang giảng giải cho đệ tử mình. Lão đạo từng nói qua, có rất nhiều người tu hành trong thiên hạ dùng kiếm làm pháp bảo, nhưng chỉ đơn thuần lấy kiếm làm thủ đoạn đối địch, chuyên tu các loại kiếm thuật, còn chuyên tâm tế kiếm thì lại vô cùng ít ỏi.

Ngay lúc đó, lão đạo ngẩng đầu nhìn trời, như nhớ lại gì đó mà niệm lên vài câu thơ:

Thất luyện kinh không thiên địa tĩnh,

Phong vân biến sắc Càn khôn thanh.

Hư thực thần tiêu linh tính dựng,

Sơn điền phát kiếm thanh tỵ khinh.

Dịch nghĩa, không đảm bảo đúng 100%:

Dải ánh sáng chói lòa chiếu rọi, trời đất không một tiếng động

Gió mây phải phai màu, càn khôn trong xanh lại

Kiểm sinh linh tính, thần kỳ hư ảo

Được người mặc áo xanh lấy tay áo lau nhẹ trên đỉnh núi.

Dịch thơ (Bạch Ngọc Sách - Đông Hy dịch):

Hào quang khuấy đảo, trời yên ắng

Phong vân thay sắc, lặng càn khôn

Kiểm linh hư ảo thất hồn,

Áo xanh kiếm phát đỉnh non ngút trời.

Hư Linh nhìn bộ dáng ngự kiếm hiện giờ của Trần Cảnh, không kìm lòng được mà nhớ tới hai câu thơ kia. Trước kia, nàng không làm sao tưởng tượng được cảnh mà bốn câu thơ miêu tả, lúc này nhìn thấy ánh kiếm ẩn hiện trong đám khói đen, nhìn thấy bộ áo bào xanh trên người Trần Cảnh, thơ cùng cảnh cứ như vậy mà tự nhiên tương hợp.

Có lẽ Hư Linh chìm trong hồi ức mất một lúc lâu, cũng có lẽ chỉ là trong nháy mắt. Chỉ thấy trước mắt nàng, Trần Cảnh đột nhiên đưa tay chụp về

phía sương mù âm u mù mịt một cái, một tia sáng chột lóe lên trong tay hần. Đó là một chuôi kiếm rất đơn giản, thân kiếm mỏng mà sắc bén, trong suốt như nước, nhưng bên trong lại có một con sâu màu đen như còn sống, nhìn qua có chút quỷ dị.

Ngay sau đó, lại thấy Trần Cảnh kéo thân kiếm nhẹ qua ống tay áo. Chột lòng nàng không kìm được mà hiện lên câu thơ: "Sơn điền phát kiếm thanh tỵ khinh", là chỉ động tác lau kiếm sau một cuộc giết chóc.

Hơn một ngàn kỵ binh giáp đen đều đã hóa thành một đồng áo giáp, âm khí bên trong dần tiêu tán. Còn ngàn con ngựa còn lại, trừ phi chúng nó có chủ mới, nếu không cũng sẽ từ từ tiêu tán theo.

Ba người kia phân biệt là Hà Bá Phong Lâm độ Tiêu Ngọc Lâu, Sơn Thần núi Ngô Mông tên là Ngô Mông và Thần Nữ núi Vu Sơn, đều đồng thời lao vọt lên vách đá. Lúc trước, Hư Linh đã từng thấy qua ba người, Trần Cảnh cũng đã gặp ba người họ từ trước, thế nhưng bọn họ lại như mới gặp Trần Cảnh lần đầu tiên vậy. Đối với ba người bọn họ mà nói, Trần Cảnh có biến hóa quá lớn, không chỉ ở bộ dạng mà cả ở bên trong. Lúc này, Trần Cảnh mang đến cho bọn họ cảm giác như một mặt trời bị đám mây đen che khuất, thế nhưng ai cũng cảm nhận được, phía sau mây đen là ánh mặt trời chói mắt, bất cứ lúc nào cũng có thể xuyên mây mà ra.

Trong lòng bọn họ, Trần Cảnh luôn là người ẩn giấu hương nội. Cho dù là bên ngoài hay bên trong, hần đều luôn kín tiếng, mang đến cho người khác cảm giác cao xa lạnh lùng, đi không tới, vĩnh viễn không cách nào nhìn thấy rõ được.

Trần Cảnh nhìn ba người trước mắt, có cảm giác như đã trải qua mấy đời. Lúc bị vây trong thế trận của kỵ binh giáp đen, mọi người tranh nhau vào trong âm binh trận của Thành Hoàng, nhưng đa số vẫn bị gạt ở bên ngoài, cho nên có thể nghĩ được số người sống sót là cực ít.

Ngay lúc này, dường như Tiêu Ngọc Lâu đã quên mất việc mình từng chiến đấu sinh tử với Trần Cảnh, mà Ngô Mông cũng quên mất chuyện từng đấu phép ngăn cản hắn.

- Ha ha ha, ta biết người nhất định sẽ sống sót mà.

Nửa thân trên của Ngô Mông vẫn cởi trần, nhưng có thêm nhiều miệng vết thương màu đen như vết lửa đốt.

- May mắn mà thôi.

Trần Cảnh mỉm cười. Mọi người nhìn thấy đầu của hắn không khỏi rét lạnh trong lòng. Đây không phải chỉ cần đánh xuống sâu hơn một chút nữa thôi, thì hắn sẽ chết chắc không có chút khả năng sống sót nào hay sao.

Thú cười của Thần Nữ Vu Sơn không còn nữa, Trần Cảnh nhớ đó một con mãnh hổ có màu sắc sặc sỡ. Nhìn nàng đầy sầu não, nhưng trên người lại không có bao nhiêu vết thương nghiêm trọng nào cả.

Trong tay Hà Bá Phong Lâm độ Tiêu Ngọc Lâu có thêm một cái quạt khác, hình vẽ trên quạt lại là hình Diệp Thanh Tuyết. Y tựa như không biết tới mối quan hệ giữa Trần Cảnh và Diệp Thanh Tuyết, còn nhẹ nhàng phe phẩy.

Trần Cảnh trừng hai mắt nhìn, nhưng Tiêu Ngọc Lâu lại chỉ nhìn không chớp mắt về phía xa.

Hư Linh đứng phía Trần Cảnh, lặng lẽ không lên tiếng.

Đối với Trần Cảnh mà nói, điều hắn mong muốn nhất là chính là rời khỏi được cái chốn âm u này. Đây cũng là mong muốn chung của mấy người kia. Nhưng mỗi người mỗi ý riêng, cho nên cái mong muốn này cũng vì vậy mà có nôn nóng có chậm rãi.

- Chẳng lẽ các người không muốn biết mục đích thật sự của Thành Hoàng khi đến đây sao?

Tiêu Ngọc Lâu phe phẩy nhẹ quạt giấy trong tay, nói. Trần Cảnh chỉ cảm giác động tác của y cực kỳ gai mắt, bèn quay đầu qua một bên, không nhìn đến y nữa.

Ngô Mông xoa xoa lấy cái đầu bóng lờng của mình, cười to:

- Người đã nói vậy thì ta cũng muốn biết đấy.

- Thật ra chắc mọi người cũng đoán được. Nhớ lại thì có một vị đại hiền trên nhân gian đã từng nói: "Thiên hạ rộn ràng đều vì lợi mà tới, thiên hạ nhốn nháo, cũng đều vì lợi mà ra." Tất nhiên Thành Hoàng cũng không thoát khỏi câu nói này. Lão nói chuyện bình loạn, không phải là xem người khác là kẻ ngu hay sao?

Hà Bá Phong Lâm độ nói thẳng toẹt vậy khiến Trần Cảnh có chút bất ngờ. Ngô Mông cười to nói:

- Ha ha ha, nói rất đúng. Con bà lão ta chứ, lúc trong phủ Thành Hoàng, lão nói chuyện dẹp loạn, Ngô Mông ta tuyệt đối không tin một phen nào.

- Cho nên, chắc chắn phải vì món lợi lớn nào đó mà Thành Hoàng mới tới đây. Đối với thần linh chúng ta, lợi lớn chỉ có phương pháp tu thành đại đạo trường sinh, hoặc thần thông, pháp bảo thượng cổ. Mấy thứ lợi này thì có kẻ nào không lén lút đoạt lấy? Mang theo chúng ta đi đến đây hẳn là lão không nắm chắc được. Mà nhìn tình hình hiện giờ, có lẽ lão mang chúng ta đến đây là vì muốn có thêm người chia sẻ bớt áp lực. Nếu lão đã không nắm chắc nhưng vẫn muốn mạo hiểm đến đây, có thể thấy là lợi cực lớn. Sao chúng ta không thử đi xem một chút xem thứ gì khiến Thành Hoàng phải liều lĩnh vậy chứ?

Tiêu Ngọc Lâu đứng trên vách đá, chậm rãi nói. Câu kế tiếp, mọi người nghe thấy đều hiểu ra có ý tứ gì, đơn giản là chờ thời cơ để đoạt bảo mà thôi.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 49: Vết Kiếm Qua Bao Nhiều Năm Tháng

oOo

Những điều Tiêu Ngọc Lâu nói, Trần Cảnh đều đã nghĩ tới, hơn nữa hẳn còn chắc chắn chuyện này có liên quan tới Giang Lưu Vân nữa.

- Đi chuyến này, phải vật lộn qua mấy lần sinh tử, làm sao cứ mù mịt không biết gì quay về? Hơn nữa chúng ta cũng không biết làm sao để trở về.

Tiêu Ngọc Lâu lại khoan thai nói tiếp.

Đột nhiên, Trần Cảnh phát hiện, chỉ cần bắt được mấu chốt vấn đề, nắm lấy suy nghĩ trong lòng người là có thể dễ dàng thuyết phục được người khác. Vì khi Tiêu Ngọc Lâu nói xong, chính hẳn cũng không có lí do từ chối, Ngô Mông lại càng cười to nói rằng những lời của Tiêu Ngọc Lâu rất hợp với tính khí gã.

Hư Linh không lên tiếng. Thần Nữ Vu Sơn lại không mở miệng nói chuyện, chỉ đứng trên vách đá gập đầu với Trần Cảnh. Trên mặt nàng, từ đầu đến cuối đều là một vẻ bi thương nhàn nhạt. Tuy nàng không tỏ thái độ, nhưng cùng đi với bọn họ từ đầu tới giờ hiển nhiên là đã đồng ý với mấy lời này.

Nói là phân tích chuyện này, không bằng nói đang phân tích cho Trần Cảnh nghe, chờ hẳn lựa chọn.

Trần Cảnh nhìn về phía chân trời xa xôi, chính hắn cũng muốn biết xem rốt cuộc Thành Hoàng muốn làm cái gì.

- Diệp Thanh Tuyết là sư tỷ của ta, với pháp thuật của nàng, chắc chắn sẽ không có chuyện gì. Lúc này không nhìn thấy nàng, hắn là đang đi cùng Thành Hoàng. Tất nhiên ta phải qua đó nhìn xem.

Hắn vừa nói xong mấy lời này, rồi quay qua nhìn cái quạt giấy trong tay Tiêu Ngọc Lâu, hai mắt híp lại cộng với cái hình tượng thiếu mất nửa bên xương đầu tạo ra một loại cảm giác hung ác, nói thêm:

- Hơn nữa, chân dung của sư tỷ ta, không phải kẻ nào cũng được phép vẽ.

Một luồng sát khí lạnh như băng đột nhiên tràn ra từ trên người Trần Cảnh.

Hư Linh lùi về sau một bước, Hồng đại hiệp nhắc Lang Nha bổng, Ngô Mông nhìn chăm chăm vào thanh kiếm đeo bên hông Trần Cảnh. Bàn tay cầm quạt giấy của Tiêu Ngọc Lâu đã ngừng phe phẩy, nét tươi cười tự tin trên gương mặt y cũng ngừng lại.

Không người nào biết lúc này y cảm nhận thế nào. Đến chính y còn không thể tin được Trần Cảnh biến hóa lớn đến như vậy. Cho dù lúc này y vừa mới nhìn thấy Trần Cảnh lưu loát chém giết đám kỵ binh giáp đen, nhưng vẫn không ngăn được chấn động thật sâu trong lòng. Cả người Trần Cảnh bây giờ như thật sự thoát thai hoán cốt, cái sát khí nhắm thẳng vào linh hồn này làm y có cảm giác như đang phải đối diện với vạn kỵ binh giáp đen.

Thật ra không phải Trần Cảnh có biến hóa quá lớn, mà phần lớn mọi người đều chưa từng gặp qua bộ dạng của hắn lúc rời khỏi khúc sông thuộc về mình. Đối với Tiêu Ngọc Lâu, Trần Cảnh trong Tú Xuân loan có pháp lực yếu nhược, linh ngộ "thế" kém hơn y, nhưng ở đây, pháp lực của Trần

Cảnh lại cao hơn hẳn y, hơn nữa kiếm thuật của hắn còn có thêm đột phá rất lớn.

Người ngoài không nhìn ra được khiếp sợ trong lòng Tiêu Ngọc Lâu, chỉ cảm nhận được sát khí nhàn nhạt, rồi nghe được Tiêu Ngọc Lâu nở nụ cười khô khốc. Đồng thời quạt giấy trong tay y đột nhiên biến thành bột phấn, tiêu tán trong không trung.

Gió lạnh không ngừng thổi, thổi tan sát khí nhàn nhạt trên vách đá dựng đứng này.

Trời đất phân âm dương, chia tam giới. Nghe đồn rằng cõi trời đất này còn có lục đạo luân hồi, nhưng không ai biết rõ rốt cuộc nó có cái dạng gì, cả định nghĩa lục đạo cũng không rõ ràng lắm.

Trời tối tăm, núi đen kịt, sương đen xì.

Tử khí, đơn điệu, hoang vu, không có sinh cơ.

Một cỗ xe ngựa màu đen lặng yên lướt đi. Ngồi trên xe là một người mặc áo gấm đen. Kéo xe là bốn con ngựa không có sức sống, móng ngựa như có từng ngọn lửa đen thiêu đốt, bốn vó ngựa tung bay lao nhanh về phía trước, nhưng lại lặng yên không phát ra một tiếng động nào.

Đi trước cỗ xe này là khoảng một ngàn âm binh, ngọn thương tối tăm, yên lặng lại lạnh băng.

Lại có thêm vài người theo ngay sau cỗ xe. Nếu Trần Cảnh ở nơi này, có thể nhận ra trong này có ba tiểu Thành Hoàng lúc trước từng có mặt trong phủ Thành Hoàng và Tần Hộ. Một tiểu Thành Hoàng còn lại thì đã xông ra chặn trăm kỵ binh lúc đầu rồi bị vạn kỵ binh phía sau tràn lên tiêu diệt.

Ngoại trừ mấy người này ra còn có thêm hai người nữa, một người tóc bạc cầm trượng, một người trung niên luôn híp mắt. Bọn họ là hai người đã gây khó dễ cho Trần Cảnh trong phủ Thành Hoàng.

Tổng số là sáu người, ngoài ra toàn bộ thần linh trong địa giới thành Bá Lăng đều không còn. Mà nhóm tu sĩ tu đạo bao gồm cả Giang Lưu Vân cũng không thấy bóng dáng.

Đột nhiên, có một giọng nói từ phía trước truyền đến:

- Báo cáo Tần công, phía trước xuất hiện ba trăm kỵ binh giáp đen.
- Tiến lên.

Tần Thành Hoàng vừa dứt câu thì một ngàn âm binh đã xông lên.

Khói đen trên người những âm binh này tụ lại một chỗ, nhưng không có thêm cử động gì đặc biệt nữa, như không nhìn thấy phía trước có đám kỵ binh giáp đen đang ào ào cuốn tới. Từ trên cao nhìn xuống, chỉ thấy ba trăm kỵ binh giáp đen này như một mảng lửa đen diên cuồn bốc cháy, theo gió lớn thổi đến mà bùng lên dữ dội, như muốn đốt hết cả không khí, rồi lao thẳng vào đám âm binh đang vây quanh cỗ xe ngựa kia. Nhưng mới tới gần, trên người các âm binh mặc giáp kia cũng bốc lên khói đen. Khói đen dày đặc như nhấn chìm tất cả, khiến tất cả sinh mạng xông vào trong đám khói đen đều phải ngạt thở.

Ba trăm kỵ binh giáp đen xông vào màn khói lại như đá ném vào biển rộng, chỉ còn thấy một mảng khói đen kinh người đầy trời. Chốc lát sau, khói đen kia biến mất, để lộ ra đám âm binh và cỗ xe ngựa như cũ. Nhưng nếu có người cẩn thận đếm lại, thì sẽ phát hiện thiếu mất mười mấy âm binh.

Tất cả như không có chuyện gì phát sinh. Âm binh giáp đen, ngựa màu đen, cỗ xe màu đen, Thành Hoàng mặc áo bào đen như một bậc đế vương,

cứ thẳng tắp mà đi trong cõi trời đất đen kịt này.

Một đường đi tới, không ngừng có kỵ binh giáp đen ngăn trở. Số lượng kỵ binh giáp đen ở mỗi lần ngăn cản không nhiều, nhưng cứ mỗi đợt như thế lại khiến âm binh lại giảm đi vài người.

Bầu trời không có mặt trời, cũng không chia ngày đêm.

Cuối cùng, đội quân với gần một ngàn âm binh của Thành Hoàng cũng dừng lại. Trước mặt bọn họ xuất hiện một tòa thành màu đen mang theo tử khí nặng nề.

Thành trì này to lớn mà vắng vẻ, sừng sững không biết bao nhiêu năm tháng trong trời đất, mang đầy dấu tích của những đợt mưa gió táp qua. Nhìn kỹ, trên tường có rất nhiều vết nứt, còn có một vết nứt rất sâu như bị người cầm kiếm bổ ra vậy.

Tần Hộ đứng cạnh cỗ xe ngựa, trong lòng khiếp sợ. Cuối cùng gã cũng biết được mục tiêu cho chuyến đi này của chú mình. Chính là tòa "thành Tần Quảng Vương" này. Gã đương nhiên biết rõ, chú mình không phải vì bình loạn gì đó mà đến, nhưng lại không biết mục đích thật sự là gì, chỉ biết có liên quan tới Giang Lưu Vân mà thôi. Gã không biết thành Tần Quảng Vương này có lai lịch gì, nhìn qua Tần Ương thì chỉ thấy lão yên lặng không chút biểu cảm trên gương mặt, căn bản sẽ không có khả năng giải thích.

Đoàn người Tần Thành Hoàng đứng trên một sườn núi bên ngoài cách thành này mấy dặm. Bọn họ không đi tới mà chỉ yên lặng nhìn, như đang chờ đợi gì đó.

Bầu trời âm trầm nhìn không rõ trời, mặt đất tối tăm như không phải đất, có vẻ là âm khí ngưng tụ thành. Nhìn qua, cái không gian này cũng có núi

non, sông ngòi, chỉ khác nhân gian ở chỗ nơi này không có người, toàn bộ mọi thứ đều mang một màu sắc âm u.

Đám người Trần Cảnh men theo cái khí tức cảm ứng như có như không, đuổi theo Thành Hoàng phía trước. Sau rất nhiều ngày, bọn họ vẫn không nhìn thấy Thành Hoàng đâu cả, lại nhìn thấy được một tòa thành, trên cửa thành có hai chữ "Tần Quảng". Trong lòng tất cả đều nghĩ, nếu suy đoán không lầm thì thành này chính là điện Tần Quảng Vương mà Thành Hoàng đã nói đến lúc ở phủ Thành Hoàng.

Trần Cảnh chưa từng nghĩ lại có một tòa thành như vậy tồn tại trên đời. Tên tuổi của Âm tào Địa phủ trong nhân gian nổi danh không thua gì với Thiên đình, thậm chí còn đáng sợ hơn. Thế nhưng đến một vị thần như Trần Cảnh cũng cảm giác như chuyện này quá xa xôi với mình, giờ lại thấy nó thật sự xuất hiện ở trước mắt, nhất thời khiến hắn có một cảm giác chấn động mãnh liệt.

Nhìn thấy vết nứt trên tường thành kia, chớp mũi hắn tựa như còn người thấy được khí tức giết chóc hòa cùng máu tươi từ ngàn vạn năm trước.

- Thành này có thể trấn sinh linh vạn vật, có thể trấn chư thiên luân hồi.

Trần Cảnh lẳng lặng nhìn tòa thành, trong đầu chợt hiện lên cái ý nghĩ như vậy.

Tất cả mọi người đều chỉ đứng nhìn, không ai nói chuyện.

Trần Cảnh không cách nào tưởng tượng ra, phải là dạng người gì mới có thể bổ nứt được tòa thành như vậy? Đột nhiên hắn nhớ tới tảng đá đen mà Âm Hoài Nhu tế luyện năm đó, sát khí kinh người trên tảng đá là bị nhiễm từ sát khí của một thanh kiếm từ trên trời giáng xuống.

Rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì? Trời đất một ngàn năm trước là cái thế giới có dạng gì?

Nhất định là nhân vật thiên kiêu xuất hiện tầng tầng lớp lớp, như sao trời sáng chói. Vô số nhân vật theo đuổi đại đạo, hỗn loạn mà đặc sắc.

Nhìn vết kiếm trên thành Tần Quảng này, Trần Cảnh như thấy được trận đại chiến ngàn vạn năm trước, trong lòng đột nhiên sinh ra một loại nhiệt huyết sôi trào. Đồng thời, hắn có một loại ý nghĩ: "Nếu ta cũng sinh ra trong thời đại đó, trong đám thiên kiêu đông đảo theo đuổi thiên địa đại đạo sẽ có một người tên là Trần Cảnh hay không đây?" Cái ý niệm này vừa sinh ra trong đầu, đã như nước tràn mở tung ra. Trước mắt hắn như hiện lên một cảnh tượng đầy hỗn loạn, những nhân vật trong truyền thuyết kia lần lượt xuất hiện, một cái phất tay khiến thiên địa biến sắc, vật đổi sao dời.

Những người khác cũng đều ngây ngốc trợn mắt há miệng, không nghĩ là đã thực sự tới điện Tần Quảng Vương, một trong mười điện Diêm Vương trong truyền thuyết cõi âm. Bọn họ còn chưa kịp phục hồi tinh thần lại, thì cửa thành Tần Quảng Vương đột nhiên mở rộng ra, không một tiếng động nào.

Trần Cảnh tức thì dùng phép vọng thần, nhìn kỹ từ cửa thành vào đến phía trong, nhưng vẫn không thấy gì ngoài một màu u tối. Một luồng khí tức lạnh lẽo âm u từ trong thành tản ra ngoài, mà bên trong tấm màn u tối kia, lại như đang có một con mãnh thú viễn cổ ẩn nấp.

Trong lúc nhất thời, sâu trong mỗi người đều có một loại cảm giác như mình lẻ loi trong bóng tối, quay mặt đối diện với một con mãnh thú cắn nuốt người. Nhịp thở của mọi người bất giác trở nên gấp gáp.

Đột nhiên, Trần Cảnh nhìn thấy trong bóng tối có người bò ra ngoài. Người đó còn chưa bò ra khỏi bóng tối thì lại có một người quần một chiếc áo bào trắng nhiễm đầy máu quanh thân thất thểu đi ra. Theo sát phía sau người này là một người tóc đen rối tung, áo đen trùm kín người cũng đang chậm rãi bước ra.

Trong lúc Trần Cảnh còn đang nghi hoặc, trong thành đã đi ra hơn mười người dày đặc quý khí, quần áo khác nhau, hơn nữa số lượng cũng không ngừng tăng lên, nối liền không dứt.

- Đây....đây là chuyện gì vậy?

Ngô Mông nhìn đủ thứ người tuôn ra từ trong thành Tần Quảng Vương, khiếp sợ và nghi hoặc hỏi.

Trần Cảnh không cách nào trả lời gã. Hắn cũng đang nghi hoặc, thì nghe Hư Linh đáp:

- Hôm nay là ngày xá tội vong nhân, cô hồn chịu tội trong địa ngục có được một ngày tự do.

- Xá tội vong nhân? Khi chúng ta tới đây đã là đúng ngày rằm tháng bảy, tới hôm nay ngày này phải qua lâu lắm rồi mới phải, sao lại vẫn còn có cô hồn xuất hiện?

Ngô Mông hỏi, những người khác cũng có cùng thắc mắc bèn yên lặng lắng nghe.

- Thời gian ở Âm tào Địa phủ khác với trên nhân gian. Một ngày trên nhân gian bằng một năm ở Địa phủ. Cho dù chúng ta ở đây một năm, cũng chỉ là một ngày trên nhân gian mà thôi.

Hư Linh trả lời, không chỉ khiến Trần Cảnh bất ngờ, mà người khác cũng vậy. Bọn họ chưa từng nghe nói đến việc một ngày nhân gian bằng một năm dưới Địa phủ cả. Ánh mắt cả bọn đều có chút khác thường, vì những chuyện này đến bọn họ còn không biết, vậy mà một linh quý như Hư Linh lại biết rõ.

Đột nhiên, không trung phía trên thành trì có một mảng mây đỏ vọt lên. Mây đỏ còn có thêm ánh sáng ngũ sắc chiếu sáng cả một góc trời, rồi rơi

thăng xuống phía dưới thành Tần Quảng Vương. Lại có một ánh chớp lóe sáng lên rồi biến mất, chìm vào trong bóng tối của tòa thành. Tiếp đó là mấy bóng người nhoáng lên, cũng tiến vào trong thành. Trần Cảnh nhìn thấy đám mây đỏ và ánh chớp lóe lên kia, không cần nghĩ cũng biết đó là Giang Lưu Vân và Diệp Thanh Tuyết.

Ngay sau đó, tại một hướng khác, một cỗ xe ngựa kéo được bao bọc bởi gần một ngàn âm binh cũng từ trên cao nhảy vào tòa thành chìm trong bóng tối.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 50: Ảo - Thật

oOo

- Ha ha, bọn họ cũng đang ở đây, chúng ta còn chờ gì nữa?

Ngô Mông cười lớn, nói xong nhanh chóng bay lên trời. Trong nháy mắt gã đã vọt tới phía trên không trung của tòa thành rồi chìm vào bên trong. Có thể nhìn ra được, trải qua một thời gian dài thích ứng, thực lực mọi người đều đã gần khôi phục lại.

Ngô Mông bay lên trời, như một cánh chim từ trên cao lao xuống tòa thành. Ngay sau đó, Tiêu Ngọc Lâu khẽ cười một tiếng, như nhánh lục bình trôi nổi trên mặt nước, tung người nhanh chóng bay tới khoảng không trên tòa thành, nhưng y lại khẽ nhíu mày xoay quanh một lúc mới hạ xuống bên trong. Trần Cảnh thầm nghi hoặc không biết trong tòa thành có gì mà một người tự tin như Tiêu Ngọc Lâu nhìn thấy phải khẽ nhíu mày lại. Vừa lúc này thì Thần Nữ Vu Sơn cũng nhẹ nhàng bay lên, như một đóa hoa quỳnh nở rộ trong sương đêm. Nàng không tiến vào thành ngay mà rơi xuống phía trên tường thành, không nhúc nhích, nhìn vào bên trong.

Trong nháy mắt, chỉ còn lại Trần Cảnh và Hư Linh. Hồng đại hiệp nhìn mấy người như không phải người trong không gian âm u kia, không tìm được mà hỏi:

- Hà Bá gia, bọn họ là người hay quỷ đây?

Trần Cảnh cũng đang đứng nhìn. Hắn chưa từng đến không gian này qua, không cách nào trả lời Hồng đại hiệp. Đột nhiên Hư Linh nói:

- Bọn họ là vong hồn, là vong hồn mang theo một thân tội nghiệt.

- Vong hồn? Người chết như ngọn đèn tắt, không phải linh hồn sẽ tiêu tán trong trời đất sao?

Trần Cảnh nghi ngờ hỏi.

- Ta không biết. Ta chỉ biết đây là những linh hồn phải chịu tội. Còn về chuyện linh hồn của vạn vật sinh linh hình thành trong cơ thể là do trời đất thai nghén hay do người ta luân hồi đầu thai, chỉ sợ không ai biết được.

Hư Linh đưa mắt nhìn đám vong hồn đi ra khỏi tòa thành, vẻ mặt và giọng nói có chút khác thường.

Trần Cảnh không khỏi quay đầu nhìn nàng vài lần, thầm cảm thấy nhất định lai lịch nàng này phải rất đặc biệt, bằng không sẽ không biết nhiều như vậy. Nhưng hắn không hỏi nhiều, vì hắn không phải là người thích tìm hiểu chuyện riêng tư của người khác. Có điều, Hồng đại hiệp lại không kiên dè hỏi nàng:

- Tính ra cô biết rất nhiều, cô có lai lịch thế nào? Nghe nói người sau khi chết, linh hồn tiêu tán theo, cho dù không tiêu tán thì trí nhớ và linh trí cũng bị hao hụt, làm sao cô vẫn biết nhiều như vậy?

Gương mặt Hư Linh đột nhiên giãn ra, nàng khẽ cười đáp:

- Ta cũng không biết. Vừa tới nơi này thì bỗng nhiên ta biết thêm rất nhiều chuyện.

Nàng không cúi đầu như ngày thường, nhưng Hồng đại hiệp lại không biết nàng nói thật hay giả, đành lăm bắm một tiếng rồi nói thêm:

- Hà Bá gia, chúng ta cũng đi thôi. Bọn họ nôn nóng đi vào như vậy, hẳn trong thành này có bảo bối rồi.

- Ha ha, không ngờ gan người lớn đến vậy. Không nói trong thành có bảo bối hay không, lẽ nào người không sợ vào được nhưng không đi ra được sao?

Trần Cảnh nhìn vào phía trong thành Tần Quảng đen kịt như vực sâu, hỏi nó.

Hồng đại hiệp nhìn đám vong hồn không ngừng tuôn ra, trong lòng lạnh lẽo khó hiểu, bèn thì thầm:

- Vậy chúng ta không đi vào nữa, chờ bọn họ đi ra, chúng ta đoạt lấy.

Trần Cảnh không để ý đến Hồng đại hiệp, chỉ nhìn tòa thành đen kịt nuốt hết tất cả mọi người vào bên trong.

Gió lạnh nổi lên từ bốn phía, mang theo từng đợt mùi hư thối. Tuy nhiên chính cái cảm giác không khí nặng nề mà nó mang lại mới khiến người ta phải để mắt đến nó.

Lúc này đột nhiên Hư Linh nói ra:

- Vừa đến đây, ta nhớ tới rất nhiều chuyện, ta muốn vào trong thành nhìn xem.

Nói đến cùng thì nàng và Trần Cảnh không giao lưu nhiều với nhau. Tất nhiên Trần Cảnh sẽ không nói gì, nhìn nàng như một cơn gió nhẹ dần hòa tan vào trong trời đất âm u. Khi nàng đi được chừng một trượng, Trần Cảnh lại không cảm ứng được chút khí tức nào nữa, trong lòng hẳn đầy kinh ngạc. Từ khi kiếm thuật có đột phá đến nay, hẳn nhận thấy cảm giác của mình càng thêm nhạy bén, không ngờ ngoài một trượng lại hoàn toàn không cảm ứng được khí tức của Hư Linh.

Chớp mắt, trên ngọn đồi nhỏ bên ngoài thành Tần Quảng chỉ còn trơ lại một người một tằm. Người kia nhìn qua đây chặt vậy, tằm kia lại càng thâm thắm.

- Hà Bá gia, chúng ta thật sự không vào sao ạ?

Hồng đại hiệp nghi ngờ hỏi. Trong lòng nó cho là Trần Cảnh nói vậy chỉ để Hư Linh rời đi mà thôi.

- Đi vào đó làm gì?

Trần Cảnh quay đầu nhìn Hồng đại hiệp, như là thấy khó hiểu.

- Bọn họ đều đi vào, nhất định có bảo bối. Đám người này đều là những kẻ thấy bảo sáng mắt mà.

Hồng đại hiệp liền thoáng đáp lời. Nó đã quên mất chính mình cũng là một điển hình của dạng đó.

- Bảo bối, bảo bối, người cho rằng có bảo bối thì làm được gì?

Trần Cảnh như tùy ý hỏi nó. Nghe câu hỏi như vậy, con mắt lồi còn lại của Hồng đại hiệp như lồi thêm ra. Nó nhìn chăm chăm Hà Bá của mình, thầm cho là Hà Bá gia bị thương tới hồn phách, dần cả người đi rồi. Lập tức nó muốn nói đến những chỗ tốt của bảo bối, nhưng lại phát hiện không biết nên nói thế nào.

Trần Cảnh cười cười nói:

- Chắc chắn là người nói có vô kể chỗ tốt, không có chỗ nào tệ đi!

Hồng đại hiệp vội gật đầu liên tục.

- Ha hả, người sai rồi! Ta hỏi người, nếu được pháp bảo, có thể trường sinh được hay không?

Trần Cảnh hỏi.

Hồng đại hiệp lắc lắc đầu tôm.

- Vậy có thể bảo vệ thân thể bất tử không?

Hồng đại hiệp nghĩ nghĩ, vẫn lắc lắc đầu như cũ.

- Là như vậy đấy. Không thể trường sinh, vì sao còn chém giết đổi mạng để đoạt lấy một thứ không có tác dụng với tính mạng?

- Thế nhưng có pháp bảo, có thể bảo vệ bản thân, không đến mức ngã xuống trên con đường trường sinh!

Đột nhiên Hồng đại hiệp cảm thấy suy nghĩ như mở rộng ra.

Trên người Trần Cảnh lúc này, quần áo đã bị rách nhiều chỗ, tóc đen tán loạn, nói tiếp:

- Muốn phát huy ra uy lực mạnh mẽ của một kiện pháp bảo, cần rất nhiều tâm sức tế luyện. Có thể dựa vào pháp bảo mà hơn được rất nhiều người, nhưng cuối cùng tất cả năng lực đó đều đến từ pháp bảo mà không phải bản thân mình. Chỉ có bản thân mạnh mẽ, khi đó tiện tay cũng biến vạn vật trong trời đất này thành pháp bảo.

Nghe Trần Cảnh nói vậy, Hồng đại hiệp thầm cảm thấy không thể có người như thế, nhưng lại không dám phản bác thêm gì nữa. Trần Cảnh thì ngẫm nghĩ lại lời mình vừa nói, quả thật cho tới nay hắn chưa từng xem trọng pháp bảo, chỉ cho rằng tất cả đều phải dựa vào tu hành của bản thân, đó mới là gốc rễ của tính mệnh. Nhưng đây chỉ là cảm giác của hắn, tới tích tắc khi hắn trả lời câu hỏi của Hồng đại hiệp, hắn mới rõ ràng, đầu óc như khi mây đen bị gạt ra không còn che khuất ánh trăng sáng nữa.

Thần Nữ Vu Sơn vẫn đứng yên trên đầu tường thành Tần Quảng, nhìn vào phía bên trong. Trần Cảnh vẫn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy nàng trong cơn mưa bụi, cả người nàng đầy một cảm giác kỳ ảo mà tươi mát. Nhưng hiện tại, trên người nàng lại chảy xuôi một loại sầu bi và cừu hận.

Đúng lúc này, trên khoảng không trong tòa thành âm u chợt lóe lên một tia chớp kinh người, rồi nháy mắt sau lại chìm vào trong đen kịt. Trần Cảnh nhíu mày. Trong thành này, chỉ có Diệp Thanh Tuyết mới có thể thi triển lôi thuật như vậy. Ngay sau đó là một tia sét xuất hiện, rồi tia sét thứ hai, tia sét thứ ba... nối liền không dứt tựa như đang bị vây hãm trong đó. Trần Cảnh cau mày, đột nhiên nói:

- Người chờ ở đây, tự mình cẩn thận.

Vừa nói xong, hắn đã bay lên trời, chớp mắt đã tới khoảng không phía trên thành Tần Quảng. Nhìn vào trong thành, chỉ là một khoảng đen kịt như vực sâu, không thấy được thứ gì. Trong bóng tối, từng tia chớp lóe sáng, xung quanh chỗ tia chớp lóe sáng cũng không nhìn thấy bất cứ cái gì cả, dường như tia chớp vừa rồi lóe lên bên dưới đáy của vực sâu vô tận vậy.

Trong lòng căng thẳng, hắn bay ngược xuống.

Trong mắt Thần Nữ Vu Sơn, Trần Cảnh như một chiếc lá xanh rơi xuống vực sâu đen kịt, chớp mắt đã bị nuốt hết.

Trước mắt Trần Cảnh tối sầm, tâm thần chợt hốt hoảng. Lúc này hắn như người đã hôn mê đang chậm rãi tỉnh lại. Mắt hắn chẳng biết đã nhắm lại từ bao giờ, vội mở mắt ra, nhưng cảnh tượng trước mắt lại khiến hắn giật mình kinh hãi.

Đập vào mắt hắn là trần một căn nhà gỗ. Nhìn bốn phía, lập tức nhận ra đây là một gian phòng, còn hắn lại đang nằm trên một cái giường đã cũ, đắp một chiếc chăn mỏng cũ lên người, chẳng qua mọi thứ được giặt rửa rất sạch sẽ.

Trần căn nhà gỗ cũ xưa nhưng không vương lấy một hạt bụi. Phía sau cánh cửa có treo thịt khô, bên góc phải còn dựng một cái đòn gánh với hai cái mũ rộng vành. Cửa sổ đang đóng, trên cánh cửa có dán giấy mỏng, bên cạnh treo một cây sáo trúc xanh. Trên cây sáo trúc xanh có khắc hai hàng chữ thật nhỏ: "Mượn một khúc âm thanh của trời đất, hứa giữ nụ cười muội muôn đời — Trần Cảnh".

Hắn đang nằm trên giường, chiếc chăn cũ bạc đắp trên người. Sau khi nhìn rõ mọi thứ, hắn hít sâu một hơi, nhắm hai mắt lại, cảm nhận xem thân thể có biến hóa gì không, đồng thời nhận định rằng tất cả chuyện này đều là ảo cả.

Lúc này, cửa mở.

Một cô gái bưng một cái chậu gỗ cũ đi vào, quần áo vải thô, ống tay áo xắn cao tới khuỷu tay để lộ ra một đoạn cổ tay trắng nõn.

Nàng đi đến bên cạnh Trần Cảnh, đặt chậu gỗ lên ghế cạnh giường, đưa tay khua khoảng nước trong chậu vài cái. Tiếng nước róc rách, một đám khói trắng mỏng bốc lên. Ngay sau đó, nàng nhúng một chiếc khăn trắng bằng vải bố vào chậu nước, vắt khô, bắt đầu lau mặt cho Trần Cảnh, động tác rất thành thạo mà tự nhiên.

Lau mặt xong, nàng lại kéo tay Trần Cảnh trong chăn ra, cẩn thận lau từng ngón tay một. Vẻ mặt Trần Cảnh vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng lại như nước sôi sục.

Tất cả chuyện này đều khiến hắn cảm thấy vô cùng xa lạ. Trừ thân thể chính mình không thay đổi ra, mọi thứ đều hoàn toàn xa lạ. Cô bé này là ai? Hắn nghĩ mãi cũng không rõ, vốn tưởng đây là ảo giác, là đang lâm vào ảo cảnh, nhưng mọi thứ lại chân thực đến như vậy. Hắn có thể cảm nhận được hơi nước ấm áp, hắn không phát giác ra được, cho nên mới mở mắt ra.

Đôi mắt của hần ần ần có gợn sóng biến ảo, phép vọng thần theo tâm mà động.

- Ca...

Ngay khi Trần Cảnh vừa mở mắt, miếng vải bố trên tay thiếu nữ bị đánh rơi xuống mặt đất. Ánh mắt nàng lúc đầu là vẻ khó tin, sau đó là ngạc nhiên vui mừng.

- Ca, ca đã tỉnh lại, ca... thật sự tỉnh rồi, thật tốt quá... hu hu... ca đã tỉnh lại rồi.

Thiếu nữ gần như muốn khóc không ra tiếng. Dưới phép vọng thần, cả người nàng không có gì khác thường cả, biểu hiện cực kỳ chân thực, tựa như Trần Cảnh thật sự là ca ca của nàng vừa mới bị bệnh nặng hay bị thương nặng tỉnh lại.

Nhưng Trần Cảnh rất rõ ràng là không phải. Hần nhớ rõ mình bị Thành Hoàng lôi kéo đến Âm phủ này, sau đó nhìn thấy ánh sét của Diệp Thanh Tuyết mà tiến vào trong thành Tần Quảng. Vậy mà vừa mở mắt ra đã thấy mình đang nằm trên giường, có một cô gái kêu mình là ca ca.

Thiếu nữ như phát hiện ánh mắt Trần Cảnh không đúng. Ánh mắt kia sắc bén, xa lạ và nhìn chăm chú như thể nhìn thấy mọi chuyện trong lòng mình. Giọng nàng có chút run rẩy hỏi:

- Ca, ca làm sao vậy... ca đừng làm mọi sợ.

Trần Cảnh lại lần nữa nhắm hai mắt lại, bên tai nghe thấy giọng nói của thiếu nữ từ vui mừng kinh ngạc chuyển thành có chút sợ hãi, trong lòng chột khó chịu. Sau khi hít sâu một hơi, hần chậm rãi ngồi dậy.

Pháp lực trên người vẫn y nguyên, kiếm vẫn trong tay, trán vẫn còn nguyên vết thương cũ.

- Cô nương, chắc cô đã nhận lầm người rồi.

Trần Cảnh nhìn thiếu nữ, nghiêm túc nói.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 51: U U

oOo

Thiếu nữ thấy ánh mắt Trần Cảnh có vẻ xa lạ, thì kinh hoảng, lắc đầu nói không ra lời, nước mắt lặng lẽ tuôn rơi. Trần Cảnh thấy vậy, lời đã ra tới miệng lại nuốt trở vào.

- Ca ca, huynh quên U U sao? Huynh không cần U U sao?

Mặt thiếu nữ đầy nước mắt. Trần Cảnh không biết nàng đau lòng thật hay là diễn kịch, nên đáp:

- Không phải, ta không phải ca ca của cô.

Thiếu nữ tự xưng U U cúi đầu, vẫn khóc:

- Nhất định là tam thiếu gia nhà họ Lý đã làm đầu của ca ca bị thương, cũng nhất định đã làm pháp thuật gì đó với ca ca, nên ca ca mới không nhớ ra U U.

Trần Cảnh sờ lên trán, vết thương vẫn y nguyên, không có gì thay đổi, thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ cô gái này có một ca ca giống mình như đúc, cũng bị thương ở trán giống hệt mình?

Tuy hăn nghĩ vậy, nhưng vẫn cho rằng đây chẳng qua chỉ là vì thành Tân Quảng quá mức quý bí, có lẽ chuyện này chỉ là một ảo cảnh, mà mình chưa phá được.

Hăn xách kiếm đứng dậy, cười nhạt với thiếu nữ tên U U kia:

- Ta thực sự không phải ca ca của cô, ta là từ nhân gian tới.

Nói xong, hăn đẩy cửa đi ra ngoài.

Bên ngoài là ban ngày, nắng vàng tươi sáng, trời xanh mây trắng, gió thổi nhẹ nhàng.

Hăn càng cảm thấy đúng là mình bị rơi vào trong ảo cảnh, vì hăn nhớ rất rõ lúc hăn vào thành, bầu trời rất xám xịt, làm gì có nắng, hơn nữa đây là cõi âm, căn bản không có khả năng có ánh nắng.

- Ca...

Thiếu nữ đuổi theo ra, song ra vẻ không dám tới gần.

- Ta không phải ca ca của cô.

- Đúng huynh mà.

Thiếu nữ nói lớn, rất kiên quyết.

Trần Cảnh nhắc lại lần nữa:

- Ta từ nhân gian đến, ta không phải ca ca cô.

Nói xong, hăn xoay người đi ngay. Hăn muốn tìm cách phá vỡ ảo cảnh.

- Huynh là ca ca của muội, cùng lớn lên với muội từ nhỏ. Từ nhỏ huynh đã luôn nói mình không thuộc thế giới này, nói nơi này là cõi âm, nói mình

là từ nhân gian tới. Cả thành Tần Quảng này chẳng có ai nói năng như vậy, chỉ có ca ca muội mới nói như vậy mà thôi.

Thiếu nữ chạy đuổi theo, vội vàng nói với.

Trần Cảnh tức thì quay đầu lại, cau mày:

- Cô biết đây là thành Tần Quảng thành, biết nơi này là cõi âm?

- Ca, đừng làm loạn nữa có được không, chúng ta từ nhỏ đã lớn lên trong thành Tần Quảng này, chỗ này có phải cõi âm gì đâu, đây là nhân gian mà.

Thiếu nữ đi tới bên cạnh Trần Cảnh, ngược đôi mắt yếu ớt nhìn hắn.

Trần Cảnh cả kinh:

- Nếu đây là nhân gian, vậy thuộc châu nào?

Hắn đã bắt đầu thấy rối.

- Châu? Châu là cái gì? Đây là thành Tần Quảng mà, thành đứng thứ hai trong mười thành trong thiên hạ, thành lớn nhất là thành Diêm La, cách đây hơn ba vạn lý, ca còn luôn miệng nói muốn dẫn muội tới đó chơi đấy.

Thiếu nữ vừa nói vừa tiếp tục đi tới, đứng ngay trước mặt hắn.

Trần Cảnh sầm mặt, nhìn thẳng vào mắt thiếu nữ, nhưng hắn chỉ nhìn thấy trong đó sự vui vẻ và không muốn xa rời, song nhiều nhất vẫn là sự lo lắng. Thiếu nữ không hề né tránh cái nhìn của hắn. Nếu không phải Trần Cảnh từ sau sự cố lúc mình bảy tuổi có những lời nói và dấu ấn đặc biệt, e là hắn cũng tin hắn là ca ca của cô nàng này thật.

- Ha ha...

Trần Cảnh ngửa mặt lên trời cười to, nói:

- Suýt tí nữa ta đã bị cô lừa. Cô nói rất lưu loát, miệng như nở sen vàng, nhưng mà ta vẫn tìm ra được chỗ hở đấy, biết tại sao không?

Thiếu nữ lắc đầu, nước mắt lại lặng lẽ chảy ra.

Trần Cảnh tràn ra sát khí, mắt lạnh băng, khề quát:

- Tan biến đi!

Mê Thiên kiếm rút ra, ánh kiếm lóe lên, chiếu thẳng vào trán thiếu nữ, xẹt qua mắt nàng, song thiếu nữ không chút động đậy.

"Choeng..."

Kiếm đã vào vỏ, mái tóc thiếu nữ tung bay.

Trần Cảnh thầm thở dài, cơ bản hắn không thể nào ra tay được, vì thế xoay người bỏ đi. Thiếu nữ đuổi theo, níu tay áo Trần Cảnh, nói nhanh: - Ca, huynh đừng đi, đừng rời bỏ muội...

Trần Cảnh ngẩng đầu nhìn trời, nhìn cảnh xung quanh chẳng khác gì nơi chốn nhân gian, không quay đầu lại:

- Ta không phải ca ca của cô, nơi này là cõi âm, cô chỉ là vong hồn, ta đến từ nhân gian.

Hắn tiếp tục cất bước, thiếu nữ lại nói:

- Muội hiểu rồi, hiểu rồi, nhất định là tam công tử nhà họ Lý làm pháp thuật, hắn có thuật tạo ác mộng, làm cho người ta rơi vào trong mộng mà không biết, quên hết mọi việc trong quá khứ, lại cứ xem những thứ ở trong mộng mới là thật.

Trần Cảnh quay đầu, nhìn đôi mắt đầy lo lắng của cô gái, thầm nghĩ:

- Lẽ nào mình thật sự là người ở đây, thật sự là mình bị trúng tà thuật?

- Ca, muội có cách phá thuật ác mộng, huynh ở đây chờ nha, đừng đi nha.

Thiếu nữ vừa dấn vừa bước lùi, chỉ sợ mình quay người thì Trần Cảnh sẽ lại biến mất. Lùi mấy bước, thiếu nữ mới xoay người chạy về phía nhà, như một con bướm xám trắng mộc mạc.

Trần Cảnh ngay lúc thiếu nữ xoay người đã bay lên trời, nhoáng một cái đã vọt lên ngọn một cây đại thụ ở xa xa, đứng trên đó, nhìn thiếu nữ từ trong nhà chạy ra, khựng người lại, sau đó ngồi xổm xuống đất, trong tay cầm một cây sáo bằng trúc màu xanh. Gió thổi tóc nàng bay bay, thổi cả tiếng khóc nức nở của nàng vào trong tai hần.

Cái cây Trần Cảnh đứng nằm ở bên trái thiếu nữ và ngôi nhà gỗ kia, hần có thể tưởng tượng ra gương mặt đầy nước mắt của nàng.

Đương nhiên hần cũng nhìn thấy cây sáo xanh trong tay nàng, còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy cây sáo đó, trên nó có khắc hai hàng chữ: "Mượn một luồng âm thanh của trời đất, hứa giữ nụ cười muội muôn đời."

Điều làm hần khó hiểu nhất là cái tên khắc sau hai câu kia lại chính là tên hần. Hần nhìn khắp nơi của ngọn núi này, nhìn những ngôi nhà gỗ dưới chân núi, nhìn con sông nhỏ xa xa, nhìn trời xanh, khẽ lầm bầm:

- Đây là cõi âm, tất cả đều chỉ là ảo cảnh, là giả, ta đến từ nhân gian, ta tên là Trần Cảnh, ta là Hà Bá Tú Xuân loan.

Nghĩ tới đây, hần cảm thấy tỉnh táo hơn, không còn chút dao động ban nãy.

Hần còn chưa rời đi, xa xa đã lại có một đoàn người đi tới, dẫn đầu là một người rất trẻ tuổi, mù một con mắt, khiến đáng vẻ vốn anh tuấn trở nên

có chút dữ tợn. Người này mặc áo đen bó sát người, bên hông đeo một cái ngọc bội màu đen, mặt có ý cười, sau lưng có hai người đi theo, một trái một phải.

Gã đi thẳng về phía thiếu nữ đang ngồi, gương mặt toét ra một nụ cười làm Trần Cảnh khó chịu. Nhưng dù vậy, Trần Cảnh vẫn xoay người, bay lên trời. Thanh niên áo đen kia hình như cảm nhận được cái gì đó, quay đầu nhìn về phía cái cây Trần Cảnh vừa đứng.

Nghọn cây lay lay, không có ai cả.

Trần Cảnh ẩn trong không trung, bay đi xa, vừa bay vừa tự cảnh cáo bản thân, tất cả mọi thứ ở đây đều là ảo giác, thiếu nữ tên U U kia cũng là ảo, núi cũng vậy, cây cũng vậy, đều không phải là sinh mạng thật sự.

Nhưng khi hắn nghe thấy một tiếng kêu cứu, hắn lại quay đầu lại.

- Ca ca... Cứu muội...

- Ha ha, giờ không phải chỉ là tới vì người nữa, mà còn phải lấy mạng chó của ca ca người!

Thanh niên chợt mắt cười lớn, chớp lấy thiếu nữ.

Song đúng lúc này, gã cảm nhận được sát cơ nhắm thẳng vào mình, liền kinh hãi ngẩng đầu lên, lập tức thấy một luồng sáng trắng phá không bay tới. Gã sờ lên hông, bên hông vốn trống không bỗng xuất hiện một cây đao tối màu.

Nhưng ngay khi đao vung lên, luồng sáng kia lại đột nhiên biến mất. Gã kinh hãi, song còn chưa kịp phản ứng, cổ họng đã đau nhói. Trong lòng sợ hãi, mắt gã bỗng nhìn thấy một người tóc đen bay bay đứng trên ngọn cây đại thụ xa xa. Tiếp đến, bên tai gã vang lên hai tiếng kêu đau đớn, sau đó gã hoàn toàn rơi vào trong bóng tối.

Trần Cảnh nhìn cái cổ phun máu đen, thềm thở phào, vì cuối cùng cũng có một thứ chứng minh được mình không phải người của thế giới này.

Nhưng khi nhìn cây đao tối màu dưới đất, trong lòng hấn giật thót, cây đao kia quen quá, hình như giống hệt cây đao đã chém vào đầu hấn. Thân cây đao đó đen kịt, thứ hấn nhớ nhất là trên lưỡi đao có một vết đỏ sẫm, không phải máu nhưng còn hơn hấn máu.

- Ca ca... Ca ca, huynh không muốn đi đúng không?

Thiếu nữ đứng dậy, nắm chặt cây sáo trúc, nhìn Trần Cảnh đứng trên cây.

- Ta không phải ca ca của cô.

Trần Cảnh gạt ngang, thiếu nữ suýt bật khóc lần nữa.

Trần Cảnh bước tới trước mặt thiếu nữ:

- Cô nhìn cho kĩ.

Hấn nâng cổ tay, ánh kiếm khẽ lướt qua. Thiếu nữ kìm lòng không đậu "a" lên một tiếng, nhưng Trần Cảnh còn kinh hãi hơn, vì máu chảy ra trên cổ tay hấn cũng là màu đen, còn chưa rơi xuống đất đã hóa thành khói đen tán đi.

- Cái này... điều này sao có thể?!

Trần Cảnh không thể tin được, lại tự cửa mình một kiếm, vẫn là máu đen tuôn ra... lại cửa thêm một đường ở chỗ khác... vẫn là máu đen bắn ra.

- Ca... Ca...

Thiếu nữ chộp lấy tay hấn, Trần Cảnh mới ngừng lại.

Trần Cảnh hít sâu một hơi, ngón tay của thiếu nữ tên U U này rất lạnh, không biết vì quá sợ hay thể chất vốn là như thế, nhưng máu màu đen lại làm hân rồi râm, thâm nghĩ:

- Lẽ nào ta thực sự là người ở nơi này, tất cả đều chỉ là cơn ác mộng? Thật sự là vậy sao?

Hắn ngẩng đầu nhìn lên như muốn nhìn thấu bầu trời, nhìn thấy thiên địa bên ngoài, nhìn thấy thế giới âm u kia, muốn tìm Thần Nữ Vu Sơn đứng ở trên tường thành Tần Quảng.

Một lúc lâu sau, hắn mới quay đầu lại, chăm chú nhìn U U, nhìn thiếu nữ từ lúc hân tỉnh lại này, lúc nào cũng khóc.

- Cô có thể kể cho ta nghe những chuyện trước khi ta tỉnh lại không?

Trần Cảnh nhìn thiếu nữ, một lúc lâu sau mới hỏi.

Đối với Trần Cảnh, mọi chuyện đang quá hỗn loạn, hoặc phải nói là lại một lần nữa có một cuộc sống rất phong phú hiện ra trước mắt hắn. Lần này không giống lần mấy năm trước, khi đó hắn bị rơi vào ảo cảnh của hồn cổ, thân hóa thành bướm, tất cả đều quên sạch, ý thức cũng chỉ bắt đầu khi làm bướm bướm. Nhưng bây giờ, hắn có tất cả ký ức, tuy nhiên vô cùng hỗn loạn, vốn hân nghĩ hân là đến từ nhân gian, bị Thành Hoàng lôi tới nơi này, song bây giờ lại hình như không phải.

U U kể cho hắn nghe rất nhiều thứ về cuộc sống trước đây của hắn, về phần pháp thuật, kiếm thuật thì đều là những chi tiết rất bình thường. Theo lời nàng, pháp thuật tu hành trong thế giới này là mọi người đột nhiên học được ở trong mộng.

Sau cùng nói đến vết thương trên trán hắn, đúng là do thanh niên một mắt dùng cái đao kia chém trúng mà thành, mắt của gã cũng là bị Trần

Cảnh chọc mù. Điều này làm cho Trần Cảnh bất chợt lại nghĩ tới lúc mình lao khỏi trận của hơn vạn kỵ binh giáp đen khi vừa tới cõi âm.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 52: Chìm Trong Địa Ngục

oOo

Hai người cũng không phải là anh em ruột, nhưng từ nhỏ đã sống nương tựa vào nhau ở tại căn nhà nhỏ bên ngoài thành Tần Quảng này. Trần Cảnh nhìn bầu trời, hẳn vẫn chưa thể thừa nhận được chuyện này. Trong đầu hẳn, hình ảnh núi Thiên La, Tú Xuân loan vẫn rất rõ ràng, và cả Diệp Thanh Tuyết nữa. Lẽ nào nàng và sấm sét của nàng cũng là mộng ảo hay sao?

Trần Cảnh hỏi U U, tội giết tam công tử nhà họ Lý có nặng lắm không, thì được biết ở nơi đây khi giết người chỉ cần tới chỗ thành chủ nhận tội, sau đó sẽ xem xét tình tiết nặng nhẹ mà đưa ra hình phạt.

U U muốn Trần Cảnh tới chỗ thành chủ nhận tội. Trần Cảnh nhất định không đi. U U nói nếu như không đi thì nhà họ Lý sẽ không chịu để yên. Trần Cảnh chỉ cười cười nhìn U U mà không trả lời.

Trần Cảnh nhìn kỹ, tỉ mỉ lắng nghe, hẳn cảm nhận được tất cả mọi thứ trong thế giới này. Bây giờ hẳn đã không phân rõ được nơi này là chân thực hay chỉ là một giấc mộng Nam Kha [1], không biết hiện tại là mộng hay tất cả những điều mình đã trải qua kia mới là mộng.

Từ khi tỉnh lại từ trong ảo cảnh hồn cổ thì hẳn luôn có một loại ảo giác, hẳn cảm thấy thế giới mà hẳn đang tồn tại là ảo cảnh, cũng có thể nói, tất cả mọi thứ hẳn nhìn thấy đều không chân thực; vạn vật sinh linh hôm nay như vậy, hôm sau đã thay đổi rồi.

"Đùng... Đoàng..."

Đó là âm thanh của sấm sét. Nó kéo Trần Cảnh thoát khỏi trạng thái mê mông lung mơ hồ, hấn giật mình tỉnh lại.

- Đây là Cửu Tiêu Thần Lô của sư tỷ.

Trần Cảnh vừa nghe đến âm thanh đó thì thốt lên. Hấn đứng bật dậy, cảm xúc dâng trào mãnh liệt.

- Là thiên ma ngoại vực!

U U đứng lên nhìn thành trì phía xa xa, nói.

- Thiên ma ngoại vực? Thiên ma ngoại vực là cái gì?

Trần Cảnh nghi hoặc hỏi.

Từ khi Trần Cảnh không rời đi nữa thì U U tựa hồ đã quên hết những việc xảy ra trước đó, nàng giải thích:

- Ngày hôm qua đột nhiên có một đám thiên ma ngoại vực xâm nhập phủ thành chủ, bị thị vệ phủ thành chủ chặn lại.

- Thiên ma có hình dáng như thế nào?

Trần Cảnh gấp gáp hỏi.

U U lại nhìn Trần Cảnh bằng ánh mắt ngạc nhiên mà đáp:

- Thiên ma ngoại vực thì có bộ dáng của thiên ma ngoại vực, bọn chúng không có hình dáng cố định.

Đột nhiên trong không trung vang lên một loạt âm thanh như chuông như trống.

- Thiên ma xâm lấn, thành chủ thị vệ đang triệu hoán.

U U nhìn về phía xa nơi thanh âm vang lên rồi quay qua nói với Trần Cảnh:

- Ca ca, huynh đi đi, hãy giết thiên ma cho thành chủ. Nếu lập công sẽ được xét thưởng, như vậy tội của huynh cũng sẽ không còn rồi.

Trần Cảnh cảm thấy khó có thể tin, nhưng cũng không nói gì thêm nữa, việc hăn muốn làm lúc này nhất là đi xem những thiên ma kia có phải là mấy người Diệp Thanh Tuyết hay không. Hăn nở nụ cười nhưng chính hăn cũng không biết mình cười vì cái gì, rồi lập tức bay độn đi tới phía tiếng chuông trống xa xa. Dù đã đi được một khoảng xa nhưng hăn vẫn còn nghe được giọng U U đang hô:

- Ca ca, huynh nhất định phải trở về bình an, đừng quên lời huynh đã nói với U U đó!

Trần Cảnh không biết mình đã từng nói cái gì, hoặc có thể nói là không biết người giống mình như đúc đã từng nói cái gì. Ở phía tiếng chuông trống vang lên có tia chớp từ trên trời lao xuống, từng luồng từng luồng vừa gấp gáp vừa dày đặc.

Chỉ sau chốc lát, một tòa thành trì xuất hiện trước mắt Trần Cảnh. Tòa thành này giống y chang tòa thành Trần Cảnh đã thấy lúc trước, vẫn là vết trầy xước chằng chịt, nhưng không có loại cảm giác có thể đổ sụp bất cứ lúc nào. Cửa thành cao to đen dày không có thủ vệ đang mở rộng, không ngừng có người ào ạt tràn vào trong thành, những người này không phải là những âm binh không thân thể mặc giáp đen mà nhìn qua chẳng có gì khác biệt với nhân gian.

Vừa vào trong thành, hăn phát hiện phòng ốc nhà cửa cũng từng hàng từng dãy giống như các tòa thành ở nhân gian. Lúc này nhà nhà đóng chặt cửa, nhưng trên đường cái thì có rất đông người cầm vũ khí trong tay đang

đổ dồn về một cái phương hướng. Trần Cảnh một mạch đi theo bọn họ, mới đi được nửa đường thì đột nhiên trong không trung nổi lên sóng gợn, ngay sau đó có rất nhiều người hiện ra, những người này chính là những thần linh lúc trước đã tới đây cùng Trần Cảnh. Hắn lập tức tự nhủ:

- May mà bọn họ đều còn tồn tại. Bọn họ là chân thực, vậy tất cả những việc xảy ra với mình đều là giả rồi.

Ngay khi bọn họ vừa xuất hiện, trong thành có vô số người bay lên không trung. Lúc này, Trần Cảnh phát hiện ra tất cả những người trong thành lại đều biết pháp thuật, có cao có thấp, muôn hình vạn trạng, đủ thứ lạ kì.

Xuất hiện trên bầu trời chính là Thành Hoàng cùng hơn ngàn âm binh của lão, tất cả ầm ầm tiến về phía trước. Tất nhiên Trần Cảnh sẽ không ngăn cản, càng sẽ không tới hội họp cùng chúng, hắn chọn ở lại trên mặt đất, phóng tới phía tiếng chuông tiếng trống.

- Thiên ma ngoại vực lại tới rồi, dù thành chủ không có ở đây, chúng ta cũng phải tiêu diệt chúng.

Trần Cảnh lại lần nữa nghe nhắc tới thiên ma ngoại vực thì không khỏi trầm nghĩ:

- Nếu bọn họ là thiên ma ngoại vực thì ta là gì chứ? Ta cũng là từ phía bên ngoài đến, sao lại trở thành giống như người trong thành rồi.

Hắn lại nghĩ tới máu của mình cũng biến thành màu đen, liền cảm thấy có chút khó chịu. Ngược đầu nhìn lên, trên bầu trời đầy ắp người đang hỗn loạn bay lượn như thiêu thân bị kinh động.

Trần Cảnh chỉ nhìn thoáng qua rồi vẫn cứ nhắm phía tiếng chuông chạy nhanh tới. Nếu như từ trên trời nhìn xuống sẽ thấy người trong thành cũng chạy loạn như một đám kiến.

Rẽ bên này ngoặt bên kia, Trần Cảnh thẳng phía trung tâm thành chạy đến. Với tốc độ của hắc vật mà phải tốn không ít thời gian mới đến được trung tâm thành. Xuất hiện trước mắt hắc là một tòa phủ không lồ nằm trên một đài cao, quảng trường phía trước chỉ chít người, rõ ràng là bọn họ cũng giống như Trần Cảnh, nghe tiếng trống chuông mà tới. Hắc vừa xuất hiện liền có người quay qua thoáng nhìn hắc rồi lại ngẩng đầu nhìn lên trên.

Trần Cảnh không quan tâm đến bọn họ, chỉ ngẩng đầu nhìn không trung.

Giang Lưu Vân, Diệp Thanh Tuyết, một công tử mặc áo gấm, tay cầm trường kiếm, cùng mấy người tu đạo đang bị rất nhiều người vây quanh. Chỉ nhìn thoáng qua qua, Trần Cảnh liền biết những người này không thể chống đỡ được bọn họ.

Bọn họ đến đây sớm hơn Trần Cảnh một chút, tính ra thì gần như cùng lúc xuất hiện, nhưng mà theo lời U U nói thì bọn họ đã xuất hiện trong lúc hắc hôn mê.

Từng luồng sấm sét đột ngột từ trong không trung hiện ra đánh xuống những người trên quảng trường. Ánh chớp lấp lánh, tia sáng phủ kín một vùng lớn, từng đám người đổ nhào xuống.

Kiểm trong tay công tử áo gấm vung vẩy, ánh kiếm tung hoành, ánh kiếm đến đâu không người địch nổi. Trần Cảnh hơi nhíu mắt, kiếm thuật của người này cao minh ra ngoài hắc dự liệu. Từng kiếm đâm ra như hoa tuyết tung bay lơ lửng quanh thân, mỗi người tới gần đều bị mũi kiếm xuyên qua cổ họng.

Con mắt vốn như nửa tỉnh nửa mê của Giang Lưu Vân giờ đã mở ra, đỉnh đầu lão vẫn là mây đỏ bao phủ, ngọc xanh lơ lửng trong đó. Song Trần Cảnh rõ ràng cảm giác được, ngọc xanh và mây đỏ kia dường như đã dung hợp cùng nhau rồi, khác biệt hoàn toàn với cảm giác tách biệt rõ rệt tại Tú Xuân loan ba năm trước.

Trần Cảnh chợt hiểu ra: "Thì ra lão vẫn luôn luôn tế luyện ngọc xanh."

Đúng lúc này, ở phía sau, Thành Hoàng và đám quân âm binh của lão kéo đến, bầu trời dày đặc người cũng không ngăn được bọn họ.

- Không thể để cho bọn chúng vào phủ thành chủ, bày trận!

Một người mặc giáp đen ở trước phủ quát to.

Tiếng nói vừa dứt, toàn bộ người trên quảng trường liền bắt đầu di động. Trần Cảnh định thần quan sát, thấy tay bọn họ bắt những loại pháp quyết cổ quái, đa số không giống nhau nhưng trên thân đều tản ra tử khí.

Hắn dùng phép vọng thần nhìn tới, nhưng không nhìn ra bất cứ thứ gì, chỉ thấy có vô số luồng khí tức tràn ra, rất nhanh đã kết thành một, rồi tất cả mọi người dần dần biến mất. Ngay khi pháp trận sắp thành thì ở trên bầu trời, Giang Lưu Vân, Diệp Thanh Tuyết và công tử áo gấm đã cùng nhau xuất thủ.

Kiểm, sấm sét, ngọc xanh đồng thời tỏa ra hào quang chói mắt. Ngọc xanh vừa sáng lên, Trần Cảnh dùng phép vọng thần chỉ nhìn thấy từng vòng hào quang ngũ sắc, ngoài ra không thấy được cái gì khác. Hắn vội vàng ngừng làm phép, nhắm mắt lại, nhưng trong mắt vẫn là từng vòng hào quang ngũ sắc lấp lóe. Hắn quay đầu đi nơi khác, cũng nhìn không rõ, vẫn là hào quang ngũ sắc quẩn quanh hai mắt, đầu cảm thấy mê muội choáng váng.

Trần Cảnh cả kinh, vận chuyển pháp lực, hít sâu một hơi, tĩnh tâm ngưng thần, lúc này hào quang ngũ sắc mới mất đi. Khi mắt có thể nhìn rõ thì hắn trông thấy trên quảng trường thì thể ngồn ngang khắp nơi, mà đại đa số là thân thể chia lìa. Trần Cảnh nhạy cảm phát hiện kiếm khí kia vẫn tồn tại rất mãnh liệt trong không khí. Hắn có thể tưởng tượng ra tình cảnh lúc công tử áo gấm giết những người này thì kiếm khí tung hoành đến cỡ nào, từng kiếm đoạt hồn.

Trên bầu trời đã không còn ai, cửa phủ mở rộng, hiển nhiên tất cả bọn họ đã tiến vào trong phủ thành chủ.

Trần Cảnh cũng không lưỡng lự, lập tức chạy vào. Vừa vượt qua cửa, cảnh vật tức khắc biến đổi, cảm giác như vào một thế giới khác. Sau cửa là một cái sân, giữa sân có một bức tường đá xanh, mặt đá loang lỗ, trên tường viết: "Người vào cửa này, mãi mãi chìm trong địa ngục". Kiểu chữ ẩn chứa một loại khí tức điên cuồng, giống như do máu người phun lên mà tạo ra. Trên mặt đá loang lỗ đó còn khắc một hình người đen kịt trần truồng, chân đạp thường luồng, tóc đen như ma quỷ, ngửa mặt lên trời, miệng phun máu thét gào, mây đen khắp trời và miệng người này hình thành nên một cái phễu, cũng không rõ là đang phun ra ngoài hay là hút vào bên trong.

"Thôn thiên thổ địa!" Vừa nhìn thấy bức hình này, Trần Cảnh lập tức nghĩ đến những từ đó. Khí thế thôn thiên thổ địa như xuyên tường tràn ra, Trần Cảnh chỉ nhìn thoáng qua, tâm thần đã rung động không yên, liền vội vàng nhìn đi nơi khác, không dám xem nữa. Hắn lục lại những truyền thuyết trong trí nhớ, song không nhớ nổi có vị thần tiên thượng cổ nào hình tượng như vậy.

Hắn vòng qua tường đá, chính đường của phủ thành chủ liền hiện ra trước mắt. Cửa kia cực cao, không biết do cái gì tạo thành, căn bản không phải gỗ cũng không phải đá. Trên cửa không có chạm trổ điêu khắc bất luận cái gì, đơn giản mà cổ xưa, vừa nhìn liền có cảm giác đè nén nặng nề.

Một bên cửa đã mở, nhìn vào trong chỉ thấy một màu đen kịt, không nhìn được bao xa, giống như là người thường đi trong đêm tối không trăng sao. Những người kia đều đã đi vào, nơi đây vẫn còn lưu lại khí tức của họ. Từ ngoài phủ vang lên âm thanh ồn ào náo động, Trần Cảnh không dừng lại, bước nhanh đi vào. Trong chớp mắt, bóng tối vô tận đã nuốt hết thân hình hắn, không còn chút vết tích nào.

Trong bóng tối, thần niệm của hắn chỉ có thể vươn ra một trượng xa, ngoài khoảng cách đó, hắn không thấy và cũng không cảm nhận được gì. Hắn thấy có bàn có ghế sắp xếp thành hai hàng chỉnh tề, nhìn qua có phần giống cung điện ở nhân gian.

Đi tiếp vào trong, hắn phát hiện hai bên trái phải có hai lối đi ra hậu đường phía sau. Trần Cảnh không biết Diệp Thanh Tuyết đi lối nào, đành trông chờ vào may mắn mà chọn con đường bên phải. Vừa bước vào phía sau, một cái hành lang sâu thẳm liền xuất hiện trước mắt Trần Cảnh. Hai bên hành lang là những gian phòng, mỗi gian đều có hai vệ sĩ mặc giáp đen ngã nằm trước cửa. Cửa phòng đã mở ra, bên trong tối đen như mực, hắn nhìn vào không thấy rõ được gì, cũng không có vào mà đi thẳng về phía trước. Nhưng đi chưa được bao lâu, lại có ba lối đi xuất hiện, một cái trước, hai cái hai bên, hắn chần chừ không biết nên đi hướng nào.

Hắn nhìn qua một đám thi thể trên mặt đất, cúi đầu nhìn vết thương, tất cả đều là kiếm cắt ngang cổ họng. Kiếm khí sắc bén, Trần Cảnh bình sinh ít thấy. Hắn không đổi hướng, tiếp tục đi thẳng tới trước. Đi được một hồi, đột nhiên trong một căn phòng có tiếng rương tử xê dịch truyền ra.

Chú thích:

[1] Mộng Nam Kha: Điển tích này xuất phát từ sách "Nam Kha ký thuật" của Lý Công Tá đời Đường (Trung Quốc). Trong sách có kể truyện Thuần Vu Phần năm mộng thấy mình đi lạc vào một nước tên là Hòe An, được vua Hòe An cho vào bái yết rồi gả con gái, cho làm phò mã và đưa ra quận Nam Kha làm quan Thái thú, cai trị cả một vùng rộng lớn, vinh hoa phú quý tột bậc. Khi tỉnh dậy, Thuần thấy mình nằm dưới gốc cây hòe có một chỉ về phía nam, bị một đàn kiến bu quanh.

Thuần nhớ lại giấc mộng của mình, so sánh với thực tế chung quanh, thấy rằng: Cây Hòe là nước Hòe An, cành cây phía nam là đất Nam Kha. Từ điển tích này, người ta rút ra các thành ngữ: Giấc Nam Kha, Mộng Nam Kha, Giấc Hòe, để chỉ những gì tốt đẹp của cuộc đời thường ngăn ngủi, công danh phú quý như giấc chiêm bao.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 53: Bụi Đen Đầy Trời

oOo

Trần Cảnh thu liễm toàn bộ khí tức, từ từ tới gần. Khi tới trước cửa căn phòng kia, hắn thấy hai thị vệ giáp đen, tứ chi đứt lìa nằm thẳng ở lối vào. Nhìn vào bên trong, ở góc tường có một cái rương màu đen đang mở ra, một cái kệ không phải bằng sắt cũng không phải bằng gỗ, bên trên có bày một số chai lọ, và một người đang đưa lưng về phía cửa, cúi đầu lục lọi cái rương.

Người này dường như cảm nhận được ánh mắt của Trần Cảnh, đột nhiên xoay người. Trong nháy mắt ấy, hắn chém ra một vết sáng đỏ như ánh đao, yên lặng mà đột ngột, màu sắc rực tươi như máu.

Thanh kiếm trong tay Trần Cảnh đâm nhanh ra, thân kiếm biến ảo thành ánh sáng màu trắng đâm vào trong ánh sáng đỏ, ánh đỏ lập tức nổ tan như hoa lửa. Người kia cực kì kinh ngạc, đang muốn làm phép lần nữa, thì một vết sáng trắng đã đột nhiên đâm tới cổ họng gã, bàn tay đang bắt quyết của gã lập tức ngừng lại. Thanh kiếm đen kịt đặt ở cổ họng gã, ánh kiếm chiếu rõ gương mặt trắng bệch, trán gã bắt đầu chảy những giọt mồ hôi to như hạt đậu.

Trong bóng tối, Trần Cảnh từ từ đi vào. Hắn từng gặp người này, là một tu sĩ đi cùng với Diệp Thanh Tuyết, Giang Lưu Vân, nhưng tên thì hắn lại không biết.

- Sự tỷ của ta ở đâu.

Trần Cảnh chậm rãi đi đến trước mặt người nọ, ánh kiếm chiếu rọi cái đầu khuyết thiếu một phần của hắn, vô cùng kinh khủng.

Đối phương không lên tiếng, chỉ là sắc mặt càng trắng hơn. Thanh kiếm chỉ vào cổ họng của gã, kiếm khí đã cắt vào da thịt gã, máu tươi rỉ chảy xuống. Trần Cảnh cẩn thận nhìn xem, là màu đỏ.

- Người biết ta không?

Trần Cảnh hỏi.

Đối phương vẫn không trả lời. Trần Cảnh hơi cau mày, từ trong mắt người này, hắn thấy sự khủng hoảng, thầm nghĩ: "Ta đáng sợ như vậy sao? Lẽ nào gã không nhận ra ta?" Rồi hắn nhớ tới trước khi mình vào thành thì thấy toàn bộ binh sĩ giáp đen đều không có thân thể mặt mũi, nhưng sau khi vào lại thấy có mặt mũi, có thể nói chuyện, có tư duy, giống như là một thế giới chân thực.

Hắn thầm nghi hoặc, đồng thời giơ tay lên để nắm chuôi kiếm. Từ trong mắt người kia, hắn thấy được sự sợ hãi càng thêm mãnh liệt, toàn thân đối phương run rẩy.

- Aaaaa....

Tu sĩ đột nhiên hét lớn một tiếng, từ lỗ chân lông toàn thân và thất khiếu toả ra ánh sáng đỏ chói mắt. Gã hoàn toàn không quan tâm tới Mê Thiên Kiếm đang đặt trên cổ họng, phóng luồng sáng đánh về Trần Cảnh.

Trần Cảnh nhẹ nhàng lùi lại, kiếm theo bên người biến ảo thành một vòng xoáy màu trắng trước người hắn. Ánh đỏ vừa vào trong vòng xoáy Mê Thiên Kiếm múa ra, lập tức bị khuấy nát, hoá thành từng điểm từng điểm sáng màu đỏ phiêu tán ra. Trong chớp nhoáng này, cả gian phòng đều

được chiếu sáng. Cũng trong nháy mắt ấy, một vệt sáng trắng lóe lên, cổ họng của đạo nhân kia phun máu tươi như suối vào trong hư không sắp tối đen trở lại.

Trần Cảnh có thể xác định người này không biết mình, hơn nữa rất sợ mình. Hắn suy nghĩ, bỗng nhiên nghĩ tới một đáp án:

- Chẳng lẽ mình thật sự là người của thế giới này, bọn họ thật ra chỉ là thiên ma ngoại vực tùy tâm biến ảo mà thành? Vì thế cho nên bọn họ cũng không biết mình?

Trần Cảnh nhìn thoáng qua gian phòng, cũng không có đồ vật gì đặc biệt, liền xoay người bước ra, truy tìm tiếp tục tìm kiếm Diệp Thanh Tuyết. Thế nhưng hắn chưa đi được bao lâu, phía trước bỗng có người quát:

- Ai đó!?

Trần Cảnh không trả lời, mà đi thẳng tới, gặp một đội thị vệ giáp đen đang lạnh lùng nhìn.

- Hỏi người tại sao không đáp lời?

Một người đi đầu có vẻ mặt lạnh lùng hỏi, ánh đỏ hiện lên trong mắt y, làm cho Trần Cảnh nghĩ đến đôi mắt đỏ của đám kỵ binh giáp đen ngoài thành, chỉ là người trước mặt có thân thể. Dễ dàng nhận thật thấy, y chính là đội trưởng đội thị vệ này.

Trần Cảnh đang muốn trả lời, y lại đột nhiên biến sắc, nhìn vào trong bóng tối mà quát:

- Đuổi theo.

Không đợi Trần Cảnh trả lời, y đã dẫn đầu cất bước về một hướng, nhìn như không nhanh, thế nhưng Trần Cảnh lại phải xuất ra pháp thuật mới có

thể đuổi kịp. Một đường đi tới, rẽ ngang rẽ dọc mấy lần, Trần Cảnh sớm đã không rõ phương hướng, dọc theo đường đi lại không ngừng có người thêm vào trong đội ngũ này. Trần Cảnh suy đoán, bọn họ đang cố ý thu gộp thị vệ rải rác khắp nơi lại.

Trong bóng tối có phần yên tĩnh, ngoại trừ đội trưởng dẫn đầu ra, tuyệt nhiên không người nào lên tiếng.

Đoàn người từ mười mấy người ban đầu tập hợp lại hơn ba mươi người, chỉ có một mình Trần Cảnh không mặc giáp đen. Tuy rằng bọn họ thoát trông đều là người sống, thế nhưng Trần Cảnh lại nghĩ bọn họ là người chết, bởi vì trên thân mỗi người đều có tử khí dày đặc.

Lúc này Trần Cảnh mới phát hiện, chỗ này lại giống một mê cung, chẳng biết đến cùng là lớn bao nhiêu, vô số gian phòng, vô số thông đạo đan xen phức tạp, nhìn thoáng qua đều có kiểu dáng giống nhau.

Cũng không biết đã đi bao lâu, đột nhiên hần nghe thấy tiếng pháp thuật nổ tung, cùng với âm thanh kiếm ngân, sét đánh, quát lớn, niệm chú từ trong bóng tối truyền đến. Trần Cảnh cũng không rõ rốt cuộc là từ hướng nào, hần thầm suy đoán, trong này có một toà pháp trận, bằng không không có khả năng âm thanh lớn như vậy mà mình không thể nhận định được là từ đâu.

Đúng lúc này, lại có mấy người từ trong lối đi khác đi theo đến, xếp phía sau cùng đội ngũ. Trong đó có một người có đôi mắt thanh tú, ánh mắt linh động, thân hình nhỏ nhắn, đúng là Hư Linh, người đã đi vào thành Tuần Quảng trước Trần Cảnh. Nàng đảo mắt nhìn quanh, sau đó bắt gặp ánh mắt Trần Cảnh. Từ trong mắt nàng, Trần Cảnh thấy được vẻ nghi hoặc rồi nhanh chóng chuyển thành kinh ngạc.

Ngay khi Trần Cảnh muốn ra hiệu, nàng đã cúi đầu, im lặng đi theo đội ngũ, không còn ngẩng đầu nhìn sang hần nữa.

Đội trưởng đội thị vệ giáp đen đi ở trước nhất đột nhiên rẽ vào một gian phòng. Gian phòng này không khác gì những gian phòng còn lại. Thế nhưng người dẫn đội đi trước nhất hoàn toàn không dừng lại, bước thẳng đến bức tường tối đen. Bức tường kia chợt dấy lên ngọn sóng như sóng nước. Đội trưởng thị vệ kia biến mất, người phía sau cũng lần lượt làm theo, mà Trần Cảnh kẹp ở giữa đương nhiên theo chân đi vào. Trước mắt hắn chợt sáng lên, là hào quang chói lọi của pháp thuật

Đây là một cái điện rất lớn, trong điện bóng người bay tán loạn, pháp thuật tung hoành.

Hỗn loạn, vô cùng hỗn loạn.

Pháp thuật, ánh lửa, năm màu ngũ hành, kiếm khí, tia chớp, pháp bảo, sát khí, máu tươi hòa trộn vào nhau. Tất cả mọi người dường như đều điên rồi.

- Giết!

Đội trưởng thị vệ giáp đen dẫn đầu lạnh lùng phun ra một chữ, mọi người không nói một lời, yên lặng xông lên.

Diệp Thanh Tuyết ở đây, Giang Lưu Vân ở đây, Thành Hoàng ở đây, ngay cả Tiêu Ngọc Lâu, Ngô Mông tiến vào sau đều ở đây. Số người nhiều nhất tất nhiên là thị vệ giáp đen trong phủ, nhưng đám tu đạo lại không đồng tâm hợp lực tiêu diệt thị vệ giáp đen. Tuy rằng bọn họ đều bị thị vệ giáp đen vây bắt, thế nhưng một khi đụng nhau, lại sẽ công kích lẫn nhau.

Diệp Thanh Tuyết vẫn nổi bật ở trong đám người như trước, lúc này lôi thuật trong tay nàng lại có biến hóa, sấm sét phóng ra từ trong tay nàng giống như có sinh mệnh, không còn là từng tia một, mà lúc như con rắn bạc đang điên cuồng vằn vẹo, lúc lại như một chiếc roi bạc, vừa vung tay, roi bạc bay múa, kẻ khác chỉ cần chạm phải một roi, sẽ lập tức ngã xuống, hóa thành tro bụi.

Trần Cảnh tất nhiên là không xông lên, hắn quay đầu lại nhìn Hư Linh, nhưng không ngờ nàng ta đã mất dạng.

Lại nhìn xung quanh một hồi, hắn phát hiện mỗi người đều xông về phía một cái bàn ở phía Bắc, mà những thị vệ ngăn chặn ở nơi đó thì có pháp lực cao thâm hơn hắn những thị vệ ở ngoài quảng trường. Vì thế, cả đám đều bị vây vào giữa, trong lúc nhất thời cũng không thể tới gần.

Trần Cảnh thấy vậy liền cũng di chuyển tới gần cái bàn kia, muốn nhìn thử trong hộp gỗ trên bàn là cái gì. Trực giác cho hắn biết, bọn họ đều vì vật trong hộp kia mà tới.

Hắn cẩn thận né tránh trận chiến, tựa vào rìa vách tường đi đến gần cái bàn.

Phía trước đang có một người, đỉnh đầu hiện lên một ngọn núi lớn, thế núi hiểm ác đáng sợ. Trần Cảnh vừa nhìn đã nhận ra người này, bởi vì gã chính là người làm khó dễ Trần Cảnh trong phủ Thành Hoàng. Lúc đó có hai người, một người trong đó lão già tóc bạc, người còn lại là một trung niên ngồi ngay dưới lão. Ánh mắt của gã này lúc nào cũng khép hờ, cái gì cũng không thêm quan tâm, lại giống như không để ai vào mắt. Lúc ấy Trần Cảnh chỉ nhìn gã một lần, thế nhưng nhớ rất rõ.

Mỗi cái giơ tay nhắc chân của gã đều mang cho người ta cảm giác đè nén nặng nề. Áp lực vô hình quanh người khiến người vây công khó có thể đến gần, mà gã cũng không có binh khí pháp bảo, chỉ dùng một đôi ống tay áo vung vẩy ra ngoài, phần lớn người chen đẩy vây công bị ống tay áo phát trúng liền tan biến.

Trần Cảnh thu liễm khí tức tránh né gã, nhưng gã đột nhiên cười lạnh một tiếng, chém tay áo về phía Trần Cảnh.

Không gió, lặng ngắt.

Trần Cảnh không cảm nhận được một chút gió nào, nhưng mắt lại như thấy một ngọn núi đè ép về phía mình. Cơ thể hắn giống như bị không khí trói buộc, khó có thể động đậy. Ngay lập tức hắn hiểu rõ vì sao động tác của gã thoát nhìn không nhanh, nhưng những người bị gã công kích kia lại không có sức phản kháng.

Áo bào có viền vàng, tay áo tùy ý phất phơ, nơi tay áo vung qua, không gian tựa như cố định.

Gã cười lạnh, nhìn như là thuận tay vung lên, lại khiến người ta cảm thấy có thể lật ngược một ngọn núi.

Trần Cảnh không biết tên của người này, càng không biết gã có nhận ra mình hay không. Giữa lúc suy nghĩ xoay chuyển thật nhanh, Mê Thiên kiếm đã ở trên tay. Hắn cũng không lấy thần niệm ngự kiếm, mà nắm kiếm trong tay, rót pháp lực vào. Thân kiếm lập tức tuôn ra một luồng hơi nước màu đen, một kiếm đâm ra.

Một kiếm này thoát nhìn giản dị tự nhiên, cảm giác cũng giống như một cái phất tay. Đều là thần linh, đều là rời khỏi thần vực của mình, pháp lực Trần Cảnh lại cao hơn rất nhiều so với người cùng bậc thần vị.

Kiếm đâm ra, như rẽ mặt nước. Dưới phép vọng thần của Trần Cảnh, luồng không khí gần như muốn ngưng kết thành thực thể bị kiếm đâm rách, mà Trần Cảnh thì di chuyển thuận theo thanh kiếm, cả người giống như không có trọng lượng, như một đoạn tua kiếm màu xanh đi theo kiếm mà chuyển động.

Đối phương kinh hãi, bàn tay trong ống tay áo vung về trước người, một đôi ống tay áo rộng thùng thình lại có một cảm giác có thể nuốt chửng vạn vật. Trong mắt gã, một kiếm này của Trần Cảnh bỗng nhiên vỡ tung, giống như gỗ đen đã quá mức mục nát, dưới cơn gió thổi hoá thành từng mảnh bụi đen.

- Hừ...

Ổng tay áo viền vàng đột nhiên mở rộng ra, thôn thiên dung địa, hẳn là gã muốn dưới một tay áo hút hết những hạt bụi đen kia. Mà hạt bụi đen lại như không có chút lực chống cự nào, bị nuốt vào trong ống tay áo, nhưng vào lúc này, gã đột nhiên lui nhanh lại, ống tay áo như vỡ thành từng mảnh một trong phút chốc, kèm theo còn có mưa máu vung vẩy. Vải áo tan vỡ tựa như cánh bướm nhuộm máu chết trong mưa gió.

Trong ống tay áo vỡ nát của gã đã chỉ còn một đoạn trụ lúi, thịt vụn dính trên xương trắng.

- Bạch Ôngggggg...

Tiếng gọi gấp rút, mang theo sự hoảng sợ.

Gã đột nhiên kêu lên một tiếng cực kì lớn như thế, làm cho tất cả mọi người trong đại điện cho dù là đang chiến đấu cũng đều liếc mắt nhìn sang, bởi vì trong tiếng gào thét này của gã tràn đầy sự sợ hãi khi đối diện với cái chết. Nhưng mà khi bọn họ nhìn sang, lại chỉ thấy những điểm đen như tro bụi bay đầy trời.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 54: Màn Đêm Thăm Thẳm

oOo

Bụi mù mịt, như tàn tro bay lên khi trận gió thổi qua đồng lửa, mang theo từng đốm từng đốm hoa lửa, thoát nhìn chỉ thấy tĩnh lặng, không có chút khí tức sinh mệnh nào. Tro bụi tản ra, chỉ còn lại một bộ xương người rơi xuống từ bầu trời.

Bộ xương người vẫn còn dính máu, nhưng không có da thịt.

- Đặng Vũuuuuu!

Một tiếng hét kinh hoàng vang lên trong đại điện, cùng lúc đó, một lão già tóc bạc, tay cầm trượng gỗ đột nhiên xuất hiện trên không trung, quanh người lão bao phủ một tầng khí màu xám như tro, bổ nhào về phía đồng xương trắng đang rơi xuống dưới. Bên trong đại điện chợt nổi lên một cơn gió, theo thân hình lão từ trên cao cuốn xuống dưới.

Trần Cảnh thu kiếm trong nháy mắt, đứng cùng với một số thị vệ giáp đen, nghe thấy lão già tóc bạc kêu tên mới biết thì ra người vừa bị mình giết tên là Đặng Vũ, là một vị Sơn Thần. Còn lão ta chính là Bạch Ông.

Trần Cảnh nhìn Bạch Ông này, lập tức nhớ ra, đây chính là lão già ngồi ở vị trí đầu tiên bên trái trong phủ Thành Hoàng, đã làm khó mình lúc trước.

Nhìn Bạch Ông đánh một trượng xuống, Trần Cảnh lại rất bình tĩnh. Lúc đâm ra một kiếm vừa rồi, hẳn đã có loại cảm giác thực sự hoà làm một với

kiếm, sau đó cả người hăn giống như không có trọng lượng, thuận theo kiếm mà nhẹ bay.

Ngự kiếm lên chín tầng trời, lên Thiên đình, xuống Địa phủ, đến Hoàng tuyền, đây mới là phong thái kiếm tiên. Trong lúc vô tình, hăn lại có thể nhân kiếm hợp nhất, ngự kiếm mà bay.

Trần Cảnh đưa lưng về phía Bạch Ông, hăn không biết Bạch Ông có thể nhận ra mình hay không. Đám thị vệ giáp đen phía trước xông lên, từ trong mắt bọn họ, Trần Cảnh lại thấy được sự kính trọng đối với mình.

Bạch Ông không phải là thần linh, cũng không phải linh hồn. Trần Cảnh đã nhìn ra điều đó ngay khi lão xuất vừa hiện trên không trung.

Trượng gỗ đâm xuống, trong chớp mắt này, một tiếng rít chói tai phát ra giống như vang lên từ trong linh hồn. Trần Cảnh nhú mày, cái đầu đang bị thương lại cảm thấy đau nhói, giống như tuỷ não muốn nhảy ra ngoài.

Hăn vội vàng đóng chặt thính giác, âm thanh biến mất, đau đớn vẫn còn đó, nhưng may mà đã giảm bớt không ít. Quay đầu nhìn lại, những người xông về phía Bạch Ông đều đã hoá thành một đồng áo giáp đen rơi xuống đất, chỉ trong chốc lát đã chất đồng đầy trên mặt đất.

Trần Cảnh giơ kiếm lên, lớp tro bụi hiện ra, cuộn lên trên mặt đất bằng phẳng, lơ lửng giữa những thị vệ giáp đen, lúc bên trái, lúc lại bên phải, kỳ dị khó hiểu, mịt mù lặng ngắt.

Bạch Ông bị bao phủ trong lớp bụi mù, chợt nghe một tiếng thét chói tai cao vút, bất kỳ ai cũng có thể nghe thấy sự sợ hãi trong âm thanh này. Khi tiếng thét cất lên, trong đám bụi xuất hiện một con chim đầu bạc, đang muốn vỗ cánh bay ra khỏi phạm vi tro bụi bao phủ. Mọi người vừa mới nhìn thấy con chim đầu bạc hiện ra, nó đã bị tro bụi cuộn lên nuốt chửng, hoá thành một bộ xương chim máu chảy đầm đìa. Lớp bụi biến mất, bóng kiếm mịt mờ không dấu vết.

Hiển nhiên có rất nhiều người nhìn ra tro bụi là ánh kiếm, ngay lập tức sắc mặt mỗi người mỗi khác. Vẻ mặt của Giang Lưu Vân không đổi, Thành Hoàng hít mắt lại, công tử áo gấm lại siết chặt thanh kiếm trong tay, đồng thời đâm ra một kiếm, lại tựa như từng bông tuyết tung bay, thị vệ giáp đen phía trước chạm phải, chết ngay lập tức. Vừa nhìn, Diệp Thanh Tuyết nhú mày nghi hoặc, rồi lại lập tức giãn đôi mày, trong mắt hiện vẻ vui mừng.

Trần Cảnh trở lại trong đám thị vệ giáp đen trên mặt đất, không ngờ đám thị vệ này lại tự động nhường ra một con đường. Trần Cảnh đi thẳng đến trước cái bàn. Trước bàn có hai thị vệ, trong mắt hiện lên tia sáng đỏ sẫm, thấy Trần Cảnh sang đây, cũng nhường đường sang hai bên.

Trần Cảnh chợt nảy ra một ý, nói:

- Ta canh giữ ở đây, các người ngăn cản, phủ chủ sẽ trở lại ngay.

- Vâng.

Hai người cùng lúc ôm quyền quay lại, dẫn người xông vào đám người trong điện.

Bọn họ nghe lời như vậy, làm cho Trần Cảnh có hơi bất ngờ, thế nhưng ngoài mặt vẫn vô cùng lạnh lùng. Ánh mắt hẩn nhìn chòng chọc cái hộp gỗ đen kia, không kìm được muốn đưa tay mở ra, nhưng bàn tay giơ ra được nửa chừng lại chuyển hướng, bởi vì hẩn thấy trên bàn vẫn còn một quyển sách. Quyển sách đã mở, kiểu chữ cổ xưa, trang sách thoạt nhìn vô cùng cũ kỹ, dường như là dùng một loại tơ lụa đặc biệt nào đó tạo thành.

Trần Cảnh cũng không biết đây là sách gì, thế nhưng có lẽ cũng không phải vật phạm. Hẩn chớp lấy, nhét vào trong ngực. Đúng lúc này, đột nhiên hào quang năm màu loé lên, một cảm giác nguy hiểm chết người dâng lên trong lòng hẩn. Hẩn hoảng hốt, ngay lập tức tung người bay sang một bên, đồng thời kiếm cũng đã ra khỏi vỏ, ánh kiếm vòng quanh thân, cả người giống như một làn tro bụi cuộn lên, hướng nhắm đến chính là cửa đại điện.

Nhưng hào quang năm màu vẫn theo sát hần không rời. Trần Cảnh cảm thấy áp lực vô cùng tận, khiến hần có cảm giác không thở nổi. Lúc còn ở bên ngoài, hần từng nhìn thẳng hào quang năm màu này một lần, rồi hoa mắt chóng mặt không biết bao lâu, mà bây giờ mặc dù không nhìn trực tiếp, nhưng vẫn cảm thấy nguy hiểm mãnh liệt, đây là loại cảm giác một kích chí mạng. Hần không dám dừng lại, xuất ra toàn bộ pháp lực, điều khiển Mê Thiên kiếm, còn dung hợp cùng độn thuật, nhưng cảm giác vô cùng nguy hiểm này lại không nhạt đi chút nào, trái lại càng ngày càng đậm.

Cảm giác này giống như biết rõ phía sau có một người muốn dùng cây búa lớn đập vào óc mình, nhưng làm thế nào cũng không thể tránh khỏi.

Cả người hần đã hóa thành một cơn gió đen mang theo khí tức kỳ dị, cuộn vòng tránh né trong đại điện.

Ngay lúc này, một toà miếu Thành Hoàng hư ảo xuất hiện trước tuyến đường bỏ chạy của Trần Cảnh. Cánh cửa miếu Thành Hoàng mở rộng ra, có thể thấy loáng thoáng một người đang đứng bên trong, chỉ thấy người này vung tay lên, một vệt sáng màu đen cuốn đến. Trần Cảnh lập tức cảm thấy một lực hút khổng lồ. Bị hào quang năm màu truy đuổi, hần vốn đã vô cùng cố sức, bây giờ lại bị người này đánh lén như muốn ngăn cản, hần cảm giác mình phải chết ở đây.

Ý niệm này vừa hiện ra, lại có một tia sét chói lòa đột nhiên đánh xuống, giống như muốn đốt cháy Trần Cảnh thành tro tàn. Ngay lúc ấy, cả người Trần Cảnh như mất khống chế, bị miếu Thành Hoàng nuốt vào.

Sét đánh sấm rền bên trên miếu Thành hoàng hư ảo, miếu Thành Hoàng nứt ra từng tắc một.

- Người dámmmmm!

Trên không trung vang lên tiếng rống giận của Tàn Thành Hoàng.

Một đám tro bụi như dải sáng đen lơ lửng bay ra từ thần miếu, cảm giác nguy hiểm khi bị hào quang năm màu bao phủ cũng đã biến mất. Nhưng ngay lúc này, trong đại điện đột nhiên xuất hiện một luồng khí tức kinh khủng. Từ trên không nhìn lại, chỉ thấy cái hộp đen trên bàn kia đã được Giang Lưu Vân mở ra, bên trong là một cái ấn tử* đen kịt.

(*Ấn tử: con dấu tượng trưng cho quyền lực của vua chúa xưa)

Ấn tử đen kịt này dường như có thể cắn nuốt tất cả ánh sáng trong trời đất. Trên ấn tử có năm ác quỷ dữ tợn, bộ mặt rõ nét. Từ trong ánh mắt của chúng, Trần Cảnh cảm nhận được sự tàn nhẫn, thù hận, điên cuồng, lạnh lùng và độc ác.

Viên ngọc xanh trên đỉnh đầu Giang Lưu Vân biến ảo thành tầng tầng hào quang năm màu, nhưng ngược lại thân người của lão bên dưới hào quang lại không thấy rõ. Trần Cảnh chỉ nhìn thoáng qua, lập tức vội vàng nhắm mắt lại. Trước lúc đó, hắn đã phát hiện, không chỉ mình hắn nhắm mắt, những người khác cũng như vậy. Dưới hào quang này, dường như không ai có sức phản kháng nào, ngay cả Tần Thành Hoàng cũng vậy. Từ trên không vắng vắng tiếng rống giận của Tần Thành Hoàng.

Đến tận lúc này, Giang Lưu Vân mới cho thấy thực lực của lão, chỉ dựa vào viên ngọc xanh kia, đủ để khiến cho người nơi đây váng đầu hoa mắt.

Hào quang năm màu chiếu sáng chói lọi trong đại điện, Giang Lưu Vân trở thành chúa tể duy nhất, không ai dám nhìn thẳng vào lão. Thế nhưng dưới hào quang năm màu này, mặt quỷ trên ấn tử vẫn phát ra khí tức kinh khủng vô cùng dày đặc.

Trần Cảnh đang nhắm mắt tập trung điều tức, bỗng muốn mở mắt ra xem Giang Lưu Vân đang làm gì, thì đột nhiên có sát khí cuộn trào mãnh liệt kéo đến. Sát khí này mạnh hơn không biết bao nhiêu lần so với viên đá đen trong tay Âm Hoài Nhu năm đó, bằng thực lực của Trần Cảnh bây giờ,

cũng có cảm giác toàn thân lạnh lẽo như đang trong hầm băng. Hắn vội vàng mở mắt, đã nghe thấy tiếng kêu của Giang Lưu Vân.

Tập trung nhìn lại, chỉ thấy Giang Lưu Vân đang điên cuồng bay ngược lại, tóc trắng xõa tung, thất khiếu chảy máu, viên ngọc xanh đã bị hấn nằm trên tay. Mà hiện giờ viên ngọc xanh toả ra hào quang chỉ có một bán cầu, phần trước vầng hào quang của viên ngọc xanh là một vùng tối tăm. Trong bóng tối cũng không thấy rõ cái gì cả, Trần Cảnh cũng không biết có phải do hào quang năm màu quá mạnh khiến mắt tạm thời không nhìn rõ hay không.

Bóng tối dày đặc sát khí, ép về phía Giang Lưu Vân. Giang Lưu Vân không ngừng lùi lại. Tất cả mọi người nhanh chóng trốn ra phía sau Giang Lưu Vân, vẻ mặt hoảng sợ nhìn bóng tối kia.

Đúng lúc này, trên không trung vang lên một tiếng niệm chú rõ ràng mà lại khó hiểu:

- Cửu thiên thần tiêu, thiên uy huy hoàng, dĩ niệm dẫn chi.

Diệp Thanh Tuyết lơ lửng bên cạnh Giang Lưu Vân, tay cầm cây trâm gỗ màu tím, ngón tay chỉ thẳng chín tầng trời. Cùng với âm thanh vang lên, trên bầu trời xuất hiện một luồng sáng trắng. Mọi người chột ngắc đầu lên, mới nhận ra đại diện này đã biến mất từ lúc nào chẳng hay, toàn bộ thế giới dường như chỉ có hào quang năm màu rực rỡ.

Trên bầu trời, một tia chớp xoay chuyển trong bóng tối, như một con rồng cuộn mình xuyên phá bầu trời, rồi lao xuống nhanh tựa thanh kiếm sắc bén, mang theo thiên uy chói lọi đánh thẳng xuống. Ngay lúc này, đột nhiên Giang Lưu Vân bay vọt lên cao, tay cầm viên ngọc xanh, phá vỡ bóng tối, từ phía dưới nhìn lên lại giống như ngọn đèn năm màu chỉ đường duy nhất trong trời đất. Trong nháy mắt Giang Lưu Vân bay lên không trung, những

người khác cũng theo sát lưng lão bay lên chín tầng trời tối tăm, cứ như rất sợ hãi bản thân bị vùi lấp trong bóng tối.

Trong khoảnh khắc, chỉ có duy nhất một tia sét đánh xuống từ trên chín tầng trời, xua tan bóng tối vô tận. Dưới ánh sáng chói lòa ấy, người ta nhìn thấy mái tóc đen của Diệp Thanh Tuyết tung bay, ánh mắt trong suốt như ánh chớp.

Trần Cảnh rất giận Giang Lưu Vân, giơ thẳng kiếm lên, nhào người tới, đâm ra một kiếm.

Sát khí trong bóng tối càng thêm dày đặc, mà sắc mặt Diệp Thanh Tuyết dưới ánh chớp lập loè dường như lại càng thêm trắng. Ánh chớp cùng với Diệp Thanh Tuyết đã trở thành ánh sáng duy nhất lúc này. Trần Cảnh không rõ tại sao vừa rồi vẫn còn ở đại điện, thế mà đột nhiên hiện tại lại thành một vùng tối tăm, không thấy được gì.

Sét đánh từ chín tầng trời!

Bóng tối cắn nuốt!

Mê Thiên kiếm điên cuồng đâm ra.

Khoảnh khắc sét đánh xuống, sắc mặt Diệp Thanh Tuyết trắng bệch. Trong nháy mắt bóng tối tan ra, một tướng quân mặc giáp đen, cưỡi một con ngựa toàn thân bốc lên lửa đỏ, tay cầm cây trọng kích đen thẫm đâm thẳng vào ngực Diệp Thanh Tuyết.

"Choengggg..."

Mê Thiên kiếm như kỳ tích đâm trúng vào mũi kích, chặn nó lại. Ánh chớp lóe lên, cả người lẫn ngựa tướng quân mặc giáp đen đều bị sấm sét bao quanh.

Trần Cảnh bay ngược ra, trong ngực đau nhói, phun ra một ngụm máu tươi, toàn thân lạnh buốt, trong phút chốc ý thức có cảm giác muốn vỡ vụn ra. Ánh chớp tắt, bóng tối bao phủ. Trần Cảnh cố nén đau đớn trong thần hồn, cố gắng điều động pháp lực, lại phát hiện pháp lực trong cơ thể đông cứng, không thể vận chuyển. Thân thể hẫng như một mảnh gỗ theo sóng nổi trôi, không thể tự mình điều khiển trong cơn thủy triều tăm tối.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 55: Ai Múa Roi Sét Dưới Vực Sâu

oOo

Ngay khi Trần Cảnh cho rằng mình sẽ ngủ mê trong bóng tối, thì hắn đã phát hiện thân thể mình đột nhiên bị ai đó ôm lấy, mùi hương dịu nhẹ vương vấn nơi chóp mũi. Trong bóng tối, Trần Cảnh chỉ cảm thấy mình không ngừng bay lên cao. Nhưng mới không bao lâu, phía sau lại có sát khí cuốn sạch tất cả mà đến.

Một ánh chớp xuất hiện, xua tan bóng tối.

Trần Cảnh ngẩng đầu, mới phát hiện gương mặt của Diệp Thanh Tuyết gần trong gang tấc. Dưới ánh chớp, ngay cả lông mi của nàng cũng có thể nhìn thấy vô cùng rõ ràng. Mái tóc đen của nàng rủ xuống mặt Trần Cảnh như cơn gió nhẹ thổi lướt qua. Trần Cảnh không nghe thấy Diệp Thanh Tuyết niệm chú nữa, thậm chí không cả bắt pháp quyết, nhưng vẫn có một tia sét như tự sinh ra từ hư không. Trần Cảnh không khỏi thầm cảm thán thiên tư vô song của sư tỷ hắn.

Chỗ tia sét đánh xuống, hiện lên thân ảnh tên tướng quân mang trường kích màu đen kia bị bao phủ trong ánh chớp lập loè. Khoảng cách gần như vậy, nhưng gã chỉ hơi dừng lại một chút thì đã ngay lập tức đâm tới một kích, sát khí nồng đậm khiến cho người ta như muốn nghẹt thở.

Ánh chớp tắt đi, đêm tối lại bao phủ, chỉ còn ánh sáng nhàn nhạt từ trên người Diệp Thanh Tuyết. Nàng đang bay vút lên trời cao, thân thể sau vài

lần chớp loé đã thoát khỏi tầm tấn công của trường kích. Nhưng mà, mỗi khi Diệp Thanh Tuyết độn một lần, lại phải thi triển một lần lôi thuật. Dưới ánh chớp, tên tướng quân giáp đen cầm kích kia cũng đã cách sau lưng Diệp Thanh Tuyết không xa, tốc độ cực nhanh, dường như còn nhanh hơn nửa phần so với thuật độn lôi của Diệp Thanh Tuyết.

Sét đánh xuống, thân thể tướng quân kia hơi dừng lại, Diệp Thanh Tuyết thì độn bay đi.

Bầu trời không ánh sao, giống như đây là vực sâu không đáy, tít phía trên cao mới có thể nhìn thấy một chút ánh sáng năm màu.

Có đôi khi, bóng tối sẽ khiến cho người ta quên đi thời gian và không gian, khiến cho tất cả vụn vẹo.

Cũng may, cách mỗi một đoạn thời gian sẽ có ánh chớp loé lên trước mặt Trần Cảnh. Vì vậy, hắn mới có thể biết rõ tên tướng quân giáp đen phía sau đang lặng lẽ đến gần.

Viên ngọc xanh kia của Giang Lưu Vân khiến cho Trần Cảnh hiểu được sự lợi hại của pháp bảo. Hắn chưa từng nghĩ đến trên thế gian này còn có pháp bảo thần kỳ như vậy.

Ánh sáng năm màu bùng lên loá mắt, bất kể pháp lực mạnh ra sao cũng không thể chống lại. Hắn thậm chí có cảm giác như không thể nào ngăn cản. Ngay cả Tần Thành Hoàng, vị thần bậc cao có hai mươi vạn con dân thờ cúng, cũng không thể chống lại. Từ đó có thể thấy được sự đáng sợ của viên ngọc xanh.

Thế nhưng, viên ngọc xanh kia lại không cách nào chống lại tên tướng quân giáp đen không biết xuất hiện từ đâu trong bóng tối kia. Chỉ một lần tấn công, Giang Lưu Vân đã trọng thương. Có lẽ chỗ lợi hại của viên ngọc xanh là ở mê hoặc tâm thần, chứ không phải linh bảo phòng ngự. Nhưng mà, việc tướng quân giáp đen không bị mê hoặc tâm thần cũng đủ để thấy

sự cường đại của gã. Giang Lưu Vân thừa cơ chạy trốn khi chiêu Cửu Thiên Thần Lô của Diệp Thanh Tuyết tấn công tướng quân giáp đen, những người khác tất nhiên cũng không dám ở lại.

Nhưng dưới công kích này của tướng quân giáp đen, Diệp Thanh Tuyết lại vẫn sống sót, còn cứu được Trần Cảnh.

Pháp lực của nàng cũng không phải cao nhất trong đám người này, không bằng Giang Lưu Vân, không bằng Tần Thành Hoàng, cũng không có trọng bảo, pháp môn tu luyện chỉ là phép luyện khí của Thiên La môn, không sánh được phép trường sinh chính tông của Côn Lôn - ngọn nguồn của đạo môn trong thiên hạ, chưa kể rất nhiều môn phái đều có pháp thuật gần giống như "Cửu Tiêu Thần Nguyên Ngự Lô quyết" nàng luyện. Đây cũng chính là chỗ hơn người của Diệp Thanh Tuyết.

Trần Cảnh không tìm được nghĩ đến những hình ảnh kia, không biết đó là trong mộng ảo hay vẫn là trong thế giới thực. Lúc đó, khi Trần Cảnh từ trên cao lao vào thành Tần Quảng thì thấy nó như một cái vực sâu không đáy. Nếu tất cả là sự thực thì không biết Thần Nữ Vu sơn vẫn luôn đứng trên đầu tường nhìn xuống có thấy một người mặc đồ trắng, ôm theo một người mà bay độn thẳng lên trên hay không? Chắc là không nhìn thấy rồi, nếu như đây là đang bay lên phía đầu tường thì sao Trần Cảnh lại không nhìn thấy đỉnh tường cơ chứ? Trên bầu trời tối đen sâu thăm thẳm, duy chỉ thấy có một ngọn đèn lập lòe như có thể tắt bất cứ lúc nào.

"Không ra được, không ra được..."

Trong đầu Trần Cảnh đột nhiên nảy sinh ra ý nghĩ như vậy, mơ hồ suy đoán ra bọn họ vào bằng cách nào.

Hắn nhìn xuống dưới, chỉ thấy sâu không thấy đáy, đen kịt như vô tận.

"Sư tỷ..." Trần Cảnh muốn mở miệng kêu một tiếng, nhưng phát hiện cổ họng mình cứng đờ, cũng không biết là do thương thế quá nặng hay là máu

chặn cuống họng. Ngay cả chính hân cũng chỉ nghe được tiếng khàn khàn.

Một ánh chớp lập loè xuất hiện, chiếu sáng một vùng không gian nhỏ hẹp. Trần Cảnh nhìn thấy trán Diệp Thanh Tuyết đã có mồ hôi. Nháy mắt khi tia sét đánh xuống, mũi kích của tướng quân giáp đen đã đâm đến bên cạnh Diệp Thanh Tuyết. Một sợi tóc đen bị lưỡi kích xẹt qua, rơi vào bóng tối vô tận.

Trong ấn tượng của Trần Cảnh, chưa từng thấy Diệp Thanh Tuyết bối rối như vậy. Cho dù là lần suýt nữa phải chết ở Tú Xuân loan, nàng vẫn mang vẻ bình thản.

Đúng lúc này, hân cảm thấy mình đã hồi phục một chút, pháp lực trong cơ thể đang từ từ chuyển động, giống như là dòng sông dần dần tan băng sau mùa xuân. Trần Cảnh thầm mừng rỡ, lập tức tập trung điều tức, khai thông vận chuyển pháp lực.

Chu thiên tuần hoàn, sắc phù vốn đã bị luồng sát khí của tướng quân giáp đen kia làm cho đóng băng, bây giờ đã tan ra. Tập trung tinh thần điều tức, hân lập tức phát hiện phần giữa lưng được Diệp Thanh Tuyết đỡ lấy, có một luồng khí ấm nóng từ từ thâm nhập vào trong cơ thể.

Khi Trần Cảnh mở mắt ra một lần nữa, Diệp Thanh Tuyết đã không còn tiếp tục trốn tránh, mà cuốn lấy tướng quân giáp đen. Trong tay nàng vung vẩy một cây roi sét. Đó không phải vật thật, mà là sau khi pháp thuật đạt tới mức tinh diệu, có thể biến hư thành thật, làm cho pháp thuật vô hình ngưng tụ thành thực thể. Từ điều này có thể thấy được, Diệp Thanh Tuyết sử dụng lôi pháp đã đến một trình độ đáng sợ. Nếu không phải pháp lực bản thân nàng chỉ là luyện khí hoá thần, e rằng người sợ hãi phải là tướng quân giáp đen. Nhưng hiện giờ nàng cũng chỉ có thể gian nan né tránh, còn may thuật độn lôi đã tới trình độ theo bước mà ra, không cần lộ trước chút tín hiệu nào.

Chỉ có điều, không hiểu vì sao, bất kể là trước đó hay là hiện tại, Diệp Thanh Tuyết cũng không thể trốn ra xa. Ở bên ngoài, một lần độn có thể khiến người biến mất không tăm tích, nhưng trong không gian bóng tối này, khoảng cách như bị giới hạn rất ngắn. Nàng chỉ có thể tránh né trường kích, mỗi lần vung roi sét trong tay cũng chỉ khiến gã tướng quân hơi dừng lại một chút, dường như hoàn toàn không cách nào làm gã bị thương.

Mỗi bước là một độn, chân đạp bụi trần, áo trắng tung bay, roi sét trong tay không ngừng lóe sáng, Diệp Thanh Tuyết như tiên tử không nhiễm khói lửa nhân gian, nhẩy múa giữa trời.

Đột nhiên, một giọng nói vọng ra từ bầu trời đen kịt:

- Phá huyễn...

Theo tiếng nói vang lên, hào quang năm màu chiếu xuống từ trên cao. Trong thế giới toàn màu đen này, nó mang một loại vẻ đẹp lạ thường. Trần Cảnh suýt nữa cho rằng thứ ánh sáng rơi xuống xua tan bóng tối này là thực chất.

Thuật độn lôi của Diệp Thanh Tuyết đã đến tình trạng không cần biểu hiện ra bên ngoài. Dưới ánh sáng năm màu chiếu rọi, nàng mang theo Trần Cảnh bay thẳng lên, bỗng bồng bênh như tiên.

Trần Cảnh chỉ nhìn thấy ánh sáng năm màu như mặt trời, hoàn toàn không nhìn rõ những người khác. Trong ánh sáng ấy, tốc độ của Diệp Thanh Tuyết dường như chợt tăng nhanh, không còn cảm thấy bị kéo lại. Thế nhưng, tốc độ tướng quân giáp đen phía sau cũng không kém chút nào.

Tướng quân giáp đen ngồi trên một bộ xương ngựa cũng màu đen, mắt ngựa đỏ như phóng ra lửa. Ngoại trừ áo giáp đen ra, Trần Cảnh cứ cảm giác như vị tướng quân này là hư ảo. Mặc dù vậy, hẳn lại cảm nhận được một loại cảm giác giống như từ cái ấn tử có khắc đầu quỷ trong đại điện kia.

Ánh sáng năm màu càng ngày càng mạnh, trong mắt Trần Cảnh đã không còn chút bóng tối nào. Trên trời dưới đất đã ngập tràn thứ ánh sáng ấy. Hắn không biết vì sao người khác không nhận ra mình đã đến, cũng không biết mình đang trông thế nào ở trong mắt người khác. Hắn nghĩ thầm, có lẽ lên tiếng thì bọn họ cũng không nghe được. Hắn hô khẽ lên một tiếng:

- Sư tỷ!

Quả nhiên nàng nghi ngờ nhìn một cái, nhưng không trả lời.

Đột nhiên, thân thể Trần Cảnh văng ra ngoài, đồng thời nghe được tiếng của Diệp Thanh Tuyết:

- Đi!

Trần Cảnh không hiểu lý do, bay lên nhìn Diệp Thanh Tuyết, Diệp Thanh Tuyết đã biến mất ở chỗ ánh sáng năm màu mạnh nhất, mà gã tướng quân giáp đen cũng đuổi sát theo. Đúng lúc này, từ phía trên đỉnh đầu hắn có những điểm sáng lạnh rơi xuống, tựa những bông tuyết tung bay, trong phút chốc đã như trời đông giá rét.

Hắn cả kinh trong lòng, nhưng nháy mắt đã nghĩ đến công tử mặc áo gấm, trong những người này chỉ có y mới có kiếm thuật như vậy.

Hít sâu một hơi, thân thể nhẹ bay, kiếm trong tay như một đóa hoa sen màu đen nở rộ, chặn lại những điểm sáng lạnh lẽo này. Nhưng vào lúc này, một cây trường thương đâm thẳng đến, đơn giản và im lặng. Trong ánh sáng năm màu, tất cả phản ứng của Trần Cảnh dường như cũng chậm hơn rất nhiều, cây thương đến sát bên cạnh hắn mới nhận ra.

Là Tiêu Ngọc Lâu.

Thân thể Trần Cảnh rơi xuống thẳng tắp vực sâu đen kịt không thấy đáy. Kiếm trong tay hắt từ bên dưới hướng lên trên đẩy mũi thương nọ. Đâm kiếm ra, Trần Cảnh mới phát hiện, trên Mê Thiên kiếm lại phủ đầy vết rạn.

Hắn kinh hãi, nghĩ lại vừa rồi thì đã hiểu, nhất định là một kiếm cản trường kích của tướng quân giáp đen lúc trước đã làm cho kiếm xuất hiện vết rạn.

Trần Cảnh vội rút kiếm về, cây thương tức thì thuận thế đâm lên. Trần Cảnh không dám dùng Mê Thiên kiếm va chạm với thương, muốn bỏ chạy, tiếc rằng dưới ánh sáng năm màu, tất cả thuật ẩn đòn thuật đều vô hiệu. May mà hắn nhân kiếm hợp nhất, ngự kiếm như ngự thân, trong khoảng khắc thương đến sát người, hắn gắng gượng tránh đi chỗ yếu hại ở ngực, một thương kia đâm vào lưng.

Đúng lúc này, hào quang năm màu đột nhiên yếu đi, giống như mặt trời bị mây che khuất. Hắn vội vàng nhìn lại, hào quang năm màu vậy mà phát ra từ một toà miếu Thành Hoàng thật to, lúc này nó trông giống như một ngọn đèn trong miếu. Trong lòng hắn bỗng nhiên nghĩ đến Diệp Thanh Tuyết ném mình ra, chắc chắn là đã phát hiện chỗ ánh sáng mạnh nhất là ở miếu Thành Hoàng. Nàng không muốn mình rơi trong đó, cho nên mới làm thế.

Ánh sáng năm màu giảm bớt, trong lúc Trần Cảnh bay lượn, hắn đã nhìn thấy mình bị vây trên khoảng không thành Tần Quảng, bốn phía trên tường thành đều có người đứng.

Một vệt ánh sáng vàng kim nóng cháy đánh xuống từ trên không, là một chiếc cự cự phủ màu vàng.

Sơn Thần Ngô Mông của Ngô Mông sơn!

Rơi!

Trần Cảnh hạ xuống dưới, muốn từ một phía khác bay ra bên ngoài thành.

Thế nhưng một công tử mặc áo gấm xuất hiện ở nơi đó như ảo ảnh, đâm ra một kiếm, ánh kiếm tung hoành, hơi lạnh dày đặc.

Trần Cảnh tránh né lần nữa, lại muốn từ hướng khác xông lên tường thành.

Thương của Tiêu Ngọc Lâu đã đâm đến, thế thương đơn giản, lại mang khí thế muốn đâm rách trời đất.

Chiếc phủ vàng kim của Ngô Mông lại đến, ánh vàng như ráng chiều tán loạn, nhưng lại mang đến nguy hiểm chí mạng.

Trần Cảnh còn một hơi thở giấu trong ngực, mở miệng hô to, ngay cả chính hắn cũng thấy âm thanh mình nói ra thật xa lạ.

"Vì sao không cho ta ra bên ngoài thành, vì sao không cho ta ra ngoài? Vì sao?" Trần Cảnh hét lớn trong lòng.

Nếu lại rơi vào trong thành thì sẽ như thế nào đây, là từ trong giấc mộng tỉnh dậy, thấy mình vẫn nằm ở trên giường, vẫn là ca ca của U U hay sao? Hắn không dám nghĩ tiếp, hắn muốn ra khỏi thành, muốn rời khỏi thế giới này và đi xem thế giới bên ngoài có chân thực hay không. Nhưng bọn họ lại liên tục ngăn cản mình, không cho mình lên thành, không để mình có cơ hội rời khỏi nơi đây đi tìm Hồng đại hiệp cùng trở về Tú Xuân loan.

"Bên ngoài còn rất nhiều việc chờ ta làm, ta không thể chết ở đây."

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 56: Xin Cho Ta Mãi Chìm Trong Mơ

oOo

Trong lòng Trần Cảnh trào dâng nổi thù hận và không cam tâm. Hắn hét lớn một tiếng, rút pháp lực vào trong kiếm, trong chớp mắt thân thể dường như đã tan biến, hắn chỉ còn biết đến thanh kiếm trong tay.

Lướt nhẹ, nặng trĩu.

Hai loại cảm giác hoàn toàn khác nhau xuất hiện trên cùng một thanh kiếm. Trong phút chốc, một kiếm hoá thành hai, hai hoá thành ba, ba hoá thành vô số, vô vàn ánh kiếm hoá thành một vùng sương mù dày đặc. Chỉ trong khoảng khắc, hắn đã tập kích ngược lại ba người kia. Sương mù này cũng không phải ảo ảnh, mà là mỗi kiếm đâm ra quá nhanh khiến người ta cảm giác như là nghìn vạn thanh kiếm tấn công cùng một lúc.

"Choeng choeng..."

Tiếng sắt thép va vào nhau vang lên không dứt. Ngô Mông, Tiêu Ngọc Lâu và công tử mặc áo gấm đều cảm thấy rùng mình. Pháp lực đi theo kiếm này cũng không khiến bọn họ cảm thấy đáng sợ, thế nhưng tốc độ của nó lại làm bọn họ phải cố sức và kinh hãi.

Từng kiếm từng kiếm bay ra như vốn nó đã ở sẵn đó, mơ hồ quỷ dị.

Trong thế giới này, nếu phân loại rõ các phương pháp tu hành hộ thân thì có thể chia thành pháp tu, thuật tu và võ tu. Ba người bọn họ đều là võ tu,

ngay cả Trần Cảnh hiện tại cũng có thể xem như là võ tu. Mà ba người đều vô cùng kiêu ngạo, tự đánh giá bản thân cực cao, chưa bao giờ từng nghĩ rằng sẽ có ngày bị một thanh kiếm của người khác bức bách đến chỉ có thể cố gắng chống đỡ. Trong mắt bọn họ, những ánh kiếm này giống như được sinh ra từ hư không, vừa nhìn thấy thì đã ở ngay trước mắt, đến vô ảnh đi vô tung.

Nhưng ngay khi màn sương mù đen kia dày đặc nhất, đột nhiên vang lên tiếng sắt thép vỡ vụn, theo sau đó là sương tan dần. Trong tay Trần Cảnh trống không, trước mặt hẵn là một vùng sương mù đen nhàn nhạt với từng mảnh kiếm vỡ trôi nổi tán loạn bên trong. Trần Cảnh lại rơi vào bóng tối trong thành Tần Quảng, mang theo cả làn sương mù ấy.

- Một ma vật thật là lợi hại, kiếm thuật lại cao minh đến thế.

Ở trên tường thành, Ngô Mông khó tin nói.

Công tử áo gấm tra kiếm vào vỏ rồi nhìn vào trong thành.

Tiêu Ngọc Lâu cười khẽ, nói:

- Ha ha, ma vật sao, hẵn phải gọi là oán hồn chứ?

Ngay lúc này, trong ngôi miếu Thành Hoàng được ngưng đọng lại từ không khí, một tia sét loé ra, đánh thẳng vào trong tòa thành sâu như vực thẳm rồi biến mất trong nháy mắt. Một lúc thật lâu sau, tường thành tối đen loé lên ánh chớp, trên đó đã có thêm một người.

Tóc đen vấn cao, thâm tím cài nghiêng, áo trắng như ánh chớp. Trong cõi trời đất âm u này, nàng trở nên vô cùng nổi bật.

Có lẽ đối với những người đứng trên tường thành thì thời gian quá ngắn, thế nhưng với pháp lực của Diệp Thanh Tuyết cộng với thuật độn lôi, nếu

như cố hết sức thì ít nhất cũng độn được hơn ngàn dặm trong khoảng thời gian này.

Trên tường thành cũng không có nhiều người, tất cả đều nhìn Diệp Thanh Tuyết. Tuy rằng, dung mạo bên ngoài hay là lời ăn tiếng nói ngày thường của Diệp Thanh Tuyết cũng không giống như loại người đáng sợ gì, thế nhưng lúc này, bọn họ đều cảm nhận được một loại sát khí sắc bén từ trên người nàng.

Không ai nói gì, chỉ có miếu Thành Hoàng đang đóng thật chặt trên bầu trời là mơ hồ hiện ra ánh sáng năm màu.

- Thiên La môn của ta tuy rằng không phải là danh môn đại phái, nhưng cũng không dễ bắt nạt, các người cho rằng Diệp Thanh Tuyết ta không thể giết thần diệt linh sao?

Diệp Thanh Tuyết đột nhiên lạnh nhạt nói. Nàng nhìn vào bóng tối vô tận bên trong thành, giống như là lăm bấp, nhưng lại toả ra một luồng sát khí lạnh lẽo.

- Diệp tiên tử, đây là ý gì?

Công tử mặc áo gấm nhú mày nói.

Những người khác cũng nhìn Diệp Thanh Tuyết.

- Thiên La môn của ta lập phái hơn ba trăm năm, mặc dù không sánh bằng Côn Lôn tiên tông cường thịnh vạn năm, nhưng cũng nhất quyết không cho bất cứ kẻ nào ức hiếp đệ tử trong môn, ít nhất là không được phép làm vậy ở trước mặt Diệp Thanh Tuyết ta, cho dù kẻ đó là thần linh.

Diệp Thanh Tuyết vẫn không nhìn bất cứ kẻ nào, chỉ lẳng lặng đứng ở trên tường thành tối đen đầy gió lạnh.

- Ha ha, Diệp tiên tử nói đùa rồi, làm sao chúng ta có thể làm vậy với người của quý phái!

Công tử áo gấm cười, dáng vẻ ung dung.

- Người vừa bị người ép phải rơi vào bên trong thành chính là sư đệ của ta.

Diệp Thanh Tuyết nhìn cũng không thèm nhìn y, lạnh nhạt nói.

Lúc này, Tiêu Ngọc Lâu đột nhiên cười nói:

- E rằng Diệp tiên tử lầm rồi, người vừa rồi là cùng một bọn với đám thị vệ giáp đen bên trong thành, cũng không có gương mặt, mặc dù hẳn sử dụng kiếm nhưng ánh kiếm cũng có màu đen, làm sao có thể là sư đệ của tiên tử đây?

- Đúng vậy, Diệp tiên tử, đó chẳng qua là một vong hồn mà thôi, một vong hồn có hơi lợi hại, nếu như để nó rời khỏi nơi này, nhất định nó sẽ trở thành đại ma làm hại thế nhân.

Ngô Mông cũng lớn tiếng nói.

- Vong hồn? Ma? Đó là sư đệ của ta, cho dù thay đổi như thế nào ta cũng có thể nhận ra. Cảm giác trong kiếm pháp đó, trên đời này ngoại trừ sư đệ Trần Cảnh của ta ra, không kẻ nào có được.

Diệp Thanh Tuyết vừa nói xong, Tần Hộ ở xa xa cũng đột nhiên nói:

- Ha ha, cho dù hẳn là sư đệ của Diệp tiên tử thì sao? Giang đạo trường ở đây, từ khi nào mà đến lượt người nói chuyện?

Diệp Thanh Tuyết hơi quay đầu lại, nhưng chỉ nhàn nhạt liếc nhìn. Nàng vừa nhìn vào bóng tối bên trong thành vừa nói:

- Tuy rằng người là thần linh, nhưng nếu ta muốn lấy mạng người thì cũng chỉ là chớp mắt trở bàn tay.

Nàng cũng không nhìn gương mặt tái mét của Tần Hộ, lại tiếp tục nói:

- Người nói không tới lượt ta nói, vậy ta hỏi người, nếu ta là chương môn Thiên La môn thì có tư cách này chăng?

Nàng nói nhẹ như không, nhưng lại khiến những người còn sống sót ở trên tường thành cảm thấy rùng mình. Giang Lưu Vân vẫn ở đây, hơn nữa ai cũng biết viên ngọc trong tay lão mạnh đến thần linh cũng phải tránh lui, nhưng không ngờ Diệp Thanh Tuyết lại dám nói như vậy.

Trong lúc nhất thời, tâm tư mỗi người mỗi khác. Trên tường thành, gió lạnh thổi từng cơn, thổi bay mái tóc đen cùng vạt áo trắng của Diệp Thanh Tuyết, khiến nàng có cảm giác lẻ loi và cách biệt hoàn toàn với thế gian. Mà trên đỉnh đầu của nàng, từng tia sét nhỏ hiện lên, hợp thành một tấm lôi phù (bùa sét), khí tức huỷ diệt từ trong loại lôi phù này làm lòng người chấn động. Giữa bầu trời, vẫn lơ lửng ngôi miếu Thành Hoàng gần như ngưng đọng thành thực chất, mơ hồ phát ra ánh sáng năm màu.

Tất cả những điều này, Trần Cảnh không thể thấy được, bởi vì hắn lại đang nằm trên giường trong căn nhà gỗ.

Hắn tất nhiên không biết những chuyện phát sinh sau này ở trên tường thành, càng không biết Diệp Thanh Tuyết đã đi ra từ trong miếu Thành Hoàng, lại lao vào trong bóng đêm tìm hắn, nếu không thì hiện giờ hắn đã không cần lo lắng cho sự an nguy của nàng. Tình hình lúc đó, ai cũng nhìn ra được, Diệp Thanh Tuyết căn bản không biết ánh sáng năm màu là phát ra từ trong miếu Thành Hoàng, mà đám người kia cũng chỉ quan tâm tới việc có dẫn dụ được tướng quân giáp đen vào bên trong miếu Thành Hoàng hay không. Vì thế, mãi tới khi sắp tiến vào miếu Thành Hoàng, nhận ra ánh sáng năm màu đó là từ đâu thì Diệp Thanh Tuyết mới vội ném hắn ra ngoài.

Trần Cảnh luôn luôn có cảm giác Giang Lưu Vân dừng dừng vô tình. Trong lúc Diệp Thanh Tuyết dùng Cửu Thiên Thần Lô chặn tướng quân giáp đen kia, Giang Lưu Vân lại bay lên không trung mà chạy. Điều đó càng làm cho Trần Cảnh nhận ra sự tuyệt tình của lão, trong mắt lão chỉ có bản thân, hoặc có thể nói là đã nhập ma, hoặc chính là cảnh giới thái thượng vong tình trong truyền thuyết.

Trần Cảnh rơi trở về trong bóng tối. Hắn không biết mình đã rơi xuống bao lâu, thậm chí cảm giác mình đã rơi suốt mấy năm rồi mà vẫn không thấy đáy. Trong màn đêm đen kịt ấy, không gian hay thời gian đều không phân rõ, phép vọng thần cũng hoàn toàn không có tác dụng.

Đến lúc tỉnh lại, hắn quả nhiên đã ở trên giường. Cũng không có gì bất ngờ, thiếu nữ gọi là U U kia đang ngồi bên cạnh giường. Nàng vẫn gọi Trần Cảnh là ca ca như trước kia, cũng ân cần như cũ, khiến Trần Cảnh không nhận ra sơ hở hay chút giả tạo nào. Hoặc có lẽ là nhiều sơ hở lắm, thế nhưng chỉ một câu nói đầu tiên của nàng đã khiến Trần Cảnh bối rối.

"Bọn chúng đều là thiên ma, biến hoá theo lòng người, khi tâm ma sinh ra thì bọn chúng xuất hiện."

Toàn bộ thế giới này đều rất chân thực, bầu trời, mặt đất, núi sông, tất cả mọi thứ không hề có cảm giác gì là ảo ảnh. Thế nhưng, suy nghĩ cùng kí ức của bản thân nói cho hắn biết, đây là một thế giới giả. Thân thể từ lúc còn nhỏ đến khi trưởng thành, vết thương trên người, con người và sự việc trong trí nhớ đều chứng minh mọi thứ trước kia đều là thật.

- Ca, kiếm của huynh đã vỡ nát rồi.

Trần Cảnh đang ngồi trên giường cũng không đứng dậy, chỉ ngơ ngác nhìn lên, giống như muốn nhìn ra biến đổi của trời đất từ cái trần nhà trải qua không biết bao nhiêu mưa gió kia. U U ngồi bên giường, cạnh đó còn

có một cái bàn gỗ, trên bàn gỗ đặt một thanh kiếm đã vỡ nát thành mảnh nhỏ.

Trần Cảnh nhớ rõ thanh kiếm này đã vỡ vụn, bây giờ lại được đặt cùng một chỗ, có thể nói là đã dính lại với nhau. Mà thứ có thể khiến cho các mảnh kiếm nhỏ không tán loạn chính là kiếm sát.

Kiếm sát vẫn còn đó, chỉ là thừa thớt đi rất nhiều, hơn nữa linh khí trên thân kiếm cũng âm đạm.

- Sau này lão kiếm khách trở về, nhìn thấy thanh kiếm này đã vỡ nát thì làm sao bây giờ?

U U nói tiếp.

Trần Cảnh rốt cuộc khôi phục lại tinh thần, lão kiếm khách này ngay cả bản thân Trần Cảnh cũng thấy thần bí, ấy vậy mà U U lại biết.

- Lão kiếm khách là ai?

Trần Cảnh giả vờ nói như không có chuyện gì.

- Ca, huynh quên lão kiếm khách rồi sao, là ông ấy dạy kiếm pháp cho huynh, cũng truyền thuật ngự kiếm cho huynh nữa mà.

U U nghiêm túc nói.

Trần Cảnh nhắm mắt lại, cũng không nói gì thêm, bởi hắn không biết nói như thế nào. Nếu như nói thuật ngự kiếm là học từ núi Thiên La, nàng lại sẽ nói đó là ác mộng từ tâm ma. Đến bây giờ, Trần Cảnh đã có thể xác định, trí nhớ trước kia của mình đều đã bị bóp méo ở chỗ này. Ở nơi này cũng xảy ra rất nhiều chuyện, tuy rất giống thật nhưng vẫn là giả.

Thời gian trôi qua, không ngờ Trần Cảnh đã ở nơi này được mấy tháng rồi.

Dưỡng thương, dưỡng thần, dưỡng kiếm luyện cương.

Mặc dù hắc đã nán lại chỗ này lâu như vậy, thế nhưng hắc càng ngày càng nhận ra, hiện giờ ở thế giới này tràn ngập tử khí. Cho dù là mây trắng trên bầu trời hay là chim bay trong rừng cũng đều mang tử khí.

Hắc cũng không biết đó là vì trong lòng mình nhận định thế giới này là cõi âm nên mới có cảm giác này, hay là nó vốn như vậy. Vài lần hắc muốn rời đi, liên tục đi về một hướng, dùng hết pháp lực, cuối cùng sau khi tỉnh lại đã nhận ra mình đang ngồi trên giường trong căn nhà gỗ.

Khi hắc sững sốt hỏi U U, nàng cũng kinh ngạc nói:

- Ca, huynh vẫn ở đây suốt mà, đã toạ từ tối ngày hôm qua đến bây giờ mới tỉnh lại.

Điều này làm cho Trần Cảnh lập tức có một loại cảm giác không biết phải làm sao.

Nếu như chỉ một lần, như vậy thì cũng thôi, thế nhưng liên tục vài lần đều như vậy khiến cho Trần Cảnh phải dò xét muội muội của hắc một lần nữa.

- Rốt cuộc cô là ai?

Tiếng nói của Trần Cảnh tuy rằng nhẹ nhàng, thế nhưng vẻ mặt nghiêm túc, chăm chú nhìn thẳng vào đôi mắt U U.

U U cúi đầu, cũng không biết có phải là không dám nhìn thẳng mắt của Trần Cảnh hay không. Một lát sau, Trần Cảnh nghe được tiếng khóc khẽ, nhưng hắc vẫn nói:

- Cô hắc là biết quá khứ của ta, biết tính cách của ta. Ta tuy rằng không muốn có thần thông thiên triệt địa gì, cũng không muốn trường sinh

bất lão, nhưng lại mong muốn tự do. Cô nói điều kiện của cô đi, phải làm sao mới để ta rời đi?

U U ngẩng đầu lên, gương mặt như hoa nhài trong cơn mưa.

- Ca ca, huynh sao vậy, huynh không cần U U nữa sao?

Trần Cảnh hơi híp mắt lại, cảm thấy không đành lòng, nhưng đột nhiên lại sinh lòng cảnh giác. Hắn hơi nghiêng đầu, từ từ cầm Mê Thiên kiếm vờ nát lên, chậm rãi chỉ kiếm về phía cổ họng của U U. Thân kiếm đã nhuộm màu đen, không còn trong suốt nữa, khói đen bốc lên nhàn nhạt, bên trong giống như có một con sâu màu đen đang ngo ngoậy.

- Nếu như tất cả những việc trước kia của ta đều là ác mộng, xin cô để cho ta mãi chìm trong mộng. Nếu như không phải, vậy thì thế giới này không phải là thật, xin cô để cho ta rời khỏi.

Trần Cảnh chỉ kiếm vào cổ họng U U, hoàn toàn không nhìn vào mắt nàng.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 57: Mượn Một Khúc Âm Thanh Trời Đất

oOo

- Ca ca, huynh đã nói là sẽ bảo vệ muội, huynh không nhớ sao?

- Đừng nói mấy chuyện này nữa, nói đi, làm sao cô mới để cho ta rời đi?

- Ca ca, tại sao huynh cứ nhất định phải rời khỏi đây cơ chứ? Nơi này mới là chân thật, những điều có trong trí nhớ của huynh đều không tồn tại, căn bản toàn là giả dối, huynh còn đi đâu được chứ?

- Ha ha, cô nói ta trúng thuật ác mộng, nhưng thế giới mà cô nói là chân thật này lại ngập tràn hư ảo, còn tất cả trí nhớ của ta, cô lấy gì chứng minh chúng nó là giả chứ không phải cô là giả? Cô lấy gì chứng minh rằng ta không phải đang ở trong ác mộng?

Trần Cảnh lạnh giọng nói, không còn một chút cảm tình nào.

- Ca ca...

U U khóc hô, nhưng Trần Cảnh chỉ lạnh lùng nhìn, mặc nước mắt của nàng rơi xuống đọng trên lưỡi kiếm.

- Ca ca, muội không thể chứng minh. Nếu ca ca cảm thấy U U là giả, vậy thì giết U U đi. Nếu U U không chết, vậy U U là giả dối, nếu U U chết rồi, ca ca hẳn sẽ tin lời U U nói. Nhưng bất kể ra sao, xin ca ca đừng quên những lời huynh đã khắc trên cây sáo trúc.

Nói xong, nàng từ từ nhắm mắt lại, hai hàng lệ trong suốt chảy xuống. Trần Cảnh nhìn thấy rất rõ hàng mi của nàng hơi run lên.

Trần Cảnh cũng từ từ nhắm mắt, nhưng cùng lúc mắt nhắm hắt lại, kiếm ngân vang một tiếng rồi phát ra ánh sáng chói mắt, sau đó đâm vào cổ họng của U U. Máu đen chảy xuôi xuống theo lưỡi kiếm.

Trong mắt U U tràn đầy khiếp sợ cùng không thể tin nổi, chậm rãi ngã xuống. Trần Cảnh như đóng băng, chỉ có kiếm trong tay hơi run nhẹ. Lúc U U gần chạm đất, hắt không nhìn được mà ôm lấy nàng. U U còn chưa tắt thở, tay cố hết sức muốn nắm lấy áo của Trần Cảnh, môi mấp máy, nhưng lại không có âm thanh phát ra. Có điều thông qua khẩu hình, Trần Cảnh có thể hiểu được rằng nàng đang nói: "Ca ca, U U không có lừa huynh."

Đôi mắt của nàng dần dần ảm đạm, nhưng từ đầu đến cuối đều không hề có một chút oán hận nào.

Trần Cảnh không ngờ được rằng nàng sẽ chết, sao có thể như vậy chứ? Nhưng nàng lại thật sự chết rồi, thân thể cũng lạnh dần, từ từ cứng lại ở trong lòng Trần Cảnh. Mà thế giới này thì vẫn không hề biến hóa.

U U được Trần Cảnh tự tay chôn cất ở khoảng đất trống trước căn nhà gỗ. Sáo trúc cũng được hắt vùi theo vào trong đất.

"Mượn một khúc âm thanh của trời đất, hứa giữ nụ cười muội muôn đời." Trần Cảnh lẩm bẩm lại mấy chữ được khắc trên sáo trúc, không hiểu chính bản thân mình đang nghĩ gì.

Nhìn năm mồ đơn sơ, hắt phân vân không biết có nên lập một cái bia hay không, mà dựng bia xong thì trên đó phải viết chữ gì?

U U chết rồi, hắt tự nói với mình, tất cả chuyện này chỉ là ảo giác, là một huyền thuật cực cao. Thế nhưng bất luận hắt tự nhủ như thế nào, trong lòng lại luôn nhớ tới ánh mắt khi sắp chết của U U. Theo thời gian trôi qua,

loại cảm giác ám ảnh này càng ngày càng nặng, khiến hần không thể tĩnh tâm tu hành. Hần sinh ra buồn bực, oán hận khó hiểu, rồi dần dần hóa thành ý niệm muốn hủy diệt tất cả trước mắt.

Liên tục đả tọa, tĩnh tâm, dưỡng thần không có hiệu quả, hần rời khỏi căn nhà gỗ, mang theo thanh kiếm nứt vỡ và quyển sách tiện tay lấy từ trong đại điện phủ thành chủ, có tên "Hô phong hoán vũ" ra ngoài. Cái tên này quá quen thuộc với cả người phàm lẫn thần linh, thế nhưng Trần Cảnh lại không ngờ được quyển sách này chỉ có mỗi chữ ở bìa, chữ bên trong hoàn toàn trống không. Hô mưa gọi gió có lẽ được người phàm coi là bản sự của thần tiên, nhưng với thần linh như Trần Cảnh thì chuyện này không có gì là đặc biệt.

Tuy đây không phải là pháp thuật lợi hại gì, nhưng hần cũng không muốn ném đi, đợi trở lại nhân gian, nếu mọi người cầu mưa thì hần còn có thể gọi mưa gió tới.

Trần Cảnh cứ đi thẳng tới phía trước, khi quay đầu lại thì phía sau đã ngập tràn sương khói, căn nhà gỗ cùng ngôi mộ đơn sơ kia cũng đã bị màn sương che phủ. Hần không quay trở lại để nhìn xem căn nhà kia còn tồn tại hay không, mà đột nhiên bay thẳng lên trời.

Chỉ chốc lát sau, hần đã ngang với những đám mây, chân đạp mây trắng mà nhìn khắp vùng trời đất này. Bỗng từ xa có một cơn lốc xoáy màu đen thối quét tới, nơi nó đi qua, trời đất đen kịt lại, như là toàn bộ ánh sáng đều bị nó cắn nuốt hết. Thế giới vốn đang là ban ngày, phút chốc đã biến thành tối đen, chỉ có lốc xoáy rít gào và những tiếng động như ma quỷ gào rú.

Trần Cảnh không trốn tránh, mặc cho gió xoáy quét qua. Thế nhưng, lúc cơn lốc thối qua người, hần lại không hề cảm nhận được gió, mọi thứ êm ả dị thường, chỉ có trời đất là trở nên u ám, bóng người như có ở khắp nơi, nhưng lại không sao thấy rõ được. Hần ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy bầu

trời đã biến thành màu tăm tối, không trăng không sao, hết như lúc hần được Diệp Thanh Tuyết kéo lấy định bay ra bên ngoài tòa thành.

- Lễ nào đây mới là hình dáng thật của thành Tần Quảng?

Trần Cảnh không khỏi vui mừng, vọt người phi độn lên càng cao thêm.

Thế nhưng tâm tình vui sướng khi sắp thoát ra ngoài lại không sao hòa tan được cảm giác buồn bực dày vò lúc trước. Hần càng ngày càng cảm thấy mình có gì đó không đúng, nhưng lại không sao thoát khỏi cảm giác khó chịu này.

Hần không thể nói rõ được cảm giác này là cái gì, mặc cho hần mỗi ngày đều tự nhủ rằng U U chỉ là ảo ảnh chứ không phải người thật, tất cả thế giới này cũng là hư ảo, không một điều gì là thật. Thế nhưng cảm giác khó chịu kia không tan đi, ngược lại thường xuyên khiến hần buồn bực, cả người không thoải mái, không phải là ở thân thể, mà là từ sâu trong nội tâm.

Hiện tại rốt cuộc có thể rời khỏi, nhưng niềm vui vẫn không đủ át đi mọi thứ trong lòng hần.

Trần Cảnh bay thẳng lên không trung tối đen, bởi hần cho rằng hướng đỉnh đầu là hướng ra khỏi thành này. Hần không quay đầu nhìn lại, cũng không biết đã qua bao lâu, khi hần cảm giác pháp lực khô cạn, mới phát hiện mình vẫn đang trong bóng tối. Hần kinh hãi quay đầu lại, dưới không thấy đất, trên không thấy sao, không biết còn bao lâu mới có thể ra khỏi thành nữa. Bốn phía vẫn đầy những bóng người mơ hồ và những tiếng rít ma quái. Hần bỗng thấy giật mình, tự hỏi có khi nào mình chưa hề rời đi được chút nào, hay đây là do mọi vị trí đều quá giống nhau?

Đột nhiên, Trần Cảnh nhớ tới lúc mình được sư tỷ Diệp Thanh Tuyết mang theo rời đi, hình như phi độn rất lâu cũng không thoát được, cuối cùng khi hào quang năm màu chiếu xuống thì lập tức đã tới đầu tường. Hần mơ hồ còn nhớ được, khi đó Giang Lưu Vân niệm hai chữ "phá huyền".

- Có lẽ, khi đó Diệp sư tỷ đã sát tới đầu tường rồi.

Trần Cảnh phán đoán, sau đó đả tọa khôi phục pháp lực. Pháp lực vừa hồi lại, hắn lại bay vút về hướng đỉnh đầu, như một con thiêu thân đang nháo nhào đi tìm chút ánh lửa trong đêm tối.

Trần Cảnh không có cảm giác mình như là thiêu thân bị lạc trong đêm, giữ vững tin tưởng chỉ một chút nữa là sẽ tới đầu tường. Hắn cứ mãi miết bay, cho tới khi pháp lực cạn lần thứ hai, lại rơi vào trong bóng tối.

- Hà Bá gia, sao ngài còn ở nơi này?

Trần Cảnh đang đả tọa thì chợt nghe được một câu như vậy. Xưng hô "Hà Bá gia" đã rất lâu rồi không có ai kêu lên, Trần Cảnh thiếu chút nữa đã quên đi. Nhìn về hướng phát ra âm thanh, một cô gái đang đứng im, thân mặc áo tơ màu màu trắng, đầu cài đóa hoa cùng màu làm bằng giấy, tóc đen thả buông, cả người vô cùng nổi bật trong đêm tối.

Hắn ngẫm nghĩ cố nhớ xem người trước mắt là ai, tuy cảm thấy rất quen mắt, nhưng mãi vẫn không nhớ ra nổi, càng cố tập trung thì càng phát hiện trí nhớ trước kia của mình cực kỳ mơ hồ, thậm chí có những hình ảnh lóe lên trong đầu, nhưng hắn lại không cho rằng đó là thật sự.

- Hư Linh kính chào Hà Bá gia!

Nàng đứng cách xa Trần Cảnh một trượng, hơi khom người, hành lễ vạn phúc.

Trí nhớ của Trần Cảnh về Hư Linh như là một chiếc bàn đá xanh phủ đầy bụi, bỗng được cơn gió thổi qua làm sạch, lộ ra chữ viết trên mặt.

- Là cô!

Trần Cảnh không khỏi cao hứng bất thốt, nhưng âm thanh vọng lại khiến hắn phải kinh ngạc, vì nó vừa cứng ngắt vừa chói tai. Hắn muốn cười, lại phát hiện mặt mình như cũng cứng lại rồi.

Hư Linh không tới gần, mắt hiện lên vẻ kinh ngạc lần dò xét, lát sau mới lên tiếng:

- Hà Bá gia còn có thể nhớ rõ ta?

- Ta đương nhiên nhớ rõ người!

Trần Cảnh nhú mày, nói.

- Hà Bá gia tuy rằng nhớ rõ ta, nhưng cảm giác hắn giống như vừa trong một giấc mộng ngắn đi?

Hư Linh vẫn đứng im không nhúc nhích, toàn thân được bao phủ trong một màn sáng trắng trong suốt.

Trần Cảnh nhìn chăm chăm Hư Linh, hơi kinh ngạc, lập tức hỏi:

- Cô còn biết cái gì?

Hư Linh mỉm cười, nói:

- Hà Bá gia, ta cho ngài xem một vật.

Dứt lời, nàng lấy từ trong ngực áo ra một cái gương rồi nói:

- Hà Bá gia, đây là chiếc gương mà ta lấy trộm được từ trong phủ Tần Quảng Vương. Mặc dù nó không có năng lực chiếu khắp đại thế giới, nhưng có năng lực chiếu rọi hoàn nguyên, bất kể là yêu ma gì huyễn hóa thành hình người, chiếu vào trong kính đều sẽ hiện ra nguyên hình.

Trần Cảnh nghi vấn nói:

- Diện mạo của ta có cái gì không đúng sao?

Lời vừa ra khỏi miệng, hần lại nhớ tới việc rất nhiều người đều không nhận ra mình, chẳng lẽ diện mạo của mình thật sự thay đổi?

Nghĩ vậy, Trần Cảnh lập tức muốn đi qua, nào ngờ vừa cất bước thì Hư Linh đã lùi về sau mấy bước, nói:

- Hà Bá gia, ngài có thể đứng im ở chỗ đó không?

Trần Cảnh hơi sững sờ, trong lòng buồn bực, nhưng vẫn ép được xuống, nói:

- Được rồi, ta đứng ở chỗ này, bất động.

- Xin Hà Bá nhất định phải định thần tĩnh khí, bất kể nhìn thấy gì, đều nhất định phải giữ vững tinh thần của mình, nếu không, có lẽ đây chính là lần cuối cùng Hà Bá gia gặp mặt ta rồi.

Trần Cảnh nhú mày, trong lòng lại dâng lên cảm giác buồn bực bất an, bực dọc thúc giục:

- Được rồi, ta hiểu, cô chiếu vào ta đi, bản thân ta cũng muốn nhìn có thể soi ra cái gì.

Hần mới nói xong, Hư Linh lại thu chiếc gương màu đen vào ngực áo, đồng thời lắc lắc đầu, nói:

- Hà Bá gia tâm thần không yên, nội tâm buồn bực bất an, ta không thể để cho Hà Bá gia xem. Hà Bá gia đối với ta có ân cứu mạng, ta sao có thể hại Hà Bá gia được.

Nói xong, nàng từ từ lùi về phía sau, mới bước vài bước mà người đã như ẩn như hiện, nhoáng cái đã sắp biến mất trong bóng tối.

Trần Cảnh vội vàng hô:

- Chậm đã!

Hư Linh theo tiếng mà ngừng, Trần Cảnh nói:

- Cô chờ ở đây đi, đợi ta tỉnh tâm thì cho ta xem đi.

Hắn cường chế sát khí đang bốc lên cuồn cuộn trong lòng, thầm hiểu rằng có lẽ mình thật sự đã xảy ra vấn đề lớn, cũng hiểu rõ Hư Linh nhất định là cảm nhận được sát khí, cho nên mới phải thối lui, mà giờ không đi thì cũng không dám tới gần nửa bước.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 58: Lời Nguyên Ác Mộng Vong Hồn

oOo

Trần Cảnh nói xong liền ngồi khoanh chân xuống, phun ra nuốt vào âm linh khí trong không gian này. Đây là một cách thức để tĩnh tâm, có thể đè nén và xua tan các cảm xúc tiêu cực. Trước kia, Trần Cảnh vừa phun ra nuốt vào luồng linh khí đầu tiên thì sẽ thấy bình tâm, tới luồng thứ hai sẽ tiến vào cảnh giới vong ngã. Thế nhưng lúc này kết quả đó lại không xuất hiện.

Hắn vừa ngồi, tâm tình càng thêm buồn bực, như toàn thân bị người khổng chế, vô cùng khó chịu. Vừa phun ra nuốt vào luồng khí âm linh đầu tiên, cảm giác bồn chồn đang cố áp chế trong hắn càng tăng, theo mỗi lần phun nuốt lại càng thêm kịch liệt. Buồn bực nhanh chóng chuyển hóa thành cảm xúc càng tiêu cực, khiến hắn đột nhiên sinh ra một ý niệm trong đầu.

"Lẽ nào Hư Linh này muốn hại ta, lẽ nào nàng ta cũng là giả dối, cố ý để ta ngồi bất động, sau đó từ bên cạnh lao tới hại tính mạng của ta?"

Ý niệm vừa nảy sinh, sát tâm đột nhiên bốc lên.

Trần Cảnh bỗng mở to hai mắt, con ngươi đã hiện đầy tia máu. Hắn nhìn về chỗ Hư Linh đứng, nhưng nào còn bóng ai ở đó. Cười lạnh, hắn vỗ một chưởng xuống phía dưới chân, người bay vọt lên cao, phóng về hướng Hư Linh ban nãy, chớp mắt đã tan biến trong bóng tối, chỉ còn nghe tiếng hét lớn của hắn và tiếng kiếm xé gió từ đằng xa truyền lại.

Trong bóng tối, như có gió lại như không có, không xác định rõ được không gian và thời gian, giống như là trời đất chưa phân chia, còn đang trong hỗn độn.

Trần Cảnh múa loạn thanh kiếm nứt vỡ quanh người, không biết bao lâu sau, hắn mới yên tĩnh trở lại. Hắn từ từ ngồi xuống, nhưng lại không biết nơi này có phải là nơi ban nãy hay không. Ít nhất ở trong mắt hắn, nơi đây vẫn là một màu tối đen, vẫn đầy những bóng ma quỷ ẩn hiện.

Hắn không tìm được Hư Linh, nàng tựa như là chưa từng xuất hiện. Múa kiếm hồi lâu khiến sát niệm của hắn tiêu giảm, đến giờ hắn chỉ còn lại sự kinh ngạc bởi vì bản thân đột nhiên điên cuồng như vậy.

Hắn càng nghĩ càng sợ hãi, vội vàng cố tĩnh tâm, ép những buồn bực bất an cùng sát niệm xuống. Đột nhiên, đầu óc hắn thanh thản lạ thường, suy nghĩ về tình hình bản thân thời gian gần đây, không khác gì biến thành một người khác, khiến chính hắn cũng cảm thấy đáng sợ.

Hắn lập tức hiểu rằng mình đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng không biết nó bắt đầu từ khi nào, có lẽ là ngay khi tiến vào thành Tần Quảng rồi tỉnh lại trong căn nhà gỗ kia, cũng có lẽ là lúc giết chết U U.

- Hư Linh, cô xuất hiện đi.

Trần Cảnh tĩnh tọa trong bóng đêm, đột nhiên hô khẽ.

Trong phút chốc, một người chậm rãi đi ra từ chỗ sâu trong bóng tối, thân mặc áo tơ, đầu đội hoa giấy trắng, tựa như đang mặc một bộ đồ tang, chính là Hư Linh. Nàng khẽ hành lễ vạn phúc, đồng thời nói:

- Hư Linh kính chào Hà Bá gia.

Trần Cảnh chỉ ngồi im, nói:

- Cô chiếu đi, ta nhìn, không có việc gì.

Hư Linh lẳng lẳng nhìn đôi mắt của Trần Cảnh, mỉm cười, lấy từ trong ngực áo ra một chiếc gương màu đen, nói:

- Gương này ta đặt tên là Chiếu Hồn bảo giám, có thể chiếu hồn phách của vạn vật sinh linh, bất kể là sinh linh gì, đạo hạnh cao tới đâu, trạng thái hồn phách của sinh linh đó cũng không thể thay đổi.

Nàng vừa nói vừa lau nhẹ lên mặt gương, tiếp đó xoay mặt chiếu về phía Trần Cảnh. Hào quang chợt lóe lên, trong gương đã xuất hiện một người, hay đúng hơn là một ma.

Người nọ thiếu nửa cái đầu, hai mắt đỏ đậm, sắc mặt xanh mét, nhìn rất dữ tợn khủng bố, mặc dù là người quen nhìn được gương mặt này thì cũng không thể nhận ra đó là Trần Cảnh.

- Đây là bộ dáng hiện giờ của Hà Bá gia, ngài biết lần đầu tiên ta thấy ngài ở trong thành Tân Quảng là dạng gì không?

- Bộ dáng gì nữa?

Trần Cảnh khiếp sợ, khó có thể tin, tự kiểm tra thân thể cũng không cảm nhận được biến hóa nào, vậy thì tại sao lại biến thành dạng này?

- Là giống như những kỵ binh giáp đen mà chúng ta thấy khi ở ngoài thành, chỉ có giáp đen, không có thân thể mặt mũi. Vì ta vốn là vong hồn ở nơi đây, cho nên mới có thể nhận ra ngài.

Hư Linh nhìn chăm chăm Trần Cảnh, chú ý đến biến hoá của hắn. Cũng may, hiện giờ bộ dáng của Trần Cảnh tuy đáng sợ, nhưng lại không hề nổi sát tâm với nàng như lúc này.

Hư Linh khẽ lắc chiếc gương trong tay, hình ảnh trong gương tức thì thay đổi.

Trong đó hiện lên một lòng sông, hơi nước giăng giăng. Giữa lòng sông là một người đang ngồi, người này có bộ dạng giống Trần Cảnh trước kia như đúc. Thế nhưng nếu nhìn gần sẽ phát hiện, thân thể người này hiển nhiên không phải là chân thật, mà là một đám sương mù ngưng kết thành, kiếm trên tay người này cũng làm từ sương mù, trong kiếm lại có một con sâu thi thoảng động mình. Trần Cảnh biết đó là kiếm sát và hồn cổ bị phong ấn trong kiếm.

Điều khiến Trần Cảnh nghi hoặc là, trên thân của người trong gương kia lại có những điểm sáng đỏ ở khắp nơi, nếu nhìn kỹ còn nhận thấy rằng chúng đang di động như có sinh mạng.

Mà nơi nhiều điểm đỏ nhất là ở trên đầu, đúng chỗ Trần Cảnh bị đao chém mất.

- Những điểm sáng đỏ kia là cái gì?

Trần Cảnh áp chế xao động đang dâng lên trong lòng, hỏi.

Mặt Hư Linh tái nhợt đi, nàng cũng nhìn chăm chú vào những điểm đỏ, nói:

- Nếu ta đoán không sai, đây là "Lời nguyên ác mộng vong hồn".

- Lời nguyên ác mộng vong hồn? Có thể giải trừ không?

Trần Cảnh nghe mà kinh hãi, vội hỏi.

Trên thế gian, thuật nguyên rửa truyền lưu cực kỳ thừa thớt, nhưng uy danh lại rất lớn. Cho dù là đối với người tu đạo và thần linh, thuật nguyên rửa cũng tượng trưng cho sự thần bí và kinh khủng.

Hư Linh lắc lắc đầu, nói:

- Truyền thuyết từ rất lâu trước kia, vu tộc cường đại, thần thông che trời. Thuật nguyên rửa chính là từ vu tộc truyền lưu tới, cũng chưa từng nghe có người giải trừ được nguyên rửa.

- Ha ha, không ai giải nổi, sao có thể chứ!? Nếu thật sự như thế, hiện giờ vu tộc phải ở vị trí tối cao mới phải.

Trần Cảnh phản bác.

- Thuật nguyên rửa của vu tộc còn xưng là tế chú, trả giá bằng tính mạng của bản thân người đặt nguyên rửa.

- Tại sao cô biết được nhiều như vậy, thật sự thì cô là ai?

Trần Cảnh đột nhiên ngẩng đầu hỏi. Hư Linh cũng không trả lời, vẻ mặt như là đang suy nghĩ gì đó. Một lát sau, nàng mới nói:

- Ta cũng không biết, ta chỉ nhớ được mình là một cô hồn sắp tiêu tán, tìm kiếm địa phương âm sát khắp nơi, cuối cùng bám vào bài vị tổ tông của thôn Hà Tiền để hưởng nhang đèn tín ngưỡng, mới từ từ ngưng hình, ý thức cũng ngày càng rõ ràng.

- Nhưng tại sao cô lại biết những việc kia, những điều đó đều cực kỳ bí ẩn, thời nay không ai biết ngàn năm trước đã xảy ra chuyện gì, mà những nhân vật ngàn năm trước cũng biết rất ít.

- Ta nghĩ, hẳn ta là vong hồn ở nơi này, vô tình rời khỏi đây rồi đi tới nhân gian.

Hư Linh đã chiếu ngược chiếc gương về phía mình, lặng thinh không nói gì thêm, để mặc tóc đen rủ xuống qua bờ vai. Không ai biết nàng thấy được hồn phách của mình có dạng gì trong gương. Trần Cảnh cũng không hỏi,

bởi vì hắn cảm giác được sự buồn bực đã lại dâng lên, nương theo sau còn đủ loại cảm xúc oán hận... Sát niệm điên cuồng trào ra, hắn chỉ muốn phá tan bóng tối trước mắt, hủy diệt tất cả mọi thứ ở trong đó.

Hư Linh chậm rãi lui về phía sau, trước khi biến mất còn nói với lại:

- Hà Bá gia, muốn từ nơi này đi ra ngoài, chỉ có đợi ngày cúng cô hồn hàng năm.

Vừa dứt lời, nàng đã biến mất.

Nhưng mà, một ngày ở nhân gian bằng tới một năm ở nơi này. Vậy một năm ở nhân gian liền tương đương với ba trăm sáu mươi lăm năm tại đây. Trong một nơi chỉ có bóng tối vô tận, cho dù là là những tu sĩ chuyên tu đạo đức cũng khó mà bảo trì tâm cảnh yên tĩnh, huống chi một thần linh nho nhỏ như Trần Cảnh. Tất cả của hắn đều đến từ sắc phù, hắn một khiêu cũng không thông về phương diện tu hành tâm cảnh của các tu sĩ đạo đức.

Quan trọng nhất là, hiện giờ hắn đã trúng lời nguyện ác mộng vong hồn, chỉ sợ không kịp đợi đến khi bóng tối vô tận và cô độc tra tấn khiến ý thức của hắn trở nên điên cuồng, thì đã bị lời nguyện rửa kia cắn nuốt thành một cái xác chỉ biết giết chóc rồi.

Thành Tần Quảng giống như đã tự hình thành một thế giới, không có trời, không có đất, lớn đến vô biên. Nhưng cũng có lẽ đây chỉ là cảm giác của Trần Cảnh. Đến bây giờ, hắn càng lúc càng khó phán đoán được rằng mọi chuyện xảy ra từ khi hắn tỉnh lại trong căn nhà gỗ kia là chân thật hay là hư ảo.

"Lẽ nào tất cả đều do ý thức của ta sai lầm, hoặc là những gì đã nhìn thấy trong thành Tần Quảng khi đó mới là hình dáng thật sự của nơi đây?"

Trần Cảnh đột nhiên nghĩ như vậy trong đầu. Nhưng hẳn lại không có tâm lực đi tra xét xem thế giới này tới cùng là dạng gì, bởi vì hẳn đang phải liên tục ép ý niệm điên cuồng đang dâng cao xuống.

Những ý niệm tiêu cực này giống như là thủy triều, không ngừng ập tới rồi lại chậm rãi rút về. Chỉ khi chúng nó lùi bớt như vậy, Trần Cảnh mới có được một chút thời gian thanh tỉnh ngắn ngủi. Hắn cố tranh thủ những lúc còn tỉnh táo này để nghĩ xem có cách nào để giải trừ "Lời nguyện ác mộng vong hồn" hay không. Thế nhưng đả tọa nhập định không được, tập trung tinh thần tư tưởng cũng chẳng thấm vào đâu, càng lúc hẳn càng lâm sâu vào trạng thái điên khùng. Nếu Trần Cảnh có thể nhìn thấy ánh mắt của mình lúc này, nhất định sẽ phát hiện rằng chúng đã rất giống với ánh mắt của năm con ác quỷ trên chiếc ấn tỳ trong phủ Tần Quảng Vương. Chúng tràn ngập oán hận, ác độc, tàn nhẫn...

Không biết từ lúc nào, Trần Cảnh phát hiện thời gian thanh tỉnh của mình đang dần dần ngắn lại, mà thời gian ý thức hỗn loạn càng ngày càng dài, ý thức của bản thân càng ngày càng yếu. Lúc đầu hẳn còn có thể cố gắng áp chế, nhưng về sau thì chỉ cố để không mất đi ý thức bản ngã mà thôi.

"Không được, không thể tiếp tục như vậy nữa, nếu không ý thức của ta sẽ biến mất hoàn toàn, đến lúc đó thế giới này sẽ không còn có ta nữa."

Trần Cảnh nghĩ tới điều này trong khoảnh khắc mình miễn cưỡng ngủ, dự tính khi những cảm xúc tiêu cực kia dâng lên lần tới thì sẽ lấy kiếm tự đâm vào kinh huyệt trên người. Ở hoàn cảnh điên cuồng ấy, cảm giác đau đớn đúng là làm cho Trần Cảnh thấy nhẹ nhõm được hơn một chút. Nhưng hẳn cũng sợ hãi, sợ mình sẽ không cẩn thận mà tự sát.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 59: Quên

oOo

Lời nguyện ác mộng vong hồn này quẩn quanh linh hồn chứ không phải ở bên ngoài cơ thể, cho nên không cách nào ngăn cản được.

Sau trận điên cuồng là chút thời gian thanh tỉnh ngắn ngủi. Trần Cảnh bóp bóp đầu suy nghĩ. Dưới tình huống như vậy, hoặc hẳn sẽ phát điên, hoặc là tự cứu mình.

"Những ý niệm kia đến từ trong linh hồn, không có cách nào xua đi được, chỉ có thể áp chế phong ấn."

Hắn hiểu rõ như vậy, nhưng vẫn chưa có cách nào làm được, chỉ có thể tiếp tục điên đầu suy nghĩ.

Trong đầu Trần Cảnh nảy sinh ra đủ loại ý niệm, chen lấn nhau rồi bao phủ lên ý thức của hắn. Mãi lát sau, Trần Cảnh mới tỉnh lại từ hỗn loạn. Hắn tiếp tục nhíu mày ngẫm nghĩ, vì hắn cảm giác, hình như mình từng nghe phong phanh đâu đó về tình trạng ý niệm hỗn loạn này, nhưng nhất thời lại không nhớ nổi. Nghĩ mãi nghĩ mãi, các loại ý niệm hỗn loạn lại dâng lên, hắn lần nữa lâm vào cuồng loạn, không biết mình đang làm cái gì, không biết mình là ai, không biết thân ở phương nào.

Thật lâu thật lâu trước kia, dường như có một người đứng trên đỉnh núi, nhìn xuống chúng sinh, rồi lại nhìn lên những vì sao lấp lánh trên trời mà cảm khái.

- Đó là ai vậy? Là...

Trần Cảnh không thể nhớ nổi, trong lòng lại dâng lên cảm giác buồn bực khó chịu, theo đó là ý tưởng muốn giết người, muốn hủy diệt tất cả.

- Là ai? Là ai? Rốt cuộc là ai? Lại nói gì chứ? Người đó nói là... Nói là gì chứ... Aaaaa...

Không biết đã qua bao lâu, cũng không biết đã đi xa tới mức nào trong đêm tối...

"Bất kể là người phạm hay là người tu hành, kẻ địch lớn nhất không phải ai khác, mà là chính bản thân, là nội tâm của chính mình. Nếu một người tu hành có thể khống chế ý niệm trong lòng, lại có thể lợi dụng nó, vậy sẽ đạt tới một cảnh giới cực cao. Người phạm là thế, người tu hành lại càng như thế."

Trần Cảnh rốt cuộc nhớ lại câu nói như vậy sau khi trải qua một lần thống khổ cực độ nữa. Đó là lời ông lão kiếm khách nói. Lúc ấy, hắn đứng sát phía sau ông lão kiếm khách, tuy còn là trẻ con, nghe không hiểu, nhưng nhớ kỹ trong lòng.

Trần Cảnh nhớ rõ, lúc ông lão kiếm khách nói xong, hắn mới tiếp lời:

- Nếu người mà khống chế được ý niệm trong đầu của chính mình, thì nhất định không còn là người nữa chứ ạ?

Lúc ấy, ông lão kiếm khách lại cười cười. Đến tận bây giờ, Trần Cảnh vẫn không rõ, ông lão cười là vì hắn hỏi ngây ngô, hay là cười vì một chuyện cũ nào đó trong ký ức.

- Người, rất nhiều người căn bản sẽ không coi mình là người. Ở trong lòng bọn họ, bọn họ là thần tiên, mà thần tiên là phải được người phàm cúng bái.

- Thần tiên? Lẽ nào bọn họ cũng có sai ạ?

- Thế gian này nào có chuyện đúng hay sai, vạn sự vạn vật đều trong biến hóa, họa hay phúc là tự chọn... Nếu có một ngày, cháu phát hiện mình lâm vào các loại dục vọng tạp niệm mà không thể tự kiềm chế, thì cháu có thể dùng một cách để thoát khỏi.

Ngay lúc đó, Trần Cảnh cũng không cho là mình sẽ có lúc bị như vậy, hẳn còn chưa hiểu được tạp niệm là cái gì, cho là có thoát được hay không cũng không sao cả, không phải việc gì lớn. Nhưng theo quán tính, hẳn vẫn hỏi:

- Cách gì ạ?

- Tất cả tạp niệm đều do tâm dựng lên, dù là ý niệm có mạnh mẽ đến đâu đi chăng nữa, cũng đều từ tâm mà ra cả. Nếu cháu phủ định hoặc quên lãng tất cả về bản thân, vậy thì ý niệm gì đi chăng nữa cũng sẽ thành không có gốc rễ mà tan biến.

Lời nói của ông lão kiếm khách giống như là xuyên qua thời không, vắng vắng đến trong tai hẳn ngay lúc này.

- Phủ định? Quên lãng? Một người sao có thể phủ định hay quên chính bản thân chứ...

Trần Cảnh nghiền ngẫm những lời này, lại chợt lẫm bẫm:

- Ta không phải ta, vậy ta là ai...

Mới nghĩ đến đây, Trần Cảnh đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên trời, một cảm giác đã lâu không xuất hiện xông lên não hần.

- Trời đất này có thật hay không? Chỉ một ý nghĩ đủ sinh ra tất cả, có lẽ ta là một con bướm, một con bướm bay lượn trong biển hoa... Tất cả chuyện này cũng chỉ là cảnh trong giấc mộng của ta, mà cũng đã nên tình mộng...

Hần nâng tay lên trước mặt, trên lòng bàn tay có luồng kiếm sát lơ lửng, trong kiếm sát có những mảnh kiếm vỡ vụn chìm nổi. Ý niệm của Trần Cảnh chìm vào đó, liên hệ với những mảnh kiếm vỡ vụn kia. Những ý niệm hỗn loạn chợt dung hợp vào mảnh kiếm vỡ có con sâu đen kịt, đầu óc hần lập tức nhẹ bẫng. Những ác niệm hỗn loạn biến mất trong nháy mắt, nhưng Trần Cảnh lại chìm vào một giấc mộng khác. Hần cảm giác mình là một con sâu, là một con sâu đang cố gắng lột xác thành bướm bướm.

Mà vị trí lúc này của hần là ở trong một cái kén màu đen, chật hẹp và bó buộc, cũng may là hần còn có thể không ngừng hấp thu linh khí bên ngoài thông qua cái kén. Chính hần cũng biết, cứ tiếp tục như vậy, có thể hần sẽ không thể tỉnh lại nữa, mà thật sự cho rằng mình là một con sâu. Thế nhưng chẳng có cách nào, nếu không làm như vậy, thuật nguyên rửa đang bám chặt lấy linh hồn kia sẽ cắn nuốt được càng lúc càng nhiều tâm niệm để tự làm nó lớn mạnh.

Sâu muốn hóa bướm, phải cố gắng hút từng chút khí âm linh trong trời đất.

Trong bóng tối, Trần Cảnh ngồi im một chỗ, tay cầm kiếm sát, bên trong kiếm sát là những mảnh kim loại vỡ vụn dính vào nhau thành hình một thanh kiếm nứt gãy, thân kiếm bị sương đen che phủ hoàn toàn. Xung quanh đó không ngừng có bóng quỷ bay lượn, cười điên loạn chói tai, thế nhưng không một ma quỷ nào dám tới gần Trần Cảnh quá mười trượng, tựa hồ trên người Trần Cảnh có thứ gì đó khiến bọn chúng sợ hãi.

Một năm ở nơi này, chẳng qua là một ngày ở nhân gian.

Khi Trần Cảnh bị lời nguyên ác mộng vong hồn quẩn thân, bên ngoài lại phát sinh một sự kiện cực lớn.

Việc Thiên La môn bị diệt môn năm đó chẳng qua chỉ là một việc nhỏ như hoa nở hoa tàn trên đời mà thôi, thế nhưng lời đồn đại kèm theo nó lại giống như gió xuân thổi đi khắp nơi, trong thời gian ngắn đã truyền khắp mỗi một danh sơn đại trạch, đạo môn tiên tông.

"Môn chủ Thiên La môn biết được bí mật tại sao người tu đạo ngàn năm nay không thể thành Tiên..."

Bí mật này chẳng những khiến Thiên La môn tự giết lẫn nhau, còn đưa tới họa ngoại xâm. Cả núi bị diệt trong một đêm, ba nghìn đệ tử chỉ còn hai người sống sót. Hai người này tính cho Diệp Thanh Tuyết và Giang Lưu Vân, bởi vì không có bao nhiêu người biết tới Trần Cảnh.

Theo thời gian trôi qua, lại có thêm một lời đồn xuất hiện: "Giang Lưu Vân có được linh bảo Tiên thiên của đại năng thượng cổ, trong đó có lời giải cho bí ẩn người tu đạo ngàn năm qua không thể thành Tiên..."

Dường như mọi ánh mắt đều tập trung về Thiên La môn, mà trọng tâm trong đó là môn chủ Thiên La môn Giang Lưu Vân. Nhưng một năm gần đây, người sáng chói nhất trong trời đất lại là cô gái luôn đi theo phía sau Giang Lưu Vân — Diệp Thanh Tuyết.

Vài năm trước, ấn tượng của mọi người về Diệp Thanh Tuyết chỉ là một luồng sấm sét và bộ quần áo trắng. Nhưng từ sau khi Trần Cảnh chìm vào thành Tần Quảng, khi người ta bàn tán về đệ tử kiệt xuất của các đại tiên tông đạo môn, thì nhất định sẽ hỏi một câu: "So với Diệp Thanh Tuyết thì thế nào?"

Nhưng mà tất cả những điều này giờ không quan hệ tới Trần Cảnh, cho dù có quan hệ thì hắn cũng bất lực.

Mê Thiên kiếm vì đỡ cho Diệp Thanh Tuyết một kích từ gã tướng quân giáp đen mà xuất hiện vết nứt, sau đó lại vỡ nát trong trận chiến lên tường thành. Cũng may kiếm sát đã thành, nên những mảnh kiếm nát vụn kia vẫn được kiếm sát bao phủ.

Từ lúc kiếm vỡ vụn, Trần Cảnh vẫn không có thời gian xem kỹ Mê Thiên kiếm, nhưng hiện giờ các mảnh vỡ đã gắn kết lại với nhau lần nữa như kỳ tích, khối đen bao phủ. Ngoại trừ bản thân Trần Cảnh, căn bản là không ai nhìn ra nổi trên thân kiếm kia đầy những vết nứt li ti.

Hiện tại kiếm là như thế, mà người cầm kiếm thì đã hoàn toàn biến mất trong mắt người khác. Nếu có người ở đây, cũng căn bản không nhìn thấy thanh kiếm kia là nằm trên tay Trần Cảnh. Hóa chẳng có người nào nhạy bén thì mới cảm giác được, ở đây có một sinh mệnh đang phun ra nuốt vào khí âm linh.

Còn Trần Cảnh, hắn không hề mất đi cảm giác với bên ngoài, mà ngược lại, càng thêm nhạy bén. Có điều cảm giác này không phải đến từ pháp lực thần niệm của hắn, mà là tới từ con sâu độc. Đột nhiên, tất cả cảm xúc của bản thân đều tiêu tan, hắn chợt cảm nhận được khí tức nguy hiểm tới gần, tựa hồ có vật gì đó ở bên tai của hắn thở dài, lại tựa hồ có một vật kinh khủng nào đó đang đứng cạnh mà nhìn chăm chăm vào hắn. Sâu độc trời sinh miễn cảm với nguy hiểm, còn nhạy hơn nhiều so với tự Trần Cảnh cảm nhận.

Hắn bất an, cảnh giác, Mê Thiên kiếm lập tức rung động kịch liệt, vô số tiếng kiếm ngân lạnh lạnh phát ra theo từng đợt rung động, tựa như có người đang dang dăng sát khí, liên tục rút ra nhét vào thanh kiếm trong đêm tối.

Nguy hiểm biến mất. Sau khi kiểm ngân vang, nguy hiểm liền đi xa. Thế nhưng không bao lâu sau lại có cảm giác nguy hiểm mới xuất hiện. Thậm chí Trần Cảnh còn nghe được có tiếng xích sắt quệt lên mặt đất, tựa như là có người nào đó bị xích sắt trói chân đang bước qua. Ngẫu nhiên còn có những tiếng thì thầm vang lên từ đằng xa, nhưng không nghe rõ được là nói gì.

Ở Âm phủ này, âm linh khí cực thịnh, cả thân thể Trần Cảnh lẫn Mê Thiên kiểm đều dần dần được âm linh khí ngấm vào. Toàn thân trên dưới ba triệu sáu trăm ngàn lỗ chân lông đều phun ra nuốt vào hô hấp lấy âm linh khí, thế nhưng tối đa cũng chỉ có thể cải biến thân thể mà thôi, chứ không thể làm Trần Cảnh gia tăng pháp lực. Bởi vì hiện tại hãn thuộc người trong Thần đạo, pháp lực phụ thuộc ở sắc phù thần vị. Cũng may, từ sau khi Thiên đình biến mất, thần linh tự ý rời khỏi vùng đất phong của mình cũng sẽ không bị Thiên phạt, chỉ bị không gian nơi khác bài xích mà thôi. Trần Cảnh vẫn luôn thắc mắc vì điều này, chỉ đoán được rằng nhất định là có quan hệ tới sắc phù, bởi vì sự bài xích kia không nhắm tới người, mà là tới sắc phù.

Bóng đêm tịch mịch không năm tháng, một giấc chiêm bao hóa trăm năm.

Ngồi cả trăm năm, đột nhiên tỉnh mộng. Vừa mở mắt, vẫn là vùng trời đất tối đen, hãn thần thờ một lúc, cuối cùng mới nhớ rõ ra là chuyện gì.

Cúi đầu nhìn kiểm trong tay, con sâu nhỏ bé trong kiểm vẫn còn đang từ từ hút vào âm linh khí, mà thân kiểm thì có thêm một quang hào quang mờ ảo, không giống như sương khói, mà đã hóa thành một quang sáng đen như là thực chất.

- Kiểm cương? Lại thành kiểm cương rồi!!

Trần Cảnh mừng rỡ, nhưng cảm xúc phấn khích này chưa kéo dài được mấy tích tắc thì đã bị vô số cảm xúc hỗn loạn ập như tới thủy triều che lấp.

Cảm xúc tiêu cực tới rất mãnh liệt, tất cả cố gắng phản kháng cũng chỉ là phí công. Chúng cứ từng đợt từng đợt một, như lớp lớp sóng nước đè lên nhau.

Cũng không biết trải qua bao lâu, những cảm xúc tiêu cực do lời nguyên mang tới tựa hồ có chút yếu bớt. Một tia ý thức bản ngã cuối cùng còn sót lại trong Trần Cảnh may mắn chưa mất đi, nhân cơ hội dung nhập vào con sâu sắp hóa bướm trong kiếm. Lần này cũng không đơn giản là lập tức trốn được vào giấc mộng như lần đầu tiên, mà đã bị quấy nhiễu mãnh liệt. Nếu có người ở nơi này, sẽ thấy gương mặt xanh mét dữ tợn như ma quỷ của Trần Cảnh đang kịch liệt run lên, hai con ngươi trợn ngược đảo loạn, tựa hồ lúc nào cũng có thể lồi hẳn ra ngoài, vô cùng kinh khủng.

Thế gian có ngàn ngàn vạn vạn sinh linh, trong đó bất kể là thú, chim, cá, côn trùng hay loài gì khác, miễn gặp được chút cơ duyên là có thể thành yêu. Trần Cảnh không rõ con sâu trong kiếm của mình tên là gì, cũng không biết nó đã bị luyện thành "cổ" bao lâu. Tuy rằng nó có thể phun ra nuốt vào linh khí, nhưng lại vẫn không mở linh khí, hoặc cũng có thể là linh trí của nó sớm đã mở nhưng lại bị người xóa đi, chỉ còn lại bản năng thiên phú của nó, rồi lại bị người tế "cổ" điều khiển. Nhưng mà Trần Cảnh không hiểu phương pháp khống chế nó, Thổ Địa Tần Hộ cũng không hiểu, cho nên Trần Cảnh và Thổ Địa đều trầm mê ở bên trong thiên phú bản mệnh của con sâu độc này, ý thức bị vây trong thân thể nó. Chẳng qua khác nhau ở chỗ, một người là tự nguyện, còn một người là không thể thoát.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 60: Hóa Bướm

oOo

"Một con sâu, lúc vừa ra đời đã có thể tự thu nạp linh khí đất trời để sống, không biết trời, không biết đất, không biết cha không biết mẹ, cũng không có anh em. Đến một ngày, nó cảm thấy mình có thể rời khỏi nơi đang ở, thế là nó bò đi, nhưng cơ thể lại bị bóng tối vây chặt, nên nó dùng đầu húc mạnh vào bóng tối đó, cố gắng giãy dụa, thấy mệt thì nghỉ, nghỉ xong lại bắt đầu húc tiếp. Thấy đói, nó sẽ nuốt linh khí để ăn, không ngủ không nghỉ, cứ liên tục như vậy. Cuối cùng có một ngày, bóng tối bao trùm nơi nó ở, chậm rãi vỡ dần, từng chút từng chút một, hình thành một lỗ hổng thật nhỏ. Nó bò theo lỗ hổng, bò mãi bò mãi trong bóng tối như thật dày kia, dần dần đến một ngày, trói buộc của bóng tối không còn nữa."

"Nhưng mà trước mặt nó vẫn là bóng tối vô tận, càng thêm tối tăm, càng thêm lạnh lẽo. Tại sao lại như vậy, thế giới này hẳn phải là ánh sáng rực rỡ khắp nơi, mùi hoa tràn ngập, hoa nở vô vàn từ trên trời xuống dưới đất mới đúng chứ? Thế là, trong bóng tối vô biên bắt đầu nở ra hoa, đỏ vàng lam lục, muôn hồng nghìn tía, cả một biển hoa. Con sâu rất vui, muốn bay lượn trên biển hoa ấy, mới phát hiện thân thể đã thay đổi hình dạng, mọc ra một đôi cánh đen thui, nhưng mà cánh này rất yếu, không bay lên được. Nên nó lại tiếp tục hút linh khí trên trời, gia tăng sức mạnh cho đôi cánh, cuối cùng có một ngày, nó cũng bay được, tung tăng khắp nơi."

"Nhưng sau một thời gian, trong biển hoa xuất hiện thêm những vật khác, không biết chúng là quái vật gì, có người có thú, loại nào cũng dữ tợn. Nó rất không thích, nó cảnh cáo bắt bọn chúng rời đi, nhưng chỉ có một số ít đi thôi, đa số vẫn đứng đó nhìn nó, có mấy con còn muốn hái hoa. Nó rất giận, nên đánh vào chỗ mà nó cảm thấy là yếu nhất trên người bọn chúng. Đánh vào rồi, nó mới phát hiện, bọn chúng đúng là lập tức ngã xuống đất không dậy được nữa. Nó rất vui sướng. Từ đó, nếu có bất kì thứ gì tiến vào trong biển hoa, nó sẽ đều cảnh cáo trước, sau đó sẽ nhắm vào chỗ yếu ớt nhất của đối phương mà công kích, không một kẻ nào thoát được."

Trần Cảnh ngồi một mình trong tĩnh lặng, cả người như hòa vào với bóng tối. Bóng tối vô biên, không biết sinh ra hay giấu diếm cái gì nguy hiểm, nhưng luôn có thứ gì đó tới gần, lạnh đến thấu xương, song chỉ tới gần hẵn trong vòng ba trượng, thì đều dừng lại bất động. Thanh kiếm Trần Cảnh đang nâng trên tay rung lên, tiếng kiếm ngân nhẹ nhẹ, mơ hồ dâng lên sát khí. Có một số thứ lạ thường kia vội vàng xoay thân chạy vụt đi, nhưng đa số đều đứng thẳng bất động. Kiếm được xuất ra, bay múa mềm mại như một con bướm, mang theo tiếng kiếm ngân vang xẹt qua hư không, sau đó tới khi kiếm trở lại, mọi thứ lại trở về yên tĩnh.

- Hà Bá gia, Hà Bá gia...

Không biết từ lúc nào, Hư Linh xuất hiện ở phía xa. Nàng không dám tới gần, chỉ đứng từ xa xa mà gọi không ngừng. Nàng nhìn thấy trên thân kiếm mà Trần Cảnh đang nâng trên tay, có một con bướm màu đen lặng lẽ nằm ở đó.

Trong sương mù mờ ảo, Trần Cảnh cảm giác có người đang gọi mình. Hẳn nghĩ ngợi rất lâu, cuối cùng xác định đúng là đang gọi hẵn. Hẳn mở mắt, Hư Linh vẫn không dám tới gần, đứng từ xa nói:

- Hà Bá gia, đã tới ngày vong hồn dưới Địa ngục được trở lên dương thế, cửa thành đã mở.

Hư Linh không nhìn ra trạng thái hiện giờ của Trần Cảnh, nàng rất kinh ngạc khi thấy Trần Cảnh vẫn còn sống, vẫn còn có ý thức bản ngã. Một lúc lâu sau mới nghe thấy tiếng Trần Cảnh vọng ra:

- Cô dùng Chiêu Hồn bảo giám chiếu vào ta một cái.

Không hề thấy Hư Linh đưa tay vào ngực áo để lấy gương, nàng chỉ khẽ lật tay, trong bàn tay đã xuất hiện một cái gương màu đen, đủ thấy nàng đã sử dụng cái gương này đến mức vô cùng thuần thục. Không thể nhìn ra hình dáng của cái gương, vì nó luôn có khói đen mờ lung bao phủ.

Trong gương có hình ảnh một người đang ngồi, là thần hồn của Trần Cảnh, trên thần hồn của hắn, những đốm lấm tấm màu đỏ đã nhiều thêm, có một số đã chuyển thành màu xanh, song những đốm lấm tấm ấy đều nằm im thin thít, như chìm trong hôn mê.

Trên bàn tay của linh hồn có hình dạng Trần Cảnh kia có thêm một con bướm, con bướm được bao phủ trong một lớp sương đen, nằm im an tĩnh. Lớp sương đen ấy và linh hồn của Trần Cảnh gần như đã hòa vào với nhau. Hư Linh nhìn kĩ, lòng đoán Trần Cảnh có thể sống tới bây giờ, hẳn là nhờ con bướm không biết tên kia. Nàng không nhin được nhìn thêm mấy lần, nhìn thấy đôi cánh của con bướm khẽ động, biến thành một đóa hoa, ngay sau đó một biển hoa xuất hiện, tỏa ra mùi thơm nức mũi, khiến nàng cảm thấy vô cùng thư thái, thực muốn nằm xuống biển hoa ngủ một giấc, mà vừa mới nghĩ vậy, mí mắt đã nặng nề muốn sụp xuống.

"Đình..."

Một tiếng kiếm ngân vang, Hư Linh run lên, như có một khối băng rơi vào cổ áo, trượt xuống dọc sống lưng, khiến cả người lạnh toát. Nàng giật mình tỉnh lại, không nhin được lùi về sau mấy bước, hoảng sợ nhìn về phía

Trần Cảnh. Hắn đã đứng lên, những đốm xanh hồng đã biến mất, ngoài cái trán nhìn tương đối dọa người thì nhìn chung vẫn có thể đánh giá là thanh tú. Thế nhưng Hư Linh lại cảm thấy trên người Trần Cảnh, ngoài sự an tĩnh, còn có một sự trống rỗng kì lạ.

- Nhân gian một ngày, Âm thế một năm, ta đã ở đây hơn ba trăm năm rồi hay sao?

Trần Cảnh thở dài. Hư Linh còn chưa kịp trả lời, Trần Cảnh đã nói thêm:

- Ra khỏi thành rồi, cô có biết cách nào rời khỏi Âm phủ này không?

- Ta biết có một chỗ, nhưng mà rất nguy hiểm.

Hư Linh lấy lại bình tĩnh, không dám nhìn thẳng vào mắt Trần Cảnh.

- Nguy hiểm gì?

- Ta không biết, ta chỉ nhớ có thể rời khỏi ở nơi này, nhưng là nguy hiểm gì thì không nhớ rõ.

Trần Cảnh hơi nhíu mày, nhưng không hỏi nữa, chỉ hỏi làm sao để rời khỏi nơi đây.

Hư Linh chỉ về một hướng:

- Mời Hà Bá gia nhìn xem, đó chẳng phải là cửa thành sao?

Quả nhiên, không biết lúc nào nơi đó đã lặng lẽ xuất hiện một cái cửa thành, giống hệt cái Trần Cảnh đã thấy trước lúc vào đây. Lúc này không ngừng đang có vong hồn từ trong cửa thành đi ra ngoài. Lúc trước, Trần Cảnh từ bên ngoài thành nhìn vào, thì chỉ thấy một vùng tối đen, ngoại trừ khoảng không nhỏ bé quanh cửa thành thì không nhìn thấy gì ở bên trong cả. Hiện tại Trần Cảnh lại ở trong thành, tuy nhìn ra bên ngoài có vẻ sáng sủa hơn rất nhiều, nhưng lại không hề nhìn thấy vong hồn sau khi ra khỏi

thành, chỉ thấy từng vong hồn nghiêng ngả lão đảo lết tới cửa thành, mà vừa ra qua cửa thành thì tốc độ liền không ngừng tăng lên, giống như pháp lực đã được khôi phục.

Hư Linh đi tới ngoài thành, mới nhận ra Trần Cảnh không hề đi theo nàng, vội quay đầu lại nhìn, thấy hắc đang đứng ở bên trong cửa thành nhìn lại vào trong thành, không biết hắc nghĩ gì. Một lúc lâu sau, hắc mới quay đầu, bước ra đứng cạnh Hư Linh.

- Hà Bá gia nhìn gì vậy?

Hư Linh hỏi.

- Ta đang nghĩ cái thành này là do trời đất sinh ra hay do người xây nên? Nó bao hàm toàn diện, như tự tạo thành một thế giới, trong trời đất liệu có ai xây được một cái thành như vậy!

Hư Linh không trả lời, mà như suy nghĩ.

Bầu trời vẫn âm u, nhưng không còn là một màu đen kịt không nhìn thấy gì khác, mà là bầu trời đầy mây giống như nhân gian.

Gió lạnh thổi ngàn dặm, vong hồn loạn trăm dặm.

Trần Cảnh đột nhiên hỏi:

- Ở nhân gian hiện đang là rằm tháng bảy, những vong hồn này là đang trở lại nhân gian, sao chúng ta không đi theo họ?

- Có theo bọn họ hay không cũng không khác gì cả. Những chỗ có thể từ cõi âm trở lại nhân gian không ít, mà cõi âm có mười thành, mỗi thành đều có rất nhiều vong hồn, nhưng những kẻ có thể trở lại nhân gian vào ngày này thì không có bao nhiêu.

Hư Linh vẫn luôn cố nhớ xem cái chỗ rời đi kia có nguy hiểm gì, nhưng nàng không thể nào nhớ nổi, chỉ nhớ rằng rất nguy hiểm.

Trần Cảnh cũng không nói đến chuyện muốn theo sau những vong hồn kia nữa. Tuy Hư Linh nói nơi có thể thoát ra có nguy hiểm, nhưng chí ít nàng cũng đã từ đó đi ra ngoài, và tới giờ vẫn còn sống, nên Trần Cảnh nghĩ, có lẽ cũng không đến nỗi.

Những vong hồn lúc đầu bước đi đều rất khó nhọc, sau khi qua cửa thành lại chuyển sang một tư thái hoàn toàn khác, phiêu nhiên như gió, ẩn遁 vô phương. Trần Cảnh không khỏi thầm nghĩ không biết lúc sống họ là ai, mà sau khi chết rồi, biến thành tà hồn lại vẫn còn pháp thuật như vậy.

Trần Cảnh cứ theo sát Hư Linh mà đi, phía trước cũng có không ít vong hồn đang di chuyển. Những vong hồn này như được dẫn dắt, tứ tán theo những hướng riêng biệt.

Đi không bao lâu, Trần Cảnh lại nhờ Hư Linh cầm "Chiếu Hồn bảo giám" chiếu một cái vào mình. Mỗi lần chiếu, Hư Linh lại phát hiện những đốm đỏ trên linh hồn của Trần Cảnh đã tăng thêm.

Hư Linh hiểu ngay, lúc những đốm đỏ ấy hoạt động, thì nhất định Trần Cảnh sẽ phải lâm vào cuồng loạn. Và bây giờ, những đốm đỏ luôn nằm im đã bắt đầu nhúc nhích, nàng nhìn vào mặt Trần Cảnh, cố gắng kéo giãn cự ly ra với hắn. Trần Cảnh thì như không biết, thế là hai người từ đi sát vai nhau trở thành cách nhau một trượng.

Cũng may Trần Cảnh luôn luôn bình tĩnh, cứ thế im lặng bước đi, tới khi tới một ngọn núi mới ngừng lại.

Núi này không cao, cũng không hiểm trở, nhưng lại làm Trần Cảnh cảm giác nhìn không thấu, giống như nó không chỉ có bấy nhiêu đây, cảm giác rất không chân thực, như còn cách một tấm màn, vì chỉ cần lùi hơi xa một

chút là ngọn núi sẽ đột nhiên biến mất, giống như không gian bị dịch chuyển.

Trần Cảnh và Hư Linh đứng ở ngoài núi, những vong hồn khác cũng bồi hồi không dám đi vào, mà thi nhau găm rú. Trên bầu trời, mây đen tụ tập, gió lạnh rít lên từng hồi, làm ai cũng cảm thấy có nguy hiểm.

- Con đường mà Tần Thành Hoàng dẫn chúng ta đến đây hình như là không có nguy hiểm? Hơn nữa họ cũng rời khỏi rồi, ta nghĩ bọn họ nhất định biết con đường an toàn.

Trần Cảnh đột nhiên nói.

- Ngài ấy là Thành Hoàng, là thần linh thuộc dòng Địa phủ, đương nhiên có khả năng câu thông âm dương hai giới.

Hư Linh đứng cách Trần Cảnh hơn ba trượng, cũng nghi hoặc nhìn vào ngọn núi. Trần Cảnh nghe vậy, cũng hiểu đại khái vì sao Tần Thành hoàng lại phải hợp tác với Giang Lưu Vân. Một người có thể tự do xuất nhập âm dương hai giới, một người trên tay có chí bảo, có thể vào thành Tần Quảng thành mà không hãm trầm luân.

Đột nhiên, Trần Cảnh biến sắc, trong mắt lóe ánh sáng đỏ.

- Không được tới gần ta.

Trần Cảnh hô to, ngã ngồi xuống đất, mắt nhắm chặt lại.

Hư Linh khẽ vọt lên, đột ngột biến mất, sau đó xuất hiện trên một sườn núi nhỏ cách đó hơn một dặm, từ xa nhìn Trần Cảnh.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 61: Hoàn Dương

oOo

Hư Linh lật tay, "Chiếu hồn bảo giám" xuất hiện trong lòng bàn tay nàng rồi lóe sáng một cái, trong gương hiện ra cảnh những điểm đỏ trên người Trần Cảnh trở nên rối loạn, như những con muỗi bay tán loạn. Hư Linh những tưởng ý thức của Trần Cảnh đã trở nên hỗn loạn, thì con bướm đen ẩn trong sương mù trên bàn tay của Trần Cảnh bỗng cử động, tạo nên một tầng rung động, khiến Hư Linh như nhìn thấy ảo giác, vội quay mặt đi, không dám nhìn nữa.

Nàng tập trung tinh thần lắng nghe, hình như có tiếng kiếm ngân đầu đó. Nàng chờ thêm một lúc, song không hề nghe thấy tiếng kêu đầu đón hay diên cuồng nào cả, không nhin được quay qua nhìn Trần Cảnh, thấy hắc vẫn an tĩnh ngồi im như cũ. Trong gương, những điểm đỏ lấm tấm trong linh hồn hắt lại từ từ yên lặng trở lại.

Trần Cảnh ngồi một lần là kéo dài suốt mấy tháng. Đang lúc Hư Linh nghĩ có nên đánh thức hắc dậy hay không, thì hắc đã tự mình tỉnh lại.

- Đi thôi!

Trần Cảnh đứng lên, nói với Hư Linh, giọng nói không lớn, nhưng Hư Linh lại nghe thấy rất rõ.

Hư Linh lắc đầu, Trần Cảnh ngạc nhiên:

- Cô không muốn trở lại nhân gian sao?

- Muốn.

- Vậy vì sao...

Trần Cảnh bỗng ngừng lại, mỉm cười:

- Thế thôi vậy, ta đi trước, ngày khác nếu cô có việc, cứ tới miếu Hà Bá tìm ta, nếu ta không chết, sẽ gặp lại.

Hắn nói xong, xoay người đi theo một lối nhỏ vào trong núi. Hắn đại khái đã nghĩ ra vì sao Hư Linh không muốn đi chung với mình. Nếu đổi lại là hắn, hắn cũng sẽ không muốn đi chung với một người có pháp lực cao hơn mình rất nhiều, lại lúc nào cũng có khả năng lên cơn điên loạn rồi giết chết mình, mà còn không phải là lần đầu. Hắn có thể thông cảm được, và từ tận đáy lòng, hắn đã coi nàng là bằng hữu.

Hư Linh không nói gì, lặng lẽ nhìn theo Trần Cảnh đi vào trong núi. Mãi tới khi hắn đã đi khuất, không thể nghe được tiếng động từ nơi này nữa, Hư Linh mới thở phào:

- Rốt cuộc cũng xem như trả xong được ân tình, ài, thiếu nợ ân tình của người ta, sống thật khó chịu. Sau này nhất định không bao giờ thiếu nữa, miếu Hà Bá gì đó đương nhiên ta sẽ không tới, ta là cô hồn dã quỷ, làm sao vào được thần miếu chứ.

Nàng thì thảo tự nói cho mình nghe, không còn đáng vẻ an tĩnh cẩn thận như khi ở cùng Trần Cảnh.

- Ưm, vẫn là cô hồn dã quỷ có thể sống an nhiên tự tại...

Hư Linh nghiêng đầu, hai tay vuốt vuốt đoạn tóc thả buông trước ngực, nhìn lên trời, hơi híp mắt, thoải mái lắm lắm:

- Vậy thì làm một cô hồn đi, làm một cô hồn tự do tự tại.

Trần Cảnh đương nhiên không biết suy nghĩ của Hư Linh. Đối với hắn, Hư Linh quá thần bí, pháp lực ở mức tầm tạm, chỉ là một linh quỳ nhỏ nhỏ, nhưng bao nhiêu là thần linh và tu sĩ cường đại đã mất mạng, mà nàng vẫn sống tốt. Trần Cảnh cũng không biết nàng nhớ được bao nhiêu điều từ kiếp trước, hay kiếp trước nàng là ai.

Từng bước bước đi, trên con đường nhỏ không chỉ có một mình hắn, còn có rất nhiều vong hồn không ngừng lướt qua bên người, phả mùi hôi thối vào mũi hắn. Những vong hồn đó đều là có thân thể, nhưng trông kinh khủng không thua gì Trần Cảnh tự nhìn thấy hình ảnh của hắn trong gương.

Con đường bắt đầu trở nên mơ hồ, xa xa phía trước giống như là nối liền trời với đất. Con đường vẫn tiếp tục kéo dài, nhưng có khói mây bao phủ, không thể nhìn rõ. Hắn nhìn thấy một vong hồn đi vào trong làn khói mây đó, chờ một lúc lâu, nhưng không nghe thấy một âm thanh nào, cứ như bên đó là một cái vực sâu không đáy.

Trần Cảnh không cảm nhận được khí tức trong làn khói xanh, rất yên tĩnh. Điều này làm hắn rất bất an, nhìn nhiều vong hồn lần chần không dám đi vào, thầm nghĩ: "Hay thực ở đó có nguy hiểm, nhưng sao ta không cảm giác được chút nào?"

Hắn lại lấy thần niệm tiếp tục dò xét, thần niệm lan vào là biến mất vô tung. Trần Cảnh rút kiếm cương ra, nhìn ngắm, giống như làm vậy mới có thể khiến hắn an tâm hơn một chút. Cái vỏ kiếm do trượng Hà Bá hóa thành không biết đã biến mất từ khi nào, khi gặp U U thì hắn không nghĩ ra việc nhìn vỏ kiếm để thấy hàng chữ "Hà Bá Tú Xuân loan Kinh Hà", đến khi hắn nghĩ tới, muốn xem lại mấy chữ ấy thì không còn nhìn thấy vỏ kiếm nữa. Giờ kiếm đã bị vỡ thành mấy mảnh, là được kiếm cương kết dính chúng lại với nhau.

Trần Cảnh hít sâu một hơi, bước vào làn khói xanh. Hắn không nhìn rõ được cái gì, chỉ thấy rất nhiều khói, cũng không cảm nhận được nguy hiểm, chỉ có những làn gió nhẹ phả vào mặt, xung quanh chỗ nào cũng toàn là khói xanh.

- Đây là... nhân gian!

Trần Cảnh rất vui, chỉ có nhân gian mới có cảm giác này. Vấn đề là những vong hồn đã từng đi vào, hắn không nhìn thấy một ai, trong khói xanh, chỉ có âm khí nhàn nhạt đang tiêu tán theo gió. Hắn kinh nghi nhìn quanh, nhìn thấy một vách đá dựng đứng, không cao, nhưng rất dốc, chỗ hắn vừa đi ra là một chỗ phong ấn, bên ngoài có khắc phù văn phức tạp, và cơ thể hắn thì không có một chút thương tổn nào.

- Ờ, người là ai?

Đột nhiên, một giọng nói bỗng từ đâu vọng tới.

Trần Cảnh quay đầu tìm, thấy một thanh niên chừng hai mươi, mặc đồ thư sinh, dáng vẻ nặng nề. Trần Cảnh vừa nhìn đã biết đây không phải người tu hành, còn chưa kịp trả lời, đối phương đã đi tới, vừa đi vừa hỏi:

- Đây là cấm địa của phái ta, người vào bằng cách nào?

Giọng điệu của y đặc chất thư sinh, vừa nhìn Trần Cảnh vừa phải cúi đầu nhìn đường để bước tới. Con đường lờm chờm mấp mô khiến hắn đi có vẻ rất khó nhọc.

- A.... Ha ha, thật ngại, ta cũng không biết mình vào bằng cách nào.

Trần Cảnh khẽ cười, đáp.

Người kia đã tới gần Trần Cảnh, đường đã khá là bằng phẳng, mới ngẩng đầu lên nhìn Trần Cảnh, bỗng "a" một tiếng, không ngừng lùi lại, ngón tay

run run chỉ vào đầu Trần Cảnh:

- Đầu của người...

- À, đâu có gì .

Trần Cảnh đã ở trong bóng tối quá lâu, thấy toàn là ác quỷ, tới nay mới lại được trông thấy con người, cảm giác rất là thân thiết, hơn nữa đối phương lại còn là người không có tu vi. Người kia có lẽ bị cái đầu của Trần Cảnh thu hút hết sự chú ý, cũng không hỏi vì sao Trần Cảnh lại ở đây nữa, chỉ nói:

- Vậy pháp lực của người nhất định rất cao.

Trần Cảnh chỉ cười không đáp, người kia lại tưởng Trần Cảnh đồng ý với mình, nói tiếp:

- Ủ, cũng có mấy phần khí độ cao nhân như trong truyền thuyết.

Hắn lại bước tới mấy bước, hỏi tiếp:

- Người có mấy thứ như ẩn thân phù gì đó không?

Trần Cảnh nhìn người kia ngạc nhiên, không ngờ một người không tu hành, lại không hề có vẻ kính nể một người tu hành như mình.

- Hình như là có.

- Mau cho ta một cái ẩn thân phù đi, nhị thúc sắp đuổi tới rồi.

Thư sinh trẻ giục.

Trần Cảnh cười, chập hai tay vào nhau, liền hiện ra một lá bùa màu đen, lại vẽ vẽ gì đó lên lá bùa.

- Đây là chữ "ẩn", thực không ngờ người có thể hư không hóa phù, thật là lợi hại.

Thanh niên kia kiến thức không kém, Trần Cảnh còn không biết chữ mình mới viết là gì, mà y lại biết.

- Chỉ cần dán cái bùa này lên ngực là ẩn thân được rồi.

Trần Cảnh nói, thanh niên thư sinh vui vẻ nhận lấy, xoay người định đi, Trần Cảnh lại gọi, hỏi:

- Xin hỏi đây là nơi nào, là cấm địa của phái nào?

Thanh niên thư sinh vội đáp:

- Đây là châu Hắc Diệu, núi Thương Tuyết, Tiên Phù tông. Nhanh lên, nhị thúc ta sắp tới rồi.

Y chạy ra phía sau vách đá, xem ra nơi đó có đường để rời đi.

Mới đi vài bước, thanh niên đột nhiên dừng lại, quay đầu, nói với Trần Cảnh:

- Ta tên là Triệu Ngọc Bạch, nếu sau này gặp lại trên giang hồ, nhất định sẽ mời huynh đài một vò Túy Tiên Mộng.

Hắn nói xong liền đi, nhìn chẳng có vẻ gì là có thành ý. Thiên hạ to lớn, từ biệt rồi dễ gì còn gặp lại nhau. Nhưng Trần Cảnh lại không hề cảm thấy người kia chỉ làm ra vẻ, cái gọi là thành ý không phải là hiện ra trên mặt hay ngôn từ.

Hắn cười:

- Sao chỉ có một vò, mà không phải tám vò mười vò?

- Ha ha, Túy Tiên Mộng, uống một vò, tiên cũng phải say, nếu người thực uống được tám vò mười vò, ta nhất định sẽ mời.

Thanh niên vừa đi vừa nói với lại, nói xong, thì cũng đã khuất sau núi đá.

Trần Cảnh nhìn theo, trong lòng rất thoải mái.

Có những người chỉ mới gặp lần đầu đã như biết nhau từ bao nhiêu năm trước, cũng có người dù đã biết rất nhiều năm nhưng lại chẳng khác gì người xa lạ.

Chợt Trần Cảnh mơ hồ nghe thấy hương Triệu Ngọc Bạch đến ban này vang lại tiếng bước chân, tuy rằng rất nhẹ, nhưng lại không hề có vẻ gì là cố giấu diếm. Trần Cảnh liền có ý muốn tránh đi để khỏi bị hiểu lầm, vì Triệu Ngọc Bạch đã nói đây là nơi cấm địa.

Nhưng ngay lúc ấy, cơ thể hắn lại xuất hiện vấn đề. Vì ở lại cõi âm quá lâu, cơ thể hắn đã ngả sang màu đen, hiện giờ không ngừng tỏa khí đen ra ngoài không khí.

- Chuyện gì thế này?

Trần Cảnh kinh hãi, đột nhiên nghĩ tới lúc mới ra đến đây cảm giác được âm khí tản trong không khí, hắn sợ hãi suy đoán:

- Không lẽ âm khí này đều là của những vong hồn đi ra trước mình, họ là sống hay là đã chết?

Khí đen tỏa ra càng lúc càng nhanh, hắn nhìn xuống tay mình, thấy bàn tay đang khô quắt đi với tốc độ mắt thường cũng nhìn thấy được, thân thể từng được âm linh khí thấm nhuần tẩy luyện nay nhanh chóng héo rút hẳn đi, da dẻ nhăn lại, chẳng khác gì người già.

Thứ mất đi không phải là pháp lực, mà là linh khí của cơ thể.

- Ma quỷ không thể sống được trên nhân gian, chính là vì linh khí của cõi âm không thể tồn tại được?

Trần Cảnh còn đang suy nghĩ, một tiếng quát chói tai đã vang lên:

- Kẻ nào, dám xông vào cấm địa của Tiên Phù tông?!

Trần Cảnh ngẩng đầu lên, một đạo nhân chừng hơn ba mươi tuổi xuất hiện, đôi mắt sắc bén, mặc đạo bào xanh, sau lưng đeo hai thanh kiếm, nhìn thấy Trần Cảnh thì quát lớn:

- Thì ra là ma vật cõi âm dám xông qua phong ấn.

Tiếng nói không to, nhưng lại làm núi, cây rung động, rõ là trong giọng nói ẩn chứa pháp lực mạnh mẽ.

Trần Cảnh biết đạo nhân là đang dùng cách này để gọi những người khác. Hắn định giải thích, nhưng mới há miệng ra, tâm thần đột nhiên hỗn loạn, sát niệm bất chợt sinh ra. Hắn vội vàng ngậm miệng, bay lên không trung, hướng tới phía sau vách đá dựng đứng.

- Ma vật sao còn lưu luyện nhân thể phồn hoa, có biết nỗi khổ tán hồn hay không?

Đạo nhân kia vội vàng đuổi theo, lạnh lùng quát hỏi.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 62: Thương Tuyệt Tiên Phù

oOo

Trong mắt đạo nhân, pháp lực của Trần Cảnh rất không ổn định, rõ ràng là mới từ trong Âm phủ trốn ra, vẫn còn chưa thích ứng, bây giờ hoảng loạn chạy trốn, chính là cơ hội tiêu diệt tốt nhất.

Ông ta cười lạnh, đang định toàn lực đuổi theo thì phía trước Trần Cảnh bỗng xuất hiện một màn khói gờn gợn như sóng nước, sau đó Trần Cảnh và màn khói cùng biến mất.

Đạo nhân đuổi tới, nhìn quanh, lùi lại một bước, đưa tay ra, trong bàn tay có một cái bình ngọc nhỏ. Ông ta mở bình, nhỏ hai giọt nước trong đó vào mắt, sau đó chớp chớp mắt, đến khi mở mắt ra, trong đôi mắt có ánh sáng xanh lấp lóe. Ông ta nhìn quanh một vòng, thấy lẫn giữa đám đá tảng hỗn loạn phía trước là một mái tóc đen lộn xộn, áo bào xanh rách nát, nửa đầu bên trái không có tóc, toàn thân khói đen bao phủ, giống như một cái xác chết, không phải ma vật vừa mới bỏ chạy thì là ai?! Trần Cảnh cúi đầu, tóc đen rủ xuống, không nhìn rõ mặt.

- Nghiệt chương, xem người chạy đi đâu.

Đạo nhân lấy tay bấm quyết, môi mấp may, không nghe thấy ông ta đọc gì, nhưng quanh người ông ta chợt nổi lên từng vòng rung động, hai thanh kiếm sau lưng rung đập vào nhau.

"Choeng..."

Kiểm ra khỏi vỏ. Thân kiếm màu xanh, là kiếm gỗ hình rỗng, nhưng tiếng kiếm lại ngân vang như bằng sắt thép. Trên thân kiếm được khắc rất nhiều phù chú. Thanh kiếm bắn vào không trung, biến mất, sau đó, một con thuồng luồng (giao long) màu xanh vàng từ trong hư không lao ra, đầu đội mũ đạo sĩ màu vàng, miệng mọc nanh dài, đôi mắt to lạnh lùng đảo quanh.

Thuồng luồng vừa ra, mây bỗng từ đâu xuất hiện, gió thổi ào ào, một luồng uy áp mạnh mẽ từ trên đè xuống.

Con thuồng luồng biến hóa từ kiếm này không khác gì thuồng luồng thật sự. Loại pháp thuật hóa vật thành hình này rất khó tu, muốn hóa thành những thứ có uy lực cường đại, thì tự bản thân phải nhận thức và lĩnh ngộ. Từ con thuồng luồng mạnh mẽ này có thể nhìn ra được đạo nhân này đã từng nhìn thấy thuồng luồng thật sự chiến đấu với nhau.

Thuồng luồng thân to như thùng nước, người đầy vẩy màu xanh vàng, nó cắn một cái, nhát cắn xé vỡ hư không, lại chui đầu vào trong hư không, biến mất, chỉ thò lại phần đuôi ngoáy mạnh một cái, làm gió mây biến đổi, sau đó phần đuôi cũng biến mất.

"Ầmmmm..."

Khu vực phía trước đồng đá không chút dấu hiệu báo trước vỡ nát thành bụi bặm, khói bụi bốc lên. Thuồng luồng lại hiện ra dưới chân đạo nhân. Linh khí ngưng tụ thành mây, đạo nhân đứng trên lưng thuồng luồng, trông càng thêm cao thâm khó lường.

Đôi mắt ông ta lóe lên ánh sáng xanh, nhìn quanh. Ông ta biết mình mới vừa công kích hụt, nhưng không nhìn ra được Trần Cảnh chạy thoát như thế nào. Lúc ấy không gian quanh người Trần Cảnh đã bị vây chặt, đáng lý không thể động được ra ngoài, càng không thể nói tới việc ẩn mình, vậy mà

ông ta lại không nhìn thấy Trần Cảnh khi thường luồng công kích. Đúng lúc này, xa xa, có một bóng người từ trong hư không rơi ra.

Đạo nhân vui vẻ cười to:

- Ha ha, tưởng thoát sao! Sinh linh trong thiên hạ vốn có nơi mình nên ở, vật ở Âm phủ không nên hiện trên dương thế.

Thường luồng xoay người, chở đạo nhân phá không bay tới chỗ Trần Cảnh.

- Cút đi, ta không phải ma vật cõi âm.

Giọng nói nghe khàn đặc, không rõ ràng, giống như chủ nhân của nó đang cố gắng áp chế cái gì đó.

Đạo nhân mừng thầm: "Xem ra ma vật này đã bị trọng thương, lại dám tới nhân gian, âm khí trên người quá nặng nên bị thiên địa bài xích. Ta phải lập tức trừ khử ma vật này, nếu không bằng thủ đoạn của nó, sau này khi đã thích ứng với nguyên khí thiên địa, sẽ khó mà giết nó được nữa."

- Hừ, hôm nay bản đạo sẽ giết ma vật nhà ngươi ngay tại sơn môn, để trấn yêu tà, chịu chết đi!

Trần Cảnh vịn vào thân cây, bàn tay không có màu máu, khô đét như que củi, ngón tay cắm sâu vào vỏ cây, cả người rung rung như đang cố chịu đựng cái gì đó.

Trần Cảnh đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt lạnh như băng, lại đỏ đậm như máu, trên làn da khô đét hiện lên những đốm đỏ, nửa bên đầu không có tóc, nửa đầu còn lại tóc rủ xuống che khuất nửa gương mặt, ngoài cái thân hình còn giống con người, thì không có chỗ nào là của loài người nữa.

Đạo nhân nhìn thấy ánh mắt của Trần Cảnh thì kinh hãi, quát to lên tiếng đòi trừ ma, nhưng mới vừa niệm chú, thường luồng dưới thân vừa gầm lên, thì ông ta nhìn thấy một con bướm. Một con bướm đen tung tăng bay lên, bay về phía ông ta, hai cánh của nó vỗ nhẹ, khói đen nhẹ nhẹ phiêu tán.

Con bướm bay bay, nhịp điệu bay của nó làm cho tâm thần ông ta nhộn nhạo, quên hẳn mình đang làm gì, quên luôn niệm chú, quên đi ma vật ngay trước mắt, chỉ chờ đợi nhìn con bướm đang bay. Bướm đen bay đến đâu sẽ để lại nơi ấy những bông hoa đột ngột nở ra trong không khí, trong lòng ông ta cũng như đang nở ra những bông hoa giống như vậy, vô cùng vui vẻ.

Cái này đương nhiên chỉ có một mình đạo nhân là nhìn thấy, từ xa có mấy người đang ngự khí bay tới, song chỉ nhìn thấy đạo nhân đang đứng im trong hư không bất động, miệng hơi há ra, nhưng đang si mê nhìn một cái gì đó.

Họ còn chưa kịp nhìn ra chuyện gì, một luồng sáng đen đã xẹt qua cổ đạo nhân, máu bắn ra, đầu và cơ thể trước sau rơi xuống, thường luồng trở về nguyên hình là thanh kiếm gỗ hình rắn, cũng rơi xuống đất.

- Nhị sư huynh hhhh...

Người dẫn đầu hét to, sau đó đã nhìn thấy Trần Cảnh đang đứng trên mặt đất, bị thống giận dữ hét:

- Yêu ma, nhận lấy cái chết!

Lời nói chưa dứt, một sợi dây xanh từ trong tay áo y bắn ra, biến thành một con rồng xanh nhào về phía Trần Cảnh. Những người phía sau cũng lục tục lôi ra đủ kiểu pháp bảo, niệm chú, những pháp bảo kia lập tức biến thành đủ loại dị thú: rồng, rắn, thường luồng, hổ, sói, gấu, đại bàng... có cả một số dị thú không biết tên ào ào xuất hiện, bầu trời hỗn loạn.

Nhưng ngay lúc phát thuật vừa mới hoàn thành, họ đã nghe thấy một tiếng kiếm ngân nhè nhẹ, rất nhỏ, rất mơ hồ, như tiếng người yêu đang gọi.

Cảnh tượng trước mắt thay đổi, chỉ thấy một luồng sáng đen bay tới, giống như sương khói. Cả đám đang muốn nhìn thêm cho rõ, thì trong khói đen đã bay ra một con bướm đen, tung tăng bay lượn, linh động múa may theo gió.

Trên một ngọn núi xa, có một thiếu nữ mặc áo hồng ngồi trên lưng một con hạc trắng. Con hạc trắng nhìn có chút hư ảo, nó bay rất chậm, đường bay cũng cong cong vẹo vẹo như một con thuyền giữa những cơn sóng lớn, lúc nào cũng chực ngã nhào.

Thiếu nữ đã vã mồ hôi, rõ ràng là chưa thuần thục điều khiển hạc trắng, cực kỳ cật lực. Nàng bỗng ngẩng đầu lên nhìn, há miệng ra, nhưng không phát ra được một âm thanh nào. Hạc trắng mất khống chế, hóa thành hạc giấy lão đảo rớt xuống, thiếu nữ cũng ngã nhào xuống đỉnh núi, may mà cách đỉnh núi không cao, nếu không hẳn đã mất mạng.

Nàng muốn ngồi dậy, nhưng chân rất đau.

Trong hư không đột nhiên truyền đến một tiếng hét phẫn nộ, linh khí mạnh mẽ cuốn động, cỏ cây trên đỉnh núi điên cuồng rung đưa.

- Chaaaaa...

Thiếu nữ áo hồng kêu to. Nàng nhìn thấy một ma vật tóc đen tán loạn, áo bào xanh rách nát, như người mà không phải người, quanh thân khói đen mờ lung, phía trước có một con bướm đen đang bay, quanh thân con bướm ấy có những luồng khí sắc bén không ngừng phóng loạn ra theo mỗi nhịp vỗ cánh của nó. Đằng trước ma vật có một người, đầu thân bị tách rời, rớt xuống đất, máu văng tứ tung. Phía sau cái xác không đầu ấy là mấy người đang quay cuồng trong không khí.

- Cha... Tam thúc, tứ thúc...

Thiếu nữ giãy dựa cố gắng bò lên, nhưng không dậy nổi, đành ở ngay chỗ đó la lớn:

- Ác ma, ta sẽ giết ngươi. Ác ma... Cha...

Ác ma nghe thấy thiếu nữ kêu, ngược mắt nhìn lên, một đôi mắt đỏ sậm đầy lạnh lẽo.

Vì cha mất, thiếu nữ bị kích thích, không chút sợ hãi, khóc rống lên:

- Ác ma, ngươi tới đây, tới giết ta đi. Ta sẽ giết ngươi...

Nhưng ác ma lại vọt đi hướng khác, đảo mắt đã biến mất, chỉ còn lại mấy cái xác, đầu thân đều chia lìa, người nằm dưới đất, kẻ còn vương trên thân cây.

Trên đời, những chuyện về đề tài tàn phá luôn là những chuyện được người ta truyền bá tin tức nhanh nhất, không thua gì những chuyện đại sự.

Tin Tiên Phù tông bị ma vật xâm lấn không bao lâu đã lan khắp giới tu hành. Tuy Tiên Phù tông chỉ là một phái nhỏ, nhưng cũng đã khai phái hơn trăm năm, có đệ tử hạ sơn đi lịch lãm, tạo được danh tiếng tốt. Nhưng chỉ sau một đêm bị ma vật không rõ xâm lấn, chương môn Triệu Phong mất mạng, ba trưởng lão Triệu Linh, Triệu Thanh, Triệu Không và hơn mười đệ tử cũng không còn, chỉ có con gái của tông chủ Triệu Phong là Triệu Ngọc Nghiên và một ít đệ tử may mắn còn sống sót, con trai của Triệu Phong là Triệu Ngọc Bạch mất tích không rõ.

Ma vật hung hăng ngang ngược, mỗi đại phái tiên môn trong châu Hắc Diệu đều lập tức phái ra đệ tử tinh anh đi tru ma, châu Hắc Diệu nhất thời

gió nổi mây vần.

Tu sĩ không phải ai cũng đi tới đi lui trong giang hồ, mà có rất nhiều người ẩn thân trong nhân gian để thể ngộ thiên tâm nhân tâm, tĩnh ngộ đại đạo, kỳ vọng đột phá Tiên đạo, mở cánh cửa Nguyên Thần.

"Linh Nguyên lâu" làm ăn rất khấm khá, hiện giờ không còn chỗ ngồi. Trước mặt mỗi vị khách đều có rượu và thức ăn, hay trái cây, bánh ngọt và nước trà xanh. Đây là trên lầu hai, người lên tới được đây đều là người có thân phận, họ đều như đang chờ đợi cái gì đó.

Một lúc sau, một tiếng chuông vang, một ông lão tóc bạc từ trong phòng bước ra, tuy tuổi đã già, nhưng sắc mặt hồng hào, tinh thần trạng thái rất tốt. Ông lão đi thẳng tới cái bục cao ở phía Bắc, mỉm cười chào khắp ba phương, nói:

- Hôm nay khách tới nghe đông quá, xem ra chuyện xảy ra trong tháng này, mọi người đều đã nghe thấy rồi. Hôm nay, lão sẽ kể cho mọi người nghe một chút về việc của tiên gia này...

Ông lão rõ ràng là một người kể chuyện, nhưng không phải là người kể những câu chuyện giang hồ hiệp khách bình thường, mà là kể chuyện về trời đất, tiên thần.

Dưới bục hơi ồn ào, sau đó nhanh chóng bình tĩnh lại.

- Từ một năm trước, Thiên La môn Diệp Thanh Tuyết một mình đi truy sát chưởng môn Giang Lưu Vân tới nay, tiên gia đã lại bắt đầu hỗn loạn. Ở châu Hắc Diệu chúng ta có một ngọn núi tên là Thương Tuyết, trên núi có một môn phái tiên gia tên là Tiên Phù tông, kiến tông lập phái một trăm hai mươi năm hơn, tông chủ Triệu Phong phù pháp (phép bùa chú) phi phàm, có thể biến ảo ra vạn vật trong trời đất. Đẳng sau Tiên Phù tông, trong khu cấm địa có một vùng đất phong ẩn, tục truyền nơi ấy có thể thông tới tận U Minh địa phủ... Ma vật kia da mặt xanh lè, lấm tấm đốm đỏ, cả người quắt

queo như da bọc xương, hung ác tàn nhẫn... đã giết hết tất cả tiên gia đạo
nhân của Tiên Phù tông...

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 63: Châu Hắc Diệu

oOo

- Không xong, ma vật lợi hại thế ư, lại còn tàn nhẫn hiếu sát, nếu lỡ nó tới thành Bạch Vân chúng ta thì sao, chẳng phải bách tính trong thành đều phải táng thân trong tay nó?

Một người bỗng kêu lên, lập tức có người trả lời ngay:

- Thành Hoàng Thổ Địa thành Bạch Vân chúng ta thần thông quảng đại, làm sao để cho ma vật kia vào trong thành được! Nó không tới còn tốt, nếu dám tới, nhất định sẽ bị Thành Hoàng trấn vào trong miếu Thành Hoàng, thần hồn tiêu diệt. Mọi người đã quên chuyện hai mươi năm trước có một con vượn quý, vừa xuất hiện, lập tức bị Thành Hoàng hiển linh trấn phong hay sao?"

Mọi người cũng phụ họa theo, không khí lo lắng giảm hẳn đi, ai uống trà lại uống trà, ai dùng bữa tiếp tục dùng bữa.

- Ma vật này tuy lợi hại, nhưng Thành Hoàng thành Bạch Vân chúng ta thần thông quảng đại, nếu nó dám tới, chính là tự đi tìm đường chết

Ông lão kể chuyện trên đài nói oang oang, ngữ khí vô cùng khí phách, khiến người nghe bên dưới đều trầm trồ khen ngợi, không ít người phụ họa theo:

- Đúng vậy, nếu nó tới, chính là tự đi tìm đường chết.

- Có lẽ mọi người vẫn còn chưa biết, ba hôm trước, Thanh Diệp núi Cửu Đỉnh đã phụng mệnh hạ sơn, Mộc Chân của chùa Độ Trần cũng đã nhận lệnh của trụ trì, Mặc tiên tử của Quan Tinh Linh tông hiện đã vào trong thành, tất cả họ đều là tới để tru ma.

Giọng ông lão kể chuyện vô cùng mạnh mẽ, lên xuống du dương, khách nghe xong đều ồ lên khen ngợi.

Nhưng sau đó, một giọng nói không nóng không lạnh đã vang lên:

- Ba người đó có bản lĩnh thế nào, có nhất định tru ma được không?

Người chất vấn ngồi trong bàn góc, một bàn hai người, nhìn trang phục là biết không phải người địa phương, người nói chuyện là người trẻ tuổi hơn trong hai người. Lời nói của y chẳng khác gì chọc vào tổ ong vò vẽ, khiến ai nấy đều trợn mắt nhìn, nhưng y lại chẳng hề sợ hãi, vẫn tiếp tục nói:

- Ta là người từ nơi khác đến, không biết ba vị tiên trưởng này có tài năng gì, mà lại được chư vị trầm trồ khen ngợi như vậy?

Mọi người nghe vậy mới bớt giận, nếu đã là người nơi khác, hẳn không phải cố ý tới gây sự, nên mọi người quay đi, cúi đầu uống trà.

Ông lão kể chuyện nhìn hai người lạ mặt:

- Nhìn cách ăn mặc của hai vị, hẳn là người của châu Cửu Hoa, địa giới Ba Lăng phải không?

- Lão tiên sinh thực tinh mắt.

Người trẻ tuổi ăn nói khá sắc sảo, song là người đi ra ngoài hành tẩu, cho nên trong kiểu sắc sảo kia vẫn có vẻ khéo léo vô cùng.

Ông lão kể chuyện mỉm cười:

- Thảo nào hai vị không biết ba người kia. Nếu nhắc lai lịch tiên môn của ba vị ấy, sợ nói tới ngày mai cũng chưa xong. Hai vị chỉ cần biết núi Cửu Đỉnh, chùa Độ Trần, Quan Tinh Linh tông này là ba tiên môn lớn nhất của châu Hắc Diệu ta là được rồi, và ba người đó chính là ba đệ tử kiệt xuất nhất của họ. Cửu Đỉnh sơn Thanh Diệp mười tuổi đã trừ được yêu, Độ Trần tự Mộc Chân ba năm trước hạ sơn hành tẩu, cứu người vô số, pháp lực vô biên. Mặc tiên tử tuy chưa từng rời khỏi tông, nhưng có rất nhiều tiên môn tài tuấn muốn kết thành đạo侶 với nàng, lại chưa từng có ai thành công, nhưng không một ai không tâm phục khẩu phục. Nay có ba người họ dẫn đầu tru ma, các tiên môn tài tuấn của châu Hắc Diệu ta nhất định sẽ tụ tập tới, lúc đó, ma vật còn không thúc thủ chịu trói hay sao?!

Khách ngồi xung quanh ai cũng mặt mày đầy đắc ý, người trẻ tuổi còn định lên tiếng, thì người lớn tuổi hơn đã khẽ vỗ lên bàn tay y, khẽ cười nói với mọi người:

- Quả nhiên là nhân vật thần tiên, có phong phạm tiên gia, hẳn sau này nhất định sẽ được ghi tên vào tiên tịch*.

(*Tiên tịch: sách ghi chép về các vị đạo nhân tu Tiên có pháp lực cao thâm, vang danh bốn bể)

Mọi người xung quanh nghe vậy thì đều cười thỏa mãn, tiếp tục uống trà, dùng bữa. Nhưng người trẻ tuổi vẫn không nhịn được:

- Không biết so với Diệp Thanh Tuyết ở núi Thiên La, châu Cửu Hoa chúng ta thì sao?

Chợt mọi tiếng động ngừng lại, không gian yên tĩnh đến khác thường, nhiều người há miệng ra, nhưng lại không nói ra được lời nào. Người trẻ tuổi nhìn quanh một vòng, nhếch mép, uống cạn chén rượu của mình, rồi đặt chén xuống. Tiếng chén rượu đặt xuống bàn tuy không lớn, nhưng trong sự tĩnh mịch hoàn toàn này lại trở nên vô cùng chói tai.

- Ha ha, chuyện tru ma lần này chỉ là một việc nhỏ, việc đại sự chân chính là sau khi tru ma, bọn họ sẽ đến núi Thiên La, châu Cửu Hoa gặp Diệp Thanh Tuyết.

Ông lão kể chuyện nhìn hai người kia mà nói.

Người trẻ tuổi lớn tiếng:

- Nếu thực sự là vậy, vậy sau này chư vị nhất định hãy tới, ta ở thành Bá Lăng xin đợi chư vị ghé thăm.

Y nói xong, đứng dậy đi luôn, người lớn tuổi định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói gì, đi theo ra ngoài.

Hai người đi rồi, bên trong thôn xao cả lên, mọi người vội hỏi ông lão kể chuyện chuyện kia có phải là thật hay không. Ông lão thông thả đáp:

- Nếu tiểu lão nhi đoán không lầm, trong ba người, ít nhất có một người sẽ đi núi Thiên La. Bởi vì Diệp Thanh Tuyết trở thành chương môn Thiên La môn, theo lệ hẳn phải thông truyền cho cả thiên hạ, nhưng Diệp Thanh Tuyết lại không làm như vậy, vì nàng ta là tự phong, là mang danh phản nghịch.

Ông lão vừa dứt lời, đám người nghe đều bừng bừng hứng chí, chuyển sang đề tài so sánh ba người kia với Diệp Thanh Tuyết.

Thiên La môn ở châu Cửu Hoa chỉ là một môn phái nhỏ, ngày xưa có lẽ đã từng hưng thịnh, nhưng lúc hưng thịnh nhất, cũng chỉ là một môn phái trung đẳng mà thôi, và chuyện môn phái diệt vong thì nay cả thiên hạ đều đã biết. Nhất là Diệp Thanh Tuyết, sau khi mọi người biết tới nàng, ai cũng thắc mắc nàng có pháp thuật gì, pháp bảo gì. Và câu trả lời chính là: "Không có pháp bảo, cũng không có pháp thuật thần thông gì lợi hại, chỉ có lôi thuật, mà môn phái trong thiên hạ mười cái hết bảy tám cái đều có lôi thuật."

Thế nhưng, lời thuật ở trong tay nàng lại như có sinh mạng, vô cùng linh hoạt, tùy tâm sở dục.

* * *

Trần Cảnh không hề biết mấy chuyện này. Hiện giờ, hắn đang ngồi trong một sơn cốc, cơ thể không còn tỏa ra khói đen, nhưng cơ bắp, da thịt đều khô quắt lại. Hắn biết chuyện gì xảy ra, đây là vì hắn ở trong thành Tần Quảng dưới Âm phủ tới hơn ba trăm năm, thân thể đã hoàn toàn bị âm linh khí ăn mòn. Nếu vẫn ở trong đó, đương nhiên không có vấn đề gì, nhưng nếu rời khỏi đó, sẽ chẳng khác gì ma quỷ đi tới dương gian, lúc nào cũng có thể tiêu tán mất. Cũng may, hắn vốn là người dương gian, nên tuy da thịt bị ăn mòn, nhưng sẽ không hoàn toàn tiêu tán.

Ngũ tạng lục phủ của hắn cũng khô héo, xương cốt đều nhiễm màu xám tro, nếu không có pháp lực bảo vệ, hắn đã sớm trở thành một cái thân khô.

Đêm đen kịt, đưa tay không thấy năm ngón. Nơi Trần Cảnh đang ngồi có bốn mặt là núi, trong núi mơ hồ có tiếng gào khóc thảm thiết. Một đồng củi đốt lên, ánh lửa chiếu sáng phạm vi ba trượng, bên đồng lửa có một con cọp, máu của nó nhỏ trên mặt đất đã khô đen lại, mùi máu tanh thoang thoảng tỏa đi trong ánh lửa. Một chân của con hổ đã bị xé ra, đang được một cánh tay khô quắt lật tới lật lui trên đồng lửa, máu và mỡ rơi xuống kêu xèo xèo.

Cũng không phải là Trần Cảnh cần ăn thịt hổ để no bụng. Tu hành đến trình độ dẫn được linh khí thiên địa nhập thể như hắn rồi thì không cần phải ăn cái gì nữa cả, mà là lấy linh khí tẩm bổ nhục thân. Hắn nướng chân hổ chỉ để tự nhắc là mình đang còn sống mà thôi. Từ lúc rời khỏi Tiên Phù tông, hắn chạy thẳng tới đây, ngồi xuống một cái là hơn một tháng. Có kinh nghiệm trước kia, hắn trốn vào trong ảo cảnh, để lời nguyện rửa từ từ lắng lại.

Lúc hần tỉnh lại sau một tháng tĩnh tọa, trời đang là ban ngày. Hần nhìn xuống mặt nước, chợt giật nảy mình. Thế này có còn chỗ nào là người, rõ ràng là một cương thi, mặt xanh đen như vỏ cây, lõm đốm chấm đỏ, đôi mắt u ám như muốn nhỏ ra máu tươi, phối với gương mặt cương thi, khiến hần nhìn bản thân mình cũng thấy lạnh cả sống lưng.

- Đây là ta sao?

Hần mờ mịt, trước giờ vẫn luôn tưởng mình không còn bận tâm tới cái gì, gặp chuyện gì cũng không biến sắc, nhưng bây giờ, trong lòng rõ ràng đã bị dao động.

Mùi thịt thơm bay đi, mãnh thú trong núi bị mùi hương kéo tới, nhìn trộm từ trong bóng tối, nhưng không dám tới gần, vì bản năng của chúng báo cho chúng biết nơi đó cực kì nguy hiểm.

Trần Cảnh đưa cái chân lại kề vào mũi, hít mùi thịt thơm, hé miệng cắn một cái...

Sắc trời từ từ sáng dần, nhưng thân ảnh Trần Cảnh đã lại biến mất trong sương mù.

Trời vừa hừng đông, một chiếc lá xanh từ trên trời cao bay xuống, tới lúc hạ đất lại hóa thành một con người, mày kiếm mắt sáng, mặc đạo bào xanh, trước ngực áo thêu một chiếc lá cây, mái tóc đen cột gọn gàng sau đầu bằng một sợi dây cũng màu xanh.

Trên mặt đất, đồng lửa đã tắt, xác hổ vẫn còn, cái chân đã nướng chín bị cắn một cái vẫn còn nằm ở đó.

Y híp mắt, nhíu nhíu mũi, thầm nghĩ: "Ma khí nặng thật, thảo nào ít nhất đi từ lúc nửa đêm, mà khí tức còn lưu lại vẫn đủ làm dã thú trong núi không dám tới gần... Nửa đêm đột nhiên mà đi, chẳng lẽ nhận ra ta đã tới gần?"

Một cơn gió thổi tới, y bay lên, nhẹ nhàng như một chiếc lá.

Trần Cảnh khi trở lại dương gian, đã nghĩ ra đủ dạng nguy hiểm, nhưng lại chưa từng nghĩ mình sẽ bị trời đất nơi mình lớn lên từ nhỏ bài xích, càng không nghĩ tới nơi mình đi ra lại là châu Hắc Diệu, tuy cũng ở gần châu Cửu Hoa, nhưng cũng cách cả hơn ba mươi vạn dặm.

May mà lúc hắn trở lại trần thế, cảm nhận được khí tức nguyên lực nhang đèn từ Tú Xuân loan xa xôi. Nó trở thành ngọn đèn chỉ đường cho hắn, giúp hắn không bị mất phương hướng, còn làm dấy lên trong lòng hắn một cảm giác mát lạnh mỗi khi hắn sắp mê loạn đi, làm cho hắn tỉnh táo trở lại. Tuy như vậy không đủ áp chế được "lời nguyện ác mộng vong hồn", nhưng Trần Cảnh rõ ràng vẫn cảm nhận tác dụng của nó. Việc hắn muốn làm nhất hiện giờ lại mau chóng trở về nơi nhang đèn hưng thịnh nhất của mình ở Tú Xuân loan, thử xem có thể nhờ lực nguyện cầu và hương khói của nơi ấy để khu trừ "lời nguyện ác mộng vong hồn" hay không.

Một đường đi thẳng tới châu Cửu Hoa, con đường dài hơn ba mươi vạn dặm, hắn không dám đi theo đường lớn, càng không muốn mượn đường, bởi vì hắn sợ mượn không được mà còn bị Sơn Thần Hà Bá ở những nơi đó dùng lực lượng núi sông trấn áp.

Thế nên, khi "lời nguyện ác mộng vong hồn" lắng lại, hắn bay thẳng lên trời, bởi làm như thế sẽ chẳng cần mượn đường của thần linh ở dưới đất nữa, cũng chẳng sợ bị họ trấn áp.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 64: Triệu Ngọc Bạch

oOo

Thong thả cười gió lượn tầng không, tha thần đạp mây hát vang trời.

Trần Cảnh vốn mong như vậy, nhưng không ngờ có một ngày đang cười gió lướt nhanh thì mây đen trên đỉnh đầu tụ lại, từ trên chín tầng trời có một ý niệm đầy nguy hiểm đang chỉ thẳng vào linh hồn của hắn, càng lúc cảm giác đó càng thêm rõ rệt. Hắn ngẩng đầu lên nhìn, mây không biết từ đâu mà đang không ngừng dày lên, to lên.

Mây đen che phủ bầu trời, gió lốc xuất hiện, ánh chớp lấp loáng.

"Đùng... Đoàng..."

Trần Cảnh thất kinh, chuyện gì thế nhỉ, chỉ bay lên không thôi, sao giống linh vật độ kiếp thế này? Uy thế kia đích thực là chỉ thẳng vào linh hồn của hắn, hắn vội hạ xuống đất, ngẩng đầu lên nhìn, bầu trời đã lại trong xanh yên tĩnh, cứ như tất cả chỉ là ảo giác.

Hắn chợt nhớ lại, trước kia Sơn Thần Ngô Mông từng nói, thần linh trong thiên hạ không thể vượt khỏi địa phận của mình, muốn đi tới địa phương khác, phải có phù điều động của Thiên đình. Bây giờ mọi người đi lại lung tung, chính bởi vì không hiểu sao Thiên đình đã biến mất. Hạn chế tuy đã giảm đi, nhưng vẫn không thể bay độn trên trời, vì cấm chế Thiên đình nhằm vào thần linh vẫn còn tồn tại, tuy rằng đã giảm nhẹ đi rất nhiều.

Trần Cảnh không khỏi kinh hãi trước cái uy của Thiên đình năm xưa, lại nặng tới đủ sức trói buộc thần linh không dám rời khỏi thần vực, càng không thể ngao du khắp chốn.

Thế nên Trần Cảnh đành phải bay dưới tầng trời thấp, nhưng như thế mỗi khi đi qua một vùng nào, đều phải cẩn thận cảm nhận vùng ấy có thần linh hay không. Kết quả, hắn nhận thấy những nơi có ít người ở, thì thường không có thần linh, hoặc là thần linh đều vô cùng suy yếu, có lẽ vì nghìn năm trước thiên địa đại biến, Thiên đình tiêu thất, khiến các tiểu thần linh trên mặt đất đều rơi vào trạng thái không ổn định.

Mà những thần linh mạnh mẽ dễ cảm ứng một chút lại cũng không nhất định là thần linh ban đầu, mà là yêu linh trong núi chiếm thần vị. Thông thường, Trần Cảnh sẽ cố gắng tránh đi vào những nơi như vậy, càng không chọn nơi có đông người qua lại, vì ở đó thường có nhiều thần linh, còn có cả Thành Hoàng pháp lực cao thâm trăn thủ đại thành.

Một đường hành tẩu, đột nhiên, ở trong núi, hắn gặp được một người.

Người nọ là Triệu Ngọc Bạch, người hắn gặp khi vừa ra khỏi Âm phủ, trước cấm địa của Tiên Phủ tông tại núi Thương Tuyết.

Bộ áo bào thư sinh của y lấm lem vấy bẩn, trông rất chật vật, nhưng tinh thần trạng thái lại vô cùng tốt.

Lúc Trần Cảnh nhìn thấy y, y đang giằng co với một con gấu, tay cầm một cành cây làm vũ khí, trên người vẫn là không hề có một chút pháp lực nào. Y dùng cành cây đấu với gấu, không ngừng lùi lại, luôn tìm cách để chạy trốn. Con gấu kia trên thân đã có chút yêu khí nhàn nhạt, tuy không nhiều, nhưng cũng đã bắt đầu mở linh trí rồi.

Nhận định Triệu Ngọc chắc chắn không thể trốn thoát, Trần Cảnh đương nhiên hạ xuống, vỗ một chưởng lên đỉnh đầu con gấu mà giết chết nó.

Khi Triệu Ngọc Bạch nhìn thấy rõ gương mặt của Trần Cảnh thì kinh hãi hét to một tiếng, quay người bỏ chạy. Trần Cảnh nhìn theo, trong lòng ê ẩm buồn. Cảnh gặp nhau lần đầu ở Tiên Phù tông lại hiện ra trước mắt hẳn. Ngay lúc Trần Cảnh đang định chặt đứt chuyện cũ kia đi, thì Triệu Ngọc Bạch bỗng quay đầu chạy trở lại. Y thấy Trần Cảnh vẫn còn đứng ở đó thì vô cùng sợ hãi, nhưng không bỏ chạy nữa, mà đứng tần ngần ở đó, nuốt một nước miếng, sau đó từ từ đi vòng ra sau lưng Trần Cảnh, hiển nhiên là muốn chạy vòng qua phía sau lưng hẳn. Trần Cảnh bất động, nhìn theo Triệu Ngọc Bạch.

Cuối cùng y cũng đi vòng qua Trần Cảnh, tiếp tục chạy. Trần Cảnh tưởng sau lưng có cái gì đuổi theo, vì ở nơi hoang vắng này có rất nhiều mãnh thú quái vật. Trần Cảnh đang định chặn đường giúp Triệu Ngọc Bạch, nhưng chờ mãi chẳng thấy con quái nào, mà Triệu Ngọc Bạch lại chạy ngược trở lại, nhìn thấy Trần Cảnh vẫn cứ đứng ở đấy, thì lần này không còn sợ hãi giống như trước nữa, nhưng vẫn cực kì cảnh giác.

Trần Cảnh định nhường đường cho y đi, còn mình thì đi trước xem có cái gì cản đường y không, thì y đã lên tiếng:

- Ma thần tiên sinh, đa tạ ngài đã cứu mạng, thánh nhân có câu: "cứu người thì cứu cho trót", không biết ma thần tiên sinh có thể cứu tiểu sinh một lần nữa có được không?

Vừa mới nói xong, ma thần với gương mặt như bộ xương khô và những đốm đỏ đã biến mất khỏi tầm mắt y. Một lúc sau, một làn gió lạnh thổi qua, ma thần đã quay lại.

- Ta ở đây, bọn chúng không dám tới gần đâu.

"Ma thần" mở miệng, giọng nói không chút tình cảm, lạnh như băng.

Triệu Ngọc Bạch không chút nghi ngờ Trần Cảnh, vội gật đầu, lại nghe Trần Cảnh nói:

- Người muốn đi đâu, ta đưa người đi!

- A, đa tạ, nhưng không, không cần...

Triệu Ngọc Bạch vội vàng từ chối. Ma thần này hình như có chút kỳ quái, thậm chí có thể nói là có chút nhìn quen mắt. Trang phục của ma thần nhìn rất giống một quái nhân y đã từng gặp.

Trần Cảnh im lặng một lúc, khiến Triệu Ngọc Bạch không dám lộn xộn. Hắn thở dài một cái, xoay người định đi.

- Là người?

Trần Cảnh dừng lại.

- Người là người đã tặng ấn thân phù cho ta?

Triệu Ngọc Bạch thăm dò.

Trần Cảnh xoay người lại, Triệu Ngọc Bạch bỗng vui vẻ hẳn lên:

- Ta nhận ra đôi mắt của người rồi, trong mắt người có sự lạnh lùng khiến người ta phải cách xa ngàn dặm, nhưng bên trong sự lạnh lùng đó lại ẩn chứa sự tốt bụng dịu dàng.

Trần Cảnh vẫn không lên tiếng, thế nhưng Triệu Ngọc Bạch đã xác nhận đúng người, chợt hỏi:

- Sao người lại biến thành cái dạng này?

- Ngày đó người có gặp nhị thúc của ta không?

- Sẽ không phải... không phải là bị nhị thúc ta đánh thành cái dạng này đi chứ?

Triệu Ngọc Bạch tự nói tự trả lời:

- Ai nha, thực là xin lỗi, thực rất xin lỗi, nhị thúc là người rất tốt, sao lại có thể như vậy chứ...

- Không phải.

Trần Cảnh cuối cùng cũng mở miệng, trả lời cực kì ngắn gọn.

- Không phải? Thật chứ?

Trần Cảnh không bao giờ ngờ sẽ gặp lại Triệu Ngọc Bạch, lại còn là sau khi mình đã giết mất chú ruột của y. Tuy rằng lúc đó là bị nguyên rủa khổng chế, thân bất do kỷ*, tất cả đều như hăn đứng ngoài, nhìn mọi việc qua tấm màn đỏ, tựa như ảo mộng, thế nhưng khi nhớ lại, hăn biết nhất định chính là hăn đã giết, dưới sát niệm điên cuồng đó, nếu mình còn sống, vậy nhất định những người đó đều đã chết.

(*Thân bất do kỷ: không thể làm điều mình muốn vì hoàn cảnh đưa đẩy)

Một đồng lửa tỏa ánh sáng nhỏ bé giữa bóng tối đen kịt của núi rừng, không đủ chiếu sáng gương mặt cúi xuống để mái tóc che khuất bớt của Trần Cảnh.

Triệu Ngọc Bạch lại có chút hưng phấn, nghe thấy Trần Cảnh nói không phải bị nhị thúc mình đả thương, thì trở nên linh hoạt hẳn. Y cũng không còn sợ Trần Cảnh nữa, luôn mồm nói chuyện với hăn, kể lại chuyện từ lúc mình chạy xuống núi theo mật đạo trong khu cấm địa, không biết sao lại lạc vào trong núi này, sau đó gặp một con cáo, tự xưng hồ tiên, muốn gả cho y, khiến y kinh hoảng, vội chạy, nhưng chạy kiểu gì cũng bị con cáo tinh kia chặn đường, đang chạy tới đây thì gặp con gấu, rồi được Trần Cảnh giải cứu.

- Người là người bằng hữu đầu tiên của ta đó.

Triệu Ngọc Bạch kể tới hứng khởi. Trần Cảnh kinh ngạc ngẩng đầu lên, tuy không nói gì, nhưng Triệu Ngọc Bạch cảm nhận được Trần Cảnh nghi hoặc, vội nói:

- Thật đó, người là bằng hữu bên ngoài Tiên Phù tông đầu tiên của ta, không phải dạng giống các sư huynh đệ, mà là bằng hữu ta tự kết giao được, người nói có phải không?

Trần Cảnh nhìn đôi mắt không chút tâm cơ của y, đầu không gật, miệng cũng không bảo "ừ". Đôi mắt ấy làm hắn cảm thấy rất thương cảm, vội cúi đầu xuống để mái tóc che đi ánh mắt của mình.

- Ta biết thế nào người cũng đồng ý mà, ha ha...

Triệu Ngọc Bạch thấy Trần Cảnh cúi đầu xuống, thì tưởng là hắn gật đầu, trong lòng rất vui vẻ. Y tiếp xúc với Trần Cảnh không nhiều, nhưng cảm giác lại chẳng khác gì bạn hữu đã lâu năm, không chút gò bó, càng không còn thấy sợ vẻ ngoài của Trần Cảnh.

- Đúng rồi, sao người lại ở đây, người định đi đâu?

- Bị người ta truy sát.

- Người nào truy sát người, vì sao?

- Ta đã giết người.

- Giết ai?

Trần Cảnh không ngẩng đầu, Triệu Ngọc Bạch không thấy rõ sắc mặt của hắn:

- Người đâu giống những kẻ sát nhân tùy tiện giết người, nếu người đã muốn giết người, nhất định là có lý do!

- Có khi, con người là thân bất do kỷ , bị đủ loại ý niệm hỗn loạn trong lòng chiếm mất quyền khống chế, lúc tỉnh lại tuy rất hối hận nhưng không còn kịp nữa, không thể thay đổi lại chuyện mình đã làm sai, đó là sự thật.

Cố hòng Trần Cảnh cứng ngắc, hần cố nói thật chậm, thật rõ ràng.

Triệu Ngọc Bạch suy tư một hồi:

- Người là nói người giết người là bởi vì thân bất do kỷ?

Trần Cảnh không trả lời, Triệu Ngọc Bạch lại nghĩ Trần Cảnh là cam chịu, tiếp tục nói:

- Vậy để ta đi giải thích dùm người, để ta đi nói chuyện với họ, người không phải thánh hiền, ai có thể không mắc sai lầm chứ. Nếu đã không phải là cố ý, thì đều có thể tha thứ. Bất quá, người có thể nói cho ta biết, cái thân bất do kỷ của người là thế nào hay không?

- Trên đời có một loại thuật nguyên rửa, khiến người ta biến thành một cái xác không hồn.

Tiếng cành cây khô bị cháy vang lên lách tách, giọng nói của Trần Cảnh trống rỗng không cảm xúc.

- Thuật nguyên rửa? Là thuật loại gì? Pháp thuật? Hay bùa chú?

Triệu Ngọc Bạch tuy không biết pháp thuật, không có tu hành, nhưng hiểu biết cũng khá nhiều.

- Pháp thuật nhắm vào linh hồn, nguyên rửa của vong hồn.

- Pháp thuật nhắm vào linh hồn? Đây là vu thuật mà, trên đời vẫn còn có người biết nó sao...

Triệu Ngọc Bạch còn chưa nói xong, Trần Cảnh đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên trời đêm, đôi mắt rất nặng nề. Triệu Ngọc Bạch cũng ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy bầu trời đầy sao, không có gì cả, quay đầu trở xuống, Trần Cảnh đã đứng lên, trong tay xuất hiện một lá bùa do linh khí ngưng tụ mà thành.

- Bùa hộ thân!

Triệu Ngọc Bạch chỉ nhìn một cái là nhận ra. Trần Cảnh đưa lá bùa cho y:

- Nếu người muốn tìm ta, hãy tới châu Cửu Hoa, Tú Xuân loan, thủy vực Kinh Hà.

Nói xong, hắn bay vút lên không, khuất vào trong bóng đêm, biến mất.

- Ta nhất định sẽ đi, ta còn muốn mời người uống Túy Tiên Mộng!

Triệu Ngọc Bạch hô to theo.

Y ngồi trở xuống, ngắm nghía lá bùa hộ thân trong tay. Tuy y không biết pháp thuật, không thể tu hành, nhưng nhãn lực lại rất tốt, biết rất nhiều thứ. Trần Cảnh không biết chữ viết trên lá bùa, nhưng y biết. Đó là thần văn thượng cổ, chính là một chữ "hộ". Ở trong lòng y, pháp lực của Trần Cảnh đã cao tới mức y bình sinh ít thấy.

Đột nhiên, y cảm giác trong bóng tối hình như có người đang nhìn vào mình, vội vàng nhìn quanh, thấy cách đó không xa, trên một ngọn cây, có một người đang nhìn xuống.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 65: Trảm Tiên Phật

oOo

Trời đất rộng lớn biết bao, thế nhưng Trần Cảnh lại cảm thấy thế giới thật nhỏ bé. Người hăn không muốn gặp nhất là Triệu Ngọc Bạch, nhưng lại cứ gặp. Hăn vội vàng chạy đi, tránh né cái cảm xúc khó hiểu đang dâng lên trong lòng. Hăn tận lực giấu đi khí tức của mình, mỗi ngày đều tĩnh tọa, tinh thần dung nhập vào trong kiếm, dung nhập vào con bướm kia, tiến vào trong thế giới hư ảo.

Hăn thường xuyên có cảm giác huyền hoặc, không phân biệt nổi mình rốt cuộc là bướm hay vẫn là người.

Hăn có thể cảm giác được nguy hiểm đến gần, hăn cố sức tránh né, di chuyển trong dãy núi mênh mông. Khi đi ngang qua một con suối nhỏ, hăn muốn soi bóng xuống dòng nước, nhìn xem mấy ngày nay mình ngày đêm hấp thu linh khí của thế giới này, thân thể có còn khô đen nữa hay không. Hăn ngồi xổm xuống nhìn, bỗng một cánh hoa màu đỏ trôi xuống theo dòng nước. Hăn kinh hãi ngẩng đầu lên, đã thấy từng cánh từng cánh hoa màu đỏ trôi xuống, mà nơi xuất phát của cánh hoa lại từ trên tay một cô gái.

Cô gái ấy mặc váy dài màu đen, ngồi trên tảng đá bên cạnh dòng suối, đôi chân như ngọc thả xuống dòng nước trong, còn tay nàng đang cầm một cành hoa hồng, ngắt từng cánh hoa ném lên mặt nước.

Trần Cảnh đã từng gặp một cô gái mặc váy dài màu tương tự, đó là Thần Nữ Vu Sơn từng cười hồ qua Ác Long hạp. Vị Thần Nữ này mang đến cho Trần Cảnh cảm giác như sơn cốc sau cơn mưa, tinh khiết mộng ảo. Mà cô gái trước mắt, tuy rằng ăn mặc rất giống Thần Nữ Vu Sơn, nhưng khí chất lại hoàn toàn khác nhau. Ngón tay đang ngắt hoa kia trắng như tuyết, động tác nhẹ nhàng, thế nhưng Trần Cảnh lại cảm nhận được từng đợt sát khí. Trước khi nhìn thấy nàng sẽ hoàn toàn không phát hiện được nàng, vừa nhìn thấy nàng thì sẽ cảm thấy nàng vô cùng chói mắt, bàn tay ngắt hoa giống như đang ngắt lấy trái tim.

Khi Trần Cảnh nhìn rõ được nàng, cành hoa trong tay nàng đã bị ngắt hết. Trần Cảnh cho rằng nàng muốn ném cành hoa đi, thế nhưng đột nhiên trên cành hoa lại nở ra một đoá hoa khác, đoá hoa lần này là màu trắng, như một đoá hoa bằng băng tuyết, có sương trắng nhàn nhạt tản ra.

- Sư phụ ta từng nói, người sống trong thế giới này chính là đến chịu tội, giống như cái chết, cũng là chịu tội. Người còn sống không biết mình đang chịu tội, mà người đã chết lại không biết mình chết rồi, đều nói là mình đang sống, đều cho rằng mình là người. Nhưng thế giới khác gọi họ là vong hồn.

Giọng nói của nàng giống như người nàng, rất đẹp dễ, thế nhưng Trần Cảnh lại cảm nhận được sát ý trong đó.

Trên bầu trời, mây trắng bay bay, một chiếc lá xanh bị gió thổi tung lên cao, đang lượn vòng giống như muốn bay về phía này.

- Người đã giết người, giết rất nhiều, sau này sẽ còn có thể giết người. Cho nên, không cần biết người là ai, người cũng phải chết. Sư phụ ta nói đây là nhân quả, không phải nhân quả kiếp này phạm tội, kiếp sau báo ứng, mà là báo ứng ở kiếp này.

Trần Cảnh nhắm hai mắt lại, trong cảm giác của hẫng, trên đỉnh ngọn núi xanh ở sau lưng hẫng đã có thêm một hòa thượng, bình thản như núi, ngăn cách một vùng không gian phía sau.

- Người là ai?

Trần Cảnh từ từ mở mắt rồi hỏi.

- Người có thể gọi ta là Mặc Mặc.

Nàng nhìn Trần Cảnh, đột nhiên mỉm cười nói:

- Vô dụng thôi.

Trần Cảnh ngừng động tác ngồi xổm xuống chuẩn bị rửa tay.

- Người là Hà Bá của Tú Xuân loan, sao ta lại không đề phòng người mượn nước để độn đi. Nước suối này đã bị ta làm phép, người không phát hiện cũng rất bình thường. Hoặc là, người phát hiện ra nhưng không rõ ràng lắm, vì ta là thuật tu, có thể mượn vạn vật mà thành thuật.

- Người đã biết ta, vậy hẫng cũng biết thật ra ta trùng thuật nguyên rửa.

Trần Cảnh nhìn về phía cô gái tự xưng là Mặc Mặc.

- Đúng vậy, ta biết. Điều này có thể thay đổi sự thực là người giết người sao?

Trần Cảnh im lặng.

- Người tự sát đi! Ta sẽ đóng băng vĩnh viễn thân thể của người ở núi Thương Tuyết, chuộc lại tội nghiệt đời này của người.

Nàng từ từ nói, tiếng nước suối róc rách giống như nhạc đệm cho nàng.

Lúc nàng còn đang nói, Trần Cảnh đột nhiên nở nụ cười, có lẽ không nên gọi là cười, mà là chua xót.

Trong nụ cười dữ tợn mà chua xót ấy, một tiếng kiếm ngân xuyên thấu tầng mây vang lên ở sơn cốc vắng vẻ này. Thanh kiếm nứt chằng chịt bay lên bầu trời, tốc độ dường như rất chậm, giống như một người sắp chết gian nan rút kiếm, thế mà chỉ trong một ý nghĩ, nó đã đến trước mắt Mặc Mặc.

Ánh mắt của Trần Cảnh thay đổi, biến thành lạnh nhạt vô tình. Ở trong mắt hắn, thế giới này chỉ có hai màu.

Đen và trắng.

Ánh mắt của Mặc Mặc, ánh mắt vẫn luôn bình tĩnh mang tia nhìn sắc bén, lúc này loé lên sự kinh hãi. Chân ngọc của nàng đang ngâm trong nước chợt đá một cái, cả dòng suối nhỏ cuộn trào lên, hóa thành một dải băng màu bạc cuốn về phía Trần Cảnh. Đồng thời trước đó, bản thân nàng đã bay lên không như ảo ảnh, những cánh hoa mang hai sắc đỏ trắng lơ lửng quanh thân, nhất thời làm nàng càng thêm hư ảo, hoàn toàn không thể thấy rõ hình dáng thật sự của nàng.

Cả một bầu trời lá xanh bay xuống theo cơn gió, mỗi một chiếc lá quay cuồng rồi biến mất trong chớp mắt, rồi chỉ tích tắc sau, chúng nó đã như rụng từ những đám mây rơi xuống phía trên đầu Trần Cảnh.

Tiếng kiếm ngân vẫn vang vọng trong núi, kiếm của Trần Cảnh đột nhiên phân tán, như những cánh bướm bay loạn. Khi những cánh bướm ấy chạm tới dòng suối đã biến thành dải băng màu bạc thì đột nhiên máu tươi bắn tung toé, loáng thoáng thấy được ánh kiếm xuất hiện giữa những cánh hoa rồi lại biến mất trong nháy mắt.

Suối nước màu bạc đổ sập thành hơi nước ngập trời, cánh hoa rơi lả tả, một bộ váy dài đen cũng rơi xuống từ trong đó.

Lá xanh trên bầu trời ngừng rơi một chút, như bị giấu đi, lại giống như muốn tan biến. Thế nhưng ngay khi chúng sắp biến mất, những phiến lá xanh đột nhiên hoá thành hai nửa. Một người tóc tai rối bù xuất hiện từ trong hư không, vẻ mặt kinh hãi liếc nhìn thanh kiếm bao phủ khói đen cũng xuất hiện theo sau, rồi lập tức quay đầu bay độn lên bầu trời. Thanh kiếm trên hư không rung nhè nhẹ, biến thành hư ảnh nhạt nhoà.

Cái đầu của người đang bay độn trên bầu trời đột nhiên im lặng rơi xuống, một thanh kiếm lượn lơ khói đen xuất hiện bên cạnh người này. Thân kiếm tràn đầy vết nứt, cũng không có chuôi. Thân kiếm khẽ run lên, hư ảnh người này chợt tan ra theo gió. Còn kiếm thì xoay một vòng, đâm vào hư không, biến mất không còn thấy nữa.

Không trung nơi sườn núi đột nhiên phát ra ánh sáng đỏ, một hòa thượng đầu trọc với ánh sáng đỏ trên đỉnh đầu đang gắng sức bay lên bầu trời. Tốc độ của y nhanh như chớp, dưới ánh sáng đỏ có thể thấy rõ chân y đạp trên không trung như đạp trên những phiến băng, mỗi một bước bước ra đều khiến hư không xuất hiện những vết nứt li ti.

Mỗi lần bước lại một lần biến hóa, để lại trong hư không từng cái bóng mờ ảo.

Dưới ánh sáng đỏ chiếu rọi, sau gáy hoà thượng hiện ra một thanh kiếm lượn lơ khói đen. Ánh sáng đỏ như một tấm lụa quấn quanh thanh kiếm.

Thân kiếm có một lớp ánh sáng màu xám như thực chất. Ở thành Tần Quảng ba năm, pháp lực của Trần Cảnh không tăng lên, thể xác lại bị khí âm linh xâm nhiễm, còn thanh kiếm bị khí âm linh trui luyện ngày đêm đã hình thành nên một lớp kiếm cương nhàn nhạt. Kiếm cương này chủ yếu do khí âm linh ngưng tụ thành, lúc này đã phát tán rất nhiều, nếu không uy lực của kiếm còn tăng gấp mấy lần. Bằng không làm sao kiếm này có thể dễ dàng phá được pháp thuật hộ thân của Mặc Mặc, cũng không có khả năng dễ dàng chặt đứt Thanh Diệp bằng một kiếm.

Kiểm chợt lóe lên rồi biến mất.

Hoà thượng kinh hãi, đột nhiên há miệng hét một âm tiết huyền ảo, ánh sáng màu đỏ trên đỉnh đầu vọt ra như máu, đồng thời thân thể y xuất hiện một tầng ánh sáng vàng. Ngay khi ánh sáng vàng xuất hiện, ánh kiếm rạch qua gáy y. Lớp ánh sáng vàng lay động, bị kiếm cưỡng cắt ra, nhìn xuyên qua có thể thấy sau gáy y xuất hiện một vết máu thật sâu.

Thanh kiếm xuất hiện trong hư không hơi ngừng lại, trong chớp nhoáng này, hoà thượng đã bay độn ra mười mấy trượng.

Mũi kiếm nhẹ rung, giống như một cánh bướm đen bay lên.

Hoà thượng bước từng bước chớp nhoáng, bay độn lên bầu trời thật nhanh, đồng thời một lần nữa đọc lên âm tiết huyền ảo cổ quái kia, ánh sáng vàng lại mạnh lên một lần nữa, ánh đỏ trên đầu lại như máu. Dưới ánh sáng đỏ, một kiếm đâm tới đầu y, thẳng hướng đôi mắt. Y đột nhiên cúi đầu, nhưng kiếm này cũng đã đâm vào trán y, một vết máu xuất hiện, lại không nguy hiểm tính mạng.

Thanh kiếm không tiếp tục truy đuổi nữa, chỉ ở trong hư không hoá thành cái bóng mờ ảo rồi quay về trong tay Trần Cảnh, biến mất trong ống tay áo, tiếng kiếm ngân vang lên. Ngay khi thanh kiếm biến mất, ở một nơi xa xăm vang lên một tiếng nói giống như tiếng ngân nga kinh Phật:

- Kiếm tên gì?

Trần Cảnh ngẩng đầu, bật thốt:

- Mê Thiên.

Ngay sau đó, lại có một câu hỏi bằng tiếng ngân nga kinh Phật, giống như vang tận trời xanh:

- Kiểm thuật tên gì?

- Trảm tiên phạt...

Giọng nói của Trần Cảnh không khoáng đạt nữa, mà lạnh giá cứng nhắc, tràn đầy ma tính, vang vào tai người thậm chí mang theo một chút ma âm làm mê muội tinh thần.

Trong sơn cốc hoang vắng, bầu trời vốn tươi sáng chẳng biết lúc nào đã xuất hiện một dải mây đen, nhanh chóng bao phủ khắp nơi.

Gió nổi lên!

Mưa to tầm tã, mịt mờ hơi nước.

Phía chân trời đột nhiên có từng vệt ánh sáng xanh bay đến, trong chớp mắt đã đến bầu trời mưa gió trên sơn cốc. Ngay sau đó, từ trong đất, từ trong cây cối ở sơn cốc, có vài người chui ra, lại có vài người đập không đến. Có đạo sĩ đạo bào phát phơ, có ông lão tướng mạo uy nghiêm, phía sau họ đều có hơn mười đệ tử đi theo, trong đó có cả hòa thượng vừa chạy trốn khỏi kiếm của Trần Cảnh. Vết kiếm ở gáy của y nhìn mà giật mình, vết thương ở giữa trán giống như mở một con mắt bằng máu.

Triệu Ngọc Bạch cũng đứng ở đỉnh núi nhìn xuống sơn cốc, môi mím chặt, ánh mắt phức tạp.

Chỉ chốc lát, người đến từ khắp nơi đã đứng đầy trong sơn cốc, mỗi người đều có vẻ mặt khó tin.

- Ma vật mượn cơn mưa để dọn đi, hiện tại ít nhất đã đi xa hơn trăm dặm.

- Đuổi theo.

Tiếng nói trong mưa gió này lạnh lẽo mà quyết liệt.

Châu Hắc Diệu chấn động rồi, ba người nổi tiếng nhất trong lứa đệ tử tiên môn trẻ tuổi cùng ra tay, vậy mà rơi vào kết cục hai chết một bị thương. Nghe đồn, Thanh Diệp cùng với Mặc tiên tử là bị ma vật chém giết trong nháy mắt.

Vẫn là Linh Nguyên lâu, vẫn là ông lão kể chuyện kia nhưng, người nghe bên trong sánh lại nhiều hơn. Mỗi người đều có vẻ mặt chăm chú, không dám thở mạnh, tập trung lắng nghe từng lời nói của ông lão kể chuyện.

Lúc này, Trần Cảnh đang ngồi trong một cái đầm nước lạnh nơi núi sâu. Đầm nước lượn lờ sương mù, xung quanh cổ thụ che trời. Hắn ngồi bên trong, quanh người có một loại cá kì quái bơi đi bơi lại, ung dung thong thả giống như hoàn toàn không cảm nhận được Trần Cảnh đang ở đó.

Linh khí trong đầm rất dày đặc, Trần Cảnh ngồi ngay ngắn ở giữa đả tọa dưỡng khí.

Ở trong sơn cốc kia, hắn xuất ra năm kiếm, một kiếm chém Mặc Mặc, hai kiếm chém Thanh Diệp, hai kiếm truy sát Mộc Chân.

Năm kiếm này đều lĩnh ngộ ở Âm phủ, là thứ kiếm thuật nhanh đến cực hạn, như vượt qua hư không mà xuất hiện. Hắn cũng không biết rằng kiếm thuật này không phải một mình hắn biết. Trước đây rất lâu, trong các loại kiếm thuật thuật thượng thừa của người tu kiếm, đã có loại kiếm thuật với cái tên Thuấn kiếm thuật. Nhưng rất nhiều người tu kiếm lại không thể tập được loại kiếm thuật này, pháp lực cao cũng vô dụng. Bởi vì muốn học được Thuấn kiếm thuật phải có cơ duyên và ngộ tính, thiếu thứ nào cũng không được. Trần Cảnh cũng không biết đây là Thuấn kiếm thuật, trong trời đất này người biết cũng rất ít. Cho nên Mộc Chân mới hỏi đây là kiếm thuật gì sau khi đã lần trốn.

Mà Trần Cảnh lại buột miệng nói là "Trảm tiên phật", ngược lại cũng phù hợp với tình cảnh lúc ấy.

Nhưng năm kiếm này đã là cực hạn của hắc, chúng nó hút sạch pháp lực lẫn tâm lực của Trần Cảnh. Đúng lúc đó có mưa gió gào thét đến, mới để cho hắc bình yên trốn thoát. Nếu không có trận mưa gió đó, hắc chỉ có thể mượn nước suối độn đi, tuy rằng cũng có thể rời khỏi nhanh chóng, nhưng sẽ để lại dấu vết, rất dễ bị đuổi theo.

Lúc này, thân thể của Trần Cảnh lại có biến hoá. Thân thể vốn khô đen đã có một chút nước, sau đó da thịt hắc lại giống như biến thành bùn đen bám vào trên người, thoát nhìn càng thêm dữ tợn, đáng sợ.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 66: Mượn Đường

oOo

Đối với Trần Cảnh, biến hoá của cơ thể đã không còn là điều hấn quan tâm nhất. Hiện giờ, hấn chỉ để ý đến nguyên rửa vong hồn đang bám vào linh hồn của mình. Hư Linh không ở đây, hấn không có cách nào nhìn thấy những chấm đỏ trên linh hồn của mình đã tăng lên bao nhiêu, rồi lại có bao nhiêu vết đã chuyển thành màu xanh, đây mới là điều hấn lo lắng nhất.

Mấy ngày nay, hấn vẫn luôn thử nghiệm tìm kiếm sự cân bằng giữa ảo cảnh của con bướm đen trong thanh kiếm với thế giới hiện thực. Lúc tinh thần tiến vào thế giới của con bướm đen trong thanh kiếm, ý thức của bản thân hấn vô cùng nhạt nhoà, vì vậy mới có thể khiến cho lời nguyên yên ổn trở lại. Việc này có cảm giác giống như thi triển Thuần kiếm thuật, nhưng lại bản chất thì hoàn toàn khác biệt. Khi thi triển Thuần kiếm thuật, Trần Cảnh có cảm giác người và kiếm hợp làm một, hấn nhìn trời đất thông qua đôi mắt con bướm trong thanh kiếm, giống như hóa thành linh hồn của kiếm. Đây chính là điều khiển kiếm, điều khiển linh hồn.

Còn khi chìm vào ảo cảnh của bướm đen, hấn là con bướm lại dung hợp làm một, không phân biệt lẫn nhau, như vậy mới có thể quên đi, mới có thể chặt đứt gốc rễ của lời nguyên ác mộng vong hồn.

Nếu có người muốn Trần Cảnh dạy cách để nắm giữ hai loại trạng thái này, thì cho dù hấn nói rõ ra, người đó cũng không thể học được. Đó là vì chỉ có bản thân tự cảm nhận mới có thể biết được loại cảm giác này. Xét

trên mặt chữ, điều khiển và dung hợp đường như chên lệch rất lớn, thế nhưng cảm giác thật sự lại chỉ là cách một lần ranh mỏng manh, không thể phân biệt rõ ràng.

Mấy ngày qua, hãn phát hiện ảnh hưởng của nguyên rửa đang tăng lên. Nếu không phải mỗi lần trước khi phát tác, hãn đều trốn vào trong thế giới của con bướm đen, cắt đứt tất cả mọi ý niệm trong đầu, thì bây giờ hãn đã sớm mất phương hướng, trở thành ma vật chân chính rồi.

Sau khi gặp nhau ở trong thành Tần Quảng, cách mỗi một đoạn thời gian, Trần Cảnh lại để cho Hư Linh dùng "Chiếu Hồn bảo giám" chiếu vào mình, đó là hãn đang theo dõi lời nguyên rửa từ ngủ yên đến lúc hoạt động phải mất thời gian bao lâu. Trước kia, sau khi yên ắng một thời gian ngắn, ít nhất cũng phải hơn mười canh giờ thì nguyên rửa mới phát tác, nhưng bây giờ, chỉ qua mấy canh giờ nó đã phát tác, còn là không bị cái gì kích thích.

Từ nơi này trở về châu Cửu Hoa, lộ trình kéo dài đến hơn hai mươi vạn dặm, Trần Cảnh sợ rằng bản thân hãn còn chưa kịp trở lại Tú Xuân loan thì đã phải tìm chỗ để ngủ một giấc thật dài. Đến lúc đó, vì để không biến thành một cái xác chỉ biết giết chóc, e rằng hãn phải vĩnh viễn rơi vào trong ảo cảnh, không bao giờ tỉnh lại nữa.

Cho nên, bây giờ hãn nhất định phải tìm một điểm cân bằng, đại bộ phận tinh thần dung nhập vào trong con bướm đen, nhưng vẫn để lại một phần ý thức làm chủ thân thể đi về châu Cửu Hoa.

Đã qua hơn ba tháng, hãn vẫn chưa đến nơi. Mà thời gian hãn tỉnh táo dùng để đi đường đã càng lúc càng ít.

Thời gian lời nguyên rửa bình lặng rút ngắn, nhưng thời gian hãn quên đi bản thân, rơi vào trong ảo cảnh thì càng lúc càng dài. Khí tức đến từ Âm phủ ở trên người hãn ngày càng nhạt đi, âm linh khí trong sắc phù đã từ từ

chuyển hoá thành linh khí của dương gian. Thế nhưng, cái cảm giác nguy hiểm bám cả vào từng khớp xương của hắn chẳng những không yếu đi, ngược lại càng ngày càng mạnh.

Hắn từng có loại cảm giác này khi bị cô gái tên Mặc Mặc chặn giết nơi sơn cốc lúc trước. Khi đó, Mặc Mặc đột ngột xuất hiện, Trần Cảnh cũng không hề nhận ra. Hiện tại, loại cảm giác này lại xuất hiện, hắn thầm nghĩ có thể lại có người đuổi đến gần đây.

Tỉnh lại từ trong đầm nước, nhìn thấy bốn phía đều là cổ thụ che trời, ánh nắng hoàn toàn không thể chiếu xuống, lại nhìn núi non bao quanh đây, hắn thấy mình tựa con cá trong chậu, một cảm giác như thể mình phải chết ở đây cứ như vậy mà sinh ra.

"Nếu như bây giờ có một cơn mưa thì tốt rồi." Trần Cảnh đột nhiên nghĩ.

Dưới cơn mưa, hắn có thể mượn nước mưa để độn, khi đó trong trời đất tràn đầy thủy linh khí, độn đi thì có thể không bị ai phát giác. Như bây giờ, nếu hắn làm phép độn thủy, dao động linh khí lớn, rất dễ bị phát hiện. Độn trong mưa gió thì không một tiếng động, cho dù có bí pháp phá độn thuật cũng rất khó phát hiện. Còn ngự kiếm, nhanh thì nhanh nhưng lại quá bắt mắt, còn có thể phát ra tiếng kiếm ngân vang.

Đúng lúc này, hắn nhớ ra trên người mình dường như còn có một quyển sách dạy phép hô phong hoán vũ. Hắn vội vàng sờ soạng trong ngực. Sách vẫn còn đó, lúc lấy ra cũng không thấy bị nước thấm ướt, mấy chữ "hô phong hoán vũ" trên quyển sách dường như bị ngâm nước lại càng phát sáng.

Pháp thuật hô phong hoán vũ trong ấn tượng của Trần Cảnh là không hề có uy lực khắc chế kẻ địch, nhưng bây giờ hắn lại muốn nhanh nhanh học được nó, đến lúc đó hô mưa gọi gió, hoà mình vào trong mưa rồi độn đi ngàn dặm trong chớp mắt. Đây cũng là một cơ hội chạy thoát thân.

Đến tận bây giờ, hắn mới cẩn thận đọc quyển sách, chỉ thấy trên bìa sách màu xanh, ngoại trừ mấy chữ "hô phong hoán vũ" cỡ lớn ra còn có một hình vẽ mờ mờ. Nhìn kỹ, hình vẽ mô tả cảnh tượng mưa to tầm tã, cuốn sạch mọi thứ. Chỉ một hình vẽ mưa gió mơ hồ, Trần Cảnh lại cảm nhận được một luồng khí tức mệnh môn. Tuy rằng không biểu hiện điều gì đặc biệt, thế nhưng Trần Cảnh lại cảm thấy không phải vậy.

"Lẽ nào hô phong hoán vũ này lại là pháp thuật lợi hại gì sao?"

Hắn bỗng nhiên có cảm giác như vậy. Mở trang thứ nhất, hàng chữ đầu tiên đập vào mắt hắn là: "Hô cửu thiên tổn phong xuy vạn vật, hoán hư vô nhược thủy hiển chân hình. Thiên địa biến sắc, thế giới quy khứ." [1]

Trang thứ nhất cũng chỉ có hai câu như vậy, nét chữ tựa gió lướt trên cỏ cây, nước nhấn chìm núi xanh. Nhìn thoáng qua thì cảm thấy rối loạn, mông lung, thế nhưng nhìn kỹ lại cảm thấy đại khí tuôn trào, muôn hình vạn trạng, khí phách phóng khoáng như thể pháp thuật này vừa ra, vạn pháp phải thất sắc.

Trần Cảnh nhìn không được mở sang trang thứ hai, nhưng nội dung trong đó lại khiến hắn trợn tròn mắt. Mỗi con chữ kia đều như rỗng ròi lại như rắn, cuộn mình cùng một chỗ, hắn lại không thể nhận ra một chữ nào. Lật sang phía sau, kiểu chữ càng ngày càng phức tạp, hắn vẫn không nhận ra một chữ nào.

"Phù văn?" [2]

Trần Cảnh suy đoán trong lòng. Hắn biết dùng linh khí vẽ ra rất nhiều loại bùa trong hư không, thế nhưng những loại bùa kia đều là sau khi hắn trở thành Hà Bá, có được sắc phù thì tự nhiên biết được. Hắn hoàn toàn không hiểu rõ ý nghĩa những thứ này, chứ đừng nói chi đến nhận biết phù văn. Điều này làm cho hắn đột nhiên nhớ đến Triệu Ngọc Bạch hiểu biết phù văn kia. Nhẹ thở dài một hơi rồi giấu kỹ quyển sách, hắn lại ngẩng đầu

nhìn lên cao. Dù không nhìn thấy bầu trời, nhưng hẳn biết được bây giờ đại khái là chạng vạng. Tĩnh tâm cảm nhận hoàn cảnh xung quanh, khi mở mắt ra, hẳn lập tức đi theo một hướng.

Thì ra ngọn núi này có Sơn Thần, hẳn âm thầm cảnh giác, thầm nghĩ phải cẩn thận đi nhanh ra khỏi sơn cốc. Một bước bước ra, thân thể nhẹ bay như gió, lay động trong rừng như một cái bóng, nhanh chóng đi tới cửa cốc. Nhưng ngay khi hẳn vừa đến lối ra, khung cảnh trước mắt lại biến ảo, hẳn một lần nữa trở về bên cạnh đầm nước lạnh.

Trần Cảnh hơi kinh ngạc rồi bình tĩnh nhìn kỹ lại, cảnh tượng là thật, không phải do ảo trận biến hoá thành. Ngay lập tức hẳn hiểu chuyện gì xảy ra, liền ôm quyền nói rằng:

- Hà Bá Tú Xuân loan, thủy vực Kinh Hà, châu Cửu Hoa, đi ngang qua bảo sơn, mong được mượn đường đi.

Lời nói của Trần Cảnh vừa dứt, một giọng nói the thé liền đáp lại:

- Ha ha, mượn đường! Được, người đã dựa vào quy củ mượn đường trong trời đất năm đó thì ta đây cũng dựa vào quy củ.

- Quy củ gì?

Trần Cảnh nghe người này nói có thể mượn đường thì thầm thở phào nhẹ nhõm. Đấu phép với Sơn Thần ở trong núi là cực kỳ vất vả, chỉ cần không cẩn thận là sẽ bị đối phương dùng sức mạnh núi non trấn áp.

- Đương nhiên là dùng bảo vật mua đường.

Giọng nói the thé vắng vắng trong không trung, hoàn toàn không thể biết rõ người này đang ở nơi nào, giống như là đang nói chuyện với một vùng núi non.

- Nộp bảo vật để mua đường? Từ lúc nào mà thần linh cũng giống như cõi trần như vậy.

Trần Cảnh từ từ đi lại, đồng thời không nặng không nhẹ nói.

- Khả khả, nói rất hay. Nhưng đây không phải là quy củ ta định ra mà là Thiên đình tự hình thành nên. Người có biết vì sao không?

- Vì sao?

- Chúng ta và người phàm trần cùng sống trong một trời đất, tuy phương thức sinh tồn khác nhau, nhưng đều có tâm tư tràn đầy dục vọng, ta là như vậy, người cũng như vậy.

Giọng nói của Sơn Thần này tuy rằng the thé khó nghe, nhưng lời nói lại làm cho Trần Cảnh cảm thấy rất có đạo lý.

- Ta cũng không có pháp bảo gì.

Trần Cảnh hướng về không trung nói.

- Cũng không nhất định phải là pháp bảo, pháp thuật cũng được.

Trần Cảnh căng thẳng, linh cảm được người này muốn nói gì, nhưng vẫn nói:

- Ta chỉ biết kiếm thuật, cũng không biết pháp thuật gì đặc biệt.

- Kiếm thuật khó học được, cũng khó điều luyện, không dốc hết tâm tư thì khó mà thành. Cho dù người dạy ta kiếm đạo Âm Dương và Tru Tiên thời kì hồng hoang, ta cũng không muốn học. Ta thấy người vừa xem một quyển sách, vẻ mặt chăm chú, có lẽ cũng không tệ, người chỉ cần giao nó cho ta, ta sẽ mặc người rời đi.

Diệp Thanh Tuyết từng nói, người luyện kiếm nhất định phải có một trái tim kiên định, không thể lay chuyển. Ngoài ra còn phải có sự kiên quyết cùng nhuệ khí, để có thể kiên quyết cầu đạo dù có bỏ mình, càng phải có nhuệ khí thà làm ngọc vỡ không làm ngọc lành.

- Đệ có chứ?

Khi Diệp Thanh Tuyết khuyên Trần Cảnh không nên học kiếm thuật nhưng không thành, nàng đã hỏi Trần Cảnh như vậy.

Lúc này, Trần Cảnh đột nhiên nghĩ đến câu hỏi năm đó của Diệp Thanh Tuyết. Sau đó hần trả lời như thế nào, hần không cách nào nhớ nổi. Hần thầm than thở: "Đúng là vẫn ảnh hưởng đến ký ức, e rằng một ngày nào đó, ký ức của mình sẽ vỡ vụn, rối loạn."

Nghe thấy kiếm đạo Tru Tiên và Âm Dương trong lời Sơn Thần, hần cảm thấy vô cùng quen thuộc, nhưng làm gì cũng không thể nhớ nổi.

Hần bước từng bước theo hướng đi ra khỏi cốc, đồng thời đáp:

- Ta và người đều là thần linh sống trong trời đất này, tuy rằng mệnh dài hơn nhiều so với người trần, thế nhưng cũng có tam tai lục nan, cũng sẽ dính nhân quả, khó tránh khỏi một ngày gặp phải kiếp nạn, giống như ta ngày hôm nay. Nếu như người có thể thả ta, ân tình ngày hôm nay, ngày sau tất báo.

- Ha ha... Hứa suông ai cũng làm được. Người có bản lĩnh gì để chứng minh người có năng lực thực hiện lời hứa?

Tiếng nói lạnh lạnh vang vọng trên không trung.

- Vậy người muốn ta chứng minh thế nào.

Trần Cảnh ngừng bước, vì hắn phát hiện mình lại xuất hiện bên cạnh đầm nước.

- Nếu ta cứ dồn ép khi người còn dưới cốc này, khó tránh khỏi có phần không quân tử. Bên trái người là vách núi, người đi qua rừng cây, theo vách núi đi tới đỉnh núi là được rồi.

Giọng nói này cũng không còn the thé, lừng lơ mơ hồ như trước, mà là vang lên rõ ràng từ thính không phía bên trái. Trần Cảnh nhìn về phía bên trái, một vách núi dựng đứng không biết đã xuất hiện từ lúc nào ở nơi đó. Hắn nhớ rõ trước kia cũng không có một vách núi như vậy.

Hắn tập trung quan sát, phép vọng thần theo tâm mà hiện ra, nhưng không có gì thay đổi. Hắn không khỏi thầm than thở phép vọng thần càng ngày càng không đủ. Mà không chỉ riêng phép vọng thần, cho tới bây giờ, ngay cả những pháp thuật trong sắc phù cũng có quá nhiều pháp thuật quái lạ, hoàn toàn không hữu dụng. Như thuật độn thủy, nếu không phải tự hắn lĩnh ngộ một phần huyền diệu của "thế", thì mấy năm trước, lúc đấu phép với Ngô Mông, hắn đã không thể độn ra khỏi núi được.

Hắn thầm nghĩ: "Chẳng trách trong trời đất lại lưu truyền nhiều thần thông diệu pháp như vậy, còn có một vài huyền thuật có thể nhìn thấu cửu u địa phủ." Trước kia, hắn vẫn xem thường những pháp thuật này, nhưng sau khi rơi vào trong thành Tần Quảng, hắn mới hiểu được sự mạnh mẽ của những thần thông, pháp thuật huyền diệu này.

Trần Cảnh đi thẳng về phía vách đá lạnh lẽo trơn nhẵn đã ngả sang màu xám đen vì bao cơn mưa gió, bước chân bình thản như đang tản bộ. Ngẩng đầu nhìn, phía trên vách đá lại lớn hơn phía dưới, làm cho người ta cảm giác một loại đầu nặng chân nhẹ, như có thể đổ xuống bất cứ lúc nào. Hắn đột nhiên sinh ra một ảo giác rằng có lẽ Sơn Thần sẽ mượn cơ hội để trấn áp mình dưới ngọn núi này.

Chú thích:

[1] "Hô cửu thiên tổn phong xuy vạn vật, hoán hư vô nhược thủy hiển chân hình. Thiên địa biến sắc, thế giới quy khu":

+Tổn phong hay gió Tổn: ở đây có thể hiểu là gió từ hướng Tây Nam (theo trong Tiên Thiên Bát Quái đồ), ý chỉ tính chất của gió có thể linh hoạt thổi qua khắp mọi nơi, lúc nhẹ thì mơn man, lúc mạnh lại cuốn được vạn vật. Với mạch truyện, gió Tổn mang ý nghĩa ngọn gió mạnh nhất, có thể thổi quét đi tất cả.

+ Nhược thủy: Theo truyền thuyết, trên biển Bột Hải có ba hòn đảo được cho là nơi tiên ở, gọi là Đảo Bồng Lai (gọi tắt là Bồng đảo); đảo Dinh Châu (hay Doanh Châu, tức là Dinh đảo); và đảo Phương Trượng (tức là Phương đảo). Mà nước biển này ở xung quanh ba hòn đảo này rất nhẹ, đỡ không nổi một hạt cải, nên gọi là Nhược thủy (nước Nhược). Như vậy, hiểu đơn giản, Nhược thủy hay nước Nhược là dòng nước chỉ xuất hiện tại nơi ở của thần tiên, và không có vật gì có thể nổi ở trên mặt nước, tức là có khả năng nhấn chìm vạn vật.

+ Như vậy, có thể tạm dịch [1] như sau:

"Gọi gió Tổn từ chín tầng trời thổi đi vạn vật, kêu nước Nhược chảy ở hư vô hiện rõ dáng hình. Trời đất đổi sắc, thế giới trở lại như thuở sơ khai."

[2] Phù văn: loại chữ để viết bùa.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 67: Thập Diện Vi Sát

oOo

Tuy nhiên, khi Trần Cảnh nhìn sang hướng khác thì bốn phía đã hóa thành một màu trắng xóa, sương trắng dày đặc, không nhìn được quá ba trượng. Hắn phóng thần niệm ra dò xét, lại như hãm phải vũng bùn. Thứ duy nhất hắn thấy rõ ràng là vách núi trước mặt. Hít sâu một hơi, Trần Cảnh đặt chân trái lên vách núi, tiếp đến lại bước ra chân phải, cứ thế tiến lên. Trọng lực như bị đổi chiều, thân hắn nghiêng một góc chín mươi độ so với mặt đất.

Ngay lúc Trần Cảnh đặt cả hai chân vào vách đá, quanh người hắn liền bốc ra hơi nước mờ lung, như sương mù buổi sớm. Thế nhưng, hiệu ứng này lại không làm hắn có vẻ thoải mái phiêu dật mà chỉ tạo thành cảm giác đè nén nặng nề. Hơi sương ban đầu rất mỏng, rồi theo bước đi của Trần Cảnh mà dần dày lên, mãi cho tới khi che kín thân hình của hắn, khiến hắn giống như một đám mây xám trắng sát triền núi đang tà tà nâng độ cao, gió thổi không tan.

Nhìn từ ngoài, mọi thứ có vẻ rất suôn sẻ. Nhưng chỉ một mình Trần Cảnh cảm nhận được, ngay từ lúc hắn bước những bước đầu tiên, vách đá đã rung lên, tựa như muốn giữ hắn rơi xuống. Rồi tiếp đó, cứ mỗi lần hắn bước, vách đá lại giống như nghiêng đi một chút, mãi cho tới lúc này, nó đã như sắp song song với mặt đất.

Đương nhiên, đây chỉ là cảm giác của một mình Trần Cảnh. Nếu có người đứng dưới vách đá, có lẽ chỉ nghe được tiếng nước chảy róc rách, rồi dần dần âm thanh đó hóa thành tiếng sóng biển đập mạnh, sau cùng còn nghe được tiếng kiếm ngân vang rất nhẹ, nhưng lại mãi không tắt, được gió mang theo khắp chốn.

Khi Trần Cảnh bước tới đỉnh núi thì trời đã đầy sao. Mặt trời đã lặn từ lâu, nhường chỗ cho bóng đêm trải dài đến vô biên, chỉ còn thấp thoáng thấy những dãy núi liên miên, nằm im lìm như những con hung thú đang say ngủ. Gió đêm rét lạnh thổi qua da thịt, buốt như đao cắt, vô vàn vì sao lấp lánh nằm xung quanh vầng trăng khuyết lơ lửng nơi góc trời Tây Nam.

Nhưng hắn cũng không có tâm trạng để ngắm cảnh, bởi vì trên đỉnh núi có một người. Không, không chỉ là một người, còn có một ngôi đình nhỏ để nghỉ chân ngắm cảnh. Ngôi đình màu tím đen, được dựng liền kề vách đá, tạo cảm giác như được thiên nhiên tạo thành cùng lúc với núi này. Cảnh đình nhỏ là một người mặc áo bào thêu hình ngôi sao, đầu đội mũ lông, đang đứng lặng im, ngẩng đầu nhìn trời sao.

Y biết Trần Cảnh đã tới, bèn quay đầu, vẻ mặt phổ thông nhưng tạo cảm giác khoan thai giống như là trong núi sâu vực thẳm, khác hẳn với tướng tượng ban đầu của Trần Cảnh.

- Ha ha, bộ dáng của ta trông lạ lắm sao?

Y cười hỏi, giọng vừa phải.

Trần Cảnh không nói, mỉm cười, lặng lặng nhìn Sơn Thần bí hiểm trước mắt. Hắn thầm so sánh người này với các Sơn Thần mình biết, cảm giác cho dù là Thúy Bình nương nương cũng kém hơn người này một chút.

- Mặc dù là chúng ta có thần vị ngang nhau, ta không thể trấn áp người, nhưng nếu ta muốn giữ người lại thì rất dễ.

Y lại cất tiếng, vẫn bằng giọng điệu bình thản.

Trần Cảnh cười cười, vẫn không nói gì.

- Sao, người không tin à?

- Ta tin.

- Người không muốn bị bắt chứ?

Đối phương bình tĩnh hỏi, đoạn chấp hai tay ra sau lưng, nói:

- Chỉ cần người giao quyển sách trong tay người cho ta, ta sẽ mặc người rời đi, còn có thể giúp người ngăn cản truy đuổi một hồi.

Trần Cảnh cũng không đáp lại vấn đề này, mà nói:

- Nếu người để cho ta rời đi, ân tình hôm nay ta nhất định không quên.

Đúng như lời đối phương nói, tuy cùng thần vị, nhưng pháp lực lại không giống. Chưa kể, dù nhìn thì có vẻ hần leo vách đá rất nhẹ nhàng, nhưng chỉ hần mới biết được mình đã lãng phí bao nhiêu tâm lực. Hiện giờ, nếu đối phương muốn giữ hần lại, hần muốn đi cực khó khăn.

- Ha ha, người đang chạy trốn như chó nhà có tang, vậy mà tâm lại như mây trắng trên trời, cũng kỳ lạ thật.

Đối phương lại nói bằng cái giọng không nặng không nhẹ, không nghe ra nổi là khen ngợi hay là châm chọc.

Trần Cảnh cũng không đáp lời, chỉ nhìn thẳng vào mắt đối phương, tựa hồ muốn nhìn thấu những điều đối phương đang nghĩ.

- Người có biết, có bao nhiêu người đang tìm người ngoài kia không?

- Bất kể là nhiều hay ít, chỉ cần người để cho ta rời núi, ta tất có thể trở về. Chỉ cần ta tìm được một chỗ yên tĩnh, khôi phục pháp lực, kiếm tại bên người, vậy thì kể cả có gió bão tám phương, đất trời đổ sụp, cũng lại làm sao?

Thân thể của Trần Cảnh đã muốn nát vụn, giọng nói cứng ngắt rời rạc, nhưng một câu này lại mang khí phách của ngọn núi sừng sững trước biển khơi, mặc cho gió to sóng lớn, mình ta vẫn sừng sững ngạo thị thiên hạ.

Hắn chưa bao giờ nói những lời như vậy, cho dù trong lòng kích động phần nộ đến đâu, thì cũng sẽ chỉ làm mà không nói, đây là tính cách của hắn. Nhưng lúc này hắn lại nói, chẳng những cho Sơn Thần bí hiểm trước mặt nghe, còn là cho chính mình nghe.

Đối phương cũng rất bất ngờ, y không ngờ rằng Trần Cảnh đang bình tĩnh nói chuyện, lại đột nhiên bật ra những lời hào khí ngất trời như vậy. Y không biết quá khứ của Trần Cảnh, nếu không nhất định sẽ càng thêm bất ngờ.

Được truyền bài vị Hà Bá, bị con cá thành tinh trong khúc sông đó dâng sóng muốn nhấn chìm miếu thờ, lại thoát được từ trong hiểm cảnh, rồi bắt đắc dĩ phải cầu thần linh xung quanh để mượn pháp lực, đến nay vẫn còn thiếu Sơn Thần núi Thúy Bình một lời hứa hẹn lớn bằng trời. Tiếp đến, bị Hà Bá Ác Long hấp thụ thừa dịp thần vị chưa ổn định mà đánh tới, rồi lại thoát thân từ chỗ chết. Lại đến Thổ Địa dùng hồn cốt, bị ép theo Thành Hoàng, bị trúng nguyên rủa trong thành Tần Quảng. Mỗi việc đều khiến hắn đứng giữa lằn ranh sinh tử. Hắn gần như cứu tử nhất sinh mới từ âm phủ trở lại được nhân gian, lại bị trời đất nhân gian bài xích, bị người gọi là ma vật cõi âm, một đường đuổi giết, chỉ muốn hắn thần hình câu diệt. Tất cả, tất cả đều là nghìn cân treo sợi tóc, có thể bức một người đến phát điên.

Hắn nói những lời kia có vẻ rất bình thản, nhưng trong cái bình thản ấy lại ẩn chứa biết bao cay đắng cùng hào khí.

Trần Cảnh vừa dứt lời, Sơn Thần kia bỗng cười lớn lên.

Qua một tràng cười dài, y bình thường trở lại, cũng nhìn thẳng vào mắt Trần Cảnh, đột nhiên hỏi một câu:

- Rất có hào khí! Nếu ta nói, chỉ cần người đưa quyển sách kia để ta nhìn qua là được, người có dám không?

Trần Cảnh cười nhẹ, nói:

- Có gì không dám.

Sau đó, hắn không chút chần chờ, lấy quyển sách "hô phong hoán vũ" ra, đưa tới trước mặt vị Sơn Thần bí hiểm này.

Từ trên cao nhìn xuống, giữa trời đất mịt mờ này, núi non tĩnh lặng như thú dữ ngủ say, sông nước miên man như rồng uốn lượn. Bên trong vô số những con sông lớn nhỏ kia, các loại luân hồi tiêu tán đang không ngừng được trình diễn. Còn trong dải núi liên miên trải dài, Trần Cảnh đứng ở trên đỉnh một vách đá dựng đứng, nhìn nơi này tựa như một con rắn lớn đang giấu mình vào lòng núi, nửa thân trên thì vươn nhập vào giữa đất trời, như muốn hóa rồng bay đi.

Sơn Thần kia nhìn vào mắt Trần Cảnh, chợt bước một bước tới trước mặt hắn, chiếc áo bào như gom cả sao trời trên đó cũng theo gió mà động. Y tiếp lấy quyển sách, nhìn kỹ chữ ở bìa sách, mở ra, vừa thấy hàng chữ thứ nhất thì vẻ mặt luôn bình tĩnh kia lập tức chuyển thành kinh ngạc. Y ngẩng đầu hỏi:

- Người có biết Tốn phong và Nhược thủy là cái gì không? (Đã giải thích ở cuối chương 66)

Nói xong, y cũng không đợi Trần Cảnh lên tiếng, đã tự trả lời:

- Gió Tồn vô hình vô chất, lại có thể thổi tan vạt vạt trong trời đất như thổi tan khói bụi, tính cả hồn phách con người. Nếu thân thể bị gió này thổi qua, thì sẽ hóa thành bụi. Mà nước Nhược theo truyền thuyết thì có thể nhấn chìm vạn vật, thánh nhân cũng không thể vượt qua, chỉ cần một giọt cũng đã đủ khiến vạn vật tiêu biến, cho dù đó là chất liệu gì đi nữa.

Trần Cảnh quả thực không biết Tồn phong và Nhược thủy là vật gì, chẳng qua trực giác nói cho hắn biết, thuật hô phong hoán vũ này không phải là pháp thuật đơn giản, thậm chí có thể ở một đẳng cấp cao hơn gọi là thần thông, hơn nữa còn là thần thông vô cùng lợi hại.

- Người có hối hận không?

Sơn Thần thần bí nhếch miệng cười, giống như là châm chọc.

- Nếu ta hối hận, hiện tại người đã nghe thấy có tiếng kiếm ngân vang.

- Ha ha... Rất khí phách, Bạch Nham ta đi khắp thiên địa, thiên hạ có không ít kẻ phong lưu, nhưng hào khí như vậy lại chẳng được mấy người, ha ha...

Sơn Thần tự xưng là Bạch Nham này đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to, dáng vẻ nho tướng* ngẩng đầu xem thiên văn khi đi tuần tra ban đêm đã chuyển sang thành mãnh tướng đốc bầu rượu, múa kiếm lớn, hát vang cuồng dã.

(*Nho tướng: chỉ dạng tướng quân nho nhã, phong độ, nhìn có học vấn)

Dứt lời, y trả lại cuốn sách cho Trần Cảnh, nói:

- Tuy pháp thuật này huyền bí, nhưng không đủ để Bạch Nham ta thuận miệng hủy lời hứa. Ta nói rồi, chỉ muốn xem một cái. Hiện giờ, ta còn hứng thú xem người làm sao để thoát khỏi trận thể thập diện vi sát (mười mặt vây giết) này.

Dứt lời, y vung tay lên, xung quanh lập tức rõ ràng, không còn khắp nơi là sương trắng xóa. Trần Cảnh nhìn quanh, trời đất vẫn phủ trong đêm đen, nhưng lại thấy thêm rất nhiều người từ các đỉnh núi gần xa, trong đó có cả nam lẫn nữ, cả già lẫn trẻ, nhưng không một ai là người bình thường. Hắn nhắm đếm, có chừng ba bốn mươi người.

Bọn họ cũng nhìn thấy Trần Cảnh đang đứng đơn độc trên sườn núi, nhưng lại không động.

- Những người này tuy không phải là đệ tử kiệt xuất nhất trong các môn phái ở châu Hắc Diệu, nhưng có nhiều người tới vây giết người như vậy, đủ thấy bọn họ rất coi trọng người đấy. Có một vị đại trưởng lão tiên môn trấn thủ, còn lại đều là những kẻ có thiên tư không tồi.

Trần Cảnh bình tĩnh nhìn đám người, yên lặng lắng nghe.

- Người ở chỗ này của ta, bọn họ không dám tới.

Bạch Nham tự tin nói.

Nghe tiếng nhưng không thấy người, Bạch Nham đã biến mất từ lúc Trần Cảnh thấy rõ xung quanh, như là chìm vào màn sương đêm. Trần Cảnh đột nhiên nói:

- Ta có một chuyện muốn nhờ.

- Ồ, nói thử xem?

- Nếu ta chết, hi vọng người có thể đưa cuốn sách trong ngực ta cho một người tên là Diệp Thanh Tuyết. Nếu hiện tại nàng vẫn ổn, hẳn là ở núi Thiên La.

- Diệp Thanh Tuyết! Ha ha, ta đã sớm muốn gặp nàng rồi. Người yên tâm, ta nhất định mang quyển sách kia tới núi Thiên La, về phần nàng có

thể lấy được nó từ trong tay của ta hay không, thì phải xem Cửu Thiên Thần Lô của nàng có được như lời đồn không đã.

Y cũng không hỏi quan hệ giữa Trần Cảnh và Diệp Thanh Tuyết, chỉ nhận lời một cách cực kỳ tự tin. Tự tin ở chỗ, nếu Trần Cảnh thật sự chết đi, quyển sách pháp thuật "hồ phong hoán vũ" trước ngực hẳn nhất định sẽ bị những người kia cướp được, nhưng bây giờ y lại đồng ý giúp, tức là tự tin mình có thể lấy về.

Trần Cảnh kinh ngạc, không ngờ người này biết sư tử Diệp Thanh Tuyết của mình. Hẳn đoán, có lẽ lúc mình bị vây trong thành Tần Quảng suốt một năm dương gian kia, Diệp Thanh Tuyết đã làm ra chuyện lớn gì đó, bằng không một Sơn Thần ở tận châu Hắc Diệu này không có khả năng biết nàng. Nhưng giờ cũng không có thời gian để hỏi kỹ, hẳn chỉ khom người thi lễ, nói một tiếng "đa tạ".

Bạch Nham hơi ngạc nhiên, nói:

- Người không muốn ta chuyển thêm lời gì sao?
- Không cần.
- Thật sự không cần? Ví dụ như người chết như thế nào, cần báo thù những ai?
- Không cần, ở trong mắt người khác, ta đã là ma vật đáng chết rồi. Nếu trước kia ta gặp được người như ta bây giờ, có lẽ ta cũng sẽ ra tay tru diệt. Ta biết ta có lý do để nhất định phải chết, nhưng ta lại không cam lòng chết, muốn ta tự sát ta không làm được, muốn ta ngheh cổ ra ta cũng không thể giơ đầu. Vì thế ta muốn trở về, trở lại Tú Xuân loan trên sông Kinh Hà ở châu Cửu Hoa, từ nay về sau không dính tới khói bụi trần thế nữa. Nếu ta chết đi, bọn họ nhất định muốn nghiền xương ta thành tro, vậy cứ để cho máu thịt của ta dung hòa vào trong núi xanh đi, như vậy cũng có thể được yên bình mãi mãi, coi như là tâm nguyện của ta được đền bù rồi.

- Người cũng thật là quái dị, vừa bồng bồng hào khí, quay đi đã sa sút tinh thần như thế. Người cứ thế này thì không thể nào còn sống trở về được, trừ phi xuất ra một kiếm có thể dẹp nhuệ khí của cường địch cả mười phương, thì mới có thể có một đường sống. Tâm như chết, dù có muôn ngàn đại đạo, muôn vạn pháp thuật, thì cũng chỉ là cỏ cây trong núi, rong rêu trong nước, sao có thể trường sinh tiêu dao, càng sao có thể tranh một đường sinh cơ trong thiên địa, sống sót trong tình cảnh vạn linh cầu đạo?

Bạch Nham nhìn từ trên xuống dưới Trần Cảnh mà nói, tựa hồ không ủng hộ việc Trần Cảnh tự an bài hậu sự.

- Ha ha, có khi an bài hậu sự xong xuôi, lại trừ đi vương bận trong lòng, xua tan muộn phiền trong ngực. Một người một kiếm, dù trời sập đất sụp cũng không sợ, "thập diện vi sát" chẳng qua cũng chỉ là gió xuân lướt qua mặt, khiến tóc mai nhẹ bay mà thôi.

Trần Cảnh bình thản nói, giọng không lớn, nhưng tiếng cứ quanh quẩn mãi trong không gian. Nói xong lời cuối cùng, Trần Cảnh ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, tiếng thét vang xa mãi, còn chưa tắt thì đã có tiếng kiếm ngân phóng lên cao.

Kiếm có kiếm ý, kiếm ý phụ thuộc vào tâm, trong tâm dâng lên hào khí ngất trời thì thế kiếm tự nhiên sẽ sắc bén đến không thể đỡ.

Trên bầu trời đêm bỗng xuất hiện một luồng ánh kiếm như sao băng. Mà Trần Cảnh lại như một đoạn tua kiếm màu xanh, theo kiếm mà động, nhẹ nhàng như không trọng lượng.

Thân kiếm sinh cương, tuy rằng không dày, cương khí khuếch tán bao lấy Trần Cảnh.

- Ha ha, tốt, vậy để ta đàn cho người một khúc "Thập Diện Vi Sát".

Bạch Nham cười to, khí chất an tĩnh như núi bỗng chuyển thành điên cuồng như mũi kiếm.

Giải thích một chút về "kiếm sát" và "kiếm cương" trong truyện:

+ Kiếm sát: sát khí hóa thực chất, ngưng tụ và phủ hững hờ quanh thân kiếm như một làn sương đen.

+ Kiếm cương: thân kiếm giống như tự phóng ra luồng năng lượng (hoặc luồng gió cực mạnh và liên tục nhưng cố định phạm vi) đúng theo hình thân kiếm, do đó nó có thể cố định lại phần thân kiếm gây nát. Một mặt nào đó, nó giống như thay đổi chất liệu thân kiếm từ sắt thép sang năng lượng (Hơi giống kiếm laser trong Star War nhỉ).

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 68: Kinh Hà Xa Xôi

oOo

Vừa nói dứt lời, Bạch Nham đã xuất hiện trở lại trong ngôi đình nhỏ. Y phất ống tay áo, một chiếc đàn bằng đá lập tức hiện ra trên bàn đá. Đàn màu xám, có năm dây cũng làm từ đá, trên đàn được khắc hình dãy núi chập chùng, cũng là hình ảnh thu nhỏ của khu vực này.

Bạch Nham ngồi xuống, lấy tay lướt nhẹ trên dây đàn, một loạt âm thanh chát chúa vang lên, lại ẩn chứa vô vàn sát khí, tựa như tiếng chém giết trên sa trường.

Tiếng đàn ngân xa, trong hư không cũng vang lên một giọng nói:

- Ma đầu muốn chạy trốn, ngăn hẳn lại.

Giọng nói này vang lên đúng lúc Trần Cảnh đã như dải tua rua buộc cuối chuôi kiếm, theo kiếm mà biến mất. Chỉ thấy chỗ gần Trần Cảnh nhất có một người, thân hình biến ảo, ngấn ở phía trước hẳn. Y phất tay, một lá bùa màu vàng bay ra, tỏa hào quang rợp trời, bao phủ lấy Trần Cảnh. Đối phương giãn mày, cười khế, thế nhưng nụ cười còn chưa nở hết thì luồng ánh sáng như một dải sáng bạc đã phóng tới. Lúc y nhìn được rõ ràng, đó là một thanh kiếm chỉ có lưỡi chứ không có chuôi, thân kiếm dung hợp ánh sáng bạc kia thì cũng là lúc y cảm thấy đau đớn, hét thảm một tiếng.

Dải sáng biến mất, một bộ xương còn dính chút máu thịt rơi từ trên không trung xuống núi sâu.

Lại nháy mắt sau, dải sáng bạc kia tiếp tục xuất hiện, mà đợi khi nó biến mất lần nữa, thêm một người ngăn cản bị chẻ làm đôi.

- Ha ha... Tốt... Kiếm thuật như thế, đương thời không mấy người có được.

Bạch Nham ngồi trong cái đình nhỏ, cười to, hai tay lướt trên dây đàn, tiếng đàn quanh quẩn khắp không gian, vừa thê lương lại vừa hào hùng, thậm chí sát khí ẩn chứa trong đó đã như hóa thành thực chất.

Chẳng biết từ lúc nào, ánh mắt của Bạch Nham nóng rực lên, y há miệng hát lớn:

- Cửu Hoa có kiếm tiên, tuyệt thế nhưng cô độc, thân như cây khô sinh thịt thối, tâm lại như gương sáng vực kiếm lên...

Giọng hát của y không tẻ, phối với tiếng đàn kia, cho dù là nhắm mắt nghe cũng có thể tưởng tượng ra hình ảnh kiếm tiên trong đầu.

Ngay khi y hát tới đây thì trong hư không chợt vang lên tiếng của một lão già:

- Kiếm thuật của ma đầu rất lợi hại, đừng để hấn tới gần.

Đợi Trần Cảnh rút kiếm lần nữa, lại biến một người thành bộ xương, ngay lập tức có vô số pháp thuật, tản ra những luồng sáng rực rỡ sắc màu, xẹt qua màn đêm phóng về phía hấn.

Pháp thuật như pháo hoa, dưới bầu trời sao xán lạn, vừa tuyệt đẹp vừa nguy hiểm.

Pháo hoa tượng trưng cho sinh mệnh vừa nở đã phải tàn. Đây là thời khắc rực rỡ nhất mà Trần Cảnh được thấy kể từ khi lọt lòng tới nay, thân hắn được kiếm cường bọc lấy, tranh một đường sinh cơ.

Trong phút chốc, Trần Cảnh bị bao phủ trong vô vàn pháp thuật, chúng như sóng sông liên tiếp xô tới, không ngừng không nghỉ.

Trên vách núi, Bạch Nham vẫn đang gảy đàn đá, lớn tiếng hát lên:

- Mỉm cười nói tất cả chỉ là gió xuân lướt qua làm tóc mai bay nhẹ, dải sáng bạc hiện lên bỏ lại đồng xương tươi, pháp thuật khắp trời, một luồng kiếm ý nên sương giá...

Hư không sinh gợn sóng, từng gợn liên miên, từng bóng người đến từ bốn phương tám hướng, hoặc ẩn đột, hoặc bay nhanh, hoặc chân đạp pháp bảo, hoặc tay vung dải lụa màu, điểm chung duy nhất của họ là im lặng. Tại vùng không gian bị pháp thuật bao phủ, bỗng có ánh kiếm lóe lên, như là một chút băng tuyết rơi vào trong mặt biển đủ màu, không biết lúc nào sẽ tiêu biến.

- Tiêu tan, biến mất, tĩnh lặng trầm luân, kiếp phù du đã đến hồi sắp tắt...

Trong cái đình nhỏ đơn độc trên vách núi, Bạch Nham gảy đàn chậm lại, tiếng đàn chuyển thành thánh thót mơ màng. Tiếng hát của y cũng chậm lại, nhẹ nhàng, nhưng âm thanh lại rõ ràng đến lạ thường, nghe như tiếng khóc nỉ non.

- . . . Trăng tàn lẻ loi chiếu lên núi xanh cô độc. Một chút niệm cầu sinh, chẳng đủ tránh tử thuật vòng quanh. . .

Tiếng đàn trầm thấp phiêu đảng trong dãy núi, dung nhập vào ánh sao trời.

Hơn ba mươi đệ tử kiệt xuất của các đạo tông tiên môn cùng đứng lơ lửng trên không, mắt nhìn về vùng không gian rực rỡ sắc màu từ pháp thuật kia. Không một ai lên tiếng, chỉ đứng nhìn những ánh kiếm chớp tắt không ngừng, rồi từng luồng pháp thuật nổ tung, khiến nơi đó trở thành một vùng hỗn loạn, linh khí khắp mười dặm đều nhộn nhạo.

Tĩnh lặng, đêm đen hóa ban ngày, hào quang đầy trời.

Chỉ có tiếng pháp thuật nổ tung, cùng với tiếng đàn trên vách núi kia, nhưng giờ nó đã chuyển thành trầm thấp như tiếng cầu nguyện.

- hồn tán a, lời hứa sẽ chờ làm tận. Lời nói hào khí còn văng vẳng bên tai, người sao đã hóa thành không. . . .

Bạch Nham một mực cúi đầu nhìn dây đàn, nhưng lại biết hết việc xảy ra trên hư không. Chợt y dừng tay, đứng dậy.

Người đã ngưng đàn, tiếng đàn vẫn còn quẩn quanh, nhưng dần dần nhỏ lại.

- Ma vật côi âm há lại có thể quyến luyện nhân thể phồn hoa, tịch diệt đi.

Một giọng nói lạnh như băng, mang theo sát khí vang vọng trong hư không.

Đột nhiên, một luồng sáng chói lọi lao ra từ bên trong vùng không gian chỉ còn lại ánh sáng mờ che phủ kia, mang theo từng cơn gió mạnh thổi về bốn phía.

Đứng ở phía trước nhất là một gã đệ tử trẻ tuổi. Hình ảnh luồng sáng lạnh phản chiếu trong mắt gã càng lúc càng lớn. Trong lòng gã kinh hãi, đang định bỏ chạy, thì lại cảm thấy đôi mắt đau nhói lên, như là có băng đá chui vào não, trong tai còn mơ hồ nghe thấy tiếng cảnh báo: "Mọi người cẩn thận, đây là Trảm tiên phạt." Thế nhưng, gã lại vĩnh viễn không có cơ

hội cẩn thận. Gã không thể giải thích tại sao kiếm này lại nhanh như vậy, nhanh đến mức gã không kịp cả một chút phản ứng. Gã cũng không biết, khi thi thể của gã rơi xuống đất, lại có ba người nối tiếp gã, biến thành thi thể.

- Dải sáng bạc kinh thiên hiện, trong nháy mắt trăm phật tiên...

Tiếng đàn lại vang lên lạnh lót, cùng sát khí tận trời kia dung hợp làm một.

Trong màn sáng pháp thuật hỗn loạn, một dải sáng bạc chói lọi lao ra, rồi bay nhanh như ánh chớp về phía xa xa.

Một đạo cô trẻ xoay người cản đường, vừa xuất pháp thuật, thì đầu trên cổ đạo cô đã biến mất, máu phun ra giữa bầu trời đêm như một cơn mưa, thân thể rơi xuống như đoá hoa lìa cành.

- Không nên chạm vào kiếm của hân.

Một giọng nói vang lên.

Cùng lúc ấy, ánh sáng kia đã bay ra được hơn mười dặm, người cản đường chỉ cần chạm phải luồng sáng là sẽ chết ngay lập tức.

Kiếm đã không còn là kiếm, mà hóa thành dải sáng hình kiếm, người không thấy được người, vì người được dải sáng kia bao phủ.

Ánh kiếm như điện, chớp mắt một cái đã biến mất ở cuối chân trời. Lúc dải sáng bay qua, nếu người nào có ánh mắt cao minh sẽ thấy được hai mắt của Trần Cảnh đỏ ngầu, trong mắt có điên cuồng, có giãy dụa, có thần thò; còn thấy được thân thể của hân đã không trọn vẹn.

- Đuổi theo, hân đã bị trọng thương, đừng cho hân chạy mất.

Đảo mắt, vùng trời lại trở về im lặng. Thi thể các đệ tử rơi xuống núi được các sư huynh đệ đồng môn mang về, tất cả biến mất như chưa từng xuất hiện. Một lát sau, sương khói giăng lên, tràn ngập từng góc ngách, cả dãy núi lấy vách đá lẻ loi kia làm trung tâm, biến mất ở trong sương mù.

Chỉ còn văng vẳng nghe thấy tiếng đàn cùng tiếng hát nỉ non.

"Thân tàn nhờ kiếm dẫn, bay vọt mười vạn dặm, quay đầu mắt như máu, thần tan ma niệm lên. . ."

* * *

Trời đất ngàn năm trước ra sao, có lẽ chỉ có thể nghe được trong truyền thuyết. Nhưng ở trong lòng rất nhiều người, một ngàn năm từ ấy đến nay được xem là quãng thời gian làn gió tu hành thịnh nhất. Nhân gian đua nhau cầu Tiên đạo, bất kể là nhà bần cùng hay phú quý, đều sẽ đưa con trẻ trong nhà đến tu hành ở các tiên môn. Tuy rằng ngàn năm này đã không còn tu sĩ cảnh giới Nguyên Thần, nhưng ở trong mắt người phàm, tu hành Tiên đạo đều là tiên nhân cả, mà những tiên môn dù lớn hay nhỏ, cũng đều được coi thành tiên khí dạt dào, không có gì khác nhau.

Tuy rằng không có mấy người có thể học được bản lĩnh thật sự, không thể tu thành Nguyên Thần, cũng không thể trường sinh bất lão, nhưng phần lớn đều học được vài loại pháp thuật thô thiển, khi trở về xem như dính được tiên khí, địa vị ở nhân gian sẽ cao hơn nhiều, đại khái là ngồi ngang hàng với viên ngoại địa chủ thông thường.

Ở nhân gian, giới tu hành không bao gồm thần linh, nhưng thần linh có mặt ở khắp nơi, nhất là trong những thành trấn. Thông thường, người tu hành chân chính sẽ không xuất hiện, cho dù xuất hiện cũng cực lực thu liễm khí tức, lấy bí pháp riêng biệt để ẩn giấu chính mình, không để thần linh trong thành phát hiện.

Mà tranh đấu trong giới tu hành thông thường cũng sẽ không lan tới khu vực của người phàm. Nếu có người tu hành chiến đấu ở nhân gian, thì sẽ bị thần linh ngăn trở. Thần linh có thể mượn lực núi sông ở trong thần vực của mình, nhìn chung là mạnh hơn người tu hành cấp trưởng lão trong mỗi đại môn phái. Thế nhưng, thần linh ở nhân gian rời đi lãnh thổ của mình thì chỉ tương đương với luyện tinh hóa khí mà thôi, tuy rằng vẫn mạnh hơn người tu hành cùng cảnh giới không ít, nhưng luyện tinh hóa khí chẳng qua mới chỉ tính là vừa đặt chân lên con đường tu hành.

* * *

Ngũ Giác Khô là tên một tòa thành, còn lai lịch của nó thì chỉ có những người già trong thành mới nói được đôi ba điều. Ngày hôm nay, nhà nhà trong thành Ngũ Giác Khô đều đóng chặt cửa. Cũng có vài kẻ gan lớn, thò trộm đầu ra nhìn lên trời, chỉ thấy trên cao mây trắng nhẹ trôi, gió mát nhẹ đưa. Những nhà có cửa sổ đối diện, thì đối mắt nhìn nhau, có thể thấy sự nghi hoặc trong mắt của nhau.

Lại trong chốt lát, có không ít người ra khỏi nhà, bước lên đường cái, bàn tán gì đó cùng bè bạn. Mây trắng trên trời đột nhiên động, từng đám mây cực lớn bỗng chia nhỏ ra, rồi bay tứ tung theo các hướng.

- Bọn họ tới rồi...

Trên tường thành, đột nhiên có người hô to. Tiếng hô này giống như một lời hiệu lệnh bắt đầu, mây trên trời bỗng tăng tốc, bay vụt về cùng một hướng. Gió cũng đổi chiều, đột nhiên mạnh hẳn. Một dải mây đen xuất hiện phía chân trời, rồi nhanh chóng khuếch tán, như là bệnh lây lan, khiến những đám mây trắng quanh nó chuyển hết thành màu đen như mực tàu.

Những người đang ngẩng đầu theo dõi biến dị của bầu trời cũng không chạy về nhà, ngược lại còn càng tò mò muốn nhìn kỹ hơn. Một dải sáng

trắng chói mắt theo mây đen cuối chân trời bay vọt đến, khi nó vừa xẹt qua khoảng không phía trên tòa thành, thì có một giọng nói truyền ra:

- Hà Bá Trần Cảnh, Tú Xuân loan, thủy vực Kinh Hà, châu Cửu Hoa, xin mượn đường một chuyến.

Tiếng nói vừa dứt, ánh sáng chói mắt kia đã qua mất. Người trong thành căn bản không kịp phản ứng, chỉ còn nghe thấy tiếng kiếm ngân vang văng vẳng trên không trung. Chốc lát sau, một cơn gió lớn thổi qua, mây đen phía chân trời cũng tán đi. Lại qua một chốc, có hơn mười quầng sáng màu sắc khác nhau bay cực nhanh tới, xẹt qua bầu trời thành Ngưu Giác Khô, đuổi theo dải sáng chói mắt ban nãy.

- Chính là đám người đại chiến một đêm ở Hoàng Vụ hạp cách đây trăm dặm hả?

Người trong thành thấy tất cả đã biến mất, tựa hồ có chút thất vọng vì không thể thấy rõ mặt của bọn họ.

- Hẳn là thế.

Có người trả lời.

- Người trong quầng sáng trắng bay qua đầu tiên nói hẳn là Hà Bá châu Cửu Hoa gì nữa ấy nhỉ?

- Kinh Hà.

- Chỗ nào Kinh Hà cơ?

- Hình như là Tú Xuân loan.

- Hẳn là Hà Bá mà còn có người dám đuổi giết sao?

- Ai biết được! Chuyện của tiên gia, chúng ta không hiểu.

Chuyện như vậy không phải lần đầu tiên xảy ra. Trần Cảnh một đường bay độn về hướng châu Cửu Hoa, thân thể được kiếm cường bao phủ, tốc độ cực nhanh, cũng bắt mắt dị thường. Người cùng kiếm hợp làm một, đúng là không cần dùng nhiều pháp lực, còn có thể hấp thu linh khí thiên địa, như vậy dù có bay độn cả nửa năm một năm cũng không thành vấn đề. Nhưng mọi chuyện lại không đơn giản như vậy, hắn còn trúng "lời nguyên ác mộng vong hồn", nên dù hắn có cố tránh thế nào, cuối cùng cũng hóa thành giết người, tiếp đến lại liều mạng chạy trốn. Ngẫu nhiên có thể né tránh, hắn chỉ kịp đả tọa ổn định tinh thần một lát, rồi sẽ lại bị người đuổi theo.

Hắn đã không biết mình đã chạy được bao lâu, chỉ cảm thấy châu Cửu Hoa, sông Kinh Hà và khúc Tú Xuân sao mà xa đến vậy, giống như dùng cả đời này cũng không thể trở về...

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 69: Đệ Tử Thiên La

oOo

Thiên La môn ở núi Thiên La đã bị hủy từ mấy năm trước bởi một trận lửa lớn, hơn ba nghìn đệ tử chỉ còn Diệp Thanh Tuyết và Trần Cảnh sống sót. Trận lửa lớn chẳng những thiêu rụi Thiên La môn, còn thiêu rụi luôn cả mấy ngọn núi quanh đó. Diệp Thanh Tuyết trở lại núi Thiên La thì nơi đây đã là một mảnh đất khô cằn. Nàng tự tay dọn dẹp đồng hoang tàn đổ nát, xây một căn nhà gỗ mới, lại dựng lại tấm bia ở trước lối lên núi, nhưng không viết gì trên đó.

Từ lúc nàng trở lại, cũng không có bất kỳ kẻ nào tới núi Thiên La. Nhưng hôm nay lại có một người, à mà không, phải nói là một tôm tới. Con tôm này gãy mất một bên càng, trên người có nhiều vết đen xì như bị lửa thiêu.

Năm đó, Trần Cảnh bị đuổi giết rơi xuống giữa sông, rồi qua vài biến cố trở thành Hà Bá, thì con tôm đỏ này cũng lang thang xuất hiện. Những linh vật giữa sông như nó thường thường đều tùy ý qua lại ở những nơi có nước, chỉ cần không sinh sự thì Hà Bá nơi đó sẽ không làm khó. Mà lần này nó rời sông lên núi, cũng may là Thiên La không có yêu quái thành tinh, mới để kẻ không học nổi cả thuật cười mây như nó bò dần lên được. Còn những động vật thông thường như hổ, báo, gấu, sói thì đều không dám lại gần nó, có chạm mặt cũng sẽ tự đi vòng.

Cứ thế, Hồng đại hiệp một đường uy phong lẫm liệt xuyên rừng lên núi, cái cang còn sót lại kẹp theo một thanh Lang Nha bóng màu đen, miệng thì không ngừng lảm nhảm:

- Hóa ra trong núi này toàn người lương thiện. Khi Hà Bá gia trở về, ta nhất định phải cầu Hà Bá gia phong cho ta một cái chức Sơn Thần...

Tới nơi, còn chưa lên núi, nó đã hô lớn từ dưới chân núi:

- Thần Cô, Thần Cô, không tốt rồi, tượng thần của Hà Bá gia không biết bị kẻ khốn khiếp nào đập nát rồi... Thần Cô, Thần...

Chữ "Cô" còn chưa ra khỏi miệng, trước mắt nó đã có thêm một người, áo trắng như tuyết, đôi mắt trong veo, nhưng khi nhìn vào lại khiến Hồng đại hiệp cảm giác như có tia điện chui vào trong đầu mình.

Nàng cũng không hỏi, chỉ lẳng lặng nhìn nó. Hồng đại hiệp lập tức khẩn trương đến nỗi nói lắp bắp:

- Tượng... tượng thần của Hà Bá gia... tượng thần nát...

Nó vừa mới dứt lời, trước mắt nhoáng lên một cái, người đã biến mất.

Nó vội vàng quay đầu, ngẩng lên cao, nhưng không thấy gì cả. Nó lại hô lớn:

- Thần Cô, sao không mang con đi với...

Nói xong, không thấy ai đáp lời, nó tiu nghỉu quay về đường cũ, miệng lảm bảm:

- Thần Cô tốt thì tốt thật, nhưng không có chiều cổ lão tằm ta như Hà Bá gia.

Nó vừa đi vừa ngẫm nghĩ, chợt nghĩ ra một ý:

- Nếu Thần Cô mở miệng, lão tôn ta nhất định sẽ được làm linh thú trông núi Thiên La này...

* * *

Trong thần miếu, nhang khói vẫn nghi ngút không ngừng, thế nhưng tượng Hà Bá trước mặt Diệp Thanh Tuyết đã không trọn vẹn. Quanh bệ đá dùng để đặt tượng đầy những mảnh đá vụn. Một bên chân tượng thần bị nát vụn, một góc đầu vỡ ra, còn cả một cánh tay đã gãy lìa nằm trên mặt đất. Trên tượng thần phủ đầy rêu xanh, lẫn trong đó lại có những mảng màu đỏ hỗn loạn.

Càng nhìn, nàng càng chau mày.

Từ ngoài cửa thần miếu chợt có hơi nước bốc lên, một cái vỏ sò màu xanh hiện ra, rồi tiến vào trong miếu.

Diệp Thanh Tuyết cũng không quay đầu lại, hỏi:

- Tượng thần xảy ra vấn đề khi nào?

- Đại khái là ba tháng trước, trên mặt tượng thần bắt đầu mọc ra rêu đỏ, một thời gian sau lại chuyển hóa thành màu xanh.

Từ trong vỏ sò truyền ra giọng nói vẫn của bé gái như trước, nhưng không phải rất rõ ràng, mà mơ hồ, lúc trầm lúc bổng trong hơi nước.

Diệp Thanh Tuyết không nói gì thêm, chỉ quay đầu nhìn thoáng vỏ sò. Vỏ sò lại nói:

- Lúc ấy chúng ta cũng không biết như vậy là sao, sau mới có lão rùa đen ở Ác Long hạp nói, đây là Hà Bá về tới nhân gian, tượng Hà Bá mới xuất hiện điều này.

- Nói như thế nào?

Diệp Thanh Tuyết hỏi.

- Năm trước, Thành Hoàng mượn dịp đại thọ để mang thần linh tới chúc thọ cùng xuống Âm phủ, Hà Bá gia rơi xuống đó không trở về. Đã qua một năm, tượng thần cũng không có bất kỳ biến hóa nào, mà bây giờ tượng thần biến hóa là do ảnh hưởng từ Hà Bá gia. Lão rùa đen kia nói, thần linh hưởng nhang đèn, nhang đèn vượng, thần miếu bất hủ, tượng thần như mới. Bây giờ nhang đèn trong thần miếu vẫn tốt, thế nhưng tượng thần lại xảy ra vấn đề, chứng tỏ Hà Bá gia đã gặp chuyện.

- Người nói là tượng thần nát một chân, gãy một cánh tay là bởi vì chân thân của sư đệ ta đã nát một chân gãy một tay?

Diệp Thanh Tuyết hỏi lại, vẫn giọng điệu bình thường, không có gì biến đổi.

- Vâng, vừa mới bắt đầu chúng ta cũng không biết là như vậy, tưởng có người làm phép, cho nên ta cùng Hồng đại hiệp thay nhau ngày đêm canh chừng, đến khi tượng thần nứt vỡ ra, chúng ta mới chia hai hướng, Hồng đại hiệp đi mời Thần Cô, còn ta đi Ác Long hấp tấp tìm lão rùa đen kia, qua đó mới biết là Hà Bá gia gặp chuyện.

Trong mắt vô sò, dù là hoàn cảnh nào thì Diệp Thanh Tuyết cũng hồ hững như vậy. Lần đầu nó thấy nàng là khi Trần Cảnh cứu nàng trên Tú Xuân loan, khi đó pháp lực của nàng đã khô cạn, gần như phải chết, nhưng sắc mặt của nàng giống hết hiện giờ, điềm đạm bình tĩnh, coi thường sinh tử. Sau này, khi Trần Cảnh chiến đấu kịch liệt với Hà Bá Phong Lâm độ, vô sò chỉ lo có kẻ tranh thủ thời cơ đến mưu lợi, nhưng cuối cùng lại không thấy người nào xuất hiện, làm nó cảm thấy rất kỳ quái. Ở vài ngày sau, nó mới nhìn thấy một cô gái áo trắng đang đứng trên đỉnh ngọn núi cạnh đó, chính là sư tỷ của Hà Bá gia. Nó cứ nhớ mãi hình ảnh ấy, hoặc có thể nói là hình tượng Diệp Thanh Tuyết đứng lặng thình thịch trên đỉnh núi trong

mưa gió đã khắc thật sâu vào trong lòng nó. Theo nó, đây mới thật sự là phong phạm của Tiên đạo nhân gian.

Không chuyện gì có thể làm biến sắc, coi sinh tử như mây bay, bình tĩnh ung dung, trong lòng lại kiên trì chấp nhất.

Nhưng mà, khi Trần Cảnh bị hãm sâu trong thành Tần Quảng ở Âm phủ, thì vô sò mới phát hiện, Diệp Thanh Tuyết cũng không vĩnh viễn điềm đạm, còn có một mặt làm cho người ta phải kinh hãi. Cảm giác này không phải của riêng vô sò, mà còn của rất nhiều người khác nữa.

Diệp Thanh Tuyết không nói lời nào, vô sò lại nói:

- Tượng thần thiếu chân cụt tay, Hà Bá gia cũng nhất định là thiếu chân cụt tay rồi. Nhìn tượng thần bong tróc ra từng mảng từng mảng, Hà Bá gia nhất định đang bị thương rất nặng.

Diệp Thanh Tuyết đột nhiên nói:

- Sư đệ đã trở lại nhân gian, vậy ba tháng qua có chuyện lớn gì phát sinh không?

Diệp Thanh Tuyết một mực thanh tu trên núi Thiên La, không để ý tới hồng trần.

Vô sò lắc đầu nói không biết, lại bổ sung:

- Nghe nói thần linh có phương pháp thông truyền thiên địa, Sơn Thần núi Thúy Bình pháp lực cao thâm, có lẽ sẽ có tin tức của Hà Bá gia.

Diệp Thanh Tuyết lại lắc lắc đầu, nói:

- Mặc dù pháp lực của người này cao, nhưng cũng là hạng người bỏ đá xuống giếng, hơn nữa lai lịch thần bí. Năm đó sư đệ ta gần như hồn diệt nên phải đi cầu nàng ta mượn phép, nàng ta còn ép sư đệ ta chấp nhận một

lời hứa. Giờ nếu ta đi tìm nàng, dù nàng ta không đưa điều kiện, ta cũng không muốn thiếu nợ nàng ta. Nếu sư đệ trở về, nhất định phải để hăn nhanh chóng hoàn thành lời hứa kia, chứ nếu để lâu, nhất định sẽ xảy ra sự cố.

Vô sò không ngờ Diệp Thanh Tuyết có cách nhìn như vậy về Sơn Thần núi Thúy Bình. Ấn tượng về Diệp Thanh Tuyết trong nó chợt thay đổi một chút.

- Thế nhưng Hà Bá gia thành thần mới chưa được bao lâu, ngài ấy không có bằng hữu, chỉ toàn là kẻ địch.

Vô sò nói.

- Không có bằng hữu sao? Ha ha, vậy ta là gì, ta là sư tỷ của hăn, hăn là đệ tử của Thiên La môn ta.

Diệp Thanh Tuyết xoay người, bước ra khỏi miếu Hà Bá. Ánh chớp chợt lóe, Diệp Thanh Tuyết đã biến mất.

* * *

Diệp Thanh Tuyết cũng không đi xa. Nàng xuất hiện lại trong thành Bá Lăng. Đang là ban ngày, ánh chớp có sáng mấy cũng không đua tranh được mặt trời. Dưới tàng liễu rủ bên cạnh một cây cầu đá, chợt có một tia chớp lóe lên, đã có thêm một người đứng đó. Người này mặc bộ đồ trắng hơn cả tuyết, điệu bộ bình tĩnh thông dong. Người đi trên phố cũng không có ai chú ý tới nàng.

Phía trước cây liễu có một đạo sĩ già coi bói, chòm râu thưa thớt ngả màu khô vàng, mắt nhắm hờ, bên cạnh lão dựng một cây cờ màu trắng, bên trên viết hai hàng chữ to như rồng bay phượng múa: "Ngửa lên nhìn thần tiên trên trời, cúi xuống xem u hồn địa phủ, muốn hỏi chuyện nhân gian, chỉ cần ba lượng bạc."

Diệp Thanh Tuyết thấy lão, còn chưa mở miệng, thì lão đạo kia đã vuốt vuốt bộ râu thưa thớt khô vàng, đoạn thản nhiên nói:

- Tiên không vào thần vực*, Diệp chương môn thật sự rất can đảm.

(*Tiên thì không vào lãnh địa của thần)

- Ta không phải tiên, cùng lắm chỉ là một người mộ tiên cầu đạo mà thôi.

Diệp Thanh Tuyết xoay người lại, nói.

- Luyện tinh, hóa khí, luyện khí, hóa thần. Đến hóa thần đã đủ xưng tiên, Diệp chương môn còn trên cảnh giới hóa thần, sao lại không phải là tiên chứ!

Lão đạo sĩ coi bói không nhìn Diệp Thanh Tuyết, vẻ mặt lại như nắm rõ tất cả trong lòng bàn tay.

- Hóa thần đủ xưng tiên? Ta nghe nói chỉ có hiển hóa nguyên thần, phản chiếu hư không mới có thể xưng là vào Tiên đạo, từ khi nào thì mới chỉ là hóa thần đã được xưng tiên?

Giọng của Diệp Thanh Tuyết rất từ tốn dễ nghe, xung quanh bắt đầu có người chú ý tới nàng. Không ít hoa hoa công tử cũng bước qua thăm dò, muốn nhìn cho rõ khuôn mặt ẩn sau tán liễu phất phơ kia.

- Khẩu khí của Diệp chương môn thật lớn, "chỉ là hóa thần" sao? Trong trời đất có được bao nhiêu tu sĩ đạt cảnh giới hóa thần chứ. Có một câu thế này: thiên hạ toàn luyện tinh, luyện khí mới nhập môn, hóa thần sao mà khó, chưa từng nghe phản hư.

Lão đạo sĩ lại nói tiếp:

- Xem ra lời đồn là sự thật, bằng không Diệp chương môn sẽ không dám tới thành Bá Lăng.

Diệp Thanh Tuyết cũng không trả lời lão, nói sang việc khác:

- Hôm nay ta tới là để xin lão tiên sinh tính giúp một quẻ.

Lão đạo sĩ lại vuốt vuốt chòm râu lửa thưa, nói:

- Mời Diệp chương môn cứ nói.

- Sự đệ của ta gặp nạn, muốn mời lão tiên sinh tính xem, giờ hắc đang ở nơi nào.

Diệp Thanh Tuyết nhẹ nhàng nói.

- Phàm là việc suy đoán, nhất định phải có dẫn dắt, tâm phải đồng cảm, như thế mới có thể ngàn dặm truy tung. Người cô muốn đoán là thần linh, nên việc càng khó. Có thể tìm được hay không thì phải xem chính cô.

- Xin hỏi vậy là thế nào?

- Việc trời đất, bất kể khó hiểu đến thế nào, đều có dấu vết có thể tìm ra. Cho nên, trước hết cần Diệp chương môn đưa ra chút dấu vết, từ đó mới có thể tính ra điều cô muốn.

Lão đạo sĩ nói không nhanh không chậm. Diệp Thanh Tuyết bước ra từ sau hàng liễu, đi tới trước bàn gieo quả của lão đạo, ngồi xuống, hỏi:

- Làm sao để đưa ra dấu vết?

- Hỏi quẻ giống như hỏi thiên địa, chữ viết ra quẻ lại là câu trả lời. Cô tĩnh tâm viết ra một chữ trong tâm muốn viết, ta sẽ từ thiên ý xa xăm mà tìm kiếm được đáp án cô muốn.

Diệp Thanh Tuyết vừa lộ mặt, mắt của đám hoa hoa công tử trên đường đã muốn rớt hết cả ra. Kẻ nào cũng cố ưỡn thẳng ngực, cố phe phẩy chiếc quạt trong tay sao cho tiêu sái nhất. Khi Diệp Thanh Tuyết ngồi xuống, cả

đám đều xông tới, trong đó có một thanh niên có chút anh tuấn khẽ phe phẩy chiếc quạt vẽ hình hoa sen trong tay, nói:

- Vị cô nương này nếu muốn xem bói, phủ của tại hạ có một vị là truyền nhân của Phục Hy, chuyên tinh bát quái, có thể tính chuyện thiên hạ. Thành Bá Lăng mặc dù thái bình, lại có không ít kẻ giỏi hãm hại lừa gạt người.

Lão đạo sĩ ngồi ngay ngắn bất động, không thèm để ý tới việc thanh niên này đang ám chỉ mình là kẻ lừa đảo.

Diệp Thanh Tuyết không quay đầu, chỉ thản nhiên nói:

- Vậy sao?

Nàng thuận miệng nói xong, bèn cầm lấy chiếc bút lông trên bàn của lão đạo sĩ, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng đưa bút. Công tử kia nhìn đến không chớp mắt, kìm lòng không đậu nuốt nước miếng, lại nói:

- Cô nương chắc là tìm người, quái sư trong phủ của tại hạ giỏi nhất là tìm người. Cô nương đợi một chút, tại hạ sai người mời quái sư đến tính cho cô nương một quẻ.

Nói xong, y ghé sát tai một người bên cạnh, thì thầm mấy câu. Người nọ lập tức chạy nhanh đi, hiển nhiên là đi mời thầy bói được công tử kia nói là truyền nhân của Phục Hy rồi.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 70: Quê Tính

oOo

- Đa tạ!

Diệp Thanh Tuyết không quay đầu nhìn lại, vẫn im lặng, khiến người khác cảm giác như nàng không thuộc về cái thế giới này. Vừa nói chuyện, nàng vừa vẽ lên trang giấy trắng như tuyết một nét sổ thẳng xuống. Khi mọi người còn đang chờ nàng viết tiếp, để xem nàng định viết chữ gì, thì nàng đã đặt bút xuống.

Tất cả mọi người đều nghi ngờ, nhất là lão đạo sĩ, nhưng khi lão nhìn kỹ nét sổ dọc kia, hai con mắt híp lập tức mở to, thậm chí bàn tay đang vuốt nhẹ chòm râu lửa thừa cũng ngừng lại. Sau khi Diệp Thanh Tuyết đặt bút lại chỗ cũ, lão mới chậm rãi nói:

- Sát khí thật nặng.

- Ha..a...

Mấy tên công tử bột đứng sau lưng Diệp Thanh Tuyết chợt bật cười ra tiếng. Tên công tử trẻ tuổi cầm đầu đám người khẽ phe phẩy chiếc quạt giấy in hình hoa sen, cười nói:

- Quả nhiên là phường lừa bịp, vị cô nương này thân như liễu yếu trong gió, ngón tay mảnh khảnh như ngọc, tư thái nhẹ nhàng hiền dịu, cho dù là tiên nữ trên trời cũng chỉ được như vậy mà thôi. Thế mà lão đạo sĩ người

lại nói có sát khí. Ta thấy trừ vẻ dịu dàng, đầu ngón tay cô nương kia chỉ có lưu lại hương thơm, tỏa ra sát khí cái gì?

Y nói xong, đặc chí cười ha ha, những kẻ khác cũng bật cười theo. Tuy ai nấy đều nhìn Diệp Thanh Tuyết bằng ánh mắt nóng rực, nhưng căn bản lại không dám tranh đoạt cũng với công tử trẻ tuổi kia.

Lão đạo sĩ không để ý tới tên công tử này, chỉ nhìn Diệp Thanh Tuyết, nói tiếp:

- Một nét sổ dọc này như sấm chớp từ chín tầng trời giáng xuống, sát khí ngưng kết. Những người tập lôi pháp thường có tính tình nóng nảy, dần dà sẽ khó không chế tâm tính mình, do vậy mà lôi pháp khó lòng tiến thêm. Đây cũng chính là lý do vì sao người trong thiên hạ tu tập lôi thuật nhiều không kể xiết, lại không có người nào đại thành. Nhưng nhìn cô lại ôn hòa như nước, thảo nào thể gian đồn đại lôi pháp của cô tinh tế, đã đến cảnh giới hóa phép thành hình.

Diệp Thanh Tuyết không nói lời nào, vẫn lẳng lặng ngồi yên đấy. Mấy tên công tử phía sau nghe lão đạo nói xong, sao còn không biết Diệp Thanh Tuyết là ai, sắc mặt người nào cũng khẽ biến. Chẳng qua đám người này không như người phàm bình thường, kẻ nào cũng không phú thì quý, nên tất nhiên đều đã gặp qua người tu luyện phép thuật, do vậy cũng không phải rất sợ hãi. Cho nên cả đám vẫn vây quanh nơi đây, chỉ không dám thoải mái nói chen vào nữa.

- Một nét sổ xuống gọn gàng mà dứt khoát, cho thấy người viết rất kiên định. Xem hình dáng nét vẽ này lại như kiếm, kiếm là thứ sát phạt, chủ hung. Người mà Diệp chương môn muốn hỏi đang ở tình cảnh cử tử nhất sinh.

- Mấy thứ này không cần nói cho ta biết, ta chỉ muốn biết người đó đang ở đâu.

Giọng nói Diệp Thanh Tuyết vẫn nhẹ nhàng như cũ, tựa như trang phục của nàng lúc này, đều làm cho người ta có một cảm giác nhẹ bay như tuyết.

Lão đạo sĩ cười cười, không nói thêm gì, kéo tờ giấy mà Diệp Thanh Tuyết vừa cầm bút vẽ một nét sổ thẳng lại gần, xoay cổ tay, bút không nhấc lên, cũng không chấm mực. Nhưng chỉ tích tắc sau, khi lão nhấc bút lên, thì trên tờ giấy trắng kia dần xuất hiện thêm một hình vẽ hoa văn phức tạp.

Diệp Thanh Tuyết vô cùng kinh ngạc. Nàng được tông chủ tiền nhiệm của Thiên La môn nuôi lớn, từ nhỏ đã học tất cả các loại phù văn, lớn lên còn được tiếp xúc thêm nhiều loại đặc biệt nữa, rất hiếm có loại chữ viết nào mà nàng không nhận ra. Thế nhưng phù văn cổ quái này đầy huyền ảo, lại như rất tự nhiên, hòa cùng với nét vẽ ban đầu của nàng đến mức không còn phân biệt ra được nữa. Thậm chí, khi lão nhấc bút lên, thì đã không còn biết nét bút đầu tiên lão hạ xuống ở chỗ nào nữa rồi.

Lão đạo sĩ cầm lấy một góc tờ giấy, phẩy phẩy thuận theo chiều gió. Giấy bỗng bốc cháy, đồng thời miệng lão mấp máy rung động cực nhanh, không phát ra chút âm thanh gì, nhưng Diệp Thanh Tuyết lại cảm thấy không khí chấn động thành những gợn như gợn sóng. Khói từ tờ giấy trong tay lão đạo sĩ vốn hướng thẳng lên trời, lại đột ngột thổi qua hướng Tây, nhìn rất rõ ràng.

Diệp Thanh Tuyết nhắm mắt lại, không gian như vụn vụn đi, một cảnh tượng ở vùng không gian khác hiện ra trước mắt nàng. Cảnh tượng này chỉ có một mình nàng nhìn thấy được.

Trong nháy mắt, tờ giấy trong tay đạo sĩ đã cháy hết, lão nhìn Diệp Thanh Tuyết vẫn đang bình thản ngồi yên như cũ, nói:

- Lão đạo còn tưởng Diệp chương môn đã đến cảnh giới tâm thanh thần minh, không vướng bận chuyện xung quanh, không ngờ có người khiến cô dễ tâm như vậy, lại còn mãnh liệt đến thế nữa.

Diệp Thanh Tuyết mở mắt, đứng dậy, nói ra:

- Hần là đệ tử núi Thiên La ta, là sư đệ duy nhất của ta, là kẻ được chính tay ta đưa lên núi từ vũng máu trong trong một đêm đầy tuyết. Mạng của hẳn thuộc về ta, người khác sao có thể lấy đi được? Nếu đã muốn lấy, thì phải hỏi qua xem sấm sét trên chín tầng trời có đồng ý hay không đã.

Nàng nói xong, bèn rút cái cây trúc gõ tím trên đầu xuống, nói:

- Trên người ta không có vật ra hồn, chỉ có cây trúc gõ này thôi. Lấy trúc gõ này làm tiền quẻ vậy.

Nói xong, nàng liền đi ra khỏi tòa thành. Thấy vậy, gã công tử cầm đầu đám thanh niên vây quanh vội hô lên:

- Tiên tử, tiên tử...

Diệp Thanh Tuyết không thèm để ý tới, y bèn đưa tay với theo. Tay y mới chạm chéo áo nàng, thì một tia chớp lóe lên, y ngã nhào ra đất, người co rúm lại, một cánh tay cháy đen. Đám người còn lại kinh hãi nhìn lại Diệp Thanh Tuyết, thì nàng đã sớm biến mất không còn chút dấu vết.

Lão đạo sĩ cau mày nhìn phương hướng Diệp Thanh Tuyết biến mất, tích tắc sau, lão vội vàng móc ra một lá bùa bọc lấy cây trúc gõ kia, rồi nhét vào ống tay áo. Cái bộ dáng đạo đức chân tu lúc này đã biến đâu mất, lão nhổ lá cờ cắm bên cạnh lên, đứng dậy đi qua cầu đá, rồi rẽ qua mấy con đường, ra khỏi thành từ cửa phía Đông. Cả người lão lúc này như không có trọng lượng, lướt sát mặt đất mà đi.

Lão đi được một quãng không xa lắm thì có một đạo nhân trung niên cười ngựa đuổi kịp. Khi đến gần mới thấy người này không phải cười ngựa thật, mà cười một con ngựa bằng giấy. Y ngồi trên ngựa giấy nói với lão đạo sĩ kia:

- Sao sư huynh lại rời đi vội vàng như vậy?

Lão đạo sĩ không ngừng bước, cũng không nhìn đối phương, chỉ trả lời:

- Ta nhìn nơi này đã có khí tức hung sát, không phải là nơi tu hành, tất nhiên là nên rời đi.

- Đệ nghe nói sư huynh vừa tính cho Diệp Thanh Tuyết một quẻ, thu tiền quẻ là một cái trâm gỗ. Không phải sợ cô ta đổi ý đến lấy lại, nên mới vội vàng rời đi chứ?

Đạo sĩ trung niên kia khẩn trương hỏi.

- Trâm gỗ kia sao? Là tiền quẻ cô ta trả ta, sao ta phải sợ cô ta lấy lại?

- Sư huynh, huynh không nên giả bộ nữa, cả thiên hạ ai không biết trâm gỗ tím trong tay Diệp Thanh Tuyết chính là Thanh Tâm Trấn Ma kiếm của chương môn Thiên La môn.

- Biết thì làm sao?

Chòm râu dê vàng tơ của lão đạo nhân lay tung bay trong gió.

Từ đầu tường thành Bá Lăng nhìn lại, sẽ thấy một đạo sĩ mặc áo bào trên người sạch sẽ sang trọng, tóc tai gọn gàng, lại cưỡi một con ngựa giấy, cả người lẫn ngựa như một tờ giấy mỏng được cơn gió đẩy đi. Bên cạnh là một đạo sĩ khác, tay cầm một cây cờ trắng, quần áo trên người và vẻ mặt đều có vẻ nghèo túng, bước chân như không dính bụi, đang cùng đạo sĩ cưỡi ngựa giấy lướt nhanh về dãy núi phía xa.

Đạo sĩ cưỡi ngựa giấy nói:

- Sư huynh đừng trách sư đệ không chịu cảnh báo trước với huynh, cả thiên hạ lúc này đều đang đồn đãi, sợ dĩ Diệp Thanh Tuyết có lô thuật kinh người như vậy là nhờ có cây trâm gỗ khiến tâm trí thanh tĩnh, không bị tâm

ma quấy nhiễu. Trâm này trong tay Diệp Thanh Tuyết thì không sao, nhưng trong tay huynh sẽ là tai họa. Huynh không nên lấy Thanh Tâm Trấn Ma kiếm này a.

- Ha ha, năm đó sư phụ đã tính cho ta một lần. Trên quẻ nói đời ta tuy có tai kiếp nhưng lại được chết già.

Lão đạo sĩ không quay đầu lại, nói.

- Sư huynh, tuy là sư phụ có nói vậy, thế như sư phụ cũng nói "họa phúc không cửa, chỉ người tự tạo".

Đạo sĩ trung niên cười ngựa giầy lại nói tiếp.

- Chỉ là một cái trâm gỗ, mầm tai họa cái gì? Ta rời khỏi nơi này, trốn vào trong thế giới rộng lớn là không còn dấu tích tìm ra.

Nói xong, lão đạo sĩ đột nhiên tăng tốc, cả người như ảnh ảo mờ ảo, chớp mắt đã không thấy đâu. Còn đạo sĩ cười ngựa giầy cũng không tiếp tục đuổi theo nữa, chỉ nhìn về phương hướng lão đạo sĩ biến mất, lăm bẫm như nói cho chính mình nghe:

- Sư huynh, sư phụ từng nói huynh làm việc gì cũng quá thẳng thắn tự tin, không đủ mềm dẻo. Không ngờ qua nhiều năm rồi mà huynh vẫn cứ như vậy. Huynh mượn cơ hội này kết một cái thiện duyên với Diệp Thanh Tuyết, sau này gặp phải kiếp nạn, thế nào cũng có xoay chuyển. Nhưng bây giờ lại cầm trâm của nàng, thiện duyên này có khi lại chuyển thành ác duyên, khó tránh khỏi bị người ta cho rằng cháy nhà đi hôi của, mà còn đưa tới mầm tai họa vô tận.

Đạo sĩ cười ngựa giầy nhìn nơi lão đạo sĩ biến mất mà nói, lại không biết tại sườn núi xa xôi khác, sư huynh y cũng đang nhìn về phía y nói một câu:

- Sư đệ, sư phụ nói đệ xử thế quá khéo léo, khéo đưa đẩy cẩn thận, suy nghĩ quá nhiều, có thể có một đời phúc quý, nhưng Tiên đạo là thiếu quyết đoán. Cứ nghĩ là kết duyên với khắp thiên hạ, sau này thiên hạ sẽ giúp đệ, có khả năng như vậy được sao! Ta xem bói thu tiền quẻ, là rất rất công bằng mà, làm sao Diệp Thanh Tuyết có thể làm khó ta được.

Hai người như cách khoảng không gian vô tận nói chuyện với nhau, âm thanh theo gió truyền lại. Lão đạo sĩ cũng không tìm hiểu thêm chuyện làm sao Diệp Thanh Tuyết biết được lão. Trong giới tu hành, ngoại trừ đối phương có tu vi cảnh giới quá cao quá chênh lệch, lại còn cố ý ẩn nấp, thì người tu hành đều có thể cảm ứng đại khái được nhau.

Tuy rằng trời đất này đã không còn Tiên đạo, nhưng vẫn không thiếu kỳ nhân dị sĩ, có nhiều người đả tọa ngòi thiền trong núi, hoặc hòa vào trần thế để ngộ đạo thông thần. Bí pháp thời này cũng nhiều không kể xiết, không ai dám nói mình gặp hết, nghe hết toàn bộ bí pháp trong thiên hạ. Cũng như lão đạo sĩ coi bói kia vậy, Diệp Thanh Tuyết chỉ cảm nhận được khí tức trên người lão đặc biệt, có dao động linh khí quanh người không giống như kẻ tu hành bình thường, chứ hoàn toàn không biết được lai lịch thật sự của lão.

Sau đó nàng mới phát hiện phương pháp bói toán của lão quả nhiên không giống người thường, đặc biệt là câu nói tìm người phải hoàn toàn dựa vào tâm của mình. Ngay lúc lão làm phép, trong mắt Diệp Thanh Tuyết chợt hiện lên một cảnh tượng: "Một bầu trời lấp lánh ánh sao, có một khoảng không rực sáng như ban ngày, pháp thuật đầy trời, trên những đỉnh núi gần xa có người đang đứng. Trong màn pháp thuật dày đặc như pháo hoa đó, có một ánh kiếm đang giãy giụa bay đi như muốn lao ra khỏi đó, nhưng lại bị pháp bảo và các loại thuật pháp ngăn cản không sao thoát được. Đột nhiên, một dải ánh sáng bay ra, giết chết vài người đứng gần rồi bay thật nhanh về phía xa. Đây chỉ là cảnh tượng đầu tiên, cảnh tiếp theo,

nàng nhìn thấy được một người như bộ xương khô, toàn thân đen kịt, trên mặt trên tay đều lộ cả ra xương trắng, hiển nhiên thân thể đã tàn phế."

Nhìn thấy cảnh này, Diệp Thanh Tuyết cũng đã hiểu được vì sao tượng Hà Bá trong miếu Hà Bá lại bị bong tróc ra từng mảng từng mảng một. Đó là bởi chính bản thân Trần Cảnh cũng đang bị bong tróc ra từng mảng da thịt, đến chân kia cũng đã bị chặt đứt.

Sau đó, Diệp Thanh Tuyết nhìn thấy là một trận chiến diệt ma, một trận chiến giãy giụa cầu sinh.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 71: Tìm

oOo

Lão đạo sĩ kia không biết Diệp Thanh Tuyết nhìn thấy gì, nếu lão biết rõ, lại nhìn thấy Diệp Thanh Tuyết rời đi nhưng nét mặt không chút thay đổi như vậy, nhất định lão sẽ rất ngạc nhiên.

Diệp Thanh Tuyết trở lại Tú Xuân loan, Hồng đại hiệp đã trở về, nó cùng vỏ sò đi tới miếu Hà Bá. Nhìn thấy bóng lưng Diệp Thanh Tuyết đứng yên tĩnh trước tượng Hà Bá, Hồng đại hiệp không dám tùy tiện nói chuyện, sợ quấy rầy nàng.

- Hai người trông coi miếu Hà Bá cho tốt, lại để dân chúng đến cúng tế Hà Bá một hồi đi.

Diệp Thanh Tuyết quay đầu nhìn Hồng đại hiệp và vỏ sò, rồi nói.

Hồng đại hiệp vội gật gật đầu tôm. Nó đang định nói chuyện thì Diệp Thanh Tuyết đã nói tiếp:

- Nếu có quỷ quái nào muốn nhân cơ hội đoạt thần vị, hủy đi miếu Hà Bá, hai người có thể ngăn cản được thì ngăn, còn không cản được thì nói khi ta về sẽ giết chết hẳn.

Giọng nói yên tĩnh không vương chút xao động tình cảm, tựa như đang nói một chuyện nào đó không liên quan tới mình, thế nhưng Hồng đại hiệp lại cảm giác được sát khí khiến người ta phải khiếp sợ. Diệp Thanh Tuyết

nói xong liền bước một bước vào hư không, ánh chớp không chút tiếng động lóe lên, rồi biến mất không còn gì nữa. Chỉ còn lại Hồng đại hiệp và vỏ sò phủ đầy râu xanh đứng trong miếu Hà Bá, nhìn thân thể pho tượng đang rạn nứt từng chút một.

Màn đêm buông xuống, sao trời lấp lánh.

Một tia chớp chợt lóe lên ngang qua bầu trời. Nếu có người đứng trên đỉnh núi nhìn trời, sẽ thấy một tia sáng trắng kéo dài từ Đông qua Tây như muốn xé rách khoảng không này. Trong chớp mắt, nó lại biến mất, như ánh sao băng đã rơi xuống đất.

Cửu Hoa nhiều người, Hắc Diệu nhiều yêu, đây là điều được công nhận trong cõi này rồi.

Một con rắn cỏ nhỏ đang hướng lên trời sao, phun nuốt lực lượng của ánh trăng và các vì sao. Nó vừa mới hình thành nội đan, đang cuộn mình trên một tảng đá xanh ở huyệt động. Lúc này, hai mắt của nó liên tục nhìn ngó sáu đường, tai nghe tám hướng, nếu thần niệm của nó có thể cảm ứng được hai giới âm dương thì chắc chắn cũng sẽ không được rảnh rỗi nghỉ ngơi.

Chợt một ánh bạc lóe sáng trước mắt nó, từ phía chân trời xẹt ngang qua. Nó còn đang nghĩ thầm không biết là vị đại tiên nào đi ngang, tự nhiên trong đầu lại không ngừng tưởng tượng: "Là chương môn núi Cửu Đỉnh, hay là trụ trì của Độ Trần tự, hoặc tông chủ của Quan Tinh Linh tông đây? Nếu có thể đánh rơi xuống một kiện pháp bảo thì thật tốt."

Ý nghĩ này mới phát sinh, thì tia sáng kia đã như chụp xuống đầu nó. Nó hốt hoảng, trong lòng hô to:

- Thiên kiếp! Thượng đế ơi! Con vừa mới kết thành nội đan thôi mà!

Vừa thềm hô, thân nó đã như một mũi tên lao đi, luồn vào trong cái động dưới tảng đá.

"Ầm..."

Tảng đá xanh bị đánh nát thành một đám khói bụi.

Con rắn cỏ nằm trên mặt đất, không nhúc nhích, thân thể nó không có vết thương nào, nhưng lại như đã chết rồi.

- Đừng giả bộ nữa, ta không định đoạt nội đan của ngươi, chỉ cần hỏi ngươi vài câu.

Một giọng nói lạnh lạnh vang lên bên tai của con rắn cỏ. Nó len lén mở mắt, chỉ nhìn thấy có một cô gái mặc áo trắng, đứng trên một tảng đá lớn khác cách chừng mười thước, đang yên lặng nhìn nó. Gió đêm thổi tung bay vạt áo trắng, tăng thêm vài phần yên tĩnh.

"Không có chút sát khí nào cả!" Đây là cảm giác đầu tiên của con rắn khi nhìn thấy cô gái này.

Nó vội bò lên, chúc đầu rắn xuống đất, lễ bái nàng.

- Ta hỏi ngươi, ngươi ở đây đã từng gặp qua trận đại chiến của mấy người tu hành không?

Cô gái hỏi.

Rắn cỏ vội lắc đầu, đáp:

- Trong núi này rất yên tĩnh, mấy năm nay chưa từng phát sinh trận đại chiến nào cả ạ.

Cô gái áo trắng kia không hỏi thêm gì nữa, chỉ ngẩng đầu nhìn trời, nhú mày.

- Có lẽ Trư đại vương trong núi Cấm có biết đấy ạ.

Con rắn vừa dứt lời thì cũng cảm thấy bất ngờ về bản thân. Với tính cách của nó, bình thường sẽ không nói ra thêm câu này. Cô gái áo trắng cũng có chút bất ngờ, bèn hỏi:

- Núi Cấm là ngọn núi thế nào? Trư đại vương là ai?

Con rắn nghiêng đầu chỉ về một phía, nơi đó có một ngọn núi lấp ló trong sương đêm, đáp:

- Kia chính là núi Cấm, trong núi có một sơn cốc có mùi hôi gay mũi, chỗ đó là động phủ của Trư đại vương. Bình thường ngài ấy không hay ở trong động mà nằm ngủ trong ao đầm trước động. Chỉ cần nhìn thấy một con heo lớn đắp đầy bùn trên người, thì đó chính là Trư đại vương đấy ạ.

Cô gái áo trắng nghe rắn cỏ miêu tả, mỉm cười nói:

- Ta tên là Diệp Thanh Tuyết, nếu ngày nào đó người cảm thấy tu hành khó tiến thêm được nữa, lại không có nơi nào hỏi đạo, thì có thể đến núi Thiên La, châu Cửu Hoa tìm ta.

Trong tai rắn cỏ nghe thấy tiếng nói của Diệp Thanh Tuyết vọng vào, nhưng lại cảm thấy huyền ảo mờ mịt, như từ xa xăm thổi đến. Ánh mắt nó phủ đầy hình ảnh Diệp Thanh Tuyết khẽ mỉm cười.

- Quan Âm nương nương... Trời ạ, ta vừa gặp được Quan Âm nương nương...

Diệp Thanh Tuyết đã đi được một lúc, nhưng rắn cỏ vẫn cứ thần thờ nhìn vào nơi nàng vừa đứng, trong đầu ẩn hiện bóng dáng nàng đứng yên trên núi đá, vạt áo trắng tung bay nhẹ nhàng theo gió.

Nó nảy sinh ra cái ý nghĩ mình thấy Quan Âm Bồ Tát khi gặp Diệp Thanh Tuyết, còn Trư đại vương núi Cấm thì lại nghĩ muốn chết cho bớt đau khổ. Một thân heo với áo giáp bằng bùn đen, cứng rắn đến pháp bảo cũng khó làm tổn thương được, lại bị một tia sét không chút dấu hiệu đánh xuống vỡ nát.

Bùn đất đắp trên người gần trăm năm cứ vậy bị đánh tan nát, Trư đại vương như thiếu nữ bị lột trần quần áo, vội vọt nhanh vào trong sơn cốc. Nó sắp chui được vào trong cái động phủ gần bó hơn năm mươi năm kia, thì lại có một tia sét từ trên trời giáng xuống, đánh nó tê dại cả người, tứ chi co quắp.

Thế nhưng, việc đầu tiên mà nó làm sau khi đứng dậy, vượt qua trận co quắp, té lăn trên mặt đất là tiếp tục bỏ trốn. Nếu đã không thể vào trong động phủ, vậy thì bỏ chạy ra khỏi sơn cốc. Nhưng không được vài bước, nó lại trúng một tia sét, ngã lăn ra. Nó như con ruồi mất đầu chạy loạn quanh khe núi, rồi cuối cùng nhảy vào trốn trong đầm bùn, chỉ thò đầu ra ngoài nhìn lên không trung.

Vừa nhìn qua, nó thấy có một cô gái áo trắng đang đứng yên trên một cành cây có gốc mọc trên đỉnh ngọn núi cạnh sơn cốc. Không đợi nó suy nghĩ chuyện gì xảy ra, nàng đã lên tiếng:

- Khoảng thời gian này người có nhìn thấy tu sĩ đấu phép hay không?

Tròng mắt Trư đại vương xoay tròn, đang nghĩ tới lai lịch cô gái này.

"Ầm..."

Một tia sét lại đánh xuống, cả người Trư đại vương bốc đầy khói đen, bốn chân co quắp ngã lăn vào trong bùn, miệng rên rỉ từng tràng dài. Nó muốn nói chuyện, thế nhưng lại không cách nào thốt nên lời.

- Khoảng thời gian này người có nhìn thấy tu sĩ đấu phép quanh đây hay không?

Vẫn là câu nói này, giọng nói như nước sông mùa đông, tuy rằng trong veo đấy nhưng lại đầy lạnh lẽo.

Trư đại vương định giả chết trên mặt đất, nhưng tự thấy không hợp lý lắm, bèn vội vàng ngồi dậy. Nó ngẩng đầu nhìn cô gái mặc áo trắng đứng trên cành cây đang đung đưa nhẹ trong gió. Chỉ nhìn thấy nàng đưa một ngón tay, một tia sét từ hư không được sinh ra. Trư đại vương vội vàng cầm đầu vào trong bùn, đồng thời kêu lớn:

- Tiên tử tha mạng...

"Ầm..."

Sấm sét chiếu sáng cả sơn cốc, đánh xuống thân Trư đại vương, hất nó văng khỏi vũng bùn, toàn thân co quắp trên núi đá.

Còn cô gái áo trắng kia vẫn đứng trên cành cây, như một con hạc trắng, yên lặng chờ đợi.

Trư đại vương vừa khôi phục lại, lòng đầy sợ hãi, vội vàng nói:

- Đại khái khoảng một tháng trước, có thấy một đám tu sĩ đấu phép ạ.

- Bọn họ đã đi hướng nào?

Cô gái áo trắng hỏi.

Trư đại vương chớp mắt, nói lớn:

- Hướng Đông.

Cô gái áo trắng trên cành cây không hề di chuyển, chỉ lặng yên nhìn nó. Trư đại vương đầy sợ hãi, vội sửa lại:

- Là đi về hướng Nam ạ.

- Cay đắng khổ sở tu hành hơn trăm năm mới có ngày nay, dễ dàng chứ?

Cô gái như con hạc trắng nhẹ nhàng đứng trên cành cây đột nhiên hỏi một câu kì quái.

Trư đại vương lắc lắc đầu theo phản xạ.

- Muốn chết?

Giọng nói của cô gái rất nhẹ nhàng, nhưng lại khiến Trư đại vương cảm thấy lạnh lẽo ngấm khắp toàn thân, hàng tỉ lỗ chân lông trên người nó như bị đóng băng lại.

Nó vội lắc đầu lần nữa, đáp:

- Con không nhìn thấy tu sĩ đấu phép, nhưng có thấy tia sáng ầm orton ngang qua bầu trời, một trước một sau, kẻ chạy người đuổi, đều theo hướng Nam mà đi.

Nó vừa nói xong, thì cô gái áo trắng cũng tung người bay lên, lao thẳng lên chín tầng trời, như đang muốn hái lấy trăng sao.

Trư đại vương nhìn cô gái áo trắng rời đi, lẩm bẩm nói:

- Sát thần ở đâu tới, khi dễ lão trư thành thật ta đây.

Tất nhiên nó không biết chỉ vì con rắn cỏ bên kia núi mà gạt lấy mầm tai vạ này. Tuy rằng Diệp Thanh Tuyết thấy được vài hình ảnh, cũng được cột khói kia chỉ phương hướng, nhưng lại không biết vị trí cụ thể, chỉ có thể đi

về hướng Tây. Thế nhưng trời đất rộng lớn bao la, cho nên phải một đường vừa hỏi vừa đi tới.

Nàng đã hỏi rất nhiều tinh quái trong núi, đều nghe đáp lại không nhìn thấy, chỉ có lần này từ con lợn rừng thành tinh hỏi ra được chút ít tin tức, tuy đã cách đây khá lâu, nhưng nói chung là đã tìm ra dấu vết. Nàng vẫn cứ một đường vừa đi vừa hỏi, trời đất mênh mang, một bộ áo bào trắng phiêu bạt tìm kiếm khắp nơi.

Đi qua vô số dãy núi, qua biết bao tòa thành trì lớn nhỏ, một mực đuổi theo dấu vết bỏ chạy của Trần Cảnh, lúc đầu nàng còn hay nhầm hướng, nhưng đến khi nghe được lời đồn diệt ma được lan truyền đến cả trong nhân gian, Diệp Thanh Tuyết biết đã gần tới rồi.

Không ai chú ý đến một Diệp Thanh Tuyết đang tìm kiếm Trần Cảnh. Bởi vì nàng thường hỏi yêu quái trong núi, cho dù có gặp được đệ tử tiên môn hỏi thăm thì đối phương cũng không thể liên tưởng nàng cùng phe với Trần Cảnh, chỉ nghĩ cũng muốn đi diệt ma mà thôi.

- Ma đầu kia thật lợi hại, nghe nói đã giết rất nhiều đệ tử tiên môn.

- Đúng vậy, không biết ma vật này từ đâu tới?

- Nghe nói là từ âm phủ, bắt tử bắt diệt, tay chân không còn, cả người chỉ còn xương cốt mà vẫn còn sống được đấy.

Đây là một vài chuyện mà Diệp Thanh Tuyết nghe thấy trong tòa thành này. Trên đường đi, gặp thành thì nàng đi vào, cái lệ cũ tiên không bước vào thần vực dường như không có tác dụng với nàng. Nàng không có chút ảnh hưởng gì cả, còn về phần trong ngoài thành có gì khác nhau, có lẽ cũng chỉ một mình nàng biết được mà thôi.

Diệp Thanh Tuyết ngồi trong quán trà, lại như đang ngồi trên một ngọn núi, an tĩnh và tươi mát, như không hòa hợp được với cái thế giới ồn ào náo

động này.

Rất nhiều người chú ý tới Diệp Thanh Tuyết, chẳng qua lại hơi e dè trước cái khí chất đặc biệt trên người nàng, nên không dám tới gần. Những công tử ca tự nhận phong lưu tiêu sái chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày, bản thân nhìn thấy một cô gái lại không dám tiến tới bắt chuyện, tựa như sâu trong lòng có điều e ngại nào đó.

Bọn họ không dám đến, nhưng lại có một người đến ngồi trước mặt Diệp Thanh Tuyết. Là một nữ trung niên có vẻ ngoài rất bình thường, đầu trùm khăn vải, tay còn xách theo một cái làn đựng rau xanh. Tuy mọi thứ trên người bà ta đều bình thường đến không thể bình thường hơn, nhưng nhìn kỹ vài lần thì vẫn cảm giác có một sự bình thản mà những phụ nữ phàm trần khác không có được.

Người phụ nữ này mỉm cười, ánh mắt bình tĩnh, như không hề có cảm giác bị lấn át sợ hãi, hơn hẳn những kẻ tự cho là cao quý kia. Trước mặt bọn họ, người phụ nữ trung niên kia rót cho Diệp Thanh Tuyết một chén trà, động tác cực kỳ tự nhiên, khiến bọn họ không khỏi nghĩ rằng chắc hẳn người phụ nữ này đã quen làm những việc như vậy lúc ở nhà rồi.

Nhưng trong mắt Diệp Thanh Tuyết lại khác hẳn. Nàng chỉ thấy được một luồng khí ấm áp tràn tới. Luồng khí ấy bắt nguồn từ người phụ nữ trung niên giản dị ở trước mặt này. Nàng cảm thấy mỗi động tác của bà ta đều vô cùng liền mạch tự nhiên.

Từ lúc bà ta tiến vào tầm mắt của Diệp Thanh Tuyết đến lúc ngồi xuống châm trà, tất cả không có gì khác thường, nhưng đều ẩn chứa đại đạo.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 72: Diệp Thanh Tuyết

oOo

- Đến thành Hoài Nam này rồi, sao không ghé nhà ta ngồi chút.

Người phụ nữ trung niên kia rót trà, miệng nói nhưng mắt vẫn nhìn nước trà, tựa như người lớn đang nói với con cháu trong nhà vậy.

Diệp Thanh Tuyết nhìn đối phương, thuận tay nhận lấy chén trà bà ta vừa đưa qua, đáp:

- Ta không tới đây ngắm cảnh, không muốn quấy rầy.

- Thành Hoài Nam thật ra rất đẹp lại rất an tĩnh. Nếu cô không vội, đi xem chút không chừng sẽ hết phiền muộn.

Người phụ nữ trung niên nói.

- Ta không có phiền muộn, chỉ cần tìm được thứ ta muốn tìm, thì sẽ không phiền muộn.

Diệp Thanh Tuyết cúi đầu, xoay xoay chén trà trong tay, nói.

Người phụ nữ trung niên bèn lắc đầu, mỉm cười nói:

- Khi cô tìm được, thì cô cũng đã mất đi chính mình. Nhìn cô bây giờ xem, đến bụi bặm trong không khí cũng không dám đến gần. Cứ đi tìm như

vậy, thì cô sẽ mất đi càng nhiều.

Diệp Thanh Tuyết chỉ nhìn lá trà trong chén, không trả lời.

- Ta đã sớm nghe qua chuyện của cô. Trong lòng ta, cô là một viên ngọc đẹp đẽ trong suốt. Bây giờ gặp được cô, ta biết cảm giác của mình quả nhiên không nhầm.

Người phụ nữ trung niên nói tiếp:

- Chẳng qua ta rất lo lắng, bởi vì trong viên ngọc hoàn mỹ kia lại xuất hiện tí vết, không phải từ bên ngoài lây nhiễm, mà sinh ra từ trong lòng cô. Ta sợ không thể cứu vãn được, sợ viên ngọc hoàn mỹ sẽ không còn óng ánh như trước kia nữa.

- Vậy phải nên làm sao đây?

Diệp Thanh Tuyết vẫn không ngẩng đầu, khẽ hỏi.

Người phụ nữ trung niên lại nở một nụ cười như một cơn gió xuân ấm áp, bà nói tiếp:

- Ta dẫn cô đến gặp một người, những chuyện ở trong tâm này nọ là sở trường của người đó đấy. Người đó không thích gì khác, chỉ ưa nói mấy chuyện này cả ngày, ta vì nghe quá nhiều nên thuận miệng nói với cô thôi.

Cứ thế, trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, Diệp Thanh Tuyết đứng dậy đi theo người phụ nữ kia. Có người nhiều chuyện cũng đi theo sau, nhưng không bắt kịp được bóng dáng của cả hai người bọn họ. Đám người bắt đầu xôn xao bàn tán đủ loại giả thiết.

Vài ngày sau, lại có người nói đã nhìn thấy cô gái áo trắng kia ra khỏi thành, nhưng đến khi người đó đuổi theo ra ngoài thành thì lại không nhìn thấy chút bóng dáng. Mà quán trà kia cũng được ông chủ quán đổi tên

thành "Lâm Tiên lâu", lại cất kỹ bộ ấm chén trà mà Diệp Thanh Tuyết từng dùng, dù được trả bao nhiêu tiền cũng không bán. Kể từ đó, chỉ khách quý thật sự mới có tư cách ngồi đúng chỗ Diệp Thanh Tuyết từng ngồi, hưởng thụ trà pha từ bộ ấm chén này.

* * *

Trần Cảnh còn sống, sống cực kỳ gian nan. Ý thức của hắn vẫn còn, nhưng giờ đây chỉ như ngọn đèn trong gió.

Hắn đã không còn sức để chạy trốn nữa, bị người ta bao vây ở Quả Long pha*. Theo truyền thuyết, sườn núi này từng là một đàn tế, chỉ vì quá lâu mà nơi đây đã thay đổi, mọc đầy cây phong. Lúc này, gió thu dịu hiu, lá phong đỏ như máu, trên cây, khắp mặt đất đều là một màu đỏ tươi, như máu của con rồng năm xưa tuôn xuống lúc bị róc xương.

(*Quả Long pha: đèo Quả Long. Trong đó, quả long là: rồng bị róc xương, lẳng trì)

Bốn phía quanh đây đều bị tu sĩ các môn phái trong châu Hắc Diệu bao vây. Trần Cảnh không định chạy trốn, mà hắn cũng không cho rằng mình còn chạy nổi nữa. Châu Cửu Hoa còn rất xa, xa đến mức hắn đã mất cả lòng tin có thể trở về đó được.

Hắn không biết mình đã giết bao nhiêu người, cũng không biết có bao nhiêu người bao vây chặn giết mình. Hắn cứ chìm trong hỗn loạn, lúc tỉnh lúc mê, rồi tới lúc này thì hắn đã gần như không còn ý thức. Cho nên, khi hắn nằm dưới khu rừng phong này, thì chỉ nhìn thấy được bầu trời. Trong bầu trời có từng mảng đỏ như máu, chính là lá phong kia.

Hắn đã không rõ đó là máu hay là lá phong, thậm chí không rõ cả trời và đất, cũng không biết vì sao lại có nhiều người muốn giết hắn đến như vậy.

Ánh chiều chiếu rọi, rắng chiều đỏ như máu.

Cả một khu rừng phong, lá phong đỏ thắm rải đầy đất. Bên dưới một gốc phong, có một bộ xương khô không hoàn chỉnh đang tựa lưng ngồi đó. Bàn tay của bộ xương khô vẫn còn nắm chặt một thanh kiếm đã không còn chuôi, thân kiếm vẫn được một tầng ánh sáng xám trắng bao quanh. Nhìn xuyên qua lớp ánh sáng, sẽ thấy thân kiếm có chi chít vết nứt, còn có cả một con bướm màu xám trắng rất sống động bên trong.

Ở Âm phủ hơn ba trăm năm, kiếm đã thành kiếm cương, mà kiếm cương hình thành do hấp thu âm linh khí nên có màu đen. Từ khi hắc trở về nhân gian, âm linh khí tán đi rất nhiều, nhưng kiếm cương không tán, chỉ có tầng linh khí chưa hóa thành kiếm cương hoàn toàn tán đi. Cho nên nhìn kiếm cương mỏng manh hơn rất nhiều, màu sắc cũng chuyển sang trắng.

Trần Cảnh rời khỏi Tú Xuân loan, pháp lực chỉ tương đương với luyện tinh hóa khí. Nhưng hắc chạy trốn lâu như vậy mới bị vây khốn tại đây, đầu tiên là vì hắc có pháp lực của ba khúc sông trên người, tương đương với pháp lực của ba người luyện tinh hóa khí chồng lên. Tuy nói hắc còn kém với luyện khí hóa thần rất nhiều, nhưng chiến đấu cũng không chỉ dựa vào pháp lực cao mà đánh thắng được.

Hơn nữa hắc thuộc về Thần đạo, cũng như Tiên đạo, đều có điều huyền diệu riêng. Hắc đã không còn sử dụng pháp lực đơn thuần nữa, mà đã đạt được đến "Thế". Điều này có thể giúp hắc phát huy được thực lực luyện khí hóa thần trong thời gian ngắn. Ngoài ra, hắc còn có kiếm thuật, kiếm cương đã thành, kiếm có thể nháy mắt chém cả tiên phạt, những kẻ vừa bước vào cảnh giới hóa thần cũng không có khả năng chống lại khi lần đầu tiên gặp phải kiếm thuật này. Có điều, cho dù là pháp thuật gì chẳng nữa, chỉ cần người khác biết được, lại có đề phòng, thì sẽ khó đạt được hiệu quả như mong đợi.

Từng điểm sáng xanh rơi xuống, hóa thành từng bóng người. Những người này đều lặng lẽ nhìn Trần Cảnh. Lại có thêm vài người từ trên cao

đáp xuống, đứng trên ngọn cây, đỉnh núi. Cho dù là nam hay nữ, thì người nào cũng đều tuần tú phi phạm.

Trần Cảnh nhìn bọn họ, lại như không nhìn thấy, chỉ nghe loáng thoáng tiếng nói chuyện của bọn họ, nhưng lại cảm giác xa xôi như truyền đến từ một góc trời nào đó, mơ mơ màng màng. Không hiểu sao hẳn lại cảm thấy lạnh lẽo, hai mắt mờ mịt.

Là gió rất lạnh, hay do trời chiều trở lạnh, hoặc là ánh mắt những người kia rất lạnh lẽo? Hẳn không thể nào phân rõ được nữa, chỉ biết mình rất lạnh, lạnh băng phát ra từ sâu trong tim.

Hắn nhìn thấy có người đi về phía mình, cảm thấy mình phải làm gì đó, cương khí trên thân kiếm đột nhiên lóe sáng, nhưng rồi lại tắt đi. Khi thấy ánh sáng lóe lên trên thân kiếm của hắn, đám người kia dừng lại, sau đó lại từ từ tới gần.

Nhưng đúng lúc này, dường như hắn nghe được âm thanh gì đó, cố gắng lắng nghe lại không nghe rõ, chỉ cảm thấy thật ấm áp, ấm áp từ tận sâu trong đáy lòng dâng lên.

Hắn không nghe được, nhưng những người khác đều nghe rõ giọng nói từ hư không vang lên kia.

Diệp Thanh Tuyết tới rồi.

Người còn chưa tới, giọng nói đã tới.

- Người này, các người không thể giết.

Giọng nói trong trẻo, như gió thu thổi qua, hoặc cũng có thể nói như ánh trời chiều trải rộng xuống không gian này, vô cùng tự nhiên, nhưng lại lạnh lạnh.

- Vì sao không thể giết?

Một thanh niên mặc áo bào đen đang đứng trên đỉnh núi đá khinh thường ngẩng đầu nhìn về phía phát ra giọng nói. Y chỉ nhìn thấy một người từ trên trời hạ xuống, áo trắng tung bay, tóc đen buông xõa, cả người trong hư không, không dính chút bụi trần.

- Bởi vì hắn là đệ tử núi Thiên La ta, là sư đệ của Diệp Thanh Tuyết ta.

Trần Cảnh đã không nghe thấy gì nữa, tất cả những gì lọt vào tai hắn lúc này chỉ như dòng suối chảy xuôi, như cơn gió lướt qua ngọn cây. Trong mắt hắn, tất cả như cách hắn rất xa xôi, như không có liên quan gì tới hắn. Hắn cảm giác hình như là có sấm sét, loáng thoáng thấy lửa cháy, thấy hư không như vỡ nát ra.

Hắn còn thấy, hình như còn có thêm một bóng lưng màu trắng, lại giống như lúc nào cũng có thể bị gió thổi bay đi nữa. Chỉ thấy ống tay áo đó phát phơ, nhưng người kia chưa từng lùi ra sau hoặc tiến về phía trước quá một bước. Lúc người đó phát tay, từng tia sét chói mắt lại yên ắng lặng lẽ giáng xuống, bắt buộc những người đang tiến đến phải lùi lại.

Thời gian dần trôi, trời đất đổi tằm lụa hồng mỏng trên mình đi, thay bằng một lớp áo choàng đen. Trăng sao lại hiện trên bầu trời.

Tia sét yên ắng lặng lẽ càng lúc càng sáng, ánh sáng như biến cả trời đêm thành ban ngày. Mỗi lần chớp lóe lên, sẽ có một người ngã xuống, rồi lại có người khác tiếp tục xông lên.

Đêm tối dần chuyển sang ban ngày. Phía trước Trần Cảnh vẫn là bóng dáng lúc trước, vẫn cứ đơn điệu và bình tĩnh xuất ra từng tia sét một.

Trần Cảnh đột nhiên tỉnh táo lại. Hắn nhìn bóng dáng đứng trước người mình, gọi:

- Sư tỷ.

Diệp Thanh Tuyết quay đầu lại, cười khẽ, đáp:

- Không có chuyện gì đâu, ngủ một giấc là tốt rồi.

Trần Cảnh muốn nói sợ rằng nếu ngủ sẽ không tỉnh dậy được nữa, nhưng cuối cùng lại thôi, chỉ nằm đó mà nhìn. Giờ hắn mới nhìn thấy rõ đám người các môn phái vây bắt ở phía xa, phát hiện số lượng quả nhiên rất nhiều, nhiều hơn lúc truy sát mình không biết bao nhiêu lần. Chẳng qua bọn họ cũng không tràn lên một lượt, mà từng người tiến đến.

Hắn thấy đệ tử các môn các phái lần lượt bước lên, bị một tia sét của Diệp Thanh Tuyết đánh bại, rồi lại được người khác đưa trở về.

Bẻ gãy nghiền nát, không kẻ nào chống đỡ được một chiêu, đó là ý nghĩ nảy sinh trong lòng hắn sau khi vừa tỉnh táo lại.

Mà người đổ nhào xuống cũng không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là tạm thời mất đi sức chiến đấu.

Trần Cảnh còn phát hiện người xung quanh không ngừng tăng thêm, vây bọc lấy Diệp Thanh Tuyết từ rất xa. Hắn không khỏi nghĩ thầm, lẽ nào sư tỷ muốn đấu phép với từng người trong bọn họ? Hắn vừa mới nghĩ tới đây thì lại rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê tiếp.

Hắn cảm giác mình đã nằm rất lâu dưới tàng cây, lại cảm giác như chỉ qua một lúc mà thôi. Đột nhiên, một tiếng sấm rền vang vọng bên tai, hắn chợt tỉnh táo lại, chỉ thấy Diệp Thanh Tuyết đứng trên không trung phía trên khu rừng, lấy tay chỉ lên trời. Trên bầu trời là một tia chớp như một con rồng bạc uốn lượn, khí tức hủy diệt bao trùm khắp cả một vùng trời đất. Mà trước mặt nàng là một đạo sĩ khoảng bốn năm mươi tuổi, mặc pháp bào màu trắng bạc, trong tay cầm một cây phất trần tơ trắng như tuyết. Lão

nhìn sấm sét trên bầu trời, vẻ kinh ngạc hiện lên trong mắt lão, nhưng lập tức biến mất.

Lão vậy phát trần trong tay. Trong phút chốc, âm thanh của sấm sét chợt biến mất. Theo sự vung vẩy của phát trần, gió bỗng nổi lên. Đầu tiên chỉ là một chút gió nhẹ, sau đó càng lúc càng mạnh, chốc lát sau đã hình thành một lốc xoáy. Lá phong trên mặt đất cũng bị cuốn cả vào bên trong, rồi thoảng cái đã vỡ tan thành bột phấn. Vốn lốc xoáy vô hình, lúc này đã biến thành màu xám đen. Đám đệ tử tiên môn vây quanh bên nhanh chóng lùi về sau, đa phần đều đang một người đỡ thêm một người, những người cần đỡ là bị Diệp Thanh Tuyết đánh bại.

Rừng phong rung lắc, mây trên tầng trời cuộn cuộn, linh khí thiên địa thối quết.

Một tảng đá bị cuốn vào trong đó, lập tức hóa thành bột phấn. Những nơi lốc xoáy đi qua, gốc cây lớn cũng nát vụn thành tro bụi.

Cơn lốc này xoáy thẳng đến Diệp Thanh Tuyết. Trần Cảnh há miệng muốn hô lớn, kiếm trong tay cũng đã giơ lên, ánh kiếm loang loáng.

Diệp Thanh Tuyết vẫn đứng trên không trung, ngón tay chỉ trời cao, lớn tiếng niệm chú:

- Cửu tiêu thần lôi, thiên uy huy hoàng, lấy thân dẫn hướng.

Chớp lóe lên chói lòa, cả vùng không gian tăm tối trở nên sáng rõ chỉ trong tích tắc.

Trời đất tựa hồ mất hết tiếng động, mọi con mắt đều tạm bị mù lòa, chỉ có một bóng người như được khắc thẳng vào trong con người.

Chỉ thấy một tia sấm sét sáng chói từ trên bầu trời đánh thẳng xuống Diệp Thanh Tuyết. Cùng lúc đó, lốc xoáy đen đã nuốt trọn Diệp Thanh

Tuyết vào bên trong.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 73: Toàn Bại

oOo

Ánh sét rơi vào trong lỗc xoáy đen thì không còn chói mắt đến độ không nhìn thấy gì cả nữa, mà lại như một con rồng bạc vào xuống tay Diệp Thanh Tuyết. Tia điện chớp lóe điên cuồng, như con rồng bạc bị nắm chặt cổ mà điên cuồng giãy dụa, vỗ đập phần đuôi, hoặc như một cái roi điện bị Diệp Thanh Tuyết nắm lấy rồi vung vẩy. Lỗc xoáy đen bị con rồng sét quấy nhiễu, trong nháy mắt đã bị phá tan, rồi nhanh chóng biến mất.

Gió lớn phân tán, bầu trời chuyển sang u ám, cát bụi tung bay.

Diệp Thanh Tuyết vung tay, ánh sét trong tay như roi vắt ngang qua bầu trời, quất hướng đạo sĩ mặc áo bào trắng bạc bên kia. Hư không rung lên từng tràng âm thanh "xẹt xẹt". Một người đứng phía sau đạo sĩ kia vô cùng kinh hãi, vội dốc toàn bộ pháp lực bỏ chạy sang hai bên cạnh.

Đạo sĩ kia kinh hãi nhưng không hoảng hốt, không lùi mà tiến, đột nhiên phóng người lên. Phất trần trong tay lão phất lên, vô vàn sợi tơ như tuyết trắng phấp phới quẩn tới tia sét bên kia. Trong ánh chớp chiếu rọi, tất cả như đều chậm chạp hẳn lại, chiếu rõ cả từng động tác của đạo sĩ. Thế nhưng, những người sau lưng lão vừa mới thi triển đòn thuật, còn chưa hoàn toàn biến mất, thì phất trần của đạo sĩ đã quẩn lên tia sét rồi.

Yên tĩnh ngắt ngủi.

Phất trần quần tới tia sét, một vật hữu hình và một vật vô hình, trong nháy mắt này lại quần vào nhau.

Sự việc chỉ xảy ra trong tích tắc, nhưng lại khiến người khác có cảm giác như vĩnh hằng vậy.

Tiếp theo là một tiếng vang kinh người: "Ầmmmm..."

Phất trần của đạo sĩ hóa thành tro bụi trong ánh sét chói mắt, lại nát vụn từng tấc từng tấc, đến gần hết cán. Đạo bào trắng bạc trên người đạo sĩ cũng dần cũng dần cháy đen, lão bay ngược trở xuống. Cả bầu trời đêm thanh tĩnh không có chút tiếng động nào phát ra.

- Sư phụ...

Tiếng kêu vang lên, rồi một tiểu đạo sĩ chợt xuất hiện từ trong hư không ngay phía dưới đạo sĩ, đỡ lấy lão. Trên người y chợt lóe lên ánh sáng xanh, đã thấy xuất hiện trên mặt đất rồi.

- Sư phụuuuu.....

Tiểu đạo sĩ kêu khóc nức nở.

Đúng lúc này, không biết có kẻ nào đó hô lên:

- Chúng ta cùng nhau tiến lên, giết nàng ta đi. Nếu để nàng ta mang theo ma vật kia rời khỏi đây, châu Hắc Diệu chúng ta còn mặt mũi nào đặt chân trên đời này nữa. Bảy mươi tám tiên môn châu Hắc Diệu chúng ta còn dựa vào cái gì để khai sơn thu đồ nữa.

Rất nhiều người đang lơ lửng trên không mà quan sát, liếc mắt nhìn qua có thể phát hiện đám người này đều có chung một điểm, đó là rất trẻ tuổi.

Mà kẻ vừa nói cũng là một người trẻ tuổi, mắt xếch, dáng người cao gầy, tóc xõa tung bay, nhưng lại được người khác dìu đi với dáng vẻ chật vật.

- Thế nào? Không tuân thủ lời hứa? Chẳng lẽ đây chính là phong phạm của tiên môn châu Hắc Diệu đây sao?

Diệp Thanh Tuyết bèn nói.

Người trẻ tuổi kia cười to đáp:

- Tuân thủ lời hứa gì với các người? Ma vật kia không thể không chết, nếu người đã muốn ngăn cản thì chính là đồng loại với ma vật, ai cũng có thể giết.

Diệp Thanh Tuyết cười khẽ, nhìn một vòng xung quanh rồi nói:

- Ba ngày trước ta đã nói, chấp nhận khiêu chiến liên tục của tất cả người trong tiên môn châu Hắc Diệu, nếu cuối cùng ta thắng thì sẽ mang theo sư đệ ta rời đi, còn thua thì ta sẽ cùng chết với sư đệ tại nơi này. Lúc đó không ai phản đối, các người đều lần lượt ra tay. Hiện tại người nói như vậy, chẳng lẽ toàn bộ đệ tử tiên môn châu Hắc Diệu đều là những kẻ nói không giữ lời sao? Nếu đã như vậy thì các người ra tay đi, ta sẽ để các người biết được thế nào là thần thông diệu pháp chân chính.

Lúc này Trần Cảnh mới biết, hóa ra Diệp Thanh Tuyết đã liên tục đấu phép suốt ba ngày ba đêm với đám người này. Còn về chuyện Diệp Thanh Tuyết làm thế nào để bọn họ đồng ý đấu phép, thì hẳn vẫn không rõ lắm.

Đa số trong đám người này đều là những đệ tử trẻ tuổi đứng đầu trang lứa, danh tiếng có thể coi như ngang ngửa với Diệp Thanh Tuyết. Có lẽ vì vậy mà bọn họ đồng ý đấu phép, bởi không ai tin rằng Diệp Thanh Tuyết có thể chiến thắng toàn bộ bọn họ, cho dù pháp thuật của nàng có phi phàm đến mức nào đi chăng nữa. Vậy mà Diệp Thanh Tuyết lại chiến thắng, còn dùng một loại phong thái hoàn toàn nghiền nát mà chiến thắng toàn bộ nhân vật ngang hàng với nàng ở châu Hắc Diệu này.

Bốn phía yên tĩnh, không ai trả lời Diệp Thanh Tuyết, tất nhiên cũng không người nào ra tay, chỉ có những tiếng bàn luận khe khẽ vang lên vang lên từ trong đêm tối.

Đúng lúc này, vị đạo sĩ vừa bị đánh bại đã tỉnh lại. Lão đề đề tử nâng mình dậy, đoạn nói:

- Đạo môn tiên sơn châu Hắc Diệu chưa từng có chuyện nói mà không giữ lời. Các người đi đi, mọi chuyện hôm nay, châu Hắc Diệu tất nhiên sẽ đòi đủ.

Tiếp đó, lão nhìn đám người bốn phía, nói:

- Tu hành không phải là chuyện sớm chiều, bình thường đều mất tới mấy chục năm, rồi lại có không ít người ngộ đạo, có được thần thông phi phàm, nhưng đại đạo muôn nẻo, lại có người nào có thể trường sinh? Chúng ta tu hành đằng đằng, trăm năm sau cảnh tượng trời đất sẽ lại khác trước, nhất thời bại trận chẳng qua chỉ là chuyện hoa nở hoa tàn, hưởng chi mọi người bị chương môn Thiên La môn châu Cửu Hoa đánh bại cũng không có gì khó chấp nhận cả. Đợi sau khi chư vị dốc sức chuyên tâm tu hành, sau đó đến Thiên La môn châu Cửu Hoa thỉnh giáo Diệp chương môn cũng không muộn.

Lão nói xong, bèn quay qua nói với Diệp Thanh Tuyết:

- Diệp chương môn, mời!

Đây chính là đồng ý để Diệp Thanh Tuyết mang theo Trần Cảnh đi.

Vừa rồi lão đề cập đến chức vị chương môn của Diệp Thanh Tuyết, là muốn nhắc tất cả đám đồng lứa với nàng, mọi người thua trên tay chương môn của một phái, không phải chuyện gì mất mặt cả. Mà quả thật, Diệp Thanh Tuyết cũng tự phong mình là chương môn Thiên La môn.

Hiển nhiên lão có uy vọng rất cao, nên lão nói xong không có kẻ phản đối, cũng không ai rời đi, tất cả đều nhìn Diệp Thanh Tuyết.

Trong mắt mọi người, Diệp Thanh Tuyết từ lúc xuất hiện, đến tận bây giờ, sau khi đã đấu phép liên tục ba ngày ba đêm, vẫn không có gì thay đổi, áo trắng không vương lấy một hạt bụi, tóc đen như đêm, đôi mắt thanh tịnh không chút vẻ uể oải. Nhưng bọn họ không nhìn thấy, lúc Diệp Thanh Tuyết khom người xuống muốn ôm lấy Trần Cảnh, khoe miệng nàng tràn ra một vết máu tươi, đồng thời cổ họng của nàng không ngừng động đậy lên xuống. Trần Cảnh biết rõ là nàng đang nuốt máu tươi xuống. Hắn sợ kẻ khác nhìn thấy vết máu bên khoe miệng nàng, bèn đưa cánh tay còn lại kia ra, vội vàng buông thanh kiếm vốn chưa từng buông ra, giơ bàn tay chỉ còn trơ xương cốt đen thui, lau sạch đi vết máu bên khoe miệng nàng.

Mọi chuyện đều rất tự nhiên, đến mức người xung quanh không nhận ra gì cả, chỉ nhìn thấy Trần Cảnh buông kiếm xuống rồi đưa tay lau mặt cho Diệp Thanh Tuyết một cái. Khi Diệp Thanh Tuyết khom người ôm được cái thân thể chỉ còn là bộ xương khô của Trần Cảnh, thì tay hắn đã rút về, cầm thanh kiếm trên mặt đất lên lại. Diệp Thanh Tuyết không đứng dậy, ngay khi Trần Cảnh cầm chuôi kiếm kia, thì có ánh chớp lóe lên rồi phóng lên cao, xẹt qua bầu trời đêm đen kịt, như sợi chỉ bạc xỏ xuyên qua tấm màn đen rồi biến mất tại phía xa chân trời.

Ánh sáng bạc lóe lên rồi biến mất, nhưng lại đặc biệt chói mắt, tuy đã không còn nhìn thấy gì trong đêm tối nữa, nhưng lại khắc sâu trong lòng mỗi người.

Ngay khi Trần Cảnh nắm chuôi kiếm trong tay, hắn lại hoàn toàn rơi vào một loại trạng thái mộng ảo, không còn rõ ràng chuyện gì xảy ra bên ngoài nữa. Lại được Diệp Thanh Tuyết ôm lấy, tinh thần của hắn cũng được buông lỏng ra.

Cho nên hắn không biết được chuyện gì phát sinh sau đó.

Một tia sét xẹt ngang qua không trung, lóe lên một cái đã vọt qua trăm dặm. Nhưng không biết từ lúc nào, đột nhiên có tiếng đàn vang lên bên tai Diệp Thanh Tuyết, đồng thời loáng thoáng có tiếng người ngân nga gì đó trầm trầm. Nàng ngừng độn thuật, cẩn thận nghe qua.

"Cửu Hoa có kiếm tiên, tuyệt thế nhưng cô độc. Thân như cây khô sinh thối thối. Tâm lại sáng như gương chiếu khắp trần.

Sát trường mười dặm, chấn kiếm lên. Màn kiếm bạc vung vẩy, bỏ lại đồng xương tươi. Thuật pháp nở như hoa, đóa đóa hoa lửa, một vệt sáng như tuyết bay, tản sương hàn. Kiếm múa, điểm điểm lấp lánh, như trăng tàn chỉ chiếu sáng núi xanh cô độc. Một chút ý niệm cầu sinh, thoáng cái đã bị pháp thuật đoạt mệnh che mờ mắt.

Hồn tán a, đã hết lòng rồi, lời nói hào hùng còn văng vẳng bên tai, người đã như ngọn đèn tắt.

Buồn ôi, buồn ôi.

Dải sáng bạc kinh thiên hiện, chớp mắt đã chém tiên phạt.

Thân tàn nhờ kiếm dẫn, bay vọt mười vạn dặm, quay đầu mắt như máu, thần tan ma niệm lên."

Diệp Thanh Tuyết đứng yên một chỗ trên đỉnh núi, tay ôm Trần Cảnh, sương đêm không thể nhìn xa được, nhưng Diệp Thanh Tuyết vẫn nhìn thấy có người đang ngồi trên đỉnh ngọn núi đối diện. Y mặc một bộ áo bào thêu hình sao trời như ứng với quỹ tích của các ngôi sao, không biết luyện bằng vật liệu gì mà như đang không ngừng hút lấy lực lượng các ngôi sao trên bầu trời.

Y hát tới câu sau cùng thì đột nhiên vung tay lên, một quyển sách bay thẳng tới Diệp Thanh Tuyết. Đồng thời y nói thêm:

- Diệp Thanh Tuyết núi Thiên La quả nhiên bất phàm, Cửu Tiêu Thần Lôi xuất thần nhập hóa.

Diệp Thanh Tuyết cũng chỉ nhìn y mà không nói gì, đối phương nói tiếp:

- Ta từng nhận lời hã, nếu như hã chết thì đưa quyển sách này đến tận tay cô. Tuy hiện giờ hã không chết, nhưng trên đường đi lại làm rơi mất, nên tự ta đem đến, coi như lời hứa đã xong.

Nói xong, y nhẹ nhàng đứng dậy, đạp sương đêm mà biến mất, trong hư không còn loáng thoáng vang lên tiếng đàn.

- Tôn thần tên là gì? Ngày sau xin được báo đáp.

- Chỉ là kẻ ở ẩn nơi hồng trần, một vị thần nho nhỏ trong núi.

Giọng nói từ xa truyền đến, tiếng vọng quanh quẩn.

* * *

Đối với sự biến thiên của trời đất, dù là chuyện Trần Cảnh chạy trốn chết hay chuyện Diệp Thanh Tuyết đấu phép với toàn bộ đệ tử tiên môn châu Hắc Diệu tại Quả Long pha cũng chỉ như một bọt sóng trên mặt biển, dâng lên, hạ xuống rồi dung nhập nhập lại vào trong nước biển vô biên, không còn nhìn rõ bọt sóng gì nữa rồi. Chẳng qua, tại nhân gian thì chuyện này cũng không thể coi như một bọt sóng nhỏ trong biển khơi, rơi xuống là xong chuyện, không còn dấu vết nữa.

Chuyện Trần Cảnh chạy trốn đã bị trận đấu của Diệp Thanh Tuyết tại Quả Long pha che mờ đi.

- Diệp Thanh Tuyết núi Thiên La đánh bại toàn bộ đệ tử tiên môn châu Hắc Diệu.

- Chiến đấu liên tiếp ba ngày ba đêm, đánh bại Tịch Diệt chân nhân núi Cửu Đỉnh.

Tuy rằng Tịch Diệt chân nhân đã nhấn mạnh vào thân phận chưởng môn Thiên La môn của Diệp Thanh Tuyết, nhưng mọi người vẫn chỉ xem nàng là một đệ tử hậu bối. Thứ nhất vì nàng không phát thiếp chưởng môn, tổ chức đại lễ kế vị. Thứ hai vì Thiên La môn đã bị diệt, cho nên mọi người đều cho rằng Diệp Thanh Tuyết không thể ngang bằng với chưởng môn, mà chỉ là một đệ tử mà thôi.

Thời gian trong nhân gian cứ thế trôi đi, như tiếng chuông điểm lên rồi nhanh chóng tan vào trong ánh nắng mặt trời.

Trong miếu Hà Bá, tại khúc Tú Xuân loan trên dòng Kinh Hà.

- Hà Bá gia, ngài không biết đâu, lúc ngài đi vào thành Tần Quảng, lão tôm con bèn đào một cái động trong lớp đất đen ở đó chờ Hà Bá gia đi ra. Cái âm tào địa phủ khốn kiếp kia không có lấy chút bóng dáng trời trăng, chỉ toàn cô hồn dã quỷ, thiếu chút nữa con đã biến thành một con tôm tự kỷ như vỏ sò muối muối.

- Người cứ nhắc đến ta, ta sẽ không khách khí với người nữa.

- Vỏ sò muối muối, lúc này Hà Bá gia đã trở về, còn muốn đánh chủ ý lên lão tôm ca sao? Muội luôn thèm muốn ăn thịt lão tôm ca mà!

....

Bầu trời đêm lấp lánh ánh sao, mặt sông là một dải tối đen, nhưng quanh miếu Hà Bá trên bờ đê vẫn có ánh sáng xanh nhàn nhạt chiếu rọi. Mọi người vẫn thường bảo nhau đó là pháp lực của Hà Bá gia nhằm trấn đê.

Âm thanh kia phát ra từ trong miếu. Tuy nghe trong miếu nghe thì rất lớn, nhưng chỉ cần vừa ra khỏi miếu Hà Bá thì lại như không còn gì nữa,

như thể đang cách nhau cả hai thế giới vậy.

Trong mắt người phàm, miếu Hà Bá tối thui, bên trong chỉ có đốm lửa sáng từ nén nhang đang cháy dở trên lư hương. Nhưng trong mắt người có tu vi, chỉ cần không phải những nơi quá đặc biệt thì đều có thể thấy rõ ràng cả. Lúc này đang có một con sò lớn cỡ cái cối xay, trên thân có hơi nước bao phủ mờ ảo, dáng vẻ như đang dập dềnh trong nước. Cạnh nó là một con tôm đỏ lớn, có điều tôm đỏ bị thiếu mất một bên càng, trên thân cũng có mấy vết thương, có lẽ vì quá nặng mà vẫn còn lưu lại trên lớp vỏ đỏ của nó những dấu vết như những bông hoa cúc đen.

Trên bệ thờ, là một pho tượng Hà Bá hoàn chỉnh trông rất sống động, mặc áo bào có màu sóng nước.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 74: Tượng Thần

oOo

- Hà Bá gia bảo người kể lại chuyện xảy ra sau khi ngài tiến vào thành Tần Quảng, người kể nhanh một chút, còn muốn làm bộ làm tịch gì nữa? Học được cái thói này của con người từ khi nào vậy, còn mang ra đây khoe khoang sao?

Bên trong vỏ sò màu xanh truyền ra giọng nói của bé gái đang tức giận.

- Cái vỏ sò mọc râu này, chớ có nói oan cho người tốt.

Hồng đại hiệp lớn tiếng đáp, vỏ sò không nói thêm gì nữa. Hồng đại hiệp lại tiếp tục câu chuyện:

- Con trốn trong cái hốc, nhìn vào thành Tần Quảng tối om, cứ chờ đợi, chờ đợi mãi. Thậm chí còn có một vong hồn chết tiệt dám đạp lên người lão tôm con, nhưng con cũng không để ý tới. Con luôn nhìn thấy trên đầu tường có một người nữa, mọi người đoán là ai?

Thấy không ai thềm đáp lời, Hồng đại hiệp lại tiếp tục nói:

- Chính là Sơn Thần Vu Sơn như mây như khói a. Con dám lấy thanh Lang Nha bổng này đảm bảo, ngoại trừ Thần Cô ra thì Sơn Thần Vu Sơn chính là vị thần tiên xinh đẹp nhất.

- Nhanh nói vào trọng tâm đi, không cần phải kể nàng ta xinh đẹp thế nào đâu.

Giọng nói đầy tức giận của vò sò bên cạnh lại vang lên.

- Ha ha, muội tức giận cũng vô ích, cho dù muội có hóa hình thì chắc chắn không thể xinh đẹp được như nàng.

Hồng đại hiệp lớn tiếng nói xong, rồi đột ngột chạy đến dưới tượng Hà Bá, nói tiếp:

- Vò sò muội muội, đừng trách ca không nhắc nhở muội trước, tuy hiện tại Hà Bá gia không thể cử động, nhưng kiếm của Hà Bá gia có thể lấy đầu yên ma thần tiên trong vạn dặm dễ như lấy đồ trong rương đầy. Muội không nên làm xằng bậy.

- Hừ! Bản cô nương lại so đo với một con tôm sông nhỏ bé như người sao? Nếu người đi theo Hà Bá gia là ta, thì làm sao Hà Bá gia lại trúng nguyên rửa vong hồn được, làm sao sẽ gặp nguy nan thế này? Người nói nhanh lên một chút, Hà Bá gia đang nghe đấy.

Cả thân thể vò sò như chìm nổi trong đám hơi nước, cũng không định làm gì Hồng đại hiệp cả. Những lời của vò sò lại như châm vào chỗ đau của Hồng đại hiệp, nó chỉ thầm thở dài một tiếng rồi lại kể tiếp:

- Sơn Thần Vu Sơn kia vẫn không đi vào thành. Thật lâu sau đó, trong thành đột nhiên xuất hiện ánh sáng năm màu, chiếu sáng cả một vùng trong mấy ngày liền.

- Lúc đó con rất cao hứng, cho là Hà Bá gia đi ra rồi. Nhưng sau đó mới nghĩ ra, hình như Hà Bá gia không có học qua cái bản lĩnh tản ra ánh sáng như vậy, nên sẽ không đi ra. Nếu ngài không đi ra được, coi như con cũng thành con tôm chết mất rồi.

- Sau đó có chuyện gì xảy ra?

Vô sò giục.

- Sau đó hả? Đầu tiên là Giang Lưu Vân mang theo hạt châu tỏa ánh sáng đi ra trước, chính là lão già tóc trắng áo bào đen, nhìn như một đạo tổ không quản chuyện nhân gian, thái thượng vong tình, không thèm để ý đến cái gì cả, ai biết đâu lại có cả bụng ý nghĩ xấu. Đi sau lão là Thành Hoàng kia a, người không biết còn tưởng lão là Diêm La Vương chứ. Sau lưng lão là một đám người, có cả Thổ Địa Tàn Hộ hiểm ác, có tên Sơn Thần Ngô Mông đáng ghét, còn có cả Hà Bá Phong Lâm độ, cuối cùng là tên công tử mặc áo gấm sử dụng kiếm gần ngang với Hà Bá gia. Một nhóm người xấu kia đều ra, nhưng lại không thấy Hà Bá gia và Thần Cô.

- Bọn họ đi ra rồi rồi đi?

Vô sò hỏi.

- Rồi đi? Rồi đi đã tốt. Bọn họ không có rời đi, không biết bàn bạc gì với nhau mà mỗi người đều phân ra một góc trên đầu tường. Sau đó Thành Hoàng hiển hóa ra một ngôi miếu Thành Hoàng, rất cừ nha, ngôi miếu rất giống thật, đến cả ngói lợp cũng rất giống. Giang Lưu Vân tiến vào trong miếu Thành Hoàng, rồi có ánh sáng từ bên trong chiếu sáng cả ra ngoài. Ánh sáng đó thật sự chói mắt, khiến lão tôm con vừa nhìn thấy đã hoa hết cả mắt, có trợn hay nhắm mắt đều nhìn thấy vòng ngũ sắc trong mắt.

- Người không nhìn rõ được, tức là sau đó không thấy được gì sao?

Vô sò lại cất cái giọng trẻ con lên, như là người dẫn hướng chuyện.

Hồng đại hiệp vội đáp:

- Sao không thấy! Con không thấy Hà Bá gia đi ra, hai mắt còn mở to hơn cả quả chuông đồng, ráng sức nhìn đấy. Con còn nghĩ thầm, có khi nào

bọn họ bày trận để đối phó với Hà Bá gia. Không lâu sau thì nghe thấy Giang Lưu Vân nâng hạt châu tỏa sáng trong miếu Thành Hoàng, đột nhiên hô lớn một tiếng "phá huyễn", một hồi sau thì thấy Thần Cô đi ra. Lúc đó Thần Cô còn mang theo một người mặc áo giáp đen, không nhìn rõ tướng mạo, cho dù ánh sáng hạt châu kia có chiếu sáng cũng không thấy rõ. Sau đó nữa là một tướng quân cưỡi ngựa đen, tay cầm cây trọng kích, sát khí rất nặng đi ra. Gã vừa mới xuất hiện đã khiến lão tôm con dám sống chết với đại yêu vẫn phải sợ đến run rẩy, có thể thấy sát khí nặng cỡ nào rồi. Còn không đợi con hiếu xem đã xảy ra chuyện gì thì Thần Cô đột nhiên ném người mặc áo giáp đen trong lòng ra ngoài, còn hô một tiếng "đi", sau đó chính mình lại xông vào trong miếu Thành Hoàng. Rồi tướng quân cưỡi ngựa vong linh đen cầm theo kích kia cũng phóng theo vào trong miếu.

- Nhìn thấy Thần Cô cắm cúi tiến vào trong miếu Thành Hoàng, con đã biết là tai họa rồi. Nhất định Thần Cô bị ánh sáng chiếu vào, không thấy rõ mới phóng thẳng vào. Khi nhìn thấy người mặc áo giáp đen kia sắp lên đầu tường thì triển ra kiếm thuật, con liếc mắt liền nhận ra được là Hà Bá gia, bèn ở bên dưới hô to, đó là Hà Bá gia nhà ta, nhưng bọn họ không nghe thấy.

- Cái rắm ấy, lấy tính cách gan bé sợ phiền phức của người, chắc chắn sẽ chui sâu xuống hố, làm gì có chuyện lao ra hô to.

Vỏ sò xem thường, phản bác Hồng đại hiệp.

Hồng đại hiệp đột nhiên nổi giận, nhưng lại không dám đánh với vỏ sò, chỉ quay qua nói với tượng thần:

- Hà Bá gia, con thật sự trung tâm với ngài, cùng ngài vào sinh ra tử, còn dám xông xuống âm tào địa phủ, sao phải sợ đám người kia? Vỏ sò khinh thường tôm con quá mức, con đây kể tiếp nhưng không cho nàng ta nghe nữa đâu.

- Con tôm tàn phế người khinh thường kiếm Hà Bá gia không sắc bén sao? Lại dám uy hiếp Hà Bá gia.

Vỏ sò lập tức giận dữ, giọng nói trẻ con mềm mại đã lộ thêm chút uy nghiêm.

Hồng đại hiệp vội giãy nẩy, lớn tiếng đáp trả:

- Vỏ sò mọc râu xanh người, đừng tưởng mình đến từ biển lớn là có thể khinh thường tôm sông ta đây. Tới đây, ta muốn phân cao thấp với vỏ sò từ biển lớn người một phen, có Hà Bá gia chứng kiến.

Đúng lúc này, tượng thần trong miếu vang lên một tiếng thở dài:

- Ta còn chưa có chết, đợi ta chết rồi thì các người hăng đánh nhau, ta cũng không quản nữa.

Vỏ sò và Hồng đại hiệp lập tức không dám lên tiếng, lại nghe tiếng nói từ tượng thần truyền đến:

- Vỏ sò người từ biển lớn tới đây, đến tên người bây giờ ta cũng còn chưa biết. Nhưng người đã tới khúc sông của ta lâu như vậy, cũng tính là người thân cận nhất của ta rồi. Hồng đại hiệp người đã cùng trải qua sinh tử với ta, sao ta lại không hiểu chứ? Tất cả ta đều ghi tạc trong lòng, hai người không nên gây ầm ĩ thêm nữa. Vỏ sò không nên ngắt lời Hồng đại hiệp, còn Hồng đại hiệp người cũng nên chọn lấy điểm chính mà nói. Nói từ lúc sau khi ta bị buộc phải quay lại thành Tần Quảng đi.

Miếu Hà Bá lập tức khôi phục lại bình tĩnh. Trong tiếng sóng nước vỗ vào bờ từng đợt, Hồng đại hiệp bắt đầu kể lại chi tiết:

- Sau khi Hà Bá gia bị buộc phải quay lại thành Tần Quảng, Thần Cô đột nhiên đi ra khỏi miếu Thành Hoàng. Cách xa quá nên con không nghe thấy bọn họ nói gì, chỉ thấy trên đầu tường thành bắt đầu đánh nhau. Một mình

Thần Cô đấu với bốn người bọn họ, là Thổ Địa Tần Hộ, Hà Bá Phong Lâm độ, Sơn Thần núi Ngô Mông, và tên công tử mặc áo gấm dùng kiếm. Chẳng qua thuật pháp của Thần Cô vô cùng tuyệt, cho dù đánh với bốn người nhưng bọn họ không chiếm được lợi thế. Chỉ thấy từng tia sét đánh lên trên người bọn họ, còn Thần Cô lại như ẩn như hiện trong ánh sét, phép thuật nào cũng không đánh vào Thần Cô được. Thần Cô đúng là thần thông quảng đại, không người địch lại được.

- Đánh nhau mãi, đến khi miếu Thành Hoàng đột nhiên rung chuyển, bầu trời xám đen chợt nứt ra một cái khe hở, rồi miếu Thành Hoàng xông vào trong khe hở đó, bốn người kia cũng phóng vào theo. Lúc đó con rất sợ hãi, bèn gọi to Thần Cô một tiếng. Thần Cô đến ngay miệng khe hở đó, đưa tay quất ra một ngọn roi bạc về phía con, rồi đột nhiên con xuất hiện bên cạnh Thần Cô. Sau đó con thấy mình trở lại nhân gian, miếu Thành Hoàng không biết đã đi đâu, chỉ còn bốn người kia ở đó, thế là lại đánh nhau tiếp với Thần Cô. Chẳng qua bọn họ không phải là đối thủ của Thần Cô, đánh nhau rất lâu, sau đó từng người tản ra chạy mất, Thần Cô đuổi theo từng người một. Con có hỏi Thần Cô, bọn họ thế nào rồi, Thần Cô nói bọn họ đã chết. Nếu Thần Cô đã nói vậy, thì chắc bọn họ đã chết rồi.

Đột nhiên, giọng nói từ tượng thần vang lên:

- Lúc đó là ở nơi nào?

- Không biết là nơi nào nữa.

- Vậy hẳn là bọn họ đã chết.

- Sau đó Thần Cô mang con trở về. Người kêu con tự về Tú Xuân loan, còn người đi về phía thành Bá Lăng. Hôm đó con ở sông nhìn qua, thấy mây đen dày đặc phía trên thành, từng tia từng tia sấm sét đánh xuống, đánh liên tục một ngày một đêm mới ngừng lại. Con không biết đã xảy ra

chuyện gì, lại không dám đến nhìn xem. Nửa tháng sau, con mới len lén qua núi Thiên La, thấy Thần Cô đã ở đó nên con trở về lại.

Hồng đại hiệp nói nhanh, cũng khá ngắn gọn, thế nhưng bất cứ ai nghe xong đều hiểu, lúc đó mọi chuyện chắc chắn phải kinh thiên động địa. Như chuyện bốn người kia đều không phải là hạng người bình thường, Diệp Thanh Tuyết lấy một địch bốn, còn đuổi theo đánh chết từng người một. Thủ đoạn như vậy, nếu không phải Diệp Thanh Tuyết có được thuật độn lôi được xưng tụng là thiên hạ đệ nhất độn thuật, thì tuyệt đối không thể nào có thể đuổi giết được hết như vậy.

- Trời sắp sáng rồi, các người trở về đi.

Tượng thần truyền ra một câu nói:

- Đêm mai lại tới đây kể cho ta nghe chuyện gì xảy ra trong khoảng thời gian năm năm ta hôn mê.

Hồng đại hiệp và vỏ sò lui về trong Tú Xuân loan, miếu Hà Bá lại chìm vào trong yên tĩnh.

Lại nói đến tượng thần này, cũng chính là Trần Cảnh. Khi tỉnh dậy thì hần phát hiện mình đã biến thành tượng thần, được dựng trong miếu Hà Bá. Mỗi ngày được hưởng nhang đèn, nhìn mỗi ngày đều có người tới thắp nhang, trong lòng hần có một loại hoảng hốt khó nói.

Từ Hồng đại hiệp, hần biết được tượng thần này do chính tay sư tỷ Diệp Thanh Tuyết đắp nặn. Nàng lấy sét đánh tan tượng thần lúc đầu thành bột phấn, rồi trộn thêm một loại đất nào đó vào nữa. Hồng đại hiệp nói có người được chút hương vị từ trong đám đất kia, vỏ sò cũng nói mỗi tấc tượng thần mà Diệp Thanh Tuyết nặn ra đều được nàng vẽ bùa chú lên trên đó, còn đó là bùa chú loại gì thì chúng nó không biết. Ngày mà tượng thần hoàn thành, vỏ sò và Hồng đại hiệp ở con sông nhìn thấy có sấm sét từ trên chín tầng trời đánh vào miếu Hà Bá, lại có mưa gió chột sinh ra từ hư không, bao

trùm lấy tòa miếu. Khi mưa gió ngừng hẳn, sắc trời chuyển sáng, tượng thần đã đứng vững một chỗ trong miếu Hà Bá rồi.

Phần thân thể tàn tạ còn lại của Trần Cảnh cũng được tượng thần bao bọc lấy, hòa hợp thành một thể với pho tượng.

Khi Trần Cảnh tỉnh lại, ý thức rất mờ lung, ký ức như không phải là của hắn, lại có cảm giác bình thản như nhớ lại chuyện nhìn được từ người khác. Sau khi tĩnh tâm dưỡng thần thích ứng với tất cả, hắn mới phát hiện "Lời nguyện ác mộng vong hồn" không phác tác nữa. Hỏi Hồng đại hiệp thì hắn mới biết đã qua năm năm rồi. Cần thận nghĩ kỹ lại tình huống trước khi mình hôn mê, hắn lập tức hiểu được bản thân lúc ấy nguy hiểm đến cỡ nào. Nếu không được đắp nặn thành tượng thần, hưởng nhang khói thể này, nhất định linh hồn hắn đã tán đi, ý thức cũng biến mất, không còn có cơ hội tỉnh lại nữa.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 75: Ai Rút Kiếm Trâm Khỏi Tượng Đá?

oOo

- Năm năm... năm năm... Nếu là người phạm trần thế tục thì có bao nhiêu cái năm năm chứ!

Trần Cảnh khẽ than. Lúc này thần hồn của hắn nằm cả trong tượng Hà Bá, cho nên có thể nói thân thể hắn giờ như một pho tượng đá đã khai linh, lại chỉ bị động tu hành, không thể chủ động hấp thu linh khí thiên địa được. Nhưng xét về cảnh giới, hắn lại không phải là dạng yêu quái hóa hình cấp thấp. Hắn không biết sư tỷ Diệp Thanh Tuyết đã làm thế nào, nhưng thừa hiểu, trong một khoảng thời gian dài tới, bản thân mình chắc chắn không thể động đậy được, có lẽ là vài năm, có lẽ là mấy trăm năm, cũng có thể là vĩnh viễn.

Thế gian có không ít quỷ vật không có thân thể, phải bám víu vào tượng thần thừa hưởng nhang đèn, mượn nhờ vậy để tu tới quỷ tiên hóa hình. Nhưng hắn lại không giống, lúc đó ý thức của hắn đã chìm trong hôn mê, nếu Diệp Thanh Tuyết không cứu, thì hồn của hắn có khả năng đã tiêu tán mất rồi. Lại nhớ tới Hồng đại hiệp đã nói, tượng thần này do chính tay Diệp Thanh Tuyết đắp nặn, hắn thầm nghĩ có lẽ tượng thần này có chứa huyền cơ gì đó bên trong.

Hiện tại, hắn giống như một người sống thực vật, có thể nhìn thấy tất cả trước mắt, nghe thấy mọi âm thanh bên tai, nhưng lại không thể làm gì

được. Pháp lực vẫn còn, sắc phù cũng vẫn lơ lửng trong đầu, nên hẳn vẫn cứ là Hà Bá, thế nhưng hẳn lại không cách nào sử dụng được chúng.

Thời gian dần dần trôi qua, người trong thôn Hà Tiền đã sớm hình thành nếp sống cho mỗi ngày, người đi chợ thì đi chợ, người đánh bắt cá thì đánh bắt cá... Khúc Tú Xuân càng ngày càng náo nhiệt, lúc nào cũng đầy ắp tiếng ca hát của ngư dân. Các cô nương ngư dân trước nay vẫn thường hay hát, tiếng ca trong mỗi buổi sớm bình minh nghe ngọt ngào mà mờ ảo. Lúc tiếng ca cất lên, tức thì có người khua cán trúc gõ vào mạn thuyền, hòa nhịp phụ họa theo. Cuộc sống của ngư dân cứ yên ả bình lặng như vậy đã nhiều năm, khiến cảnh tượng dòng sông đảo sóng, nước như cuốn phăng bờ đê dần phủ bụi trong trí nhớ của mọi người.

Có lẽ trong lúc trà dư tửu hậu, hay khi mọi người khề khà chén rượu, sẽ ôn lại chuyện Hà Bá chém yêu được tận mắt nhìn thấy năm xưa. Rồi đám con nít nghe xong, sẽ lại chạy tới miếu Hà Bá nhìn qua bức tượng Hà Bá bên trong, sẽ thắp vài nén nhang lên lư hương mà cúi đầu lễ bái. Sau khi chúng nó bái lạy xong, nhìn tượng Hà Bá, sẽ phát hiện đôi mắt tượng đá không khác gì mắt người thường, cũng đen láy thâm sâu mà thần bí. Mà thanh kiếm đá bên hông tượng lại khiến tượng Hà Bá càng có vẻ uy phong, bởi vì đứa nào trong chúng nó cũng đều biết, Hà Bá gia có một thanh kiếm có thể trấn yên trừ ma.

Ánh bình minh xuất hiện, những tia nắng ban mai trải dài trên đỉnh núi, chiếu xuống cả vào trong làn nước sông Kinh Hà. Sóng nước lấp lánh, ngư dân vừa làm việc vừa cười đùa trêu chọc lẫn nhau, trong thôn cũng bắt đầu loáng thoáng có tiếng gà gáy chó sủa.

Đột nhiên, có một người xuất hiện trước ngôi miếu Hà Bá.

Bước chân người đó gấp gáp, lại có chút nhếch nhác, vạt dưới của đạo bào dính đầy bùn, mái đầu bạc trắng phủ đầy sương mai, chòm râu vàng tơ không còn sáng bóng nữa. Lão đứng trước miếu nhìn ngó quanh quất, sau

đó bước chân vào bên trong, rồi móc từ trong ngực áo ra một vật được gói kín bằng lá bùa bên ngoài. Sau đó, lão nhìn tượng thần, nói:

- Ta xin trả lại Thanh Tâm Trấn Ma kiếm. Xin ngài nể tình ta đã giúp ngài một lần, mà phù hộ cho ta.

Nói xong, lão chấp tay vái một cái rồi lập tức rời đi, không hề nghỉ ngơi chút nào.

Trần Cảnh không hiểu chuyện gì cả, không biết lão đạo nhìn không ra tuổi tác này có lai lịch ra sao, cũng không biết vật được gói bằng lá bùa để trên bàn thờ là vật gì. Hắn rất tò mò muốn biết đó là gì, nhưng bản thân lại không cử động được, cũng không cách nào điều động được pháp lực cả. Cái cảm giác này không khác gì bụng đói, thấy thức ăn đặt cạnh bên nhưng không cách nào ăn được, vô cùng khó chịu.

Trước miếu Hà Bá lại truyền đến tiếng bước chân, rất khê, là của một đứa trẻ.

Một đứa bé gái chừng mười hai mười ba tuổi, tóc cột cao lên sau đầu, nhưng hơi lệch qua một bên, như thể nó không soi gương mà chỉ tiện tay buộc lại, bên tai còn một lọn tóc bị buộc sót xòa xuống. Khuôn mặt nó nhìn rất trẻ con, có hơi ngăm ngăm, nhưng cũng không có gì khác thường, chỉ là đôi mắt sáng đang nhìn tượng Hà Bá kia cho thấy chủ nhân của nó có vẻ rất thông minh.

Đứa bé bước qua cửa miếu, đi thẳng tới bàn thờ, rồi rút lấy ba nén nhang. Sau khi mời lửa trên bàn thờ châm nhang xong, nó bèn quỳ rạp trước tượng thần, cầu khẩn:

- Cầu Hà Bá gia phù hộ cho Vương nãi nãi mau khỏe mạnh lại, cầu Hà Bà gia phù hộ cho Triệu gia gia khỏi hắt mảy cơn đau đầu, phù hộ cho Ngô thúc thúc bán cá được giá tốt...

Một lần cầu khẩn, nó cầu cho hơn mười người, tuy không phải chuyện to tát gì, nhưng những câu cầu khẩn đều vô cùng chân thành.

Sau khi cầu xong, nó bèn lạy ba lạy rồi cắm nhang vào lư hương. Đúng lúc này, nó nhìn thấy trên bàn thờ có thứ gì bọc trong lá bùa, bèn tò mò muốn xem thử. Vừa mới định cầm lên, nó chợt ngẩng đầu nhìn tượng thần rồi nói:

- Hà Bá gia, con có thể nhìn xem không?

Sau khi hỏi xong câu này, nó coi như đã được Hà Bá gia cho phép, bèn cầm lên, mở ra xem, thấy bên trong là một cây trâm gỗ màu tím. Trâm này ngoại trừ có màu tím khá hiếm thấy ra, lại có hình dáng của một thanh kiếm nhỏ, có điều lại không sắc bén mà trơn trượt nhẵn bóng, còn lại thì không có gì đặc biệt nữa cả.

Đứa bé gái cầm trâm gỗ màu tím lên, nhìn trái nhìn phải, ngẩng đầu nhìn tượng thần, như chợt phát hiện gì đó mà đi chệch qua phía bên cạnh tượng Hà Bá rồi ngẩng ngó. Sau đó, nó xoa xoa cây trâm trong tay, đột nhiên lăm bắm:

- Ai lại rút trâm gài tóc của Hà Bá gia xuống đây vậy?

Nói xong, nó liền bò lên đài đá, bám vào tượng thần, muốn trèo lên người Trần Cảnh. Thế nhưng thân thể nó quá nhỏ yếu, thở hổn hển cũng không bò được lên lưng tượng thần. Sau cùng, nó bèn chạy ra ngoài, bê mấy hòn đá đặt chồng lên nhau, rồi đứng lên trên, cắm cây trâm gỗ vào mũi đá của tượng thần.

Lúc này Trần Cảnh mới biết trên đỉnh đầu tượng Hà Bá còn có một cái lỗ để cắm trâm cài tóc như vậy, cũng không biết có phải do Diệp Thanh Tuyết cố tình để lại lúc trước hay không nữa. Đứa bé gái vừa mới mở lá bùa thì Trần Cảnh đã nhận ra đó là Thanh Tâm Trấn Ma kiếm do tổ sư Thiên La truyền xuống. Chỉ là không biết làm sao lại đến tay đạo sĩ kia, mà hẳn cũng

không nghĩ ra lí do đạo sĩ kia lại chột vật chạy tới đây trả lại, chỉ đành đợi Diệp Thanh Tuyết đến mới có thể giải đáp được mà thôi.

Trâm gỗ tím vừa cắm vào mũi đá thì Trần Cảnh lập tức cảm nhận được một cảm giác thanh thuần tràn ra từ trong thần hồn, chút ít ý niệm buồn bực trong lòng cũng đột nhiên tiêu tán đi. Đồng thời hắn còn cảm thấy được một khí tức mát lạnh từ đỉnh đầu tràn xuống khắp cơ thể.

Đứa bé gái đem mấy cục đá ra ngoài, khi nó trở vào lại nhìn miếu Hà Bá, có chút đắc ý cười cười, sau đó xoay người định chạy ra khỏi cửa. Thế nhưng nó vừa mới tới mé cửa đã phải đột ngột ngừng lại, bởi vì cửa vào bị người chặn mất. Nó ngẩng đầu nhìn cô gái mặc đồ trắng trước mắt, lòng nảy sinh ý nghĩ, đây là người xinh đẹp nhất mà nó từng gặp, đến thiên kim tiểu thư nhà Vương viên ngoại ở trấn trên cũng không bằng được một phần vạn cô gái áo trắng này.

- Nhất định đây là tiên tử giáng trần.

Đứa bé gái thầm nghĩ như vậy, cũng không dám nói chuyện. Nhưng chỉ tích tắc sau, khi nó đưa mắt nhìn lên, nó lại không còn sợ hãi nữa.

Bởi vì tiên nữ kia nhìn thấy trâm gỗ trên tượng thần, bèn quay qua mỉm cười với nó:

- Là muội giúp Hà Bá cắm lên sao?

- Vâng ạ!

Đứa bé gạt đầu thật ngoan, rồi vội chạy chạy thẳng ra ngoài cửa, bộ dạng như sợ có người sẽ mắng nó.

Sau khi đứa bé rời đi, miếu Hà Bá cũng chỉ còn lại hai người là Trần Cảnh và cô gái áo trắng, chính là Diệp Thanh Tuyết. Diệp Thanh Tuyết vẫn như trước, không có gì thay đổi so với hình ảnh Diệp Thanh Tuyết trong ký

ức của Trần Cảnh khi gặp nàng lần đầu tiên. Còn hằn lại liên tục biến đổi, cho dù là cả bên trong hay bên ngoài, hiện tại lại còn biến thành tượng đá.

- Cây trâm kia vốn tên là Thanh Tâm Trấn Ma kiếm, là kiện pháp bảo duy nhất mà tổ sư Thiên La môn Thiên La Tiên Quân truyền xuống. Nhưng ta không thích tên này, nên đã đổi thành Thanh Tâm Tử Mộc trâm. Lần trước muốn tìm đệ, nên tìm một vị thầy bói gieo một quẻ xem đệ ở đâu, trên tay ta lại không có tiền đặt quẻ, đành lấy nó để đặt. Sau khi mang đệ trở về, ta cũng nghĩ nên tìm thầy bói kia đổi lại, không ngờ không tìm thấy người kia. Ta đành thả tin tức cây trâm gỗ màu tím này là di vật của tổ sư Thiên La môn ta, muốn dùng thứ khác đổi về lại, không ngờ bây giờ nó đã trở về thật. Như vậy cũng tốt, tuy rằng thiếu nhân tình, nhưng kiếm của đệ bị ta phong cấm trong tượng đá, tạm thời đệ còn không có vật hộ thân. Lại nói trâm này là vật của núi Thiên La ta, đệ lại là đệ tử núi Thiên La, tất nhiên có thể thoải mái sử dụng.

Diệp Thanh Tuyết vừa nói, vừa sửa sang lại bàn thờ cho gọn ghẽ, tiện tay dọn dẹp chút tàn nhang vương trên đó, mọi thứ đều rất tự nhiên. Nàng không nghe thấy Trần Cảnh trả lời, bèn ngẩng đầu nói:

- Sư đệ, đệ đã tỉnh lại, sao không nói tiếng nào?

Nàng nhìn tượng thần, tượng thần nhìn nàng. Một lúc lâu sau, từ tượng thần vang lên một câu hỏi:

- Sư tỷ, đệ còn là đệ sao?

Đây là câu nói đầu tiên Trần Cảnh nói với Diệp Thanh Tuyết sau khi tỉnh lại. Mà Diệp Thanh Tuyết nghe xong câu này, vẻ mặt nàng giãn ra, nở một nụ cười khế, rồi sắc mặt lập tức nghiêm chỉnh lại, nhìn tượng thần chăm chú, lắc đầu đáp:

- Đệ thật sự không còn là đệ rồi. Sư đệ ta sẽ không hỏi mấy câu như vậy.

- Nhưng đệ lại cảm thấy đệ không còn là mình, mà hẳn phải là một con bướm bướm, hay có thể là một người đang sinh sống trong thành Tần Quảng cũng có tên là Trần Cảnh.

Trần Cảnh nói ra.

- Bướm bướm?

Diệp Thanh Tuyết cau mày.

- Bướm bướm có một cuộc sống rất đơn giản, chỉ tự do tự tại bay lượn trong bụi hoa. Coi như nó có sớm sinh chiều tử, hay xuân sinh thu diệt, thì cũng đầy vui vẻ.

Trần Cảnh than nhẹ.

Diệp Thanh Tuyết nhìn tượng thần, khẽ cười, nói:

- Thế còn Trần Cảnh sinh sống trong thành Tần Quảng kia thì sao? Vì sao lại nên là hẳn?

- Đệ cũng không biết, chỉ cảm thấy có lẽ phải là hẳn?

Trần Cảnh đáp. Hẳn còn muốn nói, có thể mình là một tượng đá khai linh, toàn bộ mọi chuyện đều là vì tu hành nhập ma chương mà ảo tưởng thành ra vậy.

Diệp Thanh Tuyết trầm mặc một lúc, đột nhiên hỏi:

- Vậy đệ xem ta nên là gì?

- Sư tỷ đương nhiên vẫn là sư tỷ, trong trời đất này chỉ có một.

Trần Cảnh đáp.

Diệp Thanh Tuyết mỉm cười, nụ cười rất nhẹ, tựa như một phiến lá khẽ đưa trong cơn gió mát. Nàng nhìn Trần Cảnh, dịu dàng nói:

- Đừng trách sư tỷ đem đấng nặn đế thành tượng thần thể này, cũng là không còn cách nào khác cả. Nếu không phong cấm đế vào trong tượng này, năm đó đế cũng đã hồn phi phách tán rồi. Cho dù vậy, đế cũng phải hưởng đến năm năm nhang đèn, lại được linh lực Tú Xuân loan tưới tắm suốt năm năm mới tỉnh lại. Chỉ có một điều ngoài dự liệu của ta, đó là chuyện thân xác ban đầu của đế lại hợp nhất cùng với tượng thần, cho nên nói thân xác của đế chính là tượng đá này. Sau này có muốn hoàn toàn tự do cũng chỉ có thể dựa vào một đường hóa hình mà đi. Đế không nên trách sư tỷ.

Trần Cảnh vội nói:

- Năm đó đế bị người đuổi giết trong băng tuyết ngập trời, năm bất động giữa lớp bùn tuyết, là sư tỷ đã công đế lên núi Thiên La. Ở châu Hắc Diệu, cũng là sư tỷ từ trong vòng vây kia, một người chiến toàn bộ nhân tài tuần kiệt tiên môn châu Hắc Diệu cứu đế mang đi. Làm sao đế lại trách sư tỷ chứ?

Diệp Thanh Tuyết nhìn tượng thần, cười, hiểu rõ ý tứ.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 76: Hàng Tỷ Công Xiềng Khóa Vạn Năm

oOo

Một lúc sau, đột nhiên nàng nói:

- À, đúng rồi. Lúc ta định phong cấm đệ vào trong tượng thần, thì có một người đã đến đây.

- Là ai vậy?

- Người đó không nói, còn đưa tới một túm quần áo bọc lấy một cánh tay và một chân, là của đệ.

Diệp Thanh Tuyết nhìn tượng thần, nghiêm túc đáp.

Trần Cảnh ngờ vực, suy nghĩ một hồi rồi hỏi:

- Có phải là một vị Sơn Thần mặc một bộ áo bào thêu hình ngôi sao trên người, biết đánh đàn đá?

- Không phải y, có điều ta cũng đã gặp qua y rồi. Y đem quyển phép thuật "Hô phong hoán vũ" tới, rồi nói đã xong lời hứa.

Trần Cảnh cảm thán, than thở:

- Thật sự là giữ lời a, mới gặp mặt một lần mà thôi. Trong trời đất này có mấy người làm được như vậy, huống chi "Hô phong hoán vũ" không phải

là phép thuật bình thường, vậy mà y thật sự trả về lại.

- Người có tín nghĩa, phần lớn ở ẩn nơi sơn dã.

Diệp Thanh Tuyết nói.

- Cái vị đem phần xương tay chân của đệ trở về có hình dáng thế nào?

Trần Cảnh hỏi.

- Hắn không có pháp lực, không phải người tu hành. Nhìn qua, quần áo trên người lộn xộn, dáng vẻ chật vật, áo bào thư sinh trên người gần như rách cả rồi.

Trần Cảnh nghe Diệp Thanh Tuyết nói vậy, lập tức nghĩ ngay đến một người, là Triệu Ngọc Bạch.

- Hắn có nói gì không?

- Hắn đến, chỉ đặt dùm quần áo đựng xương xuống rồi bỏ đi. Lúc đi, có ngâm một bài thơ:

"Thanh vận nhất kiến tức tri giao,

Lưỡng tương thoại ly tiên mộng yêu.

Tức tiện đấu chuyển tinh di niên,

Nhưng hữu huyết hoa đối nguyệt tiếu."

Dịch nghĩa (không đảm bảo đúng 100%):

Vừa gặp đã thấy hợp như tri kỷ,

Còn thiếu nhau lời mời có lẽ chỉ trả được trong mộng.

Bởi dù đất trời xoay chuyển, qua thêm bao nhiêu năm đi nữa,

Vẫn còn nguyên đóa hoa máu bung nở dưới trăng.

Dịch thơ (Xiao Bei dịch - Bạch Ngọc Sách):

Một lần gặp gỡ như tri kỷ,

Lời hứa rượu bồi mộng trả nhau.

Bởi dẫu tháng năm, trời đất chuyển,

Hoa máu dưới trăng chẳng nhạt màu.

- Tức tiện đầu chuyển tinh di niên, nhưng hữu huyết hoa đối nguyệt tiêu...

Trần Cảnh thì thảo nhấm lại mấy câu này, lòng thầm than thở. Sao hẳn lại không nghe ra được ý tứ trong lời này chứ? Đối với Triệu Ngọc Bạch, Trần Cảnh giết chú y là một sự thật không thể thay đổi được, dù cho trời đất có thay đổi thì y vẫn nhớ kỹ trong lòng, là một loại cảm giác không cách nào đối diện được. Trần Cảnh cũng thở dài thật sâu, vì hẳn cũng có cùng loại cảm giác này, vì Triệu Ngọc Bạch có tha thứ cho hẳn đi chăng nữa, thì hẳn vẫn nhớ mãi chuyện này, sẽ không thể quên được.

Miêu Hà Bá tĩnh lặng, Diệp Thanh Tuyết lên tiếng:

- Đời người khó tránh khỏi những chuyện không như ý. Đệ có chết đi, họ cũng không sống lại được. Có khi thù hận không cần phải dùng tính mạng trả lại, hiện tại đệ bị phong cấm trong tượng thần này, không biết lúc nào mới có thể tự do, coi như là một loại trừng phạt nghiêm khắc rồi. Hơn nữa, đệ trúng lời nguyên ác mộng vong hồn, ta có hỏi thăm qua, rất khó giải trừ, chỉ có thể dựa vào chính đệ, ngoài ra nhờ thêm một thứ duy nhất là nguyện lực nhang đèn từ bên ngoài áp chế lại. Nhưng nguyên rủa sẽ lớn dần lên,

chỉ cần trong lòng đệ nảy sinh bất cứ tâm tình gì, cũng đều là thứ tẩm bổ cho lời nguyện kia. Từ nay về sau, đệ nên tu tâm dưỡng tính, không cần để ý tới chuyện thể gian nữa, tĩnh tâm tu luyện hẳn có thể chậm rãi giải trừ lời nguyện ác mộng vong hồn.

Diệp Thanh Tuyết nói xong, bèn lấy một quyển sách trong lồng ngực ra, bìa sách nhìn qua rất cũ kỹ cổ xưa.

- Đây là "Thiên Yêu hóa hình thiên", có thể khiến bất kì sinh linh nào trong trời đất đều thay đổi hình dáng thú vật, xem như là cầu nối giúp đệ khai thông trời đất, có thể tu hành lại lần nữa.

Diệp Thanh Tuyết nói tiếp.

Trần Cảnh kinh ngạc, vì hẳn chưa từng nghe qua thể gian còn có kỳ thư như vậy, bèn hỏi:

- "Thiên Yêu hóa hình thiên" này chắc không phải là của Thiên La môn rồi?

- Đương nhiên không phải, là ta mượn về.

Diệp Thanh Tuyết tùy ý đáp.

- Mượn? Mượn ở đâu?

Trần Cảnh hỏi.

Diệp Thanh Tuyết đột nhiên mỉm cười, rồi nói:

- Điểm này đệ lại không chút thay đổi, cho dù chuyện gì cũng phải hỏi đến cùng mới thôi. Nếu ta không nói, có phải đệ sẽ không tu luyện hay không?

- Đương nhiên không rồi.

Trần Cảnh vội đáp lời.

"Thiên Yêu hóa hình thiên" kia nhìn rất mỏng, Diệp Thanh Tuyết lật ra, vừa nhìn vào bên trong thì lập tức chau mày trầm ngâm, một lần nhìn vào vậy mà mất hơn một canh giờ. Trần Cảnh cũng không quấy rầy. Đến khi nàng hồi phục lại tinh thần thì đột nhiên thốt lên:

- Thì ra là thế.

Trần Cảnh không kịp mở miệng hỏi, Diệp Thanh Tuyết đã xoay người rời đi, mãi đến gần chập choạng tối mới trở lại, còn mang theo đứa bé gái đã giúp Trần Cảnh cắm cây trâm lên mũ trở về cùng. Cả hai không vào miếu Hà Bá mà chỉ đứng trước miếu, cũng không rõ hai người nói gì rồi cô bé kia đột nhiên hướng lên trời hô lớn:

- Giờ Tí ba ngày sau, lúc âm dương giao thoa thì tới nghe "Thiên Yêu hóa hình thiên" a!

Nó hô xong thì cất tiếng cười vang, rồi ngẩng đầu nhìn Diệp Thanh Tuyết, lại đưa hai tay bắc loa trên miệng, hướng lên trời hô lớn tiếp:

- Giờ Tí ba ngày sau, lúc âm dương giao thoa thì tới nghe "Thiên Yêu hóa hình thiên" a! Không đến thì sau này không có cơ hội nghe nữa đâu...

Âm thanh kéo dài, nghe như một cô nương đang luyện giọng hát bên sườn núi.

Nó hô hai câu này xong, lại nhìn ngó xung quanh như chờ người nào đó đáp lại, thế nhưng ngoại trừ tiếng sóng nước vỗ vào bờ, thì bốn phía xung quanh không còn âm thanh nào khác nữa. Mà thôn dân đánh cá giữa sông làm sao lại để ý đến một đứa bé gái hò hét chứ, ánh mắt đều chỉ tập trung trên người Diệp Thanh Tuyết.

Đứa bé gái cũng không vào trong miếu Hà Bá, sau khi nói chuyện với Diệp Thanh Tuyết một hồi, bèn vẫy tay tạm biệt, rồi tung tăng chạy về phía sườn núi. Trần Cảnh chỉ có thể nhìn thấy chứ không nghe được âm thanh gì bên ngoài miếu Hà Bá cả. Nhìn dáng điệu của đứa bé, bất chợt hần nghĩ tới một cô bé có tên là Nhan Lạc Nương, cũng hồn nhiên như vậy. Chỉ là cô bé kia còn mang đến cho hần cảm giác như cô đã nhìn thấu được sinh tử, còn trên người đứa bé gái này lại mang theo một sự trong trẻo lạ thường, tựa như trong thân thể đó có một linh hồn không giống bình thường, nhưng lại bị che đậy giấu kín đi.

Diệp Thanh Tuyết bước vào miếu Hà Bá lại, nói:

- Cô bé kia tên là Tiểu Bạch Long, ba ngày sau sẽ đến đây niệm "Thiên Yêu hóa hình thiên".

- Tiểu Bạch Long? Vì sao phải là đứa bé đó niệm?

Trần Cảnh có chút khó hiểu, hỏi.

Diệp Thanh Tuyết đáp:

- Bởi vì ta không niệm ra.

- Không niệm ra? Làm sao thế được? Sư tỷ không nhận ra chữ viết trên đó, hay quá trúc trắc khó đọc?

- Đều không phải. Có một vài kinh văn trong trời đất này, mỗi chữ trong đó rõ ràng đều nhận ra được, nhưng căn bản không thể hiểu được có ý nghĩa gì, có đôi khi hiểu được ý nghĩa nhưng không thể nói ra lời. Ta từng nghe sư phụ nói qua, nếu như gặp kinh văn hoặc đạo thư như vậy, thì đi tìm một người có tâm trong sáng hoặc lương thiện tới niệm, hoặc cũng có thể tìm một vài người đặc biệt, tiếng bọn họ phát ra khi đọc kinh văn đó có thể trực tiếp biến thành huyền âm đại đạo.

Trần Cảnh chưa từng nghe qua chuyện như vậy, nhưng cũng không có gì kỳ lạ, vì hẳn chỉ học pháp quyết luyện khí trên núi Thiên La do Diệp Thanh Tuyết dạy cho, cộng với chút ít kiến thức từ trông coi Tàng Kinh các mà có được. Trong khi từ nhỏ Diệp Thanh Tuyết đã theo bên người chưởng môn Thiên La môn, tất nhiên biết rất nhiều.

- Vậy đứa bé đó đọc được chữ viết trên đó sao?

Trần Cảnh hỏi

Diệp Thanh Tuyết như cũng đang suy nghĩ mà đáp:

- Ta cũng thấy kì lạ. Lúc ta nhìn qua "Thiên Yêu hóa hình thiên" thì đã biết gặp được loại kinh văn mà sư phụ từng nói đến, tuy hiểu rõ trong lòng nhưng lại không thể nói rõ ý nghĩa kinh thư đó thành lời. Đột nhiên ta nghĩ đến đứa bé gái kia, tìm được đứa bé đó bèn hỏi nó có biết chữ hay không, lại nghe đáp rằng không biết. Sau đó ta cầm quyển sách này đưa ra cho nó nhìn qua một chút, để xem có thể dạy cho nó biết mấy chữ trong sách đó được không. Không ngờ vừa nhìn vào sách, nó nói là biết những chữ này.

- Vốn không biết chữ, lại đọc được "Thiên Yêu hóa hình thiên"? Tỷ nói nó tên là Tiểu Bạch Long, là tên thật của đứa bé ấy sao?

Trần Cảnh hỏi.

- Chính đứa bé ấy nói tự gọi mình là Tiểu Bạch Long. Ta hỏi vì sao lại lấy cái tên này, nó nói cảm thấy tên này rất êm tai, thích người khác gọi nó như vậy.

- Xem ra đứa bé đó cũng có lai lịch.

Trần Cảnh cảm thán nói.

Diệp Thanh Tuyết đi tới trước tượng thần, dùng ống tay áo lau lau pho tượng đến không còn hạt bụi nào nữa, đồng thời nói:

- Không cần lo lắng đến lai lịch nó, chờ khi nó niệm xong "Thiên Yêu hóa hình thiên", thì mọi thứ đều không liên quan tới ta và đệ nữa. Đệ ở đây từ từ tu luyện hóa hình, ta về núi Thiên La lập lại sơn môn, chuyên tâm tu hành. Mặc kệ trời đất biến hóa thế nào, chúng ta tu thân giữ mình thì cần gì phải sợ hãi?

Nàng nói xong, bước ra đến cửa miếu Hà Bá lại nói tiếp:

- Tâm trong, vạn sự đều trong. Tâm đục, vạn vật đục. Cho dù là Thần đạo, hay Tiên đạo cũng đều vậy cả.

Miếu Hà Bá, trời đất đã nổi gió lên, vừa nãy còn nắng chói xán lạn, chỉ mới qua chút thời gian nói chuyện đã chuyển sang đầy mây. Mây đen trên bầu trời lại bị gió thổi tụ lại thành một đám duy nhất, mà nếu có người ở bên ngoài ngược đầu nhìn lên không trung, sẽ thấy được bên dưới đám mây này chính là miếu Hà Bá của Tú Xuân loan.

Diệp Thanh Tuyết đứng ở cửa miếu Hà Bá nhìn ra, nói:

- Đứa bé gái kia quả nhiên đặc biệt, đã có yêu tới rồi.

Diệp Thanh Tuyết vừa dứt lời chưa lâu, mây đen trên bầu trời đã dày đặc, truyền thuyết yêu quái đi qua trong nhân gian chính là như vậy đây. Nếu để người nhân gian biết chuyện mình chỉ thuận miệng nói lại có thật, không biết có bị dọa sợ hãi hay không nữa? Từ lúc chập tối, trời đã bắt đầu mưa, đầu tiên chỉ là mưa bay lất phất, sau đó đến mưa vừa, rồi đến mưa to. Cả trời đất đã trở thành một mảnh tối tăm, trên trời, mặt sông đều tối đen như mực, gió rít gào, sóng cuộn cuộn. Lúc này dù có thiên quân vạn mã đi ngang qua thì người trong thôn Hà Tiên cũng sẽ không phát hiện ra được.

Một đêm mưa gió, ngày thứ hai đỡ hơn, khí trời chỉ âm u, Hồng đại hiệp và vỏ sò cùng nhau đi vào trong miếu Hà Bá. Vì Diệp Thanh Tuyết cũng đang ở đây nên chúng nó không dám nói gì cả. Lại một ngày nữa trôi qua, đột nhiên mưa gió lại biến lớn, bầu trời âm trầm đáng sợ.

- Mưa gió lớn như vậy, không biết trong đó ẩn nấp bao nhiêu yêu quái nữa? Cô bé kia có thể tới sao?

Trần Cảnh hỏi.

Diệp Thanh Tuyết chỉ nhìn mưa gió ngoài trời, đáp:

- Chắc chắn tới, hơn nữa còn sẽ an toàn đi tới đây.

Gió vẫn vũ như đang có một con thú dữ há to miệng gào rống trong bóng tối. Mưa xối xả, như nước sông từ trên trời trút xuống.

- Sư tỷ, đệ cảm giác có rất nhiều thứ ở bên ngoài miếu Hà Bá.

Trần Cảnh nói.

- Ủm, tới rất nhiều, thứ gì cũng có.

Theo nước sông ngày càng dâng lên, giữa đám yêu linh trong cỏi này cũng bắt đầu lan truyền với nhau một câu: "Thiên Môn đóng, Bất Chu đổ, Yêu không phải là Yêu. Hàng tỉ công xiềng khóa vạn năm, nửa đêm nay sẽ được nghe đọc Thiên Yêu giải đáp." Diệp Thanh Tuyết không biết mấy câu này, tiểu yêu tiểu quái cũng không biết, chỉ có những đại yêu tiềm tu trong núi thẳm, không dám hóa hình, cũng không thể hóa hình mới biết được.

Chỉ trong ba ngày, câu nói của Tiểu Bạch Long đã lan truyền ra đến hàng tỉ dặm bên ngoài.

An tĩnh, miếu Hà Bá vẫn thắp sáng như bình thường, nhang trên lư hương vẫn lặng lẽ cháy.

Hiện tại, ngoại trừ có trực giác nhạy bén, Trần Cảnh không còn gì nữa cả. Hắn chỉ như một pho tượng đá khai linh, trên tượng đá ẩn chứa linh khí, nhưng không có nghĩa hắn có thể điều động pháp lực được. Linh khí trên tượng chỉ là bám phủ lên, không phải pháp lực của bản thân hắn, nên mới cần phương pháp tu hành để bên trong cơ thể luyện hóa được linh khí của thiên địa, biến thành pháp lực của bản thân mình.

- Chắn chắn có rất nhiều yêu nhắm đến "Thiên Yêu hóa hình thiên". Bọn chúng có thể cướp lấy hay không?

Trần Cảnh hỏi.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 77: Trọng Sinh

oOo

- Đương nhiên là nhắm đến rồi, nhưng chúng không dám.

Diệp Thanh Tuyết đứng yên cạnh cửa miếu Hà Bá, nói rất khẽ, âm thanh chỉ đủ ở trong miếu Hà Bá nghe được. Nếu đổi thành một người khác nói câu đó, hẳn đồng thời sẽ dâng trào khí phách, hiển lộ tài năng, nhưng câu này từ miệng Diệp Thanh Tuyết nói ra lại nghe như không có chuyện gì to tát cả. Trần Cảnh không hỏi sao lại không dám, là không dám cướp trên tay sư tỷ, hay một nguyên nhân nào khác? Hắn đột nhiên phát hiện, sư tỷ luôn là một người mà hắn không có khả năng hiểu rõ.

Bên ngoài miếu Hà Bá, vẫn là gió lớn, mưa to nặng hạt. Thế nhưng cho dù gió có lớn đến bao nhiêu đi nữa, cũng không có chút gợn gió lọt vào trong miếu, mưa có dày đặc thế nào, cũng không chút dính ướt đến cả mái hiên.

Mưa gió kéo dài....

- Tối rồi....

Trời tối om, một đứa bé gái chạy băng băng trong mưa gió, ngược từ dưới con đê chạy thẳng đến miếu Hà Bá. Đêm tối, thế nhưng nó lại không hề gặp phải trở ngại gì, bàn tay nhỏ bé đưa lên che đầu, miệng kêu loạn:

- A a a...

Tiếng kêu như ầm như hiện trong mưa gió, thế nhưng lại không bị lẫn át đi mất.

Bé gái cúi đầu tông thẳng vào miếu Hà Bá, miệng kêu to:

- A, mưa lớn quá!

Rồi nó chột cúi đầu nhìn quần áo trên người mình, kinh hô lên:

- Ủa? Sao quần áo ta lại không ướt?

Quả thật quần áo nó không hề thấm giọt mưa nào, ngoại trừ dưới bàn chân có dính chút bùn đất ẩm ướt ra, thì đến cả mu bàn chân cũng khô cong.

Diệp Thanh Tuyết thấy nó cúi đầu nhìn tới nhìn lui, bèn cười hỏi:

- Trời tối như vậy, muội tới đây bằng cách nào? Không gặp phải cái gì chứ?

- Muội chạy tới đây a, mù mù tối tối nên không thấy gì cả.

Tiểu Bạch Long ngẩng đầu, có chút kì quái khi nghe Diệp Thanh Tuyết hỏi vậy.

Diệp Thanh Tuyết chỉ nhìn ra bên ngoài miếu, rồi mỉm cười đưa cuốn "Thiên Yêu hóa hình thiên" không phải làm bằng giấy, cũng không làm bằng tơ kia cho Tiểu Bạch Long, nói tiếp:

- Cũng đã sắp tới giờ rồi, muội đọc đi. Nhớ phải đọc lớn lên một chút, nếu không ngoài kia sẽ không nghe rõ được.

- Ngoài kia? Ngoài kia có cái gì ạ?

- Ngoài kia có mưa gió, còn có mấy vật muốn hóa hình.

Diệp Thanh Tuyết đáp.

Tiểu Bạch Long cái hiểu cái không, chỉ "à" một tiếng rồi cầm lấy "Thiên Yêu hóa hình thiên". Nó há miệng định đọc, thì Diệp Thanh Tuyết vội ngăn lại, kêu nó đến giữa miếu Hà Bá, đứng đối diện với tượng Hà Bá. Còn nàng thì đứng bên cửa lớn nhìn trời đất đen kịt bên ngoài đang chìm ngập trong mưa gió, nói:

- Tiểu Bạch Long, muội đọc đi.

Diệp Thanh Tuyết nói xong, tiếng đọc của Tiểu Bạch Long sau lưng nàng bắt đầu lớn lên. Giọng đọc trong trẻo giòn vang, có chút giống với tiếng trẻ nhỏ ngâm nga đọc bài trong lớp học, còn mang theo tiếng ngân dài, nghe qua còn tưởng như đang ca hát.

Một mảnh địa giới này như đã trở thành hỗn độn, không còn tồn tại trời hay đất nữa, mà chỉ có duy nhất ngôi miếu Hà Bá. Trong đêm tối, miếu Hà Bá mờ ảo tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, dịu nhẹ mà không hề chói mắt. Dù trong miếu thấp đèn đuốc sáng trưng, nhưng vẫn không cách nào nhìn rõ tượng thần và cô bé đang tụng niệm "Thiên Yêu hóa hình thiên" trong thần miếu. Bởi vì cửa miếu đang có một cô gái mặc đồ trắng yên tĩnh đứng đó, bóng dáng thanh khiết đứng thẳng như cách ngăn miếu Hà Bá và mưa gió bên ngoài thành hai cõi trời đất khác nhau.

Trời đất đen kịt vang vang giọng đọc trong trẻo của cô bé, cho dù trong mưa gió vẫn cứ rõ ràng như cũ.

Trần Cảnh không biết giọng đọc vào tai người khác sẽ thế nào, nhưng vào tai hắn cực kỳ dễ hiểu, không có gì trúc trắc huyền ảo cả. Hắn không khỏi sinh ra cái cảm giác hóa ra là như vậy, cả người cảm thấy sáng suốt hẳn ra, như thể tất cả mây đen đã tản ra nhường chỗ cho ánh trăng sáng ngời.

Tâm thần mờ ảo, theo ngữ nghĩa của kinh thư mà phóng thẳng lên trời cao, ngao du cùng mây gió. Dường như lúc này hần đã biến thành một Thiên Yêu* thoát khỏi ràng buộc của trời đất. Rồi lại như có một vầng trăng sáng nhô lên từ trong trời đất tối đen mù mịt, chiếu rọi ánh sáng khắp nơi, thông suốt trên trời dưới đất. Trong lúc mơ hồ đó, hần cảm thấy như cơ thể sinh ra kinh mạch, trong kinh mạch có máu nóng đang chậm rãi chảy khắp toàn thân, chu thiên tuần hoàn, luân chuyển mãi không ngừng nghỉ. Lại phảng phất như có một cơn mưa rào đột nhiên đổ xuống mảnh trời đất đang khô cằn, mưa rơi rớt, thấm nhanh vào trong mặt đất nứt nẻ, từ từ hình thành những con suối, rồi dần tụ tập đổ dồn lại hình thành nên con sông.

(*Thiên Yêu: hiệu đơn giản là đẳng cấp cao nhất trong yêu tộc, ngang với Tổ Vu của vu tộc)

Thời gian trôi qua không ai hay, mây mưa đã tan, trời đang là lúc tảng sáng.

Ngoài miếu Hà Bá, cây cỏ đã mọc kín lối, nước sông tăng vọt.

Tiểu Bạch Long khép quyển sách lại, nhìn sắc trời bên ngoài rồi kinh ngạc nói:

- Oa! Trời sáng rồi, muội phải về, còn phải đi chăn trâu cho Ngưu viên ngoại nữa chứ.

Nói xong, nó nhét quyển sách vào tay Diệp Thanh Tuyết, rồi nhanh chóng chạy khỏi miếu Hà Bá. Bước chân dẫm trên con đường đầy bùn lầy trơn trượt, cũng may nó liên tục trượt chân nhưng không có lần nào ngã cả. Bước chân nháy nháy đập đập trên những hòn đá mà đi, nhìn từ xa không khác gì một bé năm xinh xắn.

Diệp Thanh Tuyết quay đầu nhìn tượng thần, hỏi:

- Sư đệ đã nghe được gì?

Trần Cảnh đáp:

- Nghe được khá nhiều, nhưng lại không biết nói từ đâu. Hiện đệ đã có thể đột phá trối buộc, lại lần nữa tu hành được rồi.

- Vậy là tốt rồi. Ta đem sách này đi trả, sau này cũng sẽ chỉ tu hành trên núi Thiên La, không rời khỏi núi nữa. Đệ cũng nên tĩnh tâm tu hành, Thần đạo không giống với Tiên đạo, nhưng cũng không khác biệt là bao, đại đạo vô cùng, trăm sông rồi cũng đổ về biển.

Nàng nói xong, không chờ Trần Cảnh đáp lại mà rời khỏi miếu, hóa thành một tia chớp phá không biến mất.

Lần này, Trần Cảnh lại cảm ứng được Diệp Thanh Tuyết rời đi, điều mà hắn không thể từ khi hóa thành tượng đá. Chợt một con tôm đỏ thẫm có một càng từ dưới sông bò lên, đi vào miếu Hà Bá, rồi hô lớn:

- Hà Bá gia, Hà Bá gia, ngài phải làm chủ cho lão tôm con a.

Nó vừa hô vừa nhìn trái nhìn phải, lại lớn tiếng hỏi:

- Thần Cô đâu rồi, Thần Cô đã đi đâu mất rồi?

Trần Cảnh bèn hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Hồng đại hiệp đột nhiên khóc rống, mách:

- Đêm qua không biết có một đám yêu từ đâu tới, bắt lão tôm con lại. Còn có một con gấu đen to như tòa tháp ngồi trên lưng con, đã thế còn phóng ra một cái rắm nữa, thiếu chút nữa là con không còn gặp được Hà Bá gia nữa rồi. Đáng thương cho lão tôm con, theo Hà Bá gia vào điện Thành Hoàng, xông xuống Âm tào Địa phủ, có sóng to gió lớn nào chưa từng nhìn

qua chứ, vậy mà lại phải chịu đựng ô nhục như vậy. Sau này con còn mặt mũi nào mà nhìn đám tôm con tôm cháu nữa a!

- À... Sau này nếu có cơ hội, nhất định cho người ngồi lên người chúng lại.

Trần Cảnh nói.

- Hà Bá gia, tối hôm qua con có nghe lén thấy có kẻ muốn cướp "Thiên Yêu hóa hình thiên" của Thần Cô.

Hồng đại hiệp bước tới vài bước, thấp giọng nói.

-Ồ, vậy vì sao cuối cùng kẻ đó lại không ra tay?

- Con nghe thấy có người nói, lúc này ra tay không thích hợp, đợi qua tối nay rồi đoạt. Đến hừng đông thì bọn chúng kéo nhau đi mất, chỉ sợ đi tìm Thần Cô.

- Ha ha, tối hôm qua nhiều yêu như vậy còn không kẻ nào dám động, bây giờ làm sao bắt được sư tỷ ta.

- Con sợ bọn chúng có nhiều người. Tuy pháp lực Thần Cô cao thâm, thần thông quảng đại, thế nhưng lỡ trúng mai phục...

- Có mai phục nào có thể vây khốn được sư tỷ ta sao?

Hồng đại hiệp suy tư một lúc, sau đó đáp:

- Không có, thuật độn lôi của Thần Cô đứng đầu thiên hạ. Ở châu Hắc Diệu, một mình người chiến với mấy trăm còn mang theo Hà Bá gia toàn thân trở ra. Đây là bọn chúng tìm đường chết!

Hồng đại hiệp đặc ý vô cùng, tựa như chính mắt nó nhìn thấy đám yêu bắt mình tối qua bị Diệp Thanh Tuyết đánh tan thành tro bụi.

* * *

Vạn vật có linh, có cơ hội đều có thể khai mở linh trí thành yêu. Nhưng thành yêu dễ, hóa hình mới khó. Không hóa hình thì vĩnh viễn không thoát được hình dáng thú bên ngoài, cho dù là pháp thuật hay thần thông cũng tới một cảnh giới nhất định rồi không tăng lên nữa. Cho nên yêu trong thiên hạ cũng chỉ tương đương với luyện khí hóa thần, có nội đan là đã tới cảnh giới tối đa. Rất nhiều yêu đã tìm những cách khác nhau như đoạt thần vị, mượn lực lượng núi non sông ngòi trợ lực độ kiếp hóa hình, nhưng tất cả cách này đều cần tới thời gian rất dài mới làm được. Trần Cảnh cũng không biết, thật ra trời đất này sớm đã không có yêu hóa hình chân chính, những yêu hóa thành hình người mà hắn từng thấy chẳng qua chỉ là biến hóa một vài bộ phận, rồi dùng pháp lực biến ảo khi đi lại bên ngoài mà thôi.

Trần Cảnh không biết bây giờ mình được tính là người hay là yêu? Một nửa thân thể con người đã hóa thành xương khô, nửa còn lại nằm trong tượng thần. Năm năm tín ngưỡng nhang đèn đã khiến tượng đá và thần hồn của Trần Cảnh đã dung hợp lại thành một, khó mà tách ra được nữa.

Thời gian năm năm khiến Trần Cảnh như thay da đổi thịt, có thể nói như bị dời hồn hoặc được trọng sinh. Mọi ân oán của hắn dường như đều đã bị chặt đứt, bị Diệp Thanh Tuyết cắt đứt hết. Hắn như là một pho tượng thần, không dính tới nửa điểm nhân quả trong trần thế.

Từ đó, mỗi ngày Trần Cảnh chỉ lấy linh lực của khúc sông tẩy luyện tượng đá, lại hấp thụ thêm tinh hoa nhật nguyệt. Còn Hồng đại hiệp thì ngày nào cũng tới, kể thêm cho Trần Cảnh nghe từng chút chuyện phát sinh trong khoảng năm năm Trần Cảnh hôn mê. Chỉ là pháp lực của nó quá thấp kém, không biết rõ nhiều chuyện, chẳng qua những chuyện nó biết được thì đều là những đại sự cực lớn.

Đột nhiên có một ngày Hồng đại hiệp kích động hỏi:

- Hà Bá gia, ngài có biết chuyện Huyền môn trong thập đại tiên sơn huyền bí nhất cõi này không?

- Ha ha, chẳng lẽ người lại biết được?

- Con đây vốn cũng không hiểu biết, nhưng có nghe lão rùa đen kể về thập đại tông môn thần bí nhất, cổ xưa nhất trong trời đất này.

- Ồ, thập đại tông môn là thế nào? Nói ta nghe chút?

Trần Cảnh lại có chút hứng thú. Hắn cũng không biết nhiều chuyện trong trời đất này, cũng không đi qua nhiều nơi, càng không có suy nghĩ muốn đi du ngoạn khắp các danh sơn trong trời đất.

- Thập đại tông môn này, trong đó có Côn Lôn, nằm sát với châu Cửu Hoa ta.

- Côn Lôn được xưng tụng là tông phái Đạo môn của cả thiên hạ, chắc hẳn có mặt trong thập đại tông môn rồi? Còn có cái nào nữa?

Trần Cảnh hỏi.

- Một nơi nữa là Linh Sơn ở châu Hạ.

- Linh Sơn có lai lịch gì?

Trần Cảnh hỏi.

- Con cũng không biết, nghe nói là nơi Phật tổ luyện thành kim thân.

Hồng đại hiệp đáp:

- Truyền thuyết nói lúc Phật tổ thành đạo, có trăm triệu thiên ma hiển hóa bên người ngài ấy, nhưng tất cả đều được ngài độ hóa.

Trần Cảnh không biết nhiều về truyền thuyết Phật môn, tất nhiên không biết nơi Phật tổ luyện thành kim thân, cho nên cũng không dây dưa nữa mà hỏi tiếp:

- Còn nơi nào nữa? Hai nơi đầu tiên đã có địa vị lớn như vậy, mấy nơi sau là tiên sơn phúc địa cỡ nào đây!

- Đứng thứ ba là Đông Hải Bồng Lai, tương truyền rằng nơi đó từng xuất hiện một người có thần thông thiên triệt địa, không biết bây giờ còn tồn tại hay không nữa.

Hồng đại hiệp nói tiếp.

- À, kể nơi tiếp theo đi.

Linh Sơn và Bồng Lai đều là những nơi Trần Cảnh chưa từng nghe qua, thế nhưng có thể được xưng tụng là thập đại tông môn trong cõi này, đứng chung với Côn Lôn thì chắc chắn những mặt khác sẽ không tẻ. Trời đất rộng lớn, nhiều tiên sơn phúc địa mình chưa từng nghe đến là chuyện thường. Tính ra chỉ cần nghĩ mấy môn phái mà mình biết chỉ là kiến so với voi khi đứng trước mấy nơi đó là đủ rồi.

Hắn nào biết Hồng đại hiệp lại ngây ngốc nửa ngày không thốt nên lời, sau cùng đành thành thật thú nhận:

- Trí nhớ lão tôm con không tốt, không nhớ nổi mười môn phái như vậy. Vừa rồi vỏ sò cũng ở bên cạnh, chắc chắn nàng nhớ rõ, Hà Bá gia để con đi gọi nàng tới.

Nói xong nó chìm vào trong đêm tối ngoài miếu Hà Bá rồi trở về sông.

Bình thường, Hồng đại hiệp thường nhân lúc đêm tối mới tới miếu Hà Bá, ban ngày nó sẽ không lộ diện. Sau khi nó trở về sông, Trần Cảnh không chờ đợi mà bắt đầu tu luyện.

Linh khí trong trời đất đều có thể gọi chung là nguyên khí thiên địa. Nhưng nếu muốn chia nhỏ nguyên khí, thì trong đó còn chia ra là linh khí và sát khí. Bình thường, sinh linh chỉ thu nạp linh khí, chẳng qua linh khí lại có thêm nhiều loại, có lực lượng ánh trăng, lực lượng các ngôi sao, địa mạch linh khí, còn có thảo mộc linh khí trong núi non, trong cõi âm thì có âm sát khí. Hầu như tất cả các môn phái, khi nhập môn tu luyện đều dùng cách thổ nạp linh khí, luyện hóa tinh huyết tự thân. Chỉ là càng về sau sẽ càng khác biệt nhau, đến sau cùng sẽ có khác biệt cực lớn. Càng về sau, có thể phân biệt ra được pháp thuật riêng của các môn phái, cùng những loại pháp bảo riêng. Mỗi nơi một vẻ, đều có huyền diệu của mình.

Đây gọi là phương pháp tu luyện dẫn đến sự khác nhau.

Trời đất một màu đen kịt, những ánh sao thưa thớt chọn riêng mỗi góc trời để tự mình lấp lánh, đẹp đến mê ly.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 78: Thiên Kiếp

oOo

Trần Cảnh trong trạng thái vô niệm vô tưởng, đầu óc trống rỗng, nhưng lại cảm nhận được bầu trời đang có từng điểm từng điểm sáng xanh từ ánh sao rơi rớt xuống, rơi vào sông, vào núi, được các loại tôm cá và cây cỏ hấp thu. Mà những điểm sáng phía bầu trời trên miếu Hà Bá thì như bị thứ gì đó hấp dẫn, chỉ tập trung chảy xuống miếu, xuyên qua nóc miếu được lợp bằng vẩy của cá chép tinh, dung nhập vào tượng Hà Bá.

Lại có cây cỏ phát ra linh khí, từng điểm sáng xanh lục bay bay rồi bị hút tới phía trên không trung miếu Hà Bá, dung nhập vào tượng đá.

Cho dù là linh khí ánh xanh của sao trời, hay màu lục của cây cỏ đều rất thuần túy, có thể dung nhập vào cơ thể, tẩy luyện thân xác, còn có thể dung nhập thẳng vào đan điền, trở thành pháp lực. Thế nhưng, nếu từng điểm sáng này không được hấp thu trong khoảng thời gian nào đó, sẽ mất đi màu sắc, tan vào không khí, rồi ngưng kết lại thành sương mù trong núi, hay những đám mây trên bầu trời. Do vậy, muốn luyện hóa chúng thành pháp lực của bản thân thì sẽ tốn không ít thời gian, nhưng cách này chỉ cần "há miệng đã có ăn", tùy ý thu nạp được, nên không tệ chút nào.

Lúc này thần niệm của Trần Cảnh có thể đi ra khỏi tượng thần, câu thông được với trời đất. Tuy nghe xong "Thiên Yêu hóa hình thiên", hẳn cảm giác thân thể tượng thần sinh ra kinh mạch, nhưng đó chỉ là cảm giác, hiệu quả

thực sự chẳng qua mới có thể câu thông với trời đất mà thôi, vẫn chưa cảm nhận được đan điền và kinh mạch.

Sông núi có thể nuốt lấy tinh khí của nhật nguyệt, đồng thời cũng sẽ tản ra linh khí. Toàn bộ thủy linh khí mang màu trắng của cả ba khúc sông từ Tú Xuân loan đến Ác Long hấp tung bay, tập trung về miếu Hà Bá.

Trần Cảnh chìm vào một loại trạng thái kỳ ảo, hình dáng của Tú Xuân loan cũng dần hiện ra trong đầu hắn. Hình ảnh đoạn sông này không giống như hình dòng sông trong sắc phù, mà là đoạn sông thật sự. Tất cả mọi thứ trong đoạn sông dần trở nên rõ ràng, tôm cá, sinh linh trong nước, tất cả đều xuất hiện với sinh cơ bừng bừng. Rồi đoạn sông càng lúc càng dài, Loạn Lưu pha, Ác Long hấp cũng dần hiện lên. Trong phút chốc, hắn hoàn toàn nhìn rõ toàn bộ đoạn sông có ba khúc này, thấy được cả hình ảnh một con rùa đen già lão đang rúc đầu trong động đá. Trừ nó ra, không còn một sinh linh đã khai linh nào khác cả, kể cả Hồng đại hiệp và vô sò cũng không có tung tích.

Không thấy chúng nó, hắn có chút nghi hoặc. Nhưng hắn lại nghĩ đến thời gian mình hôn mê năm năm, bọn chúng cũng từng bơi lên thượng du hoặc xuống hạ du chơi, nên không nghĩ nhiều nữa. Ngày ngày, hắn chỉ chuyên tâm hấp thu thiên địa linh khí từ tinh hoa của nhật nguyệt, dung nhập vào tượng thần.

Rồi hắn lại đột nhiên nghĩ đến kiếm của mình, tĩnh tâm cảm ứng, thấy được kiếm bên hông tuy cũng bị phong cấm trong tượng nhưng vẫn đang cần nuốt lấy linh khí của trời đất. Cảm ứng được linh khí đậm đặc trong thân kiếm, thấy được con bướm không biết tên vẫn còn bên trong, hắn âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Linh khí được thu nạp để tẩy luyện thần tượng, nhưng cũng đồng thời tẩy luyện cả Mê Thiên kiếm.

Nháy mắt đã nửa tháng trôi qua, Hồng đại hiệp vậy mà chưa trở về, vô sò càng không có chút vết tích nào. Lúc trước, Trần Cảnh vốn cho rằng, vô sò

nghe xong "Thiên Yêu hóa hình thiên" có điều linh ngộ, nên đã trốn đến nơi nào đó tu luyện. Thế nhưng bữa trước Hồng đại hiệp đã nói đi tìm vô sò, lại một đi không trở về. Từ lúc Trần Cảnh tỉnh lại, chưa bao giờ có chuyện Hồng đại hiệp mấy ngày liền không đến miếu, nó định đi đâu cũng nhất định sẽ nói cho Trần Cảnh biết cả.

Có chuyện khác thường, tất có mầm tai vạ. Nhưng lúc này Trần Cảnh cũng hết cách, thần niệm của hắn chỉ có thể kiểm tra toàn bộ hà vực từ Tú Xuân loan đến Ác Long hạp, những nơi khác đều chỉ là một vùng tối đen, không thể nhìn thấy được gì. Bản thân hắn không thể động dậy, sư tỷ Diệp Thanh Tuyết lại một đi không trở lại, không biết nàng đã trở về núi Thiên La hay còn đang trên đường trả "Thiên Yêu hóa hình thiên". Hắn chỉ có thể chờ đợi, chờ đợi đến khi mọi thứ xuất hiện.

Ánh trời hoàng hôn đỏ rực như một tấm voan đỏ mỏng khoác lên bầu trời, chiếu lên cả cánh cửa miếu Hà Bá làm bằng xương cá chép tinh, phủ lên trên đó một sắc đỏ nhàn nhạt. Nhìn từ xa, cả ngôi miếu Hà Bá như được một tầng mây mỏng bao phủ, mang đầy hình tượng thần tiên.

Một con phong ly màu xanh từ bên mé sông chạy qua. Nó hệt như một con cáo, nhưng lại có thể cưỡi gió mà chạy, chọt ẩn chọt hiện trong gió, tốc độ cực nhanh.

Sắp chạy ngang qua miếu Hà Bá thì nó đột nhiên ngoặt hướng chui vào trong miếu.

Ngay khi phong ly vừa chui vào miếu, thì có hai tên thợ săn chạy ra khỏi cánh rừng cạnh bờ sông. Một tên trong đó cầm cung tên làm bằng sừng trâu, tên còn lại cầm cái đinh ba ba lưỡi, trên lưỡi nhọn còn phơn phớt ánh đỏ, biểu hiện của hung khí đã nhiễm rất nhiều máu tươi.

Hai người bọn chúng đuổi dọc sát bờ sông, tới trước miếu Hà Bá thì đột nhiên ngừng lại, mũi không ngừng động dậy, ngửi ngửi trong không khí.

Hai tên liếc nhìn nhau, rồi tiến vào trong miếu.

Con phong ly vừa tiến vào miếu thì Trần Cảnh đã nghĩ thầm: "Mầm tai vạ tới rồi." Rồi hẩn hạ quyết tâm chỉ ngồi im xem mọi chuyện, bởi vì trong thiên hạ không có phúc đến vô duyên vô cớ, và cũng không vô duyên vô cớ mà gây ra họa được cả.

Hai người tiến vào miếu Hà Bá, chỉ nhìn lướt qua rồi bắt đầu tìm kiếm khắp các góc ngách, căn bản không có chút kính ý nào với thần linh cả.

Miếu Hà Bá không lớn, bố trí đơn giản, chỉ một lát sau, hai người đã gần như lật khắp miếu một lượt. Gã thợ săn cầm đinh ba còn chưa từ bỏ ý định tìm tiếp xung quanh, miệng thì không ngừng căn nhắc mắng chửi:

- Con bà nó chứ, rõ ràng trong miếu này sặc mùi, lại không tìm ra được, khốn khiếp thật!

- Trước mặt Hà Bá, mắng chửi ít lại đi.

Tên thợ săn cầm cung tên còn lại cũng đang cau mày suy tư, rồi thuận miệng nói.

- Cái rắm, lão tử không tin mấy thứ thần thần quỷ quỷ này.

Gã thợ săn cầm đinh ba không chút để tâm, cũng không thèm liếc mắt nhìn tượng thần. Tên cầm cung tên không tiếp lời, chỉ đi một vòng trong miếu, lại nói:

- Nghe mấy người già, nói thần linh trong miếu thần biết mê hoặc người, biết giấu vật này vật nọ. Chắc con phong ly kia bị Hà Bá giấu mất rồi.

Tên thợ săn cầm đinh ba lập tức ngẩng đầu nhìn tượng Hà Bá, nói:

- Đại ca, đừng có tin mấy chuyện vớ vẩn ấy, đây chỉ là tượng đất mà thôi. Đều là trò đùa của đám dân đen tự an ủi chính mình, nếu tin vào cái

này thì phải tin vào Âm tào Địa phủ, tin vào mười tám tầng địa ngục, vậy thì coi như chúng ta muôn đời cũng không được siêu sinh rồi.

- Đừng có nói lung tung.

Thợ săn cầm cung tên quở trách.

Tên cầm đinh ba cúi đầu như không muốn chống đối kẻ cầm cung kia. Khi gã ngẩng đầu lên nhìn tượng thần, đột nhiên thấy trên tượng có ánh sáng tím lóe lên một cái, bèn kinh hô lên:

- Đại ca, có bảo bối.

- Ở đâu?

- Kia kìa, chỗ cái mũi của tượng đá có gài một cây trâm màu tím, không phải là bảo bối hay sao chứ?

Tên cầm cung ngưng mắt nhìn một lúc, lập tức cao hứng nói:

- Bảo vật sáng lấp lánh, vẻ ngoài cổ xưa, thực sự là thứ tốt, có thể bán được giá cao.

Kẻ cầm đinh ba cũng vui mừng mà nói:

- Mấy cái tên ngu xuẩn kia thật cũng có lòng, bảo bối như vậy còn dám đem làm đồ trang sức cho tượng đất. Coi như chúng ta được lợi vậy.

Vừa nói, gã vừa bò lên muốn gỡ cây trâm xuống, thế nhưng lần nào với lên cũng thiếu một chút nữa. Nhất thời bực mình, gã bèn gọi:

- Đại ca, mau tránh qua chút, để đệ đẩy cái tượng này xuống.

Nói xong, gã vào thế định dùng vai đẩy.

- Nhị đệ, khoan đã, đẩy ngã sẽ gãy trâm.

- À, đúng, để đệ trèo lên. Đại ca ra cửa đứng canh, xem có người đến hay không đi.

Nhưng gã vừa mới nói xong, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng kêu to:

- Áaaaaa... Có người muốn đập tượng Hà Bá, có người muốn trộm đồ trong miếu nàyaaaaay... Có ai không, mau tới đây, ăn trộmmmmm....

Một bé gái có đuôi tóc cột lệch qua một bên đang đứng ngay cửa miếu, tay đưa lên làm loa kêu lớn, tiếng kêu chói tai, rơi vào tai hai người kia còn đặc biệt vang dội.

- Muốn chết hả?

Tên thợ săn cầm cung hung tợn mắng chửi, đồng thời nhào qua chỗ cô bé. Nhưng cô bé kia cũng rất nhanh trí, xoay người chạy mất, vừa chạy xuống dưới đê vừa la lớn hơn:

- Có trộmmmmm.... Có trộm cướp đồ trong miếu Hà Bá, trộm cướp muốn đập tượng thầnnnnnn...

Gã đàn ông cầm cung lao ra khỏi miếu, chẳng qua mới đuổi theo một chút thì gã dừng bước, chạy ngược trở lại. Gã không vào trong miếu, chỉ gọi với vào:

- Đi, đi mau, có người tới rồi.

- Xong ngay đây....

Tên kia đã bò đến lưng tượng thần, chỉ chút nữa thôi thì tay gã đã với đến trâm màu tím kia, làm sao chịu xuống chứ.

- Nhanh, nhanh lên, lần sau quay lại lấy.

- Xong ngay đây.

Gã đàn ông không hồi thêm nữa mà xoay người bỏ chạy. Tên cầm đinh ba còn lại đã nhìn thấy trâm gỗ tím trước mắt, chỉ cần vươn tay là lấy được. Thế nhưng vừa đúng lúc một đám người vọt vào, đòn gánh, cuốc, mái chèo các loại đã sẵn sàng trong tay, đi đầu là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, râu đen, tay cầm theo một cây Tề mi côn*, miệng hét lớn lên một tiếng. Gã đàn ông cầm đinh ba giật mình, vội nhảy xuống, định chụp lấy đinh ba đặt dưới chân tượng thần. Tay gã vừa mò tới đinh ba thì một cây gậy mang theo tiếng gió rít đập thẳng vào gáy gã. Gã vội lăn vài vòng đến góc tường, đang định quay người bỏ chạy thì đầu gã nhói đau, oong oong lên từng tràng, rồi trước mặt chột tối sầm, ngã quỵ xuống.

(*Tề mi côn: côn ngắn tới ngang chân mày người tập. Đại ý là ngắn hơn trường côn nhưng dài hơn trung côn_Hoangtruc)

Người đàn ông đẩy râu đen trên mặt đi tới lật người gã kia lại, chột kêu khê lên một tiếng, nói:

- Đây chẳng phải là Thẩm Nhị Hồ trong núi sao? Ha ha, bố cáo truy nã hãn vẫn còn dán trong thành, tiện thể giải hãn lên quan lĩnh thưởng luôn.

Hơn mười người tràn vào trong miếu, lần này có vẻ chen lấn hơn trước. Một tên thanh niên trói gô Thẩm Nhị Hồ lại, có người lại kinh ngạc nói:

- Cái tên Thẩm Nhị Hồ này làm sao hồ đồ đến như vậy? Định trèo lên tượng Hà Bá làm gì?

- Vừa nãy thấy như hãn muốn nhổ cây trâm trên tượng Hà Bá xuống.

Một người trẻ tuổi trong đám đáp.

- Cây trâm? Nhổ một cây trâm đá làm gì? Nó dính liền với tượng đá, làm sao nhổ xuống được?

- Đúng vậy, cây trâm đá có gì đáng để trộm....

Có người phụ họa.

Lúc này, có một người hơi lớn tuổi hơn nhìn tượng Hà Bá, nói:

- Nghe nói mấy người có tâm ác vào miếu thần sẽ gặp phải ảo giác, cũng hiển lộ tà ác ở trong lòng ra.

Bọn họ không nhìn thấy Tiểu Bạch Long trốn trong đoàn người cũng đang chớp chớp đôi mắt sáng nhìn bọn họ, rồi lại nhìn cây trâm trên đầu tượng thần.

Đám người lần lượt rời khỏi miếu, Tiểu Bạch Long dạo quanh tượng thần một vòng, rồi đứng trước mặt tượng. Nó đứng nhìn rồi lẩm bẩm:

- Các thúc các bá sao lại không nhìn thấy? Lẽ nào bản tâm của ta tà ác sao?

Nó nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, nghĩ không ra, bèn đi ra khỏi miếu Hà Bá, miệng còn thì thào lẩm bẩm:

- Lần sau gặp được vị thần tiên tỷ tỷ còn xinh đẹp hơn thiên kim nhà Triệu viên ngoại kia thì sẽ hỏi tỷ ấy một chút.

Mọi người đi rồi, miếu Hà Bá lại trở nên yên tĩnh. Mặt trời chiều dần xuống núi, sắc trời tối lại, sương mù trên sông bay lên từng đợt, gió sông ẩm ướt len lỏi vào miếu Hà Bá.

Con phong linh màu xanh thò đầu ra từ phía sau tượng thần, cẩn thận nhìn ngó. Khi phát hiện bên ngoài không còn nguy hiểm, nó bèn nhảy xuống, làm bộ dạng quỳ rạp trên mặt đất cúi đầu lạy ba lạy. Sau đó nó xoay người chạy ra khỏi cửa, biến mất trong cảnh đêm vô biên.

Trần Cảnh nhìn con phong linh màu xanh biến mất, nghĩ thầm:

- Nhân họa đã tiêu, thiên tai có đến không đây?

* * *

Trong một dãy núi trùng điệp kéo dài không dứt bên bờ kia con sông, đối diện với miếu Hà Bá ở Tú Xuân loan, có một con gấu đen mặc đạo y trên mình, dáng điệu như con người, đang ngồi ngay ngắn đả tọa trong hang đá. Ánh sao trên bầu trời xuyên vào động, chiếu trên thân thể, dung nhập qua da lông nó.

Đột nhiên, có một tiếng hô vang lên:

- Đại vương...

Gấu đen mở mắt, trong mắt lấp lánh ánh xanh, miệng nói tiếng người:

- Vào đi.

Một con khỉ núi có tướng đi như con người, trên thân còn mặc cả quần áo, tiến tới gần rồi nói:

- Đại vương, con nghe Hòe Mị ở dãy Bạch Mao nói, Diệp Thanh Tuyết bị người ta vây khốn trong Tiên trận rồi.

- Thật sao?

Ánh mắt gấu đen sáng lên.

- Chính xác trăm phần trăm ạ, bị vây đã mười ba ngày rồi.

Con gấu đen lập tức đứng lên, đi qua đi lại một lúc, rồi đột nhiên hỏi:

- Đi, xem xem tình hình Hà Bá Tú Xuân loan thế nào rồi.

Nói xong, một cơn gió kì quái chợt sinh ra từ hư không, thổi bay cát đá mà đi. Những nơi cơn gió này thổi qua, cây cối điên cuồng rung lắc, dạt ra thành một con đường.

* * *

Tại một ngọn núi đối diện với miếu Hà Bá, con gấu đen và con khỉ núi có hình dạng như con người đang đứng đó. Ngoại trừ ngoại hình bọn chúng không giống, còn lại mọi thứ đều mang theo dáng dấp của con người, đặc biệt là đôi mắt.

- Hà Bá kia vẫn còn ở Tú Xuân loan?

- Vâng.

Con khỉ núi đáp:

- Con nghe nói, hắc đã gần hồn phi phách tán thì được Diệp Thanh Tuyết phong cấm trong tượng thần, vừa mới tỉnh lại không lâu lắm. Diệp Thanh Tuyết mượn "Thiên Yêu hóa hình thiên" cũng là vì để hắc có thể hóa hình, từ đó mà khôi phục lại được thần lực.

- Vậy hắc khôi phục lại rồi sao?

- Không biết ạ, lúc chập choạng tối có hai tên thợ săn muốn đập bể pho tượng, người trong thôn bắt được một tên, còn một tên chạy thoát mất.

- Chuyện này không thể nói là pháp lực hắc chưa khôi phục lại được. Trâm gỗ của Diệp Thanh Tuyết có tác dụng thanh tâm định thần, còn dẫn dắt được linh khí trời đất, cho nên mới có lời nói Diệp Thanh Tuyết có tu vi cao thâm như bây giờ là nhờ trâm gỗ tím. Thật giả ra sao ta không biết, nhưng bảo bối trong tay người khác thì không bằng trong tay mình. Hơn nữa, chắc chắn không chỉ có chúng ta muốn nó.

- Ý đại vương là....

- Chờ!

Sau ba ngày kể từ lúc con gấu đen nói ra lời đó, trên vùng trời của Ác Long hập đột nhiên cuồn cuộn mây đen, như một cái cối xay chậm rãi xoay tròn, càng xoay càng trở nên lớn hơn. Sau một lúc, mây đen đã che phủ cả bầu trời.

Con gấu đen vẫn đang luôn ngồi trên đỉnh núi, canh chừng miếu Hà Bá bên bờ sông đối diện, nhìn thấy mây đen cuộn tròn thì khiếp sợ vạn phần.

- Trong Ác Long hập lại có đại yêu bặc này? Là muốn độ tội kiếp hóa hình đây mà.

Con gấu đen nhìn mây đen lăm bầm.

Nhưng Trần Cảnh còn cảm thấy khiếp sợ hơn con gấu đen này nhiều lắm.

Tầng mây trên bầu trời càng lúc càng dày. Trong chốc lát, khoảng không gian hơn trăm dặm đã tối tăm mù mịt. Ánh chớp nhấp nháy, từng tầng mây cuồn cuộn lớp lớp, càng lúc càng dày, uy thế của trời đất càng ngày càng đè nặng.

Con gấu đen vội thu liễm toàn bộ khí tức của bản thân, rồi nhanh chóng bay ra xa, như thể nó đang rất sợ kinh động đến mây đen trên bầu trời kia.

Cuối cùng, tầng mây như đã tích góp được đủ lực lượng, phóng ra một tia sét kinh thiên, xé ngang trời đất mù mịt. Dưới ánh sét, toàn bộ đoạn sông từ Ác Long hập đến Tú Xuân loan đều được chiếu sáng rõ đến từng góc ngách. Tia sét dường như còn mang theo một chút ánh đỏ như máu, im hơi lặng tiếng đánh vào trong lòng sông ở Ác Long hập.

"Ầmmmm..."

Tiếng sét chấn động cả thôn Hà Tiền, toàn bộ nhà cửa rung lắc. Ngay khi tiếng sét vang lên, thì tia sét cũng biến mất, trời đất lại chìm vào trong bóng

tối. Bóng tối mù mịt, khó mà thấy được tia sét mang theo khí tức hủy diệt vô cùng đó đánh xuống vật gì.

Dưới tia sét kia, cho dù là một ngọn núi cũng có thể bị đánh tan thành tro bụi, khúc sông kia có lẽ cũng phải tan nát.

Lại một luồng áp lực xuất hiện trong bóng tối đen kịt, tựa như có một con mắt lạnh lùng đang nhìn chăm chăm xuống khúc sông Ác Long hạp.

Yên tĩnh! Tất cả như đã trôi qua hết, tất cả như đã bình yên trở lại.

Đột nhiên, lại một tiếng "Ầmmmm..." nổ vang như xé rách trời.

Một tia sét màu sáng trắng phốt hồng đánh tan bóng tối, từ trên chín tầng mây, xuyên qua bầu trời, đánh thẳng xuống Ác Long hạp.

Sóng dâng cao trăm trượng, thác nước khô cạn.

Trong tích tắc ánh sét lóe lên, có thể nhìn thấy rõ một tầng cá chết trắng bụng, dập dềnh che hết mặt sông ở Ác Long hạp, rồi theo dòng chảy trôi xuống hạ du.

Ác Long hạp bị sét đánh trúng tạo thành một cái vòng xoáy nước lớn, trong tâm vòng xoáy đó còn loáng thoáng nhìn thấy được một tảng đá đen lớn.

Sau khi ánh sét biến mất, bóng tối lại vọt tới nhấn chìm mọi thứ, nhấn chìm cả Ác Long Hạp, Loạn Lưu pha, Tú Xuân loan và miếu Hà Bá.

Tia sét thứ ba đánh xuống, đích đến là cái tảng đá đen tuyền lúc này đã trôi nổi trên mặt sông Ác Long hạp.

Cả một vùng mưa gió chột nổi lên từng tia từng tia sét, thế nhưng phía xa xa thì vẫn sóng êm gió lặng như không có gì. Người phàm tục cũng chỉ biết ở một hướng khác đang có mưa to, cảm thấy ông trời cũng quá kỳ lạ, thế

nào mà gần nhau gang tấc lại chia làm hai loại thời tiết rõ rệt như vậy. Nhưng người trong giới tu hành đều biết, đây là hiện tượng có yêu độ kiếp, hơn nữa còn là độ đại kiếp.

Từng luồng sấm sét thi nhau bổ xuống, lần sau càng gay gắt hơn lần trước.

Con gấu đen mặc đạo bào yên lặng đứng trên đỉnh núi ngoài phạm vi của mây đen, trong mắt lóe sáng, nhìn về Ác Long hạp không chớp mắt. Đột nhiên, nó thở dài một tiếng, tự nói:

- Pháp lực như tên kia, chỉ sợ cũng phải ngã xuống rồi. Từ khi Thiên đế yêu tộc chúng ta ngã xuống, tên oắt Hạo Thiên lập lại Thiên đình, bày ra lời kiếp trong cõi trời đất, khiến cho yêu tộc trong thiên hạ càng khó hóa hình được.

Ngay lúc nó đang nói, đã là đạo thiên kiếp thứ năm.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 79: Thời Đại Yêu Tộc

oOo

Đột nhiên, bên ngoài vùng mây đen nổi gió lên, gió cũng không lớn, nhưng lại đều đặn như nước chảy, thổi cả về hướng Ác Long hạp. Cách xa đến cả trăm dặm, con gấu đen thành tinh còn mơ hồ nghe thấy được những âm thanh như tiếng trâu uống nước từ vùng không gian đen kịt đằng kia.

- Thiên kiếp này cứ cái sau nặng hơn cái trước, pháp lực của tên kia sắp cạn rồi.

- Pháp lực sắp cạn? Còn bốn lần sét đánh nữa, tên đó không qua được rồi.

Gấu đen trầm mặc giây lát, như cảm ứng cái gì đó, đột nhiên nói:

- Là Hà Bá giúp.

- Hà Bá, Hà Bá nào ạ?

- Hà Bá Trần Cảnh của Ác Long hạp, Loạn Lưu pha, Tú Xuân Loan.

"Ầmmmmm..."

Ánh chớp lóe lên, chiếu sáng rực cả bầu trời.

Dưới ánh chớp, có thể thấy rõ một con rùa khổng lồ với cái mai đen tuyền đầy những ô vuông đang nằm úp sấp trên Ác Long hạp, dùng thân thể phủ kín cả khúc sông.

Đạo thiên kiếp thứ bảy đánh xuống.

Thế như chẻ tre, muốn xé nứt cả hư không.

Phía trên Ác Long hạp như có một dòng khí vô hình ngừng kết, tia sét đánh lên đó như đánh vào trong nước, làm tung tóe lên vô số bọt khí, lại xuyên qua, đánh tới con rùa đen khổng lồ.

Rùa đen đã thu hết thân thể vào bên trong mai. Sét vừa đánh tới, mai rùa nổi lên một tầng ánh sáng xanh theo đúng hình ô vuông trên đó, nhưng rất mờ nhạt, miễn cưỡng chặn đường tia sét, nhìn cái mai như sắp nứt vỡ.

Sét tan, tầng ánh sáng kia cũng biến mất, chỉ còn những tia điện không ngừng chạy loạn trên mai rùa.

Bóng tối lại trùm lên tất cả.

- Tên kia đã vô lực rồi.

Đạo thiên kiếp thứ tám tới.

Sấm rền vang truyền xa cả ngàn dặm.

Chớp lóe lên, bóng tối lại bị đẩy lùi bằng ánh sáng trắng chói mắt. Nước sông dưới kia đã ngừng chảy, đoạn từ Ác Long hạp đến Tú Xuân loạn đột nhiên chồm lên con sóng cao ngợp trời. Nếu ví đoạn sông này như một chiếc đai ngọc, thì lúc này chiếc đai đang bị một bàn tay khổng lồ vô hình tóm lấy, giật lên.

Nhưng con sóng này vô hình, không phải sóng nước thật sự, mà là linh lực của đoạn sông này. Chỉ người có pháp lực cao thâm mới thấy rõ được,

con sóng linh lực bao trọn lấy con rùa khổng lồ vẫn không nhúc nhích, rồi ngừng tụ trên lưng nó một vòng xoáy mây, giống như một cái cối xay giữa trời đất, có thể nghiền nát tất cả.

- Ha ha, Hà Bá này có ngộ tính cao thật, lại lấy linh lực hà vực của mình kết thành đám mây hình tròn, có vài phần giống với mây từ thiên kiếp.

- Chuyện này sao có thể chứ?!

- Không có gì không thể, đạo pháp tự nhiên, bất kỳ vật gì mà chúng ta thấy, cũng đều là một loại đạo pháp. Đạo pháp học được từ người khác là hạ đẳng nhất, chỉ có học từ trời đất, mới là đạo pháp thượng thừa.

Gấu đen chậm rãi nói. Khi núi bỗng cảm thấy đại vương mình thần bí hẳn lên, lại biết nhiều đạo lý cao thâm như vậy.

Thiên kiếp xuống.

Đánh lên cái cối xay hình thành từ đám mây linh khí.

Tia sét như một luồng sáng rực rỡ chiếu vào trong nước, bị nước bẻ cong. Đám mây cối xay kia quay tròn nghiền vỡ mặt nước, đồng thời muốn nghiền nát cả luồng sét. "Cối" không ngừng quay, sét vẫn chói lòa, một đường thẳng xuống bên dưới, thế nhưng cảm giác hủy thiên diệt địa lại ngày càng yếu.

Cuối cùng, đạo thiên kiếp này tan đi, mà mây linh khí cũng biến mất.

Trên bầu trời, mây đen vẫn không tán, hơn nữa cảm giác áp lực càng ngày càng nặng, tựa như tám đạo thiên kiếp phía trước chẳng qua là chơi đùa một chút, chân chính một kích chí mệnh phải là đạo thiên kiếp thứ chín sắp ra.

- Ha ha, Hà Bá kia nguy rồi.

- Nguy thế nào ạ?

- Thiên hạ này không ít kẻ độ kiếp, nhưng chẳng mấy ai vượt được qua. Người nói tại sao bọn họ lại không mời người khác hỗ trợ chặn lôi kiếp?

- Tại sao ạ?

- Thứ nhất, người độ kiếp cần hấp thu một loại lực lượng bên trong lôi kiếp để hóa hình. Thứ hai là không có người nào nguyện ý trợ giúp ngăn cản, bởi vì lôi kiếp có thể đổi vị trí. Hiện tại, lôi kiếp này đã theo khí tức chuyển dời đến Hà Bá kia rồi.

- Hà Bá kia có thể đỡ được chứ ạ?

- Rất khó, đạo thiên kiếp thứ tám vừa rồi đã làm linh lực hà vực này hao tổn rất nhiều, không có vài năm thì không cách nào khôi phục.

- Vậy hẳn làm sao hạ đại vương?

- Không biết, phải xem Hà Bá có bản lĩnh gì, chặn không nổi thì hóa thành tro bụi.

- Hà Bá này cũng thật ngốc, lại đi giúp người khác chặn lôi kiếp.

Khỉ núi chế nhạo nói.

Gấu đen cũng không cười, chỉ nhìn về mây đen bao phủ miếu Hà Bá. Miếu Hà Bá vẫn bình lặng như thường, giống như hoàn toàn không biết nguy hiểm sắp giáng xuống.

- Ta nghĩ ta biết được một chuyện.

Gấu đen đột nhiên nói. Đúng lúc này, trên bầu trời vang lên tiếng sấm rền, sét chưa đánh, đã có chớp lóe lên, chọc ra một lỗ hồng màu đỏ trong mây, như là muốn thả một con hung thú ra từ trong màn mây đen tối.

Trên bầu trời của Ác Long hạp, bỗng nhiên xuất hiện thêm ba người, đều mặc đạo bào đen như mực, vẻ mặt trang nghiêm, khí tức như hòa với không gian chung quanh làm một thể. Bọn họ nhìn chăm chăm không chớp mắt vào con rùa lớn vẫn đang nằm sấp không nhích nhích trên mặt nước Ác Long hạp. Đột nhiên xuất hiện vào thời khắc này, hiển nhiên là bọn họ đã chờ đợi hồi lâu.

Đúng lúc này, một giọng nói truyền ra từ miếu Hà Bá:

- Linh vật Ác Long hạp độ thiên kiếp hóa hình, mời ba vị chân nhân trở về.

Đạo nhân đứng giữa cười nói:

- Linh vật, linh vật cái gì chứ, chẳng qua là yêu nghiệt thôi. Hà Bá vẫn là tự quản mình cho tốt đi.

- Vạn vật sinh linh đều có nhân tính, khí tức trên thân rùa đen trong trẻo không mang theo chút sát khí nào, chỉ kẻ một lòng hướng đạo tu hành mới có khí tức như vậy. Ba vị chân nhân pháp nhãn như đuốc, nhất định thấy rõ.

Âm thanh từ miếu Hà Bá truyền ra cũng không phát từ miệng, mà là trực tiếp vang lên trong không khí.

- Ha ha, bản đạo không nhìn thấy khí tức trong trẻo gì cả, nhưng lại thấy được ma khí từ trong miếu Hà Bá, cũng nghe nói Hà Bá giết chóc vô số ở châu Hắc Diệu. Lưới trời lồng lộng, giờ đã có thiên kiếp quán thân, người có mặt mũi gì mà nói mấy câu kia. Cho dù người không chết dưới thiên kiếp, thì bản đạo cũng muốn trừ ma nghiệt như người.

Tiếng của đạo nhân đứng giữa vang như chuông đồng, quanh quẩn trong bóng đêm, đúng là có một luồng khí tức trang nghiêm diệt ma trừ tà.

Giọng nói từ miếu Hà Bá yên lặng trong chốc lát, rồi đột nhiên hỏi:

- Hân các người muốn trừ cả sư tử của ta.

Đạo nhân đứng một bên đột nhiên tức giận hừ một tiếng, nói:

- Diệp Thanh Tuyết giết chóc vô số, quấy nhiễu âm dương càn khôn, tự có đạo hữu đi bắt ả. Nếu ả tuân thủ luật trời thì còn có thể có cơ hội sửa sai, bằng không, chỉ có đi vào luân hồi đạo một lần.

Trong bóng tối lại yên lặng, lát sau vang lên tiếng thở dài:

- Vậy đành đắc tội.

Âm thanh này vừa truyền ra, một vệt sáng tím đã bay ra khỏi thần miếu, nhìn kỹ lại, là một cây trâm màu tím. Trâm tím đâm thẳng về phía mây đen trên bầu trời miếu Hà Bá.

Trong không gian đen sì như mực, chút ánh sáng tím này giống như là tồn tại duy nhất trong trời đất, tuy cực nhỏ bé, nhưng lại có một loại khí thế không thể ngăn cản, như thề phải phá tan bóng tối.

Trong lúc mơ hồ, hình như có tiếng kiếm ngân vang lên, quanh quẩn lúc gần lúc xa ở bên tai.

Mây đen như bị chút ánh sáng tím kia chọc giận, một tia sét như trường mâu đâm thẳng xuống, như muốn đánh điểm sáng còn con kia thành bụi phấn.

Trời đất yên lặng, tất cả âm thanh đều bị bóng tối cắn nuốt, ngay cả thời gian cũng như dừng lại trong nháy mắt điểm sáng tím và trường mâu sét va chạm.

Trâm gỗ tím vừa chạm tia sét, lại như sợ hãi mà lập tức chuyển hướng, bay tới trên không Ác Long hạp. Nhưng tia sét kia bỗng phân thành hai,

một luồng gắt gao quần lấy trâm tím, một luồng khác thì thuận thế đánh thẳng xuống phía dưới.

Trâm gỗ tím chính là pháp bảo Thanh Tâm Trấn Ma kiếm do tổ sư Thiên La truyền thừa xuống, từng được Diệp Thanh Tuyết dùng để dẫn sấm sét từ chín tầng trời lúc còn ở thành Tần Quảng.

Ba đạo nhân biến sắc, một người trong đó phun ra một luồng sáng trắng, một người trong tay xuất hiện một lá cờ màu vàng chỉ có một mặt, một người lấy ra một cái chuông đồng nhỏ.

Ánh sáng trắng hóa kiếm, phóng ra cực nhanh.

Cờ vàng được đạo nhân thổi một hơi, phóng to ngang thân người, lại tung bay lên phía trên đỉnh đầu ba người, mặt cờ bay phấp phới, hình thành một đám mây vàng.

Chuông đồng nhỏ lắc lư, trong trời đất lập tức vang lên một chuỗi âm thanh, từng gợn sóng khí lấy chuông đồng làm trung tâm, khuếch tán ra.

Trong nháy mắt, ánh sáng trắng đã chặn đường của trâm gỗ tím mang theo tia sét.

Ánh sáng trắng biến thành kiếm vừa chạm phải trâm gỗ thì lập tức tán đi. Đạo nhân đứng chính giữa ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm máu tươi, vẻ mặt uể oải, ánh mắt hoảng hốt.

Những gợn sóng âm từ chuông đồng lan tới trâm tím, trâm tím chỉ hơi khựng lại, rồi lại dùng thế như chẻ tre, rạch sóng, phá không, đâm về hướng ba người.

Trong khoảnh khắc, trâm gỗ tím đã đâm tới ba đạo nhân đang lơ lửng trên không. Lá cờ vàng lóe lên, một đám mây vàng được ngưng kết.

Trâm gỗ tím đâm vào, sấm sét quẩn quanh thân trâm như bị điều khiển, phá vỡ mây vàng mà đánh vào bên trong.

Màn sáng vàng trên lá cờ bỗng nhiên tán đi.

Tất cả chuyện này đều xảy ra trong chớp mắt, mà một luồng sét khác cũng mới vừa vạn đánh trúng miếu Hà Bá.

Ba đạo nhân cực kỳ kinh hãi, xoay người muốn trốn, thân thể mỗi người đều hiện lên ánh sáng vàng. Nhưng ở trong nháy mắt này, trâm gỗ tím kia đột nhiên biến mất. Ánh sáng trên người đạo nhân bên trái tán đi, đồng thời cả người như bị sét đánh, không một tiếng động hóa thành tro bụi. Đạo nhân thứ hai cũng tương tự, ánh sáng vàng biến mất, người hóa thành sương khói. Đạo nhân thứ ba chạy xa hơn một quãng, sắp biến mất, đã thấy trâm gỗ mang theo sấm sét đâm tới, tiếng kêu thảm còn chưa kịp phát ra, đã tiêu biến thành tro.

Ngay khi ba người hóa tro bụi, luồng sét kia đã không một tiếng động đánh lên miếu Hà Bá. Trần Cảnh không thể ngẩng đầu nhìn, nhưng bất kể là tâm niệm hay thần hồn, đều tràn ngập một luồng sấm sét từ chín tầng trời đánh xuống, thiên uy mệnh mông. Trong mắt hắn chỉ thấy ánh sáng đỏ trắng chói lòa, mọi những thứ khác đều như không tồn tại. Tất cả phảng kháng đều phí công, Trần Cảnh chỉ còn biết giữ vững tâm thần. Tới lúc này, Trần Cảnh mới biết thiên kiếp mạnh tới cỡ nào, trước mặt thiên uy, hết thảy pháp thuật đều giống như đồ chơi của trẻ con.

* * *

Trâm gỗ tím rơi xuống, còn con rùa đen nằm ở Ác Long hấp thì bắt đầu biến hóa. Một người từ trong mai rùa đi ra, linh khí tràn về phía người này.

Còn cả ngôi miếu Hà Bá đã biến mất sau khi bị luồng sét phủ lên, cũng không nghe thấy tiếng nổ lớn, tựa hồ Hà Bá không hề có sức phản kháng, nên đã hóa thành tro bụi.

Mây đen tản đi, sao trời lại xuất hiện đầy trời.

Gấu đen đứng xa xa nhìn miếu Hà Bá, thấp giọng nói:

- Kiếm thuật thật cao minh, khó trách hẳn có thể dễ dàng giết chết cả những người có pháp lực cao hơn mình ở châu Hắc Diệu.

Khỉ núi đứng bên cạnh hỏi:

- Đại vương, Hà Bá kia còn sống không ạ?

Trong mắt nó, chỉ thấy được nơi miếu Hà Bá kia là một vùng sương khói quần quanh, ngoài ra không thấy gì nữa cả.

- Cho dù không chết, cũng trọng thương.

Gấu đen nói.

- Vậy chúng ta...

Khỉ núi hưng phấn nói, ý tứ của nó là muốn đi đoạt cây trâm gỗ tím kia. Đây là mục đích ban đầu, vừa rồi thấy được uy lực của trâm gỗ thì nó càng thêm thèm muốn.

Gấu đen lại lắc lắc đầu. Khỉ núi nghi hoặc, nhìn theo ánh mắt của gấu đen, chỉ thấy giữa Ác Long hạp đang có một thiếu niên đứng ở trong nước, chân trần, áo đen, tóc đen, ánh mắt trong trẻo mà cô độc. Sóng sông ở dưới chân của y kết xuất từng gợn sóng, rồi lan tỏa ra xung quanh.

- Đó là...?

- Là tên vừa độ kiếp.

- Hẳn hóa hình thành công, lại có thể thật sự hóa hình rồi.

Khỉ núi khiếp sợ nói.

Gấu đen im lặng, chốc lát lại nói:

- Đi, trở về, dốc lòng tu hành, thời đại của yêu tộc ta lại tới rồi. Bão táp đã sắp nổi lên, sao có thể không có tên của Hắc Phong ta lưu khắc lại trong trời đất chứ.

Dứt lời, nó phóng lên cao, hóa thành một cơn gió đen thổi quét qua bầu trời đầy sao, một đường đi xa.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 80: Kiếm Hóa Vô Hình

oOo

Trong nháy mắt khi sấm sét đánh lên tượng thần, Trần Cảnh cảm thụ được đau đớn như bị thứ gì đó điên cuồng cắn xé, không phải cắn xé thân thể tượng đá của hắn, mà là cắn xé lên linh hồn. Trần Cảnh không cách nào hình dung cảm giác của mình, nó cứ như một mảnh lá khô trên biển không ngừng bị sóng đập lên, hoặc như một con kiến bị núi lớn đè xuống, lại như là bị người chém làm hai nửa. Trong đôi mắt hắn, phản phất có vô cùng vô tận ánh chớp nhấp nháy.

Hắn không biết đã trôi qua bao lâu, cuối cùng mới phát hiện ý thức của mình không có tán đi, hắn vẫn còn sống.

Thiếu niên tóc đen áo đen kia nhắc chân, chân vừa chạm lại trên mặt sông thì đã tới Tú Xuân loan, thêm một bước, đã đến trước miếu Hà Bá trên bờ đê.

Chỉ thấy y ôm quyền hành lễ về miếu Hà Bá, nói:

- Quy Uyên đa tạ ân cứu mạng của Hà Bá gia.

Trên tay y còn cầm theo trâm gỗ tím.

Từ miếu Hà Bá truyền ra âm thanh:

- Ta làm Hà Bá cũng đã hơn mười năm rồi, không ngờ trong hà vực còn có một đại năng như ngươi, thật là hồ thẹn.

- Người trốn tránh giữ mạng, chỉ sống tạm bợ qua ngày, làm sao dám xưng đại năng. Nay ta có thể hóa hình là nhờ dính phúc của Hà Bá gia, nghe được "Thiên Yêu hóa hình thiên", từ đó mới ngộ được cách hóa hình. Không ngờ thiên kiếp tới nhanh như vậy, lại có nhân họa tại thân, nếu không có Hà Bá gia, lúc này Quy Uyên đã thành một hạt kim đan trong lò đan người khác rồi.

- Ta làm Hà Bá, ngươi lại ở trong hà vực của ta, ta tự có trách nhiệm bảo hộ ngươi bình an.

Quy Uyên cười khẽ, thân thể tóc đen áo đen trong đêm tối như có thêm một màn ánh sáng đen mờ che phủ. Nếu là người phạm tục, dù có đi sát qua cũng không phát hiện ra y. Trông y như một người trẻ tuổi, thể nhưng lại có vẻ tĩnh lặng thong dong như một người già, đôi mắt như có thể nhìn thấu sự tang thương.

Y nói:

- Ta nghe nói có người vây khốn Diệp tiên tử, Hà Bá gia lại không thể rời khỏi nơi đây. Tuy ta pháp lực thấp kém, nhưng vẫn muốn tình nguyện thay Hà Bá gia đi tìm một lần, xem có thể giúp Diệp tiên tử một tay hay không.

- Nếu được tương trợ, ta vô cùng cảm kích. Có lẽ sư tỷ của ta thật sự bị vây khốn rồi, nhưng lại không biết ở nơi nào, chỉ sợ khó tìm.

- Ha ha, tuy pháp lực của ta thấp kém, nhưng còn có mấy phần tâm đắc với Thuật số, tự có thể tìm được Diệp tiên tử.

- Vậy làm phiền rồi, nhờ ngươi đem theo cả trâm gỗ tím. Sư tỷ dùng trâm này còn uy lực hơn ta gấp trăm lần, nếu sư tỷ có nó trên tay, chắc chắn sẽ không dễ bị vây khốn như vậy nữa.

Quy Uyên hơi trầm ngâm, nói:

- Ta mang vật này đi, nếu lại có địch đến, Hà Bá lấy vật gì ngăn địch?
- Tuy ta không thể động, nhưng thần niệm lại có thể điều khiển linh lực hà vực, xin cứ yên tâm.

Trần Cảnh tự tin nói.

Quy Uyên mỉm cười, nói:

- Vậy Quy Uyên xin đi trước.

Nói xong, y xoay người bước đi, như một con dơi đêm dung nhập vào trong bóng đêm vô biên.

* * *

Đêm nay dường như rất dài, ánh sao hỗn loạn, người vây quanh Tú Xuân loan cũng nhiều bất thường.

Trên một đỉnh núi chìm trong bóng tối, có người cất tiếng nói:

- Trâm gỗ tím đã bị con rùa kia mang đi rồi, chúng ta có nên chặn nó lại không?

- Chúng ta tới nơi này chỉ vì báo thù, trâm kia mặc dù không tệ, nhưng là bảo vật của phái khác, đến tay chúng ta cũng không thể phát huy được bao nhiêu uy lực, vậy lấy làm gì. Mà con rùa thành tinh kia nhìn thì bình thường, nhưng pháp lực nó hiển lộ lúc cản thiên kiến còn cao hơn chúng ta, muốn chặn há lại dễ dàng như vậy. Diệp Thanh Tuyết đã sớm bị vây khốn, có lẽ hiện tại đã chết, chúng ta bên này nếu cứ không động thủ, chờ bọn hản giết Diệp Thanh Tuyết xong, nhất định sẽ cười vào mặt chúng ta.

Giọng nói rất đằm đằm, vừa nghe đã biết chủ nhân của nó là hạng người biết nặng nhẹ, biết cái gì nên làm, cái gì không nên, đặt ở đâu cũng là thủ lĩnh.

- Thế nhưng, một đòn cuối cùng ban này, chỉ sợ chúng ta đều không thể ngăn cản.

Lại một giọng nói tương đối nhu hòa vang lên.

- Ha ha, một đòn kia quả thật kinh diễm, nếu chúng ta gặp phải, cũng sẽ giống như bọn họ, đều bị đánh thành tro bụi. Thế nhưng một đòn kia là nhờ trâm gỗ dẫn dắt sức mạnh lôi kiếp đánh đến, là mượn lực lượng thiên địa mà thành phép, vốn là thủ đoạn cơ bản nhất của người tu hành chúng ta, vậy mà các người lại nhìn không ra? Ha ha, hiện tại trên tay hẳn không có bảo vật kia, lấy đâu ra sấm sét mà dùng, vậy có thể sử dụng lại kiếm thuật như thiên uy kia chắc?!

Giọng nói là của người lên tiếng đầu tiên, nhưng trong vẻ đằm đằm đã có mấy phần châm chọc.

- Chúng ta còn chờ gì nữa, hiện tại đi hủy cái tượng thần kia, vậy Trần Cảnh tự nhiên hồn phi phách tán.

Cũng không có người trả lời, trong bóng tối đã có linh khí lưu chuyển.

Ánh sao rực rỡ trên cao kia căn bản khó có thể soi sáng mặt đất bao la này.

* * *

Trần Cảnh nói cùng Quy Uyên với vẻ rất thoải mái, nhưng chính hẳn cũng không nắm chắc có thể ngăn cản được kẻ địch núp trong bóng đêm kia không. Tia sét kia chỉ đánh lên tượng thần trong nháy mắt, thế nhưng trong mắt bất kỳ kẻ nào, Trần Cảnh còn sống sót đã là kỳ tích. Chính hẳn

cũng tự biết gian nan đến cỡ nào, đặc biệt là cỗ lực lượng hủy diệt tất cả kia còn xông thẳng trong thần hồn, nếu không phải hắc luân luân giữ vững đạo tâm, ý thức của hắc đã tan biến trong tích tắc. Cũng còn may, hắc vốn là kiếm tu, tâm chí cứng cõi hơn người khác rất nhiều, hơn nữa còn có hơn ba trăm năm giũa giũa tu tâm trong thành Tần Quảng khiến đạo tâm vững như bàn thạch, không đến mức bị lôi kiếp đánh tan ý thức.

Toàn thân hắc đau đớn, sau đó chuyển sang tê dại. Thân thể hắc vốn là tượng đá, nên không có cảm giác mới phải, nhưng ngoài dự liệu, bị sấm sét đánh xong, thân tượng của hắc giống như đã có chút thay đổi.

Tượng thần nhìn qua cũng không có gì thay đổi. Điều này làm cho Trần Cảnh nghĩ đến chuyện Hồng đại hiệp từng nói, tượng thần này là Diệp Thanh Tuyết tự tay tạo ra, nhưng tới nay hắc vẫn không phát hiện điều gì thần kỳ, nên cho rằng đây chỉ là tượng đá bình thường. Không ngờ tới dưới uy lực của thiên kiếp mà tượng vẫn không sút mẻ gì.

Thứ duy nhất có chút thay đổi là thanh kiếm đá bên hông tượng thần đã nứt ra một cái khe. Về phần thay đổi bên trong lớp đá, Trần Cảnh cảm ứng được nơi đó ẩn chứa rất nhiều kim tinh khí, đó là Mê Thiên kiếm. Con bướm trong kiếm vẫn còn, cảm giác linh khí còn nồng đậm hơn so với trước kia.

Hắc biết, Mê Thiên kiếm đã xảy ra biến hóa rất lớn. Nếu như hắc không đoán sai, sau luồng sét kia, Mê Thiên kiếm không chỉ ẩn chứa lực lượng sấm sét, mà còn chạm đến trình độ hóa hình. Kiếm hóa vô hình, có thể hóa vạn pháp.

Hắc vừa mới cảm nhận rõ những biến hóa của tượng thần, thì trước miếu Hà Bá xuất hiện bốn bóng người hạ xuống từ trên không. Người dẫn đầu có diện mạo điềm đạm, trên người phát ra một luồng khí tức bình thản, thân mặc bộ đạo bào bình thường, đeo sau lưng là một thanh trường kiếm màu

xanh vàng. Bên trái y có hai người, bên phải có một người, tổng cộng bốn người.

Không chờ đám người này mở miệng, đã nghe âm thanh từ miếu Hà Bá truyền ra:

- Các người đến để giết ta?

- Ha ha, không sai, thay trời hành đạo, tiễn người trở về Âm phủ.

Gã dẫn đầu có tướng mạo già dặn nhất nói, vẫn bằng giọng điệu ôn hòa.

- Ta vốn là thần ở nhân gian, sao lại nói trở về!

- Ai phong người là thần?

Người nọ hỏi lại luôn.

Trần Cảnh trầm mặc, người nọ lại tiếp tục nói:

- Năm đó Thiên đình Ngọc đế phong thần linh trong thiên hạ, thống nhất quần tiên, thiên địa có trật tự, càn khôn sáng tỏ. Mà nay Thiên đình không hiện, chính thần biến mất, trong thiên địa quỷ xưng linh, yêu chiếm thần vị, ma loạn nhân gian. Người tự xưng là thần linh, sao gọi là chính thống, hoàn toàn là lường gạt thế nhân, mỗi người tu hành chúng ta đều có trách nhiệm trừ ma vệ đạo.

Bóng đêm chìm vào tĩnh lặng, gương mặt người nọ lộ vẻ tự mãn.

Những người khác thoáng nhìn lẫn nhau, đang muốn động thủ, thì lại có âm thanh truyền ra từ miếu Hà Bá:

- Ta vẫn cho rằng vạn vật sinh linh trong trời đất đều có nhân tính, cần gì phải phân ra tầng thứ. Ta xác thực có giết chóc, nhưng đó không phải là bản

tính của ta, các người cần gì phải tận lực bức bách. Nếu ta lập lời thề, vĩnh viễn không rời khỏi Tú Xuân loan này, các người có thể dừng tay không?

- Ha ha...

Người nọ ngửa mặt lên trời cười to, ba người kia cũng nhếch mép nở nụ cười.

- Thiên lý tuần hoàn, ngày đó người giết người, nên nghĩ đến hôm nay.

Từ miếu Hà Bá lại truyền ra âm thanh:

- Vì sao các người phải làm khó sự tử của ta?

- Diệp Thanh Tuyết có lý do phải chết, nói cho ma vật sắp chết như người cũng vô dụng. Người chỉ cần biết rằng người chết dưới kiếm của La Phù Ly Hận Tử là được.

Trong mắt đám người này, Trần Cảnh nói chuyện nhượng bộ tất nhiên vì trong lòng e ngại, đang cầu xin tha thứ. Cả bốn người không khỏi đồng thời cười khinh miệt.

Thế nhưng, trong lúc bốn người còn đang hả hê, một vệt sáng trắng lao ra khỏi miếu Hà Ba. Tiếng kiếm ngân khe khẽ kèm sát khí lạnh như băng phóng lên cao.

Ánh sáng trắng hình kiếm, như một dải lụa phóng ra khỏi miếu thần.

Ly Hận Tử đứng gần miếu nhất, kinh hãi hô lớn:

- Kiếm khí hóa hình...

Lời chưa dứt, người y đã bay ngược lên trên, tốc độ cực nhanh, liên tục biến hóa vị trí. Thế nhưng trong tai y vẫn vang lên tiếng kiếm ngân khe khẽ, sát khí lạnh như băng phảng phất đang ngay phía trên đầu chém

xuống. Thanh kiếm sau lưng y bay ra cực nhanh, múa may thành một màn kiếm chắn ở sau người, nhưng lại không chạm trúng bất cứ thứ gì. Y cũng không quay đầu lại, lập tức bay độn ra hơn mười dặm, rồi mới dùng bí thuật của môn phái nhìn lại miếu Hà Bá. Trước miếu chỉ có ba cái thi thể không đầu, tất cả đều chưa kịp rút ra pháp bảo.

Lưng y ướt đầm mồ hôi, kiếm nằm trong tay run lên nhè nhẹ. Lúc này, miếu Hà Bá im lặng, không có một tiếng động, nhưng y lại không dám lại gần lần nữa.

Y không biết vì sao Trần Cảnh chẳng những không chết, mà kiếm và kiếm thuật của hắn còn tiến thêm một bước. Trong mắt người khác, ngự kiếm chém đầu kẻ địch ngoài trăm dặm đã tính là kiếm tiên rồi. Nhưng y cũng tu kiếm thuật, lại biết như thế chẳng qua chỉ mới vào cánh cửa kiếm tu. Sau đó đến kiếm ngưng sát, tiếp là luyện cương, cánh cửa khiến cho vô số người tể kiếm suốt đời cũng không bước qua được. Nhưng chân chính bước vào cánh cửa kiếm tiên phải là kiếm hóa vô hình, cũng chính là hóa hình.

Cái này giống như yêu tu hóa hình, hay người tu đạo kết Kim Đan. Nếu muốn dùng cảnh giới pháp thuật tối so, chính là pháp hóa hữu hình. Pháp thuật vốn vô hình vô dạng, một khi đem pháp thuật vô hình dùng ra như có thực chất, thì pháp thuật được tính là đi vào một cảnh giới hoàn toàn mới. Diệp Thanh Tuyết đã làm được như thế, cho nên trong trường hợp pháp lực khác biệt không lớn, kẻ đối mặt với Diệp Thanh Tuyết đều có cảm giác bó tay chịu trói.

La Phù là một môn phái đỉnh cấp thế gian, đệ tử trong môn như Ly Hận Tử đương nhiên có một bộ phương pháp tu kiếm hoàn chỉnh. Núi Thiên La chỉ là một môn phái nhỏ, Trần Cảnh lại ở trong núi có ba năm, có thể học được cái gì? Hắn chỉ biết ngưng sát, luyện cương, mà không biết đến cảnh giới trên đó là kiếm hóa vô hình. Nhưng mà trong lòng hắn đã mơ hồ cảm giác được rồi, chẳng qua chưa từng có cơ hội nghĩ tới những điều này.

Ly Hận Tử rời đi, y quyết định trở về sơn môn chuyên tâm tu hành, đợi pháp thuật đại thành lại đến tìm Trần Cảnh. Tu hành không năm tháng, đợi trăm năm sau lại đến nhìn xem hắn còn sống trên đời hay không. Dù là hạng người phong hoa tuyệt đại, nếu không thể trường sinh, cũng chỉ như sao băng chói lọi một thoáng rồi vụt tắt mà thôi.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 81: Thần Du Tinh Không

oOo

Trước miếu Hà Bá rất yên tĩnh, chỉ có ba cái xác không đầu, máu chảy đầy đất. Trong bóng tối, một con tôm lớn màu đỏ thẫm, bị cụt một càng đang bò nhanh tới, mấy cái chân của nó di chuyển nhanh tới độ hóa thành một dải ảo ảnh, giống như có một dòng nước đang đẩy mạnh nó về phía trước.

Nó còn chưa đi vào miếu Hà Bá thì đã la to:

- Hà Bá gia, lão tôm con lại được gặp ngài rồi.

Lúc nó tới gần miếu Hà Bá, nhìn thấy ba cái xác thì lập tức giật nảy mình rồi mắng:

- Đồ mệnh ngắn, không có mắt, dám đến chỗ của Hà Bá gia quấy phá, đáng đời.

Nó nói xong liền đi vòng qua ba cái xác, tiến thẳng vào trong thần miếu rồi hô lớn:

- Hà Bá gia, ngài không sao chứ?

Đợi đến khi Hồng đại hiệp nhìn kỹ, thấy rõ bức tượng Hà Bá đã hóa thành đen kịt như bị bôi lên một lớp than, lại hô càng lớn:

- Hà Bá gia, ngài không sao chứ? Hà Bá gia, ngài không cần dọa lão tôm con, con rất nhát gan...

Nó đi quanh tượng Hà Bá, miệng không ngừng lẩm bẩm.

Không nghe thấy âm thanh nào đáp lại lời nó. Nó đi ra bên ngoài, lục soát pháp bảo trên thân của ba người kia, rồi kéo ba cái xác tới giữa sông, miệng nói:

- Đạo này vỏ sò muội muội chắc phải nhịn thềm phát khổ, hôm nay thì tha hồ rồi, ba người hẳn là đủ ăn ba ngày đi. À không, hình như không thể, biến hóa lớn nhỏ tùy tâm như thế, có khi một bữa đã ăn sạch. Thật là một kẻ tham ăn mà, khó trách sinh linh trong sông không nhiều lắm, nhất định đều là bị vỏ sò muội muội lén ăn rồi...

- Tôm cụt càng, người đang nói ai thế?

Đột nhiên, một giọng nói giống của một bé gái, mang vẻ tức giận vang lên từ giữa sông. Hồng đại hiệp giật nảy mình, vù một cái đã chui tọt đến cửa miếu Hà Bá, nhìn về phía giữa sông. Một cái vỏ sò màu xanh đang trôi nổi trên mặt nước.

Hồng đại hiệp thở phào nhẹ nhõm, nói:

- Vỏ sò muội muội, lần sau đừng xuất hiện bất thành linh như vậy. Lão ca đây tuy trời sinh gan lớn, nhưng cũng chịu không nổi hù dọa như vậy đâu.

- Người vừa mới nói cái gì?

Vỏ sò hiển nhiên chưa hết tức giận, ép hỏi gắt gao.

Hồng đại hiệp chớp mắt, lập tức nói:

- Ta nói thân thể ba người này được linh khí thấm vào, da thịt nhất định rất ngon, gân cốt lại giòn dai, rất hợp để muội ăn.

- Nói bậy, ta sớm đã không ăn thịt người.

- A, không ăn người, vậy thì...

- Ta chỉ ăn tôm.

Hồng đại hiệp giật mình nhảy dựng lên, lớn tiếng nói:

- Người... người... Ta đang thắc mắc con cháu nhà tôm sao lại không thấy đâu, thì ra là bị người ăn rồi.

Nó nói xong liền hét lớn một tiếng, lấy từ dưới vỏ ra một cái pháp ấn, làm ra vẻ định đánh tới. Nhưng nó vừa giơ lên đã lại buông xuống, thấp giọng nói:

- Hà Bá gia đã nói không được đánh lộn, nếu không ta đã đập vỡ cái vỏ sò mọc râu xanh của người rồi.

Vỏ sò dường như sớm đoán được Hồng đại hiệp không dám động thủ, cũng không để ý đến nó nữa, bơi dọc theo bờ sông, đi vào trong miếu Hà Bá.

Vừa vào trong, vỏ sò liền nhìn thấy tượng Hà Bá đen kịt, nhưng không nói lời nào. Hồng đại hiệp thì ở một bên thấp giọng nói:

- Chỉ sợ Hà Bá gia dữ nhiều lành ít.

- Nói linh tinh cái gì vậy!

Vỏ sò cả giận nói.

Một con tôm và một vỏ sò vây quanh tượng Hà Bá một hồi. Không qua bao lâu, vỏ sò giống như cảm giác được cái gì đó, đột nhiên hô khẽ:

- Hà Bá gia.

Tượng Hà Bá truyền ra một âm thanh yếu ớt. Hồng đại hiệp lập tức mừng rỡ nói:

- Hà Bá gia, ngài không sao chứ?

- Ủ, các người đã đi đâu thế?

Trần Cảnh hỏi, giọng giống như trọng thương vừa tỉnh, cực kỳ suy yếu.

- Con bị một tên đạo sĩ không biết từ đâu đến bắt đi. Y nói muốn thu con làm thú cưỡi, con liều chết không theo. Y đang định bắt con đeo xích vàng hay cái gì đó thì đột nhiên có một người tóc đen, mặc áo đen xuất hiện. Người đó giết tên đạo sĩ kia, sau đó đi luôn.

Hồng đại hiệp lập tức trả lời. Trần Cảnh nghe nó miêu tả, biết nhất định là Quy Uyên cứu nó.

Hồng đại hiệp nói xong, vỏ sò mới chậm rãi nói:

- Ta trở về nhà một chuyến.

- Nhà? Chỗ nào?

Trần Cảnh hỏi.

Hồng đại hiệp cũng vểnh tai nghe.

- Đông Hải.

Vỏ sò nói.

- Vỏ sò muội muội, muội lừa gạt ca còn được, nhưng sao ngay cả Hà Bà gia cũng gạt?

Hồng đại hiệp lớn tiếng nói.

Vỏ sò đáp lại:

- Thuận theo bên dưới mắt sông, có thể chạy thẳng đến Đông Hải.

Trần Cảnh chỉ "ừ" một tiếng rồi không có động tĩnh gì nữa. Đối với hắn, hai tiểu yêu này đi đâu cũng được, chỉ cần không xảy ra việc gì là tốt rồi, cũng không cần báo cáo với hắn. Nhưng mà hôm nay có quá nhiều chuyện xảy ra, chỉ trong một đêm hắn đã trải qua mấy lần bị ám sát suýt chết.

Trời sắp sáng, Trần Cảnh bảo chúng nó ra ngoài để xử lý ba thi thể trước miếu Hà Bá, tránh việc có người trong thôn Hà Tiên dậy sớm thấy được.

Hồng đại hiệp lập tức chạy ra, kéo toàn bộ ba thi thể vào giữa sông. Còn vỏ sò thì nán lại, hỏi:

- Hà Bá gia, ngài thật sự không sao chứ?

- Không có việc gì, nghỉ ngơi một lát là ổn.

Nhưng một lát này này là bao lâu thì chính hắn cũng không biết.

Lúc bốn người kia đi tới phía trước miếu Hà Bá, Trần Cảnh nói chuyện với bọn họ, đồng thời cố gắng câu thông với Mê Thiên kiếm đang biến hóa. Cuối cùng, hắn dựa vào linh lực ẩn chứa trong kiếm, thi triển Trảm tiên phạt giết được ba người, còn một người chạy thoát.

Cũng may người đó cũng không quay lại. Nếu quay lại, y sẽ phát hiện Trần Cảnh đã không còn sức phản kháng nữa rồi. Nhưng với một kiếm kia của hắn, cho dù vẫn còn kẻ địch ẩn trong bóng tối, cũng không một kẻ nào dám đi ra thử nghênh đón.

Vài ngày liên tiếp gió êm sóng lặng. Ban ngày có người trong thôn tới miếu Hà Bá, nhìn thấy tượng thần đen kịt, mỗi người đều ngạc nhiên. Ngay cả những người già có kinh nghiệm trong thôn đến quan sát miếu thần cũng

không thể nói ra nguyên nhân là gì. Hồng đại hiệp và vô sò mỗi ngày đều ở trong Tú Xuân loan để canh gác phía trước miếu Hà Bá. Buổi tối, Hồng đại hiệp sẽ vào trong miếu, còn vô sò thì ở lại bờ đê. Chúng nó tự nhiên cũng cảm giác được Trần Cảnh suy yếu.

Từng ngày trôi qua, Tú Xuân loan gió êm sóng lặng. Gió tiếp tục thổi, mây tiếp tục bay, khắp thế gian tiếp tục diễn ra đủ loại hưng suy luân phiên. Màu đen kịt trên tượng Hà Bá cũng đã trôi hết.

Đột nhiên vào một ngày, Quy Uyên trở lại. Lúc ấy là buổi đêm, ánh sao xán lạn, ánh trăng như sương, y vẫn bộ dáng chân trần, tóc đen, áo bào đen như trước.

Y đi vào bên trong miếu Hà Bá. Hồng đại hiệp giật mình kêu to, rồi nhìn rõ là ai bèn nói:

- Người chính là đại tiên mặc áo đen đã cứu lão tôm ta, nhưng lại không cứu tới cùng đây mà.

Trên thân Quy Uyên đột nhiên hiện lên một tầng ảo ảnh. Hình ảnh một con rùa hiện ra, Hồng đại hiệp lập tức hô lớn:

- Thì ra là người, lão rùa đen.

Quy Uyên chỉ cười cười, không nói gì thêm. Y cúi người, thi lễ với tượng Hà Bá rồi nói:

- May mắn không làm nhục mệnh, trâm kia đã đưa đến tay Diệp tiên tử.

- Sư tỷ của ta không sao chứ?

Khí tức của Trần Cảnh đã không còn mỏng manh như lúc trước.

- Diệp tiên tử có pháp lực cao thâm, pháp thuật kinh người, cho dù ta không đến, nàng cũng sẽ bình an vô sự.

Y nói xong, lại lấy từ trong ngực áo ra một quyển sách lụa, nói:

- Đây là "Thần du tinh không quyết" mà Diệp tiên tử bảo ta mang đến, chuyên tu nguyên thần, có thể khiến nguyên thần của ngài hiển hóa, luyện tới tinh thâm có thể dùng thần hồn ngao du thiên địa.

Tuy người tu hành không có thân thể thì không nhất định sẽ chết, thế nhưng lúc đó Trần Cảnh đã lâm vào hôn mê, còn thân thể, xương cốt của hắn tựa như đã chết đi, không nghe theo ý thức điều khiển nữa. Nếu Diệp Thanh Tuyết không phong cấm hắn vào bên trong tượng thần, nhất định hắn đã hồn bay phách lạc rồi. Khi hắn tỉnh lại sau năm năm hưởng nhang đèn, linh hồn đã dung hợp với tượng thần.

Trần Cảnh không thể xem nên Quy Uyên đọc cho hắn nghe. Trần Cảnh tập trung tinh thần và yên lặng nghe.

Đến lúc Quy Uyên đọc xong quyển "Thần du tinh không quyết" kia, thì Trần Cảnh lập tức nhận ra sách này thực chất là chỉ thẳng phương pháp tu hành nhằm tới trường sinh. Tu đến chỗ cao thâm, nguyên thần sẽ hiển hóa, không hề bị thân thể ràng buộc, có thể dùng trạng thái linh hồn đi khắp đất trời. Núi Thiên La sẽ không có pháp quyết này, vậy Diệp Thanh Tuyết lại có được từ nơi nào? Mà "Thiên yêu hóa hình thiên" lúc trước cũng là vật hiếm có. Nếu yêu thú có pháp lực cao thâm nhưng chưa hóa hình nghe được, sẽ có khả năng rất lớn ngộ được phương pháp tu hành. Ngay cả Quy Uyên nghe xong cũng mới chính thức hóa thành người. Còn thân thể Trần Cảnh đột nhiên biến thành tượng đá, muốn tu hành, nhưng ở sâu trong chỗ tối tăm luôn có một lớp màng ngăn cách, khiến hắn không có cách nào đột phá, vậy mà sau khi nghe xong lập tức thông thấu.

- Sư tỷ của ta có nói cái này là từ nơi nào có được không?

Trần Cảnh hỏi.

- Diệp tiên tử cũng không nói gì, nhưng ta biết "Thần du tinh không quyết" là phương pháp tu hành của núi Phương Thốn.

- Núi Phương Thốn? Đây là nơi nào?

- Một môn phái thần bí, không biết lai lịch. Chỉ biết môn phái này không có nhiều đệ tử, hơn nữa tu vi của phần đông đệ tử cũng không cao, nhưng chưởng môn mỗi đời đều là nhân vật đứng đầu trong trời đất. Theo truyền thuyết, bên trong núi Phương Thốn có người đã vượt lên trên Tiên đạo.

Trần Cảnh lại muốn truy hỏi sự tình về Diệp Thanh Tuyết, nhưng Quy Uyên cũng không biết. Y rời đi trước lúc hừng đông. Trần Cảnh hỏi y đi nơi nào, y lại nói chưa biết, chỉ nói mỗi nơi đi một chút. Nhưng Trần Cảnh nhìn ra y có chuyện không muốn nói, tuyệt đối không phải chỉ tùy tiện đi một chút. Với tu vi của y, không thể nào là yêu quái bình thường, nhất định là có lai lịch.

Nhưng bất luận y là ai, có lai lịch thế nào đều không quan trọng đối với Trần Cảnh. Hiện tại, ngoại trừ tu hành, hẳn chỉ suy nghĩ Diệp Thanh Tuyết đã làm gì. Lúc trước nàng nói "Thiên yêu hóa hình thiên" là mượn, vậy "Thần du tinh không quyết" này thì sao, lại là mượn sao? Hay là cướp đoạt?!

Thân thể Trần Cảnh thành tượng đá, cho nên Diệp Thanh Tuyết mang đến "Thiên yêu hóa hình thiên". Ý định của nàng là khiến Trần Cảnh có ngày biến hóa, thân đá hóa thành thân người. Rồi sau đó Quy Uyên mang đến "Thần du tinh không quyết", cái này thuộc về phương pháp tu đại đạo nguyên thần, bất luận thân thể ban đầu là gì cũng đều có thể tu hành.

Mặc dù Quy Uyên chỉ đọc một lần, nhưng Trần Cảnh như khắc ở trong lòng. Hẳn nhớ rõ rành mạch, sẽ không bao giờ quên. "Thần du tinh không quyết" này thuộc về phương pháp luyện thần, không phải phương pháp luyện khí. Nếu không tu pháp thuật, không tu thần thông, không luyện khí

thì cũng có thể tu luyện pháp quyết này, nhưng cũng có khả năng tu hành chưa thành thì đã thân tử đạo tiêu rồi. Mà ở ngày tu thành đó, nguyên thần hiển hóa, thần thông tự hiện, pháp thuật phát tay là thành.

"Thần du tinh không quyết" này chủ yếu phân thành ba tầng, trong đó tầng thứ nhất tên là Âm thần hiển hóa, lại phân làm mười ba cảnh giới nhỏ, theo thứ tự là: Trai giới, Hữu lương, Thái khí, Thiện định, Bất ngữ, Tồn tưởng, Trì tịnh, Tức tâm, Tuyệt tích, Đạo dẫn, Thổ nạp, Thái bổ, Thức tính.

Những cảnh giới nhỏ này cũng không cần tu luyện theo thứ tự, chỉ cần vừa đột phá là có thể hiển hóa âm thần. Trần Cảnh đã có thể làm được đa phần, chỉ có một phần nhỏ là chưa thể. Hơn nữa, có mấy điểm bất đồng khá lớn với quan niệm tu hành thường ngày của hắn, nên khiến hắn có chút khó lý giải.

Nước sông cuồn cuộn, không ngừng chảy xiết, mang linh khí và bùn cát từ thượng du xuống, lại cuốn đi những vật ô uế.

Mới mùa hè sóng nước mênh mông, chớp mắt đã sang thu xào xạc gió. Rồi đông lại tới, tuyết bay bay, trời đất chìm trong một màu trắng xóa.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 82: Hóa Bướm

oOo

Mặt nước Tú Xuân loan có khói trắng bốc lên. Bông tuyết rơi vào trong đó, lẳng lặng hòa tan trong nháy mắt. Một mảnh trời đất bình yên, nếu là người có tu vi cao thâm, sẽ phát hiện địa khí trong vài chục dặm quanh nơi này đều tụ lại về phía miếu Hà Bá.

Linh khí nổi lơ lửng trên bầu trời cũng đều chảy về phía miếu, rồi dung nhập vào tượng Hà Bá ở bên trong miếu.

Trần Cảnh liên tục phun ra lại nuốt vào linh khí của trời đất. Hắn cảm thụ được khí của núi sông, dẫn dắt chúng dung nhập vào bên trong thân thể của mình.

Sông băng tan băng, núi xanh nổi sương.

Lại là một năm, bầu trời đầy sao, ánh sao mê ly chiếu xuống mặt đất. Vô số sinh linh ẩn trong núi liên tục phun ra, nuốt vào lực lượng của những ngôi sao, nỗ lực tu hành. Lại có vô số sinh mệnh sinh ra, hoặc đang trải qua lựa chọn quan trọng trong sinh mệnh của chính mình.

Từ sau lần trúng một đạo thiên kiếp ngày ấy, miếu Hà Bá không còn phát ra ánh sáng trắng trong suốt vào buổi tối. Nhưng nếu có người đến miếu Hà Bá tầm đó, thì sẽ thấy tượng thần được bao phủ bởi ánh sáng trắng. Đột

nhiên, có một người đi ra từ bên trong tượng thần, nhìn thoáng qua vô cùng hư ảo.

Hắn thoát nhìn cực kỳ cao hứng, quay đầu lại nhìn tượng thần, sau đó xoay người định đi về phía con sông ở bên ngoài miếu. Thế nhưng hắn vừa bước một bước ra khỏi cửa, đã phải lập tức lui trở về. Thân thể vốn cũng không ngừng thật bây giờ giống như chẳng mấy chốc sẽ tiêu tán đi. Sau khi trở lại miếu Hà Bá, người kia cũng không quay về trên tượng thần, mà lại đứng ở phía trước miếu, nhìn ra bên ngoài.

Ánh sao mờ ảo chiếu vào sóng nước, theo sóng nước chảy xiết tới xa xôi.

Bóng người hư ảo kia nhoáng lên một cái, đã trở về tượng thần. Bên trong miếu Hà Bá khôi phục sự yên tĩnh, chỉ còn lại ba điểm sáng lơ lửng từ ba cây nhang đang cháy.

Lại qua mấy ngày, vầng trăng khế cong, lẳng lẳng treo ở một góc trên bầu trời.

Trong miếu Hà Bá lần nữa có người đi ra, thân hình vẫn hư ảo. Nhưng lần này hắn không vội vàng đi ra ngoài, mà đứng nhìn tượng thần. Từ trong kiếm đá ở bên hông tượng thần đột nhiên có vệt sáng trắng bay ra. Vệt sáng này rơi vào trên tay của bóng người hư ảo kia, lại là một thanh kiếm.

Kiếm vô hình, chỉ là một luồng khí mà thôi. Bên trong luồng khí màu trắng ấy mơ hồ có một con bướm trong suốt đang chuyển động, nếu không nhìn kỹ thì sẽ không thấy được. Chỉ nghe bóng người mờ ảo kia lầm bầm:

- Mi còn sống, ta cũng còn sống... Cũng không biết đến ngày nào chúng ta mới có thể tự do bay lượn trong trời đất đây.

Nói xong, hắn ngẩng ngó trên dưới, ánh kiếm kia đột nhiên khuếch tán rồi bao trùm bóng người hư ảo vào bên trong. Bóng người biến mất, ánh sáng trắng bay lên, lượn một vòng trong hư không rồi lóe lên một cái, đã ra

phía ngoài miếu Hà Bá. Ánh sáng trắng vừa ra khỏi miếu liền phóng lên cao, bay thẳng về phía trời sao.

Ánh sáng trắng này ở trên bầu trời tựa như sao băng, lại như con chim trắng thoát khỏi lồng, muốn bay về phía chân trời. Nhưng ngay khi luồng sáng sắp biến, lại thấy nó đột nhiên vòng trở về miếu Hà Bá.

Ánh kiếm chợt lóe. Bên trong miếu lại thêm một bóng người, ngay cả mặt mũi đều không thấy rõ. Hắc đứng ở phía trước miếu, tiếp tục nhìn bầu trời, giống như đang suy tư cái gì đó.

Hắc đứng yên một lúc lâu, cuối cùng trở về trong tượng thần.

Ngày và đêm luân phiên nhau.

Lại là một buổi tối, bóng người kia lần nữa bước ra từ tượng thần, giờ đã nhìn rõ hơn bộ quần áo hắc mặc và thanh kiếm kiếm hư ảo giắt ngang hông. Hắc đứng ở cửa miếu Hà Bá, nhìn núi xa nước gần, lại xem con cá lật mình trên mặt sông tạo ra sóng và bọt khí.

Hắc muốn rời khỏi nơi này, cực kỳ muốn.

Đã ba năm qua đi, Diệp Thanh Tuyết vẫn chưa trở về, mà hắc thì bị nhốt ở chỗ này. Tuy rằng hắc đã có thể hiển hóa âm thần, nhưng vẫn không thể đi xa. Rời khỏi miếu Hà Bá này, chỉ cần gặp phải một cơn gió mạnh, thì thần hồn của hắc có khả năng bị tiêu tán ngay tức khắc. Hắc có thể dùng kiếm cương hộ thân để không bị gió thổi, nhưng thân thể lại giống như con diều bị tượng thần giữ lấy đầu dây, căn bản khó có thể rời xa. Đó là một loại kiềm chế linh hồn, là do âm thần của hắc còn không đủ lớn mạnh.

Vào ban ngày, Trần Cảnh sẽ không hiện ra. Âm thần của hắc lúc này còn không thể chịu nổi gió thổi, mưa rơi hay ánh mặt trời. Thời điểm này, người tu đạo thường sẽ không hiển hóa âm thần, chỉ khi âm thần không còn e ngại những điều kia, mới có thể lộ ra thế giới bên ngoài. Nhưng Trần

Cảnh không đợi được và cũng không muốn đợi. Hắn có một loại dự cảm bất an, đó là Diệp Thanh Tuyết nhất định đã xảy ra chuyện.

Vì bị tượng Hà Bá kiềm chế nên hắn không thể đi xa. Điều này làm cho hắn có ý định hủy tượng Hà Bá. Nhưng tượng thần này đã gắn liền với thân thể hắn, nếu nó bị hủy thì hồn phách và thân thể hắn không còn chỗ để trú vào, tất nhiên sẽ tiêu tán giữa đất trời.

Trên bờ sông, cỏ xanh đã khô lại. Thời tiết cũng dần dần trở nên lạnh hơn.

Trần Cảnh đứng ở phía trước miếu Hà Bá hằng đêm, nhìn khúc sông chảy xiết không biết mệt này. Thỉnh thoảng hắn lại mượn ánh kiếm bao phủ để đi ra khỏi miếu, tới bờ sông, rồi ngồi đó mà lẳng lặng nhìn. Lúc đó, quanh người hắn có một con bướm bay lượn, nhưng không xa hắn quá ba thước.

Vỏ sò và Hồng đại hiệp không dám tiến lên quấy rầy, chỉ đứng tại giữa sông nhìn từ xa.

Trần Cảnh lấy tay vớt một vốc nước từ giữa sông. Nước sông ở trong tay hắn biến ảo, hóa thành một đóa hoa màu trắng nhạt bằng bọt nước. Con bướm bay không biết mệt kia mang theo ánh chớp màu xanh nhạt đậu trên đóa hoa đó.

Vỏ sò phát hiện con bướm kia rất động lòng người. Cánh của nó mỗi lần rung động nhẹ đều giống như có thể kéo theo tâm thần của vỏ sò, khiến vỏ sò không sao rời mắt khỏi nó được.

Bọt nước lần lượt ngưng kết rồi lại lần lượt tiêu tán đi. Con bướm cũng liên tục bay lên, bay xuống không biết mệt, tựa như không hề nhận ra đóa hoa kia kỳ thật chỉ là một đóa hoa bằng sóng nước mà thôi.

Dưới trời sao, một người không có thân thể ngồi một mình ở bờ sông, tay nâng một đóa hoa do sóng nước ngưng kết mà thành, đang bốc lên khói nhẹ nhàn nhạt. Hoa nở rồi tàn héo, sau đó lại nở rộ. Từng mảnh bong ra tạo thành từng cánh hoa màu trắng nhạt rơi xuống, hóa thành hơi nước rồi biến mất. Ở chính giữa đóa hoa lại nở ra từng đóa hoa mới. Mà con bướm mang theo ánh sáng trắng đang không ngừng bay đậu bên trên đóa hoa dường như cao hứng hơn bình thường, tung tăng bay lượn.

- Nếu mi không thể rời đi, ta cũng không có cách nào rời đi.

Trần Cảnh nhìn con bướm, nhẹ nhàng nói:

- Chẳng qua mi còn tốt hơn ta. Thế giới ở trong lòng mi là một biển hoa, tất cả đều tốt đẹp như vậy. Mà ta... Ha ha, có lẽ mi cũng có ý thức, chỉ là tự mình trầm luân vào trong thế giới do bản thân sáng tạo. Như vậy cũng tốt. Trong lòng mỗi người hẳn là đều có một thế giới hoa, một không gian tự do tự tại của chính mình.

Trăng lặn phía Tây, sao biến mất.

Ở phía Đông, lúc ánh mặt trời ló ra từ phía sau đám mây thì bóng người ở bờ sông kia đã biến mất.

Nước sông chảy nhanh, mang đi thời gian, một đi không trở lại.

Tuyết rơi cực lớn và dồn dập. Trên không trung phía trên miếu Hà Bà có khói trắng bốc lên. Tuyết rơi ở phía trên miếu liền bị hòa tan thành khí màu trắng.

Một hòa thượng mặc áo xám đi dọc theo bờ sông, một tay mang một cái bát sắt cực lớn, tay kia cầm một cây tích trượng cừu hoàn*. Hai tay áo của hòa thượng này vừa lớn lại vừa dài, rủ xuống quá đầu gối. Một đường đi tới, chín vòng tròn trên cây tích trượng va đập vào nhau tạo nên âm thanh

thanh thúy, nghe xong không hề thấy ồn ào mà còn có một cảm giác thanh tĩnh.

(*Tích tượng cửu hoàn: gậy giống của Đường Tăng trong Tây Du Ký)

Hòa thượng đi qua miếu Hà Bá, rõ ràng đã đi qua, nhưng đột nhiên lại quay trở lại.

Chỉ thấy hòa thượng này đi đến phía trước miếu rồi nói với Trần Cảnh đang đứng ở cửa:

- Thí chủ, xin hỏi nơi nào có cầu thông sang bờ sông bên kia?

Trần Cảnh không nhìn ra pháp lực dao động trên thân hòa thượng này, nhưng lại cảm giác được sự thông tuệ đến khác thường, tựa như nhìn thấy một khối ngọc vậy. Trần Cảnh lập tức trả lời:

- Đi dọc theo con sông, tự nhiên có thể nhìn thấy.

Hòa thượng xoay người định đi nhưng lại dừng lại, xoay người lại rồi hỏi:

- Thí chủ, xin hỏi con đường đi thông đám mây trắng ở chân trời kia đi như thế nào?

- Cố gắng tu hành, tự nhiên có thể bay trên không trung.

Trần Cảnh nhìn vào mắt của hòa thượng và nói. Hòa thượng rất bình tĩnh, biểu cảm giống hệt lúc hỏi đường vừa nãy, tựa như thật sự có thể đi đến đám mây kia vậy.

Hòa thượng cảm ơn, xoay người muốn đi thì đột nhiên lại quay đầu hỏi:

- Thí chủ, tượng Hà Bá kia có phải là thí chủ?

- Là ta.

- Vậy thí chủ là ai?

Hòa thượng hỏi.

- Ta đương nhiên cũng là ta.

Trần Cảnh đáp lại.

- Một người có thể phân thành hai?

- Không thể.

- Nhưng thí chủ rõ ràng đã chia làm hai. Một là tượng thần, còn lại là thí chủ.

- Ta chẳng qua là âm thần, không rời được pháp thể, tự nhiên không coi là một người.

- Nhưng thí chủ rõ ràng đã rời khỏi pháp thể, vì sao còn nói mình không rời được?

- Bởi vì ta không đủ lớn mạnh, không thể rời xa.

Hòa thượng đột nhiên cười to, nói:

- Ta thấy thí chủ rõ ràng có thể rời đi, lại tự nguyện bị nhốt. Sở dĩ thí chủ bị ràng buộc là bởi vì không chặt đứt sự kiềm chế thân thể, không hề liên quan đến pháp lực cao hay thấp, chỉ cần một ý nghĩ là có thể phá nó.

Trần Cảnh vội vàng nói;

- Kính xin đại sư chỉ điểm!

- Thí chủ không phân biệt được chủ yếu và thứ yếu, tự nhiên sẽ bị nhốt thôi.

Hòa thượng nói xong liền xoay người bước đi.

Trần Cảnh nhú mày, còn chưa kịp nói chuyện thì hòa thượng kia đã đi xa. Trong bụi sương mờ ảo và gió tuyết, hòa thượng đi dọc theo bờ sông, để lại một hàng dấu chân nổi theo sau. Gió tuyết tung bay, mọi thứ dần trở nên mơ hồ, bao gồm cả bóng lưng cao lớn của hòa thượng kia.

Trần Cảnh vẫn đứng trong miếu Hà Bá, nhìn gió tuyết mênh mông, nhìn hàng dấu chân phía trước miếu đang dần được tuyết che lấp. Sau một hồi, hắn mới lẩm bẩm:

- Ta không phân biệt được chủ yếu và thứ yếu?

Lúc hắn phục hồi tinh thần lại thì hòa thượng kia đã biến mất. Trong đầu hắn có một vài ý niệm mãi không thể hiểu rõ, càng không thể nắm giữ.

Hắn xoay đầu lại nhìn tượng Hà Bá một hồi lâu, trong lòng thầm nghĩ: "Âm thần cũng không phải vật thật mà là thuộc về tinh thần, ý niệm ngưng kết mà thành. Nếu không thành nguyên thần thì không thể làm phép, bởi vì âm thần không có pháp lực cơ bản nhất để câu thông với thiên địa, hình thành pháp thuật. Lẽ nào thật sự phải tu thành nguyên thần mới rời đi được, mà còn không biết đến khi nào mới tu thành nguyên thần đây?"

Đột nhiên, trong đầu hắn chợt lóe lên một suy nghĩ: "Âm thần không thể rời xa, nhưng ta lấy kiếm cương bảo vệ âm thần lại có thể đi ra ngoài trăm dặm. Vậy nếu như..."

Hắn nghĩ đến đây thì đột nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn tuyết trắng trời đất, rồi lại quay đầu nhìn tượng thần, sau đó cười nhẹ.

Hắn khẽ rung tay ở trên không, một luồng kiếm khí vô hình xuất hiện, trong đó có một con bướm mang theo ánh chớp trên cánh đang bay lượn. Ở trong hư không giống như có ngọn lửa màu trắng lặng yên thiêu đốt, trong ngọn lửa có một con bướm lẳng lẳng bay lượn, không mang theo chút khói lửa nào.

Trần Cảnh đứng yên và nhắm mắt lại.

Sau một hồi lâu, âm thần đã tương đối ngưng thật lại đột nhiên hóa thành khói bụi. Khói bụi cũng không tiêu tán đi mà là từ từ dung nhập vào trong cơ thể con bướm đang ở trong ánh kiếm, dung hợp thật chậm, từng chút một. May mà trời có tuyết nên không có ai đến miếu Hà Bá. Nếu có người tới thì sẽ thấy, ở bên trong một luồng ánh sáng trắng có một con bướm đang nhẹ nhàng bay, còn bên ngoài thì được bao phủ bởi một đám sương mù màu xám.

Tuyết vẫn đang rơi. Trong miếu Hà Bá, đám sương mù màu xám kia đã biến mất, chỉ còn con bướm đang bay lượn bên trong ánh kiếm. Sau đó ánh kiếm cũng từ từ rút đi, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn lại con bướm màu xanh nhạt khe khẽ vỗ cánh ở trong miếu thần.

Con bướm bay lượn trên không trung rồi bay một vòng quanh tượng Hà Bá, sau đó bay vào trong gió tuyết ở bên ngoài miếu.

Gió tuyết mênh mông. Một con bướm màu xanh nhạt nhẹ nhàng bay.

Trong nháy mắt, nó đã biến mất ở trong gió tuyết.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 83: Đạo Kinh

oOo

Trần Cảnh không biết mình bây giờ được coi là cái gì.

"Thân ngoại hóa thân? Hay là nguyên thần thứ hai?"

Trần Cảnh nghĩ tới thần thông trong truyền thuyết này. Hắn không biết thân ngoại hóa thân là như thế nào, bởi vì con bướm này có thể coi là một tồn tại hoàn toàn độc lập. Nhưng tượng thần kia là hắn, mà con bướm này cũng là hắn. Chỉ là bên trong con bướm chỉ ẩn chứa linh khí từ thân kiếm, pháp lực cũng không cao. Chẳng qua điều đó đối với Trần Cảnh cũng không hề quan trọng, chỉ cần có thể rời khỏi miếu Hà Bá, đi tìm Diệp Thanh Tuyết là được. Hơn nữa, thân bướm này nhẹ nhõm hơn nhiều so với tượng thần hưởng nhang đèn kia, không bị sắc phù hạn chế, lại không có "lời nguyện ác mộng vong hồn" kia, thật tự do tự tại.

Nếu có thể, hắn tình nguyện làm một con bướm như vậy.

Không ai biết con bướm bay ra từ trong miếu Hà Bá ven sông chính là Trần Cảnh. Ở trong mắt tu sĩ, Trần Cảnh vẫn ở đó, hút vào địa khí và nguyên khí trời đất xung quanh rồi dung nhập vào bên trong tượng thần, chỉ là thiếu đi một phần thần khí mà thôi.

Trên bầu trời, tuyết vẫn rơi mù mịt. Sông núi cũng bị đóng băng. Con bướm bay trong mưa tuyết, nhìn như rất chậm, nhưng mỗi lần vỗ cánh sẽ

bay qua cả một ngọn núi. Trong gió tuyết, nó cứ mãi miết bay, cho tới khi bay tới phía trên một dãy núi. Từ trên cao nhìn xuống, cả một vùng này giống như một bàn cờ, mỗi ngọn núi lại là một quân cờ trên bàn cờ đó.

Ở chính giữa nơi này là một ngọn núi rất hùng vĩ. Một nửa phía trên của nó bị tuyết phủ trắng, còn nửa phía dưới lại chỉ có sương mù. Đây chính là núi Thiên La.

Trong gió tuyết, con bướm đáp thẳng xuống giữa sườn núi.

Lúc Trần Cảnh rời đi, nơi này còn đang bị lửa thiêu đốt, phòng ốc đã hóa thành tro tàn. Trần Cảnh đáp xuống, nhìn thấy một căn nhà từ gỗ và cỏ khô đã đổ nát, hiểu được Diệp Thanh Tuyết đã lâu chưa trở về.

Con bướm bay lượn vòng quanh phía trên căn nhà. Lúc nó định rời đi thì đột nhiên cảm thấy một luồng khí tức đặc biệt, thuận theo luồng khí đó nhìn lại chính là một cây thanh đằng* kỳ lạ. Thân cây không cao, lại nở một đóa hoa màu đen như mực dưới trời đầy tuyết này.

(*Thanh đằng: đại khái giống cây thường xuân, hay một giống dây leo)

Trần Cảnh vừa tới gần, gốc cây kia đột nhiên vang lên tiếng nói:

- Là Trần Cảnh sư huynh sao?

Trần Cảnh nghi hoặc đáp lại:

- Người là ai?

Thanh đằng đột nhiên duỗi thân, hóa thành một người con gái mặc quần áo màu xanh lục, tĩnh lặng mà dịu dàng, mang theo một luồng khí tức mơ hồ như mộng ảo.

- Là cô, tại sao cô lại ở chỗ này?

Trần Cảnh kinh ngạc hỏi. Cô gái này chính là Thần Nữ Vu Sơn năm đó từng cười hồ qua Ác Long hạp.

Nàng nói:

- Năm đó, lúc ở Âm phủ, muội muốn giết Tần Thành Hoàng, nhưng pháp lực không đủ. Lúc muội sắp chết lại được Thanh Tuyết sư tỷ cứu rồi mang đến nơi này.

Trần Cảnh nghe nàng gọi Diệp Thanh Tuyết là sư tỷ, thầm nghĩ nhất định là sư tỷ lại thay sư phụ nhận đồ đệ rồi. Hắn bèn hỏi:

- Tại sao muội muốn giết Tần Thành Hoàng, muội có thù với lão sao?

- Muội muội của muội vì lão mà chết. Nếu lão không đưa muội vào âm phủ, muội ấy sao có thể chết được?

Có thể thấy được nàng vô cùng đau thương. Chỉ là sự đau thương này lộ ra khiến cả người nàng ít đi một phần không chân thực, lại nhiều hơn một phần cảm xúc của con người.

Trần Cảnh đột nhiên nhớ đến con mãnh hổ mà nàng từng cười kia, sau đó hỏi:

- Là con hổ đó sao?

Nàng không trả lời, nhưng Trần Cảnh lại biết mình đã đoán đúng. Bởi vì sự đau thương trên người nàng chợt nồng đậm thêm vài phần.

Trần Cảnh hỏi thêm:

- Tại sao muội nhận ra ta?

- Năm đó, lúc muội đi ngang qua Ác Long hạp đã từng thấy con bướm như mộng ảo kia. Vì vậy, hôm nay muội nhìn một cái đã nhận ra.

Nói nhiều như vậy, Trần Cảnh rút cục hỏi vấn đề mà bản thân quan tâm nhất:

- Sư tỷ đã bao lâu chưa trở về rồi?

- Bảy năm.

- Bảy năm? Lúc tỷ ấy rời đi có nói đi đâu không?

- Khi đó chính là lúc sư huynh tỉnh lại, sư tỷ nói muốn đi mượn Thiên Yêu hóa hình thiên để giúp linh hồn và thân thể của sư huynh hợp làm một, lần nữa tu hành. Mà cũng sau lần xuống núi đó, sư tỷ chưa từng trở về.

Trần Cảnh trong thân bướm lẳng lặng bay quanh trong màn tuyết, nghe thế thì thầm giật mình. Tính từ mốc thời gian này, sau lần gặp cuối cùng, Diệp Thanh Tuyết bị người vây khốn một hồi, nhưng không xảy ra chuyện gì, còn nhờ Quy Uyên mang về cuốn "Thần du tình không quyết". Sau đó không còn tin tức gì về nàng nữa. Vậy Diệp Thanh Tuyết đã đi đâu, chẳng lẽ là bị người bắt, hay là... Trần Cảnh không dám nghĩ thêm nữa.

Sau đó, Trần Cảnh nghĩ đến núi Phương Thốn. Hắn nhớ rõ Quy Uyên từng nói, núi Phương Thốn là môn phái thần bí nhất trong thiên địa, cũng là nơi có tin tức cuối cùng về Diệp Thanh Tuyết.

- Đến bây giờ ta còn chưa biết tên của sư muội?

Trần Cảnh đột nhiên hỏi.

- Thanh Đăng.

Nàng nhẹ nhàng nói. Trần Cảnh không khỏi nhớ lại bộ dạng của nàng khi còn là gốc dây leo ban nãy, không ngờ đó cũng là tên của nàng. Thanh Đăng dường như cảm giác được Trần Cảnh nghi hoặc nên nói:

- Muội chính là một gốc dây leo màu xanh trong trời đất, cần gì phải lấy tên nào khác.

Lúc này Trần Cảnh mới phát hiện nàng rất chân thật, lộ ra mọi thứ ở bên trong từ sự đau thương đến phần hư vô của bản thân. Hắn bay quanh một vòng, sau còn nói thêm:

- Trong mấy năm gần gũi, không ngờ rằng sư muội đã hóa hình.

- Sư huynh nói đùa, đây không phải hóa hình mà là huyền hình. Trong trời đất ngày nay, đến yêu quái chiếm được thần vị cũng không có mấy kẻ chính thức hóa hình được, phần lớn chỉ là huyền hình mà thôi, chẳng qua là cần bí pháp thần thông cao minh mới nhìn ra được.

Trần Cảnh lần đầu tiên nghe nói đến thuật huyền hình, nhưng nhờ vậy cũng thấy thoải mái hơn. Hóa hình khó như vậy, mà bản thân hắn lại từng gặp rất nhiều loài không phải người hóa thành hình người. Bây giờ hắn nghĩ lại, bản thân ngay lúc đó nhìn ra bọn họ không thật sự là người, bởi vì bọn họ vốn cũng không hóa thành hình người, mà chỉ là biến ảo.

* * *

Con bướm bị gió tuyết bao phủ, từ trên mặt đất đã không còn nhìn thấy nó đang bay lên bầu trời nữa. Trần Cảnh nhìn về phía mặt đất, chỉ thấy một mảnh trắng xóa, không còn nhìn ra Thiên La môn là ngọn núi nào.

Trần Cảnh muốn đi núi Phương Thốn, nhưng Thanh Đằng không biết nó ở đâu, hắn cũng không biết. Quy Uyên nhất định biết, nhưng y cũng đã biến mất không rõ tung tích. Sau khi suy nghĩ một lúc, hắn cảm thấy trong những người hắn quen, chỉ có Sơn Thần núi Thúy Bình là có khả năng sẽ biết điều này.

Năm đó, hắn đến núi Thúy Bình là vì mượn pháp lực, cũng là một lần đánh cược cuối cùng. Tuy rằng cuối cùng Sơn Thần núi Thúy Bình cũng

cho mượn pháp lực, nhưng trong lòng Trần Cảnh còn có chút kiêng kỵ núi Thúy Bình. Lần này, hẳn lại phải tới cầu cạnh nàng ta.

Núi Thúy Bình thanh tao u tịch. Nơi này rất gần Tú Xuân loan, nhưng Trần Cảnh lại rất ít nghe được lời đồn về Sơn Thần núi này. Một lần duy nhất chính là lúc ở đại thọ của Tần Thành Hoàng, tất cả thần linh địa giới Bá Lăng đều đến, chỉ có một mình nàng ta không đến.

* * *

Tuyết đã ngừng rơi, núi non như một ngọn nến vừa tắt lửa, mỗi khi có gió thổi sẽ khiến từng luồng sương khói lạnh không ngừng bốc lên.

Một con bướm màu xanh nhạt đang bay trên khoảng không của dãy núi.

- Nương nương cho mời Hà Bá.

Trên đỉnh một ngọn núi tuyết, một cô gái mặc áo màu xanh lá, tóc đen rũ chạm đất cất tiếng.

Cô ta nói xong, xoay người bước đi, chỉ sau vài bước đã biến mất.

Trên bầu trời, một con bướm nhẹ nhàng bay.

Bên trong Thúy Bình động thiên, vẫn là một bức rèm bằng ngọc châu, trước rèm là bàn ghế đá, sau rèm là sương trắng, mơ hồ có một cái bệ đá. Có một người phụ nữ ngồi trên đó, bên cạnh chính là cô gái có mái tóc đen rũ chạm đất khi nãy.

Một con bướm từ ngoài động bay vào, bay một vòng trong không trung, sau đó trong ánh sáng trắng phủ xuống hóa thành một người.

Đó là một người mặc áo màu xanh, ống tay áo có đường vân màu trắng giống như ánh chớp. Hắn đeo trường kiếm ngang hông, lặng lẽ đứng.

Thuật huyền hình cũng không phải pháp thuật gì quá phức tạp. Sau khi Trần Cảnh được Thanh Đăng nhắc nhở một hồi, tự nhiên cũng sử dụng dễ dàng.

Đây là lần thứ hai Trần Cảnh tới đây, hoàn cảnh lần này hoàn toàn khác so với lần thứ nhất. Khi đó, hắn bị con cá chép thành tinh ép đến không còn chỗ dung thân, như chó nhà có tang, tính mạng lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm. Mà hiện tại, tuy rằng hắn vẫn chỉ là một Hà Bá, nhưng khí chất bên ngoài đã hoàn toàn biến hóa. Dù cho hắn vẫn muốn cầu cạnh Sơn Thần núi Thúc Bình, nhưng không hề có cảm giác bị bức đến bước đường cùng như lần trước.

Áo xanh, tay áo viền bạc, ánh mắt bình tĩnh.

Trời đất vẫn là trời đất đó, nhưng người trong trời đất đã khác xưa. Trần Cảnh vẫn là Trần Cảnh, nhưng lại không phải Trần Cảnh ngày trước. Cho dù là phương diện kiến thức, tâm cảnh, tầm nhìn, thậm chí cách nhìn về thế giới, đều đã hoàn toàn thay đổi. Lúc này, thứ hiện lên trong đôi mắt hắn chính là trời đất với hai màu đen và trắng, giống như tất cả trở về trạng thái nguyên sơ.

Vạn vật sinh linh đều có ưu thế của mình. Loài người vừa ra đời là mở linh trí, trời sinh đạo thể, có thể tu hành. Mà những sinh linh khác thì phải cần cơ duyên mở linh. Tuy rằng rất nhiều sinh linh cuối cùng cũng không thể hóa hình trưởng thành, nhưng lại đều có thần thông bản mệnh của chính mình.

Trần Cảnh không biết con bướm này gọi là gì, hắn nghĩ tới cái tên Mê Thiên. Bướm này có hai loại bản mệnh thần thông, trong đó một loại chính là tạo ra ảo cảnh mê hoặc tâm trí người. Loại còn lại chính là thần thông có thể nhìn thấu huyền thuật. Hắn không biết loại thần thông này có thể nhìn thấu tất cả hay không, nhưng ít nhất hiện tại, Sơn Thần núi Thúc Bình ở trong mắt hắn chẳng có gì thần bí.

Trong đôi mắt Trần Cảnh mơ hồ có hai màu trắng và đen đang lưu chuyển. Bên trong thế giới đen trắng có một con hổ trắng nằm yên tĩnh.

- Hà Bá để ý chân thân của ta như vậy sao?

Thúy Bình nường nường ở sau bức rèm ôn hòa nói, không nghe ra có cảm xúc gì, mà lại mang theo một cảm giác biếng nhác.

Trần Cảnh nở nụ cười, dù sao việc dùng bí pháp thần thông để nhìn chân thân người khác chính là mạo phạm họ. Hắn nói:

- Chỉ là vô ý mà thôi.

- Bộ tộc ta năm đó danh chấn thiên địa, đáng tiếc chỉ còn lại chút hơi tàn là một chi của ta trong núi Thúy Bình này, sợ dĩ không hiện thân chính là sợ khiến tổ tiên hổ thẹn.

Sự tùy ý của Thúy Bình nường nường vẫn còn đó, cho dù nói đến tổ tiên của mình cũng như vậy. Nàng không dừng lại mà nói tiếp:

- Nhưng người thì đúng là thoát thai hoán cốt.

Trần Cảnh cười ha ha rồi nói:

- Thực không dám giấu giếm, hôm nay ta tới đây thực sự là có chuyện muốn nhờ.

Bất kể ngữ điệu hay thần sắc của Thúy Bình nường nường đều không có chút nào thay đổi, tựa như tất cả đều ở trong dự liệu của nàng. Chỉ nghe nàng nói:

- Người đến chỗ ta thường đều muốn nhờ cậy ta. Trong trường hợp bình thường, ta cũng sẽ không khiến người thất vọng. Chẳng qua ta cũng muốn nói với người một câu mà ta từng nói với rất nhiều người, có việc thì cứ nói luôn, không cần phải nói là muốn nhờ cậy, bởi vì ta sẽ không vô duyên vô

cố trợ giúp bất cứ kẻ nào, mà chỉ làm giao dịch. Chắc người cũng nhớ rõ điều kiện mượn pháp lực đã đáp ứng năm đó chứ?

Đối với việc Thúy Bình nường nường nói thẳng như vậy, Trần Cảnh lại không cảm thấy bất ngờ, giống như nàng nói bất cứ cái gì đều là hiển nhiên. Chỉ là Trần Cảnh nghe vào tai lại có một cảm giác không thoải mái. Hắn cười nói:

- Ta đương nhiên nhớ kỹ. Một cái hứa hẹn để lưu một mạng thì sao lại quên được.

- Ủm, rất tốt. Người nói đi, có chuyện gì?

Thúy Bình nường nường trực tiếp hỏi.

Trần Cảnh đứng yên, mi mắt hơi sụp, nhìn sàn động làm bằng ngọc thạch không biết xuất xứ từ đâu, sau đó ngẩng đầu nói:

- Không biết nường nường có biết sư tỷ Diệp Thanh Tuyết của ta?

Thúy Bình nường nường trả lời ngay:

- Biết rõ.

Sau đó, Trần Cảnh lại truy hỏi:

- Vậy nường nường có biết sư tỷ ta ở nơi nào không?

Nàng vẫn rất nhanh đáp lại:

- Không biết.

Trần Cảnh đang muốn hỏi nàng có biết núi Phương Thốn Sơn ở nơi nào không, thì nàng lại nói:

- Người muốn tìm sư tỷ của mình, có thể đến hai nơi.

- Là nơi nào?

Trần Cảnh nghiêm túc hỏi.

- Núi Phương Thốn và La Phù.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 84: Phương Thốn

oOo

Trần Cảnh vốn muốn hỏi núi Phương Thốn ở nơi nào, nhưng sau khi nghe Thúy Bình nương nương nói như vậy, hần bèn hỏi:

- Tại sao phải đến hai nơi này?

- Nói đến mới thấy sư tử người cũng thật lợi hại. Lúc nàng đi qua núi Thúy Bình vào nhiều năm trước, chẳng qua mới vào cảnh giới hóa thân thôi, vậy mà bây giờ đã có thể đi trộm đồ của núi Phương Thốn rồi.

Thúy Bình nương nương vẫn bình thản nói, nhưng những lời này có thể nghe được từ miệng nàng thì quả thật cực hiếm thấy. Cô gái có mái tóc đen rủ xuống đất kia ở chỗ này nhiều năm mà cũng chưa từng thấy qua Thúy Bình nương nương khen ngợi ai, cho dù chỉ là giả tạo cũng không có, Diệp Thanh Tuyết chính là người đầu tiên.

- Trộm? Người nói là sư tử ta lén trộm... đồ của núi Phương Thốn?

Trần Cảnh vốn định nói ra tên "Thần du tinh không quyết", nhưng lời nói đến miệng thì sửa lại.

- Đúng vậy, trong thiên địa đều truyền rằng Diệp Thanh Tuyết trộm đồ của núi Phương Thốn, bản lĩnh thật lớn đấy.

Thúy Bình nương nương tựa hồ có chút cảm thán nói.

Trần Cảnh nhớ đến "Thần du tinh không quyết", thầm nghĩ: "Chẳng lẽ nó chính là đồ mà sư tỷ trộm được, sau đó bảo Quy Uyên mang đến cho ta." Nghĩ tới đây, hần hỏi tiếp:

- Vậy La Phù kia lại là nơi nào? Diệp sư tỷ ta yên tĩnh tu thân, nhưng ở châu Hắc Diệu từng đắc tội rất nhiều môn phái, liệu có phải là bọn họ dùng bí thuật gì hại sư tỷ ta?

Thúy Bình nường nường đột nhiên nở nụ cười, tựa như một đóa mẫu đơn nở rộ. Nàng nói:

- Lúc ở Quả Long pha tại châu Hắc Diệu, sư tỷ người không giết bất cứ kẻ nào.

Trần Cảnh nghe thế thâm kinh ngạc. Bây giờ hần mới biết được, Diệp Thanh Tuyết chiến đấu ba ngày ba đêm ở Quả Long pha lại không giết bất cứ người nào. Thế nhưng ngẫm nghĩ thoáng chốc, hần lập tức hiểu. Nếu Diệp Thanh Tuyết thật sự giết người, thì cho dù nàng có thần thông thiên, cũng không có khả năng mang theo Trần Cảnh trở về.

Lúc ở Tú Xuân loan, Trần Cảnh từng bảo Hồng đại hiệp thuật lại cho hần những chuyện xảy ra trong năm năm hần hôn mê. Nhưng pháp lực của Hồng đại hiệp không cao, nên biết được cũng không nhiều, nói nhiều việc cũng có sai sót. Có điều, nó biết rõ năm đó không phải vì bọn họ thấy Diệp Thanh Tuyết xinh đẹp nên mới tha cho Trần Cảnh, mà là có người chế nhạo một câu: "nếu như người có thể thắng tất cả chúng ta thì dĩ nhiên có thể dẫn hần đi."

Thế nhưng điều bất ngờ chính là Diệp Thanh Tuyết không chút do dự đáp ứng, sau đó hỏi:

- Chư vị đều là cao đồ của tiên môn, hần là nhất ngôn cửu đỉnh, vậy mời ra tay đi!

Lúc nàng nói xong lời này, hồi lâu sau cũng không có ai trả lời. Mãi sau mới có một người giận dữ tiến lên đấu phép với Diệp Thanh Tuyết, rồi bị nàng đánh bại. Sau đó, từng người một xông lên lại ngã xuống. Đường đường chính chính khiêu chiến, bọn họ cũng không chịu được mất mặt, nên không đi lên đồng loạt. Kết quả của một trận chiến ba ngày ba đêm này là khiến người trong thiên hạ nghe thấy tên Diệp Thanh Tuyết đều phải kinh sợ.

- La Phù có lai lịch gì, tại sao bọn họ muốn đổi phó sư tỷ ta?

Trần Cảnh biết đến cái tên La Phù này khi Diệp Thanh Tuyết đi trả cuốn "Thiên yêu hóa hình thiên", có bốn người xuất hiện lúc Trần Cảnh trợ giúp Quy Uyên độ kiếp xong, trong đó có một gã là đệ tử của La Phù. Trần Cảnh nhớ rõ gã tự xưng là La Phù Ly Hận Tử.

- Trong thiên địa có vô số tiên sơn, càng không ít tiên sơn truyền thừa từ rất xa xưa, nhưng số nhân vật kinh thiên xuất thế từ đó lại không nhiều. Nổi bật trong đó có thập đại tiên môn đều từng xuất hiện nhân vật thông thiên triệt địa, La Phù chính là một trong số đó. Về việc ta bảo người đi La Phù tìm người, là vì ta suy đoán sư tỷ người có thể sẽ đến La Phù.

Ở trong lòng Trần Cảnh, Thúy Bình nương nương vẫn luôn thần bí, bây giờ nghe nàng nói thì càng cảm thấy kiến thức phi phàm, tựa như nắm trong tay tất cả sự tình trong trời đất.

- Vì sao sư tỷ ta lại đi La Phù?

Trần Cảnh nghi hoặc hỏi.

- La Phù có kiếm tiên.

Lúc nói những lời này, ngữ điệu và thần sắc của Thúy Bình nương nương đều vẫn tùy ý như vậy, nhưng Trần Cảnh lại cảm giác được ở sâu trong

lòng nàng có thêm một chút sợ hãi. Đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được thứ cảm xúc khác trên người nàng, mặc dù chỉ là mơ hồ.

Trần Cảnh không hỏi nàng vì sao La Phù có kiếm tiên thì Diệp Thanh Tuyết sẽ đến đó, bởi vì hắn cũng đã nghĩ được lý do rồi.

- La Phù ở châu Lô phía bắc, núi Phương Thốn ở châu Hạ phía tây.

* * *

Trần Cảnh hóa bướm bay đi. Con bướm này chính là kiếm linh trong kiếm, mà bản thân kiếm đã hóa thành vô hình, chẳng những không nhìn thấy còn bị con bướm thu vào thân, coi như là vô hình vô dạng. Nếu người có tu vi cao thâm gặp được một con bướm như vậy, thì sẽ thấy mỗi lần nó vỗ cánh giống như kiếm xé không gian, vỗ nhẹ cánh đã biến mất.

Sau khi Trần Cảnh rời đi, ở bên trong Thúy Bình động thiên, Thúy Bình nường nường vẫn ngồi ở chỗ kia, tay chống cằm thon, biểu cảm như có điều suy nghĩ.

Cô gái tóc rủ xuống đất đứng yên bên cạnh nàng, nhìn theo Trần Cảnh trong thân bướm bay ra ngoài động rồi nói:

- Vì sao nường nường nhất định phải làm vậy? Cho dù người không nói là chỉ làm giao dịch thì hắn vẫn sẽ chịu ân tình của nường nường. Về sau nếu thực có chuyện xảy ra thì chỉ cần nhận được tin tức, hắn tự nhiên sẽ đến trợ giúp người. Nhưng hiện tại, tuy rằng hắn cũng sẽ làm như vậy, nhưng trong lòng khẳng định không thoải mái, mà trong lòng có khoảng cách, thì tự sẽ lạnh nhạt.

Thúy Bình nường nường vẫn lấy tay chống cằm, thất thần nhìn mặt đất, đáp lại:

- Ta sao lại không biết điều này. Lúc còn nhỏ, ta từng nghe một hòa thượng nói một câu: Ân oán như sợi dây, vì người mà sinh ra, mắc lâu thì trói tâm, không có đại nghị lực thì không thể cắt đi được, khó mà hiểu ra đại đạo. Vì vậy, ta mới tĩnh tọa ở trong núi không ra ngoài, chỉ một mực nhìn xem trời đất gió mây dời đổi, không chịu ân, cũng không thi ân.

Bên trong động bỗng yên tĩnh lạ. Cô gái kia rút cục hiểu rõ vì sao Thúy Bình nương nương phải làm như vậy, nhưng trong lòng lại không ủng hộ, hoặc là nói cách lý giải câu nói kia của cô khác với Thúy Bình nương nương. Cô gái định mở miệng, nhưng lại cảm thấy suy nghĩ của mình có lẽ cũng không đúng, nên rốt cuộc không nói nữa. Sau đó, cô gái nghĩ đến việc Trần Cảnh hóa bướm bay vào, không nhịn được hỏi:

- Nương nương, Hà Bá khi nãy... chẳng lẽ là thân ngoại hóa thân?

- Ha ha, không phải thân ngoại hóa thân, đó là bản sự lấy đầu kẻ địch cách ngàn dặm của người tế kiếm, thần niệm liền với kiếm. Thần niệm này có thể lan xa tới đâu, quyết định bởi sự cường đại của chính thần niệm. Bình thường chỉ có tiên nhân phía trên cảnh giới nguyên thần mới có thể ngự kiếm ngàn dặm, mà hãn chẳng qua là bởi vì trong kiếm có linh, lấy âm thần dung hợp vào kiếm linh bên trong kiếm mới có thể đi khắp nơi. Nếu gặp được người tu kiếm thật sự ngự kiếm ngàn dặm, thì ngay cả cơ hội chạy trốn hãn cũng không có. Chẳng qua, tu vi hiện tại của hãn cũng coi như khó được, nếu cố hết sức trốn, thì cho dù gặp người có pháp lực cao hơn, hãn cũng sẽ không bị bắt.

Trần Cảnh tự nhiên không thể nghe được lời nói của Thúy Bình nương nương. Hãn trong thân bướm đang bay trên không trung, cũng không phải bay bằng đôi cánh màu xanh có thể bị gió thổi rách bất cứ lúc nào, mà là độn kiếm. Đây là một loại thuật độn được sinh ra sau khi kiếm hóa vô hình, cũng chính là thuận kiếm thuật, dùng kiếm cương vô hình bao phủ xuyên qua hư không. Lúc đầu cũng chỉ là khoảng cách ngắn, theo con bướm bay liên tục trên không trung, thì khoảng cách ở trong mỗi cái nháy mắt lại

càng ngày càng xa, có cảm giác hơi giống với độn lôi mỗi bước một ánh sét một khoảng không của Diệp Thanh Tuyết.

Châu Lô cách xa châu Cửu Hoa, còn châu Hạ ở phía tây, ngay cạnh châu Cửu Hoa. Vì vậy, Trần Cảnh đi núi Phương Thốn trước.

Thúy Bình nường nường nói Diệp Thanh Tuyết vào năm năm trước đột nhiên biến mất ở đó, trong thiên địa không có bất cứ tin tức nào. Hơn nữa, với thuật độn lôi của nàng thì mặc dù không ít người có thể đánh bại nàng, nhưng muốn bắt được nàng lại cực kỳ khó khăn.

Trời đất mịt mờ, bao la bát ngát.

Vô số sinh linh ẩn giấu trong khắp các khu rừng hoang núi thẳm đang không ngừng phun ra nuốt vào nguyên khí trong trời đất, nỗ lực tu hành.

Một con bướm bay trên bầu trời, bay qua từng ngọn núi, con sông.

Một con diều hâu cũng đang bay lượn trên không. Trong cặp mắt màu vàng lạnh lẽo của nó là một con bướm màu xanh nhạt cỡ như chim bồ câu đang từ xa bay tới. Đối với con diều hâu, đây chính là một bữa sáng đưa tới tận cửa. Thế nhưng lúc nó chuẩn bị sẵn sàng tóm lấy con bướm thì con bướm lại như xuyên qua hư không rồi xuất hiện ở phía dưới cách nó không xa. Nó giật mình, nhưng cũng không chút nghĩ ngợi lao nhanh xuống như tên rời cung, móng vuốt như sắt, lóe lên nhìn lạnh cả người. Vậy mà trong lúc nó sắp bắt được con mồi thì con bướm đã lại biến mất không rõ tung tích.

Diều hâu phóng lên cao, tức giận gầm cổ kêu rít một tiếng dài. Mắt nó nhìn bốn phía xung quanh, chỉ thấy sương sớm mờ nhạt, đâu còn bóng dáng con bướm nào.

* * *

Trên đường bay đến châu Hạ, Trần Cảnh còn không ngừng tu hành. Tất cả pháp lực hiện tại của hắn cũng chỉ là linh lực thu nạp được qua nhiều năm ở trong kiếm. Mặc dù nó tinh khiết, nhưng không thể dùng mãi, vì vậy hắn liên tục hút vào nguyên khí của trời đất rồi luyện hóa làm linh khí trong kiếm.

Dưới trời sao, không ít yêu quái chiếm núi làm vua đang nỗ lực phun ra, nuốt vào ánh sao.

Con bướm bay qua một đỉnh núi, chợt có một bóng màu đỏ lóe lên rồi biến mất, trong nháy mắt cuốn con bướm vào bên trong. Nhưng rồi cái bóng kia lại lập tức lùi về, lưu lại một dòng máu tươi dưới bầu trời đầy sao này.

Theo sau đó là một tiếng gầm thét long trời lở đất, một tảng đá đen cực lớn đột nhiên chuyển động trên đỉnh núi. Đó đúng là một con cóc khổng lồ với từng cái u lớn màu xám lổ chỗ trên thân. Trong mắt nó có ánh sáng màu đỏ bắn ra bốn phía. Nó ẩn nấp ở đỉnh núi xanh, trên thân toát ra sát khí ác liệt. Miệng nó không ngừng tuôn ra máu tươi. Trên một nhánh cây không xa treo một vật màu đỏ lại mềm mềm như thịt sống, nhìn kỹ đúng là một đoạn lưỡi.

Nó muốn giải tỏa cơn giận, thế nhưng con bướm đã sớm biến mất trên bầu trời. Điều đó khiến nó càng tức giận hơn mà gào thét liên tục, chim thú trong núi cũng phải chạy vì kinh sợ.

* * *

Núi Phương Thốn vốn thần bí, trong thế gian ít có người biết đến. Lý do thứ nhất là vì người tu đạo trên núi Phương Thốn ít đi lại trong nhân gian. Lý do còn lại là vì tất cả tiên sơn phúc địa này đều là đàn tràng do đại năng thượng cổ xây nên, là sự kết hợp giữa hư và thực, giống như ở trong mây mù, cho nên người lạ là không thể đi vào.

Trần Cảnh đã bay một hồi lâu trong mây mù bao quanh núi. Quả nhiên như lời của Thúy Bình nường nường, cho dù đến được chỗ này thì vẫn khó có thể vào được núi Phương Thốn. Vì vậy hắn đang chờ một người có thể đi vào núi. Ở vùng lân cận của tiên sơn phúc địa trong truyền thuyết, chắc chắn sẽ có một số người phàm một lòng hướng đạo, ở gần núi trong thời gian dài khiến khí tức trên thân tương hợp với tiên sơn, nhưng lại vì nguyên nhân nào đó mà không thể bá nhập tiên môn. Nếu Trần Cảnh gặp được người như vậy thì có thể tiến vào cùng với người đó.

Hai ngày sau, đột nhiên có tiếng hát trong trẻo của ai đó vang lên trong núi. Nhìn lại, thì ra là một người đốn củi mặc áo vải, treo một cái mũ rộng vành ở sau lưng, chân mang giày rơm. Trần Cảnh thầm nghĩ, đây nhất định là người dẫn đường vào núi rồi. Hắn lập tức đi theo sau người này vào trong núi, cũng không dám cách quá xa, vì sợ người này vừa chuyển hướng thì sẽ biến mất không thấy.

Trần Cảnh đi ở phía sau người này, rẽ trái rồi rẽ ngang sang phải thì xuất hiện một con đường nhỏ với hai bên là cây rừng tươi tốt, thỉnh thoảng sẽ có những loài hoa kỳ lạ đang đua nở. Mà ở chỗ xa hơn một chút thì bị mây mù bao phủ, cho dù Trần Cảnh sử dụng thần thông bản mệnh có thể nhìn thấu huyền thuật thì cũng không thể nhìn rõ được. Đây cũng là vì hắn hiểu chưa sâu về thần thông bản mệnh này nên mới như vậy.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 85: La Phù Kiếm Tiên

oOo

Đi chừng một canh giờ, phía trước bỗng trở nên rộng thoáng hẳn, trong tầm mắt của Trần Cảnh xuất hiện một tòa đạo quán nằm ngay giữa sườn núi. Ngẩng đầu lên, bầu trời trong xanh thông thoáng, nhưng rõ ràng mới chỉ hơn một canh giờ trước, hẳn đã bay qua bay lại khu vực này không biết bao nhiêu lần, có thấy đạo quán nào đâu!?

Đạo quán này kéo dài từ chân núi lên tới giữa sườn núi, nhà nối tiếp nhà, tầng tầng dãy dãy, trong không trung mơ hồ nghe có tiếng tụng kinh lảnh đảnh. Người đốn củi đi thẳng vào trong đạo quán. Nơi này rất thanh tĩnh, chẳng thấy ai để dẫn đường, y đi một lèo tới đại điện, thấy trong ấy có một đạo nhân đầu đội tử kim quan, mặc áo choàng xanh đang khoanh chân ngồi, dáng người nhỏ nhắn, mặt mũi đẹp như ngọc.

Trong đại điện còn có chừng hai ba mươi người nữa, có người râu tóc đã lởm chớm bạc, mà có người trông mới chỉ chừng mười hai mười ba, ai cũng ngồi thẳng lưng nghiêm chỉnh, tập trung tinh thần nghe đạo nhân ngồi trên đài ngọc ở giữa điện giảng đạo.

Người đốn củi bước nhanh vào, ngồi ở hàng sau cùng. Không ai quay sang nhìn y, ngay cả lão đạo nhân ngồi ngay phía trên y cũng vậy.

Trần Cảnh trong lốt bướm lạng lẽ đậu lên một gốc cây ngay bên cửa đại điện, nghe đạo nhân ở trong kia đang giảng về thuật kỳ hoàng, chứ không

phải pháp thuật tiên gia. Hắn nghi hoặc, nhìn những đạo sĩ đang ngồi dưới đất, ai cũng khí tức thanh linh, rõ ràng là người dòng đạo gia luyện khí mới có.

Hắn nghe một hồi, nghĩ nếu bọn họ đều đã ngồi hết cả ở trong này, vậy ta đi một vòng xem sư tử có bị họ nhốt ở chỗ nào đó không. Theo hắn thấy, trong cả đại điện này, chỉ có lão đạo đang giảng bài là có chút cao thâm khó lường, giống như đã đắc đạo thành tiên. Có lẽ, chỉ có ông ta mới kiềm chế được Diệp Thanh Tuyết, còn những người còn lại chẳng qua mới chỉ là luyện tinh hóa khí mà thôi, pháp lực thua kém rất xa.

Trần Cảnh không dám dùng pháp lực, chỉ bay lên một cách bình thường nhất, bay khắp nơi trong đạo quán, từ bên này sang bên kia, phòng nào cũng xông vào xem xét, nhưng không tìm thấy người. Khi tới một thư phòng, thấy trong phòng có hàng dãy sách, thì hắn tò mò bay tới xem. Nhìn thấy trong một hàng sách có quyển "Thần du tinh không quyết", hắn càng thêm nghi hoặc. Nhìn tiếp, quyển bên cạnh là "Cưỡi mây đạp gió", rồi đến "Thiên cương địa sát, không biết là pháp thuật gì, lại tới một quyển "Như Lai diệu pháp". Hắn đang muốn bay qua nhìn kỹ, thì cửa bỗng mở ra.

Một đồng tử đi vào, chỉ chừng bảy tám tuổi, mặc đạo bào xanh, khuôn mặt kháu khỉnh đáng yêu. Nhìn một cái thấy ngay Trần Cảnh, nó chớp mắt ngạc nhiên:

- Ô, có con bướm.

Sau đó, nó hỏi ngay:

- Bướm nhỏ, mày tới để học trộm pháp thuật có phải không?

Trần Cảnh đương nhiên không trả lời, nhưng cũng không bay đi, mà bay lòng vòng trong không trung. Đồng tử bỗng ra vẻ thần bí, nói nhỏ:

- Bướm nhỏ, ta nói cho mày biết nha, những pháp thuật này đều là giả hết, là sư phụ bày ra ở đây để gạt những kẻ tới trộm sách.

Trần Cảnh nghĩ thầm quyển "Thần du tinh không quyết" mà mình đã từng được học kia rõ ràng là thuật trường sinh đại đạo thật sự, sao bây giờ lại biến thành vật gạt người? Nhất định là lão đạo sĩ kia đã lừa gạt đồng tử này, để thằng bé không lật ra học, để khỏi bị mất căn bản.

Đồng tử thấy con bướm vẫn lẩn chần không đi, cho rằng con bướm không tin lời mình nói, nên nói tiếp:

- Sư phụ đã nói cho ta biết, tất cả thuật pháp đều là giả dối, chỉ là người ta ảo tưởng mà thôi.

Trần Cảnh ngẫm nghĩ, không biết sư phụ đồng tử lừa thằng bé là có ý gì, nhưng hắn không quan tâm, vì đã có người đang đi tới đây, còn chưa tới cửa đã nghe thấy tiếng:

- Sư huynh, huynh đang nói chuyện với ai thế?

Giọng nói non nớt, là giọng bé gái.

- Ta đang nói chuyện với bướm nhỏ.

Đạo đồng quay đầu lại, ngoài cửa đi vào một nữ đạo đồng tóc búi cao, tuổi cũng bằng thằng bé đạo đồng kia, môi hồng răng trắng.

Nữ đạo đồng nhìn nhìn vào trong, hỏi:

- Bướm ở đâu?

Nam đạo đồng quay đầu lại, khẽ kêu lên:

- Bay đi mất rồi!

Nữ đạo đồng bấu môi, chen vào trong phòng, vừa đi vừa nói:

- Hừ, lại muốn gạt muội, không có cửa đâu. Sư phụ bảo muội tới nói với huynh, từ hôm nay, bắt đầu học thuật biến hóa.

- Ta không lừa muội, muội không biết đâu, mới vừa rồi có một con bướm ở đây, nhất định là muốn tới trộm học pháp thuật của núi Phương Thốn chúng ta, nhưng bị ta lừa bay đi đấy.

Đạo đồng đi qua đóng cửa sổ lại, chỉ vào hàng giá sách:

- Năm ngoái, có một con linh quỷ chạy tới định trộm pháp thuật, cũng bị ta lừa đi luôn.

- Huynh lừa? Đừng hòng gạt muội, sư phụ nói sách ở đây có muốn trộm cũng chẳng trộm được, chỉ đọc tại chỗ được mà thôi, không mang ra khỏi núi Phương Thốn sơn được.

Nữ đạo đồng nói rất nhanh:

- Con linh quỷ mà huynh nói kia không chừng đã xem hết rồi cũng nên.

Nam đạo đồng nghĩ nghĩ, cảm thấy nữ đạo đồng nói có lý, không biết phải nói sao, đành bảo:

- Tất cả thuật pháp đều là ảo tưởng, không có đạo tâm, dù có tu được thần thông vô biên, thì cũng sẽ có một ngày bị thiên đạo ma diệt.

Nữ đạo đồng lại bấu môi, đầy khinh thường:

- Huynh dám nói như vậy với sư phụ không?

- Hiện giờ ta chưa nói được, chờ tới khi ta nói được, nhất định sẽ tới nói với sư phụ.

Nam đạo đồng đáp.

- Hừ, để tí nữa muội nói với sư phụ giùm cho.

Nữ đạo đồng đắc ý, nam đạo đồng lại không thấy sợ, chỉ hỏi:

- Sư phụ bảo bây giờ bắt đầu học hiên cương địa sát thuật, vậy học biến cái gì trước?

- Đương nhiên là biến thành gỗ.

- Ủ!

Đạo đồng đi ra ngoài, vừa đi vừa hỏi:

- Vậy phải tập tới chừng nào?

- Sư phụ bảo chừng nào huynh có thể biến thành một cây bồ đề thì mới học sang phép tiếp theo.

Cửa đã đóng lại, âm thanh càng ngày càng xa.

Trần Cảnh không nghe được hai đứa bé nói gì nữa, vì lúc này hắn đã bay tới giữa sườn núi, tới chỗ cao nhất, nhìn những gian đạo quán chapel chừng nối tiếp nhau dựa theo thể núi, núp trong núi đá và cây cối, hình như theo một pháp thế nào đó.

Đương nhiên hắn không nghe được nữ đạo đồng bảo sách ở nơi này không mang đi được, nhưng hắn biết ở đây nhất định có cao nhân, ít nhất là người đã khiến nơi này thành một nơi tiên sơn phúc địa.

Trần Cảnh bay lòng vòng một hồi, thì bay lên cao, xuyên qua sương trắng giữa sườn núi, bay lên đỉnh núi, sau đó nhìn trở xuống, thì không nhìn thấy tông môn trong núi Phương Thốn kia nữa. Hắn không tìm được Diệp Thanh Tuyết, quyển "Thần du tinh không quyết" kia không biết là ai đã

mang trở về đây, cũng chưa hẳn là bản hắc đã từng học. Theo hắc thấy, muốn lấy đồ ra khỏi núi Phương Thốn này không khó, nhưng mà hắc vốn không có ý muốn trộm sách, nên chẳng bày ra thêm việc làm gì. Hắc đương nhiên không nghe được nữ đạo đồng nói sách của nơi đây không mang đi được, nếu hắc nghe được, tự nhiên sẽ hiểu vì sao Thúc Bình nương nương lại cảm thấy ngạc nhiên khi biết Diệp Thanh Tuyết có thể lấy đồ từ nơi này mang ra ngoài.

"La Phù có kiếm tiên."

Thúc Bình nương nương đã từng nói như vậy. Lúc ấy Trần Cảnh đã nghe ra được ý sợ hãi trong giọng của nương nương. Nương nương nói Diệp Thanh Tuyết khả năng đã đi vào trong đó, Trần Cảnh cũng nghĩ Diệp Thanh Tuyết nhất định đã đi vào đó, bởi vì Trần Cảnh học kiếm, nhưng lại không có phương pháp tế kiếm thuật hoàn chỉnh, với tính cách của Diệp Thanh Tuyết, nhất định sẽ đi La Phù .

La Phù nằm ở phía Bắc châu Lô, trong truyền thuyết là ở vùng cực Bắc, lúc nào cũng có hoa tuyết bay bay, một năm bốn mùa đều là tuyết. Trần Cảnh vẫn luôn không tin cho lắm, nhưng khi hắc sắp tới châu Lô thì đã thấy trong không khí có tuyết rơi. Hắc còn nhớ rõ, lúc hắc đi ra từ trong miếu thần ở Tú Xuân loan, thì tuyết lớn đang bay tán loạn.

Càng đi lên hướng Bắc, tuyết càng lớn, trước mắt chỉ thuần một màu trắng, vô cùng đơn điệu. Những bông hoa tuyết chẳng khác gì một hình thức kiếm thuật của La Phù kiếm tiên.

Nói đến kiếm tiên, không chỉ Thúc Bình nương nương thấy sợ, mà bản thân Trần Cảnh cũng sợ. Hắc là người luyện kiếm, làm sao không biết người được xưng là kiếm tiên đáng sợ tới cỡ nào.

Từ Ly Hận Tử lần trước tới Tú Xuân loan cũng có thể nhìn ra, La Phù đích thực có một bộ kiếm thuật truyền thừa hoàn chỉnh.

"La Phù ở nơi sâu nhất của vùng đất tuyết, lấy hàn băng luyện kiếm ý, kiếm là người, một kiếm đánh ra, vạn dặm đều biến thành băng." Thúc Bình nương nương đã từng đánh giá La Phù như thế.

Nhưng khi Trần Cảnh tiến vào châu Lô, khắp bầu trời đều là tuyết trắng, thì có một vệt ánh kiếm từ giữa màn hoa tuyết chém thẳng vào thân bướm của hắn. Tuyết rơi rất dày, khiến ánh kiếm rất khó nhận biết, và lại bầu trời vốn đang rất lạnh, không thể cảm nhận được khí tức lạnh băng lâm liệt đó.

Con bướm màu lam nhạt bỗng lóe sáng, biến mất.

- Ý!

Trong gió tuyết vang lên một tiếng kêu kinh ngạc.

Con bướm xuất hiện cách chỗ cũ hơn mười dặm, nhưng kiếm kia không tha cho nó, lại lóe lên một luồng sáng trắng, trong hư không vang lên tiếng kiếm ngân nho nhỏ, cơ thể con bướm lại lóe sáng lên một cái, nó lại biến mất.

- Kiếm linh! Thuần kiếm thuật!

Trong hư không vang lên một giọng nói đầy kinh ngạc, âm thanh nghe rất trẻ tuổi, và là giọng nữ.

Trong gió tuyết hiện ra một thanh kiếm màu trắng, trong suốt như băng, thân kiếm trơn láng, không có một hoa văn nào, và nó không có chuôi kiếm, chỉ có thân kiếm. Khẽ rung lên, kiếm hóa thành một làn ánh sáng hòa nhập vào cơn gió tuyết, biến mất, cũng là thuần kiếm thuật.

Từ khi rời khỏi Tú Xuân loan, trên đường đi, Trần Cảnh gặp rất nhiều kẻ địch, song dù là vô tình hay cố ý, hắn đều không hề dừng lại đấu phép với ai, mà chỉ dùng thuần kiếm thuật bỏ chạy, cũng không có ai tiếp tục truy

đuổi kịp sau khi hắn bỏ chạy. Nhưng tới lúc này, hắn đã gặp được một cái, và chỉ thấy kiếm, không thấy người.

Trần Cảnh thân hóa bướm bướm, bay nhanh trong gió tuyết, bỗng cảm thấy một luồng khí lạnh mạnh mẽ khóa chặt lấy mình, trong lòng báo động nguy hiểm mãnh liệt.

Trần Cảnh không tránh nữa, hắn biết mình đã bị kẻ địch quần lấy.

Trong hư không đột nhiên xuất hiện một vòng tròn gợn sóng, những bông hoa tuyết bay tới đó đều bị chém đứt, sau đó có hai thanh kiếm xuất hiện giữa không trung. Một thanh không có chuôi kiếm, chỉ có lưỡi kiếm mỏng manh, thanh thứ hai thì chỉ giống một vệt ánh kiếm, không giống thực chất, chỉ có hình dạng kiếm mà thôi. Giữa ánh kiếm ấy, có một con bướm màu lam nhạt đang vỗ cánh muốn bay đi.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 86: Đấu Kiếm

oOo

Trần Cảnh vừa nhìn thấy thanh kiếm kia thì trong lòng run lên, dường như nhìn ra được kiếm kia cũng là kiếm hóa hình, hơn nữa sau khi hóa hình, kiếm cương đã cô đọng như thực chất rồi. Trong khi đó, kiếm của hắn lại mới hóa hình được chưa bao lâu, kiếm cương còn rất mỏng manh.

Những bông hoa tuyết lặng lẽ rơi lên thân kiếm, lặng lẽ hóa thành bụi tuyết phiêu tán vào không trung, hình thành một đám sương tuyết.

Sương tuyết tung bay, hai thanh kiếm đều biến mất.

Một tiếng kiếm ngân vang lên lẫm lẫm giữa bầu trời tuyết.

Bông tuyết trên bầu trời bỗng quay cuồng, hóa thành một cơn lốc nhỏ, trong phạm vi một vòng tròn một trượng, tất cả bông tuyết rơi vào trong đó đều lập tức tan đi.

Một lúc lâu sau, tiếng kiếm ngân biến mất.

Bông tuyết lại trở về hình dáng cũ, hai thanh kiếm lại hiện ra, một là thân kiếm, một là ánh kiếm.

Mê Thiên kiếm không ngừng thật như thanh kiếm kia, nhưng lại có một ưu thế. Kiếm này đã có kiếm linh, kiếm linh lại còn tương dung với âm thần của Trần Cảnh, có thể nói Mê Thiên kiếm chính là một phần thân của

Trần Cảnh. Đây là một ưu thế, giúp Mê Thiên kiếm càng thêm linh động. Nhưng kiếm cương của thanh kiếm kia vô cùng ngưng thực, uy lực đương nhiên cao hơn rất nhiều, nó chính là muốn đánh nát Mê Thiên kiếm. Chỉ cần kiếm cương tan rã, Mê Thiên kiếm sẽ không thể nào hồi phục được nữa.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi luyện kiếm Trần Cảnh gặp được một người có kiếm thuật không thua gì mình, đang nghĩ người ở đằng sau thanh kiếm kia nhìn như thế nào, thì người kia đã xuất hiện.

Một nữ đạo nhân mặc đạo bào màu lam, tóc cột cao, dung đưa trong tuyết, hông đeo một chiếc dây lưng màu lam, thít sát quần áo, khiến cái eo nhìn rất nhỏ, bên hông trái lại đeo một cái hồ lô phong cách cổ xưa. Nàng ta nhìn Trần Cảnh, hai hàng chân mày thẳng như kiếm, anh khí bức người, gương mặt không hề có son phấn, mộc mạc mà sắc sảo.

Mê Thiên kiếm nhoáng lên một cái trong hư không, hóa thành một người, cũng mặc áo lam, lưng đeo trường kiếm, tóc cột gọn sau đầu, đứng dưới mặt đất nhìn lên nữ đạo nhân đang lơ lửng trên không kia.

Nữ đạo nhân tháo hồ lô bên hông, tay trái chỉ vào miệng hồ lô, tay phải khẽ phất một cái, mũi kiếm kia hóa thành một luồng sáng bay vào trong tay nàng ta. Ánh kiếm khiến bàn tay của nàng ta càng thêm trắng, những chiếc móng tay được cắt bằng phẳng, sát tận thịt, tựa như dùng thanh kiếm không có chuôi kia để cắt.

Kiếm rơi vào tay phải, tay trái nắm ngay miệng hồ lô đưa lên, nàng ta vươn cổ, vừa nhìn Trần Cảnh không chớp mắt, vừa nuốt chất lỏng trong hồ lô xuống.

Trần Cảnh ngửi thấy mùi rượu thơm lừng.

Giữa trời tuyết, một nữ đạo nhân đứng lơ lửng giữa hư không, một tay nắm kiếm, tay kia cầm hồ lô ngửa đầu uống rượu, sắc mặt kiêu ngạo, đầy

vô cảm nhìn người. Diệp Thanh Tuyết là loại người yên tĩnh, nếu nàng không ra tay, người ta cũng sẽ không sinh ra địch ý với nàng. Còn nữ đạo nhân trước mắt là loại ngạo, giống hệt thanh kiếm trong tay nàng ta, không chuôi không vỏ, lộ hết ra ngoài.

Nữ đạo nhân cứ vừa uống rượu vừa nhìn chăm chăm Trần Cảnh. Trần Cảnh nhìn lại, cảm thấy cô gái này nguy hiểm đến cực điểm.

Đột nhiên, bàn tay phải của nữ đạo nhân nhúc nhích, ngón trỏ và ngón giữa chuyển động, kiếm kia lập tức đâm xuống. Không nói chuyện, không khách sáo, không một lời mượn cớ, uống rượu xong là ra tay ngay. Khóe miệng của nàng ta vẫn còn vương giọt rượu chảy xuống cổ.

Trần Cảnh không lùi, cũng không né. Trước giờ hắn không bao giờ chủ động đấu pháp với ai, nhưng nói về mặt kiếm thuật, hắn vẫn chưa từng gặp phải ai có thể thắng được mình, đây chính là người đầu tiên.

Hắn đứng yên, tay cũng cầm lấy kiếm, tuy rằng kiếm này chỉ là một vệt ánh kiếm mỏng manh. Ánh kiếm bắn ra, hai tiếng kiếm ngân cùng vang lên.

Hoa tuyết trên bầu trời lại bị chém vụn thành bụi tuyết, không một bông hoa tuyết nào còn hoàn chỉnh.

Nữ đạo nhân kia bỗng biến mất, Trần Cảnh cũng biến mất. Đều là thuận kiếm, đến khi hai người hiện ra, thì đã đổi chỗ cho nhau. Nữ đạo nhân đứng dưới đất, ngửa đầu uống một ngụm rượu, còn Trần Cảnh lơ lửng giữa hư không. Hắn không hề ngừng lại, một kiếm đâm thẳng xuống, ngón tay nữ đạo nhân cũng động, ánh kiếm bay ra.

Mê Thiên kiếm nhắm thẳng vào cái cổ đang uống rượu của nữ đạo nhân, thì nàng ta bỗng bay đi như một chiếc lá bị gió thổi, một kiếm của nàng ta cùng lúc đâm vào Mê Thiên kiếm. Trần Cảnh đâu để nàng ta thành công, cương khí trên kiếm của nàng ta đã cô đọng như thực chất, nếu đâm trúng

Mê Thiên kiếm, thì chẳng khác gì một thanh bảo kiếm lại gặp phải tuyệt thế bảo kiếm, e là cùng hỏng. Mê Thiên kiếm đương nhiên sẽ không chỉ vì một kích mà gãy, nhưng kiếm cương sẽ bị tán đi.

Mê Thiên kiếm chỉ trong nháy mắt bay nghiêng ra, nhập vào trong bụi tuyết, Trần Cảnh cũng biến mất theo. Một luồng tuyết bắn về phía nữ đạo nhân. Nữ đạo nhân một tay cầm bầu rượu, một tay cầm kiếm, nhẹ nhàng lùi ra sau, kiếm bỗng dựng lên trước người trong nháy mắt, một kiếm đâm vào màn bụi tuyết, khiến luồng bụi tuyết ngừng hẳn. Bụi tuyết tiêu tán, hiện ra vết ánh kiếm đâm tới.

Trần Cảnh đứng yên, kiếm chỉ thẳng vào nữ đạo nhân đứng phía xa. Kiếm không chuôi trong tay nữ đạo nhân cũng chỉ vào hắn, hai người chỉ cách nhau chừng một trượng, không ai nói lời nào.

Nữ đạo nhân đưa bầu lên, định uống tiếp, thì Trần Cảnh đâm tới.

Động tác uống rượu của nữ đạo nhân chính là lời mời chiến đối với Trần Cảnh, người lướt theo kiếm, lơ lửng trôi đi, mũi kiếm vẽ ra một bông hoa sen, Trần Cảnh mặc áo xanh phía sau trở thành lá nền.

Kiếm trong tay nữ đạo nhân đổi hướng theo chuyển động của Trần Cảnh. Khi bông sen kia nở ra, chụp tới, nàng ta cũng di chuyển, một kiếm thẳng tắp đâm vào giữa tâm sen, thân đi theo kiếm, xông thẳng vào giữa.

Kiếm liên nở ra, tán thành khói trắng, hiện ra một con bướm đang bay nhanh, rồi lại hóa thành một thanh niên áo lam, cầm trong tay vết ánh kiếm. Người vừa hiện, kiếm trong tay đã đâm xuống nữ đạo nhân, nữ đạo nhân như không nhìn thấy kiếm, kiếm trong tay vẫn đâm thẳng vào yết hầu của Trần Cảnh.

Thuần kiếm, trong nháy mắt có thể xuyên qua mấy chục dặm hư không.

Nhưng hai người họ đều dùng thuận kiếm thuật trong khoảng cách ngắn, cũng không hề chuẩn bị trước, thuận theo ý niệm.

Kiếm đã tới, cơ thể Trần Cảnh bỗng mờ đi, như ảo ảnh, kiếm đâm vào không khí.

Nữ đạo nhân cũng bay lên, vừa lúc thoát khỏi Mê Thiên kiếm, kiếm chuyển sang ngang, bám theo đâm vào mắt Trần Cảnh, Mê Thiên kiếm của Trần Cảnh cũng nhắm thẳng vào nàng ta.

Từ xa nhìn lại, giống như hai con cá đầu cắn vào đuôi, hay là giống hai con cá âm dương trong thái cực đồ.

Thình lình phân ra.

Chỉ vừa chạm vào nhau, hai người đã biến hóa liền mấy chiêu, tiếng kiếm vẫn còn ngân vang, hai người họ đã lại tách ra, từ xa chỉ thẳng vào nhau.

Một lần so chiêu vừa rồi chính là sinh tử, người nào bị động tâm trước, tất kiếm trong tay sẽ chậm đi, sẽ trúng chiêu của người còn lại.

Nếu bình thường, tâm không tĩnh cũng không sao, nhưng nếu đang là chiến đấu sinh tử, nó sẽ quyết định tới sống chết. Cả hai người đều biết đạo lý này, nhưng đều không hèn mà cùng chọn cách chiến đấu này, rõ ràng là cả hai đều tự tin tuyệt đối vào bản thân.

Tuyệt nhẹ nhàng bay xuống, gió không biết đã ngừng từ lúc nào, trong không gian yên tĩnh tới mức nghe được cả tiếng tuyết rơi.

- Không ngờ bên ngoài La Phù châu Lô còn có một kiếm tu như người.

Nữ đạo nhân nói.

Trần Cảnh đáp:

- Trời đất rộng lớn, ta chỉ là một hạt bụi trong đó mà thôi, người ở ngoài châu Lô như ta nhiều không kể xiết.

- Kiếm tiên thiên hạ đều từ La Phù, một kiếm phá hết mọi pháp của thế gian. Cho dù là phương pháp tu kiếm tế kiếm của người, cũng là do La Phù truyền ra. Nếu người đã tu kiếm, thì không thể nói người chỉ là một hạt bụi của thế gian được nữa.

Nữ đạo nhân nói, cơ thể bay lên, kiếm hóa thành vệt ánh sáng nhắm thẳng vào yết hầu của Trần Cảnh.

Trần Cảnh không lùi, Mê Thiên kiếm phun ra khói trắng xanh, cơ thể được kiếm cương bao phủ. Từ xa, chỉ thấy kiếm của nữ đạo nhân kia xuyên qua ánh kiếm, sau đó xuất hiện ở phía xa, không hề ngừng lại, tiếp tục xuyên qua lần nữa, rồi biến mất, đến khi hiện lại, thì ở lơ lửng giữa trời, một kiếm đâm ngược xuống, còn nữ đạo nhân thì đã biến mất.

Cơ thể Trần Cảnh dung nhập vào trong ánh kiếm, trôi nổi khắp nơi, luôn trong trạng thái phòng thủ.

Đột nhiên, ánh kiếm trong tay Trần Cảnh bùng lên, trong không trung vang lên tiếng kiếm ngân vang, hướng về một nơi trống không trong không khí. Ánh kiếm lướt qua, chỗ hư không đó xuất hiện một vòng xoáy, tuyết ở xung quanh đó đều bị cuốn vào trong vòng xoáy kia.

Trong màn kiếm, thân hình nữ đạo nhân hiện ra, thân động theo kiếm, trái một kiếm phải một kiếm, mỗi chiêu đều rất ngắn gọn. Thân ảnh Trần Cảnh đã không còn nhìn thấy, trong không gian chỉ thấy một những vệt kiếm sáng, mơ hồ có một con bướm màu lam đang tung bay, lúc lên lúc xuống, khi trái khi phải.

Cái này gọi là đấu kiếm quyết.

Lúc kiếm sinh cương, có thể dẫn dắt linh khí trời đất, phương pháp để dẫn dắt là nhờ vào kiếm quyết, nếu là kiếm quyết cao minh, một chiêu xuất ra, có thể khiến gió mây trong vòng mấy chục dặm quanh đó cũng phải biến sắc, có thể phá cả pháp thuật. Trần Cảnh không chuyên học kiếm quyết, hẳn chỉ là dùng kiếm thuật đã từng được học từ lão kiếm khách hồi còn bé mà thôi. Đã qua nhiều năm nay, đương nhiên hẳn không còn cho là đó chỉ là kiếm thuật bình thường nữa, cũng biết lão kiếm khách kia cũng không phải người thường.

Đây là lần đầu tiên Trần Cảnh dùng nguyên vẹn bộ kiếm thuật này kể từ khi kiếm cương thành. Nhiều năm trước, lúc còn ở châu Hắc Diệu, hẳn toàn là dựa vào kiếm cương và kiếm thuật để chạy trốn chết, còn bây giờ không phải là để trốn, mà là để đấu kiếm.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 87: Ly Trần

oOo

Rõ ràng kiếm cương của Mê Thiên kiếm trong tay Trần Cảnh chưa thể ngừng thật như đối phương, mà đối phương cũng biết thuận kiếm thuật, phản ứng cùng tâm tính giữa ranh giới sống chết càng không hề kém cạnh so với hắn, hiện tại chỉ có thể đấu bằng kiếm quyết. Trước kia, mỗi khi Trần Cảnh thi triển kiếm thuật, người đối mặt với ánh kiếm của hắn sẽ có một cảm giác như mê man chìm vào ảo cảnh, giống như thấy hàng ngàn hàng vạn chuôi kiếm cùng phóng tới, thân thì bị vây trong đó không biết phải ngăn cản thế nào, mà trong tình cảnh ấy, chỉ chần chờ một chút thôi thì đã bị kiếm gọt thành bộ xương. Còn bây giờ, kiếm cương đã hình thành, cộng thêm bộ kiếm thuật được thi triển ra, đã tạo nên một vòng xoáy vô hình quấy động chu vi ba trượng. Người đứng ngoài nhìn vào, sẽ chỉ thấy trong không gian trong vòng ba trượng bị một cơn tuyết trắng bao phủ.

Trong mắt nữ đạo nhân hiện lên một tia cực nóng, thân thể đang tung bay bỗng nhiên bất động, kiếm chiêu phá không bay ra từ ngón tay, lượn vòng xung quanh cơ thể nàng ta. Ánh sáng lóe liên tục, mỗi lần lóe lên lại thấy một luồng ánh kiếm tuôn ra mãnh liệt.

Nữ đạo nhân ngửa mặt, nâng hồ lô rượu trong tay lên.

Bỗng nhiên, ánh kiếm mãnh liệt xẹt qua yết hầu xinh đẹp của nữ đạo nhân, lưu lại một vết máu. Thế nhưng, nữ đạo nhân vẫn thản nhiên uống rượu, dường như người bị thương không phải là nàng ta vậy.

Xa xa bỗng xuất hiện một người, mặc đạo bào màu xanh giống nữ đạo nhân, trên lưng đeo một thanh kiếm. Y đứng ở đằng xa nhìn thấy cảnh này thì mắt hiện rõ vẻ kinh ngạc. Sau đó không bao lâu, lại có người đi ra từ trong gió tuyết, cũng ăn mặc giống như người trước, cũng mang kiếm, cũng đứng đằng xa nhìn lại. Qua chốc lát, hơn mười người đã xuất hiện, vây Trần Cảnh và nữ đạo nhân vào chính giữa.

Bên ngoài vòng chiến, có một cô gái đứng bên cạnh một người thanh niên, nhìn bộ dáng rất hoạt bát đáng yêu. Cô gái nghịch ngợm quăn quăn lộn tóc của mình, nhìn thanh niên trông thật thà phúc hậu đó và nói:

- Nhị sư huynh, ai mà lợi hại như vậy nhỉ, lại vây khốn được cả đại cả sư tỷ?

- Không biết.

Thanh niên trông có vẻ phúc hậu thật thà đó lắc đầu trả lời, mắt vẫn không rời khỏi vùng giao chiến.

Cô gái lại nói:

- Muội còn tưởng rằng trên đời này, ngoài sư phụ ra thì không có ai là đối thủ của sư tỷ nữa.

Thanh niên thật thà đó vẫn ko quay đầu lại, đáp:

- Đúng là khắp thiên hạ này, về mặt kiếm đạo, không có mấy người có thể thắng được sư tỷ.

Cô gái tựa như rất kinh ngạc với câu trả lời này của chàng thanh niên, lớn tiếng hỏi:

- Mấy người? Lại còn mấy người sao? Rốt cuộc là mấy vậy?

- Kiểm phái thuần túy trong thiên địa này chỉ có La Phù chúng ta, sau khi mấy vị sư thúc vũ hóa (quy tiên), thì chỉ có sư phụ chúng ta thắng được sư tử. Ý huynh muốn nói tới cả những những vị cao nhân lánh đời.

Thanh niên kia lại đáp lại với những lời nói không hợp với bộ dáng thật thà của y chút nào.

Cô gái "ồ" một tiếng, rồi cười duyên với thanh niên:

- Cuối cùng cũng được xem cảnh đại sư tử đấu kiếm với người mà rơi xuống thế hạ phong rồi, thật tốt. À mà nếu người này có thể thắng được sư tử thì lại càng tốt.

Thanh niên quay đầu nhìn cô bé, rồi cười khổ nói:

- Đại sư tử chính là đại sư tử của La Phù chúng ta, nếu tử ấy thua thì chính là kiểm phái La Phù chúng ta mất thể diện đó.

Cô gái lại không thèm quan tâm, nói:

- Ai bảo sư tử luôn khi dễ sư huynh, lại còn luôn tìm cơ hội nói muốn chỉ điểm kiếm thuật cho muội. Hừ, sư tử đúng là cố ý muốn tra tấn muội. Mỗi ngày chỉ biết ôm cái hồ lô rượu, ra vẻ mình chính là thiên hạ đệ nhất kiếm tiên không bằng.

- Ha ha, muội cũng biết đó là do mười năm trước vì chém yêu mà thân thể sư tử bị tà khí xâm nhập, không thể trị tận gốc, vì thế nên sư phụ mới điều chế cho tử ấy một loại rượu thuốc đặc biệt đó chứ.

Thanh niên kia đáp.

- Sư tử có thể uống khi không có ai cơ mà, đâu cần cứ phải chịu lúc có đông người mà uống.

Thanh niên cười khở lắc đầu, còn cô gái thì dường như không để tâm vào trận chiến phía trước, mà chỉ chú ý đến thanh niên.

Bỗng nhiên, bốn phía vang lên tiếng thét kinh hãi, rồi sau đó bên trong màn ánh kiếm như sương mù ấy, mái tóc cột cao kiểu đuôi ngựa của nữ đạo nhân có một sợi bị đứt, tung bay, theo gió tuyết mà phấp phới.

Nàng vẫn trấn tĩnh như trước, ánh kiếm thấp thoáng lờ lờ quanh cơ thể nàng, chốc lại lóe lên ánh sáng chói mắt.

- Đại sư tỷ thua rồi sao?

Cô gái hỏi thanh niên. Tuy cô gái không thích vị sư tỷ này, nhưng đúng như lời của sư huynh, nếu nàng thua thì phái La Phù sẽ mất thể diện.

- Không biết.

Thanh niên đáp, lại bổ sung thêm rằng:

- Đại sư tỷ đã áp chế pháp lực. Thế nhưng không thể không nói đối thủ của tỷ ấy có kiếm thuật cao minh, kiếm quyết lại rất kì lạ, có thể quấy loạn linh khí trong trời đất, vì vậy khi đối thủ bị vây hãm trong kiếm kia thì cũng giống như bị vây trong kiếm trận. Ta nghĩ người này vẫn chưa hoàn toàn nắm giữ hết tinh túy của kiếm quyết này.

Cô gái lại hỏi:

- Vậy tại sao đại sư tỷ lại không vận hết pháp lực phá kiếm quyết đó?

- Sư tỷ muốn dùng nó làm ý chí của mình thuần chất hơn, đại ý là thanh tẩy ý chí đi. Chúng ta là người luyện kiếm, ý chí là thứ quan trọng nhất. Tương đối mà nói, pháp lực cũng không cần quá cao siêu, chỉ cần ý chí càng tinh khiết mới càng tốt. Ví dụ như sư phụ của chúng ta, đều là cùng cảnh giới, pháp lực của sư phụ thấp nhất trong mười đại cường môn của

mười đại phái trong thiên địa, nhưng không ai dám tuyên bố rằng có thể thắng sư phụ.

Thanh niên thật thà này giống như muốn mượn cơ hội này để giảng dạy cho cô gái hiểu về đạo lý tu luyện, y lại tiếp tục nói:

- Đại sư tỷ đã luyện thành Thuấn kiếm thuật, tuy không phải chỉ có một mình sư tỷ trong phái La Phù chúng ta thành công, nhưng không phải ai cũng có thể tùy ý thi triển. Cho nên từ khi sư tỷ luyện thành đến nay, ngoại trừ sư phụ ra thì không ai có thể làm cho sư tỷ xuất ra toàn lực để chiến đấu. Đối với sư tỷ mà nói, lúc này là một cơ hội để tẩy luyện tâm chí. Bị kiếm quyết của người kia bao phủ, muốn đoán được kiếm nào là thật kiếm nào là giả thì cực kì khó khăn. Hơn nữa, sư tỷ lại đứng yên không di chuyển, rõ ràng là cố tình tạo thành mục tiêu để đối thủ công kích. Như vậy, sư tỷ có thể ép mình phải toàn lực thi triển kiếm thuật để bảo vệ bản thân.

Cô gái nghe thanh niên nói vậy thì hơi bất ngờ, nàng quay người lại hỏi thanh niên:

- Huynh cũng không thủ được sao? Mọii biết huynh cũng đã luyện thành Thuấn kiếm thuật.

Nhị sư huynh cũng không trả lời ngay, dường như đang suy nghĩ, cuối cùng y lắc đầu nói:

- Ta không rõ.

Có rất nhiều chuyện mà khi chân chính đối mặt thì mới biết được kết quả, còn không thì rất khó nói. Nhất là trong tình cảnh sống chết chỉ cách nhau một đường ranh giới mỏng manh như thế này, lại càng không có cách nào nói rõ ràng được. Có vài người sẽ phát huy khả năng làm người khác kinh hãi, nhưng cũng có người nhận lấy kết cục thất bại ngược hẳn với suy nghĩ ban đầu của mọi người.

Nhị sư huynh và cô gái nói chuyện với nhau về đạo tâm mà nhiều người tu luyện cả đời cũng không ngộ ra được, chỉ có điều cô gái dường như không để vào đầu.

"Vèo..."

Ánh kiếm như sương, càng lúc càng nhanh đến kinh hãi lòng người, mỗi vết mỗi vết lại gần thân thể nữ đạo nhân kia hơn một chút. Mà lúc này, nữ đạo nhân đang chống đỡ trong tình huống cực kì nguy hiểm, chỉ cần chậm đi một chút là sẽ chết dưới Mê Thiên kiếm. Tình huống này giống như một người đang di chuyển trên vách đá, xung quanh không chỗ bám víu, chỉ có gió lớn từng cơn như muốn thổi bay tất cả, nhưng người đó vẫn muốn tiến về phía trước.

- Người nọ lĩnh ngộ kiếm quyết thật đáng nể, không ngờ ở bên ngoài phái La Phù còn có kiếm quyết cao siêu như vậy.

Nhị sư huynh kinh ngạc nói.

Xung quanh càng ngày càng nhiều người xuất hiện, đều là đệ tử của kiếm phái La Phù. Đúng lúc này, đằng xa bỗng có một người lướt tới trong gió tuyết, y chỉ khẽ đạp lên tuyết mà đi. Người đó vừa mới xuất hiện liền lớn tiếng nói:

- Đại sư tỷ, người này là Trần Cảnh, sư đệ của Diệp Thanh Tuyết. Sư phụ nói muốn bắt sống người này.

Trần Cảnh đương nhiên nhận ra người tới, bởi vì y là Ly Hận Tử đã từng đến trước miếu Hà Bá. Lúc ấy có tổng cộng hai nhóm người nổi nhau kéo đến, ba người trước thì bị Trần Cảnh mượn thiên kiếp đánh chết, còn bốn người sau thì ba người đã chết dưới kiếm của Trần Cảnh, người còn lại là Ly Hận Tử, chạy thoát.

Ly Hận Tử vừa nói xong thì mọi người lập tức xôn xao. Khuôn mặt Nhị sư huynh cũng có chút thay đổi, cô gái bên cạnh thì kinh ngạc thốt lên:

- Diệp Thanh Tuyết sao? Là Diệp Thanh Tuyết ở núi Thiên La châu Cửu Hoa?

Nhị sư huynh chậm rãi gật đầu. Cô gái nói thêm:

- Lôi thuật của Diệp Thanh Tuyết rất kinh người, được xưng là người mạnh nhất ngoài các chưởng môn trong thiên hạ. Nhưng tại sao nhất định phải bắt sư đệ của nàng ta đây?

Nhị sư huynh ngẫm nghĩ rồi nói:

- Người làm tam sư đệ bị thương chính là Diệp Thanh Tuyết.

- Cái gì? Là nàng ta sao?

Dưới tình huống bị kiểm quyết bao phủ, nhìn có vẻ như lúc nào cũng có thể bị nguy hiểm đến tính mạng, trong đôi mắt nữ đạo nhân lại hiện lên vẻ sắc bén. Nàng lạnh lùng nói:

- Thì là người chính là Trần Cảnh. Tốt, tốt lắm...

Nói vậy, nhưng thế kiếm của nàng vẫn đơn giản mà lạnh băng, kiếm kiếm nhấp nháy quanh thân.

- Diệp Thanh Tuyết đã tới La Phù của chúng ta sao?

Cô gái cảm nhận được sự khác thường trong sắc mặt của nhị sư huynh và giọng nói của đại sư tỷ.

Bên cạnh bọn họ đã tụ tập một vài sư đệ, đều nghiêng tai chăm chú lắng nghe. Nhị sư huynh trầm ngâm một chút rồi nói:

- Đúng là Diệp Thanh Tuyết đã đến La Phù, nhưng chuyện này đối với La Phù chúng ta cũng không phải chuyện quang vinh gì. Tuy rằng sư phụ không cấm chúng ta nói ra, nhưng sau khi nghe được muội cũng không nên nói bậy. Hẳn muội còn nhớ trận sấm sét mùa đông năm trước chứ?

Cô gái lập tức gật đầu, nói với thanh niên:

- Từ khi muội bái nhập sư môn, đó là lần thứ hai nghe được tiếng sét đánh ở châu Lô này.

Nhị sư huynh trả lời:

- Chính là lần đó. Diệp Thanh Tuyết thừa dịp linh khí trong trời đất hỗn loạn, đã đột nhập vào Tàng Kinh các của La Phù chúng ta, sau đó đánh cắp "Tế kiếm tâm kinh".

- A, dám ăn trộm sao? Vậy sư phụ...

Cô gái kinh ngạc kêu lên.

Nhị sư huynh gật đầu nói:

- Sư phụ đã phát hiện nàng ta, hơn nữa còn xuất ra Trảm tiên kiếm.

- Sư phụ xuất kiếm, vậy thì nàng ta...

Nhị sư huynh lại nói:

- Bị thương rồi chạy trốn. Sư phụ chỉ xuất ra một kiếm, nàng ta mang theo thương tích bỏ chạy. Lúc ta biết được thì lập tức đuổi theo., Khi đó sư tỷ cũng đã đuổi theo rồi, còn tam sư đệ vừa chạy đến. Ba người chúng ta đuổi theo nàng ta, nhưng dù bị sư phụ chém một kiếm, nàng ta vẫn chạy thoát, cuối cùng còn đánh trọng thương được tam sư đệ.

Đệ tử La Phù đứng ở bên cạnh, trong khoảng thời gian ngắn, khó có thể ổn định lại tinh thần đang xao động. Đây là bọn họ còn không biết, lúc đó nhị sư huynh và tam sư huynh đã có bước tiến lớn đối với Thuần kiếm thuật, lại có cả đại sư tỷ tham gia, vậy mà ba người vẫn để Diệp Thanh Tuyết chạy thoát.

Một đệ tử La Phù ở bên cạnh nói ra suy nghĩ của mình:

- Nhìn Trần Cảnh tế kiếm cũng không đúng phương pháp, xem ra hãn vẫn chưa có được "Tế kiếm tâm kinh", thậm chí còn chưa gặp mặt với Diệp Thanh Tuyết. Nếu không thì hãn cũng sẽ không đến nơi này.

Nhị sư huynh cũng không có ý che giấu âm thanh, nên tất nhiên Trần Cảnh cũng nghe rõ hết toàn bộ. Đột nhiên, hãn thu kiếm lại, thân thể xuất hiện trước mắt mọi người.

Các đệ tử La Phù xung quanh đều nhìn thấy hãn. Cô gái kia nhìn nhìn Trần Cảnh, lại xoay đầu nhìn nhị sư huynh, thầm nghĩ:

- Mặc dù Trần Cảnh này cũng đẹp trai, nhưng còn không bằng nhị sư huynh.

Lúc này Trần Cảnh mới nói, giọng cũng không lớn, nhưng trong cơn gió tuyết này mọi người vẫn nghe rõ được.

- Ta đến đây cũng không có ý định làm địch với La Phù.

- Muốn làm địch của La Phù, người cũng xứng sao!

Nữ đạo nhân anh khí bức người đứng trước hãn nhíu mày lại, lạnh lùng nói.

Trần Cảnh vẫn điềm nhiên bất động, nói:

- La Phù kiếm phái tồn tại đã ngàn năm, đệ tử đông đảo, ta tự nhiên không xứng.

- Ý người là La Phù ta lấy thế đè người sao?

Nữ đạo nhân đáp trả, ngôn từ sắc bén như mũi kiếm, lại nói:

- La Phù ta muốn bắt sống người, một mình ta là đủ. Hôm nay bắt người, chính là Ly Trần của La Phù.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 88: Điểm Danh

oOo

Trong lúc Trần Cảnh đang bị đại sư tử của kiếm phái La Phù đuổi giết dưới trời gió tuyết ở châu Lô, thì Tú Xuân loan tại châu Cửu Hoa lại là dịp xuân về hoa nở. Sau khi Trần Cảnh đi, khúc sông yên ả này đột nhiên vang vọng những tiếng gõ nhịp kỳ lạ từ thượng du truyền lại. Những âm thanh này chấn động trực tiếp lên sắc phù trong linh hồn. Tượng Hà Bá Tú Xuân loan mặc dù không có ý thức, nhưng vẫn đứng hưởng nhang đèn nơi đây, lại không ngừng phun nuốt linh khí trời đất, hút địa khí linh lực khúc sông để tẩy luyện tượng thần. Mà tượng thần lại là bản thể của Trần Cảnh, có liên hệ với thần hồn qua sắc phù, nên có thể đem cảm ứng từ sắc phù truyền cho Trần Cảnh ở ngoài vạn dặm.

Đã là ban đêm, Hồng đại hiệp đi vào trong miếu Hà Bá, nói to:

- Hà Bá gia, Long Vương gia điểm danh rồi.

Tượng Hà Bá vẫn không nhúc nhích, cũng không có bất kỳ hồi âm nào, giống như một vật chết. Trong trí nhớ của Hồng đại hiệp, từ suốt một năm trước, Trần Cảnh đã không xuất hiện, cũng không nói một lời nào.

Điều này làm Hồng đại hiệp cực kỳ sốt ruột. Kinh Hà Long Vương điểm danh là không thể không đi, nếu không đi, sẽ bị lột thần vị, sau đó hồn phi phách tán. Thế nhưng nó cũng chẳng biết phải làm sao, chỉ có thể đợi tới mỗi đêm lại chạy vào miếu mà la lên.

* * *

Kinh Hà bắt nguồn từ núi Côn Lôn, mà hành cung của Kinh Hà Long Vương thì ở ngay khúc sông dưới chân núi.

Kinh Hà này không chỉ là dòng nước do nhiều dòng nhỏ trên mặt đất đổ về tạo thành, mà còn là linh tuyến từ dưới lòng đất dâng lên, mang theo linh khí nồng đậm của núi Côn Lôn. Trăm ngàn năm qua, linh khí này làm cho vô số sinh linh hóa thành yêu, nhưng chân chính thoát khỏi xác phàm cũng chỉ có một con rắn bình thường, tiến hóa thành một con thường luồng (giao long), rồi lại đoạt được thần vị Long Vương của Kinh Hà.

Thế nhưng, chỉ như vậy là chưa đủ với con rắn hóa thường luồng ấy. Nó luôn có một nguyện vọng, đó là có một ngày có thể chiếm trọn cả linh mạch Côn Lôn. Nó tin rằng, chỉ cần mình chiếm linh mạch, sẽ có thể mượn sức mạnh của linh mạch để từ thường luồng hóa thành rồng, từ đó trở đi bước thẳng lên trời, rong chơi hư không, đạp mây lướt gió, trở thành Long Vương duy nhất trong thời đại này. Bởi thế, ở một trăm năm trước, nó từng dâng nước Kinh Hà nhấn chìm dãy Côn Lôn, muốn đuổi phái Côn Lôn vẫn chiếm cứ núi đi, nhưng rồi lại bị thua khi đánh với người của phái Côn Lôn. Từ đó đến nay, nó dốc lòng tu hành, tuy pháp lực không tăng bao nhiêu, nhưng lại đột phá tới một tầng thứ mới trong việc sử dụng pháp lực.

Chỗ sâu nhất trong Kinh Hà dĩ nhiên là nơi ở của Kinh Hà Long Vương. Lão đang ngồi trên chiếc ngai vàng trong một tòa hành cung không mấy to lớn. Từ lúc lão nhìn thấy được những dãy đạo điện tầng tầng lớp lớp của Côn Lôn, lão đã không còn muốn tự tạo động phủ cho mình nữa, bởi vì cảm thấy bất kể là xây dựng hoa lệ thế nào, cũng sẽ chỉ như là một món đồ chơi của trẻ nhỏ trước dãy đạo điện* của Côn Lôn mà thôi.

(Đạo điện: kiến trúc điện thờ đạo giáo)

Thi thoảng, ở những đêm vắng người, lão sẽ suy nghĩ xem rốt cuộc là hạng người gì mới có thể xây ra dãy đạo điện như vậy. Trên tựa vào núi, dưới nối với linh mạch, hình thành nên một trận thức có thể kéo linh khí xung quanh tụ tập. Còn Kinh Hà chẳng qua là do linh khí tràn ra từ núi Côn Lôn tụ lại mà thành. Đến đây, lão lại nghĩ xa hơn, không biết hơn một nghìn năm trước đã xảy ra chuyện gì, đến mức Thiên đình có thể thống lĩnh quần tiên thiên hạ cũng phải biến mất.

Đây chẳng qua là những suy nghĩ thoáng qua. Lão dành chủ yếu thời gian cho việc tu hành dưỡng thần. Tuy đã trăm năm không tăng bao nhiêu pháp lực, nhưng đạo hạnh của lão lại tăng trưởng. Đến hôm nay, tuy pháp lực chẳng mấy xê xích nhau nhưng lão đủ tự tin có thể chiến thắng bản thân mình của một trăm năm trước.

- Thiên kiếp không thể độ, vậy ta sẽ dẫn một lần nhân kiếp, mượn cơ hội đột phá thân thường luân, để hoàn toàn xứng với thần vị Long Vương, chứ không phải là Giao Long Vương như giờ nữa.

Kinh Hà Giao Long Vương biến hóa ra thân người, ngồi trên ngai vàng, tay phải thông thả vỗ một cái lên một cây cột ngắn bằng bạch ngọc bên cạnh ngai, tạo ra từng vòng sóng gợn lan tỏa từ nơi này ra mãi xa xôi.

Trời đất vẫn bình yên, nhưng Kinh Hà lại chấn động rồi.

* * *

Trần Cảnh đương nhiên cảm nhận được lệnh triệu tập của Kinh Hà Giao Long Vương. Từ khi rời khỏi tượng thần ở Tú Xuân loan tới nay, dần dần hẳn cũng phát hiện, kỳ thật mình không hoàn toàn tách khỏi bản thể tượng đá, mà chẳng qua là phân chia ý niệm tiến vào con bướm trong kiếm, còn gốc rễ linh hồn vẫn ở trong tượng thần. Nếu tượng thần bị hủy, vậy âm thần gửi gắm trong con bướm sẽ hóa thành không gốc rễ, nhất định sẽ theo gió mà tan biến.

Trần Cảnh cảm ứng được lời gọi của Kinh Hà Long Vương khi đang rời khỏi châu Lô. Mà lúc này, hắn còn bị đại sư tử Ly Trần của La Phù kiểm soát truy đuổi gắt gao phía sau.

Tới một đỉnh núi được ánh trăng mờ chiếu rọi, Trần Cảnh dừng lại, đứng yên, quay lưng đối mặt với Ly Trần. Dưới trăng, Ly Trần ngửa cổ uống rượu, mắt nhìn Trần Cảnh.

Trần Cảnh đứng cách một khoảng, nói:

- Chúng ta nói chuyện một chút.

- Được.

Ly Trần sáng khoái đáp, chỉ là giọng rất lạnh lùng.

Trần Cảnh mỉm cười, nói:

- Cô cũng thấy rồi đấy, ta căn bản không có được "Tế kiếm tâm kinh" của La Phù. Nếu có nó, kiếm cương của ta đã không mỏng manh như vậy.

- Ta biết.

Ly Trần tiếp tục uống một ngụm rượu, nói. Gió đêm thổi qua làm phần tóc được vấn cao phía sau đầu nàng bay bay.

- Vậy tại sao cô còn đuổi theo ta?

Trần Cảnh hỏi.

Ly Trần ngửa đầu uống tiếp một ngụm, cũng không nói lời nào.

Trần Cảnh lại không dám thả lỏng, nói:

- Cô đã truy sát ta hơn nửa tháng, không bằng chúng ta đều nghỉ ngơi một chút đi.

- Tốt.

Ly Trần lập tức trả lời.

Trần Cảnh lại thở dài, nói:

- Người như cô thật không có uy tín, nói chuyện không có giữ lời.

Ly Trần ngửa đầu tiếp tục uống rượu, mắt nhìn Trần Cảnh, không nói gì.

- Bằng không như vậy đi, chờ ta tìm được sư tỷ của ta, sẽ lấy "Tế kiếm tâm kinh" từ sư tỷ, rồi trả lại cho cô, để cô mang về, như vậy cô sẽ không bị sư phụ trách phạt rồi.

- Được.

Ly Trần vẫn đáp lời rất ngắn gọn.

- Đã đồng ý, vậy cô buông tha ta được không?

Trần Cảnh đột nhiên hỏi.

Trong mắt Ly Trần hiện lên vẻ châm chọc, hai ngón tay kẹp lấy lưỡi kiếm, vẽ một cái trong hư không, người đã biến mất. Trần Cảnh lập tức hóa thành một vệt ánh kiếm, phóng về đằng chân trời, mà đằng sau cũng có một vệt ánh kiếm khác đuổi theo.

Suốt nửa tháng nay, Trần Cảnh không ngừng đấu với Ly Trần, nhưng lần nào cũng đều ở hạ phong, đành không ngừng chtrốn. Dù sao Ly Trần cũng là đại đệ tử của kiếm phái La Phù, bất kể là phương pháp tế kiếm, hay là pháp quyết tu hành, đều vượt xa Trần Cảnh. Nếu không phải Trần Cảnh đã luyện ở thành Tần Quảng hơn ba trăm năm, ngưng kết thành kiếm cương, có lẽ hiện tại kiếm của hắn mới chỉ ngưng sát. Hắn lại không có phương pháp tế kiếm chính tông, bất kể là kiếm thể sinh cương, hay là hóa hình,

đều là thu hoạch sau một đường sinh tử, hơn nữa cho dù thành công, cũng vẫn kém không ít so với truyền nhân chính tông La Phù như Ly Trần.

Một vầng trăng sáng, hai vệt ánh kiếm, kiếm kiếm ẩn hiện lúc sáng lúc tắt trong hư không.

Trần Cảnh lại hóa thành hình người, tay cầm lấy một luồng ánh sáng hình thanh kiếm, ở dưới trăng có vẻ mờ ảo khác thường, giống như là hắt đang nằm một cụm mây vừa bẻ được. Mà Ly Trần một tay cầm hồ lô rượu, một tay dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp lấy luồng ánh sáng hình dáng tương tự, đứng đối mặt với Trần Cảnh dưới trời sao.

Thuần kiếm thuật, kiếm quyết, tâm tính, hai người đây đưa cùng một chỗ, căn bản là không phân rõ, tựa như hai con bướm nhẹ bay trong bầu trời đêm. Ở dưới đất, có vài yêu thú đang ngẩng đầu phun nuốt các loại linh khí, vừa thấy hai người thì lập tức bị hù dọa trốn vào động phủ, hoảng sợ nhìn lên bầu trời đầy sát khí.

- Đó là gì vậy?

Một con chim nhỏ đang đậu trên cành cây trong một sơn cốc hỏi một con chim nhỏ khác.

- Hình như là hai người.

- Nói nhảm, đương nhiên là hai người, chẳng lẽ là hai chim.

- Biết đâu đấy, có khi lại đúng là tiền bối của loài chim chúng ta.

Một con chim nhỏ khác nói.

* * *

Trần Cảnh không biết Ly Trần có đánh hết sức hay không, nhưng hẳn biết mình đã tận lực. Bất kể là Thuần kiếm thuật, tâm lực, hay kiếm quyết,

hắn đều đã phát huy toàn lực, chỉ còn một chiêu duy nhất chưa dùng là thần thông bản mệnh của con bướm.

Mà Ly Trần, ngoại trừ kiếm thuật ra cũng không có sử dụng pháp thuật nào khác. Nhưng Trần Cảnh lại cảm thấy áp lực càng lúc càng lớn. Kiếm thuật của đối phương giống như là gió tuyết châu Lô, liên miên không dứt, không chỗ nào không quét đến.

Mặc dù là như thế, Trần Cảnh vẫn chỉ dùng kiếm thuật đánh với Ly Trần, không nghĩ tới việc sử dụng huyền thuật bản mệnh của con bướm kia. Không đến đường cùng, hắn không muốn sử dụng nó, bởi đó là phương pháp thoát thân duy nhất nếu thật sự nguy hiểm đến tính mạng. Hơn nữa, Trần Cảnh cũng không xác định được rằng dùng huyền thuật này có mê huyền được Ly Trần hay không. Ly Trần là người có ý chí kiên định, rất khó bị mê hoặc, mà La Phù còn là đại phái truyền thừa ngàn năm, không chừng nàng đã được luyện loại kiếm thuật nào đó chuyên phá huyền thuật.

Thời gian từng ngày trôi qua, Trần Cảnh hóa làm con bướm liều mạng bay cực nhanh trong hư không, quanh thân con bướm đó có một thanh kiếm nhỏ không chuôi không ngừng bay vòng khắp xung quanh. Kiếm kiếm linh hoạt mà dày đặc, nơi nó đi qua hư không cũng muốn ngưng kết lại. Con bướm cứ như vậy bay đi, mặc cái thân mỏng manh ở bên trong bão táp, như lúc nào cũng có thể bị quật ngã.

Một đường hướng châu Cửu Hoa mà đi, thân ở trong màn ánh kiếm bao phủ, nhưng Trần Cảnh lại có cảm giác đang chìm trong gió tuyết đầy trời, nhìn nơi nào cũng thấy có những bông tuyết rơi xuống. Hắn biết đó không phải bông tuyết, mà là mũi kiếm, là ánh kiếm động tới sẽ chết.

Từ khi Trần Cảnh tu luyện tới nay, sớm đã hàn khí bất xâm, thế mà giờ hắn lại cảm giác quanh thân phát lạnh, tựa như chính bản thân hắn vốn là một con bướm đang giãy giụa bên trong trời tuyết. Cái lạnh ngày một tăng, khí lạnh như muốn kết thành một tầng sương quanh thân hắn, đông cứng cả

không gian. Cứ mỗi giây mỗi phút trôi qua, Trần Cảnh lại cảm giác thân thể bị đè nén nặng nề thêm, cơ hồ cảm thấy được cánh bướm đã kết thành băng.

Trần Cảnh biết pháp lực của mình chẳng qua là linh lực trong kiếm, mà pháp lực của đối phương lại cao hơn rất nhiều, nên uy lực của kiếm quyết cũng lớn hơn rất nhiều. Nơi kiếm của Ly Trần đi qua, sẽ có gió tuyết sinh ra. Ánh kiếm chợt lóe trên hư không, lại một đám bông tuyết tung bay trong gió, mà con bướm cũng nhanh chóng lao vụt đi.

Vì pháp lực không bằng, nên Trần Cảnh cũng không dây dưa, nếu không dễ bị vây vào giữa kiếm ý vô tận của Ly Trần. Chợt một vệt ánh kiếm ập mặt mà đến. Nhìn bằng đôi mắt của Mê Thiên Điệp, kiếm này rõ ràng xuyên hư không, không khí bị xé ra, như làn sóng vô hình gạt sang hai bên. Trần Cảnh ra sức né tránh, kiếm xẹt qua cánh bướm, kiếm ý lạnh như băng bao phủ lấy con bướm.

Con bướm né qua, nhoáng một cái đã bay về bên trái. Đột nhiên lại có một vệt ánh kiếm phá không đến, vô thanh vô tức, con bướm vội liệng mình, lại tránh được.

Ánh kiếm đầy trời, gió tuyết đầy trời, một con bướm bướm không ngừng chao liệng.

- Ly Trần này quanh năm bốn mùa tế kiếm trong gió tuyết, trong kiếm quyết đã có kiếm ý của gió tuyết rồi.

Trần Cảnh trầm nghĩ.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 89: Tâm Chiến

oOo

Một đường từ châu Lô đến châu Cửu Hoa, xuyên qua hơn mười vạn dặm, liên tiếp ba tháng, Ly Trần không ngừng truy sát Trần Cảnh, không hề đình chỉ một khắc nào. Trong ba tháng này, đã có rất nhiều người biết Kinh Hà Long Vương điểm danh tập hợp Hà Bá rồi. Chuyện Kinh Hà Long Vương dâng sớ nhấc chìm Côn Lôn trăm năm trước lại truyền khắp thiên hạ, khiến nhiều người suy đoán hành động lần này của lão chẳng lẽ lại muốn dâng sớ ngộp Côn Lôn?

Trên đỉnh một ngọn núi nằm ở biên giới Cửu Hoa, Trần Cảnh và Ly Trần đã dừng lại. Trần Cảnh hóa thành hình người, nhìn vào đôi mắt cao ngạo và lạnh lùng của Ly Trần mà nói:

- Đã tới châu Cửu Hoa rồi.

- Ta biết.

Ly Trần vẫn trả lời ngắn gọn.

- Cô trở về đi, cô không bắt được ta đâu.

Ly Trần không lên tiếng, nhìn về phía châu Cửu Hoa, đột nhiên nói:

- Ta từng nghe qua một khúc "Cửu Hoa kiếm tiên", kiếm tiên trong đó hẳn là người?

Trần Cảnh ngẫm nghĩ, nói:

- Nếu khúc ấy do Sơn Thần núi Bạch Nham diễn tấu bằng đàn đá, thì hẳn là ta.

- Người từng qua Âm phủ?

Ly Trần hỏi.

- Từng qua.

- Người trúng nguyên rủa?

- Nghe nói là lời nguyên ác mộng vong hồn.

Trần Cảnh có chút nghi hoặc khi Ly Trần đột nhiên hỏi tới điều này.

- Người đã giết rất nhiều người?

Ly Trần hỏi.

- Đúng.

- Tâm an sao?

- Bất an.

- Vậy sao không đi đền mạng?

Ly Trần cao ngạo nhìn Trần Cảnh.

Trần Cảnh cũng luôn tự hỏi mình về vấn đề này mỗi khi cô độc trong đêm, nhưng mãi vẫn không thể cho mình một đáp án. Lần này Ly Trần hỏi, hẳn đột nhiên có cảm giác hoảng sợ.

Cảm giác này vừa sinh, cảm giác nguy hiểm đã lập tức dâng theo. Hãn không chút nghĩ ngợi, lập tức hóa thành bướm. Nhưng đúng trong tích tắc ấy, một vết ánh kiếm bỗng xuyên qua hư không, đâm phủ đầu đến. Con bướm né tránh không kịp, bị ánh kiếm kia xẹt qua cánh.

"Choeng..."

Tiếng kiếm ngân chói tai vang lên. Trong nháy mắt khi ánh kiếm muốn xẹt đứt cánh bướm, một vết ánh kiếm chói mắt khác xuất hiện, chém tới gần kiếm kia lại, khiến linh khí bị dao động tràn lan ra bốn phía.

Đây là tâm chiến. Phương diện kiếm thuật, Trần Cảnh không kém Ly Trần, nhưng kiếm lại không ngưng thật bằng nàng ta, pháp lực cũng hỗ thẹn khi nhắc tới, không dám đón đỡ, cho nên có chút bó tay bó chân. Có điều hãn bị đuổi giết ba tháng cũng không bị sát thương thực sự nào, lần này lại bị thương. Ly Trần bắt được khoảnh khắc thất thần sinh sơ hở trong nháy mắt của Trần Cảnh mà xuất kiếm, làm cho Trần Cảnh không kịp tránh né, không thể không đánh bừa một hồi, quả nhiên bị tổn thất nặng.

Mặc dù có kiếm cương hộ thân, nhưng Trần Cảnh vẫn có cảm giác bị một kiếm chém thành hai nửa, đau nhức toàn thân. Nhưng mà đau nhức này mới chỉ là bắt đầu, đáng sợ còn ở phía sau, một luồng kiếm ý lạnh như băng đánh thẳng tới âm thần của hãn.

Hãn đột nhiên có một loại cảm giác, cảm giác mình là một người phạm, một điểm pháp lực đều không có, đang quần áo mỏng manh đứng giữa băng tuyết ngập trời, hàn ý vô tận đang theo hàng tỉ lỗ chân lông chui vào trong cơ thể. Hãn không thể kiềm chế, run rẩy toàn thân. Đột nhiên có gió đến, như đao cắt, giống như gió có thể thổi hãn vỡ tan ra.

Trần Cảnh kinh hãi, trong lòng sinh ra cảm giác nguy hiểm cực độ. Hãn lại một lần nữa sinh ra cảm giác tử vong, hơn nữa còn thua dưới kiếm của người khác.

Kiểm ý của Ly Trần đánh thẳng vào ý chí của Trần Cảnh. Chỉ ở một cái nháy mắt, con bướm đã bị chém liên tục ba kiếm, vòng sáng kiếm cương quanh thân kiếm rõ ràng yếu đi nhiều. Trần Cảnh vội vàng phục hồi tinh thần lại, ra sức giãy giụa, cũng không quản kiếm của Ly Trần, mà vận chuyển một chiêu "Hãm không" chuyên để tự bảo vệ khi không rõ cách công kích của kẻ địch mà hãn học được từ nhỏ. Bất kể kẻ địch tới từ phương hướng nào, cứ dùng chiêu này sẽ có thể hộ thân.

Chỉ thấy trong gió tuyết, một con bướm nhỏ đang không ngừng vỗ cánh, mà ánh kiếm quanh thân nó đã hóa thành một vòng xoáy. Kiếm của Ly Trần không ngừng chém tới từ đủ mọi phương vị, nhưng khiến nàng ta không thể tin nổi là kiếm kia vừa vào trong phạm vi của vòng xoáy sẽ không khổng chế nổi nữa, dù nàng ta có làm cách nào thì kiếm vẫn lệch khỏi hướng dự định đâm tới. Đây là chuyện mà nàng ta chưa bao giờ gặp phải, khiến nàng ta thực sự cảm thấy kiếm quyết của Trần Cảnh có chỗ bí hiểm.

Qua vài kiếm như thế, con bướm đã an toàn bay ra một đoạn, rồi lại hóa thành thân người. Có điều thân thể của Trần Cảnh lúc này nhìn mờ ảo hơn không ít, chỉ có ánh mắt lại càng thêm cảnh giác.

Nhìn thẳng Ly Trần, Trần Cảnh nói:

- Đó là sai lầm khi ta bị nguyên rửa làm mất thần trí, không thể tính gộp vào ta khi thanh tỉnh.

Đây là câu trả lời tiếp cho vấn đề ban nãy.

- Đều là người.

Ly Trần nói.

- Không, đó không phải là ta.

- Người không thừa nhận.

Trần Cảnh trầm mặc, Ly Trần uống một ngụm rượu, ánh mắt không rời Trần Cảnh, tựa hồ đang châm biếm.

Trần Cảnh đã có bài học ban nãy, sao có thể để mình thất thần rồi lâm vào tử cảnh. Hắn nói:

- Ta thừa nhận, nhưng ta không đền mạng, bất kỳ kẻ nào muốn lấy đi mạng của ta cũng không được. Giết cũng đã giết rồi, báo thù là có thể, nhưng bảo ta nghehnh cố chờ người chém là không thể.

Ly Trần đột nhiên ngừng ngửa đầu uống rượu, đợi Trần Cảnh dứt lời, lại dốc một ngụm lớn, nói:

- Tốt lắm, nếu đã làm thì đừng có hối hận, bất kể là làm khi thanh tỉnh hay khi mê loạn, nên thẳng thắn gánh vác hậu quả, đây mới là cái tâm mà người tể kiếm nên có. Người quả thật có thiên phú học kiếm trác tuyệt, không có truyền thừa tể kiếm mà kiếm thuật có thể đạt tới cảnh giới này, trong thiên hạ còn không có mấy người. Khó trách sư tỷ người đi khắp nơi để trộm pháp quyết cho người.

- Đó là mượn.

Trần Cảnh sửa lời.

Ly Trần đột nhiên nở nụ cười đầy vẻ châm chọc, giống như khinh thường tranh cãi với Trần Cảnh. Nàng lại nói:

- Tuy kiếm thuật của người không tệ, nhưng lại không đủ thuần tĩnh, thể xác và tinh thần còn rất nhiều ràng buộc. Nếu muốn chứng đại đạo, ta tặng người một câu, một thân một tâm một kiếm, bằng ba thức thanh phong chém hết thảy ràng buộc trên đường, như thế, mới có một đường cơ hội.

Trong tay nàng xuất hiện vài mảnh băng tuyết, ánh sáng lạnh buốt chiếu lên đôi môi hơi nhợt nhạt của nàng, làm đôi mắt càng thêm lạnh.

Lời này, nàng không chỉ nói cho Trần Cảnh nghe, tựa hồ là nói cả với mình.

Trần Cảnh có chút không rõ tại sao Ly Trần chột nói thứ này, lại nghe nàng ta nói tiếp:

- Hiện giờ người không phải đối thủ của ta, tuy rằng mấy ngày nay trưởng thành rất nhanh, nhưng vẫn là kết quả như vậy. Người đợi sư tỷ trở về, tu hành cho tốt "Tế kiếm tâm kinh" đi. Chờ khi kiếm thuật của người đại thành, ta lại đến thu hồi nó từ trong tay người.

Trần Cảnh đột nhiên cười nói:

- Ta sẽ đích thân mang đến La Phù, không cần cô tới lấy. Lại nói, nếu kiếm thuật của ta đại thành, cô còn có thể thu hồi từ trong tay ta sao? Nếu ta không muốn cho, cô tuyệt đối không thể!

- Lúc người trả lại, cũng là lúc ta giết người. Lúc người kiếm thuật đại thành, cũng là lúc ta giết người.

Ly Trần nhìn trời, tựa như đang cất lời thề. Nói xong, nàng bay lên, cũng không phải về hướng châu Lô, mà tiến vào châu Cửu Hoa.

Nàng hóa thành ánh kiếm bay đi, để lại một luồng khí tức quyết tuyệt mãi vẫn không tiêu tán. Từ trong lời của nàng, Trần Cảnh nhìn ra đây là một người có thể bỏ tất cả vì cầu đại đạo, có thể chặt đứt tất cả tín niệm, lạnh lùng như băng tuyết.

Trần Cảnh tự nhiên không biết, La Phù kiếm phái chẳng những có phương thức tế kiếm nguyên vẹn, còn có cả phương pháp luyện tâm được truyền miệng, mà Ly Trần hiển nhiên đã coi Trần Cảnh thành đá mài đao của mình. Đợi khi nàng gặp bình cảnh không thể tiến thêm, sẽ tìm đến Trần Cảnh. Khi đó, hoặc là Trần Cảnh chết, hoặc là nàng chết.

Sinh tử một đường, tu hành vốn là như thế.

Trần Cảnh ngẩng đầu nhìn trời sao. Qua hồi lâu, hần bỗng nhảy vọt lên, rồi hóa thành một con bướm màu lam nhạt, bay về hướng Kinh Hà. Trời đất đang là một màu u tối, chỉ có những ánh sao lấp lánh chiếu trên không, cùng những loài quỷ quái đang ẩn mình dưới âm khí dày đặc, cẩn thận hít lấy từng tia linh khí một.

Con bướm không ngừng vỗ cánh, cứ nhoáng cái biến mất, rồi lại xuất hiện cách đó một đoạn xa. Tới khi mơ hồ nghe thấy tiếng sóng nước cuộn cuộn, con bướm đã bay tới bầu trời phía trên một vùng sông nước mênh mông, rồi bay tiếp về phía thượng du. Đúng lúc này, một tiếng hô truyền đến trong tai Trần Cảnh:

- Hà Bá gia, Hà Bá gia...

Trần Cảnh sửng sốt, quay đầu nhìn quanh, âm thanh kia lại truyền tới:

- Hà Bá gia, ta ở trong này.

Nhìn về phía tiếng nói, chỉ thấy dưới một gốc liễu già bên cạnh bờ sông, có một người đang đứng. Người này mặc bộ váy dài, nửa trên màu đen như mực, nửa dưới theo thời gian đã biến thành màu xanh nhạt, quanh hông còn thắt một dải lụa màu đen, buộc thành cái nơ hình bướm. Mái tóc đen trên đầu người này được vấn gọn bằng sợi tơ trắng, đứng dưới tán liễu, càng rõ vẻ duyên dáng yêu kiều.

Nàng nhìn thấy Trần Cảnh bay về hướng này, lập tức hành lễ vạn phúc, nói:

- Hư Linh bá kiến Hà Bá gia.

- Vì sao cô lại ở đây? Vì sao cô nhận ra ta?

Trần Cảnh bay tới cạnh Hư Linh thì hóa ra thân người.

- Hà Bá gia bắt mắt như vậy, sao ta có thể không nhận ra được. Mời Hà Bá gia đi theo ta.

Hư Linh xoay người muốn đi, Trần Cảnh đi theo phía sau nàng, tới một chỗ trong sơn cốc mới dừng bước. Nàng lại xoay người về phía Trần Cảnh, hành lễ vạn phúc, nói:

- Hư Linh bái kiến Hà Bá gia.

Trần Cảnh bật cười, nói:

- Bỏ qua mấy tục lễ này đi, cô ra khỏi Âm phủ từ lúc nào vậy?

- Sau khi Hà Bá gia rời đi không lâu, ta cũng ra luôn.

- Ồ.

Trần Cảnh lên tiếng, cũng không hỏi mấy năm nay nàng đi đâu, mà hỏi:

- Cô dẫn ta tới đây là có chuyện gì sao?

Hư Linh nhìn nhìn Trần Cảnh, sau đó nói:

- Ta nhìn thấy sư tử của Hà Bá gia bị người thu vào một tòa tháp màu vàng rồi.

- Tháp vàng thế nào, cô mau nói rõ đi!

Trần Cảnh cả kinh, vội giục.

- Không lâu trước, ta nhìn thấy sư tử của Hà Bá gia cùng một chỗ với một đệ tử Đạo môn. Ta ở cách khá xa, không biết bọn họ nói gì mà đột nhiên động thủ ngay sau đó. Rồi đệ tử Đạo môn kia tể ra một tòa tháp tỏa hào quang màu vàng, lập tức bắt được Diệp tiên tử.

Trần Cảnh tiếp tục hỏi:

- Vậy đệ tử Đạo môn kia giờ đi đâu rồi?

- Ta nhìn thấy hắn vào núi Côn Lôn.

Hư Linh nói.

Sắc mặt Trần Cảnh trầm xuống, tiếp tục hỏi:

- Hắn ta trông như thế nào?

- Đạo bào màu vàng ánh đỏ, khí thái bình hòa trung chính, xác thực là phong tư của đệ tử danh môn tiên sơn.

Trần Cảnh hít sâu một hơi, áp cảm giác bất an trong lòng xuống, sau đó nói với Hư Linh:

- Đa tạ đã báo tin.

Hắn cúi người thật sâu chào, vừa xoay người đã hóa thành một vệt sáng bay vọt qua bầu trời.

Hư Linh nhìn về phía Trần Cảnh biến mất mà hô lên:

- Hà Bá gia, ta không còn nợ gì ngài...

Sau đó, nàng lại thì thào tự nói với mình:

- Nếu lần trước không mang theo hắc đi ra, chính hắc cũng có thể tìm được chỗ ra khỏi Âm phủ, có lẽ còn không phát sinh những chuyện kia. Ôn cứu mạng xem như chưa có báo, hiện tại tiếp tục báo tin một lần, có lẽ chưa đủ để trả ơn cứu mạng a...

Trong một sơn cốc, dưới một gốc cây hòe, một linh quỷ đang đứng mà thì thào tính toán ơn còn phải trả là bao nhiêu.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 90: Nghịch Thế

oOo

Thế nước của Kinh Hà càng đến thượng du lại càng nhanh, nơi nó đi qua tuy rằng không có danh sơn đại trạch, nhưng lại có không ít tiểu môn tiểu phái. Trần Cảnh bay độn ở trên mặt sông, tốc độ cực nhanh. Nếu như có người nhìn thấy hắn, chẳng cần đến cái chớp mắt thứ hai, chỉ chớp mắt một cái đã không còn thấy hắn ở đâu nữa.

Đối với Trần Cảnh mà nói, Côn Lôn chính là một con quái vật khổng lồ, giống như đem voi so với kiến. Côn Lôn được xưng là nguồn gốc của Đạo môn trong thiên hạ, thanh danh vang dội, dường như không thua kém gì Thiên đình Địa phủ. Mà bây giờ Thiên đình đã biến mất, Địa phủ hóa phàm tục chẳng thể nhận ra, Côn Lôn lại không chút thay đổi, yên tĩnh ẩn phục, hùng thị thiên hạ.

Thế gian từng truyền lưu một câu nói là: "Thiên tiên xuất Côn Lôn, sơn môn thủ đạo chân". Ý nói chỉ cần là tiên trên trời thì đều ra từ Côn Lôn, ngay cả người canh giữ sơn môn cũng là chân nhân đắc đạo. Khẩu khí này thật lớn, nhưng không ai đi phản bác, có thể thấy được cho dù Côn Lôn không thật sự được như thế thì cũng cách không xa.

Thuận theo dòng chảy, giữa sông sóng nước cuộn cuộn, không ngừng có sinh linh ngược dòng mà lên, tạo thành từng trận sóng lớn.

- Long Vương có lệnh, sẽ trảm tên Hà Bá đến cuối cùng.

Một giọng nói truyền khắp Kinh Hà.

Trần Cảnh hiểu ra, những sinh linh đang ngược sóng mà lên phần lớn đều là Hà Bá ở các khúc sông, và âm thanh kia không phải là tiếng nói, mà là một loại dao động chỉ có Hà Bá mới có thể nghe được.

Trần Cảnh ngự kiếm mà đi, thi triển độn kiếm. Mà ở trong nước, mỗi Hà Bá đều dùng thuật độn thủy. Thuật độn thủy vô cùng ảo diệu, nếu không có thuật thuận kiếm, Trần Cảnh ngự kiếm bay trên không cũng chỉ ngang ngửa tốc độ của bọn họ dưới nước.

Ngược dòng lên, bỗng nhiên trước mắt xuất hiện một ngọn núi nguy nga, phía trên ở trong mây, phần dưới kéo dài ngàn dặm, nhìn ngang không thấy biên giới.

Đó là núi Côn Lôn.

Khoảng cách càng lúc càng gần, Trần Cảnh mới chính thức cảm nhận được khí thế của núi Côn Lôn. Côn Lôn, cái tên này hoàn toàn xứng đáng.

(Côn Lôn: đại ý hai chữ này là sự bao la, mênh mông, nhiều không đếm xuể v.v...)

Hắn muốn đơn độc vào núi Côn Lôn, vào xem Diệp Thanh Tuyết có thật đã bị người trong Côn Lôn bắt hay không. Ấn tượng của Diệp Thanh Tuyết ở trong mắt người khác là có phép thuật kinh người, chưa một lần thất bại. Nhưng trong lòng hắn, sư tỷ luôn là vị sư tỷ đã dạy cho mình pháp thuật nhập môn ở núi Thiên La, luôn là Diệp Thanh Tuyết hay ngồi trên nóc nhà tranh ở vườn thuốc sau núi để tu hành. Điềm tĩnh, an nhiên.

Khi hắn muốn bay thẳng lên đỉnh núi Côn Lôn, bỗng nhiên trên đỉnh đầu xuất hiện một luồng uy áp vô hạn. Hắn quay lại, trong lòng hoảng sợ, thầm nghĩ:

- Ta lại vẫn không thể bay lên chín tầng trời.

Hắn vốn tưởng rằng mình đã không bị sắc phù hạn chế, lần này muốn bay qua núi Côn Lôn, vậy mà lại vẫn vướng vào cấm kỵ của thần linh, không thể bay quá cao.

- Làm sao lại như thế?

Trần Cảnh cảm thấy hoảng sợ.

Hắn đã từng "thưởng thức" qua mùi vị thiên kiếp đánh xuống người, nếu như có thể, hẳn hi vọng cả đời này sẽ không cần đối kháng cùng thiên uy nữa. Đột nhiên, trong tai hắn truyền đến âm thanh điểm danh của Long Vương, trọn vẹn một lượt hơn chục cái tên Hà Bá ở các khúc sông được gọi lên.

Trong đại điện không lớn lắm của Giao Long Vương, từng Hà Bá hiện ra trong làn nước. Giao Long Vương biến thành một người trung niên mặc pháp bào màu vàng sậm, khí tức như vực, sâu không lường được.

Mà những Hà Bá xuất hiện ở nơi này, phần lớn đều là thủy tộc sống ở trong sông, không thấy ai có bản thể là người. Hoàn toàn tương phản với các môn phái tiên sơn, bởi đa số đệ tử trong mỗi môn phái tiên sơn đều là người, có rất ít môn phái thu nhận yêu thú. Đến lúc gọi đến Trần Cảnh, tất cả nhìn quanh, nhưng lại không thấy ai trả lời. Mặt Giao Long Vương không đổi sắc, nhưng ánh mắt lại lạnh xuống. Tiếp tục gọi tên Trần Cảnh lần nữa, vẫn không có ai trả lời, sắc mặt lão trở lên âm trầm. Lão không ngờ lại có người dám không đến, không kiềm được mà thả ra một luồng khí tức khiến đám Hà Bá xung quanh không dám thở mạnh.

Đối với những Hà Bá này, Giao Long Vương chính là trời, hoàn toàn không thể làm trái, làm trái chẳng khác nào chết. Cái loại sợ hãi này đến từ sâu trong nội tâm. Theo sát khí lạnh như băng càng ngày càng dày đặc từ trên người Giao Long Vương, đầu bọn họ cũng cúi xuống càng thấp hơn.

Đến lần gọi thứ ba, thì Trần Cảnh xuất hiện.

Pháp bào màu xanh nhạt, tà áo bay bay, một thanh kiếm treo lơ lửng bên hông.

Giao Long Vương nhìn Trần Cảnh, uy áp vô hình tỏa ra khắp cả đại điện. Đương nhiên Trần Cảnh cảm nhận được nó, nhưng vẫn đi thẳng đến, hành lễ chào, không nhanh không chậm, không có một chút gì gọi là không lễ độ, cũng không làm cho người ta có chút cảm giác gì là hấn đang sợ hãi.

Giao Long Vương nhìn chăm chăm vào Trần Cảnh, nói:

- Lá gan của người thật lớn.

Người quen thuộc Giao Long Vương đều biết đây là lão đang tức giận. Lão càng tức giận thì giọng nói lại càng ra vẻ bình tĩnh, trầm thấp hơn. Nếu như là bọn họ, tất nhiên sẽ sợ hãi mà quỳ rạp xuống đất, xin Giao Long Vương tha mạng. Thế nhưng khi bọn họ nghe được câu trả lời của Trần Cảnh thì trợn mắt há mồm, có cảm giác như là nghe lầm. Bọn họ thấy Trần Cảnh hơi cúi đầu, sau đó nói:

- Lá gan không lớn bằng Long Vương gia.

Ngay cả Giao Long Vương cũng bất ngờ. Từ khi lão thành đạo, đoạt được thần vị Long Vương Kinh Hà tới nay, còn chưa từng có người nói chuyện với lão như vậy.

Lão giận quá hóa cười, hỏi:

- Lá gan của ta lớn, làm sao lại có cái đạo lý đấy?

Trần Cảnh nói:

- Ta nghe người ta nói, một trăm năm trước Long Vương gia đã từng nhấn chìm Côn Lôn, cái khí phách dũng cảm mưu trí này đương thời cũng

chỉ có Long Vương gia mà thôi.

Giao Long Vương hơi ngẩn ra, sau đó cười ha ha. Đối với lão mà nói, việc nhấn chìm Côn Lô lần trước tuy kết thúc bằng thất bại, nhưng lại chính là sự kiện mà lão đặc ý nhất trong đời. Tiếng cười càng ngày càng to, sau đó thì dừng lại, lão nhìn Trần Cảnh, lạnh lùng nói:

- Tạm thời lưu người một mạng, để người nhìn thấy ta nhấn chìm núi Côn Lô như thế nào.

Trần Cảnh cúi đầu không trả lời, những người khác thì thở mạnh cũng không dám. Trong lòng Trần Cảnh hiểu được, đúng là Giao Long Vương này muốn tiếp tục nhấn chìm núi Côn Lô. Hơn nữa lại càng hiểu được, bây giờ lão còn chưa muốn giết người, nhưng nếu làm không tốt, cũng sẽ có khả năng là bị giết.

Ba tiếng trống liên tục vang lên, điểm danh xong. Lão không nhiều lời, chỉ nói với các Hà Bá trong Kinh Hà:

- Nếu như lần này ta có thể bỏ thân thường luồng, thành công hóa rồng, nhất định sẽ chọn người lên đầu tiên trong các người làm Long Vương Kinh Hà. Nếu như ta không thành công, ta nhất định sẽ giết người rút sau cùng.

Các Hà Bá đưa mắt nhìn nhau, không dám trả lời, sợ người khác biết suy nghĩ trong lòng. Đối với mấy vị Hà Bá này, việc nhấn chìm núi Côn Lô chính là cử tử nhất sinh, dường như không có hy vọng sống sót, nhưng không ai dám chạy trốn.

Trần Cảnh nhắm mắt đứng ở một bên. Khi hắn nghe thấy Giao Long Vương muốn nhấn chìm Côn Lô thì trong lòng hắn không thể dùng từ vui sướng để hình dung. Hắn không cần thần vị Long Vương Kinh Hà kia, hắn chỉ muốn xác định một chút xem sư tỷ Diệp Thanh Tuyết của hắn có phải

đã bị Côn Lôn bắt hay không. Nếu là đúng, thì nhất định phải nhân cơ hội này cứu nàng ra.

Đến nay, Trần Cảnh vẫn nhớ rõ những lời Diệp Thanh Tuyết nói lúc ở trong miếu Hà Bá, rằng từ nay về sau hẳn phải cố gắng tu hành, còn nàng sẽ tĩnh tu ở núi Thiên La, không màng việc hồng trần. Nào ngờ khi rời đi, nàng lại không trở về núi Thiên La. Trần Cảnh chưa từng nghi ngờ lời nàng nói, trong lòng cũng hiểu tại sao nàng làm vậy.

Người thuận thế, làm ít công to, người nghịch thế, lao tâm lao lực. Nhưng chọn bất kỳ cách nào, cũng không ai dám khẳng định là sẽ thành công hay thất bại. Thời thế có thể tạo anh hùng, anh hùng cũng có thể tạo thời thế.

Giao Long Vương muốn mượn nước sông để nghịch thế, từ thượng nguồn hóa rồng. Trong trời đất, nước chảy ra từ núi Côn Lôn thuận theo địa hình mà ra biển lớn, đây là thuận thế. Mà lão muốn đảo ngược, dâng nước nhấn chìm núi Côn Lôn chính là nghịch thế.

- Người nghịch thế của thiên địa, cho dù có pháp lực thông thiên cũng có thể sẽ chết dưới thế của thiên địa.

Giao Long Vương ngồi đó, nói với các Hà Bá Kinh Hà, nhưng không ai dám trả lời lão. Trần Cảnh đột nhiên nhớ tới Tiêu Ngọc Lâu, người này cũng đã hình thành cách nghịch thế của mình, chẳng qua trong đám Hà Bá này không thấy y, mà cũng không nghe thấy Giao Long Vương gọi tên y. Có lẽ y đã chết thật rồi, nếu như không chết, Trần Cảnh có thể khẳng định, ngày khác y tất sẽ trở thành một nhân vật thiên kiêu. Chẳng qua xem tình huống bây giờ thì hẳn y đã chết yếu dưới sấm sét của Diệp Thanh Tuyết.

- Đã như vậy, vì sao Long Vương gia còn muốn làm?

Trần Cảnh ngẩng đầu hỏi.

Giao Long Vương giương mắt nhìn Trần Cảnh, cười nhạt nói:

- Vậy người cảm thấy ta từ một con rắn bình thường, đến bây giờ thành thường luồng, là thuận hay nghịch?!

Giao Long Vương nói vậy làm Trần Cảnh có chút bất ngờ. Giao Long Vương nói thêm:

- Năm đó ta nuốt vào một viên nội đan, nguy hiểm gần chết nhưng may vẫn còn sống, mỗi ngày cố gắng tu hành, cuối cùng hóa thành một con thường luồng, chiếm vương vị Long Vương Kinh Hà này, chuyện này được tính là nghịch thiên chưa?

- Được tính.

Trần Cảnh nói.

- Tuy là nghịch thế trời, nhưng lại thuận lòng ta mà làm, nên mới có vương vị Long Vương Kinh Hà như ngày hôm nay. Lên Côn Lôn, cũng là thuận lòng.

Giao Long Vương ngẩng đầu nhìn hướng Côn Lôn, ánh mắt lạnh lùng kiên định.

Trần Cảnh đột nhiên nhớ tới Ly Trần, ánh mắt của nàng khác với Giao Long Vương, nhưng đều lộ ra một lòng truy cầu tuyệt đối với đại đạo. Tình lại sau khi nghĩ vu vơ, Trần Cảnh ngẩng đầu nhìn Giao Long Vương, thấy lão đã nhắm mắt dưỡng thần.

Trần Cảnh nghĩ đến tâm chương, điều đáng sợ nhất trên con đường tu hành, bất kì ai cũng có, hơn nữa lại không bao giờ biến mất. Bây giờ Giao Long Vương đang gặp tâm chương lớn nhất trong đời lão, không phải lão muốn nhấn chìm Côn Lôn, mà là lão muốn đột phá tâm chương trên con đường tu hành của lão. Đột phá, tất nhiên sẽ bỏ thân thường luồng mà hóa

rồng, chứng thần vị Long Vương duy nhất trên đời, chứ không phải chỉ là Long Vương của một Kinh Hà nho nhỏ.

Trần Cảnh lại nghĩ tới mình, nghĩ tới những lời mà Ly Trần nói với mình. Sau đó, hẳn lại nghĩ tới sư tỷ Diệp Thanh Tuyết của mình, nàng cũng có tâm chướng sao? Nếu như có, vậy đó là gì?

Giao Long Vương muốn cố gắng, muốn hóa rồng. Đây vốn là chuyện riêng của lão, nhưng lại xuất hiện vô số người tu hành nhìn từ xa, bởi chuyện như thế này không phải là có thể dễ dàng gặp được.

Mùa hè mưa gió nhiều, trên không trung sông Kinh Hà dưới chân núi Côn Lôn đột nhiên xuất hiện một dải mây đen, chỉ trong chốc lát đã lan thành một vùng, giăng kín cả một góc trời, che khuất đi ánh nắng.

"Xẹttt... Uỳnhhhh..." Ánh chớp nhấp nháy trong mây.

Giao Long Vương ngồi trong đại điện mở to mắt, trong mắt thoáng có những tia sáng lạnh, nói:

- Trước kia ta nghe một vị Long Vương già gần chết nói rằng, cơ hội thành đạo có ở khắp nơi, chỉ cần nắm được khi đúng thời cơ, chính là phúc duyên lớn bằng trời. Khó chính là khó ở một chữ "chờ", mà có được mấy người trên thế gian có thể kiên nhẫn chờ đợi thời cơ kia xuất hiện.

Dứt lời, lão liền ngửa mặt lên trời cười to, trong tiếng cười có chút khoan khoái lẫn điên cuồng.

Trong tiếng cười dài, lão hóa thành một con thuồng luồng màu xanh, bay thẳng lên trời.

Thuồng luồng thét dài, trời đất gió mây biến sắc.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 91: Giao Long Vương

oOo

Thế nước ở sông Kinh Hà ngừng lại trong nháy mắt, thường luồng xanh bay lên trời, rồi theo đó mà cuộn trào dữ dội. Trần Cảnh không hề có sức phản kháng, bị nước sông cuốn vào. Cảnh tượng trước mắt biến ảo, hẳn đã ở trên không trung, mà dưới chân vẫn là nước sông. Nhưng nước sông này không còn là dòng nước trên mặt đất nữa, mà đã hóa thành con sóng quay cuồng giữa không trung. Còn phía trước, là một con thường luồng xanh ở đầu ngọn sóng, một nửa ẩn trong nước sông, một nửa thì ở bên ngoài. Đầu nó mọc sừng ngắn, đôi mắt ánh vàng, trên người phủ vảy xanh, phần mép vảy xanh đã xuất hiện màu vàng, đúng là đã có chiều hướng hoá rồng.

Nhìn về phía sau, chỉ thấy sóng nước khắp tầm mắt, sóng sông tựa như một rồng nước ẩn nấp tu hành trên mặt đất không biết bao nhiêu năm, giờ thuận theo mưa gió chuẩn bị bay thẳng lên chín tầng trời, đầu đã ngẩng lên, nhưng thân vẫn đang chiếm giữ cả một vùng đất mênh mê.

Một tiếng thường luồng rít gào làm bừng tỉnh vô số người tiếm tu. Bọn họ đều ào ào độn ra khỏi chỗ bế quan, sau đó nhìn lên trời. Chỉ thấy một con thường luồng xanh đang vượt sóng bay lên, sóng cuộn tận trời, bầu trời thì giăng đầy mây đen, sấm chớp đi đùng.

Đây là hình ảnh trong mắt người tu hành, còn ở trong thế giới của người phàm lại ghi lại một câu nói như sau: "Ngày sáu tháng sáu, rồng hút nước Tây Bắc, bầu trời ngả nghiêng, nước sông chảy ngược."

Nước Kinh Hà chảy ngược, bay vọt lên từ dưới chân núi Côn Lôn, như rồng nước đón sấm sét, cười gió mưa bay lên.

Thần linh không thể phi độ cao ngang chín tầng trời, đây là cấm chế mà Ngọc Hoàng Thiên đình đặt ra năm đó. Hôm nay Thiên đình không hiện, nhưng cấm chế cũng không hề bị xoá bỏ, Trần Cảnh đã hai lần muốn bay lên bầu trời, lại bị cấm chế dẫn thiên phạt ép phải xuống. Hắn hoàn toàn không làm nổi việc Giao Long Vương đang làm hiện giờ.

Bay lượn lên tận chín tầng trời.

Sóng nước cuộn cuộn, Trần Cảnh và các Hà Bá khác bị cuốn trong đó, không một người nào có thể trốn thoát. Lúc này, Trần Cảnh mới càng coi trọng uy thế của Giao Long Vương hơn. Bên trong cơn sóng lớn ngút trời, Trần Cảnh bỗng nhiên cảm thấy tinh khí thần của mình dung hợp thành một với sóng nước, với Giao Long Vương. Trong lúc hoảng hốt, hắn cảm giác mình biến thành Giao Long Vương, trong đầu hiện lên từng đoạn hình ảnh.

"Một con rắn nước nhỏ lọt xác vào một đêm tối trời đất mịt mù. Nó không có gì đặc biệt so với những con rắn khác. Nó gian nan sinh tồn, cẩn thận săn mồi từng chút một, tranh giành với đồng loại, đánh nhau cùng con mồi, trốn chạy từ trong miệng kẻ đi săn. Trần Cảnh cảm nhận được sự bất an cùng với khó khăn của con rắn nhỏ này, cái trải nghiệm vất vả mò mẫm sinh tồn ấy ghi dấu trực tiếp vào trong lòng Trần Cảnh. Mãi đến một ngày, con rắn nước này nuốt một viên nội đan vô cùng hấp dẫn, sau đó cừu tử nhất sinh. Trần Cảnh có thể cảm nhận được đau đớn trên thân thể của con rắn nước sau khi nuốt viên nội đan, chân thực đến độ hắn như đang tự mình trải qua cảm giác đau đớn như bị lột da rút gân đó vậy."

Những chuyện này không chỉ đột nhiên xuất hiện trong đầu của một mình Trần Cảnh, mà mỗi Hà Bá bị cuốn trong sóng nước đều có cảm giác này, giống như bản thân đã trở thành Giao Long Vương, trải qua tất cả.

"Từ đó, rắn nước mở linh trí, dần dần bước lên con đường tu hành, trải quá khó khăn, tìm được đường sống trong chỗ chết hết lần này đến lần khác. Nó nỗ lực tu hành, dùng tốc độ thật chậm, cũng thật kiên định mà dần dần trưởng thành. Cuối cùng, nó trở thành yêu linh nổi danh trong sông Kinh Hà, lại trải qua nhiều cuộc chiến gian nan, tâm cảnh của nó lột xác, hoá thành thường luồng, trở thành Giao Long Vương."

Những việc Giao Long Vương trải qua ghi dấu trong Trần Cảnh. Mỗi một lần con rắn nước kia trưởng thành thì tâm cảnh thăng cấp và biến hoá rất rõ ràng. Điều này khiến Trần Cảnh có thể thể nghiệm con đường đầy khó khăn lẫn mưu trí của Giao Long Vương.

Vừa ngẫm nghĩ, ánh mắt hắn vừa nhìn chăm chú vào núi Côn Lôn kia, chưa từng đổi hướng. Thế núi cũng càng ngày càng dốc đứng, ngọn núi vốn màu xanh dần dần biến thành màu trắng xám, sau đó lại biến thành màu tuyết trắng. Thế núi quá cao, không khí quá lạnh, xuất hiện tuyết đọng.

Ngẩng đầu nhìn lại, từng tia sét như thanh kiếm sắc bén đâm xuống từ chín tầng trời, đánh lên người thường luồng xanh. Thường luồng không quan tâm, ngược sấm sét xông lên phía trước. Bên trong sóng nước, Trần Cảnh cũng cảm nhận được luồng khí tức huỷ diệt tất cả kia. Sét truyền xuống theo thường luồng, phân ra làm vô số tia sét nhỏ. Trần Cảnh lại một lần nữa cảm nhận được sức mạnh của sấm sét. Từng tia sét không chỉ đánh xuống mình thường luồng, mà Trần Cảnh và các Hà Bá khác cũng phải cùng chịu thiên phạt, gánh chịu một phần sức mạnh thiên phạt.

Trần Cảnh lại một lần nữa cảm nhận được thiên uy. So với lần độ hóa hình kiếp của Quy Uyên, hắn coi như là đã có chuẩn bị tâm lý hơn, có thể nói là tiếp xúc trực tiếp lần thứ hai, nhiều kinh nghiệm hơn một chút. Nhưng khi sấm sét đánh xuống, hắn mới phát hiện, dưới thiên kiếp, hắn không có kinh nghiệm gì đáng nhắc đến. Khí tức huỷ diệt mệnh mạng này có thể làm sụp đổ cho ý chí con người, mà sức mạnh của sấm sét sẽ đánh người đó thành bụi phấn ngay khi ý chí sụp đổ.

Trần Cảnh đột nhiên hiểu ra, thiên kiếp hoàn toàn không phải ở chỗ sức mạnh của sấm sét, mà là ở cơn sấm sét vô hình đánh vào tâm linh này. Đây mới đúng là thiên kiếp, cũng là lý do vì sao cùng một người vượt qua thiên kiếp và đang độ kiếp lại hoàn toàn khác biệt như hai người. Đó là vì tâm linh thăng hoa, cũng chính là rèn luyện đạo tâm. Còn những tia sét đánh vào bên ngoài thì lại rất có ích cho thân thể, nó có thể tịnh hoá thể chất, làm cho thân thể tinh khiết hơn.

Mây che vạn dặm bầu trời, chỉ nhìn thấy mây từ bốn phương tám hướng bay về núi Côn Lôn. Nhân gian cũng không biết ngày hôm nay đang xảy ra chuyện lớn, có lẽ từ đây sẽ xuất hiện một con rồng thực sự. Bọn họ không biết, nhưng người đời sau mỗi khi nhắc đến lại như bưng tỉnh, thì ra ngày đó có nhiều chuyện xảy ra như vậy.

Trên vô số ngọn núi trong trời đất, đều có người tu đạo hoặc các loài yêu đứng ở đỉnh núi, lặng lẽ nhìn bầu trời phía Tây Côn Lôn. Đối với bọn họ, hành động này của Giao Long Vương nằm trong dự tính, nhưng cũng là ngoài dự tính.

Rất nhiều người lại có cảm giác nặng nề khi ngẩng đầu nhìn bầu trời mây che vạn dặm, bất kể thần linh hay người tu đạo. Trong lòng bọn họ cứ có một loại xung động muốn bay vọt lên không, vọt qua mây đen mà nhìn thứ ở bên trên chín tầng trời.

Một trăm năm trước, thường luồng đã làm một lần, rồi thất bại, nhưng còn sống. Một trăm năm sau, nó lại bay lên không, chí nguyện hoá rồng.

Mây đen như biển, nhưng ở một phương có sấm sét chói lòa đánh xuyên mây chiếu sáng của một vùng không gian, thường luồng xanh dẫn đầu xông lên, đón nhận chỗ sấm sét dày đặc nhất. Tia sét đánh xuống chẳng chịt, đánh vào trên người nó, truyền vào trên người các Hà Bá trong sóng nước.

Mỗi Hà Bá đều vận chuyển tất cả thần lực trên người mình, lấy linh lực của Kinh Hà bảo vệ bản thân không bị sấm sét đánh thành bụi phấn. Vào giờ phút này, tất cả sức mạnh của Kinh Hà dung hoà làm một dưới sự hợp lực của các Hà Bá và Giao Long Vương. Giao Long Vương thét dài, tiếng truyền ra ngàn dặm, vẩy xanh trên người lấp lánh khác thường.

Mặc dù vậy, trong mắt một vài tu sĩ đạo hạnh cao thâm, đã có những Hà Bá bắt đầu hơi nghiêng ngả trong sóng nước, hiện ra nguyên hình dưới sấm sét, theo đó là bị đánh thành bột phấn, tan biến trong sóng nước.

Mấy chục vị Hà Bá theo sau thường luồng xanh giống như cá lội ngược dòng. Thường luồng vọt lên không ngừng, bọn họ cũng bay lên càng ngày càng cao, mà sấm sét cũng càng ngày càng dày đặc. Chỉ thấy ánh chớp bắt đầu chiếu xuyên qua cả sóng sông, từng Hà Bá biến mất dưới sấm sét. Chỉ trong chốc lát, mấy chục Hà Bá lại chỉ còn lại hơn mười vị.

Trần Cảnh cảm giác trong đầu đang có từng tia sét loé sáng, trong tai thì tràn ngập tiếng sấm ì ì ù ù, ngoài ra không còn bất kì âm thanh nào khác. Việc duy nhất hẳn có thể làm chính là duy trì một tia tỉnh táo.

Thường luồng không ngừng rít gào như thi với sấm sét, âm thanh chấn động trời đất. Linh khí của Kinh Hà ùn ùn dâng lên từ dưới đất, thậm chí nước biển từ cửa biển cách đây hơn ngàn dặm cũng chảy ngược về sông. Mà theo sát sau lưng thường luồng là một con bướm màu lam nhạt, dáng vẻ mỏng manh yếu ớt, bay múa trong sóng nước, ẩn hiện theo ánh chớp. Con bướm này vốn không bắt mắt, nhưng khi tất cả mọi người xung quanh nó đều hoá thành nguyên hình rồi tan biến trong sấm sét, thì cánh bướm vẫn luôn bay lượn này đã trở nên bắt mắt rồi.

Sau khi Trần Cảnh đi ra từ Âm phủ, hẳn làm cho châu Hắc Diệu chấn động, giết không ít người, trong đó có ba đệ tử Phật môn và Đạo môn rất có tiếng tăm ở châu Hắc Diệu. Thế nhưng người biết Trần Cảnh vẫn còn rất ít, đa số khi nói đến Trần Cảnh đều nói là sư đệ của Diệp Thanh Tuyết. Tên

tuổi của hắn đã bị trận chiến của Diệp Thanh Tuyết ở Quả Long pha hoàn toàn che giấu.

Sấm sét xuyên qua sóng nước, đánh vào trên thân bướm, nhưng cánh bướm thoát nhìn chỉ cần gió lớn một chút cũng sẽ bị vỡ tan ấy, sau vài lần chớp loé, lại vẫn bình yên đi theo sau thường luồng xanh. Mà một Hà Bá hoá thành một con cá lớn không biết tên ở phía sau nó, dưới một tia sét đánh xuống, da thịt tan ra như tro bụi.

Tất cả đều tĩnh mịch và rõ ràng như vậy, chỉ là chuyện trong chớp mắt, nhưng lại khắc sâu trong trí não.

- Con bướm kia là ai?

Không ít người tự hỏi trong lòng, nếu bên cạnh có bằng hữu thì sẽ hỏi ra tiếng ngay tại chỗ, mà đối phương lại cũng lắc đầu.

Trên một đỉnh núi rất gần núi Côn Lôn, Ly Trần vừa uống rượu vừa ngẩng đầu nhìn lên. Đôi mắt nàng cũng đang nhìn con bướm kia ở sau lưng thường luồng, đương nhiên nàng biết đó là ai. Ánh mắt nàng vẫn kiêu ngạo như trước, khí thế phát ra từ trên người lại như muốn phóng lên cao, đâm vào bên trong mây đen, khuấy đảo tất cả.

Còn có một nơi âm khí tương đối dày đặc, Hư Linh đang đứng ở đó, qua ánh chớp lóe xuyên mây chiếu rọi không gian có thể nhìn thấy thân thể của nàng ngưng thực không ít. Ánh mắt nàng sẽ không xuất hiện sát khí cùng với sự kiêu ngạo như của Ly Trần, mà vĩnh viễn là ánh mắt của một thiếu nữ, bất kể nhìn ai cũng giống nhau, như là thẹn thùng, như là sợ hãi. Tuy nhiên, chăm chú nhìn nàng mới phát hiện sự khôn khéo và cảnh giác từ ánh mắt nàng. Bất kể ai đứng bên cạnh, nàng đều cách xa đối phương mấy thước. Nhưng mà, Trần Cảnh lại biết bên dưới vẻ ngoài nhu nhược của nàng là một trái tim vô cùng kiên cường, vô cùng rạch ròi, ân oán rõ ràng, biết họa phúc tiến thoái.

Dưới sấm sét rền vang, nàng đứng ở đó, ngẩng đầu nhìn con bướm bên trong gió mưa sấm sét không rời mắt, nhẹ nhàng nói:

- Còn chưa báo được ơn cứu mạng của Hà Bá gia, nếu Hà Bá gia chết, vậy thì Hư Linh sẽ lập cho Hà Bá gia một tấm bia mộ, tế bái hằng năm.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 92: Hóa Rồng

oOo

Tại châu Hắc Diệu, trước một ngôi miếu, có một hoà thượng đầu đội một rặng mây đỏ đang nhìn chăm chăm vào con bướm màu lam nhạt theo sau luồng xanh. Trên trán hoà thượng có một con mắt nằm dọc như vết kiếm. Hoà thượng này đúng là Mộc Chân của Độ Trần tự. Trong ba người được xưng là Hắc Diệu tam tiểu tiên năm đó cũng chỉ còn lại một mình y, hai người khác đã chết dưới kiếm của Trần Cảnh.

Mà trong châu Hạ ở núi Phương Thốn, có một tiểu đạo đồng và một nữ đạo đồng xấp xỉ tuổi nhau đang đứng sóng đôi. Đạo đồng nọ hâm mộ nhìn lên bầu trời phía trên núi Côn Lôn, trông thấy con bướm kia liền nói:

- Đó chính là con bướm mà huynh nói muốn trộm phép thuật của chúng ta lần trước.

Nữ đạo đồng nói:

- Con bướm này xinh đẹp như vậy, chắc chắn nó không muốn trộm phép thuật của chúng ta đâu. Nếu lần sau nó lại đến, chúng ta nhất định phải hỏi nó, có phải là muốn trộm phép thuật hay không?

- Nếu như nó nói phải thì sao?

- Mọii sẽ nói cho nó biết làm sao trộm ra ngoài.

Nữ đạo đồng lém lỉnh cười cười.

Đạo đồng lập tức tức giận nói:

- Huynh nhất định sẽ nói cho sư phụ.

- Thật chứ?

Nữ đạo đồng chớp mắt hỏi, đáng vẻ trông cực kỳ vô tội và sợ sệt.

Đạo đồng ưỡn ngực nghênh đầu, lớn tiếng nói:

- Đó là đương nhiên.

Nhưng khi nó nói ra những lời này thì nữ đạo đồng kia đột nhiên oang oang la lên:

- Sư phụ, sư huynh Bồ Đề lại đang lừa dối rồi.

Đạo đồng đang ngẩng đầu ưỡn ngực bên cạnh lập tức hoảng sợ, vội vàng nói:

- Sư muội, nhỏ tiếng thôi, đừng nói nữa mà.

- Sư phụ!

Nữ đạo đồng vẫn oang oang hô lên, hoàn toàn không quan tâm sư huynh đang hoảng sợ bên cạnh.

Tiểu đạo đồng cũng không chịu nổi nữ đạo đồng rồi. Nó thẳng người không nhúc nhích, tay bấm một ấn quyết kì quái, miệng niệm một câu thần chú lạ lùng. Linh khí trong không gian chuyển động, thân thể nó dần dần biến thành một cái cây nhỏ, cây nhỏ mọc ra vài chiếc lá, rung rung trong gió đêm.

* * *

So với các vị thần trong thiên hạ, cả đời Giao Long Vương mới chỉ làm một sự kiện lớn, đó là dấy sóng muốn nhấn chìm núi Côn Lôn vào một trăm năm trước . Sự kiện này đủ để cho loài rắn tầm thường không tiếng tăm gì như lão bồng nhiên nổi tiếng. Sau khi Giao Long Vương làm ra việc này, trời đất đang bình lặng bỗng chấn động trong nháy mắt.

Không ai không biết Côn Lôn ở đâu, chỉ cần hỏi một đạo sĩ bất kỳ nào đó xuất hiện ở nhân gian, đạo sĩ đó cũng sẽ đáp lại bằng câu trả lời: "Bần đạo sư thừa Côn Lôn". Câu nói này còn hơn ngàn vạn lời khác rồi. Nhưng trong giới tu hành lại rất ít gặp đệ tử Côn Lôn, có lẽ là khi bọn họ hành tẩu giang hồ không nói ra danh hào.

Côn Lôn, nguồn gốc của Đạo môn trong thiên hạ.

Cũng không biết câu nói này đã được lưu truyền từ bao giờ. Dù mạnh mẽ như La Phù kiếm tiên cũng không công khai phủ nhận. Chỉ có chương môn Linh Sơn từng nói một câu, trong thiên hạ không chỉ có mình Đạo môn, Linh Sơn bao dung tất cả sinh linh trong thiên hạ, trong lòng có linh quang, mọi nơi đều có thể là Linh Sơn.

Bất kể Linh Sơn hay là Côn Lôn đều là Thái Sơn Bắc Đẩu trong giới tu hành, chưa có ai dám khiêu khích uy nghiêm của bọn họ. Nhưng Giao Long Vương lại dám, vừa hành động đã muốn nhấn chìm Côn Lôn. Một trăm năm trước, lão làm cho người trong thiên hạ biết Kinh Hà có một con thường luồng. Một trăm năm sau, lão vẫn muốn như vậy, làm cho thần linh trong thiên hạ đều biết thường luồng trong sông Kinh Hà muốn đột phá khỏi tiểu thần trên mặt đất, tiến giai thành thần trên Thiên đình.

Truyện kể về con thường luồng này vô cùng ít ỏi. Trừ việc ẩn giấu tu hành trong sông Kinh Hà ra, nó không tham dự một trận đấu đỉnh cao nào, cũng không giảng đạo, không truyền thụ, lại càng không giao lưu với người khác. Nhưng nó lặng lẽ ẩn náu sâu trong nước cũng không phải vì sợ hãi sống cho qua ngày, mà đó là vì nó có chí hướng cao đến tận trời.

Lúc ẩn mình thì hoà vào sóng cả, lúc xuất hiện thì bay vọt lên chín tầng trời. Câu nói truyền lưu khắp nhân gian này chính là miêu tả về rồng, mà Giao Long Vương đã làm được điều đó.

Thuồng luồng xanh bay thẳng lên chín tầng trời, sấm chớp ù ù ù.

Đạo môn trong thiên hạ rất nhiều, mà đệ tử Đạo môn vô cùng khó hiểu về hành động này của thuồng luồng xanh. Bọn họ hỏi sư phụ của mình, vì sao thuồng luồng xanh này phải làm vậy, lẽ nào sống yên lành thì không tốt sao? Tu thân dưỡng tính, cảm ngộ trời đất, ung dung tự tại tốt biết bao nhiêu.

Vài người thì nói, đến lúc đó các người sẽ tự biết được, vài người thì lại giải thích nguyên nhân.

Trần Cảnh không cần người khác giải thích. Giờ phút này, hắn giống như tâm ý tương thông với thuồng luồng xanh. Hắn cảm nhận được ý nghĩ không cam lòng khi phải vĩnh viễn ẩn núp dưới chân núi, hít thở linh khí tràn ra từ trên núi Côn Lôn, cảm nhận được tâm nguyện bức thiết muốn bay lên chín tầng trời.

Hắn biết, lúc này đây, Giao Long Vương rất thoải mái, rất hưng phấn.

Trong mơ hồ, hắn như nhìn thấy được vận mệnh của mình trên người thuồng luồng xanh. Hắn là Hà Bá, bây giờ là vậy, có lẽ sau này cho đến vĩnh viễn cũng là như vậy. Còn có một khả năng khác, nếu như theo sau Giao Long Vương mà không chết, hắn sẽ nhân cơ hội đạt được thần vị Long Vương. Không chỉ riêng hắn có ý nghĩ này, tất cả Hà Bá đều nghĩ vậy. Trước kia hắn muốn yên lặng tu hành, nhưng thiên địa luân chuyển, hắn đã thành thần linh thì sẽ không bao giờ có thể yên lặng tu hành được nữa. Vào thời khắc trở thành thần linh, thân thể của hắn đã không còn hoàn toàn thuộc về bản thân.

Trong Côn Lôn mênh mông biển.

Cuối cùng Trần Cảnh cũng thấy được điều này. Đó là cảm giác đầu tiên khi hắn đi theo sau Giao Long Vương, bay theo lên chín tầng trời rồi nhìn xuống từ trên cao. Dưới phép vọng thần, linh khí phủ kín Côn Lô, linh khí như sóng biển, sâu không thấy đáy, hoàn toàn không thể nhìn thấy điện thờ hay đạo quán nào cả. Trần Cảnh cũng không biết đó có phải là do trận pháp nên không nhìn thấy hay không.

Hắn tiếp tục ngẩng đầu nhìn lên, vảy xanh trên người thường luồng đã sắp rạn nứt, tia máu chảy ra. Nhưng khí thể của nó lại không chút suy yếu, ngược lại là càng mạnh hơn. Chỗ trán nó có một vết rạn đang dần dần lan ra. Thường luồng xanh cuộn mình, linh lực từ Kinh Hà theo đó mà điên cuồng trào lên trên, quấn quanh thân mình nó, hình thành nên một đám mây mù, khiến cho người ta khó có thể thấy rõ toàn bộ thân thể của thường luồng xanh.

Từng tia sét chói mắt đánh xuống từ chín tầng trời. Thường luồng xanh không tránh không né, lại ngược sét bay lên.

Trần Cảnh nhìn xung quanh, rốt cuộc thì chỉ còn lại một Hà Bá duy nhất là mình. Mấy chục Hà Bá, tất cả đã hoá thành tro bụi.

Thường luồng xanh rống lên giống như vô cùng đau đớn, nhưng khí thể lại ngày càng mạnh mẽ, không hề có cảm giác suy yếu. Trần Cảnh đột nhiên nhận ra, dường như thường luồng xanh đang lột da, lột bỏ thân thường luồng để lộ rõ thân rồng bên trong. Vảy trên đỉnh đầu nó tróc ra thành từng mảng lớn, mỗi khi nó vùng vẫy hay bị sấm sét đánh vào thì vết rách kia lại lan ra thêm một chút. Ánh mắt nó đã xuất hiện một tia màu vàng, mà nhìn vào chỗ vảy xanh tróc ra, bên trong cũng có màu vàng nhạt.

"Thoát thân thường luồng, tắm trong biển linh khí Côn Lô, bay lượn chín tầng trời."

Trần Cảnh bỗng nhiên hiểu rõ toàn bộ suy tính cùng với quá trình hoá rồng của Giao Long Vương. Đây là một quá trình luyện tâm và luyện thân, thành thì hoá rồng, bại thì tiêu tan thành tro bụi.

Sấm sét giăng đầy trời điên cuồng đánh xuống, giống như thường luồng xanh đã động vào một lõi trận. Dưới mây đen, cái sừng trên đỉnh đầu thường luồng xanh giống như có thể hấp thu sấm sét để lớn lên. Trần Cảnh đi theo sau nên bị sét đánh ít hơn nhiều. Thường luồng xanh đã tập hợp thần lực của đám Hà Bá hơn chín ngày, lại mượn sấm sét từ chín tầng trời này để lột bỏ thân thường luồng. Khi nó bạo gan dìm nước Côn Lô, bạo gan thay đổi hành động trong chớp mắt, tâm tình của nó đã thăng hoa, đồng thời linh lực vô biên trong núi Côn Lô kia lại trợ giúp nó đạt được thành tựu thân rồng. Mà khi nó thành công cũng là lúc Giao Long Vương hóa thành rồng bay lượn lên chín tầng trời.

Trần Cảnh được ý tưởng của Giao Long Vương dẫn dắt, mượn sấm sét này để luyện kiếm cương. Kiếm cương vốn ẩn chứa một lượng lớn khí âm linh, tuy rằng đã tan biến rất nhiều, nhưng bộ phận linh khí chủ yếu nhất tạo thành kiếm cương vẫn là khí âm linh. Khi hắn giúp Quy Uyên đỡ tia lôi kiếp thứ chín ở Tú Xuân loan, kiếm ở trong tượng đá được sấm sét đánh đến vô hình, kiếm cương cũng được tinh lọc, trở nên ẩn chứa một chút lực sấm sét. Hiện tại, Trần Cảnh vẫn tiếp tục dùng lực sấm sét tinh lọc kiếm cương.

Mỗi khi một tia sét đánh vào kiếm cương, Trần Cảnh liền phải bảo vệ chặt chẽ tinh thần, cũng không có tâm pháp luyện hoá gì, hắn chỉ là kiếm chế sự sợ hãi, mặc cho sấm sét đánh vào. Có thể nói luyện kiếm cũng là luyện tâm.

Giữa những lúc sét không đánh xuống, hắn nhìn khắp bốn phía xung quanh, chỉ thấy trên vô số đỉnh núi của vô số vùng đất đều có người đứng ngẩng đầu nhìn mình. Loại góc độ nhìn xuống chúng sinh này lại làm cho hắn sinh ra một cảm xúc khó hiểu, giống như từ nay về sau mình không còn

là Hà Bá nhỏ nhỏ kia nữa, cũng không còn là kẻ mặc cho vận mệnh sắp đặt nhưng chỉ có thể liều mạng giãy giụa cầu sinh.

Thuồng luồng muốn hoá rồng bay lên chín tầng trời, mà Trần Cảnh thì sao?

Thuồng luồng xanh muốn thoát khỏi trói buộc, phá tan trói buộc của trời đất, Trần Cảnh cũng muốn như thế.

Thuồng luồng xanh thét dài, tiếng thét chấn động chín tầng trời, như muốn trút hết sự kiềm nén và ràng buộc trong lòng qua tiếng thét. Một tiếng kêu vang, khí thế của nó dâng cao, thần uy ngút trời. Ngay lúc ấy, đầu óc của Trần Cảnh giống như một vùng không gian tối tăm bị một mối lửa đốt lên, lửa cháy ngùn ngụt ngập trời đất.

Rất nhiều người đang quan sát ở phía xa, chỉ cảm thấy con bướm sau lưng thuồng luồng xanh bất phàm, nhưng phần lớn vẫn đặt sự chú ý trên thuồng luồng xanh. Bọn họ cũng hiểu được con thuồng luồng xanh này đang muốn hoá rồng. Trong lúc tiếng kêu vang lên, khí thế trên người thuồng luồng xanh đạt đến đỉnh điểm, sấm sét trên chín tầng trời càng mạnh hơn, dày đặc hơn. Nhưng thuồng luồng xanh hoàn toàn không để ý điều đó, thân thể nó biến dài ra thành hơn mười trượng trong nháy mắt. Nó đã trở thành một tồn tại hùng mạnh đến nỗi chỉ cần trở mình là có thể khuấy động nguyên khí thiên địa một phương.

Ngay khi thuồng luồng xanh biến lớn, lượn vòng bay lên, muốn vào trong mây đen, thì trên người con bướm kia đột nhiên lấp lánh ánh sáng trắng chói mắt. Trên thân mình con bướm màu lam nhạt xuất hiện một vết sáng màu trắng dài hẹp hình thanh kiếm. Dưới khí thế ngút trời của thuồng luồng xanh, ánh sáng ấy vẫn rực rỡ chói mắt đến vậy.

Chỉ thấy thuồng luồng xanh vọt mạnh vào trong mây đen, mà con bướm vẫn theo sát phía sau.

Trong phút chốc, mây đen bị khuấy đảo đến quay cuồng, trào dâng ra bốn phía giống như sóng biển. Còn những tia sét kia, khi thường luồng xanh xông vào, chúng nó đã không còn ầm vang nữa, mà bắt đầu thu lại thành những tia chớp trong đám mây.

Giống như đã qua rất lâu, lại giống như chỉ trong nháy mắt.

Một tiếng thét dài kinh thiên, linh khí thiên địa tụ tập lại giống như thủy triều dâng lên đến bầu trời.

Một con thường luồng xanh, thân thể chảy ra máu tươi như mưa, vọt ra từ trong mây, phóng thẳng về núi Côn Lôn, mà phía sau nó vẫn có một con bướm màu lam nhạt đi theo. Lúc này không ai cảm thấy con bướm này yếu ớt. Ánh sáng trắng bao phủ trên người nó tinh khiết như ánh trăng, những nơi ánh sáng đi qua, mây đen đều tản ra. Cho dù tốc độ thường luồng xanh nhanh bao nhiêu, cho dù không gian quanh thân nó giống như bị nghiền vỡ nát rồi, nhưng con bướm đi theo phía sau vẫn không bị ảnh hưởng chút nào, giống như một con cá kiếm màu trắng rẽ sóng bơi về phía trước.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 93: Mở Miệng Sinh Thuật

oOo

Nhờ uy thế của thường luồng xanh che giấu, con bướm cứ như có thể tan vỡ thành bụi phấn bất cứ lúc nào kia cứ đi một mạch về phía trước, cho dù là sấm sét hay là sóng linh khí lan đến gần con bướm thì ánh sáng bao quanh người nó sẽ chớp lên một cái, sau đó nó lại xuất hiện không xa sau lưng thường luồng xanh. Chưa bao giờ nó rơi xuống, cũng không cách quá xa.

Thường luồng xanh xông xuống từ đám mây, phía sau là đầy trời sấm sét đi theo, cùng nhau thổi quét xuống núi Côn Lôn.

Trong khoảng khắc hoá rồng này, nó cần ngay một lượng linh khí khổng lồ để ổn định cảnh giới. Linh lực Kinh Hà tương đồng với linh lực Côn Lôn, nên tất nhiên chỉ có linh lực Côn Lôn mới có thể trợ giúp nó hoàn toàn hoá rồng lúc này.

Người từng nhìn thấy thường luồng xanh nhấn chìm Côn Lôn một trăm năm trước đều nhớ, khi đó thường luồng xanh nhảy vào mây đen, sau đó rơi xuống từ chín tầng trời. Lúc đó bọn họ không thấy rõ rốt cuộc có chuyện gì xảy ra bên trong mây đen, chỉ nhìn thấy thường luồng xanh đột nhiên rơi xuống từ bầu trời, trở về trong sông Kinh Hà rồi ẩn mình suốt một trăm năm. Nếu không phải tới cảnh giới nhất định có thể cảm ứng được tồn tại của Thanh Giao Vương thì bọn họ đã nghĩ Giao Long Vương đã chết sau đó ít lâu rồi.

Một trăm năm sau, Giao Long Vương lại xông lên chín tầng trời, nhảy vào cấm chế phong thần mà năm đó Thiên đình bày ra, lấy trời đất làm chậu tắm, lấy sấm sét làm nước, gột rửa thân thường luồng. Hiện tại sau một trăm năm rồi, chỗ khác nhau chính là, phía sau thường luồng xanh có một con bướm theo nó nhảy vào trong thiên kiếp sấm sét, sau đó lại nhảy vào núi Côn Lôn một lần nữa.

Hiện tại một trăm năm sau, Côn Lôn sẽ để cho thường luồng xanh hấp thu linh lực Côn Lôn để hoá rồng sao? Bọn họ sẽ dùng thủ đoạn gì đối phó thường luồng xanh đây? Ngay khi thường luồng xanh lao xuống, người xem bốn phía đều tự hỏi. Mọi người cũng muốn xem thử thủ đoạn của Côn Lôn.

Uy thế của Giao Long Vương đã hiển hiện ra, Côn Lôn sẽ lấy ra thủ đoạn gì để đối phó Giao Long Vương chỉ thiếu một bước cuối cùng là có thể hóa rồng?

Thế nhưng núi Côn Lôn lại vô cùng yên tĩnh. Thường luồng lao thẳng xuống, thân hình dài hơn mười trượng bay đi vun vút. Đồng thời trong lúc đó, từng tia sấm sét cũng đánh xuống theo thường luồng xanh. Giờ phút này, thường luồng xanh không còn là nghịch thiên bay lên mà là thuận theo thiên uy đi xuống từ chín tầng trời.

Nghịch và thuận đảo ngược nhau trong phút chốc.

Ánh sét chói lòe, dưới ánh sét, thân hình thường luồng xanh đã không còn màu xanh mà nhuộm máu màu vàng kim nhật, vảy xanh dường như đã tróc ra toàn bộ trong mây. Khiến cho người ta khó tin chính là, không ngờ đuôi thường luồng lộ ra vảy xanh đã không còn là đuôi thường luồng nữa, mà đã biến thành như đuôi của một con thú nào đó, những cái vảy phía cuối đuôi nhuộm máu vàng nhật lại mọc ra một nhúm lông xám. Còn trên đỉnh đầu Giao Long Vương đã mọc ra một cặp sừng màu vàng, sau lưng cũng có lông xám mọc ra.

"Thành công hoá rồng?"

Khi nhìn thấy cái vảy màu vàng nhạt và nhúm lông xám trên chóp đuôi nọ, rất nhiều người tức thì nảy sinh ra ý nghĩ này.

Trong lúc sấm sét chớp tắt, ánh sáng trắng bao phủ thân thể con bướm kia đột nhiên mạnh lên tới chói mắt. Khi ánh sáng này bùng lên cũng là ánh sét tan biến, Giao Long Vương đã cởi bỏ vảy xanh thành màu vàng nhạt kia bị bóng tối che phủ. Sau đó, con bướm màu lam nhạt cùng với một ánh kiếm chói mắt khác thường, bay thẳng xuống mặt đất từ chín tầng trời. Nó vỗ cánh nhẹ nhàng, lại giống như có thể khuấy đảo gió mây.

Lại một tia sét đánh xuống, Giao Long Vương và con bướm đều biến mất, mà tia sét kia đã đánh thẳng vào núi Côn Lôn. Trong nháy mắt này, những người xung quanh chỉ thấy trong núi Côn Lôn nổi lên sóng khí tận trời, ngàn vạn dải khí lành chiếu rọi cả một khoảng trời. Lại nghe tiếng thét của Giao Long Vương, giọng tố trên bầu trời càng mạnh hơn, hàng loạt tia sét đánh xuống núi Côn Lôn.

Nhưng chỉ có cực ít người nghe được tiếng kiếm ngân mờ nhạt lẫn trong cơn mưa gió sấm rền kia. Âm thanh này vô cùng mờ nhạt, nhưng khi vào tai người hữu tâm thì hoàn toàn khác biệt. Thế nhưng, muốn nhìn thấy tình hình trong núi Côn Lôn lại chỉ có thể bay lên chín tầng trời, nếu không thì hoàn toàn không thấy được. Mà người dám bay lên chín tầng trời dưới tình huống như vậy chỉ có người của Đạo môn, đám thần linh không ai dám cả. Bọn họ không phải Giao Long Vương, tất nhiên là không dám ngược chiều sấm sét để bay lên.

Nhưng mà đệ tử Đạo môn dám lên chín tầng trời quan sát vào lúc này cũng không có mấy người. Thế nhưng ngay khi bọn họ bay lên đến bầu trời, thì trong núi Côn Lôn đột nhiên vọt lên ánh hào quang kinh thiên, như mặt trời nổ tung. Những người đang trên không trung, cho dù dùng pháp thuật hộ thân thì mắt vẫn không thể thấy rõ tình hình trong núi. Bọn họ chỉ

có thể nhìn thấy một con thường luồng màu vàng nhạt đang cuộn mình, giống như vô cùng đau đớn, còn con bướm kia lại hoàn toàn không thấy đâu.

Tất nhiên Trần Cảnh khác với bọn họ, hắn vẫn theo sát phía sau Giao Long Vương. Ngay trong khoảnh khắc lao xuống ấy, cuối cùng hắn cũng đã thật sự nhìn thấy rõ núi Côn Lôn. Đạo điện tầng tầng lớp lớp, nối liền liên miên không dứt. Nếu như nói núi Phương Thốn là một chỗ luôn khiêm tốn ẩn mình, thì Côn Lôn lại là nơi có thể núi hùng vĩ bao la, thể hiện một loại khí phách quân lâm thiên hạ.

Người bình thường chỉ cần nhìn đến kết cấu của đạo quán nơi đây thì đã nảy sinh ra cảm giác dè dặt, giống như đang thấy nơi ở của hoàng đế nhân gian, không dám nhìn thẳng.

Giao Long Vương ở phía trước, mang theo thiên uy bay xuống, cảm giác như một kích có thể phá huỷ tất cả. Đúng lúc này, những dãy kiến trúc trong núi Côn Lôn lại mờ ảo dần, biến thành một vùng biển linh khí. Trong lúc mơ hồ, Trần cảnh cảm thấy được trong biển linh khí này ẩn chứa một con rồng xanh, lại giống như có vô tận thiên địa đại đạo bên trong đó.

Trần cảnh bỗng nhiên hiểu ra, thường luồng sông vào biển mới thành rồng, biển này không phải là biển trong ý nghĩa hiện thực, mà là biển trong tâm linh. Đó chính là thoát khỏi tất cả trói buộc, ngao du trong biển cả, vô câu vô thúc. Mà Giao Long Vương đặc đạo ở sông Kinh Hà vẫn luôn hướng về linh mạch trên núi Côn Lôn, dần dần, đó trở thành một mục tiêu tu hành, cũng là một trói buộc trong lòng. Có người sẽ chọn cắt đứt hết mọi ý niệm trong đầu, còn Giao Long Vương thì lựa chọn thực hiện bằng được.

Đương nhiên không phải lão muốn đoạt lấy linh mạch Côn Lôn, mà là muốn nhờ quá trình này để cởi bỏ trói buộc trong lòng. Khoảnh khắc thường luồng đi vào trong linh mạch Côn Lôn cũng chính là lúc nó thật sự

hoá rồng bay lên trời. Trong trời đất này, có lẽ là không còn ai có thể cản được nó nữa.

Thuồng luồng thét dài, hút hết gió mây bên dưới vào trong miệng, linh khí ngưng tụ ở núi Côn Lôn vọt đến miệng nó dưới cái hút nhẹ này.

Đột nhiên, trong biển linh khí ở núi Côn Lôn xuất hiện một điểm sáng vàng, ánh sáng này chiếu rọi cả một vùng.

Một người đứng trong ánh sáng vàng chiếu rọi ngẩng đầu nhìn Giao Long Vương. Y mặc đạo bào màu vàng cam, đầu đội đạo quan, lưng đeo bảo ngọc, chân mang một đôi giày cạnh thêu tơ vàng, trong tay nâng một bảo tháp cao bảy tầng. Tháp này chia làm bảy tầng, từng tầng đều giống nhau, mỗi tầng đều treo bốn cái lục lạc bốn góc mái cong.

Ánh sáng vàng này đúng là phát ra từ bảo tháp trong tay đạo nhân trẻ tuổi này, bao phủ cả người y vào bên trong.

Thuồng luồng đáp xuống từ chín tầng trời, bao phủ trong linh lực Kinh Hà, lại mang theo sấm sét thiên kiếp đánh xuống. Tất cả những chuyện này giống như là để gọi nó xuất hiện. Trong truyền thuyết, rồng xuất hiện thì mưa gió nổi lên, sấm chớp đi đùng, kéo theo linh khí trời đất một phương rối loạn. Trần Cảnh chưa từng thấy qua rồng thật sự, hẳn chỉ mới thấy một con rắn phàm tục sắp hoá thành rồng. Mặc dù như thế, nhưng nó cũng phải khuấy đảo đến bão táp một phương, dâng sóng nước bay lên chín tầng trời, mang theo giông tố vào biển linh khí.

Đạo nhân trẻ tuổi mặc áo vàng cam đang đứng trên đỉnh mái của một đạo quán, đạo bào tung bay, tay nâng một bảo tháp lưu ly màu vàng. Y bình tĩnh nhìn Giao Long Vương đang lao thẳng xuống, giống như tiên nhân. Trừ y ra, không ai ở phái Côn Lôn xuất hiện nữa. Chỉ có một mình y đứng trên góc mái đạo quán, phong thái ngẩng đầu nhìn trời này giống như trong mắt y, thứ đang lao xuống không phải là một con thuồng luồng sắp hoá

rồng, không phải gió mưa và sóng nước Kinh Hà muốn cuốn sạch mọi thứ, mà chỉ là một cơn gió xuân tháng ba.

Giờ phút này, Trần Cảnh đang theo sát phía sau cảm nhận được "thế" mà Giao Long Vương bày ra không còn vô hình, mà là một loại phép thuật, một loại phép thuật dung hợp "thế" cuộn cuộn của sông Kinh Hà với "thế" của sấm sét từ chín tầng trời, hình thành nên một loại phép thuật chân thực.

Giao Long Vương há miệng phun một cái, tuy không nhìn thấy vật gì được phun ra, nhưng trong không trung lại sinh ra dao động, sóng âm kia quét qua, hết thấy sự vật đều tan biến. Giao Long Vương há miệng hút một cái, linh khí đầy trời cuốn ngược về. Trong lúc vừa phun vừa hút, vẩy trên người Giao Long Vương thay đổi với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

Những cái vẩy vốn màu vàng nhạt bắt đầu nhanh chóng chuyển thành màu vàng kim rực rỡ.

Cho đến lúc này, Trần Cảnh vẫn mãi suy nghĩ, sử dụng "lực" thăng hoa thành dùng "thế", vậy sau "thế" sẽ là cái gì?

Lực có lúc cạn kiệt nhưng thế thì vô tận.

Nếu sử dụng thích đáng "thế" núi sông thì hiển nhiên có thể phát huy linh lực vốn có hạn thêm mấy chục lần uy lực. Hẳn không nghĩ ra trên "thế" sẽ có gì, nhưng rốt cuộc vào ngày hôm nay hẳn đã thấy được. "Thế" cuộn cuộn chảy ngàn vạn dặm, ngàn vạn năm của Kinh Hà tại vùng đất này đã được Giao Long Vương lao xuống từ chín tầng trời phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Tình cảnh này cũng chỉ xảy ra trong một ánh chớp, những người xung quanh không thể nhìn thấy Trần Cảnh, cũng không nhìn thấy Giao Long Vương nữa. Hiển nhiên là bọn họ càng không thể nhìn thấy đạo nhân trẻ tuổi mặc đạo bào vàng cam đứng trên đỉnh đạo quán trong núi Côn Lôn. Đó

là vì tháp lưu ly trong tay y đã bùng lên ánh sáng vàng chói mắt, khiến mây đen trên bầu trời cũng phải tan ra, sấm chớp cũng biến mất trong nháy mắt.

Ánh sáng vàng che mất tầm mắt của những người đang bay trên không, nhưng vào mắt Trần Cảnh lại biến thành hai màu đen trắng. Hắn đã dùng thần thông bản mệnh của Mê Thiên Điệp — Thế giới đen trắng.

Trong mắt Trần Cảnh, tháp vàng kia biến thành tháp trắng, ngay khi ánh sáng bùng lên nó lại đột nhiên biến mất, đồng thời còn có đạo nhân kia cũng biến mất theo.

Trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một cái tháp khổng lồ, nó hiện ra như từ trong hư vô, trấn áp thường luồng đang sắp hoá rồng trên không trung. Thường luồng điên cuồng gào thét một tiếng, cuộn mình ngăn chặn, đẩy lên một cơn sóng linh lực, linh khí cuồn cuộn kéo vào miệng nó. Nó bay lên cao, cuốn lấy tháp vàng trong nháy mắt, ánh sáng trên tháp vàng nhất thời ảm đạm bớt. Nhưng lúc này, phía trên tháp lại đột nhiên bốc cháy lên một ngọn lửa trắng xanh. Thường luồng giống như đang cực kỳ đau đớn, nó dùng cả linh lực lẫn nước sông Kinh Hà ngăn cản, nhưng hoàn toàn không có cách nào dập tắt ngọn lửa kia. Tháp vàng dưới nước sông bao phủ mờ mờ ảo ảo, như là bóng phản chiếu trên mặt sông.

Thường luồng bị ngọn lửa trắng xanh thiêu đốt lại không hề giãy giụa thoát khỏi tháp vàng, ngược lại nó càng quấn chặt hơn, há miệng phun ra một dòng khí như dòng suối. Dòng khí này phun ra, ngọn lửa trắng xanh trên tháp vàng bỗng nhiên yếu đi rất nhiều.

Trần Cảnh không biết ngọn lửa trắng xanh trên tháp vàng là lửa gì, nhưng hắn biết đó tuyệt đối không phải là ngọn lửa phạm tục, như vậy thì tất nhiên không thể dùng loại nước phạm tục dập tắt. Cho nên, Giao Long Vương đã phun ra linh tức bản mệnh của mình. (Linh tức: hơi thở có linh khí)

Đúng lúc này, đạo nhân trẻ tuổi mặc đạo bào vàng cam kia lại xuất hiện một lần nữa. Y vẫn đứng ở nơi đó, vẻ mặt nghiêm túc nhìn con thường luồng đang quần quanh tháp vàng trên bầu trời. Dường như y đã quên mất con bướm đi theo sau thường luồng.

Chỉ thấy ngón tay y chắm vào trong không trung, tay chỉ núi sông, cảm giác như thể trong một cái phất tay, nguyên khí làm vũ khí, pháp thuật đã sinh ra.

Ngay lúc này, ánh sáng trắng loé lên trước mặt hắn, một con bướm hiện ra từ trong hư không, sau đó hoá thành người. Đạo bào màu lam nhạt, lưng đeo trường kiếm, người này tất nhiên là Trần Cảnh.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 94: Linh Lung Trấn Yêu Tháp

oOo

Hắn nhìn lên vị đạo nhân duy nhất có thể thấy ở trong núi Côn Lôn lúc này, nói:

- Thiên La Trần Cảnh bá kiến chân nhân.

Trần Cảnh không nói là Kinh Hà Trần Cảnh, bởi vì hắn tới để cứu Diệp Thanh Tuyết. Đạo nhân kia thân nhiên liếc nhìn hắn một cái. Trần Cảnh tiếp tục nói:

- Ta nghe người ta nói, Diệp sư tỷ của ta ở trong núi Côn Lôn?

Những lời này cũng không mang chút sát khí nào, rất bình tĩnh.

Đạo nhân trẻ tuổi lúc này mới quay mặt nhìn sang Trần Cảnh, ánh mắt bình thản, nhưng lại có cảm giác khinh thường. Y cũng không hỏi Trần Cảnh là ai, chỉ chậm chậm nói:

- Không ở Côn Lôn.

- Vậy ở nơi nào?

Trần Cảnh hỏi tiếp không buông, giọng điệu hơi lạnh, có thể nói là hơi vô lễ. Đạo nhân vẫn không tức giận, nói:

- Linh Lung Trấn Yêu tháp.

Trần Cảnh không lộ vẻ gì, khí tức quanh thân lại đột nhiên ngưng tụ, lạnh lùng nói:

- Vậy sư tỷ của ta còn sống không?

- Không ai có thể sống quá ba ngày trong Linh Lung bảo tháp.

Đạo nhân trẻ tuổi mặc đạo bào vàng cam thản nhiên nói.

Y nhìn Trần Cảnh, còn Linh Lung bảo tháp trên bầu trời lại không cần đến người điều khiển. Trần Cảnh hiểu được, khí tức của đạo nhân này đã hòa làm một thể với cả ngọn núi Côn Lôn và bảo tháp kia rồi, gần như đã đạt tới cảnh giới tâm ý tương thông. Y điều khiển bảo tháp màu vàng kia cũng như Trần Cảnh ngự kiếm, không cần bất kỳ thủ thế hay thần chú gì cả, vừa nghĩ tới, kiếm đã tự nhiên thiên biến vạn hóa.

- Tại sao?

- Dòm ngó tiên sơn, loạn trật tự Đạo môn, tự nhiên phải biến mất.

Đạo nhân trẻ tuổi này thản nhiên nói, cũng không nhìn Trần Cảnh nữa, chậm rãi nhấc tay lên, nguyên khí trong núi Côn Lôn lập tức nổi lên cuộn cuộn như muốn hóa sóng thần.

Tại núi Côn Lôn, đạo nhân này giống như thần, mỗi cái giơ tay nhấc chân đều có thể khiến trời đất gió mây biến sắc.

Ngọn lửa trên bảo tháp lại bùng lên, như muốn bao phủ lấy Giao Long Vương. Ngay khi linh khí vừa nhộn nhạo, Trần Cảnh đã biến mất.

Lần đầu tiên Trần Cảnh cảm giác được nguyên khí trời đất xa lạ như thế, rõ ràng chỗ nào cũng có, nhưng không cách nào điều động được. Hắn rất cuộc hiểu rõ, đấu pháp với người ở trong sơn môn của người ta bị hạn chế

đến cỡ nào. Linh khí vô cùng vô tận kia không những không thể hấp thu, mà chúng nó còn như hóa thành một cái lưới vô hình muốn quần lấy hẳn.

Trần Cảnh biến mất, lại thấy con bướm được bao phủ trong hào quang trắng xuất hiện. Vừa hiện ra, nó đã khê đập cánh, nơi nó bay qua, nguyên khí lập tức bị cắt. Đồng thời trong lúc đó, một tiếng kiếm ngân vang lên, giống như âm thanh khi kiếm rạch lên một tấm lưới bằng kim loại.

Đạo nhân trẻ tuổi nhướng mày, vẫn đứng bất động, phát ống tay áo màu vàng cam, linh khí trong hư không cuồn cuộn ập tới ánh kiếm kia, giống như một tấm vải thật dày muốn bao lấy thanh kiếm kia, che tất cả phần sắc nhọn của nó.

Từ xa nhìn lại, người ta thấy một luồng sương mù màu xám trắng muốn nuốt chửng con bướm màu lam nhạt có hào quang tỏa ra quanh thân. Bỗng ánh sáng trên người con bướm đột nhiên mạnh hẳn lên, sương mù kia giống như rắn rết gặp phải lửa, vội lùi lại, nhưng chỉ tránh đi chính diện, lại lao tới từ phía sau con bướm. Con bướm cũng không quản mặt sau, bay thẳng tới đạo nhân.

Chẳng biết tại sao, xa xa nhìn, con bướm kia bay thật chậm, có thể nhìn rõ mỗi cái vẩy cánh của nó, thậm chí cảm giác như đó là một hình ảnh được tua chậm. Nhưng đây chỉ là một ảo giác, hình thành khi người ta tập chung toàn bộ sự chú ý vào con bướm kia. Sự thật là con bướm kia chỉ mới đập cánh vài cái đã bay đến trước mặt đạo nhân.

Một vệt ánh kiếm phóng ra từ trên người con bướm, ánh kiếm rõ rệt như thực chất, khiến con bướm được bao phủ trong đó trở nên hư ảo mờ lung.

Sát khí lạnh như băng như bị đè nén quá lâu mà tràn ra không kiêng nể gì, phảng phất muốn chém đạo nhân đứng yên trước mắt thành hàng tỉ đoạn.

Đối với Trần Cảnh, trên đời này, người có thể khiến hần quan tâm không có mấy, mà Diệp Thanh Tuyết thuộc vào loại có thể khiến hần trả giá bằng sinh mệnh. Khi hần nghe Hư Linh nói Diệp Thanh Tuyết bị một người trong núi Côn Lôn thu vào một tòa tháp vàng, hần thậm chí đã không đến điểm danh chỗ Giao Long Vương Kinh Hà, muốn bay thẳng vào núi Côn Lôn. Thế nhưng thần cấm trên không để hần nhớ ra, thân là thần linh không thể bay thẳng lên chín tầng trời. Do đó, hần trở lại sông Kinh Hà, rồi cực kỳ hưng phấn khi biết mục đích của Giao Long Vương.

Sau đó, hần bắt chắt tất cả, theo Giao Long Vương bay lên tận trời, gánh chịu một phần thiên kiếp khi thường luồng hóa rồng, dùng thể như trẻ tre xông vào trong mây, rồi lại cùng Giao Long Vương nhảy vào núi Côn Lôn.

Sát ý từ kiếm này phóng vút lên cao, bất chấp cả tiếng gầm của thường luồng, truyền rõ ràng ra ngoài.

Đạo nhân kia tựa hồ phản ứng không kịp, hoặc như là trầm mê trong cái gì đó, mãi tới lúc ánh kiếm sát thân mới đột nhiên bừng tỉnh. Trong mắt y hiện ra một chút kinh hãi, tức thì kích phát ngọc bội bên hông, tạo thành một quầng sáng xanh bao phủ lấy mình. Kiếm đâm tới quầng sáng kia thì bị kiếm hãm, hơi khựng lại, rồi chọc thủng quầng sáng, đâm thẳng tới đan điền khí hải của đạo nhân. Nhưng khi nó đâm sát tới quần áo của y, bộ đạo bào đó lại tỏa ra hào quang màu vàng cam cản lại.

Kiếm rung động, dâng lên sát ý điên cuồng. Hào quang vàng cam rất cuộc không ngăn được ánh kiếm, bị nó xuyên qua...

Tất cả đều diễn ra trong tích tắc, nếu không phải đạo nhân trẻ tuổi có hai bảo vật hộ thân, lúc này chỉ sợ y đã bị kiếm đâm phá đan điền khí hải, làm nát kim đan nguyên anh kia. Cũng ở trong một tích tắc này, đạo nhân đã biến mất như một làn gió mát.

Ngay khi đạo nhân biến mất, ánh kiếm kia đồng thời lan rộng ra, những vệt ánh sáng như tuyết trắng mơ hồ quét khắp một vòng, khiến cả vùng linh khí vỡ vụn từng khúc.

Đạo nhân trở biến mất như thế nào, cho dù Trần Cảnh dùng thần thông bản mệnh thế giới đen trắng của con bướm cũng không rõ. Hắn chỉ thấy một vùng biển màu trắng, vô số linh khí trên bầu trời rơi như mưa vào trong núi Côn Lôn, còn từng dãy đạo quán đều là màu xám. Đây là do âm dương hòa hợp cân bằng, làm xuất hiện màu sắc này.

Trần Cảnh tìm kiếm khắp nơi, nhưng không thể tìm được đạo nhân kia. Trên bầu trời, Giao Long Vương vẫn quần tròn lấy tòa tháp, nhìn đáng vẻ như muốn chiếm thứ này làm của riêng. Trần Cảnh không tìm kiếm nữa, bay thẳng xuống đạo quán trên núi.

Trong hư không lưu lại một vệt sáng, kiếm đã đâm tới tòa đạo quán mà đạo nhân trẻ tuổi kia vừa đứng. Thế nhưng nơi này lại như ảnh ngược trong nước, bắt đầu vận vẹo, theo từng vòng sóng gợn trong không khí rồi biến mất.

Trần Cảnh hơi kinh hãi. Hắn vẫn dùng đôi mắt trắng đen chuyên phá huyền thuật để nhìn, thế nhưng lại nhìn không ra đây là huyền thuật. Mặc dù ở sâu trong nội tâm, hắn đã có một loại cảm giác khác thường với huyền thuật này, cảm thấy nó có lẽ cũng không phải là huyền thuật, mà chẳng qua là ảnh ngược từ một thế giới khác hiển hóa ra. Thế nhưng điều này cũng không thể để hắn thay đổi quan niệm thâm căn cố đế có từ nhỏ đến giờ rằng thế giới này là tồn tại duy nhất.

Một kiếm đâm vào trong đạo quán kia, đạo quán biến mất giống như là ảnh phản chiếu trên mặt nước. Ánh kiếm lại lóe lên, hóa thành tầng tầng hào quang, nhưng ngoại trừ việc đạo quán đã biến mất, cũng chỉ có linh khí cuốn đến.

Ánh kiếm đột nhiên quay lại, phóng về hướng bảo tháp, trong nháy mắt đã xuất hiện ở tầng một, rồi đâm thẳng tới cửa vào. Ngay khi kiếm mới chạm đến cửa tháp màu vàng, cửa tháp đột nhiên mở ra, trong tháp tràn ra một lực hút rất mạnh, phảng phất như có một bàn tay vô hình tóm lấy thân kiếm rồi kéo nó vào trong. Cùng lúc đó, Trần Cảnh cảm nhận được ngọn lửa thiêu đốt. Con bướm giống như bị trúng phép định thân, không vào cũng không rời nổi, quanh thân có lửa nóng màu trắng xám không ngừng đốt cháy.

Người ngoài tự nhiên chỉ cảm thấy kiếm kia đã dừng lại, chỉ có Trần Cảnh mới rõ, mỗi lần kiếm cương rung động đều sẽ cắt đứt trời buộc vô hình.

Trần Cảnh vừa đối kháng với lực hút này, vừa nhìn vào bên trong tháp.

Trong đó là một màu tối đen, trái ngược hoàn toàn với hào quang chói lọi bên ngoài. Thế nhưng Trần Cảnh vẫn lơ mơ thấy được Diệp Thanh Tuyết. Trong bóng tối mù mờ, giống như có thứ gì đó đang chiến đấu với nàng. Mơ hồ, có thể nghe được từng đợt gào thét không biết có phải của thú vật hay không, còn cả tiếng quái thú nhai nuốt. Trần Cảnh không rõ tại sao mình nhìn thấy được Diệp Thanh Tuyết, nhưng hẳn thật cao hứng. Đạo nhân kia có nói, không người nào có thể sống quá ba ngày trong Linh Lung Trấn Yêu tháp, mà bây giờ Diệp Thanh Tuyết lại còn sống.

Đang lúc Trần Cảnh muốn mở miệng gọi Diệp Thanh Tuyết, thì chỉ thấy nàng phóng ra một tia sét, một khối ngọc phù* được tia sét bao bọc bắn nhanh đến. Thế nhưng ngọc phù trong tia sét kia vừa đến cửa tháp thì đã bị một lực lượng vô hình chặn lại khi chỉ còn cách mũi kiếm cương một chút. Ngọc phù nhấp nháy tia điện, muốn chui ra, nhưng không cách nào làm được. Trần Cảnh thấy thế thì cuống lên, nhưng chính hắn cũng khó để thoát thân, cũng không dám tiến vào. Hắn có dự cảm, chỉ cần để bị hút vào gần thêm, lực hút kia sẽ càng lớn, như vậy hắn đừng mong thoát được.

(Ngọc phù: tín vật làm bằng ngọc, thường thường sẽ có tạo hình đồ trang dạng huy chương, huy hiệu để đeo lên người)

Những ngọc phù này là Diệp Thanh Tuyết truyền tới, hiển nhiên rất quan trọng.

Đột nhiên, Giao Long Vương thét lên một tiếng dài, phun ra một ngụm long tức, ngọn lửa quanh tháp lập tức ảm đạm hẳn, mà lực hút cũng yếu đi nhiều. Ngọc phù nhấp nháy tia điện, tựa hồ thoát khỏi trói buộc vô hình, bay nhanh ra ngoài cửa tháp. Kiếm cương quanh thân con bướm cũng lan rộng trong nháy mắt, bao trọn lấy ngọc phù, đồng thời định xông vào.

- Không nên vào, đi nhanh lên.

Ngay khi Trần Cảnh vọt vào, đã nghe tiếng của Diệp Thanh Tuyết truyền tới từ ngay phía trước. Lúc này, tầng ánh chớp bao phủ trên người nàng đang dần biến mất, giống như một người chết chìm đang từ từ chìm vào trong nước. Dần dần, nàng biến mất, bị bóng đêm nuốt sạch.

- Sư tỷ...

Trần Cảnh vọt tới chỗ Diệp Thanh Tuyết xuất hiện lần sau cùng. Ánh kiếm chói mắt, thế nhưng lại chẳng chiếu sáng được bao nhiêu không gian nơi đây. Mà ánh sáng để lộ ra xương trắng trên đất, gồm cả của người và thú, có lớn có nhỏ. Nhìn vẻ sáng bóng của xương cốt, đủ để biết chủ nhân của nó không phải hạng người bình thường.

- Sư tỷ, sư tỷyyy...

Trần Cảnh hô to lên, âm thanh truyền cực xa trong không gian tối tăm trống rỗng này, nhưng không có ai trả lời hẳn, thậm chí đã không nghe được tiếng thú gào và tiếng chém giết như lúc còn ở cửa tháp. Duy chỉ có tiếng của chính hắn vọng lại, giống như hắn đang đứng đơn độc trong một tòa tháp khổng lồ, hét lớn rồi chờ âm thanh vọng trở về.

"Im lặng đến đáng sợ, sao lại như vậy? Sư tử đâu? Vừa xong còn ở đây cơ mà?!"

Trần Cảnh kinh nghi nghĩ.

Đột nhiên, ánh sáng đập vào mắt Trần Cảnh. Theo hướng ánh sáng mà nhìn, hắn thấy một ngọn lửa lớn như một dòng sông từ trên trời giáng xuống, khí tức hủy diệt phô thiên cái địa. Trần Cảnh không chút nghi ngờ, nếu mình bị ngọn lửa này bao phủ, tất nhiên sẽ vĩnh viễn biến mất trên thế giới này.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 95: Truyền Nhân Côn Lôn

oOo

Hắn không quay đầu lại, lập tức phóng về phía cửa tháp. Tốc độ kiếm cương cực nhanh, nếu người ở bên ngoài nhìn vào Trần Cảnh, sẽ thấy vết sáng hình thanh kiếm phóng vào trong tháp vàng, bay lượn trong đó một vòng rồi sau đó vội vàng vọt ngược ra ngoài tháp. Đúng lúc này, cửa tháp từ từ khép lại, tốc độ không nhanh, nhưng bên trong tháp lại sinh ra trói buộc vô hình. Trần Cảnh cảm nhận rõ, không khí như hóa thành một vũng bùn, kéo kiếm cương chậm lại.

Trần Cảnh có thuật thuận kiếm, đáng lẽ từ khi phát hiện ngọn lửa như một con sông trên đỉnh đầu đến lúc lao ra chỉ cần một cái nháy mắt. Thế nhưng, từ khi vào núi Côn Lôn, cả vùng trời đất này đều đã thay đổi quỹ đạo riêng, thuật thuận kiếm cũng bị áp chế, không thể nào trong chớp mắt đã ra ngoài hơn mười dặm nữa. Ngay cả việc xuyên thấu hư không cũng rất khó làm nổi. Chuyện này giống như khi người khác tiến vào thần vực của Trần Cảnh vậy, bất kể pháp thuật gì cũng bị giảm uy lực trên diện rộng.

Sông lửa càng ngày càng ép gần, Trần Cảnh vô cùng căng thẳng, kiếm cương càng thêm chói lọi, cắt nát trói buộc, điên cuồng phóng ra bên ngoài bảo tháp. Sinh tử thành chuyện trong gang tấc, nguy hiểm hàng lâm. Cảm giác nguy hiểm mãnh liệt này giống như xuyên thẳng vào trong linh hồn, khiến Trần Cảnh như điên cuồng phóng càng lúc càng nhanh.

Lửa đã sát bên.

Trần Cảnh tựa hồ nhìn thấy ngọn lửa thiêu cháy cả linh khí, sống lưng hẫng phảng phất bị dung nham từ tâm trái đất đổ lên. Dưới nhiệt độ này, kiếm cương có cảm giác như là băng đang bị tan vụn. Trần Cảnh cảm thấy vô cùng đau đớn, đau đến mức muốn ngất đi, mắt hoa lên. Hắn hiểu, đây là mình đã bị thương âm thần. Nếu âm thần tiếp tục phải chịu đựng cảm giác này, chắc chắn hắn cách cái chết không xa. Bởi vì tượng thần ở miếu Hà Bá chẳng qua chỉ là một pho tượng không có ý thức mà thôi, lúc nào cũng có thể bị cô hồn dã quỷ chiếm lấy, cũng chiếm đi tất cả của hắn.

Thế nhưng hắn chẳng có thời gian để nghĩ nhiều, trong mắt chỉ còn thấy mỗi cửa tháp.

Bảo tháp tỏa hào quang vàng sáng rực cả bầu trời.

Trong mắt những người đang bay lên không để vẫy xem, chỉ thấy Giao Long Vương quần quanh tháp vàng bị lửa bốc lên từ tháp nuốt trọn. Giao Long Vương cố phun từng ngụm long tức, nhưng lại không thể dập tắt ngọn lửa kia. Linh khí Kinh Hà được Giao Long Vương dẫn tới cũng từ từ tán đi như nước bị bốc hơi trong lửa.

Người hữu tâm tự nhiên chú ý tới Trần Cảnh đã tiến vào trong tháp. Ngay khi cửa tháp ở tầng dưới cùng đóng lại, cũng chính là lúc ngọn lửa bùng lên bao trọn cả tòa tháp. Bỗng mọi người nghe thấy một tiếng rỗng ngâm thật dài, gió mây như vô tận tụ cả lại, biến linh khí trong núi Côn Lôn cũng cuộn trào lên mãnh liệt.

Ngay sau tiếng rỗng ngâm là một tiếng nổ vang, tháp vàng vỡ vụn ra từng khúc.

Thuồng luồng bị lửa trên tháp thiêu đốt, nhưng giờ trên người lại không có một vết cháy nào, thân thể của nó bỗng tỏa ra hào quang nhiều màu, chẳng biết lúc nào đã mọc ra móng vuốt. Cái thân dài hơn mười trượng xoay tròn trên hư không, linh khí Côn Lôn theo đó rung động cuộn cuộn.

Biến hóa trong tích tắc này vượt ngoài dự đoán của mọi người. Vốn rất nhiều người nghĩ rằng Giao Long Vương hóa rồng thất bại, không ngờ lại thành công rồi.

- Ha ha... Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi...

Giao Long Vương cười to, nhưng đúng lúc ấy, một tòa tháp tỏa hào quang vàng thật lớn hiện ra. Khi mọi người nhìn rõ, tháp kia đã chụp lấy Giao Long Vương vào bên trong, rồi thân tháp từ trong suốt đến mờ dần, cuối cùng hoàn toàn nhìn không thấy Giao long Vương trong đó nữa.

Một vệt sáng hình thanh kiếm phóng ra cực nhanh, xuyên thấu sương mù linh khí trong núi, bay thẳng lên bầu trời, để lại một tiếng kiếng ngân vang lẳng đẵng trong hư không. Trong mắt người khác, ánh sáng này giống như là một con đom đóm trong trong bầu trời đêm, chợt lóe chợt tắt, khoảng cách giữa lóe - tắt càng ngày càng ngắn.

- Núi Côn Lôn há lại là nơi nói đến thì đến, nói đi thì đi?!

Ở bên trong núi Côn Lôn, đạo nhân trẻ mặc đạo bào màu vàng cam lại xuất hiện, vẫn đứng ở một góc mái cong trên đạo quán, tựa như chưa từng rời đi. Y vừa mở miệng, linh khí trong núi Côn Lôn cuộn trào lên, như sóng biển trở mình, hình thành một bàn tay cực lớn, chụp tới ánh kiếm đang bay kia.

Đột nhiên, từ đám mây có một vệt sáng phóng xuống núi Côn Lôn sơn, đồng thời nghe rõ tiếng kiếm ngân vang. Nương theo ánh sáng hạ xuống, một giọng nói truyền ra:

- Từ lâu đã nghe nói truyền nhân của Côn Lôn không ra khỏi núi Côn Lôn, nay may mắn nhìn thấy, thật là vinh hạnh. Bần đạo La Phù Ly Trần, nguyện cùng đạo hữu diễn pháp một hồi trước mặt người trong thiên hạ, không biết đạo hữu có dám?

Âm thanh này truyền xuống từ đám mây, truyền cực xa. Trong trời đất tĩnh lặng, như có một cơn gió tuyết tràn qua.

Một đoạn này nói dài không dài, bảo ngắn cũng không ngắn, nhưng đủ để cho Trần Cảnh chạy khỏi phạm vi trời buộc của núi Côn Lôn. Mà cùng lúc ấy, từ đám mây truyền ra tiếng của Ly Trần kia, một vệt ánh kiếm phảng phất dẫn gió khiến biến linh khí cuộn lên, kiếm thể biến ảo, kiếm cương chói lòa, kiếm quyết dẫn dắt linh khí của núi Côn Lôn.

Một kiếm đâm đến, giống như gió tuyết khắp bầu trời châu Lô cũng theo kiếm mà tới.

Đạo nhân mặc đạo bào màu vàng cam cũng không biến mất như lúc đối phó với Trần Cảnh, mà chỉ một ngón tay ra. Trong nháy mắt, y tựa như biến thành trung tâm của Côn Lôn, toàn bộ linh khí nơi này đều tập trung tới trên thân y, tập trung tới trên ngón tay kia.

Ánh kiếm chói lọi, đâm thẳng xuống.

Một ngón tay điểm ra, ngón tay như ngọc.

Trong nháy mắt, kiếm và ngón tay giao nhau, tạo thành một vòng sáng tròn chói lọi. Kiếm lóe lên rồi quay về, đúng lúc Trần Cảnh bay trở lại lên trên bầu trời thì kiếm cũng trở lại trong tay Ly Trần. Nàng dùng tay nắm thân kiếm, đôi mắt phượng vẫn nguyên vẻ cao ngạo, nhìn truyền nhân Côn Lôn đứng trên đạo quán. Truyền nhân Côn Lôn cũng nhìn nàng. Trên ngón tay như ngọc kia còn lưu một vết kiếm mờ mờ.

Chỉ nghe y thản nhiên nói:

- Kiếm tiên La Phù, quả nhiên danh bất hư truyền.

Ly Trần cũng không trả lời, cởi hồ lô rượu bên hông xuống, ngửa đầu uống một ngụm lớn, rồi xoay người giẫm chân mà bước trong hư không,

như giẫm trên đất bằng. Đạo bào phất phơ, tóc đen bay bay, mùi rượu tỏa khắp không trung, nàng căn bản không hề để ý tới thần sắc khác thường trong mắt những người đang nhìn nàng.

Trần Cảnh vẫn không rời đi, hắn đang nhìn cái tháp vàng vẫn đang bùng cháy trong hư không. Không phải bởi vì hắn vẫn nghe thấy tiếng Giao Long Vương cười lớn trong tháp, mà là bởi vì Diệp Thanh Tuyết còn trong đó. Ánh mắt hắn đã có chút có chút mơ hồ, trong tay nắm chặt lấy khối ngọc phù mà Diệp Thanh Tuyết ném ra. Nếu như hắn đoán không lầm, hắn đây chính là "Tế kiếm tâm kinh" được Diệp Thanh Tuyết trộm ra từ La Phù. Hắn nhìn truyền nhân Côn Lôn kia, chỉ thấy y vẫy tay một cái, tháp vàng đã trở xuống trong tay y.

Tất cả mọi người đang vây xem quanh đó đều kinh hãi. Mọi người đều thấy được thần uy của Giao Long Vương, nhưng truyền nhân Côn Lôn này lại xuất ra thần thông khó lường nhất được Giao Long Vương lại sau khi tháp vỡ, để mỗi người ở đây chỉ còn biết tròn mắt mà nhìn.

Bọn họ không tin nổi, Trần Cảnh càng như thế. Hắn có thể từ thoát thân khỏi núi Côn Lôn, không có đạo lý gì Giao Long Vương lại bị bắt. Nếu Giao Long Vương muốn đi, chỉ sợ thiên hạ này không ai có thể ngăn được lão. Thế nhưng giờ lão đã bị thu vào trong tháp, sống chết không rõ.

Trần Cảnh lập tức cho rằng có lẽ tháp kia có vấn đề, hoặc là kỳ thực truyền nhân Côn Lôn đã dùng toàn bộ tinh lực ở việc trấn áp Giao Long Vương. Trần Cảnh cũng không định tiếp tục phỏng đoán, bởi vì thần hồn hắn đã bị thương, phải nhanh chóng trở lại tượng Hà Bá trong miếu Hà Bá ở Tú Xuân loan.

Xoay người, hắn đã hóa thành một con bướm màu lam nhạt, bay nhanh đi. Một chốc sau, những người vây xem cũng lục tục đi cả, núi Côn Lôn lại khôi phục vẻ yên tĩnh.

Có lúc, chuyện trong trời đất lại huyền diệu như vậy. Lúc Trần Cảnh biến ảo thành thân người nhìn đạo nhân trong núi Côn Lô thì người khác cũng đang nhìn hẩn từ xa. Hẩn cầm ngọc phù trong tay thật chặt lại, sau đó xoay người hóa thành bướm, bay đi. Rất nhiều người có thể nhìn thấy kiếm cương bao phủ con bướm mỏng hơn, hơn nữa bóng người hiện ra ban này cũng mờ mờ ảo ảo.

Giao Long Vương Kinh Hà muốn hóa thành rồng, dẫn lực lượng Kinh Hà mà lên chín tầng trời, kết quả là toàn bộ Hà Bá thuộc Kinh Hà chỉ còn sống một vị, chính lão cuối cùng bị vây ở trong núi Côn Lô. Có người nói, Giao Long Vương đã tiêu hao quá nhiều sức lực khi chống lại thiên kiếp, cho nên mới bị truyền nhân của Côn Lô dùng Linh Lung bảo tháp bắt lại. Cũng có người nói, truyền nhân Côn Lô kia dồn hết tinh lực trấn áp Giao Long Vương, nên lão mới bị bắt. Lại có người nói, Giao Long Vương không sao cả, mà cố ý bị hút vào trong tháp. Còn có người nói, con bướm kia có thể trốn đi, là bởi vì đại đệ tử Ly Trần của La Phù ra một kiếm kia.

Dù sao bất kể là nói như thế nào, Trần Cảnh còn sống, Giao Long Vương bị truyền nhân của Côn Lô bắt lại, trong Kinh Hà chỉ còn duy nhất một Hà Bá.

Trần Cảnh đã trở lại Tú Xuân loan, lần nữa trở về trên bức tượng bằng đá im lìm. Mà trong thế gian, cũng không biết có phải bởi vì yên lặng đã quá lâu rồi hay không, hay là bị mấy tiếng rồng gầm của Giao Long Vương kia tạo nên ồn ào náo động, khắp nơi lại bắt đầu nổi lên hỗn loạn. Tuy rằng những hỗn loạn này mới chỉ chốn nhân gian phạm tục, giới tu hành giới vẫn bình yên, nhưng tranh đấu đang xảy ra ngày một nhiều nơi hơn.

Trong thiên hạ, quốc gia lớn nhỏ nhiều như nấm, rất nhiều đệ tử Đạo môn hạ sơn hành tẩu ở những nơi này, tích thiện làm đức, thể ngộ ý trời, cảm ngộ đại đạo. Cũng do thế mà chuyện hàng yêu trừ ma ở các nơi cũng nhiều thêm.

Có người khiêu chiến khắp nơi, có người điên cuồng trừ yêu, có người trừ ma vệ đạo, cũng có người bất chấp làm bất cứ chuyện gì, chỉ cầu trường sinh đại đạo. Còn có người đoạt bảo khắp nơi, đoạt pháp quyết môn phái khác, lại có người trà trộn nhân gian du tẩu tứ phương, càng có người đi nhân gian làm đại tướng quân, làm hoàng tử, làm hoàng đế muốn bình định loạn thế, mà có chút người thì đi nhân gian làm lưu dân, làm cường đạo, làm quân khởi nghĩa. Bất kể bọn họ làm cái gì, mục đích cuối cùng cũng chỉ là vì siêu thoát đắc đạo.

Hơn một nghìn năm qua, mọi người đều nỗ lực tu hành theo pháp quyết tiên nhân lưu lại, tai được nghe truyền thuyết về các tiên hiền trong sử môn truyền lưu xuống, lòng tự mình hướng tới một ngày có thể nghiêng trời lệch đất, chỉ phất tay đã đủ khiến vật đổi sao dời, nhưng cuối cùng đều già yếu mà chết. Bất kể là cảnh giới cao bao nhiêu, bất kể đã từng lợi hại cỡ nào, cuối cùng đều chết. Nhiều nhất cũng bất quá mấy trăm năm, đều chết hết, người phía sau lại dần dần trưởng thành lên, thay thế vòng lặp.

Bọn họ không biết pháp quyết là đúng hay sai, hay là do trời đất đã thay đổi. Nếu như nói pháp quyết vô dụng, vậy tại sao có thể tu ra các loại pháp thuật thần thông thần kỳ đến vậy? Còn nếu nói là hữu dụng, vậy vì cái gì không thể thành tựu Tiên đạo trường sinh?

Sau hơn một nghìn năm yên lặng, thế giới này bắt đầu động, bắt đầu tìm kiếm phương thức đắc đạo thành tiên mới, tuy rằng vẫn là tu hành, nhưng đã không giới hạn ở bế quan tu hành.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 96: Phệ Niệm

oOo

Trần Cảnh cảm thấy buồn bực trong lòng, thậm chí có thể nói là vô cùng bất an. Vừa nghĩ tới Diệp Thanh Tuyết vẫn còn trong tháp vàng kia, hắn có xung động muốn tiến vào Côn Lôn lần nữa. Nhưng âm thần của hắn bị thương nặng, nếu không kịp thời trở lại tượng thần, chỉ sợ hắn đã chết ở bên ngoài.

Lúc này hắn mới biết, tuy rằng thân hình con bướm có thể ký thác âm thần, nhưng chung quy vẫn không phải thân thể của hắn, nếu bị thương thì phải trở lại tượng thần để tu dưỡng. Tất cả gốc rễ của hắn vẫn ở trong tượng thần, mà âm thần ký thác vào thân bướm chẳng qua chỉ như là một nhánh cây mọc dài từ gốc cây mà thôi, dù có vươn xa tới cỡ nào thì vẫn cần phần gốc rễ cung cấp dinh dưỡng để tồn tại.

Lúc này, Trần Cảnh đang ngồi ở cửa miếu Hà Bá. Trước mặt hắn là con tôm Hồng đại hiệp đang liên thoảng mãi không hết chuyện, còn bên cạnh là vỏ sò phủ rêu xanh lớn ngang cái thớt. Nó và Hồng đại hiệp như hai thái cực, một con không lúc nào để mồm nghỉ ngơi, một con cả ngày chẳng kêu lấy một tiếng.

Trần Cảnh lại lấy khối ngọc phù kia ra nhìn. Dùng thần niệm thăm dò vào bên trong, trong óc hắn lập tức hiện ra mấy câu. Hắn đã nhìn mấy câu này nhiều lần rồi, mỗi khi trong lòng khó giữ bình tĩnh thì lại lấy ra nhìn tiếp.

Đúng như Trần Cảnh đã đoán khi ở núi Côn Lôn, trong ngọc phù này đích thực là "Tế kiếm tâm kinh" của kiếm phái La Phù. Nhưng ngoài Tế kiếm tâm kinh ra, trong ngọc phù này còn có mấy hàng chữ do Diệp Thanh Tuyết dùng thần niệm viết vào, tựa như là bằng sấm sét vậy.

"Thiên tượng biến, mau trở về Kinh Hà, tĩnh tu dưỡng thần. Chờ khi ta trở về sẽ mở lại Thiên La, chứng đại đạo."

Nếu không phải lúc ấy Trần Cảnh tận mắt nhìn thấy Diệp Thanh Tuyết, hẳn tuyệt đối không tin đây là lời của nàng. Mấy lời này không giống với tính cách của Diệp Thanh Tuyết, hoặc là nói không giống hình tượng của Diệp Thanh Tuyết trong lòng Trần Cảnh. Mấy ngày qua, hẳn cẩn thận nhớ lại từng chi tiết nhỏ từ lúc mình gặp Diệp Thanh Tuyết đến giờ, mới phát hiện mình chẳng hiểu được sư tỷ bao nhiêu cả. Khi ở núi Thiên La, nàng luôn ngồi trên mái nhà tranh ở vườn thuốc sau núi mà đả tọa luyện khí. Ngoại trừ những lúc dạy hần tu hành, căn bản nàng sẽ không rời đi. Nếu núi Thiên La không xảy ra chuyện, Trần Cảnh cho rằng nàng sẽ còn ngồi mãi trên nóc ngôi nhà cỏ kia, cho tới một ngày đột nhiên phi thăng hóa tiên mà đi.

- Sư tỷ là một lòng cầu đại đạo.

Trần Cảnh suy nghĩ, đột nhiên lại cảm thấy người một lòng cầu đại đạo như sư tỷ có lẽ làm gì cũng vì đại đạo.

- Hà Bá gia, con thấy Thần Cô thuộc loại người trong lòng chỉ có đại đạo, bất kể làm cái gì cũng là vì đại đạo. Cho nên, ngài không cần lo lắng cho Thần Cô đâu.

Hồng đại hiệp nói.

Trần Cảnh miết miết miếng ngọc phù, suy nghĩ đến xuất thần, nghe Hồng đại hiệp nói thế thì theo bản năng đáp lời:

- Người cầu đại đạo không phải là nên tĩnh tọa trong núi, dốc lòng tu hành sao? Cho dù hành tẩu thể gian, cũng không phải nên tận lực không dính hồng trần, không gây ra việc thế tục sao? Vậy sư tỷ làm thế là vì cái gì?

Hồng đại hiệp đi tới đi lui, vừa đi vừa dùng cái càn còn nguyên vẹn gõ lên cái càn đang mọc mới. Thế nhưng mãi nó vẫn chẳng nghĩ ra lời giải cho mấy câu hỏi của Trần Cảnh, chỉ nói:

- Thần Cô nhất định không giống người khác, Thần Cô không phải là người bình thường.

Trần Cảnh không để ý đến nó, chỉ lặng lặng ngồi im chỗ cũ, sâu trong lòng có một cảm giác buồn bực khó hiểu. Cảm giác này dâng lên từng đợt, để hần rất lo lắng. Bởi vì cảm giác này cực kỳ giống cảm giác lúc trong thành Tần Quảng, lẽ nào lại sắp có chuyện như ở thành Tần Quảng sao?

Hần không dám tưởng tượng, nếu thật như vậy, sinh linh của cả lưu vực Kinh Hà này sẽ phải chết ở dưới kiếm của hần mất. Thành Tần Quảng tối đen không bóng người, tuy rằng không bình tĩnh, nhưng Trần Cảnh cũng không nhìn thấy gì cả, khi thanh tỉnh, trong lòng cũng sẽ không có chướng ngại. Mà ở nhân gian, nếu thanh tỉnh lại nhìn thấy máu chảy thành sông, hần chỉ còn nước tự vẫn, chứ không cần chờ người hàng yêu trừ ma tới.

Có đôi khi, trong lòng muốn cái gì thì sẽ được cái đó, mà cũng có đôi khi, trong lòng lo sợ cái gì thì cái đó sẽ xảy ra. Khi hần đang lo lắng lời nguyện ác mộng vong hồn trên linh hồn mình lại muốn phát tác, nhưng không thể xác định, thì Hư Linh xuất hiện.

Nàng bước trên ánh trăng sao mà đến, lặng yên không một tiếng động. Nếu không phải nơi này là thần vực của Trần Cảnh, hần tuyệt đối không thể phát hiện nàng.

- Thuật độn của cô là loại gì vậy?

Trần Cảnh có chút tò mò với phép độn của nàng, không nhịn được bèn hỏi. Thông thường, giới tu hành rất hạn chế hỏi pháp thuật của người khác, cho dù là hảo hữu cũng không hỏi, bởi mọi người đều kiêng kỵ người khác biết được lai lịch của mình.

Hư Linh lại không hề kiêng dè, trả lời luôn:

- Là thuật độn quỷ.

- Thuật độn quỷ?

Trần Cảnh chưa từng nghe tới cái tên này.

Hư Linh đứng trên cao cách Hà Bá một khoảng, nàng cúi đầu xuống, nói:

- Thuật độn quỷ là mượn âm khí trong trời đất mà độn, buổi tối âm khí nặng, cho nên...

Nàng không có nói tiếp phần sau. Trần Cảnh cũng đã rõ, cười nói:

- Cô luôn xuất hiện vào lúc ta nghĩ đến.

Hắn nói ra ý nghĩ trong lòng mình, bởi vì hắn cần Chiêu Hồn bảo giám của Hư Linh chiếu xem nguyên rủa trên hồn phách của mình bây giờ có bộ dáng gì.

Lúc đầu Hư Linh rất ngạc nhiên, sau đó hạ người xuống, nghiêng đầu, lấy tay chỉnh lại mái tóc đen. Lại nghe Trần Cảnh hỏi:

- Cô có mang theo Chiêu Hồn bảo giám chứ?

Hư Linh vội vàng gật đầu. Trần Cảnh cười cười, nói:

- Ta cảm thấy nguyên rửa trên linh hồn của ta có thể lại muốn phát tác, cô dùng gương kia chiếu hồn phách của ta thử xem.

- Vâng.

Hư Linh đột nhiên cảm thấy chính mình có chút thất lễ, vội vàng lấy từ trong ngực áo ra một chiếc gương có một mặt tối đen. Lấy gương ra, nàng còn kéo theo cả một cái khăn lụa trắng, bèn vội vàng nhét nó trở lại. Nàng cũng không nhìn Trần Cảnh, chỉ xoa xoa trên mặt gương, rồi chiếu mặt gương về phía Trần Cảnh. Thế nhưng nàng lại phát hiện Trần Cảnh trước mặt đã sớm biết mất, đồng thời một giọng nói truyền đến bên tai:

- Cô là linh quỷ mà ánh mắt kém quá, Hà Bá gia nhà ta đã trở lại thần miếu Hà Bá rồi.

Hư Linh ngẩng đầu, Trần Cảnh quả nhiên đã không còn ở đây. Bên cạnh nàng là một con tôm đỏ thật lớn, trước miếu Hà Bá còn có một cái vỏ sò màu xanh.

Nàng vội vàng đi vào trước miếu Hà Bá, cũng không nhìn thấy Trần Cảnh, chỉ nhìn thấy bức tượng thần trong miếu. Nàng lại lấy gương chiếu về bức tượng. Vết tối đen trên mặt gương dần dần tan đi, chuyển thành màu trắng, rồi lại hóa trong veo. Vốn trên mặt gương không có cái gì, giờ lại hiện ra quang cảnh trong miếu Hà Bá. Hư Linh lại lấy tay xoa lên mặt gương, những cảnh tượng khác đều biến mất, chỉ còn lại tượng thần.

Cũng không thấy nàng có động tác gì khác, tượng thần kia từ từ vỡ vụn trong gương, rồi bay đi như bụi, cuối cùng để lại một bóng người hư ảo.

Bóng người đứng yên ở đó, bên hông thoáng hiện một vệt ánh sáng, trong ánh sáng là một con bướm như một dấu ấn được khắc vào đó. Thế nhưng khi Hư Linh nhìn thấy linh hồn trong gương, lại kinh hô một tiếng, lấy tay che miệng, vội ngẩng đầu nhìn tượng Hà Bá.

- Hà Bá gia...

Hư Linh hô lên.

Hồng đại hiệp vội vàng nhìn vào gương, lại không thấy gì cả, nhưng xem biểu cảm của Hư Linh thì nó không dám hỏi điều gì.

Trần Cảnh đương nhiên cũng thấy. Hắn cả kinh khi nhìn thấy thân thể dạng linh hồn mình trong gương đã đầy những chấm đỏ. Hắn không ngờ, từ khi trở về từ Âm phủ, lời nguyên ác mộng vong hồn này gần như đã bao trùm lấy toàn bộ linh hồn của hắn.

Qua nhiều năm như vậy, Trần Cảnh vẫn cho rằng, dù lời nguyên này không tiêu giảm, thì cũng sẽ không tăng lên. Nào ngờ đâu, nguyên rửa đã lớn thành cái dạng này rồi. Những chấm đỏ kia có lẽ đã bao trùm toàn bộ linh hồn của hắn, chỉ có chưa tới một phần ba đã chuyển hóa thành màu xanh.

Bóng người trên tượng thần lóe lên, Trần Cảnh đã bước xuống. Hắn đi tới trước mặt Hư Linh, cẩn thận nhìn trong gương, vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ hỏi:

- Làm sao lại như thế?

Hư Linh nhìn thoáng qua Trần Cảnh, lại cúi đầu nhìn hình ảnh trong gương, tựa hồ có chút lo lắng, nói:

- Lời nguyên ác mộng vong hồn có thể cắn nuốt tất cả cảm xúc mà lớn lên, chỉ cần có cảm xúc xuất hiện, nó sẽ lớn dần.

* * *

Nhất loan huyền nguyệt, độc chiếu đại hà.

Nguyệt sắc mờ lung, thụ ảnh bà sa.

Hà lãng phách ngạn, dạ phong trận trận.

Dịch nghĩa, không đảm bảo đúng 100%:

Vầng trăng khuyết cong nhẹ, lẻ loi chiếu lên dòng sông lớn.

Ánh trăng mờ lung, bóng cây đu đưa.

Sóng sông vỗ bờ, gió đêm từng trận.

Trời đất núi sông trong mắt mọi người cũng không đổi, nhưng luôn có những thời khắc làm cho người ta có cảm giác kinh ngạc vì vẻ đẹp của nó, rồi chìm vào ý thơ. Cũng có khi cảnh tượng trăm ngàn năm qua chưa từng biến hóa, lại làm một số người cảm thấy ưu thương.

Bầu trời Tú Xuân loan chẳng biết đã đổ mưa phùn từ lúc nào, màn mưa giăng giăng nhẹ nhàng phủ xuống, tựa như sợ quấy nhiễu đám tôm cá trong sông.

Sóng sông không biết mệt mỏi đánh mãi lên bờ sông, tựa như muốn phá tan sự trói buộc của con đê, để được tiêu dao tự tại. Gió thì chẳng cần để ý gì cả, thổi vào trong miếu Hà Bá, quần quanh người một cô gái có vẻ đẹp trong veo, vén tóc tơ của nàng lên, làm lan tỏa mùi hương thơm nhẹ từ trên người nàng ra khắp chốn.

Hồng đại hiệp không rõ Hư Linh đang nói cái gì. Nó trừng to con mắt còn nguyên vẹn nhìn Hư Linh, lại nhìn Trần Cảnh, muốn hỏi nhưng lại không dám. Nó không rõ soi bóng người trong gương rồi cuộc là có ý gì, nhưng trực giác của nó nói cho nó biết, việc này rất nghiêm trọng.

- Căn cước cảm xúc mà lớn lên sao?

Trần Cảnh nhìn hình ảnh trong gương, thì thoào giống như tự nói với mình:

- Vì sao lại như vậy, trên thế giới này tại sao có thể có phép nguyên rủa như vậy...

Hư Linh không có lên tiếng, chỉ nhìn chăm chăm vào mắt Trần Cảnh, tựa như sợ hấn đột ngột phát cuồng, lại như muốn nhìn rõ xem có phải hấn đang sợ hay không.

- Ta trúng nguyên rủa này khi nào, tại sao bọn họ cũng vào thành Tân Quảng mà lại không có việc gì...

Hư Linh biết Trần Cảnh không phải đang hỏi nàng, chỉ là tự hỏi. Nhưng Hư Linh lại mở miệng hỏi:

- Hà Bá gia đã gặp cái gì ở thành Tân Quảng?

Trần Cảnh bỗng nghĩ đến U U, nghĩ đến ngôi nhà kia, nghĩ đến cây sáo trúc màu xanh, lại nghĩ đến hàng chữ trên cây sáo. Hấn trầm mặc một hồi mới chậm rãi nói:

- Trong thế giới kia, ta thấy được một đoạn nhân sinh khác.

- Là thế giới nào, nhân sinh nào?

Hư Linh hỏi.

- Một cái thế giới vụn vẹo, một đoạn nhân sinh của ta.

Trần Cảnh không hề nhìn gương, bởi những chấm đỏ lộ rõ trong đó khiến hấn có cảm giác tim đập nhanh, cảm thấy không cách nào tự nắm trong tay tính mạng của mình.

Cũng may những chấm đỏ đó không di động, giống như là đang trong kỳ ngủ đông. Thế nhưng mấy ngày nay Trần Cảnh cảm thấy buồn bực và nóng ruột, hấn cho rằng nguyên rủa này sắp tỉnh lại.

Hư Linh không biết Trần Cảnh đang nói cái gì. Từ lúc trở lại nhân gian, nàng đã không còn đột nhiên biết được những chuyện mình chưa từng biết, chúng nó đã không đột nhiên xuất hiện trong đầu nàng nữa. Nàng cũng không biết thế giới giống như mộng ảo mà Trần Cảnh nói là gì, chỉ cảm thấy nên nói chút gì đó để trấn an Trần Cảnh. Nghĩ một lúc, nàng vẫn không tìm được từ thích hợp, mà lúc này Trần Cảnh lại lên tiếng:

- Ha ha, âm dương tuần hoàn, vạn vật tương sinh tương khắc, có nguyên rủa như vậy thì nhất định cũng có cách giải. Hiện tại không giải được, không có nghĩa là về sau giải không được, chỉ cần ta có thể sống sót, một ngày nào đó sẽ có thể giải quyết.

Hư Linh nghe được tiếng cười, lại không thể nhìn ra ý cười trên khuôn mặt hắn, nhưng giọng điệu của hắn quả thực đã buông lỏng, không còn nặng nề như trước. Nàng đột nhiên cũng cảm thấy trong miếu Hà Bá không còn bị đè nén nữa. Không đợi nàng mở miệng, Trần Cảnh đã nói thêm:

- Lại nói, từ khi ta thành Hà Bá Tú Xuân loan tới nay, chẳng kết giao nổi bằng hữu, cừu địch lại tăng không ít. Có thể thế gọi là bằng hữu cũng chỉ có mình cô, phải không?

Hai chữ cuối cùng hắn nói hiển nhiên là đang hỏi Hư Linh có xem hắn là bằng hữu hay không. Trên đời này, có thật nhiều người vừa thấy mặt, nói nói mấy câu, uống qua vài lần rượu đã xưng huynh gọi đệ, coi nhau là bằng hữu. Bằng hữu kiểu như vậy, trong đời Trần Cảnh từng có, nhưng đã chết rồi. Trong núi Thiên La không có, chỉ có một sư tử. Ở ngoài núi Thiên La, trong lòng hắn có một Hư Linh, cho nên hắn mới có thể nói lời như vậy.

Hư Linh lại không trả lời, ngược lại hỏi:

- Thúy Bình nương nương không phải là bằng hữu của Hà Bá gia sao?

- Nàng?

Trần Cảnh lắc lắc đầu, nói:

- Nàng không phải.

Nói đến Thúy Bình nương nương, trong đầu Trần Cảnh tự nhiên hiện lên bộ dáng của nàng, nhưng cố nhớ mãi vẫn chỉ là hình dáng mơ hồ, không sao nhớ rõ nổi. Thậm chí hẳn chỉ nhớ rõ tư thế bề trên của nàng ta khi gặp lần đầu tiên, chứ không nhớ mấy đến vẻ tùy ý lười biếng ở lần gặp thứ hai.

Có khi, một ánh mắt hay một câu nói ở lần gặp đầu tiên cũng có thể hoàn toàn đặc tột với một người. Trần Cảnh tự nhận mình không phải là loại người nhỏ nhen, nhưng vẫn không có cảm tình nổi với Thúy Bình nương nương.

- A, đúng rồi, ký ức của cô đã khôi phục chưa?

Trần Cảnh đột nhiên hỏi Hư Linh.

Hư Linh nói:

- Chỉ có ở gần thành Tần Quảng dưới Âm phủ thì ta mới có thể nhớ vài chuyện nếu gặp điều liên quan, còn ở nhân gian này thì không xuất hiện ký ức kỳ quái nào cả.

Vậy sao cô không tới thành Tần Quảng để khôi phục chúng?

Trần Cảnh hỏi.

Hư Linh khẽ vuốt lại lọn tóc bị gió sông làm bay loạn, nhẹ nhàng nói:

- Ta sợ khi đó ta sẽ không còn là ta nữa.

- Nhưng dù sao đó cũng là ký ức của cô mà.

- Ký ức là quá khứ, đã qua rồi còn muốn nhớ lại làm gì chứ. Hiện tại ta chỉ muốn được bình an vui vẻ là tốt rồi.

Hư Linh nhìn ra mặt sông bên ngoài miếu Hà Bá. Hồng đại hiệp sớm đã lui về giữa sông, chỉ có vỏ sò còn ở ngoài cửa, im lìm như một tảng đá màu xanh.

Đây là lần Trần Cảnh và Hư Linh nói chuyện nhiều nhất. Trước kia, Hư Linh trong lòng hẳn có chút nhu nhược, làm việc cẩn thận. Hiện tại hẳn mới phát hiện nàng thuộc dạng phụ nữ rất có chủ kiến, chẳng qua là bị bề ngoài nhu nhược của nàng che giấu đi. Dù là ai, nhìn thấy dáng vẻ luôn cúi đầu, vẻ mặt xấu hổ ấy, thì đều sẽ sinh ra một loại xung động muốn bảo vệ.

Vầng trăng khuyết hạ dần xuống phía Tây, cũng không cản được ánh trăng còn sót lại chiếu vào miếu Hà Bá, soi sáng phần chân của hai người đang đứng cạnh cửa.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 97: Đêm Yên Tĩnh

oOo

Một đêm này, Trần Cảnh và Hư Linh nói chuyện đến tận hừng đông. Phần lớn thời gian đều là Trần Cảnh nói, còn Hư Linh lắng nghe. Vốn chỉ nói chuyện phiếm, không biết tại sao đột nhiên Trần Cảnh lại nói tới những chuyện sau khi mình ra khỏi Âm phủ. Hắn nói mình đã giết cả nhà cả phái của một người mới chỉ gặp mặt một lần đã xem hắn là bằng hữu. Hắn nói khi tỉnh lại, hắn từng có ý định muốn tự giết mình. Hắn nói khi bị đuổi giết, nghe người khác gọi mình là ma vật thì vô cùng khó chịu, lại còn phải cố gắng chống cự lại lời nguyền ác mộng vong hồn, cố gắng duy trì tỉnh táo, không để mình giết nhiều người...

Đến cuối cùng, Trần Cảnh không biết mình đã nói những gì, chỉ biết sau khi nói xong, tâm tình lo lắng áp lực trở nên thoải mái hơn nhiều.

Hư Linh rời đi trong sương sớm. Trần Cảnh nhìn bóng nàng xa khuất, cũng xoay người trở lại miếu, nhập vào tượng thần, biến mất không thấy gì nữa.

Cả một đêm nói chuyện tuy không thể thay đổi điều gì cho Trần Cảnh, Hư Linh cũng chẳng có cách nào để mở tư tưởng của hắn ra, thế nhưng hắn lại cảm giác mình thoải mái lên nhiều, áp lực suốt thời gian qua cũng dịu đi. Điều này làm tâm tình buồn bực suốt mấy ngày của hắn bình tĩnh lại, tỉnh táo ngẫm nghĩ về bản thân.

Một người, cho dù ở bên ngoài là tội ác tày trời, hay gian xảo khó gần, hay lương thiện tốt bụng v.v..., thì ở trong đêm dài tĩnh lặng cũng đều sẽ nhớ tới những chuyện cũ của đời mình. Trong những chuyện cũ này, có lẽ có rất nhiều là ký ức đã chôn sâu từ nhiều năm trước, hoặc khắc cốt ghi tâm, hoặc như gió thoảng.

Đêm dài tịch liêu, lặng yên nghe mưa rơi, nghe tiếng gió, nghe sóng vỗ bờ, để lòng tĩnh lại, sẽ có rất nhiều suy nghĩ tự hiện lên trong đầu. Trần Cảnh không biết đây thật ra là một cách dưỡng tính, đánh thức bản thân, trải qua giai đoạn này sẽ có chỗ tốt rất lớn đối với tu thân dưỡng tính.

* * *

Hư Linh đi trong sương sớm, người không biết rất khó nhìn ra thân thể của nàng là dạng linh hồn. Quỷ hồn có thể tự do đi lại trong trời đất như nàng chiếm số lượng cực nhỏ, đại đa số chỉ bám vào những bài vị hay tượng thần mà hút âm khí hoặc nhang đèn nguyện lực.

Nàng rời khỏi miếu Hà Bá ở Tú Xuân loan, đi về phía từ đường thôn Hà Tiền. Trong sương mai, nàng bước đi lặng yên không một tiếng động, như đang bay tà tà vậy. Nhưng khi đến từ đường, nàng đột nhiên ngừng lại, ngẩng đầu nhìn lên nóc từ đường.

Trên nóc từ đường có một người đang ngồi, tóc búi kiểu đạo sĩ, mặc đạo y, đeo sau lưng một cây kiếm bằng gỗ đào, bên hông treo một cái hồ lô màu đen, nhìn khoảng chừng hơn ba mươi tuổi. Y cũng không nói chuyện, trực tiếp cầm lấy cái hồ lô đen, hướng miệng hồ lô xuống bên dưới, thì thầm:

- Thu.

Hư Linh xoay người muốn đi, lại không tự chủ được, giống như sương sớm mà bị hút vào trong cái hồ lô màu đen. Đạo nhân vỗ lên nóc nhà một cái, bật người lên, đập sương sớm mà đi, trong nháy mắt đã biến mất. Y vừa đi, trên nóc nhà lại có một luồng sương đen chậm rãi xuất hiện, chậm

rãi ngưng kết thành một người, chính là Hư Linh. Nàng nhúu mày nhìn về hướng đạo nhân kia biến mất, sau đó chìm vào trong từ đường.

Nàng biết, đây là Tróc Quỷ đạo nhân vẫn du tẩu khắp nơi trong nhân gian, được xưng là "nhất kiếm nhất hồ hành thiên hạ". Tróc Quỷ đạo nhân này cũng không phải chỉ một người, mà là chỉ một đám người. Bọn họ có lẽ không quen nhau, nhưng lại làm chuyện giống nhau.

Hư Linh qua lại trong nhân gian đã nhiều năm, đương nhiên gặp qua không ít người như vậy, mà ở từ đường này cũng đã gặp không chỉ một lần.

* * *

Trần Cảnh trở lại Tú Xuân loan, cũng không để ý chuyện thế gian nữa. Nhưng trời đất hiện giờ giống như đã bị Giao Long Vương làm đảo loạn lên.

Ly Trần rời khỏi núi Côn Lôn cũng không trở về La Phù, mà đi khiêu chiến khắp thiên hạ. Một vệt ánh sáng lóe lên, lại không ai là địch thủ của nàng, bất kể là Sơn Thần trong núi, hay Hà Bá trong sông, dưới một vệt sáng kia đều có vẻ yếu ớt khác thường.

Thần linh có thể mượn lực của núi sông, thế nhưng ở trước mặt nàng, căn bản không ngăn nổi ánh kiếm dứt khoát mà lạnh như băng kia. Mỗi lần nàng chiến đấu đều đứng yên trên mây, phát tay ra một vệt sáng trắng, bất kể phía trước là cái gì cũng không thể ngăn nổi vệt sáng kia, lực núi sông cũng giống như đậu hũ, dễ dàng bị xuyên thủng. Kiếm trong tay Ly Trần làm cho rất nhiều người chưa từng nghe về La Phù biết được thiên hạ này còn có một La Phù, có một cô gái tên là Ly Trần.

Trần Cảnh đương nhiên không biết Ly Trần đang làm gì, hiện tại ban ngày hẳn là một bức tượng đá không nói nửa lời, ban đêm thì ngồi nơi cửa miếu nhìn trời sao.

Hắn cũng chẳng để ý tới chuyện bên ngoài, trong lòng chỉ nghĩ không biết Diệp Thanh Tuyết có thể sống sót không, vừa nghĩ nếu pháp lực của mình cao hơn chút nữa, hắn không cần chạy trốn chật vật như vậy. Thế nhưng lại nghĩ đến Giao Long Vương cường đại nhường ấy, tập trung toàn bộ lực sông Kinh Hà lên thân mà vẫn không thoát khỏi Côn Lôn, thì hắn chợt có cảm giác mãi vẫn chưa tin nổi. Theo hắn, nếu bản thân hắn có pháp lực cao như vậy, tuyệt đối không có khả năng dễ dàng bị tháp vàng thu lấy. Cả Diệp Thanh Tuyết nữa, nàng có thuật độn lôi vượt xa người, nàng muốn đi, ai có thể giữ?

Hiện tại có thời gian để nghĩ kỹ, không riêng Trần Cảnh nghĩ mãi không rõ, rất nhiều người cũng không rõ.

Tất cả sinh linh, chỉ cần khai mở linh trí đều sẽ sản sinh ra nghi vấn với những điều trong trời đất. Nếu có một ngày sinh linh đó có thể giải đáp tất cả mọi chuyện, thì cũng đã trở thành Thánh nhân không gì không biết. Trần Cảnh chìm vào suy tư của mình, Hồng đại hiệp tự nhiên cũng có thắc mắc của nó. Suốt mấy ngày nay, nó luôn tự hỏi một vấn đề, nhưng nghĩ mãi không ra, kể cả hỏi vò sò cũng không nghe được đáp án chính xác. Rồi nó phát hiện tâm tình của Trần Cảnh trong mấy ngày nay tốt hơn không ít, không hề có vẻ buồn bực bất an như trước nữa, nên nhịn không được mà đi hỏi Trần Cảnh:

- Hà Bá gia, linh hồn là gì ạ?

Trần Cảnh không trả lời nó, vẫn ngồi im trước cửa, nhìn sao trời, nhìn mặt nước. Hồng đại hiệp lại không dám hỏi lại, chỉ không ngừng bò qua bò lại bên cạnh Trần Cảnh. Mãi lúc sau, nó sốt ruột, nghĩ là Trần Cảnh không nghe thấy, muốn hỏi lại một lần nữa, thì Trần Cảnh đột nhiên mở miệng nói:

- Linh hồn là thứ mà mỗi sinh linh đều có. Nó được sinh ra cùng lúc với thân thể của sinh linh, cùng nhau lớn dần, không thể chia lìa.

- Nhưng linh quỷ không phải là không có thân thể sao ạ?

Hồng đại hiệp nói linh quỷ là chỉ Hư Linh. Nó tiếp lời mau vô cùng, hiển nhiên những lời này đã sớm chờ để bật khỏi miệng.

Trần Cảnh lại im lặng hồi lâu, rồi nói:

- Khi con người chết đi, linh khí thân thể sẽ tiêu biến, hồn phách cũng sẽ tiêu tán ở vô hình. Nhưng lại có người, thân thể đã chết, hồn phách lại không tiêu tán mà còn sống tiếp. Điều này là do ý niệm tâm chí của người đó khi còn sống quá mạnh mẽ.

- Ý niệm? Ý niệm là gì ạ? Vì sao ý niệm mạnh mẽ thì hồn phách sẽ không tán?

Hồng đại hiệp hỏi luôn.

Trần Cảnh lại im lìm. Hồng đại hiệp biết, Hà Bá gia nhất định là đang suy nghĩ vấn đề của nó. Quả nhiên, chỉ lát sau, Trần Cảnh nói:

- Ý niệm là tư tưởng của một người, không phải là vật bẩm sinh, mà là sau khi sinh ra mới có. Nó không ngừng thay đổi, không ngừng lớn dần. Có những người khi chết đi rồi thì ý niệm càng mạnh mẽ, cứng cỏi. Lại cũng có người chết đi thì ý niệm cũng tiêu biến theo, hoặc cực kỳ yếu ớt. Ta nghe nói, thời kỳ thượng cổ, có người có ý niệm cường đại, thân thể bị chém làm mấy đoạn mà vẫn không chết, đại khái đó là tác dụng của ý niệm.

Lần này, Hồng đại hiệp không hỏi tiếp ngay, suy tư một chốc rồi mới lên tiếng:

- Con nghe nói người bị chém thành mấy đoạn kia là bởi vì tu luyện thần thông lợi hại, nên mới không chết.

Những thắc mắc này không phải chỉ Hồng đại hiệp mới có, mà mỗi một sinh linh bước trên con đường tu hành đều có. Chúng thuộc về một tấm màn chắn trên đường tu hành. Có kẻ tự mình tìm kiếm đáp án, cho đến chết cũng không hiểu rõ. Có kẻ lại tự lý giải, tự mình trả lời mình. Nhưng phần nhiều đều sẽ tìm hỏi một người tài trí hơn mình, bằng cách bái sư, nghe giảng đạo, sau đó coi lời đối phương thành chân lý. Hồng đại hiệp chọn hỏi Trần Cảnh, mà Trần Cảnh thì không hỏi người nào khác, chỉ dựa vào những điều mình hiểu qua nhiều năm tu hành để trả lời.

Trần Cảnh nghĩ nghĩ, trả lời tiếp:

- Trong thiên hạ, sinh linh rất nhiều, lại có những sinh linh có thể bay lên trời chui xuống đất, cưỡi gió cưỡi mây tự do tự tại. Nhưng tại sao chúng sinh đều ở cùng một mảnh trời đất, mà lại có khác biệt như vậy?

Hồng đại hiệp không chút nghĩ ngợi, bật thốt lên:

- Muốn tu hành nào có dễ dàng như vậy, cơ duyên ngộ tính thiếu một thứ cũng không được. Mỗi sinh linh là khác nhau, nên tu hành thế nào cũng không thể giống nhau.

- Đúng là như vậy, cùng một mảnh trời đất, sẽ có người gặp cơ duyên mà đi lên con đường tu hành, thậm chí nhờ đủ ngộ tính mà tu thành thần thông cao thâm. Nhưng cả ngàn vạn năm qua, người nghe được mấy người bị chém đầu mà vẫn có thể còn sống chứ. Chúng ta không thể, người ở thời đại kia cũng không nghe có ai có thể, đây là tại sao?

Vò sò phủ rêu xanh chẳng biết lúc nào đã đi tới trước miếu Hà Bá, đứng yên một bên dưới ánh sao thưa thớt. Hồng đại hiệp vỗ vỗ đầu không biết phải trả lời ra sao. Trần Cảnh cũng không nhìn nó, tự trả lời:

- Lý do là ở bản thân người, chứ không phải ở thần thông. Phải nói là người có tâm chí thế nào thì tu được thần thông thế ấy. Ta nghĩ, một người

chỉ có lựa chọn thần thông phù hợp với tâm tính của mình, thì mới có thể phát ra uy lực lớn nhất.

Hồng đại hiệp vẫn không lên tiếng, nó còn bận suy ngẫm mấy lời của Trần Cảnh. Trần Cảnh lại nói thêm:

- Nói cách khác, thân thể và linh hồn của một người đều là một thể kết hợp hoàn mỹ, hình thành một tiểu thiên địa độc lập. Khi chúng ta được sinh ra đời, bước vào thế giới này, thì từ từ sẽ sản sinh ý thức. Ý thức này không ngừng lớn dần theo thời gian, chi phối thân thể. Thế nhưng khi thân thể già yếu mà chết đi, ý thức lại vẫn không chết. Thân thể không còn, ý thức ấy dựa vào linh hồn, muốn tiếp tục tồn tại. Chẳng qua thân thể và linh hồn vốn là một thể, thân thể không còn, linh hồn cũng tiêu tán. Chỉ có những ý thức đủ mạnh mẽ mới có thể để linh hồn không tiêu tan đi.

- Cái gọi là cơ duyên cũng xuất hiện theo một người ngay từ khi người đó chào đời. Hơn nữa, đại đa số người xem cơ duyên như là bùn đất, tùy ý phung phí. Mà có chút người lại kiệt lực nắm lấy mỗi một tia cơ duyên, thậm chí tới khi thành đại đạo rồi vẫn là như thế. Nhưng nếu cơ duyên có thể bị người biết được để nắm bắt đã không gọi là cơ duyên. Họa phúc bất định, tất cả đều tự mình chọn lấy. Bởi vậy, người tu hành trên thế gian đều biết căn bản của tu hành là ở tu tâm, có câu "đạo đức chân tu phúc duyên thâm hậu" cũng là vì thế.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 98: Hồi Đạo

oOo

Trần Cảnh nói vậy, nhưng trong đầu lại như được câu hỏi của Hồng đại hiệp mở ra một khe hở, có những ánh sao nhàn nhạt theo cái khe ấy chui vào, mơ hồ mà huyền bí như là đại đạo.

Hồng đại hiệp không nói gì, chỉ nhìn Trần Cảnh đang thất thần, lại nghe Trần Cảnh không nhanh không chậm giải thích:

- Trời đất phân âm dương, con người là một trời đất thu nhỏ, cơ thể hữu hình là dương, linh hồn vô hình là âm, hình thành một thể hòa hợp nguyên vẹn. Những người tu hành như chúng ta, mục đích tu hành chính là cầu để trường sinh. Muốn trường sinh, thì thân thể phải hoàn hảo, vĩnh viễn không già không yếu mà chết. Bởi thế mới xuất hiện những phương pháp thu lấy các loại nguyên khí trong trời đất để tu hành, vừa giúp thân thể không già đi, còn tạo thành các loại pháp thuật, để giúp bản thân không bị thương khi chiến đấu làm tổn hại thân thể.

Trần Cảnh ngồi im không động đậy, miếu Hà Bá miếu chìm trong yên tĩnh. Hắn chỉ là một phần của thế giới, vì trên thế gian còn có rất nhiều sinh linh không còn thân thể nhưng vẫn tồn tại.

Vô sò phủ râu xanh bỗng hỏi:

- Vậy Hà Bá gia là gì?

- Ý niệm.

Trần Cảnh trả lời ngay, sau đó chắc nghĩ trả lời như thế chưa đủ ý, nên nói thêm:

- Ta hiện giờ, như trong Đạo môn gọi là âm thần.

Lúc này, phía thôn Hà Tiền vọng tới một tiếng gà gáy, gáy cả một tràng dài.

Trần Cảnh giật mình tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn về phía Đông, quả nhiên bầu trời đã ửng một hồng nhạt.

Hắn tu hành nhiều năm như vậy, Diệp Thanh Tuyết đưa hắn vào cửa, chỉ dạy cho hắn cách thổ nạp nguyên khí, ngoài ra không dạy cái gì thêm, những thứ hiện giờ hắn biết là do chính bản thân hắn xem rất nhiều sách trong Thiên La môn cùng với tự mình lý giải mà ra. Những loài yêu đi tu luyện như Hồng đại hiệp, dù có tu hành mấy trăm năm, cũng không thể hiểu được nhiều như Trần Cảnh, tuy chính bản thân Trần Cảnh cũng không biết mình rốt cuộc nói đúng hay sai.

Trần Cảnh trở lại trên thần tượng, hắn không hề nhìn "Tế kiếm tâm kinh" mà Diệp Thanh Tuyết đưa, chỉ im lặng suy nghĩ.

Ban ngày, người đi đánh cá không nhiều, bởi vì cá trong sông đã bị chết rất nhiều, do bị cuốn theo lên không lúc Giao Long Vương bay lên trời, rồi bị sấm sét đánh tan thành tro bụi, còn một phần thì đã nhập vào biển. Sinh linh tự có linh tính, sau khi chúng phát hiện linh khí trong sông này quá ít ỏi, thì đều theo bản năng rời khỏi sông.

Cả một dòng Kinh Hà dài chín nghìn ba trăm dặm hiện tại chỉ có một vị Hà Bá, ngoài vị Hà Bá này, cực ít vật khai mở linh trí. Lúc trước Hồng đại hiệp và vỏ sò cũng vì nhận ra trong sông có vấn đề, vội vàng trốn vào trong thần miếu, mới tránh được vận mệnh bị cuốn đi.

Người thường đương nhiên không biết chuyện gì đã xảy ra, họ chỉ biết mấy ngày nay đột nhiên cá trong sông thi nhau chết. Ai nấy đều hoảng hốt, trưởng thôn vội tới thần miếu, lần đầu tiên tới Trần Cảnh vẫn còn chưa về, ông ta chờ ở thần miếu một ngày thì quay về. Ngày hôm sau tới thì nhìn thấy một con tôm đỏ to như con heo, và một cái vỏ sò xanh lớn ngang cái thớt, làm ông ta kinh hãi hết hồn, song ông ta cũng coi như có chút gan dạ sáng suốt, không xoay người bỏ chạy ra khỏi miếu, còn rất lễ phép thì lễ, lại còn là linh lễ. Trong nhân gian, ngoài thần lễ (tức lễ dành cho thần linh), thì còn có linh lễ dành cho những linh vật đi theo thần linh, trưởng thôn chính là coi Hồng đại hiệp và vỏ sò xanh là linh vật của Hà Bá.

Ngày thứ ba khi ông ta tới thì gặp được Trần Cảnh, Trần Cảnh bảo ông ta không cần phải lo gì cả, mọi việc vẫn bình thường.

Nghe vậy, trưởng thôn yên tâm trở lại, quay về nói với người trong thôn, mọi người mới dám ra sông tiếp tục đánh cá.

Từ khi Trần Cảnh bị Tần Thành Hoàng mang nhập côi âm, đã trôi qua hơn mười năm, người ở địa giới Bá Lăng đều dần nhận ra đa số thần linh không còn hiển linh nữa. Họ không biết chuyện gì xảy ra, họ tưởng mình đã làm việc gì đó đắc tội với thần linh, nên ai cũng kinh hoảng. Con người khi không có thần linh và tín ngưỡng, cuộc sống rất không an tâm. Tình huống này cũng xảy ra ở thôn Hà Tiên, người trong thôn Hà Tiên phát hiện Thổ Địa không hiển linh, tổ tông trong từ đường Hà Tiên cũng không hiển linh, mà Sơn Thần núi Thúy Bình cách đó khá xa, đi về một chuyến mất đứt một ngày, chỉ có miếu Hà Bá là giúp họ an tâm một chút, vì sự tích năm đó Trần Cảnh chém yêu nghiệt, định hà vực, bảo vệ thủy thổ bình an xảy ra cách đó chưa lâu, nhiều người còn được tận mắt chứng kiến.

Nhất là tại năm đó khi tộc cáo chín đuôi ở Thanh Khâu tới nơi này, Thổ Địa và Hư Linh đều không đáp trả lời họ, còn Trần Cảnh lại có, nên trong lòng họ, Trần Cảnh đương nhiên trở nên linh nghiệm hơn, mỗi nhà mỗi ngày thắp ba nén nhang cũng thấy yên tâm.

Nhiều năm trôi qua, tuy thân thể của Trần Cảnh trở thành tượng Hà Bá, nhưng thần vực lại đang không ngừng mở rộng. Hà Bá ở thượng du và hạ du đều biến mất từ lâu, cho nên nhiều năm qua, Trần Cảnh đã không chỉ là Hà Bá ở Tú Xuân loan, Loạn Lưu pha, Ác Long hạp, mà sắc phù của hắn không ngừng biến hóa phát triển, đã hiển hóa được phân nửa khúc Phong Lâm độ, cộng với cả một đoạn trên thượng du. Đây còn là Trần Cảnh mấy năm nay không đặt nhiều tâm lực vào mặt này, nếu hắn đặt tâm tư vào đây, e là hiện giờ đã phải thêm ra tới hai khúc sông nữa.

Một ngày nhanh chóng trôi qua, ngay lúc mặt trời xuống núi, Trần Cảnh từ trên tượng thần đi xuống, lại ngồi trước cửa miếu, tay chống cằm nhìn ra sông.

- La la la, ta là Tiểu Bạch Long tự do. Là lá la... lá là la, ta là Tiểu Bạch Long tự do...

Trên đê vang tới tiếng bước chân nhè nhẹ, một lúc sau đã tới miếu Hà Bá, chính là Tiểu Bạch Long từng ở miếu Hà Bá đọc Thiên Yêu hóa hình thiên một đêm. Quần áo của cô bé hơi nhếch nhác, tóc tai tán loạn, nhưng mặt mũi tay chân lại rất sạch sẽ, tuy không xinh đẹp, nhưng lại rất kháu khỉnh dễ thương.

Nhìn thấy Trần Cảnh đang ngồi ngoài cửa, nó ngừng hát, thân thể đang nhảy chân sáo như bị người ta điểm huyết đứng khựng lại, một chân vẫn còn ở phía sau, người hơi chùng về phía trước. Nó nhìn một hồi, rồi hỏi:

- Ngài là mây hay là khói?

Trần Cảnh đương nhiên vẫn nhớ cô bé Tiểu Bạch Long thần bí này. Mấy năm trôi qua rồi, nay gặp lại, dáng vẻ của cô bé vẫn như vậy, nhìn chẳng lớn hơn tí nào.

- Sao muội lại hỏi thế?

Trần Cảnh hỏi lại.

- Bởi vì nhìn ngài cứ mờ mờ ảo ảo như mây khói ấy.

Tiểu Bạch Long đáp. Trần Cảnh cúi đầu xuống nhìn mình, nhất thời cũng không biết nói cái gì cho phải.

Đúng lúc này, một tiếng hét phẫn nộ vang lên:

- Lớn mật, dám bất kính với thần linh, sẽ không được thần linh phù hộ.

- Xì, bụp...

Tiểu Bạch Long nhìn thấy Hồng đại hiệp thì hoàn toàn không sợ chút nào, quay người lại, hếch mõng lên ra vẻ như đánh rắm, miệng còn phát ra âm thanh hổ trợ.

Nói cũng khéo, năm đó sau khi Tiểu Bạch Long đọc Thiên Yêu hóa hình thiên, lại chưa hề gặp Hồng đại hiệp, cho nên lần này chính là lần đầu tiên hai bên gặp nhau, mới gặp đã khắc khẩu. Cảnh tượng như vậy không hề thay đổi đến tận lúc cả hai bên đều thành yêu vương một phương, mỗi lần gặp nhau vẫn cứ là một lần khắc khẩu.

Tối ấy, Trần Cảnh nghe Tiểu Bạch Long và Hồng đại hiệp cãi nhau đủ loại chuyện không đâu trên trời dưới biển, vô cùng ầm ĩ. Tối lúc cãi mệt, Hồng đại hiệp nằm bên trái Trần Cảnh, vỗ sò thì vẫn đứng yên bên phải, còn Tiểu Bạch Long thì bê một tảng đá đặt ở đối diện Trần Cảnh, ngồi xuống, tay chống cằm.

Trong miếu yên tĩnh trở lại. Ngoài trời, những ánh sao lấp loáng chiếu rọi mờ ảo, gió sông thổi vào mát mẻ dễ chịu.

Không được bao lâu, vỗ sò bỗng nói:

- Hà Bá gia, hôm qua ngài nói trạng thái hiện giờ của ngài trong Đạo môn được gọi là âm thần, lại nói đây chỉ là ý niệm, ta nghĩ suốt một ngày mà vẫn chưa hiểu.

Giọng nói của vô sò rất non nớt, còn non nớt hơn cả giọng nói của Tiểu Bạch Long.

Tiểu Bạch Long hiểu kỳ nhìn vô sò phủ râu xanh. Đối với nó, hôm nay đúng là một ngày thần kì. Nó cũng rất tò mò, không hiểu âm thần là cái gì, ý niệm là cái gì.

Vô sò rất ít khi chủ động hỏi Trần Cảnh chuyện gì, nó luôn yên tĩnh đứng im một chỗ, khắp người phủ một tầng hơi nước. Lúc này vô sò, Hồng đại hiệp, Tiểu Bạch Long đều im lặng, ngược mắt chờ đợi câu trả lời..

Trần Cảnh trả lời:

- Ý niệm là từ khi sinh linh mở mắt ra đã có, nó là tư tưởng của sinh linh, là bản năng, là tâm chí. Song nó thường lộn xộn, rời rạc, là vô hình, rất khó kiểm soát, cơ bản không thể cảm nhận được. Nhưng trong giới tu hành lại có phương pháp tu luyện ý niệm, ví dụ như tồn tưởng, trai giới, thái khí, thiên định... Thông qua những phương pháp này có thể từ từ tập trung ý niệm lại, sau đó khống chế, dẫn đạo, rèn luyện. Những phương pháp này đến từ nhiều môn phái khác nhau, tuy chúng không giống nhau, nhưng mục tiêu của chúng đều là cùng một ý, chính là dùng ý niệm để khống chế thân thể, nếu tu đến sâu hơn, thì chính là cái mà giới tu hành gọi là đạo tâm...

Trần Cảnh nói xong, bầu trời hướng Đông lại bắt đầu hừng sáng.

Lần này Trần Cảnh giảng đạo, tuy chẳng phải là giảng thứ gì cao thâm, nhưng cũng là cái hẳn tự tìm hiểu ra được. Chỉ có thứ mình tự hiểu ra mới là của chính mình, nếu không dù có học nhiều đi nữa, cũng chỉ là học một cái lý luận suông mà thôi.

Tiểu Bạch Long thấy kỳ lạ, đây là lần đầu tiên cô bé nghe thấy điều này, cảm thấy rất thú vị, quyết định từ hôm nay tối nào cũng sẽ tới đây chơi. Trần Cảnh không hỏi gì Tiểu Bạch Long, chỉ có Hồng đại hiệp vốn có thói hay hỏi, nhưng mới lần đầu gặp mặt, nó với Tiểu Bạch Long đã cãi nhau, nên tự nhiên không hỏi nữa. Còn vỏ sò phủ rêu xanh tính luôn trăm mặc ít lời, nên đương nhiên cũng không hỏi.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 99: Thiếu Nữ Cưỡi Hạc

oOo

Trong lúc Trần Cảnh ngồi ở miếu Hà Bá trả lời những câu hỏi, trời đất tuy nhìn vẫn bình thường, nhưng lại có một dòng nước ngầm bắt đầu cuộn trào mãnh liệt.

Núi Thúy Bình lúc nào cũng thanh tao u tịch. Sơn Thần núi Thúy Bình cơ hồ chưa bao giờ rời khỏi núi Thúy Bình. Trần Cảnh cảm giác nàng ta rất lợi hại, ít nhất là lợi hại hơn hẳn. Theo hẳn thấy, nàng ta không thua gì Giao Long Vương. Lúc này, Thúy Bình nương nương đang đứng trước Thúy Bình động thiên nhìn lên trời, khí tức biểng nhác trên người vẫn còn, nhưng lại giảm đi nhiều, gương mặt đang nhìn lên trời cao bớt đi mấy phần thoải mái, tăng lên mấy phần trịnh trọng.

Đứng cạnh nàng ta là một cô gái lấy lá xanh làm váy, đầu đội một đóa hồng, khí tức cũng giống với đóa hoa đang đội trên đầu, nhưng lại lẫn vào mấy phần kiêu dị. Nếu như nói Thúy Bình nương nương giống một vương hậu của nhân gian, biểng nhác cao quý, thì cô gái bên cạnh nàng ta chính là một tinh linh trong núi.

- Xem ra đất trời sắp có biến đổi. À không, có lẽ không nên nói là biến đổi, mà nói khôi phục thì đúng hơn.

Thúy Bình nương nương nói.

- Thay đổi cũng tốt ạ, trời đất bây giờ giống như một cái nhà tù, dù thiên tư có xuất sắc tới mức nào, cuối cùng cũng đều trở thành một nắm đất vàng trong trời đất. Đến mức ngay cả trong nhân gian cũng lưu truyền một câu "ý trời không thể trái".

- Hơn nghìn năm qua, yêu tộc chúng ta chỉ có Quy Uyên ở Kinh Hà hóa hình thành công năm ngoái, trước đó không lâu Kinh Hà Giao Long Vương cũng thành công hóa rồng, xem ra sự trói buộc của trời đất đang yếu bớt.

- Quy Uyên kia hẳn là từ trong biển tới ạ?

- Không biết, trước giờ chưa từng nghe thấy cái tên đó, nhưng từ thủ đoạn của hắn mà xem, tuyệt đối không phải yêu vật khai linh bình thường, mà hẳn là dạng có truyền thừa giống ta.

Thúy Bình nường nường suy tư, trong đầu lại nhớ tới cảnh năm đó Quy Uyên hóa hình ở Ác Long hạp, rồi nói thêm:

- Tiểu cô nường đọc Thiên Yêu hóa hình thiên cả đêm ở miếu Hà Bá ngày đó cũng không rõ lai lịch.

Cô gái bên cạnh không nói gì, đương nhiên nàng cũng không biết lai lịch của Tiểu Bạch Long. Trong mắt các nàng, Tiểu Bạch Long giống một người phạm bình thường đến không thể bình thường hơn, nhưng lời nói hành động của cô bé lại lộ rõ sự bất phạm, có điều các nàng dùng đủ mọi bí pháp cũng không nhìn thấu được lai lịch của cô bé.

- Trời sắp thay đổi, chúng ta sẽ vượt qua một thời đại thay đổi mạnh mẽ. Nếu chúng ta có thể sống sót, trăm nghìn năm sau, nhất định sẽ trở thành truyền thuyết... Nên hóa hình rồi. Tuy nhìn bên ngoài, chúng ta chẳng có kẻ địch nào cả, nhưng một khi hóa hình, nhất định sẽ có không ít kẻ muốn hoàn toàn xóa tên tộc chúng ta trong thế gian.

Thúy Bình nường nường nhìn ra xa, bình thản nói.

- Ta có cản lại được không ạ?

Cô gái bên cạnh hỏi.

Thúy Bình nường nường không trả lời thẳng vào câu hỏi:

- Hà Bá Tú Xuân loan còn thiếu ta hai lời hứa, lúc ta hóa hình sẽ nhờ hắc tới hộ pháp.

- Nường nường chắc hắc sẽ tới?

Cô gái kia lại hỏi. Theo cô nàng, người hộ pháp là rất quan trọng. Thúy Bình nường nường hóa hình độ kiếp, chính là đặt mạng sống của mình vào tay người đó.

- Đúng, hắc sẽ đến.

Thúy Bình nường nường đáp rất khẳng định.

- Vậy hắc tới thì có hiệu quả gì không ạ?

Khuôn mặt của Thúy Bình nường nường đột nhiên giãn ra, mỉm cười:

- Hắc thực ra rất lợi hại, lợi hại hơn người tưởng rất nhiều, nhưng Diệp Thanh Tuyết lại luôn che giấu hắc đi.

Trần Cảnh không biết có người đang bàn tán về mình. Lại một đêm trôi qua, hôm ấy, Trần Cảnh vốn tưởng rằng sẽ lại giống như bao nhiêu ngày khác, nhưng lúc giữa trưa lại có một cô gái cười hạc trắng bay tới.

Cô gái bước xuống lưng hạc, con hạc hóa thành hạc giấy, được cô gái cất vào trong người. Cô đứng trước miếu Hà Bá nhìn một hồi, rồi bước vào trong miếu, cầm lư hương đặt trên bàn thờ, ném mạnh xuống đất.

Một tiếng vỡ tan, tàn tro tung tóe ra xung quanh. Cô gái tiếp tục đẩy ngã bàn thờ, động tác cực kỳ thô bạo, cứ như trong lòng có một cơn giận vô cùng mà không nơi phát tiết. Hất bàn thờ xong vẫn chưa hết giận, cô tiếp tục nhìn quanh, nhưng không nhìn thấy có gì còn hất ném được nữa, thì nhìn chăm chăm vào tượng thần. Tro bụi bốc lên khiến không nhìn rõ được đôi mắt của cô gái, chỉ nhìn thấy cô mặc đồ bó sát, tóc cột dây trắng.

Cô gái móc ra một cái chùy nhỏ bằng gỗ xinh xắn, nhìn như đồ chơi của trẻ con. Nhưng sau khi cô gái thổi một cái, cái chùy nhỏ tỏa ra ánh sáng xanh, hóa thành một cây chùy lớn, kiểu dáng cổ xưa, vẻ rất nặng nề, giống kiểu đại chùy nhân gian dùng để phá núi, cao tới ngang ngực cô gái.

Cô gái vung chùy, ném thẳng vào tượng thần. Một tiếng trầm đục vang lên, đại chùy bị một lực đẩy bắn trở ra, trên tượng thần không hề có một vết tổn thương nào. Song cô gái không hề dừng lại, cầm đại chùy tiếp tục đập thẳng vào đùi phải của pho tượng.

Đập không ngừng, như có thâm cừu đại hận.

Trong khúc Tú Xuân loan, Hồng đại hiệp đi qua đi lại trước mặt vỏ sò phủ rêu xanh, miệng không ngừng nói:

- Thực là quá đáng, không chào hỏi một tiếng nào đã đòi đập tượng Hà Bá gia. Quá đáng quá sức, như vậy sao được, vỏ sò muội muội, mau ăn thịt cô ta đi.

Vỏ sò mặc kệ Hồng đại hiệp, vẫn lẳng lặng dập dềnh theo sóng nước, thảnh thơi từ trong vỏ sò lại phun ra một ít bọt khí.

- Cô gái này rõ ràng là có tu hành, vậy mà vào thần miếu, còn ra tay phá hư tượng thần, chúng ta có thể ra tay giết cô ta mà, sao Hà Bá gia vẫn cứ can?

Hồng đại hiệp lắc nhai.

- Nếu Hà Bá gia đã không cho phép chúng ta xuất hiện, đương nhiên có lý do của ngài. Huống chi nếu cô ta dùng pháp thuật thì càng không thể làm thương tổn gì Hà Bá gia được, trừ phi cô ta có pháp lực cao hơn Hà Bá gia.

Vỏ sò đáp, một chuỗi bọt khí thoát ra khỏi khe vỏ.

Hồng đại hiệp nói ngay:

- Sao có chuyện đó được, cô nàng kia chỉ có một tí xíu pháp lực mà thôi, ta kẹp một phát là cắt cô ta ra làm hai luôn ấy chứ.

Con mắt lồi của nó xoay mấy vòng, hạ giọng:

- Vỏ sò muội, muội nói có phải Hà Bá gia nhìn thấy cô nàng kia xinh đẹp...

- Một ý niệm của Hà Bá gia có thể dò xét cả một đoạn hà vực, dù người có nói nhỏ hơn, Hà Bá gia cũng nghe thấy hết.

Vỏ sò thuận miệng nói, hù cho Hồng đại hiệp vội vàng ngậm miệng.

Cô gái trong miếu Hà Bá không đập nữa, chống đại chùy, ngẩng đầu nhìn bức tượng, hồn hển thở dốc, tóc tai tán loạn, bị mồ hôi làm dính vào mặt và cổ.

Ánh mắt cô gái nhìn vào tượng thần đầy hận ý, nhìn một hồi, lại vung cái chùy còn to hơn cả eo mình lên nện vào bức tượng.

Cô gái đập cả hơn một canh giờ, không hề ngừng nghỉ, nhưng dù cô gái có đập kiểu nào, trên tượng thần cũng không hề có dù một chút xú nát vỡ.

Gió từ ngoài sông thổi vào miếu, trong gió mang theo những tiếng ca nhẹ nhàng.

- La la la, ta là Tiểu Bạch Long tự do, không cười mây không gọi gió, là lá la, ta là Tiểu Bạch Long tự do, không ăn chay a không niệm Phật. Lá là la, ta là Tiểu Bạch Long tự do... Aaaaaa, có người đập tượng thầnnnnnn, có một nữ thổ phỉ đang đập tượng thầnnnnnn...

Cô gái trong miếu như không nghe thấy tiếng la, chùy vẫn không ngừng nâng lên đập xuống.

Tiểu Bạch Long đứng ngoài miếu, xoay người về phía thôn Hà Tiền, lấy tay làm loa hét to.

Hồng đại hiệp vui vẻ:

- Nhóc con này ngay cả sức lực đánh rắm cũng lấy ra rồi, ha ha ha.

Tuy nó ở trong sông, nhưng việc trên bờ nó đều thấy cả.

- ... Nữ thổ phỉ đếnnnnnn, cầm một cái chùy to đang đập tượng Hà Báaaaaa...

Trong thôn Hà Tiền lập tức có nhiều người xông ra, thành nhiều nhóm nhỏ cùng chạy tới miếu Hà Bá, nam nữ già trẻ đều có mặt. Từ sau lần bắt được hai gã thổ phỉ trong núi định phá hỏng tượng thần, họ trở nên rất quan tâm tới việc này.

Chỉ chốc lát sau, trước miếu Hà Bá đã có đầy người, nhóm đầu tiên chạy tới chỉ đứng ngoài miếu, không làm gì cả, những người tới sau cũng vậy, chỉ đứng đó kinh ngạc nhìn. Trưởng thôn râu tóc đã hoa râm đi tới, thấy tình hình trong miếu, lập tức nói:

- Liên Hoa, Tiểu Trân, các người tới giữ lấy cô gái kia, không cho cô ta tiếp tục khinh nhờn thần linh.

Tức thì có ba người phụ nữ đi vào, giữ lấy vai cô gái. Ba người vốn tưởng cô gái kia cầm cái chùy to như vậy, thì nhất định phải khỏe lắm, ai dè các ba người chỉ kéo một cái là thành công, cả hai cánh tay của cô gái đều bị giữ lại, mặc dù cô ta không ngừng giãy dụa, muốn đập tiếp.

Tới lúc này, ba người mới nhìn ra cả người cô gái kia đã ướt đầm mồ hôi, miệng há cả ra để thở. Cô gái bị kéo ra ngoài, nhìn tượng thần càng lúc cách mình càng xa thì bỗng ứa nước mắt, nhưng không khóc ra một nào, gương mặt vì dùng sức quá độ mà đỏ bừng. Một người phụ nữ trung niên giữ cô thấy cô gái trẻ trung xinh đẹp trong tay mình khóc không thành tiếng, thì cánh tay đang giữ tự nhiên hơi lỏng ra, cô gái kia vùng ra ngay, lại giơ chùy nhào về phía tượng thần.

"Rầm..." Một tiếng đập nặng nề vang lên, tượng thần vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, cứ như đang châm chọc sự vô lực của cô gái.

- Các người còn làm gì, mau kéo cô ta ra.

Trưởng thôn bị một chùy kia làm hết hồn, quát lớn.

Ba người phụ nữ trung niên lại áp tới, vừa ôm vừa kéo cô gái đi ra. Lần này cô gái òa lên khóc, ôm chặt lấy cửa miếu.

- Bỏ cô ta ra.

Trưởng thôn lớn tiếng nói.

Những người phụ nữ bỏ tay ra, cô gái lại định nhào vào trong miếu, nhưng đương nhiên là không thành không. Cô gái không ngừng giãy dụa, khóc lớn kêu lên:

- Ác ma, ác ma...

- Mang về thôn.

Trưởng thôn nói to, sau đó sai người sửa sang, quét tước lại miếu, cũng sai mấy người khiêng cái chùy to kia đi.

Hỏi cô gái kia, cô không nói gì, chỉ khóc to, nước mắt tuôn trào ào ạt như đã bị nghẹn trong lòng lâu không ra được. Nhưng dù cô có giãy giụa thế nào thì cũng vẫn bị lôi đi. Trưởng thôn sửa sang lại bàn thờ xong, mang lư hương mới tới, đốt ba nén nhang rồi mới rời đi. Miếu Hà Bá lại trở về yên tĩnh, mặt trời tỏa ánh nắng chói chang, chiếu xuống mặt sông đỏ hồng, như một dòng sông màu đỏ.

Từ lúc thôn dân chạy tới, Tiểu Bạch Long đã né qua một bên, đứng im tò mò nhìn, sau đó thì chạy theo thôn dân vào trong thôn.

Trời dần tối, những ngôi sao bám theo ánh trăng, cùng nhau xuất hiện.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 100: Luyện Hồn

oOo

Trần Cảnh đứng trước miếu Hà Bá, nhìn về phía thôn Hà Tiền trước mặt. Hắn không biết cô gái này, nhưng nhận ra loại pháp thuật của nàng ta. Hơn nữa đó còn là thứ mà hắn nhớ đến khắc cốt ghi tâm, vĩnh viễn không cách nào quên. Cái thủ đoạn lấy vạn vật làm bùa chú, rồi hóa thành các loại linh vật công kích kẻ địch này chỉ có Tiên Phù tông mới có. Tuy rằng phù thuật trong trời đất này không tính là gì, nhưng thủ đoạn có thể dùng bùa để chế thành bất cứ thứ gì thì vẫn có chút đặc biệt.

Hồng đại hiệp và vỏ sò bò từ dưới sông lên, chia nhau đứng hai bên trái phải cạnh Trần Cảnh. Hồng đại hiệp cũng không lên tiếng.

Trăng sáng treo cao trên trời, Trần Cảnh lại lần nữa ngồi trước cửa miếu Hà Bá. Hồng đại hiệp to như một con heo nặng ba bốn trăm cân nằm bên phải hắn. Vỏ sò xanh thẫm một màu, lớn như như tấm thớt gỗ, quanh người phủ mờ hơi nước, nhìn kỹ còn phát hiện người nó lơ lửng không chạm đến mặt đất. Hôm nay hai đứa chúng nó không hỏi Trần Cảnh về mấy vấn đề tu luyện nữa.

Ban đêm yên bình chợt bị phá vỡ bởi những tiếng bước chân, còn nghe ra là tiếng bước chân của một người đang chạy, hơn nữa thân thể chắc chắn rất nhẹ.

Hồng đại hiệp đã sớm ngẩng đầu lên nhìn về con đê bên dưới kia. Một đứa bé gái chừng mười hai mười ba tuổi đang vừa chạy lên trên này vừa thở hổn hển, còn chưa tới gần đã vội vàng kêu lên:

- Không hay rồi, có người lại muốn đập phá nhà của mọi người kia.
- Cái gì? Kẻ nào dám đến đập? Coi lão tôm ta là bùn nhão hay sao?

Hồng đại hiệp nhồm người dậy, giận dữ quát lớn, bước vài bước đã tới bên cạnh đê rồi quay người nhìn qua. Vừa quay người qua, nó đã hô lớn:

- Không hay rồi, Hà Bá gia, lại là ả cưỡi hạc giấy vác theo cây chùy lớn như cái đầu đến đập phá miếu.

Nó vừa dứt lời, mới quay trở về bên cạnh Trần Cảnh, đã nhìn thấy một cô gái đi từ dưới đê lên, là người lúc chiều đã đập phá tượng thần. Tóc nàng ta vẫn có chút rối như thế, hàng mày liễu cong cong, cái cằm nhỏ xinh, người cũng rất đẹp, thế nhưng vai lại vác theo một cái chùy thật lớn.

Nàng nhìn thấy Hồng đại hiệp và vô sò trước cửa miếu Hà Bá thì có chút sửng người, rồi lập tức bước tới, không nói lời nào mà giơ đại chùy lên cao. Đại chùy được bao phủ bởi ánh sáng xanh đập thẳng tới Trần Cảnh. Trong nháy mắt, một cơn gió từ bốn phía chọt kéo tới, kèm theo là một cảm giác như một chùy có thể đập vỡ cả mặt đất truyền đến. Hồng đại hiệp gầm lên một tiếng, giơ cái càn đũa thăm lên cao, chặn lấy đại chùy. Một âm thanh giòn giã vang lên, Hồng đại hiệp gầm lên, một đám hơi nước dâng quanh người nó, rồi thân thể của nó biến lớn to như một con ngựa, hất ngược chùy lại về phía nàng này.

Nàng kia dường như không phải võ tu, mà chỉ đập thanh đại chùy về phía Hồng đại hiệp. Vừa hay Hồng đại hiệp cũng không biết chút pháp thuật gì, chỉ biết giơ cái càn lớn va chạm với chùy của nàng. Trong khoảng thời gian ngắn, hai bên khó mà phân ra được thắng bại.

Tiểu Bạch Long đứng bên cạnh chu miệng nhỏ, giật mình nhìn. Chỉ là một lúc sau, cô bé bèn đi vòng quanh nhìn hai người đánh nhau, có khi còn ngồi xổm xuống xem, lấy tay chỉ trỏ, miệng lẩm bẩm.

Sau khoảng một canh giờ thì trận đấu kết thúc. Hồng đại hiệp xụi lơ trên mặt đất, mà nàng kia cũng chống đại chùy mà thở hổn hển, mắt hung dữ trợn trừng nhìn Trần Cảnh. Nàng không phải võ tu, nhưng là pháp tu, pháp lực trên người có thể điều động bùa chú hóa thành đại chùy đánh ngang ngửa với Hồng đại hiệp. Nhưng nếu Hồng đại hiệp liều mạng chém giết thì chắc chắn nàng ta không phải là đối thủ của nó.

Trần Cảnh thì nhìn xuống đất, cũng không nhìn về phía nàng.

- Ác ma, tới giết ta xem!

Đột nhiên nàng oán hận nói:

- Tới đi, tới giết ta xem!

Trần Cảnh ngẩng đầu lên. Rốt cuộc thì hắn đã nhớ ra, năm đó ở Tiên Phù tông cũng từng nghe mấy câu như vậy.

- Hôm nay ta sẽ báo thù cho cha ta, còn cho nhị thúc, tam thúc, tứ thúc, cho cả các sư huynh Tiên Phù tông...

Nàng cao giọng quát lớn. Lần này thì Hồng đại hiệp cũng không lên tiếng nữa mà quay đầu nhìn Trần Cảnh.

- Ác ma, không phải ngươi rất lợi hại sao? Ngươi tới giết ta xem, giết ta xem nào...

Nàng lớn tiếng kêu gào.

Cuối cùng Trần Cảnh cũng ngẩng đầu lên, nhìn nàng, trầm mặc rất lâu mới chậm rãi trả lời:

- Ta sẽ không giết cô.

- Người giết nhiều người như vậy, giết thêm ta nữa thì tính là nhiều sao?

Nàng bắt đầu gào khóc.

Trần Cảnh không nói thêm gì nữa. Nàng ta nhìn Trần Cảnh chăm chăm một hồi, trong khoảng thời gian ngắn, miếu Hà Bá có chút tĩnh lặng. Đại khái khoảng nửa canh giờ sau, khi đã khôi phục được sức lực, nàng ta bèn nhấc đại chùy đi về phía miếu Hà Bá. Hồng đại hiệp vội vàng đứng ngăn trước người Trần Cảnh, thế nhưng lần này nàng ta không đến đánh Trần Cảnh nữa, mà lướt sang bên cạnh miếu Hà Bá, đập thẳng vào tường miếu.

Một chùy nện xuống, phát ra một tiếng trầm đục chó chọi.

Nàng muốn đập bể miếu thờ, khiến Trần Cảnh không cách nào hưởng nhang khói được nữa. Vừa đập, nàng vừa mắng chửi:

- Lừa đời lấy tiếng, uổng xưng thần linh. Người đáng phải xuống dưới Địa ngục, chịu lột da róc thịt, suốt đời không được siêu sinh.

Ngay khi nàng ta vừa nện chùy xuống, miếu Hà Bá liền bao phủ một tầng ánh sáng trắng ngà thần bí. Nhưng đột nhiên sắc mặt Trần Cảnh biến đổi, thần hồn chấn động, tựa như từng tiếng đập kia khiến sâu trong đầu hẳn phải gánh chịu lấy thương tổn, từng cơn đau đớn dần dần quẩn lấy linh hồn hẳn.

"Ầm...ầm...ầm..."

Từng tiếng trầm đục vang lên như nện thẳng vào óc Trần Cảnh, như muốn đánh rách đầu hẳn ra.

Hồng đại hiệp nhìn nàng ta, rồi nhìn Trần Cảnh. Vốn Trần Cảnh hiện giờ là thần hồn hiển hóa ra, nhưng nó lại phát hiện thấy không còn nhìn rõ sắc

mặt hân nữa. Nó định đến gần cản thì Trần Cảnh gọi lại. Còn vỏ sò vẫn an tĩnh đứng nguyên chỗ đó, chỉ có thân thể nó chuyển động vài lần, cạnh nó là Tiểu Bạch Long đang ngồi chồm hồm, tay ôm đầu gối, vẻ mặt tò mò.

Loại đau đớn này lúc đầu không tính là gì, nhưng càng về sau thì mỗi chùy đều là mỗi lần tê tâm liệt phế. Nếu Trần Cảnh còn thân xác thì chắc chắn toàn thân phải run rẩy, còn hiện tại, trong mắt đám Hồng đại hiệp thì thần hồn hân ngồi trước miếu Hà Bá đã như lúc nào cũng có thể tiêu tán đi mất.

- Ta mang tội nghiệt trên người, đáng phải chịu trừng phạt này. Đã không thể nhận hình phạt dưới âm thế, đành nhận nỗi khổ luyện hồn chốn trần gian này vậy.

Luyện tâm, luyện hồn, đã tu hành bắt buộc phải tu luyện tất cả.

Một đêm này đã định trước là không thể yên tĩnh được. Bắt đầu từ hôm nay, trước miếu Hà Bá Tú Xuân loan lại có thêm một người đập phá miếu.

* * *

Trên một ngọn núi, Ly Trần đang ngồi trên một chiếc bàn đá đặt trong ngôi đình nghỉ chân, gió núi lùa tới mang theo từng đợt hương hoa.

Đột nhiên, nàng vung tay về phía khoảng không yên tĩnh bên kia, một tia sáng chợt lóe lên rồi biến mất giữa không trung.

"Đình..." Tiếng kim loại va chạm vào nhau vang lên, rồi phiêu tán trong sơn cốc u tối.

Theo đó, ở một sườn núi phía xa xa chợt nổi lên một vòng dao động linh khí, đầy dạt đám hoa cỏ cây cối trong núi ra xung quanh, rồi một đạo sĩ xuất hiện trên ngọn cây tùng lớn mọc nơi đó. Người này mặc đạo y đen

tuyền, lưng đeo hai thanh kiếm một xanh một tím bắt chéo nhau, tựa như một cái kéo lớn phía sau.

Nhìn bóng lưng y thì người ta sẽ chỉ cho là một đạo sĩ tu kiếm cao gầy đang ở trạng thái ngưng tĩnh, nhưng y lại có một đôi mày dài trắng phau. Bởi vậy nhìn y rất trẻ tuổi, nhưng lại khiến người khác khó mà quên được.

Ánh sáng chớp lóe cực nhanh, hai ngón tay Ly Trần đưa lên hư không, bất chợt đã thấy một lưỡi kiếm trong suốt được kẹp ở giữa. Nếu Trần Cảnh nhìn thấy, sẽ phát hiện lưỡi kiếm này đã ngưng thực hơn rất nhiều, ánh kiếm như chiếu sáng cả đôi mắt Ly Trần lúc này.

- Bần đạo là Thục Sơn Trường Mi, xin ra mắt đạo hữu.

Đạo nhân chấp một tay trước ngực, đầu khẽ cúi xuống, không nhanh không chậm nói.

Đầu ngón tay Ly Trần khẽ động, rồi lưỡi kiếm chợt biến mất. Nàng ta không đáp lời, chỉ cời hồ lô rượu bên hông xuống, ngửa cổ hớp một ngụm. Vừa uống rượu, ánh mắt nàng vẫn vừa nhìn Trường Mi đạo nhân, để lại cho người khác một cảm giác vô cùng ngạo mạn.

Rượu vào miệng, đôi môi mọng ướm thêm, nàng khẽ nhắm mắt nuốt xuống, cũng không nhìn Trường Mi kia nữa. Mà Trường Mi cũng không nói thêm gì, chỉ an tĩnh đứng trên ngọn tùng nơi lưng chừng sườn núi kia. Một cơn gió núi hòa quyện với đám sương núi tung bay, bám cả lên đạo bào của y.

Sau một lúc, y lại mở miệng nói tiếp:

- Nghe nói đạo hữu từng có một trận đấu phép với truyền nhân Côn Lôn ngay tại châu Cửu Hoa này?

- Người không phải đối thủ của hãn.

Ly Trần vẫn không mở mắt, đáp.

- Ha ha, Giao Long Vương có pháp lực cao thâm như vậy, lại mượn cả linh lực của một con sông kèm theo thiên uy phụ trợ kéo vào Côn Lôn, cuối cùng vẫn thân tử đạo tiêu. Thế nhưng nghe nói lại có một Hà Bá ở một khúc sông nhỏ trong hà vực của lão trốn thoát. Chuyện này nói rõ pháp có ngàn vạn, ảo diệu không giống nhau. Đạo hữu không phải là bần đạo, làm sao biết bần đạo không phải là đối thủ của hãn?

Ly Trần mở mắt ra, kiêu ngạo nhìn Trường Mi đạo nhân, một hồi sau mới nói:

- Rừng thiêng nước độc mới xuất hiện cốc nuốt được trời!

- Ha ha, đỉnh núi cheo leo mới thấy có cây tùng khòe.

Trường Mi không nhanh không chậm đáp, giọng điệu chậm rì nhưng ý tứ đầy tự tin và kiêu ngạo. Y còn nói thêm:

- Nghe nói kiếm thuật của đạo hữu vô song....

"Đìnhhhh....."

Trường Mi chưa dứt lời, kiếm trong tay Ly Trần đã phóng ra cực nhanh, đồng thời không trung vang lên một tiếng kiếm ngân khê.

Một ánh bạc lóe lên, xuất hiện cực nhanh. Mây khói trong sơn cốc xao động.

Ánh sáng xanh sau lưng Trường Mi phóng lên cao. Đó là một trong hai thanh kiếm y đeo sau lưng.

Từ xa nhìn lại, chỉ thấy ánh bạc chớp mắt lóe ra từ trong ngôi đình trên núi, sau đó ánh chớp xanh lóe lên sau lưng đạo sĩ có đôi mày trắng dài rồi

phóng lên cao. Ánh xanh vừa xuất hiện, quanh thân y cũng đã được bao phủ bởi một vòng sáng xanh.

Ánh bạc đâm thẳng vào ánh sáng xanh, thẳng hướng đến cổ họng của Trường Mi. Tích tắc sau, ánh xanh dần tan biến mất, hóa thành một làn khói trắng. Khói trắng chưa kịp tản đi, nhưng sắc mặt Trường Mi đã biến đổi, vội phóng người lên, đồng thời trên trán lại hiện ra thêm một thanh kiếm.

"Đình..." Một vết cắt lạnh lẽo chợt xuất hiện trên thanh kiếm, sau đó lại biến mất tăm.

Ly Trần đang ngồi xếp bằng trong ngôi đình, bèn đưa tay nắm vào không trung, kiếm cương đã xuất hiện trong tay. Nàng lạnh lùng nhìn Trường Mi, nói:

- Người ba phần, kiếm bảy phần, quả thật là kiếm tốt.

- Ha ha, so với truyền nhân Côn Luân dùng bảo tháp Linh Lung thì thế nào?

Trường Mi vẫn không nhanh không chậm hỏi.

- Côn Luân có nhiều pháp bảo không kể xiết, lẽ nào người cho rằng bảo tháp Linh Lung chính là bảo vật đứng đầu của Côn Luân sao? Ha ha, chẳng qua bảo tháp Linh Lung vừa vận khắc chế được Giao Long Vương mà thôi.

Ly Trần nói xong, cũng không nói tiếp, vẻ mặt vẫn kiêu ngạo không đổi. Đối với nàng mà nói, tuy Trường Mi trước mặt là tu kiếm, thế nhưng thực lực chủ yếu chỉ dựa vào hai thanh kiếm sau lưng y, còn thực lực của y không tệ, nhưng không không đến mức để nàng phải coi trọng.

Trường Mi đạo nhân cười cười, cũng không nói nữa. Chỉ là y nghĩ thầm: "Côn Luân tuy có nhiều pháp bảo, nhưng một người có thể tế được mấy

món? Ta có hai kiếm, đủ để phá được hết thủy. Bảy năm trước ba vị sư huynh đến châu Cửu Hoa du lịch đã ngã xuống. Chỉ có Côn Lôn ở châu Cửu Hoa mới đủ thực lực giết chết ba vị sư huynh, đến linh hồn để lại trong hồn đăng* cũng bị diệt. Dù thế nào ta cũng phải đến núi Côn Lôn một chuyến."

(*Hồn đăng: một loại pháp bảo, là ngọn đèn thắp sáng bằng linh hồn, khi đèn tắt tức là người chết, hồn tan _ Hoangtruc)

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 101: Bé Gái Đánh Cá Trên Sông Kinh Hà Năm Xưa

oOo

Y nhìn thoáng qua Ly Trần vẫn đang ngồi trong đình, rồi nói qua một câu "bần đạo xin cáo từ". Nhìn đối phương không nhếch mí mắt lên, y thầm giận dữ, nhưng vẫn dè nén lại. Dù sao xưa nay đệ tử kiếm phái La Phù vẫn kiêu căng ngạo mạn, La Phù Ly Trần còn đặc biệt hơn cả. Hơn nữa y đã đạt được mục đích là thông qua Ly Trần để biết được thực lực của truyền nhân Côn Lôn rồi .

Một luồng ánh kiếm màu xanh xuất hiện quán lấy Trường Mi vào bên trong, rồi phóng lên cao, biến mất trên bầu trời. Trên không trung, y có nhìn thoáng về phía bên kia núi, đã không nhìn thấy được bóng dáng đơn độc của Ly Trần trong ngôi đình kia, nhưng y vẫn hình dung ra được hình ảnh đó, lòng thầm nhủ:

- Một ngày nào đó, trong trời đất này sẽ biết đến cái tên Thục Sơn Trường Mi.

* * *

Có thể nói nhân gian lúc này đang trong buổi loạn thế, các quốc gia ở Cửu Châu chinh chiến liên miên. Nhưng nhìn chung thì thôn Hà Tiên lại tương đối yên bình, có lẽ vì cách đại thành khá xa, cho nên loạn thế không lan đến đây. Chẳng qua, lúc này lại có một người tới đây, khiến thôn dân tranh nhau đến nhìn. Mà thật ra không phải một người, mà là một nhóm

người, chẳng qua các thôn dân chỉ nhận ra được một người trong đó, nhưng cũng đủ để toàn bộ mười dặm thôn Hà Tiền đều rung động.

Nàng là Nhan Lạc Nương, là cô gái được một người phụ nữ thần bí dẫn theo từ trong miếu Hà Bá năm đó, hơn nữa còn có thể tính là ân nhân cứu mạng của Trần Cảnh. Nhiều năm nay đã không có tin tức của nàng, đến Trần Cảnh cũng chỉ nghe Hồng đại hiệp nói rằng nàng đã được một người phụ nữ mang đi, còn thôn dân Hà Tiền căn bản không biết gì. Lúc đó, sau khi cha nàng vừa chết, nàng khoác một thân áo tang đập đường tuyết đi tới miếu Hà Bá. Ngày đó khí trời rất tệ, có người nhìn thấy Nhan Lạc Nương đứng cạnh bờ đê nhưng không thấy nàng quay về, cũng không nhìn thấy người phụ nữ thần bí kia cười mây đưa nàng đi. Cho nên mọi người cho rằng nàng đã gieo mình xuống sông, có điều không thể tìm thấy được thi thể nàng. Nhiều năm như vậy trôi qua, đa số người năm xưa đều đã già cỗi, còn những người ngang tuổi với nàng giờ đã ba bốn mươi, thậm chí có người đã có con cái cưới vợ sinh con cả rồi.

Cho nên rất nhiều người đã tròn mắt khi nhìn thấy Nhan Lạc Nương cùng nhóm người kia đi vào trong thôn. Bọn họ không ngờ nàng còn sống, không những vậy vẫn còn tươi trẻ như xưa. Lúc này bọn họ đã biết, Nhan Lạc Nương bây giờ đã hơn hẳn lúc xưa, không còn là cô bé thôn chài, đến vận mệnh của mình cũng không tự chủ được năm đó nữa.

Trước một gian nhà bị bỏ hoang gần cuối thôn Hà Tiền, bảy tám nam nữ còn rất trẻ đứng đó. Người nào người nấy đều có khí tức thanh linh, hiển nhiên là người tu hành.

- Sư muội, đây là nơi muội lớn lên sao?

Một nam thanh niên có chòm râu dưới cằm hỏi. Người này nhìn qua khoảng hai bảy hai tám tuổi, tuy vẻ ngoài không quá anh tuấn, nhưng chòm râu kia khiến y có thêm vẻ tiêu sái, có một loại cảm giác phong lưu như thể đứng đó nhìn gió năm tháng trôi đi.

Nhan Lạc Nương gật gật đầu xem như đáp lại. Bên cạnh nàng có một cô gái khác nói:

- Sư muội, muội đã nói thôn Hà Tiền này không có gì đặc biệt, không có linh mạch, cũng không phải là nơi phong thủy linh tụ gì cả, sao cứ muốn trở về làm gì? Muội đã bước lên con đường tu hành, cần phải chặt đứt tất cả trần duyên đi.

- Vâng, sư tỷ.

Nhan Lạc Nương thấp giọng đáp lại.

- Sư phụ kêu chúng ta đi du lịch thiên hạ, rèn luyện đạo tâm. Vậy nên ngày mai chúng ta sẽ rời khỏi nơi này.

Vị sư tỷ nhìn qua có chút mạnh mẽ nói.

- Sư tỷ, có thể ở nơi này thêm vài ngày được không? Muội...

Nhan Lạc Nương nhìn vị sư tỷ bên cạnh cao hơn mình một chút, tính cách lại mạnh mẽ bá đạo, thấp giọng nói.

- Muội đã bước qua cánh cửa Tiên đạo, thì phải chém đứt ràng buộc với thế tục. Đây chính là việc ma luyện đạo tâm, trong lòng càng ít lo lắng, thì mới càng làm được mọi sự mà tâm không vướng bận.

Vị sư tỷ kia nghiêm khắc nói.

- Vâng, sư tỷ. Muội đi qua mộ cha thắp nén nhang, sau đó ghé qua miếu Hà Bá rồi chúng ta đi.

Nhan Lạc Nương cúi đầu nói, rồi quay lại ngắm gian nhà hoang cỏ dại mọc kín lối, nhủ thầm thêm một câu trong lòng: "Rốt cuộc chẳng thể quay trở lại."

- Miếu Hà Bá?

Chợt từ đám người có mấy người phì cười ra tiếng, nói:

- Sư muội, thân phận hiện tại của muội không giống trước kia rồi. Nếu vào trong miếu Hà Bá kia, khác nào ném bỏ thể diện của sư phụ?

- Sư muội, tốt nhất là đừng đi qua miếu Hà Bá kia. Một Hà Bá nho nhỏ không nhận nổi tế bái của muội đâu.

Vị sư tỷ kia nói.

- Đúng vậy, sư muội, muội đã không phải là người phạm tục, còn Hà Bá kia chẳng qua chỉ là một tiểu thần, không chịu nổi muội tế bái đâu.

- Muội chỉ muốn nhìn qua.

Nhan Lạc Nương thấp giọng nói. Mỗi sư tỷ đệ đồng môn trong sư môn nàng đều mắt cao hơn đỉnh đầu, cho dù trước mặt đám đệ tử đại phái Đạo môn cũng không chịu kém thế, huống hồ trước mặt chỉ là một Hà Bá nho nhỏ.

Bọn họ thấy Nhan Lạc Nương kiên trì muốn đi, chỉ đưa ánh mắt tiếc hận "rèn sắt không thành thép" nhìn nàng, lại còn có chút ngẫm ngợi. Với bọn họ mà nói, tuy Nhan Lạc Nương là đệ tử nhỏ tuổi nhất, nhưng lại được sư phụ quan tâm nhất, được đích thân sư phụ tận tay dạy dỗ đạo pháp, trong khi đa số người khác là do đại sư huynh hay nhị sư tỷ truyền dạy. Nhan Lạc Nương vốn thông minh, làm sao nàng không cảm nhận được ánh mắt khác lạ của sư huynh sư tỷ nhìn mình, cho nên nàng rất ít chuyện trò trong sư môn, chỉ chuyên tâm vào tu hành. Nếu không phải lần này sư phụ kêu nàng theo đại sư huynh, nhị sư tỷ xuống núi lịch lãm, có lẽ nàng vẫn còn trong núi tu hành.

Lúc xuống núi, đại sư huynh có hỏi nàng định về thăm nhà không? Chợt cảm giác nhớ nhung về thôn Hà Tiền trong nàng như thủy triều vọt tới. Nhưng tất cả người vật nơi đây không còn, bạn chơi đùa hồi nhỏ năm đó đã sắp già, tựa như viên ngọc sáng bị năm tháng mài mòn không còn sáng bóng nữa.

Nàng một thân một mình bước đi trong thôn, đi qua con đường ngày bé mình chạy qua không biết bao nhiêu lần. Tuy nhà cửa ven đường không thay đổi, nhưng nàng vẫn cảm thấy xa lạ vô cùng. Sau lưng nàng cũng chỉ có những đứa nhỏ tò mò theo sát, xa hơn là đám người lớn với ánh mắt đầy kính nể.

Cuối cùng cũng có người đến nói chuyện với nàng, là trưởng thôn hiện tại. Nhan Lạc Nương cố gắng giữ cho mình có vẻ giống trước đây, nhưng đôi mắt vẫn là cách đối xử kính nể, đây không phải là điều nàng muốn có. Trưởng thôn bóng gió hỏi nàng có phải là người tu hành không, khi Nhan Lạc Nương gật đầu thì trưởng thôn lại càng tỏ vẻ kính nể, cũng không dám mở miệng nói gì trước mặt Nhan Lạc Nương nữa. Chỉ luôn là Nhan Lạc Nương hỏi, còn trưởng thôn trả lời.

Nàng biết trưởng thôn sợ hãi chuyện gì. Năm đó Nhan lão cha nàng có quan hệ không tốt với trưởng thôn này, nàng nhớ có lần cha nàng và ông ta thiếu chút nữa đã đánh nhau. Lúc đó, Nhan Lạc Nương còn nhỏ, nhưng vẫn muốn lao vào đánh phụ cha. Rồi cha nàng mất đi, còn nàng lại bước trên con đường tuyết trắng đến miếu Hà Bá, cùng người phụ nữ kia bay đi, thì duyên phận với thôn Hà Tiền coi như đã chặt đứt rồi.

Nàng còn nhớ rõ sư phụ mình đã nói: "Duyên phận giữa con và thôn Hà Tiền này đã hết." Lần này xuống núi, tuy sư phụ không nói thêm gì, nhưng đại sư huynh lại hỏi nàng muốn đi đâu. Khi nàng nói muốn về nhà xem qua một chuyến thì các vị sư tỷ không phản đối, bây giờ nghĩ lại, có lẽ bọn họ muốn nàng cắt đứt hẳn với nơi trần thế này.

Nhan Lạc Nương âm thầm thở dài nhìn thôn nhỏ quen thuộc mà xa lạ. Đột nhiên nàng có một ảo giác, tựa như tất cả những chuyện khi mình còn bé đều là ảo ảnh trong mơ, không có gì là thật cả.

Nàng dạo bước đi về phía Đông của thôn, tai nghe tiếng bàn luận nhỏ nhỏ xôn xao như tiếng ruồi muỗi, nhưng không khiến trong lòng nàng gợn lên chút xao động nào.

Từ xa nàng đã nhìn thấy miếu Hà Bá trên con đê, tiếng sóng nước vỗ vào bờ cuối cùng cũng mang đến chút ít quen thuộc. Nhưng đồng thời nàng cau mày, vì nàng nhìn thấy có một cô gái đang cầm một cuốc đào nền tường của ngôi miếu.

Nàng thầm kinh hãi, lẽ nào Hà Bá đã không còn ở đây, bằng không làm sao để người khác tùy ý đập phá miếu Hà Bá? Một bước bước ra, nàng không tự chủ đã dùng đạo pháp "súc địa thành thổ", bước chân đặt xuống đã tới trước miếu Hà Bá, rồi nhìn cô gái kia đầm đìa mồ hôi đang đào lấy nền móng ngôi miếu.

Đi tới gần, Nhan Lạc Nương mới phát hiện hóa ra cô gái đang đào nền này cũng có pháp lực, chỉ là không cao thâm. Nhìn từng cuốc từng cuốc đào bùn đất lên, Nhan Lạc Nương lại cảm ứng được khí tức miếu Hà Bá, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Tuy không nhìn thấy Hà Bá, nhưng nàng vẫn cảm nhận được miếu này không phải là ngôi miếu hoang.

Nàng chăm chú nhìn cô gái kia, rõ ràng có pháp lực, thế nhưng nàng ta chỉ dùng cái cuốc phàm trần cuốc đất.

- Hận ý thật sâu đậm!

Bên tai Nhan Lạc Nương chợt vang lên tiếng cảm thán. Nàng quay qua, chợt thấy đại sư huynh, là vị thanh niên tiêu sái có chòm râu dưới cằm, đang đứng cạnh. Y thấy Nhan Lạc Nương cau mày, bèn giải thích:

- Muốn hủy hoại miếu Hà Bá, trừ phi phải có pháp lực cao hơn thần linh, bằng không chỉ có một cách khác, chính là không dùng bất cứ pháp lực nào, lấy đồ vật của thế gian công kích. Tuy là một lần không xong, nhưng nhất định có một ngày có thể phá được tòa miếu này.

Nhan Lạc Nương nhìn qua, thấy mỗi lần nàng ta đào lên chỉ moi lên được chút bùn đất, không tìm được hoi:

- Vậy phải mất bao lâu?

- Mười mấy năm có thể xong đi.

Vị đại sư huynh lại nói tiếp.

- Cho nên mới nói nàng này có hận thù cực sâu với Hà Bá kia.

- Sư muội, đây là Hà Bá mà muội nói đến sao? Vậy mà có người hận hằn như vậy, hằn không phải vị thần tốt lành gì.

Cũng không phải chỉ một mình đại sư huynh, mà có cả nhị sư tỷ cùng với đám sư đệ sư muội của nàng ta đi theo sau. Nói câu này cũng là một người trong đó, sư tỷ của Nhan Lạc Nương. Nhan Lạc Nương trầm mặc một hồi, rồi nói:

- Không biết muội đi rồi thì đã xảy ra chuyện gì, nhưng theo muội, trước lúc rời đi thì Hà Bá vẫn là một Hà Bá rất tốt.

- Thời gian có thể làm thay đổi tất cả.

Cô gái đang đào cuốc miếu căn bản không quay đầu lại, tựa như không biết có người đang đứng cạnh mình. Vạt áo trên người nàng ta đã thấm đẫm mồ hôi. Nhan Lạc Nương cũng không muốn đến hỏi nàng ta lí do gì khiến nàng ta muốn đào sập miếu Hà Bá. Nhan Lạc Nương đi về cửa miếu, tai còn nghe tiếng của đại sư huynh:

- Trong khúc sông này vẫn còn có hai yêu linh?

- Là yêu linh gì vậy?

Một cô nàng nào đó cất tiếng hỏi.

- Để ta xem xem... Haha, không nhìn thấy rõ rồi...

Đại sư huynh vừa cười vừa nói.

- Với pháp lực của đại sư huynh mà cũng không nhìn thấu sao?

Có một sư đệ kinh ngạc hỏi.

- Ha ha, nhìn thấu thì sao? Cũng không cần thiết.

Đại sư huynh thuận miệng đáp, ánh mắt đã nhìn về phía miếu Hà Bá. Trong mắt y, trước mặt Nhan Lạc Nương lúc này có thêm một bóng người, không nhìn rõ mặt mày, nhưng có thể khẳng định là Hà Bá của miếu này rồi.

Nhan Lạc Nương nhìn Trần Cảnh, lại nhìn qua tượng thần, lòng đầy kinh ngạc. Nàng đã không phải là đứa bé gái không hiểu gì năm xưa nữa, giờ đây chỉ liếc mắt nàng đã nhận ra Trần Cảnh trước mặt chỉ là âm thần, còn chân thân chính là pho tượng thần kia.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 102: Giảng Đạo

oOo

Trần Cảnh xuất hiện trước mặt nàng, nàng đưa mắt nhìn hắn một lúc lâu sau mới nói:

- Lạc Nương ra mắt Hà Bá gia.

Vừa nói, nàng vừa khẽ cúi đầu. Theo lý mà nói, nàng nay đã là người tu hành, không cần phải hành lễ với thần linh, nhưng vừa rồi nàng vẫn hành lễ.

Trần Cảnh nhìn người thiếu nữ năm xưa đã từng kéo mình ra khỏi mặt nước, trong lòng cảm khái vạn phần. Hắn còn chưa kịp báo đáp gì thì thiếu nữ ấy đã biến mất. Chuyện này cũng không trách được hắn, từ sau khi lên làm Hà Bá, hắn luôn trong tình trạng thân bất do kỷ, giống như bị cuốn vào trong dòng nước lũ, muốn yên một chỗ cũng không được, muốn thoát ra cũng không xong, luôn luôn bị dòng nước xoáy vô hình của trời đất cuốn lấy.

- Thấy cô không việc gì là tốt rồi.

Năm đó, sau khi Trần Cảnh biết Nhan lão cha nàng chết đi thì có qua đó bái tế, nhưng Nhan Lạc Nương đã theo người phụ nữ áo trắng kia đi mất rồi. Nếu nàng không rời đi, Trần Cảnh cũng dự định dạy nàng đạo pháp. Nhưng vào lúc này, ở nơi đây, tất nhiên Trần Cảnh không có ý định nhắc lại

mấy chuyện đó làm gì. Nhìn cô bé năm đó luôn khiến mình có cảm giác rất đặc biệt bước vào con đường tu hành, trong lòng hẳn không khỏi sinh ra một cảm giác trời đất thay đổi không ngừng.

Nhan Lạc Nương cười cười đáp:

- Trời vừa sáng thì ta sẽ rời khỏi nơi này, cũng không biết có còn trở về đây được nữa hay không.

- Du lịch thiên hạ, mài luyện đạo tâm, là sư phụ cô an bài hả?

- Đúng vậy ạ, là sư phụ an bài.

Trần Cảnh không hỏi sư phụ nàng là ai, cũng như không hỏi tên môn phái nàng là gì. Xét theo khí tức trên người nàng, chỉ trong thời gian mười mấy năm ngắn ngủi mà gần như linh khí tràn đầy, đạt tới trạng thái luyện khí viên mãn, thì có thể thấy tất nhiên sư phụ nàng không tầm thường rồi.

- Ta là Hà Bá nơi này, chỉ cần là sinh linh uống nước sông Kinh Hà, thì ta đều che chở.

Ý tứ của Trần Cảnh là nói cho Nhan Lạc Nương biết, toàn bộ thôn Hà Tiền đều được hắn che chở, cứ yên tâm rời đi. Nhan Lạc Nương còn chưa trả lời thì bên ngoài miếu lại vang lên tiếng cười mỉa. Rồi có tiếng người nói vọng vào:

- Khẩu khí thật lớn, một Hà Bá nhỏ nhỏ thì dựa vào cái gì để che chở?

Trần Cảnh nhìn thoáng qua bên ngoài miếu, cũng không nói gì mà chỉ cười cười nhìn Nhan Lạc Nương. Nhan Lạc Nương không hiểu rõ, đang muốn cất lời hỏi lại thì Trần Cảnh đã biến mất.

Nhan Lạc Nương thở dài, ngẩng đầu nhìn tượng thần, qua một lát bèn xoay người đi ra khỏi miếu Hà bá.

- Sư muội, thà rằng không đến đây còn có thể lưu giữ được một phần ký ức tốt đẹp. Giờ muội thấy rồi đấy, Hà Bá kia cho dù trước đây thế nào đi nữa, giờ cũng chỉ là một cô hồn, dù có thủ đoạn thông thiên thì nay cũng đã hóa thành ảo ảnh trong mộng. Huống chi hắc còn không có, chỉ là một sinh linh dựa vào một đạo sắc phù sống tàn qua ngày mà thôi. Không cần nói chúng ta, không ít môn phái trên đời có đầy thủ đoạn phá giải cái lực lượng sông chẳng ngừng thực này.

- Thất sư huynh, pháp thuật cũng chỉ là thủ đoạn bên ngoài, tất cả phải dựa vào tự tu hành cả. Cho dù là cùng một quy tắc của trời đất, có người thông thiên triệt địa, nhưng cũng có người cả đời chỉ biết ngẩng đầu nhìn các vì sao mà thôi. Tất cả đều có lý do cả.

Nhan Lạc Nương nhìn vị thất sư huynh vừa cất lời mỉa mai mà nói một câu.

Trong mắt các vị sư huynh sư tỷ này, nàng luôn rất an tĩnh. Nên lần này khi nàng nói một tràng dài như vậy, bọn họ phải ghé mắt kinh ngạc.

Đại sư huynh nhìn về phía miếu Hà Bá, khoe miệng cười khế, không nhìn ra được trong lòng y đang nghĩ gì.

Vị thất sư huynh kia có chút tức giận, bèn đáp trả:

- Sư muội, lý do gì thì lý do, nhưng Hà Bá này tuyệt đối không thể trở thành nhân vật thông thiên triệt địa như muội nói đâu. Nếu muội không tin, vậy thì bây giờ ta sẽ xô đổ miếu này, phá hủy tượng thần khiến hắc tan thành mây khói luôn vậy.

- Ha ha, thất sư đệ, tĩnh tâm tĩnh khí mới có thể đạp lên trời đất. Tu hành nhiều năm như vậy sao đệ vẫn còn không khống chế được tính khí của mình?

Đại sư huynh kia cất lớn, thất sư huynh lập tức cúi đầu không dám nói thêm gì nữa.

- Sư huynh, sư tỷ, chúng ta trở về thôn thôi.

Nhan Lạc Nương nói, sau đó cũng không chờ bọn họ, xoay người đi xuống dưới con đê.

Đại sư huynh mỉm cười, cũng đi xuống theo sau. Vị nhị sư tỷ kia nhú mày, lại nhìn qua miếu Hà Bá, không nói gì mà đi sát theo sau. Những người khác cũng lần lượt đi xuống, chỉ có tên thất sư huynh ở phía sau cùng. Gã nhìn bóng lưng đám người đi xa, sau một lúc trầm mặc thì cũng bước theo sau. Nhưng mới đi vài bước, gã đột nhiên xoay người, đưa ngón tay dựng thẳng lên trời. Trong tích tắc, linh khí của cả một vùng trời đột ngột tụ tập về phía ngón tay dựng thẳng kia của gã.

Nhan Lạc Nương đã sắp về đến thôn Hà Tiên, nàng như cảm nhận được linh khí trời đất có chút không bình thường, bèn xoay người nhìn về phía miếu Hà Bá. Chỉ thấy trong tay thất sư huynh tỏa ra ánh sáng xanh đậm chói mắt rồi vẽ ra một lá bùa trong hư không. Sau một tiếng quát khê của gã, đạo bùa chú kia chợt lóe lên, rồi in xuống miếu Hà Bá bên dưới.

Nhan Lạc Nương biết đây là bùa phong ấn, có thể phong ấn linh khí của vạn vật, có thể giam cầm tinh khí thần của chúng sinh.

Nhưng nàng không nói thêm gì, vẫn xoay người bước về phía thôn Hà Tiên, lại càng không yêu cầu thất sư huynh kia phá mở phong ấn. Có vị sư tỷ đuổi theo hỏi nàng có cần nói thất sư huynh giải phong ấn đi hay không, Nhan Lạc Nương chỉ cười cười nhìn nàng ta:

- Phong ấn nho nhỏ này có thể làm gì được Hà Bá gia?

Nhan Lạc Nương trả lời vậy khiến vị sư tỷ này mất hẳn hứng thú. Đối với nàng ta, loại phong ấn này là một loại phép thuật rất lợi hại trong môn

phái, tuy biết rõ đám bọn họ chỉ học được da lông bên ngoài, nhưng lại tin rằng thiên hạ này không có bao nhiêu người phá giải được. Chí ít thì Hà Bá Tú Xuân loan sông Kinh Hà này không thể phá được.

Nhìn từ phía xa, thất sư huynh đã rời khỏi con đê, còn miếu Hà Bá lại không có biến hóa gì cả. Chỉ là cô gái đang đào cuốc tường miếu lên, mới cuốc vài cái đã đào lên được vài tảng bùn đất, so ra còn nhiều hơn cả số bùn đất lúc bình thường nàng ta đào cả ngày.

Sau khi quay lại, thất sư huynh bèn nói với Nhan Lạc Nương đang ngồi đả tọa:

- Sư muội, ta chẳng qua chỉ làm một đạo bùa phong ấn mà thôi. Nếu Hà Bá kia có bản lĩnh thật sự, chắn chắn sẽ không làm gì được hấn cả. Bằng không mà nói ngày mai khi rời đi, chúng ta sẽ nhìn thấy được một tòa miếu Hà Bá bị đào cuốc đổ nát.

* * *

Thời gian trôi qua khá nhanh, trường thôn trong thôn tới hỏi thăm Nhan Lạc Nương xem nàng có cần dùng cơm không. Tất nhiên nàng lắc đầu, bọn họ đã sớm ích cốc từ lâu, chỉ cần thổ nạp nguyên khí trời đất mà thôi.

(Ích cốc: một khái niệm chỉ việc không cần đến thức ăn để nuôi sống cơ thể nữa. Thổ nạp: khái niệm trong khí công, chỉ việc thở ra hít vào)

Màn đêm buông xuống, trăng dần ló rạng.

Đột nhiên bên tai Nhan Lạc Nương truyền đến từng tràng âm thanh nhỏ như tiếng ruồi muỗi, không phải là tiếng người trong thôn xầm xì nói thầm, mà từ bên phía sông Kinh Hà truyền tới. Nhan Lạc Nương chăm chú lắng nghe, nhận ra được đó là giọng nói của Hà Bá. Không chỉ riêng nàng, mà những người khác cũng nghe thấy.

- Ha ha, Hà Bá này quả nhiên cũng có chút bản lĩnh...Ách, là đang giảng đạo sao, chúng ta thử đi qua nghe một chút.

Đại sư huynh nghiêng tai một hồi, cười nói, sau đó dẫn đầu đám người đi về phía miếu Hà Bá. Những người khác theo sát phía sau.

Lại có tiếng nói nhỏ truyền ra:

- Giảng đạo? Hẳn giảng được đạo gì chứ? Sư phụ đã từng nói, người giảng đạo nhất định phải là người thông hiểu hàm nghĩa đại đạo, có thể thông qua tinh thần ý niệm câu thông với trời đất, phát ra âm thanh khiến người nghe không hay biết gì mà lĩnh ngộ được huyền diệu đại đạo.

Thằng hướng con dê mà đi, sẽ đến một tòa miếu nhỏ lấy xương cá chép tinh làm xà nhà, vẩy cá làm ngói lợp. Trước cửa miếu có một bóng người như bằng sương khói đang ngồi đó, hai tay hẩn đặt trên đầu gối, gương mặt hiện ra rõ ràng.

Trước miếu Hà Bá đang có một con tôm đỏ thẫm nằm sấp xuống đất, đại khái nó to như một con heo hai trăm cân mà người nhân gian hay nuôi. Bên trái là một vỏ sò màu xanh biếc, lớn cỡ cái thớt gỗ, cả người nó bao phủ bởi một làn hơi nước mù mờ. Đối diện là một cô bé mười hai mười ba tuổi đang ngồi trên một tảng đá dài không biết đã được đặt ở đó từ khi nào. Cạnh đứa bé là một con trâu nước lớn, hai sừng cong sát lại với nhau ở phía đỉnh sừng như một vòng trăng tròn trịa. Trừ mấy kẻ này, phía xa hơn còn có một con cua đứng trên mặt nước to cỡ con gà trống, toàn thân đầy ẩm ướt. Nó đang yên tĩnh nhìn bóng người bằng sương khói trước cửa miếu Hà Bá. Bên trong một bụi cỏ cạnh con dê còn có một con rắn nhỏ có khoang đen trắng nằm uốn lượn, cả một con chim sơn ca đứng trên cành cây đại thụ bên cạnh miếu, tất cả cũng đang yên lặng.

- Sinh linh trên thế gian này, từ khi sinh ra đến chết đi, đa số đều chỉ ở giai đoạn khai linh. Sinh linh ra đời đã có linh tính, không phân chia mạnh

yếu. Loại linh tính này chỉ là một thứ bản năng, mê mê tỉnh tỉnh. Có một vài sinh linh suốt đời chỉ ở giai đoạn này, có những sinh linh đã thoát ra được giai đoạn ngây ngô đó thì được gọi là khai linh. Con người khai linh thông qua những ngày giáo dục và học tập sau này. Yêu thú khai linh cũng tương tự, tuy nhiên gần như đa số suốt đời cũng không có cơ hội như vậy, cho nên yêu thú khai linh được đều dựa vào cơ duyên.

Tiếng của Trần Cảnh lảng đãng quanh miếu. Giọng nói của hắn bị lẫn át bởi tiếng sóng vỗ vào bờ, cho nên chỉ có ở phía trước miếu Hà Bá là nghe được rõ ràng. Đương nhiên, đây chỉ là đề cập đến những sinh linh bình thường, còn những người tu hành thì từ xa xa đã có thể nghe thấy, cũng như Nhan Lạc Nương ở tận thôn Hà Tiền nhưng vẫn nghe thấy vậy.

Đã mấy tháng từ khi Hồng đại hiệp hỏi đạo đến nay, không biết làm sao đám sinh linh khai linh quanh vùng đều biết chuyện Trần Cảnh giảng đạo trước miếu Hà Bá. Cứ đến tối, đúng giờ này là chúng đều đến trước miếu Hà Bá nghe Trần Cảnh giảng đạo, hoặc hỏi những nghi vấn trong lòng mình. Sau đó thì Trần Cảnh lại lần lượt giải đáp đầy đủ.

Bởi vì cảnh giới bọn chúng không cao thâm, nên những điều Trần Cảnh giảng cho chúng nghe là những điều tất cả đệ tử Đạo môn đều biết, nhưng trước kia chưa từng có người dạy hắn, mà đám yêu thú vừa mới khai linh này lại càng không biết đến. Cho nên quá trình một hỏi một đáp này đều thỏa mãn nhu cầu của cả hai bên, bọn chúng thông qua câu hỏi có thể vén được tầng sương mù dày đặc trong tâm linh mình, còn Trần Cảnh thông qua giải đáp có thể chải vuốt lại tất cả những lĩnh ngộ của mình trong những năm gần đây, khiến cho lý giải của bản thân đối với phương diện tu hành càng thêm thấu đáo.

Thế sự nào có chuyện sóng êm gió lặng, cơ duyên không chỗ nào không có, mà khách không mời cũng thường xuất hiện.

Khi Trần Cảnh vừa mới nói ra, trong hư không vang lên tiếng cười khê, rồi một giọng nói truyền đến:

- Còn tưởng giảng giải đạo pháp gì cao thâm chứ!

Giọng nói kia vang lên, chim sơn ca trên cành đại thụ vội phóng lên cao, hòa vào bầu trời đêm. Con rắn khoang đen trắng nhỏ vội uốn éo thân thể chui vào bụi cỏ. Con cua cỡ con gà trống thì nhanh chóng chui vào lòng sông. Hồng đại hiệp đứng dậy, móc ra thanh kiếm sáng ngời không biết lấy được từ nơi nào, vỗ sò thì chuyển thân, còn Tiểu Bạch Long ngồi thẳng người nhìn về phía dưới con đê. Chỉ có con trâu nước kia vẫn êm đềm say ngủ.

Một đoàn người từ dưới đê đi tới, trai có gái có, tất cả đều anh tuấn đẹp đẽ, phong vận nội hàm, quần áo trên người không có chỗ nào là không phải dệt từ thiên tài địa bảo.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 103: Nhìn Lời Nói, Hành Động Mà Nhận Biết Phẩm Tính

oOo

Người nói câu đó là vị thất sư huynh kia. Trần Cảnh nhìn một nhóm bọn họ lên tới đây, nhìn Nhan Lạc Nương đi sau cùng, rồi sau đó quay mặt về hướng cũ, miệng đáp:

- Chư vị đều là cao đồ Tiên môn, hà tất phải tới nơi phạm tục này của ta chứ?

Đại sư huynh đi đầu không nói chuyện mà chỉ nhìn miếu Hà Bá trước mặt, còn những người khác thì nhìn Trần Cảnh đang ngồi trước cửa miếu.

Vị thất sư huynh kia lại nói tiếp:

- Bọn ta là người tu hành, tất nhiên nếu muốn thì có thể thuận gió lên chín tầng trời hay theo sóng nhập vào địa phủ. Cho dù có là tiên sơn thánh địa hay nơi tâm thường dơ bẩn thì cũng đều như thế, muốn tới thì tới.

- Chỉ sợ lời nói thấp kém làm bẩn tai của tiên gia mà thôi.

- Ha ha, thường nghe người ta nói, những nơi thấp kém dơ bẩn thì có khi lại sinh ra âm thanh đại đạo đấy thôi?

Thất sư huynh cười khẽ, đám sư huynh đệ quanh gã cũng bật cười. Gã nói câu này mang đầy tính châm chọc, đến đám sư muội bên cạnh cũng

nghe ra, tuy không bật cười thành tiếng như đám nam nhân, nhưng nhìn biểu hiện cũng có thể nhận ra được ý tứ của các nàng.

Trần Cảnh không nói gì nữa, chỉ thấy thân thể sương khói của hắn chậm rãi tán mờ dần rồi cuối cùng tiêu tan đi mất.

Hồng đại hiệp vẫn luôn đứng nơi đó, không còn kiên nhẫn nữa, hét lớn một tiếng:

- Tên tiểu đạo sĩ trời đánh kia, Hà Bá gia ta thần thông vô biên, một đạo sĩ nhỏ nhoi như ngươi làm sao biết được?

- A? Thần thông vô biên? Có thần thông gì đây?

Hồng đại hiệp lập tức tiến lên vài bước, nói tiếp:

- Hà Bá gia ta đã từng chém qua tên Hà Bá ngang ngược càn rỡ, đi vào phủ Thành Hoàng, xông vào điện Tần Quảng côi âm, từng một kiếm đại náo châu Hắc Diệu, cũng một kiếm đó xông vào Côn Lôn. Mấy chuyện này, các người làm sao so được chứ?

- Ha ha, không thể tưởng tượng được một con tôm sông lại nói ra mấy lời kinh người đến vậy. Ha ha, chỉ là, không biết đây là làm việc trong mộng của người hả?

Thất sư huynh nhìn đám huynh muội xung quanh, vừa cười vừa nói.

Hồng đại hiệp rất tức giận, quơ quơ thanh kiếm sáng loáng kẹp trong còng, lớn tiếng nói:

- Các người nhìn thấy cô nàng kia không? Môn phái của cô ta đã bị Hà Bá gia diệt sạch đó. Các người nên nhanh chóng rời đi, bằng không Hà Bá gia nhà ta nổi cơn lên, giết lên sơn môn, diệt sạch môn phái đám các người cũng không chừng.

- Muốn chết!

Tên thất sư huynh nổi giận, vung tay đánh ra một đạo bùa chú màu xanh bắn nhanh đến Hồng đại hiệp. Thế nhưng đột nhiên có một cơn gió nhẹ thổi từ trong miếu Hà Bá ra, ánh sáng xanh của bùa chú theo gió tán đi mất.

- Mọi người hà tất phải chấp nhặt với nó chứ. Nó cũng chỉ là yêu linh mới kết nội đan, mà các người lại là đệ tử Tiên môn. Chấp nhặt mấy chuyện nhỏ này với nó, chuyện lan truyền đi, quý môn không có gì tốt đẹp cả.

Giọng nói từ trong miếu truyền ra.

- Ha ha ha, nó là thú cưỡi của người, không chấp nhặt với nó thì đành tìm người vậy.

Thất sư huynh nói xong bèn tiến lên trước một bước, lạnh lùng nói.

Nhan Lạc Nương vội bước lên ngăn trước mặt thất sư huynh, nói:

- Thất sư huynh, chúng ta đi thôi.

Nàng ngẩng đầu nhìn thất sư huynh, ánh mắt đầy cầu xin.

- Thất sư đệ, chúng ta đi.

Đột nhiên đại sư huynh mở miệng nói. Nói xong, y nhanh chóng trở ngược xuống trước, mấy người khác lục tục theo sau, Nhan Lạc Nương bước đi sau cùng. Nàng nhìn miếu Hà Bá an tĩnh, nhìn Hồng đại hiệp và vô số xanh biếc trước miếu Hà Bá, cuối cùng cũng không nói gì mà xoay người bước xuống phía dưới con đê.

Hồng đại hiệp nhìn Nhan Lạc Nương dần rời đi xa, lúc này nó mới thu kiếm trở lại, oán hận nói:

- Hà Bá gia nói thế sự vô thường, lòng người khó lường. Trước đây ta còn không hiểu là ý gì, nhưng nay nhìn bọn họ thì đã hiểu. Vô sò muội muội, muội nói xem ta đây có tính là đã giác ngộ?

Thấy vô sò không để ý tới, nó bèn nhìn qua Tiểu Bạch Long, lớn tiếng nói:

- Tiểu Bạch Long, vừa rồi nếu đánh nhau thật, người có động thủ hay không?

Tiểu Bạch Long lập tức khẳng định:

- Tất nhiên rồi, người không nhìn thấy ta còn lôi cả pháp bảo ra rồi sao?

Tiểu Bạch Long vừa nói, vừa giơ giơ cục gạch màu xanh trong tay lên. Nói xong, cô bé lại còn quay lại nhìn con trâu nước bên cạnh nói tiếp:

- Ta còn lên nói với A Ngưu là nếu có đánh nhau, thì nó cũng phải lấy sừng húc vào bọn họ.

Con trâu nước nghe thế, ngửa cổ kêu lên một tiếng, tựa như xác nhận lấy lời của Tiểu Bạch Long.

- Đó mà cũng gọi là pháp bảo?

Hồng đại hiệp hỏi ngay:

- Có muốn Hồng gia đưa cho người một kiện pháp bảo kinh thiên động địa hay không?

Hồng đại hiệp nhìn cục gạch xanh trong tay Tiểu Bạch Long, xem thường nói.

- Người dám coi thường pháp bảo của ta? Có tin ta đập người hay không? Đến lúc đó đừng có đến mách với Hà Bá gia.

Tiểu Bạch Long giờ giờ cục gạch trong tay, lớn tiếng dọa dẫm.

Hồng đại hiệp giận dữ, rút thanh kiếm giấu trong vỏ tôm ra, định xông lên đánh nhau thì một tiếng thở dài vọng ra từ miếu Hà Bá. Nghe thấy tiếng thở dài đó, Hồng đại hiệp lập tức dừng lại, miệng nói:

- Nếu không phải Hà Bá gia ở đây, ta nhất định sẽ cho người biết thế nào là pháp bảo chân chính.

Tiểu Bạch Long không nhường nhịn, lớn tiếng cãi:

- Đừng tưởng có nhiều chân thì ta sợ người, một gạch đập lên đầu người thì có nhiều chân hơn cũng phải nằm gục tại chỗ.

Chuyện đấu võ mồm là chuyện thường ngày đối với hai đứa nó. Chỉ cần những lúc Trần Cảnh không giảng đạo thì chúng nó sẽ đấu võ mồm với nhau. Trước đây chỉ có Hồng đại hiệp và vỏ sò, vỏ sò luôn trầm mặc, cho nên luôn rất yên tĩnh. Còn cục gạch xanh kia của Tiểu Bạch Long là xuất phát từ một ngày Hồng đại hiệp khoe khoang pháp bảo với nó. Tức thì ngay hôm kế, Tiểu Bạch Long đã lôi cục gạch này từ nơi nào đó, nói là pháp bảo của mình, hơn nữa ngày nào cũng mang trên người.

* * *

Ngày hôm sau, đoàn người Nhan Lạc Nương rời khỏi nơi đây.

Nhưng đến sập tối, trên không trung của miếu Hà Bá Tú Xuân loan xuất hiện một người mặc đạo bào đen tuyền, đứng trên đám mây nhìn miếu Hà Bá nhỏ bé bên dưới. Khóe miệng y cười khẽ, rồi y móc một lá bùa như làm bằng ngọc trong người ra, phất tay, lá bùa hóa thành một chùm sáng chiếu rọi xuống khắp vùng đất bên dưới. Những nơi ánh sáng đi qua, linh khí trời đất điên cuồng lao tới, rồi lại như được dẫn dắt mà kéo cả đến miếu Hà Bá. Nếu lúc này có người ngẩng đầu nhìn trời, sẽ thấy có một chùm sáng xanh chiếu xuống miếu Hà Bá rồi biến mất không còn tung tích.

Ngay khi ánh sáng biến mất, người đứng trên đám mây đột nhiên quát khê một tiếng, âm thanh như núi vỡ, rồi sau đó lại thì thầm: "Phong thần!"

Khoảng không trên miếu Hà Bá đột nhiên nổi lên mây gió vần vũ, kéo đến bao phủ kín cả miếu Hà Bá Tú Xuân loan, rồi tích tắc sau lại chợt biến mất. Mọi chuyện xảy ra chỉ trong chớp mắt. Xong việc, người đứng trong đám mây phất tay áo, đạp mây rời đi.

Núi sông vẫn như trước, nhưng lại có điểm khác lạ.

Trong mắt người tu hành có cảnh giới nhất định, Tú Xuân loan lúc này đã không còn có bao nhiêu linh khí cả. Nước sông vốn tràn trề linh khí, chảy vào vùng Tú Xuân loan lại như trở thành một đầm nước chết, không có sinh cơ. Hồng đại hiệp và vô sò ở trong hà vực nhận thấy đầu tiên, Hồng đại hiệp bèn lao ra khỏi mặt nước, giận dữ nhìn bầu trời chửi mắng:

- Mấy tên trời đánh kia đều không tốt lành gì, ý xấu đầy mình, ý học được mấy thứ đạo pháp vớ vẩn, đi đến đâu khinh rẻ người đến đó. Chúng ta không trêu chọc các người, các người lại tới tận đây khiêu khích chúng ta. Đợi lão tôm ta đây học được thần thông, nhất định sẽ đến san bằng sơn môn của các người.

Nó đứng cạnh bờ sông, ngẩng đầu nhìn trời mắng chửi, vừa mắng vừa rảo bước đến miếu Hà Bá, còn vô sò thì đứng từ xa nhìn về miếu.

- Vô sò muội muội, Hà Bá gia không sao chứ!

Hồng đại hiệp lớn tiếng hỏi, đồng thời nhanh chóng đi đến miếu Hà Bá. Khi nó nhìn thấy miếu thì lập tức kinh hãi. Toàn bộ miếu Hà Bá lúc này tràn đầy cảm giác hoang tàn, bụi bặm khắp nơi, thậm chí nhang thắp trước tượng Hà Bá cũng đã tắt.

Trước kia, miếu Hà Bá không vương lấy một hạt bụi, hiện giờ không chỉ có đèn nhang bị tắt mất, mà trên bàn thờ cũng đầy bụi, bám khắp cả tượng

thần, dường như chỗ nào cũng đầy bụi bặm cả. Hồng đại hiệp cực kỳ hoảng sợ, vội vàng gọi lớn:

- Hà Bá gia, Hà Bá gia....

Gọi liên tục nhưng vẫn không nghe tiếng đáp lại, Hồng đại hiệp trở nên luống cuống, chạy quanh tượng thần, kêu lớn:

- Hà Bá gia, ngài không sao chứ... Hà Bá gia...

- Tên đạo sĩ trời đánh, phép thuật người cao cường thì đi tìm truyền nhân Côn Lôn đi, tới đây khoe khoáng cái rắm à. Còn chạy tới đây ám toán Hà Bá gia, Hồng gia ta nguyện rửa người vĩnh viễn không thành Tiên đạo, trở thành oán linh bị dày vĩnh viễn dưới địa ngục.

Hồng đại hiệp lao ra khỏi miếu Hà Bá, ngẩng lên trời mắng to.

Vỏ sò thì đứng trước miếu, nhìn vào bên trong, rồi lại nhìn vào cô gái đang dốc toàn tâm toàn ý đào cuốc miếu Hà Bá bên kia. Vỏ sò không biết nàng ta tên gì, chỉ biết Hà Bá gia đi ra khỏi cỏi âm thì đã trúng lời nguyện gì đó nên tâm trí bị mê muội, trong thời gian tâm trí mê muội đó đã diệt sạch toàn bộ môn phái của nàng ta.

Lúc này, mỗi cuốc nàng ta bổ xuống đều đào lên được từng tảng bùn đất lớn. Hiện tượng này đã xuất hiện từ hôm qua, khi vỏ sò nhìn thấy tên thất sư huynh kia vẽ ra một đạo linh phù phong cấm miếu Hà Bá trước khi rời đi. Đạo phong cấm đó bị Hà Bá gia nhanh chóng phá giải trong đêm, nhưng gã vẫn chưa từ bỏ ý định, đã rời đi nhưng vẫn lén quay lại hạ xuống một đạo bùa khác. Chẳng qua vỏ sò tin rằng Hà Bá gia tuyệt đối không thể bị phong cấm đơn giản vậy được.

Vỏ sò định ngăn cô gái đang đào miếu Hà Bá kia lại, vì chiếu theo tình hình này, không tới vài nữa miếu Hà Bá sẽ bị đào đổ mất. Nếu Hà Bá gia không bị phong cấm thì sẽ không phải e sợ cô gái kia, nhưng hiện tại thì

khác, nó phải thu xếp mọi chuyện cho tốt đã. Đang lúc nó định khiến cô gái kia an tĩnh lại thì cả tòa miếu chợt lóe lên ánh sáng xanh biếc, tiếng kiếm ngân vang lên như dư âm của tiếng đàn, du dương kéo dài. Khi tiếng kiếm ngân lên, vỏ sò nhìn thấy cái khí tức hoang tàn trong miếu Hà Bá tựa hồ như lập tức tiêu tán đi, tựa như có một dòng nước cam lồ đổ xuống trong trong đêm đen tối tăm, gột rửa toàn bộ ngôi miếu. Chỉ sau chốc lát, miếu Hà Bá đã khôi phục được vẻ tươi mát và đầy sức sống, nhang đèn trong miếu lại cháy lên lần nữa, hết thấy bụi bặm cũng biến mất.

Hồng đại hiệp rất cao hứng, nó hô lớn:

- Con biết tên tiểu nhân kia không thể làm gì được Hà Bá gia mà. Chỉ là một đám người chưa từng trải việc đời, Hà Bá gia không chấp nhận với bọn họ thôi.

* * *

Đoàn người Nhan Lạc Nương chỉ như hòn đá rơi xuống mặt hồ yên tĩnh, lúc đầu có thể tạo thành vài vòng gợn sóng, nhưng sau đó cũng lại dần khôi phục yên ả như lúc đầu.

Trần Cảnh vẫn cứ ngày ngày ngồi trước miếu Hà Bá giảng giải cho đám yêu linh ngây ngô những lí giải đạo lý của bản thân. Chỉ cần có yêu linh tới hỏi, hần đều trả lời. Nếu không có người hỏi thì hần lại tu hành, tiếp tục hút vào lực lượng trời trăng và các ngôi sao, tụ tập linh khí của hà vực.

Ngày qua ngày, quy luật của năm tháng tựa như con sóng trên mặt sông, từng đợt từng đợt vỗ vào bờ. Dùng mắt thường có thể không nhận ra được vạn vật đang thay đổi, thế nhưng chúng nó lại không ngừng biến hóa, chỉ có điều người thường khó nhận ra nổi mà thôi.

Nhất niệm nhập vi, tập trung từ những điều nhỏ nhất mà hiểu ra những biến chuyển của cả đất trời. Loại cảnh giới này người bình thường há có thể đạt được.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 104: Hộ Pháp

oOo

Trên một ngọn núi cao cách miếu Hà Bá vài chục dặm, Huyền Không vẫn mặc một bộ váy áo bằng lá cây, để lộ ra đôi tay trắng ngần và đôi chân ngọc thon thả. Hàng lông mày thẳng dài, đôi môi như hoa đào, khuôn mặt tuyệt mỹ càng được nổi bật bởi mái tóc dài rủ chấm đất mang màu xanh sẫm chứ không phải đen của nàng.

Trong mắt nàng lúc này, lấy ngôi miếu Hà Bá làm trung tâm, toàn bộ lực lượng từ trăng sao rơi xuống trong khoảng hà vực này đều như bị một lực hút vô hình nào đó dẫn dắt tụ tập hết về phía ngôi miếu. Nhìn thấy một đoạn hà vực lớn đến vậy đều chịu ảnh hưởng, nàng kinh hãi không thôi. Bởi vì đoạn hà vực này không chỉ gói gọn từ khúc Ác Long hạ đến Tú Xuân loan nữa, mà đã kéo dài sát đến phần rìa cuối của Phong Lâm độ, bên trên đã trải dài đến bãi Tĩnh Sa. Linh khí của cả một vùng hà vực rộng gần hai trăm dặm chảy về Tú Xuân loan, tuy dọc đường có thất thoát chút ít, nhưng phần lớn vẫn tụ tập đủ cả về miếu Hà Bá.

Ngày trước, khi Nhan Lạc Nương trở về, Trần Cảnh không tu hành nên bọn họ không nhìn thấy được hiện tượng kì lạ này. Nếu thấy được, tất nhiên sẽ không dám nói nơi đây không hề có linh khí gì cả.

Huyền Không thầm nghĩ: "Thảo nào nương nương sai ta thỉnh hắc đến hộ pháp, hóa ra hắc đã mạnh mẽ đến vậy rồi."

Một cơn gió lướt qua, thổi tung đám tóc xanh sẫm của Huyền Không, cả người nàng như một đám bụi bị gió thổi tứ tán đi. Tích tắc sau, lại một cơn gió nhẹ chợt xuất hiện trong hư không, thổi vòng xuống trước miếu Hà Bá, rồi một cô gái như tinh linh của núi rừng hiện ra.

Nàng vừa hiện thân đã nhìn thấy ngay một đứa bé gái chừng mười hai mười ba tuổi, đuôi tóc cột túm trên đầu có chút rối rắm, ngồi trên một cục gạch, đang nghiêng người nhìn qua với đôi mắt cực kì linh hoạt. Bên cạnh nó là một con trâu rất to với cặp sừng cong vào nhau như một vầng trăng tròn, mắt trâu to tròn còn đang gườm gườm nhìn nàng. Bên phải miếu Hà Bá là một con tôm đỏ to như một con heo, một cái càng còn huơ huơ thanh kiếm sáng loáng như muốn nhào về phía mình mà đánh giết. Vừa nhìn qua nàng đã thầm nhủ, tên này đích thị là kẻ chuyên rước rắc rối về cho chủ nhân mình rồi. Bên trái là một vỏ sò xanh thẫm to bằng cái thớt gỗ, xung quanh nó được bao bọc bởi hơi nước, nhìn qua rất yên lặng.

Còn có một con rắn khoang đen trắng ở chỗ bụi cỏ cách đó không xa, chỉ thò cái đầu rắn ra ngoài.

"Rắn này cực độc, tính loài rắn lại âm lãnh, ngày sau hóa hình được nhất định sẽ là hạng người thâm độc." Huyền Không liếc mắt nhìn con rắn kia, lòng thầm kết luận. Rồi thuận thế, nàng đưa mắt nhìn về con chim sơn ca đang đứng yên trên cành cây bên cạnh, nó cũng nhìn nàng không chớp mắt. Trong lúc đó, nàng như có cảm giác mình bị nhìn thấu, nên thầm đoán rằng nếu con sơn ca này phát triển thêm nữa, thì nhất định đôi mắt nó sẽ mang thần thông.

Cuối cùng, ánh mắt nàng rơi xuống chủ nhân Trần Cảnh trước cửa miếu. Sương khói mờ ảo nên nàng không nhìn rõ mặt hắn, cũng không biết có phải hắn đang nhìn nàng hay không nữa. Nàng không khỏi nhớ đến lần đầu tiên gặp hắn, là lúc phụng mệnh dẫn Trần Cảnh lên núi. Lúc ấy, mặt hắn sạm đen, tròng mắt đỏ bừng, ấn đường đen kịt, nhìn như lúc nào cũng có thể sẽ chết đi. Lần thứ hai nhìn thấy, là khi Trần Cảnh hóa bướm bay vào

núi Thúy Bình, khi đó nàng đã không cách nào nhìn thấu được Trần Cảnh rồi. Còn lúc này, Trần Cảnh ngồi đó lại khiến nàng có một loại cảm giác cao thâm khó lường, loại cảm giác này chỉ cảm nhận được khi nàng gặp Thúy Bình nương nương mà thôi. Còn những thần linh khác, cho dù pháp lực có cao bao nhiêu đi chăng nữa, nàng vẫn cảm giác được giới hạn tận cùng của bọn họ.

- Huyền Không núi Thúy Bình, bái kiến Hà Bá gia.

Hiển nhiên Trần Cảnh nhận ra nàng. Năm xưa chính nàng đã dẫn hắc vào trong núi Thúy Bình. Lúc đó đối với Trần Cảnh mà nói, nàng là cao cao tại thượng, là mây mù trên núi cao, cảm giác như người ta bước vào bên trong rừng sâu núi thẳm vậy. Lúc ấy, hắc còn nghĩ, nếu mình có được pháp lực như thị nữ này coi như đã thỏa mãn lắm rồi.

- Miếu nhỏ đơn sơ, không rượu không trà để chiêu đãi, mong cô nương bỏ qua.

Trần Cảnh đứng lên nói với Huyền Không. Huyền Không mỉm cười, rồi chột thu nét tươi cười kia lại. Đối với nàng mà nói, mấy thứ rượu trà chiêu đãi kia không là gì cả, chỉ có con người mới có những trò khách sáo giả tạo như vậy. Trong xã hội loài người, dù là kẻ thù sinh tử của nhau, nhưng về mặt biểu hiện bên ngoài vẫn có thể đầy tươi cười.

- Nương nương hóa hình, muốn thỉnh ngài hộ pháp.

Trần Cảnh hỏi:

- Là lúc nào?

- Giờ Tý ba ngày sau, độ thiên kiếp.

- Được.

Trần Cảnh lập tức đáp, không chút chần chừ.

Huyền Không thăm nhủ quả là cùng một dạng với nương nương, đều ân oán phân minh, quyết đoán rõ ràng. Chẳng qua còn phải xem biểu hiện của hần ba ngày sau thế nào đã. Nàng vẫn rất lo lắng, bởi vì nương nương chỉ mời một mình Trần Cảnh hộ pháp, trong khi thừa biết rằng kẻ địch của nương nương lại không có người nào yếu ớt cả.

Trước khi đi, Huyền Không vẫn nói thêm một câu:

- Hy vọng ngài thực sự tới được.

Lần này Trần Cảnh không trả lời, mà chỉ nhìn Huyền Không bay đi mất.

Trần Cảnh thăm nghĩ, hóa ra Thúy Bình nương nương cũng không hóa hình. Hần không biết rằng ngàn năm qua, yêu thú thật sự hóa hình đã ít lại càng ít, đa số chỉ huyền hình mà thôi. Còn về chuyện làm người hộ pháp thì Trần Cảnh đã có chút kinh nghiệm, năm đó Quy Uyên độ kiếp tại Ác Long hạp cũng coi như có Trần Cảnh hộ pháp.

- Hà Bá gia, nàng ta là ai vậy ạ?

Hồng đại hiệp lớn tiếng hỏi.

- Là yêu linh dưới quyền của Sơn Thần núi Thúy Bình.

- Vì sao nàng ta lại tới mời Hà Bá gia hộ pháp gì đó?

- Vì năm đó ta bị cá chép tinh bức vào đường cùng, đành phải mượn phép của Thúy Bình nương nương.

Trần Cảnh nhìn lên bầu trời, tựa như nhìn thấy kiếp lô ẩn hiện nơi nào đó trên chín tầng trời.

Hồng đại hiệp nhất thời không nói thêm gì, bởi vì năm đó nó còn theo cá chép tinh dâng sớ tràn qua đình nhấn chìm miếu Hà Bá. Nó không nhịn được mà ngẩng đầu nhìn lên xương vẩy cá chép tinh được dựng thành miếu Hà Bá, lòng thầm nghĩ mình may mắn, đồng thời không ngừng nhắc nhở mình không được tái phạm sai lầm như trước đây lần nào nữa, một sai lầm không được phép lặp lại lần thứ hai. Nó nhớ kỹ lời Hà Bá gia từng nói, cho dù là ai đi nữa, chỉ cần có thể luôn một lòng một dạ, không giận chó đánh mèo, đều sẽ trở thành người rất rất giỏi. Nó không biết giận chó đánh mèo có ý nghĩa là gì, nhưng cũng muốn là kẻ luôn một lòng một dạ.

Ba ngày đôi khi chỉ là cái chớp mắt, nhưng đôi khi lại có thể nảy sinh rất nhiều chuyện.

Tựa như hiện tại, mới trôi qua được một ngày, nhưng Trần Cảnh đã cảm giác được khu vực này không bình ổn nữa rồi. Tuy hắc không nhìn thấy có bất kì người nào xuất hiện trước miếu Hà Bá, nhưng vẫn cảm nhận được. Đó là một loại cảm ứng được sinh ra khi dung hợp linh khí ở khu vực này đến một mức độ nhất định, tựa như có một hòn đá ném xuống mặt hồ tĩnh lặng, tạo nên từng vòng tròn gợn sóng.

Cuối cùng cũng có người đến trước miếu Hà Bá, nhưng chỉ đứng ngó nghiêng trước miếu rồi khinh thường rời đi. Lại có người đến, mặt mũi đầy nghi hoặc, nhìn ngó thật kĩ mới bỏ đi. Có người nhìn cô gái đang đào cuốc miếu Hà Bá bên cạnh, bật cười ha hả, rồi đi đến bờ sông, nhúng tay vào dòng nước, rất lâu sau mới rút tay ra, tiếp đó hóa thành một luồng khói xanh bay mất.

Trần Cảnh không nhận ra bọn họ, nhưng đoán chừng bọn họ là vì chuyện Thúc Bình nương nương hóa hình mà đến đây. Hắc vẫn nhớ tới chuyện Quy Uyên hóa hình năm đó, hắc ở ngay cạnh cũng không biết, nhưng vẫn có người tính ra được thời gian Quy Uyên hóa hình, do đó mà ôm mộng làm ngư ông thu lợi. Mà bây giờ, tin tức Thúc Bình nương nương sắp hóa hình gần như được mọi người trong thiên hạ biết cả.

* * *

Tại một nơi cách Tú Xuân loan hơn trăm dặm, Nhan Lạc Nương đang cùng sư huynh sư tỷ trốn trong một ngôi miếu đổ nát. Lúc trước, người nào người nấy tiên y pháp bào như con nhà giàu có quyền thế, lúc này lại đang nằm ngời rải rác đầy đất. Đại sư huynh đang dựa vào pho tượng sứ mễ, trước ngực là một đám máu đen thui. Quần áo nhị sư tỷ đã rách rưới cả, vẻ mặt luôn kiêu ngạo đã sớm biến mất. Mặt mày những người khác đầy kinh hoảng, trong đó tất nhiên cũng có thất sư huynh của Nhan Lạc Nương.

Từ sau khi đoàn người bọn họ rời khỏi Tú Xuân loan, đầu tiên là gặp được một hòa thượng. Thất sư huynh phát sinh cãi cọ với hòa thượng đó, sau đó ra tay đấu phép, nhưng lại đại bại lui về. Rồi từng người lần lượt lên đấu, đến đại sư huynh cũng ở hạ phong. Lần gặp gỡ này khiến bọn họ đầy mất mát và khó chịu trong lòng. Không lâu sau thì bọn họ lại gặp một đạo sĩ đeo hai thanh kiếm xanh tím sau lưng đến hỏi đường. Nhưng bọn họ không ngờ, đối phương hỏi đường xong, không những không đi mà còn khiêu chiến với bọn họ. Lúc này người nào người này đều giận dữ, nhưng đại chiến thất bại càng thảm hại. Lúc đầu từng người lần lượt lên đài, đến khi đại sư huynh bại trận thì bọn họ đồng loạt lao lên. Thế nhưng mới xông vào văng hào quang tím xanh sáng ngời, chốc lát sau thì bọn họ đã bị thương đầy người.

Lần thất bại thứ hai khiến bọn họ nhận thức rõ, trời đất này ngạo hồ tàng long, cường giả vô số.

Nhưng đến lần thứ ba này mới khiến tâm tình họ chìm xuống tận đáy vực.

Lần này bọn họ tiến vào trong một sơn cốc nồng nặc âm khí, nhìn thấy một gốc cây to lớn, cả thân lẫn lá đều có màu đen tuyền như mực, trên cây còn có một con quạ đen đang đậu. Bọn họ cảm nhận được dưới tàng cây nồng nặc sát khí âm tà này có một oan hồn, bèn muốn giải cứu ra, nhưng

không ngờ lại rước lấy nguy hiểm trí mạng. Bọn họ không chỉ không giải cứu được cô hồn dưới tàng cây mà người nào cũng dính phải trọng thương, còn bị truy sát phía sau.

Bọn họ không biết nơi này chính là nơi mà năm xưa Tần Thành Hoàng đem theo một đám tiên thần xâm nhập vào cõi âm. Đến bộ dạng kẻ truy sát ra sao bọn họ cũng không biết, bởi vì nguy hiểm luôn xuất hiện ngay khi bọn họ cho rằng mình đã được an toàn. Thế nhưng đã mấy ngày liên tục, bọn họ vẫn không thể thoát khỏi.

Nhan Lạc Nương ngồi xếp bằng tại một nơi, hai tay nâng một ngọn đèn xanh, toàn thân đèn là một màu xanh trong suốt như lưu ly, cũng không có cả bắc đèn. Mấy ngày nay đều dựa vào ngọn đèn xanh trong tay nàng mà che chở cho mọi người.

- Nhan sư muội, muội còn cầm cự được bao lâu?

Đại sư huynh tựa người ở một bên hỏi.

Nhan Lạc Nương mở mắt nhìn thoáng qua đại sư huynh đang suy yếu, khẽ nói:

- Nếu cứ như vậy, chỉ có thể chống đỡ được khoảng mười ngày.

Mỗi lần sử dụng ngọn đèn trong tay, pháp lực nàng đều tiêu hao cực kỳ lớn. Mà đây là nàng chỉ vận dụng vài lần trong một ngày mới cầm cự được đến bây giờ, nếu thường xuyên sử dụng thì hẳn khó mà duy trì được trong vòng một giờ. Tuy rằng lúc rảnh rỗi nàng luôn đả tọa nhằm khôi phục pháp lực, thế nhưng pháp lực trong người vẫn cứ luôn giảm dần, căn bản không khôi phục nổi. Hơn nữa, lúc này nàng nói mười ngày cũng không phải là sự thật, bởi vì kẻ địch tới lui không chút bóng dáng, nàng sợ bị nghe thấy nên mới cố gắng nói quá thời gian lên.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 105: Một Ngọn Đèn, Một Đoàn Người

oOo

Nhan Lạc Nương nhìn từng sư huynh sư tỷ với vẻ kinh hoàng đầy mặt, lòng thầm than thở. Nàng ngẩng đầu nhìn miếu Sơn Thần giăng đầy mạng nhện, bụi bặm mục nát, bất chợt thất thần, đột nhiên nhớ tới lúc mình còn bé vẫn thường chơi trò trốn tìm trong miếu Hà Bá, lúc đó ngôi miếu cũng rách nát tương tự miếu Sơn Thần này. Nhớ đến miếu Hà Bá, lại nhớ đến Trần Cảnh. Đến nay nàng vẫn nhớ như in cảm giác khiếp sợ thế nào khi giúp cha kéo lưới lên lại nhìn thấy một người bên trong, nàng cũng biết rõ cha mình thật ra định ném người đó trở lại dòng sông, nhưng là nàng kéo lưới ngăn cản lại.

Sau đó, người đó muốn giết chết cá chép tinh nhưng không giết được. Rồi không hiểu sao người đó trở thành Hà Bá, nàng cùng toàn bộ thôn dân đều nhìn thấy cá chép tinh dâng sóng định nhấn chìm miếu Hà Bá, lúc đó nàng cho là vị Hà Bá được chính mình cứu lên nhất định phải chết. Vì vậy khi nghe thấy các thúc bá trong thôn nói muốn cúng tế cá chép tinh thì lòng nàng đầy khổ sở, nàng muốn cản các thúc bá không được làm như vậy, nhưng lại biết nhất định bọn họ không nghe mình, thậm chí bản thân còn bị trở thành đồ tế. Ngày hôm sau, khi bản thân nàng sắp bị tế vào giữa lòng sông, thì Hà Bá giáng một kiếm đâm ngược xuống. Nàng không nhớ lúc đó người đó nói gì, chỉ nhớ rằng người đó rất bắt mắt, khiến cho nàng không sao quên được hình ảnh đó.

- Đại sư huynh, muội cảm thấy chúng ta nên đi về hướng thôn Hà Tiền đi.

Nhan Lạc Nương đột nhiên nói ra.

- Đi về đó có lợi gì chứ!

Đại sư huynh suy yếu đáp. Lòng tự tin của y đã bị sỉ nhục nghiêm trọng, về ngoài vốn tiêu sái thoải mái nay đã không còn gì cả.

Đột nhiên Nhan Lạc Nương như lấy lại được tinh thần, ánh mắt sáng ngời giải thích:

- Đi vào trong đó, có Hà Bá Kinh Hà, ngài có thể che chở cho chúng ta.

Đại sư huynh cười khố, lắc đầu.

- Vô dụng, sẽ không ai cứu được chúng ta cả, trừ phi sư phụ xuống núi.

Y xem ra tiểu sư muội của mình bị hù dọa đến luống cuống, chỉ theo bản năng mà cho rằng Hà Bá ở sông nhỏ kia có thể cứu được mình.

Nhan Lạc Nương đang định nói tiếp thì một giọng nói lạnh như băng vang lên:

- Không ai có thể cứu được các người, không ai cả.

Giọng nói này vang lên bên tai khiến Nhan Lạc Nương kinh hoảng, vội huy động pháp lực dừng mãnh tràn vào ngọn đèn xanh, một ngọn lửa đỏ bùng sáng lên. Ngọn đèn rọi sáng cả miếu Sơn Thần u ám tăm tối, chiếu sáng cả mặt mày mọi người, kể cả vẻ kinh hoảng trên mặt tất cả đều hiện ra rõ ràng. Nhan Lạc Nương chỉ tập trung nhìn về phía ngũ sư huynh sát bên cạnh, nàng rõ ràng nghe được giọng nói là phát ra từ phía bên y.

Những người khác cũng nghe thấy, từng người đều gắng gượng bò dậy, cầm pháp bảo trong tay lên che chắn trước người. Tuy rằng pháp lực bọn họ đều đã suy kiệt, căn bản khó mà điều khiển được pháp bảo, nhưng lúc này pháp bảo như vật bảo mệnh duy nhất của mỗi người. Tất cả mọi người đứng dậy, Nhan Lạc Nương nhìn thấy chỉ có một mình ngũ sư huynh không đứng lên, bèn tay nâng ngọn đèn từng bước bước qua, khẽ gọi:

- Ngũ sư huynh, ngũ sư huynh, chúng ta phải đi rồi...

Vị ngũ sư huynh kia vẫn cúi đầu, tóc tai rối bù che cả gương mặt, dưới ngọn đèn chiếu vào cũng không nhìn rõ được sắc mặt y.

Mọi người cũng bước từng bước đi qua theo sau Nhan Lạc Nương. Nàng lại gọi lần nữa:

- Ngũ sư huynh, huynh làm sao vậy? Chúng ta phải đi rồi.

Nàng vừa gọi, vừa nhìn chăm chăm vào ngũ sư huynh. Đột nhiên, nàng thối nhẹ một hơi, ngọn đèn trước ngực biến thành một con sóng lửa nhào về phía ngũ sư huynh.

Trong nháy mắt, ngũ sư huynh bị sóng lửa cắn nuốt mất, toàn bộ miếu Sơn Thần chột sáng bừng lên, nhưng tích tắc sau ngôi miếu lại khôi phục vẻ tối tăm như cũ. Chẳng qua như vậy cũng đủ để Nhan Lạc Nương nhìn thấy rõ mặt mũi ngũ sư huynh, đó là một gương mặt người chết, sắc mặt tái xám, môi trắng nhợt, khóe mắt còn có hai vệt máu chảy xuống. Y vốn là một người anh tuấn thông minh, lại chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã biến thành cái thi thể mất hết tinh khí.

- Ngũ sư huynh.

Nhan Lạc Nương ngồi chồm xồm xuống, mặt đối mặt với ngũ sư huynh. Y đột ngột ngã người qua một bên, lộ ra con mắt mở to đầy kinh sợ, tựa như một người bị hù dọa mà chết vậy.

- Tinh khí mất hết.

Đại sư huynh cũng ngồi xõm xuống, thấp giọng nói.

Nhan Lạc Nương nhìn thoáng qua đại sư huynh, phát hiện thấy đại sư huynh vốn luôn tự tin và tiêu sái, nhưng lúc này cũng đầy kinh hoảng. Nàng vội hít sâu một hơi, khẽ nói:

- Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Rồi nàng đứng dậy, thổi một hơi vào ngọn đèn xanh. Lửa trong đèn bùng lên, rồi lướt qua, bốc cháy trên người ngũ sư huynh. Một mùi tanh tươi xộc lên, còn nghe loáng thoáng tiếng oan hồn gào rống.

- Chúng ta đi.

Nhan Lạc Nương nói xong, dẫn đầu ra khỏi miếu Sơn Thần. Vào lúc này, dường như Nhan Lạc Nương đã trở thành ngọn đèn sáng soi đường duy nhất của bọn họ, người nào người nấy nhanh chóng bước ra khỏi miếu theo sau nàng. Nhan Lạc Nương nhìn mặt trời gần lặn ở phía Tây, trong lòng cảm nhận được nặng nề u ám đang đè chặt ngay phía trên đỉnh đầu, đành nắm chặt ngọn đèn xanh trong tay, nói:

- Chúng ta đi Tú Xuân loan.

Không ai bác bỏ lời nàng, từng người lần lượt bước theo sau.

Nhưng còn chưa đi xa thì Nhan Lạc Nương đột ngột ngừng lại, quay nhìn về phía sau, hỏi:

- Thất sư huynh đâu rồi?

Từng người đều nhìn phải nhìn trái, mới phát hiện đã không nhìn thấy thất sư huynh rồi.

- Có khi nào còn đang ngủ trong miếu Sơn Thần hay không?

Có người khẽ mở miệng suy đoán.

- Không có, trong miếu Sơn Thần đã không còn ai.

Nhan Lạc Nương nhanh chóng phủ nhận, rồi nhìn khắp đoàn người một vòng, xác nhận trừ thất sư huynh và vị ngũ sư huynh kia, tất cả mọi người đang còn ở đây hết, mới nói tiếp:

- Chúng ta đi.

Từng người lặng lẽ không lên tiếng bước theo sau Nhan Lạc Nương, bộ dạng như chó nhà có tang.

Một đường nhắm hướng Đông mà đi, Nhan Lạc Nương đi trước dẫn đầu. Tuy bọn họ đều suy yếu, nhưng trên người có bùa chú tương tự Thần Hành phù nên thân thể nhẹ nhàng như khói, lướt đi rất nhanh, chỉ một hồi là đã đi được hơn mười dặm đường. Đột nhiên, có một người đi sau chợt bị đung nhẹ vào lưng một người đang đi trước. Người này giật mình định hỏi xem chuyện gì mà dừng lại, thì đã nghe tiếng người phía trước hỏi:

- Thất sư huynh, là huynh sao?

Người này vội vàng ngoái lên phía trước, chỉ thấy trước mặt là một bóng lưng, nhưng bóng lưng kia vẫn mặc bộ quần áo mà thất sư huynh vẫn mặc.

Nhan Lạc Nương nâng đèn trong tay đuổi theo sau, còn mọi người cũng theo sát sau nàng. Mới chạy một lúc nàng bèn ngừng lại, vì đã mất đi dấu vết của thất sư huynh.

Ánh đèn chiếu sáng khuôn mặt tái nhợt của Nhan Lạc Nương. Nàng không dám nói cho sư huynh sư tỷ biết mình đã nhìn thấy gì, chỉ đành áp chế sợ hãi trong lòng, nói tiếp:

- Chúng ta đi, tới Tú Xuân loan sẽ không còn chuyện gì xảy ra nữa.

Nàng thừa biết các sư huynh sư tỷ sau lưng mình đang kinh hoảng, chỉ có nói vậy bọn họ mới đi theo mình. Bằng không, tất cả đều phải chết trong đêm nay.

Bọn họ tiếp tục đi nhanh. Chợt từ bóng tối có gió nổi lên, gió càng lúc càng thổi mạnh, nhưng vẫn không thể thổi tắt được ngọn đèn xanh trong tay Nhan Lạc Nương.

- Không xong, không thấy bát sư muội đâu cả.

Nhan Lạc Nương dẫn đầu đi tuốt phía trước, chợt một giọng nói phía sau truyền tới. Nàng bèn dừng lại, vội vàng nhìn ra sau lưng, ánh đèn rọi qua, nhưng đến cuối cùng vẫn không nhìn thấy bát sư tỷ.

- Aaa...

Đột nhiên, một tiếng thét thê lương mà ngăn ngui trong bóng tối phía xa xa truyền đến. Nhan Lạc Nương lập tức dẫn đầu chạy qua bên đó, từ xa chỉ nhìn thấy loáng thoáng bóng áo trắng trên một ngọn cây. Nàng la lớn:

- Bát sư tỷ... Bát sư tỷ...

Nhan Lạc Nương chậm rãi đi qua, gió đêm gào thét thổi qua khiến giọng nói nàng như đứt quãng, tựa như có vô số ma quỷ đang thét gào trong bóng tối.

Từng bước tới gần, một cơn gió mạnh thổi tới, xoay cái bóng người trên ngọn cây quay lại. Nhan Lạc Nương vừa kêu lên thất thanh thì các sư huynh sư tỷ phía sau cũng đồng thời la lên một tiếng. Bởi vì người bị treo trên ngọn cây bên kia đã không phải là người hoàn chỉnh, mà chỉ là một tấm da người nguyên vẹn được lột từ đầu xuống chân.

- Bát sư tử... Bát sư muội...

Có người bật khóc rống lên.

Lúc này Nhan Lạc Nương thối ra một ngụm linh khí, ánh lửa lại hóa thành một đợt sóng lửa nhào qua tấm da người trên cây rồi bốc cháy, cái mùi tanh tươi tràn ra. Nhan Lạc Nương xoay người bỏ đi, bên tai nàng còn nghe loáng thoáng thấy tiếng kêu thảm thiết vì bị thiêu đốt của sư tử, lại còn lẫn lộn thêm tiếng cười to của ma quỷ.

Nàng không quay đầu lại, chỉ kêu mọi người theo sát mình, rồi tiếp tục bước nhanh vào trong màn đêm. Đột nhiên có giọt nước rơi xuống mặt, nàng ngẩng đầu, lại có thêm vài giọt nước rơi xuống, trời mưa rồi.

"Ầm... ầm..."

Ánh sét cắt ngang qua bầu trời đêm, tiếng sấm vang lên, mưa rơi tầm tã theo xuống. Sấm sét mang theo ánh sáng chiếu rọi cả trời đất, soi rõ cả đoàn người Nhan Lạc Nương đang nhanh chóng bước thấp bước cao trên con đường.

Sấm chớp không ngừng, mưa gió càng lúc càng lớn, bóng đêm cũng càng lúc càng đen đặc, tựa như đang có một bàn tay ma quỷ nào đó đè nặng trên đỉnh đầu.

Một đường đi, nàng còn nghe thấy trong mưa gió có tiếng thở dốc của các sư huynh sư tử, là hơi thở đầy sợ hãi và bất lực.

Đi được rất lâu, Nhan Lạc Nương ngẩng đầu lên không trung, vẫn chỉ thấy từng tràng sấm rền như muốn xé rách cả màn đêm.

Bóng tối phía trước chợt có điểm sáng lóe lên, đến gần mới rõ hóa ra đó là một ngôi đình tránh mưa gió. Trong đình đang có không ít người, có người đánh cờ, có người uống rượu, cũng có người ngẩng đầu nhìn bầu

trời, nhưng nhìn qua đều biết bọn họ không phải là người bình thường, mỗi người thần quang ẩn dấu, nhìn không ra nông sâu.

Trong đó có hai người nàng từng gặp qua vì đã từng đấu phép với các sư huynh sư tỷ. Một người là hòa thượng còn trẻ tuổi, trên đầu có chín chấm tròn như son thể hiện đã thành giới, tay đang chậm rãi di chuyển chuỗi phật châu. Một người khác là một đạo sĩ có đôi mày trắng dài, đeo hai thanh kiếm xanh và tím bắt chéo sau lưng. Nhìn thấy bọn họ, Nhan Lạc Nương không những không sợ hãi, mà trong lòng cũng được an ổn không ít.

Tuy rằng nàng không biết làm sao có nhiều người tụ tập nơi đây như vậy, nhưng lại biết mình và sư huynh sư tỷ được an toàn rồi.

Nàng quyết định không đi nữa, mà cúi đầu khom người trước đình, khẽ hỏi:

- Trong mưa gió không tiện đi lại, có thể mượn bảo đình nghỉ chân chốc lát?

Nàng không biết ai là chủ nhân, chỉ đành cúi đầu nhìn về chính giữa ngôi đình.

- Ha ha, không cần khách khí. Mời vào, chỉ là không trà không rượu, không thể đãi khách được.

Một ông lão đang đánh cờ với một người nữa ngẩng đầu nhìn thoáng qua rồi đáp lời.

- Đa tạ!

Nhan Lạc Nương thi lễ lần nữa rồi bước vào trong ngôi đình. Vừa bước vào, một cỗ khí tức ấm áp truyền đến xua tan tất cả lạnh lẽo trong lòng nàng đi. Nhìn từ bên ngoài, nàng tưởng rằng mình và các sư huynh sư tỷ đi

vào sẽ khiến ngôi đình trở nên chật chội chật chội, thế nhưng nó lại như tự động mở rộng ra, không chút chật chội chen chúc gì cả.

Nàng không chú ý tới việc sư huynh sư tỷ mình không nói lấy một câu, đến khi tức cũng không còn cảm nhận được nữa.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 106: Đình Trách Mưa, Đèn Định Hồn

oOo

Đình* trách mưa này chỉ có nóc mái, nhưng Nhan Lạc Nương không cảm nhận được chút gió lùa vào, thậm chí còn cảm thấy trong và ngoài đình như hai thế giới vậy.

(Đình* trong các tiểu thuyết Trung Quốc: kiến trúc dạng căn nhà nhỏ hình lục giác, mái giả âm dương theo kiểu am miếu cổ điển Trung Hoa, chỉ có mái chứ không có tường bao, được xây dựng làm nơi nghỉ chân, ngắm cảnh hoặc trú chân khi gió mưa.)

Bị từng người trong đình nhìn chăm chăm khiến tay chân nàng có chút luống cuống. Nàng cúi đầu nhìn người mình thì chỉ thấy ngoại trừ có chút chật vật, hoàn toàn không có gì không ổn cả. Hòa thượng kia và đạo nhân đeo hai thanh kiếm sau lưng cũng chỉ nhìn lướt qua cả bọn, rồi dừng ánh mắt lại trên người nàng, sau đó rơi xuống ngọn đèn xanh trong tay nàng.

Nàng đầy căng thẳng, chẳng lẽ những người này nhằm trúng pháp bảo của mình? Nghĩ thầm như vậy, cho nên nàng khẽ lùi về phía sau, lại đụng trúng vị sư huynh nào đó, nhưng chỉ cảm thấy toàn thân người đó lạnh như băng. Nàng quay nhìn lại, thì ra đó là đại sư huynh, đồng thời nàng cũng phát hiện ra sắc mặt của đại sư huynh thật sự rất tệ, bèn nghĩ thầm: "Đại sư huynh đang bị thương nặng, phải tìm chỗ nào yên ổn nghỉ ngơi tĩnh dưỡng mới được."

- Tiểu cô nương, ngọn đèn xanh trong tay cô là từ đâu có được vậy?

Một người trong đình đột nhiên hỏi. Nhan Lạc Nương nhìn qua, đó là một ông lão tóc bạc, dáng người nhỏ thó, đôi mắt đặc biệt sáng ngời đang nhìn chăm chăm ngọn đèn xanh trong tay nàng.

Bàn tay Nhan Lạc Nương siết chặt lấy ngọn đèn, vội trả lời:

- Là bảo vật của sư môn, lúc xuống núi thì sư phụ ban tặng, không rõ lai lịch.

- Có tên gọi chứ?

Người nọ hỏi tiếp.

- Gia sư nói là đèn Định Hồn.

Nhan Lạc Nương nhìn về mặt lão, khi nghe đến tên đèn thì lão có thấp giọng lặp lại một câu "đèn Định Hồn", ánh mắt đầy nghi hoặc. Nàng lại nhìn về những người khác, phát hiện ánh mắt của bọn họ cũng đầy nghi hoặc, hiển nhiên có lẽ chưa từng nghe qua pháp bảo nào có tên là đèn Định Hồn cả.

Lúc này, ông lão đánh cờ lên tiếng đồng ý cho Nhan Lạc Nương vào trong ngôi đình nói, nhưng không ngăn đâu lên:

- Tiểu cô nương, ngàn vạn lần không được để đèn tắt.

- Sao lại không thể tắt?

Nhan Lạc Nương chợt nghĩ đến kẻ địch kinh khủng trên đường kia, vội vàng hỏi.

- Đèn tắt, người chết.

Lời này lại là của ông lão đánh cờ khác nói. Ông lão này đang quay lưng về phía Nhan Lạc Nương, cũng không quay đầu lại.

Nhan Lạc Nương thầm kinh hãi, không biết lão nói đèn tắt người chết kia là chỉ kẻ nào? Là nói chính mình hay nói người khác? Khi nàng quay đầu lại muốn xem thử những sư huynh sư tỷ mình sẽ nói gì, lại phát hiện bọn họ đều nằm hay ngồi một góc, không người nào nhìn nàng. Đột nhiên lúc đó, nàng chợt phát hiện ra dường như những sư huynh sư tỷ này đã lâu rồi chưa nói chuyện gì cả, rồi nhìn qua những tư thế nằm ngồi của họ, lại giống hệt với vị trí nằm ngồi trong miếu Sơn Thần kia. Vừa liếc mắt nhìn qua, lưng nàng toát đầy mồ hôi lạnh. Bởi vì ngũ sư huynh vốn đã chết trong miếu Sơn Thần cũng nằm đó, còn có cả thất sư huynh đã bị mất tích và bát sư tỷ chết thảm dọc đường chỉ còn lại lớp da người bên ngoài cũng ở đây.

Nhan Lạc Nương cảm giác được cơn ớn lạnh từ đáy lòng dâng lên. Nàng định lên tiếng gọi đại sư huynh, nhưng lại không thốt nên lời, chỉ liên tục lùi ra sau vài bước.

- Tiểu cô nương, tranh thủ trở về sơn môn trước khi đèn tắt đi thôi.

Chủ nhân ngôi đình tránh mưa này nói tiếp.

Nhan Lạc Nương lùi về sau vài bước, nhưng lại nhanh chóng quay người lại, vội vàng nói:

- Lão tiên bối, người nhất định biết rõ chúng ta đã gặp phải thứ gì, xin lão tiên bối cứu sư huynh sư tỷ ta.

Nói xong, nàng quỳ thụp xuống.

Chủ nhân ngôi đình tránh mưa lắc đầu trả lời:

- Ta không cứu được. Bọn hãn bị tà vật bám trên người, ta không cứu được.

Nhìn Nhan Lạc Nương vẫn không đứng dậy mà cứ quỳ gối cầu xin, đối phương đành bất đắc dĩ nói:

- Ta nhắc nhở người, người lại phiền nhiễu ta. Ta đã nói là không cứu được, nếu người cứ cầu xin nữa, coi như điểm duyên phận gặp mặt giữa ta và người đã hao hết. Lúc đó, ta đành trục xuất người ra khỏi đây.

Nhan Lạc Nương bất đắc dĩ đứng lên, không dám cầu xin nữa. Nàng quay đầu nhìn thoáng qua sư huynh sư tỷ đang nằm hoặc ngồi nơi đó, thấy được mỗi người đều phủ một tầng tử khí, lòng tự hỏi không rõ tà vật mà chủ nhân đình tránh mưa này nói là thứ gì.

- Tiểu cô nương, cô tính dẫn bọn họ đi đâu?

Chủ nhân đình tránh mưa có chút không đành lòng, bèn hỏi.

Nhan Lạc Nương quay đầu, vội đáp:

- Ta muốn mang sư huynh sư tỷ đến chỗ Hà Bá Tú Xuân loan.

Đối phương khẽ sửng sốt, sau đó hỏi tiếp:

- Chính là Hà Bá Tú Xuân loan sông Kinh Hà, Trần Cảnh?

- Tiền bối biết Hà Bá gia?

- Mặc dù không quen biết nhưng đã nghe danh từ lâu. Nếu hôm nay hãn sống sót, người có thể dẫn bọn họ vào trong đó, thử xem hãn có cứu được người hay không?

Chủ nhân ngôi đình tránh mưa cầm một quân cờ trắng, nhìn thoáng qua đám sư huynh sư tỷ đang bất động sau lưng Nhan Lạc Nương.

Nhan Lạc Nương rất kinh ngạc, không nghĩ tới ông lão này lại biết Trần Cảnh. Tuy nàng luôn gọi Trần Cảnh là Hà Bá gia, nhưng đó cũng chỉ vì

thói quen xưng hô năm đó chưa thể nhanh chóng thay đổi được, chứ nàng đã không còn là cô bé năm xưa, thừa hiểu thực ra Hà Bá không tính là gì trong cả trời đất này cả, chỉ một con sông đã có rất nhiều Hà Bá rồi. Chẳng qua, nghe giọng điệu ông lão kia thì có lẽ đêm nay Trần Cảnh có thể phải chết, nàng thầm nghi hoặc, lại có chút lo lắng, bèn hỏi:

- Lễ nào có người muốn hại Hà Bá gia?

Miệng hỏi, nàng đã thầm nghĩ nếu đúng như vậy thì sẽ chờ chút rồi nhanh chóng rời đi, nhanh chóng chạy tới miếu Hà Bá để thông báo cho Hà Bá gia biết.

- Tiểu cô nương vậy mà lại rất lo lắng cho hân.

Chủ nhân đình tránh mưa cười nói.

Nhan Lạc Nương nhìn thấy mấy người khác đều quay lại nhìn mình, sắc mặt lại có vẻ không tốt, bèn nghĩ thầm: "Lễ nào bọn họ đều có thù oán với Hà Bá gia? Nếu quả thật như vậy thì phiền phức rồi, nhiều người như vậy, pháp lực lại có vẻ cao cường, nhất là hòa thượng và đạo sĩ đeo hai thanh kiếm sau lưng bên kia." Rồi nàng lại nghĩ: "Sư huynh sư tỷ từng nói mấy lời rất khó nghe trước miếu nhưng Hà Bá gia không làm gì cả, tính khí người tốt như vậy, làm sao lại đắc tội với nhiều người thế này chứ?"

- Ta vốn là người thôn Hà Tiền, tất nhiên quan tâm tới Hà Bá che chở thôn Hà Tiền ta.

Nhan Lạc Nương khẽ siết chặt bàn tay nắm ngọn đèn xanh, âm thầm đưa pháp lực vào ngọn đèn trong suốt như lưu ly, đồng thời lớn tiếng thừa nhận mối quan hệ giữa mình và Trần Cảnh.

Chủ nhân ngọn đình tránh mưa nhìn thoáng qua chiếc đèn lưu ly, cười nói:

- Tiểu cô nương, không cần lo lắng. Lúc này chúng ta chủ yếu đến xem Sơn Thần núi Thúy Bình độ kiếp, không ai ra tay đối phó với Hà Bá gia của cô cả. Còn về sau này thì không ai biết trước được.

Nhan Lạc Nương trầm ngâm một hồi, lại nhìn qua những người khác, có chút nghi hoặc mà hỏi:

- Nghe tiền bối nói Sơn Thần núi Thúy Bình độ thiên kiếp hóa hình, thế thì liên quan gì đến Hà Bá gia? Lẽ nào Hà Bá gia cũng phải độ kiếp?

- Hẳn không độ kiếp, nhưng lại là người hộ pháp cho Sơn Thần núi Thúy Bình độ kiếp.

Tất nhiên Nhan Lạc Nương biết rõ người hộ pháp quan trọng đến thế nào, còn nghĩ thâm lẽ nào lúc này có rất nhiều người tới gây khó dễ cho Sơn Thần núi Thúy Bình? Mấy nghi vấn này vừa hiện, thì chủ nhân đình tránh mưa như nhận thấy được nghi vấn trong lòng nàng, bèn nói tiếp:

- Chúng ta chỉ tới đây chủ yếu là nhìn qua thiên kiếp hóa hình, nhưng cũng có người không muốn Sơn Thần núi Thúy Bình độ kiếp thành công.

- Vì sao lại như vậy?

- Bởi vì thế gian đồn rằng Sơn Thần núi Thúy Bình chính là hậu nhân của Bạch Hổ tinh quân thời thượng cổ.

Chủ nhân ngôi đình tránh mưa vừa chơi cờ vừa nói tiếp.

Nhan Lạc Nương căn bản không biết Bạch Hổ tinh quân là ai, chỉ là hồi nhỏ từng nghe đến cổ sự về hai mươi tám vị tinh tú của Thiên đình. Chủ nhân đình tránh mưa nhìn thoáng qua, nhận ra Nhan Lạc Nương không biết về Bạch Hổ tinh quân, bèn giải thích thêm:

- Năm đó Bạch Hổ tinh quân vốn là hộ pháp của thiên cung Bất Chu, chỉ là sau đó lại...

- Nói mấy chuyện này với một tiểu cô nương để làm gì? Chơi cờ, chơi cờ. Đều là mấy chuyện linh tinh nhỏ nhặt, trời đất đã thay đổi từ lâu, vậy mà rất nhiều người còn ôm khư khư lấy mấy cái ân oán ngày cũ. Chơi cờ, chơi cờ, lão sắp thua rồi kìa.

Ông lão chơi cờ ngồi đối diện với chủ nhân đình tránh mưa đột nhiên cắt lời, rồi đập bộp một tiếng, hạ một quân cờ xuống ăn quân cờ của đối phương.

Chủ nhân ngôi đình tránh mưa lập tức im bật, chăm chú đánh cờ. Đại khái thì Nhan Lạc Nương cũng đã hiểu rõ chuyện xảy ra. Nàng biết rõ Sơn Thần núi Thúy Bình, có điều các bô lão trong thôn chưa từng đi tế bái qua. Nguyên nhân là vì đường xá xa xôi, thứ nữa là vì Sơn Thần kia cũng không linh nghiệm, nên Nhan Lạc Nương chỉ nghe nói có một ngôi miếu Sơn Thần ở mặt nam ngọn núi Thúy Bình, nhưng chưa từng lai vãng qua. Sau khi nàng bước vào thế giới tu hành mới phát hiện trời đất này quá rộng lớn, những hiện tượng khí trời thần bí hay thần tiên của trước kia lại chẳng còn thần bí đáng sợ gì nữa cả.

Rồi nàng quay đầu nhìn thoáng qua các sư huynh sư tỷ, lòng nghĩ tới sư phụ, nếu sư phụ biết chuyện xảy ra thế này ắt hẳn sẽ rất tức giận. Mà giả sử bản thân phải chết ở đây, liệu sư phụ có biết được không? Nàng cúi đầu nhìn ngọn đèn lưu ly màu xanh trong tay, nhìn đốm lửa đỏ như một đóa hoa nhỏ tựa như lúc nào cũng có thể tàn lụi. Ngay khi nàng vừa ngẩng đầu nhìn lên, thì một tia sét sáng chói xuất hiện trên bầu trời, mãnh liệt phá vỡ bóng đêm đen kịt, rọi sáng khắp cả trời đất.

"Ầm..."

Tiếng sấm bùng nổ, đất trời tĩnh lặng như chợt nổ tung.

Ngay khi luồng sấm sét này xuất hiện, toàn bộ mọi người trong đình tránh mưa đều bỏ hết mọi việc đang làm, đồng loạt đứng dậy nhìn về phía sấm sét đánh xuống.

Không biết người nào đã thấp giọng nói:

- Đạo thiên kiếp thứ nhất đánh xuống.

- Nhất định bọn họ sẽ đợi đến lúc còn một hai đạo thiên kiếp cuối cùng hạ xuống mới xuất hiện

Lại có người nói, lần này Nhan Lạc Nương nghe rõ là từ một người trẻ tuổi tay cầm quạt giấy có hình hoa mẫu đơn lên tiếng.

Nhan Lạc Nương không biết "bọn họ" là ai, nhưng biết "bọn họ" xuất hiện thì Hà Bá gia sẽ xuất hiện. Thế nhưng Hà Bá gia có biết đến "bọn họ" hay không? Có thể là đối thủ của "bọn họ" được sao? Nhan Lạc Nương thầm tính ngay lúc này đi nói cho Trần Cảnh biết, nhưng lại biết không thể đi được. Nàng đầy lo lắng. Đối với nàng mà nói, bản thân nàng xa lạ với tất cả mọi thứ trong trời đất này, ngoại trừ thôn Hà Tiền và sư phụ ra, thì nàng cũng chỉ quen thuộc với miếu Hà Bá nữa mà thôi.

"Ầm... Uỳnh..."

Tia sét thứ hai rạch phá bóng tối, trong ánh sét còn pha thêm màu đỏ, tựa như bầu trời bị thương mà rỉ máu ra.

Đột nhiên, lúc này có người trong đình lên tiếng.

- Nghe nói Cửu Thuộc đại vương núi Vô Cửu cũng tới rồi.

- Hẳn tới là chuyện thường. Nghe nói năm đó hắc tòng đến Thúy Bình nhờ một chuyện như lại bị Thúy Bình nương nương từ chối. Cửu Thuộc này pháp lực cực cao, lòng dạ lại cực hẹp hòi, tất nhiên sẽ ghi thù.

Nhan Lạc Nương đang định hỏi Cửu Thước là ai thì luồng sấm sét thứ ba đánh xuống. Tiếng sấm như có thể đuổi sạch hết tất cả âm tà. Nàng thấy được những người trong đình này đều có pháp lực cao cường, cho nên người mà bọn họ nói đến tất nhiên sẽ không phải là kẻ yếu.

"Ầm..." Luồng thiên kiếp thứ tư đánh thẳng xuống, tựa như một cây thương điện.

- Đêm nay ai nên tới đã tới, không nên tới cũng đã tới cả rồi. Thiên kiếp này không chỉ có kiếp nạn từ sấm sét, mà còn có cả vô vàn ân oán khác, độ qua thì từ nay sẽ tiêu dao, không độ qua thì thân tử đạo tiêu.

Chủ nhân ngôi đình tránh mưa chậm rãi nói.

- Không nghĩ ra Sơn Thần núi Thúy Bình lại thỉnh Hà Bá sông Kinh Hà tới hộ pháp. Thật không biết nàng ta nghĩ gì?

Người nam thanh niên tay cầm quạt giấy vẽ hình mẫu đơn trắng cười nói.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 107: Lôi Đình Pháp Kiếm

oOo

Y vừa nói xong đã có người tiếp lời:

- Nói đến thì Hà Bá Kinh Hà này cũng rất không tồi, nghe kể lúc con rùa đen ngàn năm ở Ác Long hấp độ kiếp cũng là do hấn hộ pháp.

- Trước khác nay khác, năm đó không có mấy người biết, hiện tại gần như ai cũng hay. Ta xem, ngày hôm nay chẳng những Sơn Thần núi Thúy Bình không độ kiếp thành công, mà cả Kinh Hà Trần Cảnh kia cũng phải chết. Không nên quên, Trần Cảnh cũng có không ít cừu địch. Năm đó còn có Diệp Thanh Tuyết để đám người ấy phải an tĩnh, giờ Diệp Thanh Tuyết đã biết mất, những người đó đương nhiên sẽ tìm tới cả.

Nhan Lạc Nương nghe mà lo lắng, con mắt không khỏi nhìn về đạo nhân đeo hai thanh kiếm xanh tím sau lưng, bởi vì lần gặp đầu tiên y đã hỏi bọn nàng đường tới Kinh Hà Tú Xuân loan.

"Lẽ nào hấn có cừu oán với Hà Bá gia?" Nhan Lạc Nương lại liếc nhìn hòa thượng có chín chấm son trên đỉnh đầu, nghĩ thầm không biết kẻ này tới đây làm gì. Đối với hai người này, nàng vẫn chưa tiêu tan sợ hãi trong lòng.

"Xẹt... Uỳnh..."

Ánh sét chiếu rõ tầng mây đen cuồn cuộn trên bầu trời. Dưới ánh sáng chói lọi ấy, tất cả âm thanh giống như đều biến mất, thời gian cũng bị ngưng lại trong khoảnh khắc. Nhan Lạc Nương vẫn luôn ngẩng đầu, nhìn thấy rõ ràng, từ trên chín tầng trời, có một người đang lao thẳng xuống theo ánh sét.

Người nọ mặc áo đen, tóc màu lam, cầm trong tay một thanh đoản xử* tỏa ra ánh vàng chói lọi.

(Thanh đoản xử* hay xử ngắn: một loại vũ khí, có nhiều cách tạo hình, nhưng phần nhiều sẽ giống như cái chày có một đoạn tay cầm, phần thân chày được đẽo thành dạng nhiều ngạnh không sắc nhọn, thuôn dần về phần chóp, nhưng không có mũi nhọn. Mời bạn đọc tự tra cứu google để biết thêm chi tiết, từ khóa: giáng ma xử)

- Cừu Thước.

Trong đình có người hô lớn lên. Nhan Lạc Nương không quay đầu xem ai lên tiếng, cứ nhìn người nọ không chớp mắt. Giờ khắc này, nhịp tim của nàng cũng ngưng lại, tia sét đánh xuống trong nháy mắt mà nàng lại cảm thấy như đã qua cả trăm triệu năm.

Theo ánh sét cắt qua màn đêm đen kịt, một giọng nói lạnh như băng truyền khắp đất trời.

- Bạch Tố Phiến, hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi...

Thế nhưng, âm thanh ấy lại lập tức tan biến theo ánh sét, giống như cùng bị đêm tối cắn nuốt. Cả ánh vàng kia cũng mờ nhạt dần rồi biến mất.

- Là cái gì??

Lại có người hô lớn thắc mắc trong đình, ai nấy đều tiến ra sát lan can mà nhìn cho rõ, nhưng lại không có tiếng trả lời.

Ánh sét tan đi, Nhan Lạc Nương tạm thời không thấy được gì nữa. Tối khi mắt của nàng quen với bóng tối, thì chỉ nhìn thấy trên bầu trời, Cừu Thước kia đã đầu thân chia lìa, hai phần đang rơi từ trên cao xuống, máu vẫn không ngừng phun mạnh từ phần cổ bị chặt kia. Rơi một đoạn, phần thân thể kia biến thành một con chim khổng lồ không đầu, còn cái đầu cũng biến thành đầu chim màu lam.

Không chỉ là Nhan Lạc Nương không thấy rõ Cừu Thước chết như thế nào, ngay cả trong đình cũng chỉ có một ít người có thể thấy rõ.

Yên tĩnh, trời đất yên tĩnh, trong đình tránh mưa lại càng yên tĩnh.

Nhan Lạc Nương bỗng nghe được có tiếng người thì thảo tự nói:

- Không thể tưởng tượng được, ngoài La Phù ra, còn có người có kiếm thuật cao minh như thế.

Nàng ghé mắt nhìn lại, người nói chín là đạo nhân trẻ tuổi lưng đeo song kiếm, có một đôi lông mày trắng kia.

- Là Trần Cảnh.

Giọng nói rất khẳng định, người nói là hòa thượng có chín chấm son trên đầu, người mặc tăng y màu xám.

- Tại sao có thể là hắn chứ?

Có người không tin.

"Xẹt... Xẹt xẹt..."

Ánh chớp không ngừng xuất hiện trong tầng mây đen trên trời, giống như một con rồng bạc bị nhốt, đang giãy cố sức giãy giữa muốn thoát khỏi trói buộc của bóng tối.

Ngay khi người trong đình tránh mưa mới nói xong một câu kia, đã nghe một giọng nói lảng đảng khắp hư không.

"Kính Hà Trần Cảnh bảo hộ Sơn Thần núi Thúy Bình độ thiên kiếp hóa hình tại đây, những người có cừu oán cùng Trần Cảnh ta, xin đợi thiên kiếp đi qua, đến trước thần miếu của ta."

Chỉ nghe được giọng, không thấy được người. Lời vừa dứt, sét lại đánh xuống, ánh sáng chói mắt xua tan đi màn đêm, một tiếng nổ vang thật lớn, giống như là tăng uy thế cho lời của Trần Cảnh.

- Thật sự là hần.

Có người xuýt xoa nói.

Nhan Lạc Nương đột nhiên kích động lên, nỗi sợ hãi suốt nhiều ngày qua như đã bị xua đi hết cả vào lúc này. Nàng thật không ngờ Hà Bá bỏ tay hết cách trước cá chép tinh ở giữa sông năm đó đã lợi hại như thế. Ngay cả nhiều người trong Phong Vũ đình cũng cảm thấy kinh ngạc.

Lại một tia sét nữa giáng xuống trong tĩnh lặng, bởi vì âm thanh không kịp tốc độ của ánh sét.

Đợt lôi kiếp thứ sáu qua đi trong yên bình, tựa hồ những người trong bóng đêm đã bị Trần Cảnh làm kinh hãi cả.

Nhan Lạc Nương âm thầm thở phào một hơi, nghĩ thầm đám người kia sẽ không tới nữa. Nhưng nàng vừa nghĩ đến đó, đợt lôi kiếp thứ bảy đã đánh xuống. Mà ánh sét vừa xuất hiện, trên bầu trời đã có ba người, đồng loạt lao xuống theo tia sét như Cừu Thước ban nãy. Tim của Nhan Lạc Nương lại đập lên thình thịch.

Bỗng tia sét này như ngừng lại giữa trời, như hóa thành một sợi chỉ trắng có thể khâu cả không gian.

Dưới ánh sáng của nó, mọi thứ đều trở nên rõ ràng.

Thân thể của người cuối cùng trong ba người kia đột nhiên tách đôi, máu phun dữ dội. Tiếp đó, người thứ hai cũng như thế, mà thân thể của người thứ ba đột nhiên biến mất, rồi xuất hiện lại ở một nơi khác thì đã biến thành hai đoạn, rơi xuống từ hư không.

Ánh sét tan biến, tất cả lại quay về tối đen. Đây chỉ là chuyện xảy ra trong chớp nhoáng, vậy mà đã có ba người chết đi.

- Kiếm rơi xuống từ trong mây, tan vào trong ánh sét.

Chủ nhân đình tránh mưa chấp hai tay sau lưng, nói khẳng định.

Nhan Lạc Nương có thể cảm giác được sự khiếp sợ ẩn giấu trong giọng nói tưởng như bình thản kia. Chính nàng cũng từng nghe sư phụ nói qua, thiên uy vô cùng, vạn pháp đều phải hướng theo thiên uy, mượn thiên uy mà hành pháp mới là thủ đoạn của người tu đạo chân chính. Lúc nàng mới nghe câu này thì không cho là đúng, nhưng theo pháp lực tinh tiến, cảnh giới đề cao, nàng mới phát hiện, muốn mượn thiên uy mà hành pháp khó khăn đến thế nào, hơn nữa còn nguy hiểm cực độ. Hiện tại nàng nhìn thấy Trần Cảnh lấy kiếm tan vào trong sấm sét, mượn sức sấm sét giết địch như chém gà chém chó mới hiểu được mình kém Hà Bá gia đến cỡ nào.

Luồng lôi kiếp thứ tám đánh xuống.

Tiếng sấm ầm ầm kéo dài không dứt, thiên uy cuộn cuộn, khiến cho Nhan Lạc Nương bị mưa gió vây trong đình mà vẫn có thể cảm thụ được, không biết ở trên chín tầng trời kia còn kinh tâm động phách tới cỡ nào. Ở một khắc này, Nhan Lạc Nương hiểu được, mình cùng Hà Bá gia chênh lệch không ở pháp lực, mà ở cảnh giới, ở tâm cảnh đối mặt thiên uy cuộn cuộn mà còn dám dung hợp vào trong đó.

Đột nhiên, có tiếng đàn vang lên trong trời đất.

Tiếng đàn không lớn, chỉ nghe loáng thoáng, như có như không, giống như chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng đủ thổi tắt âm thanh này. Thế nhưng bất chấp sấm chớp ầm vang, tiếng đàn kia vẫn lẫn quẩn bên tai, mơ hồ từng đợt.

- Đây là... Đây là Cầm Ma Bạch Nham ở châu Hắc Diệu.

Trong đình tránh mưa, người thanh niên luôn phe phẩy cái quạt giấy vẽ hình hoa mẫu đơn trắng đột nhiên khiếp sợ nói.

- Là hắc, không thể tưởng được hắc cũng tới.

Chủ nhân đình tránh mưa thở dài.

Nhan Lạc Nương không biết Cầm Ma Bạch Nham là ai, lại nghe được có người cũng không biết đang hỏi thăm, rồi có người giải thích nói:

- Cầm Ma Bạch Nham này nghe nói là một tảng đá lớn hấp thu tinh hoa của trăng sao mà đắc đạo, theo truyền thuyết thì đã hóa hình trăm năm trước, một khúc "Thiên địa loạn" có thể làm loạn tâm chí con người, làm mê thần hồn.

Người này vừa giải thích xong, đã nghe giọng của Trần Cảnh vọng xuống từ chín tầng trời:

- Không ngờ người cũng tới.

- Đúng vậy, ta tới rồi. Hơn mười năm trước, ta đã thấy kiếm thuật của ngươi, hiện tại, ta muốn tự mình lĩnh hội. Cũng không uống ta tặng ngươi một khúc "Cửu Hoa kiếm tiên".

Giọng nói này rất nhẹ, giống như là tiếng của một người đã ba ngày ba đêm không ăn cơm, không có khí lực nói chuyện, nhưng lại cực kỳ tương hợp với tiếng đàn.

- Người đến đây là vì cái gì?

- Ta vốn vì con hổ trắng trong núi Thúy Bình mà đến, hiện tại, càng muốn tự mình lĩnh hội một chút uy từ lời đình kiếm của người.

- Cần gì phải thế thứ, người có ân với ta, sao không để sau ngày hôm nay đến thần miếu của ta nâng cốc chuyện trò, ta múa kiếm trợ hứng cho người chẳng tốt hơn sao?

- Ha ha, ta chính là thích xem người giãy giụa bên bờ sinh tử. Lần trước người đã nghe khúc "Cửu Hoa kiếm tiên" của ta, lần này tiếp tục thưởng khúc "Thiên địa loạn" do ta tự nghĩ đi.

Y dứt lời, tiếng đàn vốn như có như không cũng trở nên rõ ràng.

Nhan Lạc Nương nghiêng tai lắng nghe, chỉ cảm thấy tiếng đàn này vô cùng dễ nghe, tiết tấu trầm bổng du dương. Tiếng đàn vừa lên, tất cả âm thanh khác đều biến mất, trong tai chỉ có tiếng đàn, ngoài nó ra tất cả đều không tồn tại. Rồi chợt trong mơ hồ, nàng như loáng thoáng nghe thấy có người từ phía sau hô:

- Không tốt...

Nhưng mà Nhan Lạc Nương lại cảm thấy thể xác và tinh thần thoải mái, tất cả phiền não cũng đã biến mất. Mắt nàng vẫn nhìn lên bầu trời, nhưng cả sấm sét lẫn những người đột nhiên xuất hiện đều giống như thuộc về thế giới khác, tựa như cá trong nước ngẩng đầu nhìn người trên bờ, bất kể người chinh chiến ra sao cũng không quan hệ gì đến mình.

Trên chín tầng trời xuất hiện một con con bướm. Con bướm này bay ra từ trong ánh sét, bay xuyên qua mây người, cánh bướm màu lam nhạt khẽ động, mờ ảo chớp tắt. Ở trong mắt Nhan Lạc Nương, trên chín tầng trời kia giống như đang diễn ra một bộ phim không tiếng động.

Từng đòn pháp thuật chói lọi nổ tung, muôn màu muôn vẻ, đủ loại. Từng luồng hào quang chói mắt bỗng dừng hiện lên. Từng kiện pháp bảo phô ra uy thế phô thiên cái địa.

Gió rít gào, mưa như trút nước.

Thế nhưng, ở trong mắt Nhan Lạc Nương, tất cả đều không một tiếng động.

Đột nhiên, ở trong mắt nàng, bầu trời rực rỡ bởi đủ loại pháp thuật kia biến thành một biển hoa, trong biển hoa có một con bướm màu lam nhạt nhẹ nhàng vỗ cánh. Tự do tự tại, vô cầu vô thúc. Trong đầu của nàng đột nhiên sinh ý tưởng muốn chơi đùa trong biển hoa đó. Ở một khắc này, nàng đã quên đi chính mình, nàng cảm giác mình cũng là một con bướm bướm.

Trong lòng bàn tay đột nhiên đau đớn, nàng bỗng bừng tỉnh, trong tai không hề chỉ còn nghe tiếng đàn nữa. Từng tiếng pháp thuật nổ mạnh, tiếng gió tiếng mưa tràn ào ạt vào trong tai nàng. Nàng cúi đầu nhìn xuống chỗ đau đớn, chính là lòng bàn tay đang nắm chiếc đèn, chỉ thấy ngọn lửa trong đèn chỉ còn một đốm nhỏ, lúc nào cũng có thể tắt lịm. Nàng vội rút pháp lực vào, rồi tiếp tục ngẩng đầu nhìn lên, khoảng không đã yên tĩnh trở lại từ lúc nào. Biển hoa kia, màn pháo hoa pháp thuật rực rỡ, cả những người kia, tất cả đã biến mất.

Trong tai nàng truyền đến một tiếng kiếm ngân vang. Nàng còn chưa kịp nghiêng đầu nhìn, từ đình tránh mưa đã có một luồng sáng xanh tím xông ra ngoài, trong nháy mắt biến mất trong bóng đêm. Ngay sau đó, lại có một luồng sáng đỏ lao ra. Nhan Lạc Nương biết đây là hòa thượng kia, mà luồng sáng đầu tiên chính là đạo nhân có đôi lông mày trắng. Còn không có đợi nàng phục hồi tinh thần lại, trước mắt đã tối sầm, mái tóc đen của nàng bay lên, mưa phùn lất phất hắt lên mặt lên cổ. Giờ nàng mới phát hiện, đình tránh mưa đã biến mất, mà người trong đình sớm đã chẳng biết đi đâu.

Nàng nhìn lại, sư huynh sư tỷ của nàng vẫn yên lặng đứng ở phía sau, có người đang ngẩng đầu nhìn bầu trời, có người lại cúi đầu, có người thì nhìn về phía bóng tối. Nhị sư tỷ vẫn được tứ sư huynh vác trên vai, hôn mê bất tỉnh, còn sắc mặt của đại sư huynh thì càng lúc càng kém.

Tất cả như mộng, như ảo.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 108: Sương Trắng Như Sóng

oOo

Nhan Lạc Nương có loại ảo giác, nếu không phát hiện người mình vẫn khô ráo, cả mặt đất xung quanh cũng vậy, có lẽ nàng đã cho rằng mình vừa mới chìm vào một giấc mộng.

Nàng lại nhìn sư huynh sư tỷ phía sau, chỉ cảm thấy sức sống của mỗi người đều rất mỏng manh, trong lòng vừa lo vừa sợ, nói:

- Sư huynh sư tỷ, chúng ta đi thôi.

Không có ai tiếp lời nàng. Nàng cũng mặc, nói xong thì cất bước, đi vào trong màn đêm.

Đêm nay tối đen đến khác thường, dài đến khác thường.

Nàng đi được chừng mười bước, đột nhiên nhớ đến việc trông thấy ngũ sư huynh đã chết cùng với thất sư huynh mất tích và bát sư tỷ bị lột da ở trong đình tránh mưa, vội kinh hãi quay đầu nhìn lại. Thế nhưng nàng chỉ thấy các vị sư huynh sư tỷ có cùng một sắc mặt như tro tàn, đang nhìn chăm chăm cả vào chiếc đèn trong tay mình. Nàng hoảng sợ, hét lên một tiếng, rồi xoay người bay vọt lên trời.

Từ xa nhìn lại, chỉ thấy một chiếc đèn xanh cháy lên ngọn lửa đỏ le lói trong trời đêm tối đen.

Nhan Lạc Nương không dám quay đầu lại, trực giác nói cho nàng biết các sư huynh sư tỷ vẫn còn đi theo sát phía sau. Sau gáy của nàng vẫn cảm giác được những hơi thở lạnh như băng kia, bên tai còn nghe thấy những tiếng quạ kêu ghê rợn, như oan hồn đòi mạng.

Nàng không biết sư huynh sư tỷ bị làm sao, hay là trúng bùa phép gì. Giờ khắc này, nàng mới phát hiện, hóa ra bước vào giới tu hành cũng không có nghĩa là tự do tự tại, mà là bước chân vào cái thế giới luôn không ngừng vật lộn giữa cái sống và cái chết.

Sau cơn mưa, trời đêm càng thêm tối đen, tối đen đến khác thường, yên tĩnh đến khác thường.

Nhan Lạc Nương dùng hết sức mà bay, tới khi thấy Kinh Hà trước mắt thì đã tờ mờ sáng. Từ miếu Sơn Thần bỏ hoang đến Tú Xuân loan chỉ chừng trăm dặm, nếu không phải dừng lại trong cái đình tránh mưa kia lâu như vậy, có lẽ hiện tại nhóm người Nhan Lạc Nương đã sớm đến miếu Hà Bá Tú Xuân loan. Thế nhưng bay tới chỗ này, Nhan Lạc Nương mới phát hiện, kia cũng không phải Kinh Hà, mà là một màn sương trắng xóa. Sương trắng tràn ngập, bốc lên quay cuồng tận giữa không trung, khiến cho nàng nghĩ lầm đó là nước Kinh Hà cuộn cuộn. Thế nhưng, nàng xem địa hình thì biết Kinh Hà ở ngay phía trước, chỉ còn một chút nữa đã đến. Nhìn xuống dưới, nàng phát hiện, cả thôn Hà Tiền đều bị bao phủ trong sương mù.

Nhan Lạc Nương hơi sửng sốt, rồi vẫn lao vào trong màn sương trắng. Pháp lực trong cơ thể nàng đã gần khô kiệt, phía sau còn là một đám sư huynh sư tỷ không biết đã bị gì, nàng đã không còn tâm trí để lo lắng tới chuyện khác nữa rồi.

Vừa vào trong sương mù, nàng lập tức cảm nhận được cảm giác vô cùng ẩm ướt, giống như tiến vào giữa một con sông vô hình. Sương trắng này cũng không bất động, mà đang nhộn nhạo xoay chuyển. Sương mù che mờ đi tất cả, không nhìn rõ được bất cứ cái gì, còn may ngọn đèn xanh bốc lên

đốm lửa nhỏ trong tay nàng lại xua tan lớp sương ra khỏi phạm vi hai trượng quanh người. Thế nhưng Nhan Lạc Nương không hề vui nổi, nàng tự biết pháp lực của mình đã sắp hết, hơn nữa dùng đèn Định Hồn để xua sương mù thế này tiêu hao rất nhiều pháp lực, lúc này đốm lửa trong đèn chỉ còn lớn cỡ một hạt đậu nành.

Phía sau gió nổi lên, nàng biết là các sư huynh sư tỷ của mình cũng vào trong sương mù. Trên không không phân biệt được phương hướng, nàng xuống đến mặt đất mới phát hiện thôn Hà Tiền ở bên cạnh. Nàng vội vàng chạy về phía bờ đê sông Kinh Hà ở trước thôn Hà Tiền. Thế nhưng mới chỉ chạy vài bước, đèn trong tay nàng bỗng tắt, đốm lửa trong đèn giống như là bị nước dội vào, không thấy cả khói tàn bay lên.

Nhan Lạc Nương kinh hô một tiếng, tai nghe thấy gió rít lên, rung mình một cái, cảm giác lạnh lẽo chạy dọc từ sống lưng lên tận đỉnh đầu. Nàng cũng không quay đầu, mà chém ra một vệt sáng xanh về phía sau, cùng lúc thân thể vọt lên phía trước. Vừa động pháp thuật, nàng mới chính thức phát hiện sương trắng này bất thường, bởi vì uy lực của pháp thuật đã giảm trên diện rộng. Mà càng đi sâu vào trong, sương trắng kia lại như biến thành thực chất, có thể cuốn lấy người đi, giống như đang đi trong một con sông nước xiết.

Đang lúc nàng kinh hãi, sương trắng đột nhiên dạt ra hai bên, tạo thành một con đường. Nàng thầm nghĩ, chẳng lẽ là Hà Bá gia làm, nếu quả như vậy, thủ đoạn này đúng là kinh người.

Nàng vội chạy theo con đường mờ về phía trước, chỉ một chốc đã tới cạnh đê, nhưng vẫn không thấy miếu Hà Bá, mơ hồ chỉ nghe được có tiếng người nói nhỏ trong sương:

- Không thể ngờ được Hà Bá nho nhỏ này lại có thủ đoạn như vậy, có thể sử dụng linh lực và "thế" của sông khéo đến thế này.

Lại có một người nói:

- Ta xem hắc chưa hắc đã không bằng Diệp Thanh Tuyết.

- Ha ha, người chỉ mới thấy Diệp Thanh Tuyết ra tay, không tự mình đối mặt thì vĩnh viễn không cảm nhận được lời thuật của nàng ta ảo diệu đến cỡ nào đâu. Rất nhiều người chỉ biết nàng ta đánh bại hết các anh kiệt trẻ tuổi ở châu Hắc Diệu trong trận Quả Long pha, nhưng lại không chú ý tới việc không có một người thua nào trọng thương hay chết, tất cả đều chỉ là không còn khí lực đánh tiếp, chứ lông tóc đều không bị tổn thương. Lực khổng chế kinh khủng như vậy, thiên hạ có mấy ai?

- Mặc kệ nàng ta có lợi hại, hiện tại cũng đã biến mất nhiều năm. Có người nói nàng ta đã bị nhốt trong núi Côn Lôn, ta cho rằng tin này không sai, năm đó Trần Cảnh liệu mình theo Giao Long Vương vào Côn Lôn, nhất định là muốn cứu Diệp Thanh Tuyết ra.

- Ô, nơi này có một con đường.

Đột nhiên có người ngạc nhiên hô lớn lên.

Nhan Lạc Nương nghe thế thì kinh hãi, thầm nghĩ: "Không tốt, bị bọn họ phát hiện rồi." Ngay khi nàng muốn chạy lên đê, con đường phía trước đã biến mất, bốn phía lại là một mảnh trắng xóa.

- Biến mất.

Có người không cam lòng nói. Nhan Lạc Nương nghe âm thanh kia rất gần, bèn nhìn về hướng đó, mơ hồ có thể thấy được chút ánh sáng vàng mờ mờ, không biết là do pháp bảo gì tỏa ra hào quang. Nàng không dám tạo ra tiếng động nào, sợ bị bọn họ nghe được. Đúng lúc này, nàng lại nghe thấy một tiếng thét kinh hãi, ngay sau đó là một người quát lên:

- Ai đó?

Sương trắng quay cuồng theo tiếng quát lớn, như sóng sông cuộn trào.

- Là một đám trùng tà chú, chúng ta tránh đi là được.

Có người nói.

Nhan Lạc Nương cả kinh, thầm nghĩ lẽ nào bọn họ gặp được các sư huynh sư tỷ? Ngay lúc nàng lo lắng, trước mặt đột nhiên xuất hiện một con bướm màu lam nhạt, lớn chừng bàn tay, đang bay múa trong sương trắng. Nàng lập tức nhận ra, đó là con bướm mà mình từng nhìn thấy lúc ở trong đình tránh mưa. Con bướm khẽ lượn quanh người nàng một vòng, sau đó bay về một hướng. Nhan Lạc Nương lập tức bước nhanh theo con bướm kia.

Chỉ chốc lát, nàng đã lên đến trên đê, tiếp tục đi vài bước liền thấy được miếu Hà Bá.

Con bướm bay nhẹ trong sương mù, thẳng về hướng miếu Hà Bá. Cửa miếu được mở toang, chỉ là sương trắng trong thần miếu càng thêm dày đặc, cuồn cuộn xoay chuyển, tựa hồ tất cả sương trắng đều từ trong thần miếu phát ra ngoài. Con bướm chìm vào trong thần miếu, biến mất. Nhan Lạc Nương vội chạy vào đó. Vừa vào trong, cảnh vật đã trở nên rõ ràng, không còn một chút sương nào nữa. Trước mắt nàng là một người mặc áo lam đang bình thản đứng, hông đeo trường kiếm, tóc đen buộc gọn, không phải Trần Cảnh thì là ai?!

Ngoại trừ Trần Cảnh, hai bên trái phải còn có một con tôm lớn màu đỏ và một vỏ sò phủ râu xanh, cách xa hơn một chút là một cô gái mặc váy đen như mực, thân thể nhỏ nhắn, nhìn qua có vẻ rất dịu dàng mà yếu ớt, giống như một con gió cũng có thể thổi nàng bay đi. Còn có một tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi, trong tay cầm một viên gạch màu xanh, đang chớp chớp đôi mắt nhìn Nhan Lạc Nương. Người đầu tiên nói chuyện cũng là cô bé, chỉ nghe cô bé nói:

- Tỷ chính là đại tỷ tỷ đã đi với thần tiên sao?

- Muội biết ta?

Nhan Lạc Nương không biết tiểu cô nương này, trong thôn cũng không ai biết cô bé là ai.

- Muội thấy được lúc ta đi cùng thần tiên? Thấy cả lúc mây bay xuống mặt đất sao?

Nhan Lạc Nương kinh ngạc hỏi. Nàng đã rời đi hơn mười năm, mà tiểu cô nương này nhìn qua mới chỉ hơn mười tuổi, lúc ấy làm sao có thể thấy được nàng?

Tiểu cô nương tiếp tục nói:

- Khi đó muội đang chăn trâu ở bên kia, ngẩng đầu lên thấy được.

Tiểu cô nương vừa nói, vừa lấy tay chỉ về đằng xa. Nhan Lạc Nương lập tức hiểu tiểu cô nương này bất phàm, dù rằng không cảm thụ được chút pháp lực nào từ trên người cô bé, nhưng nhất định không phải người thường.

- Trên người cô dính vào thứ gì đó không sạch sẽ.

Trần Cảnh bỗng nói.

Nhan Lạc Nương vừa nghe Trần Cảnh nói, đột nhiên lòng đau xót, muốn khóc lên. Đối với nàng, mấy ngày nay chính là một hồi ác mộng, nhất là cả đêm hôm qua, nỗi sợ hãi giống như chui qua cả xương cốt, vào thẳng trong linh hồn nàng. Mắt thấy từng sư huynh sư tỷ chết đi, lại nhìn bọn họ biến thành bộ dáng kinh khủng xa lạ, nếu không phải còn có niềm tin miếu Hà Bá ở không xa phía trước, sợ là nàng đã phát điên rồi.

Cổ họng của Nhan Lạc Nương cứng ngắc, nhất thời nói không ra lời, chỉ cúi đầu. Đột nhiên, nàng cảm giác đỉnh đầu ấm áp, tựa như có bàn tay đặt lên đó, rồi một dòng nước ấm từ đỉnh đầu chảy xuôi khắp cơ thể, xua tan cái ớn lạnh ở cả thể xác lẫn tinh thần.

- Chỉ là một luồng tà linh mà thôi, đã bị ta khu trừ rồi.

Nhan Lạc Nương ngẩng đầu, nhìn thấy Trần Cảnh thu tay lại, lập tức hiểu đúng là vừa rồi hắn đặt tay lên đầu mình.

- Sư huynh sư tỷ của cô đã chết rồi.

Trần Cảnh nói.

- Hà....

Nhan Lạc Nương sửng sốt, tuy rằng cảm giác được sư huynh sư tỷ rất quái lạ, nhất định là gặp vấn đề lớn, vừa rồi còn nghe có người trong sương mù nói là trúng tà chú, nhưng không nghĩ sư huynh sư tỷ đã chết rồi.

- Làm sao lại như vậy được, vừa rồi trong sương trắng có người nói là trúng tà chú gì đó cơ mà!

Nhan Lạc Nương vội vàng nói.

Trần Cảnh trầm mặc một hồi, nói:

- Ta biết, nhưng ta có thể khẳng định sư huynh sư tỷ của cô đã mất ý thức rồi.

Giống như là đáp lại lời của hắn, bên ngoài miếu Hà Bá đột nhiên truyền đến một tiếng kêu cực kỳ quái dị, quái dị đến nỗi đủ khiến người ta lạnh cả người.

- Là con quạ đen kia.

Nhan Lạc Nương kinh hô.

- Quạ đen?

Trần Cảnh hỏi.

Đang lúc Nhan Lạc Nương muốn nói, đã thấy Trần Cảnh đột nhiên phất ống tay áo hướng ra ngoài miếu, một vệt ánh kiếm màu lam nhạt như gió cuốn ra, đồng thời thân thể chợt lóe, cũng đã chạy ra khỏi miếu Hà Bá. Nhan Lạc Nương lập tức xoay người nhìn ra ngoài, chỉ thấy trong màn sương trắng cuồn cuộn, từng luồng hào quang rọi tận trời xuất hiện, soi rõ từng người đến.

- A...

Nhan Lạc Nương kinh hãi kêu khê, vội lấy tay che miệng, bởi vì nàng nhận ra hào quang này là từ pháp bảo của các sư huynh sư tỷ phát ra, mà bên trong hào quang chính là sư huynh sư tỷ của nàng.

Tiếng kinh hô vừa dứt, nàng đã thấy một vệt sáng màu lam nhạt đột nhiên xuất hiện trong sương trắng, đâm thẳng tới đám người. Ánh kiếm nở rộ, trong một tích tắc hào quang bắn ra bốn phía, không khí như cũng bị cắt ngọt. Nơi ánh kiếm đi qua, bất kể là pháp bảo hay pháp thuật cũng vô hiệu, giống như là kiếm chém vào bụi hoa, không có người nào có thể ngăn cản mây may.

Ánh kiếm lướt qua, máu từ cổ họng của các vị sư huynh sư tỷ của Nhan Lạc Nương phun ra, như những đóa hoa đỏ tươi nở rộ, pháp bảo trong tay còn chưa ngừng phóng hào quang thì người đã ngã xuống đất. Kiếm kiếm trí mạng, không một ai có thể tung pháp bảo, không một ai có thể kịp phóng ra pháp thuật đã tích tụ trong tay.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 109: Linh Hà Hãm Không Kiếm Vực

oOo

Nhan Lạc Nương đã không nói nổi ra lời, không biết là vì bị kinh sợ trước kiếm thuật giết người giống như cắt đồ ăn của Trần Cảnh làm, hay là bị hoảng hồn vì các sư huynh sư tỷ chết ở trước mặt mình. Vệt sáng màu lam nhạt kia lóe lên, Trần Cảnh đã xuất hiện ở bên cạnh nàng.

- Quả thật ý thức đã rời xa thân xác của bọn họ, ta cũng từng trúng thuật nguyên rủa này.

Nhan Lạc Nương há to miệng, dùng tay chỉ vào những thi thể dần bị sương trắng che phủ, lắp bắp muốn nói nhưng mãi không biết phải nói cái gì:

- Bọn họ... bọn họ...

Trần Cảnh hình như hiểu sai ý của nàng, cũng nhìn ra bên ngoài, nói:

- Pháp thuật mà các sư huynh sư tỷ cô sử dụng có uy lực rất lớn, thế nhưng phải xem người dùng là ai. Có những người, cho dù có thần thông thông thiên, nhưng muốn giết cũng rất dễ dàng.

- Cô đã bước vào con đường tu hành, phải học được cách đối mặt, đối mặt với việc những người mình quan tâm sẽ chết đi, đối mặt với việc những sinh mệnh vừa mới còn hừng hực đã lụi tàn trong nháy mắt. Đây

chính là con đường cầu tiên, gãy giụa ra khỏi cái chết và trầm mê chính là tiên.

Trần Cảnh nhìn cô gái năm đó cứu mình lên mà nói. Trong mắt hẳn, nàng vẫn là cô gái thông minh năm đó, nhưng chưa đủ ma luyện, lại có chút giống bản thân hẳn của rất nhiều năm trước.

- Sư phụ cô cho cô và các sư huynh sư tỷ xuống núi là để mọi người rèn luyện đạo tâm. Một người tu hành cả đời chỉ biết đả tọa trong sư môn thì nhất định không thể trường sinh. Đây là cảm nhận của ta, cô nghe xong, tin thì tin, không tin thì lúc nào ra khỏi miếu Hà Bá này quên đi là được.

Lúc này Nhan Lạc Nương mới nghĩ đến việc vị Hà Bá nhìn qua thanh tú không chút sát khí trước mắt vừa mới đại sát tứ phương ở khuya hôm nay, không biết có bao nhiêu người nhìn chăm chăm vào hẳn từ trong bóng tối, cũng không biết có bao nhiêu người đã chết trước và sau lúc đạo thiên kiếp thứ chín hoàn thành. Trong lòng nàng có chút loạn lên, đầu óc đang toàn hình ảnh kiếm khí tung hoành, một kiếm một mạng trước miếu Bà Bá vừa rồi, thì chợt lại nghe thấy tiếng của Trần Cảnh:

- Trời đất ngày nay đã sinh loạn rồi, đúng ra phải nói là loạn này đã xuất hiện từ rất nhiều năm trước, đến tận hôm nay mới thực sự lộ rõ. Có lẽ đợi trăm ngàn năm sau, khi mọi thứ bình yên trở lại, sẽ có người nói lần trời đất đại loạn này là do một kiếm của Trần Cảnh ta mở ra. Mà ta lại không quan tâm điều này, ta chỉ quan tâm rằng, trăm ngàn năm sau, ta còn có thể tồn tại trong đất trời này nữa hay không, hơn nữa cũng hy vọng những người ta quen biết đều sống thật tốt.

Trần Cảnh lẳng lặng đứng trước miếu Hà Bá, nhìn màn sương bao phủ tất cả ngoài kia, tà áo màu lam bay bay. Nhan Lạc Nương đứng phía sau, đột nhiên cảm thấy lúc này Hà Bá gia giống như một ngọn núi cô độc cao vút đến tận trời, trước mặt là sóng biển gầm thét, đỉnh đầu là sấm sét vô

tận. Còn phía sau, phía sau là cái gì để hấn không kiêng dè không e sợ như vậy?

- Bên ngoài hình như có rất nhiều người, Hà Bá gia, tại sao bọn họ lại...

Nhan Lạc Nương không nói hết câu, nhưng nàng biết Hà Bá gia hiểu được ý của mình.

- Bởi vì bây giờ ta vẫn còn sống. Sở dĩ ta còn sống là vì ta giết rất nhiều người, bọn họ tự nhiên muốn tới giết ta. Hơn nữa, luôn có lời đồn rằng chưởng môn Giang Lưu Vân của Thiên La môn năm đó nắm giữ bí pháp phá vỡ sự trói buộc của đất trời, mà Giang Lưu Vân biến mất, có người nói là bị sư tỷ Diệp Thanh Tuyết của ta giết chết, bí pháp kia đã rơi vào trong tay sư tỷ của ta. Hiện tại sư tỷ của ta biến mất, bọn họ đương nhiên tìm tới ta.

Nhan Lạc Nương cả kinh, căn bản nàng không hề biết những chuyện này. Nàng chẳng qua là một tiểu tu sĩ mới từ sư môn xuống núi lịch lãm, nhất thời không biết nên nói cái gì, lại nghe Trần Cảnh nói:

- Nếu như hai điều vừa nhắc có chút mờ mịt, thì "Tế kiếm tâm kinh" và "Thần du tinh không quyết" trong tay ta đã đủ để cho rất nhiều người điên cuồng.

- Đó là cái gì?

Nhan Lạc Nương cũng chưa từng nghe qua hai thứ này, nghi hoặc nhìn bóng lưng Trần Cảnh, hỏi.

- "Tế kiếm tâm kinh" là căn bản tu hành của La Phù kiếm phái, "Thần du tinh không quyết" là bộ phương pháp tu hành nổi tiếng trường sinh đại đạo của núi Phương Thốn.

- A!

Nhan Lạc Nương chưa từng nghe tới núi Phương Thốn, nhưng La Phù kiếm phái lại như sấm bên tai. Từ lúc nàng xuống núi, cái tên được nghe nhiều nhất chính là La Phù Ly Trần. Mà "Thần du tinh không quyết" kia có thể ngang hàng với "Tế kiếm tâm kinh" của La Phù, hiển nhiên cũng là bí điển cực kỳ hiếm có.

- Tại sao Hà Bá gia lại có mấy thứ này?

Qua thoáng khiếp sợ, Nhan Lạc Nương nghi ngờ hỏi.

Lần này, một hồi lâu sau nàng mới nghe được Trần Cảnh trả lời:

- Là sư tỷ của ta mượn đến cho ta xem.

Nàng nghe được Trần Cảnh nhắc sư tỷ của hẳn thì bỗng nhiên nghĩ đến một cái tên — Diệp Thanh Tuyết. Nàng nghe được cái tên này lúc còn trong sương mù trắng bên ngoài miếu Hà Bá, từ giọng điệu của họ có thể thấy Diệp Thanh Tuyết này cực kỳ lợi hại, thậm chí còn lợi hại hơn Hà Bá gia.

Nàng đang ngẫm nghĩ thì lại nghe Trần Cảnh cất lời:

- Lúc còn rất nhỏ, ta từng có một mơ ước, đó là có một ngày mình có thể cười mây đạp gió, một kiếm gập hết anh kiệt trong thiên hạ. Hiện tại, cơ hội đó đã đến rồi.

Nói xong, hẳn xoay người nhìn Nhan Lạc Nương, nói:

- Năm ấy, nhờ có cô khiêng vào miếu, ta mới có cơ duyên thành Hà Bá. Hôm nay, nếu cô đã lại tới miếu Hà Bá, thì có nguyện soi sáng tượng thần giúp ta không?

Nhan Lạc Nương thấy được vẻ trịnh trọng trong ánh mắt của Trần Cảnh, nắm thật chặt ngọn đèn xanh trong tay, vội vàng nói:

- Đương nhiên nguyên ý.

Trần Cảnh mỉm cười nói:

- Trong mấy ngày nay, ta lĩnh ngộ được một vài thứ từ kiếm quyết, kết hợp với hà vực này có thể tạo ra kiếm vực như kiếm trận, tên là "Linh hà hãm không kiếm vực".

Nói xong, hắn chỉ ngón tay ra phía sau, trước tượng thần đã có thêm một cái bệ mây do sương trắng ngưng kết thành. Nhan Lạc Nương hiểu ý, tiến tới rồi khoanh chân ngồi lên bệ. Vừa ngồi, nàng liền cảm giác một dòng nước ấm vô hình chảy vào trong đan điền của mình, chỉ trong chốc lát đã làm pháp lực của mình khôi phục. Nàng nhìn thoáng qua Trần Cảnh, rồi vận dụng pháp lực, ngọn đèn xanh trong tay đã được thắp sáng. Ánh lửa từ ngọn đèn khiến thần miếu rõ ràng hơn không ít.

- Đợi lát nữa, nếu có đại chiến, cô cứ bảo vệ cho ngọn đèn không tắt là được, ngoài ra không cần quan đến bất cứ chuyện gì.

Nói xong, Trần Cảnh lại điểm một cái vào hư không, hướng bên cạnh nàng, lại một cái bệ mây hiện ra.

- Tiểu Bạch Long, muội ngồi ở đây, nếu có người đi vào quanh miếu, muốn tới gần thần miếu thì cứ ném pháp bảo trong tay muội ra.

Tiểu Bạch Long lập tức hoan hỷ đáp:

- Rõ, ta nhất định sẽ đập kẻ đó đến đầu rơi máu chảy.

Nói xong, cô bé lại gãi gãi đầu, không biết làm thế nào để lên được bệ mây. Trần Cảnh phát nhẹ ống tay áo, Tiểu Bạch Long lập tức lên trên bệ, ngồi khoanh chân giống Nhan Lạc Nương, ôm viên gạch trong tay vào ngực.

Trần Cảnh nhìn Tiểu Bạch Long. Cô bé này không có chút khác thường nào, ngoại trừ lá gan thật lớn thì tất cả đều bình thường đến không thể bình thường hơn. Hắn thầm nghĩ: "Người năm đó sư tỷ tìm đến đọc Thiên Yêu hóa hình thiên há lại đơn giản? Qua nhiều năm như vậy, có người thường nào lại có thể không thay đổi một chút nào về ngoại hình?!"

Ngay sau đó, hắn lại tạo hai cái bệ mây ở hai bên trái phải tượng thần. Hồng đại hiệp không đợi Trần Cảnh nói, đã nhảy lên bệ, cái cànng phải không biết lấy từ đâu ra một thanh kiếm, còn cái cànng trái kẹp một thanh đại phủ. Mà vỏ sò thì lên bệ mây bên trái, vẫn bộ dạng râu xanh phủ ngoài, hơi nước giăng giăng.

- Chỉ cần ngồi trên bệ mây này thì sẽ có thể câu thông linh lực hà vực, không cần lo lắng pháp lực không đủ.

Dứt lời, hắn lại chỉ ngón tay ra, trong hư không sinh ra một vùng sóng nước. Chỉ thấy hắn lấy tay vẽ gì đó lên sóng nước, cuối cùng phun ra một ngụm tinh khí, sóng nước kia lập tức hóa thành một lá bùa màu lam nhạt. Trần Cảnh kẹp hai ngón lên một góc lá bùa, rồi phi ra, lá bùa hóa thành một luồng sáng màu lam, in hằn lên trán của Hồng đại hiệp. Hắn nói:

- Nếu bị rơi khỏi bệ mây thì cũng không cần kinh hoảng, có lá bùa này sẽ vẫn có thể điều động linh lực hà vực.

Trần Cảnh lại tiếp tục tạo ra một lá bùa nữa, in lên thân vỏ sò. Tiếp đó, một lá bùa in lên trán Nhan Lạc Nương, mi tâm của nàng tức thì xuất hiện một hình xăm giống như giọt mưa. Chỉ nghe Trần Cảnh nói:

- Nếu bệ mây đột nhiên tan rã, không cần lo lắng, cứ bảo vệ ngọn đèn không tắt là được rồi.

Thêm một lá bùa in lên trán của Tiểu Bạch Long. Cô bé tò mò sờ sờ trán của mình, chớp mắt nhìn Trần Cảnh, chờ hắn cũng nói gì đó, nhưng Trần Cảnh chỉ cười cười, cũng không nói gì.

Trần Cảnh lại tạo một lá bùa, in lên trán của Hư Linh đang đứng ở phía sau, nói:

- Cô đứng trong góc tối phía sau tượng thần đi.

- Vâng, Hà Bá gia.

Trần Cảnh nhìn quanh, nói:

- Có thể vào được thần miếu của ta, nhất định là hạng người thần thông quảng đại. Nhưng bất kể đó là ai, chỉ cần vừa vào miếu, nhất định bản sự mười phần chỉ còn xuất được năm sáu, đến lúc đó mọi người cứ xuất ra pháp bảo và pháp thuật là được, tinh tâm ngưng khí, nhất định không ai có thể còn sống mà ra ngoài.

Hồng đại hiệp lập tức hưng phấn cao giọng nói:

- Hà Bá gia yên tâm, nếu có người tiến vào, lão tôm con nhất định chặt đầu hẳn xuống cho đám tôm con tôm cháu chơi.

Trần Cảnh mỉm cười, cũng không để ý đến nó, tiếp lại nhìn thoáng qua Tiểu Bạch Long vẫn đang mở to mắt nhìn mình, cười nói:

- Nếu muội rơi khỏi bệ mây thì cũng không cần kinh hoảng, cứ tể pháp bảo trong tay ra, nhất định chuyển nguy thành an.

Tiểu Bạch Long lập tức hớn hở mặt mày nâng viên gạch xanh lên, cười nói:

- Pháp bảo của Tiểu Bạch Long là lợi hại nhất.

Trần Cảnh cười ha ha, xoay người nhìn ra màn sương trắng càng lúc càng dày đặc bên ngoài miếu Hà Bá, hồi lâu sau mới nhẹ giọng nói:

- Hiện tại bên ngoài hà vực có rất nhiều người muốn vào trong này, mọi người có sợ không?

- Sợ cái rắm gì, lão tôm con từ ngày khai linh đến giờ còn chưa có biết sợ.

Trần Cảnh vẫn không quay đầu lại, một lúc lâu sau nói:

- Đã vậy, ta đây liền nhìn xem, ngày hôm nay có nhân vật cỡ nào có thể bước qua cánh cửa thần miếu của ta.

Giọng nói trầm thấp, nhưng lại có sát khí phóng lên cao. Kiếm theo tâm mà động, một tiếng kiếm ngân vang như rồng ngâm truyền khắp đất trời. Cùng lúc ấy, thân thể của Trần Cảnh nhẹ nhàng bay lên, sáp nhập vào tượng thần.

Trần Cảnh biến mất, miếu Hà Bá lập tức yên lặng, chỉ còn một cái đèn xanh tỏa ánh đỏ chiếu rọi cả miếu.

Mà sau khi Trần Cảnh biến mất, sát khí kia cũng không tiêu tán đi, ngược lại như là hòa vào trong sương trắng, liên miên không dứt.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 110: Dò Xét Trận

oOo

Kinh Hà dài hơn chín nghìn ba trăm dặm, bắt nguồn từ "vạn sơn chi mẫu" - Côn Lôn, rồi chảy qua vô số núi lớn, sau đó đổ ra biển rộng. Từ trên cao nhìn xuống, Kinh Hà giống như một chiếc khăn quàng cổ màu trắng bị ai đó đánh rơi giữa núi xanh, mà cái khăn này lại có một đoạn giữa rất mờ ảo, không thể nhìn thấy rõ. Nhìn kỹ lại, thì ra đoạn giữa ấy bị sương trắng bao phủ. Nếu có người đo thử, sẽ biết đoạn được sương trắng bao phủ ấy là một một khu vực dài hơn hai trăm ba mươi dặm.

Sương trắng rất dày, giăng tới ngang những ngọn núi cao ở hai bên bờ sông mà cũng không bị loãng đi. Người đứng trên đỉnh núi gần đó mà nhìn, sẽ thấy sương trắng quay cuồng dưới chân như một con sông đang chảy xiết.

Đỉnh núi đối diện Tú Xuân đã bị người dùng đại pháp lực phạt ngang thành một cái sân bằng phẳng. Lúc này đang có vài chục người đứng trên đó, mỗi người đều có phong vận phi phàm, hào quang nhàn nhạt quanh cơ thể. Đứng ở phía trước nhất là một nam một nữ, hiển nhiên là thủ lĩnh của đám người. Người nam nhìn chỉ khoảng ba mươi, ba chòm râu đen tung bay trước ngực, trên người mặc một bộ đạo bào âm dương, ngực áo thêu một chiếc lá có viền bằng tơ vàng. Người có kiến thức chỉ nhìn qua trang phục sẽ biết ngay người này là trưởng lão của núi Cửu Đỉnh ở châu Hắc

Diệu, bởi chiếc lá viền vàng trên ngực người này là dấu hiệu của núi Cửu Đỉnh.

Còn người nữ khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, ánh mắt trong suốt, giống như trong mắt nàng ta thì người và vật ở thế gian này cũng giống như bùn đất và cây cỏ. Sau lưng nàng ta là một cô gái đáng vẻ dịu dàng, mắt như nước hồ thu, cùng nàng ta tạo nên cảm giác đối lập rõ ràng. Một bên thì không để bất cứ việc gì trong lòng, một bên thì giống như chú ý đến mọi thứ xung quanh.

Trên ngọn núi này đều là người châu Hắc Diệu, còn những đỉnh núi khác đều có những người ăn mặc cổ quái, đứng tốp năm tốp ba. Trên một trong những đỉnh núi đó có một cái đình tránh mưa, trong đó là ông lão mà Nhan Lạc Nương từng gặp, có điều hiện tại trong đình cũng không có nhiều người như tối hôm qua, chỉ có ông lão tiếp ông lão kia chơi cờ. Lúc này, hai người bọn họ đang đứng ở mép đình, nhìn màn sương trắng đã lan tràn sắp qua đỉnh núi.

Ở một ngọn núi xanh khác, có một vị hòa thượng đang đứng thẳng, trông mắt ra xa, trên người khoác một tầng bào màu xám, đỉnh đầu có chín chấm hương tròn màu đỏ, tay lần từ từ chuỗi Phật châu màu đen, chính là Mộc Chân của Độ Trần tự. Lại một đỉnh núi khác, một vị đạo nhân còn trẻ tuổi có đôi lông mày trắng, mặc đạo y tím đen, sau lưng là hai thanh kiếm một tím một xanh vắt chéo nhau như một cái kéo, đúng là Thục Sơn Trường Mi.

Các đỉnh núi hai bên bờ đoạn sông dài hai trăm ba mươi dặm gần như đều đứng đầy người. Trên một ngọn núi trong số đó, có một thanh niên ăn mặc giống như sĩ tử đang ngồi xếp bằng, đầu gối của y đặt một cây đàn bằng đá màu trắng xám, trên đàn được khắc hình một dãy núi dài liên miên. Y đang chậm rãi gảy dây đàn cũng bằng đá, tiếng đàn mơ hồ quanh quẩn trong không gian nhỏ trên đỉnh núi chứ không khuếch tán. Mà xung quanh ngọn núi này lại không có một người nào khác, giống như mọi người đều kiêng kỵ y.

Trên một đỉnh núi nằm ở rìa ngoài cùng của dãy Thúy Bình, Thúy Bình nường nường cùng với Huyền Không đang đứng đó, bỗng nghe Huyền Không hỏi:

- Nường nường cho rằng hã có tránh được kiếp nạn này không ạ?
- Ai biết được, cho dù có là truyền nhân của Phục Hi cũng không dám chắc mỗi quả mình tính ra đều linh nghiệm.

Thúy Bình nường nường thờ ơ nói.

- Nếu hã chết, không biết người trong thiên hạ sẽ nói gì về nường nường nữa...

Huyền Không nhìn màn sương trắng cuồn cuộn kia, nói.

- Ta không nợ hã bất cứ chuyện gì, không cần phải giúp hã. Ta cũng không cần biết người trong thiên hạ nói ta thế nào.

Vẻ mặt luôn ung dung của Thúy Bình nường nường rốt cuộc cũng có thay đổi, trong chớp nhoáng này nàng giống như mới thực sự biểu lộ ra sự tàn nhẫn quyết cắt đứt tất cả vì cầu đại đạo.

Ở đỉnh Côn Lôn không ai chú ý đến, có một đạo nhân trẻ tuổi, tay cầm tháp vàng đang đứng, trong ánh mắt của y có ánh sáng xanh chuyển động. Mặc dù y chỉ yên lặng đứng đó, nhưng lại làm cho người ta cảm giác như đang nhìn xuống chúng sinh.

Trên một ngọn núi khá xa cũng có một đám người đang đứng, đám người này chính là những người tu đạo ở những ngọn núi trong châu Cửu Hoa. Bọn họ chỉ trở nọ, bàn luận chuyện, có người kinh hô lên:

- Gần như mỗi một phái trong châu Hắc Diệu đều có người đến đây, xem ra là muốn nhất định tìm lại thể diện đã vứt bỏ lần trước.

- Có tìm về được thì thế nào, trời đất này chỉ biết truyền thuyết về Thiên La Diệp Thanh Tuyết của Cửu Hoa đã một mình đánh bại hết anh kiệt của châu Hắc Diệu, mà không có truyền thuyết về một anh kiệt nào đó của Hắc Diệu đánh bại Kinh Hà Trần Cảnh của châu Cửu Hoa

- Đúng vậy, đáng tiếc...

Mọi người trầm mặc.

Bỗng nhiên có một người nói:

- Ta thấy bọn họ chưa chắc đã có thể làm được, các người xem...

Khi nói chuyện, người này thả xuống một chiếc lá. Chiếc lá nương theo gió bay vào màn sương mù, rồi đang lúc lơ lửng trên không trung thì hóa thành bột phấn, không có một dấu hiệu báo trước nào. Lập tức có người kinh hô:

- Thủ đoạn gì thế này? Là pháp trận sao?

- Các người có cảm thấy được trong màn sương trắng kia không tồn tại sát khí không? Sát khí đặc đến độ cả sương mù cũng bị nó ảnh hưởng.

Có một người bỗng cất tiếng nói.

Lúc này lại có một người khác nói:

- Đạo tu hành của thần linh khác với đạo của chúng ta. Cho tới bây giờ, cách nhìn nhận của chúng ta về thần linh trong thiên hạ chẳng qua chỉ như nhìn nhận một sợi lông trên thân con chim mà thôi, những người đó đều chỉ sinh hoạt trong quy tắc. Sự thật thì không phải tất cả đều như vậy, tuy rằng pháp thuật và thần thông của bọn họ dựa vào sắc phù, nhưng vẫn phân chia thành cảnh giới cao thấp khác nhau.

Có người không biết lập tức hỏi về việc phân chia như thế nào.

- Mọi người đều biết rằng nếu các tiểu thần trên mặt đất rời khỏi thần vực của mình thì chỉ tương đương với cảnh giới luyện khí trong Tiên đạo của chúng ta, cho dù là thần có thần vị cao cũng chỉ tương đương với hóa thần mà thôi. Vì thế nên bình thường bọn họ sẽ không rời thần vực của mình, mà thủ đoạn chủ yếu đều là điều khiển lực núi sông trong thần vực cho mình sử dụng.

Đạo nhân này thuận miệng nói ra, âm thanh lại phiêu tán theo mây gió, lãng đãng mãi không tan.

* * *

Một ngày này, đã có người từng muốn xuôi theo từ thượng du Phong Lâm độ để vào bên trong, nhưng vừa vào màn sương mù kia thì lập tức mất phương hướng, cuối cùng đành bỏ cuộc đi ra. Liên tiếp vài ngày, sương mù vẫn cứ dày đặc không tiêu tan. Những kẻ đứng xem ở các nơi thấy vậy thì ngạc nhiên không thôi. Không biết là ai đã nói, trước khi sương mù tan thì tuyệt đối không nên đi vào, bởi vì phía trước là nơi thần tiên đại chiến.

Vào lúc sương trắng tan hết, có người tới thôn Hà Tiền, phát hiện người trong thôn này lại không hề xảy ra chuyện gì cả. Người này lập tức hỏi bọn họ mấy ngày nay ra sao, vừa hỏi thì nghe họ trả lời rằng đã ngủ một giấc dài đến mấy ngày.

Tiếp tục hỏi thăm, người này mới biết được người thôn Hà Tiền đều cùng có một giấc mơ giống nhau. Trong mơ, họ thấy Kinh Hà biến thành sông máu, vô số thần tiên rơi xuống. Cũng từ đó về sau, người trong thôn Hà Tiền đều không bao giờ đánh cá trên Kinh Hà nữa, nhưng nếu hỏi nguyên nhân rõ ràng thì không ai trong thôn nói rõ được.

Sương mù cuộn cuộn, tràn núi mà đi.

Một ngọn núi xanh giống như một hòn đảo ở trong biển mây, chỉ có cái đỉnh núi lộ ra ngoài. Từ đây nhìn rõ trên những đỉnh núi khác đều có không

ít thì nhiều người đứng thẳng lưng nhìn ra xa. Bọn họ có người trầm mặc, có người nhỏ giọng nói chuyện, cũng có người chăm chú quan sát sông sương mù dưới chân.

Đỉnh núi này đứng đầy người tu đạo của châu Cửu Hoa. Có một người đàn ông trung niên, tuổi khoảng hơn bốn mươi vừa nhìn sông mây mù dày đặc cuộn cuộn phía dưới, vừa chậm rãi cất lời:

- Pháp thuật của người trong Thần đạo đều giống nhau, có được sắc phù thành thần là có thể dùng, không giống với chúng ta cần phải tập luyện và lĩnh ngộ. Có nhiều thần linh cả đời cũng chỉ biết các pháp thuật ẩn chứa trong sắc phù, nhưng cũng có hạng người thiên tư trác tuyệt có thể lĩnh ngộ ra thêm những điều khác lạ ngoại trừ lực lượng của núi sông.

- Chân nhân, còn có cái gì lớn hơn cả lực lượng của sông núi sao?

- Ha ha, cho dù là lực lượng gì thì cũng có điểm tận cùng, lực lượng của trời đất núi sông cũng đều như thế. Lấy lực hữu hạn hóa thành lực vô hạn mới là thứ mà người tu hành theo đuổi cả đời. Mặc dù Thần đạo không giống với Tiên đạo, nhưng đại đạo đồng quy, mục tiêu cuối cùng đều là cầu cái vô hạn từ trong cái hữu hạn, bất kể là sinh mệnh hay là pháp thuật thần thông. Kinh Hà này từng bị Giao Long Vương dẫn ngược dòng nhấn chìm Côn Lô, nên linh khí thiếu hụt, đã trôi qua hơn một năm rồi mới từ từ khôi phục. Cho nên nói lực lượng của núi sông này cũng có tận cùng.

- Ngay cả lực lượng của núi sông này cũng có lúc tận, vậy cái thì mới có thể bất tận?

- Thế, thế vô tận.

Đạo nhân trung niên có tướng mạo uy nghiêm kia chỉ vào màn sương trắng gần tràn qua đỉnh núi mà nói:

- Các người thấy sương trắng này giống cái gì? Giống như một dòng sông chảy cuộn cuộn mãnh liệt đúng không. Màn sương trắng này sở dĩ cuộn cuộn như vậy là bởi vì đã dung hợp với "thế" của Kinh Hà, khiến nó mạnh mẽ hơn gấp chục gấp trăm lần. Một điểm quan trọng nhất chính là "thế" này hình thành trên Kinh Hà, "lực" của Kinh Hà đã tan vào trong "thế". Như vậy, người tu hành bình thường tiến vào trong đó muốn đứng vững còn khó khăn, càng không cần nói đến đấu phép.

Trong khi đạo nhân trung niên này nói chuyện, có một người bỗng nhiên xuất hiện ở khu vực người châu Hắc Diệu đứng. Trên trán của người này, ở chỗ chính giữa lông mày, có một hình xăm ngọn đèn giống như một con mắt thứ ba.

- Đó là đệ tử Tâm Đăng tông ở châu Hắc Diệu, nhìn hình ngọn đèn giữa lông mày hẳn đã chuyển thành màu trắng, chắc hẳn đã tiến vào cảnh giới hóa thần.

Mọi người của châu Cửu Hoa nghe được lời từ vị chân nhân không biết phái nào nói này, đều thầm tán thưởng kiến thức của vị này thật uyên bác, còn tán thưởng đệ tử Tâm Đăng tông kia bất phàm, trẻ như vậy mà đã đạt đến cảnh giới hóa thần.

Đệ tử Tâm Đăng tông kia đứng xa xa nhìn dòng sương mù trong chốc lát rồi bỗng nhiên đưa tay kết pháp quyết, ngọn đèn nơi nửa chân mày y bỗng sáng ngời, ánh sáng bao bọc thân thể của y rồi sau đó thu dần lại thành một ngọn đèn lơ lửng giữa không trung.

- Một ngọn đèn trong tâm chiếu sáng tâm linh, trời đất trầm luân nhưng ta vẫn trong sạch. Đây là câu đầu tiên trong tổng cương của đệ tử Tâm Đăng tông. Nghe đồn rằng khi ngọn đèn kia sáng lên thì có thể phá tất cả huyền thuật trong thế gian, luyện tới cao thâm hơn còn có thể chiếu sáng rõ cả Địa ngục.

Đạo nhân trung niên có tướng mạo uy nghiêm nhìn thấy ngọn đèn nhỏ kia dần chìm vào sương mù cuộn cuộn thì từ từ nói ra.

Mọi người nghe vậy thì không khỏi đưa mắt nhìn lại, nhưng đạo nhân này cũng không quan tâm đến ánh mắt mọi người, chỉ một mực chăm chú quan sát màn sương mù. Mọi người đều có suy nghĩ:

- Người này còn biết cả câu đầu tiên trong tổng cương của Tâm Đăng tông, nhất định là đã xem qua toàn bộ rồi, bằng không thì làm sao biết được pháp thuật kia rõ như lòng bàn tay vậy... Rốt cuộc Người là ai? Lai lịch thế nào nhỉ?

- Xem ra châu Hắc Diệu cử đệ tử Tâm Đăng tông tới không có sai.

Có người nói.

- Ha ha, đây chỉ là huyền trận mà thôi, cử hấn đi dò xét trận này cũng đúng.

Đạo nhân trung niên có tướng mạo uy nghiêm cười nói.

Ngay khi đạo nhân này vừa nói dứt lời, dòng sông mây mù kia hình như có tiếng kiếm ngân vang phát ra. Đôi nam nữ dẫn đầu của châu Hắc Diệu đứng bên kia liền biến sắc. Sau một lát, vẫn không thấy đệ tử của Tâm Đăng tông đi ra.

Mọi người không khỏi đều thầm nghĩ:

- Đệ tử của Tâm Đăng tông kia chỉ sợ đã bỏ mạng ở trong đó rồi.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 111: Con Đường Xác Chết

oOo

Đạo nhân có tướng mạo uy nghiêm còn nói thêm:

- Lần này châu Hắc Diệu chỉ có hai trưởng lão tới, một là trưởng lão Diệp Tri Thu của núi Cửu Đỉnh, một là trưởng lão Mộ Dung của Quan Tinh Linh tông.

Đạo nhân vừa nói, người đứng sau lập tức hiểu đó chính là thân phận của một nam một nữ đứng phía trước nhất ở đỉnh núi đối diện.

Bọn họ không nghe được tiếng nói chuyện của người của châu Hắc Diệu, hiển nhiên là bị pháp thuật che đi. Chỉ thấy có hai đệ tử bước tới, hành lễ trước mặt hai vị trưởng lão. Không biết Diệp Tri Thu dặn dò cái gì, sau đó hai đệ tử kia đi vào dòng sông sương trắng.

Một trong hai đệ tử lấy từ trong ngực áo ra một cái lá xanh, im lặng một hồi, tựa như là tĩnh tâm niệm chú, rồi đột nhiên há miệng thổi khế. Chiếc lá xanh kia bay lên, phóng to hóa thành một chiếc thuyền bằng lá xanh nổi trên sương trắng. Đệ tử kia bỗng biến mất, tiếp đó xuất hiện lại trên mũi thuyền, ngồi xếp bằng.

Một đệ tử khác, hông đeo trường kiếm, vừa sải bước đã xuất hiện giữa thuyền, đứng lặng im.

Người của châu Cửu Hoa không biết lai lịch của hai đệ tử này, ai nấy đưa mắt nhìn vào đạo nhân có tướng mạo uy nghiêm đứng đầu. Quả nhiên, đạo nhân không làm họ thất vọng, nói:

- Người dùng lá xanh hóa thành thuyền kia chính là đệ tử núi Cửu Đỉnh. Nhìn cái thuyền do hắc biến hóa ra nội liễm thần quang, trên thân thuyền đầy chữ bùa, hiển nhiên đã tiến vào cảnh giới hóa thần từ lâu rồi. Núi Cửu Đỉnh lấy bùa lá xanh dương danh hậu thế, được xưng là "một chiếc lá rơi, thu hết thiên hạ". Loại bùa này hơi giống Lạc Bảo Kim Tiền* thời thượng cổ, nhưng lại có rất nhiều điểm khác biệt. Còn người đứng giữa thuyền kia, nhìn trang phục hẳn là đệ tử của Vạn Kiếm môn. Kiếm quyết tối cao của Vạn Kiếm môn này là Vạn kiếm quyết, tục truyền có thể một kiếm hóa vạn kiếm, thuộc loại kiếm thoại có cực ít người luyện thành. Diệp Tri Thu để hai người này cùng vào trận, rõ ràng là muốn một thủ một công. Nhưng ta nghĩ mục đích của bọn họ lần này vẫn chỉ là dò xét hư thực của con sông sương thôi.

(Lạc Bảo Kim Tiền*: loại pháp bảo có khả năng làm tất cả các chí bảo dưới tiên thiên mất tác dụng rồi rơi xuống.)

Thuyền lá xanh từ từ chìm vào trong làn sương, từ từ biến mất.

Trên trời, mây trắng chậm trôi, nắng vàng rực chiếu khắp thế gian.

Chỉ trong chốc lát, thuyền lá xanh đã hoàn toàn biến mất, không còn một dấu vết nào, giống như không bao giờ xuất hiện nữa. Lại một lát sau, vẫn không nghe được động tĩnh gì, tựa như chưa từng có ai tiến vào trong màn sương.

Sắc mặt của Diệp Tri Thu trở nên xanh mét. Chỉ thấy môi y mấp máy, ba người phía sau đi tới, mỗi người mắt như điện, thân giống như gió nhẹ. Bọn họ cúi người thi lễ, rồi đột nhiên bay lên trời, xoay quanh trong hư không, thân thể càng lúc càng mờ nhạt, cuối cùng hóa thành ba luồng gió xoáy

màu đen, lại dung hợp cùng một chỗ, lớn lên gấp mấy lần, từ xa nhìn như một cái mũi khoan đen.

- Đó là Hắc phong trận của Hắc Phong môn ở châu Hắc Diệu. Trong Hắc phong quyết của môn phái bọn họ có ghi, gió này có thể thổi tan thần hồn của con người, thần tiên trên trời gặp gió này cũng phải rơi xuống.

Đạo nhân tướng mạo uy nghiêm nói. Lúc đạo nhân cất lời, cơn lốc xoáy màu đen kia đã chui vào trong con sông sương.

Từ rất xa có thể nghe được tiếng gió xé rách không gian, nhưng lại không cảm nhận được một luồng gió nào. Gió xoáy vừa vào sông sương, lập tức như biến thành một cây gậy màu đen quấy loạn con sông lên. Con sông sương trắng vốn cuộn cuộn một hướng tức thì có chút hỗn loạn, theo đó xuất hiện một cái vòng xoáy. Vòng xoáy càng lúc càng lớn, dần dần bao trùm trọn lấy cả Tú Xuân loan.

Theo thời gian qua đi, cơn gió xoáy màu đen kia dần chìm vào trong sông sương mù, tuy rằng rốt cuộc không thấy được nó nữa, nhưng lại con sông sương lại vẫn tiếp tục xoay tròn không ngừng nghỉ.

Trên đỉnh núi đối diện, Diệp Tri Thu tươi tỉnh hẳn lên, xoay người lại nói vài câu, lập tức có bốn người nhảy ra. Một người trong đó tự dán lên thân mình một lá bùa màu vàng, thân thể y tức thì được bao phủ trong một quầng sáng vàng. Y cũng không đợi người bên cạnh, nhảy vọt lên rồi rơi vào trong sương mù.

Có người lập tức hỏi đạo nhân tướng mạo uy nghiêm người kia có lai lịch gì.

Đạo nhân tướng mạo uy nghiêm trả lời:

- Đây là đệ tử Kim Cương môn, đệ tử vừa nhập môn liền bắt đầu tụng Kim Cương chú, vẽ Kim Cương phù, luyện đến chỗ cao thâm thì thân hóa

Nộ Mục Kim Cương (Kim cương trừng mắt), trường sinh bất lão.

Khi đạo nhân nói chuyện, lại có một đệ tử đeo một cái hộp kiếm đi ra. Chỉ thấy y khẽ quát một tiếng "Ra khỏi vỏ", một luồng sáng vàng lập tức từ trong hộp bay ra. Luồng sáng kia khẽ uốn lượn trong hư không, rồi lơ lửng trên đỉnh đầu hắn, lộ nguyên hình là một thanh đoản kiếm nhỏ. Ánh kiếm hộ thân, y mang theo cái hộp kiếm, từng bước chìm vào trong sương mù.

- Đây là đệ tử Kiếm tông, thủ đoạn tập trung ở cái hộp kiếm kia, được xưng là "một hộp nơi tay, thu hết phi kiếm trong thiên hạ". Hễ là phi kiếm tiến vào cái hộp kiếm kia, không qua mấy ngày đều biến thành của hắn.

Lời còn chưa dứt, lại có một đệ tử lấy từ trong ngực ra một cái ngọc phù màu đỏ, phất tay ném ra ngoài. Ngọc phù hóa thành một đám mây đỏ, thân hình y nhoáng lên một cái, đã xuất hiện trên mây, rồi đạp mây mà vào sông sương.

- Đây là Đạp Vân tiên môn, trong môn phái có một quyển "Phù điều quyết", câu đầu tiên là "Đạp mây lên chín tầng trời, trời đất mặc ta tiêu dao".

Lại có một đệ tử đột nhiên xoay một vòng ngay tại chỗ, hóa thành một con rắn màu trắng, chui vào trong mây mù, biến mất không thấy gì nữa.

- Đây là đệ tử của Cửu Cửu Quy Nguyên tông. Tông môn này chủ tu thuật biến hóa, có một cuốn "Thiên địa huyền biến thuật", bên trong ghi lại mười tám kiểu biến hóa.

Đạo nhân tướng mạo uy nghiêm này thuận miệng nói, thế nhưng những người phía sau ông ta đều kinh hãi không thôi. Kinh hãi không chỉ ở pháp quyết thần kỳ của những môn phái kia, mà còn ở việc đạo nhân này lại có thể biết rõ như thế. Điều này không phải chỉ kiến thức uyên bác có thể làm được, bởi có những chuyện có hiểu biết rộng hơn nữa cũng không biết nổi.

Trong mắt bọn họ, đạo nhân có tướng mạo uy nghiêm này càng lúc càng có vẻ thần bí.

Lúc này có người nói:

- Cơn lốc đen ban nãy làm rối loạn con sông sương mù, cho nên Diệp Tri Thu mới có thể nhân cơ hội điều nhiều người đi xuống như vậy. Chỉ sợ Hà Bá Kinh Hà này muốn nguy hiểm.

Đạo nhân tướng mạo uy nghiêm kia lại không lên tiếng, chỉ nhìn chăm chăm vào màn sương, giống như có thể xuyên qua làn sương trắng dày đặc để nhìn thấy tình hình bên trong vậy.

Lúc này, Quan Tinh Linh tông Mộ Dung đột nhiên nói với cô gái đứng phía sau một câu. Cô gái mặc áo màu đỏ này khẽ cúi đầu, rồi bật người lên cao, như một dải lụa đỏ bay vào sương mù, biến mất không thấy gì nữa.

Tiếp đó, Mộ Dung lấy tay chỉ lên bầu trời ngay chỗ cô gái mặc áo đỏ biến mất. Một luồng sáng xanh tràn ra từ đầu ngón tay nàng ta, điểm trên bầu trời giống như mở một không gian mới, lại như khai phá ra một thế giới khác. Hư không lập lòe một điểm nhỏ, rồi khuếch tán dần, hiện lên một màn sương trắng cuộn cuộn, tiếp đó sương tan dần, hiện ra một cô gái mặc áo màu đỏ đang ngửa đầu nhìn thoáng lên bầu trời, chính là cô gái vừa mới chìm trong sông sương.

- Đây là thuật kính tượng của Quan Tinh Linh tông, cần một đạo linh dẫn ở phía trước, linh dẫn đi tới đâu, hình ảnh nơi đó sẽ xuất hiện trong cái gương hiện giữa không trung kia.

Cô gái mặc áo đỏ hiện lên chính giữa gương. Chỉ thấy trên người cô gái này bao phủ một quầng sáng đỏ, mái tóc đen được buộc tùy ý sau lưng bằng một sợi dây có đính một cái chuông vàng nhỏ. Cái chuông theo bước chân của cô gái mà rung lắc lên.

Nhìn cô gái bước đi trong làn sương, có thể thấy nàng ta đang gặp lực cản thật lớn, giống như mây mù cuồn cuộn kia đã biến thành sóng nước thực sự. Mới qua vài chục bước, trong gương xuất hiện một cái xác. Cô gái ngồi xổm xuống xem kỹ, hình ảnh trong gương lập tức rõ ràng, mọi người nhận ra đó chính là đệ tử Tâm Đăng tông tiến vào đầu tiên. Chỉ thấy cổ họng của y đã bị cắt, trong mắt tràn ngập sợ hãi.

Cô gái áo đỏ lại tiếp tục đi về phía trước, chưa bao lâu lại gặp hai cái xác nữa, chính là hai gã đệ tử ngồi trên cái thuyền lá xanh ban nãy. Lá xanh trong lòng bàn tay của gã đệ tử ngồi ở mũi thuyền đã bị chém thành hai mảnh giống như thi thể của gã, còn gã đệ tử cầm kiếm đứng giữa thuyền thì nằm trên mặt đất, đè lên thanh kiếm, đầu ngoẹo sang một bên.

Người ở bên ngoài nhìn thấy, âm thầm kinh hãi.

Cô gái lại đi về phía trước vài bước, lập tức nhìn thấy tiếp ba cái xác, chính là ba vị đệ tử của Hắc Phong môn.

Mộ Dung biến sắc, nhìn mặt gương trên hư không mà hô:

- Hồng Trần, trở về.

Cô gái áo đỏ hiển nhiên nghe được, nhưng chỉ ngẩng đầu nhìn thoáng lên bầu trời, lắc lắc đầu, miệng mấp máy, không rõ nói cái gì, cũng không có âm thanh truyền ra. Nàng ta tiếp tục đi về phía trước. Đi chưa được mấy bước, lại phát hiện một thi thể bị chém đứt đầu và tứ chi, chính là đệ tử của Kim Cương môn. Tiếp tục đi về phía trước từng bước, một thanh phi kiếm màu vàng cắm trên mặt đất, bên cạnh là chủ nhân của phi kiếm, cũng là đệ tử Kiếm tông, còn hộp kiếm của y thì không thấy đâu. Nhìn về hướng khác, cái xác của đệ tử Đạp Vân tiên môn nằm trong vũng máu.

- Hồng Trần, mau trở lại, có nghe không.

Trên đỉnh núi, Mộ Dung giận dữ quát lên. Nhưng trong gương, cô gái tên Hồng Trần kia giống như bị cái gì đó hấp dẫn, không nghe lời, còn đi nhanh hơn về phía trước. Nơi nàng ta đi qua, có một con rắn màu trắng bị chém thành hai đoạn, tiếp lại có hơn mười cái xác đầu thân một nẻo nằm đó, nữ có nam có, pháp bảo rơi đầy đất.

- Hồng Trần, mau trở lại, nguy hiểm.

Phía ngoài, rất nhiều người hy vọng cô gái tiếp tục đi về phía trước, bởi vì theo hình ảnh trong gương, tự nhiên có thể nhìn ra được nơi cô gái đang đi là một con đê không rộng lớn, vậy phía trước nhất định chính là miếu Hà Bá.

Cô gái áo đỏ đi tới đây thì đột ngột dừng lại. Chỉ thấy cô gái cúi đầu, lấy tay điểm vào giữa hai hàng lông mày, giống như đang niệm pháp chú. Đột nhiên cô gái chỉ một ngón tay ra, cảnh tượng trong gương lập tức mở rộng, chỉ thấy một tòa thần miếu đột nhiên hiện lên. Trong thần miếu được một vầng sáng đỏ bao phủ, nhìn không ra có gì trong đó. Nhưng mà đúng lúc này, một luồng sáng trắng như một dải lụa phóng ra, chói lọi loá mắt, đồng thời có tiếng kiếm ngân lạnh lạnh truyền tới. Cái gương trên hư không lập tức vỡ nát, hình ảnh cuối cùng là cô gái áo đỏ xoay người bay lên không mà chạy.

- Hồng Trần!

Mộ Dung kêu một tiếng, đã nhảy khỏi đỉnh núi, chìm vào trong sương mù trắng. Đồng thời, Diệp Tri Thu cũng từng bước đạp lên hư không như đạp thang trời, vài bước đã tít ở trên cao, lại ném chiếc lá xanh trong tay ra. Chiếc lá hóa thành một ngọn núi lớn màu xanh ép xuống.

Sương trắng bỗng càng thêm cuồn cuộn, như là sóng biển rít gào ập cao lên, bao phủ lấy ngọn núi lớn kia, đồng thời một tiếng kiếm ngân vang vang lên. Chỉ thấy một vệt sáng mờ lao tới Diệp Tri Thu, ánh sáng trắng

như sợi chỉ bạc, lại giống như một tia sét đánh ngược dưới đất lên. Diệp Tri Thu biến sắc, hai tay khua khoảng, trong phút chốc lá xanh tán loạn đầy trời. Sợi chỉ bạc kia lướt qua những chiếc lá, không một cái lá nào chạm được tới nó.

Sắc mặt của Diệp Tri Thu đại biến, xoay người bay vút lên cao. Nhưng y mới bay được một đoạn ngắn, sợi chỉ bạc kia đã đột ngột xuất hiện sau gáy y. Chỉ thấy chỉ bạc khẽ lượn một vòng, cái đầu của Diệp Tri Thu đã từ từ rơi xuống.

Thi thể mất đầu lại không phun máu tươi. Trong ánh mắt nghi hoặc của mọi người, thi thể kia đột nhiên hóa thành một đồng lá xanh rờn rạc, mà từ một phía xa khác bỗng thấy có ánh sáng lóe lên, hiện ra một người sắc mặt tái nhợt, không phải Diệp Tri Thu thì là ai?!

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 112: Phá Miếu

oOo

Diệp Tri Thu mất sức chiến đấu, chợt lại có bóng người bay lên không trung.

- Mộc Chân kia!

Có người kinh hô.

Người của châu Cửu Hoa có lẽ không quen thuộc Mộc Chân này, nhưng ở châu Hắc Diệu, cái tên này tuyệt đối là người người đều biết. Thế nhưng vào mười năm trước, ở trong một sơn cốc, hai trong ba nhân vật đại biểu cho tầng lớp tu sĩ trẻ tuổi có thanh danh cao nhất châu Hắc Diệu đã ngã xuống, chỉ còn Mộc Chân bị thương chạy được. Từ đó về sau không còn ai nghe được tin tức gì về Mộc Chân, không ngờ hôm nay y lại xuất hiện ở đây. Có người quen thuộc y trước kia, kinh ngạc phát hiện Mộc Chân bây giờ có một loại cảm giác như thay da đổi thịt.

Mộc Chân đạp gió bay tới phía trên không miếu Hà Bá Tú Xuân loan, lẳng lặng đứng thẳng. Vết thương dọc trên trán y đột nhiên mở toang ra, bắn ra một luồng sáng đỏ chiếu lên sương mù. Sương trắng lập tức như tuyết bị rót nước sôi vào, tan ra, để lộ một khoảng không thoáng đãng.

Từ trên cao nhìn xuống qua cái khoảng không kia, có thể thấy được một góc của thần miếu, mơ hồ còn nhìn thấy ánh sáng đỏ từ trong miếu tỏa ra.

Mộc Chân vừa sai bước tiến vào trong đó, sương trắng đã lại lần nữa bao phủ.

Cũng không biết ai đột nhiên hô:

- Chúng ta cùng nhau đi vào thôi, ta không tin hẳn có ba đầu sáu tay, có thể đồng thời đối phó với tất cả mọi người.

Từ đỉnh núi chỗ người của châu Hắc Diệu đứng truyền ra một câu như vậy, lập tức có người phụ họa theo. Ngay sau đó, đã thấy bọn họ cùng nhau bay lên trời, thi triển thủ đoạn của riêng mình, rồi chìm vào con sông mây mù.

Sau khi cả đám đã chìm cả vào sương trắng, con sông sương cuộn cuộn đột nhiên xoay tròn, giống như có một con cá lớn trong nước vừa quẫy mình tạo sóng. Ngay sau đó, tiếng kiếm ngân vang tràn ngập hư không. Trong khoảnh khắc, sương mù trắng xuất hiện vài luồng hào quang, giống như có một chiếc đèn nhấp nháy đủ màu bên trong.

Hào quang kia là từ pháp thuật và pháp bảo của đám người kia.

Sương trắng xoay tròn như cối xay, tốc độ điên cuồng.

Đột nhiên có người thấy có một người nhô ra được khỏi sương mù, sau đó lại như bị màn sương nuốt trở lại. Người này giống như kẻ đuối nước, đang liều mạng giãy giụa, nhưng tiếng kêu thảm thiết chỉ vang lên được trong tích tắc rồi tắt lịm. Không quá bao lâu, lại lần lượt có người giãy giụa như muốn thoát ra khỏi sương mù, trong mắt bọn họ đầy vẻ hoảng sợ, miệng không ngừng gào thét lên những câu vô nghĩa.

Chỉ chốc lát sau, những người đó lại biến mất trong màn sương, những thứ xuất hiện tiếp sau đó chỉ còn là cánh tay hay cẳng chân đứt lìa. Lại một chốc, ngay cả tay chân cũng không còn xuất hiện.

- Đây là kiếp vân.

Đạo nhân có tướng mạo uy nghiêm sợ hãi than.

- Kiếp vân là cái gì?

- Thiên kiếp xuất hiện thì mây trên trời sẽ có hình dạng như vậy.

Đạo nhân giải thích nói:

- Học từ trời đất mới có thể tu ra pháp thuật thượng thừa. Hà Bá này đã không còn đơn giản là sử dụng linh lực và "thế" của Kinh Hà nữa rồi, mà đã hình thành thủ đoạn của riêng mình, đã bước chân vào tầng thứ "thuật".

- Thuật? Cái gì gọi là thuật, là pháp thuật sao?

- Đại đạo đồng quy, chúng ta tu đạo mượn lực của trời đất mà thành pháp, bắt đầu từ khi nhập môn sẽ tu luyện thần chú pháp quyết, tu mười năm như một thì sẽ có thể mượn được một loại lực lượng nào đó của trời đất để mình dùng, đây là pháp thuật. Nhưng ở thời đại này, thứ mà đại đa số người sử dụng đã không thể xưng là pháp thuật, mà nên gọi là thuật pháp. Đây chỉ là cách dùng pháp lực của bản thân làm cơ sở, thi triển ra một số thủ đoạn, không giống các đại năng thời thượng cổ, phát tay một cái núi sông sụp đổ. Mà thần linh ở trong thần vực của chính mình vốn là sử dụng lực của núi sông, cũng chính là một loại lực lượng của trời đất. Ở giai đoạn đầu, thần linh cần tốn nhiều năm dung hợp mới có thể sử dụng lực lượng núi sông một cách tự nhiên, sau đó lĩnh ngộ "thế", tiến thêm một bước nữa chính là "thuật". Đối với thần linh, sử dụng lực lượng núi sông ở thần vực của mình để tạo ra đủ loại thủ đoạn tức là "thuật", giống như người tu đạo chúng ta sử dụng pháp lực của bản thân để tạo thành thủ đoạn riêng.

- Thần linh có lực núi sông làm cơ sở, mà chúng ta thì phải cố gắng tu hành, chẳng phải là kém hơn bọn họ rất nhiều sao?

Có người không hiểu hỏi.

- Ha ha, lực núi sông của bọn họ cũng phải thông qua tu hành dung hợp mới có thể sử dụng, hơn nữa bọn họ chỉ có thể dựa vào việc tự lĩnh ngộ lực lượng núi sông, hình thành thuật pháp. Còn chúng ta chỉ cần pháp lực đạt mức cơ bản là bắt đầu tu luyện pháp thuật, trực diện đại đạo, có điều đến cuối cùng lại chỉ có một bộ phận thiểu số tu được thành pháp thuật chân chính.

Khi đạo nhân giải thích, con sông sương đột nhiên xuất hiện một màn sương đỏ.

Có người kinh ngạc nói:

- Không ngờ Mộc Chân kia lại vẫn còn sống.

Lập tức có người tiếp lời:

- Mộc Chân kia không phải người thường đâu. Nghe đồn khi hắn sinh ra thì ánh sáng đỏ đầy trời, hương thơm tỏa khắp phòng. Vừa sinh ra hắn đã có chín chấm son trên đỉnh đầu, sau lại được Độ Trần tự thu làm đệ tử.

Đột nhiên lại có người nói với đạo nhân có tướng mạo uy nghiêm kia:

- Chân nhân, ngài nhất định có cách nhìn được bên trong sương mù chứ?

Đạo nhân cười ha ha, lấy từ trong ngực áo ra một cái gương màu xanh, mặt gương mờ ảo, phía sau khắc hình hoa cỏ cá chim. Đạo nhân tung cái gương lên trời, miệng đọc những câu thần chú trúc trắc. Cái gương kia theo đó biến hóa, hóa thành một cái gương trong vắt thật lớn, trong gương hiện rõ cảnh tượng trước miếu Hà Bá.

Trước miếu là thi thể, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất. Cô gái áo đỏ tên Hồng Trần nằm trên đất. Đóa sen trắng trong tay Mộ Dung đang tỏa ra một

vòng hào quang, bao phủ lấy nàng ta và cô gái áo đỏ kia. Ở đằng trước các nàng có một hòa thượng mặc áo xám, đỉnh đầu phát ra một vòng sáng đỏ chụp lấy toàn thân y, con mắt nhỏ trên trán phóng ra một luồng sáng đỏ chiếu thẳng vào trong miếu Hà Bá. Mà trong miếu Hà Bá thì có ánh lửa đỏ bao phủ, ánh lửa che đi tất cả, khiến mọi vật đều mờ mịt khó nhìn rõ.

Nhìn kỹ lại mới phát hiện Phật châu trong tay Mộc Chân đang bị y dùng ngón cái bắn ra từng hạt. Mỗi hạt bị bắn ra loại hóa thành một vệt sáng đen lao đi. Mà từ phía đỉnh đầu phát ra cái lồng sáng đỏ của y đang không ngừng có một luồng sáng trắng đâm vào. Luồng sáng kia cứ đâm vào một cái lại đột nhiên ngừng, sau đó bị Phật châu mà Mộc Chân bắn ra đánh trúng, thoáng biến mất, tiếp đến lại hiện ra, lại đâm tới, cứ thế lặp đi lặp lại.

- Pháp lực thật thâm hậu, linh lực hà vực này cũng không thể áp chế hẳn.

Đạo nhân có tướng mạo uy nghiêm nói. Ai cũng biết là đạo nhân đang nói về Mộc Chân.

- Pháp thuật thần thông của hắn cũng không phải của Độ Trần tự.

Phía sau có người thất kinh hô lớn.

- Quả thật không phải.

Tuy rằng người của châu Hắc Diệu gần như đã chết hết, nhưng những người khác vẫn không ai rời đi. Ngược lại có thêm thật nhiều người nhận được tin tức, tới quan sát từ đằng xa. Từng người cùng nhìn không chuyển mắt lên cái gương trên bầu trời, nhìn thấy Mộc Chân đang đấu pháp cùng với ánh sáng trắng bay cực nhanh từ miếu Hà Bá ra.

Thế nhưng miếu Hà Bá lại như ở một chỗ rất xa, người bên ngoài chỉ thấy trong đó có một đốm sáng đỏ lập lòe, chứ không cách nào nhìn rõ ràng được.

* * *

Không ai chú ý tới đạo nhân trẻ tuổi có đôi lông mày dài màu trắng, đeo hai thanh kiếm xanh tím sau lưng ở trên đỉnh một ngọn núi gần đó. Gã chính là Trường Mi đạo nhân, người đã thử một kiếm với La Phù Ly Trần trong sơn cốc, tự xưng là đến từ Thục Sơn. Người ở thời đại này gần như không ai biết Thục Sơn là nơi nào, càng không biết Thục Sơn có nhân vật dạng gì. Vốn gã có ba sư đệ đã đi trước tới châu Cửu Hoa này du lịch, kỳ thật mục đích chủ yếu là tới xem Côn Lô - ngọn nguồn của Kinh Hà.

Nhưng ba người ấy rời khỏi Thục Sơn thật lâu không có trở về, làm Thục Sơn vốn có môn nhân điêu linh càng thêm hoang vắng. Lần này gã đi ra, đầu tiên là muốn tìm nguyên nhân cái chết của ba vị sư đệ, thứ hai là muốn để Thục Sơn nổi danh. Bởi thế gã mới tìm Ly Trần thử kiếm trước khi gặp truyền nhân của Côn Lô, gã muốn so sánh trước. Sau lần đó, gã định đi Côn Lô, thế nhưng tới châu Cửu Hoa thì đột nhiên nghe được truyền thuyết về Diệp Thanh Thuyết và Trần Cảnh, vì thế bèn tới Tú Xuân loan này.

Trên đường tới Tú Xuân loan, gã gặp đúng lúc Trần Cảnh hộ pháp cho Sơn Thần núi Thúi Bình độ kiếp hóa hình. Khi gã nhìn thấy Trần Cảnh dùng kiếm dẫn sấm sét đánh chết kẻ địch tức thì động tâm không thôi. Khi gã đi vào trên không Tú Xuân loan thì lại cảm nhận được khí tức của phái Thục Sơn, sau đó ở Ác Long gặp tìm được ba mảnh vỡ của pháp bảo, mặt trên có dấu ấn riêng của Thục Sơn, còn có khí tức sấm sét, để gã đoán rằng ba vị sư đệ của mình đã bị chết trong tay Trần Cảnh.

Gã nhắm hai mắt lại, tĩnh thần, ngưng khí. Trong lòng dâng lên sát niệm, kiếm theo tâm mà động, song kiếm ở phía sau lưng gã rung lắc kịch liệt, khiến cho nhiều người cảm ứng được, đánh mắt tới. Bọn họ chỉ thấy trên đỉnh một ngọn núi xanh, một đạo nhân có đôi lông mày trắng, mặc đạo bào tím đen đang đứng yên, phía sau có hai luồng hào quang tím xanh ngưng kết thành ảo ảnh hai con thuồng luồng.

- Hẳn là ai vậy, sát khí thật nặng.

Mọi người đều lập tức sinh ra câu hỏi này trong đầu, nhưng không thấy ai có thể trả lời.

Chỉ thấy đạo nhân trẻ tuổi đeo song kiếm kia chậm rãi cầm lấy một chuôi kiếm sau lưng, dừng một chút, lại chậm rãi rút kiếm ra khỏi vỏ. Tiếng kiếm ngân vang vang lên, kéo dài mãi không ngừng, càng ngày càng vang, sát khí càng ngày càng nặng. Theo kiếm được rút ra, dải khói mây màu xanh trên đỉnh đầu gã càng lúc càng đậm, gió mây từ tám phương tụ tập. Giờ khắc này, gã giống như đã thành nhân vật chính trong trời đất, một kiếm chưa ra, mây gió đất trời đã biến sắc.

Rất nhiều người quanh đó vội vàng bay đi, cách gã thật xa. Xa xa, đạo nhân trung niên có tướng mạo uy nghiêm hơi nhíu mày, nhìn chăm chăm thanh kiếm trong tay đạo nhân có lông mày trắng. Mặt gương trong hư không chẳng biết lúc nào đã đổi sang hiện lên hình ảnh của Trường Mi đạo nhân. Kiếm sau lưng Trường Mi đạo nhân hiện rõ trong gương, phóng lớn hơn rất nhiều lần, cũng không bị khói mây che mờ.

Chỉ thấy phần chuôi của thanh kiếm màu tím giống như bị cái gì đó chặt đứt, tuy rằng được đánh mài nhẵn bóng vô cùng, nhưng vẫn có thể thấy được một vết không hài hòa. Lại nhìn sang phần chuôi của thanh kiếm xanh đang được gã nắm lấy, quả nhiên cũng có vết tích tương tự. Trong gương, phần thân của thanh kiếm đã ra khỏi vỏ cực kỳ cổ quái, nhìn qua không hề giống kiếm, ngược lại giống như một thanh đao kỳ dị, sống đao hình cung, lưỡi đao dày không sắc, nếu xếp đan xen với thanh kiếm màu tím kia, giống như tạo ra một cái kéo cắt tia làm vườn.

Theo kiếm ra khỏi vỏ càng ngày càng nhiều, sát khí càng ngày càng nặng, gió mây tụ tập trên hư không giống như hóa thành một con thuồng luồng màu xanh, đang giương nanh múa vuốt gào thét.

"Choeng..."

Trời đất yên tĩnh, sát khí tràn lan.

Một luồng sáng xanh phóng ra từ đỉnh núi, từ xa giống như thấy được một con thuồng luồng xanh nhảy vào trong sương mù, thế không thể địch nổi.

Sương trắng bị xé thành một con đường, miếu Hà Bá ẩn sâu trong làn sương tức thì hiện ra trước mắt mọi người.

Cái gương trên bầu trời phản chiếu hình ảnh theo vết kiếm chém, chỉ thấy từ trong miếu Hà Bá đột nhiên có một viên gạch xanh bay ra, đánh vào đầu con thuồng luồng kia. Con thuồng luồng xanh vốn đang lao thẳng tới cửa miếu lập tức nghiêng đi, đâm trúng một góc miếu.

"Rầm."

Miếu Hà Bá bị sụp một góc, lộ ra ánh sáng đỏ.

Con thuồng luồng xanh biến mất. Trường Mi đạo nhân bay lên trời, một kiếm từ trên cao đâm thẳng vào trong sương. Nơi kiếm đi qua, sương trắng tản ra bốn phía, sau đó lập tức khép lại phía sau. Trong cái gương trên trời, kiếm trong tay Trường Mi đạo nhân đan vào nhau, một bên là thanh kiếm không lưỡi sống dày hình cung, bên kia thì cực kỳ sắc bén, trên thân kiếm có ảo ảnh một con thuồng luồng giương nanh múa vuốt.

Thân kiếm tràn ra một quầng sáng xanh, bao lấy Trường Mi đạo nhân, lao thẳng hướng miếu Hà Bá, tựa như muốn dùng một kiếm phá tan thân miếu.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 113: Hóa Kiếm Thành Tia

oOo

Những người quan sát bên ngoài không kìm được căng thẳng, thầm nghĩ miếu thờ chắc chắn phải bị hủy dưới một kiếm này rồi. Nhìn uy lực của nó, không ai cho rằng Trần Cảnh còn đang đại chiến với hòa thượng Mộc Chân lại có thể đỡ được thêm một kiếm này.

Ngay khi Trường Mi đạo nhân lướt qua bên cạnh hòa thượng Mộc Chân, muốn đâm vào trong miếu Hà Bá, thì thanh kiếm trong tay gã đột nhiên đổi hướng, vội đưa qua cạnh sườn, cả người cũng đột ngột ngừng lại. Đúng tích tắc này, một tia sáng hình kiếm đâm thẳng vào thân kiếm của gã. Trong lúc tia sáng ấy ngăn cản Trường Mi, lại có thêm nhiều tia sáng hình kiếm khác phóng ra từ trong sương trắng, như sóng nước ào ào tuôn ra từ miếu Hà Bá, cuốn cả Trường Mi và Mộc Chân vào bên trong.

Trường Mi kinh hoàng, nghĩ thầm nếu chỉ cần chậm một chút thôi, hiện tại đầu đã là khỏi cổ rồi. Đồng thời gã vô cùng kinh ngạc, trước kia gã cho rằng người luyện kiếm trong thiên hạ gặp gã thì chỉ có chết mà thôi, không ngờ lúc trước gặp được Ly Trần kiếm thuật cao minh kỳ lạ, nay lại gặp Trần Cảnh không kém nửa phần. Tuy nhiên, bởi trong lòng đã mô phỏng những trận đại chiến thế này không biết bao nhiêu lần, nên với gã, chỗ sơ hở lớn nhất của những người có kiếm thuật cao minh thế này chính là dùng loại kiếm do tế luyện mà thành. Chỉ thấy cổ tay gã chuyển động, thanh kiếm xanh đã hóa thành một đám ánh kiếm bao phủ lấy tia kiếm kia vào bên

trong. Hiên nhiên gã muốn lợi dụng ưu thế của thanh kiếm xanh này để đánh vỡ nát thanh kiếm hình thành từ tế luyện hóa hình kia.

Thân người trên không trung, nhưng gã như đang khoan thẳng vào miếu Hà Bá, mũi khoan chính là thanh kiếm xanh đang điên cuồng quấy động. Ánh xanh chói lòa, như hóa thành một con thuồng luồng xanh.

Bóng kiếm dày đặc, sát khí ngút trời. Trong tích tắc, công thủ nghịch chuyển.

Phần lớn tia kiếm bị vận xoăn đánh tan chỉ là kiếm khí do sương khói biến thành, Trần Cảnh cũng không dám để thanh kiếm kia đụng tia kiếm do Mê Thiên kiếm biến hóa. Đây không phải do Mê Thiên kiếm quá kém, mà vì thanh kiếm kia quá mạnh mẽ. Không chỉ Trần Cảnh cảm nhận được thanh kiếm đó mạnh mẽ, những người bên ngoài cũng thăm nghĩ thanh kiếm kia sắp sửa nổi danh trong thiên hạ rồi.

Trong hàng ngàn hàng vạn bóng kiếm, vẫn có một tia kiếm nhỏ xúu nhưng lại cực mạnh, cực chí mạng. Nó xuất quỷ nhập thần, không rời khỏi những chỗ yếu hại trên người Trường Mi. Khoảng thời gian thanh kiếm xanh quấy động, tia kiếm nhỏ này căn bản không lùi lại, mà vẫn cứ chọt tắt giữa những bóng kiếm đó. Nếu là người có ánh mắt cao minh, sẽ phát hiện không phải tia sáng hình kiếm kia chớp tắt, mà là mỗi khi thanh kiếm xanh quấy động sẽ là một lần nó khó khăn né qua một bên, nhưng cũng chỉ nhích qua một chút xúu mà thôi. Cho nên nhìn từ xa, tia kiếm đó lúc ẩn lúc hiện bên trong đám sương trắng mênh mông, chớp tắt giữa rừng bóng kiếm.

Tia kiếm nhỏ xúu đó chọt rung lên rồi biến mất, Trường Mi đạo nhân kinh hãi lùi lại, thanh kiếm xanh trong tay khua ra một mảng khói xanh trước người. Chỉ có chính gã biết rõ, vừa rồi nếu không lùi nhanh thì đã bị tia kiếm nhỏ kia đâm thẳng vào giữa trán.

Trường Mi lùi người nhanh như gió, mới thoát khỏi tia kiếm thì trường kiếm đã dựng lên.

Khi Trường Mi đạo nhân bắt đầu công kích thì Mộc Chân đã chạy tới cửa miếu. Bước chân y cực kỳ nặng nhọc, càng tới gần cửa miếu thì bước chân càng chậm. Trần Cảnh tiến lui đấu kiếm với Trường Mi mới vừa trong chớp mắt, còn y cũng chỉ mới đi được hai bước. Đỉnh đầu y phóng ra ánh sáng đỏ như muốn nhuộm toàn bộ màn sương khói này thành một rừng mây đỏ. Mê Thiên kiếm vừa bức lui Trường Mi, vừa phân ra thành một tia kiếm đâm thẳng vào sau gáy Mộc Chân. Kiếm rơi vào ánh sáng đỏ bị chậm chạp hẳn đi, một hạt Phật châu đen như mực đánh thẳng lên tia kiếm đó, nơi đó chột nổi lên gợn sóng không chút tiếng động. Tia kiếm kia biến mất, hạt Phật châu lui về trong tay y. Bước chân tiến về phía trước của y cũng ngừng lại, vì trước mặt lại có tia kiếm đâm thẳng vào mắt y. Vừa vào trong tầng sáng đỏ, hạt Phật châu lại bắn ra, tia kiếm đột nhiên vẽ ra một đường cung bạc, vẫn cứ bay đến đâm về phía Mộc Chân.

Phía bên cạnh, ánh sáng xanh rực rỡ, một bóng sáng xanh lao thẳng về phía miếu Hà Bá. Tia kiếm xuất hiện trước miếu Hà Bá cũng không để tâm xem ánh sáng xanh kia mạnh mẽ bao nhiêu mà liên tục đâm thẳng vào, còn thay đổi vị trí liên tránh bị thanh kiếm xanh vụn nát. Cùng lúc đó, sương trắng từ bốn phương tám hướng vọt tới hai người bọn họ, lấy bọn họ làm trung tâm mà chuyển động. Nhìn qua, đám sương trắng lúc này tựa như được hợp thành từ vô cùng vô tận tia kiếm.

Hai tia sáng hình kiếm do Mê Thiên kiếm phân ra chính là kiếm thuật Hóa kiếm thành tia. Không phải Trần Cảnh không thể lợi dụng linh lực sông Kinh Hà cùng Mê Thiên Kiếm để hóa ra càng nhiều tia kiếm hơn, mà vì phân ra thành hai tia kiếm chiến đấu cùng lúc với hai người Mộc Chân và Trường Mi đã là cực hạn của hắn rồi.

Lúc Mộc Chân không còn bị tia kiếm công kích, y cũng không lấy Phật châu tấn công vào miếu Hà Bá. Không phải y không muốn làm, mà ba hạt

Phật châu của y tiến vào trong miếu đã không ra ngoài được. Chỉ có dưới tầng sáng đỏ bao phủ, Phật châu của y mới có thể đánh trúng tia kiếm xuất quỷ nhập thần kia.

Y còn phải thừa nhận một lực lượng lớn đến vô cùng, tựa như sau lưng đang phải chống một ngọn núi. Đó là vì y đang phải dùng pháp lực để chống đỡ với linh lực của cả sông Kinh Hà, còn Trường Mi là dựa vào trường kiếm trong tay rạch mở linh lực của Kinh Hà đi về phía trước.

Trần Cảnh dừng việc điều khiển tia kiếm đâm vào tầng sáng đỏ quanh người Mộc Chân, vì hần cảm ứng được chỉ cần tia kiếm đi vào trong tầng sáng đó, tốc độ sẽ chậm lại. Hần cảm nhận tầng sáng đỏ kia như một vũng bùn đỏ, vừa vào trong đó đã phải chịu trói buộc cực lớn. Mộc Chân lại nắm bắt được thời khắc đình trệ kia mà đánh ra Phật châu. Tuy Phật châu chỉ như một chấm đen nhỏ, nhưng lại khiến Trần Cảnh cảm thấy bị như đại chùy đánh mạnh vào tâm thần mình.

Đám người bên ngoài sông sương trắng đầy khiếp sợ nhìn những hình ảnh được chiếu qua chiếc gương trên trời. Bất kể là Mộc Chân hay Trường Mi đều khiến bọn họ phải khiếp sợ. Không ai trong bọn họ nhìn thấu được tầng sáng như rặng mây đỏ trên đỉnh đầu Mộc Chân là thần thông gì, chỉ biết khí thế của y trong sương trắng lại không thua kém gì Trần Cảnh trong miếu Hà Bá. Mà một kiếm của Trường Mi đạo nhân khi đứng trên đỉnh núi có thể nói là kinh diễm, phải biết rằng trước đó có nhiều người chết như vậy còn không nhìn thấy được miếu Hà Bá, mà một kiếm của gã lại khiến miếu kia vỡ vụn mất một góc.

Một kẻ sâu không lường được, còn một kẻ lại lợi hại vô song.

Nhưng hai người như vậy lại phải dừng bước ở trước cửa miếu Hà Bá, không cách nào bước qua được cánh cửa. Mỗi người đều bị một tia kiếm thoát ẩn thoát hiện lao ra từ miếu Hà Bá ngăn cản. Chiếc gương trên trời kia không cách nào phản chiếu rõ được tia kiếm này, chỉ khi nào tia kiếm

đâm vào trong tầng sáng đỏ quanh người Mộc Chân mới có thể nhìn thấy, những lúc khác lại như biến mất trong hư không.

- Kiếm thuật thật cao minh!

Có người sợ hãi than, người biết hàng tự nhiên nhìn ra Trần Cảnh và Trường Mi đều là người tu kiếm. Thế nhưng Trần Cảnh là từng bước tế luyện ra kiếm của mình, kiếm thuật cực kì cao minh, còn một thân bản lĩnh của Trường Mi lại dựa cả vào thanh kiếm trong tay. Có lẽ thanh kiếm kia có uy lực vô tận, nhưng hiện tại vẫn không cách nào phát huy được hết. Có điều dù vậy cũng đủ để gã tiểu ngạo quần tiên rồi. Thế nhưng đối diện với kiếm thuật cao minh của Trần Cảnh, nhất thời gã không thể phát huy được uy lực của thanh kiếm, bị áp chế.

Mây mù cuộn cuộn, nếu là sóng nước thật sự thì lúc này tình thế đã như dời sông lấp biển. Mà dù không phải, thì lúc này cũng đã cực kỳ đồ sộ rồi.

Đột nhiên, một tiếng đàn du dương chợt ngân vang khắp đất trời. Mọi người lập tức nhìn về phía Bạch Nham đang ngồi trên đỉnh núi xanh kia. Y không ngẩng đầu nhìn trời, cũng không nhìn con sông sương khói, chỉ chuyên chú đánh đàn. Lúc đầu, tiếng đàn rất êm ái, một hồi sau đã chuyển qua bi thương, đau thương u oán, rồi đột nhiên chuyển tiếp đột ngột thành những tràng âm thanh chém giết, như thể có người chịu oan uổng mà giận dữ, nửa đêm mài dao muốn giết cả nhà người khác. Âm thanh giết chóc không chỉ không ngừng lại, mà còn ngày càng nặng nề hơn, từng hồi từng hồi, rồi biến thành một trận đại loạn cuốn cả thiên hạ vào bên trong, tựa như có mười vạn kỵ binh giáp sắt tung hoành khắp thiên hạ, lúc đánh hạ được thành trì bèn sát hại tất cả dân chúng trong thành, khói lửa nổi lên bốn phía, có tiếng hốt hoảng, tiếng kêu than dậy khắp đất trời.

- Đây chính là "Thiên địa loạn"!

Trong lúc không ai hay biết, thì tiếng đàn đã dẫn dắt tâm tư của rất nhiều người nhập vào tràng cảnh trời đất hỗn loạn đó.

Ly Trần không trở về La Phù phía Bắc châu Lô. Nàng đứng trên đám mây, ngửa đầu uống một ngụm rượu thuốc trong hồ lô, ánh mắt lại nhìn về người đánh đàn trên đỉnh núi kia. Nàng cũng có phép thuật riêng của mình để nhìn thấu sương trắng đó. Dù sao La Phù là môn phái đã tồn tại từ khi Thiên đình chưa biến mất, tuy lấy kiếm làm căn bản, nhưng vẫn có pháp thuật phụ trợ để thi triển kiếm thuật. Đây cũng là chuyện hiển nhiên ở những đại môn phái. Nếu không nhìn đủ xa, không nhìn đủ rõ thì kiếm thuật có cao minh thế nào đi nữa, làm sao có khả năng ngự kiếm lấy đầu kẻ địch ngoài ngàn dặm?

Trong La Phù có một môn pháp thuật tên "Kim ngọc đồng", là một trong những phép thuật phải tu luyện từ lúc vừa học tế kiếm. Môn pháp thuật này chuyên tu luyện mắt, nghe nói luyện đến cao thâm có thể nhìn được Cửu u Địa ngục, lúc thi triển người ngoài không thể nhận ra được có gì khác biệt. Con sông cuộn cuộn sương mù này tuy có thể đảo loạn thần niệm của người tu hành khi đi vào trong đó, nhưng không thể ngăn trở ánh mắt của nàng. Nàng cũng cảm thấy có chút kinh ngạc đối với tiến bộ thần tốc trong kiếm thuật của Trần Cảnh, nhưng cảm thấy vẫn còn thừa nhận được, đồng thời cho rằng hẳn là thần linh, lại ở trong thần vực của mình nên tất nhiên sẽ càng thêm mạnh mẽ. Còn Trường Mi kia nàng cũng đã gặp qua, lần trong sơn cốc đó nàng không xuất toàn lực, cũng biết gã không dốc toàn lực, nhưng chỉ hai kiếm cũng đủ để nàng biết tu vi bản thân gã chỉ chiếm ba phần, còn bảy phần là uy lực của thanh kiếm trong tay. Cho nên nàng mới nói gã không phải là đối thủ của truyền nhân Côn Lôn, vì không ai có thể rõ ràng lịch sử môn phái Côn Lôn hơn người cũng là đệ tử đại môn phái như nàng được cả.

Ly Trần đã nghe danh tiếng của người được xưng là Cầm Ma này đã lâu, đã vài lần vào núi tìm nhưng không gặp. Lần này nếu đã gặp, sao nàng lại

chịu bỏ qua?

Bạch Nham khoác áo bào xám trắng khoanh chân ngồi trên mặt đất, trên đùi là một cây đàn bằng đá cũng màu xám trắng. Năm ngón tay y lướt qua năm dây đàn đá, dây đàn vẫn đứng im, mà những âm tiết phức tạp đã vang vọng trên bầu trời.

- La Phù Ly Trần, lĩnh giáo Cầm Ma đại pháp.

Đột nhiên một giọng nói lạnh lạnh vang khắp đất trời, đồng thời trong những âm tiết hỗn loạn của tiếng đàn đó, một tiếng kiếm ngân khê vang lên. Tiếng đàn biến ảo, lại không làm tiếng kiếm ngân này xáo trộn, còn như càng làm tăng thêm ý sát phạt trong tiếng đàn.

Một ánh kiếm như xuất hiện từ chín tầng trời lao xuống, càng thêm ngưng thật, càng thêm chói mắt so với tia kiếm hiện ra trong tấm gương trên khoảng không Tú Xuân loan. Âm thanh xuất hiện, kiếm đã hạ xuống. Khi âm thanh chưa tan hết, kiếm đã đâm tới đỉnh đầu Bạch Nham.

Bạch Nham lại không ngẩng đầu lên, nhưng tiếng đàn đột nhiên nặng nề, thanh kiếm kia như bị đánh mạnh một cái, sượt qua bên tai y phóng đi, còn cắt đứt vài lọn tóc lò xo của y, làm chúng tán loạn tung bay theo gió.

Ly Trần đứng thẳng người trên mây trắng, ánh mắt sáng ngời, một tay cầm hồ lô rượu, một tay dùng ngón tay làm kiếm vạch vài đường cực nhanh trên không trung. Thanh kiếm kia như được ngón tay điều khiển, sau khi sượt qua mặt Bạch Nham thì nhanh chóng vòng lại, thẳng hướng cắt vào sau gáy gã.

Thanh thế một kiếm này kém hơn kiếm trước nhiều, nhưng tốc độ lại nhanh hơn hẳn, có một loại cảm giác như gió rét len qua khe cửa tiến vào căn phòng, quý bí mà băng lạnh.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 114: Hãm Tiên

oOo

Bạch Nham vẫn không ngẩng đầu lên, cũng không nhìn kiếm của Ly Trần, chỉ cúi đầu đánh đàn. Tiếng đàn không chút loạn, nhưng lại nặng nề hơn không ít. Nhất là lúc Diêu Quang kiếm yên ắng cắt xuống sau gáy y, tiếng đàn kia lại xuất hiện một âm trầm. Diêu Quang kiếm rung lên, lướt nhẹ từ sau gáy y ra đằng trước rồi rơi xuống, tựa như thanh kiếm đột ngột mất đi lực lượng. Trên bầu trời, khóe miệng của Ly Trần khẽ nhếch lên, ánh mắt càng thêm sáng ngời.

Thanh kiếm kia rơi xuống phía dưới, đến trước cằm Bạch Nham thì ánh kiếm chợt lóe, tựa như một con rắn bị kinh sợ lao vút lên, đâm vào cổ họng của Bạch Nham.

Một kiếm này nữa đã là ba kiếm, kiếm sau càng hiểm hơn kiếm trước.

Đột nhiên ngoài này lại xảy ra đại chiến, khiến đám người đang vây quanh có cảm giác nhìn không xuể, nhất thời không biết nên xem trận chiến bên ngoài miếu Hà Bá, hay nhìn trận chiến giữa Ly Trần và Bạch Nham bên ngoài này. Hơn một năm nay, danh tiếng của La Phù Ly Trần đã leo lên thẳng tắp, gần bắt kịp được Diệp Thanh Tuyết đã mất tung tích nhiều năm trước.

Nàng chỉ vừa mới báo danh đã khiến rất nhiều người không nhịn được phải chuyển mắt nhìn nàng chiến đấu với Cầm Ma Bạch Nham. Chỉ thấy

Diêu Quang kiếm của Ly Trần bay quanh người Bạch Nham rồi không ngừng hoặc đâm, hoặc chặt, hoặc chém. Thế kiếm khi thì mơ hồ, khi thì nặng nề, khi thì sát khí ngập trời, khi thì lại yên ắng không tiếng động. Bạch Nham vẫn ngồi đó, không ngẩng đầu, cũng không động thân, thế nhưng mỗi khi Diêu Quang kiếm muốn đánh đến người y thì đều bị lệch khỏi quỹ đạo, rơi ra ngoài khoảng không. Bàn tay lướt trên đàn hóa thành cái bóng múa may mờ ảo, hoàn toàn không còn nhìn thấy rõ ngón tay gảy lên dây đàn, thế nhưng tiếng đàn trong trời đất lại càng lúc càng dồn dập, ý sát phạt càng lúc càng nặng. Không biết từ lúc nào, trong đầu của những người vây xem chợt xuất hiện tràng cảnh trăm vạn đại quân hỗn chiến, vô số người đang chém giết lẫn nhau, tay khua đao kiếm, xung phong liều mạng lao vào nhau. Trên mặt đất, máu chảy thành sông, lửa cháy bốn phía, khói bụi cuồn cuộn.

Mà bọn họ thì thành những sĩ tốt trên chiến trường, giết người hoặc bị người giết.

Đột nhiên có không ít người ngửa mặt lên trời, rồi phun ra một ngụm máu tươi, bằng hữu bên cạnh lập tức ôm lấy những người đó độn đi mất. Liếc mắt nhìn qua, mỗi người đứng trên đỉnh núi đều đã được hào quang đủ màu sắc khác nhau bao phủ quanh người. Hào quang của vài người là từ những rặng mây trên đầu, lại có người từ pháp bảo, có người dán bùa chú lên thân, còn có vài người ngồi xếp bằng trên mặt đất, tay bấm ra các loại pháp quyết quái dị. Bọn họ đang dùng đủ các thủ đoạn riêng để chống đỡ lại tiếng đàn kia. Đối với đám người này, Cầm Ma Bạch Nham tuy có danh tiếng cực lớn, nhưng chưa có người nào chính thức lĩnh hội, lần này coi như đã thấy được rồi.

Ngôi đình tránh mưa trên đỉnh núi giờ đã có thêm không ít người nữa, đều là những người cố hết sức mới chống đỡ được tiếng đàn. Chủ nhân ngôi đình tránh mưa này cũng rất dễ chịu, chỉ cần người khác mở miệng nói muốn xin vào trong đình này tạm lánh thì đều không từ chối, cũng

tương tự như tình cảnh Nhan Lạc Nương khi trước vậy. Lúc này chủ nhân ngôi đình tránh mưa này đang đứng bên hiên đình nhìn về Cầm Ma Bạch Nham, cảm thán nói:

- Nghe nói rằng khúc "Thiên địa loạn" của Bạch Nham này được chia làm bốn đoạn loạn. Đoạn đầu tiên là "Nhân gian loạn", đoạn thứ hai là "Sơn hà loạn", đoạn thứ ba là "Tiên thần loạn", đoạn thứ tư mới là "Thiên địa loạn". Hiện tại "Nhân gian loạn" đã có ma lực thế này, nếu là "Thiên địa loạn" xuất hiện thì sẽ thế nào chứ?

Người trong đình nghe thấy vậy đều biến sắc. Bọn họ không ngờ đây chỉ là đoạn đầu tiên trong trong "Thiên địa loạn" của Cầm Ma Bạch Nham mà thôi. Tất cả đều không hên mà nghĩ đến, nếu y gây ra đoạn thứ tư "Thiên địa loạn", thì còn ai là đối thủ của y nữa? Có người chỉ nghĩ thầm, nhưng có người không nhịn được mà thốt hỏi. Chủ nhân ngôi đình tránh mưa chỉ cười cười, rồi đáp:

- Chuyện này cũng không cần phải lo lắng, đoạn thứ tư há lại dễ dàng gây ra được sao? Nghe nói y hiện là Sơn Thần tại châu Hắc Diệu, ta nghĩ hiện tại hẳn y chỉ có thể gây được đoạn "Sơn hà loạn", nếu không còn đến đây xem cuộc chiến này làm gì? Đến khi y có thể dùng tiếng đàn chiến khắp thiên hạ, có thể gây ra được đoạn thứ tư "Thiên địa loạn", nhất định lúc đó đại kiếp nạn của trời đất đã nổi lên. Mà lúc đó, nơi này cũng có không ít người không thua kém y.

- Nơi này, ý ngài nói là Ly Trần kia sao?

- À, kiếm tiên La Phù nổi danh khắp thiên hạ, nàng cũng tính là một người.

- Trần Cảnh sông Kinh Hà kia có được tính là một người trong đó không?

- Nếu hẳn không chết, tất nhiên là được tính.

- Còn Mộc Chân kia thì sao?

- Hắn có pháp lực trời sinh, thần thông trời sinh, cũng coi như một người nữa.

- Còn đạo nhân có đôi lông mày trắng, cầm kiếm xanh trước miếu Hà Bá kia có được tính không?

- Nhìn tình hình đến giờ, nhiều nhất chỉ tính là nửa người.

- Vì sao chỉ tính hắn là nửa người? Một kiếm lúc này của hắn có thể chém được một góc của miếu Hà Bá, điểm này đến Mộc Chân và Ly Trần đều không làm được.

- À, quả thật không làm được. Nhưng đó là hắn ỷ vào pháp bảo sắc bén, mà pháp bảo thì chỉ tính là vật bên ngoài, khoảng thời gian ngắn này có thể cầm kiếm đi khắp thiên hạ, về sau thì khó tránh khỏi trời đất chuyển vận. Nếu còn không tỉnh ngộ, sau này nhất định hắn sẽ bị bỏ rơi.

Chủ nhân ngôi đình tránh mưa nói rất chắc chắn. Dường như người vừa hỏi không đồng ý, nên hỏi tiếp:

- Vạn vật trong trời đất đều để cho ta sử dụng, không phải đó chính là truy cầu của người tu hành chúng ta sao?

Chủ nhân ngôi đình tránh mưa cười ha hả, không đáp lời.

Lại có người hỏi:

- Chân nhân, ngoài mấy người ở đây, trong thiên hạ còn có người nào sánh vai được mấy vị này vậy?

Chủ nhân ngôi đình không trả lời, trầm ngâm một hồi mới đáp:

- Tuy ta biết không nhiều, nhưng thực sự cũng không ít.

Ngừng một chút, lão nói thêm:

- Nếu sau trăm tuổi mà các người vẫn còn sống, thì sẽ phát hiện trời đất lúc đó mới thật sự cuộn cuộn dậy sóng. Bởi vì lúc đó mới tính là khoảng thời gian bọn họ chân chính trưởng thành.

Đột nhiên có người kinh hô, rồi thanh Diêu Quang kiếm thoát ẩn xuyên sượt qua người Bạch Nham đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu y, nhưng lần này kiếm không hạ xuống nữa mà vung vẩy hóa thành một rừng ánh kiếm, tựa như một cái đấu bằng ánh kiếm chụp xuống.

"La Phù Khốn Tiên kiếm quyết!"

Cái đấu ánh kiếm mới vừa thành hình, trong nháy mắt, bầu trời gió nổi mây bay, từng đóa hoa tuyết từ hư không sinh ra.

Chỉ khi kiếm cương thành, người tế kiếm mới thực sự phát huy được uy lực của kiếm quyết, có kiếm cương mới có thể dựa vào một thanh kiếm mà dẫn dắt lực lượng trời đất. Cái đấu mới xuất hiện, linh khí trên đỉnh núi chột loạn cả lên. Theo sự lưu chuyển của tầng tầng ánh kiếm, một cơn gió tích tắc được tạo ra, hoa tuyết bay lả tả lộn xộn. Gió càng lúc càng nhanh, cuốn cả đám lá cây khắp ngọn núi. Mọi người quanh đỉnh núi còn cảm nhận được linh khí ào ào lao về nơi đó, đến cả sương trắng bên dưới cũng bị cuốn qua.

Dần dần đã không còn nhìn thấy cái đấu ánh kiếm kia, thay vào đó là một cái đấu lớn tạo thành từ gió bao phủ cả ngọn núi, cuốn tung những bông hoa tuyết. Bầu trời đã có một tầng mây đen ngưng tụ, mà bên dưới thì càng thêm nhiều lá cây và bụi bặm bị gió cuốn vào, biến cả không gian nơi này thành một cái vòi rồng khổng lồ đen kịt. Nhìn từ xa, tựa như có một cái đấu đen cực kỳ to lớn úp xuống đỉnh núi, lại như một cây cột đen thui được dựng thẳng đứng ở nơi đó.

Trong lúc ánh kiếm vẫy khốn Bạch Nham, tiếng đàn nghe ra đã không còn liên tục, không còn hoàn chỉnh.

Ngay khi cái đấu từ ánh kiếm được hình thành bên ngoài này, trước miếu Hà Bá cũng xuất hiện một cái vòng xoáy. Vòng xoáy kéo theo sương trắng, điên cuồng quay tròn, hình thành nên một vòng xoáy khổng lồ.

Những người vừa nhìn Bạch Nham và Ly Trần chiến đấu vội vàng quay sang hỏi người bên cạnh đã có chuyện gì xảy ra, người bên cạnh lập tức hưng phấn trả lời:

- Vừa rồi Mộc Chân và Trường Mi đạo nhân hợp lực, thiếu chút nữa đã thành công tiến vào miếu Hà Bá. Nhưng gần vào miếu thì bên trong có lửa cháy phun ra, có một hạt châu và một cục gạch xanh nung theo sóng lửa chia ra đập vào hai người, lại có ánh kiếm như sóng từ trong miếu cuộn cuộn lao ra, hai người kia đều phải lùi lại vài bước. Mê Thiên kiếm lại cuốn hai người kia vào, rồi tiếp tục xoay tròn dẫn cả đám sương trắng chuyển động theo, biến thành vòng xoáy như bây giờ.

Mê Thiên kiếm của Trần Cảnh coi như đã nổi tiếng, vừa nói đến kiếm thì nhất định sẽ nhắc đến Mê Thiên kiếm của Trần Cảnh.

- Chẳng lẽ cũng là kiếm quyết? Chưa từng nghe nói hã có kiếm quyết gì mà.

Người bên cạnh nghi hoặc nói.

- Đúng vậy, ta cũng cho rằng hã không có kiếm quyết, nhưng nhìn cái này tuyệt đối không kém La Phù Khốn Tiên kiếm quyết đâu.

Trường Mi đạo nhân trong vòng xoáy đang cố sức để đứng vững. Có thể nói thanh kiếm trong tay gã có uy lực lớn hơn Mê Thiên kiếm của Trần Cảnh nhiều, thậm chí gã còn đoán kiếm này có thể ngang với pháp khí tiên thiên, tuy nhiên đã bị tổn hại. Thế nhưng lúc này gã như đang rơi vào trong

vững bền, tay cầm thanh kiếm sắc bén tuyệt thế lại không cách nào phát huy được. Thanh kiếm này có thể dẫn động mưa gió, khi súc thế thì có thể chém vạn vật, lúc này lại như thường luồng bị vây khốn. Từ khi đi vào trong màn sương mù này, gã chưa đánh ra được một kiếm thẳng tay nào cả, mỗi khi muốn xuất kiếm thì lại có tia kiếm đâm tới khiến gã không thể không ngăn cản lại. Hơn nữa dù có ngăn cản lại, căn bản cũng không chạm được vào tia kiếm của đối phương. Kiếm kia vô định, tùy ý biến ảo, nếu không phải kiếm trong tay gã lợi hại thì hiện giờ chỉ sợ đã sớm bị giết chết.

Mộc Chân thì đã ngồi xuống mặt đất từ lâu, ráng đỏ trên đầu bao trùm toàn bộ cơ thể, tia kiếm như vô cùng vô tận đâm vào ánh đỏ đó rồi bị tan rã đi mất. Thịnh thoảng cũng có vài tia kiếm sắp đâm tới người y, sẽ bị y bắn ra Phật châu đánh tan tia kiếm đó.

Lúc này cả hai nơi đều rơi vào trạng thái giằng co. Những người bên ngoài quan sát tuy rất hưng phấn nhưng không còn chuyên chú như lúc đầu nữa, mà xem bên này một chút, lại ngó bên kia một chút. Ở nơi tập trung đám người tu đạo châu Cửu Hoa, nếu có người chú ý sẽ thấy ánh mắt của đạo nhân có tướng mạo uy nghiêm đứng hàng đầu tiên có điểm khác biệt. Ánh mắt không hề bình thản, mà rực rỡ sáng ngời, hay nói đúng hơn là rất hưng phấn. Ông ta còn không nhìn Ly Trần chiến đấu với Bạch Nham, mà chỉ nhìn chăm chăm vào trước miếu Hà Bá.

Đột nhiên, ông ta như nghĩ ra được cái gì đó, bèn đưa tay vẫy về phía chiếc gương xanh trên bầu trời. Chiếc gương rơi vào tay ông ta, rồi ông ta chuyển tay cầm chiếu qua miếu Hà Bá. Chỉ thấy khung cảnh trong miếu hiện ra rõ ràng trong gương.

Có một pho tượng thần to lớn, ngồi trước tượng thần là một cô gái cầm ngọn đèn xanh trong tay, và một bé gái tay cầm cục gạch xanh đang căng thẳng nhìn ra bên ngoài. Phía sau tượng thần là một cô gái đứng ở một nơi tăm tối mà ánh đèn không chiếu đến được. Hai bên trái phải cạnh cửa cách đó không xa là một vỏ sò màu xanh và một con tôm đỏ thẫm.

Ông ta nhìn hình ảnh trong gương, lại nhìn toàn bộ con sông sương khói này, trầm mặc một lúc lâu rồi đột nhiên cười ha hả, khiến người khác phải liếc mắt qua nhìn. Khi dứt được tiếng cười, ông ta bèn nói:

- Ta hiểu rồi, đây là Hãm Tiên trận, không nghĩ ra thế gian này lại xuất hiện Hãm Tiên trận.

Những người đứng sau lưng ông ta đều nghi hoặc, đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng có một người hỏi:

- Chân nhân, Hãm Tiên trận này có lai lịch gì, thế nào mà chưa từng nghe qua?

- Ha ha, chưa nghe qua là bình thường. Bởi vì trận này vốn không nên xuất hiện trong trời đất.

- Trận này làm sao vậy?

- Hà Bá sông Kinh Hà này đang sử dụng, chính là Hãm Tiên kiếm quyết.

Đạo nhân tướng mạo uy nghiêm nói ra, đáp án này càng khiến mấy người đứng sau ông ta thêm hồ đồ. Thế nhưng hỏi thêm thì đạo nhân kia lại không trả lời nữa.

Đang trong tình cảnh giằng co này, thì đột nhiên có một con cáo màu lông pha tạp nhảy ra khỏi hư không, chột lóe lên rồi biến mất. Mà tại một góc miếu Hà Bá đã bị thanh kiếm xanh kia chém xuống hồng một lỗ, có một con cáo chui vào.

Con cáo vừa vào miếu, bèn cúi đầu trước tượng thần, miệng nói tiếng người:

- Cáo hạ đẳng A Mạc núi Thanh Khâu bái kiến Hà Bá gia. Cô gia ta nói một nén hương sau sẽ đến phá trận.

Nó vừa nói xong thì một tiếng gầm vang lên:

- Hừ. Khẩu khí của con cáo lông tạp người thật lớn. Thấy người quen mặt mới để cho người nhiều lời như vậy, không ngờ lại muốn tới để làm trò với Hồng gia ta. Tới, tới, tới, trước tiên ăn một kiếm của Hồng gia gia đi.

Con cáo tên A Mạc chớp chớp hai mắt, chỉ thấy thấy một ánh kiếm lao đến cực nhanh từ trong sương mù dày đặc. Nhưng nó không chống đỡ mà xoay người nhảy vọt lên, theo đường cũ chui ra ngoài. Rồi nó nhảy lên hư không phía trên con sông sương khói, đập đập vài bước, biến mất tăm tích.

Người bên ngoài nhìn qua, cảm thấy kinh hãi, không khỏi kêu lên:

- Con cáo này từ nơi nào đến mà có thể tự nhiên ra vào Hãm Tiên trận như vậy?

Vừa rồi đạo nhân kia cười to nói đây là Hãm Tiên trận, tất nhiên mọi người đều nghe thấy tên trận này.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 115: Nhập Miếu

oOo

Trên một đám mây phía xa, có một nam hai nữ đang đứng. Nam có vẻ ngoài thư sinh, tướng mạo tuấn tú, nữ sánh vai đứng thì xinh đẹp, tóc búi cao, hiển nhiên cho thấy đã được gả làm vợ người ta, còn có thể thấy bụng nàng mang thai mà hơi gồ lên. Đứng sau lưng vị phu nhân này là một nữ nha hoàn xinh xắn lạnh lợi.

Bọn họ cũng đang đưa mắt nhìn khúc Tú Xuân trên sông Kinh Hà. Vừa lúc đó, hư không phía trước đám mây chợt có một con cáo lông pha tạp lao ra khỏi hư không, hai chân nó đứng thẳng rồi hóa thành người. Kẻ này mặc một thân quần áo màu xám gọn gàng, đầu quấn khăn, tướng mạo bình thường, chỉ là ánh mắt đầy linh hoạt.

Y vừa hiện thân liền khom người cúi đầu, hô:

- Tiểu thư, cô gia.

- A Mạc, người vào trong miếu Hà Bá rồi sao?

Giọng nói vị thiếu phụ xinh đẹp mang theo vẻ mê hoặc, lại thêm chút giọng mũi như có như không cực kì mê người. A Mạc không ngẩng đầu lên, tựa như không dám nhìn thẳng, lập tức trả lời:

- Bẩm tiểu thư, A Mạc đã đi vào, lời của cô gia cũng đưa đến rồi.

- Tốt, trong miếu Hà Bá thế nào rồi?

- Trong miếu phủ đầy ánh đỏ, sương khói mịt mờ, không nhìn thấy rõ lắm. Tiến vào bên trong như thân nhập sông lớn, sóng nước ngập trời, người nào pháp lực hơi yếu thì thân thể sẽ không đứng vững nổi.

- Ha ha, rất tốt. Sợ rằng không ai trong mười ba công tử Thanh Khâu hơn được người rồi.

Thiếu phụ mỉm cười nói. Nàng vừa nói xong, nha hoàn sau lưng nàng tựa hồ cực kỳ cao hứng, không nhịn được hé miệng mỉm cười. Còn A Mạc thì vội vàng nói:

- A Mạc sao dám sánh với mấy vị công tử.

- Người không cần kinh hoảng. Ở đây chỉ có chúng ta, không ai nghe được đâu. Trước giờ bài danh ở núi Thanh Khâu chỉ toàn lấy Thanh hồ làm chủ, không để các người tham gia. Bằng không, thanh danh đệ nhất công tử Thanh Khâu đời này không thuộc về người thì là ai?

A Mạc không dám trả lời, chỉ cúi đầu thấp xuống. Đẳng cấp trong núi Thanh Khâu thâm nghiêm, chỉ xét xuất thân, thực lực có cao bao nhiêu đi nữa nhưng xuất thân không tốt thì vẫn phải tuân theo mệnh lệnh, trừ phi trở thành Thiên hồ hay ít nhất cũng phải có bảy đuôi. Thiếu phụ lại nói tiếp:

- Chờ sau khi trở lại, ta sẽ tìm cơ hội để người thoát ly khỏi núi Thanh Khâu, cho người tự do, cũng gả Tiểu Ngọc cho người.

Nha hoàn đứng sau lưng nàng chợt đỏ bừng mặt, phát hiện A Mạc đầy kinh hỉ nhìn qua, mặt lại càng thêm đỏ, nàng ta vội cúi đầu.

- Đa tạ tiểu thư

A Mạc kinh hỉ cúi đầu cảm ơn.

- Ha ha, lần này người đi theo cô gia vào trong Hãm Tiên trận kia, nếu có sơ xuất, mười cái mạng người cũng đền không đủ đâu. Hơn nữa, còn có Tiểu Ngọc ở đây chờ người.

Giọng nói của thiếu phụ kia không lớn hơn, nhưng nói xong câu cuối lại lộ sát khí ra ngoài. A Mạc vội đáp:

- A Mạc nhất định đưa cô gia không hao tổn lông tóc ra khỏi trận.

- Người quá tự tin rồi, rất nhiều anh kiệt đạo môn đã phải chết trong này. Tuy người có pháp lực sáu đuôi, nhưng cũng không nên khinh thường.

- Vâng, A Mạc nhất định sẽ thật cẩn thận để ý.

Thiếu phụ quay đầu nhìn người nam dáng vẻ thư sinh kia, nói:

- Ngọc Bạch, nhất định phải vào sao? Hãm Tiên trận này hung hiểm...

Giọng nói nàng lúc này rất nhẹ nhàng so với khi nãy nói với A Mạc, đồng thời còn thêm vài phần dịu dàng.

- Có một số việc nhất định phải đối mặt. Nếu không dám đối mặt, cuối cùng sẽ hủy hoại ta, hủy hoại hẳn, cũng sẽ hủy hoại cả con chúng ta.

Thư sinh trẻ ngắt lời nàng, nhìn con sông sương khói phía xa nói.

Vẻ mặt thiếu phụ vẫn lo lắng nhưng không nói gì nữa, chỉ nhìn thoáng qua A Mạc, hàm ý trong mắt rất rõ ràng. Đám mây chuyển động đưa A Mạc và thư sinh kia đến hư không phía trên con sông sương khói đó. Mọi người quan sát trên núi đều ngẩng đầu nhìn, có người không rõ lai lịch của họ, mà người biết rõ lai lịch họ cũng chỉ thầm kinh dị, không nói thêm gì, có chăng ánh mắt càng nhìn chăm chú.

Chỉ thấy vị thư sinh kia từ từ bước xuống đám mây, dưới mỗi bước chân lại có một đám mây nhỏ sinh ra, như đạp xuống thang trời, nhìn qua rất nhẹ

nhàng thoải mái. Những người có ánh mắt cao minh sẽ nhìn ra được, tất cả những thứ này là đến từ người thiếu niên có vẻ ngoài bình thường, mặc trang phục người hầu đi sau hắn. Bởi vì người thư sinh phía trước kia hoàn toàn không có pháp lực, nên nhìn hai người bước đi có vẻ rất chậm, thế nhưng chốc lát đã vào đến vùng sương trắng điên cuồng xoay tròn kia. Ngay khi hai người này chìm vào trong sương trắng, lại chợt thấy sát khí trong sương mù phóng lên cao, tiếng kiếm ngân vang khắp hư không.

Một luồng sáng tím vội lao nhanh ra làm màn sương này bị hồng một lỗ. Qua cái lỗ đó có thể nhìn thấy Trường Mi hai tay cầm hai kiếm đan chéo trước người như một cái kéo lớn, sát khí kinh thiên, khiến người ta cảm thấy cho dù là thứ gì đi nữa, nếu bị cái kéo từ hai thanh kiếm hợp lại này cắt qua thì đều sẽ vỡ nát, tử vong. Gã cầm theo kiếm nhảy vào trong miếu Hà Bá. Mà ngay lúc đó, lại có một tràng ngâm xướng bằng tiếng Phạn vang lên, màn sương chuyển sang rắng đỏ, trong đó lại có ánh vàng lưu chuyển. Người nào tu bí thuật đặc biệt sẽ nhìn thấy cả người Mộc Chân bốc lên ánh sáng vàng, từng bước bước vào miếu.

Mà thư sinh kia lại đứng trước miếu, không tiếp tục đi vào nữa, đứng bên cạnh y vẫn là A Mặc. Đồng thời trong hư không đột nhiên vang lên tiếng kêu lớn, rồi một con quạ đen kịt như được ngưng kết từ khói đen lao vào trong sương trắng.

Sương mù điên cuồng chuyển động, tiếng kiếm ngân dài không dứt.

Biến hóa tích tắc khiến người xem có một loại cảm giác như không kịp phản ứng. Mới đầu là không biết thư sinh kia là ai, tiếp đến là Mộc Chân và Trường Mi cùng vọt vào trong miếu Hà Bá, ngay sau đó là một con quạ đen thần bí khó lường bay vào đám sương khói.

Tất cả đều thừa hiểu, chỉ cần Hà Bá duy nhất của Kinh Hà hiện tại sập miếu bỏ mình, thì không tới trăm năm sau, nơi đây sẽ chỉ còn là một đồng

đổ nát. Thần thoại Hà Bá Tú Xuân loan sông Kinh Hà cũng tan biến vào trong gió.

Người ngoài cho rằng Trường Mi và Mộc Chân đột nhiên vận dụng bí pháp nên mới chém giết tiến được vào miếu Hà Bá. Nhưng chỉ có hai người bọn họ biết, tích tắc vừa rồi đột nhiên xuất hiện một chút sơ hở, bọn họ không biết tại sao nhưng cũng không bỏ lỡ cơ hội. Trường Mi chớp thời cơ rút thanh kiếm tím sau lưng ra, song kiếm hợp bích vọt vào miếu.

Người đời đồn rằng Mộc Chân có pháp lực trời sinh, thần thông trời sinh. Điều này không sai, đương nhiên sư phụ Mộc Chân càng biết rõ nên chưa từng dạy y tu hành, không dạy pháp thuật, chỉ truyền cho y Phật pháp. Trên đời này, chỉ có sư phụ và sư đệ y biết được trong cơ thể y có phong ấn, từ khi sinh ra đã phong ấn pháp lực của y. Trong quá trình lớn dần lên, tầng tầng phong ấn cũng dần được cởi ra, mỗi lần một tầng phong ấn được gỡ bỏ thì thần thông pháp lực lại tuôn ra.

Vào lúc này, cuối cùng y lại cởi bỏ được thêm một tầng phong ấn. Một nửa nguyên nhân là vì y đã định sẽ cởi bỏ khi đến trước miếu Hà Bá, nhưng mãi vẫn không có cơ hội, còn một nửa là vì bị hai thanh kiếm trong tay Trường Mi kích phát.

"Diệt ma."

Ngay khi phong ấn kia cởi ra, hai mắt y nhắm lại, giữa trán lại lóe lên ánh sáng đỏ như máu, trong lòng vang vọng hai chữ "diệt ma". Lúc này, trong lòng y, khắp cả thiên hạ đều là ma vật, đang đợi y tới tru sát dọn dẹp.

Sơ hở xuất hiện trong tích tắc, hai người Trường Mi và Mộc Chân cảm nhận được, tất nhiên đám người Nhan Lạc Nương cũng cảm nhận được. Bởi vì bọn họ ngồi trên đài mây, tiếp nhận bùa chú của Hà Bá, có thể mượn bùa thần ấy tương thông với linh lực sông Kinh Hà, cho nên trong nháy mắt đó, bọn họ đều cảm nhận được linh lực đột nhiên buông lỏng. Trong lòng

mỗi người đều kinh ngạc, chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã thấy ngoài miếu Hà Bá sát khí ngút trời. Rồi sau đó nhìn thấy hai thanh kiếm một xanh một tím giao nhau thành hình cái kéo như cắt nát hư không, cắt vỡ cửa miếu Hà Bá, cắt đứt cả dòng linh lực sông Kinh Hà, đồng thời cắt đứt cả những tia kiếm do sương mù hóa thành, rồi một đường thẳng hướng cắt tới đầu tượng thần trong miếu.

Dưới một kéo hợp từ hai kiếm một xanh một tím này, hết thảy mọi thứ như bị nghiền nát, khiến người khác không thể sinh ra ý nghĩ chống lại, mà chỉ nhắm mắt chờ chết.

- Aaa.....

Đột nhiên trong miếu vang lên một tiếng hét, đến cả mái ngói của ngôi miếu cũng phải rung động vì tiếng hét này. Trong lúc tiếng hét vọng mãi chưa dứt, Tiểu Bạch Long nhồm người dậy, quát to một tiếng, ra sức ném cục gạch xanh trong tay về phía cái kéo đang muốn cắt vỡ mọi thứ, ngăn cản nó tiến tới.

Cục gạch xanh này đến Trần Cảnh cũng không nhìn ra lai lịch thế nào, nhưng chắc chắn mọi người đều biết nó không phải vật phàm. Một cú ném hết sức lực của Tiểu Bạch Long còn loáng thoáng kéo theo cả tiếng gió, tiếng sấm, như phá được cả hư không, nện thẳng vào nơi giao nhau giữa hai thanh kiếm.

- Đìnhhhh!

Hai kiếm trong tay Trường Mi như cắt đứt được mọi thứ lại dừng lại. Nhưng song kiếm chỉ thoáng dừng lại, tiếp đó là một tiếng răng rắc vang lên, cục gạch xanh đã bị cắt thành hai nửa.

- Ai cha...

Tiểu Bạch Long kinh ngạc kêu lên một tiếng. Đúng lúc ấy, Nhan Lạc Nương đã thổi một ngụm linh khí ra, ngọn đèn trong tay nàng đột nhiên hóa thành một cơn sóng lửa. Dường như dưới một hơi thổi của nàng, lửa mượn được sức gió mà muốn đốt cháy cả hư không.

Lúc này Mộc Chân từ bên ngoài vừa tiến đến, ánh vàng lóng lánh trên người, khiến người ta không thể nhìn thẳng vào được.

Nhưng mà, ngay khi y bước vào, bên phải đã vang lên tiếng gió rít, một thanh phủ lớn của Hồng đại hiệp nhắm đầu y chém thẳng xuống. Lúc Trường Mi xông vào, bọn chúng trở tay không kịp, Hồng đại hiệp và vỏ sò đều chưa kịp ra tay thì Trường Mi đã lao vọt qua. Khi hai đứa chúng nó chuẩn bị ra tay, thì Mộc Chân vừa vọt nhảy vào.

Lúc này, thân thể Hồng đại hiệp đã biến to như một con voi, một phủ này không những chứa lực lượng và pháp lực bản thân nó, mà còn có linh lực của sông Kinh Hà, dù là Mộc Chân cũng không nguyện ý nhận lấy một phủ này của nó chém lên người. Ngay khi y định cản một phủ này lại, đột nhiên trong lòng dâng lên một cảm giác nguy hiểm dữ dội. Y ngẩng đầu lên, chỉ thấy trước mắt ánh sáng trắng chói lòa.

Luồng sáng trắng chói lòa này khiến Mộc Chân phải nhắm chặt hai mắt lại, thế nhưng con mắt trên trán y đã bị ánh sáng chói lòa này làm ứa nước mắt. Mắt thần bị tổn thương, Mộc Chân không nhận được rên lên một tiếng, vội vàng nhắm mắt lại, nhưng đã chậm. Mắt thần có thể nhìn thấu ảo giác của y đã bị thương, đang trào ra máu tươi.

"Quạ quạ..."

Một con quạ đen chui từ trên nóc miếu lao xuống, mục tiêu của nó là pho tượng thần kia. Nó xuất hiện quý bí mau lẹ, lại mang theo tử khí dày đặc lao đến pho tượng, tốc độ cực nhanh không người trở tay kịp.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 116: Trốn

oOo

Tất cả chuyện này chỉ là trong nháy mắt. Trường Mi và Mộc Chân cảm nhận được một tia sơ hở mà đột nhập vào trong thần miếu. Chẳng đến khi Trường Mi bị Tiểu Bạch Long dùng viên gạch xanh ngăn cản một thoáng, tiếp theo đó là cơn sóng lửa phô thiên cái địa.

Vừa vào miếu Hà Bá, bất kể là Trường Mi hay là Mộc Chân đều cảm nhận được một áp lực nặng nề, trước mắt chỉ có sương mù cuộn cuộn, sương mù như sóng, lại như vô tận tia kiếm ập tới. Cũng may kiếm trong tay Trường Mi có thể cắt đứt mọi thứ, song kiếm lướt qua, phía trước lập tức bị mở ra một lối đi. Trước khi viên gạch xanh kia đập trúng song kiếm, gã cũng cảm nhận được nguy hiểm, thế nhưng khắp nơi bên trong thần miếu này đều là nguy hiểm, cho nên gã không thể phòng bị hết, bị gạch xanh đập trúng.

Tuy rằng sau đó viên gạch xanh kia bị gã cắt đôi, nhưng khí thể sắc bén vô song đi tới cũng bị cản trở, tiếp liền sau là sóng lửa phô thiên cái địa. Lần này, gã lại một lần nữa cảm nhận được cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, bức thẳng tới tận linh hồn.

Gã thầm kinh hãi, nhưng không lui, mà xông thẳng vào trong sóng lửa, kiếm che phía trước. Pháp lực điên cuồng rót vào trong kiếm, hai luồng hào quang xanh tím đan vào nhau, bảo hộ gã bên trong, ngọn lửa quả nhiên không tới gần thân thể gã được. Thế nhưng gã cũng không dễ chịu, bởi vì

bây giờ gã còn chưa thể hoàn toàn nắm giữ song kiếm, chỉ có thể sử dụng từng kiếm một. Lần này ra song kiếm cũng là bị bất đắc dĩ, gã cho rằng có thể dùng song kiếm để nhanh chóng phá thần miếu, phá tượng thần, nhưng sự thật là gã đã đánh giá mình quá cao. Ở nháy mắt này, gã chợt nhớ lại lời Ly Trần từng nói: "Kiếm bảy phần, người ba phần". Lúc ấy, gã căn bản không để trong lòng, hiện tại mới phát hiện, hóa ra chỉ có tuyệt thế linh bảo cũng vô dụng, uy lực của linh bảo không phải là người nào cũng có thể khống chế, ba phần người làm sao có thể nắm giữ bảy phần kiếm chứ?!

Những suy nghĩ này đều diễn ra trong chớp mắt, song kiếm trong tay điên cuồng hấp thu pháp lực trong cơ thể gã, hào quang xanh tím đan vào cùng một chỗ, làm cho người ta sinh ra cảm giác tim đập nhanh, giống như đây không phải là hai thanh kiếm, mà là hai con hung thú.

Biển lửa bao trùm lấy gã, nhưng Trường Mi lại không hề cảm thấy nóng, mà chỉ cảm nhận được áp lực nặng nề, tựa như có trọng lực ngàn cân của trái đất đè lên cơ thể. Gã biết đây là Hà Bá dẫn động linh lực muốn diệt trừ gã. Đối với gã, bất kể pháp thuật hay pháp bảo gì cũng đều phải xám xịt vô lực trước song kiếm của gã. Nhưng nhược điểm chí mạng của gã là pháp lực không đủ, càng kém cực xa so với Trần Cảnh có thể sử dụng linh lực Kinh Hà. Huống chi lúc này gã đang ở trong thần miếu, chẳng những không thể cầu thông linh lực trời đất, còn phải tiêu hao linh lực của bản thân để ngăn cản áp lực vô cùng vô tận này.

Áp lực nặng nề như núi, không phải tới từ một phía, mà là tới từ bốn phương tám hướng, như sóng sông, không hề có quy luật, từng đợt từng đợt, vô cùng vô tận.

Tay gã vẫn cầm song kiếm tiến tới, chỉ là gã đi cực kỳ chậm chạp, bước chân cũng rất nặng, trông rất vất vả, như đang đi dưới lòng đất, phải dựa vào kiếm trong tay để đào ra một lối đi.

Lúc này, một con con bướm từ trên tượng thần bay xuống, chập chờn mơ hồ, nhưng Trường Mi lại cảm thấy áp lực đột nhiên tăng mạnh, khiến gã không tiến thêm được nữa. Gã dừng bước, con bướm lại không dừng, mà sà xuống Trường Mi như là đang đùa giỡn trong bụi hoa, rồi đậu lên tầng hào quang bên ngoài song kiếm, như đậu lên một đóa hoa để chuẩn bị hút mật.

Mà lúc này cũng chính là lúc con quạ đen lao về tượng thần. Rất rõ ràng, con quạ đen tỏa đầy tử khí chỉ chờ đợi thời khắc này, cho dù con bướm kia muốn ngăn cản nó cũng không kịp rồi. Nhưng con bướm căn bản sẽ không ngăn cản, tốc độ không hề thay đổi, chập chờn nhẹ nhàng, lại như mang trọn linh lực hà vực ép xuống theo mỗi cái đập cánh.

Quạ đen tới đích, dùng móng vuốt hai chân chụp vào đỉnh đầu của tượng thần. Nhưng đột nhiên nó lại hoảng sợ hú lên một tiếng quái dị, rồi bay vọt ra xa.

Trường Mi vẫn không nhúc nhích, tựa như không nhìn thấy con bướm, nhưng cũng không lui. Khóe miệng gã đã tràn ra máu tươi, nhưng vẫn cố gắng chống đỡ. Gã không nhìn thấy con bướm, nhưng gã có thể cảm nhận được, cho nên gã muốn đợi thời cơ dùng song kiếm phá tan nguy hiểm, cũng hy vọng có thể phá tan được áp lực, giết ngược lại Trần Cảnh. Gã vô cùng tin tưởng kiếm trong tay.

Con bướm nhẹ nhàng dừng trên tầng hào quang bao quanh song kiếm. Trong nháy mắt con bướm dừng bay, Trường Mi liền thấy rõ. Ánh kiếm vung lên chém tới con bướm, nhưng mà, đây chỉ là suy nghĩ trong đầu gã, bởi vì ở một tích tắc con bướm hạ xuống, linh lực mãnh liệt mênh mông như một ngọn núi từ bầu trời đập xuống trên người gã, khiến gã suýt nữa làm rơi kiếm, thân thể gần như không có lực phản kháng, quỳ rạp xuống đất. Gã không nhìn được, phun ra một ngụm máu tươi, máu dính hết lên thân kiếm.

Hào quang tím xanh lóe mạnh lên, áp lực trên người gã giảm xuống. Trong lòng gã hiểu, nếu lúc này còn không rời đi, thì sẽ phải chết ở chỗ này. Gã dồn sức bật lên, rút hết pháp lực vào trong kiếm. Song kiếm tung bay, cắt đứt áp lực trói buộc quanh thân. Hai thanh kiếm xanh tím như bị nhiễm cảm xúc liều mạng của gã, hào quang chói lòa phóng lên cao, lật tung nóc của thần miếu.

Người nhìn bên ngoài chỉ thấy con quạ đen kia lao vào thần miếu, chốc lát sau lại nghe thấy nó hú lên quái dị. Cái tiếng kêu chói tai kia không ần đi được vẻ kinh sợ trong đó. Chỉ thấy con quạ đen vừa nảy vọt nhanh như chớp vào trong màn sương mù, giờ dùng tốc độ còn nhanh hơn vọt ngược trở ra, sau đó hóa thành một làn khói đen, rồi dần dần tán đi theo gió. Ngay khi quạ đen lao ra, sương trắng cuộn cuộn, tiếp đó là ảo ảnh hai con thuồng luồng một xanh một tím phóng vút lên cao, tới khi chạm tới mây trên trời thì mới thu lại hào quang, hiện ra Trường Mi cầm song kiếm trong tay, khoe miệng còn vương vệt máu.

Lại có rặng mây đỏ đầy trời, Mộc Chân với một thân mặc tăng y màu xám cũng bay khẩn cấp lên hư không. Phía dưới bọn họ là vô số những mảnh ngói của miếu Hà Bá bị hất tung, lẫn trong đó là ánh kiếm đầy trời, hào quang chói lòa, sát khí dày đặc.

Sương trắng trên không trung miếu Hà Bá bị gạt ra, một ngôi miếu không có nóc xuất hiện. Chỉ thấy trong đó là một pho tượng thần đứng sừng sững chính giữa, trước tượng thần là một cô gái cầm trong tay một chiếc đèn xanh, đang ngẩng đầu nhìn trời. Xung quanh cô gái vẫn là màn sương bao phủ, không thấy được cái gì nữa.

Trên bầu trời, Trường Mi đầu tóc rũ rượi, một vết thương trước ngực còn đầm đìa máu tươi. Mộc Chân lơ lửng cách đó một đoạn, hai mắt nhắm nghiền, máu tươi từ con mắt trên trán chảy xuống tới tận cằm, chuỗi Phật châu đen tuyền y vẫn cầm trong tay chỉ còn lại có ba hạt.

Mọi người sợ hãi than, không biết hai người này đã trải qua cái gì.

Một dòng Kinh Hà, thần tiên tụ tập.

Tại vùng sương mù bao phủ dài suốt hai trăm ba mươi dặm này, có một cái vòi rồng màu đen, như một cây cột nổi liền giữa mây trời và núi đồng trên mặt đất. Vòng xoáy này tạo thành từ kiếm quyết của Ly Trần.

Đột nhiên, vòng xoáy tan đi, hóa thành một trận cuồng phong, trong cuồng phong có một vệt sáng bay từ tít trên trời xuống, rồi rơi vào trong tay cô gái mặc đạo bào xanh. Chỉ thấy nàng ta dùng hai ngón tay miết nhẹ lên vệt sáng chính là một lưỡi kiếm không có chuôi, lưỡi kiếm như làm từ băng đá. Một tay kia của nàng thì nâng hồ lô rượu, ngửa cổ uống một ngụm, mắt không còn vừa uống vừa nhìn người nữa, mà khép hờ lại, khiến hàng mi đen có vẻ nổi bật khác thường trên khuôn mặt như sương trắng.

Mà Bạch Nham chẳng biết đã biến mất từ lúc nào, giống như là chưa từng xuất hiện ở nơi này. Hiển nhiên là sau khi Bạch Nham rời đi, Ly Trần mới thu kiếm, thế nhưng hầu hết mọi người đều không nhìn ra Bạch Nham đi lúc nào.

Hỗn chiến không một dấu hiệu chấm dứt. Trường Mi tra lại song kiếm vào bao kiếm sau lưng, tóc tai bù xù, mang theo vết thương từ đầu vai kéo tới tận bên hông, bước trên mây mà đi. Tại lúc gã dồn toàn lực để phá nóc miếu thì bị Trần Cảnh nhân cơ hội đả thương.

Mộc Chân nhắm hai mắt. Tuy rằng con mắt thứ ba của y vẫn đầm đìa máu tươi, nhưng y vẫn quay mắt về phía miếu Hà Bá, giống như có thể nhìn thấy động tĩnh trong sương trắng. Chỉ có rất ít người chú ý tới cái tay phải cầm Phật châu của y đang run nhẹ.

Khi tay y không run rẩy nữa, y cũng chậm rãi xoay người, thân thể như bụi, vừa xoay người đã tiêu tán trong hư không.

Sương trắng một lần nữa tụ tập, nhóang cái đã lại bao phủ miếu Hà Bá.

Thư sinh và A Mạc vẫn đứng trước miếu, giờ mới tiến đến. A Mạc theo sát đằng sau, đôi mắt lóe lên ánh sáng xanh dập dờn như làn nước, rõ ràng là muốn dùng pháp thuật để nhìn thấu đường đi. Thế nhưng sương trắng kia lại bỗng tách ra thành một cái lối đi, nối thẳng đến miếu Hà Bá.

A Mạc không biết lai lịch của cô gia, chỉ biết là do tiểu thư dẫn về từ bên ngoài. Cho tới nay, A Mạc vẫn cho rằng cô gia này không có điểm nào có thể xứng đôi với tiểu thư, bây giờ nhìn cô gia đứng trên con đường thi thể chất thành đồng mà không hề có một chút sợ hãi nào, A Mạc cảm thấy làm một người phàm, cô gia cũng khá can đảm. Toàn bộ sinh linh trên núi Thanh Khâu đều biết ngũ tiểu thư gả cho một người phàm, một người bình thường không hề có chút pháp lực nào. Lúc này, người phàm này nhìn thấy nhiều tu sĩ đại chiến như vậy, đảo mắt cái đã có sinh mệnh mất đi, máu chảy thành sông, lại có thể không có một chút sợ hãi nào. Điều này làm cho nhận thức của A Mạc với thư sinh này có chút thay đổi.

Hai người đi từng bước về phía miếu Hà Bá, không hề gặp ngăn cản. Thế nhưng A Mạc vẫn cảnh giác xung quanh, bởi vì nó rất kiêng kỵ kiếm của Trần Cảnh, hơn nữa bây giờ không phải một mình nó, mà còn phải bảo hộ vị cô gia không chút pháp lực nào.

Vào đến trong miếu, trong mắt A Mạc là tầng tầng sương mù và ráng đỏ mờ mờ ảo ảo. Nó dùng toàn lực cũng chỉ thấy đằng trước có một cái đèn, hai bên tựa hồ có sát khí, nhưng phía trước lại không có. Thư sinh căn bản không dừng bước, đi thẳng tắp vào trong tầng tầng sương khói. A Mạc cả kinh, vội vàng định chạy theo, lại phát hiện sương mù này như một sợi dây thừng vô hình, trói chặt lấy nó. Chỉ thấy nó uốn éo thân mình, thân thể như hòa tan đi, rồi lại ngưng thực lại, trói buộc kia đã biến mất.

Thế nhưng ngay khi nó mới bước được nửa bước, trói buộc lại xuất hiện. Thân thể của nó lại tan ra, rồi ngưng tụ, tránh thoát trói buộc. Cứ lặp đi lặp

lại như thế, nó bước tới từng bước, thân như ngọn đèn trước gió, lay động bất định, giống như lúc nào cũng có thể tiêu tan.

Khi nó tới được trước mặt cô gia thì lại thấy cô gia cầm trong tay một vò rượu, đặt lên bàn thờ phía trước tượng thần, lại nghe cô gia nói:

- Sai lầm nhất thời, không nên bắt người ta dùng cả đời để chuộc lại. Cừu hận không nên dùng máu tươi để hòa tan. Chuyện cũ đã qua, người chết đã chết rồi, người sống phải sống tiếp, hy vọng người không cần vì trên lưng đeo nợ máu mà rơi vào ma đạo. Thúc phụ của ta chết bởi lời nguyên ác mộng vong hồn, mà lời nguyên ấy nhất định sẽ bị người giết chết, không phải sao?

A Mạc có chút khó tin nhìn lên cô gia. Ở trong núi Thanh Khâu, cô gia không nói gì nhiều, nhưng hòa nhã với tất cả mọi người, bất kể là hạ nhân hay là công tử. Đây cũng là lý do khiến A Mạc vẫn duy trì tôn trọng nhất định với cô gia, dù nó cho rằng cô gia không xứng với tiểu thư. Hiện tại nó đột nhiên phát hiện mình căn bản chưa từng hiểu đúng về cô gia. Trước khi tới đây, nó biết cô gia cùng Hà Bá này có mối thù sâu như biển, mà lời của cô gia lúc này thể hiện ra một tấm lòng rộng lượng, không phải người bình thường có khả năng có.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 117: Ngày Sau Lại Uống Túy Tiên Mộng

oOo

Trần Cảnh bước ra từ tượng thần.

Hắn nhìn thư sinh mình gặp cả lần này là lần thứ ba trước mặt, không khỏi nhớ tới lần mới quen ở cấm địa phía sau núi của Tiên Phù tông, lại nhớ tới lần gặp lại thứ hai, đối phương đã xem mình thành bằng hữu, Trần Cảnh chỉ muốn giấu mặt đi mà chạy.

- Lần đầu tiên ta gặp người, người tặng ta một lá bùa Ấn Thân. Lần thứ hai gặp người, ta đang gặp nguy hiểm, là người đã cứu ta. Lần thứ ba là ta mang đến cho người phần xương cốt người bị rơi mất trong núi, khi đó ta muốn người sống cho mạnh khỏe, sau đó sẽ tu luyện pháp thuật, trở lại giết người. Nhưng rồi suy nghĩ hồi lâu, ta cảm thấy thực ra người đã chết đi một lần rồi, mạng sống của người đã tiêu tán ở Quả Long pha, người hiện giờ là do Diệp Thanh Tuyết trao cho sinh mạng mới. Hôm nay ta tới đây là muốn mời người uống một vò Túy Tiên Mộng, thực hiện lời mời năm đó của ta. Kẻ thù của người rất nhiều, ta sợ về sau không có cơ hội nữa.

Trần Cảnh nhìn thư sinh, đảo mắt đã mười năm trôi qua rồi, gương mặt này đã thành thực hơn nhiều. Hắn nhớ rõ lần gặp thứ hai năm đó, người trước mặt này ngồi bên đồng lửa, nét mặt rạng rỡ. Dù đã phải đi bộ rất lâu ở trong núi, lại gặp phải rất nhiều nguy hiểm khiến vạt áo rách nát cả, hình tượng chật vật không chịu nổi, nhưng tất cả đều không thể nào che đi được vẻ rạng rỡ của thư sinh này. Mà bây giờ, sự hào sảng ấy đã lắng xuống,

thay bằng sự thành thực và khoan dung. Nhiều năm ma luyện không làm người này trở thành một kẻ chìm vào báo thù rửa hận, mà lại khiến tư tưởng của y thăng hoa đến một độ cao người thường khó mà vươn tới được.

- Lời nguyện ác mộng vong hồn trên người ta càng ngày càng nặng, chẳng qua hiện giờ ta vẫn có thể dùng tín ngưỡng nhang đèn để áp chế, khiến nó tiếp tục ngủ say. Nếu có một ngày ta cảm giác mình không còn khả năng ngăn chặn nó nữa, ta sẽ tự cắt đầu mình, chôn sâu xuống dưới đất. Tới lúc đó, chỉ mong người có thể tới đây, tiễn đưa ta bằng một vò rượu.

Trần Cảnh nghiêm túc nói.

Triệu Ngọc Bạch cười cười, nói:

- Ta sẽ ở núi Thanh Khâu lấy Túy Tiên Mộng tế người.

- Còn hôm nay ta tới đây, một là vì sợ người không qua được cửa ải này, hai là để tự cỏi khúc mắc trong lòng của cả người và ta, ba là muốn đón Ngọc Nghiên đưa về.

Trần Cảnh hiểu Ngọc Nghiên mà y nói chính là cô gái vẫn không ngừng đào xới bên ngoài thần miếu kia. Hắn nghĩ một chút, đáp:

- Người để nàng ở lại đi, nếu người đưa nàng về, nàng sẽ hận người cả đời, rất có khả năng nhập vào ma chướng. Hiện giờ nàng đã rơi vào trong chấp niệm, chỉ cần hơi sơ sẩy là sẽ trở thành điên, cứ để nàng ở lại đi, không sao đâu.

Triệu Ngọc Bạch thở dài:

- Ta phải đưa muội ấy về, ta nghe người ta nói, dù là ai, nếu trong lòng oán hận đập thần miếu hay tượng thần, thì đều như là quất roi thẳng vào người vị thần đó. Người không cần phải dùng cách này để giảm bớt sự áy náy trong lòng.

- Năm ngoái, muội ấy mang ta một trận dữ dội, sau đó bỏ chạy đi, ta biết muội ấy nhất định sẽ chạy tới đây.

Triệu Ngọc Bạch nhìn Triệu Ngọc Nghiên vẫn chưa từng dừng việc đào đất ở bên ngoài, đi tới bên cạnh nàng, dán một lá bùa lên người nàng. Triệu Ngọc Nghiên lập tức nhún người ra, ngã vào lòng Triệu Ngọc Bạch. Triệu Ngọc Bạch ôm lấy nàng, nói:

- Thê tử của ta đã mang thai một năm lẻ sáu tháng mà vẫn chưa sinh, thực không biết sẽ sinh ra đứa nhỏ trông thế nào. Đợi tới khi hài tử của ta chào đời, sẽ lại mời người tới núi Thanh Khâu uống rượu.

Trần Cảnh đương nhiên mở miệng đồng ý, nhưng trong lòng lại ngổn ngang trăm mối. Hắn không biết khi con của Triệu Ngọc Bạch sinh ra thì mình có còn sống hay không, mà dù có còn sống cũng không biết có thể đi được tới đó hay không.

Triệu Ngọc Nghiên cũng không mất đi thần trí, nên đương nhiên có thể nghe thấy, nhưng không thể nói được. Chỉ thấy nàng rơi lệ đầy mặt nhìn Trần Cảnh, trong ánh mắt tràn đầy vẻ không cam lòng và oán hận, một nỗi oán hận sâu như biển.

Dưới chân Triệu Ngọc Bạch xuất hiện một đám mây, bay vút lên trên trời. Trần Cảnh nhìn theo, trên trời cao có một cô gái bụng hơi phình to, khi nhìn thấy Triệu Ngọc Bạch, cô nở một nụ cười đầy nhẹ nhõm, làm Trần Cảnh cũng thấy vui lây cho Triệu Ngọc Bạch, cõi lòng vốn bị giết chóc làm cho lạnh lẽo cuối cùng cũng có được một cảm giác ấm áp.

Người bên ngoài thấy Triệu Ngọc Bạch bình an vô sự đi ra thì vô cùng kinh ngạc, nhưng không ai dám đi hỏi, vì ai cũng biết người này là đến từ núi Thanh Khâu sơn. Núi Thanh Khâu có thể là một nơi xa lạ với đám đệ tử tiểu bối, nhưng nếu hỏi các trưởng bối về nơi này, thì đáp án chỉ có bốn chữ — thần bí khó lường.

* * *

Trận chiến này kéo dài không lâu, kết thúc rất nhanh, nhưng kết cục lại vô cùng thảm liệt. Đệ tử các môn phái từ châu Hắc Diệu tới gần như chết hết, từ nay Trần Cảnh xem như kết mối thâm thù với cả châu Hắc Diệu. Theo Trần Cảnh suy nghĩ, hẳn là vẫn còn nhiều người nữa muốn ra tay, nhưng sau khi Triệu Ngọc Bạch rời khỏi thì lại không thấy ai chui vào trong sương trắng nữa. Hẳn không biết một trận chiến này của hẳn đã khiến những kẻ có ý muốn thừa cơ đoạt bảo đều sợ tới run người, và trong lòng họ càng thêm chắc chắn rằng trong tay Trần Cảnh nhất định có thứ đúng như lời đồn.

Nhưng lời đồn kiểu này vĩnh viễn cũng chỉ lưu truyền giữa những kẻ kiến thức nông cạn mà thôi, giới tiên sơn huyền môn không thể nào vì những lời đồn thể này mà ra tay bao giờ.

Người bên ngoài không rời đi, sương trắng cũng vẫn không tan. Mãi mấy ngày sau, nhiều người ở quanh Kinh Hà Tú Xuân loan từ từ rời đi, sương trắng mới từ từ tản bớt.

Người thôn Hà Tiền vẫn chưa tỉnh lại, còn những người muốn đi qua Phong Lâm độ tới đây đều chỉ tiến được vào trong sương trắng, rồi lại bất tri bất giác đi ra, như một chiếc lá rơi vào con sông, bị nước sông đẩy lên bờ. Suốt mấy ngày liền, bên ngoài sương trắng tụ tập rất nhiều người phàm, đều là người ở khắp gần xa chạy tới xem chuyện lạ. Không có ai biết rõ đây là chuyện gì, mấy ngày sau, sương trắng tan hết, tất cả quay về bình thường, không xảy ra bất kì một thay đổi nào. Có người tới thôn Hà Tiền để hỏi việc này, mới biết người trong thôn đều chìm trong giấc ngủ say, và tất cả đều cùng gặp một giấc mộng, trong giấc mộng đó, trên không trung của Tú Xuân loan tiên thần tụ tập, dưới sông thì thể chìm nổi, máu loang đỏ cả mặt nước.

Lập tức có người chạy tới miếu Hà Bá để xem, nhưng không nhìn thấy một xác chết nào, nước sông vẫn giống hệt như bao nhiêu năm nay. Nhưng miếu Hà Bá đã không còn nóc mái, trên tượng thần trong miếu có vết kiếm nhàn nhạt. Ai nấy đều có vô vàn thắc mắc, thậm chí suốt một thời gian dài sau đó, người ta đồn rằng Hà Bá đã chết, còn có người tới, tự xưng là Hà Bá mới, lại bị người thôn Hà Tiền đánh cho một trận mà chạy trốn chết.

* * *

Từ sau trận chiến đó, dù là người của thôn Hà Tiền cũng không còn nhìn thấy Hà Bá hiển chân thân nữa, nhưng họ tin Hà Bá vẫn còn sống. Mỗi ngày, người trong thôn vẫn vào miếu đốt nhang, ở nhà vẫn thờ Hà Bá. Miếu Hà Bá cũng được sửa chữa lại sau một lần cúng lễ lớn, tượng Hà Bá vẫn giữ nguyên trạng, nhưng người dân còn xây thêm mấy tượng thần nữa ở phía trước sau tượng Hà Bá. Trong đó ngay phía trước là hai pho tượng, pho tượng thứ nhất là một thiếu nữ tay nâng một cái đèn màu xanh, mặt chăm chú nhìn ngọn đèn trong tay, như sợ đèn bị gió thổi tắt. Pho tượng thứ hai là một tiểu cô nương, tay cầm một viên gạch màu xanh, mặt vừa căng thẳng vừa hưng phấn nhìn ra ngoài cửa, như ngoài ấy lúc nào cũng có thể có kẻ địch xông tới, mà cô bé thì đang đợi để dùng viên gạch trong tay đẩy lùi chúng. Hai bên cửa có hai cái bệ đá, trên bệ đá bên trái là một vỏ sò màu xanh, im lìm, trên bệ đá bên phải là một con tôm đỏ cực to, bộ dáng giương nanh múa vuốt, vẻ mặt hung ác, càng bên trái kẹp một thanh kiếm, càng bên phải kẹp một cây đại phủ. Sau lưng tượng Hà Bá có một pho tượng nữa, là một cô gái mặc áo tang, đầu đội một đóa hoa trắng to, xinh đẹp nhã nhặn, khuôn mặt trái xoan, nhưng không hề có mắt.

Người thôn Hà Tiền cũng không chữa vết kiếm trên tượng thần, nhưng những vết kiếm đó lại từ từ tự biến mất, làm cho mọi người càng thêm tin tưởng Hà Bá vẫn còn ở đây. Người ở quanh đó dần dần đều tới đây thắp nhang thờ Hà Bá, nhiều người ở hơi xa hơn thì tự đúc cho mình một pho

tượng thần, mang tới miếu Hà Bá tế ba ngày, ba ngày sau, mấy pho tượng rất bình thường kia quả nhiên đều mơ hồ có một chút linh tính.

Mà ở ngày tết hàng năm, trước cửa mọi nhà gần xa đều có bày nhang đèn, mâm cỗ để cúng Hà Bá. Không biết từ khi nào, trên cửa mỗi nhà có hỷ sự còn đều dán hai bức tranh, bức bên trái vẽ một con sò xanh đang lơ lửng trong nước, quanh thân có một tầng hơi nước, nhìn cực kỳ thần bí; bức bên phải vẽ một con tôm đỏ đập trên sóng nước, càng trái kẹp kiếm, càng phải kẹp phủ, vẻ mặt hung ác.

Song những chuyện này đều là về sau. Lại nói về thời điểm trận chiến kia kết thúc, hơn mười ngày tiếp theo, đã có người tới trước miếu Hà Bá.

Người này nhìn không ra tuổi thật, trông bên ngoài chỉ chừng ba bốn mươi tuổi, mặc một bộ áo bào xanh đơn giản, tóc búi kiểu đạo sĩ, trên người không đeo một món trang sức nào.

Ánh sao chiếu lên người đạo nhân, đều giống như bị đạo nhân hút hết vào trong cơ thể. Đạo nhân không đi vào trong miếu, chỉ hỏi vọng vào:

- Kiếm quyết của Hà Bá từ đâu mà có?

Câu hỏi rất thiếu lễ phép, kết hợp với tướng mạo có chút uy nghiêm khiến giọng điệu của đạo nhân trở nên nghe như chất vấn, cứ như Trần Cảnh học trộm kiếm quyết của nhà ông ta. Trong miếu Hà Bá lóe lên một cái, Trần Cảnh hiện ra trước cửa miếu, không giấu giếm, cũng chẳng chút giận dữ, đáp:

- Từ nhỏ theo một ông lão kiếm khách học được.

- Ông lão kiếm khách đó tên gì?

- Không biết.

Đạo nhân cau mày:

- Vậy người hần là phải biết mình học kiếm quyết gì chứ?

Trần Cảnh lại lắc đầu, nói mình không biết, nhưng đối phương không tin, nói:

- Lẽ nào người không biết, người học chính là Hãm Tiên kiếm quyết?

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 118: Ngoại Lực Há Độ Được Tâm Ma

oOo

- Ha ha, cái tên này vừa nghe được từ người.

Trần Cảnh cười đáp.

Đạo nhân lại cau mày, môi mấp máy, tuy không có âm thanh nào phát ra, nhưng tai Trần Cảnh vẫn nghe thấy lời nói rất rõ ràng: "Đạo của kiếm, luyện phạm tâm để không còn biết sợ, vừa nghĩ đã gọi được gió mây, động thì ngự kiếm ngàn dặm dẫn sấm sét, tĩnh thì bao dung trời đất, trời sụp cũng không sợ hãi. Động tĩnh tương hợp âm dương tương dung hợp thì ý trời chính là ý người. Bốn điều duy nhất để tâm chính là tru, tuyệt, hãm, lục."

Trần Cảnh kinh ngạc, đạo nhân nhìn hẩn, cười bảo người không cần phải nói gì cả, tuy ta không biết kiếm quyết của người là do ai truyền cho, cũng tin là người cũng không biết, nhưng mà kiếm quyết của người là xuất xứ từ đảo Kim Ngao trên Đông chúng ta.

Đạo nhân nói xong tựa hồ cực kỳ cao hứng, nhìn tượng thần, nói:

- Nếu có một ngày có thể hóa thành hình, mời tới đảo Kim Ngao đảo, Đông Hải, ta sẽ báo cáo sư huynh, làm lễ nhập môn cho người.

Trần Cảnh nói:

- Ta nghĩ người đã hiểu lầm, người dạy kiếm quyết cho ta chưa từng nói ông ấy xuất thân từ dòng đạo Kim Ngao Đông Hải.

- Ha ha, sư đệ, không sai được, trong thiên hạ chỉ có nhân tài đảo Kim Ngao mới biết kiếm quyết kia, mà còn nhất định là đệ tử nội môn mới biết.

Đạo nhân nói:

- Ta đạo hào Bất Chấp, nếu có một ngày sư đệ tìm tới, cứ nói tìm ta là được.

Ông ta nói xong, nói thêm mấy câu nữa, rồi xoay người biến mất giữa hư không, Trần Cảnh nhìn vào nơi ông ta biến mất, cũng suy nghĩ tới mối quan hệ của lão kiếm khách với đảo Kim Ngao. Những câu kiếm quyết Bất Chấp đạo nhân vừa nói quả thực Trần Cảnh cũng nghe từ lão kiếm khách, nhưng lúc ấy, lão kiếm khách chỉ nói là đó là quy tắc kiếm đạo chung của thiên hạ, sở học kiếm thuật sau đó của Trần Cảnh lại học từ một đoạn khẩu quyết khác.

Hắn nghĩ một lúc, rồi thôi không nghĩ nữa. Chỉ cần qua thời gian đủ lâu, tự nhiên sẽ làm lộ ra tất cả chân tướng bị che giấu.

Hãm Tiên kiếm quyết, Hãm Tiên trận gì đó mà Bất Chấp đạo nhân nói, đương nhiên là hắn không biết. Trần Cảnh không rành trận pháp, trong đầu chưa từng có khái niệm về trận pháp, những điều kỳ lạ trong trận đại chiến vừa rồi là kết quả của một lần dung hợp hoàn mỹ giữa thần vực cộng với kiếm thuật và những pháp thuật do tự hắn ngộ ra.

Dùng cả "lực" và "thế" núi sông, đồng thời dung hợp một ít cảm ngộ của hắn về kiếp vân, cho nên người tiến vào trong sương trắng phải dùng pháp lực chống đỡ mới chịu được, nếu không sẽ bị dòng "thế" cuốn cuộn cuốn đi. Khi "thế" bị đảo loạn, hắn lại có năng lực biến hóa nó thành kiếp vân còn hỗn loạn, khó lường hơn, mà kiếm của hắn tương đương với sấm sét lập lòe trong kiếp vân.

Hắn không biết bên ngoài gọi cái này là trận pháp. Tuy rằng trận pháp cũng có thể tạo ra hiệu quả như vậy, nhưng quá trình kiến tạo lại khác nhau. Trong Thần đạo, đây được gọi là trình độ bước chân vào "thuật". Không chỉ còn dùng đơn độc "lực" hay "thế", mà dùng kết hợp cả "thế" lẫn linh lực của núi sông, kết hợp hoàn mỹ chúng vào với nhau, tạo thành một thủ đoạn mới, được gọi là "thuật", là cái Trần Cảnh gọi là "Linh hà hãm không kiểm vực".

Hư Linh trở lại từ đường Hà Tiền, Nhan Lạc Nương trở về sư môn, Hồng đại hiệp và vô số về lòng sông để phân loại pháp bảo chiến lợi phẩm. Còn Tiểu Bạch Long, ở lúc sương trắng tan đi, nó thần thờ ôm lấy viên gạch xanh bị phá ra thành hai mảnh, mấy ngày sau, nó đột nhiên nói có một việc phải làm, trước giờ quên mất, bây giờ mới nhớ ra, sau đó cưỡi con trâu nước đen, cầm viên gạch mà đi.

Sau mấy ngày, miếu Hà Bá lại trở về yên tĩnh.

Trần Cảnh vốn tưởng sau đó sẽ có thêm nhiều người nữa tới, không ngờ mọi việc lại trở lại yên tĩnh khiến hắn thấy lo lắng, cảm giác giống như đêm yên bình trước khi giông bão tới. Khi trận chiến kết thúc, hắn cảm ứng một chút hà vực của mình, mới phát hiện không biết từ lúc nào mà đoạn sông hắn có khả năng khống chế đã dài thêm cả trăm dặm. Hắn nghĩ một chút thì hiểu ra, đây chính là vì cách dung hợp với linh lực hà vực của hắn đã chạm tới một tầng thứ mới, mà toàn bộ hà vực đều là tương thông, linh lực cũng tương tự, tâm cảnh của hắn tăng tiến, đương nhiên khả năng khống chế linh lực hà vực cũng tăng lên theo. Nếu mỗi khúc trên Kinh Hà đều có Hà Bá, thì đương nhiên Trần Cảnh không làm được điều này, nhưng hiện giờ hầu như tất cả Hà Bá trên dòng Kinh Hà đều đã chết sau trận Giao Long Vương nhấn chìm Côn Lôn, linh lực hà vực đều trở thành vật vô chủ, chỉ cần tâm cảnh đạt tới mức là có thể điều động.

Trần Cảnh đột nhiên nhớ tới năm đó lão kiếm khách từng nói một câu, người sống trong trời đất này, có người suốt đời chỉ có thể dùng sức lực

nhỏ bé của bản thân, nhưng có người thông qua tu luyện, dùng được sức mạnh của bên ngoài. Dù là trong giới tu hành hay trong nhân gian thì cũng vậy, biến được sức mạnh trời đất thành của mình, thì mọi việc đều dễ như trở bàn tay.

Năm đó hắc nghe không hiểu, bây giờ nhớ tới, mới nhận ra mỗi lời nói của lão kiếm khách đều là chân lý đất trời, mỗi khi nhớ ra được câu nào, là như khai thông đầu óc thêm được chút ấy. Nhưng khi Trần Cảnh cố gắng nhớ lại những câu nói mấy năm đó lão kiếm khách nói với mình, thì lại không sao nhớ ra được, chỉ thi thoảng đột nhiên nhớ ra một câu, những thứ khác hoàn toàn không thể nào nhớ nổi, giống như bao nhiêu năm đó hắc chỉ là một cái máy đi theo lão kiếm khách, không nghe gì không nói gì. Trực giác nói cho hắc biết điều này có chút bất thường, hoặc đúng hơn là lão kiếm khách không phải người bình thường, nếu không làm sao nói ra được những lời như vậy. Hơn nữa, mỗi khi hắc có điều hiểu ra, trong đầu lại xuất hiện một giọng nói không nặng không nhẹ, không nhanh không chậm, tổng kết lại những điều hắc vừa ngộ được, chính là lời mà lão kiếm khách đã từng nói với Trần Cảnh, hơn nữa lúc đó hắc còn nhớ được mình nghe câu ấy ở trong hoàn cảnh nào, ở nơi nào.

Tất cả đã bình yên trở lại, Trần Cảnh lấy linh lực Kinh Hà tâm bồ cho tượng thần, hút tinh hoa nhật nguyệt, kỳ vọng thân thể có thể mau chóng hóa hình thành công. Đối với thần linh như hắc, thân thể bị hóa thành tượng thần cũng không hề phiền toái như người tu đạo, chưa kể kiếm của hắc nhờ cơ duyên xảo hợp đã có kiếm linh, có thể dùng một ý niệm dung nhập vào trong kiếm linh, du tẩu trong trời đất. Nhưng thân thể không động được là một điểm yếu chí mạng của bất kì ai, hơn nữa, thân của hắc ở đây, dù hắc có thể dùng ý niệm để nhập vào kiếm linh di chuyển đi nơi khác, thì cũng không dám đi. Vì nếu đi rồi, thân ở lại đây sẽ bị nguy hiểm.

Hơn nữa, ý niệm theo kiếm ra ngoài lại như cây bèo không rễ, một khi thân thể bị người ta hủy cũng đồng nghĩa là mất mạng. Tuy linh hồn của

hắn được linh khí hà vực bảo vệ, nhất thời sẽ không tiêu vong, nhưng trong trời đất có rất nhiều món đồ có khả năng hút hồn phách, khiến người ta sống không bằng chết.

Bầu trời đêm không trăng, chỉ có ánh sao khắp nơi, ngôi sáng ngôi tối, giống như có sinh mạng vĩnh hằng, lại giống như loài côn trùng chỉ tồn tại trên đời qua một đêm mà thôi, đêm nào cũng có, nhưng mỗi đêm đều khác nhau.

Miếu Hà Bá đã được sửa lại, Trần Cảnh đứng trước miếu nhìn về phía thượng du, phảng phất thấy được đầu nguồn hà vực, phảng phất thấy được núi Côn Lôn, thấy tòa tháp vàng trong núi, thấy đạo nhân lạnh lùng đứng trên nóc một tòa đạo quán trên núi.

"Trời đất vốn vẫn đục, ta lại toàn tâm cầu thanh bạch, chuyện này sao mà khó. Có lẽ trong mắt người khác, ta đã sớm là một người dơ bẩn không chịu được." Trần Cảnh đứng trước miếu, nhìn lên bầu trời đầy sao, suy nghĩ miên man: "Vậy thì sao đây, nên đau khổ chết đi trong dơ bẩn, sau khi chết, tên tuổi biến thành ô danh bị người đời sỉ nhục, hay là toàn lực cố gắng sống sót, tự tạo một cái bia trong sạch cho bản thân?"

Trời đất đột nhiên trở nên yên tĩnh, yên tĩnh tới mức đáng sợ, như bầu trời muốn bổ nhào xuống trong nháy mắt, hàng tỉ sinh linh đều ngẩng đầu nhìn lên trời.

Mấy tháng sau trận chiến ở Kinh Hà, trời đất bắt đầu không ngừng vang lên những đợt sấm sét, khi Đông khi Tây, khi Nam khi Bắc. Trần Cảnh ở Kinh Hà Tú Xuân loan có thể cảm ứng được linh khí trong trời đất không bình thường. Hắn biết sấm sét này là thiên kiếp do có yêu vật hóa hình. Một hai đợt đầu còn làm hắn ngạc nhiên, sau rồi hắn thành quen dần, vì những tiếng sấm sét ấy giống hệt như âm thanh nhân gian đốt pháp mừng năm mới, liên tục không ngừng, chẳng phải chỉ một đêm, mà kéo dài liên tục tới mấy năm.

* * *

Chùa Độ Trần tại châu Hắc Diệu vang lên những tiếng chuông báo tang buồn bã quẩn quanh trong đêm tối. Người đánh chuông là một tiểu hòa thượng có khuôn mặt thanh tú. Sau khi đánh xong mười ba tiếng chuông, tiểu hòa thượng trở lại Phật điện thì Mộc Chân đã đứng ở đó. Tiểu hòa thượng ngẩng đầu nhìn sư huynh hai mắt nhắm nghiền, trong lòng đầy lo lắng.

- Mộc Không, sư huynh phải đi rồi.

Mộc Chân nhắm mắt, nhìn ra bầu trời đen kịt, giọng nói lạnh như gió đêm.

Tiểu hòa thượng vội nói:

- Sư huynh, sư phụ mới viên tịch, sư huynh muốn đi đâu?

- Ta phải đi Linh Sơn.

Mộc Chân đứng yên, lẳng lặng đáp.

- Tới đó luận đạo sao? Nhưng sư phụ mới viên tịch, sư huynh là chương môn phương trượng, hẳn nên báo cho các chùa chiền trong thiên hạ tin sư phụ viên tịch, còn phải cử hành đại điển kế vị... Còn...

- Ta trao chức vị chương môn lại cho đệ.

Mộc Chân ngắt ngang. Tiểu hòa thượng kinh hãi:

- Sư huynh, không thể được, đệ pháp lực thấp kém, phật lý mơ hồ, làm sao làm được chương môn, làm thế sẽ khiến người thiên hạ cười nhạo Độ Trần tự chúng ta.

Chín chấm tròn trên đỉnh đầu tiểu hòa thượng hiện ra rõ mồn một dưới ánh đèn, cái đầu nhỏ ngẩng lên. Từ khi Mộc Chân trở về, nó luôn thấy lo cho vị sư huynh trầm mặc ít lời này, tới bây giờ, sự lo lắng đó cuối cùng cũng lộ ra.

- Sư phụ thường nhắc nhở chúng ta, con mắt thế tục là thứ sát khí lớn nhất gạt bỏ phật tính, đệ thông minh hơn sư huynh, hẳn là nhớ chứ?

Mộc Chân nói xong, quay đầu lại, dùng đôi mắt vẫn nhắm chặt đối diện Mộc Không. Tiểu hòa thượng Mộc Không không kìm được, đưa tay lên xoa cái đầu trọc của mình, cau mày:

- Nhưng mà... nhưng mà... nhưng sư huynh đi Linh Sơn để làm gì?

- Tâm của ta sinh ra ma niệm, phải nhờ Đại thừa Phật pháp của Linh Sơn hóa giải.

Mộc Chân lại quay đầu nhìn bầu trời đêm.

Lần này, tiểu hòa thượng đáp trả rất nhanh:

- Sư phụ nói tất cả ái hận trên thế gian đều do tâm mà ra, tâm không tĩnh, thánh địa cũng thành ma quật. Sư huynh, nếu trong lòng có Phật, thì khắp nơi đều là Linh Sơn, không cần phải đi.

Mộc Chân nghe xong thì bước đi, nói:

- Những điều này ta cũng biết, nhưng tâm ta không còn tĩnh được nữa, phải nhờ ngoại lực mà thôi. Từ hôm nay, đệ chính là chương môn thứ hai mươi chín của Độ Trần tự.

Y vừa nói vừa đi ra khỏi chùa, Mộc Không vội chạy theo, nắm lấy góc áo của Mộc Chân. Mộc Chân đánh ra một chưởng như đao, cắt đứt vạt áo, bước thẳng vào trong bóng tối.

Bầu trời đêm như một tấm màn màu đen kịt, lấm tấm những đốm sáng nho nhỏ từ ánh sao, chiếu xuống Độ Trần tự nằm cô đơn bên sườn núi.

- Sư huynh, huynh không được đi, huynh không được đi...

Mộc Không nắm tay áo của Mộc Chân, lo lắng hô to:

- Sư phụ đã nói, đạo tu hành quan trọng ở chỗ vượt qua, chỉ có người đại bèn lòng đại nghị lực mới có thể chứng đại đạo, huynh đi Linh Sơn không trừ được tâm ma đâu, mà còn có khả năng mãi mãi không rời khỏi Linh Sơn được nữa... Sư huynh...

Mộc Không hô lớn với theo vào đêm tối, trong tay chỉ còn lại một miếng vải áo màu xám. Mộc Không chạy đuổi theo mấy bước, nhìn Mộc Chân đã biến mất trong màn đêm, lớn tiếng khóc to, trong tiếng khóc xen lẫn những lời nói nghẹn ngào:

- Sư huynh... Sư phụ nói, Linh Sơn chính là một cái lồng chim lớn! Đi thì mê, mê thì huyền, huyền thì chướng, chướng thì sinh ma, sinh ma mà tự nhốt mình. Không thể đi! Không thể đi a...

Trong đêm tối chỉ có tiếng gió gào thét đáp lại lời Mộc Không. Chim đêm ở vách núi bị những tiếng hét của tiểu hòa thượng làm kinh động, bay vọt lên không, kêu vang những tiếng quái dị.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 119: Cớ Sao Không Luyện Tâm

oOo

Tiểu hòa thượng Mộc Không hét vang dưới trời đêm rất lâu, sau đó nằm chặt lấy mảnh vải áo trong tay, quay trở về chùa, đóng cửa lại, đi vào Phật điện, ngồi xuống cái bồ đoàn chính giữa, nhắm mắt lại, bắt đầu gõ mõ. Ánh đèn dầu trước tượng Phật chiếu sáng gương mặt của tiểu hòa thượng, nhìn rõ dòng lệ chưa khô.

Trong Phật đường trống vắng chỉ còn nghe những tiếng mõ vang vang, theo những khe hở của mái hiên bay ra ngoài, tiêu tan vào màn đêm.

Cả Độ Trần tự chỉ có một mình Mộc Không, một tiểu hòa thượng mười tuổi làm bạn với hương đèn tượng Phật, tiếng mõ quanh quẩn khắp ngôi chùa vắng vẻ.

Tiếng gõ mõ lúc đầu khi mạnh khi yếu, nhưng sau đó từ từ trở nên đều đều. Đến lúc hừng đông, Mộc Không đứng dậy, đi ra sau điện, đứng nhìn bộ áo cà sa chường môn rất lâu, sau đó cởi hết quần áo của mình ra, lấy bộ phật y mặc vào. Bộ cà sa màu đỏ vốn rất rộng so với nó nhanh chóng rút nhỏ lại, trở thành vừa vặn.

Nó không hề thấy lạ, vì bộ áo cà sa này vốn là một món bảo vật, chống được dơ bẩn trần tục, chống nước, chống lửa, chống độc, chống ma quỷ, chống mọi điều xằng bậy của thế gian.

Từng món đồ được mặc vào, không nhanh không chậm, cuối cùng là đeo lên người một chuỗi phật châu rất to, nó chỉnh trang lại tăng y cho hoàn hảo, sau đó đi qua hành lang hành lang gấp khúc, đi tới trước cái chuông to treo đằng trước một pho tượng, đẩy thanh gỗ đánh chuông.

Mặt trời vừa mới hiện lên, ánh nắng chiếu lên đầu thanh gỗ.

"Coongggg..."

Tiếng chuông du dương kéo dài mãi như không bao giờ dứt, theo gió bay đi, như muốn báo cho cả trời đất biết ở đây có một ngôi chùa gọi là Độ Trần.

"Coong... coong... coong..."

Tiếng chuông vang lên hai mươi chín tiếng, vang vọng suốt một ngày trong trời đất. Mặt trời đi từ hướng Đông sang hướng Tây, ngay khi tiếng chuông chấm dứt, ánh mặt trời trên đỉnh đầu Mộc Không biến mất, chìm xuống sau núi.

Đây là tiếng chuông báo tin Độ Trần tự có chuông môn kế vị, Mộc Không nay chính là chuông môn thứ hai mươi chín của Độ Trần tự, cũng là chuông môn nhỏ tuổi nhất của chùa từ trước đến nay, là chuông môn duy nhất mặc áo cà sa chuông môn mà phải đi đánh chuông. Nhưng những điều này chỉ là sự bắt đầu, từ nay trở đi, nó chính là người đại diện cho Độ Trần tự đối mặt với thế giới. Độ Trần tự có lẽ sẽ bị chôn vùi, hóa thành lịch sử, cũng có lẽ sẽ như tên của chùa, vượt qua phạm trần, đến được bỉ ngạn.

* * *

Lúc Mộc Chân tự cắt đứt góc áo, biến mất dưới bầu trời đêm, thì ở miếu Hà Bá Tú Xuân loan, Trần Cảnh vẫn đang ngồi trước cửa miếu, mà trước mặt hắn là cực nhiều yêu vật khắp nơi gần xa kéo tới đây cầu đạo khai linh. Yêu vật dày đặc chi chít, con ngồi con nằm, con thò ra từ trong nước sông,

con đứng trên cành cây. Mọi vấn đề chúng hỏi, Trần Cảnh đều trả lời đầy đủ. Với hẳn, mọi vấn đề của người tu đạo, không có cái nào là đơn giản, dù đó là một vấn đề nhìn thấy vô cùng đơn giản, nhưng đến khi hỏi đáp sẽ nhận ra nó không đơn giản chút nào, phải nói rất nhiều mới nói được rõ ràng. Đến khi trả lời xong, cả người hẳn chìm trong cảm giác tươi mát lạ lùng, giống như từ trước tới nay vẫn luôn soi vào một chiếc gương bị phủ một tầng bụi mà không biết, sau đó vô tình chùi chiếc gương, mới nhìn thấy hình ảnh của mình trong gương cũng bị phủ cả một tầng bụi bặm.

- Hà Bá gia, mấy ngày nay tới giờ, vì sao trời đất cứ xảy ra dị tượng, hôm nào cũng có sấm sét vậy ạ? Chẳng lẽ là trời đất sắp đại biến, nếu là vậy, đám tiểu yêu pháp lực thấp kém chúng con phải làm sao mới sống được đây?

Một con khỉ bắt chước bộ dáng con người, ngồi dưới đất, hỏi Trần Cảnh.

Trần Cảnh ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Trời đất vĩnh hằng, âm dương biến hóa, chưa bao giờ dừng lại. Giống như dòng Kinh Hà này, nhìn cứ tưởng không có gì thay đổi, nhưng thực ra nó vẫn luôn không ngừng thay đổi, nước sông trước khi ta mở miệng nói chuyện với bây giờ đã hoàn toàn khác biệt. Nếu nói trời đất giống như Kinh Hà, vậy chúng ta chính là những con cá nhỏ ở trong Kinh Hà, người nói nếu Kinh Hà bị khô cạn, thì cá ở trong đó phải làm thế nào?

- Nếu Kinh Hà khô cạn, cá trong sông dù có làm gì thì cũng vô ích mà thôi, trừ phi con cá đó có thể vượt qua cực hạn của bản thân, có thể sống được trên đất liền.

Con khỉ đáp.

Trần Cảnh nói:

- Tu là tự thân, thoát khỏi trói buộc của trời đất, dĩ nhiên là có thể làm được "trời đất trầm luân chôn vùi, bản thân ta vẫn an nhiên bất động". Nhưng điều này rất hiếm có người làm được, cho nên trong khi tu luyện cũng phải tìm lấy một chỗ để che chở cho cái thân của mình được nghỉ tạm.

- Ở đâu có thể nghỉ thân ạ?

Con khi hỏi nhanh.

- Vùng đất thần thánh trong lòng các người nhất định có thể bảo vệ các người.

Trần Cảnh trả lời nhanh không kém.

Trần Cảnh vừa đáp xong, lập tức có một số linh vật rời đi, chỗ trống chúng vừa rời đi lập tức bị những linh vật khác trám vào. Những yêu linh rời đi hiển nhiên là đi tìm vùng đất thần thánh trong lòng chúng, những sinh linh có linh trí đều đã có vùng đất thần thánh trong lòng mình.

Cách đó không xa, một con rắn hai màu trắng đen đan xen lên tiếng hỏi:

- Hà bá gia, lúc trước sao ngài lại để mặc cô gái kia đào bới thần miếu của ngài? Theo con biết, thần miếu và thần linh có quan hệ chặt chẽ với nhau, nếu có người phá miếu, chính là tương đương với tạo một vết thương trên người thần linh, ngài làm như vậy có huyền cơ gì sao ạ?

Trần Cảnh đáp:

- Chúng sinh đều có yêu ghét, nhưng nếu quá yêu bản thân, thì dù mình có làm điều gì sai, cũng sẽ tự tìm lý do mượn cớ cho mình. Lúc đó ta để mặc cô gái ấy, một là để nhắc nhở mình không được quên đi lỗi lầm mình đã gây ra, hai là để cô ấy dần giảm bớt hận ý trong lòng thông qua việc phá miếu. Theo ta nghĩ, một con người có thể can đảm nhìn thẳng vào sai lầm

của bản thân, mới là thật sự có dũng khí, chỉ có kiên trì sửa đổi điểm sai lầm của mình, mới là có nghị lực thật sự.

Một con chim sơn ca hỏi:

- Hà bá gia, nếu muốn tu thành đại thần thông, đại pháp lực, có cần bắt buộc phải bái nhập vào trong tiên môn, học pháp thuật pháp quyết cao thâm mới được không ạ?

Trần Cảnh nhận ra con chim sơn ca này đã đến chỗ này của mình từ rất sớm, nhưng tới bây giờ nó mới lên tiếng hỏi. Hắn ngẫm nghĩ một chút, trả lời:

- Ta nghĩ, lúc trời đất mới hình thành, trong trời đất không có cái gọi là pháp quyết, cái gọi là phương pháp tu hành đều là do con người tự ngộ ra mà thôi, sau đó trải qua nhiều đời truyền lưu, kéo dài cho tới bây giờ. Các người có lẽ cũng đều đã nhận ra, người tu hành hiện nay so với người tu hành trong truyền thuyết xa xưa kém xa nhau tới cả vạn dặm, đây là bởi vì pháp quyết chúng ta tu hành đều là do nhiều đời truyền xuống, được các đời truyền lại theo cách hiểu của họ. Cho nên nếu muốn học pháp thuật chân chính, tốt nhất là học thẳng từ trong trời đất, nếu học qua những lời giảng giải của người khác, thì sẽ càng ngày càng cách xa chân nghĩa.

Đột nhiên có một tiếng người từ trong bóng tối vọng tới:

- Hà Bá gia, ta muốn biết cái gì gọi là thần, cái gì gọi là ma, cái gì gọi là tiên, cái gì gọi là linh?

Các sinh linh trước miếu đều quay đầu sang nhìn, ở bên sườn đê không biết từ lúc nào xuất hiện một người bị bao phủ trong khối đen, không nhìn rõ được, cả người tỏa ra khí tức âm lãnh. Những con chim đậu trên cây gần đó đều bị kinh động, giương cánh bay lên trời.

Trần Cảnh nhìn người kia, giống như nhìn những sinh linh tới hỏi đạo khác, không hề có chút kinh ngạc, trầm tư một lúc, trả lời:

- Vạn vật sinh linh có xuất thân và pháp lực cao thấp khác nhau, nhưng nếu muốn định nghĩa thế nào là thần, tiên, ma, linh, đương nhiên không thể dựa vào pháp lực hay xuất thân để phân chia, mà là dựa vào hành vi ứng xử của sinh linh đó. Thần đại diện cho sự che chở, tiên đại diện cho sự tự do, ma đại diện cho bản thân, linh đại diện cho bản tính. Nhưng đây chỉ là cái nhìn của ta mà thôi, người khác phân biệt như thế nào ta không biết.

- Vậy người cảm thấy ta là cái gì?

Người giống như một luồng khói đen kia hỏi, giọng nói lạnh băng.

Trước lúc kẻ này nói chuyện, Trần Cảnh vẫn yên lặng, nhưng sau khi kẻ này vừa hỏi dứt lời, mắt hắn lóe sáng, nhìn chăm chăm vào làn khói đen ngưng kết thành người kia, lạnh lùng đáp trả:

- Người là oan hồn truyền thế, ma niệm dị vực.

Trong lúc nói chuyện, một luồng ánh sáng từ trong miếu Hà Bá phóng thẳng vào trong khói đen. Làn khói như không kịp né tránh, luồng sáng chiếu lên nó, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, khói đen tán đi, trên mặt đất chỉ còn lại một bãi máu.

Chúng sinh linh sợ hãi, không dám tới gần khu vực kia.

Lập tức liền có một sinh linh hỏi:

- Hà Bá gia, sao ngài biết nó là ma, sao biết là nó đến từ dị vực?

Trần Cảnh đáp:

- Ta từng đi qua cõi âm, có thể cảm nhận được khí tức âm u lạnh lẽo của nó.

Lúc này, trong thôn Hà Tiền vang lên tiếng gà gáy canh năm*, những sinh linh còn muốn hỏi đều lập tức nhịn xuống, hành lễ chào Trần Cảnh rồi xoay người rời đi, trong nháy mắt tất cả đã biến mất.

(Canh năm hay giờ Dần: từ 3 giờ đến 5 giờ sáng)

Cách Tú Xuân loan hơn trăm dặm có một sơn cốc, trong sơn cốc âm khí xoay vần, chính giữa cốc có một cây đại thụ đen kịt, từ thân tới lá cây đều đen như mực, nhưng lúc này trên một ngọn cây kết ra một đám nụ hoa màu đen, vẻ chỉ cần qua một đêm nữa, chúng nó sẽ nở rộ.

Trên cành cây có một con quạ đen, quanh thân như có lửa đen đang cháy.

Dưới cây có một người bằng khói đen mờ lung, nếu nhìn kĩ, sẽ nhìn ra đó là một người phụ nữ, song không thể nhìn ra rõ mặt. Con quạ trên cành cây hỏi:

- Thế nào?

- Đạo tâm rất vững vàng, ta đã dùng rất nhiều trò, biến ảo ra nhiều cảnh tượng khác nhau, nhưng đều không thể lay động đạo tâm của hân.

Người phụ nữ hình thành từ khói đen đáp.

- Hân mặc người biến ảo trước mắt hân, hay là người thừa dịp bất ngờ xâm nhập nội tâm hân?

Quạ đen hỏi.

Ta không biết.

Người phụ nữ kia trầm mặc một lúc, đáp.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 120: Tồn Tại Tất Có Khắc Chế

oOo

Sơn cốc trong ngọn núi này chính là sơn cốc Nhan Lạc Nương từng đi vào, con quạ đậu trên thân cây chính là con quạ đen từng xuất hiện trong trận đại chiến ở Tú Xuân loan. Đối với bất kì ai, chỉ cần nhìn thoáng qua nó một lần sẽ không bao giờ quên được, vì trên thân con quạ và người phụ nữ hình thành từ khói đen này đều có một luồng khí tức âm lãnh rất đặc thù của côi âm, nhìn là sẽ cảm thấy sợ hãi trong lòng. Sự sợ hãi này không biết từ đâu mà có, có lẽ là từ đôi mắt không chút tình cảm của họ, cũng có thể là từ màn khói đen có vẻ có thể xâm nhiễm tất cả quanh người họ.

- Lúc đó người đã vào được trong thần miếu.

Người phụ nữ nói. Quạ đen không trả lời, người phụ nữ lại hỏi thêm:

- Trong đó nhìn thế nào?

- Không biết.

Quạ đen lạnh lùng trả lời, nói tiếp:

- Ta chỉ biết bên trong đó rất nguy hiểm, sẽ chết.

- Từ lâu chúng ta đã là thân bất tử.

Người phụ nữ nói.

- Thân bất tử không có nghĩa là không thể bị người ta giết chết.

Quạ đen nói.

- Chúng đều vô hình vô tướng, tùy tâm biến ảo, làm sao bị giết chết được?

Người phụ nữ nói.

- Chẳng phải người cũng bị thương mà trở về hay sao? Trên thế gian này nếu đã có tồn tại giống như chúng ta, đương nhiên cũng có thứ có thể giết chết chúng ta.

Quạ đen nói.

- Là cái gì?

- Cái đèn trước tượng thần kia, nó có thể đốt cháy ta, trong góc tối đằng sau tượng thần cũng có một kẻ thiếu chút nữa đã khiến ta không thể chạy thoát ra khỏi thần miếu.

- Là ai?

- Một linh quỷ của trong từ đường Hà Tiên.

- Một con linh quỷ không thể thương tổn được người, trong tay nó có cái gì à?

- Không biết.

Một cơn gió thổi tới, làn khói dưới thân cây tiêu tán theo gió, cả sơn cốc chìm vào trong tĩnh mịch.

Miếu Hà Bá đã có người chuyên quét tước thần miếu, trông nom đèn nhang. Đó là một người sinh ra ở thôn Hà Tiên, có thể nói là từ nhỏ đã

được nghe kể chuyện về Hà Bá Trần Cảnh mà lớn. Một hai năm gần đây, thiên hạ bắt đầu hỗn loạn, cha của nó bị đạo tặc giết hại, mẫu thân tái giá. Nó không đi theo mẫu thân, mà ở lại thôn Hà Tiền, trở thành một cô nhi vào năm mười tuổi. Vừa lúc người của thôn Hà Tiền cảm thấy miếu Hà Bá cần phải có một người để trông nom đèn nhang và quét tước thần miếu, nên Lý Anh Ninh nó trở thành người dọn dẹp trông coi thần miếu, hay gọi tắt là thị thần.

Từ khi có thị thần, Trần Cảnh cảm thấy tín ngưỡng nguyên lực của thôn Hà Tiền trở nên nồng đậm hơn rất nhiều. Hắn không biết nhiều về tín ngưỡng nguyên lực, chỉ biết nhang đèn nguyên lực có một ít diệu dụng đặc biệt, có thể hóa thành pháp lực. Không chỉ có như thế, Trần Cảnh luôn cảm thấy lời nguyện ác mộng vong hồn trên người không phát tác chính là do nhang đèn nguyên lực này.

Lúc đầu Lý Anh Ninh không dám ngủ một mình trong miếu, tối nào đốt nhang xong lại đi vào trong thôn để ngủ, sau có một đêm nó không ngủ được, tiện chân đi tới miếu Hà Bá. Mà khi nó xách đèn lồng tới miếu, thấy trước miếu có đủ loại động vật, không biết từ đâu mà tới, nhiều loại nó từng nhìn thấy, nhiều loại nó chỉ nghe nói, và nhiều loại chưa từng nhìn thấy cũng chưa từng được nghe tới bao giờ.

Nó sợ ngây người, một thằng bé mười tuổi đêm hôm thấy nhiều dã thú như vậy đương nhiên sợ hãi, nhưng nó không chạy ngược về thôn Hà Tiền vì nó thấy trên ngạch cửa miếu có một người ngồi. Tuy nhìn không rõ lắm, nhưng trực giác nói cho nó biết đó chính là Hà Bá gia ngày đêm nó phụng thờ.

Nó đang định dừng cảm đi tới chỗ Hà Bá gia, thì đám dã thú đã đứng dậy, rẽ ra một con đường cho nó đi. Nó đi tới trước mặt Trần Cảnh, ánh đèn mờ mờ khiến nó không nhìn thấy rõ mặt Trần Cảnh, song thực ra không phải vì đèn không đủ sáng mà không thấy, mà là bởi vì Trần Cảnh vốn là thân âm thần. Nhưng nó dám chắc chắn đây chính là Hà Bá gia, nên định

quỳ xuống vái lạy, lại nhận ra mình không quỳ xuống được. Bên tai nó bỗng vang lên một giọng nói rất hiền hòa:

- Trong lòng có ý là được rồi, không cần phải làm những nghi thức xã giao này.

- Sau này đêm nào không ngủ được, cứ tới đây.

Trần Cảnh nói. Lý Anh Ninh dạ một tiếng, cũng không còn thấy sợ nữa. Nó đi vào trong miếu, thắp sáng mấy ngọn nến lên, lại đi ra treo đèn lồng lên trước miếu. Ánh đèn lồng không đủ rọi sáng khu đất trước miếu, nhưng lại làm người ta cảm thấy ấm áp. Trần Cảnh không cản nó, cũng không nói gì thêm. Lý Anh Ninh treo đèn xong, lùi vào trong miếu, đứng trong bóng tối, trong lòng hồi hộp. Nói không sợ là nói dối, dù sao đây là lần đầu tiên nó làm việc trước bao nhiêu ánh mắt nhìn như vậy, mà lại còn là những ánh mắt không phải của con người.

Bỗng nó nghe thấy từ ngoài vang lên một giọng nói.

- Hà Bá gia, gần đây tiểu yêu trong lòng mê hoặc, luôn không hiểu tu hành rốt cuộc là cái gì, nghĩ tới nghĩ lui vẫn không nghĩ ra được.

Lý Anh Ninh thò đầu ra dòm, ánh sáng đèn quá yếu, không nhìn ra được là con gì lên tiếng, nhưng nó biết đó chắc chắn không phải là người, mà có thể nói ra tiếng người, vậy chắc chắn đó là yêu quái rồi! Trong lòng nó giật thót, vừa sợ vừa hưng phấn, hình như có một cánh cửa trời đất vô hình đang từ từ mở ra trước mắt nó.

- Trong nhân gian có một câu nói, tâm hướng về đâu, chân bước về đó. Nhưng định làm cái gì, thì trước hết phải hiểu rõ mình muốn thế nào đã. Người tu hành chúng ta cũng vậy, theo người nghĩ người tu hành là vì cái gì?

Trần Cảnh hỏi.

- Tiểu yêu tu hành chính là để thoát khỏi thân yêu này, hóa thành tiên.

- Ta đã từng nói tiên đại diện cho sự tự do, sự tự do này không chỉ là tự do về mặt thân thể, không còn bị cái gì kiềm hãm, mà là tự do về mặt tâm hồn. Chỉ khi tâm hồn được tự do, dù cơ thể không có chút pháp lực nào, thì cũng có thể tự coi mình là tiên tiêu dao trần thế.

Lý Anh Ninh đứng trong cửa nghe, trong lòng vô cùng hưng phấn. Đứng một hồi mỏi chân, nó chạy vào trong miếu, lấy bồ đoàn ra đặt xuống ngồi. Nó thấy những yêu quái giống như học sinh ngồi ở đó nghe giảng, trong lòng thầm nghĩ:

- Thì ra Hà Bá gia lợi hại như vậy, ngay cả yêu quái cũng đều là học sinh của người.

Tai nghe nghe, trong người như xuất hiện một dòng nước ấm chảy quanh, không hề thấy lạnh chút nào, bất tri bất giác thẳng bệ tựa vào cạnh cửa ngủ thiếp đi. Lúc nó tỉnh lại, ngoài cửa đã có ánh nắng sớm nhẹ, Hà Bá gia và các yêu quái hỏi đạo đều đã biến mất tự lúc nào, tất cả giống như một giấc mơ. Nếu không phải trên cạnh cửa vẫn còn cái đèn lồng, nó đã nghĩ tất cả những gì nó nhìn thấy đêm qua chỉ là trong mộng.

Từ hôm đó, đêm nào trước cửa miếu Hà Bá cũng có một cái đèn lồng. Mỗi khi đèn lồng sáng lên, thì sẽ có sinh linh từ trong bóng tối đi tới trước miếu.

* * *

Ánh trăng, ánh sao mờ lung chiếu xuống, bóng cây lắc lư, gió đêm thổi qua ngọn cây như quỷ khóc.

Trước từ đường Hà Tiên, một làn khói đen từ từ ngưng tụ thành hình một người phụ nữ mờ ảo, thấy không rõ mặt. Ả đứng trong bóng râm của đại

thụ từ đường, một lúc sau, thân hình biến đổi, hóa thành một người đàn ông mặc áo lam, giống hệt bức tượng thần trong miếu Hà Bá.

À không tới gần từ đường, mà hướng về phía từ đường, gọi:

- Hư Linh... Hư Linh...

Giọng nói cũng giống hệt giọng của Trần Cảnh, bên trong giọng nói còn như có một ma lực nào đó, tuy giọng gọi không lớn, nhưng ai nghe thấy cũng đều nảy sinh ra ý phải trả lời. À vừa gọi xong, xung quanh đang yên tĩnh bỗng vang lên tiếng chim tiếng côn trùng kêu râm ran, song sau đó tiếng kêu của chúng yếu hẳn đi, rồi biến mất, mọi thứ lại trở về yên tĩnh, yên tĩnh một cách chết chóc.

- Hư Linh...

Cánh cửa từ đường lặng lẽ mở ra, như bị tiếng gọi kia làm cho mở. Một cô gái từ trong từ đường đi ra, tới cạnh cửa dừng lại. Nàng nhìn "Trần Cảnh" đứng dưới gốc cây, cười:

- Thuật biến ảo của người rất tinh diệu, nhưng mà không dùng được với ta đâu, mọi thuật biến hình trên thế gian đều không thể lừa ta được.

"Trần Cảnh" dưới gốc cây lại trở về hình dạng khói đen, người phụ nữ trong khói đen ngạc nhiên nhìn Hư Linh:

- Người không phải thuộc về thế gian này.

Hư Linh lặng lẽ đứng trong từ đường, sau lưng là bóng tối vô tận. Nàng như đứng ở lẫn ranh giữa bóng tối và ánh sáng, thân thể mờ mờ, nhìn rất yếu ớt, giống như lúc nào cũng có thể bị bóng tối phía sau nuốt chửng. Nàng đáp:

- Tại sao ta lại không thuộc thế gian này?

- Bởi vì trên người người có loại khí tức giống hệt ta.

- Ha ha, có khí tức giống người là không thuộc về thế gian này à?

Hư Linh khẽ cười.

- Đương nhiên. Nếu người đã cùng đến từ một chỗ giống như ta, đương nhiên thế gian này không thể chứa đựng được người. Có một ngày, Trần Cảnh kia cũng sẽ không chứa chấp được người.

- Trời đất này bao dung vạn vật sinh linh, nếu không chứa được ta, thì ta đã thần hồn câu diệt từ lâu rồi.

Hư Linh nói.

Người phụ nữ khói đen phì cười:

- Biết tại sao chúng ta ở nơi dương gian này pháp lực bị yếu hèn đi không? Biết vì sao thế gian này ít có những tồn tại giống như chúng ta hay không? Đó là vì quy tắc của trời đất, người đặt ra quy tắc này năm đó không cho phép chúng ta tồn tại trên thế gian này. Hiện tại chỉ là do người bày ra quy tắc phong ấn năm đó đã biến mất, nên chúng ta mới có thể may mắn tồn tại.

Hư Linh trầm mặc không nói, người phụ nữ nói tiếp:

- Thiên hạ này sắp đại biến, chính là sắp trọng định càn khôn chư thiên phong thần, người hèn là...

Hư Linh không đợi ả nói xong đã lặng lẽ biến mất. Người phụ nữ hình thành từ khói đen giận dữ, hóa thành khói đen bay vào trong từ đường. Sau đó trong từ đường vang lên một tiếng hét thảm, khói đen từ trong từ đường vội vàng bay ra, bỏ chạy. Hư Linh lại xuất hiện bên ngưỡng cửa, khẽ cau mày, trong tay cầm một cái gương, vỗ nhẹ nhẹ.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 121: Chư Tà Tránh Lui

oOo

Sóng sông không lúc nào ngừng nghỉ xô về biển cả, tượng Hà Bá đêm ngày được linh lực sóng nước bồi đắp vỗ về. Mặc dù bản thân Trần Cảnh không tận lực dung hợp hà vực, nhưng nếu có thần linh tới đây, dùng phép vọng thần mà nhìn, thì sẽ phát hiện khí tức của cả một đoạn sông dài hơn năm trăm dặm đã hòa cả vào làm một với sắc phù của hân.

Hầu hết sinh linh còn sống sau trận chiến Giao Long Vương với núi Côn Lôn lẫn đó trong Kinh Hà đều tụ tập về cả Tú xuân loan. Đối với chúng nó, Trần Cảnh đã là Hà Bá duy nhất của cả dòng Kinh Hà, có lẽ không bao nhiêu năm nữa sẽ tấn thăng thành Long Vương Kinh Hà.

Hiện tại, Lý Anh Ninh không chỉ rất cao hứng với việc mình trở thành thị thần, mà nhiều hơn nữa là cảm thấy may mắn. Tính ở góc độ người bình thường, hiện giờ nó xem như là người có thể liên hệ với quỷ thần rồi. Tất cả những người tới miếu Hà Bá dâng hương đều do nó tiếp đãi, tuy quá trình rất đơn giản, nhưng thái độ của nó luôn vô cùng nghiêm túc.

Gần đây, người đến miếu Hà Bá để dâng hương hình như nhiều hơn hân, hơn nữa phần lớn là cầu bùa hộ thân hay những vật tương tự. Lý Anh Ninh nhìn qua còn rất nhỏ tuổi, nhưng khá trầm tính, không phải người nhiều lời, có điều trong đầu sớm đã đoán rằng những người này xin bùa để trấn ma quỷ. Sở dĩ nó không nói là trấn yêu, bởi vì mỗi lúc trời tối, trước miếu Hà

Bá đều có vô số yêu quái tới nghe đạo. Nó nghĩ thầm, có lẽ yêu quái khắp thiên hạ đều tới nơi này.

Một ngày kia, rốt cuộc có một ông lão dẫn theo vài người vào miếu, thấp nhang cúng tế. Nghe từ lời khẩn vái, Lý Anh Ninh mới hay, hóa ra ở trên trấn thật sự có chuyện ma quỷ. Có mấy đứa trẻ con vào trong miếu Thổ Địa chơi đùa, trở về nhà thì mặt đen lại, ngủ mãi không tỉnh, có đứa tỉnh dậy được thì miệng lại không ngừng nói mê sảng. Bởi thế rất nhiều người ở trên trấn đều tới đây để xin bùa hộ thân.

Lần này ông lão tới là hy vọng Hà Bá hiển linh, đi trừ yêu tà trong trấn. Ông lão này cũng không phải tự nhiên tới đây, mà vốn trên trấn đã có mấy đạo sĩ tha phương biến mất trong miếu Thổ Địa, cho dù đạo sĩ ra khỏi thần miếu cũng phải rời đi như chạy trốn. Từ ấy người trong trấn càng hoảng sợ, tiếp đó mới có ông lão đại diện toàn bộ trấn Quân Lĩnh tới miếu Hà Bá.

Trần Cảnh chỉ cần động một ý niệm là có thể dò xét tất cả những chuyện xảy ra trong thần vực của mình, nhưng lại không rõ ràng lắm với chuyện trong trấn, bởi vì đó không phải thần vực của hắn. Hiện tại, khi thần niệm của hắn muốn dung hợp với linh lực vượt khỏi hai bên bờ sông, thì sẽ có cảm giác bị bài xích mãnh liệt. Hơn nữa, trong thần hồn còn mơ hồ cảm thấy đau đớn, tựa như đang cảnh cáo Trần Cảnh không thể vượt qua. Trước đây không có cảm giác này, hiển nhiên là vì độ dung hợp của Trần Cảnh với hà vực còn chưa đủ.

Khi ông lão kia bắt đầu khẩn vái, Trần Cảnh đột nhiên cảm giác được, có nhiều luồng nguyên lực truyền đến từ trong trấn. Nguyên lực này không giống với nhang đèn tín ngưỡng hàng ngày, mà có thêm tư tưởng nóng nảy bồn chồn như lửa cháy. Mặc dù so với nguyên lực của dân thôn Hà Tiền, thì luồng nguyên lực này yếu hơn nhiều, nhưng lại biểu đạt cùng một ý nguyện muốn Trần Cảnh đi trừ tà. Nếu hắn không đi, chỉ sợ luồng nguyên lực này sẽ chuyển hóa thành oán lực.

(Nguyên lực: sức mạnh ngưng kết từ những lời cầu nguyện, khẩn vái ><
Oán lực: sức mạnh ngưng kết từ lời oán trách, nguyên rủa)

Lý Anh Ninh đương nhiên biết Hà Bá gia kỳ thật đều nghe hết những lời cầu nguyện. Mặc dù không nói hẳn ra, nhưng mỗi ngày hiện giờ của Lý Anh Ninh đều rất hưng phấn. Khi trời tối lại, nó hỏi tượng thần:

- Hà Bá gia, hôm nay có cần treo đèn ra bên ngoài không ạ?

- Không cần.

Theo một giọng nói ôn hòa vang lên, từ trên tượng thần có một bóng người bước xuống.

Lý Anh Ninh rất hưng phấn, thầm nghĩ Hà Bá gia quả nhiên muốn đi trừ yêu trừ tà. Nó muốn đi cùng, nhưng thấy Hà Bá gia sắp đi, lại không dám mở miệng, chỉ ngẩng đầu nhìn bằng ánh mắt tha thiết mong chờ, hy vọng Hà Bá gia có thể liếc mình một cái, rồi hiểu ra ý tứ trong mắt mình, hỏi mình một tiếng có muốn đi cùng không. Thế nhưng đến tận khi bước ra tới cửa miếu, Hà Bá gia vẫn không nhìn nó. Nó quýnh lên, bật thốt:

- Hà Bá gia...

Trần Cảnh quay đầu lại, nhìn nó, khẽ cười nói:

- Có phải là muốn đi xem không?

Lý Anh Ninh dùng sức gật gật đầu. Trần Cảnh nói:

- Vậy người nhắm mắt lại đi.

Lý Anh Ninh vội vàng nhắm hai mắt, nghĩ thầm có lẽ Hà Bá gia muốn làm phép, tiếc rằng không thể nhìn. Nó vừa nhắm mắt thì bên tai đã nghe thấy tiếng gió thổi vù vù, thân thể giống như bị treo lơ lửng. Nó không nhìn được, mở mắt nhìn, mới phát hiện mình đã sớm rời khỏi miếu Hà Bá, đang

trên bầu trời, trước mặt là màn đêm đen, dưới chân là từng dãy núi, cách đó không xa chính là trấn Quân Lĩnh. Tới khi nó nhìn rõ ràng, đã đến hư không phía trên trấn Quân Lĩnh. Thẳng đến lúc hạ xuống, nó vẫn còn cảm giác cả người lâng lâng.

Mới là giữa buổi tối, không biết người trong trấn này có thói quen đi ngủ sớm, hay là do gần đây có tà vật quấy phá, mà từng nhà đã ăn cơm từ khi còn chưa tối, rồi đóng cửa tắt đèn đi ngủ cả. Ở trước mặt Lý Anh Ninh là một ngôi miếu Thổ Địa, được xây ở chính giữa trấn. Thường thường mỗi thành trấn trong nhân gian đều có một ngôi thần miếu thế này, trấn Quân Lĩnh cũng không ngoại lệ. Mặc dù Trần Cảnh chưa từng tiến vào trấn Quân Lĩnh này, nhưng hẳn đương nhiên không thấy xa lạ gì, bởi vì năm đó Tần Hộ chính là Thổ Địa ở đây.

Năm đó, khi Trần Cảnh đến thành Bá Lăng chúc thọ, thì không dám đi qua trấn này, mà bây giờ miếu Thổ Địa nơi đây đã đầy bụi bặm mạng nhện. Loại thần miếu trong thành trấn thế này sẽ không có người chuyên quét tước dọn dẹp, trừ phi là thần miếu trong đại thành. Miếu Hà Bá của Trần Cảnh xem như một ngoại lệ. Chẳng qua không có ai quét dọn cũng không có vấn đề gì, bởi vì tất cả mọi người đều biết, chỉ cần trong miếu có thần linh là sẽ không thấy loài côn trùng nào dám vào ở, càng không có khả năng che kín bụi bặm. Tình trạng miếu Thổ Địa Quân Lĩnh như hiện tại, chỉ có một khả năng, đó là Thổ Địa đã không còn ở trong miếu.

Lý Anh Ninh ngẩng đầu nhìn kỹ Hà Bá gia. Đây là lần đầu tiên nó đứng gần Trần Cảnh như thế, nhưng không cách nào nhìn ra diễn cảm trên mặt hắn, chỉ thấy vẻ bình tĩnh.

Trần Cảnh sải bước bước lên bậc thềm vào miếu, đẩy cánh cửa miếu khép hờ ra. Ở trong mắt Lý Anh Ninh, tất cả đều bình thường, ngoại trừ chút tro bụi theo cửa rơi xuống, thì không có bất kỳ chỗ nào đặc biệt. Nhưng ở trong mắt Trần Cảnh, miếu này đã trở nên ô uế không chịu nổi. Ngay từ bậc thềm đi lên đã có dấu chân tà khí lung tung, mà cửa cũng đã bị

khí âm tà ăn mòn rồi. Đẩy cửa vào, một luồng khí âm sát ập vào mặt, mơ hồ còn có cả mùi máu tươi nhàn nhạt.

- Hắc hắc, Hà Bá gia đại giá, tiểu thần không có tiếp đón từ xa, xin thứ tội.

Trần Cảnh bước từng bước vào trong thần miếu, trong bóng tối đã vang lên một giọng nói khàn khàn mà lạnh như băng.

- Ha ha, người tính là thần gì chứ?

- Đương nhiên là Thổ thần.

- Thổ Địa làm sao lại để người trong thần vực của mình nhiễm tà linh?

Trần Cảnh tiến về phía pho tượng thần phủ kín bụi bặm.

- Chỉ cần bọn chúng tới van cầu ta, cúng tế ta, tự nhiên ta sẽ khu trừ giúp bọn chúng. Nhưng đáng hận là bọn chúng lại đi dâng hương tặn miếu Hà Bá của người, cũng không chịu cúng tế ta.

Lại nghe âm thanh từ tượng thần truyền xuống.

- Người cho rằng chiếm thần miếu, nhập vào trên tượng thần thì chính là thần sao? Sai, thần đại diện cho sự che chở, đây là một loại trách nhiệm. Hương nhang đèn một phương, phải bảo vệ cho nơi đó bình an. Người muốn có nhang đèn, nhưng không thể làm như vậy, làm như vậy chính là tà ma, cho dù người có pháp lực thông thiên thì cũng chỉ là ma vật, không thể khiến người khác thành tâm cúng tế.

Trần Cảnh tiến gần về tượng thần, đi rất chậm, rất nhẹ nhàng, nhưng mỗi lời nói của hắn đều như để lại dấu vết thật sâu trong lòng người. Lý Anh Ninh đi theo sau Trần Cảnh, nghe rõ ràng từng lời, trong lòng cứ có cảm giác rung động khó hiểu, chỉ cảm thấy lúc này Hà Bá gia vô cùng cao lớn.

- Hắc hắc, trong trời đất hiện tại, có bao nhiêu thần linh thông qua thủ đoạn chính đáng để ngồi lên thần vị chứ? Thiên đình đã biến mất hơn nghìn năm trước, nhóm thần linh có được sắc phù của Thiên đình sớm đã tiêu vong, thần linh hiện giờ có kẻ nào không đi lên từ đoạt thần vị? Cả người nữa, cái vị trí Hà Bá kia không biết nhiễm máu tươi của bao nhiêu linh vật mới có được.

Từ tượng thần lập tức vang ra âm thanh đáp trả, giọng điệu căm uất.

- Ta không then với lương tâm, cũng không đoạt thần vị của người khác. Hiện tại ta nhận được nguyên lực nhang đèn của trấn Quân Lĩnh, đương nhiên phải bảo vệ cho trấn được bình an.

Trần Cảnh dứt lời, bước dứt khoát hơn.

Lý Anh Ninh rõ ràng không cảm nhận được chút gió nào, chẳng biết tại sao lại cứ sinh cảm giác có gió lớn gào thét. Trong mắt nó đột nhiên xuất hiện một luồng sáng chói mắt, tựa như ánh mặt trời đột ngột chui ra từ mây đen, khiến trước mắt nó chỉ thấy một màn chói lòa. Bên tai nó gần như đồng thời nghe được tiếng kiếm ngân vang khi được rút ra khỏi vỏ, xen lẫn còn có một tiếng thét thảm thiết thê lương.

Khi ánh sáng chói lòa kia biến mất, mắt nhìn lại được mọi vật, trước mắt Lý Anh Ninh lại trở về màu đen tăm tối. Nó vội vàng quay đầu tìm kiếm Trần Cảnh, đã thấy Trần Cảnh đã xoay người đi ra ngoài thần miếu, bóng dáng mơ hồ nhưng cao lớn và chói mắt lạ thường.

Tiếp tục quay đầu lại nhìn tượng thần trong bóng tối, tuy rằng không nhìn rõ nổi, nhưng nó lại cảm giác tà ma vừa rồi nói chuyện nhất định đã chết rồi.

- Hà Bá gia thật lợi hại.

Lý Anh Ninh cao hứng thăm nghĩ. Nó nhớ lại luồng sáng trắng vừa rồi, nhớ lại chuyện Hà Bá gia chém yêu mà nó được nghe kể khi còn nhỏ, nghĩ thầm nhất định ánh sáng kia chính là thanh kiếm năm đó chém rắn tinh ở trên mặt sông Tú Xuân loan.

Lâu nay, cả trong mơ, nó cũng muốn biết một chút về pháp thuật của Trần Cảnh, cho tới hôm nay được nhìn trực tiếp, tuy rằng không quá rõ ràng, nhưng nó vẫn cảm nhận được sát khí lạnh thấu xương từ ánh kiếm chói mắt kia.

Nó vội vàng chạy theo Trần Cảnh, mới tới gần, dưới chân đã xuất hiện mây, rồi nó và Trần Cảnh cùng bay lên không. Tuy nó không cảm giác được rõ ràng, nhưng thật sự nó đã bay lên. Nó cúi đầu nhìn lại, toàn bộ trấn Quân Lĩnh đã ở dưới chân rồi.

Chỉ thấy Trần Cảnh chỉ tay về hư không, một luồng sáng trắng như dải lụa bay vọt ra, uốn lượn trong hư không, để lại ở nơi nó bay qua những vết sáng mãi không tắt. Lý Anh Ninh đột nhiên nghĩ đến cảnh các đạo sĩ vẽ bùa chú. Nếu đem những vết sáng trên bầu trời thu nhỏ lại vào một tờ giấy, sẽ chính là một lá bùa.

- Kinh Hà thần sắc, chư tà tránh lui.

Đây đúng là bùa trừ tà mà mỗi thần linh đều biết. Tuy rằng nó được xưng là có thể trừ hết tà linh trên thế gian, nhưng hầu hết mọi người đều cho rằng nó vô dụng, bởi vì làm vậy căn bản không thể trừ tà. Trần Cảnh cũng chưa từng dùng qua loại bùa này, hiện tại mới hiểu được, rất nhiều loại bùa nhìn như vô dụng, thật ra lại là thủ đoạn không thể thiếu của thần linh.

Linh phù được vẽ từ kiếm trong hư không chợt lóe lên, rồi ẩn xuống trấn Quân Lĩnh. Lý Anh Ninh đương nhiên không nhận ra có gì khác thường, lúc đó nó vẫn đang nghiêng đầu nhìn Trần Cảnh, đến khi cảm giác dưới chân là lạ, thì đã về tới miếu Hà Bá.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 122: Duyên Diệt, Chỉ Còn Thần Vị

oOo

Rất nhiều người trong trấn Quân Lĩnh cũng nghe được tiếng Trần Cảnh niệm chú, nhưng đang là ban đêm, lòng người còn hoang mang, không ai dám ra khỏi nhà. Tới khi trời sáng, chuyện đầu tiên mọi người hỏi nhau là có nghe được một câu "Kinh Hà thần sắc, chư tà tránh lui" kia không. Khi biết người khác cũng nghe được, lập tức mọi người bàn tán càng thêm sôi nổi, sau đó cùng kéo nhau tới nhà những đứa trẻ bị trúng tà kia. Quả nhiên, những đứa trẻ này đã không còn khí đen trên mặt, chỉ có chút suy yếu mà thôi. Cũng có đứa tỉnh hẳn, kêu ầm lên rằng mình đói bụng.

Lập tức liền có người nói:

- Ngày hôm qua tộc trưởng mới đi miếu Hà Bá Tú Xuân loan để cúng tế, tối qua nhất định là Hà Bá gia đến đây trừ tà.

Rất nhiều người tức thì phụ họa, nói:

- Âm thanh tối hôm qua nhất định là tiếng của Hà Bá gia.

- Chúng ta đi vào miếu Thổ Địa nhìn một chút xem.

Có một thanh niên làm nghề đồ tể đề nghị.

- Miếu Thổ Địa đã bị tà linh chiếm giữ, vào trong âm u lắm, mấy đứa trẻ kia cũng vì vào chơi trong đó mà trúng tà đấy!

Một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi lo lắng nói.

Mặc dù có người sợ hãi, nhưng mọi người vẫn quyết định đi cùng nhau. Trấn Quân Lĩnh không phải rất lớn, chỉ khi họp chợ mới thấy có người thập phương đến đây tụ tập buôn bán. Mỗi ngày qua, nghe nói trong trấn có tà linh, thương lái các nơi cũng không dám đến, cho nên sáng sớm này trên đường rất thanh tĩnh.

Thanh niên đồ tể kia dẫn đầu đoàn người, đi thẳng tới miếu Thổ Địa nằm ở trung tâm trấn. Nhìn từ bên ngoài, ngôi miếu này chẳng có gì khác biệt so với mọi ngày cả. Nhất thời không ai dám đi vào, qua một hồi lâu, thanh niên đồ tể kia mới cầm một con dao mổ heo tiến tới. Chốc lát sau, từ trong miếu đã truyền ra âm thanh:

- Mọi người mau vào đi, không sao đâu.

Nghe được âm thanh này, có mấy người sớm đã rất tò mò vội chạy vào, tiếp đến mọi người cũng vào theo cả. Vào bên trong, xung quanh chẳng có gì khác ngoài pho tượng thần, mà tượng kia không biết đã bị chẻ ra bằng vật sắc nhọn gì đó, xuất hiện một vết cắt từ đỉnh đầu tượng đến tận bệ kê, còn tạo ra một vết rạch sâu trên đất. Vết cắt rõ ràng này làm cho mọi người lập tức hiểu rằng tà linh kia đã chết.

- Sát khí thật nặng.

Đồ tể vào miếu đầu tiên sợ hãi than.

Lúc này, đám người chen chúc ở cửa miếu đã né ra thành một con đường, để tộc trưởng đi vào. Ông ta đi tới trước tượng Thổ Địa, nhìn rõ vết kiếm kia, nói:

- Thổ Địa biến mất, tượng thần đã hủy, chúng ta hẳn là nên đổi thần linh để cúng tế rồi.

Ông lão xoay người lại, nhìn mọi người xung quanh. Bốn phía lặng ngắt như tờ, ông lão tiếp tục nói:

- Ai có thể che chở chúng ta, chúng ta sẽ cúng tế vị đó. Ngày hôm qua lão phu đại diện mọi người tới miếu Hà Bá thấp nhang khấn vái, ngày hôm nay tà khí trong trấn Quân Lĩnh chúng ta đã tiêu biến hết. Do vậy, lão phu cho là nên xây một ngôi miếu Hà Bá, sau đó làm lễ tế lớn, mời Hà Bá đến trấn Quân Lĩnh chúng ta.

Ở nhân gian truyền lưu một câu nói: "mời thần dễ, tiễn thần khó". Thông thường, mỗi một nơi đều chỉ cúng tế một vị thần linh chủ yếu, tuy cũng có xen lẫn những vị khác, nhưng rất ít khi xuất hiện trường hợp phá thần miếu, đổi tín ngưỡng. Trong lúc nhất thời, mọi người đều ồn ào bàn bạc, có người nói nên từ từ, có người đồng ý, có người thì nhìn tượng thần mà im lặng, nhưng không thấy ai phản đối.

Lão tộc trưởng râu tóc bạc trắng hiển nhiên có địa vị rất cao trong trấn, rất được mọi người nể trọng. Ông ta không thấy ai phản đối, lập tức nói:

- Cứ quyết định như vậy đi, ba ngày sau chính là ngày hoàng đạo, thích hợp tế bái và động thổ.

Tộc trưởng đã quyết, như vậy ba ngày sau ngôi miếu này sẽ được khởi công xây lại. Về phần khi nào xây xong, khi nào mời thần về miếu, thì phải chờ gần xong xuôi mới nói được.

* * *

Trần Cảnh vẫn giảng đạo vào mỗi lúc trời tối trước miếu Hà Bá như trước. Hiện tại, những điều các yêu linh hỏi không còn dễ hiểu, cũng không nhiều, nhưng đều tương đối cao thâm. Thêm nữa, các yêu linh còn hỏi đủ mọi vấn đề, gần như chuyện gì cũng có. Tự nhiên, Trần Cảnh có khi phải suy tư một thời gian dài, nhưng cũng có khi lại có thể giải đáp cực nhanh.

Hiện giờ, miếu Hà Bá có thể được xưng là nơi có linh khí nồng nặc nhất trong cả hà vực. Nơi thần linh ở, tất nhiên là chỗ linh khí hội tụ dày đặc nhất, cho dù lúc đầu không phải như vậy, nhưng theo thời gian, địa thế cũng sẽ biến hóa.

Trời trời đất đất giục mây vần, không ngừng có yêu linh thật lâu chưa thể hóa hình độ thiên kiếp hóa hình. Đây rõ ràng là một hồi đại biến, bởi vì trước lần Quy Uyên độ kiếp ở Ác Long hạp, cơ hồ toàn bộ yêu linh độ kiếp đều chết hết.

Tuy rằng ngoại trừ những tiếng sấm rung chớp giạt từ thiên kiếp, thì không thấy có gì bất thường xuất hiện trên thế gian, nhưng dù là ai cũng cảm thụ được, đã đến lúc trời đất biến chuyển. Trăm ngàn năm qua, không người thành tiên đắc đạo, đến giờ mỗi một đại tu sĩ đang bế tử quan trong các đại môn phái lại đều cảm nhận được cơ duyên cùng số kiếp từ bên trong tối tăm. Có lẽ nhờ trời đất đảo điên, họ sẽ không phải thọ hết hồn tan như sư phụ hay các sư tổ, nhưng cũng có lẽ là một tràng nguy cơ còn lớn hơn nữa.

- Hà Bá gia, Thiên đình ngàn năm không hiện, Thần đạo đã loạn, ngài cho rằng thiên hạ này có người nào có thể trọng định càn khôn không ạ?

Đột nhiên có một con cua thành tinh lớn tiếng hỏi. Tuy đây không thuộc phương diện tu hành, hơn nữa cũng không chỉ có mình nó hỏi qua lời này, nhưng chưa có ai hỏi trực tiếp như nó. Trần Cảnh trầm mặc một hồi, nói:

- Ta không biết.

- Vậy Hà Bá gia có cho rằng trời đất ngày nay sẽ có Thánh nhân xuất thế không ạ?

- Thánh nhân! Ai lại biết Thánh nhân là dạng gì đây!

Con cua kia xoay mình rời đi, cũng có rất nhiều yêu thú loài chim rời đi theo. Loại hiện tượng này trước miếu Hà Bá rất là bình thường, mỗi ngày đều có vài con yêu thú rời đi, lại có thêm vài con đến. Cho tới bây giờ Trần Cảnh vẫn chưa từng có ý kiến gì, để mặc chúng nó đến, để mặc chúng nó đi.

Có thật nhiều yêu thú hiển nhiên là không hài lòng với câu trả lời của Trần Cảnh, bởi vì những lời giải đáp xưa nay của Trần Cảnh đều do hãn tự chiêm nghiệm được, giản dị tự nhiên, chưa bao giờ có lời nào giống với những câu trong Đạo Kinh, để chúng nó vừa nghe đã có thể hiểu, cho nên cho rằng Trần Cảnh nói toàn những lời không đáng nghe, lại có con cho là mình không cần nghe nữa, do đó rời đi.

Trần Cảnh vẫn mỗi ngày ngồi trước thần miếu, vô niệm vô tưởng, nhưng lại không chỗ nào không rõ, không chỗ nào không thấy. Thần niệm của hãn câu thông trời đất, theo sóng nhấp nhô.

Một ngày kia, hãn bỗng quyết định đi miếu Thành Hoàng ở thành Bá Lăng xem thử. Đã nhiều năm như vậy rồi, hãn còn chưa từng trở lại miếu Thành Hoàng, chỉ nghe Hồng đại hiệp nói qua, lúc mình chìm trong thành Tần Quảng dưới Âm phủ thì Diệp Thanh Tuyết tới thành Bá Lăng, sau đó sấm sét đánh xuống nơi này suốt cả một đêm.

Trần Cảnh đi thành Bá Lăng vào ban ngày, hồn dung nhập kiếm linh, rồi biến hóa thành một đạo nhân mặc áo lam, hông đeo trường kiếm, mày kiếm mắt sáng.

Mới vừa tới gần thành Bá Lăng, hãn đã thấy kinh hãi. Hãn cảm thấy tòa thành này khác xa lúc trước. Thành vẫn là tòa thành kia, bên ngoài không chút nào thay đổi, nhưng cốt cách bên trong thì Trần Cảnh liếc mắt một cái có thể nhìn ra. Nếu là một tòa thành có thần linh tồn tại, cả tòa thành sẽ được bao phủ trong một tầng hào quang thần thánh, không phải mắt thường có khả năng nhìn thấy. Có loại hào quang như ráng mây, có loại như làn

nước có màu, có loại là cương khí, có loại là mây trắng v.v... Đủ loại hình thái, để cho người ta cảm giác chúng phân chia rõ rệt theo tính cách và pháp lực của thần linh ở nơi đó.

Trong mắt Trần Cảnh, thành Bá Lăng này giống như một tòa thành trì mục nát, không chịu nổi chiến tranh, chỉ cần loạn lạc nhân gian lan đến, người thủ thành rất khó giữ nổi thành. Cho dù có bố trí binh lực cẩn thận đến thế nào, tường thành vẫn không chịu nổi va chạm, không cần vài ngày, tường thành bốn phía nhất định sẽ sụp đổ. Trừ điều này, hẳn còn mơ hồ cảm nhận được tà khí.

Đây là một toàn thành không có thần linh.

Đang là buổi sáng, trong thành ồn ào náo nhiệt, cửa thành có thủ vệ, phủ thành chủ có thành chủ, cư dân trong thành rất nhiều, nhìn rất phồn hoa, chỉ thiếu duy nhất một vị thần. Nếu thiên hạ không có yêu linh, ma quỷ, thì không có thần linh cũng chẳng có gì to tát, nhưng đây là một thế giới có tiên, yêu, ma, người cùng tạp cư. Thần linh hưởng nhang đèn nhân gian, nhân gian cần được thần linh bảo vệ, đây là một loại trạng thái tương hỗ qua lại lẫn nhau.

Vào đến thành, cảm thụ được những tiếng náo động từ đủ người đủ vật đã lâu không nghe thấy, trong lòng Trần Cảnh đột nhiên có cảm giác thời gian trôi thật nhanh.

Lúc mười mấy tuổi, hẳn đi theo ông lão kiếm khách tới tòa thành này. Năm sau, vào một buổi đêm, lão kiếm khách đột nhiên rời đi. Rồi Trần Cảnh vào núi Thiên La vào năm mười tám tuổi, trước đó hẳn bị người đuổi giết, là Diệp Thanh Tuyết cứu được hẳn trong một ngày gió tuyết. Nhắc lại chuyện Trần Cảnh bị người đuổi giết, bắt đầu từ một sự kiện làm náo động toàn thành Bá Lăng năm đó. Bởi vì trong vòng một đêm, hẳn lên vào ba gia tộc có danh tiếng, giết đến máu chảy thành sông bằng kiếm thuật học được

từ những năm chu du thiên hạ với lão kiếm khách, cũng chính là kiếm thuật được Bất Chấp đạo nhân ở đảo Kim Ngao nói tên là Hãm Tiên kiếm quyết.

Sở dĩ hãm giết người là vì sau khi định cư ở trong thành này, cạnh nhà hãn có một gia đình đối xử rất tốt với hãn và lão kiếm khách, thường xuyên cho đồ ăn, đám trẻ nhà đó cũng rất thân với Trần Cảnh. Ai ngờ, có một lần Trần Cảnh rời thành mấy ngày, tới khi trở về thì phát hiện cả nhà bọn họ gặp chuyện, gia sản bị chiếm hết, người lớn lẫn trẻ con thì bị giết cả, cô con gái lớn bị bán cho thanh lâu cũng tự vẫn cùng ngày đó. Bởi vậy Trần Cảnh mới giận dữ giết người rồi chạy trốn đến suýt bỏ mạng.

* * *

Một tòa thành lớn thế này thì đương nhiên không ít cửa thành, nhưng chỉ có bốn cửa ở bốn phía Đông Tây Nam Bắc được mở rộng. Nhìn từ trên cao xuống, con đường chính nối với bốn cửa thành này hình thành một hình chữ thập. Mà chính giữa chữ thập thì có phủ thành chủ, miếu Thành Hoàng. Chữ thập lại chia tòa thành thành bốn khu vực, mỗi khu vực có một ngôi miếu Thành Hoàng nhỏ, mỗi miếu lại có bốn tòa phủ nha nhỏ.

Con đường chính nối thông bốn cửa cực rộng lớn, có thể để xe ngựa chạy trên đó, hai bên cửa hàng cửa hiệu như rừng, nhưng không tính là chỗ náo nhiệt nhất. Trần Cảnh cũng không đi mãi trên đường cái, mà đột nhiên quẹo vào một đường nhỏ, xuyên qua mấy ngõ nhỏ, đi qua một cái cầu phong cảnh rất đẹp, tới một chỗ tương đối tĩnh lặng, nhìn một loạt căn nhà nhỏ trước mặt, hồi lâu sau xoay người rời đi. Nơi này chính là nơi hãn ở năm đó, hiện tại nhà cửa sớm đã được dựng lại hết, hàng xóm cũng không một ai nhận ra hãn, mà hãn cũng không biết bọn họ, ngẫu nhiên có người nhìn quen mắt, nhưng hãn lại chỉ cảm thấy như là từng gặp trong mộng.

Hãn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, đột nhiên thầm nghĩ: "Nơi này là chốn nên duyên giữa ta và phàm trần thế tục, cũng là nơi duyên diệt, từ nay ta sẽ chỉ là Hà Bá Kinh Hà."

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 123: Duyên Sinh Duyên Diệt

oOo

- Tiểu Cảnh!

Ngay khi Trần Cảnh xoay người định rời đi, chợt có tiếng người gọi hắt từ cái kiệu lớn tám người khiêng cách đó không xa. Tấm vải màn dày trước cửa kiệu nhìn không mấy lộng lẫy nhưng lại rất có khí thế bị xốc lên, một bà lão tóc trắng như tơ, được một nha hoàn xinh đẹp nâng đỡ bước ra.

Trần Cảnh vừa nhìn, lập tức hô:

- Cố nãi nãi.

Vừa hô, hắt vừa bước vội tới. Một tiếng hô này của hắt có một cảm giác bình thản thong dong, giống như đang nói: "Gió nổi lên rồi, trời mưa rồi."

Trần Cảnh biết Cố nãi nãi này. Cho tới tận bây giờ, Cố nãi nãi ở trong lòng Trần Cảnh luôn là một người hiền hậu. Tuy Trần Cảnh không nói chuyện nhiều với bà lão, nhưng việc này cũng không ảnh hưởng gì tới vị trí của bà lão trong lòng hắt.

Cố nãi nãi tóc bạc trắng, sắc mặt lại hồng hào, đôi mắt rất có thần thái. Bà nhìn Trần Cảnh đã tới gần, ngạc nhiên nói:

- Đúng là cháu, thằng nhóc chưa mọc cả ria mép năm đó đã lớn vậy rồi sao.

Trần Cảnh ngưỡng ngùng cười cười, tâm đang bình tĩnh lại nổi gợn sóng. Cỗ nãi nãi cũng cười rộ lên:

- Không có lấy chút thay đổi mà! Năm đó cháu đứng trước cửa phủ nhà họ Vương nói rất khí phách, lời như sắt đá, sao giờ nhìn thấy nãi nãi lại nói không ra lời thể hả!

- Kia đều là lời lúc cảm phần thôi ạ, giờ được nhìn thấy Cỗ nãi nãi vẫn khỏe mạnh như xưa nên cháu rất vui, không biết nên nói gì cho phải.

Trần Cảnh nói. Nha hoàn xinh đẹp đứng cạnh Cỗ nãi nãi thì đang thầm đoán xem Trần Cảnh có lai lịch gì, vì nhìn phong thái của hắn căn bản không giống như một người bình thường.

Nhà họ Cỗ thuộc tầng lớp giàu có, xem như là số một số hai trong thành này. Trần Cảnh đã từng vào phủ nhà họ Cỗ, lần này theo Cỗ nãi nãi tiến vào, nhìn thấy khung cảnh đã mười mấy năm cũng không có bao nhiêu biến hóa, không khỏi có chút bồi hồi. Khắp nơi đều có người hầu kẻ hạ qua lại, gặp mặt là sẽ hành lễ. Cỗ nãi nãi cũng không để ý tới họ, chỉ trò chuyện cùng Trần Cảnh.

- Tiểu Cảnh à, từ sau khi cháu rời đi năm ấy, trong thành này cũng thay đổi rất nhiều, có thể nói là hưng suy luân phiên, mọi thứ thoáng qua như mây khói vậy. Thế mà bà lão như ta vẫn còn sống, không biết có bao nhiêu người đang thầm mừng nữa!

Cỗ nãi nãi dắt tay Trần Cảnh, cảm khái nói. Nhưng dù nói vậy, trên mặt bà cũng có vẻ cao hứng.

Trần Cảnh mỉm cười, không nói lời nào.

- Cháu đó, thật sự là một chút cũng không thay đổi, bất kể là diện mạo hay là tính cách.

Cố nãi nãi cười nói. Nha hoàn xinh đẹp cũng đi theo phía sau, chỉ nhìn thấy cái lưng của Trần Cảnh, không thấy được vẻ mặt mỉm cười của hắn, thậm chí cho rằng người này thật không có lễ phép, mãi vẫn không nói lời nào.

- Có đôi khi, không phải là không thay đổi, mà là cố ý hoặc vô ý giữ lại một đoạn thời gian trong ký ức của mình, mà người ở trong đoạn thời gian ấy sẽ không thay đổi, bởi vậy nãi nãi mới thấy cháu là cháu năm đó.

Trần Cảnh chậm rãi nói. Lần này Cố nãi nãi không nói gì, Trần Cảnh lại rất muốn nói thêm: "Cháu thay đổi, thay đổi rất nhiều, cháu bây giờ là cháu trong ký ức, không phải cháu ở hiện tại."

Cố nãi nãi nhìn Trần Cảnh, vỗ vỗ lên mu bàn tay của hắn. Một lát sau, bà mới thở dài, nói:

- Hàng xóm năm đó đều không còn ở đây nữa, đã nhiều năm như vậy rồi, cũng chỉ gặp lại cháu và lão kiếm khách.

- Lão kiếm khách?

Trần Cảnh cả kinh, hỏi thất thanh.

- Đúng vậy, ba năm trước, lão kiếm khách ấy đã trở lại một lần.

Cố nãi nãi nói.

Không đợi Trần Cảnh hỏi tiếp, phía trước đột nhiên có người hô:

- Nãi nãi...

Giọng nói rất trong trẻo, ngay sau đó là một cô gái chừng đôi mươi bước nhanh tới, nụ cười sáng rỡ, đồng thời ánh mắt nghi hoặc đánh giá Trần Cảnh. Trong phủ nhà họ Cố, Trần Cảnh chỉ biết mỗi Cố nãi nãi, nếu còn ở năm đó, có lẽ sẽ nhận ra cô gái trước mắt, nhưng nhiều năm như vậy rồi, làm sao có thể nhận ra được.

- Minh Vi, tới đây, đây là Cảnh ca nhi. (Ca nhi: cách gọi thân mật không kể độ tuổi của người gọi, giống như "tiểu ca")

Cố nãi nãi vẫy tay cười nói. Cô gái được kêu là Minh Vi bước nhanh tới bên cạnh Cố nãi nãi, tự nhiên cầm tay bà, mà Trần Cảnh thì thuận thế buông tay ra, lui về phía sau mấy bước, nhường vị trí cho nàng.

Nàng cũng không chào Trần Cảnh, chỉ ôm một tay của Cố nãi nãi như làm nũng, nói:

- Nãi nãi, cháu làm gì có nhiều anh trai như vậy, nãi nãi cứ hay mang những người không thân không thích trở về, tiếp tục như vậy, toàn bộ dân chúng trong thành Bá Lăng đều là thân thích với Cố phủ chúng ta mất.

Cố nãi nãi cười, lại trừng mắt nhìn cô gái một cái, nói:

- Chớ vô lễ, cháu còn từng được Trần Cảnh đại ca bế khi còn bé đấy.

- Nãi nãi...

Cô gái hờn dỗi một tiếng, lại quay ngoắt đầu liếc nhìn Trần Cảnh một cái. Trần Cảnh vẫn nhìn thẳng phía xa, giả bộ như không nghe thấy gì cả.

- Nãi nãi cũng không có nói sai đâu. Tiểu Cảnh, cháu có nhớ lần tránh mưa ở trong đình Trường Minh không?

Cố nãi nãi quay đầu lại hỏi Trần Cảnh. Trần Cảnh lập tức cười nói:

- Từ nhỏ cháu đã nhớ lâu, nên vẫn còn nhớ rõ Ạ.

- Vậy cháu có nhớ lúc ấy từng bế một tiểu cô nương gào khóc mãi không thôi không?

Trần Cảnh nhìn thấy cô gái kia đang quay đầu nhìn mình bằng khuôn mặt đỏ bừng, không khỏi sờ sờ cái mũi, nói:

- Chuyện này cháu lại không nhớ lắm, cháu chỉ nhớ có múa một bộ kiếm pháp trên cái bàn đá trong đình tránh mưa, còn có bế hay không thì không nhớ rõ ạ.

- Vậy là đúng rồi, sau khi cháu múa kiếm xong, tiểu nha đầu này mới ngừng khóc, còn đòi cháu bế. Giờ thì lại không thừa nhận thế đấy. Ha ha...

Cố nãi nãi cười lớn, nói.

- Nãi nãi, nãi nãi đừng nói nữa, cho dù có thì cũng là do lúc đó cháu còn nhỏ tuổi, không hiểu chuyện...

Cô gái tên Minh Vi thẹn thùng ngăn lời Cố nãi nãi.

- Được được, nãi nãi không nói nữa.

Dứt lời, bà nói với nha hoàn xinh đẹp phía sau:

- Cát Tường, người đi dọn nhà bếp chuẩn bị một bàn tiệc, nói là để chiêu đãi khách quý.

- Vâng ạ.

Nha hoàn xinh đẹp nhẹ giọng đáp, nhưng trong lòng rất kinh ngạc, không khỏi liếc nhìn Trần Cảnh đứng bên cạnh. Nàng là nha hoàn bên người Cố nãi nãi, đương nhiên rất rõ quy củ trong phủ. Có thể được Cố nãi nãi nói là khách quý, nàng mới chỉ biết có một ông lão kiếm khách ba năm trước từng qua đây.

Cát Tường rời đi, Minh Vi cũng có chút kinh ngạc giống như vậy, quay đầu lại nhìn thoáng qua Trần Cảnh, rồi lúu rúu trò chuyện với Cố nãi nãi. Nàng nói đều là một ít chuyện nhỏ, ví dụ như người ở dãy phòng mái Đông thế nào, người trong dãy phòng mái Tây đang làm gì.

Cố nãi nãi chỉ mỉm cười gật đầu, khác hẳn lúc nói chuyện với Trần Cảnh vừa rồi. Lúc này là bà nói, Trần Cảnh nghe, bây giờ là cô gái tên Minh Vi nói, bà mỉm cười nghe. Nhưng kiểu lắng nghe này khác với Trần Cảnh, Trần Cảnh là tôn kính, mà Cố nãi nãi là cưng chiều với thiếu nữ.

Trần Cảnh đi sau hai người, tiến vào một tòa điện phủ tên là Thái Hòa đường. Vào tới đây, không ngừng có nha hoàn bưng lên chậu nước ấm và khăn mặt, lại có rất nhiều loại hoa quả điểm tâm nhìn rất ngon mắt. Trần Cảnh đương nhiên là không động tới, thân thể hiện giờ của hắn chẳng qua là con bướm kiếm linh biến ảo thành, làm sao có thể ăn được những thứ này.

Cố nãi nãi và Minh Vi đi vào phòng trong, còn Trần Cảnh chỉ đứng ở hành lang, ngắm nhìn một bức tranh. Bức tranh này được treo ở tấm hoành phi trên xà nhà chính đường. Trần Cảnh cũng không am hiểu về hội họa, nhưng vừa nhìn hắn đã biết đây là một bức tranh quý giá, bất kể là nét vẽ hay ý cảnh trong đó đều làm cho Trần Cảnh cảm thấy kinh ngạc.

Bức tranh này lấy góc độ từ trên không trung để vẽ cảnh núi sông trời đất, mơ hồ có thể nhìn thấy vô số núi non sông ngòi, có điều chúng đều bị bao phủ trong làn sương trắng, xem không rõ lắm, còn bầu trời thì đang là lúc sao sáng mọc đầy. Nhưng không chỉ có thế, từ trên trời sao lại có một dải ngân hà hướng thẳng xuống, làm cho bức tranh vẽ cảnh núi sông đất trời mờ ảo tỏa ra khí thế tràn đầy, mơ hồ còn có cả sát khí.

Trong phòng ngủ của Cố nãi nãi ở Thái Hòa đường, Minh Vi đang nũng nịu hỏi:

- Nãi nãi, hắn có lai lịch gì vậy ạ? Cho dù là trước đây hắn từng bế cháu, thì cũng không cần phải chiêu đãi long trọng đến vậy chứ ạ?

- Nha đầu ngốc, nãi nãi có khi nào làm chuyện sai chứ. Chính cháu lại không nhớ chuyện hơn mười năm trước, có ba nhà ngang hàng với Cố phủ

chúng ta xảy ra huyết án rồi.

Minh Vi trừng to đôi mắt, thất thanh nói:

- Chẳng lẽ là hãn làm ạ?

- Chuyện năm đó nếu ta không có đoán sai, hãn là hãn. Từ hôm đó, hãn cũng không xuất hiện lại, không ngờ rằng còn sống, hơn nữa tướng mạo không già đi chút nào. Nếu nãi nãi đoán không sai, hãn nhất định là người tu hành đấy.

Minh Vi nghe xong nói:

- Minh Ngọc ca cũng là người tu hành mà...

- Nó là nó, cháu là cháu, hôm nay chính là muốn cho cháu và Cảnh ca nhi kết xuống thiện duyên.

Lúc này Trần Cảnh vẫn đang nhìn bức tranh kia, cũng không nghe được Cố nãi nãi và Minh Vi trò chuyện.

Khi Cố nãi nãi và Minh Vi đi ra, bàn tiệc cũng được bày lên, thì Trần Cảnh mới bừng tỉnh lại. Hãn hỏi Cố nãi nãi tranh này là ai vẽ, Cố nãi nãi chỉ nói là đồ cưới từ nhà mẹ đẻ, truyền nữ không truyền nam, cũng không biết là người nào vẽ ra.

Chỉ có ba người dùng cơm, là Trần Cảnh, Cố nãi nãi và Minh Vi, hạ nhân đứng ở phía sau hầu hạ. Trần Cảnh chỉ mỉm cười, không ăn đồ ăn. Cố nãi nãi cũng không mời nhiều, trái lại Minh Vi nói vài câu. Trần Cảnh cười nói:

- Cô thấy ta không ăn, kỳ thực ta đã ăn rồi.

Minh Vi lại bữu môi nói:

- Lễ nào huynh có thể ăn mùi hương từ đồ ăn?

Nàng tự nhiên không biết Trần Cảnh thân là thần linh, chỉ cần người khác mời hăn ăn ở trong lòng, là hăn có thể ăn được. Đương nhiên không phải là ăn đồ ăn, mà là nguyện lực vô hình.

Trần Cảnh cười cười, đợi hai người Cố nãi nãi dùng bữa xong, hạ nhân lại thu dọn xong xuôi, mới hỏi:

- Cố nãi nãi nói ba năm trước đây gặp lão kiếm khách?

- Đúng vậy, ba năm trước, ông ta cũng đứng ở chỗ đó như cháu, vừa lúc bị ta gặp phải, sau đó cũng vào trong phủ ăn một bữa cơm mới đi.

Cố nãi nãi cười nói.

- Vậy ông ấy có nói gì không ạ?

Trần Cảnh hỏi.

Cố nãi nãi cười nói:

- Cũng không nói gì nhiều, chỉ hàn huyên chuyện cũ, lại nói tới những chuyện xảy ra từ sau khi ông ấy rời đi. Mà trước lúc đi ông ấy còn để lại một quyển sách cũ, nói là nếu cháu có trở về thì nhờ ta giao nó cho cháu.

Nói xong, bà lấy ra một quyển sách từ trong ngực áo.

Cho dù với tâm tính của Trần Cảnh, giờ phút này cũng không khỏi có chút kích động. Năm đó lão kiếm khách thần bí rời đi, một lần đi kéo dài gần hai mươi năm. Hiện tại đương nhiên hăn biết lão kiếm khách không phải người thường, hăn còn mơ hồ cảm giác rằng những năm mình chu du thiên hạ cùng lão kiếm khách nhất định có chỗ bất thường. Ký ức về những năm ấy tựa hồ in sâu hết cả trong đầu, tuy nhiên hăn không sao nhớ lại tất cả những lời lão kiếm khách đã nói, chỉ khi nào hăn bất chợt ngộ ra một

điều gì đó, trong đầu sẽ nhớ đến lời tương tự mà lão kiếm khách từng nói, hơn nữa càng thêm hoàn thiện, làm cho Trần Cảnh có cảm giác thông suốt càng nhiều.

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 124: Một Ý Niệm, Tự Tại Thiên Địa

oOo

Rốt cuộc Trần Cảnh đã nghe được tin tức về lão kiếm khách, hơn nữa lão kiếm khách còn để lại sách ở nơi này. Bằng việc kiếm pháp mà lão kiếm khách dạy có thể biến hóa thành kiếm quyết không hề thua kém kiếm quyết của La Phù, thì sách này sẽ là gì chứ? Hắn nhận lấy quyển sách còn mang hơi ấm từ tay Cổ nãi nãi, lại nhìn quyển sách giống như làm bằng vàng mà không phải vàng, càng không phải bằng ngọc hay bằng lụa, trong lòng nghi hoặc, bởi vì hắn không hiểu được chữ viết trên đó.

Minh Vi ngồi ở một bên, nhìn quyển sách trên tay Trần Cảnh, lại nhìn Cổ nãi nãi, trong lòng kinh ngạc. Nàng cũng không biết nãi nãi còn cất giấu một quyển sách như vậy trên người. Nhìn vẻ mặt của Trần Cảnh, nàng lập tức cho rằng quyển sách đó là pháp quyết tu luyện. Nếu quả như vậy, nhất định phải hỏi xem nãi nãi có chép lại một phần hay không. Ở trong lòng nàng, nãi nãi nhà mình khôn khéo như vậy, không có khả năng không chép lại một phần.

- Lão kiếm khách còn nói gì không ạ?

Trần Cảnh lại hỏi. Hắn cũng rất bất đắc dĩ với cách xưng hô này. Lúc ấy hắn muốn gọi là gia gia, sư phụ, hay lão sư, nhưng đều bị lão kiếm khách gạt đi, cuối cùng chỉ cho phép hắn gọi là lão kiếm khách.

- Lão kiếm khách nói đây là Hoàng Đình, chỉ cần ngày đêm chăm chỉ lấy tâm mà tụng, có thể tĩnh tâm an thần.

Cố nãi nãi nói.

Trần Cảnh nhìn hai chữ giống như hai luồng mây mù trên bìa quyển sách, thâm nghĩ:

- Hóa ra hai chữ này là Hoàng Đình.

Hắn lật lật quyển sách, lại chỉ có ba trang, một chữ trong đó hắn cũng không biết. Cũng không nhìn nhiều, hắn lắc tay một cái, quyển sách Hoàng Đình ba trang đã biến mất. Minh Vi ở bên cạnh ngạc nhiên mở to mắt.

- Quả thật là người tu hành rồi.

Minh Vi thâm nghĩ, không khỏi nhìn Trần Cảnh nhiều thêm mấy lần, trong mắt lộ vẻ hưng phấn. "Hắn còn từng bế ta." Nghĩ đến đây, mặt nàng chợt hồng lên. Mắt thấy khí chất trầm tĩnh như núi xa của Trần Cảnh, trong đầu nàng suy tới đủ chuyện, lập tức quên sạch những thành kiến từng nói với Cố nãi nãi về Trần Cảnh.

Trần Cảnh tự nhiên có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rát của Minh Vi. Hắn làm bộ không biết, nói với Cố nãi nãi:

- Cảm ơn Cố nãi nãi.

Sau đó, hắn lại lấy từ trước ngực áo ra một lá bùa hộ thân, đưa tới trước mặt Cố nãi nãi, nói:

- Cố nãi nãi, cháu cũng không có vật gì quý, chỉ học được vài loại bùa chú sơ sài. Đây là một lá bùa hộ thân, có tác dụng trừ tà hộ thân, coi như là một chút lòng thành của cháu.

Lá bùa này được hắc cô đọng ở trong một khắc khi hắc sờ tay vào trong ngực áo. Cố nãi nãi nhìn lá bùa có hoa văn như một con sóng nước, biết không phải vật phàm, cũng sẽ không từ chối, cầm vào tay lập tức có cảm giác mát mẻ, tinh thần phấn chấn hẳn lên.

Trần Cảnh không ngờ hôm nay vào thành này lại có kết quả như vậy. Nếu hắc không tới, không trở về nơi này nhìn một chút, chẳng phải là đã bỏ qua? Cả lúc Cố nãi nãi kéo hắc về phủ, nếu hắc từ chối, hắc đã lỡ dịp.

Hắc không khỏi lại ngẩng đầu nhìn bức tranh kia, trong đầu nghĩ người vẽ ra bức tranh này nhất định không đơn giản. Nhưng hắc cũng không hỏi nhiều thêm, chỉ tiếp tục trò chuyện phiếm cùng Cố nãi nãi, tới tận khi mặt trời đã ngả về Tây. Lúc hắc trở ra, Cố nãi nãi cũng không ra tiễn, mà để Minh Vi làm.

Trong lúc hắc nói chuyện với Cố nãi nãi, không ngừng có người đến vấn an, đều là một ít con cháu nhà họ Cố. Trần Cảnh đương nhiên có thể suy đoán được vài điều, nhưng hắc cũng không để ý tới. Đối với hắc, những việc nhân gian này đã cách hắc cực xa, cho dù thân hắc có ở nhân gian, cũng có thể không dính một chút bụi trần nào. Có đôi khi hắc còn hoài nghi không biết mình có thể biến thành loại thần linh coi chúng sinh như mây bay không nữa.

Minh Vi đi trước dẫn đường, ngay khi ra khỏi Cố phủ thì chợt có một người chặn đường đi. Người này nhìn chỉ lớn hơn Minh Vi mấy tuổi, Trần Cảnh liếc một cái là nhận ra người này có tu vi trong người.

- Vi Vi, vị này là ai vậy?

Y đi thẳng tới, mặc dù là đang hỏi Minh Vi, nhưng mắt cứ nhìn Trần Cảnh không chớp.

- Hắc là người quen cũ của nãi nãi.

Minh Vi không mẫn không nhạt đáp lời, cũng không thèm nhìn tới Trần Cảnh. Trần Cảnh chỉ tặng một lá bùa cho Cố nãi nãi mà không cho nàng, ít nhiều đã khiến nàng giận dỗi.

- Người quen cũ sao, nãi nãi lớn tuổi rồi, có khi nhận lầm người không biết chừng. Nghe nói nãi nãi đưa cho người một quyển sách?

Câu cuối cùng đương nhiên là dành cho Trần Cảnh. Mà nói xong, người này cũng đã đi tới cách Trần Cảnh có ba bước.

- Không sai.

Trần Cảnh gật gật đầu.

- Là sách gì vậy, không biết có thể xem một chút không?

Còn không có đợi Trần Cảnh nói chuyện, Minh Vi hơi nhú mào, nói:

- Minh Ngọc, quyển sách kia là một vị lão kiếm khách tới phủ ba năm trước nhờ nãi nãi chuyển cho hẳn.

Tuy nàng còn giận Trần Cảnh, nhưng lại không phải là người không biết đúng sai. Nàng lớn lên cùng Minh Ngọc, sao lại không rõ Minh Ngọc muốn làm gì.

- Chuyển hộ, ai biết được, thời đại này có không ít kẻ đi học mấy thứ pháp thuật tà môn, đi khắp nơi mê hoặc, thôi miên ý chí người khác.

Minh Ngọc tiến lên trước một bước, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Trần Cảnh, nói:

- Ta cảm thấy lão kiếm khách ba năm trước đây không phải người tốt lành gì. Lúc ấy ta không ở nhà cũng đành thôi, nhưng hôm nay ta ở nhà, há lại có thể để đám tà ma ngoại đạo tiến vào làm loạn Cố gia ta.

Minh Ngọc này không mặc áo gấm xa hoa, chỉ mặc một bộ đạo bào âm dương màu xanh, tóc búi cao, bên hông đeo một khối ngọc bội của đạo sĩ, nhìn qua rất có chính khí, nếu qua thêm vài năm nữa, không biết chừng có thể trở thành cao nhân một phương.

Trần Cảnh không quan tâm việc người này nói mình là yêu tà, nhưng lại không lọt tai nổi cách y nói về lão kiếm khách, trong lòng dâng lên lửa giận.

Đột nhiên, một tiếng kiếm ngân vang vang lên, sát khí trào ra mãnh liệt như thủy triều.

Minh Ngọc chỉ thấy một luồng sáng trắng chói mắt lóe lên, pháp lực trong cơ thể giống như bị đông cứng lại. Y kinh hãi lùi lại, tựa vào một cái cột chống, hoảng sợ nhìn Trần Cảnh. Nỗi sợ hãi này sinh ra từ trong tim y, ngay một khắc vừa rồi, y có cảm giác như đưa thân vào núi thây biển máu vậy.

Nhưng Trần Cảnh cũng không nhìn y. Chỉ thấy Trần Cảnh nghiêng đầu, nói với Minh Vi đã trắng bệch mặt mày:

- Lúc cô còn nhỏ, ta từng nói sẽ tặng thứ gì đó làm quà cho cô, nhưng đến nay cũng không có cơ hội. Lần này gặp lại cũng là duyên phận, duyên sinh xưa kia, duyên diệt hôm nay, ta tặng cho cô một lá bùa kiếm đi.

Hắn nói xong, không gian vắn vẹo như sóng nước, một vệt sáng trắng nhỏ hình kiếm hiện ra.

- Trên người cô không có pháp lực, ý niệm cũng không mạnh mẽ, càng không biết cách dẫn động bùa chú, cho nên cần lấy một chút máu tươi làm vật dẫn, để ngày sau cô có thể sử dụng bùa kiếm.

Trần Cảnh nói bằng giọng đều đều, không có chút sát khí nào.

Không biết là Minh Vi bị hù sợ hay sao, nghe được Trần Cảnh nói phải dùng máu, chỉ khẽ "a" một tiếng, bộ dạng vô cùng ngoan ngoãn. Trần Cảnh mỉm cười, nắm tay nàng, lại để nàng xòe một ngón tay chạm tới vết sáng kia, tức thì có một giọt máu tươi dung hòa vào trong vết sáng đó. Minh Vi giống như không cảm giác được chút đau đớn nào, nàng chỉ hơi há miệng kinh ngạc, nhìn bàn tay bị Trần Cảnh cầm lấy. Trần Cảnh cũng không có lập tức buông ra, mà nâng tay nàng lên gần miệng, khẽ thổi một cái, vết thương trên đầu ngón tay của Minh Vi lập tức biến mất. Thế nhưng lần này Minh Vi lại như là bị kim đâm trúng, vội rút tay về, đầu cũng cúi xuống, không nhìn thấy sắc mặt của nàng thế nào, chỉ thấy từ lỗ tai đến bên mặt đều đỏ bừng như áng mây chiều.

Trong lòng của Minh Vi sớm đã rồi lên hết, đầu quanh quẩn mãi cảnh tượng Trần Cảnh đưa ngón tay của nàng lên miệng thổi một hơi.

- Sao hử dám làm thế chứ, ta có nên đi nói cho nãi nãi rằng hử là người khinh bạc như vậy không... Nhiều người thấy được như vậy, ta về sau làm sao bây giờ, mắc cỡ chết người...

Minh Vi không ngừng nghĩ đủ thứ, lại quên việc Trần Cảnh tặng nàng bùa kiếm.

- Minh Vi cô nương, Minh Vi cô nương...

- A...

Minh Vi giật mình ngẩng đầu, nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm của Trần Cảnh thì càng thêm bối rối.

- Đây là bùa kiếm, nếu gặp nguy hiểm, cứ tĩnh tâm ngưng thần nghĩ tới nó là được.

Trần Cảnh nói xong, thấy nàng mãi vẫn không nói gì thì thầm than một tiếng, lần nữa cầm tay nàng, đặt lên bùa kia.

Minh Vi lại như phát hoảng, vội rút tay lại, tuy rằng bùa đã vào tay, mặt lại đỏ đậm như máu.

- Người... Sao có thể như vậy.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn Trần Cảnh, rồi nhanh chóng cúi đầu, ngoại trừ tiếng "người" còn có chút rõ ràng, mấy tiếng phía sau đã không sao nghe thấy được. Tới khi nàng ngẩng đầu lần nữa, thì Trần Cảnh sớm đã biến mất.

Nhìn thấy hạ nhân đứng yên xa gần xung quanh, nàng bỗng nổi giận, khẽ quát một tiếng:

- Nhìn cái gì vậy, còn nhìn nữa ta sẽ móc mắt các người. Chuyện ngày hôm nay, ai cũng không được phép nói ra.

Dứt lời, nàng chạy vội ra ngoài phủ, chỉ thấy trên đường người tới người lui không ngừng, làm sao còn trông thấy bóng người mặc áo lam kia. Lúc này nàng mới phát hiện mình căn bản không biết bất cứ tin tức gì về Trần Cảnh. Nhìn nhìn bùa kiểm lấp loáng như nước đọng trên tay, lại nhìn con đường phía trước, nàng đứng yên thật lâu rồi mới trở lại phủ. Qua chỗ Trần Cảnh vẽ bùa kiểm vừa rồi, Minh Ngọc sớm đã đi mất...

Trong lòng nàng, Trần Cảnh giống như một cơn gió mát, không biết đến từ đâu, không biết sắp đi đâu, không biết sẽ về đâu. Nàng quyết định đi hỏi nãi nãi về Trần Cảnh, hoàn toàn quên chuyện quyền sách kia.

* * *

Hành trình tới Cổ phủ lần này hoàn toàn là ngoài ý muốn đối với Trần Cảnh, nhất là việc Cổ nãi nãi giao cho hắn "Hoàng Đình". Hắn không biết "Hoàng Đình" là cái gì, lại chỉ có ba trang, hỏi Cổ nãi nãi, bà nói khi lão kiểm khách giao cho bà thì cũng chỉ có ba trang. Trần Cảnh cũng không cho rằng bà đã xé xuống vài tờ, bởi nếu bà muốn làm như vậy, thì đã hoàn toàn không cần trả lại.

Bước ra khỏi Cỗ phủ, hít sâu một hơi, Trần Cảnh chỉ cảm thấy bầu trời giống như trong xanh hơn. Ngẩng đầu nhìn lên không, mây trắng la đà, lại có những cánh chim bay phá mây mà bay.

Tất cả những ký ức có liên quan tới thành Bá Lăng này hiện lên trong đầu Trần Cảnh, có gia đình hàng xóm năm đó, có Tôn Huyền Đồng ở Bá Lăng cùng học nghệ trên núi Thiên La, có Lý Mộ Tiên đuổi giết khiến hãn rơi xuống sông, có Tần Thành Hoàng v.v... Tất cả, tất cả đều giống như sương khói tan biến đi trong lòng hãn.

Hãn biết đây là nút thắt mình giấu dưới đáy lòng được cởi bỏ. Cho tới nay hãn luôn lo lắng rằng năm đó từ biệt lão kiếm khách cũng chính là vĩnh biệt, hiện tại lại nghe được tin tức lão kiếm khách, biết lão kiếm khách còn sống, về sau có duyên sẽ còn gặp lại.

Chuyện trong lòng không có chuyện gì là chuyện nhỏ, mỗi ý niệm chính là một đạo gông xiềng, cởi bỏ được một khúc mắc chính là cởi bỏ được một đạo gông xiềng, tâm cảnh cũng trong trẻo hơn một ít.

"Một ý niệm, tự tại thiên địa." Trong đầu Trần Cảnh đột nhiên xuất hiện một câu như vậy. Hãn vẫn là hãn, thế nhưng lại không còn là hãn trước kia.

Hãn đi lẫn trong đám người trên đường, cũng như độn thân vào trong dòng nước, không có một chút nào là không hòa hợp.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 125: Một Quẻ Hỏi Quỷ Thần

oOo

Trần Cảnh đang đi thì đột nhiên nghe thấy có người gọi:

- Hà Bá gia có muốn tính một quẻ không?

Giọng nói này dường như vô cảm, lại như có ma lực cuốn hút người nghe. Hóa ra Trần Cảnh bất tri bất giác đã đi tới trước một quầy xem bói, trên cờ hiệu viết: "Ngãng xem tiên trên trời, cúi nhìn thần dưới đất, muốn hỏi chuyện nhân gian, chỉ cần ba lượng bạc."

Đạo nhân ở quầy xem bói kia nhìn thấy Trần Cảnh đứng lại, bèn nói tiếp:

- Một quẻ hỏi quỷ thần.

Trần Cảnh nhìn kỹ đạo nhân này, thì ra chính là vị đạo sĩ từng trả lại trâm gỗ tím của Diệp Thanh Tuyết hồi hắc vừa mới trở thành tượng thần. Chẳng qua năm đó lão ta chột vật không chịu nổi, còn bây giờ tuy rằng thần sắc không tốt lắm, nhưng dù sao cũng có thể an ổn mà ngồi ở đây, trên mặt cũng không hề có nét kinh hoảng nào.

Trần Cảnh nhìn chữ trên lá cờ, khẽ cười nói:

- Một quẻ hỏi quỷ thần? Ha ha, vậy có khác nào ta muốn hỏi chính ta.

- Ha ha, Hà Bá gia nên thử một lần xem. Ở bên trong thành Bá Lăng này, không hề có một người phàm nào hỏi quẻ, toàn bộ đều là người trong giới tu hành.

Đạo sĩ kia nói.

- Xin hỏi pháp danh của đạo trưởng?

Trần Cảnh ngồi xuống, hỏi.

- Tàng Khảm!

Đạo nhân cười đáp. Lão bây giờ không còn bộ dáng như khi vào miếu Hà Bá năm đó, khí độ cũng khác một trời một vực.

- Tàng Khảm đạo trưởng từng gặp ta sao?

- Trên thân Hà Bá gia mơ hồ tỏa hào quang, mỗi lần hít thở đều có thủy linh khí tụ tập lại, tư thái khi sải bước thì tựa như thuận thế sóng nước. Trong khoảng trăm dặm trở lại cũng chỉ có một Hà Bá Kinh Hà có cảnh giới như vậy.

Tàng Khảm đạo nhân ngồi ngay ngắn, cầm lấy cái quạt giấy màu trắng ở trên bàn, xòe ra, khẽ phe phẩy.

Trần Cảnh mỉm cười, nói:

- Có điều ta từng gặp đạo trưởng rồi.

-Ồ, không biết ngài đã gặp bần đạo ở đâu thế?

Trên mặt Tàng Khảm không có chút biến hóa nào, vẫn bình thản thông dong.

- Nói đến cùng còn là đạo trưởng có ân với ta. Năm đó, nếu không phải đạo trưởng trả lại chiếc trâm gỗ tím, chỉ sợ ta đã sớm là một vong hồn dưới Âm phủ rồi.

Trần Cảnh nhìn Tàng Khảm mà nói.

- Ha ha, hóa ra là vậy. Đáng tiếc bản đạo đã quên những chuyện trước kia, nếu Hà Bá gia muốn báo ân thì chỉ cần tính một quẻ rồi lưu lại tiền quẻ ba lượng là được.

Tàng Khảm thản nhiên đáp, cũng chẳng có biểu cảm nào đặc biệt, cứ bình thản nói với giọng vô cảm, so với trước kia giống như là hai người hoàn toàn khác nhau, mọi thứ lúc trước dường như chẳng có quan hệ gì với lão.

Trần Cảnh lại cực kỳ chăm chú nhìn vào mắt lão, mà lão cũng trực tiếp đối diện với Trần Cảnh. Sau một lát, Trần Cảnh đột nhiên nói:

- Ta thấy trên không trung của tòa thành này mơ hồ có khí đen bốc lên, mà trên mặt của những người trong thành dường như có chút xanh xao. Đạo trưởng thử tính xem vận mệnh của hai mươi vạn sinh linh trong thành Bá Lăng này là như thế nào?

Sau khi vào thành, Trần Cảnh mới phát hiện mấy điểm này. Thực ra lúc hắn chưa vào đây thì đã cảm giác được thành này giống như mục nát hết rồi. Vào đến trong thành, tất cả mọi thứ đều rất bình thường, nhưng hắn vẫn nhận ra hai điểm đáng ngờ kia.

Tàng Khảm đạo nhân mở ra bát quái trên bàn rồi nói:

- Thành tâm mới linh nghiệm, càng thành tâm thì sẽ càng tính được nhiều.

Lão nói xong bèn ra hiệu Trần Cảnh đặt tay lên bát quái.

Trần Cảnh mỉm cười, lập tức làm theo. Hắn nghe được Tàng Khảm đạo nhân niệm một câu chú cổ quái, đầu hắn bỗng ong ong lên. Cảnh tượng trước mắt hắn chợt biến đổi, tất cả âm thanh giống như đều biến mất, mọi người trên đường thì không hề có một chút sức sống nào. Bất giác Trần Cảnh nhớ tới lúc dưới Âm phủ, nhớ tới cô gái tên U U kia, nhớ đến thành Tần Quảng, toàn bộ đều giống với nhân gian, duy chỉ thiếu sinh khí mà thôi.

"Oonggg..."

Kiểm trong lòng Trần Cảnh bỗng ngân lên cảnh báo, khiến hắn lập tức thoát khỏi loại cảm giác không chân thực này. Cảnh tượng trước mắt lại biến đổi, tất cả mọi thứ trở về bình thường. Tàng Khảm đạo nhân vẫn lẳng lặng ngồi ở chỗ kia, lão hỏi:

- Không biết Hà Bá gia nhìn thấy gì?

Thế nhưng Trần Cảnh lại không lập tức trả lời lão, mà là tập trung cảm thụ mọi thứ xung quanh. Tiếng kiếm ngân vang vừa rồi chính là do Mê Thiên kiếm cảm nhận được nguy hiểm nên tự động cảnh báo. Thế nhưng quan sát một lúc, hắn cũng không cảm nhận được cái gì khác thường.

Tàng Khảm đạo nhân vẫn ngồi yên tĩnh, sắc mặt bình thản không có chút dao động nào. Trần Cảnh nhìn lão, từ từ nói:

- Ta thấy được một không gian chết, hoàn toàn không có sinh cơ.

- Còn nhìn thấy gì nữa?

- Ta cũng không thấy được cái gì nữa, nhưng ta lại nghĩ tới một nơi!

- Nơi nào?

- Âm phủ, vương thành!

Sắc mặt Tàng Khảm đạo nhân đột nhiên trở nên trắng bệch. Đây là lần đầu tiên Trần Cảnh nhìn thấy trên mặt lão xuất hiện biến hóa, hần lập tức hỏi:

- Người sao thế?
- Ngài vừa nãy có nhìn thấy ta không?

Trần Cảnh lắc đầu nói:

- Không.
- Trước mặt lại không thấy, tức là có biến hóa.

Tàng Khảm nói xong bèn đứng dậy, đi về một hướng trong thành, cũng không cầm theo bất kỳ cái gì.

Trần Cảnh vẫn ngồi ở chỗ kia, nhìn Tàng Khảm trong nháy mắt đã biến mất ở chỗ ngoặt. Hần không hề biết rằng năm đó Diệp Thanh Tuyết cũng từng ngồi ở chỗ này hỏi quẻ, dĩ nhiên cũng không biết năm đó trâm gỗ tím kia chính là được dùng làm tiền quẻ mà tới tay Tàng Khảm. Trần Cảnh ngồi ở đây nhìn cây liễu bên cạnh, lại nhìn con sông gần cây liễu kia, đột nhiên cảm thấy sông này dường như cũng thiếu đi một phần sinh khí.

Hần đứng dậy rồi đi về phía miếu Thành Hoàng ở trung tâm thành.

Theo hần thấy, tòa thành này đã bị tà khí xâm nhiễm, có thể nói là toàn bộ thành đều mang tử khí. Tuy nhiên, tử khí này cực kỳ nhạt, nếu như không tiến vào thành thì sẽ chỉ cảm thấy đây là một tòa thành không có thần linh và tín ngưỡng mà thôi.

Khi đang gấp gáp muốn làm chuyện gì đó, thì đường xa đến mấy cũng có thể hóa thành gang tấc.

Lúc Trần Cảnh đi tới trước miếu Thành Hoàng thì trong lòng nhất thời cả kinh, bởi vì miếu này cũng không giống với thần miếu không có thần linh. Chỉ là nhìn bằng phép vọng thần thì miếu này cũng không có tầng hào quang thần thánh kia. Trần Cảnh không biết đây có phải là vì tín ngưỡng của dân chúng với Thành Hoàng năm đó quá sâu sắc, do đó dù lão đã biến mất nhưng thần miếu cũng không hề trở nên tan hoang. Hay là, Thành Hoàng cũng không biến mất, mà chẳng qua là ẩn nấp không hiện ra thôi.

Trần Cảnh chợt có chút phân vân, đứng trước miếu Thành Hoàng, nhất thời không biết có nên tiến vào hay không.

- Chàng trai, cậu muốn dâng hương sao?

Một bác gái nhìn thấy Trần Cảnh cứ quanh quẩn ở trước miếu Thành Hoàng mà không đi, thì bèn tới hỏi.

Trần Cảnh quay đầu, lập tức cười nói:

- Đúng vậy bác gái, cháu từ nơi khác đến, đi qua thành Bá Lăng này muốn vào thần miếu cầu bình an, không biết miếu Thành Hoàng này có linh không ạ?

Bác gái khoảng hơn bốn chục tuổi kia liên tục xoa tay, nhìn thoáng qua miếu Thành Hoàng rồi rất nhanh thấp giọng nói:

- Tà khí! Không nên vào!

Bà ta nói xong bèn liếc nhìn ngôi miếu một cái, rồi vội vã đi về phía trước.

Trần Cảnh không khỏi chần chờ, lại nhìn một hồi nữa. Sắc trời đã dần tối. Mà ở bên trong không khí trầm lặng của chiều hôm, miếu Thành Hoàng lại càng trở nên yên tĩnh hơn.

"Năm đó sư tử dám một mình đuổi vào thành Bá Lăng đại chiến một đêm. Vậy chẳng lẽ hôm nay, ngay cả miếu Thành Hoàng ta cũng không dám vào sao?" Trần Cảnh tự hỏi, sau đó lập tức đi vào trong miếu Thành Hoàng. Bên trong miếu có một pho tượng thần cực kỳ lớn, khoác áo vô cùng sang quý, giống như trang phục của đế vương. Năm đó, Trần Cảnh tiến vào miếu Thành Hoàng thì nhìn thấy ngay đường vào phủ Thành Hoàng, mà hôm nay lại chỉ thấy được không gian trong miếu. Hắn nheo mắt nhìn khắp miếu, nhang đèn đã sớm không có, trong lư hương trên bàn thờ chỉ còn lại tàn hương lạnh lẽo. Thế nhưng trên tượng thần và bàn thờ lại không có chút bụi nào, không giống với một thần miếu không có thần linh.

Trần Cảnh nhìn tượng thần kia, đột nhiên nâng một ngón tay. Một tiếng kiếm ngân vang vọng, ánh kiếm đâm phá hư không rồi chui vào bên trong tượng thần. Ngay khoảnh khắc ánh kiếm nhập vào tượng thần, cảnh tượng trước mắt hắn bỗng biến đổi, hóa thành một tòa phủ đệ cao lớn, trên cửa phủ viết ba chữ to "Phủ Thành Hoàng" màu đen.

Phủ này vẫn là tòa phủ trước kia, chỉ là ở cửa thiếu đi tám thị vệ âm binh. Tất cả lộ vẻ yên ắng nặng nề, nhưng cũng không giống với vẻ nặng nề từ âm khí năm đó, mà là tử khí mang theo tà khí.

Thổ Địa, Thành Hoàng đều thuộc về dòng thần linh của Địa phủ. Mà chỉ có dòng thần linh của Địa phủ mới có thần miếu dưới lòng đất, là phủ đệ ở cõi âm. Thần linh có càng tín ngưỡng thâm hậu thì phủ đệ này sẽ càng ngưng thật, hơn nữa nó còn là pháp bảo bọn họ dùng để chiến đấu. Nghe nói phủ đệ đạt tới cao thâm còn có thể tự hình thành không gian riêng, bất kể kẻ nào tiến vào trong đó đều sẽ bị phong cấm. Lần trước ở Âm phủ, Trần Cảnh từng thấy Thành Hoàng hiển hóa thần miếu lúc chiến đấu, đúng là khác biệt cực lớn so với Hà Bá Sơn Thần. Càng khiến cho Trần Cảnh khắc sâu chính là lúc hắn đi ra từ thành Tần Quảng, thì gã tướng quân mặc áo giáp đen, từng tiến vào thần miếu kia, vẫn không thấy đi ra. Tuy rằng cả

Giang Lưu Vân cũng chung số phận, nhưng uy thế của gã tướng quân kia mới khiến hăn ghi nhớ thật sâu.

Hăn đi từng bước một vào bên trong phủ Thành Hoàng, chỉ thấy được một mảnh hoang tàn, ngoại trừ vách tường còn nguyên vẹn không đổ xuống thì thứ gì cũng bị tổn hại, giống như những đóa hoa nở rộ gặp phải mưa rền gió dữ tàn phá, hoặc như là nơi này từng phát sinh một tràng đại chiến. Trần Cảnh không khỏi liên tưởng đến việc gã tướng quân giáp đen trong thành Tần Quảng tiến vào phủ Thành Hoàng.

Đi tiếp vào trong chính là nội phủ, Trần Cảnh cũng từng tới đây. Năm đó, hăn đến chúc thọ, lúc nào cũng chú ý nói năng thật cẩn thận, thế mà vẫn thiếu chút nữa bị buộc cúi mình hiến kiếm. Mà hôm nay, Thành Hoàng sớm sống chết không rõ, Trần Cảnh cũng đã mạnh hơn rất nhiều, cho dù là Thành Hoàng năm đó còn ở đây thì hăn cũng không sợ lão như trước. Trần Cảnh nghĩ, nếu như Thành Hoàng và Giang Lưu Vân năm đó không dẫn tên tướng quân mặc áo giáp đen kia vào phủ, thì mọi thứ hiện tại nhất định còn nguyên vẹn.

Hăn tiếp tục đi từng bước một vào bên trong, nhìn thấy trên tường kia có một mảng cháy đen. Trần Cảnh lập tức đoán ra đây là dấu vết do sấm sét đánh xuống để lại, hăn nghĩ ngay tới Diệp Thanh Tuyết.

"Hóa ra đúng là sư tỷ đã tới đây." Trần Cảnh thầm nghĩ.

Lại đi tiếp chính là chính điện của phủ Thành Hoàng. Trong mắt hăn năm đó, nơi này có khí thế huy hoàng, mà bây giờ nó đã hoàn toàn không còn cái vẻ kia, chỉ còn lại sự tàn lụi. Có đôi khi, những điều càng cao quý mà sa vào chật vật lại càng làm cho người ta cảm khái.

Cửa đang đóng chặt. Trần Cảnh đi xung quanh, ngưng thần cảm nhận được khí tức bên trong cánh cửa, ngoại trừ khí tức mục nát thì chẳng còn gì

cả. Cửa này cũng không phải bằng gỗ, nhưng Trần Cảnh lại ngửi được cái mùi mà chỉ gỗ mục mới có.

Hắn lấy tay đẩy cửa, nhưng nó không hề lay chuyển. Hắn tiếp tục dùng pháp lực cố gắng đẩy thì cánh cửa cao lớn lại nặng nề này mới từ từ mở ra. Một luồng khí lạnh lẽo bỗng ập đến, tựa như vào ngày đông giá rét, đang ngồi sưởi ấm bên trong phòng, đến khi mở cửa thì khí lạnh ở ngoài lập tức tràn vào vậy. Tuy rằng bây giờ cũng không có gió, nhưng cái lạnh lại giống như có thể xâm nhập vào trong thân thể.

Trong điện phủ, có một người ngồi im như pho tượng ở chỗ kia, đó chính là Thành Hoàng. Khiến Trần Cảnh không ngờ đến chính là tay Thành Hoàng nâng một cái ấn tử màu đen, phía trên nó khắc nổi năm con ác quỷ dữ tợn. Chúng rất sống động, trong đôi mắt của mỗi con lại lộ ra một loại cảm xúc khác biệt, có thù hận, có tàn nhẫn, có ghen tị, có độc ác và có điên cuồng. Trần Cảnh nhìn cái ấn tử này, tâm thần chấn động, tưởng chừng như có năm con ác quỷ đang ở đó nhìn mình chằm chằm.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 126: Long Vương Kinh Hà

oOo

Trần Cảnh vội vàng rời ánh mắt, lại nhìn Thành Hoàng kia, đột nhiên có cảm giác rằng Thành Hoàng này đã không còn là Thành Hoàng ngày xưa nữa. Bởi vì từ bên trong ánh mắt của Thành Hoàng, Trần Cảnh cảm nhận được thứ cảm xúc giống như ở trên quỹ tử kia.

"Lẽ nào lão đã bị quỹ tử khống chế?" Trần Cảnh thầm nghĩ như vậy. Hắn đã từng thấy quỹ tử kia lúc ở thành Tần Quảng. Lúc ấy chính hắn thiếu chút nữa thì lấy được nó, nhưng lại bị Giang Lưu Vân bức phải tránh lui. Về sau quỹ tử bị bóng tối bao phủ, mà trong bóng tối đó xuất hiện một tướng quân giáp đen mạnh mẽ giết ra làm mọi người chạy tán loạn, ngay cả Giang Lưu Vân cũng bị thương nặng. Cuối cùng vẫn là Diệp Thanh Tuyết cầm trâm gỗ tím xuất một chiêu Cửu Tiêu Thần Lôi ngăn trở. Mà chính lúc đó, Trần Cảnh cũng đấu một hồi với tướng quân giáp đen kia, gần như chỉ với một đòn đã khiến cho Trần Cảnh không thể vận chuyển pháp lực.

Trong điện đường này, ngoài Thành Hoàng còn có Giang Lưu Vân cũng ngồi một góc. Trên đỉnh đầu lão lúc này có một đám mây đen, chính là ráng mây đỏ rực năm đó biến thành, hơn nữa bên trong còn thiếu mất một vật.

"Viên ngọc xanh kia của lão biến đâu rồi?" Trần Cảnh thầm nghĩ.

Rất rõ ràng, Giang Lưu Vân còn sống, chẳng qua không biết tại sao cứ ngồi mãi ở chỗ này.

Trần Cảnh sai bước vào trong điện phủ, trước mắt không có bất kỳ biến hóa nào. Đột nhiên Giang Lưu Vân lại mở mắt, giống như lão sớm đã ở đây chờ Trần Cảnh tiến vào. Trần Cảnh đứng ở cửa, nhìn Giang Lưu Vân, mà lão cũng nhìn Trần Cảnh, khóe miệng cười lạnh.

- Đệ tử Trần Cảnh, bái kiến Giang sư thúc.

Trần Cảnh nói, có điều miệng thì nói vậy nhưng ngay cả động tác cúi người đều không có, cho dù là mí mắt cũng chẳng hề cụp xuống.

Giang Lưu Vân ngồi ngay ngắn, cười lạnh nói:

- Diệp Thanh Tuyết khi sư diệt tổ, giờ đến tiểu súc sinh nhà người hóa ra cũng vong ân bội nghĩa.

Trần Cảnh chỉ nhìn lão, cũng không nói lời nào. Giang Lưu Vân lại oán độc nói:

- Cả đời sư huynh vô vi, nhưng sai lầm lớn nhất chính là mang Diệp Thanh Tuyết về núi Thiên La và thu nhận vào trong môn.

(Vô vi: một khái niệm của Đạo giáo, nôm na là không làm những gì không nên làm, không cần thiết làm, để mọi việc phát sinh tự nhiên trong sự hòa hợp với Đạo)

- Không phải chương môn chết ở trên tay sư thúc sao?

Trần Cảnh đột nhiên nói. Hẳn vốn nên kêu chương môn Thiên La môn năm đó là sư phụ, nhưng bản thân hắn cũng chẳng có bao nhiêu cảm tình với vị sư phụ trên danh nghĩa, gặp còn chưa được mấy lần kia, bởi vì tất cả pháp thuật của hắn đều do Diệp Thanh Tuyết dạy, trên danh nghĩa thay sư phụ truyền nghệ cho đồ đệ. Cho nên, bề ngoài Trần Cảnh và Diệp Thanh Tuyết là sư tử đệ, kỳ thực chính là thầy trò.

- Hắc hắc, là hắc chết ở trên chính tay mình mới đúng. Nếu không phải hắc muốn truyền vị trí chương môn cho Diệp Thanh Tuyết thì làm sao lại chết được.

Giang Lưu Vân cười lạnh, nói.

- Hóa ra chương môn thật sự bị người giết.

Trần Cảnh nói.

Giang Lưu Vân im lặng không nói gì, xem như thừa nhận.

Trần Cảnh chợt nhớ đến việc Diệp Thanh Tuyết vẫn luôn đi theo Giang Lưu Vân từ sau khi sơn môn bị hỏa thiêu. Hắc thầm nghĩ, lẽ nào Diệp sư tỷ đã sớm biết, chẳng qua là lúc ấy còn không phải đối thủ của Giang Lưu Vân, nên chỉ luôn đi theo sau lão.

- Tiện tỳ Diệp Thanh Tuyết kia cũng biết ẩn nhẫn đấy, thẳng đến lúc trong thành Tần Quảng ở Âm phủ mới ra tay với ta, còn thừa dịp ta bị thương mà đoạt ngọc xanh trong tay ta, rồi giam ta ở chỗ này. Hừ hừ, ngày sau nếu ta có thể đi ra ngoài, tất sẽ khiến nó muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong.

Giang Lưu Vân lạnh giọng nói.

Trần Cảnh hơi nhú mày, nhất thời hiểu ra rằng lão là bị nhốt ở đây, mà không phải bản thân lão không muốn đi ra. Nhưng là thứ gì có thể giam hãm lão chứ? Năm đó lão cầm viên ngọc xanh trong tay, dưới ánh sáng năm màu của nó thì thần tiên đều phải tránh lui. Mà với cảnh giới bây giờ của Trần Cảnh, thì có thể nhìn ra pháp lực trên người lão chỉ cao hơn chứ không thấp hơn năm đó.

Đúng lúc này, từ bên trong quỹ tử màu đen trên tay Thành Hoàng đang ngồi im ắng ở kia bỗng có một con quỹ dữ tợn lao ra, với đôi mắt mang

theo oán độc. Nó bất chợt nổi giận mà há mồm gầm lên một tiếng, khiến tâm thần Trần Cảnh chấn động, trong lòng tự dưng dâng lên ý nghĩ oán hận, cảm giác mọi thứ trên thế gian đều đáng giận, đáng trách. Hắn hoảng hốt, không ngờ tiếng gầm của con quỷ kia lại có thể đánh thức lời nguyện rửa đang bám trên linh hồn mình.

Trong khoảnh khắc con quỷ lao ra từ quỷ tử, cả tòa đại điện cũng chợt biến ảo, mọi thứ ở đây trở nên vặn vẹo như muốn biến mất. Bóng tối phủ xuống, khắp nơi trong đó có vô số ác quỷ từ địa ngục bổ nhào ra. Mà cửa phía sau Trần Cảnh đồng thời hóa thành một cái động đen ngòm. Gió lạnh không ngừng thổi đến, muốn hút tất cả vào trong, giống như đó là con đường nối liền với dị vực hư không.

Ngay lúc điện phủ biến hóa, trên người Trần Cảnh lập tức phát ra hào quang, hóa thành một luồng cương khí chói mắt. Cương khí thành hình kiếm, trong kiếm có một con bướm màu lam đang vỗ cánh bay.

Cánh bướm rung động. Thứ ánh sáng trắng duy nhất ở trong bóng tối này bỗng hóa thành một vòng hào quang, mà khi nhìn kỹ thì thấy giống như một đóa sen trắng nở rộ, lại tựa như một vòng xoáy màu trắng, có thể xé nát tất cả sinh linh tiến vào trong đó.

Trong bóng tối không nhìn thấy được gì, chỉ có tiếng kiếm ngân vang và khuếch tán ra xa. Nơi bóng tối bị vòng hào quang kia lướt qua, từng tiếng kêu thảm thiết vang lên. Đột nhiên, vòng xoáy màu trắng hóa thành một dải ánh sáng lao về chỗ sâu trong bóng tối, phương hướng chính là chỗ Thành Hoàng ngồi yên ban nãy.

Ánh kiếm như một dải cầu vồng, xẹt qua bóng tối mà chém xuống.

Nhưng ánh kiếm này lại đột ngột dừng lại, sau đó lóe lên rồi bay ngược về sau, phương hướng chính là cửa ra vào. Ánh kiếm lao thẳng vào cái

không gian bên ngoài điện, nay đã biến thành cái động đen ngòm thối ra từng luồng gió lạnh.

Trong nháy mắt, ánh kiếm đã thâm nhập vào động tối om. Thế nhưng động này thật giống như nối liền với dị vực, hay tựa như phủ Thành Hoàng này cách xa hàng tỷ dặm với thế giới bên ngoài. Ánh kiếm không ngừng đi tới, giống như một vì sao chợt lóe chợt tắt trong trời đêm, tưởng chừng như lúc nào cũng có thể biến mất, nhưng kì thực lại vẫn luôn tồn tại.

Đến lúc Trần Cảnh đi ra từ miếu Thành Hoàng thì đã là mấy tháng sau. Hắn còn tưởng rằng mình sẽ mãi mãi bị vùi trong bóng tối, cũng may mà hắn không hề từ bỏ. Ở trong cái không gian đen kịt, ngẩng đầu không thấy trời, cúi đầu không thấy đất kia, lúc nào cũng có khí tức của ác quỷ quần quanh thân hắn, muốn ăn mòn kiếm cương, tuy nhiên lại bị kiếm cương liên tục chặt đứt.

Hắn không ngừng sử dụng thuật thuận kiếm, liên tục tăng nhanh tốc độ. Ngay khi pháp lực sắp hết thì rốt cuộc hắn cũng thoát ra khỏi bóng tối, mà lúc hiện thân vẫn là trong miếu Thành Hoàng trên mặt đất. Một luồng ánh kiếm từ trong hư không xuất hiện rồi chợt lóe một cái, lập tức hóa thành một đạo nhân mặc áo lam, đứng yên trước tượng thần Thành Hoàng.

Trần Cảnh nhìn vào mắt tượng thần kia thì phát hiện ánh mắt của nó giống hệt với ánh mắt Thành Hoàng ngồi trong điện phủ kia, lạnh lẽo, lại mang theo tà tính.

Lúc không gian ở điện phủ kia chìm vào bóng tối, hắn vốn muốn dùng một kiếm chém Thành Hoàng. Thế nhưng hắn lại đột nhiên cảm nhận được nguy hiểm mãnh liệt, chính là loại nguy hiểm có thể trí mạng, vì vậy hắn vội xoay người mà đi. Cho dù bây giờ hắn đã ra ngoài, nhưng vẫn không rõ lắm cảm giác nguy hiểm kia rốt cuộc đến từ cái gì. Có điều cũng may mà con ác quỷ trên quỷ tỳ kia chỉ xuất hiện rống một tiếng rồi không hiện thân thêm lần nào nữa, nếu không chỉ sợ "Lời nguyện ác mộng vong hồn" đã

hoàn toàn thức tỉnh rồi. Dù hãn bây giờ chỉ là ý niệm dung hợp vào kiếm linh, thế nhưng cũng không chắc rằng nguyên rửa bám vào hồn phách ở trong tượng thần có thể bị tiếng quỷ rống từ xa này đánh thức hay không.

Hãn hít sâu một hơi, vừa sải bước thì đã biến mất khỏi miếu Thành Hoàng, xuất hiện ở trên không trung thành Bá Lăng. Hãn nhìn tòa thành lớn với hai mươi vạn nhân khẩu này, lại nhớ đến Thành Hoàng trong phủ Thành Hoàng, nhớ đến đạo nhân tính quẻ Tàng Khảm kia, đồng thời liếc nhìn từng dãy nhà trong thành này, thầm nghĩ: "Lẽ nào thành Bá Lăng này sẽ biến thành một tòa âm thành quỷ vực?"

Hãn ngẩng đầu nhìn trời sao, thầm thở dài một hơi, rồi xoay người, hóa thành một dải ánh sáng vụt đi trong bầu trời đêm.

Quãng đường hơn trăm dặm chỉ cần bay độn trong chót lát là qua. Ánh kiếm gào thét, như sao băng phá không, tiếng kiếm ngân vang vọng trong không gian.

Đến lúc Trần Cảnh về tới miếu Hà Bá thì bỗng nhìn thấy Lý Anh Ninh đang dựa vào tượng thần mà ngủ. Trần Cảnh khẽ cau mày, thấy được bộ dạng Lý Anh Ninh có chút tiều tụy.

Hãn lấy tay vẽ một cái ở trên hư không, một lá bùa lập tức dán vào trán Lý Anh Ninh. Lý Anh Ninh từ từ tỉnh lại, nhìn thấy Trần Cảnh đứng ở trước mặt thì vừa kinh ngạc vừa vui mừng cúi bái:

- Hà Bá gia, ngài đã trở lại rồi.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Trần Cảnh hỏi.

- Tôm tướng quân và vô sò tướng quân bị Long Vương gia bắt đi rồi ạ.

Lý Anh Ninh vội vàng nói. Nó làm thị thần nên sớm đã gặp Hồng đại hiệp và võ sò. Hồng đại hiệp lần đầu thấy nó thì đã kêu nó gọi mình là Tôm tướng quân hoặc Hữu tướng quân. Lý Anh Ninh dĩ nhiên làm theo. Mặc dù võ sò không bảo nó gọi mình là cái gì, nhưng nó cũng là người thông minh, nên kêu võ sò là võ sò tướng quân hoặc Tả tướng quân.

- Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Trần Cảnh nhướn mày, giọng lạnh xuống, hỏi.

- Vài ngày trước đột nhiên có một người tự xưng là Long Vương Kinh Hà đi đến trước miếu, nói rằng Hà Bá gia phải đi nhận sắc phong lại Hà Bá Kinh Hà, nếu không đi sẽ phế bỏ thần vị. Sau đó, tôm tướng quân và võ sò tướng quân đánh nhau với người này, rồi bị người này dùng pháp thuật bắt đi ạ.

- Chuyện xảy ra khi nào?

- Ba ngày trước ạ.

- Người kia có nói hành cung ở đâu không?

- Người đó nói là ở chỗ sâu nhất Kinh Hà.

- Ha ha, chỗ sâu nhất Kinh Hà sao. Ta đây thật muốn nhìn xem kẻ này sâu được đến bao nhiêu, lại có năng lực gây ra sóng gió lớn như thế nào đấy.

Trần Cảnh trầm giọng nói.

- Treo đèn.

- Vâng.

Lý Anh Ninh kích động vạn phần. Cho đến tận bây giờ, nó còn chưa từng nghe thấy Trần Cảnh nói lời khí phách như vậy. Lúc ở miếu Thổ Địa trong trấn Quân Lĩnh, Trần Cảnh cũng từng nói mấy lời khiến Lý Anh Ninh rung động thật sâu, để nó hiểu được Hà Bá gia là người thế nào, nhưng vẫn cảm thấy chưa đã nghiền, bởi vì lúc đó Trần Cảnh ra tay quá nhanh, đến mức nó chỉ nhìn thấy ánh sáng trắng chợt lóe, còn chưa kịp thấy gì thêm thì đã kết thúc rồi.

Lý Anh Ninh thắp sáng cái đèn lồng đã không sáng cả mấy tháng nay, sau đó treo ở trước cửa miếu Hà Bá, làm cho ngôi miếu đang tối tăm tức thì sáng lên. Ánh sáng mờ mờ chiếu sáng vùng đất trống trước miếu. Trong bóng tối, bất chợt có thật nhiều sinh linh tụ tập về phía miếu Hà Bá.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 127: Tâm Có Mầm Non Âm Thầm Nảy Mầm

oOo

Từ rất xa nhìn lại, chỉ thấy một đứa bé trai chừng mười tuổi đang đứng phía dưới chiếc đèn lồng trước miếu Hà Bá, vẻ mặt hưng phấn nhìn quanh trong đêm đen. Mà chỉ chốc lát sau khi ngọn đèn chiếu sáng toàn bộ bãi đất trống trước miếu, thì lập tức có đủ loại động vật từ trong bóng tối tụ tập đến, hoặc ngồi hoặc đứng hoặc nằm.

Trần Cảnh xuất hiện ở trước miếu Hà Bá, nhìn đám yêu linh đến nghe đạo với số lượng giảm khá nhiều này. Chúng nó hiển nhiên đã biết có một vị Long Vương Kinh Hà thần bí mới tới, từng con đều nhìn vào Trần Cảnh. Chỉ nghe Trần Cảnh nói:

- Lâu nay, tất cả các người từng hỏi ta rất nhiều thứ, ta cũng đã giảng rất nhiều điều. Ngày mai, ta sẽ vì các người diễn pháp một hồi đi. Nếu nghe đạo ở trước thần miếu của ta, vậy chỉ có thể tin lời ta nói mới không bị u mê. Nếu trong lòng các người không tin, thì cho dù có hỏi vạn năm, ta lại giảng đạo ngàn năm, cũng không thể khiến các người thật sự tiếp thu mà biến thành thứ của mình.

- Hà Bá gia, ngài không sợ vị tự xưng là Long Vương Kinh Hà kia sao ạ?

Một yêu linh hỏi. Thực hiển nhiên, những yêu linh này cũng hiểu được diễn pháp mà Trần Cảnh nói đến là có ý gì.

- Lúc ta được sinh ra, không ai hỏi ta có sợ không, nhưng ta vẫn chào đời. Ta lớn dần thì có người nói cho ta biết thế gian này rất nguy hiểm, mà ta vẫn không thể trốn tránh trưởng thành. Lần đầu tiên ta đi giết người cũng biết là có thể sẽ chết đấy, nhưng ta vẫn đi. Khi ta bước trên con đường tu hành, bao nhiêu lần bên bờ sinh tử, càng chưa từng có người hỏi ta có sợ hay không. Ở đây, ta muốn nói một điều, kỳ thật ta rất sợ, sợ mọi thứ ta quan tâm sẽ biến mất mãi mãi ở trước mặt mình. Ta sợ bản thân chưa làm xong chuyện cần làm thì đã vĩnh viễn tiêu tán trong trời đất. Cho nên, lúc nguy hiểm ập đến trên thân, việc duy nhất ta có thể làm chính là chém tan tất cả nguy hiểm đó.

Trần Cảnh đứng yên ở dưới đèn lồng, đứng trước ngôi miếu chỉ chiếm cỡ như một hạt cát trong đất trời, kiên định nói:

- Thần linh đại biểu cho sự chở che. Ta từng nói, chỉ cần là sinh linh uống nước Kinh Hà thì đều được ta che chở, nếu như có việc cầu, ta tất sẽ đáp ứng.

Lý Anh Ninh đứng ở bên cạnh nghe xong thì cảm giác như máu nóng sôi trào. Nó muốn lập tức chạy đến trong thôn để thuật lại lời nói của Trần Cảnh một lần nữa, muốn lớn tiếng lặp lại rằng: "Chỉ cần là sinh linh uống nước Kinh Hà thì đều được ta che chở, nếu như có việc cầu, ta tất sẽ đáp ứng."

Đêm yên tĩnh, không ai trả lời. Nhưng không ít yêu linh đã ngay tức khắc cúi rạp trên mặt đất.

Trần Cảnh ngẩng đầu nhìn những vì sao lấp lánh trên bầu trời, tựa như chúng đang đáp lại lời hân. Thế nhưng tư tưởng của hân đã hoàn toàn chìm vào trong câu nói vừa rồi. Ngay lúc vừa nói xong một đoạn kia, sâu bên trong hân tưởng chừng có cái gì đó sinh ra, giống như một mầm non nhú ra khỏi mặt đất. Thế giới đã từng khiến hân cảm thấy hư ảo, giờ đây có là chân thật hay không đã chẳng còn quan trọng nữa, mà quan trọng là trong

tim hẳn đã có mầm non sinh ra. Có lẽ đến một ngày nào đó, nó sẽ trở thành đại thụ che trời, che gió che mưa cho những người bé nhỏ, yếu ớt.

Lời như vậy cũng không thể chứng tỏ được cái gì. Đối với một số người, họ có thể nói lời này quanh năm suốt tháng, cả ba trăm sáu mươi lăm ngày. Nhưng đối với một vài người khác, một lời thề chí nguyện to lớn lại có thể làm cho tâm cảnh trở nên trong sáng, kiên định.

Sóng sông cuộn cuộn, không bao giờ ngừng nghỉ.

Khi trời sáng lên, Lý Anh Ninh đứng ở phía sau Trần Cảnh, ánh mắt mong chờ nhìn hẳn, hiển nhiên là muốn Trần Cảnh dẫn nó cùng đi. Nó chưa từng nghĩ tới sẽ có nguy hiểm gì, hoặc là nó căn bản cũng không cho rằng có Hà Bá gia chặn ở trước mà còn có người tổn thương được mình.

Trần Cảnh nhìn nó một cái, cười cười. Lý Anh Ninh lập tức mở cờ trong bụng, vì nó biết Hà Bá gia đã đồng ý cho mình đi cùng.

Có lẽ khi mọi thứ phía sau đã ổn thỏa thì sẽ làm cho lòng người thả lỏng và phát huy được toàn bộ thực lực. Nhưng cũng có khi mang theo áp lực đè nặng, lúc gặp nguy hiểm sẽ khiến người phát huy ra sức mạnh vượt xa bản thân vốn có.

Sóng xô nước rào rạt, chảy nhanh như gió.

Lý Anh Ninh đứng ở trên bọt sóng, nhìn nước sông, lại ngồi xổm xuống lấy tay vớt sóng nước, bọt sóng làm ướt nhẹp ống tay áo nó.

Trên bầu trời có một con sơn ca và mấy con chim loại khác quanh quẩn. Ở hai bờ sông có động vật đuổi theo. Trong Kinh Hà có không ít sinh linh thủy vực đang bám gót.

Chỗ sâu nhất Kinh Hà không tại cửa đổ ra biển, càng không có khả năng ở Tú Xuân loan, mà là ở đầu nguồn sông Kinh Hà dưới chân núi Côn Lôn.

Nơi đó là hành cung của Giao Long Vương năm xưa, cũng là động phủ của Long Vương Kinh Hà trước đây. Truyền thuyết nói rằng nơi đó là đầu nguồn linh mạch của Côn Lôn, toàn bộ linh khí đều tràn ra từ đây.

Lúc này, trong phủ Long Vương Kinh Hà có một gã thanh niên sắc mặt tối sầm đang ngồi. Gã biết hết những lời Trần Cảnh nói đêm qua, vô cùng giận dữ. Theo gã thấy, bản thân gã đến sông Kinh Hà này đã là đánh mất thân phận lắm rồi, không ngờ rằng còn có người dám ngang nhiên không nghe hiệu lệnh của mình.

- Thủy vực của cả thiên hạ này đều thuộc về long tộc ta, kẻ dám coi rẻ uy nghiêm của long tộc nhất định phải chết!

Gã thanh niên này nhìn qua chỉ chừng mười tám, mười chín tuổi, tên là Ngao Vu Phong, đến từ trong biển. So với đất liền, biển rộng mênh mông càng thêm hỗn loạn. Nơi đó không có môn phái, không có thần linh, không cần để ý tín ngưỡng. Quy tắc duy nhất chính là người nào có pháp lực thần thông cao hơn thì có thể chiếm cứ linh mạch tốt hơn, có thể nói là càng thêm ác liệt so với đất liền.

Sở dĩ gã đến đây cũng là bất đắc dĩ phải chạy trốn mà thôi.

"Huyết mạch Thiên long là huyết mạch cao quý nhất, bất kỳ sinh linh nào gặp được hẳn đều phải thần phục." Ngao Vu Phong nghĩ như vậy. Tuy rằng thiên hạ đồn rằng trong trời đất sớm đã không còn Thiên long, thế nhưng long tộc vẫn luôn tự coi mình là hậu duệ của Thiên long. Theo gã thấy, gã tự mình đến miếu Hà Bá một chuyến đã là cho Trần Cảnh mặt mũi cực lớn rồi.

"Thật là kẻ không biết trời cao đất dày!" Ngao Vu Phong vốn là định tỏ ra hòa nhã một chút, vì dù sao bản thân cũng đã rời khỏi hải vực mình sinh trưởng từ nhỏ mà đến trong thủy vực trên đất liền.

Ngao Vu Phong ngồi ở trên ngai vàng, chân trái co lên dẫm trên mặt ghế, khuỷu tay trái đặt lên đầu gối, trên người mặc áo xanh thêu hình sông nước, có cái vẻ tiêu sái và kiêu căng mà các công tử, thiếu gia thường biểu hiện ra ngoài, lại có vẻ âm ngoan của chính bản thân gã.

- Lá gan của Hà Bá gia các người đúng là không nhỏ đấy.

Ngao Vu Phong nghiêng người tựa vào ngai vàng, nói với Hồng đại hiệp và vỏ sò màu xanh đang ở phía dưới.

Hồng đại hiệp vội vàng gật đầu, đáp:

- Dạ dạ dạ, lá gan Hà Bá gia quá lớn, lớn đến mức không dung được rồi, tôm con nguyện dùng ba tấc lưỡi không xương này khuyên Hà Bá gia tới đầu hàng ạ.

- Khục... Ba tấc lưỡi không xương khuyên hãn tới đầu hàng, lời này mà người cũng có thể nói ra nổi sao. Ha ha, người là con tôm khá thú vị đấy. Xem ra lời xưa nói không sai, lời tôm nói, vĩnh viễn không thể tin. Như vậy đi, ta phong người làm đại tổng quản của Kinh Hà, Chinh phạt đại tướng quân, ngay bây giờ đi lấy đầu của Trần Cảnh về đây, người thấy thế nào?

Ngao Vu Phong khẽ cười, nói.

Hồng đại hiệp đảo mắt liên hồi, vội vàng nói:

- Thái tử gia, tuy rằng tôm con thích nói mạnh miệng, nhưng cũng không hề dối trá, toàn là lời thật lòng, chính là dạng lòng son dạ sắt mà người đời hay nói đấy ạ. Ngài ngàn vạn lần không thể coi tôm con như những con tôm khác trong bốn biển kia. Sau khi con theo Thái tử gia thì chính là tôm hùm, không phải tôm sông bình thường nữa rồi.

Ngao Vu Phong cười ha ha, nói:

- Không ngờ trong một khúc sông trên đất liền này lại có loại yêu linh thú vị như người. Cũng được, về sau người hãy ở bên cạnh ta. Chờ đến lúc bản công tử trở về Tây Hải thì sẽ mang người về cùng, đến lúc đó ban thưởng người một ít máu rồng, để người có thể tu hành mật pháp vô thượng của long tộc ta.

Hồng đại hiệp vội vàng lớn tiếng tạ ơn.

Ngao Vu Phong lại nói với vỏ sò đứng ở một bên, luôn không nói không động kia:

- Người là sinh linh trong biển ta, vậy có biết ta không?

Vỏ sò toàn thân rêu xanh, yên tĩnh như tảng đá. Chỉ nghe một giọng bé gái truyền ra:

- Tiểu yêu từ nhỏ sống ở trong hạp cốc Thu Nguyệt, đối với chuyện bên ngoài hạp cốc cũng không biết nhiều.

- Hừ!

Ngao Vu Phong hiển nhiên không hài lòng với câu trả lời của vỏ sò, nói:

- Thu Nguyệt Trục Lăng ở hạp cốc Thu Nguyệt có quan hệ gì với người?

- Đó là gia phụ của tiểu yêu.

Vỏ sò nói.

-Ồ, không ngờ ở trong Kinh Hà xa xôi này còn có yêu linh của hạp cốc Thu Nguyệt. Vậy người tên là gì?

Ngao Vu Phong hơi kinh ngạc hỏi.

- Tiểu yêu tên là Thu Nguyệt Vô Hoa.

Vỏ sò đáp, giọng nói tuy non nớt nhưng lại rất đúng mực. Ngao Vu Phong gật đầu, nói:

- Quả nhiên là con gái của Thu Nguyệt Trục Lăng. Vậy người phải gọi ta một tiếng thiếu gia rồi, ngay cả Thu Nguyệt Trục Lăng gặp ta cũng phải cung kính đấy. Chờ ta trở lại Tây Hải, người hãy về cùng ta. Từ hôm nay trở đi, người chính là thị linh* của ta.

(Thị linh*: yêu thú đã mở linh trí hoặc linh hồn, đảm nhận vai trò người hầu thân cận. Ở các chương trước (26 và 120), có lúc bị nhầm "linh thị" và "thần thị" thay cho "thị linh" và "thị thần", nhóm đã sửa lại, rất xin lỗi vì sai sót này)

- Thực xin lỗi, tiểu yêu đã không thuộc về Tây Hải, cũng không thuộc về hạp cốc Thu Nguyệt nữa. Tiểu yêu bây giờ là linh thị của Hà Bá Kinh Hà.

Tiếng nói của vỏ sò rất trong trẻo, hơn nữa còn cực kỳ bình tĩnh mà kiên định.

Ngao Vu Phong thả chân xuống, thân thể cúi về trước, mắt híp lại, nhìn chăm chăm vào vỏ sò, âm trầm nói:

- Lá gan người thật lớn nhì, không sợ chết sao?

- Hà Bá gia từng nói, chúng sinh đều có tiên tâm! Ta sợ, nhưng ta càng sợ cả đời trầm luân.

Vỏ sò nói. Hồng đại hiệp đứng bên cạnh trợn mắt há hốc mồm. Vỏ sò luôn luôn im lặng, yên tĩnh trong suy nghĩ của nó giờ đây thế mà lại cứng rắn, mạnh mẽ, dám ở ngay trước mặt cự tuyệt vị thái tử gia đến từ Tây Hải này. Tuy rằng nó không rõ lắm thân phận của Ngao Vu Phong, nhưng có thể cảm nhận được cái loại uy áp đặc thù trên người gã, đó là một loại áp lực đến từ sâu trong linh hồn, rất khó vượt qua.

Ngao Vu Phong không biết tiên tâm mà vô sò nói là cái gì, nhưng Hồng đại hiệp thì biết, vì nó thường xuyên được nghe Trần Cảnh giảng cái này. Nó biết tiên tâm chính là trái tim tự do, cũng là lý tưởng truy cầu tự tại. Thế nhưng bây giờ không phải lúc cứng rắn được, chẳng may khiến cho con rồng đến từ Tây Hải này giận dữ, há lại không phải ngay lập tức thân tử hồn tiêu. Hồng đại hiệp thầm lo lắng.

- Ha ha... ha ha, chẳng qua là một tiểu yêu mở linh trí, ngay cả hóa hình đều không thể làm được mà cũng xứng đàm luận tiên tâm sao. Ta bảo người làm thị linh của ta là cho người một cái phúc duyên lớn bằng trời, để người miễn được thiên kiếp hóa hình. Phụ vương nói quả nhiên chính xác, không đồng tộc ta thì dù có thể vượt qua long môn cũng không tận dụng được, lại tu hành trăm triệu năm cũng không thể hóa thành rồng.

Ngao Vu Phong khinh thường nói, sau đó lại ngồi dựa vào ngai vàng kia. Thần sắc gã kiêu căng, tưởng chừng như mọi sinh linh trong thiên hạ đều không vào được mắt gã.

Vô sò vốn trầm mặc lại một lần nữa biểu hiện ra ngoài dự liệu của Hồng đại hiệp, nó nói:

- Hà Bá gia từng nói, bất kể pháp môn nào trong trời đất đều chẳng qua là một loại trói buộc. Khi sinh linh tu hành một loại pháp môn nào đó thì cũng tương tự với việc khoác lên mình một cái gông xiềng, hay giống như tiến vào một tòa nhà lộng lẫy, chất đầy vàng bạc châu báu, nhìn như giàu có, nhưng lại mất đi cả mảnh đất trời thanh tĩnh.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 128: Muốn Xông Tận Trời Cao

oOo

- Hừ, một tiểu yêu vô tri cũng xứng luận đạo sao! Kẻ nói lời này chẳng qua là một Hà Bá nhỏ nhỏ, một hạt cát trong trời đất như thế thì biết được cái gì? Hôm nay nhất định ta sẽ khiến hãn bị chôn vùi dưới làn sóng nước Kinh Hà.

Ngao Vu Phong đứng dậy, tức giận nói, một luồng áp lực mệnh môn như đủ để dời non lấp biển dâng lên. Cả con sông bỗng không có gió mà cuộn sóng, hình thành một dòng nước ngầm hỗn loạn.

Hồng đại hiệp cực kỳ sợ hãi, chỉ lo Ngao Vu Phong sẽ ra tay đập nát vỏ sò thành cặn bã. Nó vội nhảy dựng lên, lấy càn đập một cái lên vỏ sò, lại đứng che trước, rồi vội vàng lên tiếng nói với Ngao Vu Phong:

- Thái tử gia, vỏ sò chẳng qua là tiểu yêu linh giữa sông, chưa từng nghe qua tiên gia luận đạo, tiên tâm của ngài mệnh môn cuộn cuộn, xin đừng chấp nhặt với muội ấy.

Ngao Vu Phong chấp tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn trời, kiêu căng nói:

- Sao ta lại đi chấp nhặt với nó chứ, ta sẽ để nó nhìn thấy ta đập gã Hà Bá mà nó sùng bái xuống đáy bùn thế nào.

- Dạ dạ dạ, thái tử gia pháp lực vô biên, giết tiểu yêu linh trong cái đoạn sông bé tí như chúng con chẳng phải là làm bẩn tay thái tử gia.

- Người khá đấy, đợi ta trở về, có thể mang người về Tây Hải cùng.
- Tạ ơn thái tử gia, tạ ơn thái tử gia.

Hồng đại hiệp liên tục tạ ơn.

Ở phía sau nó, vỗ sò lại hừ nhẹ một tiếng, dọa cho Hồng đại hiệp hết hồn. Cũng may vỗ sò không nói gì thêm nữa.

Sóng nước giữa sông đột nhiên khác thường. Ngao Vu Phong hơi nhú mày, nhìn ra bên ngoài động phủ, đôi mắt như có thể liếc một cái là thấy rõ chín nghìn ba trăm dặm Kinh Hà. Hồng đại hiệp tựa hồ cũng cảm ứng được cái gì đó, không ngừng đưa hai con mắt lồi to tướng.

Phủ Long Vương Kinh Hà đương nhiên chìm dưới nước, nhưng nước bên trong phủ lại cực kỳ yên ả, giống như không khí tươi mát ở các khu rừng cây trên đất liền vậy. Cho dù sóng nước bên ngoài có dữ dội thế nào, thì bên trong này vẫn tĩnh lặng, không có cả một chút gợn sóng, cũng không có âm thanh sóng nước.

Thủy phủ Long Vương Kinh Hà không có cửa, tuy rằng từ bên ngoài sẽ không nhìn ra được tình hình bên trong, nhưng ở trong lại có thể thấy rõ tất cả tình huống bên ngoài. Chỉ thấy một tiểu đồng áo vải chừng mười tuổi chìm vào trong nước, tay chân không cử động, biểu hiện trên mặt có vẻ hưng phấn nhiều hơn sợ hãi.

Nó đi tới trước thủy phủ, há miệng, lớn tiếng nói:

- Thị thần của Hà Bá Kinh Hà phụng mệnh Hà Bá, hiến Mê Thiên kiếm cho Long Vương gia.

Âm thanh cũng không lớn, còn mang theo giọng điệu trẻ con, nhưng lại truyền rõ ràng đến khác thường vào trong thủy phủ Long Vương.

Ngao Vu Phong khẽ cau mày, sau đó cười lớn:

- Hiến kiếm sao! Ha ha, được, ta sẽ nhận lấy kiếm của người.

Hồng đại hiệp đang thầm suy đoán xem Hà Bá gia có ý gì, đã thấy Ngao Vu Phong khẽ nhắc tay, làn nước bao trùm bên ngoài thủy phủ bỗng tự gạt sang hai bên, tạo thành một con đường. Lý Anh Ninh chậm rãi bước đến, cũng không nhìn Hồng đại hiệp và vỏ sò, chỉ đi thẳng trước mặt Ngao Vu Phong, ngửa đầu lớn tiếng nói:

- Hà Bá gia nói, rồng nên về biển, mới có thể ẩn sâu, sông nhỏ nước cạn, sao có thể giữ được chân long.

Ngao Vu Phong căn bản cũng không để ý Lý Anh Ninh, cao ngạo nhìn từ trên cao xuống.

Đột nhiên, gã giơ tay ra, kiếm trong tay Lý Anh Ninh tựa như bị một sợi dây vô hình kéo đi, bay về phía gã.

"Chỉ một thị thần thì có tư cách gì nói chuyện với ta chứ? Xem ta dùng kiếm người đưa tới chém người của người đi." Ngao Vu Phong nghĩ.

"Nguy hiểm!" Bất chợt trong lòng gã dâng lên cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, pháp lực trên người gã tức thì bộc phát ra như núi lửa phun, một vòng sáng chói mắt phóng ra xung quanh. Hồng đại hiệp còn chưa kịp trốn ra xa thì đã bị dao động này đánh bay, cả vỏ sò cũng bị hất tung lên. Sóng nước nổi lên một tầng gợn sóng, rồi sau đó tất cả lại trở về bình thường.

Hồng đại hiệp choáng váng đầu óc, không biết xảy ra chuyện gì, nhưng bên tai lại nghe được một tiếng kiếm ngân vang mãnh liệt. Nó lập tức biết là Hà Bá gia tới.

Mặc dù Trần Cảnh đã nói sẽ diễn pháp một hồi cho các yêu linh xem, nhưng kể từ lúc hùng đông, một câu hản cũng không nói. Truyền thuyết kể

rằng, vào thời thượng cổ, chân long vừa ra đời đã có một loại bản lĩnh, đó là có thể nghe được mọi lời nói theo làn nước. Thế gian ngày nay đã không có chân long, loại thần thông này khẳng định cũng không có, nhưng Trần Cảnh vẫn không dám khinh thường, khi đập trên sóng sông thì cũng không nói câu nào cả.

Giờ khắc này, Hồng đại hiệp chẳng nhìn thấy gì, nhưng người bên ngoài lại thấy rõ, ngay trong tích tắc kia, hành cung truyền qua nhiều đời Long Vương Kinh Hà lại biến thành trong suốt. Chỉ thấy Mê Thiên kiếm đột nhiên bay ra khỏi vỏ, hóa thành một luồng sáng trắng đâm thẳng tới cổ họng của Ngao Vu Phong. Ánh kiếm chiếu rõ vẻ hoảng sợ trên mặt Ngao Vu Phong. Gã lập tức biến hóa thành thân rồng, thế nhưng vảy rồng vừa mọc ra, sừng trên đầu còn chưa kịp nhú thì đã nhận một kiếm khiến đầu thân chia lìa, mãi tới tận lúc chết mới hoàn toàn biến hình.

Đến khi Hồng đại hiệp trấn định, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ở trước ngai vàng có một người áo lam đang đứng, gương mặt thanh tú lộ ra vẻ kiên nghị, không phải Trần Cảnh thì là ai. Nhưng trong mắt Hồng đại hiệp, lúc này Trần Cảnh còn mang theo chút sát khí lạnh như băng. Thẳng đến lúc này, nó tựa hồ mới phát hiện Hà Bá gia sớm đã xưa đâu bằng nay. Nó bất chợt cấp tốc nghĩ lại những chuyện phát sinh từ khi Trần Cảnh trở thành Hà Bá tới nay, lại nhận ra rằng mỗi bước của Trần Cảnh đều là chém giết, mỗi lần đều ở lẫn ranh sinh tử.

Mà ở dưới chân Trần Cảnh thì có một con rồng đã hiện nguyên hình, thân rồng dài mấy trượng, trên thân là vô số vảy như làm từ phi thúy xếp thành lớp, nhưng không phải màu vàng cao quý, cũng không phải màu bạc trắng. Long tộc lấy màu vàng là tôn quý nhất, bạc trắng là thứ hai, xuống tới nữa xem như tạp sắc, địa vị tương đương dân chúng nhân gian bình thường. Còn màu vàng màu bạc thì là vương công quý tộc.

Ngao Vu Phong hiển nhiên thuộc về rồng tạp sắc, nhưng dù là vậy, đối mặt với những sinh linh thuộc loại có vảy khắp thiên hạ, gã vẫn thuộc bề

trên. Tính trong thủy vực, lấy rồng làm vua, có câu long tộc nằm trong tay tất cả thủy vực trong thiên hạ là vì vậy.

Hồng đại hiệp cùng các yêu linh bên ngoài đều cực độ khiếp sợ, không sao tin được rằng Trần Cảnh nhoáng cái đã chém chết một con rồng. Mặc dù không biết con rồng tạp sắc này có lai lịch thế nào, nhưng vẫn cao quý không thể tả, nhất là đối với sinh linh trong nước. Hồng đại hiệp không khỏi rùng mình, cố ổn định tâm tình, rồi lập tức chạy tới, không phải nhằm về Trần Cảnh, mà là nhằm về xác rồng của Ngao Vu Phong, miệng còn lẩm bẩm:

- Thật là quá lãng phí, nhiều máu rồng như vậy, có thể làm cho rất nhiều yêu linh thủy vực có được huyết mạch long tộc.

- Vô dụng thôi, chỉ cần rồng vừa chết, máu sẽ thành thứ chí độc chí tà, pháp bảo linh tính hơi thấp dính vào cũng sẽ biến mất linh tính.

Vỏ sỏ dập dềnh trong nước, nói.

Hồng đại hiệp vội vàng lui ra xa, sợ dính phải máu rồng. Đột nhiên, nó giống như sức tĩnh sau thoáng choáng váng, lớn tiếng nói:

- Hà Bá gia, ngài thật lợi hại, ngay cả rồng Tây Hải cũng có thể chém giết dễ dàng như vậy.

Nó nói khoa trương, chứ một kiếm kia có thể nói là dốc hết tâm lực của Trần Cảnh, lại còn là đánh lén, cho nên Ngao Vu Phong mới không thể tránh thoát.

Ở chốn nhân gian, khi các cao thủ quyền thuật chiến đấu sẽ xuất hiện rất nhiều chuyện khó lường, không có ai dám nói nhất định sẽ thắng người kia. Đấu phép trong giới tu hành cũng vậy, rất nhiều người trong giới hẹn người đấu phép thì đã đi mượn bảo vật khắp nơi từ trước, còn không ngừng chuẩn bị từ khi hẹn đến lúc đấu thực sự, nên thắng thua rất khó nói trước. Hôm

nay, nếu Trần Cảnh hiện thân tới từ đầu, nhất định khó tránh khỏi một trận đại chiến, nhưng hắn lại để một đứa nhỏ không hề có pháp lực là Lý Anh Ninh mang kiếm tiến vào, khiến cho kẻ luôn kiêu ngạo, mắt cao hơn đầu là Ngao Vu Phong sinh ra ý nghĩ khinh thường, từ đó mới bị Trần Cảnh giết bằng một kiếm.

Trần Cảnh chém vị Long Vương tự phong không biết tại sao lại từ Tây Hải tới này, khiến Hồng đại hiệp bị hù dọa hết hồn, nhưng hắn hầu như không có để trong lòng. Đối với hắn, chuyện này chẳng qua chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ. Con đường tu hành dài đằng đẵng, mà đất trời đã sắp đại biến, có thể sống sót hay không còn chưa biết được, sao còn tâm tư đi lo lắng mình sẽ kết thù với người nào, rồi lại cần phòng bị người nào? Những năm này giảng đạo trước miếu Hà Bá, hắn phát hiện tâm mình càng ngày càng yên tĩnh. Nếu không phải như thế, lúc con ác quỷ từ quỷ tử ở miếu Thành Hoàng rống lên, nhất định tâm thần của hắn đã đại loạn.

"Tu hành tức là tu tâm, nghìn năm tuế nguyệt mài ra một mảnh đạo tâm thuần tĩnh, chiếu soi vạn vật, mà lại không bị vạn vật làm cho trì trệ."

Trần Cảnh không biết ngàn vạn năm trước đã có người từng nói như vậy, lúc này hắn cũng chỉ là mơ hồ hiểu được điều này.

Đám yêu linh quan sát từ ngoài xa Kinh Hà đang cùng ngây ngẩn. Bọn chúng nhìn rõ tất cả chuyện vừa xảy ra, lại càng thêm kính sợ Trần Cảnh.

Ra khỏi phủ Long Vương Kinh Hà, Hồng đại hiệp tự nhiên là diều vô dương oai, đặc ý nhìn đám yêu linh ở hai bên bờ sông. Ở trước mặt Trần Cảnh, đối diện với những yêu linh khác, nó luôn có bộ dạng dương dương tự đắc thế này. Còn vô sò thì đã trở lại vẻ im lìm.

Đối mặt với áp lực từ Ngao Vu Phong, Hồng đại hiệp lựa chọn cách khéo léo đưa đẩy, còn vô sò lại chọn cách kiên quyết. Khi bình an không có nguy hiểm, mọi người thường không thể đảm bảo rằng mình sẽ làm ra phản ứng

thế nào lúc gặp phải một đường sinh tử . Cũng như trên đời này có rất nhiều kẻ thường ngày tỏ vẻ anh hào, tới khi đao kề cạnh cổ thì đầu gối tức thì mềm nhũn. Để đánh giá một người có mạnh mẽ hay không, không phải qua cách người đó thể hiện ở ngoài miệng, mà là nhìn xem lựa chọn của người đó vào thời điểm mấu chốt.

Trần Cảnh đứng trên mặt sông, ngẩng đầu nhìn núi Côn Lôn, chỉ thấy núi cao vạn trượng, xuyên qua những đám mây trắng như tuyết.

Giờ khắc này, hắc đột nhiên có xung động muốn dâng sóng lên tận trời cao, nhấn chìm cả ngọn núi Côn Lôn này. Hiện tại, dù chưa hiểu hết, nhưng hắc đã lý giải được phần nào lí do năm đó Giao Long Vương nhất định muốn nhấn chìm Côn Lôn. Mà bây giờ, tuy Trần Cảnh còn chưa có được thần vị Long Vương Kinh Hà, nhưng trong đầu của hắc cũng đã nảy sinh ra ý nghĩ này, chỉ là vẫn giấu kín trong lòng. Giờ nhìn thấy Côn Lôn, ý nghĩ kia giống như cỏ dại, điên cuồng sinh trưởng, hắc cũng không cố áp chế.

Trong mơ hồ, hắc giống như nhìn thấy một đạo nhân mặc đạo bào màu vàng cam, tay nâng tháp vàng đứng ở đỉnh núi, quan sát Kinh Hà, quan sát muôn dân thiên hạ.

Diệp Thanh Tuyết vẫn đang ở bên trong Linh Lung Trấn Yêu tháp, Trần Cảnh sao có thể quên, cũng chưa từng có lúc nào quên.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 129: Thịnh Thần Phù Hộ

oOo

Hồng đại hiệp nhìn Trần Cảnh, không nói tiếng nào. Hiện tại thế gian đồn rằng Diệp Thanh Tuyết biến mất là do bị nhốt trong Côn Lôn, cho nên mới có việc năm ấy Trần Cảnh theo Giao Long Vương vọt lên chín tầng trời, quên cả sống chết nhảy vào Côn Lôn.

Lời đồn đãi này được đại đa số người tin tưởng, bởi vì thế gian còn đồn rằng Diệp Thanh Tuyết trộm pháp quyết cho Trần Cảnh tu hành, mà sở dĩ bị nhốt trong Côn Lôn là vì muốn trộm pháp quyết.

Trước kia Hồng đại hiệp không tin lắm, nhưng giờ nó tin, bởi vì vẻ mặt của Trần Cảnh đủ để nói lên tất cả.

- Hà Bà gia, Thần Cô... thật sự...

Hồng đại hiệp muốn hỏi, lại không dám. Nhưng rồi nó vẫn đánh bạo lên tiếng:

- Côn Lôn này xưng là "vạn sơn chi mẫu", phái Côn Lôn lại càng là cội nguồn của đạo môn trong thiên hạ, tuy rằng có cực ít người Côn Lôn hành tẩu thế gian, nhưng lại cực kỳ thần bí. Nếu Thần Cô thật sự bị nhốt trong đó, vậy thì nguy hiểm rồi, ngay cả Giao Long Vương lợi hại như vậy cũng có vào mà không có ra...

- Sư tử vì ta mà đi khắp nơi mượn pháp quyết, vì ta mà mạo hiểm, hiện tại bị nhốt ở bên trong núi Côn Lôn, người cho rằng ta phải làm gì?

Trần Cảnh đột nhiên nhẹ giọng hỏi. Hắc cũng không quay đầu lại, vẫn đứng trên mặt nước, nhìn lên núi Côn Lôn.

Hồng đại hiệp không biết trả lời thế nào, lại nghe Trần Cảnh nói thêm:

- Ngoại trừ phá núi Côn Lôn, ta còn có thể làm gì?

Giọng của hắc luôn rất nhẹ, nhưng vào trong tai Hồng đại hiệp lại có một cảm giác quyết liệt, phảng phất có gió tanh mưa máu lạnh thấu xương.

- Nếu sư tử chết rồi, ta sẽ lấy Côn Lôn đạo môn làm vật tế, lấy dây núi làm mộ phần, dẫn Kinh Hà cuộn cuộn nước thành nhạc tiền đưa, bảo vệ linh hồn của tử ấy mãi mãi không tan biến.

Trần Cảnh chậm rãi nói, không có chí nguyện to lớn kinh thiên động địa, thậm chí cả Hồng đại hiệp còn nghe không rõ lắm. Nhưng hắc vừa dứt lời, sóng sông tức khắc uốn cao, giống như một con rồng khổng lồ trở mình.

Hồng đại hiệp cả kinh, thần linh ở trong thần vực của mình, chỉ một ý nghĩ là có thể khiến gió giục mây vần, nhưng nơi này cách Tú Xuân loan cực xa, Trần Cảnh lại chỉ vừa hơi xúc động, cả con sông đã muốn cuộn trào. Hồng đại hiệp không khỏi đánh giá Trần Cảnh cao thêm rất nhiều.

Nước sông Kinh Hà rất trong, ven bờ phần lớn đều là núi non. So với những con sông khác thì thành trấn hai bên bờ sông ít hơn nhiều. Không có dấu vết của con người, cũng sẽ không có ô nhiễm, không có việc đốt núi khai hoang, đương nhiên chất lượng nước lẫn linh khí trong nước cũng hơn nhiều.

Truyền thuyết kể rằng, ngàn năm trước từng có người có đại thần thông bày xuống một tòa Cửu Khúc Hoàng Hà trên sông Hoàng Hà, trong

khoảng thời gian ngắn không mấy người có thể phá. Nghe nói trận chiến ấy gần như cuốn sạch toàn bộ kẻ tu hành trong thiên hạ, bất kể là Côn Lôn lúc ấy như mặt trời ban trưa, hay là bàng môn tiểu phái, không có một môn phái nào có thể thoát ra ngoài hỗn loạn.

Cửu Khúc Hoàng Hà trận trên sông Hoàng Hà kia gần như đã xóa hết những tiên nhân nổi danh thiên hạ lúc ấy. Bất kể kim tiên có sư phụ Thánh nhân Thiên Tôn, hay là dã tiên bàng môn, chỉ cần tiến vào trận sẽ bị tước tam hoa, bịt ngũ khí* trong ngực. Cái trận pháp mà Trần Cảnh từng bày ở Tú Xuân loan kém cực xa Cửu Khúc Hoàng Hà trận năm đó, nhưng lại có điểm chung, đó là đều lấy linh lực hà vực làm cơ sở, đều dung hợp "thể" của hà vực. Có điều Cửu Khúc Hoàng Hà trận năm đó còn dung hợp cả linh bảo tiên thiên, mà trận thức ở Tú Xuân loan lại dung hợp kiếm do Trần Cảnh từng bước tế luyện.

(Tam hoa, ngũ khí - tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên: hiểu đơn giản là từ dẫn ba loại thuộc tính, diễn hóa ra năm loại khí theo ngũ hành, trở thành sức mạnh trong cơ thể)

Trần Cảnh không dừng lại thủy phủ Long Vương quá lâu, cũng không tính ở lại nơi này. Hắn sợ có một ngày mình không nhìn được mà dâng sóng nhấn chìm Côn Lôn.

Hắn về lại Tú Xuân loan. Vài ngày sau, trưởng trấn Quân Lĩnh dẫn theo một nhóm người tới cúng tế trước miếu Hà Bá, còn mang cả một pho tượng thần được phủ kín vải đỏ, đặt trong cái kiệu tám người khiêng. Đường nhiên, họ còn mang theo cả lục súc*.

(Lục súc*: sáu loài vật nuôi ở nhà, gồm ngựa, bò, dê, gà, chó, lợn)

Kỳ thật Trần Cảnh có chút bài xích với việc lấy sinh linh để cúng tế, nhưng đây là tập tục ở nhân gian, trong lòng bọn họ, nếu không dùng sinh linh cúng tế thì tâm khó có thể bình an, mà một khi tâm bất an, cho dù vẫn

đền nhang cúng bái hàng ngày, thì lực tín ngưỡng lại kém hơn nhiều. Theo thời gian, Trần Cảnh đã dần cảm nhận được rằng nguyên lực nhang đèn thật sự là thứ tốt, ở thời khắc mấu chốt có thể hóa thành pháp lực. Cũng như năm đó Trần Cảnh giết Hà Bá Ác Long hạp vậy, pháp lực không đủ, linh lực hà vực lại phải dùng để trấn áp pháp bảo của Hà Bá kia, tới lúc Trần Cảnh yếu thế sắp phải chết thì lại chiếm được nguyên lực của mọi người, sau đó chẳng những pháp lực liên tục không ngừng nảy sinh, còn có thể gia tăng tâm lực, làm cho thực lực phát huy được hơn xa vốn có. Mà với Trần Cảnh, ưu đãi lớn nhất của nguyên lực nhang đèn chính là có thể làm tâm tư của hắn thanh tĩnh, không bị ngoại ma quấy nhiễu.

Đây chẳng qua cũng chỉ là cảm giác của Trần Cảnh. Hắn cảm giác mình bất kể là tu hành hay là suy nghĩ chuyện gì đó thì tâm niệm đều tập trung khác thường, không hề bị phân tâm bởi bất kỳ việc nào khác.

* * *

Từng có yêu linh ở trước miếu Hà Bá hỏi Trần Cảnh, rằng tâm ma trong suy nghĩ khác gì so với ngoại ma và thiên ma. Cho dù là người phạm trần thì cũng biết người tu hành sợ nhất là tâm ma, ngoại ma và thiên ma xâm loạn, nhẹ thì dẫn tới mấy chục năm không thể tinh tiến tu vi, nặng thì trong vòng một đêm thân tử đạo tiêu.

Trần Cảnh đã trả lời: Ma thông thường đều phân thành hữu hình và vô hình. Những ý nghĩ xằng bậy tự nảy sinh trong đầu mình gọi là tâm ma, mà ngoại ma tức là những sức mạnh từ bên ngoài đè ép lên bản thân. Nói đến ngoại ma, Trần Cảnh nghĩ ngay tới lời nguyên ác mộng vong hồn mình trúng phải, đây cũng xem như ngoại ma. Còn thiên ma, tương truyền đó là một loại sinh linh, tồn tại ở dị vực hư không, chỉ khi có người thành đạo mới xuất hiện để quấy nhiễu. Theo truyền thuyết, lúc Tam Thanh đạo tổ của đạo môn thành đạo thì có cả ngoại ma lẫn thiên ma tới.

Nhang đèn nguyện lực có thể áp chế cả ngoại ma lẫn tâm ma, đây là điều Trần Cảnh cảm nhận được rõ ràng.

* * *

Pho tượng chẳng biết được điêu khắc lúc nào kia có khuôn mặt và tỉ lệ thân hình giống pho tượng trong miếu Hà Bá như đúc. Chẳng qua nhìn kỹ thì nó có vẻ vô hồn hơn nhiều, thiếu một phần linh động và sinh cơ.

Dựa theo phong tục, pho tượng này sẽ được đặt trong thần miếu cả đêm, coi như để thần linh làm phép khai quang cho nó, sau đó ngày hôm sau sẽ được đưa trở về trong thần miếu mới xây. Trần Cảnh đương nhiên cũng thêm đủ loại bùa chú trên pho tượng, phòng ngừa tà linh bám lên tượng để hưởng nhang đèn. Loại chuyện này ở nhân gian cũng không ít, thậm chí còn rất nhiều. Về phần làm sao bọn chúng làm được như vậy, thì đến nay Trần Cảnh vẫn chưa quá rõ ràng.

Ngày hôm sau, trời vừa mới sáng thì người trấn Quân Lĩnh đã khua chiêng gõ trống tới, mang tượng thần trở về.

Âm thần của Trần Cảnh đã nhập vào pho tượng thần mới kia, ngồi trên cổ kiệu tám người khiêng, cùng trở về trấn. Ở nhân gian có một nghi thức cúng lễ với cái tên đặc biệt, gọi là "thỉnh thần". Thế nhưng thỉnh thần này rất cuộc là mời được thần thật sự, hay mời về một cô hồn dã quỷ thì bọn họ cũng không biết. Bởi vì phần lớn nhân gian không biết kỳ thật đại đa số thần linh đều bị hạn chế về địa vực, bọn họ chỉ biết ở mảnh đất này có một vị thần cực kỳ linh nghiệm, không nghĩ ngợi gì thêm, vội thỉnh vị thần đó về quê hương của mình. Làm như vậy, nếu không xa còn tốt, nếu là xa, pho tượng rời khỏi thần vực của vị thần kia, trên đường nhất định sẽ bị cô hồn dã quỷ hoặc yêu linh quỷ quái chiếm giữ.

Trần Cảnh cũng không biết có chuyện như vậy phát sinh. Hiện tại hắn đang nghĩ xem liệu mình có thể phân hóa ý niệm hay không, nếu có, vậy có

thể lưu lại một bộ phận ý niệm ở trong pho tượng thần mới này, hấp thu được càng nhiều nguyên lực nhang đèn. Đột nhiên, hắc mớ hồ nghe được tiếng bàn tán xôn xao. Chỉ nghe xa xa hình như có người nói: "Đây là người trấn Quân Lĩnh đến Tú Xuân loan thỉnh Hà Bá, hắc hắc, phàm nhân ngu xuẩn, bọn họ làm sao biết rằng Hà Bá kia có linh nghiệm hơn nữa cũng chỉ là Hà Bá, vĩnh viễn không thể rời Kinh Hà. Thế mà bọn họ lại muốn thỉnh về trong trấn. Cũng tốt, tượng thần kia đã được Hà Bá Kinh Hà tịnh hóa, có thể thoải mái dung hợp thần hồn, cũng có thể hấp thu hương khói. Vài chục năm nữa, có lẽ ta cũng có thể hóa hình, trở thành thần linh một phương rồi."

"Đại ca anh minh, đến lúc đó nhìn thấy đám ngu xuẩn này tế bái phía dưới sẽ là chuyện sáng khoái đến cỡ nào chứ."

Trần Cảnh nghe thấy hết cả, nhưng không có đi tìm hai yêu linh nói chuyện phía xa kia, chỉ thầm cảnh giác, lại cảm thấy may mắn vì mình nhập vào tượng thần này đi cùng. Hắc nhập vào tượng thần, tạo ra một loại hiện tượng dị thường. Thế nhưng những người xung quanh, kể cả tám người khiêng kiệu cũng không ai biết, chỉ có người cũng là thần linh, lấy phép vọng thần mới nhìn thấy được.

Một con sông vô hình, giống như dải ngân hà trên chín tầng trời, lơ lửng trên đầu bọn họ, cùng đi về phía trước. Đây đều là nguyên lực ngưng kết thành, tuy rằng rất mờ, nhưng thần linh có thể liếc mắt một cái là biết trong kiệu có chân thần. Mà người trong đạo môn cũng sẽ có mật pháp nhìn thấy dị tượng này. Chỉ có những tiểu yêu tiểu linh là nhìn không rõ, cũng có thể ra bởi vì cách khá xa nên không cảm giác được.

Một đường thẳng tiến, trên đường không dừng nghỉ chân, sáng sớm từ miếu Hà Bá xuất phát, tới trưa đoàn người đã về đến trấn Quân Lĩnh.

Trấn Quân Lĩnh tên đầy đủ là Tướng Quân Lĩnh, nghe nói từng xuất hiện một vị tướng quân khai quốc. Có điều vị tướng quân này chưa từng trở lại

đây, nhưng cái thôn trấn này từ đó đến nay vẫn gọi là Tướng Quân Lĩnh. Khi trở lại trấn Quân Lĩnh thì ông lão trưởng trấn đứng lại ở trước trấn, mà phía sau ông ta là đông đảo nam nữ già trẻ trong trấn. Hơn nữa hôm nay còn là ngày chợ phiên, người ở thập phương tới trấn buôn bán, lúc này cũng tò mò đứng phía sau trưởng trấn để nhìn ngó. Ông lão trưởng trấn hơi xanh xao, nhưng có vẻ rất có tinh thần, bên cạnh ông là một vị thầy đồ tướng mạo gầy gò, khoảng chừng năm mươi tuổi, vẻ mặt chính khí. Trần Cảnh nhìn người này, không cần dùng phép vọng thần cũng có thể thấy được một tầng cương khí màu trắng bao phủ quanh người ông ta. Tầng cương khí này không giống như kiếm cương sắc bén, mà làm cho người ta có cảm giác chính trực.

Nghe đồn người có học vấn cao thâm ở nhân gian có thể dưỡng ra tính tình cương trực, chứ tà bất xâm, vạn pháp bất nhiễm. Trần Cảnh vẫn luôn cho rằng đây chỉ là đồn nhảm, nhưng hôm nay nhìn thấy thì tin rồi.

Hắn nhìn thầy đồ, ông ta cũng nhìn hắn. Tuy rằng thầy đồ không có pháp thuật gì để nhìn thấu rèm vải thật dày kia, nhưng lại có thể thấy một luồng ánh sáng xanh từ trong kiệu phóng lên cao, như một dòng sông xanh kéo dài đến tận trời, xua tan đi tất cả khí âm tà ở nơi này. Ông ta cũng biết thành thần là chuyện rất khó, thường thường mời tới không phải thần thật sự, cho nên mới xuất hiện ở đây xem trước.

Ông ta nói nhỏ với trưởng trấn đứng cạnh:

- Hà Bá gia tới rồi.

Ông lão trưởng trấn tuy luôn mỉm cười, nhưng nghe được thầy đồ nói câu này xong, nét lo âu ẩn sâu trong mắt thoáng cái đã hóa thành hưng phấn. Ông lập tức ra hiệu cho người tấu nhạc, khua chiêng gõ trống, đốt vang pháo trúc, rồi để người nâng tượng thần tới trong thần miếu ở chính giữa trấn, đặt lên bệ thờ. Xong xuôi tất cả, lại để hai đứa trẻ một nam một

nữ kéo tấm lụa đỏ phủ trên tượng xuống. Tiếp đó là cúng tế, cũng do thầy đồ đọc một bài văn tế thần.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 130: Trời Đất Có Thần Cấm

oOo

Khi Trần Cảnh nghe được thầy đồ đọc văn tế thần thì chỉ cảm thấy từ trong tối tăm như có cái gì bỗng nhúc nhích, tựa như một sợi tơ nối với thần hồn của hắn bị kéo một cái, mơ hồ hơi đau. Cái cảm giác đau đớn không tên từ tận bên trong này không thể ngăn cản, cũng không biết làm sao để ngăn cản. Chẳng qua, đau đớn này cũng không mạnh, ngược lại rất nhẹ.

Trần Cảnh nghĩ tới thần cấm của thần linh. Thiên đình lập thần linh thiên hạ, lập thiên điều (luật trời), nếu có thần linh vi phạm vào thiên điều, thông qua thần cấm, Thiên đình có thể khiến thần linh mất đi thần vị, tan biến trong nháy mắt. Nhưng Thiên đình đã biến mất nhiều năm, thần cấm kia dường như cũng không còn rõ ràng, ngoại trừ từng mơ hồ có cảm ứng, hắn chưa bao giờ được trải nghiệm, hiện tại rốt cuộc cảm nhận được rồi. Chỉ là hắn cũng không cảm thấy có cái gì gọi là trí mạng, có thể chịu đựng được.

Hắn nghe giọng đọc văn tế quen thuộc này, lập tức nghĩ đến lúc mình đánh với Hà Bá Ác Long hạp năm đó, cũng có một người đọc một bài tế thần phú ở trước miếu Hà Bá, giờ ngẫm lại, nhất định chính là thầy đồ này.

Nghe văn tế của người này, trong lúc mơ hồ, Trần Cảnh cảm giác như âm thanh của ông ta muốn hóa thành thực chất. Trần Cảnh có thể khẳng định, cho dù mình không có ở nơi này, nếu có tà linh muốn nhập vào tượng thần, cũng nhất định sẽ bị cái khí chính đại* này đuổi chạy thật xa.

(Khí chính đại hay từ thường thấy ở các bản convert là "hạo nhiên chính khí": nô m na là tính cách cương trực, chính nghĩa biểu hiện ở phong thái, ở mỗi lời ăn tiếng nói của các trung thần nghĩa sĩ hay của những người theo Nho giáo)

Theo tiếng đọc của ông ta, Trần Cảnh cảm thụ rõ, nguyện lực như mây khói ngưng tụ đến tượng thần này. Trong lòng hấn cả kinh, thầm nghĩ: "Nguyện lực ở trấn Quân Lĩnh này thật mạnh, có lẽ còn hơn cả nguyện lực suốt một năm ở thôn Hà Tiên." Mà theo nguyện lực dần ngưng kết, thần hồn của hấn đột nhiên đau đớn, cơn đau này còn rất mãnh liệt.

Tự quan sát thần hồn, Trần Cảnh chỉ thấy cách không xa đoạn sông tượng trưng cho thần vực của mình có một khoảng đất liền như ẩn như hiện. Mà đau đớn kia là tới từ nơi đó.

* * *

Hiện tại Trần Cảnh biết, thần linh trong thiên hạ năm đó đại khái có thể chia làm ba loại. Một loại là thần linh dưới Địa phủ, ví dụ như Thổ Địa, Thành Hoàng. Một loại khác là Sơn Thần, thần của các ngọn núi trong thiên hạ, nhiều như sao trời. Sơn Thần quy về sự quản lý của Ngũ Nhạc đại đế. Còn loại cuối cùng là Hà Bá của mỗi vùng sông nước, tương tự cũng chịu sự quản lý của Long Vương mỗi vùng, mà mỗi Long Vương kia lại lệ thuộc vào Long Thần quản lý gió mưa, hay gọi tắt là Tì Vũ Long Thần.

Đây là ba loại thần linh trên mặt đất, trong đó mỗi loại không thể nào thay thế cho nhau, Hà Bá không thể trở thành Sơn Thần, cũng không thể trở thành Thổ Địa hoặc Thành Hoàng. Trừ đi ba loại này, trên Thiên đình còn có ba trăm sáu mươi lăm tinh quân, cũng chính là ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần theo lời nhân gian.

Tì Vũ Long Thần cùng với Đông Nhạc đại đế trong Ngũ Nhạc đại đế thuộc hàng ngũ ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần. Những vị tinh quân

chính thần khác thì có người rất nổi danh ở nhân gian, có người lại không có chút thanh danh nào. Theo truyền thuyết, Thiên đình xưa có thập đại thần tướng, thảo phạt thiên hạ. Trong đó nổi danh nhất phải kể đến Lôi Bộ chính thần.

Còn dòng thần linh Địa phủ như Thổ Địa và Thành Hoàng thì đều thuộc sự quản thúc của Địa phủ. Luôn có truyền thuyết Địa phủ và Thiên đình thật ra bất hòa, nói cách khác Địa phủ kỳ thật cũng không thuộc về Thiên đình cai quản. Trần Cảnh từng đi qua vương thành Tần Quảng dưới Địa phủ, đến nay vẫn chưa quên vết kiếm chém ở đầu tường thành kia. Có điều, Thổ Địa cùng Thành Hoàng xác thực là nhận sắc phù của Thiên Đình, điểm này Trần Cảnh rất rõ ràng, nhưng càng thế thì càng nghi hoặc.

Bên trong sắc phù của Thiên đình hạ cấm chế, để thần linh thiên hạ không được tùy ý rời khỏi địa vực của mình. Từ khi Thiên đình biến mất, cấm chế dường như cũng đã biến mất. Từ đó, mặt đất trở nên vô cùng hỗn loạn, yêu linh đoạt thần vị, quỷ quái chiếm thần miếu. Nhưng vẫn còn tồn tại một ít cấm chế, nhất là với Hà Bá như Trần Cảnh. Hiện tại hắn được rước về miếu ở đất liền, hưởng nhang đèn nguyện lực, rõ ràng là sắp hình thành thêm một mảnh thần vực mới, cho nên kích phát cấm chế trong sắc phù Hà Bá.

Đau đớn dồn dập từng cơn, không giống với nỗi đau bên ngoài da thịt, mà là một loại đau đớn đến từ bên trong linh hồn, không thể nào chịu được, giống như đang có một thanh kiếm không ngừng đâm vào phần thịt mềm của hắn. Trần Cảnh chịu đựng, cực lực cố gắng chịu đựng.

Khi người trấn Quân Lĩnh cúng tế xong, trong thần miếu đột nhiên dâng lên một làn sương trắng mờ mờ. Sương trắng bao phủ thần miếu, thoáng cái đã làm thần miếu lộ vẻ thần bí thần thánh. Cảnh tượng kỳ dị này vừa xuất hiện, người trong trấn lập tức biết đây là Hà Bá hiển linh, ngôi miếu này nhất định sẽ rất linh thiêng.

* * *

Bên ngoài trấn Quân Lĩnh có hai con khỉ mặt chó xấu xí đang núp trên ngọn cây nhìn vào trong trấn. Chúng nó chính là hai con yêu linh dọc đường bám theo tượng thần, muốn chiếm giữ thần miếu, xưng thần. Thân hình của chúng nó giống như khỉ, nhưng lại xấu xí hơn nhiều, đôi răng nanh lộ ra bên ngoài, đôi con ngươi không chút thu hút hiện vẻ ác độc và xảo trá.

- Đại ca, thần miếu kia có chút thần dị, hay là chúng ta không đi.

Con khỉ mặt chó hình thể thấp bé hơn nhiều lo lắng nói.

Mà con to lớn hơn, trong mắt nổi vằn đỏ, lại hưng phấn nói:

- Thần dị mới tốt. Tượng thần được nhang đèn nguyện lực tưới tắm mới càng tương hợp với thần hồn, chẳng những có thể thanh tâm ngưng thần, còn có thể khiến chúng ta hấp thu được linh khí từ địa mạch.

- Thế nhưng, nhìn tình hình trong miếu, hẳn là Hà Bá kia tự mình đến rồi.

- Không vội, Hà Bá có lợi hại nữa thì cũng phải đi. Hẳn là Hà Bá, thuộc dòng sông nước, nơi đây tuy cách Kinh Hà không xa, nhưng lại thuộc về thành trấn trên đất liền, thuộc dòng Địa phủ. Hai dòng này không thể dung hợp với nhau, không bao lâu nữa hẳn nhất định phải đi.

- Làm sao đại ca biết vậy?

- Hắc hắc, hẳn không phải người thứ nhất làm điều này. Đã nhiều năm như vậy rồi, không một thần linh nào có thể kiên trì đến một tháng.

* * *

Thế nhưng Trần Cảnh lại nằm ngoài dự liệu của chúng nó. Đã một tháng trôi qua, Trần Cảnh vẫn không rời đi. Hẳn có thể cảm giác rõ ràng, trong thần miếu dần dần sinh ra một tầng hào quang thần thánh.

Trong một tháng này, thần hồn của Trần Cảnh không ngừng đau đớn, nhưng hẳn vẫn cứ không rời đi. Thứ nhất là vì hẳn có thể chịu đựng đau đớn này. Thứ hai là hẳn nghe được có yêu linh muốn chiếm cứ tượng thần lúc ở trên đường, hẳn sợ mình vừa đi, tượng thần đã bị yêu linh chiếm mất.

Theo thời gian trôi qua, cảm giác đau đớn kia cũng không mạnh thêm, lại dần dần bị hẳn thích ứng được. Khi hẳn tự nhìn vào trong thần hồn, ngoại trừ mấy trăm dặm Kinh Hà thì thần vực ở sắc phù đã nhiều thêm một mảnh đất mờ ảo. Trần Cảnh đương nhiên biết đây là trấn Quân Lĩnh.

Nói theo cách thông thường, thần linh là một sinh linh được hưởng tín ngưỡng, nhang đèn. Nếu muốn nói đơn giản hơn nữa, thì thần linh là sinh linh có được sắc phù của Thiên đình. Sắc phù duy nhất mà Trần Cảnh có theo cách bình thường có lẽ chỉ có thần vị Hà Bá Tú Xuân loan. Nói cho chuẩn xác, sắc phù này xem như được Long Vương Kinh Hà ban thưởng, bởi vì trong cả dòng Kinh Hà, Long Vương Kinh Hà có thể tùy ý phong thần vị Hà Bá. Lão Hà Bá Tú Xuân loan năm đó nhất định cũng là do Long Vương Kinh Hà cử sắc phong.

Được sắc phù, chính là cách có được thần vị khi Thiên đình còn tồn tại.

Nhưng hiện tại đã nhiều thêm hai cách để có thần vị. Một cách là giết chết một vị thần linh, ở lúc sắc phù còn chưa tan biến theo thần hồn của thần linh đó thì dung hợp với thần hồn của bản thân, là có thể cướp thần vị. Còn cách thứ hai là tìm một chỗ mà thần linh ở đó đã biến mất, tự phong là thần, hưởng nhang đèn, tụ tín ngưỡng, như vậy cũng có thể ngưng kết thần phù. Hơn nữa, loại thần phù này sẽ không bị thần cấp cao hơn nói một lời giải trừ thần vị. Ngoại trừ việc giết chết, không còn cách nào để giải trừ thần vị của sinh linh tự mình ngưng kết thần phù. Loại phương pháp được

rất nhiều yêu linh phát hiện này không biết xuất hiện từ bao giờ, nhưng khẳng định là trong vòng ngàn năm này.

* * *

Trên bảng tên thần miếu ở trấn Quân Lĩnh này không phải viết "miếu Hà Bá", cũng không phải viết "miếu Thổ Địa", mà là viết hai chữ "miếu thần". Hai chữ này cứng cáp mà phóng khoáng, tạo cảm giác chừa tà phải lui tránh.

Trấn Quân Lĩnh vốn có Thổ Địa, nhưng lại biến mất. Trần Cảnh với thân phận Hà Bá được "thỉnh" đến chẳng qua mới một tháng, lại đã có xu thế muốn ngưng kết thần phù. Đây là một chuyện cực ít thấy.

Ở bên ngoài trấn Quân Lĩnh, phía Đông là một vùng núi đá liên miên, nối liền tới dãy Thúy Bình. Phía Nam là Kinh Hà, phía Tây lại là núi, kéo dài tới tận dãy Thiên La cách đó hơn trăm dặm. Mà phía Bắc là thành Bá Lăng xa chừng mấy chục dặm.

Hai con khỉ mặt chó kia tránh ở vùng núi phía Tây, quan sát thần miếu trong trấn Quân Lĩnh. Mặt Đông cũng có không ít yêu linh tụ tập, bọn chúng thấy Trần Cảnh được thỉnh vào miếu, luôn chờ đợi. Bọn chúng có chung mục đích với hai con khỉ mặt chó kia, muốn trở thành Thổ Địa của trấn này. Trước khi Trần Cảnh tới, không phải không có yêu linh chiếm cứ miếu Thổ Địa, nhưng lại chọn sai cách để có được nhang đèn, sau đó mới có chuyện trường trấn tới thắp nhang khẩn vái ở miếu Hà Bá, để Trần Cảnh tới, chẳng những một kiếm chém chết yêu linh kia, còn chém hỏng cả tượng thần.

Đám yêu linh kia đương nhiên biết rằng lúc thần phù chưa thành hình là cơ hội thích hợp nhất để đoạt thần vị. Nhưng ở vùng này, những năm gần đây, Trần Cảnh đã được xưng tụng là sát thần, dưới kiếm không biết đã chém bao nhiêu thần tiên yêu linh. Rất rõ ràng, hẳn không phải người

lượng thiện gì, càng không phải một thần linh nhỏ nhỏ vừa may mắn chiếm được thần vị, mà là giết từng bước leo lên.

Bởi thế, trong lòng rất muốn, nhưng lại không một yêu linh nào dám hành động. Cứ như vậy, một tháng trôi qua, yêu linh quỷ quái bốn phía tụ tập càng nhiều. Trong đám này cũng không thiếu yêu linh từng hỏi đạo ở trước miếu Hà Bá.

Đột nhiên, có một đêm, một con sơn ca từ trên bầu trời bay xuống, chui thẳng vào trong thần miếu.

- Dạ Hương bái kiến Hà Bá gia.

Vừa vào trong miếu, sơn ca kia biến hóa thành một cô gái, choàng một chiếc áo lụa đen che kín toàn thân, ngay cả mặt cũng che lại, chỉ để hở đôi lông mày cong như trăng lưỡi liềm và một đôi mắt linh động. Giọng nói của cô gái này cũng giống như tên, êm ái như màn đêm, lại như mang theo cả chút hương thơm.

- Sao người lại tới đây?

Trần Cảnh nói, cũng không có hiển hóa đi ra. Hắn nhận ra cô gái này, chính là con chim sơn ca luôn lẳng lặng đậu trên tàng cây trước miếu Hà Bá để nghe giảng đạo.

- Gần xa đều biết Hà Bá gia được thỉnh đến trấn Quân Lĩnh này, hiện tại bên ngoài trấn đang tụ tập một đám yêu linh lòng dạ độc ác muốn đoạt thần vị của trấn Quân Lĩnh đó ạ.

- Ha ha, bọn chúng cũng thật biết chọn thời cơ, đoạt thần vị ở thời điểm này, chẳng những có thể có hết tín ngưỡng, còn có thể lập tức ngưng kết thần phù, từ đó trở đi là một thần linh không bị trói buộc. Thế nhưng, trên đời này nào có chuyện tốt như vậy. Trần Cảnh ta cho tới nay cũng không phải người tốt, làm không nổi việc tốt nhường ấy. Người đi nói cho bọn

chúng, nếu muốn, có thể đồng thời tiến vào thần miếu. Như vậy có lẽ còn có cơ hội, chứ nếu từng đưa đến một, nhất định tới bao nhiêu chết bấy nhiêu.

Giọng của Trần Cảnh giống như khi giảng đạo trước miếu Hà Bá, không nặng không nhẹ, không nhanh không chậm, có cảm giác giống như sóng sông vỗ bờ, vĩnh hằng bất biến. Cho dù nói mấy lời thế này, âm điệu vẫn không hề khác gì lúc trò chuyện bình thường.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 131: Tâm Tình Có Nảy Sinh, Cũng Nên Dừng Lại Ở Lễ Nghĩa Cư Xử

oOo

Dạ Hương không ngạc nhiên khi thấy Trần Cảnh trả lời như vậy. Theo cô gái này, thì nhất định Trần Cảnh sẽ trả lời như vậy, hơn nữa chắc hẳn cô cũng sẽ nghĩ như vậy. Chẳng qua, nếu như chỉ là những yêu linh kia, thì căn bản sẽ không dám đi vào trong miếu.

- Ta còn nghe nói trong đám người có một Sơn Thần tên là Ngô Mông pháp lực cao cường, lần này đường xa đến đây, mục đích chính là đối phó với Hà Bá gia.

- Ngô Mông?

Trần Cảnh thoáng nghĩ tới Ngô Mông kia có lẽ là Sơn Thần núi Ngô Mông đã từng chặn đường đấu phép với mình. Đến bây giờ hẳn còn không rõ núi Ngô Mông ở phương nào, hơn nữa còn từng nghe Hồng đại hiệp kể có lẽ gã đã bị chết dưới tay sư tỷ Diệp Thanh Tuyết, thế nào gã này lại xuất hiện tại đây?

- Ha ha, không có chuyện gì đâu. Ngô Mông này chẳng qua chỉ là bại tướng dưới tay sư tỷ ta năm xưa mà thôi.

Trần Cảnh thản nhiên đáp.

Dạ Hương lắng nghe, yên lặng đợi nơi đó suy nghĩ, thấy rằng có lẽ không cần nhắc nhở gì thêm nữa, bèn cáo từ rời đi, hóa thành một con sơn ca, hòa lẫn vào trời đêm.

Nhưng Ngô Mông kia chưa xuất hiện, trong trấn đã sinh ra việc lạ.

Vào một buổi tối, trời chợt đổ một cơn mưa tầm tã. Lúc đầu chỉ là mưa phùn lất phất, sau đó càng lúc càng to, tựa như những tràng hạt châu được kết liền trời và đất. Trần Cảnh mơ hồ cảm giác cơn mưa này có chút không bình thường, lại không phát hiện ra chuyện gì cả, nhưng trực giác nói cho hắn biết trong cơn mưa này có thứ gì đó. Hơn nữa, thứ đó lại đang đứng trước miếu Hà Bá mà nhìn vào bên trong.

Trần Cảnh không rõ có thứ gì trong màn mưa, rồi đột nhiên hắn cảm thấy thứ đó như đã bước đến bậc thềm cửa miếu. Đây chỉ là một loại trực giác mà thôi, nhưng trực giác vừa mới xuất hiện, Mê Thiên kiếm đã phá không mà đi, như tia sáng xuyên không, cắt ngang đêm tối, đâm thẳng vào trong mưa. Yêu linh trong núi chỉ nhìn thấy trong miếu Hà Bá trấn Quân Lĩnh đột nhiên có một tia chớp lóe sáng, uốn lượn trong hư không, trong đêm tối lại càng thêm nổi bật chói mắt.

Ánh kiếm quanh quẩn trên khoảng không trấn Quân Lĩnh, tiếng kiếm ngân vang lan tỏa khắp không gian, sát khí lạnh lẽo dần ngưng kết lại trong màn mưa đêm.

Lũ yêu linh trong phút chốc kinh hồn táng đảm, đứa nào cũng đều thầm thấy may mắn vì lúc này bản thân đã không vội vã hành động tùy tiện.

Ngô Mông vẫn là mái đầu bóng lưỡng, đỉnh đầu trụ lúi có vẽ hình một ngọn núi xanh trông rất sống động.

Gã nhìn ánh kiếm chớp lóe đầy linh hoạt giữa bầu trời, lòng thầm kinh dị. Tuy rằng trước kia gã cũng nhận thấy kiếm thuật của Trần Cảnh có chút lợi hại, nhưng không ngờ lại đến trình độ như vậy. Ngô Mông thừa hiểu

loại tốc độ của ánh kiếm này không chỉ dựa vào thời gian mài giũa mà có thể tạo ra được, hơn nữa sát khí kia còn khiến gã cảm thấy kinh hãi.

- Mấy năm này, hắn đã làm cái gì vậy?

Ngô Mông thầm kinh hãi. Gã quyết định trước khi đấu với Trần Cảnh, nên dò hỏi xem mấy năm qua Trần Cảnh từng làm gì. Gã chỉ nhìn thấy ánh kiếm sáng ngời, có lẽ cũng do ánh kiếm thu hút sự chú ý mà gã không cảm giác trong màn mưa còn có thứ gì đó nữa.

Trong lúc ánh kiếm múa lượn trên bầu trời, cái thứ dung nhập vào màn mưa đó bèn lui đi. Người ngoài nhìn vào cũng chỉ thấy ánh kiếm lóe sáng lui tới trong không trung, diều võ dương oai, nhưng thật ra là Trần Cảnh đang dùng Mê Thiên Kiếm vẽ ra một đạo bùa trừ tà.

Bùa trừ tà là một loại bùa phép mà mọi thần linh có sắc phù đều biết. Còn nếu dùng những cách khác để có thần vị thì nhất định sẽ không học được loại bùa trừ tà này. Sắc phù Hà Bá của Trần Cảnh có rất nhiều bùa phép bên trong, còn có cả Tế thần chú, những thứ này chỉ có nhóm thần linh đầu tiên mới có. Nếu không phải Hà Bá tiên nhiệm của Trần Cảnh trực tiếp nhận sắc phù từ Thiên đình, thì chắc chắn cũng là nhận được tất cả thần thuật do Long Vương sông Kinh Hà sắc phong cho.

Việc này cũng tựa như chuyện nếu Trần Cảnh trở thành Long Vương Kinh Hà thì cũng có thể sắc phong cho các Hà Bá. Lúc đó hắn có thể truyền thụ toàn bộ thần thuật của mình, nhưng cũng có thể giảm một vài thứ lại, hoặc giữ lại không truyền thụ bất cứ thứ gì.

Trần Cảnh không biết thứ trong mưa bỏ đi vì bị mình dọa hay vì bùa trừ tà đuổi đi. Chỉ là sau khi bùa trừ tà được vẽ ra, toàn bộ trấn Quân Lĩnh đều được bao phủ bởi một tầng sáng nhàn nhạt mà thần linh mới nhìn thấy được. Người phàm chỉ cảm thấy trời đất trong trẻo hơn, không còn cảm giác âm u khiến người người nảy sinh tâm tình không tốt nữa.

Đến khi trời sáng, trấn Quân Lĩnh bình thường trở lại.

Mấy ngày nữa trôi qua, trong trấn Quân Lĩnh lại đột nhiên có người dân biến đổi tính cách, khác biệt hẳn so với ngày thường, hơn nữa không chỉ một người mà rất nhiều người. Những người vốn hiền hòa đột nhiên biến thành thô bạo, có người là nam nhưng giờ lại nói mình là nữ, mặc quần áo của phụ nữ, tóc búi kiểu phụ nữ vấn cao trên đầu. Gia cầm nuôi nhốt trong chuồng thì trở nên hung tợn, tựa như biến thành dã thú trong núi sâu, muốn lao vào cắn xé con người.

Trần Cảnh không chờ người trong trấn đến dâng hương đã biết trước tất cả chuyện đang xảy ra. Bởi vì mấy ngày nay hắn luôn quan tâm đến từng biến đổi nhỏ nhất nhất trong trấn. Khi người đầu tiên mơ hồ có dấu hiệu không bình thường, hắn đã nhận ra, rồi lập tức âm thầm làm phép, thế nhưng lại không có chuyển biến tốt đẹp. Mặc dù đã có chút áp chế, lại vẫn không thể trị tận gốc được. Chỉ mấy ngày ngắn ngủi đã có hơn mười người khác thường, bọn họ được đưa đến miếu Hà Bá, nhưng sau một đêm trôi qua cũng vẫn không có gì tốt hơn cả. Hơn nữa trong trấn còn tiếp tục có thêm người khác xuất hiện tình trạng dị thường, hoặc điên rồ, hoặc thần trí không tỉnh táo, hoặc kêu gào đánh giết loạn cả lên.

Lúc này đang có rất nhiều người vây trước miếu Hà Bá, vẻ mặt sốt ruột, người nào người nấy cau mày nhìn về tượng thần trong miếu. Trong thôn trấn cũng bắt đầu xuất hiện từng hồi nghị luận cho rằng không nên thỉnh Hà Bá về, cho rằng Hà Bá dẫn tà tới.

Trần Cảnh không có bất kì hồi đáp lại.

* * *

Trong lúc miếu Hà Bá trấn Quân Lĩnh đang tụ tập đầy người, thì cánh cửa từ đường thôn Hà Tiên mở ra, rồi một thiếu nữ yêu kiều duyên dáng, người mặc quần áo dài màu đen bước ra ngoài. Mái tóc đen dài được cột hờ

sau vai bằng một cái nơ hình con bướm trắng thuần, khiến nàng càng thêm xinh đẹp vạn phần.

Nàng xoay người đóng cửa lại, hết như một cô gái bình thường vẫn làm khi đi ra khỏi cổng. Trước khi nàng bước vào miếu Hà Bá, thì vò sò và Hồng đại hiệp cũng đồng loạt chui từ con sóng nước lên.

- Nghe nói hàng ngày cô đều trốn trong căn phòng tối đó thêu hoa, sao hôm nay lại rảnh rồi đi ra a.

Hồng đại hiệp nhìn Hư Linh lớn tiếng hỏi. Vò sò thì vẫn lặng lẽ không lên tiếng.

Hư Linh không để ý đến lời nó, cứ như đang tự nói cho mình nghe:

- Hà Bá gia gặp phiền phức tại trấn Quân Lĩnh, ta phải tới nơi đó một chuyến. Lần này đến đây chỉ để nói với các người một tiếng, mấy ngày nay cần phải cẩn thận một chút, có lẽ sẽ có người tới đây phá tượng thần Hà Bá gia.

- Yên tâm, Hồng gia gia ta đây đã không còn là lão tôm năm xưa. Có linh phù của Hà Bá gia trên người, linh lực sông Kinh Hà đã tùy ý ta thuyền chuyển. Không quản ai tới đây, đều sẽ để hấn tới được mà đi không được.

Hồng đại hiệp lớn tiếng đáp. Hư Linh mỉm cười, cũng sớm biết tính tình nó nên không nói thêm gì, sau đó chỉ nhìn thoáng qua vò sò rồi xoay người rời đi. Trong lòng nàng, thật sự cũng chỉ có thể dựa vào vò sò trầm mặc ít lời này. Trong trận đại chiến năm rồi, vò sò ra tay có thể nói là rất phi phạm, một hạt trân châu tên Trắc Mộc châu óng ánh, tản ra từng đợt ánh sáng chói lòa, khiến mắt thần của Mộc Chân gần như mù lòa.

Một đường bước về phía Bắc trấn Quân lĩnh, nàng tựa như một cô gái nhân gian bình thường đang bước đi trên đường. Thân thể nàng đã ngưng đọng thực chất, nhìn không còn chút hư ảo gì nữa.

- Hư Linh cô nương, đã lâu không gặp!

Ngay khi Hư Linh sắp đến trấn Quân Lĩnh thì một giọng nói vang lên. Bước chân nàng ngừng lại, lẳng lặng đứng yên đó.

Một đoàn ánh sáng vàng óng mờng lung như cát vàng chợt hiện ra trước nàng, sau đó hóa thành một người. Thân thể người này cao to, nhìn qua vô cùng khỏe mạnh, đầu trọc bắt mắt, đỉnh đầu còn có hình xăm một ngọn núi xanh.

- Sơn Thần gia, từ khi từ biệt đến nay vẫn khỏe chứ!

Hư Linh cúi người hành lễ, giọng nói êm dịu.

- Thiếu chút nữa đã không còn sống. Tốt chỗ nào chứ?

Ngô Mông lạnh lùng nói.

- Nhìn khí sắc Sơn Thần gia không tệ, tất nhiên là rất tốt rồi.

Hư Linh cúi đầu đáp.

- Ha ha, Ta tốt hay không tốt cũng thế mà thôi. Hiện tại có một người không tốt đấy, hẳn không tốt thì ta lại thấy rất tốt.

Ngô Mông nhanh chóng nói, ánh mắt lướt nhìn khắp người Hư Linh một lượt.

Hư Linh như thiếu nữ e thẹn cúi đầu nói:

- Sơn Thần gia nói gì, tiểu nữ nghe không hiểu lắm.

- Ha ha, nghe không hiểu? Ha ha, chúng ta không cần quanh co lòng vòng nữa. Có phải người đang định đến trợ giúp Trần Cảnh hay không?

Ngô Mông lạnh giọng hỏi.

- Hà Bá gia phái người truyền tin, nói ta đem theo một vật đưa cho người.

Hư Linh nói.

- Cái gì vậy?

- Một cái gương.

- A? Một cái gương. Có thể để ta nhìn qua?

Đôi mắt hổ của Ngô Mông gắt gao nhìn Hư Linh đầy đe dọa, như muốn từ trên gương mặt tái xanh kia nhìn thấu suy nghĩ trong lòng nàng.

- Không có vấn đề gì, mời Sơn Thần gia nhìn xem.

Hư Linh cúi thấp, móc một mặt gương đen kịt từ trong ngực áo ra. Mặt gương đen kịt đối ngược với ngón tay trắng như ngọc của nàng, làm nó càng thêm nổi bật, trắng đến mức như không còn giọt máu nào. Nàng thản nhiên lấy ra, đặt trong lòng bàn tay, khi vừa nói đến khúc "...mời Sơn Thần gia nhìn xem", thì đã quay mặt gương đối diện với Ngô Mông rồi. Ngô Mông cau mày chăm chú nhìn vào trong tay của Hư Linh.

Chỉ thấy vẻ mặt gã chợt biến đổi, lại không nhúc nhích. Đúng lúc này, Hư Linh đột nhiên hít sâu một hơi, lập tức có một luồng khí xám từ trên người Ngô Mông chui ra, đi thẳng vào trong miệng nàng. Mà Ngô Mông thì lại ngã quỵ xuống đất, sắc mặt xám ngoét, không còn sinh khí, chỉ còn duy nhất vẻ sợ hãi đọng lại.

Hư Linh vẫn cứ cúi đầu, lặng im tiến về phía trước. Lúc đi ngang qua Ngô Mông, nàng không liếc nhìn gã lấy một cái. Ngay khi nàng vừa đi qua, một cơn gió mạnh thổi tới, thân thể Ngô Mông như một đám bụi bị cuốn tung, chỉ còn tro bụi lại khung xương nơi đó.

Lúc Hư Linh bước vào miếu Hà Bá, nơi này đã không có người. Nàng khẽ khom người dịu dàng hành lễ trước miếu, hô gọi một tiếng Hà Bá gia.

- Cô đã đến rồi.

Trên tượng thần vang lên giọng nói của Trần Cảnh.

- Vâng.

- Cô hẳn cũng đã nhìn thấy mấy người trong trấn kia rồi.

- Đã nhìn qua.

- Bọn họ đều trúng oán chú?

- Đúng vậy!

- Có thể giải không?

- Có thể giải, loại nguyên rủa này còn kém xa so với lời nguyên ác mộng vong hồn trên người Hà Bá gia. Chỉ cần giết chết người gieo lời nguyên là có thể giải được.

Hư Linh nghiêm túc trả lời.

Trần Cảnh thầm thở dài nhẹ nhõm, lại hỏi:

- Người gieo lời nguyên này có phải là oán linh cõi âm đã từng tiến vào miếu Hà Bá hay không vậy?

Lần này Hư Linh không nhanh chóng đưa ra đáp án nữa, mà chậm rãi nói:

- Nguyên rủa của Vu tộc là thuật nguyên rủa quỷ dị khó lường nhất cõi này, oán linh cõi âm kia hẳn không thể biết đến Vu chú.

- Đêm hôm đó, đã có oán linh tới, lại còn là hai oán linh.

Trần Cảnh nói tiếp.

Hư Linh suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Ta đã dùng Chiêu Hồn bảo giám chiếu qua mấy người kia. Trên linh hồn bọn họ quả thật có dị thường, đấy là Vu chú. Hơn nữa Hà Bá gia cũng đã gặp qua thủ đoạn công kích của oán linh, tuy rất khó giết chết bọn chúng, nhưng chỉ cần phòng bị cẩn thận, bọn chúng cũng không thể làm gì chúng ta được cả.

Chú thích:

Tên chương: 发乎于心, 止乎于礼

Phát hồ chí tâm, chí hồ chí lễ. (Phát tại tâm, ngừng tại lễ)

Có lẽ bắt nguồn từ câu: "Phát hồ tình, chí hồ lễ" [发乎情止乎礼]. Đây là một câu trích trong học thuyết của đức Khổng Tử. Truyền thuyết nói rằng trong "Kinh Thi" do đức Khổng Tử biên soạn, trích mục "Quan Thu", miêu tả một chàng trai trẻ tuổi vì yêu thương nhưng nhớ một cô gái mà mắc bệnh tương tư, ăn không ngon ngủ không yên. Học trò của Khổng Tử, Tử Phục viết lại điều này, ghi một lời răn bên dưới là "Phát hồ tình, chí hồ lễ nghĩa", đó cũng chính là chủ trương của đức Khổng Tử ngày xưa, "Nhạc nhi bất dâm". Chữ "Hồ" ở đây là giới từ, nghĩa tương đương với từ "Vu".

"Phát hồ tình chí hồ lễ" nghĩa là "Cho dù ái tình có phát sinh thì bên trong ái tình ấy vẫn luôn có những khuôn phép của lễ nghi đạo đức ràng buộc giới hạn con người ta không nên đi vượt quá lằn ranh đó."

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 132: Nàng Thuộc Về Đêm Tối

oOo

Trần Cảnh trầm mặc một hồi, nói:

- Mấy ngày nay ta chỉ toàn nghĩ tới chuyện này, vì oán linh cõi âm từng đến đây nên ta cho là bọn hắc. Cô đã nói là Vu chú thì hẳn có kẻ thuộc Vu tộc đứng sau lưng rồi. Vậy thì là ai chứ?

Thật ra không chỉ Trần Cảnh chưa từng quen biết với người Vu tộc, mà cả trời đất này có rất nhiều người còn chưa từng nghe đến Vu tộc.

- Mảnh địa giới này vậy mà lại có người của Vu tộc, hơn nữa còn là hậu duệ có truyền thừa của Vu tộc.

Trần Cảnh ngẫm nghĩ suy đoán, Hư Linh cũng cau mày suy nghĩ.

Đột nhiên, trong ký ức của Trần Cảnh xuất hiện một người, năm đó chính người này đã kéo theo người thôn Hà Tiền đến cúng tế cá chép tinh, chỉ là sau đấy lại chưa từng xuất hiện qua, khiến Trần Cảnh nhất thời không nhớ tới. Nếu có kẻ là người của Vu tộc, không phải gã thì còn ai nữa?

- Cô nhớ tên thầy cúng năm xưa chứ?

Trần Cảnh hỏi.

Hư Linh lập tức nhớ lại, vội nói:

- Nhất định là gã. Gã tên là Chúc Ly, tự xưng là hậu duệ của Chúc Dung ở thượng cổ. Trước đây mọi việc cúng bái vùng này đều do gã chủ trì. Lúc đó trên người gã không có lấy một tia pháp lực, tinh huyết không đậm đặc, tổ tiên gã cũng không có bất kì người nào có gì đặc biệt cả.

- Ngàn vạn năm trước, Vu thông thiên triệt địa, hiện tại đã biến mất. Đất trời biến đổi, tất cả mọi thứ cũng biến đổi theo, làm sao có thể xác thực chuyện người Vu tộc sẽ không thể tu hành lại được?

Trần Cảnh nói.

Hư Linh trầm mặc một lúc rồi nói:

- Vậy điều quan trọng nhất hiện giờ là tìm ra gã.

- Nhìn qua thì thấy thuật nguyên rửa của gã không mạnh mẽ, nhất định không thể cách trấn Quân Lĩnh quá xa được. Nếu thần phù của ta ngưng kết thành, ta có thể biết được bất kỳ người nào tiến vào trấn. Thế nhưng bây giờ vẫn chưa thể, chỉ đành nhờ mấy yêu linh ngoài trấn kia đi tìm vậy.

Mấy yêu linh ngoài trấn mà Trần Cảnh nói, chính là mấy yêu linh vẫn thường ở trước miếu Hà Bá nghe và hỏi đạo. Bản thân Trần Cảnh không thể rời đi được, vì đây đã là thời điểm mấu chốt, rời đi thì thần phù sẽ nhanh chóng tan biến, ngưng kết lại còn tốn thêm nhiều thời gian hơn nữa.

Lúc này cũng chỉ đành dựa vào Hư Linh rồi. Nàng đi ra bên ngoài miếu Hà Bá, một bước bước vào hư không, theo gió nhẹ bay đi mất.

Trên một ngọn núi phía Tây trấn Quân Lĩnh, đang có một đám yêu linh không hện mà tụ tập, có chim, có thú, có vảy giáp, có hung ác, cũng có an tĩnh. Bọn chúng đều là một đám yêu linh đã từng đến trước miếu Hà Bá hỏi đạo. Cách nhóm này không xa cũng có một nhóm chưa từng nghe giảng đạo trước miếu Hà Bá, nhưng số lượng ít hơn. Trên một thân cây khác còn có hai con khỉ mặt chó đang ẩn nấp, chúng nó đang ôm chặt lấy thân cây,

đến chút âm thanh trong cổ họng cũng không dám phát ra, mà cũng không dám leo xuống khỏi chỗ nấp.

Hai con mắt bọn chúng chuyển động, tai nghe mấy yêu linh kia bàn tán, lòng nghĩ thầm:

- Vốn thường hay nghe nói Hà Bá Tú Xuân loan sông Kinh Hà thường hay giảng đạo cho chúng sinh, còn tưởng là giả. Không ngờ có nhiều kẻ từng nghe đạo như vậy.

Bọn chúng không khỏi sợ hãi khi nhớ đến ý tưởng muốn chiếm tượng xưng thần vừa rồi của mình.

Đột nhiên, trước mắt bọn chúng chợt xuất hiện một cô gái mặc một thân quần áo dài đen như mực, an tĩnh như đêm tối. Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, trong đầu hai con khỉ mặt chó kia đột nhiên sinh ra một ý nghĩ: "Nàng thuộc về đêm tối, nàng là tinh linh của bóng đêm." Nhưng mà, hiện tại là ban ngày, nàng mở miệng nói chuyện:

- Hà Bá gia muốn nhờ các người giúp một việc.

Hư Linh đi thẳng vào vấn đề, không ai trả lời nhưng nàng vẫn tiếp tục nói:

- Không cần mọi người phải làm chuyện nguy hiểm, chỉ cần mọi người giúp đỡ tìm một người.

Hư Linh nhìn quanh một vòng. Tất cả yêu linh đều đang nhìn nàng. Nếu từ trên cao nhìn xuống, sẽ thấy rõ ràng tràng cảnh này. Đó là cảnh một cô gái nhỏ bé và yếu ớt, đứng giữa một đám dã thú, nhưng lại bình thản tự nhiên, lời nói nhẹ nhàng uyển chuyển.

- Kẻ đó có lẽ sống một mình, có lẽ là một nhà. Các người chỉ cần tìm được một chỗ chỉ có một người, hay duy nhất một nhà sinh sống rồi nói cho

ta biết, không cần phải làm gì nữa cả. Chuyện này đối với các người hản rất dễ dàng.

Hư Linh nói. Nàng biết phần lớn những yêu linh đến nghe Trần Cảnh giảng đạo nhất định đã có tư tưởng riêng biệt, nếu không cũng sẽ không tình nguyện đến trước miếu Hà Bá nhỏ nghe đạo hỏi đạo, mà đã đến danh môn đại phái làm linh thú hộ sơn rồi.

- Hà Bá gia quá khách khí. Chúng ta đã nghe giảng đạo trước miếu Hà Bá lâu như vậy, lần này vốn nên chủ động giúp đỡ Hà Bá gia. Chỉ là mỗi chúng ta đều có pháp lực thấp kém, không thể làm gì được. Hiện tại có thể tìm người giúp Hà Bá gia, đó là vinh hạnh của chúng ta.

Nói chuyện là một con khi núi, nhìn qua có thể thấy nó có địa vị khá cao trong đám yêu linh, nếu không cũng không đại biểu cho đám yêu linh đáp lời như vậy.

Nó nói xong, không nói gì nữa mà tung người phóng về một hướng, nhẹ nhàng như gió, nhanh chóng biến mất trong rừng. Khi con khi núi biến mất, mấy con yêu linh khác cũng nhao nhao rời đi. Cũng như con khi núi, mấy con yêu linh tản ra bốn phía, nhưng không con nào nói gì, chỉ dùng hành động thể hiện.

Có con chạy trên mặt đất, có con bay trên trời, có con mượn gió độn đi, hoặc mượn nhờ mặt đất, cây cối mà độn. Mỗi con thi triển một thủ đoạn, hiển lộ thần thông riêng mình, nhìn qua như muốn trở thành người đầu tiên tìm ra kẻ kia.

Hư Linh lẳng lặng đứng trên một tảng đá nhỏ giữa khu rừng, dưới chân là một bụi hoa trắng nhỏ. Gió núi lướt qua, âm thanh xào xạc nổi lên, làm cái nơ hình con bướm trắng trên tóc nàng tung bay. Xa xa còn có một đám yêu linh chừng mười con, vẻ ngoài vô cùng hung ác, vừa thấy đã biết tính cách vô cùng thâm độc, nhưng không con nào dám xâm phạm đến nàng.

Hai con khi mặt chó len lén chuồn xuống khỏi tàng cây, lòng thầm thở nhẹ một hơi: "Lúc này quá hung hiểm, nhiều yêu linh cùng tụ tập lại, thật quá hiểm thấy." Chúng nó còn thầm nghĩ phải nhanh chóng rời khỏi nơi nguy hiểm này. Nhưng cuối cùng chúng nó vẫn không nhịn được mà quay đầu nhìn thoáng qua vị tinh linh của bóng đêm đang đứng trên tảng đá bên kia. Vừa lúc Hư Linh cũng nhìn qua chúng nó, khóe miệng nàng khẽ cong lên, mỉm cười, tựa như mặt trăng sáng ngời vừa mới lộ ra khỏi tầng tầng mây đen.

Con khi mặt chó to lớn hơn chột ngậy người, nó cảm thấy thế gian này không có cô gái nào hấp dẫn bằng nàng. Nó tính rời đi, nhưng lại không cách nào nhấc chân lên được.

Tuy rằng Hư Linh không nhìn nó nữa, nhưng nó vẫn cứ luyến tiếc không muốn rời đi. Ngây người một lúc, đột nhiên nó chậm rãi tiến lại gần nàng. Hư Linh quay đầu nhìn nó đầy nghi hoặc, ánh mắt mang theo ý hỏi. Con khi mặt chó to lớn lập tức lắp bắp nói:

- Ta, ta, ta tên là Đại Yêu. Ta muốn... ta có thể trở thành thị linh của cô hay không?

Hư Linh mỉm cười, trong mắt hiện nét cười, hỏi:

- Người tên là Đại Yêu? Vì sao lại là Đại Yêu?

- Từ nhỏ ta đã lập chí muốn làm một yêu quái đứng đầu khắp cả thiên hạ này, nên tự gọi mình là Đại Yêu.

Vẻ cười vui trong mắt Hư Linh càng nhiều, nàng hỏi tiếp:

- Chí hướng này thật không tồi. Tên cũng thể hiện hết lòng.

Con khi mặt chó tên Đại Yêu này lập tức cao hứng, hai cái răng nanh chìa ra cũng không còn vẻ hung ác.

- Người tên Đại Yêu, vậy kia có phải là Nhị Yêu?

Hư Linh nhìn thoáng qua con khỉ mặt chó nhỏ hơn nó rất nhiều, đang đứng phía sau nhìn mình chăm chăm, hỏi.

- Nó là Tiểu Yêu. Ta là Đại Yêu, tất nhiên nó chỉ có thể gọi là Tiểu Yêu rồi.

Đại Yêu vội đáp.

- Vì sao người làm Đại Yêu, còn nó chỉ là Tiểu Yêu?

Trong mắt Hư Linh đã ngập ý cười, nhưng vẫn chăm chú hỏi nó.

- Bởi vì...

Đại Yêu quay đầu nhìn thoáng qua Tiểu Yêu, đáp:

- Bởi vì nó không đánh lại ta, cho nên đương nhiên nó là Tiểu Yêu, ta là Đại Yêu.

Đúng lúc này, một con tê tê chui ra khỏi mặt đất đầy cỏ dại trước mặt Hư Linh, đồng thời nó nhìn nàng nói:

- Phía Bắc trấn phát hiện có một người trong một ngôi nhà gỗ nhỏ.

Hư Linh chưa kịp đáp lời thì một con cò trắng từ trên bầu trời hạ xuống, nói với nàng:

- Phía Nam trấn phát hiện có một ngôi nhà trong rừng rậm, trong đó có một người tuổi chừng hơn bốn mươi.

Ngay sau đó, một con sâu xanh chui ra khỏi gốc cây đại thụ. Con sâu có cái đầu rất lớn, to như miệng chén ăn cơm nói với Hư Linh:

- Phía Đông trấn có một nhà, một người tuổi chừng hơn sáu mươi. Trên người lão không cảm ứng pháp lực, nhưng lại có uy thế nặng nề, có lẽ đó là người Hà Bá gia muốn tìm.

- Rất tốt, đi phía Đông trấn.

Hư Linh cất tiếng, dứt khoát nói.

Một bước bước ra, như tuyết tan vào nước, không còn chút vết tích.

Ngay khi Hư Linh biến mất, toàn bộ yêu linh chớp mắt cũng biến mất sạch sẽ, chỉ còn sót lại Đại Yêu và Tiểu Yêu ở chỗ này.

- Đồng ý rồi, hay là chưa đồng ý?

Đại Yêu nói thầm. Nhìn lũ yêu linh tản đi mất, nó lập tức nói:

- Chúng ta cũng đi, đây là khảo nghiệm của chúng ta.

Nói xong, nó nhảy dựng người, toàn thân tản ánh sáng xanh lục, gần như biến mất trong hư không, tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã biến mất trong đám cỏ cây. Còn Tiểu Yêu thì không phát ra chút tiếng động nào, chạy như bay theo sát phía sau Đại Yêu, ánh sáng xanh lá ngưng kết trên thân không hề yếu hơn.

Từ xa, Hư Linh đã nhìn thấy một căn nhà gỗ được dựng trong rừng, bao quanh là một vườn hướng dương. Lúc tới gần, ngẩng đầu nhìn lên căn nhà kia, nhìn thấy các loại bùa chú được chạm khắc lên đó, nàng lập tức biết rằng đã tìm đúng rồi. Tiếp đến, nàng nhìn thấy một ông lão đang ngồi trong phòng, nhà không mở cửa sổ, không đủ ánh sáng nên chỉ nhìn thấy bóng lưng.

Hư Linh khẽ nhú mày, yên lặng nhìn một hồi. Ông lão kia vẫn không nhúc nhích. Nàng chợt động thân, bước vào hư không, lúc hiện ra lại thì đã

ở trong nhà gỗ. Nhưng ngay khi nàng vừa hiện, toàn thân ông lão kia nhoáng hiện một tầng sáng đen kịt. Tiếp đó là cả căn nhà gỗ đều bị bao phủ bởi bóng đen. Chỉ trong tích tắc, cả căn nhà gỗ bình thường bỗng chốc biến thành một tòa trận pháp Vu chú.

- Có bầy!!!

Một yêu linh kinh hô lên.

Đột nhiên đám yêu linh đang ẩn quanh chợt tuôn trào ra, vây quanh gian nhà gỗ này. Ngay khi bọn chúng vừa xuất hiện, gian nhà gỗ bị bóng đen bao trùm đột nhiên nổ tung, hóa thành vụn gỗ đen bay tán loạn. Trong đám vụn gỗ đen đó, Hư Linh chợt xuất hiện, mặt kính đen trong tay nàng chiếu về phía một đồng đồ nát nơi xa, nơi đó lập tức có một bóng người hiện ra.

Người đó tuổi chừng sáu mươi, tóc xám trắng, ánh mắt ngoại trừ âm độc thì còn cả nghi hoặc, chỉ bật thốt lên:

- Người cũng là....

Chiếu Hồn bảo giám trong tay Hư Linh nhoáng lên. Lão không nói hết lời, ánh mắt đầy kinh hãi. Hư Linh há miệng ra, hút một cái, trên người lão bốc lên một luồng khí xám mờ chui thẳng vào trong miệng Hư Linh. Lão ngã xuống, sinh cơ mất hết.

Ngay khi lão già kia ngã xuống. Hư Linh đã xuất hiện bên người lão, chỉ nghe nàng nói:

- Ta là Hư Linh, thị linh dưới quyền của Hà Bá sông Kinh hà.

Nói xong, nàng móc từ trong ngực lão ra một quyển sách dày không biết làm từ thứ gì, không phải tơ, cũng không phải lụa, cầm trên tay lạnh băng, lại cứng rắn như kim loại, mà mỗi trang lại cực mỏng. Bìa sách màu đỏ ánh vàng, không có hoa văn gì, chỉ có dòng chữ: "Chúc thị Vu chú".

Hư Linh tiện tay lật giở vài tờ, gương mặt hiện nét cười, nhưng dần nghiêm nét mặt lại như nghĩ đến điều gì đó. Tay nàng thoáng lật qua, cất bản Vu chú kia lại. Tiếp đó nàng nhìn thoáng qua đám yêu linh bốn phía, cười nói:

- Người đã tìm được. Đợi sau khi thần phù của Hà Bá gia tại trấn Quân Lĩnh ngưng kết xong, mọi người có thể tiếp tục đến miếu Hà Bá nghe đạo.

Mặc dù có rất nhiều yêu linh nhìn vào quyển Vu chú trong tay Hư Linh, nhưng không đứa nào nói gì. Sau khi nàng dứt lời, cả đám cũng lần lượt biến mất trong rừng rậm.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 133: Dưới Hàng Mi Rủ, Có Nụ Cười Khẽ

oOo

Hư Linh về đến miếu trấn Quân Lĩnh thì đã thấy có rất nhiều người tụ tập trước miếu. Ngay cả trưởng trấn cũng đã tới đây, còn có cả những người bị trúng nguyên rủa đang nằm hôn mê bất tỉnh dưới đất, hiển nhiên là do người nhà bọn họ khiêng tới.

Nhìn bọn họ vây kín lấy miếu Hà Bá, Hư Linh cau mày. Nếu cứ tình hình này mà không thể cứu mấy người kia tỉnh lại, có lẽ đám người này sẽ lật miếu đập tượng cũng không chừng. Cũng may mấy người trúng nguyên rủa kia không chết, mà chỉ an tĩnh nằm mê man ở nơi đó.

Âm thanh bàn tán xôn xao, tuy chỉ là tiếng xì xào to nhỏ, nhưng thính tai nên Hư Linh vẫn nghe rõ ràng. Nàng không khỏi có chút tức giận, lại nhìn tượng Hà Bá thăm thở dài.

Trước kia chưa có chuyện gì xảy ra, người nào người nấy đều vô cùng kính trọng Hà Bá. Nhưng vừa mới xảy ra chuyện, tai họa chưa kịp diệt trừ đã có vô vàn oán nguyện vọt tới.

- Hưởng nhang đèn nguyện lực có thể làm tâm niệm tinh thuần an tĩnh. Nhưng nếu nhận lấy oán hận trách móc thì nhất định sẽ nảy sinh vô vàn cảm xúc tiêu cực. Lúc trước nói chuyện với Hà Bá gia, ta không cảm nhận được chút gì khác biệt, tâm cảnh của Hà Bá gia thật tốt.

Hư Linh nghĩ thầm.

Hư Linh trở về, những người khác không nhìn thấy, nhưng tất nhiên Trần Cảnh thấy được. Nhìn vẻ mặt của Hư Linh, hẳn biết nàng đã thành công, tự nhiên cũng hiểu tiếp theo cần phải làm gì. Người gieo nguyên rủa đã chết, như vậy thuật nguyên rủa cũng giải được dễ dàng.

Ý niệm của hắn câu thông với hư không, dựa vào ý kết thành bùa.

Đột nhiên một tiếng sấm chột vang lên trong miếu Hà Bá, nhất thời mọi người đều kinh hãi mà lặng ngắt như tờ. Rồi theo đó, bầu trời trong xanh đột nhiên phủ mưa phùn, mưa bụi lất phất nhẹ bay dưới ánh mặt trời, ánh sáng khúc xạ tạo thành một tầng màu sắc huyền ảo.

Mưa phùn rơi xuống mấy người đang còn hôn mê bất tỉnh trên mặt đất. Một lát sau, bọn họ đều mở mắt ra. Đám người xung quanh trợn mắt nhìn bọn họ, nhìn thần thái trong mắt họ đã khôi phục bình thường, lại nói chuyện với bọn họ, mới xác định được tất cả đã bình thường trở lại. Nhất thời mọi người đều vui mừng, đồng loạt vào miếu thắp nhang bái lạy.

Cơn mưa bụi này chính là bùa trừ tà, nên những người kia mới nhanh chóng tỉnh lại. Bọn họ vừa tỉnh, Trần Cảnh đã lập tức cảm nhận oán niệm rút đi như thủy triều, hóa thành tín ngưỡng nguyện lực. Ảo ảnh trấn Quân Lĩnh trong thần hồn của hắn cũng ngày càng rõ ràng, càng thêm ngưng thật hơn, hình dáng cả thôn trấn cũng dần được hiện lên.

Đây là thần phù sắp ngưng kết. Thần phù kết thành, hắn có thể hấp thu linh lực địa mạch trấn Quân Lĩnh này, có thể dựa vào đây để đấu pháp cùng người với tín ngưỡng nguyện lực luôn được tiếp thêm vào. Chẳng qua, đối với Sơn Thần, Hà Bá mà nói, thần linh dòng Địa phủ chủ yếu dựa vào hấp thu nhang đèn nguyện lực là chính. Vì dù sao so sánh với linh lực núi sông thì linh lực của một thành, một trấn đương nhiên yếu kém hơn rất nhiều.

- Chúc mừng Hà Bá gia ngưng kết thần phù.

Sau khi mọi người rời đi, Hư Linh mới bước tới trước tượng Hà Bá, khẽ cúi đầu chào.

- Cũng phải cảm ơn cô rất nhiều, nếu không cũng không có khả năng ngưng kết nhanh như vậy được.

Bóng Trần Cảnh nhoáng lên một cái, đã đi xuống khỏi tượng thần. Hư Linh chỉ mỉm cười không nói tiếp đề tài này, cổ tay khẽ lật, có một quyển sách xuất hiện. Nàng nói:

- Đây là quyển sách về Vu chú lấy được trên người Chúc Ly. Không biết có nói về lời nguyện ác mộng vong hồn hay không, chẳng qua dù có hay không cũng sẽ trợ giúp cho Hà Bá gia.

Trần Cảnh nhất thời mừng rỡ, đón lấy quyển Vu chú trong tay Hư Linh, cao hứng nói:

- Thật sự quá tốt. Nếu trong đó có lời nguyện ác mộng vong hồn, tất nhiên sẽ có cách giải. Nếu giải được lời nguyện kia, thật không biết phải làm sao cảm tạ cô nữa.

Hư Linh nhìn thấy nét tươi cười hiếm hoi xuất hiện trên mặt Trần Cảnh, cũng rất vui vẻ nói:

- Không phải đã nói chúng ta là bằng hữu rồi sao? Bằng hữu giúp đỡ nhau đâu cần phải cảm tạ.

- Ha ha, đúng, đúng, chúng ta là bằng hữu. Nhưng cảm tạ thì vẫn phải cảm tạ.

Trần Cảnh trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Như vậy đi, coi như ta thiếu cô một vật. Về sau cô muốn thứ gì, cứ nói với ta, ta nhất định sẽ nghĩ cách có được để tặng cô.

Trần Cảnh rất hiếm khi nói như vậy, chứng tỏ lúc này hắn cực kỳ cao hứng.

Bao lâu này, lời nguyện ác mộng vong hồn không phát tác, nhưng vẫn luôn là một cái gông cùm cực kỳ rắn chắc nơi sâu trong lòng hắn, cho nên khó trách hắn lại mừng rỡ đến thế. Hư Linh thấy Trần Cảnh cao hứng như vậy, gương mặt cũng mỉm cười, tuy không đáp lời Trần Cảnh nhưng coi như đã chấp nhận.

Bên ngoài miếu, ánh trăng lan tỏa như nước, tràn xuống bậc thềm miếu Hà Bá, len qua khe cửa, phủ lên đôi hài hoa trắng tinh của Hư Linh. Trăng chiếu đến bộ váy dài đen như mực của nàng, nhưng lại không chiếu tới gương mặt đang mỉm cười nhìn Trần Cảnh.

Trần Cảnh thì đang đứng dưới ánh trăng mở quyển Vu chú ra, không đọc tỉ mỉ mà chỉ lướt nhìn tìm kiếm đến trang sách có đề cập đến lời nguyện ác mộng vong hồn. Hắn đã từng nghĩ có lẽ cả đời này mình phải gánh chịu lấy lời nguyện này, vĩnh viễn không cách nào rời khỏi thần vực, vĩnh viễn không thể rời xa được thờ cúng nhang đèn. Không nghĩ tới, sẽ có một ngày một quyển sách về Vu chú xuất hiện trước mặt mình.

Hư Linh không đề cập đến chuyện lúc chạy tới đây nàng bị Ngô Mông cản đường, cũng không nhắc đến chuyện mình bị trúng trận pháp Vu chú khi tìm kiếm Chúc Ly.

Dưới ánh trăng trước miếu Hà Bá, đột nhiên có hai con khỉ mặt chó một lớn một nhỏ lấp lủi. Chúng chính là Đại Yêu và Tiểu Yêu.

Dưới bóng trăng, Đại Yêu và Tiểu Yêu đứng ngoài cửa miếu nhìn trộm vào bên trong. Chúng nó nhìn thấy Hư Linh trong đó, nhưng không dám tiến vào. Dù sao lúc trước nó còn mang mộng tưởng chiếm tượng thần nhà người ta, lại thấy được Trần Cảnh hiển lộ pháp lực, cảm thấy cực kỳ sợ hãi. Cho nên, chúng nó cũng không dám vững dạp tiến vào miếu Hà Bá nữa.

Nhưng tâm tình của Hư Linh lúc này không tệ, nàng đưa tay vẫy vẫy, ngoắc hai con khỉ mặt chó một lớn một nhỏ đi vào miếu.

- Các người theo ta làm gì?

Hư Linh mỉm cười hỏi.

Gương mặt hung ác xấu xí của Đại Yêu nhất thời xị xuống, chẳng qua còn chưa kịp nói gì thì Hư Linh chợt giật mình nhớ ra:

- Người nói muốn trở thành thị linh của ta phải không? Được, từ hôm nay trở đi, các người chính là thị linh của ta. Đến đây, ra mắt Hà Bá gia đi.

Đại Yêu chợt vui vẻ trở lại. Chỉ trong vài phút này, tâm trạng của nó có thể nói là phập phồng như dây nỉ vậy. Nó vội vàng bái Trần Cảnh:

- Bái kiến Hà Bá gia.

Tiểu Yêu phía sau cũng vội hô theo:

- Bái kiến Hà Bá gia.

Trần Cảnh vẫn còn bận rộn xem xét quyển sách Vu chú, nghe loáng thoáng bái kiến gì đó, vội ngẩng đầu lên nhìn qua hai con yêu linh trước mặt, thuận miệng đáp lời:

- Ủm... Rất tốt, đứng lên đi.

Nói xong hắn lại cúi đầu lật xem sách. Đại Yêu đứng dậy, không nhận được bèn thầm đánh giá vị Hà Bá vốn nổi danh đã lâu đang đứng trước mặt mình. Trước đây nó luôn cho rằng Hà Bá nhất định là một người rất uy nghiêm, lúc này nhìn qua chỉ thấy một Hà Bá có bộ dáng thiếu niên, khí độ hòa nhã, không hề có vẻ thâm trầm kiểu cách bức người như thần linh khác. Nó lại nghĩ tới ánh kiếm sáng ngời phá không bay lượn trong đêm mưa,

không khỏi rung mình. Khoảng thời gian dài nấp mình trên cây vừa rồi, nó đã nghe đủ loại bình luận về kiếm kia từ đám yêu linh.

Có con nói kiếm này vô hình vô chất, lại được sấm sét tẩy luyện, là vật khắc tinh của âm tà. Có con lại nói thanh Mê Thiên kiếm của Hà Bá nhất định sẽ trở thành thanh kiếm lợi hại nhất thiên hạ. Có con còn nói sát khí của Hà Bá gia rất nặng, đã đạt đến cảnh giới ẩn sâu trong lòng, không dễ dàng hiện ra. Còn có con nói thật ra thực lực của Hà Bá gia đã mạnh hơn Giao Long Vương năm đó rồi. Lúc ấy, mỗi lời nói đó rơi vào trong tai Đại Yêu, lại khiến nó run rẩy một cái.

Lúc này nó nhìn lên Trần Cảnh, chỉ cảm thấy trên người hắn có thứ ánh sáng nào đó vô cùng chói mắt, nên không dám nhìn kỹ. Nó không dám nhìn, nhưng Tiểu Yêu sau lưng nó lại len lén nhìn lên. So với Đại Yêu, Tiểu Yêu nhỏ hơn rất nhiều, hơn nữa nhìn yếu ớt hơn nhiều, cho nên tuy khi mặt chó đều rất xấu xí hung tợn, nhưng nó lại có vẻ thuận mắt không ít.

Trần Cảnh lật giở quyển Vu chú, tuy không chăm chú tỉ mỉ, nhưng trang nào cũng lướt nhìn sơ qua. Cũng may sách do đám con cháu đời sau Vu tộc viết tay lại, từ ngữ vẫn mang phong cách cổ, nhưng hắn vẫn nhận ra và hiểu được.

Trang đầu tiên của quyển sách là nói về quá khứ huy hoàng của Vu tộc, Trần Cảnh không có thời gian nhìn, chỉ lướt qua một câu nói đầu: "Thiên địa mới hình thành, thai nghén ra vạn vật sinh linh, Vu hiện..." Khúc sau Trần Cảnh không đọc nữa, tuy rằng hắn cực kỳ muốn biết lịch sử và lai lịch của Vu tộc.

Vài trang sau viết về lý luận chung của Vu chú, sau đó là một đoạn lý luận rất dài. Kể đó mới đến giới thiệu các dạng bùa chú, tâm cảnh khi làm phép, thủ thế, âm tiết đến cảm giác cảm ứng với trời đất, tất cả đều được viết rất rõ ràng. Trần Cảnh nhìn tỉ mỉ nhất là loại Vu chú đầu tiên, dòng trên cùng nhất có đề hai chữ: "Âm chú".

Dòng thứ hai viết: "Âm thanh của trời đất, đọc lên được có thể lay chuyển trời đất..." Lời nói cực cuồng ngạo, nhưng Trần Cảnh nhìn vào lại không cảm giác phản cảm gì cả, ngược lại cảm thấy quả thật là như thế. Hắn nhìn tiếp xuống, dòng thứ ba có viết: "Khúc an hồn", tiếp đó chính là phương pháp và tác dụng tu hành "Khúc an hồn". Trần Cảnh không còn tí mĩ xem mấy dòng sau nữa mà lật sang trang, nhưng liên tục mấy trang liền chỉ là phương pháp tu hành "khúc an hồn". Qua nữa là thuật hô hồn, thuật gọi phách, lại có rất nhiều Vu thuật chưa từng nghe nói đến qua, đều thuộc về mảng Âm cả.

Sau khi lật giở hết phần Âm chú trong quyển sách, đến một loại bùa chú nữa. Hắn chưa kịp xem thì sắc trời đã gần sáng, ngẩng đầu lên mới phát hiện Hư Linh còn đang đứng cạnh, hai con khi mặt chó Đại Yêu, Tiểu Yêu vẫn đứng đó. Đại Yêu thấy Trần Cảnh nhìn qua vội cúi đầu, nhưng Tiểu Yêu vẫn ngẩng đầu nhìn, còn nhìn rất kĩ lưỡng. Trần Cảnh nhìn nó cười cười, nó bèn lập tức cúi đầu xuống.

- Ha ha, Vu chú huyền bí, xem mà bị mê mẩn rồi.

Trần Cảnh nhìn Hư Linh cười nói. Tuy hắn chỉ lật lướt qua, nhưng vẫn cứ vô tình bị thu hút bởi những chú pháp kỳ diệu ấy. Đây là hắn đã khắc chế mình lắm mới như vậy, nếu cứ muốn hiểu cho rõ ràng thì không biết còn phải lật giở đến lúc nào nữa.

- Không có gì đâu. Ta còn chưa từng tới nơi này, đợi hừng đông lên còn muốn dạo bước trong trấn chốc lát.

Hư Linh vén lọn tóc đen rủ xuống trước ngực qua một bên, nhỏ nhẹ đáp. Có thể nói cho tới bây giờ, hình ảnh nàng trong lòng Trần Cảnh, vẫn luôn là bộ dạng thiếu nữ nơi khuê phòng như vậy.

- Cũng phải, cô cũng nên ra khỏi từ đường nhiều hơn. Dù sao ánh mặt trời bây giờ cũng không gây thương tổn cho cô được, hơn nữa còn có vài

chỗ tốt nữa.

Trần Cảnh nói.

- Cảm tạ Hà Bá gia, có điều thiên hạ này hỗn loạn, Hư Linh không dám đi nhiều nơi, chỉ thấy trong từ đường mới cảm giác được an toàn một chút.

Hư Linh đáp.

Trần Cảnh gấp quyển sách trên tay lại, nhìn Hư Linh nói:

- Chúng ta là bằng hữu, không cần phải nói lời cảm tạ này. Nếu nói cảm tạ, thì căn bản ta chưa giúp gì cho cô cả, ngược lại chỉ có cô giúp ta, ta không cảm tạ thì cô cảm tạ cái gì?

Hư Linh khẽ cúi đầu, cup mi xuống, lẳng lặng lắng nghe. Thế nhưng Trần Cảnh lại không chú ý tới, khóe miệng nàng chợt hiện nụ cười khế.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 134: Trời Loạn, Ai Sẽ Lại Phong Thần?

oOo

Đúng lúc này, ngoài miếu thần đột nhiên vọng tiếng bước chân người đi tới, bước chân gấp gáp khiến Đại Yêu và Tiểu Yêu có chút luống cuống. Chúng nó chưa từng gặp thẳng mặt con người lần nào, tuy rằng có vô số lần nhìn trộm nhân gian, nhưng chưa từng tiến vào trong thành trấn con người. Đối với chúng nó, thành trấn là nơi nguy hiểm hàng đầu, có thần linh bên trong thừa sức giết đám tiểu yêu chúng nó hàng trăm lần.

Chúng nó lập tức lùi về phía sau, nhìn Trần Cảnh. Mà Hư Linh cũng nhìn Trần Cảnh. Tất nhiên Trần Cảnh sẽ không để bọn họ bị con người nhìn thấy, nhưng lại không thấy hấn làm gì cả. Tiếp đến, một thiếu phụ trẻ tuổi xinh đẹp tiến vào, chỉ mặc quần áo vải thô, nhưng vẫn lộ ra làn da trắng trẻo. Tuy vẻ ngoài nàng ta kém hơn Hư Linh đôi chút, nhưng lại thẳng ở làn da, hơn nữa thân thể đầy đà có lồi có lõm, không như Hư Linh cao gầy thanh mảnh tựa liễu yếu, như thế chỉ một cơn gió lớn thổi qua cũng khiến eo nhỏ bị gãy mất.

Thiếu phụ trẻ xinh đẹp kia đi thẳng đến trước tượng thần, căn bản không nhìn thấy Trần Cảnh, Hư Linh đứng một bên, cũng không thấy Đại Yêu, Tiểu Yêu đang thở mạnh cũng không dám. Trần Cảnh nhìn bộ dáng chúng nó, mỉm cười nói:

- Các người không cần lo lắng. Tuy miếu thần này mới được dựng lên, thần phù trấn Quân Lĩnh của ta mới thành hình, nhưng mọi thứ trong miếu

này vẫn do ta nắm giữ.

Lúc này Đại Yêu, Tiểu Yêu mới thở phào một hơi, thầm nghĩ thần linh quả nhiên thần kì, chúng nó còn không nhận ra hẳn có làm phép trong miếu này hay không nữa. Tuy Đại Yêu cảm thấy Trần Cảnh lợi hại, nhưng lại không thấy thoải mái như với Hư Linh. Trong lòng nó, tuy Trần Cảnh nhìn qua không uy nghiêm, lạnh lùng như bên ngoài miêu tả, nhưng nó vẫn cứ muốn đi theo Hư Linh.

Thiếu phụ trẻ kia tới đây dâng hương cảm tạ Trần Cảnh. Nàng mới cưới chưa bao lâu thì trượng phu nàng mấy ngày trước trúng tà, không nhận ra ai cả. Nàng ngày đêm lo lắng không ngừng, cũng may đã được Trần Cảnh cứu trị khỏi. Hôm qua có nhiều người cúng bái quá, nàng lại chăm sóc trượng phu nên sáng sớm nay mới tới đây.

- Dân nữ Lý Tú Liên cảm tạ Hà Bá gia đã cứu phu quân con. Nguyễn Hà Bá gia pháp lực vô biên, bảo vệ muôn dân.

Thiếu phụ kia khẽ khấn vái, nhưng từng câu vẫn lọt vào tai Trần Cảnh rõ ràng. Sau đó nàng lạy ba lạy, cắm nén nhang vào lư hương, rồi lại lạy ba lạy tiếp. Tiếp đến nàng cầu khấn cho cha mẹ chồng, cha mẹ mình đều khỏe mạnh, lại cầu mong mình sớm hoài thai, rất lâu sau mới đứng dậy rời đi. Nàng đi rồi, lại không ngừng có người đến đây dâng hương.

* * *

Hư Linh dạo một vòng ngoài miếu rồi nhanh chóng quay lại, cũng chưa định rời đi. Đại Yêu, Tiểu Yêu cũng đi theo nàng. Lúc đầu chúng nó còn lo lắng không dám rời khỏi miếu thần, Hư Linh bèn vẽ ra hai lá bùa màu đen dán trên người bọn chúng, nói là bùa ẩn thân, không cần lo lắng bị người khác nhìn thấy. Lúc đó bọn chúng mới dám theo Hư Linh đi ra ngoài. Bọn chúng chưa từng có cơ hội đi vào thành trấn con người nên vô cùng cao hứng, nhìn đâu đâu cũng đầy mới lạ, không ngừng tấm tắc chỉ chỗ. Chúng

nó thầm than thở với nhau rằng con người không có pháp lực, không có sức mạnh, tuổi thọ ngắn ngủi, nhưng lại cực kỳ thông minh. Chỉ là còn chưa du ngoạn đủ, chưa kịp nghiên cứu hết những thứ cổ quái bên ngoài dùng thế nào thì Hư Linh đã dẫn bọn chúng trở về miếu thần. Điều này làm bọn chúng nghĩ thầm, Hư Linh thế này làm sao tính là du ngoạn trấn Quân Lĩnh, rõ ràng là chỉ nhanh chóng đảo quanh một vòng mà thôi.

Trở lại miếu, Hư Linh cũng không về từ đường thôn Hà Tiền, mà ngồi nhìn Trần Cảnh lật giở quyển Vu chú. Trần Cảnh thấy nàng trở về bèn cười hỏi:

- Cảm giác thế nào? Trước kia chưa từng tới trấn Quân Lĩnh sao?

- Trước kia thật sự rất muốn tới nơi này nhìn ngó qua, nhưng khi đó có Thổ Địa nên ta không dám đến.

Hư Linh đáp.

- Là Tần Hộ sao? Ha ha, hiện tại hắc gã đã chết. Thần linh trong thôn trấn này là ta, cô có thể thoải mái đi vào. Dương khí trong thôn trấn rất mạnh, hắc sẽ có lợi cho việc tu hành của cô. Nếu không, hay cô tới đây làm thần linh trấn này đi.

Hư Linh lập tức nói:

- Mọi người tin tưởng và thờ phụng Hà Bá gia, sao lại có thể để ta tới làm thần linh chứ? Ta nghe nói giữa thần linh và con người trong nhân gian chỉ có một chữ “tín” là vĩnh hằng bất biến, không thể có bất luận lừa dối gì trong đó cả. Bọn họ tin tưởng Hà Bá gia, Hà Bá gia sẽ che chở cho bọn họ. Nếu Hà Bá gia để ta tới làm thần linh, thì đây chính là một loại lừa dối với bọn họ, như vậy là không tốt. Tuy bọn họ không biết, nhưng lừa dối đã xảy ra rồi. Hơn nữa, thật ra làm như vậy cũng không được gì cả, bởi vì bọn họ tin là tin Hà Bá gia.

Đây là lần đầu tiên Trần Cảnh nghe thấy Hư Linh nói nhiều như vậy, hơn nữa còn rất nghiêm túc. Hắn ngẫm nghĩ rồi nói:

- Vậy, ta có thể nói cho đám người trong trấn biết, sau này cô cũng sẽ là một vị thần.

- Hà Bá gia đây là định phong thần?

Hư Linh hỏi Trần Cảnh.

- Phong thần? Phong thần là cái gì?

Trần Cảnh nghi hoặc hỏi.

- Theo truyền thuyết, lúc Thiên đình mới lập đã sắc phong ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần. Ba trăm sáu mươi lăm chính thần lại sắc phong cho rất nhiều tiểu thần linh. Đây chính là phong thần. Tựa như sông Kinh Hà ở chỗ Hà Bá gia, thì có Long Vương sông Kinh Hà có năng lực sắc phong Hà Bá thuộc sông Kinh Hà.

Trần Cảnh suy tư trong chốc lát, nói:

- Nếu có thể phong, thì ta sẽ phong cho cô. Nhưng ta lại không biết sắc phong thế nào, cô biết không?

Trần Cảnh hỏi ngược lại.

- Ta cũng không biết. Cho tới nay, toàn bộ thần linh đều do thượng thần sắc phong, sau đó cùng quy về Ngọc Hoàng đại đế ở Thiên đình. Hiện tại Thiên đình biến mất, chính thần không còn, thần linh trong trời đất có được sắc phù chính thống ngày càng ít, cho nên ta cũng không biết phong thần thế nào cả. Cũng không biết sau khi Hà Bá gia lấy được thần vị của Long Vương Kinh Hà thì có sắc phong Hà Bá sông Kinh Hà được hay không.

Hư Linh đáp, Trần Cảnh lập tức biết rõ ý tứ của nàng. Như việc hần tiếp nhận được sắc phù chính thống của Thiên đình vậy, trong đó còn có cả Kinh Hà tế thần chú và các loại bùa phép. Vậy thì nếu có được sắc phù chính thống của Long Vương sông Kinh Hà, nhất định bên trong sắc phù sẽ có phương pháp sắc phong Hà Bá sông Kinh Hà thế nào.

Chỉ là Giao Long Vương không rõ sống chết, không biết còn có sắc phù hay không. Thậm chí có lẽ chính Giao Long Vương vốn cũng không có được sắc phù chính thống cũng không chừng. Mà nếu không có sắc phù, qua một thời gian nữa, Trần Cảnh cũng sẽ ngưng tụ được thần phù Kinh Hà, thế nhưng thần phù này chắc chắn cũng giống thần phù của trấn Quân Lĩnh, hoàn toàn trống không, không có gì đặc biệt ẩn chứa bên trong như sắc phù cả.

- Nếu thật sự muốn phong thần, thì nhất định trong sắc phù kia phải có những bùa phép do người sắc phong phong ấn vào.

Đột nhiên Trần Cảnh nghĩ như vậy. Trước đây hần cho rằng toàn bộ thần linh đều giống như hần, trong sắc phù đều có sẵn các loại bùa phép. Hần nghĩ vậy không sai, một ngàn năm trước thì trong sắc phù của mỗi vị thần đều chứa những thứ này. Hơn nữa bài vị càng cao thì bùa phép trong sắc phù càng thêm nhiều. Nhưng lúc này đã khác, đa số chính thần đã nằm xuống, sắc phù chính thống đã bị thất lạc.

Hần lại nhớ tới năm đó giết chết Hà Bá Ác Long hạp, dung hợp thần phù của gã lại phát hiện thấy bên trong không có thứ gì cả. Lúc đó hần cũng thấy kỳ quái, nhưng giờ coi như hiểu rõ.

- Ha ha, trời đất nay hỗn loạn, nhất định sẽ xuất hiện kẻ định lại càn khôn, lập lại Thiên đình, lần nữa quản lý thần linh thiên hạ. Chuyện phong thần này nhất định sẽ có người làm.

Trần Cảnh cười nói.

- Vậy còn Hà Bá gia đây?

Hư Linh hỏi.

- Ta?

- Nếu có người định lại càn khôn, lập lại Thiên đình, vậy Hà bá gia sẽ làm thế nào?

Hư Linh ngược nhìn Trần Cảnh. Lúc này, nàng đã ngẩng đầu hỏi Trần Cảnh, không còn bộ dạng cúi đầu lảng tránh ánh mắt hằn như trước nữa.

- Ta? Ha ha, ta chỉ mong cứu sư tỷ thoát khỏi núi Côn Lôn, chỉ muốn trên người không có gông cùm gì cả. Còn về chuyện ai lập lại Thiên đình, định lại càn khôn, có liên quan gì đến ta chứ?

Trần Cảnh đáp lời.

Hư Linh trầm mặc một hồi, mắt nhìn từng người tiến đến dâng hương cầu nguyện, cúi đầu thờ dài:

- Nếu có thể bình yên một đời, kẻ nào lại cam nguyện giã dựa trầm luân?

Trần Cảnh cũng đưa mắt nhìn qua đó, trầm mặc không nói.

Đại Yêu và Tiểu Yêu đứng sau bọn họ, nghe thấy vậy, lòng chột nghi hoặc. Bọn nó không hiểu hai người vừa nói là ý gì, nhưng một câu nói vừa rồi của Hư Linh, không hiểu sao lại khiến trong lòng mỗi đứa chúng nó đều mơ hồ cảm nhận được một loại cảm xúc mệt mỏi và bất lực.

Qua một lát, Trần Cảnh hồi phục lại tinh thần, chuẩn bị lật quyển Vu chú trong tay, tìm kiếm thông tin về lời nguyện ác mộng vong hồn. Đột nhiên hần quay đầu lại, móc ra một quyển sách có chút hư hại đưa cho Hư Linh, nói:

- Ta có một quyển sách, cô nhìn qua xem.

Hư Linh có chút nghi hoặc nhìn quyển sách mỏng trong tay Trần Cảnh. Sách màu vàng nhạt, phong cách cổ xưa, cảm giác cầm trong tay không phải kim loại mà là bằng một loại tơ lụa gì đó, lại không giống như tơ lụa, nhưng rất mềm mại ấm áp.

- Đây là cái gì?

- Nghe nói là "Hoàng Đình".

- Hoàng Đình?

Hư Linh chưa từng nghe qua. Kiểu chữ có chút quen thuộc, nhưng nàng không nhớ đã từng nhìn thấy ở đâu. Mở một tờ ra, chữ bên trong lại không còn quen thuộc, nàng nhìn từ trên xuống dưới cũng không nhận ra chữ nào cả, hai trang kế tiếp cũng tương tự, không nhận ra lấy một chữ. Hoặc cũng có thể nói, những chữ đó, có thể là một bức vẽ các kí hiệu.

Hư Linh ngẩng đầu nhìn Trần Cảnh đang cúi đầu lật xem sách, hỏi:

- Hà Bá gia nhận ra được chữ trên sách này?

Trần Cảnh ngẩng đầu, đáp:

- Thế nào? Cô cũng không nhận ra? Ta còn nghĩ cô có thể đọc được chứ!

- Chữ viết trong này có lẽ là của thời kì thượng cổ xa xưa. Cũng có lẽ, những thứ này, căn bản không phải là chữ, làm sao ta đọc được chứ?

Hư Linh hỏi tiếp:

- Không biết Hà Bá gia lấy thứ này từ đâu vậy?

- Một vị trưởng bối nhờ người đưa cho ta. Nhấn lại là ta nên thường xuyên đọc, thế nhưng chữ trên đó ta còn không biết, làm sao mà đọc được.

Trần Cảnh nói ra.

Hư Linh trầm mặc một hồi, hỏi:

- Vị trưởng bối kia không biết ngài không biết mấy thứ viết trên đó sao?

- Ha ha, ta là do một tay ông ấy nuôi lớn. Cách nhìn của ta đối với thế giới này, sở học trong đầu ta cũng do ông ấy truyền thụ, làm sao lại không biết?

Trần Cảnh đứng đó nói. Có người nào hiện tại nhìn qua hắn, sẽ cảm giác hắn tựa như đang ở một không gian khác, không bị ảnh hưởng từ nơi này chút nào.

- Nếu trưởng bối của Hà Bá gia biết người không nhận ra được, mà vẫn cứ đưa cho người thì nhất định cho là Hà Bá gia có thể hiểu được. Ta tin rằng chỉ cần Hà Bá gia tĩnh tâm suy nghĩ một chút, nhất định sẽ nhìn ra được những thứ này nói về cái gì.

Hư Linh vừa nói, vừa giao cuốn "Hoàng Đình" trả lại cho hắn.

Trần Cảnh suy nghĩ một chút, bèn nói:

- Đợi ta xem hết quyển Vu chú này, sẽ cố gắng suy nghĩ kỹ lại lần nữa.

Lại một lát sau, Hư Linh cáo từ, mang theo Đại Yêu và Tiểu Yêu đi mất.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 135: Tầng Tầng Trói Buộc

oOo

Sau khi Hư Linh đi, Trần Cảnh chỉ chuyên tâm lật giở quyển Vu chú. Tuy rằng mặt ngoài hắn không biểu hiện gì với lời nguyện ác mộng vong hồn, nhưng chỉ có bản thân hắn biết rõ mình lo lắng đến thế nào. Hắn lo rằng có một ngày bản thân bị oán chú kia khống chế, biến thành một cái xác không hồn. Có lẽ khi đó vẫn có người gọi hắn là Hà Bá gia, có người gọi hắn là Trần Cảnh, có người lại gọi hắn là sư đệ của Diệp Thanh Tuyết, nhưng kỳ thật con người chân chính của hắn có lẽ đã biến mất.

Trong lúc lật giở sách, hắn nhìn thấy một loại chú thuật tên là "Hỗn Loạn chú". Nhìn qua một lát, hắn bèn hiểu người trong trấn vừa rồi bị trúng thuật nguyên rửa này. Loại thuật nguyên rửa này bắt giữ hồn phách của các loại sinh linh trong trời đất tạo thành nguyên rửa. Đó có thể là hồn phách di động trong trời đất, cũng có thể là của súc sinh bị giết chết. Nếu có thể tìm được oán linh*, thì chú thuật này càng trở nên lợi hại hơn.

(Oán linh*: linh hình của các sinh linh mang nỗi sợ hãi, đau đớn, từ đó sinh ra oán hận trước khi chết. Sau khi chết, những linh hồn này giữ lại hình dạng ở thời điểm vừa chết, và luôn muốn tìm cách báo thù.)

Mà bởi vì trúng phải nguyên rửa này nên mấy người trong trấn mới có những hành vi quái lạ, kẻ tru như tiếng thú vật, kẻ cho mình là nữ, còn có kẻ lại nói mình không phải người nơi này.

Từng trang sách nhanh chóng được lật qua, càng lúc càng nhiều, tâm tình hẳn theo đó cũng dần trầm xuống. Đến khi chỉ còn một trang giấy cuối là hết quyển, hẳn khép sách lại, thở dài một tiếng, cố để bình tâm lại. Trên sách có rất nhiều thuật nguyên rửa mà người khác không cách nào tưởng tượng nổi, khiến Trần Cảnh nhìn vào không khỏi cảm thấy lo sợ.

Lại mở sách ra, nhìn tờ cuối, rốt cuộc hẳn đã nhìn thấy dòng chữ to bắt mắt: "Lời nguyên Ác Mộng Vong Hồn".

Dòng chữ này thật ra không khác cỡ chữ, không khác kiểu chữ thô như mấy chữ trước đó, nhưng trong mắt Trần Cảnh lại chói mắt khác thường. Hẳn vội nhìn chăm chăm vào.

"Trời đất hình thành thì sinh linh cũng được sinh ra, có sinh có tử. Thế giới phân âm dương, sinh linh ở dương thế, còn tử linh ở âm thế. Thời khắc sinh tử lại là lúc khởi đầu của vài thứ. Sinh linh trên dương thế, nếu lúc còn sống phải chịu đựng cực khổ, lòng chất chứa oán hận sâu đậm, sau khi chết có thể hóa thành oán linh. Nơi oán linh được sinh ra nhất định là những nơi hung tà. Oán linh quý bí, có thể nuốt hồn đoạt phách, không thuộc tam giới, nằm ngoài ngũ hành, pháp lực cao thấp phụ thuộc vào nơi chúng hình thành. Không biết cách giải."

Trần Cảnh đọc xong đoạn này, trong lòng không khỏi cảm thấy lạnh lẽo. Đúng là hẳn tìm thấy lời nguyên ác mộng vong hồn trong này, nhưng dường như thứ thấy được lại chính là sự tuyệt vọng.

- Lẽ nào U U kia là một oán linh?

Trần Cảnh nghĩ thầm.

Mặt trăng vừa nhô lên, Trần Cảnh đứng trước miếu, hai tay chắp sau lưng. Ánh trăng rải khắp áo bào màu lam nhạt trên người hẳn, tản ra một tầng sáng nhàn nhạt. Yêu linh vây quanh thôn trấn cũng dần tản đi cả. Trong hai ngày nay, không phải không có yêu linh muốn kéo vào thôn trấn,

thể nhưng do uy danh của Trần Cảnh trong vùng quá lớn, hơn nữa còn có Hư Linh không đi mà luôn dạo quanh trấn. Cho dù có vài yêu linh luôn tự tin vào bản lĩnh của mình, có ý định thừa dịp Trần Cảnh chưa ổn định thần vị mà làm liều, gặp tình hình như vậy cũng rút lui.

Trong số này có cả ma vật kéo đến trước miếu thần trong màn mưa đêm đó, cũng chính là hai ma vật đã từng đến miếu Hà Bá. Trong đó có một con quạ đen, và một luồng khói đen hình người.

- Ài... Có Hư Linh kia ở đây, thật đáng tiếc mà.

- Đúng vậy, tấm gương trong tay nàng ta quá kinh khủng đối với chúng ta, không biết có lai lịch thế nào?

- Ngoại trừ tấm gương, nàng ta còn cần hồn nuốt phách được nữa. Trời đất này có mấy người có bản lĩnh này chứ?

- Người từng nói nàng ta giống với chúng ta. Nhưng thân thể linh hồn của nàng ta ngưng thật hơn, lại có vẻ ẩn chứa dương khí, lẽ nào đã đến dương thế này từ lâu rồi? Nếu nói vậy, tất nhiên nàng ta không phải là nhân vật đơn giản khi còn sống được, bằng không hồn phách đã sớm bị cấm chế diệt ma khắp cõi này tiêu diệt rồi.

- Chắc chắn nàng ta đã khôi phục được trí nhớ, tu hành hanh thông. Có cơ hội, chúng ta đến bái phỏng nàng một chút.

- Chúng ta nhất định phải cẩn thận. Nàng ta nhìn như lương thiện, thật ra lại tàn nhẫn, ra tay không chút lưu tình.

Trong đêm tối, bọn chúng trò chuyện với nhau, đám cây cỏ gần đó đều như nhiễm phải chút ít tà khí. Một cơn gió mạnh thổi tới, khói đen tán đi theo gió, quạ đen thì vút người phóng lên cao, biến mất trong bóng núi đen kịt phía xa.

Trần Cảnh cất quyển "Vu chú" đi, rồi móc bản "Hoàng Đình" trong ngực áo ra, tỉ mỉ nhìn, vẫn không hiểu lấy một chữ nào. Đồng thời hắn cũng cẩn thận nhớ lại khoảng thời gian dài đi theo lão kiếm khách khi còn bé. Tất cả những hình ảnh lướt qua đầu óc hắn, những nơi đã đi qua, những chuyện đã gặp phải, nhưng đa số khoảng thời gian đó đều rất im ắng, tựa như bản phim chiếu bị tắt mất tiếng. Thỉnh thoảng có âm thanh, thì đều là lão kiếm khách đang nói. Mà những lời nói đấy, là lời mà thỉnh thoảng đột nhiên hắn nhớ ra được.

- Tại sao lại như vậy?

Trần Cảnh trầm nghĩ hoặc.

Toàn bộ "Hoàng Đình" gồm cả bìa chỉ có bốn trang, chân chính có chữ viết lại chỉ có ba trang mà thôi. Ba trang này tựa như dùng thứ sắc bén gì đó khắc lên, mơ hồ còn cảm giác được chút sát khí.

Khi đặt "Hoàng Đình" dưới ánh trăng, ánh trăng chiếu vào trên bề mặt chữ sẽ nổi lên một tầng hào quang thần bí dị thường. Ngoài chuyện này, thì những chữ trong đó cũng không có bất kì biến hóa gì cả. Hắn thở dài một hơi, cất quyển "Hoàng Đình" vào trước ngực, lại đem "Tế Kiếm tâm kinh" ra xem. Đây là một miếng linh ngọc được thần niệm khắc ấn bên trong, sau đó lại được bố trí một tầng phong ấn để đảm bảo chữ viết từ thần niệm đó mãi không tiêu tan. Nhìn cách thức, thì đây có lẽ là thủ pháp trong khoảng ngàn năm về trước.

Hắn so ra, phương pháp tế kiếm ghi trong "Tế Kiếm tâm kinh" này mạnh hơn phương pháp tế kiếm trong Tàng Kinh các của núi Thiên La rất nhiều. Có nhiều phương pháp tế kiếm khác nhau, như huyết tế, linh tế, thần tế, pháp tế v.v... Những phương pháp này tất nhiên không thích ứng với tất cả các loại kiếm, mà nhằm vào những loại kiếm khác nhau, từ đó mới chọn cách tế luyện phù hợp. Mê Thiên kiếm trong tay Trần Cảnh sử dụng phương pháp huyết tế mà thành, thuộc về cách thông linh dành cho kiếm

bình thường. Trước khi dùng huyết tể, Trần Cảnh lại luôn lấy thần niệm dưỡng kiếm. Đó là phương thức tể kiếm dùng cho thanh kiếm đã có linh khí nhất định. Cho nên dù hãn có dùng thần niệm dưỡng kiếm nhiều năm như vậy, nhưng vẫn không thông linh được.

Trần Cảnh nhìn qua một lượt "Tể Kiếm tâm kinh", lòng cũng hiểu được nhiều phương thức tể luyện chẳng qua chỉ là do lúc mới bắt đầu, chất kiếm khác nhau. Nhưng sau khi kiếm đã thông linh hóa thành vô hình, thì các loại thủ pháp cũng sẽ quy về một mối. Như thanh Mê Thiên kiếm trong tay Trần Cảnh, đầu tiên phải thông qua huyết tể khai linh, hiện tại chỉ cần một lần linh luyện, sau đó đến thần luyện rồi pháp luyện.

Sau huyết tể thông linh phải có linh luyện, pháp luyện, rồi thần luyện. Ba loại phương thức đó luôn xuyên suốt toàn bộ quá trình luyện kiếm, đến khi kiếm thoát phạm thể, đi vào tiên thiên. Quá trình tể luyện sau khi kiếm hóa hình rất quan trọng, bởi vì lúc này kiếm đã tới vô hình, cho nên mỗi giai đoạn tể luyện đều cực kì trọng yếu.

Mà hai loại phương pháp linh luyện và thần luyện trong đó, tuy trước đây Trần Cảnh chưa biết đến loại phương pháp này, nhưng thực ra bản thân đã luôn làm như vậy. Linh luyện không phải lấy linh khí bản thân tẩy luyện như lúc kiếm chưa hóa hình, mà là lấy linh lực trời đất tể luyện. Cũng như việc hãn dùng kiếm dẫn dắt sấm sét trên chín tầng trời xuống cũng tính là một lần linh luyện. Phương thức linh luyện này được tính là nguy hiểm nhất, chỉ cần có chút sai lầm thì kiếm cương sẽ bị sấm sét đánh tan. Hơn nữa vì Trần Cảnh làm Hà Bá, cho nên hãn còn dùng nhiều nhất chính là lấy linh lực hà vực tể luyện.

Về phần thần niệm, tức là lấy thần niệm bao dung dưỡng luyện, thì hãn đã luôn luôn làm như vậy. Bởi vì nhục thân của Trần Cảnh không thể động, chỉ có thể lấy âm thần hòa vào kiếm linh, đi lại trong trời đất. Chỉ có pháp luyện là Trần Cảnh vẫn chưa từng làm qua, mà trước kia cũng chưa từng

nghe nói qua. Sau khi đọc xong "Tế Kiếm tâm kinh", hắn mới biết hóa ra còn có chuyện pháp luyện như vậy.

Tục truyền rằng mỗi linh vật tiên thiên đều ẩn chứa một sợi đại đạo bên trong, có một số thì lại ẩn chứa một đạo phép thuật, không thì một trận pháp, hoặc một bộ kinh văn. Cho nên, để tế luyện thành một thanh linh kiếm, khi kiếm hóa vô hình rồi thì rất nhiều người sẽ dung nhập vào trong đó một vài thứ, có thể là phép thuật, là trận pháp, có thể là bùa chú, cũng có thể là kinh văn đặc biệt.

Đương nhiên, trong "Tế Kiếm tâm kinh" cũng phân chia thành từng bước rõ ràng. Phương thức tế kiếm sau khi đã hóa hình được chia ra theo thứ tự là: dung pháp, chủng thần, kết thai, sinh linh.

Trần Cảnh vẫn chưa nghĩ ra nên đưa thứ gì vào, cho nên một bước "dung pháp" này vẫn chưa hoàn thành được.

Ánh trăng nương theo thời gian, lặng lẽ chảy xuôi xuống.

Trần Cảnh nhìn "Tế Kiếm tâm kinh" trong tay, tinh thần lại bay bổng, nghĩ tới rất nhiều thứ. Từng hình ảnh nơi dĩ vãng như theo ánh trăng dần được ngưng kết ra, có những nơi không tên hắn từng cùng lão kiếm khách đi qua khi còn bé, có khoảng thời gian hạnh phúc nhất là lúc an ổn sinh hoạt trong thành Bá Lăng, có khoảng thời gian ru rú trong góc xó Tàng Kinh các trông coi đạo thư ở núi Thiên La. Những hình ảnh này, như được thời gian mài giũa, tựa như càng rõ ràng thông suốt.

Rồi hắn nhớ tới lúc bản thân rút xuống dòng sông, được Nhan Lạc Nương và cha nàng ở thôn Hà Tiền vớt lên đưa vào miếu Hà Bá. Sau đó là trở thành Hà Bá, miếu Hà Bá tựa như một cánh cửa mở ra cho hắn một khoảng trời đất thật sự.

- Hiện tại, ta cũng chỉ được tính là âm thần xuất khiếu. Miếu Hà Bá là nhục thân của ta, về sau nếu có người phá hủy đi tượng thần, coi như ta

cũng hồn phi phách tán. Không thể ở đây lâu dài được.

Trần Cảnh thầm tính toán các biện pháp để bản thân có thể chiếu cố đến hai nơi. Vừa nghĩ tới, hắn bèn bắt đầu tỉ mỉ suy tư. Vừa hay khoảng cách giữa Tú Xuân loan và trấn Quân Lĩnh không xa, nhưng nếu lại có thêm vài nơi nữa thì sao chứ? Vậy hắn sẽ không cách nào chiếu cố được sao?

"Phân thân, phân thần?" Trong đầu Trần Cảnh không khỏi nghĩ đến chuyện này. Tục truyền rằng phép thuật này đã từng có người thời thượng cổ có thể một niệm phân hóa ra mấy trăm phân thân, mỗi phân thân lại có ý thức tự chủ riêng, độc lập về ý niệm, nhưng vẫn do bản thể quản chế. Truyền thuyết này không ai không biết, hơn nữa mọi người cũng đều hiểu được đạo lý huyền diệu bên trong, nhưng chân chính làm được thì lại vô cùng hiếm hoi.

Thời thượng cổ, chuyện đem linh bảo tiên thiên luyện chế thành phân thân là một phương pháp thông thường nhất. Kỳ thật hiện tại tình trạng của Trần Cảnh cũng không khác lắm. Lúc trước hắn cho rằng mình cũng luyện thành thân ngoại hóa thân, nhưng cuối cùng phát hiện ra rằng tất cả bản ngã ý niệm của mình còn ở nơi đây thì tượng thần là nhục thân lại không có ý thức nữa. Chỉ một điểm này đã không phù hợp với thuật thân ngoại hóa thân, chỉ có thể tính là thuật nhập thân. Hay theo cách nói trong kiếm thuật, đây chính là một loại thuật ngự kiếm cực cao minh.

Phân thân phải thỏa mãn hai điều kiện, một là phải có khí tức y hệt với bản thân mình, có thể hòa hợp làm một với nhau. Thời thượng cổ, đa số phải tế luyện linh bảo tiên thiên trong nhiều năm, còn không thì là thứ gì đó trên thân thể mình, như da lông chẳng hạn. Đương nhiên, phần lớn loài yêu sử dụng những thứ sau khi hóa hình còn thừa lại, như sừng, vảy, móng hoặc bộ lông... Một điều kiện nữa, là phải có thần niệm ý thức mạnh mẽ, chỉ có thế thì thần niệm ý thức mới có thể phân tách ra được.

Điều này Trần Cảnh không cách nào làm được.

Nhiều năm trước, Quy Uyên từng mang về cho Trần Cảnh cuốn "Thần Du Tinh Không quyết", là bản đạo quyết hắc từng nhìn thấy ở núi Phương Thốn. Hắc không biết có cùng một bản hay không, bởi vì hắc vừa định lấy ra xem thì bị tiểu đồng cắt ngang mất rồi. Trần Cảnh không phủ nhận đây là một quyển đạo quyết tu luyện nguyên thần cực kỳ cao minh, thẳng một đường hướng tới trường sinh, vô cùng thuần túy.

Năm đó hắc nghe Quy Uyên đọc một lần Thần Du Tinh Không quyết bèn nhớ lấy. Hắc không xác định được lúc đó do ý niệm mình tập trung hay do Quy Uyên có làm phép thuật, mà mỗi chữ trong Thần Du Tinh Không quyết hắc đều nhớ rõ ràng rành mạch.

Năm đó, chỉ vì muốn tu thành âm thần để rời khỏi tượng thần đi tìm Diệp Thanh Tuyết mà hắc đêm ngày không ngừng tập trung tư tưởng, chỉ mấy tháng sau đã cô đọng ra âm thần.

Âm thần này thuộc về ý niệm ngưng kết, lúc đầu chỉ là các loại ý niệm hỗn loạn rối ren, thông qua tập trung tĩnh dưỡng mà ngưng tụ, chậm rãi hình thành âm thần. Nếu vẫn cứ tiếp tục ngày càng ngưng luyện, cuối cùng sẽ trở thành nguyên thần. Hiện nay, Trần Cảnh rõ ràng lại cảm nhận âm thần này đã không cách nào tiến thêm được một bước nữa. Đó là bởi vì có sắc phù Hà Bá trói buộc nên khó mà tiến thêm, hoặc có thể nói đó là một loại cấm chế mà năm đó Thiên đình đã hạ xuống tất cả các thần linh trong thiên hạ. Loại cảm giác này chỉ khi vô niệm vô tưởng, trong lòng thanh tĩnh hắc mới cảm nhận. Chẳng qua thời gian gần đây, Trần Cảnh cảm nhận sự trói buộc trong sắc phù Hà Bá ngày càng yếu đi. Hắc không biết là do trời đất biến hóa, hay là do bản thân mình càng lúc càng nắm giữ nhiều hà vực sông Kinh Hà.

Theo tâm trí càng ngày càng rõ ràng thông suốt, không hiểu sao Trần Cảnh càng lúc càng cảm nhận được một vài cảm giác vô căn cứ. Hắc cảm giác như trời đất này sắp xảy ra đại biến, cảm giác được trói buộc trong sắc phù, cảm giác chỉ cần nhét toàn bộ dòng Kinh Hà vào thần vực của mình,

thì sẽ có thể phá tan cái sắc phù Tú Xuân loan, cấm chế kia cũng sẽ bị tiêu trừ.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 136: Khắp Nơi Đều Giành Đường Sống

oOo

Hiện tại Trần Cảnh không thể phân thân, bởi vì hắn không thể phân tâm. Thế nhưng hắn có thể lưu lại một đạo bùa Hà Bá. Đạo bùa này chính là một luồng ý niệm của hắn phong ấn bên trong, nếu có tà vật muốn nhập vào tượng thần, lá bùa sẽ phát động, vừa bảo hộ tượng thần, lại vừa cảnh báo cho Trần Cảnh. Bùa Hà Bá là một loại bùa có trong sắc phù, tác dụng khá giống như những bức họa đang được dán trên cửa từng nhà dân ở thôn Hà Tiền.

Trần Cảnh ở lại trong miếu thần trấn Quân Lĩnh thêm một tháng nữa, rồi mới trở lại miếu Hà Bá ở Tú Xuân loan. Miếu Hà Bá vẫn như cũ, linh lực hà vực không ngừng tập trung về tượng thần trong miếu, cả tín ngưỡng nguyện lực cũng vậy.

Kiểm linh của Mê Thiên kiếm là một con Mê Thiên Điệp. Trần Cảnh xem xong quyển Vu chú, mới biết rằng đây là một loại hồn cổ. Trong quyển sách kia có một câu giới thiệu về Mê Thiên Điệp: "Thiện mê hoặc tâm chí con người, tạo ra ảo ảnh." Trần Cảnh đã tự thân trải qua cái cảm giác bị mê hoặc tâm chí, chìm vào ảo ảnh kia, cho nên hiểu rất rõ, cũng tin rằng có không thiếu người cực kỳ sợ hãi chuyện này. Trần Cảnh thật không ngờ, chính mình lúc ấy bị Mê Thiên Điệp mê hoặc, có cảm giác trời đất không chân thật, bèn đem kiếm đặt tên là Mê Thiên, lại vô tình chính là tên của hồn cổ.

Nhưng bản thân Mê Thiên Điệp cũng không có thần thông thiên triệt địa nào khác, càng chưa từng có ai dùng nó để luyện thân ngoại hóa thân, cho nên cũng không ai biết con mắt của Mê Thiên Điệp có thể nhìn thấu ảo ảnh, hơn nữa còn có thể thấy được linh khí của núi sông, của trăng sao, thậm chí thấy cả tín ngưỡng lực ngưng kết từ nhang đèn nguyện lực.

Trần Cảnh đứng ở trên không của thần miếu, đưa mắt nhìn bốn phía. Khói mây đủ màu từ núi non sông ngòi trên mặt đất không ngừng bốc lên đến tận trời cao, giống như khói từ bếp lửa nấu cơm sáng sớm của người trong thôn Hà Tiên vậy. Chẳng qua trong mắt Trần Cảnh, những làn khói này đều là màu trắng, chỉ là có đậm có nhạt, có mơ hồ. Mà trên bầu trời cũng có rất nhiều đốm sáng bay lất phất xuống, có đen có trắng.

Toàn bộ đất trời ở trong mắt Trần Cảnh bây giờ chỉ có hai màu trắng đen, không có bất kỳ sắc màu nào khác. Trần Cảnh đặt cho con mắt nhìn thế gian chỉ với hai màu này là "Phá Vọng". Hắn cũng không biết thần thông thừa hưởng từ Mê Thiên Điệp này có thể tăng lên hay không. Nếu như có một ngày chỉ liếc mắt một cái nhìn thấu cõi Âm ty Địa phủ, nhìn thấu hai giới âm dương, thì hẳn nhất định sẽ trở lại thành Tần Quảng, để xem trong thành ấy đến cùng là có dạng gì.

Trong những thành trấn có người sinh sống cũng có khí trắng bốc lên, nhưng lại mỏng hơn, hơn nữa những luồng khí mỏng manh này phần lớn đều tụ tập về thần miếu trong thành, chỉ một số ít bay đi nơi khác. Trần Cảnh đoán đây là tín ngưỡng lực, bởi vì hắn nhìn thấy mỗi nhà trong thôn Hà Tiên đều có một luồng khí trắng tương tự tụ tập về hướng thần miếu của mình.

Trần Cảnh đạp từng bước trên hư không, trở lại bên trong miếu Hà Bá, lại nhập trở về tượng thần. Một cảm giác ấm ướt hòa hợp dâng lên trong lòng, hắn chỉ cảm thấy giống như mình đưa thân vào trong một dòng nước ấm. Lập tức hắn cảm nhận được linh lực của hà vực vẫn đang nhẹ nhàng từng đợt từng đợt dung nhập vào trong tượng Hà Bá. Chỉ bằng một ý nghĩ, hắn

có thể nhìn thấy được toàn bộ hà vực, đó là một đoạn sông mờ mờ sương khói, lại tỏa ra khí tức vĩnh hằng.

Chỉ cần Trần Cảnh dụng tâm cảm ứng, liền có thể cảm ứng được sinh linh trong đoạn sông đó, giống như tận mắt nhìn thấy. Càng đi về hai đầu, đoạn sông càng mờ hồ, cảm giác rõ rệt kia cũng càng nhạt. Hẳn biết, đó là vì đoạn sông ở hai đầu còn chưa phải thần vực của hắn, còn chưa có ngưng kết thần phù.

Kinh Hà tế thần chú bên trong sắc phù không có nhiều tác dụng với việc Trần Cảnh ngưng kết thần phù Kinh Hà. Bấy lâu nay, hắn chỉ luôn ngồi trước miếu Hà Bá nhìn sóng sông vỗ bờ, giải đáp thắc mắc của đám yêu linh. Tuy rằng không nhìn ra hắn tu hành thế nào, kỳ thực tâm thần của hắn đã tiến nhập một loại trạng thái thần diệu. Hà vực giống như thành một bộ phận của thân thể hắn, có thể thông qua hà vực để kéo dài ý niệm đến cực xa. Hắn giống như cảm nhận được mạch của mặt đất nảy lên.

Trước miếu Hà Bá giờ đã không thấy Trần Cảnh ngồi nữa, nhưng trên không trung dòng Kinh Hà lại có một con bướm màu lam nhạt bay lượn.

Mặt sông sương khói mờ ảo, một con bướm giống như bị lạc vào trong đó, bay từ thấp lên cao, lại từ cao xuống thấp, không biết mệt mỏi. Nơi nó bay qua, nước sông như thay đổi quy luật dòng chảy. Mỗi lần vỗ cánh, con bướm đều biến mất, sau đó lại xuất hiện ở phía xa.

Trước miếu Hà Bá vẫn luôn có rất nhiều yêu linh, nhưng chúng nó đều tự luận đạo với nhau, hoặc đả tọa tu hành, khi nào không thể giải đáp thắc mắc thì mới đi hỏi Trần Cảnh. Có khi chúng còn diễn pháp cho nhau, thi triển pháp thuật đặc ý của mình ra, để những đứa khác quan sát.

Trong khoảng thời gian ngắn, Tú Xuân loan này đã hình thành một cái đạo tràng nhỏ.

Lý Anh Ninh cũng được Trần Cảnh truyền Thần Du Tinh Không quyết. Mỗi ngày của nó trôi qua bằng việc tu hành và tiếp đãi những người dâng hương, đến đêm thì nghe luận đạo trước miếu Hà Bá, lại nhìn đám yêu linh diễn pháp.

Hồng đại hiệp đương nhiên cũng tham dự trong đó, còn thường xuyên thao thao bất tuyệt nói về chuyện đã trải qua dưới Âm phủ, hù cho một đám yêu linh á ố lên liên tục.

Vỏ sò thì vẫn chỉ yên lặng đứng trước miếu, trên người bao phủ một tầng hơi nước, có chút bí hiểm.

Kinh Hà có Trần Cảnh nên rất bình yên, tự nhiên cũng đưa tới một số yêu linh muốn trở thành Hà Bá trong sông Kinh Hà, muốn chiếm cứ một chỗ trên dòng sông vô chủ này, nhưng rồi chúng lại tới nhập hội với đám yêu linh trước miếu Hà Bá. Đây là do những yêu linh nghe đạo trước miếu đã lâu tự nguyện tuân tra Kinh Hà, đem những yêu linh muốn chiếm một chỗ trên sông để tu luyện tới trước mặt Trần Cảnh, sau đó, thông thường chúng sẽ lưu lại trước miếu Hà Bá.

Việc này ở trong lòng Trần Cảnh chỉ như nước sông chảy qua, chính hắn chưa từng nghĩ tới ở rất nhiều năm sau, cách xưng hô "Người nghe đạo trước thần miếu" sẽ lưu truyền trong trời đất.

* * *

Địa giới Bá Lăng, đất rộng ngàn dặm.

Trấn Quân Lĩnh chỉ là một trấn nhỏ trong địa giới Bá Lăng. Ở bên trong thần phù ngưng kết trong thần hồn của Trần Cảnh, trấn Quân Lĩnh là một khoảng đất nhỏ bên ngoài dòng Kinh Hà, ở giữa có bóng tối cách trở, cho nên thần niệm của Trần Cảnh không thể tra xét một đường xuyên suốt như trong hà vực. Khoảng bóng tối ngăn cách kia dĩ nhiên là đất liền.

Trấn Quân Lĩnh nằm ở mặt Nam của địa giới Bá Lăng. Khu vực này nằm giữa hai dãy núi, trong đó chỉ có một trấn tương đối lớn và hơn mười thôn nhỏ. Ba mặt khác của Bá Lăng thì có rất nhiều thôn trấn, những thôn nhỏ như thôn Hà Tiền lại càng nhiều vô số kể.

Lúc này, ở phía Bắc địa giới Bá Lăng, trong một trấn nằm gần sát thành Bá Lăng tên là Từ Gia, có bảy vị Thổ Địa cùng được thờ phụng. Bọn họ là người đến chiếm cứ xưng thần từ sau khi Tần Thành Hoàng kéo tất cả thần linh trong địa giới Bá Lăng xuống Âm phủ. Bọn họ đương nhiên không có sắc phù, hoàn toàn dựa vào việc hiển linh nhiều năm qua để dân chúng trong trấn coi mình là thần linh, cũng đã kết thành thần phù của mình. Thế nhưng trong lòng thần linh chính thống, bọn họ không thể coi là thần, chỉ có thể coi là yêu nghiệt làm loạn đất trời.

Đêm lạnh sương dày, gió nhẹ trăng cong.

Bên trong miếu Thổ Địa ở trấn Từ Gia có bảy người phân chủ khách đang ngồi. Ngồi vị trí chủ tọa là một người tóc trắng, nhưng lại rất trẻ tuổi. Sáu người còn lại chia ra ngồi hai bên, mỗi bên ba người, năm nam một nữ. Mỗi người trong số họ đều có tướng mạo trẻ trung tuấn mỹ. Bọn họ vốn là yêu linh, hơn nữa còn từng là thị linh của các Thổ Địa trước kia, giờ thừa dịp Thổ Địa mãi vẫn không trở về, bèn chiếm cứ thần vị.

Đã nhiều năm như vậy, mọi chuyện vẫn xuôi chèo mát mái. Thế nhưng hiện tại trên mặt bọn họ lại tràn đầy vẻ lo lắng, ai nấy đều nhíu chặt mày, im lặng không lên tiếng.

- Đại ca, tiếp tục như vậy không phải là cách đâu. Chỉ sợ không được bao lâu nữa, chúng ta sẽ không thể dung thân ở nơi này rồi.

Người ngồi hàng đầu tiên bên tay trái nói. Lời này vừa dứt, người ngồi đối diện đã lập tức phụ họa:

- Đúng vậy, đại ca, cứ chờ đợi thế này chẳng có tác dụng gì cả. Chúng ta sắp không ngăn cản được luồng tà lực kia rồi. Mụ nội nó, trong thành Bá Lăng có cái gì mà tà tính như vậy không biết.

- Đại ca, nếu không khuya hôm nay chúng ta đi thành Bá Lăng kia nhìn một lần, xem rốt cuộc là cái gì chiếm cứ thành Bá Lăng, khiến âm tà khí tràn cả ra ngoài thành.

Người ngồi hàng thứ hai bên phải nói.

Những người khác nghe vậy không biểu hiện tán thành hay phản đối, tất cả đều nhìn người tóc trắng được xưng là đại ca ngồi ở vị trí chủ tọa. Người này lúc còn làm thị linh cho Thổ Địa thì có tên là Tiểu Bạch, sau khi chiếm thần miếu thần vị lập tức đổi tên thành Từ Phóng, cũng kết làm huynh đệ với sáu yêu linh chiếm thần miếu thần vị đang ngồi dưới.

Từ Phóng ngồi im tại chỗ, nhìn từng huynh đệ của mình, cuối cùng thở dài nói:

- Đã sắp đến lúc trời đất đại loạn, cũng không biết huynh đệ chúng ta có thể sống tới ngày càn khôn định lại không.

- Đại ca, huynh nghĩ quá xa rồi. Chuyện tương lai để tương lai nói, trước mắt chúng ta cần qua cửa ải này đã. Âm tà khí trong thành Bá Lăng làm cho tâm thần người không yên, nếu âm tà khí xâm nhập vào trong trấn, chỉ sợ người trong trấn sẽ chết cả.

Từ Phóng giương mắt nhìn tứ đệ vừa nói chuyện, nói:

- Loạn thế không xa, lửa xém lông mày rồi.

Sau đó, gã lại nhìn tất cả, nói:

- Mọi người có cảm nhận được gì từ tà khí kia không?

- Cũng không cảm nhận được điều gì đặc biệt, chỉ là làm cho tâm thần người ta không yên. Nếu người phàm bị tà khí này xâm nhập, nhất định sẽ sinh ra đủ loại bệnh. Thần vị của chúng ta không tới từ con đường chính thống, không có các loại bùa chú trừ tà chữa bệnh, một khi người trong trấn xảy ra chuyện, chúng ta sẽ không cứu nổi. Nếu trong trấn không còn người sống, chúng ta làm thần linh cũng chẳng còn ý nghĩa.

Một người trong đó nói. Người này vừa dứt lời, cô gái có chút kiêu my ngồi bên cạnh đã tiếp lời:

- Tiểu muội lại có cảm giác như tà khí kia có sinh mệnh vậy, khi tiểu muội khu trừ nó thì mơ hồ nghe được có tiếng kêu thảm thiết.

Những người khác đều nhìn về phía cô gái này. Nàng nhìn qua cực kỳ thành thực, như một quả đào mật vậy, làn da nhẵn bóng, ánh mắt lúng liếng, nhưng lại không hề tạo cảm giác e thẹn.

- Thất muội, muội nói thật sao?

- Ha ha, tam ca, tiểu muội đã khi nào nói dối chứ.

Thất muội cười khanh khách nhìn người thanh niên đối diện, nói.

- Ta thì lại không biết lời nào của muội là thật nữa.

Vị tam ca đối diện lẩm bẩm, nhưng trong không gian yên tĩnh này có thể nghe rất rõ ràng. Chẳng qua những người khác lại vờ như không nghe thấy.

Vị đại ca tên Từ Phóng nói:

- Thất muội nói không sai, ta cũng có cảm giác như thế. Từng có âm ma muốn nhập vào tượng thần, nếu không phải ta cảnh giác, hiện tại ngồi ở chỗ này đã không còn là ta.

Những người khác nghe thế thì đưa mắt nhìn nhau, mày nhíu chặt. Từ Phóng còn nói thêm:

- Chúng ta cứ ngồi đây bị động cũng không phải cách hay, hôm nay phải tới thành Bá Lăng xem cho rõ ngọn ngành, rồi mới tính đối sách bước tiếp theo được.

Gã nói xong cũng không có người phản đối. Đêm vẫn còn dài, gã lập tức đứng dậy, bước ra khỏi miếu. Sáu người khác theo ở phía sau. Trên mặt Từ Phóng trông như bình tĩnh, kỳ thực trong lòng lại đang dậy sóng. Gã từng đến gần thành Bá Lăng quan sát, tuy không cảm nhận được cái gì, nhưng trực giác nói cho gã biết, bên trong thành có thứ rất đáng sợ.

Phóng người lên, bảy người chìm vào trong bóng tối.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 137: Yêu Linh Nghe Đạo Trước Thần Miếu

oOo

Trần Từ Gia cách thành Bá Lăng không xa, chỉ trong chốc lát bọn họ đã tới phía trên tường thành Bá Lăng. Từ Phóng đứng ở đầu tường nhìn tòa thành chìm trong đêm tối, trịnh trọng nói:

- Bên trong thành hung hiểm, chỉ cần vừa gặp nguy hiểm chúng ta sẽ lập tức lui ra ngoài, tuyệt đối không được chần chờ.

Sáu người khác mặc dù không lên tiếng, nhưng Từ Phóng biết bọn họ đã nghe được, cũng sẽ ghi nhớ.

Gã hít sâu một hơi, tung người một cái, đã đến trung tâm thành, nhẹ nhàng hạ xuống. Theo sát sau gã là cô gái thành thực kiều diễm kia, tiếp đến là năm người khác.

Thành Bá Lăng trong đêm tối yên ắng như một tòa thành chết, không có một tiếng động nào. Bảy người vừa vào bên trong, giống như bị cắn nuốt, vĩnh viễn không có ngày về.

Thời gian vẫn không ngừng trôi qua trong bóng đêm, khắp nơi dưới bầu trời cũng không ngừng trình diễn từng màn quật khởi và trầm luân. Giống như năm đó Trần Cảnh mới đến Tú Xuân loan, bị Hà Bá Ác Long hấp kéo cả "thế" lẫn linh lực hà vực cuốn tới, lúc gần cạn kiệt tâm lực từng rống lên một câu: "Chư vị, giết đi, giết ra một con đường tới Tiên đạo trường sinh."

Một câu này tả chính xác sinh linh trong trời đất lúc này, không kẻ nào có thể tĩnh tâm an tọa tu hành, khắp nơi khắp chốn đều là giết chóc.

Đêm càng ngày càng đen, đen đến nặng nề, chẳng có dấu hiệu sẽ tới bình minh, tựa như đất trời này đã đi vào thời đại đen tối.

Sau một hồi, từ bóng đêm bên trong thành bỗng có hai luồng sáng lao ra, đến đầu tường thì hóa thành hai người. Gió đêm thổi tung mái tóc của cả hai, vạt áo bay phấp phật.

Một người trong đó là Từ Phóng. Thế nhưng hiện tại trong mắt gã tràn đầy bi thống, trong tay nắm lấy một cây thương bạc chỉ vào cổ họng thất muội của gã. Trên thân thương hình như có những điểm sáng không ngừng lưu chuyển, mũi thương sắc bén lạnh như băng. Mà vị thất muội kia, khoe miệng tràn đầy máu, tóc tai tán loạn.

- Tại sao, tại sao muội phải làm như vậy?

Giọng của Từ Phóng tràn ngập đau khổ.

- Bởi vì muội hận bọn hăn.

Thất muội lớn tiếng nói, nhìn thẳng vào mắt Từ Phóng.

- Người muội yêu là huynh, huynh lại muốn tặng muội cho bọn hăn, cho nên muội muốn bọn hăn chết.

- Tại sao muội có thể nhẫn tâm như vậy?

Từ Phóng gào lên.

- Nhẫn tâm? Sao có thể bằng được huynh?

Thất muội nhìn Từ Phóng, nói.

Từ Phóng nhìn thất muội, ánh mắt phức tạp.

- Nếu huynh cảm thấy lương tâm khó có thể bình an, vậy giết muội đi.

Thất muội nói. Từ Phóng trầm mặc hồi lâu, lại từ từ thu hồi trường thương trong tay, rồi ngửa mặt lên trời, thở dài một hơi, nói:

- Cách xưng hô thất muội đã không thích hợp rồi. Từ hôm nay trở đi, muội lại làm Liễu Hạnh Nhi của muội, ta đi làm Từ Phóng của ta, không cần tiếp tục gọi ta là đại ca, ta sợ nghe cách xưng hô như thế.

- Vâng, Bạch đại ca.

Từ Phóng không để ý tới Liễu Hạnh Nhi, ngửa mặt lên trời thở dài:

- Thế gian đen tối như vậy, ta nên đi nơi nào tìm kiếm ánh sáng?

- Thế gian rộng lớn, chúng ta có thể rời khỏi nơi này.

- Cùng dưới một bầu trời, bóng đen khắp nơi, chúng ta có thể trốn đi đâu? Huống chi chúng ta đã là thần linh rồi.

Từ Phóng nhìn bầu trời, thở dài nói.

- Nghe nói phía Nam Bá Lăng có Hà Bá Kinh Hà pháp lực cao cường, gần đây còn có thêm thần vị trấn Quân Lĩnh, nhất định cũng đối mặt khó khăn giống chúng ta. Hơn nữa thần linh ở địa giới Bá Lăng còn không ít, chúng ta có thể cùng họ thương nghị xem phải làm cái gì.

Liễu Hạnh Nhi đề nghị.

Từ Phóng lại thở dài một hơi, phóng người lên, bay thẳng về Kinh Hà ở hướng Nam.

Đi qua trấn Quân Lĩnh, Từ Phóng hạ xuống một góc xa mà nhìn, thở dài:

- Thần linh có được sắc phù chính tông của Thiên đình có khác, muội xem, trong trấn này không có lấy một điểm tà khí, trên không còn mơ hồ có thần quang ngưng kết, đủ thấy thần linh trong trấn được hưởng hết tín ngưỡng.

- Thần lực của Hà Bá Kinh Hà cực cao, rất nhiều người nói, hẳn đã không dưới Thành Hoàng gia năm đó rồi.

Liễu Hạnh Nhi nói.

Từ Phóng cũng không để ý tới nàng, vọt người bay tiếp. Liễu Hạnh Nhi theo sát phía sau, biến mất trong bóng đêm.

Khi Từ Phóng bay qua từ đường thôn Hà Tiền, Liễu Hạnh Nhi lại cất tiếng:

- Nghe nói nàng tên là Hư Linh, là thị linh thần bí nhất trong các thị linh dưới quyền Hà Bá sông Kinh Hà.

Từ Phóng tiếp tục im lặng, xoay người muốn đi, Liễu Hạnh Nhi theo sát phía sau.

Khi bọn họ tới cạnh Kinh Hà thì chỉ thấy trên dòng Kinh Hà tràn ngập một tầng sương mù. Trong sương, một con bướm mờ mờ như ảo ảnh đang nhẹ bay, trên người nó bao phủ một tầng sương khói màu lam nhạt. Thình thoảng, con bướm đột nhiên lượn vòng một cái, quanh thân lại toát ra ngọn lửa, ngọn lửa như ráng hồng thiêu đốt trên mặt sông.

Từ Phóng nhìn thấy trên mặt sông chỉ có mình con bướm chọt ẩn chọt hiện kia, gã không cảm nhận được chút khí tức sinh mệnh nào từ nó, cũng không sao đoán được phương hướng của con bướm. Không biết tại sao, gã lại cảm nhận được hàn ý nhàn nhạt trên người con bướm.

Từ Phóng tự nhiên đã nghe danh tiếng Hà Bá Kinh Hà Trần Cảnh từ lâu, chỉ là gã từng làm thị linh của Thổ Địa, sau lại chiếm thần vị, có chút bài xích với thần linh chính thống. Gã có nghe nói trước đây Trần Cảnh hay giảng đạo ở Tú Xuân loan, lại chưa từng nghĩ muốn tới nơi này. Lần này là đã không còn cách nào, gã không muốn rời khỏi Bá Lăng. Hơn nữa trong lòng gã cũng cho rằng trời đất tuy rộng lớn, kỳ thật lại không có chỗ dung thân, có thể đi tới chỗ nào chứ.

Khi gã đi tới trước miếu Hà Bá, nhìn thấy trên bãi đất trống trước miếu có vô số yêu linh đang ngồi luận đạo thì thầm thất kinh. Tuy gã sớm nghe rằng trước miếu Hà Bá là một nơi tự do luận đạo, nhưng nghe nói là một chuyện, mắt thấy lại là chuyện khác. Theo gã biết, thế gian này còn không có chỗ nào tương tự, ít nhất trong trí nhớ của gã không có chỗ như thế.

Từ Phóng cất bước lên đê. Đám yêu linh kẻ lớn tiếng nói về pháp thuật của mình, kẻ lắng nghe, cũng không có yêu linh nào quan tâm tới người mới đến. Hiển nhiên những yêu linh này đã quen với việc có sinh linh lui tới.

Từ Phóng đưa mắt nhìn, trong đám này có những người không biết là yêu linh gì biến ảo thành, gã cũng không nhìn ra chân thân của bọn họ.

- Từ Phóng, người cũng tới sao?

Trong đám người đang tĩnh tọa trước miếu đột nhiên có một người hô. Từ Phóng nhìn theo hướng âm thanh, thì ra là Thổ Địa Triệu Hạc ở trấn Triệu Gia. Nghe nói chân thân của người này là một con hạc trắng, thần vị của y cũng từ việc chiếm miếu xưng thần. Từ Phóng lập tức cười nói:

- Đúng vậy, chắc người tới lâu rồi nhỉ.

- Tới gần một tháng rồi. Ồ, bảy huynh đệ các người như hình với bóng, sao hôm nay chỉ có hai người thế?

Triệu Hạc hỏi.

Từ Phóng thở dài nói:

- Đều bị vây lại trong thành Bá Lăng rồi.

Gã vừa nói vừa quay đầu nhìn thoáng qua Liễu Hạnh Nhi ở phía sau. Liễu Hạnh Nhi chỉ cúi đầu, cố gắng giấu đi khuôn mặt kiêu diễm của mình. Tuy rằng yêu linh đều có thể huyền hình, nhưng không phải muốn biến hóa thành dạng gì cũng được. Giống như người vẽ tranh ở nhân gian, mặc dù ai cũng có thể lấy bút vạch lên tờ giấy trắng tinh thành tranh, nhưng người thực sự có thể vẽ ra bức tranh làm người ta trầm trồ lại ít càng thêm ít. Mà yêu linh huyền hình cũng là ý này.

- Các người đã đi thành Bá Lăng sao? Trời ạ, Hà Bá gia đã sớm nói thành Bá Lăng là hung địa, nếu không có chuyện gì cần thì tuyệt đối không nên tới gần.

Triệu Hạc nhanh chóng tiếp lời. Nhìn thấy sắc mặt Từ Phóng cực kém, y lại lắc đầu thở dài, nói:

- Bảy huynh đệ các người từ trước đến nay sống khép kín, cũng không đi lại bên ngoài, tin tức bế tắc. Ài, người không biết, ba tháng trước Hà Bá gia đã vào thành Bá Lăng, còn đi vào trong phủ Thành Hoàng, sau khi đi ra bèn nói với mọi người rằng thành Bá Lăng đã là hung địa, nếu không cần thiết, không nên tới gần.

Từ Phóng hồi hận trong lòng, hồi hận mình quyết định quá mức tùy tiện. Lúc này nghĩ lại, tà khí trong thành kia há lại chỉ có huynh đệ mình cảm nhận được, các thần linh khác hẳn đã nhận thấy từ lâu rồi.

- Nhưng bây giờ tà khí trong thành Bá Lăng đã trôi theo địa khí, xâm nhiễm các khu vực quanh thành rồi, Hà Bá gia có biết không?

Từ Phóng hỏi.

Triệu Hạc còn không kịp trả lời, đã có một giọng nói ồm ồm từ bên cạnh vang lên:

- Hà Bá gia biết từng cọng cỏ bị gió thổi lay ở địa giới Bá Lăng. Hà Bá gia nói lúc bề quan sẽ mặc kệ chuyện thế gian.

Từ Phóng quay đầu nhìn lại, là một con tôm đỏ thật lớn. Gã lập tức nghĩ rằng đây chính là thị linh kiêm thú cưỡi của Hà Bá gia. Nghe nói nó đã theo Hà Bá gia xuống Âm phủ, rồi lại còn sống trở về. Một bụng lời còn chưa nói đã bị Hồng đại hiệp chặn cả, Từ Phóng tới nơi này cũng là vì không còn cách nào, nghe Hồng đại hiệp nói Hà Bá bề quan mặc kệ chuyện thế gian thì gã trầm mặc một hồi, rồi xoay người định đi.

- Trước hết chờ một chút, Từ Phóng, Từ Thổ Địa, đừng vội, đừng vội.

Triệu Hạc hô, Từ Phóng lập tức xoay người. Triệu Hạc còn nói thêm:

- Tôm tướng quân chỉ đùa với người một chút thôi. Hà Bá gia nhân hậu, đang nghĩ biện pháp rồi.

Từ Phóng nghi hoặc, hỏi:

- Nghĩ biện pháp, lẽ nào Hà Bá gia đã biết rồi?

- Đã biết, đương nhiên biết. Người còn tới chậm ấy chứ, nghe nói hơn một tháng trước đã có rất nhiều thần linh lần lượt đến nơi này, bẩm báo với Hà Bá gia chuyện thành Bá Lăng. Ta ở đây lâu như vậy còn không trở về cũng là vì tà khí quá nặng, khó có thể ngăn cản.

- Vậy Hà Bá gia nói thế nào?

Từ Phóng hỏi.

Triệu Hạc nhìn miếu Hà Bá nói:

- Hà Bá gia nói chờ một thời gian ngắn nữa, ngài sẽ lại đi xem thành Bá Lăng.

- Chờ một thời gian là bao lâu?

Từ Phóng lo rằng Trần Cảnh chỉ thuận miệng nói vậy. Tà khí trong thành Bá Lăng đã khuếch tán ra ngoài, gã không thể bình tĩnh.

Triệu Hạc cũng hiểu như vậy, cười nói:

- Thời gian cụ thể không rõ, nhưng nghe có người nói, Hà Bá gia hiện đang bế quan, nhất định là đang toàn lực trùng kích thần vị Long Vương Kinh Hà.

- Thần vị Long Vương?

Từ Phóng kinh ngạc, vội nhìn theo hướng chỉ của Triệu Hạc, nơi đó đang có một đám người bàn luận âm ỉ. Ở một góc cạnh đó có hai người đang tĩnh tọa, một người trong đó là một nam thanh niên chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, bộ dạng có chút âm lãnh, mặc trên người pháp bào đen trắng đan xen. Người còn lại là một cô gái toàn thân che kín lụa đen, nhìn không ra tuổi và diện mạo, chỉ cảm thấy thần bí khác thường.

Khi gã nhìn về hướng người thanh niên tướng mạo âm trầm thì người này lập tức có cảm ứng, quét mắt liếc nhìn lại một cái. Từ Phóng tức thì thấy lạnh toát cả người, trong lòng không tự chủ mà sinh ra ý đề phòng với người này.

- Nghe nói hai người bọn họ là người tới đây nghe đạo sớm nhất. Người mặc pháp bào đen trắng kia họ Chúc, tên Cửu Âm, từ trước đến nay không thích nói chuyện. Nếu có vấn đề gì cũng không nên đi hỏi hẵn, bởi vì thường thì hẵn đều không trả lời. Còn cô gái kia họ Dạ, tên Hương, tuy

rằng cực ít nói chuyện, nhưng nếu có vấn đề gì muốn hỏi nàng, dưới tình huống bình thường nàng đều sẽ giải đáp.

Triệu Hạ giới thiệu hai người cho Từ Phóng, lại nói:

- Nhưng nói Hà Bá gia đang trùng kích thần vị Long Vương Kinh Hà cũng không phải bọn họ, mà là người kia.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 138: Quảng Hàn

oOo

Từ Phóng nhìn theo hướng ánh mắt của Triệu Hạc, chỉ thấy nơi đó đang có một đám người tụ tập, chính giữa là một con khỉ núi. Con khỉ núi kia mặc quần áo vải thô của nhân gian, đầu đội một cái mũ rơm không biết lấy từ nơi nào. Nó cũng không biến hóa thành người như nhiều yêu linh khác, mà vẫn giữ thân khỉ. Lúc này nó đang biểu diễn pháp thuật giữa đám yêu linh kia, một bàn tay bốc lên một ngọn lửa, bàn tay khác nâng một quả cầu nước. Chỉ nghe nó cười đắc ý, đồng thời giảng giải những điều tâm đắc của mình.

Từ Phóng nhìn ra hai loại pháp thuật kia không tính là cao cấp, chẳng qua là pháp thuật ngũ hành trụ cột, nhưng muốn phân tâm hai tay thi triển hai loại pháp thuật như vậy thì gã không làm được. Hơn nữa, nhìn dáng vẻ của con khỉ kia rất nhẹ nhàng, còn có thể vừa nói chuyện vừa giảng giải.

- Tên hăn là Tùng Thanh chân nhân, nghe nói tổ tiên của hăn là đại yêu, có khả năng biết vạn sự trên đời, cũng không biết là thật hay giả. Nhưng quả thật kiến thức của hăn rất rộng, cũng biết rất nhiều loại pháp thuật. Chuyện Hà Bá gia đang ngưng kết thần vị Long Vương Kinh Hà cũng là hăn nói. Do đó vừa rồi tằm tướng quân mới nói là Hà Bá mặc kệ chuyện nhân gian, chẳng qua tằm tướng quân không muốn người ngoài quấy rầy Hà Bá ngưng kết thần vị thôi.

Từ Phóng nhìn con khi tự xưng là Tùng Thanh chân nhân kia, chỉ thấy ánh mắt nó linh động, dường như đảo một vòng là có thể nhìn rõ hết biểu cảm của kẻ khác.

- Không bằng người ở chỗ này chờ đi, có rất nhiều thần linh cũng đang ở đây chờ Hà Bá gia ngưng kết thần vị Long Vương. Thần vị tăng lên là chuyện thế gian khó gặp, ở đây chờ chứng kiến đi.

Triệu Hạc nói, Từ Phóng lại hít sâu một hơi, yên lặng nhìn lên miếu Hà Bá, cuối cùng nói:

- Không được, ta sẽ trở lại trấn Từ Gia đợi. Nếu phải chết, ta muốn chết trong thần miếu của mình.

Từ Phóng nói xong, lại cảm ơn Triệu Hạc một tiếng, sau đó xoay người bước đi.

Liễu Hạnh Nhi không nói một lời, đi theo sau Từ Phóng. Tới khi đã đi được một quãng xa, Liễu Hạnh Nhi mới hỏi:

- Từ đại ca, tại sao huynh không ở lại đó?

Từ Phóng không trả lời nàng, tiếp tục lầm lũi đi về hướng trấn Từ Gia ở mặt Bắc Bá Lăng. Liễu Hạnh Nhi theo sát phía sau, tiếp tục nói:

- Bây giờ huynh có về thần miếu cũng vô dụng, tà khí từ thành Bá Lăng không ngừng lan rộng, huynh chẳng được bao lâu.

Liễu Hạnh Nhi càng nói càng nôn nóng, tăng tốc độ, đi lên sát bên sườn Từ Phóng, lớn tiếng nói:

- Huynh sẽ chết!

Từ Phóng vẫn không để ý tới nàng, nhún chân bay lên, vọt đi trong sương sớm.

Liễu Hạnh Nhi cũng không nói gì nữa, bay lên theo Từ Phóng, biến mất trong làn sương.

* * *

Trong phạm vi trăm dặm quanh thành Bá Lăng, Kinh Hà có thể tính là an toàn nhất, cũng là nơi náo nhiệt nhất.

Bất kỳ sinh linh nào cũng có thể cảm nhận được trời đất tràn ngập một luồng áp lực nặng nề. Cảm giác này tới từ linh hồn, ngẩng đầu nhìn lên không trung, một tia biến hóa cũng không có, thế nhưng trong linh hồn luôn tồn tại cảm giác như vậy. Nơi nơi không ngừng có yêu linh độ kiếp, hoặc hóa hình thành công, hoặc hóa thành tro bụi. Ngoại trừ việc này, không ngờ các đệ tử đạo môn lại chọn lúc này mà hạ sơn, khắp nơi đều có bóng dáng đệ tử đạo môn.

Trước miếu Hà Bá đương nhiên cũng có, hơn nữa còn từng có đệ tử đạo môn ở lại luận đạo với các yêu linh. Chẳng qua bọn họ đều chỉ là những đệ tử nho nhỏ trong môn phái của mình, cho nên bàn luận với các yêu linh sẽ có thắng có bại, khi thì khiến đám yêu linh á khẩu không nói được lời nào, khi lại bị đám yêu linh nói cho áp úng. Cũng có người diễn pháp cùng các yêu linh, làm một phép trong hư không, rồi để các yêu linh phá giải, sau đó lại đi phá giải ngược lại pháp thuật trong hư không do yêu linh lưu lại. Chuyện này cũng tương tự có thắng có bại.

Có điều bất kể là luận đạo hay diễn pháp, thì đệ tử đạo môn đều có vẻ thoải mái, mà yêu linh lại rất gắng sức. Nhìn từ điểm này có thể thấy được chênh lệch sinh ra từ xuất thân không hề nhỏ.

Đương nhiên, nguyện ý đi tới trước miếu Hà Bá để luận đạo diễn pháp cùng các yêu linh chỉ là số ít đệ tử đạo môn, hơn nữa phần lớn là đệ tử đạo môn tại châu Cửu Hoa. Những đệ tử châu khác du lịch đến tận đây chỉ quan sát từ xa, đâu dễ dàng tới gần, không đến hàng yêu trừ ma đã là rất không tệ

rồi. Đây cũng vì danh khí của Hà Bá Tú Xuân loan Trần Cảnh đủ để chấn trụ đám đệ tử đạo môn này, nếu không chỉ sợ vừa lần đầu tiên đến đây, nhìn thấy trước miếu có nhiều yêu linh như vậy, bọn họ đã xông tới trừ yêu.

Thời gian dần qua, rất nhiều yêu linh ban đầu không muốn đến trước miếu Hà Bá, cũng đành chịu đi tới nơi này, bởi vì khu vực này tương đối an toàn. Buổi tối, đám yêu linh tụ tập cả trước miếu, mà ban ngày phần lớn sẽ lặn vào nước sông. Bất kể có phải là sinh linh trong sông hay không thì chúng đều không sợ nước. Mà dòng nước này rất an toàn, bởi vì trên mặt nước đang có một con bướm màu lam nhạt nhẹ nhàng bay lượn, chợt ẩn chợt hiện.

Vào lúc này, trời đất có không ít khu vực giống như Tú Xuân loan trên dòng Kinh Hà, thậm chí chỉ riêng trong châu Cửu Hoa thôi đã có không ít, trong đó uy danh lớn nhất là Đông Nhạc Thái Sơn. Năm đó Trần Cảnh có tới nơi này nghe đạo, cũng từ nơi này lĩnh ngộ được "thế" của hà vực. Đến bây giờ, Đông Nhạc Thái Sơn vẫn được xem như một đạo tràng nổi danh nhất châu Cửu Hoa.

Thời thế hiện nay, đạo môn mặc kệ đệ tử trong môn xuống núi, mà trong thiên hạ, rất nhiều thần linh còn mở đạo tràng, giảng giải đại đạo, tụ tập tiểu thần linh quanh đó. Đạo tràng lớn nhất tại châu Cửu Hoa cũng chính là đạo tràng Đông Nhạc Thái Sơn. Ngoài nơi này ra thì các đạo tràng khác đều do các yêu linh hoặc thần linh lấy thành lớn làm trung tâm tụ tập, nhưng thường thì không có giải đáp từng thắc mắc hoặc diễn pháp. Do đó, trên ý nghĩa thì đạo tràng Tú Xuân loan bên dòng Kinh Hà chính là đạo tràng lớn thứ hai của châu Cửu Hoa.

Nhưng mà thiên hạ phân thành chín châu, cũng không phải thế gian chỉ có chín châu, có điều ở bên ngoài chín châu là gì thì không phải người phàm trần có thể hiểu rõ. Hiện tại Trần Cảnh đã biết, có thật nhiều tiên môn đạo phái thần bí nằm bên ngoài chín châu, còn đạo tràng Đông Nhạc Thái Sơn của châu Cửu Hoa chẳng qua nằm ở tầng trung trong chín châu, mà đó

là còn chưa tính đến mười đại tiên môn đạo phái truyền thừa lâu đời trong thiên hạ. Nếu những môn phái này khai sơn giảng đạo truyền pháp, chỉ sợ yêu linh khắp thiên hạ đã tràn đến như ong vỡ tổ rồi.

* * *

Trần Cảnh hiện tại đang chìm vào một trạng thái huyền diệu, cảm giác như mình đang đứng giữa một dòng sông chảy xiết, nhưng quanh người lại được một cái hộp kính bao phủ, nước sông chảy qua kính không cách nào ảnh hưởng hay để lại dấu vết gì cả.

Dòng sông này mơ hồ phát ra ánh sáng trắng trong suốt, không ngừng cọ rửa sắc phù Hà Bá Tú Xuân loan. Trên mặt sông Kinh Hà cuộn sóng, một con bướm vỗ nhẹ cánh lượn bay.

Đúng như lời mấy yêu linh kia nói, Trần Cảnh quả thực đang toàn lực dung hợp hà vực. Hắn muốn nhanh chóng ngưng kết thần vị Long Vương Kinh Hà. Hắn đã cảm nhận được biến hóa mơ hồ, mà hiện tại chẳng qua là khúc nhạc dạo của sự biến hóa. Trần Cảnh cho rằng, có lẽ cấm chế thần bí năm đó Thiên đình đặt ra trong trời đất đang cấp tốc suy yếu. Bằng chứng là sau cả ngàn năm qua, hiện giờ mới có thể có nhiều yêu linh độ kiếp thành công như vậy, còn trước kia, bất kể là yêu linh mạnh mẽ đến đâu cũng không dám độ kiếp. Nhất là từ cái đêm Tiểu Bạch Long đọc Thiên Yêu hóa hình thiên, Quy Uyên là kẻ đầu tiên hóa hình, sau đó không ngừng có yêu linh hóa hình, hơn nữa còn có không ít kẻ thành công.

Đột nhiên có một ngày, Trần Cảnh chợt bừng tỉnh. Hắn phát hiện trên bầu trời chẳng biết từ lúc nào đã có thêm một đám đạo nhân, dẫn đầu là một đạo cô nhìn không ra tuổi, tướng mạo chỉ như thiếu nữ mười sáu, nhưng khí chất lại như bà lão bảy tám chục tuổi. Đạo cô này tạo cho người ta cảm giác lạnh lùng không thể thân cận, không giống với cái lạnh lùng cao ngạo của Ly Trần, mà là một loại cảm giác coi thường chúng sinh.

Trên đám mây đạo cô này đứng còn có mấy nam nữ trẻ tuổi, vừa nhìn đã biết là đệ tử của đạo cô, trong đó có một người chính là Nhan Lạc Nương. Trần Cảnh vừa nhìn thấy Nhan Lạc Nương thì lập tức biết đạo cô kia là sư phụ của nàng.

Trần Cảnh cảm nhận được sát khí từ trên người đạo cô, hơn nữa còn rất đậm.

Mặt trời từ trên cao trải xuống ánh nắng vàng rực, nhưng không cách nào xua tan sát khí trên người đạo cô này.

Đạo cô phất ống tay áo, thân hình cả đám người bỗng lóe lên một cái, đã xuất hiện ở miếu Hà Bá.

Con bướm trên mặt sông cũng đã về trong thần miếu, lượn quanh tượng thần một vòng, rồi đậu trên phần vỏ kiếm của tượng thần.

- Người thật to gan.

Đạo cô đột nhiên lạnh lùng nói.

Trần Cảnh không hiểu đạo cô có ý gì. Nhìn thấy Nhan Lạc Nương với vẻ mặt lo lắng đứng sau đạo cô, con bướm lóe lên một cái, Trần Cảnh đã xuất hiện trước mặt đạo cô kia.

- Là người giết đệ tử của ta.

Đạo cô lạnh lùng nói.

Lúc này Trần Cảnh mới nhớ ra sư huynh sư tỷ của Nhan Lạc Nương đều bị mình chém trước thần miếu, lập tức nói:

- Đệ tử của chân nhân bị ma vật xâm tâm, sớm đã chết, đi vào thần miếu chẳng qua là do ma vật khống chế thân thể mà thôi.

- Đệ tử của ta sống hay chết ta tự rõ, không cần người phải động thủ.

Đạo cô tức giận nói. Chưa dứt câu, trong tay bà ta đã có thêm một thanh kiếm cắm trong chiếc vỏ trắng như ánh trăng, vỏ kiếm khắc rõ hai chữ "Quảng Hàn". Kiếm vừa xuất hiện, đã có một luồng hào quang trắng từ vỏ kiếm phun ra, ánh sáng kia mang đến cảm giác phô thiên cái địa, như ánh trăng vung vẩy khắp đất trời.

Trong lòng Trần Cảnh dâng lên cảm giác không thể tránh né nổi, thậm chí không khỏi cảm thấy ớn lạnh.

Hắn nhìn chăm chăm thanh kiếm kia. Kiếm kia vừa ra khỏi vỏ đã thấy rõ trên thân kiếm cũng có khắc hai chữ "Quảng Hàn". Cảm giác ớn lạnh kia đến từ chính thanh kiếm này, lại giống như đến từ hai chữ kia.

- Đừng mà, sư phụuuu...

Nhan Lạc Nương kinh hô. Ngay lúc nàng vừa há miệng, Quảng Hàn kiếm đã phóng ra ánh kiếm bao phủ lấy con bướm do Trần Cảnh đột ngột hóa thành. Con bướm khẽ đập cánh, biến mất, sau đó một màn dày ánh kiếm xuất hiện, như liễu rủ đan xen vào nhau.

Quảng Hàn kiếm chém xuống, chẳng những chém về phía tấm lưới từ ánh kiếm kia, lại càng chém về phía tượng thần.

- Aaaaa...

Nhan Lạc Nương la thất thanh.

Nơi Quảng Hàn kiếm đi qua, lưới kiếm bỗng nhiên vỡ tan, rồi bất chợt có một thân kiếm mỏng lung như sương trắng đâm về phía đạo cô, trong thân kiếm là một con bướm màu lam nhạt. Kiếm vừa xuất hiện, ở trong mắt các đệ tử phía sau lưng đạo cô, đây không phải là một thanh kiếm nữa, mà là một rừng kiếm, kiếm kiếm đều đâm tới đạo cô và bọn họ.

Một kiếm tới bất ngờ, tiếng kiếm ngân nổi lên trong hư không.

Quảng Hàn kiếm đã sắp chém lên tượng thần thì đột nhiên biến mất, sau đó xuất hiện ở trước mặt đạo cô, ánh kiếm như khổng tước xòe đuôi bao phủ lấy đạo cô và các đệ tử trong đó. Kiếm kiếm rõ ràng, lại kiếm kiếm mờ ảo, khí thế phô thiên cái địa trùm tới Mê Thiên kiếm, đồng thời vươn tới cả tượng thần sau Mê Thiên kiếm.

Mê Thiên kiếm bỗng biến mất, trong miếu Hà Bá đột nhiên sinh ra sương mù. Sương mù như sóng nước vô hình, chớp mắt cái đã cuồn cuộn, làm người trong thần miếu như đưa thân vào giữa sông, quanh thân có cảm giác sền sệt, giảm hẳn cảm ứng với vạn vật xung quanh.

- Sư phụ.

Nhan Lạc Nương lao ra khỏi màn ánh kiếm bảo hộ, mở hai tay chặn ở phía trước đạo cô.

Một tiếng kiếm trở lại bao ngân ngui, ánh kiếm biến mất.

- Đi!

Đạo cô khẽ quát một tiếng, xoay người liền đi.

Sương mù trong miếu Hà Bá tán dần. Nhan Lạc Nương xoay người nhìn tượng Hà Bá, mở miệng muốn nói gì đó, thì từ bên ngoài thần miếu đã truyền tới tiếng quát lạnh của đạo cô:

- Lạc Nương, ngươi muốn phản bội sư môn sao.

Nhan Lạc Nương vội nuốt lời vừa đến miệng lại, cung kính cúi người bái nhanh một cái với tượng thần, sau đó xoay người chạy ra ngoài miếu. Ra tới ngoài, sư phụ của nàng đã mang các đồng môn đi xa, nàng vội vàng đuổi theo.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 139: Chân Thần

oOo

Trong dòng sông có không ít yêu linh nhô đầu ra nhìn, còn bắt đầu xì xào bàn tán. Trong thần miếu im lặng, cũng không thấy Trần Cảnh đi ra. Trần Cảnh mãi vẫn chưa xua tan được hình ảnh Quảng Hàn kiếm kia ra khỏi đầu óc của mình. Kiếm kia cũng không phải vật bình thường. Hắn không dám khẳng định đó có phải là bảo kiếm tiên thiên hay không, nhưng hắn lại khẳng định Mê Thiên kiếm trong tay mình dù có tăng lên mấy cấp bậc nữa, cũng chưa chắc bằng được Quảng Hàn kiếm.

Trong lúc tâm tình bình tĩnh của Trần Cảnh bị sự phụ của Nhan Lạc Nương phá vỡ, thì từ thành Bá Lăng đột nhiên có người đến miếu Hà Bá cúng tế.

Người tới là thành thủ* phía Nam thành Bá Lăng, tên Nghiêm Trọng, tự Trường Sinh. Cùng đi với ông ta còn có những nhân vật đại diện cho các thế gia danh môn ở phía Nam thành, trong đó có Cố phủ Cố Minh Ngọc. Thành Bá Lăng có không ít người học được một chút đạo pháp như Cố Minh Ngọc, nhưng bọn họ bất lực với tà khí trong thành, phần đông đều lựa chọn cách rời khỏi thành.

(Thành thủ: một chức danh, phụ trách việc bảo vệ từng khu vực trong thành, nằm dưới sự quản lý của thành chủ)

Âm tà khí trong thành Bá Lăng xuất hiện đột ngột, chỉ trong một đêm đã bao phủ toàn bộ thành. Tuy rằng thần linh quanh đây đều sớm cảm nhận được luồng âm tà khí từ dưới mặt đất bốc lên này, nhưng bọn họ đều bất lực.

Người của thành Bá Lăng cũng hành động giống như người của trấn Quân Lĩnh lần trước. Bọn họ cử hành một lần cúng tế lớn trước miếu Hà Bá, đồng thời nâng một pho tượng thần vào trong miếu, muốn thỉnh thần. Nhưng Trần Cảnh biết rõ thành Bá Lăng không phải đất lành, mà là đất dữ. Hẳn biết mình đi cũng không thể giúp bọn họ đuổi tà khí khỏi thành, điều duy nhất bọn họ có thể làm là bỏ thành mà đi. Nhưng ở thời đại yêu ma hỗn tạp này, con người không được thần linh che chở thì rất khó sống yên trong trời đất.

Thành thủ là một đại nho, có thể cảm ứng khí tức trên tượng thần, biết là chưa thỉnh được Hà Bá, bèn không đi, lại còn phát động dân chúng phía Nam thành Bá Lăng đến bái lạy cúng tế. Trần Cảnh cảm nhận được tình thần cầu sinh bất khuất của bọn họ, cho nên cuối cùng cũng nhập vào tượng thần, theo vị thành thủ Nghiêm Trọng này vào trong thành.

Một đường trở về, có gần ngàn người cùng đi. Có một ít yêu linh theo Trần Cảnh vào thành Bá Lăng, nhưng phần lớn vẫn tụ tập trong dòng nước Tú Xuân loan. Những yêu linh đi theo Trần Cảnh đều biến hóa thành người, đi ra từ giữa sông, nương theo hai bên kiệu khiêng tượng thần Hà Bá, tăng thêm rất nhiều uy thế. Thành thủ Nghiêm Trọng nhìn thấy tất cả, trong lòng cao hứng.

Từ khi Trần Cảnh trở thành Hà Bá Tú Xuân loan đến nay, những chuyện trong dĩ vãng càng ngày càng xa xôi, giống như vệt ố trên bức tường, theo thời gian mưa gió dần qua mà phai màu.

Bản thân Trần Cảnh lại không có phát hiện, theo một ít ký ức cũ dần dần biến mất đi, tâm tính của hắn cũng đang từ từ biến hóa. Đây là chuyển biến

mà mỗi người tu hành đều có, với người trong Thần đạo thì có thể nói là từ nhân tính chuyển thành thần tính. Thế nhưng sau khi chuyển biến sẽ thành dạng gì, thì phải xem chuyện mà mỗi người trải qua trong quá trình chuyển biến.

Đi lần này mất đến ba ngày đường, bởi vì cứ cách mỗi một đoạn, đám người thành Bá Lăng lại cúng tế một hồi. Trần Cảnh cảm nhận được sự lo lắng bất an từ trên người bọn họ.

Thẳng đến lúc tới bên ngoài thành Bá Lăng, Trần Cảnh mới biết không phải chỉ mình hấn được thỉnh, mà người thành này còn thỉnh đến bốn vị thần, Trần Cảnh chỉ là một trong số đó. Khi Trần Cảnh được thỉnh vào phía Nam thành Bá Lăng, ba mặt khác của thành cũng đã thỉnh tới ba vị thần linh ở cách đó chừng trăm dặm. Bọn họ là Thành Hoàng của ba tòa thành nằm phía Đông - Tây - Bắc, theo thứ tự là thành Thọ Xuân ở phía Đông, thành Chung Ly phía Tây, và tòa thành lớn hơn cả thành Bá Lăng có tên là Nạp Lan nằm phía Bắc.

Trần Cảnh vừa vào trong thành, lập tức có một luồng khí âm u lạnh lẽo ập vào mặt. Âm tà khí nơi đây đã nồng đậm hơn so với mấy tháng trước nhiều.

Dân chúng khu Nam thành Bá Lăng đều tràn ra đường quan sát, nhưng rất im lặng, giống như là sợ kinh động đến cái gì đó, chứ không hề có cảnh náo nhiệt khi mời tượng thần đến như ở trấn Quân Lĩnh. Trần Cảnh nhìn được sự căng thẳng qua nét mặt của họ, trong đó còn xen lẫn cả lo âu và sợ hãi.

Thành Bá Lăng có năm ngôi miếu Thành Hoàng, trong đó Đông Nam Tây Bắc mỗi khu có một miếu, cái còn lại nằm ở trung tâm. Tượng thần được mang đến trước miếu Thành Hoàng ở khu Nam, Trần Cảnh mới biết hóa ra miếu Thành Hoàng này còn chưa bị phá hủy.

Trần Cảnh đoán là bọn họ không dám, cho nên mới trước tiên thỉnh mình đến, sau đó tiếp tục phá dỡ miếu Thành Hoàng, dựng thần miếu mới.

Chiếc kiệu lớn màu đen tám người khiêng kia được đặt trước miếu Thành Hoàng khu Nam. Thành thủ quỳ lạy tượng thần, sau đó phất phất tay, mọi người sớm đã chuẩn bị sẵn lập tức bắt tay dỡ miếu.

Việc dỡ miếu này là bắt buộc, bởi vì khi thỉnh một vị thần linh khác đến, tuyệt đối không phải chỉ đối tượng thần cũ bên trong là được, mà phải đối nguyên cả ngôi miếu, ngay cả gạch đá lát nền cũng phải đào ra. Hơn nữa xây thần miếu mới cũng không được dùng gạch ngói từ thần miếu cũ.

Đột nhiên có một cơn gió lạnh khác thường thổi ra từ trong miếu Thành Hoàng khu Nam. Một người đang treo thang dỡ ngói trên mái nhà hét to một tiếng hoảng sợ rồi té xuống. Bốn phía cũng vang lên tiếng la hét đầy sợ hãi. Chợt lại có một cơn gió mát không biết từ đâu thổi tới nâng lấy người nọ, để người nọ rơi xuống đất bình yên vô sự. Cơn gió mát là Trần Cảnh làm phép, những người xung quanh hiển nhiên đoán được, từng người quỳ lạy trên mặt đất.

Trần Cảnh cũng không để ý tới mấy chuyện này. Hắn biết cơn gió âm tà kia thổi ra từ bên trong miếu Thành Hoàng thì lập tức đứng dậy, tiến vào trong thần miếu.

Trong thành rất nhiều người đều nhìn thấy một bóng mờ xuyên qua rèm vải, từ trong kiệu đen đi ra, lóe lên một cái đã vào trong thần miếu. Không ai bảo mà mọi người cùng yên lặng, lùi về phía sau, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh trong miếu Thành Hoàng. Những yêu linh theo Trần Cảnh đến đây thì chia ra bốn phía bảo vệ tượng thần.

Chỉ nghe được từ trong miếu vang lên tiếng kiếm ngân vang nhẹ, hào quang tràn ra bên ngoài, sau đó là một tiếng kêu thét thảm thiết. Một con quái vật nửa hư nửa thực phá nóc miếu bay ra, được sương mù xám

trắng bao phủ. Từ trên nóc miếu, nó nhìn xuống bên dưới, hai mắt đỏ đậm, tràn đầy vẻ oán độc.

Cho dù là đại nho có được tính tình cương trực như thành thủ Nghiêm Trọng, nhìn thấy ánh mắt kia cũng lạnh cả người, thầm nghĩ: "Nguy rồi, nếu nó chạy thoát, con dân khu Nam tất không được bình an."

Ngay khi con quái vật muốn chìm vào trong hư không, thì một luồng ánh kiếm lạnh thấu xương bắn ra theo lỗ thủng trên nóc miếu, chém đứt đôi con quái vật. Quái vật hét thảm một tiếng, hóa thành một làn khói bụi tán đi. Một bóng mờ xuất hiện giữa không trung, chính là Trần Cảnh. Mọi người trong thành ngẩng đầu nhìn, cảm nhận được cái lạnh thấu xương từ một kiếm kia của Trần Cảnh, trong lòng bỗng nhiên hưng phấn hẳn lên. Trần Cảnh cũng không biến mất, mà giẫm chân tại hư không, hươu kiếm trong tay, hình thành từng đạo linh phù.

- Trừ tà tịnh hóa.

Trần Cảnh khẽ quát một tiếng. Hai đạo linh phù khuếch tán, trải rộng bao phủ khu Nam thành. Âm thanh của hắc theo linh phù xua tan sự sợ hãi trong lòng mọi người.

Bóng mờ chợt lóe, Trần Cảnh lại chìm vào trong kiệu, biến mất.

Nhìn thấy một màn này, mọi người bỗng nhiên không còn sợ hãi nữa, nhìn về miếu Thành Hoàng khu Nam cũng không còn cảm giác âm u nặng nề.

- Đây mới thật là thần.

Có ông lão đứng ở góc đường kích động nói với thanh niên bên cạnh.

Trần Cảnh thì đang cảm thụ cái cảm giác khó hiểu trong lòng kia. Vừa rồi khi hắc làm phép vẽ bùa trừ tà và bùa tịnh hóa thì đã có cảm giác là lạ,

nhưng cảm giác này cực kỳ nhạt. Lúc này hãn vẫn đang suy nghĩ cái lạ kia ở chỗ nào, tinh tâm cảm thụ.

Gần như cùng lúc đó, miếu Thành Hoàng ở ba khu Đông - Tây - Bắc thành Bá Lăng đều xảy ra chuyện tương tự, có điều mỗi thần linh được mời tới lại dùng một thủ đoạn khác nhau. Trần Cảnh cũng không phóng thần niệm đi quan sát, chứ nếu hãn làm vậy, nhất định sẽ đoán được, chuyện cùng một ngày thỉnh thần vào thành, cùng một ngày phá dỡ thần miếu cũ nhất định là kết quả từ quá trình bàn bạc đã lâu của bốn thành thủ trong thành.

* * *

Cố phủ.

Cố nãi nãi ngồi trong phủ, Minh Vi đứng cạnh bà. Lúc này Cố nãi nãi đang nghe Cố Minh Ngọc kể lại chuyện xảy ra. Cố nãi nãi tuy ít khi quan tâm đến chuyện trong phủ, nhưng lúc nào bà cũng có thể hỏi bất cứ chuyện gì, có quyền sinh sát.

- Cháu nói là Hà Bá Kinh Hà được mời tới đã từng tới phủ chúng ta sao?

Cố nãi nãi nheo mắt, hơi nghiêng người về trước, thận trọng hỏi.

- Vâng, thưa nãi nãi. Đó chính là người tặng bùa kiếm cho Vi Vi.

Cố Minh Ngọc cúi đầu nói. Tuy y được học một ít đạo pháp, nhưng không dám vô lễ trước mặt Cố nãi nãi. Y còn nhớ rõ, mới trước đây có một yêu đạo xông vào phủ, mấy vị thúc bá có tu pháp thuật đều không thể chống đỡ nổi. Thế nhưng khi yêu đạo kia xông vào nội đường mà vị nãi nãi đầu bạc trắng này đang ở, thì chỉ thấy được hào quang chói lọi tràn ra từ trong đó, mà yêu đạo kia thì chạy trốn chết đi mất.

Cố nãi nãi trầm tư, lẩm bẩm nói:

- Quả nhiên không phải người phạm tặc mà...

Cố nãi nãi đang nhớ tới lão kiểm khách mặc một thân áo vải giản đơn kia. Theo bà, có thể dạy ra người như Trần Cảnh thì ông ta không thể nào là người phạm tặc. Mà Cố Minh Ngọc và Cố Minh Vi lại cho rằng nãi nãi đang nói Trần Cảnh.

Cố Minh Ngọc nghĩ thầm, hóa ra lúc trước nãi nãi cũng không biết thân phận thật sự của Trần Cảnh. Cố Minh Vi thì có chút kích động, cảm giác như bùa kiểm nàng đang giấu trong ngực áo nóng lên.

"Hóa ra hẳn là Hà Bá Kinh Hà, sao vừa rồi ta lại không tới miếu Thành Hoàng nhìn xem chứ."

Cố Minh Vi trầm nghĩ, rồi chợt nói với Cố nãi nãi:

- Nãi nãi, nếu người đó là Hà Bá, lại có quan hệ sâu xa với Cố gia chúng ta, vậy chúng ta không phải là nên thỉnh Hà Bá về trong nhà sao?

Cố nãi nãi ngẫm nghĩ, nói:

- Trước hết không vội, chờ sau này hẵng nói đi. Minh Vi, trước đây cháu được Hà Bá gia bế ẵm, lại được ngài tặng bùa kiểm, chứng tỏ cháu và ngài có duyên phận sâu. Cháu hãy đi thay mặt nãi nãi tiếp Hà Bá gia.

Cố Minh Vi rất cao hứng, vội vàng đáp:

- Vâng, nãi nãi.

Nói xong, nàng bước ra khỏi đại điện, càng đi càng nhanh, cuối cùng trực tiếp chạy ra khỏi Cố phủ, chạy thẳng về hướng miếu Thành Hoàng khu Nam.

Mà Cố Minh Ngọc lại không hiểu gì cả, bèn hỏi Cố nãi nãi về quá khứ của Trần Cảnh. Cố nãi nãi nói:

- Hà Bá gia tên là Trần Cảnh, từng ở cùng một lão kiếm khách cách Cổ phủ chúng ta không xa.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 140: Một Đêm Đối Thần

oOo

Cố Minh Vi chạy đến miếu Thành Hoàng khu Nam thì nơi này sớm đã đầy người. Mọi người đang bàn tán khí thế, nhưng nàng chỉ liếc tìm chỗ ngớt người, rồi chen vào trong. Trong lúc nàng chen qua đám người để đi vào miếu Thành Hoàng thì nghe nhiều nhất là câu: "Thế mới là thần thật sự chứ, quá lợi hại, một kiếm chém chết yêu ma, không cần lo lắng nữa rồi."

Nàng nghe được câu ấy, trong lòng kích động, thầm nghĩ hóa ra hãn cũng đã trừ yêu trừ ma rồi. Không biết tại sao, nàng bỗng cảm thấy rất hưng phấn, còn cao hứng hơn cả việc chính bản thân mình trừ được yêu ma.

Nàng chen được đến hàng trên cùng thì nhìn thấy một cỗ kiệu lớn đen kịt, bên cạnh kiệu đang được một đám người lạ mặt bao quanh bảo vệ. Nàng có thể cảm nhận được khí tức bất thường từ những người này. Nhìn thấy mọi người đều cách chiếc kiệu một khoảng thành vòng, nàng cũng không tiện tiến gần hơn nữa. Lại nghe bên cạnh có người bàn tán về chuyện vừa rồi Hà Bá hiển linh, một kiếm trừ ma, nàng lập tức lắng tai nghe.

* * *

Đoàn người của Nhan Lạc Nương do sư phụ nàng dẫn đầu, đạp mây mà đi, mỗi bước bước ra lại đi được tới vài dặm, súc địa thành thốn. Một đường thẳng băng không ngừng nghỉ, lộ tuyến chính là con đường mà Nhan Lạc Nương cùng các sư huynh sư tỷ từng đi.

Một nhóm chín người, tất cả đệ tử mới cũ của Quảng Hàn cung đều tới đây rồi. Bọn họ trầm mặc đi theo sau Quảng Hàn cung chủ, không khí cực kỳ nặng nề. Cái không khí này đã xuất hiện từ lúc Nhan Lạc Nương lẻ loi một mình trở về môn, hay đúng ra phải nói là xuất hiện trên thân sư phụ của nàng. Ở trong mắt Trần Cảnh, vị đạo cô này có lẽ là một người lạnh lùng xa cách, coi thường sinh mệnh, nhưng ở trong mắt các đệ tử như nàng thì sư phụ còn có thêm một phần quan tâm che chở. Tuy bình thường sư phụ rất nghiêm khắc với đệ tử, nhưng bọn họ đều biết đó là vì sư phụ muốn tốt cho mình.

"Toàn bộ đều chết hết, toàn bộ sư huynh sư tỷ đều chết hết."

Đây là tin tức Nhan Lạc Nương mang về Quảng Hàn cung. Các đệ tử đến nay còn nhớ rõ ánh mắt của sư phụ lúc đó là bi thống đến mức nào.

Một đường đi tới, kẻ xấu chạy xa, dù là người phạm tội cũng có thể cảm nhận được sát khí kinh khủng phát ra từ trên người sư phụ của Nhan Lạc Nương. Sát khí nặng nề như vậy, không biết là sinh ra từ trên thân bà, hay là từ thanh Quảng Hàn kiếm trên tay bà.

Quảng Hàn cung chủ một thân áo trắng đi đầu, các đệ tử xếp thành một hàng, trầm mặc theo sau.

- Sư phụ, phía trước chính là sơn cốc đó.

Nhan Lạc Nương chỉ vào cái sơn cốc tràn trề âm khí phía trước.

Quảng Hàn cung chủ không nói một lời, xông thẳng vào sơn cốc kia.

Năm đó Trần Cảnh cũng không biết rằng mình đã từ nơi này tiến vào Âm phủ, khi đi ra thì lại mãi ở châu Hắc Diệu xa xôi. Còn hôm nay, Nhan Lạc Nương cảm nhận được âm tà khí tỏa ra từ trong sơn cốc này đã càng thêm đậm đặc. Vừa tiến vào sơn cốc, trong lòng nàng đã dâng lên một cảm giác ớn lạnh, áp lực nặng trĩu.

Quảng Hàn cung chủ bước thẳng vào chỗ sâu trong sơn cốc. Các đệ tử phía sau cầm lấy pháp bảo trên tay, hào quang mờ mờ tản ra, chuẩn bị sẵn sàng.

- Hắc hắc, lại có đồ ăn đưa tới cửa.

Chỗ sâu trong sơn cốc vang lên một âm thanh khiến người ta sởn gai ốc.

- Đồ ăn? Người chắc người ăn nổi chứ?

- Ô, không đúng, có sát khí.

Trong sơn cốc tràn ngập âm tà khí, nồng đậm hơn nhiều so với lần Nhan Lạc Nương đến lúc trước. Nếu từ trên cao nhìn xuống, căn bản sẽ không thấy rõ được dưới mặt đất, chỉ thấy một đoàn người đi theo một hàng bước vào chỗ sâu trong sơn cốc. Nơi bọn họ đi qua, khí âm tà bị bức tách ra, giống như một thanh kiếm đâm phá bức màn đen tối.

Trên một cái cây lớn màu đen xì ở chỗ sâu nhất sơn cốc, một con quạ đậu trên đó, dưới gốc có một bóng người đứng im.

- Các người là ai? Lại dám xông vào Hoàng Tuyền Quỷ lộ?

Con quạ đen lạnh lùng hỏi.

Nhưng đạo cô dẫn đầu đoàn người lại chẳng nói lời nào, nâng tay rút ra Quảng Hàn kiếm. Trong sơn cốc tức thì có một luồng sáng trắng lan tỏa, phẳng phất như ánh trăng vén mây đen chiếu ra.

Cùng lúc rút kiếm, Quảng Hàn cung chủ đã bước tới trước cái cây kia, rồi chém một kiếm xuống.

- A!

Một tiếng thét hoảng sợ mà ngân ngui vang lên chói tai.

Ngay lúc Quảng Hàn cung chủ rút kiếm, quạ đen đã cảm nhận được sát khí phô thiên cái địa, nào dám chống đỡ, vội vàng chui vào trong thân cây. Bóng đen hình người dưới gốc cây cũng lập tức xoay người làm theo. Ánh kiếm chém tới, cái cây kia bị chia làm hai nửa.

Tiếng kiếm ngân vang quanh quẩn trong sơn cốc, ánh kiếm xua tan sương mù đen kịt. Thế nhưng khi ánh kiếm đi qua, cái cây kia lại khôi phục như ban đầu.

Dưới gốc cây to đen xì trong sơn cốc chỉ còn đoàn người Nhan Lạc Nương đang đứng, mà con quạ đen cùng với bóng đen hình người đã biến mất. Các đệ tử phía sau Quảng Hàn cung chủ nhìn quanh đề phòng, tựa hồ đang tìm kiếm cái gì đó.

Quảng Hàn cung chủ đứng trước gốc cây, lạnh lùng nói:

- Để ta nhìn xem các người có thể trốn đi đâu. Cho dù trốn trong điện thì có thể thế nào!

Bà nói xong, lại rút Quảng Hàn kiếm ra khỏi vỏ. Tiếng kiếm ngân lại vang vọng khắp không gian. Chỉ nghe bà lẩm bẩm:

- Năm đó người ở trong tay tổ sư tung hoành, không biết đã chém bao nhiêu đại yêu đại vu. Hiện tại người đã yên lặng quá lâu trong trời đất, cứ tiếp tục như vậy sẽ không người nào biết hai chữ Quảng Hàn nữa rồi.

Dứt lời, kiếm ra khỏi vỏ, ánh kiếm lóe lên, vô số bóng kiếm chém tới cây đại thụ đen xì kia.

Đại thụ đột ngột tách ra, sương màu vàng từ trong cây tràn ra ngoài, cũng không phiêu tán trong hư không, mà cuộn cuộn tại một phạm vi nhất định.

- Đi.

Quảng Hàn cung chủ khẽ quát một tiếng, sai bước tiến vào trong sương mù. Các đệ tử theo sát phía sau bà. Nhan Lạc Nương đi ở sau cùng, tay nâng lên một cái đèn màu xanh. Trải qua một lần ma luyện sinh tử, nàng đã có một chút cảm giác thay da đổi thịt.

* * *

Trong thành Bá Lăng, nhà nhà thắp đèn.

Từ khi bọn họ phát hiện Thành Hoàng trong thành xảy ra chuyện, đây là lần đầu tiên nơi đây lộ vẻ náo nhiệt như vậy. Trong cùng một ngày, bốn vị thần linh uy danh hiển hách được thỉnh vào trong thành. Cũng một ngày này, ma vật ở bốn ngôi miếu Thành Hoàng bốn khu Đông Tây Nam Bắc đều bị thần linh diệt trừ.

Chuyện xảy ra để bọn họ quên đi rằng phía trung tâm tòa thành còn có một ngôi miếu Thành Hoàng tràn ngập âm tà khí.

Trong màn đêm, cạnh bốn ngôi miếu Thành Hoàng đều sáng rực bởi đồng lửa và những ngọn đuốc trên tay người dân. Từ sáng đến giờ đã thay đổi hai nhóm người làm công tác phá dỡ miếu. Có thể nhìn ra được đây là kế hoạch được định sẵn của bốn vị thành thủ.

Đêm nay, toàn bộ thành Bá Lăng đều sáng trưng đèn đuốc, chỉ ở trung tâm vẫn chìm vào bóng đêm âm trầm.

Mấy tháng gần đây tĩnh tâm tu hành, làm tư tưởng của Trần Cảnh thanh tĩnh thấu đáo hơn không ít. Từ khi vào thành này, hẳn cảm ứng rất rõ, một luồng khí âm tà đã bao phủ lên tất cả mọi người trong thành. Tuy rằng khí âm tà này còn chưa xâm nhập vào ý chí, nhưng so với lần trước đã rõ ràng hơn nhiều.

Nhớ tới quẻ bói dưới gốc liễu cạnh chiếc cầu trắng, cùng với Tần Thành Hoàng bị khống chế trong phủ Thành Hoàng ở trung tâm thành, Trần Cảnh

không khỏi có chút bất an. Có điều, hẳn còn cảm ứng được ba vị thần linh ở ba khu còn lại. Mặc dù bốn người không trao đổi, nhưng vẫn tính là đánh tiếng chào hỏi nhau.

Phá miếu một đêm, dựng miếu ba ngày.

Khi thần miếu mới hoàn thành, cũng là lúc tịnh hóa cả tòa thành.

Thành Bá Lăng nhìn qua bình yên, kỳ thực lại đang kiềm chế sự căng thẳng. Cái căng thẳng này tồn tại trong mỗi một bóng người được ánh lửa soi sáng. Tà tính trong miếu Thành Hoàng mới chỉ đột nhiên xuất hiện cách đây mấy năm, nhưng nguyên nhân thật sự khiến bọn họ quyết định phải lần nữa thỉnh thần chính là hành động thỉnh thần của trấn Quân Lĩnh. Trấn Quân Lĩnh thuộc về địa giới Bá Lăng, tuy rằng thuộc Bá Lăng cai quản, nhưng ở phương diện này lại có tự do của mình. Khi các thành thủ thành Bá Lăng phát hiện vị Hà Bá trấn Quân Lĩnh mời về vô cùng linh nghiệm, hơn nữa còn đuổi tà linh đi, hiển lộ ra pháp lực cao thâm, thì lập tức quyết định hành động của ngày hôm nay.

Lúc này Thành Hoàng trong miếu Thành Hoàng không còn có được tín ngưỡng của thành Bá Lăng nữa, bởi vì mấy năm qua đi, Thành Hoàng không hiển linh, trái lại xuất hiện tà khí. Mấy thành thủ thương lượng, cuối cùng chia ra bốn phương đi thỉnh thần về. Phía Nam thành có Kinh Hà gần nhất, thành thủ khu Nam Nghiêm Trọng cũng sớm đề xuất, đương nhiên ông ta đi thỉnh Hà Bá Kinh Hà. Ba khu còn lại cũng sớm quyết định sẽ thỉnh vị thần linh nào. Cả bốn vị thần được thỉnh vào thành cùng một ngày, sau đó cùng lúc động thổ phá dỡ và xây lại bốn thần miếu.

Cả thành đèn đuốc rực rỡ như những đóa hoa, chiếu rọi trọn thành Bá Lăng thành một vùng hào quang mờ ảo. Dù từ trên cao hay từ bên ngoài thành nhìn vào, thì đều có cảm giác bị mê hoặc bởi hào quang từ ánh lửa chập trồn mờ lung nơi này.

Bốn vị thành thủ thành Bá Lăng mời về bốn vị thần linh, nhưng họ lại quên rằng chủ thần trong thành chỉ có thể có một. Hiện tại đồng thời mời bốn vị về, nhìn qua là vì áp chế tà khí trong thành, lại hóa để lại tai họa ngầm. Nhưng đối với người trong thành thì đây đều là chuyện sau này, đều là chuyện của các thần linh. Khi mọi chuyện trong thành trở lại bình thường, vị thần nào còn ở lại thì bọn họ sẽ đi ngôi thần miếu đó lễ tạ dâng hương.

(Các thành thị lớn khác cũng sẽ thờ nhiều vị thần cùng một lúc, trong đó vị thần mạnh nhất, được nhiều người cúng bái nhất sẽ là chủ đạo, hay chủ thần)

Cố Minh Vi vẫn muốn tới gần, lại không dám. Nàng đứng đây đã lâu, nghe được có người nói ba vị thần khác đều là chủ Thành Hoàng trong thành, thần vị cao hơn Hà Bá không ít.

Ở nhân gian, thần miếu Hà Bá Thổ Địa không được đặt ở trong thành. Hiện tại thỉnh Hà Bá vào thành, có thể nói là một việc đề cao thần vị Hà Bá.

Cố Minh Vi nghe được bọn họ nói với nhau rằng thần vị của ba thần linh kia cao hơn Trần Cảnh thì có chút mất hứng. Theo thời gian qua đi, cảm xúc bức bối này càng tăng thêm, rốt cuộc nàng nhịn không được, nói:

- Nghe nói Hà Bá gia đã hiển hóa lúc xế chiều, cũng chém tà ma phải không?

Mấy người đang bàn tán kia nhận ra nàng là tiểu thư nhà họ Cố, nhưng cũng không sợ. Một đại thẩm trong đó nói:

- Đúng vậy, tà linh kia suýt nữa đã chạy được.

Cố Minh Vi càng thêm mất hứng, bị giết thì nói là bị giết, vì sao còn nói suýt nữa chạy được, đây không phải nói Hà Bá suýt nữa không giết được tà

ma sao. Không đợi nàng lên tiếng, lại có người nói:

- Nghe nói Thành Hoàng thành Thọ Xuân khu Đông thỉnh về rất lợi hại, chỉ vung tay lên đã làm rung chuyển cả miếu Thành Hoàng khu ấy, tà ma cũng chết ở bên trong.

- Thần linh ở thành Chung Ly khu Tây thỉnh được mới lợi hại, nghe nói ngài thổi một hơi, tượng thần trong miếu Thành Hoàng khu Tây liền bắt lửa, tà ma bị thiêu sống, kêu thét cả một nén hương mới được chết.

- Không đâu, vị tới từ thành Nạp Lan kia mới gọi là lợi hại, có thần thông thông thiên. Ta nghe người ta nói, ngài xuất hiện chân thân, chỉ lấy ra một cái hồ lô đã thu lấy tà ma, còn cười nói với mọi người rằng sẽ dùng tà ma ngâm rượu.

Mấy người hưng phấn mà nói, hoàn toàn quên bên cạnh còn có một Cố Minh Vi nghe chuyện không thoải mái.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 141: Ai Khóc Ai Cười Ai Lạnh Bạc

oOo

- Bọn họ lợi hại, nhưng chưa chắc đã lợi hại hơn Hà Bá gia.

Cố Minh Vi vừa nói lời này ra khỏi miệng, mấy người kia lập tức xoay đầu nhìn nàng, ánh mắt là lạ. Cố Minh Vi đang muốn nổi nóng, lại nghe một người trong đó nói:

- Tuy rằng Hà Bá gia thần thông quảng đại, nhưng dù sao ngài cũng chỉ là Hà Bá, gặp Thành Hoàng vẫn phải lễ bái. Cô nói Hà Bá gia có thể hơn được Thành Hoàng gia sao?

Cố Minh Vi nghe được lời này, muốn phát tác cơn giận lại không tìm ra cớ. Thần vị cao thấp thế nào không phải là bí mật ở nhân gian. Trong lòng mọi người, Hà Bá, Sơn Thần, Thổ Địa đều là những vị thần nho nhỏ ở bên ngoài thành. Nàng không lời nào phản bác lại được, muốn nói rằng Trần Cảnh khác với những Hà Bá khác, thế nhưng lời vừa đến họng, lại không sao nói ra khỏi miệng. Nàng xoay người rời đi, không nói chuyện với bọn họ nữa. Có điều đi tới bất cứ chỗ nào nàng cũng nghe thấy tiếng bàn tán nhỏ to. Thi thoảng nghe thấy lời bàn rằng Hà Bá gia không lợi hại bằng ba vị thần kia, nàng thiếu chút nữa không nhịn nổi mà hét lên rằng: sao không thấy các người nói như vậy lúc Hà Bá gia vào thành. Nàng nghĩ thầm, Hà Bá nhất định nghe được hết mấy lời này, hẳn nhất định rất tức giận.

- Các vị không biết đâu, lần ấy tiên sư cả một châu Hắc Diệu đều đi tới khúc Tú Xuân trên dòng Kinh Hà. Cảnh tượng ấy, có thể nói là vô tiền khoáng hậu, có ít nhất mấy trăm người. Các vị biết bọn họ tới đó làm gì không?

Cố Minh Vi đột nhiên nghe được có người đang lớn tiếng nói. Nàng lập tức tới gần, chỉ nghe có người thắc mắc:

- Mau nói họ tới đó làm gì đi, đừng có học lão Mạc ở Ngô gia trà quán, ngừng lời đợi tiền thưởng đấy.

- Ha ha, các vị nghe cho kỹ, đây là chuyện lớn nhất xảy ra trong giới tu hành những năm gần đây. Ta nói cho các vị biết, bọn họ đến Tú Xuân loan, chỉ vì một chuyện...

Người nói chuyện chừng ba mươi tuổi, để một chòm râu dài dưới cằm, mắt sáng ngời, khi nói chuyện ngăm nhìn bốn phía.

- Nói mau đi, chớ có úp úp mở mở mãi thế.

Người vây quanh nhin không được lớn giọng thúc giục.

- Bọn họ ấy à...

Người kể chuyện bỗng hạ trầm giọng nói, đám người lập tức yên tĩnh.

- Bọn họ đến để giết Hà Bá Tú Xuân loan.

Tất cả tĩnh lặng, tựa hồ còn chưa kịp phản ứng. Qua một lát mới có người nói:

- Không đúng, Hà Bá gia không phải vẫn tốt đấy sao?

- Hắc hắc, đương nhiên vẫn tốt, bởi vì người tới gần như đều chết cả.

- Hà, sao có thể, bọn họ...

- Tại sao lại không thể? Các vị còn nhớ cái lần tràn ngập sương mù năm trước không?

Lập tức có rất nhiều người gật đầu, sau đó hỏi thất thanh:

- Chẳng lẽ chính là khi đó?

- Chính là khi đó. Các vị không biết đâu, nước sông bị nhuộm thành màu đỏ, thi thể chất đông trước miếu Hà Bá, đệ tử tiên môn từ châu Hắc Diệu tới không còn một ai sống sót.

Người nọ nhìn mọi người, đặc ý kể rõ. Tin tức này quá khó tiêu hóa đối với người trong thành Bá Lăng. Hóa ra ngay ở cách mình không bao xa lại từng phát sinh một trận thần tiên đấu pháp kinh thiên động địa như thế.

Cố Minh Vi cũng rất kinh ngạc, nhưng hưng phấn càng nhiều hơn. Lại nghe người kia nói:

- Nếu các vị nghĩ rằng Hà Bá Tú Xuân loan chỉ là một Hà Bá bình thường, thì các vị sai rồi. Ta khẳng định một câu với các vị, thần đài của Hà Bá gia là từ thi thể chồng chất mà thành. Tú Xuân loan sông Kinh Hà tuy rằng kém những hung địa làm người ta sợ hãi trong trời đất, cũng chẳng hơn được những tiên sơn phúc địa danh tiếng lan xa, nhưng Hà Bá nơi đó tuyệt đối không phải là Hà Bá bình thường. Các vị còn không biết, Hà Bá trong Kinh Hà, bao gồm cả Long Vương đều đã chết rồi, lại chỉ có Hà Bá Tú Xuân loan còn sống.

Bóng người trong thành Bá Lăng nhập nhòa dưới ánh lửa từ những ngọn đuốc. Giọng của người kia cũng không lớn, nhưng rất rõ ràng, đến mỗi đoạn mấu chốt sẽ lại tăng âm lượng, làm cho người đến nghe càng lúc càng nhiều. Khi Cố Minh Vi phục hồi tinh thần lại thì xung quanh đã vây kín người.

Nàng cũng không có ý định chen ra, tiếp tục nghe người kia nói:

- Các người còn không biết chuyện năm đó Hà Bá gia xuống vương thành dưới Âm phủ cùng Thành Hoàng gia.

Y vừa nói lời này, ngay cả Cố Minh Vi cũng cảm thấy khiếp sợ. Ở nhân gian, việc của thần tiên vĩnh viễn là điều cực kỳ thần bí, thế mà người trước mắt này lại có thể biết nhiều như vậy, tuy không rõ thật hay giả, nhưng đủ để mọi người phải vánh tai nghe. Hơn nữa Cố Minh Vi hoàn toàn tin lời người này nói, nghe tới đây, hình tượng Trần Cảnh trong lòng nàng càng thêm rõ ràng.

- Năm đó...

Y lại tiếp tục nói cho đến tận khi trời sáng. Mặc dù có rất nhiều đoạn là "nghe nói" hoặc "đoán rằng", nhưng đã đủ để người xung quanh trợn mắt há hốc mồm. Khi bọn họ quay đầu nhìn về chiếc kiệu kia, không khỏi nghĩ thầm: "Hóa ra Hà Bá gia thần thông quảng đại như vậy."

Có điều, cũng có rất nhiều người coi đây chẳng qua là truyện tiểu thuyết, cũng không tin, bởi vì người kể dùng rất nhiều từ mang tính phỏng đoán.

Có thật nhiều người giống như Cố Minh Vi, muốn đến hỏi Hà Bá gia xem những lời người nọ có phải sự thật hay không, lại không người nào dám.

* * *

Miếu Thành Hoàng khu Nam đã dỡ xong, đang đến công đoạn đào nền đất đá.

Làm việc này đã là nhóm thứ tư. Mọi người một ngày một đêm không ngừng đẩy nhanh tốc độ, vì muốn nhanh chóng dựng lên thần miếu mới. Tảng đá lớn dùng để làm sàn miếu đang được moi lên. Nó nằm sâu dưới

đất nên mọi người phải móc từng chút một, mỗi phần lộ ra đều một màu đen như mực. Tuy không thấy có thêm điều gì khác thường, nhưng mỗi lần có thêm một phần bị moi lên, người đứng gần đó không khỏi lùi về phía sau vài bước, ai nấy đều có cảm giác sợ hãi.

- Nó đang khóc kìa...

- Ai đang cười thế?

- Cái kia cười...

Quanh tảng đá đen kịt chợt có người kinh hô. Mọi người vội vàng chạy lùi về sau. Phần lớn không nghe thấy cái gì, nhưng lại nhìn thấy được, trên tảng đá kia hiện lên những cái đầu dữ tợn kinh khủng, máu thịt be bét, mở to hai mắt đỏ như máu, muốn chui ra khỏi đá. Người phía trước hoảng sợ lùi về sau, mà người phía sau không biết phía trước xảy ra chuyện gì, muốn chen lên trước để nhìn, tạo thành cảnh người phía trước không lui được, người phía sau lại không tới được.

Bởi vì sắc trời đã sáng, Cố Minh Mi vốn phải đi về, nhưng giờ phát hiện chuyện như vậy, trong lòng nàng vừa hưng phấn vừa sợ hãi. Hưng phấn là có thể nhìn thấy Hà Bá, sợ hãi là nếu Hà Bá không phải đối thủ của tà ma kia thì xong rồi.

Nàng nghe thấy tiếng khóc, nghe thấy tiếng cười, còn nhìn thấy trên tảng đá kia hiện lên từng cái bóng quỷ dữ tợn.

Một lá bùa màu lam nhạt bay ra từ trong kiệu. Nó được bao phủ một tầng sương mù, không nhìn rõ. Trong tai mọi người vang lên một giọng nói:

- Trừ tà.

Lá bùa được giọng nói kia phát động, tỏa ra một vòng hào quang, rồi bất chợt in hằn lên tảng đá kia. Tiếng khóc tiếng cười lập tức biến mất, bóng

quỷ dữ tợn giống như bị trấn áp, nhanh chóng rút lại vào trong đá. Sau đó chỉ thấy một luồng khói đen bốc lên, giống như một ngọn lửa vô hình đang thiêu đốt. Khói đen bốc mù mịt, mãi đến khi tảng đá đen biến thành tảng đá bình thường.

Cố Minh Vi có chút thất vọng, nàng không nhìn thấy Hà Bá xuất hiện. Một lá bùa giải quyết tất cả, có thật nhiều người muốn thấy phong thái của Hà Bá nhưng không được, cũng thất vọng. Rất nhanh, ở ba khu khác cũng truyền tin tức đến, hóa ra chỗ bọn họ cũng phát sinh chuyện tương tự, thế nhưng Thành Hoàng mà bọn họ mời tới dùng thủ đoạn càng thêm hoành tráng, cũng càng hoa lệ.

So sánh tương đối, lá bùa trừ tà của Trần Cảnh bỗng hóa thành biểu hiện của thực lực không đủ trong mắt mọi người. Nhưng cũng có người nói Hà Bá là quá lợi hại nên chỉ cần một lá bùa đã xóa bỏ tà ma. Rồi lại có người nói Hà Bá chỉ biết mỗi bùa trừ tà này, có khi nào không còn bản sự nào khác. Người đồng quan điểm này chiếm số lượng không ít.

Bá Lăng đổi thần, ngày đầu tiên hữu kinh vô hiểm qua đi, kế tiếp là xây lại thần miếu.

Ngày thứ hai, vẫn là bầu không khí căng thẳng đè nén.

Công việc không hề có lúc nào gián đoạn, cách vài canh giờ lại đổi một nhóm nhân công. Tới ngày thứ ba, khi ánh mặt trời bắt đầu chiếu vào thành Bá Lăng thì một ngôi thần miếu mới tinh đã sừng sững trong nắng sớm. Phía trên cửa miếu treo một tấm bảng rất nặng, trên mặt viết một hàng chữ lớn màu đen: "Miếu Hà Bá Kinh Hà".

Ở nhân gian luôn có một hiện tượng thế này: nếu thần linh linh nghiệm, thì thông thường khi vào thần miếu đều sẽ hiển lộ ra thần tích. Thần tích này có thể là trời giáng nước cam lồ, có thể là hào quang tụ hội. Tối thiểu

nhất cũng sẽ là tượng thần tự mình bay lên rồi hạ xuống bệ thờ, không cần người nhắc lên bệ.

Trần Cảnh không biết điều này, cho nên tượng thần ba khu khác đều tự mình bay lên bệ thờ, thì nơi này vẫn phải người nâng, do mấy người thấp nhang khăn vái sau đó nâng tượng thần vào miếu, đặt lên bệ.

Sau đó là một hồi cúng tế lớn, do thành thủ Nghiêm Trọng chủ trì, lại có người đọc văn tế. Tiếp đến, mỗi người trong khu Nam thành vào trong dâng hương. Trong khoảng thời gian ngắn, trong miếu Hà Bá Kinh Hà ngập tràn hương khói.

Trần Cảnh đang lẳng lặng cảm thụ tín ngưỡng tự tập. Mấy lần ngưng kết thần phù khiến hắn có khá nhiều kinh nghiệm. Lần đầu tiên là Trần Cảnh bị động có được thần vị Hà Bá. Lần đó hắn không hề chuẩn bị, tuy rằng đó là lần được truyền thần vị theo cách chính thống, nhưng hắn còn chưa biết gì về Thần đạo, chỉ thấy một cơn sóng sông bao phủ lấy mình.

Những lần ngưng kết thần phù của các khúc sông trên dòng Kinh Hà đều dựa vào sắc phù Tú Xuân loan mà ngưng kết, giống như nước chảy thành sông, chỉ cần cảm ứng được khúc sông nào thì dần dần sẽ ngưng kết ra thần phù của khúc sông đó. Còn lần ở trấn Quân Lĩnh kia, là ngưng kết thần phù độc lập với sắc phù hà vực. Khi đó hắn có được cảm nhận hoàn toàn khác, nhất là cái cảm giác đau đớn khi âm ỉ khi kịch liệt bên trong thần hồn kia. Hiện tại lại ngưng kết thần phù, tuy rằng vẫn có đau đớn, nhưng có lẽ hắn đã dần thích ứng, đau đớn không còn rõ ràng như vậy nữa.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 142: Thần Phù Hộ? Tự Cứu!

oOo

Thần phù chậm rãi ngưng kết, so với lần ở trấn Quân Lĩnh thì còn chậm hơn nhiều. Thế nhưng như vậy lại khiến Trần Cảnh có thể cảm nhận được rõ ràng quá trình ngưng kết thần phù. Cho tới nay, hắn mới chỉ cảm giác được những thứ mơ hồ, không sao diễn tả được. Còn lần này lại khác, có những lần trước làm cơ sở, cẩn thận cảm thụ, Trần Cảnh giống như thấy được một tấm lưới lớn ngăn ở trên chín tầng trời. Hắn cả kinh, tấm lưới kia lại biến mất, sau đó muốn cảm ứng lại thế nào cũng không cảm ứng được.

Một lát sau, hắn lại tiến được vào trạng thái vô tướng vô niệm, thì liền cảm ứng được một làn khí trắng mỏng manh từ trong hư vô kéo nhau tụ tập tới đây từng đợt.

Trần Cảnh biết đây là tín ngưỡng lực. Hắn đã thấy thứ này khi nhìn bằng con mắt Phá Vọng của Mê Thiên Điệp. Hắn chợt hiểu, hóa ra thần phù là do tín ngưỡng nguyện lực ngưng kết thành. Nghĩ đến đây, lại đối chiếu với quá trình hình thành thần phù các khúc sông trên dòng Kinh Hà, hắn bèn hiểu rõ căn nguyên. Kỳ thật thần vị núi sông cũng tương tự, chẳng qua là vì trên núi sông ít có con người, phần lớn là dã thú yêu linh, nên tín ngưỡng lực yếu hơn nhiều.

Trần Cảnh lặng lẽ cảm thụ, hiểu ra được rất nhiều thứ.

"Nếu muốn trở thành thần linh một vùng, tất phải được ba thứ tán thành. Đầu tiên là trời. Thứ hai là đất. Còn thứ ba là sinh linh trong trời đất."

Trong đó trời tự nhiên chỉ Thiên đình, nhưng hiện tại đã không có, cho nên thần phù mới khác sắc phù, khuyết thiếu mất chỗ này. Còn điểm thứ hai thì mọi thần linh đều hiểu được, đó là linh lực vô biên khắp mặt đất. Điểm thứ ba, sinh linh trong trời đất tức là tín ngưỡng nhang đèn. Ở xa xưa kia, mỗi vị thần linh đều do Thiên đình sắc phong, sau đó thần linh ấy sẽ đến địa giới được phân, thông qua sắc phù Thiên đình ban tặng để biến khu vực xa lạ ấy thành thần vực của mình, rồi theo thời gian dần qua mà hòa hợp và sử dụng được linh lực của cả một vùng ấy. Đối với thần linh trên mặt đất, chỉ tới khi có thể tùy tâm điều động linh lực thần vực của mình thì mới có cảm giác an toàn, mới có thể trấn áp được yêu linh, bởi vì bản thân thần linh có pháp lực rất thấp.

Bây giờ lại ngược lại, đầu tiên cần có tín ngưỡng, cần dung hòa được linh lực vùng đất, tuy rằng sẽ chỉ hình thành thần phù, là bản thiếu hụt của sắc phù, trong đó không có bất kỳ thần thông pháp thuật nào, nhưng lại không bị cấm chế hạn chế, tự do hơn nhiều.

Ba thứ được hai, đã có thể trở thành thần linh một vùng rồi.

Hiện tại Trần Cảnh không dám nói đã thu được hết tín ngưỡng nhang đèn khu Nam thành Bá Lăng này, nhưng ít nhất cũng đã bắt đầu có. Chỉ cần có người vào thần miếu dâng hương, sẽ có nguyện lực tín ngưỡng cho Trần Cảnh hấp thu. Mà bây giờ Trần Cảnh đang làm bước thứ hai, cảm ứng linh lực của vùng đất này, luyện hóa nó cho mình sử dụng.

Thành Bá Lăng lại một lần nữa trở về an tĩnh. Không chỉ Trần Cảnh đang cố gắng, ba vị thần kia cũng đang cảm ứng luyện hóa linh lực ở khu vực của mình.

Nếu không có được sắc phù của Thiên đình, lại không có được tín ngưỡng nguyện lực mà muốn dung hợp linh lực của đất, thì tương đương với việc Đạo gia lập phái. Ở đương thời, mỗi môn phái đều có một đạo linh phù chưởng môn. Linh phù này kỳ thật chính là một loại thần phù. Linh phù chưởng môn tự nhiên cũng thông qua phương thức dung hợp linh lực của đất mà ngưng kết thành, nhưng có thể truyền xuống đời đời. Cho nên thông thường mà nói, pháp lực khi chưởng môn ở trong phái mình cao hơn rất nhiều so với người khác, bởi vì chưởng môn đó có thể điều động linh lực của cả một núi.

Nhiều người trong đạo môn hiểu cách thức, nhưng thông thường chỉ có chưởng môn đời thứ nhất mới đi ngưng kết thần phù này. Bởi vì người đó sẽ khắc trong thần phù rất nhiều thứ, có chút là đạo pháp thần thông hạch tâm của bốn môn, có chút thì là chỗ then chốt của đại trận hộ sơn, cũng bày ra cấm chế, chỉ có chiếm được pháp quyết mới có thể phát động. Trong mỗi một môn phái đều có tế đường hương hỏa, dùng để bày tỏ kính ý với các vị tiền bối tổ sư, ngoài ra còn là để tế ấn phù chưởng môn, không để nó tan biến đi vì thiếu nhang đèn.

Lúc này thần niệm của Trần Cảnh đang cảm ứng địa khí thành Bá Lăng, còn tín ngưỡng nguyện lực kia tự theo niệm lực lưu chuyển. Thần niệm lan đến đâu, tín ngưỡng nguyện lực sẽ giống như dòng nước tưới ướt vùng đất cứng rắn mịt mờ đến đấy, làm cho thần niệm của Trần Cảnh có thể cảm ứng linh khí khắp mặt đất rõ ràng hơn. Chỉ là linh khí ở thành Bá Lăng này không giống bất kỳ nơi nào trong dĩ vãng.

Nếu như nói linh lực Kinh Hà là tươi mát linh động, còn ở trấn Quân Lĩnh là khô hanh như cát sỏi, thì ở thành Bá Lăng này lại dơ bẩn như một hồ phân. Linh khí sớm đã bị ô nhiễm, thần niệm của Trần Cảnh vừa hòa vào đó thì trong đầu lập tức xuất hiện tiếng ác quỷ khóc hoặc cười to, còn cả tiếng ai oán vang mãi không dứt bên tai.

Hắn không chút suy nghĩ, một đạo bùa trừ tà ứng tâm mà ra.

Chỉ thấy tín ngưỡng lực đang theo thần niệm lưu chuyển đột nhiên biến hóa, hóa thành một đạo bùa trừ tà, rơi vào mặt đất đen kịt. Trần Cảnh lập tức nghe được tiếng kêu hoảng sợ thảm thiết, rồi mặt đất tối đen kia nhanh chóng bị tịnh hóa thành trở lại bình thường. Trần Cảnh sửng sốt, sau đó là mừng rỡ. Hắn đã phát hiện tác dụng thực sự của tín ngưỡng lực.

Một đạo bùa trừ tà cũng đã tiêu hao hết số tín ngưỡng nguyên lực không nhiều lắm kia. Trần Cảnh tiếp tục dùng pháp lực ngưng tụ ra một đạo bùa trừ tà, nhưng hiệu quả kém cực xa.

* * *

Trong thần miếu vẫn còn một hàng dài người xếp hàng đến dâng hương. Mỗi khi vào trong thắp hương cầu khẩn, mọi người đều có cùng một câu: "Mong Hà Bá gia sớm khu trừ tà ma."

Cảnh tượng tương tự diễn ra ở ba thần miếu khác, hơn nữa dân chúng trong thành cũng không chỉ dâng hương ở khu vực của mình, mà còn đi sang cả ba ngôi thần miếu còn lại. Nhưng xét tương đối thì người tới miếu Hà Bá dâng hương ít hơn ba nơi kia rất nhiều. Có nhiều người tới lễ bái nhất là miếu Nạp Lan Vương ở khu Bắc, có thể dùng từ chen lấn nhau mà hình dung. Thành Nạp Lan là thành lớn, vào một buổi sáng sớm ở hơn mười năm trước, khi đó người trong thành Nạp Lan có đến dâng hương lễ tạ thần, thì lại phát hiện ba chữ "Miếu Thành Hoàng" ở tấm bảng ngoài cửa miếu không biết đã biến thành "Miếu Nạp Lan Vương" từ lúc nào rồi. Chữ viết cứng cáp, khí phách lộ ra ngoài, từ đó người trong thành Nạp Lan gọi Thành Hoàng của mình là Nạp Lan Vương gia. Thanh danh của Nạp Lan Vương gia truyền khắp toàn bộ châu Cửu Hoa, thậm chí thế gian cũng biết châu Cửu Hoa có một Thành Hoàng xưng vương. Trong giới thần linh, xưng hô cực kỳ quan trọng, nhất là với thần linh thuộc dòng Địa phủ thì chỉ có người cai quản thập điện Âm phủ mới được xưng vương, trong đó nổi danh nhất trên trần thế không ai qua được Diêm La Vương.

Cố Minh Vi rốt cuộc thấy được tượng Hà Bá, quả nhiên chính là người đã tặng nàng lá bùa kiếm. Hóa ra hẳn đúng là Hà Bá. Cố Minh Vi không khỏi nhớ lại tình hình lúc Trần Cảnh tặng bùa cho mình.

- Hẳn gọi là Trần Cảnh, còn từng bế mình.

Cố Minh Vi cảm giác ngón tay từng được Trần Cảnh thổi vào chút nóng lên, ngẩng đầu nhìn tượng Hà Bá, nghĩ đến đủ thứ chuyện.

Trần Cảnh đương nhiên không có khả năng cảm ứng được ý tưởng của Cố Minh Vi từ trong lời khẩn cầu của nhiều người như vậy. Lúc này hẳn đang cố gắng khu trừ tà khí trong đất.

Thần niệm lan xuống từ tượng thần, từng chút từng chút thanh trừ tà khí khắp mặt đất. Từng đạo bùa trừ tà được tạo ra, tín ngưỡng lực cũng nhanh chóng tiêu hao. Mặc dù Trần Cảnh còn rất nhiều tín ngưỡng lực ở Tú Xuân loan và trấn Quân Lĩnh, nhưng hẳn đang ở thành Bá Lăng, không thể chuyển đến được, cũng không thể sử dụng linh lực ở hai nơi đó, chỉ có thể dùng linh lực trong kiếm.

* * *

Bản thân thành thủ Nghiêm Trọng là một đại nho, dưỡng ra tính tình cương trực, có thể xem được "khí" của đất trời. Ông sớm đã cùng vài vị đại nho khác đứng ở một tòa lầu cao, nhìn xem khí tượng của toàn thành.

- Lấy miếu Hà Bá làm trung tâm đã xuất hiện một khoảng sạch sẽ, mọi người nhìn ra chưa?

Nghiêm Trọng chỉ vào miếu Hà Bá, hỏi người bên cạnh.

Bên cạnh là một sĩ tử hơn năm mươi tuổi, mặc một bộ trường bào sĩ tử sạch sẽ, gật gật đầu nói:

- Ta thấy được miếu Hà Bá có ánh sáng trắng chói mắt hiện lên, tinh hóa khí đen trong thành.

Lại có một trung niên hơn ba mươi tuổi nói:

- Học vấn của ta không tinh thâm được bằng thành thủ và Khổng tiên sinh, chỉ cảm nhận được trong vùng sương mù xuất hiện một ngọn đèn xanh như ẩn như hiện.

Thành thủ gật đầu, nói:

- Lúc ta đi thỉnh Hà Bá, thì thấy miếu Hà Bá ở Tú Xuân loan không có hào quang tận trời, chỉ có một luồng sáng nhẹ nhàng tinh khiết tỏa ra, nhưng khúc sông ấy lại không hề có một chút khí dơ bẩn nào. Có thể thấy được Hà Bá gia là chân thần, cao minh hơn những thần linh giả giả thật thật ngày nay này nhiều lắm.

(Chân thần: thần thực sự. Chân = thật sự, đích thực, là Hán Việt, không phải bộ phận cơ thể dùng để đứng)

Gần trăm năm nay, chuyện quỷ quái yêu linh xưng thần ở nhân gian đã quá nhiều, tự nhiên dần dần xuất hiện phương pháp xác định chân thần và giả thần. Trong mắt những đại nho có thể xem khí của thể gian vạn vật, chân thần tỏa ra hào quang rực rỡ, chân thần pháp lực cao còn có hào quang xông tận trời. Mà giả thần thì chỉ có ánh sáng mờ nhạt quanh.

- Ta đi ba ngôi miếu khác nhìn, miếu thờ Nạp Lan Vương gia có hào quang phóng tận trời, mệnh môn cuộn cuộn, nhất định pháp lực cao cường, có thể nói là xếp hạng đầu trong những miếu thờ thần linh mà ta thấy những năm gần đây. Quả nhiên không hổ là vị thần có gan xưng vương. Miếu của Thành Hoàng thành Thọ Xuân nằm khu Đông và miếu Thành Hoàng thành Chung Ly nằm khu Tây thì đều có mây ngũ sắc bao phủ, tuy rằng rực rỡ, nhưng trong đó lại có khí đen lẫn vào, chưa chắc đã là chân thần.

Nghiêm Trọng nói, mặt hiện vẻ lo lắng.

- Cũng không biết thành Bá Lăng chúng ta có thể tồn tại tới ngày đất trời trong sạch lại không nữa. Nếu tồn tại, thì thần linh nào trong thành sẽ là vị bệch phát hào quang, danh truyền hậu thế đây?

Vị sĩ tử gần năm mươi tuổi đứng cạnh Nghiêm Trọng cảm khái nói.

Trong lúc bọn họ trò chuyện, Trần Cảnh lại có chút lực bất tòng tâm. Hoặc nói đúng hơn, nguyên nhân không phải ở bản thân hắn, mà là do tín ngưỡng lực căn bản không đủ cho hắn sử dụng. Tuy rằng người tới người lui dâng hương còn nhiều hơn cả trấn Quân Lĩnh và thôn Hà Tiền cộng lại, nhưng Trần Cảnh lại cảm thấy chỉ như ngang với lần trăm Hà Bá Ác Long hạ năm đó. Hắn hiểu đây là bởi vì người thành tâm thành ý đến dâng hương không nhiều, phần lớn chỉ là nói ngoài miệng, trong lòng cũng không có bao nhiêu thành kính.

Tín ngưỡng không đủ, lấy linh lực thi triển ra bùa trừ tà để đối phó với tà khí vô tận trong thành chẳng khác nào muối bỏ biển.

Cứ như vậy, khi trừ tà đến một phạm vi nhất định, sẽ không thể tiếp tục làm lan rộng hơn. Càng tới gần khu trung tâm thành thì tà khí càng nặng. Mà vào lúc tín ngưỡng lực không thể bổ sung kịp, tà khí dơ bẩn kia sẽ tràn trở lại cuồn cuộn như thủy triều.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 143: Không Tranh Phù Hoa

oOo

Mọi người lại không biết, chỉ có thành tâm cúng lễ mới tự cứu được mình.

Trần Cảnh không ngờ thành này đã bị tà khí thấm sâu như vậy. Hắn không khỏi liên tưởng đến Tần Thành Hoàng ở trong phủ Thành Hoàng tại trung tâm thành, cùng với cái quỷ tử trong tay lão. Hắn có thể khẳng định, tất cả mọi chuyện đều bắt nguồn từ ẩn tử kia. Mà quỷ tử đó tới từ thành Tần Quảng, hắn lại nghĩ tới những chuyện trong thành đó, rồi không dám tưởng tượng thêm. Hắn hiểu, nếu mình và ba vị thần linh kia không thể tịnh hóa tòa thành này, thì nhất định nơi này sẽ trở thành quỷ vực âm ty chốn nhân gian.

Ba ngày nữa đã trôi qua.

Bên trong thành vẫn chưa được tịnh hóa xong, cũng không thể trừ hết tà vật ô uế.

Bốn vị thành thủ ở bốn khu đã rất nóng ruột. Bọn họ thấy rõ cả bốn vị thần linh đều không thể trừ triệt để được tà khí, chỉ cần vừa gián đoạn là sẽ có tà khí từ miếu Thành Hoàng ở trung tâm trào ra. Giống như nơi đó thông với Địa ngục, lại vừa giống như một con suối tà uế.

Miếu Thành Hoàng thành Thọ Xuân ở khu Đông đột nhiên phát ra ánh sáng chói lòa, vút cao đến tận trời, khiến cả khu Đông sáng lên như ban ngày. Một giọng nói vang lên trong ánh sáng:

- Yêu tà hung hăng ngang ngược, để bản Thành Hoàng diệt gốc rễ của nó, trấn an toàn thành.

Từ miếu Thành Hoàng khu Đông, một thanh niên có tướng mạo gầy gò phóng lên cao, chân giẫm trên hư không, thân thể được bao phủ một tầng hào quang mà mắt phàm có thể thấy được. Hào quang ở trên bầu trời ban đêm trở nên bắt mắt khác thường. Vị Thành Hoàng này bước từng bước trên không, đi thẳng về phía miếu Thành Hoàng ở trung tâm thành, chỉ vài bước đã đến nơi, rồi chợt lóe lên một cái, mang theo ánh hào quang chìm vào trong miếu Thành Hoàng ấy.

Chẳng những Trần Cảnh thấy được, người bình thường cũng nghe và thấy được rất rõ ràng.

Thế nhưng chỉ Trần Cảnh mới hiểu, e rằng Thành Hoàng thành Thọ Xuân kia không biết tình huống trong miếu Thành Hoàng trung tâm, hoặc là tự cho rằng mình có pháp lực cao cường, thần thông quảng đại, cho nên không sợ.

Người ở khu Đông thành nhìn thấy thần linh khu mình cường thế như vậy thì rất cao hứng, tuyên dương khắp nơi, nói Thành Hoàng ở khu mình nhất định có thể trừ tà thành công. Theo sát phía sau chính là Nạp Lan Vương. Cũng không biết vị này dùng phép gì, kéo được ánh sao từ trên trời xuống, khiến trong miếu tỏa ra ánh sao lấp lánh. Chỉ thấy một người mặc pháp bào mình vương bước chậm rãi trong hư không, hào quang tận trời chiếu sáng trọn cả tòa thành, soi rõ được từng gương mặt dân chúng trong thành ngẩng lên giữa màn đêm.

Nạp Lan Vương gia chân đạp trên hư không, mỗi bước bước xuống đều có một vòng sáng vàng dập dềnh lan ra, cảm giác như đang bước lên những đóa sen vàng vậy. Mỗi bước chân của vị này đều giống như đạp vào trong lòng mọi người, khiến ấn tượng của mỗi người với Nạp Lan Vương gia càng thêm nồng đậm. Đây cũng là dụng ý của vị Thành Hoàng này, để người ta biết được thủ đoạn của mình, có thể gia tăng tín ngưỡng. Có thể nói là gã cực kỳ tâm đắc với cách này.

Chỉ thấy trên người gã không ngừng tràn ra hào quang, đi rất chậm trên không, như cố ý để mọi người đều thấy được. Cố Minh Vi ngẩng đầu nhìn, hơi bĩu môi, lẩm bẩm:

- Ra oai.

- Không thể gọi là ra oai được.

Đột nhiên có một người đáp lời. Cố Minh Vi hoảng sợ, báng bổ thần linh là một việc rất nghiêm trọng ở nhân gian. Nàng không ngờ rằng mình lẩm bẩm bị người nghe được, vội quay đầu, nhìn thấy phía sau chính là người đã kể sự tích của Hà Bá gia cho đám đông.

- Đây không phải là thần ra oai, mà là pháp thuật.

Cố Minh Vi nghe y nói không chút khách khí nào thì thắc mắc lai lịch của y, hỏi:

- Người là ai?

- À, cô có thể gọi ta là Triệu Hạc.

Cố Minh Vi nhìn y vài lần, thầm suy đoán thân phận của y, rồi không nhìn được tiếp tục nhìn lên Nạp Lan Vương đang dạo bước trên không trung. Chỉ thấy khuôn mặt của Nạp Lan Vương được hào quang chiếu sáng bừng lên, phối hợp với quần áo trên người, trông rất cao quý.

- Tướng mạo thật đẹp.

Triệu Hạc cảm khái.

- Tướng mạo mặc dù không tệ, nhưng không bằng được Hà Bá gia.

Cố Minh Vi nói.

Triệu Hạc nhìn nhìn Cố Minh Vi, nói:

- Cô nhìn vô cùng chính xác, quả thật kém Hà Bá gia. Nạp Lan Vương là mặt trời chói chang trên cao, làm cho người ta mắt mờ thần mê. Còn Hà Bá gia là ngọn đèn trong đêm tối, dẫn lối cho người lạc đường.

Cố Minh Vi trừng mắt liếc Triệu Hạc, không hài lòng với việc y so sánh Trần Cảnh cùng ngọn đèn trong đêm. Nàng lập tức nói:

- Hà Bá gia mới là rất chói mắt.

Nàng đang nhớ lại ánh kiếm lúc Trần Cảnh tặng bùa kiếm cho mình.

Mà Triệu Hạc thì nghĩ đến cái đèn lồng treo ở trước miếu Hà Bá mỗi lúc trời tối.

Nạp Lan Vương lại tạo ra mấy đạo linh phù trong hư không. Linh phù hóa thành hoa bay đầy trời, cam lồ rơi xuống, cả thành đều nhận được, tựa như gã chính là chủ thần của tòa thành này, không hề để ý tới bất kỳ thần linh nào khác. Cố Minh Vi cũng cảm nhận được điểm sáng kia rơi lên thân, mơ hồ cảm giác được có một dòng nước ấm chảy trong lòng.

- Đây là coi thường Hà Bá gia, sẽ dẫn tới thần chiến.

Cố Minh Vi tức giận nói.

Triệu Hạc không hiểu tại sao nàng lại nổi giận, mà chỉ sợ chính Cố Minh Vi cũng không rõ. Không biết từ khi nào, chỉ cần nghe được lời không hay về Hà Bá gia, nàng sẽ thấy rất mất hứng.

- Cô nương, cô nói vậy là khinh nhờn thần linh, sẽ bị phạt phải làm vật tế thần đấy.

Triệu Hạc nhìn Cố Minh Vi, thận trọng nói. Cố Minh Vi lặng đi một chút, tựa hồ lúc này mới ý thức được mình vừa nói lời không nên nói. Nhưng nét sợ trên mặt chỉ thoáng qua rồi biến mất, lại nghe nàng nói:

- Ta tin phụng Hà Bá Kinh Hà, nếu còn thờ phụng thần linh khác nữa thì sẽ là bất kính với Hà Bá.

- Một người cả đời có thể thờ phụng nhiều vị thần cơ mà.

- Nhưng chỉ có một chủ thần thôi.

Cố Minh Vi đáp nhanh.

Triệu Hạc có chút sửng sốt. Y không ngờ cô nương trước mắt lại có tín ngưỡng thuần khiết với Hà Bá đến vậy. Y lập tức nói:

- Đúng vậy, nhất định phải có một thần linh chủ vị. Thần linh không thể nhận tín ngưỡng từ người hai lòng, mà tâm nguyện của người như vậy cũng không thể truyền tới thần linh, càng không thể được thần linh che chở.

Trong lúc hai người nói chuyện, Nạp Lan Vương niệm chú, âm thanh này lại hóa thành những đóa hoa ánh sáng phiêu tán trong hư không. Không ai hiểu được gã nói gì, nhưng trong lòng không tự chủ được mà sinh ra cảm giác tin phục với gã, cảm thấy chỉ cần có gã thì tất cả tà ma sẽ biến mất, chỉ có gã mới có thể khiến càn khôn trong sạch lại.

Nhất thời, toàn thành nhao nhao quỳ xuống, miệng hô tên Nạp Lan Vương.

Triệu Hạc tự nhiên không quỳ gối, Cố Minh Vi cũng không. Người không quỳ giống hai người chiếm chưa đến một phần dân chúng.

Ở một khắc mọi người quỳ lạy này, miếu Thành Hoàng khu Tây cũng có hào quang tận trời, như tranh sáng với Nạp Lan Vương, muốn đẩy hào quang từ Nạp Lan Vương ra khỏi khu Tây thành. Chỉ có miếu Hà Bá ở khu Nam là tĩnh lặng, không có động tĩnh gì cả.

Đại đa số người lúc này đã quên đi miếu Hà Bá, cả người ở khu Nam cũng quên mất.

Cố Minh Vi nhìn miếu Hà Bá, mắt hiện vẻ lo lắng, không khỏi nói:

- Tại sao Hà Bá gia không hiện thần thông?
- Có lẽ Hà bá gia không muốn tranh chút biểu tượng phù hoa này với bọn họ.

Triệu Hạc nói.

- Tại sao chứ, tiên hiền đều nói, tất cả sinh linh sống trên thế gian này, từ khi sinh ra đến khi chết đi, đều quanh quẩn một chữ "tranh".

Cố Minh Vi nói.

- Ha ha, vậy còn phải xem là tranh vật gì. Chữ tranh trong lời tiên hiền cũng không phải là tranh những thứ hào nhoáng hảo huyền. Yên tâm đi, tất cả đều phải đợi đến cuối cùng mới có thể kết luận.

Triệu Hạc vừa nói vừa nhìn Nạp Lan Vương gia chìm vào trong miếu Thành Hoàng trung tâm, sau đó y đi tới miếu Hà Bá. Cố Minh Vi nhìn thấy người này vào miếu Hà Bá, nghĩ thầm vừa rồi y cũng không có quỳ bái

Nạp Lan Vương gia, lại tuyên truyền giảng giải sự tích về Hà Bá gia, nhất định là người trung tín với Hà Bá.

Nạp Lan Vương gia chìm vào miếu Thành Hoàng, hào quang tức thì biến mất, tới lượt Thành Hoàng thành Chung Ly phía Tây xuất hiện trên bầu trời. Vị này có bộ dạng một ông lão tóc xám trắng, vẻ mặt đau khổ, trong tay cầm một cây gậy mây, thân mặc pháp bào vải màu xám. Trên đầu của vị này cũng đã ngưng kết ra ánh sáng mờ, chiếu sáng cả tòa thành Bá Lăng.

Ông lão cũng không tiến vào miếu Thành Hoàng trung tâm, mà ngồi xếp bằng ở phía trên không miếu, gậy mây trong tay như cắm được vào không khí, chỉ trong chốc lát đã sinh ra chồi, rồi lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được mà sinh ra được một đoạn dây leo, mọc dần thẳng tắp lên bầu trời, giống như có một cái giàn vô hình để cho dây leo kia leo lên. Ông lão không nhúc nhích thêm kể từ khi ngồi xuống, giống như đã hóa đá, chỉ còn dây leo sinh trưởng.

Sắc trời dần dần sáng lên, nhưng người trong thành ngẩng đầu nhìn mặt trời lại có một cảm giác mờ lung. Lúc này có người từ ngoài thành trở về, bọn họ mới biết, hóa ra không phải mặt trời có vấn đề, mà là bọn họ đang ở trong sương mù. Không biết từ lúc nào, trên không trung thành Bá Lăng đã ngưng kết một tầng sương mù nhàn nhạt. Rồi theo thời gian, sương mù càng ngày càng dày, thẳng đến xế chiều, người trong thành chỉ thấy được mặt trời là một quả cầu màu đỏ mà thôi. Trong không khí thì xuất hiện những ánh sáng màu sắc rực rỡ, tầng tầng lớp lớp, tạo thành một loại mê huyền quý mị. Dường như trời đất đang làm ra nghi thức an táng phút cuối cùng cho thành Bá Lăng vậy.

Màn đêm buông xuống, cả tòa thành Bá Lăng tựa như bị che đậy trong một chiếc quan tài. Trong bóng tối, đèn đuốc đều như ẩn như hiện, khúc xạ ra những điểm sáng xanh mờ, giống như ma trơi. Cho dù là trong nhà có thắp đèn, nhưng vừa bước ra khỏi cửa thì đã không thể nhìn thấy tình hình

trong cửa, chỉ nhìn thấy một đốm lửa nhỏ lập lòe trong bóng tối, giống như lúc nào cũng có thể tắt.

Theo bóng đêm phủ xuống, mọi người cùng cảm thấy sợ hãi, nỗi sợ hãi từ sâu trong nội tâm dâng lên. Nỗi sợ hãi lúc đầu mới chỉ biểu hiện từ vẻ lo lắng trên mặt, nhưng khi đêm qua đi, mọi người phát hiện trời vẫn không chịu sáng, nỗi sợ hãi kia giống như núi lửa phun trào, kéo ra cả cái sợ hãi dồn nén suốt nhiều năm qua. Khủng hoảng giống như siêu vi trùng lan đi khắp nơi. Chuyện đầu tiên bọn họ làm là đi thần miếu, nhìn xem thần linh còn ở đó không, nhìn xem thần linh có vứt bỏ thành Bá Lăng hay không.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 144: Đi Con Đường Nào

oOo

Thành Hoàng không hiển linh suốt những năm gần đây, cho nên người dân trong thành Bá Lăng ngầm truyền nhau một câu, nói là thành Bá Lăng bị thần linh vứt bỏ, người trong thành bất kể có chạy đi đâu, thì sau khi chết cũng sẽ vĩnh viễn bị đày dưới Địa ngục. Mãi đến khi có thần linh từ bốn phương đồng thời vào thành, lời đồn đại này mới lắng xuống. Thế nhưng chẳng an tâm được bao lâu, tới hôm nay đêm đen không chịu nhường chỗ cho ngày sáng, lời đồn kia lại hiện lên trong đầu mọi người, còn biến thành khắc cốt ghi tâm, giống như đã thành lời phán quyết số mệnh.

Trước tiên mọi người đi đến vây quanh miếu Thành Hoàng ở trung tâm, bởi vì nơi này có một vị thần linh hiển hóa chân thân ngồi trên hư không. Cũng may Thành Hoàng thành Chung Ly còn ở đây, vì cái gậy của ông ta đã chui vào miếu Thành Hoàng, chỉ là hào quang trên người ông ta sớm đã không còn chói mắt như lúc đầu.

Trong màn đêm, quanh người ông ta có một tầng hào quang mờ mờ che chắn, ngồi ngay ngắn chưa từng nhúc nhích, không ai biết ông ta đang làm gì. Còn đoạn dây leo mọc từ chiếc gậy đã chui vào miếu thì kéo dài lên tít tận bầu trời, giống như muốn leo lên tận Thiên đình.

Rất nhiều người thấy Thành Hoàng thành Chung Ly chỉ ngồi im, thì mới nhớ tới ở khu Nam thành còn có một vị Hà Bá. Bọn họ vội vàng chạy tới miếu Hà Bá. Chưa đến gần, họ đã thấy ngôi miếu đằng xa kia đang tỏa ra

một tầng ánh sáng xanh mông lung như một dòng nước suối. Ánh sáng này không hề chói lọi như hào quang từ ba vị thần linh kia, nhưng vừa nhìn đã khiến người ta an lòng không ít. Ít nhất bọn họ biết được vẫn còn có thần linh, vẫn còn một nơi soi sáng cho họ khỏi bị bóng đêm che lấp.

Trong chiếc lầu cao nhất thành Bá Lăng, thành thủ bốn khu đều đang đứng ở nơi này. Thành thủ khu Đông lo lắng nói:

- Cứ tiếp tục như vậy, thành Bá Lăng chúng ta sẽ thật sự bị xóa tên trong trời đất mất.

Giọng của ông ta rất trầm, chỉ có ba vị thành thủ khác đang đứng ngay cạnh mới nghe rõ.

- Nạp Lan Vương gia đã xưng là thần vương, sao có thể dễ dàng thất bại như vậy được. Chúng ta chờ thêm một chút đi.

Thành thủ khu Bắc cau mày nói. Thế nhưng trên mặt ông cũng không giấu đi được vẻ lo lắng.

- Không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không thể dẫn mọi người rời khỏi thành. Gấp gáp rời đi, căn bản sẽ không có chỗ dung thân. Rời thành cũng tức là thành Bá Lăng bị diệt, lão thành chủ giao Bá Lăng cho chúng ta, tuyệt đối không thể để Bá Lăng bị hủy trên tay chúng ta. Nếu chuyện đó xảy ra, không chỉ vô cùng có lỗi với lão thành chủ, càng có lỗi với dân chúng toàn thành.

Thành thủ khu Tây trịnh trọng nói.

Thành thủ khu Nam Nghiêm Trọng trầm mặc một lát, nói:

- Bây giờ chúng ta chỉ có hai con đường có thể đi, là thủ vững và rời thành. Nếu chúng ta rời thành, sợ rằng sẽ không có thành nào khác dám thu nhận chúng ta, bởi vì một khi chúng ta bỏ thành mà đi, đã mang cái tiếng bị

thần vút bỏ, bọn họ đương nhiên sợ chúng ta mang đến vận rủi. Do vậy, dù chúng ta có đi hay không thì đều phải giãy giụa sinh tồn.

Ông ta nói xong thì ngừng một chút, sau đó nói thêm:

- Trời xanh quên thành Bá Lăng ta, nhưng chúng ta sao có thể đứng im chấp nhận chứ.

Im lặng bao phủ. Một lát sau, thành thủ khu Đông thở dài:

- Đúng vậy, cho dù trời xanh quên thành Bá Lăng chúng ta, chúng ta lại có thể nào chịu chết chứ.

- Hà Bá Kinh Hà vẫn còn trong miếu, chúng ta tới đó xem một chút đi.

Thành thủ khu Bắc nói.

Khi bọn họ tới miếu Hà Bá, người tới trước vây quanh đó lập tức né ra thành một con đường. Yêu linh theo Trần Cảnh vào thành vốn xếp hàng trước miếu giờ đã không thấy bóng, chẳng biết đã rời khỏi thành Bá Lăng từ lúc nào.

- Nghiêm Trọng Nam thành cầu kiến Hà Bá gia.

Thành thủ khu Nam Nghiêm Trọng hô to từ ngoài miếu. Theo âm thanh của ông ta vang lên, khoảng đất trống trước miếu lập tức an tĩnh trở lại. Vào thời điểm này, thần linh chính là thuốc an thần của bọn họ. Hiển nhiên, Trần Cảnh cũng hiểu, âm thanh kia vừa dứt, hào quang bao phủ miếu Hà Bá chợt mạnh hẳn lên, giống như đáp lại lời của thành thủ Nghiêm Trọng.

Cùng lúc đó, trong thần miếu đột nhiên tản ra ánh sáng trắng. Một người đi ra từ bên trong luồng sáng, pháp bào màu lam nhạt, hông đeo trường kiếm, cả người làm cho người ta có một cảm giác thanh tĩnh và trầm ổn.

Người này vừa xuất hiện, dân chúng ở trước miếu lập tức quỳ cả xuống, ngay cả tứ đại thành thủ cũng khom mình hành lễ. Trần Cảnh nhìn một màn trước mắt, cảm giác như đã trải qua đến mấy đời. Năm đó, hắn ngắc ngoải chạy ra khỏi thành này. Nhiều năm trôi qua, ngày hôm nay hắn lại lấy thân phận thần linh được thỉnh trở về. Vẫn là tòa thành cũ, vẫn là những người cũ, nhưng địa vị của Trần Cảnh lại khác rồi. Năm đó hắn chưa bao giờ vào miếu, chưa bao giờ bái thần, hơn nữa còn rất ghét bản thân mình, thậm chí là cả người khác nếu đi cúng bái. Thế mà giờ đây hắn lại nhận cúng bái của người, trong lòng mặc dù không có gì vui sướng, nhưng cũng không bài xích nữa. Hắn muốn tìm kiếm nguyên nhân, lại tìm thế nào cũng không ra.

Có những thay đổi luôn phát sinh trong lúc bất tri bất giác. Nhân tính vĩnh viễn là không có định tính.

Bốn vị thành thủ đều có mặt, nhưng chỉ thành thủ khu Nam nói, bởi vì ông ta là người thỉnh Hà Bá tới. Ông ta nói lớn:

- Thành Bá Lăng thỉnh Hà Bá chở che, hôm nay Bá Lăng không thấy được ánh mặt trời, xin hỏi Hà Bá gia, sinh linh cả thành Bá Lăng ta nên đi con đường nào?

Ngoại trừ tiếng của thành thủ Nghiêm Trọng, cộng với tiếng tim của mỗi người đang quỳ dưới đất đập thành thịch, không còn nghe thấy một tiếng động nào kể cả tiếng gió. Đợi một lát vẫn không nghe được Trần Cảnh trả lời, bọn họ nhin không được ngẩng đầu lên, chỉ thấy Hà Bá ở trước miếu đang ngẩng đầu nhìn trời, giống như trên bầu trời có viết tương lai của thành Bá Lăng.

- Xin hỏi Hà Bá, hơn mười vạn sinh linh thành Bá Lăng ta nên đi đường nào?

Nghiêm Trọng lần nữa cất cao giọng hỏi. Nhân gian sớm đã tồn tại việc hỏi thần, chẳng qua có rất ít tình huống hỏi trực diện thần linh như vậy.

Trước miếu Hà Bá lặng ngắt không một tiếng động.

Trần Cảnh nhìn thấy những ánh mắt sợ hãi mang theo kỳ vọng kia, hơi nheo mắt lại, nói:

- Nếu có chỗ để di dời, tốt nhất là hãy chuyển đi.

Trần Cảnh nhìn Nghiêm Trọng, nghiêm túc nói. Tiếng của Trần Cảnh truyền vào trong tai Nghiêm Trọng giống như gió sông buổi sớm, mang theo cảm giác man mát dịu nhẹ. Nghiêm Trọng thất vọng, nói:

- Ngày đông giá rét chưa hết, nếu chuyển đi, chỉ có thể lấy hài cốt của mọi người trong thành để xếp đường.

Trước miếu Hà Bá lại yên lặng. Tiếng của Nghiêm Trọng cũng không lớn, nhưng vào thời khắc này lại rất chói tai. Trần Cảnh nhìn một vòng. Giờ khắc này, cảm xúc có ghét có yêu của hắn với tòa thành này đã biến mất cả, trong mắt giống như nhìn thấy một con đường trải đầy thi thể, trên đường tràn ngập tiếng khóc tiếng kêu rên.

Trần Cảnh nhìn biến người đông nghịt trước mặt, lại chậm rãi nói:

- Nếu mọi người không muốn rời đi, cũng nguyện ý thờ phụng ta, ta tự nhiên sẽ không rời đi, sẽ đem hết khả năng của mình để che chở thành Bá Lăng này.

Đột nhiên, từ xa có một người thanh niên chen vào trong đám người, thần sắc bối rối, còn chưa tới gần đã hô lớn gọi thành thủ, rồi lập tức nín thinh, không nói thêm một lời nào. Tới khi chen được đến cạnh Nghiêm Trọng, người này mới ghé tai ông ta nói nhỏ.

Sắc mặt của Nghiêm Trọng bỗng biến đổi, rồi lập tức trở về bình thường. Ông ta nhìn ba vị thành thủ khác, muốn nói lại thôi. Về mặt của ba vị thành thủ kia trầm cả xuống, nhưng cũng không nói gì thêm, hiển nhiên là biết

người thanh niên kia vừa nói gì. Trong đó thành thủ khu Tây vẫn không nhìn được, hỏi:

- Không ra được sao?

- Cửa thành đã biến mất.

Nghiêm Trọng thấp giọng nói nhanh.

Ông ta không muốn để mọi người biết, nhưng làm sao có thể giấu nổi. Tin tức đã lan truyền đến đám người, tức thì ai nấy đều kinh hoàng, xông xáo cả lên. Bọn họ dùng ánh mắt tuyệt vọng xen lẫn mong chờ nhìn thành thủ và Trần Cảnh. Trước khi tới đây họ còn tính vạn bất đắc dĩ vẫn có thể bỏ thành mà đi. Tuy rằng Nghiêm Trọng phân tích bỏ thành đi cũng là một con đường cứu tử nhất sinh, không đến đường cùng tuyệt đối không thể làm vậy, nhưng dù sao vẫn có một con đường lưu lại. Mà bây giờ con đường này đã bị chặn đứt.

Trần Cảnh sớm đã biết chuyện này, hơn nữa còn rõ ràng hơn bọn họ nhiều. Ngay từ lúc khí đen xuất hiện trong thành, hắn đã biết sẽ có một ngày như thế. Hắn còn biết, nếu người trong thành Bá Lăng rời đi, chỉ sợ mười không còn sống một. Không riêng gì bởi bây giờ là mùa đông buốt giá, đây chỉ là vấn đề thời tiết. Lý do quan trọng hơn là con người không có thần linh che chở rất khó sinh tồn giữa thế giới lẫn lộn yêu linh quỷ quái này.

Lần này ngay cả Nghiêm Trọng cũng không có cách nào làm yên lòng dân chúng. Chỉ trong chớp mắt, một tòa thành trì yên bình chốn nhân gian biến thành quỷ vực, có mấy người có thể tiếp nhận được? Nếu không phải ông ta là đại nho nuôi dưỡng tính tình cương trực, chỉ sợ sớm đã quỳ xuống đất lạy van như những người khác.

Tất cả nhìn về Trần Cảnh, ánh mắt đã khác hẳn lúc trước. Nếu ánh mắt lúc trước là của người bị nạn cầu một chỗ dung thân, thì hiện tại chính là

của người sắp chết đuối hy vọng người ở trên bờ cứu mạng.

Trong lòng Trần Cảnh nổi lên từng trận gợn sóng. Đối với hắn, chuyện khó tiếp thu nhất là không thể tự chủ được tính mạng, và không thể cầu xin được ai cứu mạng.

Đang lúc hắn muốn nói chuyện, một luồng sáng đỏ bỗng chiếu ra từ miếu Thành Hoàng ở trung tâm thành Bá Lăng. Luồng sáng chói mắt, tạo thành một khoảng rực rỡ trong sương mù. Người trong thành Bá Lăng đầu tiên là cả kinh, sau đó là mừng rỡ, không ai bảo ai mà cùng ngẩng đầu nhìn lại. Chỉ thấy Thành Hoàng thành Chung Ly ngồi ở trên không miếu Thành Hoàng chẳng biết đã biến mất từ lúc nào, mà ánh sáng đỏ chính là từ cây dây leo cao lên tận trời kia phát ra. Thế nhưng dây leo này lại đang mau chóng bay vụt lên như trốn chạy. Đột nhiên, một cánh tay đen kịt thò ra khỏi miếu Thành Hoàng, tóm lấy dây leo. Dây leo tỏa ra hào quang càng mạnh thêm, điên cuồng muốn gãy ra, bay lên trời, nhưng không cách nào thoát khỏi bàn tay đen kịt như của ma quỷ kia.

Trần Cảnh nhíu mày. Tại trong mắt mọi người, một luồng hào quang màu trắng chói mắt phóng lên từ trước miếu Hà Bá. Người phản ứng nhanh lập tức ngẩng đầu, nhìn lại về phía trên không miếu Thành Hoàng, chỉ thấy luồng sáng trắng kia giống như một dải lụa trắng, quấn một vòng quanh cổ tay của cánh tay đen kịt kia. Cánh tay kia lập tức tách đôi ra từ chỗ bị cuốn lấy, phần từ cổ tay trở lên rơi lên mái ngói miếu Thành Hoàng, bốc ra khói đen, còn cánh tay thì vội vàng rút lại vào trong miếu. Luồng sáng trắng kia chợt lóe lên trong hư không, hóa thành một người, thân mặc pháp bào màu lam nhạt, hông đeo trường kiếm, trên người phảng phất có một tầng hào quang màu xanh lan tỏa như sóng sông.

Hắn lẳng lặng hiện chân thân, đạp trên không, ngẩng đầu nhìn đoạn dây leo đang nhanh chóng biến mất ở phía chân trời.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 145: "Tự Thử Bá Lăng Tế Hồn Phiên"

oOo

Đây là lần đầu tiên dân chúng thành Bá Lăng nhìn thấy Trần Cảnh hiển lộ thần thông pháp thuật. Không có thanh thế lớn như hai vị thần khác, thậm chí không bằng cả Thành Hoàng thành Chung Ly, nhưng hắn lại vừa mới giải cứu vị Thành Hoàng ấy. Thế mà ngay sau đó Thành Hoàng thành Chung Ly lại bay đi mất, làm cho người dân trong thành cực kỳ thất vọng.

Trần Cảnh đứng ở phía trên không miếu Thành Hoàng, trên người bao phủ một tầng ánh sáng xanh mờ mờ, nổi bật trong bóng đêm.

Người trong thành chỉ thấy Hà Bá gia nhẹ nhàng thông dong, tràn đầy tự tin, phát ra khí tức thần linh mới có. Nhưng bản thân Trần Cảnh mới biết, trong lòng hắn không thể nào bình tĩnh được. Hắn đột nhiên phát hiện, đã làm một vị thần linh, có được tín ngưỡng của mọi người, thì tương ứng phải phụ trách tính mạng của bọn họ.

Mắt hắn nhìn thấy có vong hồn bay lượn trong màn sương dày này, mũi thì ngửi được cái mùi hôi suốt đời khó quên kia. Cái mùi này không giống bất kỳ mùi hôi thối nào ở trên thế gian, hắn chỉ mới ngửi được nó ở trong thành Tần Quảng dưới Âm phủ. Tai hắn lại nghe văng vẳng những tiếng rít gào, là oán niệm không cam lòng của vong hồn.

Hắn là người rõ nhất chuyện Tần Ương trong phủ Thành Hoàng mạnh cỡ nào, cũng hiểu rằng mình rời đi mới là lựa chọn tốt nhất. Nhưng hắn không

thế, bởi nếu hôm nay rời đi, hắn sẽ không còn là hắn.

Đột nhiên, có một người lao ra từ trong miếu Thành Hoàng. Trên thân người nọ nhấp nháy hào quang lúc sáng lúc tắt, chính là Nạp Lan Vương. Sắc mặt của gã cực kém. Trần Cảnh đứng trên không miếu Thành Hoàng, nhìn thấy gã lao ra, thấy được sâu trong đôi mắt gã hiện lên vẻ kinh hãi. Chỉ nghe gã hét lớn một tiếng:

- Mau mau phong ấn thành này, âm ma tới thế gian rồi!!!

Gã nói xong bèn bay vọt ra khỏi thành, trên người vẫn tỏa ra vầng hào quang rực rỡ, giống như cái lúc gã chưa vào miếu Thành Hoàng. Thế nhưng giờ hào quang ấy chỉ soi rõ được vẻ khiếp sợ và thất vọng trong mắt dân chúng.

Trần Cảnh không biết một câu này của Nạp Lan Vương là nói với mình, hay là nói với dân chúng trong thành. Hắn nhìn khắp toàn thành, đã có người hoảng loạn muốn chạy ra khỏi thành, phần lớn là người khu Bắc. Nhưng càng đông người chọn đứng im nhìn hắn, cái ánh mắt của người sắp chết chìm nhìn lên người ở trên bờ.

Bốn vị thần, hai vị chạy mất, một vị chìm trong phủ Thành Hoàng chưa đi ra, chỉ còn lại một mình Trần Cảnh.

Trần Cảnh thầm than, rồi đột nhiên bay lên trời. Cùng lúc ấy, dân chúng đang im lặng bỗng không hẹn mà cùng thét lên một tiếng kinh hãi. Trong tiếng thét, nóc miếu Thành Hoàng bất ngờ bị phá thủng, một người vọt ra từ bên trong, chính là Thành Hoàng thành Thọ Xuân. Thế nhưng lúc này toàn thân y bao phủ một tầng khí đen đậm đặc, mặt xanh xao, hai mắt như tro tàn lại ẩn ẩn một tia tà dị. Y vừa xông ra ngoài đã đánh tới Trần Cảnh. Y bổ nhào về phía trước, giống như nhào vào trong nước, làm bọt sóng vô hình tung tóe lên.

Vừa rồi Trần Cảnh cảm ứng được nguy hiểm cho nên bay lên trời, tới khi thân ở giữa không trung lại cảm ứng được nguy hiểm từ trên đầu chụp xuống. Hắn vội ngẩng đầu, đã thấy Thành Hoàng thành Thọ Xuân không biết xuất hiện phía trên đỉnh đầu mình từ lúc nào. Cánh tay đen kịt như sắt thép xé rách hư không chớp tới đỉnh đầu Trần Cảnh, nhanh tới mức chỉ nghe được tiếng xé gió chứ không rõ bóng hình.

Người trong thành sợ hãi hét lên. Bọn họ giống như đã thấy được cảnh Trần Cảnh bị một trảo này phá vỡ đầu, óc văng tung tóe khắp nơi.

Tay của Thành Hoàng thành Thọ Xuân xuyên qua hư không đánh xuống, Trần Cảnh giống như bị cổ sát khí này làm khiếp sợ, không kịp có phản ứng. Chỉ thấy thân thể Trần Cảnh vỡ vụn thành những mảnh sáng trắng như thủy tinh, rồi bị cuốn tan đi theo dư lực từ một trảo kia.

Người trong thành không nhìn thấy dưới bàn tay của Thành Hoàng thành Thọ Xuân có một con bướm chui ra ngoài. Con bướm khẽ đập cánh, hình như có tầng tầng ảo ảnh xuất hiện, khiến Thành Hoàng thành Thọ Xuân ngẩn ra. Mà ngay lúc ấy, một ánh kiếm chợt lóe lên, không một tiếng động xẹt qua hư không, xẹt qua cổ họng của y.

Lúc này toàn bộ dân chúng trong thành đều đang ngẩng đầu nhìn lên. Bọn họ giống như nghe được tiếng da thịt xương cốt của Thành Hoàng thành Thọ Xuân bị cắt. Ánh kiếm biến mất, cái đầu của Thành Hoàng thành Thọ Xuân bay lên, nhưng trong hư không không có một giọt máu tươi nào xuất hiện. Ánh kiếm lại lóe liên tục, hóa thành một chiếc lồng ánh sáng chụp lấy cái đầu và thân hình của Thành Hoàng thành Thọ Xuân. Trong một sát na, Thành Hoàng thành Thọ Xuân biến thành một đồng thịt nát. Ánh kiếm tiếp tục hóa thành một dải ánh sáng xuyên qua nửa thành Bá Lăng, dừng lại ở trên không miếu Hà Bá Kinh Hà. Dải sáng tràn lan ra, hóa thành một người mặc áo lam, tóc đen tung bay, vẻ mặt nghiêm nghị, mày nhíu, miệng khép chặt.

Cả thành vang lên tiếng hô lớn, nhưng không giống với tiếng hoan hô vui sướng, mà như là tiếng thở mạnh sau khi nín thở lâu.

Thành thủ khu Nam Nghiêm Trọng thầm thở phào nhẹ nhõm, nhin không được nói:

- Ta đã biết Hà Bá sẽ không rời đi mà, ngài là một vị thần linh chân chính.

Ba vị khác còn đắm chìm tại khoảnh khắc Trần Cảnh dùng một kiếm giết chết Thành Hoàng thành Thọ Xuân. Bọn họ có thể nhìn ra vị Thành Hoàng kia có vấn đề, lại không ngờ Hà Bá luôn khiêm tốn ẩn mình lại mạnh đến vậy.

- Hẳn chỉ là Hà Bá, thần vị kém xa Thành Hoàng, lại có thể giết Thành Hoàng, lẽ nào hẳn đột phá thần cấm?

Thành thủ khu Tây kinh ngạc nói.

- Trong thiên hạ ngày nay, thần linh có được sắc phù chính thống của Thiên đình ít càng thêm ít, Thần đạo đã loạn, chỉ sợ thần cấm cũng đã biến mất.

Thành thủ khu Đông nói.

Bọn họ không biết Trần Cảnh vẫn đang phải chịu đựng đau đớn từ thần cấm. Hắn nhìn đám người quỳ lạy trên mặt đất, nhìn tòa thành xa lạ mà quen thuộc này, chậm rãi nói:

- Nếu tất cả mọi người không muốn rời đi, vậy cứ tể đi, bố cáo thiên hạ, từ nay về sau thờ phụng ta là thần linh duy nhất của thành Bá Lăng. Nếu ta còn sống không thể che chở, thì sau khi chết sẽ dẫn lối luân hồi cho các người.

Không ai hiểu Tần Thành Hoàng trong miếu Thành Hoàng đáng sợ đến cỡ nào bằng hắc hãn, hoặc nên nói là quỷ tử đến từ thành Tần Quảng dưới Âm phủ kia đáng sợ cỡ nào. Thành Hoàng thành Thọ Xuân khinh thường tiến vào trong đó, cuối cùng lúc lao ra đã thành một cái xác bị âm linh khống chế, bị Trần Cảnh chém đầu. Mạnh như Nạp Lan Vương mà cũng chật vật bỏ chạy.

Cũng may Thành Hoàng thành Thọ Xuân tuy xưng Thành Hoàng, nhưng không phải thần linh chính thống, pháp lực không cao thâm, cũng không có thần thông huyền diệu gì. Trần Cảnh có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, há thần linh thông thường có thể so sánh. Khi hắc hãn bị đánh lén, lập tức dùng cách phản đánh lén giết kẻ địch. Tuy rằng thoát nhìn chỉ là một kiếm, nhưng trong đó bao hàm kiếm thuật và kinh nghiệm của Trần Cảnh. Hơn nữa trong khoảnh khắc đó, Mê Thiên Điệp cũng dùng tới thần thông bản mệnh Ảo Ảnh, khiến Thành Hoàng thành Thọ Xuân nhìn thấy cảnh Trần Cảnh đã bị mình đánh trúng, cho nên y mới thất thần.

* * *

Trần Cảnh đương nhiên không cuồng vọng rằng mình có thể che chở được toàn bộ dân chúng của thành. Nhưng nếu đã quyết ở lại, hắc hãn sẽ dùng toàn lực bảo vệ họ. Sở dĩ hắc hãn muốn bọn họ cúng tế, bố cáo thiên hạ, là bởi vì ở trong thành này, Trần Cảnh giống như một gốc bèo không rễ, pháp lực yếu ớt.

Biện pháp duy nhất là trở thành thần linh chân chính duy nhất trong thành Bá Lăng. Chỉ cần người của cả thành toàn tâm toàn ý thờ phụng hắc hãn, là hắc hãn có thể không ngừng sử dụng linh lực của thành. Đây là cơ hội sống sót duy nhất, bất kể là đối với Trần Cảnh, hay đối với dân chúng Bá Lăng.

Trần Cảnh đứng trên thần miếu, trên người tỏa ra một tầng hào quang dịu nhẹ như nước, tựa như một ngọn đèn trấn an tâm thần trong đêm.

Bốn vị thành thủ chen qua mọi người, đi vào trước miếu Hà Bá. Bọn họ không quỳ lạy như những người khác. Nghiêm Trọng trang nghiêm nói:

- Nếu Hà Bá toàn tâm che chở, sinh linh toàn thành Bá Lăng chắc chắn sẽ lấy linh hồn hiến tế.

Trần Cảnh nhìn ông ta, hoặc căn bản là không phải chỉ nhìn một mình ông ta, mà là nhìn người của cả thành. Không gian lặng ngắt như tờ, ngay cả gió cũng như ngừng lại chờ câu trả lời của hắn. Hồi lâu sau, Trần Cảnh nhắm mắt lại, chậm rãi nói:

- Sinh tử của mỗi người đều nằm trong tay mình, sinh tử tùy tâm. Nếu phải chết, ta chết trước.

Trong lòng hắn còn có một câu:

- Tính mạng của ta đã ở trên tay các người.

Nghiêm Trọng trầm mặc, người cả thành cũng không một ai lên tiếng. Một câu không nặng không nhẹ này của Trần Cảnh khiến tất cả mọi người như cảm nhận được một cơn gió lạnh thấu xương mang theo đầy mùi máu.

- Nếu chúng ta bị chết trong thành này, sẽ vĩnh viễn không được luân hồi, muôn đời bị tà linh khống chế nô dịch.

Nghiêm Trọng xoay người, lớn tiếng nói với mọi người. Lời vừa ra, mọi người đều nhìn chăm chăm Trần Cảnh.

Trong mắt mỗi người đều một vẻ kinh hoàng sợ hãi. Đó là sự kinh sợ của việc sống không có chỗ, chết chẳng được yên. Bọn họ sợ, nỗi sợ hãi dâng lên không thể ngăn chặn, như vậy còn có thể cúng tế gì nữa, cho dù có, tâm ý cũng thành khẩn được bao nhiêu? Khi đó, chờ đợi bọn họ chỉ có cái chết.

Trần Cảnh lẳng lẳng đứng yên ở đó, như một cây trường thương màu xanh dựng đứng trong gió lạnh. Hắn nhìn người dân trong thành, chậm rãi nhắm mắt lại, nói:

- Hồn tán kim triều hựu như hà, luân hồi trọng sinh khốn khổ đa. Tựu thử Bá Lăng tế hồn phiên, vong linh thập vạn phệ Diêm La. [1]

Trần Cảnh nói bằng giọng trầm thấp, từng chữ từng chữ như từng nhát búa đập mạnh lên trái tim của mọi người. Âm thanh không có sát khí, nhưng lại kéo ra lệ khí [2] từ sâu trong nội tâm của mỗi người.

Trong thành Bá Lăng yên lặng như tờ, ngay cả tiếng quỷ khóc văng vẳng cũng biến mất, giống như bị sự tĩnh lặng làm cho sợ hãi, không dám xuất hiện.

Nghiêm Trọng cúi đầu lẩm bẩm:

- Tựu thử Bá Lăng tế hồn phiên, vong linh thập vạn phệ Diêm La... Vong linh thập vạn phệ Diêm La...

Theo tiếng lẩm bẩm, trên mặt ông ta cũng hiện lên nét oán lệ [3].

Trong hư không phảng phất như quanh quẩn mãi một câu: "Tựu thử Bá Lăng tế hồn phiên, vong linh thập vạn phệ Diêm La."

Chú thích:

[1] Tạm dịch nghĩa: Hồn có tiêu tan lập tức thì có sao? Luân hồi sống tiếp càng cực khổ. Chẳng bằng dựng cờ tế hồn thành Bá Lăng. Mười vạn vong linh đánh lại điện Diêm La.

Dịch thơ:

Bản 1: Ly Tử dịch - Nguồn bachngocsach.com

"Hồn có tiêu tan đã làm sao?

Luân hồi sinh tử, lắm khổ vào

Chẳng bằng Bá Lăng giường cờ tế

Mượn vọn vong linh bại Âm Tào."

Bản 2: thichtócquần dịch - Nguồn bachngocsach.com

"Hồn đâu tiêu tán có xá chi?

Luân hồi khôn khổ để làm gì?

Dựng cờ Bá Lăng anh linh khởi

Diêm La, mười vọn chẳng ngại chi."

[2] Lệ khí: có thể hiểu là sự u ám, tàn nhẫn, hung ác trong tâm lý, không nhất định phải liên quan giết chóc như "sát khí", mà có thể chỉ là chửi mắng thậm tệ, hoặc cách xử phạt vô cùng nghiêm khắc với những kẻ làm chuyện xấu, như việc đánh chết trộm chó ở Việt Nam vậy

[3] Oán lệ: oán hệ, không cam lòng, giận dữ cùng cực muốn phản kháng.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 146: Tế Thần Bá Lăng Ta

oOo

Trần Cảnh không có chút mừng vui nào khi được người cúng bái, chỉ cảm thấy trọng trách nặng nề như núi. Thậm chí có một thoáng hãn còn cảm giác như không thở nổi. Hai mươi vạn sinh linh, hai mươi vạn sinh mệnh đặt nặng trên bờ vai, điều này khác hẳn với việc hãn đơn độc một thân một mình chịu chết. Hãn chưa từng cảm thấy áp lực đến thế. Giờ khắc này, giống như cả bóng tối cũng đã hóa thành thực chất, đè xuống miệng, xuống mắt, xuống mũi hãn, đè nặng lên lồng ngực hãn. Đỉnh đầu hãn bỗng xuất hiện một luồng khí trắng, lấy bản thân hãn làm trung tâm rồi điên cuồng xoay tròn. Đó là tín ngưỡng lực của hai mươi vạn sinh linh Bá Lăng, đã đạt tới trình độ dùng mắt thường có thể thấy được.

Nghiêm Trọng đột nhiên đứng lên, dùng hết toàn lực rống to:

- Xây đàn tế, bố cáo thiên hạ, tế thần Bá Lăng ta.

Một tiếng rống này tựa như khiến cả đất trời cũng chấn động. Sự yên tĩnh nặng nề như núi băng âm âm sụp đổ, bóng đêm lặng im như băng sôi trào cả lên. Trên không trung thành Bá Lăng xuất hiện một loại lệ khí không cam lòng. Lệ khí vẫn còn rất nhạt, nhưng có xu thế càng lúc càng mãnh liệt.

Ngay sau đó, Nghiêm Trọng liên tiếp ra các mệnh lệnh, ba vị thành thủ khác cũng như thế. Thành Bá Lăng vừa rồi còn trầm lặng đã nhộn nhạo hẳn

lên. Từ trên cao nhìn xuống, người trong thành giống như những con kiến di chuyển tán loạn khắp nơi. Bốn thành thủ thương lượng một hồi, quyết định xây đàn tế cạnh miếu Thành Hoàng, bèn cho dỡ hết nhà cửa gần miếu Thành Hoàng xuống.

Trần Cảnh cũng không trở lại tượng thần, mà lẳng lặng đứng yên tại chỗ, hào quang trên người không chói mắt, nhưng đủ làm cho người khác ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy hẳn.

Trong gió đêm, áo bào của hắn bị thổi bay phần phật ra tiếng. Thần hồn của hắn cũng như áo bào, như bị giăng xé không ngừng, cảm giác đau đớn lan tỏa từng cơn. Đây là hậu quả của việc cấm chế trong sắc phù bị phát động. Thế nhưng hắn vẫn chịu đựng, ở lại nơi này cảm nhận tác dụng của tín ngưỡng nguyện lực với mình. Trước kia, tín ngưỡng nguyện lực giống như là gió nhẹ, không thể nắm bắt, chỉ có thể cảm nhận. Mà bây giờ hai mươi vạn tín ngưỡng tụ tập, hắn đã có thể cảm giác được rõ ràng. Hắn cảm thụ được tín ngưỡng lực tan ra trong thần hồn, như nước suối chảy lên mặt đất, rồi bên trong thần hồn dần dần xuất hiện một lá bùa màu trắng.

* * *

Thành Bá Lăng đã bị khí đen bốc lên từ dưới nền đất che phủ, từ cách xa vạn dặm bên ngoài đã có thể cảm nhận được khí tức âm trầm lạnh buốt đến tận xương kia. Người ở những trấn nhỏ gần đó chỉ dám đứng từ xa nhìn, căn bản không dám tới gần.

Hư Linh đứng trên một sườn núi cách thành Bá Lăng vài dặm, khẽ cau mày nhìn vào tòa thành này. Hai bên trái phải nàng là Đại Yêu và Tiểu Yêu.

Dường như vì đi theo bên cạnh Hư Linh một thời gian mà khuôn mặt xấu xí của hai con yêu linh này đã thuận mắt hơn không ít. Đại Yêu nhìn thành Bá Lăng một chốc, lại nhìn Hư Linh một thoáng, thân thể khi thì đứng lên

giống người, khi lại ngồi xổm xuống như thú, vừa nhìn đã biết không phải hạng an phận, chỉ có điều đang cố ngoan ngoãn vì có Hư Linh tại đây.

- Nương nương, Hà Bá gia còn ở trong thành kia, liệu có thể xảy ra sự cố gì không? Vừa rồi con thấy có người lao ra từ trong thành, nhưng Hà Bá gia lại không ra.

Đại Yêu ngẩng đầu nhìn Hư Linh. Hư Linh vẫn luôn không trả lời nó, cho nên nó cũng tập thành quen. Đối với nó, chỉ cần được đi theo bên người Hư Linh đã là một chuyện tốt đẹp rồi, so với giấc mộng trở thành đại yêu của nó còn tuyệt vời hơn. Đột nhiên, vài luồng sáng hơi yếu lao ra khỏi sương mù, lóe lên trong hư không, hóa thành mấy người. Bọn họ quay đầu nhìn lại hướng thành Bá Lăng, sắc mặt có chút tái nhợt.

Lúc này có người thấy được Hư Linh, lập tức bay độn về phía nàng. Không khí trước mắt Đại Yêu gợn lên như sóng nước, mấy luồng ánh sáng xanh đen xuất hiện ở bãi đất trống phía trước hư linh rồi tắt dần, mấy người từng theo Trần Cảnh tiến vào thành Bá Lăng hiện thân.

Mấy người kia lập tức khom mình hành lễ, nói:

- Bái kiến lão tổ.

Sau trận chiến ở Tú Xuân loan, thanh danh của Trần Cảnh khá lớn trong châu Cửu Hoa, đương nhiên những người xuất hiện ở trong thần miếu ngày ấy cũng được rất nhiều người biết đến. Thế nhưng ngoại trừ Hồng đại hiệp hay xuất hiện nên được nhiều người biết rõ, thì chẳng mấy ai tìm hiểu thêm được gì về được vỏ sò phủ râu xanh, càng không cần nói đến Nhan Lạc Nương cầm đèn trước tượng thần và Tiểu Bạch Long chỉ xuất hiện một lần, chứ đừng nói tới Hư Linh lấp ló trong bóng tối sau pho tượng. Rất nhiều người có biết nàng tồn tại, hơn nữa còn không ít người nhìn thấy nàng, nhưng chỉ có cảm nhận rằng nàng có vẻ rất hiền lành yếu đuối. Có điều chính vì như vậy mà nàng càng thêm thần bí trong mắt người. Những kẻ

hay nhìn thấy nàng nhất, chính là những yêu linh nghe đạo trước miếu, thì đều gọi nàng là lão tổ.

Lý do là vì bọn họ chỉ biết rằng Hư Linh là lão tổ từ đường thôn Hà Tiên. Ở trong thế giới yêu linh, cách xưng hô này vô cùng thông dụng, nhất là với người có lai lịch như Hư Linh.

Hư Linh gật đầu, còn chưa hỏi bọn họ xem trong thành xảy ra chuyện gì, thì đã có một yêu linh nói:

- Hà Bá gia muốn che chở cả tòa thành Bá Lăng này.

Hư Linh lại gật đầu một cái. Yêu linh kia còn nói thêm:

- Ngoại trừ Hà Bá gia, ba vị Thành Hoàng được mời tới đã chết một vị, hai vị rời đi là Nạp Lan Vương và Thành Hoàng thành Chung Ly.

- Được, ta biết rồi.

Vẻ mặt của Hư Linh không hề thay đổi, chỉ bình tĩnh nói, nhìn qua thông dong đến khác thường, như một đoá bách hợp yên tĩnh trong đêm.

Những người kia khom người thi lễ, cũng không nói thêm gì nữa, xoay người biến mất trong gió. Bọn họ vừa đi, Đại Yêu đã hốt hoảng nói:

- Nạp Lan Vương cũng chạy, Hà Bá gia còn không ra, phải làm cái gì bây giờ đây ạ?

Đại Yêu nói vậy ngoài miệng, nhưng trong bụng lại mừng thầm. Theo nó, Hư Linh phải trở thành thị linh của Trần Cảnh thật sự là quá oan ức. Thậm chí nó còn cho rằng Trần Cảnh nhất định đã dùng cấm chú pháp thuật gì đó khống chế Hư Linh. Giờ thấy Trần Cảnh còn không ra, nó lại mong Trần Cảnh chết trong đó thì càng tốt. Nếu như vậy, Hư Linh có thể được tự do.

Hư Linh nhìn tòa thành chìm trong khí đen, nói:

- Nạp Lan Vương chạy thì liên quan gì tới việc Hà Bá gia đi ra?!

- Nạp Lan Vương đi rồi, Hà Bá gia còn ở đó có tác dụng gì nữa, đương nhiên là nên đi ra. Hay Hà Bá gia không ra được ạ?

Đại Yêu nói vẻ lo lắng, nhưng trong bụng càng hưng phấn, thầm bổ sung một câu: "Nhất định là không ra được."

Lần đầu tiên nó nhìn thấy Trần Cảnh thì Trần Cảnh đang bận xem quyển Vu chú tổng cương, chỉ tùy ý đáp lời với nó. Nó cũng không cảm thấy có cái gì không vừa lòng, chỉ cảm thấy quanh Trần Cảnh có chút vắng lặng, giống như núi đá trong sương mù ở phía xa. Nhưng nghĩ tới chuyện Hư Linh có thể là thị linh của Trần Cảnh thì nó lại khó chịu khác thường, càng ở bên cạnh Hư Linh lâu, nó càng thêm khó chịu với Trần Cảnh.

Tuy rằng nó chưa từng hỏi Hư Linh xem nàng có phải là thị linh của Trần Cảnh hay không, nhưng khi thấy Hư Linh vì Trần Cảnh làm việc thì trong lòng nó sẽ dâng lên cảm giác ghen ghét không nói lên lời. Loại cảm giác này thậm chí chính nó cũng không thể diễn tả được, càng không thể nào khống chế.

- Hà Bá gia từng đi xuống một trong mười điện dưới Âm phủ là Tần Quảng mà còn có thể trở ra, huống chi thành Bá Lăng này.

Hư Linh chậm rãi nói.

- Cái truyền thuyết Hà Bá gia từng xuống Âm phủ lại là thật sao ạ?

Đại Yêu khó có thể tin nói. Âm phủ là chỗ thần bí nhất đối với người trên dương thế, thậm chí còn thần bí hơn cả Thiên đình. Cho dù là trong mắt yêu linh tu đạo cũng như vậy.

Hư Linh không trả lời, một lát sau nói:

- Ta vào thành nhìn xem, các người tự mình trở lại từ đường đi.

Đại Yêu lập tức nói muốn đi theo. Hư Linh nhìn sâu vào mắt nó, nói:

- Người đi sẽ chết.

Đại Yêu ngấn ra, miệng ngấp ngừng, muốn nói điều gì đó, lời lại không ra được khỏi miệng. Trong lúc nó chần chờ, Hư Linh đã hóa thành một làn khói đen bay đi trong hư không.

Đại Yêu chỉ biết đứng từ xa nhìn Hư Linh xuất hiện trước thành Bá Lăng, rồi tiến vào bên trong đó, bình tĩnh đơn giản như trở về nhà.

Nó vội vàng chạy tới trước thành, nhưng nhìn thấy khói đen bốc lên từ mặt đất, thì lại không dám bước vào. Nó cũng không rời đi, chỉ luẩn quẩn ở chỗ này. Tiểu Yêu theo bên cạnh nhìn nó, cũng không nói chuyện.

Đại Yêu đột nhiên nói:

- Người nói xem, nường nường không có chuyện gì chứ?

- Hẳn là không sao đâu, bằng không nường nường đã không vào rồi. Giống như đại ca vậy, tuy rất muốn vào, nhưng biết vào là có thể sẽ chết, cho nên không dám vào.

Tiểu Yêu nói.

Đại Yêu trợn mắt nhìn nó, Tiểu Yêu lại không nhìn đối phương. Đại Yêu trợn đến mỏi mắt, cũng không động thủ, cuối cùng tiếp tục đi đi lại lại trước thành.

* * *

Trong lúc hai con yêu linh quanh quẩn một chỗ trước thành Bá Lăng, đám người Nhan Lạc Nương dưới sự dẫn dắt của sư phụ cũng đã xuống tới Âm phủ mà Trần Cảnh từng đến. Ở trước mặt bọn họ là một tòa thành trì nặng trĩu âm khí, có điều không phải thành Tần Quảng, vì đầu tường hiện hai chữ lớn: "Chuyển Luân". Quảng Hàn cung chủ dẫn đầu đoàn người, Quảng Hàn kiếm trong tay không hề bị áp chế vì tiến vào âm giới, ngược lại càng phát ra sát khí dữ dội, mơ hồ lúc nào cũng có thể phá vỡ mà ra.

- Sư phụ, đây là thành gì vậy ạ?

Hạ Mạt Liên hỏi. Hiện tại nàng ta xem như đệ tử có bối phận lớn nhất trong Quảng Hàn cung.

Quảng Hàn cung chủ chỉ nhìn chăm chăm tòa thành trì trầm lặng phía trước, cũng không trả lời. Bất kỳ đệ tử nào cũng nhìn ra được tâm tình của bà cực kém. Đệ tử phía sau bà đã thiếu đi ba người so với lúc ở Tú Xuân loan. Ba người này nằm lại trong trận chiến với vạn âm kỵ binh. Tuy rằng cuối cùng bà đã giết sạch âm kỵ binh, nhưng chuyện đó không làm tâm tình của bà tốt hơn, ngược lại càng lúc càng xấu.

Chiếc đèn lưu ly trong tay Nhan Lạc Nương bốc lên ánh lửa màu đỏ bên trong, nhưng ánh sáng chiếu ra lại có màu xanh, mà tới nơi này thì dần dần mờ nhạt, trở thành màu đen, giống như ngọn lửa kia bị bóng đêm trong Âm phủ áp chế, ánh sáng không khuếch tán ra nổi.

Quảng Hàn cung chủ đứng hồi lâu trước thành Chuyển Luân, giống như suy tư có nên đi vào hay không. Thật lâu sau bà mới mở miệng:

- Đây là Chuyển Luân vương điện, là điện cuối cùng trong mười điện dưới Âm phủ, nằm ở dưới tảng đá ngầm của cỏi U Minh, về phía chính Đông đối với thế giới ngũ trọc này [1].

Giọng của Quảng Hàn cung chủ trở nên trầm thấp, lộ ra sát khí.

- Lễ nào tà linh kia tới từ thành Chuyển Luân này ạ? Nếu thật sự như vậy, chẳng phải là...

Hạ Mạt Liên nói tới đây dừng lại, bởi vì nàng ta nghĩ tới Chuyển Luân Vương trong truyền thuyết.

Quảng Hàn cung chủ hiển nhiên hiểu Hạt Mạt Liên lo lắng cái gì, chỉ nghe bà cười lạnh một tiếng, nói:

- Các con cũng biết lai lịch mười điện chốn Âm gian này sao?

- Đệ tử không biết.

Các đệ tử trả lời.

- Ha ha, các con đương nhiên không biết. Trong trời đất, ngoại trừ những môn phái còn sót lại sau lần Thiên hà hạo kiếp kia, còn có ai biết lai lịch của bọn họ chứ!

Quảng Hàn cung chủ thường ngày cực kỳ uy nghiêm, chúng đệ tử dù không biết Thiên hà hạo kiếp là cái gì, cũng không dám mở miệng hỏi.

Chú thích:

[1] Thế giới ngũ trọc: thế gian với năm giai đoạn xấu xa như bẩn, gồm:

1. Kiếp trọc: nhiều căn bệnh dấy lên, nạn đói hoành hành, chiến tranh mọi nơi

2. Kiến trọc: tà kiến thịnh hành

3. Phiền não trọc: chúng sinh có nhiều tham dục, tâm thần phiền loạn

4. Chúng sinh trọc: chúng sinh không tuân theo luân lý, không sợ quả báo

5. Mệnh trọc: thọ mệnh của con người ngắn dần.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 147: Từng Có Kiếm Hà Nghiêng Trời Diệt Tiên Thánh

oOo

Bà còn nói thêm:

- Ta rất hiếm khi giảng giải cho các con nghe về thể đạo trời đất từ lúc mới ban đầu đến nay. Hiện tại ta sẽ nói giản lược qua một lần. Trời đất lúc ban đầu, có hàng tỉ sinh linh, trong đó có một loại sinh linh gọi là Vu, được trời sinh đất dưỡng, thao túng được sấm sét. Trong Vu tộc này lại có mười hai tổ vu, pháp lực thông thiên triệt địa, mỗi vị đó sẽ có một tòa điện tổ vu riêng.

Hiện giờ Hạ Mạt Liên có bối phận lớn nhất trong hàng đệ tử, cho nên cũng lớn gan nhất. Nàng ta không nhịn được mà hỏi:

- Lễ nào đây là...

- Không sai, đây là một trong mười hai tòa điện tổ vu kia.

Quảng Hàn cung chủ hỏi:

- Các con nhìn thấy vết kiếm trên đầu tường kia không?

Chúng đệ tử Quảng Hàn cung quay qua tỉ mỉ quan sát từng vết nứt vỡ trên đầu tường. Lúc này mới liếc mắt nhìn qua vết nứt đầu tường, các nàng đã tự hỏi thậm không rõ nơi này đã từng phát sinh một trận chiến lớn đến mức nào đây.

- Trong những vết kiếm kiếm đó, còn có dấu vết Quảng Hàn kiếm lưu lại.

Tuy rằng giọng nói của Quảng Hàn cung chủ không có nhiều thay đổi, nhưng bất kì người nào cũng đều cảm nhận được kiêu ngạo trong giọng nói của bà. Đột nhiên, các nàng chợt hiểu vì sao sư phụ lại không bao giờ thêm liếc nhìn những huyền môn đạo phái trong thiên hạ. Hóa ra Quảng Hàn cung đã có lịch sử lâu dài đến vậy, từng nắm vai trò chói mắt trong lịch sử như vậy.

- Đó là một trận chiến vật đối sao dời, luân hồi sụp đổ. Tổ vu Vu tộc, Thiên đế Yêu tộc, Đạo tổ Đạo môn, cùng với một số tán tiên, vì tranh lấy một đường sinh cơ mà chinh chiến hỗn loạn. Có lẽ các con chưa từng nghe đến Thiên đế Yêu tộc Đông Hoàng, hay Tinh quân Thiên đình, nhưng chắc hẳn đã từng nghe đến ba vị Đạo tổ Đạo môn rồi chứ?

- Đệ tử đã nghe qua, Đạo môn có ba vị Đạo tổ là Thái Thượng, Nguyên Thủy, Thông Thiên, siêu phàm nhập thánh. Huyền môn trong thiên hạ ngày nay là từ bọn họ phân nhánh đi ra.

Hạ Mạt Liên đáp.

Quảng Hàn cung chủ nói:

- Đúng vậy, đại phái huyền môn đệ nhất thiên hạ Côn Lôn là từ đạo thống của Nguyên Thủy Thiên Tôn. Trừ nơi đó, phần lớn các môn phái trong thiên hạ đều có quan hệ thâm sâu với bọn họ. Thế nhưng thần thông như bọn họ, trong cuộc đại chiến đó còn phải kết trận với hai vị Giáo chủ Tây Phương mới không phải ngã xuống. Thanh danh Lục Thánh được xưng tụng trong cõi này cũng là từ trận chiến ấy mà ra.

Mấy lời của Quảng Hàn cung chủ lại khiến các nàng cảm thấy khiếp sợ. Tuy rằng thế giới tồn tại vô số truyền thuyết, nhưng nghe được từ chính

miệng sư phụ mình nói thì truyền thuyết đã hóa thành chân thực, hơn nữa môn phái của mình còn tham dự vào trong truyền thuyết này.

- Quảng Hàn cùng chúng ta thuộc về phe nào ạ?

Hạ Mạt Liên không nhin được hỏi.

- Tán tiên trong trời đất, phe nhỏ yếu nhất.

Quảng Hàn cùng chủ nói.

Nhan Lạc Nương chợt nhớ tới bức tranh tổ sư mà mình đã bái lạy lúc vừa mới nhập môn, nhưng không liên tưởng được rằng thế gian này lại có người có đại thần thông như vậy.

- Sau trận chiến ấy, phe tán tiên tử thương gần như không còn, tổ sư may mắn thoát thân được trong lúc hỗn loạn.

- A...

Vài người trong đám đệ tử không nhin được kinh hô lên, Nhan Lạc Nương cũng thầm nghĩ: "Nếu đã là đại bại, vậy điện Chuyển Luân trong mười điện cõi âm trước mặt là chuyện gì? Tại sao điện tổ vu lại hóa thành vương thành cõi âm rồi? Lẽ nào Vu tộc cũng bại? Đúng rồi, thế gian ngày nay đã không còn người thuộc Vu tộc. Thế còn Thiên đế Yêu tộc đâu rồi? Ta chưa từng nghe qua vị này, vậy chắc hẳn bọn họ cũng bị đánh bại rồi. Thế nhưng cũng không thấy vị Đạo tổ của Đạo gia nào cả, tất cả đều đã sớm trở thành truyền thuyết hư vô rồi. Hiện tại trên thế gian này, đã không có khả năng đắc đạo thành tiên được nữa, tựa như tiến trình lịch sử bị một đao chặt đứt đoạn, cuối cùng thì ai là người thắng đây?"

Nhan Lạc Nương nghĩ thầm, không hỏi ra miệng, nhưng Hạ Mạt Liên lại nói ra giúp thắc mắc của nàng.

Quảng Hàn cung chủ cười nói:

- Sau cùng, không có người nào thắng. Thắng là trời đất này, toàn bộ đều bị ma diệt trong luân hồi. Vô số người trong cõi trời đất những tưởng có thể khống chế luân hồi, thành tựu đại đạo vĩnh sinh bất diệt, lại bị luân hồi nghiền nát mà biến mất.

Lời bà ta nói rất dễ hiểu, nhưng lại khiến các đệ tử cảm thấy khó mà tiêu hóa ngay được. Không còn ai lên tiếng, Quảng Hàn cung chủ nói thêm:

- Mười hai điện tổ vu trở thành mười tòa điện cõi âm, hai điện còn lại biến mất không chút dấu vết. Các con nhìn vết kiếm trên đầu tường kia, đã qua ngàn vạn năm nhưng đến nay sát khí vẫn còn lưu lại. Các con thử đoán xem đó là kiếm gì?

Lúc này, bà ta có nói trong những vết kiếm đó có lẽ có Quảng Hàn kiếm lưu lại. Hiện tại hỏi như vậy, chứng thực lời bà ta chỉ là suy đoán.

Nhan Lạc Nương nghe bà hỏi như vậy, lập tức nghĩ đến kiếm của một trong sáu vị thánh trong truyền thuyết, Tru Tiên kiếm của Thông Thiên giáo chủ.

Hạ Mạt Liên khẽ trầm tư rồi nói ra:

- Theo truyền thuyết về bảo kiếm trong thiên hạ, tiên thiên có bảy thanh, Thông Thiên thánh giả chiếm bốn thanh, chẳng lẽ là Tru Tiên?

- Thiên hạ bảo kiếm, tiên thiên có bảy, Thông Thiên thánh giả chiếm bốn, quả thực không sai. Trên đầu tường thành này nhất định có vết kiếm của Tru Tiên kiếm lưu lại. Nhưng mà, thế nhân lại chỉ nghe nói đến Tru Tiên, mà không biết đến Thanh Nhan.

Quảng Hàn cung chủ như rơi vào một trạng thái thất thần, tựa như nói đến hai chữ Thanh Nhan, lại nhớ đến cái gì đó.

- Thanh Nhan?

Quả thực đám đệ tử chưa từng nghe qua, cũng không biết Thanh Nhan là kiếm thể nào. Sở dĩ bọn họ biết đến Tru Tiên, là vì có đạo thống của Thông Thiên giáo chủ truyền xuống.

- Thanh Nhan...Thanh Nhan là một thanh kiếm diệt thế, một thanh kiếm đã từng giết tiên thánh đầy trời.

Giọng nói của Quảng Hàn cung chủ khi nói xong câu "giết tiên thánh đầy trời" như cũng nhiễm phải khí tức chém giết đó.

- Kiếm này là của người bên phe nào ạ?

Hạ Mạt Liên như bị cuốn theo, nhanh chóng hỏi.

- Nhân tộc Nam Lạc.

- Nam Lạc là ai ạ?

- Đó là người giữ Thanh Nhan kiếm, đã từng là đệ nhất Tinh Quân trên Thiên đình Yêu tộc, là một trong những người mạnh mẽ nhất thế gian. Một kiếm hóa thiên hà, một kẻ vô tình giết sạch tiên thánh trên trời.

Quảng Hàn cung chủ nhìn điện Chuyển Luân đen kịt nói tiếp. Giọng nói tựa như xuyên suốt khoảng thời gian ngàn năm, trở nên trầm thấp lại.

Đám đệ tử còn đang ngẫm nghĩ mấy lời này. Đương nhiên các nàng tin tưởng, nhưng lại không cách nào tiêu hóa ngay được. Đột nhiên nghĩ đến đại kiếp nạn của thiên hà ngàn năm trước, lại nghĩ đến tổ sư mình cũng thuộc về phe phái tán tiên trong trận đại chiến, vậy thì tổ sư có quan hệ thế nào với vị Nam Lạc này chứ? Các nàng ôm đầy nghi vấn, còn chưa hỏi thì Quảng Hàn cung chủ đã nói tiếp:

- Mặc dù Quảng Hàn kiếm không bằng Thanh Nhan, nhưng cũng được tổ sư ngưng luyện từ lực lượng ánh trăng mà thành. Năm đó, tổ sư đã chém giết không ít đại vu, đại yêu. Linh kiếm trong thiên hạ vô số, Quảng Hàn đứng đầu, yên lặng ngàn năm, chỉ sợ không người biết đến rồi.

Mọi người nghe thấy lời bà, ánh mắt không khỏi nhìn xuống thân kiếm Quảng Hàn. Chỉ thấy bao kiếm trắng sáng như ánh trăng ngưng kết, đường nét thanh thoát. So với các thanh kiếm trên thế gian, kiếm này nhỏ hẹp hơn, nhưng cũng lại dài hơn vài phần.

Lúc này đột nhiên có đệ tử hỏi:

- Sư phụ, ác linh kia đã trốn vào điện Chuyển Luân, vậy bây giờ chúng ta làm sao đây?

- Tổ sư từng có di huấn: Không phải lúc trời đất đại biến, Quảng Hàn cung không được bước ra trần thế. Những năm gần đây, trời đất không ngừng có yêu linh độ kiếp hóa hình, là dị động đứng đầu trong ngàn năm qua. Lại còn có vong linh hiển lộ trên dương thế, có thể thấy đại biến đã ở trước mắt, cũng tới lúc Quảng Hàn cung nhập thế rồi...

Quảng Hàn cung chủ nói mấy câu này, như đang nói cho mình, lại như đang nói với Quảng Hàn kiếm trong tay. Chỉ thấy bà chậm rãi rút Quảng Hàn kiếm ra. Kiếm ra khỏi vỏ, tựa như rút ra không phải là kiếm, mà là một bao ánh trăng. Đồng thời, miệng bà nhẩm tiếp:

- Cũng đã tới lúc để Quảng Hàn kiếm vang danh khắp thế gian rồi...

Kiếm trong vỏ như ẩn chứa ánh trăng vạn năm qua, theo động tác của Quảng Hàn cung chủ, ánh trăng như từ mây đen chui ra, vùng vẫy sáng ngời khắp cả bầu trời. Ánh trăng bao phủ cả Quảng Hàn cung chủ và đám đệ tử phía sau. Dưới ánh trăng, bóng dáng đám đệ tử như nhòe đi không nhìn rõ được nữa, rồi ánh sáng cũng chậm rãi tan biến. Bóng trăng ấy như lóe lên bên trong cửa thành Chuyển Luân, rồi mới tan biến đi mất.

Cả một phần của khoảng trời cõi âm này đột nhiên sáng ngời, lại chớp mắt sau đã trở lại âm u, trở lại thành tòa đại thành tối đen như trước. Tất cả mọi người như cũng biến mất cùng ánh trăng kia, tựa như không gian này chưa từng xuất hiện một đám khách trên dương thế đến đây vậy.

* * *

Không ai hay biết những gì vừa phát sinh trong cõi âm đầy yên tĩnh không có bất kì sinh mệnh này. Nhưng ngoài cõi âm, châu Cửu Hoa lại đang thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Những năm gần đây, dù là người tu hành thông thường cũng đã cảm nhận được trời đất có khác lạ. Trừ bỏ chuyện có vô số yêu linh tranh nhau độ kiếp, chân chính khác lạ, cũng chỉ có nơi địa giới Bá Lăng, châu Cửu Hoa - thành Bá Lăng.

Lúc này, trong mắt thế nhân, thành Bá Lăng đã trở thành một tòa quý thành, một tòa thành cõi âm nơi dương thế.

Vào thời điểm này, lại không có một đạo phái huyền môn nào nguyện ý tới trừ ma vệ đạo. Khi nhìn thấy ba vị Thành Hoàng và một vị Hà Bá được mời đến, không đầy mấy ngày sau chỉ có hai vị Thành Hoàng chột vật trốn thoát thì không còn ai dám vào đó tìm tòi đến tận cùng nữa rồi. Các thần linh địa giới Bá Lăng đều chỉ dám đứng từ phía xa xa, vây khắp bốn phương tám hướng nhìn lại. Bọn họ căn bản không dám tới gần, như rất sợ bị lây dính phải khí tức âm tà kia.

Hư Linh lại không giống bọn họ, vì nàng vốn là quỷ linh, càng không ai biết rõ nàng đã từng theo Tần Thành Hoàng đi vào thành Tần Quảng cõi âm, rồi lại toàn thân trở ra. Mà từ khi nàng trở ra từ cõi âm, Trần Cảnh đã cảm nhận được một loại khí tức thần bí trên người nàng, mà cũng không thể nào liếc mắt là có thể nhìn thấu pháp lực của nàng như trước nữa.

Nàng bước từng bước đi vào, trong mắt chỉ toàn hư ảnh vong hồn. Nàng không có chút phản cảm nào đối với chút ít vong hồn trước mặt, cũng không cố tránh đụng chạm vào những khí âm hàn bốc từ dưới nền đất đi lên như những yêu linh khác, mà ngược lại còn có cảm giác như cá đi vào trong nước.

Khí tức âm hàn này không đáng sợ. Đáng sợ là trong khí âm hàn này còn ẩn chứa nguyên rửa oán hận không ai biết bên trong. Bởi vì những người biết thuật nguyên rửa thường mượn những vật âm tà như vậy để làm phép, nên những yêu linh có pháp lực không cao không dám tới gần.

Trong khối đen u tối đó, cửa thành có hai đội âm binh đầy khí tức tà dị trên người đứng gác, thế nhưng Hư Linh đi ngang qua, bọn chúng lại như không phát hiện ra. Đó là những hình ảnh trong mắt Hư Linh, còn những người phạm tục lại không nhìn thấy, nhưng cũng không thể đi ra ngoài được. Thịnh thoảng cũng có những người cảm giác nháy bén, có thể nhìn thấy trước mắt có loáng thoáng có bóng quỷ, nhưng cũng không nhìn ra được rõ ràng cho lắm.

Hư Linh biết rõ, tà linh trong thành Bá Lăng này tuyệt đối sẽ không để sinh linh trong thành rời đi. Bởi vì hai mươi vạn sinh hồn, là thuốc bổ cực tốt đối với chúng.

Khi nàng hoàn toàn tiến vào trong thành Bá Lăng, ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy một khoảng không đen kịt. Khác với bầu trời đêm đen, cái đen kịt ở trên đỉnh đầu này lại như ẩn chứa một con mắt che giấu sau lớp vải sa đen nhìn xuống nơi này.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 148: Nguyên Lực Sinh Lửa Nóng

oOo

Đột nhiên Hư Linh cảm thấy những chuyện trước mặt giống như toàn bộ thành Bá Lăng biến thành một cái bếp lò, mà sinh linh trong thành lại là củi khô. Lúc này củi đã sắp sửa bén cháy.

Khoảng trời đen tối này như hóa thành một thế giới hư vô. Nàng thông thả bước, lại nhoáng cái đã xuất hiện bên cạnh Trần Cảnh. Không thấy người thành Bá Lăng có phản ứng gì khi nàng xuất hiện, bởi vì bọn họ không nhìn thấy nàng.

- Sao cô lại tới đây?

Trần Cảnh không mở mắt ra, nhưng tất cả mọi chuyện trong thành Bá Lăng đều hiện lên trong đầu hắn. Lúc này hắn tựa như một con nhện đã ngồi ổn định trong mạng nhện do tín ngưỡng nguyên lực đan xen cùng thần niệm tạo thành.

Hư Linh trầm mặc, nhất thời không biết trả lời ra sao. Năm đó, trước khi theo Tần Thành Hoàng đi xuống Âm phủ, nàng chỉ có một suy nghĩ duy nhất là hấp thu một chút dương khí mãnh liệt từ lôi kiếp để có thể trở thành quỷ tiên. Mà sau khi xuống Âm phủ rồi, không chỉ có Trần Cảnh cảm thấy nàng thay đổi, chính nàng cũng cảm thấy nhất định mình không thể là một sinh linh bình thường. Đột nhiên nàng biết được rất nhiều thứ, nhưng những ký ức then chốt lại không chút khôi phục.

- Ta đến xem thử.

Hư Linh trả lời. Trong mắt người khác, nàng thần bí mờ ảo, như một đám khói mờ không thể nắm bắt được. Nhưng đối với Trần Cảnh, cảm giác này chỉ phớt qua, nhạt hơn nhiều. Phần lớn người khác đều cho rằng Hư Linh là thị linh của Trần Cảnh, nhưng hắn chưa từng nghĩ như vậy qua, chỉ luôn đối xử với nàng như bằng hữu. Về phần trong lòng Hư Linh nghĩ thế nào, hắn chưa từng nghĩ tới.

- Cô nhìn thấy gì?

- Ta nhìn thấy trời đất là bếp lò, chúng sinh là đồng, âm dương là than, tạo hóa là người đốt lò.

Trần Cảnh mở mắt ra, nhìn chăm chăm Hư Linh. Rồi hắn nhin không mà thở dài:

- Chúng ta có thể thay đổi được gì không?

- Chúng ta không thể thay đổi được gì cả.

Hư Linh đáp lời.

Trần Cảnh trầm mặc một hồi. Chỉ cần chúng sinh còn tồn tại trong trời đất này, cho dù có là thần hay là tiên, hoặc đã thành vong hồn hay oán linh, thì đều không thể thoát khỏi cái câu chúng sinh là đồng kia được.

Mọi người trong thành đều ngẩng đầu nhìn, vừa làm việc vừa nhìn. Từ trong mắt họ, hắn có thể nhìn thấy một loại ánh mắt gọi là hy vọng.

- Tuy rằng không thay đổi được gì, nhưng ta vẫn muốn làm, bởi vì ta là hy vọng duy nhất của bọn họ. Mấy ngày nay, ta nhớ khi lão kiếm khách đưa ta đi cùng, đã từng nói: "Có những lúc, không phải chúng ta sống vì bản thân, mà nỗ lực là vì những ánh mắt đang chăm chú nhìn vào chúng ta."

Không biết cô có biết đến hay đã từng gặp qua cái cảm giác này chưa? Trước kia, cho dù ta vừa được thần vị Hà Bá đã phải chiến đấu với Hà Bá Ác Long hạp, thì đó cũng chỉ vì tính mạng ta bị uy hiếp. Nhưng lần này lại khác, ta có thể rời khỏi nơi này giống như Nạp Lan Vương và Thành Hoàng Chung Ly, ta cũng nghĩ mình sẽ làm vậy. Nhưng cuối cùng ta vẫn ở lại. Bởi nếu ta đi rồi, thì đó chính là tự tay ta đã bóp chết mười vạn sinh linh, là chính ta đã thổi tắt ngọn lửa hy vọng duy nhất của bọn họ.

Hư Linh lặng lẽ nghe. Nhìn Trần Cảnh, rốt cuộc nàng đã biết cảm giác khác người trên người hắn là gì. Loại cảm giác đó vẫn rất mờ mờ, không rõ ràng, nhưng đến hôm nay thì nàng đã thật sự cảm nhận được Trần Cảnh khác những người tu hành khác.

Trần Cảnh lại nhắm mắt lại, nói:

- Cho dù là tiên hay là thần, hay chỉ là sinh linh bình thường, thì đều có lòng kính nể, kính nể đối với trời đất sinh dưỡng chúng ta. Cho dù là tiên hay là thần, hay chỉ là sinh linh bình thường, thì đều có lòng thương hại, thương hại những người nhỏ yếu cần được giúp đỡ.

Hư Linh trầm mặc không nói, cũng không ai biết nàng đang nghĩ gì. Đúng lúc này, đài tế đã được dựng xong, bốn phía dưới đài tế chỉ chút người đứng, im lặng ngẩng đầu nhìn Trần Cảnh.

Trần Cảnh đứng yên trên không nhìn tòa thành đầy kín người, trên thân hắn phát sáng, trở thành nguồn sáng duy nhất trong mảnh trời đất đen tối này.

Thành thủ khu Nam Nghiêm Trọng bày hương án trên bàn. Chỉ nhìn thấy ông ta cúi người thật sâu, miệng khấn:

- Trời đất mịt mờ, thần vớt bỏ Bá Lăng, hai mươi vạn sinh linh mất đi sinh cơ, hai mươi vạn cô hồn không có chỗ về. Nay có thần sông Kinh Hà Trần Cảnh nguyện bảo hộ Bá Lăng. Hai mươi vạn sinh linh Bá Lăng

nguyện đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn thờ phụng. Nếu làm trái lời nguyện này, sẽ mãi đọa dưới địa ngục, nhận vô tận hình phạt.

Tiếng nói của Nghiêm Trọng vang khắp mọi góc ngách trong thành. Ông ta vừa dứt, toàn bộ người trong thành đồng loạt hô lớn:

- Trời đất mịt mờ, thần vứt bỏ Bá Lăng, hai mươi vạn sinh linh mất đi sinh cơ, hai mươi vạn cô hồn không có chỗ về. Nay có thần sông Kinh Hà Trần Cảnh nguyện bảo hộ Bá Lăng. Hai mươi vạn sinh linh Bá Lăng nguyện đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn thờ phụng. Nếu làm trái lời nguyện này, sẽ mãi đọa dưới địa ngục, nhận vô tận hình phạt.

Hư Linh chợt thấy hoảng hốt, cảm nhận được một sự nguy hiểm khó giải thích được. Âm thanh phát ra từ tận đáy lòng của hai mươi vạn sinh linh này hội tụ lại với nhau, như hình thành một cơn sóng dữ vô hình, từ bốn phương tám hướng tràn lan đến. Mà ngay chính giữa của cơn sóng đó, là Trần Cảnh.

Âm thanh vừa vang lên, trong nháy mắt đài tế được dựng bằng gỗ bình thường đến không thể bình thường hơn như bốc lên một ngọn lửa. Ngọn lửa vô hình vô chất, nhưng lại bám vào đài tế mà bốc cháy. Đương nhiên người thường không thể nhìn thấy, cho dù bốn vị thành thủ cũng không nhìn thấy, nhưng Hư Linh đứng trên không trung cách xa khỏi trung tâm thành lại nhìn thấy. Nàng không chút nghi ngờ rằng vừa rồi nếu mình không nhanh chóng rời đi, chắc chắn đã bị ngọn lửa kia thiêu cháy rồi. Tuy sẽ không đến mức hồn phách tan biến, nhưng nàng cũng không muốn hứng chịu cảm giác đau đớn của lửa thiêu.

- Đây là ngọn lửa nguyện lực, có thể thiêu đốt hết thầy tà linh.

Trong lòng nàng đột nhiên như hiểu rõ. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy ngọn lửa nguyện lực, trước đây cũng chỉ nghe nói mà chưa từng gặp qua.

Ngay khi âm thanh giảm xuống, thành thủ khu Tây cúi đầu sâu xuống, lớn tiếng khấn:

- Nhật nguyện sáng tỏ, âm tà hiện thế. Bá Lăng không chỗ dựa, sinh hồn không chỗ về, nay thần sông Kinh Hà Trần Cảnh nguyện bảo hộ Bá Lăng. Hai mươi vạn sinh linh Bá Lăng nguyện đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn thờ phụng người. Nếu làm trái lời nguyện này, sẽ mãi đọa dưới địa ngục, nhận vô tận hình phạt.

Ông ta nói xong, toàn bộ mọi người trong thành lại niệm lên lần nữa. Trong mắt Hư Linh, ngọn lửa trên đài tế bằng gỗ càng hừng hực. Lấy đài tế làm trung tâm, toàn bộ hắc ám trong không gian này đã bị gạt ra xung quanh.

Toàn thành quỳ lạy, cùng niệm thêm ba lần nữa. Sau đó thành thủ khu Bắc lại cúi thấp đầu, khấn:

- Chư thiên tinh quân, tiên thần khắp trời. Hai mươi vạn sinh linh Bá Lăng đã khấn cầu trong ba năm, mỗi đêm đều cầu xin, chỉ xin tà linh đừng diệt thành. Bá Lăng tội gì? Nay thần sông Kinh Hà Trần Cảnh nguyện bảo hộ Bá Lăng. Hai mươi vạn sinh linh Bá Lăng nguyện đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn thờ phụng người. Nếu làm trái lời nguyện này, sẽ mãi đọa dưới địa ngục, nhận vô tận hình phạt.

Hai mươi vạn người khắp thành lại khấn niệm thêm ba lần, ngọn lửa trên đài tế điên cuồng thiêu đốt. Phía trên ngọn lửa là Trần Cảnh. Lúc này hắn đang nhắm mắt, tựa như nghe được một khúc nhạc tuyệt vời, lại như cảm thụ điều gì đó.

Thành thủ khu Đông lại cúi sát đầu xuống, lớn tiếng khấn nguyện:

- Trời đất mịt mờ, thần vứt bỏ Bá Lăng, hai mươi vạn sinh linh mất đi sinh cơ, hai mươi vạn cô hồn không chỗ về. Nhật nguyện sáng tỏ, âm tà hiện thế. Bá Lăng không chỗ dựa, sinh hồn không chỗ về. Chư thiên tinh

quân, tiên thần khắp trời. Hai mươi vạn sinh linh Bá Lăng khẩn cầu, nguyện thờ phụng thần sông Kinh Hà Trần Cảnh làm thần linh suốt kiếp.

Toàn bộ người trong thành Bá Lăng lại cùng khẩn niệm câu này. Ngọn lửa trên đài tế đột nhiên bốc lên, bao trùm toàn bộ Trần Cảnh vào bên trong. Đồng thời cũng lúc đó, ngọn lửa trên đài tế trong thành Bá Lăng bắt đầu lan tràn ra bốn phương tám hướng. Vật dẫn của ngọn lửa không phải mặt đất, không phải linh khí, mà là từng người đang cúi lạy trên mặt đất. Trên thân mỗi người đều như có một ngọn lửa vô hình bốc cháy, nhưng bọn họ lại như không hay biết gì.

Hư Linh lại lùi lại phía sau, mãi đến khi đứng sát cạnh rìa thành Bá Lăng mới ngừng lại. Nàng cảm nhận được khí tức cực kỳ nguy hiểm trong ngọn lửa nguyện lực kia. Mà bản thân nàng cũng tin rằng, cho dù Thành Hoàng tòa thành này cũng không cách nào chống lại được ngọn lửa nguyện lực kia. Bởi vì đó là do Trần Cảnh đốt, ngoại trừ Trần Cảnh ra, bất luận thần linh nào tiến vào thành đều sẽ gặp phải nguy hiểm cả.

- Có lẽ, có thể khu trục oán linh cõi âm kia đi.

Không ai biết rõ sự cường đại của cái khí tức trong Minh phủ của miếu Thành Hoàng hơn nàng cả. Lúc chưa vào thành, nàng đã xác định toàn bộ người trong thành này đều không thể sống được rồi. Nàng nhìn ra được, người trong thành đã nhiễm phải khí tức âm tà, cho dù có rời khỏi tòa thành này được, thì cũng đều sẽ hóa thành ác linh.

Hư Linh nghĩ tới đây, lại nhìn Trần Cảnh trên đài tế, phát hiện hắn đã đứng dậy. Hắn đứng trong ngọn lửa nguyện lực hùng hực kia, lại dường như đã hòa làm một với ngọn lửa này.

Hắn nhìn đầy người quỳ lạy trên mặt đất, sau một lúc bèn chậm rãi nói:

- Ta vốn là người phàm, ngẫu nhiên thành thần linh, tiềm tu tại sông Kinh Hà, không cầu thông thiên triệt địa, chỉ cầu thanh tĩnh tự tại. Nhưng

có người khẩn cầu ta ở Tú Xuân loan, tể ta ở Bá Lăng, lấy sinh mạng thỉnh về, nên ta không thể cự tuyệt. Trước miếu Hà Bá Tú Xuân loan sông Kinh Hà, ta đã từng nói, người nào uống nước sông Kinh Hà đều được ta che chở. Nay lại nói thêm một lời nữa: Phàm là người tể ta, đều sẽ được ta che chở.

Giọng nói cũng Trần Cảnh vang khắp hư không, tuy âm điệu không cao, nhưng lại như không bị không gian hạn chế, xuyên thấu qua cả mảnh không gian đen tối của thành Bá Lăng, truyền đi cực xa.

* * *

Nạp Lan Vương vẫn chưa đi xa, mà chỉ đứng ở đám mây bên ngoài thành Bá Lăng. Nếu nhìn kỹ vào đôi mắt lóng lánh ánh sáng bạc của gã, có thể phát hiện có hai điểm sáng như hai cái bánh xe nhỏ màu bạc, thu hết cả thành Bá Lăng vào trong đáy mắt. Lúc này nghe Trần Cảnh nói vậy, gã cười lạnh một tiếng, rồi nói với Thành Hoàng Chung Ly đứng bên cạnh:

- Một Hà Bá nho nhỏ, lại có khẩu khí muốn nuốt cả trời. Lẽ nào hãn muốn trở thành vương của cả vạn thần hay sao?

Thành Hoàng Chung Ly chỉ lẳng lặng đứng đó, trầm mặc không lên tiếng, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì. Nạp Lan Vương nghiêng đầu nhìn ngó, cười nói:

- Người cho là hãn cứu người sao? Ha ha, chẳng qua chỉ là thuận nước giong thuyền mà thôi. Coi như hãn không ra tay, ta cũng sẽ xuất thủ, huống chi tự người cũng có thể thoát được.

Thành Hoàng Chung Ly trầm mặc đáp:

- Nói thế nào đi nữa, thì hãn cũng đã ra tay rồi. Cho dù xuất phát từ mục đích nào thì ta cũng đã nhận trợ giúp của hãn. Có lấy lý do gì thoái thác cũng không phủ nhận được sự thật này.

Nạp Lan vương có chút ngoài ý muốn, lại lần nữa nghiêng đầu nhìn Thành Hoàng Chung Ly, cười cười. Gã cũng không đề cập chuyện này nữa, mà chỉ hỏi:

- Chắc hẳn ngươi cũng thấy trong Minh phủ* Thành Hoàng có gì đi?

(Minh phủ: phủ đệ không ở trên mặt đất mà ở cõi U Minh, ở dưới Âm phủ)

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 149: Ánh Kiếm Thiêu Đốt

oOo

- Truyền thuyết nói rằng, ẩn tử trong vương thành dưới Âm phủ chính là chìa khóa điều khiển điện phủ vương thành. Có nó, có thể nắm giữ được cả vương điện, trở thành thần vương của một trong mười tòa điện nơi Địa phủ.

Thành Hoàng Chung Ly không nhanh không chậm nói.

Nạp Lan Vương lại lần nữa quan sát lão, cười nói:

- Người không nhận được sắc phù Thành Hoàng mà hiểu rõ như vậy quả không tệ. Không sai, đó chính là vương tử trong truyền thuyết cõi âm. Năm đó Tần Ương lấy danh nghĩa tổ chức lễ mừng thọ, triệu tập toàn bộ thần linh trong địa giới Bá Lăng, rồi trong một đêm toàn bộ biến mất, chính là nhân cơ hội đi đến vương điện cõi âm. Không nghĩ ra lão ta lại thật sự mang theo Tần Quảng vương tử ra ngoài. Chỉ là, đáng tiếc, uống công may áo cưới cho người khác mà thôi, hắc hắc...

Thành Hoàng Chung Ly không lên tiếng, Nạp Lan Vương hỏi thêm:

- Bên trong đó còn có một người nữa, người đoán xem người này có thể là ai?

- Nếu ta không đoán sai, người này hẳn là Giang Lưu Vân, chương môn Thiên La môn ngày trước.

Thành Hoàng Chung Ly đáp.

- Không sai, lão chính là Giang Lưu Vân. Nghe nói Giang Lưu Vân có một kiện linh bảo, trên đó có thể khám phá ra huyền bí tiên đạo không thành ngàn năm này. Năm đó Tần Ương phá sơn môn Thiên La, không ngờ ngày sau hai kẻ này lại hợp tác cùng nhau xuống cõi âm.

Nạp Lan Vương nói tiếp.

- Người và ta cũng đều có thể đến cõi âm được, trở về cũng không khó. Khó là ở chỗ đi vào vương thành cõi âm mà không bị trầm luân. Sau khi Thiên La môn bị diệt, Giang Lưu Vân và Diệp Thanh Tuyết liên tục chiến đấu trên các chiến trường trong trời đất. Khi đó tất cả mới biết hạt châu của Giang Lưu Vân là một kiện linh bảo cường đại. Nếu ta đoán không sai, bọn họ chính là dựa vào hạt linh châu này mới đi ra khỏi vương điện kia.

Thành Hoàng Chung Ly tiếp lời.

- Người có nhìn thấy trên tay Giang Lưu Vân có hạt linh châu vô cùng thần bí kia không?

Nạp Lan vương hỏi.

Thành Hoàng Chung Ly nhìn ngọn lửa nguyện lực đang hừng hực thiêu đốt trong thành Bá Lăng, nói:

- Diệp Thanh Tuyết cũng từng đến Minh phủ Thành Hoàng kia.

- Diệp Thanh Tuyết sao, nàng ta là thiên tài trác tuyệt đứng đầu trong ngàn năm qua, có thể coi là một đời thiên kiêu. Chỉ là không biết nàng ta còn sống hay không.

Nạp Lan vương có chút tiếc nuối nói. Thành Hoàng Chung Ly không trả lời. Nạp Lan Vương nói thêm:

- Tiểu Hà Bá này không biết trời cao đất dày, vọng tưởng độc hưởng tín ngưỡng thành Bá Lăng này. Đáng tiếc, cuối cùng kết cục chỉ là hồn phi phách tán, ham muốn hại thân a.

Thành Hoàng Chung Ly nói ra:

- Ta nghĩ, hãn không giống như người nghĩ đâu.

- Có cái gì mà không giống? Đừng nói với ta hãn vô dục vô cầu. Nếu thực sự là thế, hãn đã không xuất hiện ở nơi này. Người cho là hãn thật sự muốn che chở cho thành Bá Lăng sao? Sai, hãn là muốn đoạt lấy vương tỹ côi âm kia.

Nạp Lan Vương cười nhạt nói. Thành Hoàng Chung Ly không trả lời. Thông thường không trả lời tức là là đồng ý, nhưng cũng có khi lại mang ý phủ định. Nạp Lan Vương chỉ nhìn lão, rồi nói tiếp:

- Người xem thành Bá Lăng hiện tại đi. Nhìn như im lặng, kỳ thật quanh đây có rất nhiều kẻ ngầm quan tâm theo dõi. Chỉ là đa số kẻ đó không biết trong Minh phủ Thành Hoàng có vương tỹ côi âm mà thôi. Nếu bọn họ mà biết, nhất định sẽ nảy sinh tâm tư ám đoạt. Nói ngay, cho dù hãn có nhận được tín ngưỡng của cả thành Bá Lăng thì thế nào? Thân thể tại Kinh Hà, ở thành Bá Lăng hãn chỉ như bèo không rễ, bất kỳ lúc nào cũng có thể tan biến mất.

- Người và ta rời khỏi thần vực, lúc đó chẳng phải cũng như bèo không rễ, có khác biệt gì với hãn?

Thành Hoàng Chung Ly hỏi.

- Cho nên, chúng ta phải đợi sau cùng mới ra tay.

Nạp Lan Vương đáp.

- Thứ lỗi, ta còn phải về nhà thay tã cho đứa nhỏ.

Thành Hoàng Chung Ly đột nhiên nói. Nói xong, lão bèn xoay người đi ngay, trong nháy mắt đã biến mất trong màn đêm.

Nạp Lan vương híp mắt, nhìn chăm chăm nơi mà Thành Hoàng Chung Ly biến mất, sắc mặt xanh mét. Từ khi trở thành thần linh đến nay, gã chưa từng bị người khác khinh thường, vô lễ như vậy. Sau khi nghe xong câu nói của Thành Hoàng Chung Ly, gã cơ hồ như muốn phun ngược một ngụm máu ra ngoài. Gã hít sâu một hơi, lại chậm rãi thở nhẹ ra, thầm quyết định sau mọi chuyện nơi này, nhất định sẽ cho Thành Hoàng Chung Ly biết thần thông thủ đoạn của mình thế nào.

Thành Hoàng Chung Ly hóa thành một luồng ánh sáng bay thẳng về thành Chung Ly. Lão tự nhận mình không phải là một người quân tử, nhưng cũng không cho mình là kẻ tiểu nhân. Trần Cảnh ra tay trợ giúp lão thoát thân, cho nên lão rời đi, không đối địch với Trần Cảnh. Đây là suy nghĩ của riêng lão, lần này rời khỏi, là tính ra đã trả nợ việc Trần Cảnh ra tay trước đó. Nếu lần sau gặp lại, lão sẽ không cam chịu như vậy nữa.

* * *

Có thể nói thân thể của Trần Cảnh vô hình vô chất, chỉ là kiếm cương sát khí. Nhưng trong ngọn lửa nguyện lực này, hẳn lại có cảm giác hết như lần đầu tiên dẫn sấm sét xuống, cảm nhận nguyện lực này có tác dụng tế luyện kiếm cương. Hẳn không khỏi nảy sinh ra một ý nghĩ, nếu đưa thân xác tượng thần của hắn tới đây, có lẽ mượn nhờ ngọn lửa nguyện lực này sẽ khu trừ được lời nguyện đang bám chặt trong linh hồn hắn. Chỉ là pho tượng thần kia lại đang tương thông chặt chẽ với địa mạch sông Kinh Hà, không cách nào hóa hình được.

Ngọn lửa nguyện lực không khiến Trần Cảnh có chút tổn thương nào. Chỉ là kiếm cương của Mê Thiên kiếm lại như tản ra, hòa lại làm một với

ngọn lửa nguyện lực, hình thành nên một đám khói màu xanh lam. Trong mắt người thường, chỉ thấy được trên không trung của đài tế đột nhiên sinh ra một rặng mây, rặng mây như lửa cháy, hùng hực thiêu đốt. Thật ra, đó chính là dấu hiệu dung hợp làm một của Mê Thiên kiếm và nguyện lực.

Ngọn lửa bùng lên, cuộn trào mãnh liệt như thể thiêu đốt được tất cả. Thế nhưng ngọn lửa này xuất hiện lại không mang theo chút âm thanh nào, yên tĩnh đến mức khiến người ta phải khiếp sợ.

Trần Cảnh nhắm mắt cảm nhận tình hình. Trong cảm nhận của hắn, ngọn lửa nguyện lực này như trào lên từng đợt bất khuất cùng không cam lòng. Đó là một loại oán giận của những người vô cơ bị cướp đi mạng sống, như sóng triều cuộn trào mãnh liệt.

Dựa "thế" để dẫn động sức mạnh của trời đất là thủ đoạn cơ bản nhất của người tu hành, cũng là bản lĩnh trọng yếu nhất. Ngay lúc Trần Cảnh dung hợp với nguyện lực sinh ra từ hai mươi vạn con người trong thành Bá Lăng này, trong lòng hắn chợt sinh ra một loại cảm giác có thể kích động được cả trời đất. Mà trong tích tắc đó, thanh kiếm trong nguyện lực như muốn phá tan tất cả gông xiềng, muốn hóa thành một biển lửa thiêu đốt tất cả. Như thể một con thú bị giam hãm đột nhiên có được một thanh kiếm chém sắt như chém bùn, có thể chém sạch hết tất cả trời buộc.

Rất tự nhiên, ngọn lửa như đột nhiên có tư tưởng, có lực công kích, đánh mạnh về phía miếu Thành Hoàng bên cạnh. Không có tiếng gió gào thét, chỉ tràn ngập tiếng kiếm ngân vang, lại như có ngàn vạn thanh kiếm lần lượt được rút ra khỏi vỏ. Tất cả đều vô cùng tự nhiên như vậy, là vì bọn họ vốn luôn mong muốn hủy diệt ngôi miếu Thành Hoàng kia, muốn diệt sát tà linh trong đó.

Lửa cháy ngút trời, như sóng biển theo gió cuộn cuộn nổi lên, bổ nhào xuống ngôi miếu Thành Hoàng thần bí mà kinh khủng kia. Trong nháy mắt, miếu Thành Hoàng hóa thành tro bụi. Tro bụi này không phải là thứ tro tàn

còn sót lại sau khi bị cháy rụi, mà là vì bị trọng lực mạnh mẽ nghiền ép thành bụi.

Bụi đất tung bay, tràn ngập hư không.

Tâm tình căng thẳng của rất nhiều người đứng gần còn chưa kịp buông lỏng, thì trong tiếng kiếm ngân vang đột nhiên xuất hiện tiếng rít gào. Âm thanh này tựa như tiếng thú rống, lại như cổ đèn nén chỉ gầm gừ trong cổ họng. Âm thanh mơ hồ không rõ, nhưng rơi vào tai người nghe lại mang theo một cảm giác hung ác, tựa như cái miệng đang gầm gừ đó vừa mới nuốt thịt tươi qua khỏi cổ họng, kẽ răng vẫn còn vương đầy máu tươi và thịt nát.

Đây là cảm giác sinh ra khi nghe thấy tiếng rít gào này, cho dù người ở gần hay xa đều thế cả. Nhưng người đứng gần miếu Thành Hoàng hơn không chỉ nghe thấy, mà còn nhìn thấy thứ khiến người ta phải dựng tóc gáy từ dưới nền miếu chui lên. Thứ đó không phải người, có hình thù con người nhưng lại không mang chút cảm giác là con người. Thân thể nó như thực như ảo, nửa người trên mặt đất, còn phần thân dưới lại chìm trong lòng đất. Mặt đất cứng rắn là thế, nhưng đối với nó như thể mềm nhão lắm vậy.

- Ác quỷ, ác quỷ từ địa ngục tới....

"Linh hồn sinh trên dương thế, sau khi chết phải xuống mười tòa điện cõi âm tiêu nghiệp luân hồi. Kẻ có nghiệp chướng nặng nề thì rơi xuống địa ngục, bởi chịu vô tận cực khổ mà ngưng kết oán niệm, hóa thành ác quỷ. Ác quỷ may mắn thoát khỏi địa ngục, trốn lên thế gian, nhất định sẽ cắn nuốt tất cả sinh linh nó gặp phải." Trong "Thiên địa huyền vật dị sự chí" đã có riêng một chương miêu tả riêng về ác quỷ địa ngục. Không rõ sách này do ai viết, nhưng là cuốn sách mà gần như người trên nhân gian nào cũng đọc qua.

Có lẽ người ta sẽ không sợ hãi những thứ hoàn toàn không biết đến, hoặc không biết nó có nguy hiểm đến tính mạng mình hay không. Nhưng danh tiếng của ác quỷ lại cực phổ biến trong chốn nhân gian, còn cực kỳ thần bí, nó vừa xuất hiện tất cả đã cảm nhận được một khí tức khủng bố phô thiên cái địa quét tới. Tuy nhiên, khó mà phân rõ được cái thứ khủng bố quét qua tâm linh này đến từ chính bản thân ác quỷ, hay là từ những sợ hãi được tích lũy quanh năm suốt tháng của chính bản thân mọi người nữa.

Ác quỷ toàn thân đen kịt, khói đen tỏa từ nửa thân nhô ra khỏi nền đất. Nó nhìn quanh một vòng. Mỗi khi ánh mắt tàn nhẫn oán độc đó đảo qua, người nào người nấy lập tức có cảm giác rét lạnh chạy dọc từ đầu xuống đến chân, toàn thân cứng ngắc run rẩy.

Đột nhiên ác quỷ há mồm rít gào, như đang nói: "Ta muốn cắn nuốt linh hồn các người."

Mọi người hốt hoảng lui lại, nghiêng ngả xô đẩy về phía sau. Thậm chí có nhiều người té lăn ra đất không dậy nổi, toàn thân run rẩy, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt tối đi như tro tàn..

Đúng lúc này, chợt trong lòng mọi người vang lên một giọng nói: "An thần!". Lời này vang lên, những người gặp ác quỷ lúc này như được an thần thật sự, nỗi sợ hãi như tuyết rơi vào trong lửa, nhanh chóng tan biến.

Những người đã ổn định được tâm thân mới chăm chú nhìn về phía ác quỷ lại lần nữa. Họ nhìn thấy nó chống hai tay xuống mặt đất, tung người nhảy dựng lên, lao thẳng về phía rặng mây như ngọn lửa đang hùng hực thiêu đốt bên kia, tựa như trong đó có thứ gì đang hấp dẫn nó.

Ác quỷ mới vọt lên, trong biển lửa đột ngột xuất hiện một ngọn lửa quét xuống hư không bên dưới. Ngọn lửa như lưỡi trâu cuốn lấy ngọn cỏ, lại như sóng biển dâng trào nuốt lấy ác quỷ. Ác quỷ lao vào biển lửa, như kẻ không biết bơi chìm dưới nước, giãy dụa chống cự, phát ra tiếng thét kinh

sợ chói tai. Nhưng nó có giấy dựa thế nào cũng dần mai một trong ngọn lửa đó.

Người trong thành nhìn thấy ác quỷ tiêu tán, không khỏi thở phào một hơi.

Toàn bộ người trong thành Bá Lăng còn chưa kịp thả lỏng, lại cảm nhận được một cảm giác run sợ từ tận linh hồn, một sự nguy hiểm tới tính mạng đến cực độ dâng lên trong lòng. Ác quỷ vừa mới bị đốt cháy kia như mở ra một cánh cửa địa ngục, có vô tận ác quỷ tuôn ra, như muốn báo thù cho nó. Ý niệm này mới lóe lên trong lòng mọi người, thì nơi miếu Thành Hoàng kia lại chui ra liên tiếp hơn mười ác quỷ nữa. Chúng nó lần lượt nhìn về phía bầu trời, rồi ngửa mặt gào thét, hai tay chống xuống mặt đất, lao thẳng đến biển lửa đang hùng hực thiêu đốt trên bầu trời.

Cũng trong lúc đó, biển lửa đập xuống mặt đất, gần mười ác quỷ trong đó nháy mắt tan biến đi mất, không một chút phản kháng.

Biển lửa không ngừng lại mà tiếp tục nhào xuống mặt đất, hùng hực bốc cháy, bao phủ toàn bộ ngôi miếu Thành Hoàng, như muốn đốt toàn bộ mặt đất nơi này thành tro bụi. Dưới nền đất, không ngừng có ác quỷ lao ra. Vừa rơi vào ngọn lửa, cả thân thể chúng nó, đầu, chân, tay... đều bị tách rời ra như thể có một lưỡi dao sắc bén vô hình rạch phá trên người chúng nó, rơi rớt xuống biển lửa, hóa thành tro bụi.

Tuy rằng ác quỷ dưới nền đất chui lên, rồi lại như củi mục bị đốt cháy, nhanh chóng hóa thành tro tàn, biến mất trong biển lửa. Thế nhưng ác quỷ chui lên không giảm, mà còn tăng nhiều hơn, như không bao giờ hết. Như thể nơi này liên thông với địa ngục, tất cả ác quỷ từ đó mà tuôn trào ra.

Toàn bộ người trong thành Bá Lăng đều biết có ác quỷ xuất hiện. Thế nhưng thành Bá Lăng lớn như vậy, người phía sau căn bản không nhìn thấy gì cả. Chỉ thấy mặt đất dưới chân càng lúc càng lạnh, âm khí càng lúc càng

nặng, khí lạnh càng lúc càng nhiều, cảm giác nguy hiểm bất an chiếm đầy cả trong lòng.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 150: Quỷ Vực Chốn Nhân Gian

oOo

Bốn vị thành thủ thành Bá Lăng vẫn chia ra đứng ở bốn hướng Đông Tây Nam Bắc. Từ đầu đến cuối, bọn họ không lùi lại một bước, vẫn luôn đứng hàng đầu tiên. Ngọn lửa ánh lên khuôn mặt bọn họ một màu đỏ bừng, tựa như máu tươi đang sôi trào. Người khác đều nhìn đám ác quỷ không ngừng chui ra từ trong lòng đất, chỉ có thành thủ khu Nam lại nhìn biển lửa đang thiêu đốt kia. Ông ta nhạy cảm phát hiện ngọn lửa đang yếu bớt, tốc độ yếu bớt này tương ứng với tốc độ đám ác quỷ tuôn ra.

Ông ta thầm lo lắng, lo thần thông pháp thuật của Hà Bá không cách nào kéo dài được. Tuy ông ta không tu hành, nhưng lại biết hơn người bình thường khá nhiều. Chỉ là tình hình này, ông ta không thể giúp ích gì được, có lo lắng cũng bằng thừa. Ông ta quay đầu nhìn lại, phát hiện ra toàn bộ thành trì phía sau chỉ còn là một màu đen yên tĩnh, như thể toàn thành chỉ còn lại những người đang đứng quanh biển lửa này, những nơi xa hơn đã bị bóng tối cắn nuốt mất. Trong bóng tối nơi xa xa, thỉnh thoảng cũng có chút ánh lửa, nhưng điểm sáng này đầy quỷ dị, như những đốm lửa ma trời. Ông ta kinh hãi, vội lệnh cho một người chạy ra phía sau nhìn xem đã xảy ra chuyện gì.

* * *

Cố Minh Vi một đường đi thẳng về nhà. Con đường quen thuộc dưới chân ngày càng lạ lẫm, đã không nhìn rõ khoảng cách xa hơn hai ba mét

trước mặt. Trong màn sương đen mù mờ ấy, có rất nhiều "người" đang đi lại. Chỉ là những "người" kia lại vô cùng kỳ lạ, thân thể như không có trọng lượng, chân không chạm đất, hành động quái dị không chút tiếng động. Điều này làm Cố Minh Vi không tự chủ nghĩ đến quỷ, hơn nữa còn là ác quỷ. Bên cạnh là Cố Minh Ngọc, cũng theo nàng cùng về Cố phủ.

Hai người đồng thời la lên một tiếng, bước nhanh đi. Cái não nhiệt nơi trung tâm thành này như đã xa xưa, hoặc căn bản chưa từng tồn tại. Dọc đường đi, Cố Minh Vi có một loại cảm giác âm trầm u ám, phòng ốc hai bên trong mắt nàng cũng đầy dữ tợn và kinh khủng.

- Aaa...!

Một tiếng kêu kì quái vang lên, tóc gáy Cố Minh Vi dựng đứng, toàn thân lạnh lẽo, rùng mình một cái.

Đưa mắt nhìn qua Cố Minh Ngọc, nàng thấy mặt mày gã cũng tái nhợt lại.

- Có thứ gì đó...

Cố Minh Ngọc vội vàng dán đầy lá bùa lên người, nhưng cũng không thể khiến gã an tâm được.

Hai người Cố Minh Vi và Cố Minh Ngọc đứng im tại chỗ, cẩn thận nghe ngóng bốn phía. Xung quanh lại không có thêm bất kì âm thanh nào khác, bọn họ lại tiếp tục đi về phía trước.

"Rầm!" Đột nhiên có một cánh cửa bật mở, rồi một người bước ra ngoài. Người này cầm một ngọn đèn lơ mờ trong tay, chậm rãi đi về phía bọn họ. Dưới ánh đèn lơ mờ, sắc mặt người đó già nua hết như vỏ cây khô vậy.

Cố Minh Vi và Cố Minh Ngọc liếc mắt nhìn nhau, chậm rãi đi tới. Tuy bọn họ lớn lên trong tòa thành này, nhưng không quen thân với nhiều người

lắm. Mà người này bọn họ không quen mặt, cho nên không chào hỏi mà tách ra hai bên để nhường cho ông lão này đi qua.

Lúc đi ngang qua, không hiểu sao Cố Minh Vi lại cảm thấy lạnh cả người, như có thứ gì đó đang chăm chăm đánh giá mình. Nàng nhìn qua ông lão cầm đèn đi bên cạnh, phát hiện hai mắt ông ta u ám mà lạnh băng.

Nàng rung mình, bước chân khựng lại. Ngay khi nàng vừa dừng bước, chiếc đèn trong tay ông ta cũng đột nhiên tắt ngóm.

- Khả khả...

Đèn tắt, đồng thời vang lên một tiếng cười lạnh.

Cố Minh Vi không kịp được, nhắm mắt quát to lên một tiếng, đồng thời đưa tay chớp lấy cái túi vải đưa ra trước người. Trong túi vải, là lá bùa kiếm mà Trần Cảnh tặng cho nàng.

Nàng cảm giác như có thứ gì đó đang đứng trước mặt dò xét mình, toàn thân lạnh toát. Rồi lại có một luồng gió lạnh lướt qua, một hồi sau nàng vẫn không thấy có chuyện gì xảy ra, nhìn lại thì thấy ông già kia đã nằm chết trên mặt đất. Cả người ông ta tựa như đoạn gỗ mục, rơi đứt làm mấy mảnh.

Còn Cố Minh Ngọc đang dựa sát vào vách tường, miệng há to, ánh mắt đầy sợ hãi.

Hai người đi tới ngã rẽ của góc tường, vừa rẽ qua, Cố Minh Vi lại nhìn thấy một kẻ đang ngồi chồm hổm, tay cầm quả tim người nhai nuốt. Nháy mắt đó, nàng chợt nghĩ đến ác quỷ địa ngục, bèn kinh hoảng lùi về phía sau. Ác quỷ kia cũng đồng thời phát hiện ra nàng. Cố Minh Vi còn nhìn thấy trong mắt nó ánh lên vẻ thèm muốn và tàn nhẫn. Nàng kinh sợ lùi lại, rồi kêu to lên như muốn tổng khứ tất cả sợ hãi trong lòng ra ngoài, hoặc như muốn dùng tiếng hét chói tai đó dọa cho ác quỷ lui đi. Nhưng nàng

mới lui vài bước đã đụng phải vách tường, không thể lùi được nữa, mà ác quỷ kia đã bỏ quả tim người xuống, nhào về phía nàng.

Cố Minh Vi không dám nhìn, nhắm mắt lại hô lớn:

- Hà bá gia cứu ta.

Ngay khi nàng hô xong, toàn thân chợt lóe lên ngọn lửa nguyên lực mờ ảo. Ác quỷ bị ngọn lửa nguyên lực đốt trúng, kêu thảm một tiếng rồi hoảng sợ lui đi, quay người đánh về phía Cố Minh Ngọc. Cố Minh Ngọc sợ hãi, không cách nào tĩnh tâm khu động lá bùa trong tay. Gã quay người bỏ chạy, ác quỷ kia trong nháy mắt đã nhào vào trong thân thể gã, biến mất không còn gì nữa.

Sau khi Cố Minh Vi mở mắt ra, nhìn thấy Cố Minh Ngọc đang gắng gượng đứng dậy. Tuy hai người vẫn luôn mâu thuẫn với nhau, nhưng lúc này nàng không nhịn được hỏi gã:

- Huynh không sao chứ?

- Không... Không có gì.

Cố Minh Ngọc đáp.

- Ác quỷ kia đâu rồi?

- Không... không biết.

Cố Minh Vi cảm thấy Cố Minh Ngọc có gì đó không đúng, nhưng cũng không để ý, cho là gã bị ác quỷ hù dọa nên giọng nói cứng ngắt lại. Bọn họ tiếp tục trở về Cố phủ, chốc lát sau đã tới nơi.

Lúc này Cố phủ đen kịt quanh quẽ, từ trong ra ngoài đều không có lấy một bóng người.

Cố Minh Vi đi thẳng vào phía trong, đó cũng là nơi có ánh sáng duy nhất trong cả Cố phủ. Hiện tại, toàn bộ người trong phủ đã dời đến đài tế nơi trung tâm thành, chỉ còn Cố nãi nãi ở lại. Cố Minh Vi quay về để đưa Cố nãi nãi tới đây. Cố Minh Ngọc cũng ra vẻ muốn cùng đến để khuyên nhủ Cố nãi nãi đến đài tế trung tâm thành, nhưng Cố Minh Vi có thể đoán ra được chủ ý bên trong của gã. Bởi vì người ta đồn rằng trong tay Cố nãi nãi có một bảo vật.

- Minh Vi, con về rồi sao?

Cố Minh Vi chưa vào phòng, đã nghe thấy giọng nói của Cố nãi nãi vang lên.

- Là con, nãi nãi.

Cố Minh Vi vừa trả lời, vừa bước nhanh về phía trước, đẩy cửa phòng ra. Cố nãi nãi đang ngồi trên ghế, bên cạnh là ngọn đèn đang cháy sáng. Điều này không khỏi gợi cho Cố Minh Vi nghĩ đến người cầm đèn đi đường vừa này đột nhiên chết đi.

Nàng kêu lên:

- Nãi nãi...

- Minh Vi.

Cố Minh Vi vừa nói một tiếng "nãi nãi..." thì đã bật khóc nức nở, rồi nhanh chóng đi đến trước mặt Cố nãi nãi, gục xuống đùi bà.

- Minh Vi, trở về được là tốt rồi.

Cố nãi nãi vỗ về lấy lưng Cố Minh Vi, cười nói:

- Đừng khóc, không phải sợ. Có nãi nãi ở đây.

Bà vừa nói, đồng thời ngẩng đầu nhìn Cố Minh Ngọc đi vào cùng Cố Minh Vi, nhìn một lượt từ trên xuống dưới, rồi đột nhiên hỏi:

- Minh Ngọc, con cũng trở về rồi.

- Ừm...

Cố Minh Ngọc lên tiếng. Gã cúi đầu đứng nơi mờ tối mà ánh đèn không chiếu tới, âm ờ đáp, phát âm không rõ lời.

Cố nãi nãi nhắm mắt lại thở dài, không nói thêm gì nữa.

Cố Minh Vi bình tĩnh trở lại, ngẩng đầu lên nói:

- Nãi nãi, chúng ta đến chỗ đài tế đi. Chỗ đó còn có Hà Bá gia.

- Ha ha, nãi nãi già rồi, không nhất thiết phải đi đến đó.

- Nơi đây, trong thành có...

Cố Minh Vi muốn nói có ác quỷ xuất hiện, nhưng rồi lại không nói hết câu. Nàng sợ nãi nãi bị dọa sợ.

Cố nãi nãi như biết nàng định nói gì, bèn vỗ nhẹ lấy tay nàng, nói:

- Chúng ta thờ phụng thần linh, thành tâm là đủ rồi. Tất cả hành động kia chỉ là dư thừa. Chúng ta thờ phụng thần linh, không cần thiết phải đến quỳ lạy trước mặt thần linh mới được.

- Thế nhưng mà, sao thành thủ phải dựng đài tế, thực hiện đủ nghi thức thắp hương, khấn nguyện, quỳ lạy chứ?

Cố Minh Vi hỏi ngược lại. Toàn bộ Cố gia, cũng chỉ có nàng dám hỏi ngược lại Cố nãi nãi như vậy mà thôi.

- Hết thấy hành vi chẳng qua là nhằm khiến người khác thêm kính sợ và thành kính với thần linh. Mục đích là để cho người khác thật sự thờ phụng thần linh. Mà ta tin, thờ phụng từ tận trong đáy lòng, đã đứng ở phần cuối thì còn làm mấy thứ quá trình kia làm gì?

Cố nãi nãi giải thích.

Cố Minh Vi không biết nói gì, chỉ cầm tay Cố nãi nãi lắc lắc, làm nũng nói:

- Nãi nãi, nãi nãi, mọi người đều đi rồi. Nãi nãi cũng đi cùng đi, hơn nữa, nãi nãi còn quen biết Hà Bá gia. Nãi nãi không muốn biết lúc này hắc có bộ dạng thế nào sao?

Cố nãi nãi cười vỗ vỗ Cố Minh Vi tay, hỏi:

- Có bộ dạng thế nào a?

Cố Minh Vi nghiêng đầu, như nhìn thấy Trần Cảnh đang đứng nơi đó, nhanh chóng nói:

- Về ngoài không thay đổi, nhưng cảm giác lại hoàn toàn thay đổi.

- Vậy con nói cảm giác trước đây là gì, hiện tại là cảm giác gì?

Cố nãi nãi cười hỏi.

- Trước đây? Có chút thần bí, có chút mờ ảo, lại tựa như đến từ trong gió, như lúc nào cũng có thể theo gió mà đi. Hiện tại như... Ai nha, nãi nãi...

Cố Minh Vi nũng nịu lắc lư cánh tay Cố nãi nãi, thanh âm kéo dài.

Cố nãi nãi vỗ vỗ tay Cố Minh Vi, cười nói:

- Là cảm giác an toàn, đúng không? Như thể trời có sụp xuống, thì hắn cũng chống đỡ được?

- Đúng, đúng, là cảm giác này rồi! Sau khi mấy vị Thành Hoàng khác rời đi, hắn lại đứng trên không trung, nói với toàn thành rằng "Chỉ cần các người thờ phụng ta, ta có thể bảo vệ các người bình an". Nãi nãi không biết hắn chói sáng lóa mắt, tự tin đến thế nào đâu. Ánh mắt kia như thể hào quang phá tan hết mọi gông xiềng. Đây mới thật sự là thần linh, lúc bình thường không tranh giành tín ngưỡng với các thần khác, lúc nguy khốn thì dám vùng kiếm trăm yêu trừ ma, bảo hộ tất cả những người thờ phụng hắn.

Cố Minh Vi càng nói càng lớn giọng, đôi bàn tay trắng mịn gắt gao siết chặt lại.

Cố Minh Ngọc đứng một bên, nhìn như lảng lạng đứng nhưng lại đưa mắt nhìn ngó bốn phía như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Cố nãi nãi mỉm cười, Cố Minh Vi xoay người lại nói:

- Nãi nãi, chúng ta đi đi, đi đi...

Cố nãi nãi lắc đầu, xoa xoa đầu nàng, cười nói:

- Minh Vi, con đi đi, nãi nãi già rồi, không chịu nổi đường đêm rét lạnh nên ở lại đây thôi. Con đi đi, Hà Bá gia cần có tín ngưỡng, cần nguyên lực. Trong thành Bá Lăng này, ngài như lục bình không rễ, tùy thời phải ngã xuống. Hai mươi vạn sinh linh thành Bá Lăng chúng ta chính là gốc rễ của ngài, nguyên lực càng lớn, ngài càng mạnh mẽ, nếu không ngài sẽ càng lúc yếu ớt đi.

Cố Minh Vi không nghĩ tình cảnh của Trần Cảnh như vậy, nên sốt ruột hỏi:

- Vậy chúng ta phải làm sao mới khiến nguyên lực nhiều hơn?

- Nên làm thì thành thủ đã làm rồi. Các vị ấy cũng cố hết sức tập trung người ở toàn thành lại với nhau rồi. Còn cách gì nữa thì nãi nãi cũng không rõ.

Cố nãi nãi khẽ nói, ánh mắt lại nhìn ra ngoài cửa sổ. Dưới ánh đèn mờ, không rõ từ lúc nào mà nơi bệ cửa sổ đã có một bóng người nằm sấp ở đó.

Cố Minh Vi cảm nhận bàn tay Cố nãi nãi đang nắm tay mình chợt cứng ngắt lại. Nàng vội ngẩng đầu, chỉ thấy ánh mắt Cố nãi nãi đang nhìn chăm chăm ra phía ngoài cửa sổ. Nàng vừa định quay đầu lại đã bị Cố nãi nãi giữ lấy đầu, bên tai vang lên tiếng nãi nãi nói khẽ:

- Minh Vi, lá bùa kiếm Hà Bá gia tặng cho con vẫn còn chứ?

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 151: Cố Gia Có Cô Gái Lần Đầu Chém Quỷ

oOo

Nghe Cố nãi nãi hỏi vậy, Cố Minh Vi có chút thắc mắc nhưng vẫn vội vàng gật gật đầu. Cố nãi nãi hỏi thêm:

- Con có biết dùng thế nào không?

Cố Minh Vi không lên tiếng, lắc đầu. Trực giác nói cho nàng biết nơi cửa sổ mà Cố nãi nãi nhìn ra có gì đó xuất hiện. Đầu nàng lại bị Cố nãi nãi giữ lấy, tuy thoát ra dễ dàng nhưng nàng không định làm vậy mà chỉ hơi nghiêng đầu. Cho nên nàng nhìn thấy Cố Minh Ngọc đứng bên cạnh, thấy mặt gã tái nhợt, có chút xanh mét, lại mang theo chút xám xịt.

- Con lấy bùa kiếm kia ra, nãi nãi chỉ con dùng thế nào.

Cố nãi nãi ôm Cố Minh Vi, tay vỗ về đầu nàng. Vừa nói, bà đồng thời lén cột một sợi tơ bảy màu lên lọn tóc nàng. Mà Cố Minh Vi vì quá sốt ruột nên không phát hiện ra.

Cố Minh Vi không phát hiện, Cố Minh Ngọc cũng không nhìn thấy. Gã chỉ đang chăm chăm nhìn cửa sổ. Dưới ánh đèn chiếu qua, loáng thoáng có vài bóng người bu đồn lại, như đang rình xem, cửa sổ cũng vì thế mà dần bị đẩy ra. Thế nhưng qua cái khe cửa sổ đó nhìn ra ngoài lại không thấy gì cả, chỉ thấy bóng tối vô tận, như căn nuốt hết tất cả tia sáng còn sót lại.

Chỉ là cửa sổ vẫn còn một bóng người như đang nằm hằn lên trên bệ cửa, cố gắng nhìn vào trong phòng. Sắc mặt Cố Minh Ngọc càng lúc càng kém, ánh mắt như bị đám âm khí trong thành Bá Lăng này xâm nhiễm, dần trở nên rét lạnh. Cố Minh Vi nhìn thần sắc của ca ca, không hiểu sao nàng lại đột nhiên liên tưởng tới ánh mắt của đám ác quỷ kia, vừa sợ hãi vừa nghi hoặc, vội lấy lá bùa kiếm trên người ra. Bùa kiếm này nhìn qua rất đơn giản, không phải vàng, không phải lụa, không phải bạc, cũng không phải ngọc, mà như một miếng băng mỏng mềm mại được một tầng sương mỏng bao phủ. Qua tầng sương mỏng đó, có thể nhìn thấy trên tấm băng mỏng có một thanh tiểu kiếm. Thân kiếm không có gì đặc biệt, nhưng chỉ liếc mắt đủ khiến người ta cảm giác được, một khi tiểu kiếm này bay ra nhất định sẽ xé rách cả trời, không người ngăn cản được.

Ít nhất, đây chính là cảm giác của Cố nãi nãi lúc này. Bà nhận lấy bùa kiếm từ tay Cố Minh Vi, nói khẽ:

- Bùa này chỉ có một mình con dùng được. Nhất định Hà Bá gia đã dạy con dùng thế nào rồi chứ?

Giọng nói của bà khẽ khàng hơn không ít, nhưng vẫn không có vẻ kinh hoàng.

Cố Minh Vi nhớ lại lúc Trần Cảnh tặng nàng bùa kiếm này, hình như hằn có nói gì đó. Chẳng qua nàng không thể nào nhớ ra, lúc đó đầu óc nàng hỗn loạn, căn bản không nghe được gì cả.

- Con nghĩ lại thử xem, tinh tâm nhớ kỹ lại đi.

Cố nãi nãi khẽ nói.

Cố Minh Vi ngẩng đầu nhìn biểu hiện trên mặt Cố nãi nãi, chỉ muốn quay đầu nhìn xem ngoài cửa sổ có gì. Nàng có thể cảm nhận được sau lưng âm khí nặng nề. Cố nãi nãi lắc đầu, ngăn nàng lại.

- Con ổn định tinh thần cảm ứng lá bùa này lại nào. Không nên nôn nóng, tĩnh tâm ngưng thần cảm ứng.

Bàn tay Cố Minh Vi miết lấy bùa kiếm, hít sâu một hơi, hoàn toàn tập trung vào lá bùa. Ý niệm vừa tập trung, một cảm giác máu thịt tương thông với bùa kiếm chợt xuất hiện. Cảm giác như chỉ cần mình vừa nghĩ tới, kiếm trong lá bùa có thể lập tức bay ra trăm yêu trừ ma. Lúc bình thường nàng mang bùa kiếm ra xem cũng có loại cảm giác này, lại chỉ cho là bản thân bị ảo giác.

Trong lúc nàng sinh ra loại cảm giác này, bên tai lại nghe thấy Cố nãi nãi nói:

- Ổn định, ổn định, không nên phân tâm.

Cố Minh Vi ổn định tâm thần. Theo ý nghĩ, bùa kiếm trong tay nàng chậm rãi hóa thành một đám sương trắng, tựa như một đám mây trắng nhỏ lơ lửng trong lòng bàn tay nàng. Trong sương trắng có một thanh tiểu kiếm lơ lửng, sáng loáng kinh người.

Cố nãi nãi vui mừng, vội vàng nói:

- Chính là như vậy, con không nên phân tâm. Nãi nãi hô chỗ nào, con chém vào chỗ đó.

Cố Minh Vi không gật đầu, chỉ là hai mắt nhìn chăm chú vào tiểu kiếm nơi lòng bàn tay, như không nghe thấy.

Cố nãi nãi hít sâu một hơi, chậm rãi nhắm mắt lại, đột nhiên hô:

- Minh Ngọc...

Giọng nói này vô cùng dứt khoát.

- A...

Cố Minh Ngọc như giật mình tỉnh mộng la lên. Nhưng gã chỉ nhìn thấy một luồng sáng chói mắt lóe lên.

Vốn gian phòng lờ mờ ánh đèn lại đột nhiên xuất hiện một luồng sáng chói mắt, chớp sáng như điện, lóe lên từ lòng bàn tay Cố Minh Vi mà ra. Cố Minh Ngọc chỉ kịp "A..." lên một tiếng thì trán gã đã bị lũng một lỗ, máu tươi bắn tung tóe ra xung quanh.

Bên cửa sổ, "người" kia như cảm thấy kinh hãi, giơ tay "ầm" một tiếng, đóng cửa sổ lại.

- Khôngggg...

Cố Minh Vi nghẹn ngào kêu to, hai tay ôm đầu. Trong tiếng hét đó, ánh kiếm chợt biến lại thành lá bùa kiếm bao trong đám sương mờ ảo, nhẹ rơi xuống đất.

- Sao lại như vậy? Vì sao... nãi nãi... ca ca...

Cố Minh Vi ngồi chồm hổm trên mặt đất. Dường như toàn bộ sức lực của nàng đã hao hết sau một kiếm kia, nàng không dám tới gần Cố Minh Ngọc đã ngã xuống với hai mắt vẫn còn vương đầy sợ hãi.

- Nãi nãi, sao người lại hô sai vậy? Sao có thể hô sai vậy...

Cố Minh Vi không ngẩng đầu lên, đôi tay không ngừng vò vò đầu.

Cố nãi nãi chậm rãi mở mắt, lại không cúi xuống xoa đầu an ủi Cố Minh Vi, chỉ không nhanh không chậm nói:

- Nãi nãi không kêu sai. Minh Ngọc không phải do con giết, giết nó chính là ác quỷ. Lúc trở về, Minh Ngọc đã bị ác quỷ nhập vào thân rồi.

Cố Minh Vi ngạc nhiên, khó tin mà thất thanh nói:

- Không phải huynh ấy vẫn bình thường...

Nàng vừa nói, vừa đưa mắt nhìn về phía Cố Minh Ngọc đang nằm trên mặt đất, thì thấy sắc mặt Cố Minh Ngọc đã chuyển sang màu xanh, còn như đang bị thối rửa ra.

Nàng kinh hãi, miệng đang nói cũng im bật lại, có chút mờ mịt quay đầu nhìn Cố nãi nãi. Cố nãi nãi tiếp tục giải thích:

- Minh Ngọc bị ác quỷ nhập thân mà không biết. Trên người nãi nãi có dải lụa trừ tà, lúc các con đến tự nó phát nóng lên, sau ta lại thăm dò các con mới xác định được là Minh Ngọc bị nhập. Không phải nó chết trong tay con, nếu con không có giết nó, nó sẽ thừa lúc con không chú ý mà cắn nuốt hồn phách con.

- Nhưng... nhưng đó là ca ca của con a....

Cố Minh Vi lại lần nữa nấc lên. Đúng lúc này, cửa sổ đột ngột bị đẩy mở ra. Cố Minh Vi vẫn đang ngồi khóc nức nở dưới đất, căn bản không nghe thấy. Một cơn gió lạnh ập đến, mang theo cái rét lạnh cuốn vào.

- Minh Vi....

Cố nãi nãi kêu lên, âm thanh rất nhỏ, Cố Minh Vi lại ôm đầu nên căn bản không thể nghe thấy.

Cố nãi nãi chỉ kêu lên một tiếng như vậy, không gọi thêm nữa. Bởi vì bà đã bị một đám khí đen bao phủ, khí đen từ thất khiếu chui vào trong người. Trong nháy mắt, trên mặt Cố nãi nãi đã phủ một tầng xám tro, da thịt bị khô quắt lại, biến thành một bộ khung xương bọc da người. Ngọn đèn đột nhiên tắt ngóm, gian phòng tối đen như mực, chỉ còn duy nhất một nguồn sáng còn lại, đó là sợi tơ bảy màu buộc trên lợn tóc Cố Minh Vi. Trên sợi tơ này đang tán ra một thứ ánh sáng bảy màu nhàn nhạt, bao phủ lấy nàng vào bên trong.

Cho tới nay, tuy Cố Minh Vi rất ghét Cố Minh Ngọc, thế nhưng chưa từng có ý nghĩ giết gã, dù sao gã cũng là anh họ nàng. Thế nhưng vừa rồi, khi nàng tập trung toàn bộ tinh lực trên bùa kiếm, Cố nãi nãi kêu lên hai từ “Minh Ngọc”, trong đầu nàng chợt nghĩ tới Minh Ngọc. Dây cung kéo căng cứng trong lòng cũng trong nháy mắt buông ra, bùa kiếm như mũi tên rời khỏi cung mà đi, khi nàng phản ứng lại thì bùa kiếm đã xuyên thủng đầu Cố Minh Ngọc rồi.

Đột nhiên nàng cảm giác có gì đó không đúng bèn ngẩng đầu lên. Trước mắt là một mảnh đen kịt, nàng kinh hãi kêu lên:

- Nãi nãi...

Nhìn về phía Cố nãi nãi, nàng chỉ thấy trong bóng tối kia mơ hồ có một người đang ngồi đó.

- Nãi nãi... nãi nãi...

Cố Minh Ngọc không nghe thấy tiếng đáp lại, bèn chậm rãi đứng lên. Nàng chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, tựa như có ai đó đang nhìn trộm mình trong bóng tối. Nàng vươn tay muốn tìm đến mặt Cố nãi nãi, đột nhiên trong lòng nảy sinh một loại cảnh báo, như thể nơi đó có một con rắn độc đang chờ tay nàng vươn tới, bèn vội vã rút tay lại đồng thời lùi về phía sau. Rồi nàng lại cảm giác như bóng tối đang chèn ép về phía nàng.

"Ác quỷ địa ngục..." Trong lòng nàng đột nhiên tràn lên bốn từ này, không kềm được mà rùng mình, đến thở mạnh cũng không dám. Đúng lúc này, nàng nhìn thấy phía xa chợt có một chút ánh sáng nhàn nhạt, nhìn thật kỹ, thì ra đó chính là lá bùa kiếm rơi trên mặt đất.

Nàng lập tức bước tới gần. Lúc vừa mới quay người lại, nàng cảm thấy bóng tối như đen đặc hơn, như bóng đen nơi vực sâu không đáy. Ánh sáng nhạt của bùa kiếm phát ra càng lúc càng bị bóng tối lấn át mà trở nên yếu ớt hơn nữa.

Đồng thời nàng còn cảm nhận một mối nguy hiểm trước mặt, bước chân chột khựng lại. Nàng nhìn quanh, chỉ thấy bóng tối vô tận, dường như nơi đây là một cái lồng giam nơi địa ngục, cô quạnh, lạnh lẽo, sợ hãi dâng tràn khắp người nàng.

Nàng nhắm mắt lại, ngực đập phồng, rồi đột nhiên quát to một tiếng, lao thẳng về phía trước. Sau đó vang lên một tiếng "bịch", nàng vấp té ngã xuống đất. Nàng vấp phải thi thể Cố Minh Ngọc, thế nhưng vừa vịn lẫn tới ngay lá bùa kiếm. Hai tay bèn chộp lấy, hô lớn:

- Bọn ác ma các người... Ta muốn giết các người. Ta muốn giết các người, trả nãi nãi cho ta, trả ca ca cho ta... aaaaa...

Theo tiếng hô to của nàng, bùa kiếm trong tay biến hóa thành kiếm, tản ra ánh sáng lóng lánh, lóe lên như chớp, di chuyển quanh thân thể nàng. Những nơi kiếm đi qua, từng tràng âm thanh "xì... xì...", kèm những tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên.

Trong ánh kiếm đó, hình ảnh của Cố nãi nãi cũng hiện lên trong mắt nàng.

- Nãi nãi...

Cố Minh Vi bước nhanh đến, tay vừa đưa qua đụng vào người Cố nãi nãi thì thân thể bà tức khắc tan rã như cát bụi, chỉ còn lại một đồng tro.

Nàng kêu lên thất thanh, xoay người chạy ra ngoài. Thanh kiếm kia lại hóa thành lá bùa kiếm, rơi xuống lòng bàn tay nàng.

Đẩy cửa phòng, bên ngoài cũng đen như mực, không có chút âm thanh nào, đến âm thanh của gia cầm cũng không có, sinh cơ hoàn toàn tuyệt diệt. Nàng đi thẳng ra khỏi Cố phủ, tuy tất cả đều là bóng tối, nhưng không hiểu sao nàng lại cảm giác như có lúc nhúc đầy bóng dáng ác quỷ khắp nơi. Nơi

này có chỗ nào là thành trì chốn nhân gian? Rõ ràng đã trở thành quỷ vực rồi!

Đột nhiên, nàng mơ hồ nhìn thấy có người đang ngồi chồm hồm phía trước, bèn bước nhanh đến, bên tai nàng lại vang lên tiếng nhai nuốt. Khi đến gần, tuy chỉ nhìn thấy lơ mờ qua bóng tối nhưng nàng không nhận được mà hỏi:

- Người là ai, sao lại ở chỗ này?

Nàng cất tiếng hỏi, cái người đang ngồi chồm hồm trên mặt đất như bị giật mình, âm thanh nhai nuốt ngừng lại, cũng quay đầu. Cố Minh Vi không nhìn rõ mặt người, nhưng lại cảm thấy lạnh lẽo, bèn lùi về sau một bước. Còn đối phương lại như nhìn thấy đồ ăn ngon mà gặm nhẹ một tiếng, lao nhanh tới đánh về phía Cố Minh Vi như một con dã thú. Trong lòng Cố Minh Vi đã sớm căng như dây đàn, kẻ kia mới vọt tới, bùa kiếm trong tay nàng đã lóe lên, ánh sáng rạch qua cổ họng kẻ đó. Gã ngã quỵ ra mặt đất, đầu thân chia lìa. Cố Minh Vi lấy lại bình tĩnh, đến gần nhìn xem. Chỉ thấy nơi gã ta ngồi xồm lúc nãy có một cái xác chết, nhưng thi thể đã bị cắn xé đến biến dạng.

Dạ dày Cố Minh Vi nhất thời nhộn nhạo, vội vàng ngồi xuống đất mà nôn mửa. Mãi đến lúc trong bụng không còn gì để nôn ra nữa, nàng mới đứng dậy, cũng không liếc mắt nhìn ra sau lưng mà đi thẳng hướng đến trung tâm thành.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 152: Thần Linh Thủ Thân Kinh

oOo

Có nhiều người khi phải trải qua đủ chuyện như Cố Minh Vi sẽ không biết phải làm sao, có khi còn bị bóng tối hù dọa đến không dám nhúc nhích. Nhưng Cố Minh Vi lúc này lại không có chút e sợ nào, mà còn có một ngọn lửa giận dữ đầy trong lồng ngực muốn phá da thịt ra ngoài, chỉ muốn chém tận giết tuyệt toàn bộ những thứ tà vật dơ bẩn kia đi. Nàng nâng bùa kiếm mà đi, sau lưng là ánh sáng mờ ảo tản ra của sợi tơ bảy màu cột trên lọn tóc. Nếu bốn vị thành thủ nhìn thấy nàng lúc này, nhất định còn nhìn thấy trên đỉnh đầu nàng có một ngọn lửa đang bùng cháy, âm tà khó đến gần.

Nhân gian thường nói: "Người thừa dương khí, âm quỷ khó gần." Còn có một cách nói khác, đó là nói chỉ cần những người trẻ tuổi, tính khí mạnh mẽ, khi đi dưới ánh trăng có thể thấy dưới bóng mình có sương khói bốc lên, như thể đỉnh đầu bị bốc cháy. Loại hiện tượng này không hiếm, người thường vẫn hay nhìn thấy. Mà hiện tại toàn thân Cố Minh Vi đang tản ra một luồng khí tức oán hận, cho dù không có dải tơ bảy màu cột trên tóc bảo vệ thân thể, thì âm tà bình thường cũng khó tới gần được.

Nàng bước nhanh, dọc đường nếu gặp kẻ nào không bình thường thì hỏi một câu, nếu đối phương không đáp lại thì lập tức phát tay, bùa kiếm trong lòng bàn tay sẽ bay tới chém rơi đầu kẻ đó. Một đường đi về trung tâm thành, nàng đã chém hơn mười người. Nàng biết mình đang làm gì, dù người khác nhìn vào có lẽ cảm thấy nàng phát điên rồi. Thật ra hiện tại

nàng cảm thấy mình tỉnh táo lạ thường, bằng không làm sao có thể phán đoán được người nào khác thường? Chỉ là nhìn thấy những người đã bị âm quỷ nhập thân, lòng nàng lại nghĩ đến Cố Minh Ngọc và Cố nãi nãi, cho nên ra tay khó tránh được tàn nhẫn.

Ở những người bình thường, nàng nhận thấy trên người họ có một cảm giác rất đặc biệt. Lúc đầu nàng không rõ ràng lắm, nhưng sau khi so sánh với vài người, nàng lập tức cảm giác được rằng chuyện này liên quan tới thứ gọi là an tâm. Nàng hơi nghĩ chút là hiểu được, cái an tâm đó chính là lòng tin và lòng kính nể đối với Hà Bá, nhưng lại không rõ vì sao người có lòng tin vào Hà Bá lại không bị ác quỷ nhập thân. Chuyện này chẳng qua vì nàng không nhìn thấy được trên thân những người tín ngưỡng thần linh còn có một ngọn lửa nguyện lực đang cháy. Ngọn lửa này nối liền với ngọn lửa đang cháy trên đài tế trung tâm, tạo thành một mảng lửa lớn, liên miên không dứt.

Càng gần tới trung tâm thành, hư không càng lúc càng sáng, cũng không còn gặp thêm người bị âm linh nhập vào nữa. Trong những câu chuyện trên nhân gian, thì những vong hồn sống dưới cõi âm được gọi là âm linh. Âm linh bình thường chỉ tồn tại trong bóng tối, căn bản không thể hiện hình dưới ánh nắng mặt trời được. Còn ác quỷ là vong linh đã dùng âm khí ngưng kết thành hình thể, có thể cắn nuốt hồn phách người.

Khi nàng tới trung tâm thành, nhìn thấy một ngọn lửa phô thiên cái địa đang thiêu đốt tàn tích của miếu Thành Hoàng, lại không cảm giác nóng gì cả. Hơn nữa trong ngọn lửa còn có thể nghe thấy tiếng kiếm ngân vang, còn nhìn thấy ác quỷ đã có hình thể hoàn chỉnh bị cắt xé trong đám lửa. Nàng đầy kinh hãi, cũng không kém phần lo lắng. Bởi vì một đường đến đây, nàng đã giết chết hơn mười người, tin rằng còn có rất nhiều người bị âm linh phụ thân hơn nữa, Hà Bá gia cũng không thể bảo vệ bọn họ được.

Nàng nghiêng đầu nhìn thấy thành thủ khu Nam đầy lo lắng đứng đó, không kìm được mà hỏi:

- Thành thủ đang lo Hà Bá gia không đấu lại sao?

Nghiêm Trọng quay đầu nhìn Cố Minh Vi, thấy tay nàng vẫn còn nâng bùa kiếm, ông ta có chút sửng sốt, nói:

- Hà Bá gia ở trong thành này chính là đã rời khỏi thần vực, pháp lực có hạn, chỉ có thể dựa vào tín ngưỡng từ mọi người trong thành mà thôi. Có điều hiện tại tín ngưỡng đã bất ổn, một lát nữa thôi, tâm tình mọi người đều sẽ trở nên sợ hãi, tín ngưỡng sẽ lập tức tan nát. Thành Bá Lăng chúng ta có lẽ sẽ không còn tồn tại trên đời này nữa. Từ này về sau, thiên hạ lại có thêm một tòa thành quý.

Cố Minh Vi im lặng. Nàng không biết phải làm gì bây giờ cả, rồi lại nghĩ tới chuyện Cố Minh Ngọc chết, Cố nãi nãi cũng chết, nghĩ tới những người mình chém chết trên đường tới đây, nhất thời cảm thấy mờ mịt.

- Con không nên suy nghĩ quá nhiều. Hiện tại cần nhất là một lòng cầu nguyện, như vậy mới mang đến cho Hà Bá gia nhiều nguyện lực hơn nữa.

Nghe Nghiêm Trọng nói, Cố Minh Vi sức tỉnh, há mồm định nói cho đám người phía sau mình biết. Nhưng đã bị ông giơ tay cản lại:

- Con không cần phải nói nữa. Ta cũng biết, là niềm tin trong lòng bọn họ không đủ, cho nên Hà Bá gia cũng không thể che chở được.

Cách nói của Nghiêm Trọng là lối nói thông thường trên nhân gian, hơn nữa cũng không sai, nhất là ngay lúc này. Tất cả thần linh nhận sắc phù của Thiên đình đều có một loại phép có tên là "An Linh chú", có thể khiến những người thờ phụng họ không bị âm tà quấy nhiễu. Hiển nhiên, tiền đề chính là họ phải tin tưởng và thờ phụng vị thần linh đó. Chỉ cần tín ngưỡng mất đi, phép này cũng tiêu tan. Tín ngưỡng càng lớn, chú phép càng uy lực. Thật ra loại chú phép này không khác bùa phép hộ mệnh cho lắm. Chẳng qua bùa hộ mệnh là lá bùa có hình thù cụ thể, có thể ban cho bất kì kẻ nào, còn "An Linh chú" lại vô hình, dung nhập trong lòng tin của con người.

Nhân gian có câu nói, người có ý chí kiên định sẽ không bị tà ma bên ngoài xâm lấn.

Nghe Nghiêm Trọng nói vậy, Cố Minh Vi cảm thấy không biết làm sao cho phải. Nàng không có cách gì, cũng không có khả năng cứu người. Nghiêm Trọng vừa vịn nhìn thấy dải tơ buộc trên tóc nàng, chợt sửng sốt, rồi lập tức hỏi:

- Hóa ra Cố thẩm đã truyền tơ Thất Thái Hộ Hồn cho con sao? Đáng tiếc không thể gặp mặt Cố thẩm lần cuối được.

Ông ta nhìn thấy dải tơ kia, cũng đủ để suy đoán được Cố nãi nãi đã chết.

Lúc này Cố Minh Vi mới biết có dải tơ cột giữa những lọn tóc đen rối rắm của mình, lại đang tản ra ánh sáng nhàn nhạt mờ ảo. Nàng đương nhiên biết đây là bảo vật truyền thừa của Cố gia mình, cũng biết mục đích Cố Minh Ngọc theo nàng cùng về phủ, hẳn cũng liên quan tới dải tơ Thất Thái Hộ Hồn này. Không ngờ vì vậy mà gã phải bỏ mạng. Tuy rằng Cố Minh Vi đã nghe nhưng chưa từng thấy sợi tơ Thất Thái Hộ Hồn này. Nàng cũng không nghĩ rằng Cố nãi nãi lại có thể truyền lại cho mình, đồng thời cũng lập tức hiểu vì sao Cố nãi nãi bị vong linh cắn nuốt.

Ngay lúc Cố Minh Vi đang trầm tư và đau lòng, hư không đột nhiên vang lên tiếng của Trần Cảnh:

- Ta có một quyển "Thần linh thủ thân kinh", tụng niệm lên có thể an hồn hộ thân, không bị tà ma bên ngoài xâm nhập.

Giọng nói này không lớn, chỉ như nói chuyện với người trước mặt mình. Tất nhiên không ai trả lời lại, chỉ là giọng nói của Trần Cảnh lại tiếp tục vang lên:

- Thân xác máu thịt, linh hồn vô hình, trên đầu ba thước có Hà Bá. Áo trừ tà xanh trắng, kiểm tru ma ba thước, trú ở tâm linh, ngự ở nê hoàn, che

chở hồn phách ta bình yên lâu dài.

Thật ra trời đất này vốn không có "Thần linh thủ thân kinh". Hiện tại có, là vì có Trần Cảnh tụng niệm ra, lại dùng phép thuật truyền vào tai tất cả người trong thành Bá Lăng này. Có thể Trần Cảnh niệm kinh văn này không có tác dụng gì, nhưng lại mang một ý nghĩa trọng đại. Đoạn kinh văn này như miêu tả, hoặc kể lại một sự việc, để mọi người trong nháy mắt đó chợt nghĩ tới Trần Cảnh, nghĩ đến vị Hà Bá đang bảo hộ cho bọn họ.

Đoạn kinh văn này có thể làm tín ngưỡng bọn họ thêm kiên định, có thể bảo vệ những người kiên trì với tín niệm không bị ma quỷ xâm lấn, đồng thời cũng khiến Trần Cảnh càng thêm mạnh mẽ. Nếu những người này không có lòng tin, đoạn kinh văn này căn bản không chút tác dụng, còn tin, thì mới có hiệu quả.

Trần Cảnh dùng phép thuật để nói, mọi người nghe thấy bên tai nhưng lại vang lên trong lòng. Tiếng của Trần Cảnh như âm thanh vang vọng trong căn phòng trống, khiến mọi người không tự chủ mà niệm theo. Niệm vài lần, sợ hãi và nôn nóng trong lòng lại chậm rãi tan biến, thay vào đó hình ảnh Trần Cảnh dần xuất hiện trong tâm linh mỗi người. Cố Minh Vi cũng nhắm mắt niệm câu đó, cảm giác được hình ảnh Trần Cảnh từ mờ mờ đến rõ ràng, từ nhỏ bé dần trở nên to lớn. Đến cuối cùng, nàng rõ ràng thấy có một người mặc pháp bào trắng xanh đang ngồi xếp bằng ở nơi đó. Ngang đùi còn đặt ngang một thanh kiếm tỏa sáng lóng lánh.

Tiếng niệm kinh của Trần Cảnh không ngừng lại, vẫn liên tục vang lên bên tai mọi người: "...tâm ý tĩnh lặng, thần quang ngay ở trên đầu. Mắt thường nhìn thấy, tức Hà Bá nhìn thấy. Tư tưởng nhận ra, tức Hà Bá nhận ra. Quỷ quái không dám lấn thân thể, âm tà cũng phải tránh xa..."

Tiếng niệm của Trần Cảnh cứ thế lặp lại. Mọi người tai nghe, bất giác cũng dần niệm theo. Bọn họ không biết rằng, trong suốt quá trình này, phần sợ hãi khi thấy ác quỷ xuất hiện đã biến mất. Trong lòng họ, chỉ có hình

ảnh Trần Cảnh gác kiếm ngang đui, thần quang lóng lánh, chừ tà không xâm, ngoại ma không nhiễm.

Đây là tín ngưỡng, là một cách truyền đạo trực tiếp nhất. Chỉ khi có được lòng tin của mọi người, thần linh mới có thể hiện ra trong tâm bọn họ, mới có thể thu được nguyện lực tín ngưỡng trên người bọn họ. Quá trình này không gây tổn hại đến bất kỳ bên nào cả, mỗi bên đều cho thứ mình có và nhận thứ mình cần, như là một sự trao đổi công bằng theo phép tắc của trời đất.

Đối với Trần Cảnh mà nói, đây vẫn là một sự huyền bí trong thế gian mà hắn không giải thích được, thế nhưng hắn lại có thể cảm nhận được nguyện lực, có thể nhận lấy tín ngưỡng. Lúc trước có yêu linh từng hỏi đạo nơi miếu Hà Bá, hắn không phải không nghĩ tới tín ngưỡng nguyện lực, nhưng nghĩ mãi vẫn không rõ, hay chính xác hơn là không thể nói rõ ra được. Cho dù cảm giác huyền diệu khó giải thích, nhưng vẫn có thể tiếp nhận được nguyện lực tín ngưỡng, chuyện này được hắn cho rằng nguyên do một phần vì sắc phù của Thiên đình, phần còn lại thuộc về quy tắc của trời đất.

Thân thể hắn bị phong cấm, hòa làm một thể với tượng đá, chỉ dựa vào khí linh trong kiếm mới có thể tự do đi lại được. Hiện tại, kiếm được tế luyện đến hóa vô hình, lại hòa làm một với lửa nguyện lực, theo nguyện lực của toàn bộ mọi người trong thành mà kích động theo, lôi kéo linh khí trong trời đất vào làm tăng uy lực của kiếm hơn nữa. Vốn nguyện lực của bản thân không thể làm người bị thương, nhưng khi tập trung toàn bộ lên Trần Cảnh thì lại trở thành vũ khí sắc bén vô song.

Sau khi kiếm hóa vô hình, đặc điểm mạnh nhất đó là có thể tùy tâm mà tụ lại hay tán đi, không còn bị hạn chế về hình thể nữa. Ngoài ra, có một dạng kiếm thuật cực kỳ đặc biệt - hóa kiếm thành tia, chính là phải tế kiếm đến trạng thái hóa vô hình mới luyện thành được.

Từ khi kiếm của hắc hóa vô hình đến nay, trừ một vài lần hiểm hoi chiến đấu trong Tú Xuân loan có sử dụng kiếm hóa thành tia ra, căn bản hắc chưa từng dùng ở đâu khác cả. Nhất là lúc đấu kiếm với Ly Trần, hắc càng không dùng đến chiêu này, bởi vì hắc cảm nhận kiếm hóa thành tia của mình kém xa Ly Trần. Thậm chí nếu có sử dụng kiếm hóa thành tia, không khéo còn có thể ăn thêm thiệt thòi lớn, cho nên rất hiếm khi hắc dùng. Nhưng lúc này hắc dùng đến, không chỉ sử dụng, mà còn sử dụng một cách điên cuồng.

Ý niệm của hắc ký thác vào khí linh Mê Thiên Điệp rồi điều khiển kiếm, cho nên mau lẹ hơn phương pháp ngự kiếm thông thường rất nhiều. Nhưng muốn tách kiếm ra làm mười kiếm, kiếm kiếm khác nhau lại không thể làm được. Mà bây giờ hắc lại làm được rồi, hơn nữa lại không chút gian nan. Ý niệm hiện giờ của hắc vô cùng mạnh mẽ, một thanh kiếm phân hóa ra thành mấy trăm tia kiếm, bao trùm kín cả khoảng hư không này. Chỉ cần ác quỷ vừa chui ra, tia kiếm đã đảo ngay tới, rạch chém thân thể ác quỷ như chém lên miếng đậu hũ.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 153: Đời Này Có Thứ Gọi Là Bằng Hữu

oOo

Hư Linh đã đi ra khỏi thành Bá Lăng. Cho dù là Trần Cảnh cũng không biết nàng đã rời đi lúc nào. Nàng vốn định tới để thử khuyên Trần Cảnh rời khỏi Bá Lăng, tạm lánh họa kiếp từ Minh phủ Thành Hoàng. Thế nhưng vào thành Bá Lăng xong, nàng đã biết điều này là không thể, cho nên không mở miệng. Không ai rõ hơn nàng trong thành Bá Lăng kia tồn tại thứ gì. Tuy nàng không vào được Minh phủ Thành Hoàng như Trần Cảnh, nhưng ngay từ khi còn ở bên ngoài thành Bá Lăng, nàng đã cảm nhận được khí tức chỉ có địa ngục cõi âm mới có kia.

Oán độc, tàn nhẫn, khát máu, điên cuồng, tham lam... Đứng cách rất xa mà nàng đã có thể cảm thụ được những khí tức này, khác hẳn với đại bộ phận người khác đều không cảm giác được rõ ràng âm tà khí trong thành. Không ai biết rằng bất kể hạng người nào, thì nàng đều có thể cảm nhận được một ít cảm xúc tiêu cực trên người đối phương. Đối với nàng, những thứ đó tựa như một ngọn đèn trong đêm tối tăm, nhìn là thấy. Nàng mới phát hiện ra khả năng này sau khi trở ra từ Âm phủ. Trong khoảng thời gian mới có khả năng này, nàng đã đi qua rất nhiều nơi, lại không tìm được một chỗ nào đáng để dừng chân. Thậm chí nàng còn rất khó chịu với khí tức cảm thụ được từ những kẻ trong Thần đạo Tiên đạo. Cuối cùng nàng nghĩ tới từ đường Hà Tiên, tựa hồ chỉ có nơi đó mới được coi là yên tĩnh trong sạch. Khi gặp lại được Trần Cảnh, nàng cũng phát hiện khí tức trên người

hắn lúc hẳn bình tĩnh vô cùng an bình nhẹ nhàng, căn bản không hề gây khó chịu như những người khác.

Hư Linh đột nhiên quay đầu nhìn lại hướng thành Bá Lăng, chỉ thấy lửa khói xuyên thấu qua màn sương đen đã sắp bị khí đen ép xuống, cả tòa thành càng thêm âm trầm. Mắt nàng nhìn xuyên qua làn sương thấy được tường thành, nhìn rõ tường thành kia đã hoàn toàn bị âm khí thẩm thấu rồi.

Nàng chợt hoảng hốt. Nàng hiểu rõ, nếu Trần Cảnh muốn đi thì rất dễ dàng. Nhưng nhìn từ những việc hắn đã làm, nàng biết Trần Cảnh sẽ không thể nào bỏ mặc tính mạng cư dân trong thành để chạy trốn một mình. Khí tức trên người hắn luôn tĩnh lặng tinh khiết, có lẽ vì vậy mà bị nguyên rủa quần thân vẫn không mất đi ý thức. Đây là điều khiến Hư Linh rất kinh ngạc, cộng thêm với hành động và lời nói thường ngày của hắn, tạo cho Hư Linh cảm giác Trần Cảnh khác hẳn người thường.

"Hắn nói ta là bằng hữu của hắn, vậy bằng hữu có phải là nên trợ giúp nhau? Ừ, lúc bằng hữu gặp nạn thì không tiếc mạng sống mà giúp đỡ, dù có mất đầu cũng còn máu nóng vấy quanh, nhân gian chẳng phải vẫn nói một câu này sao? Sao ta có thể không bằng cả những người không chút pháp lực nào trong nhân gian kia chứ." Hư Linh thầm nghĩ.

Nàng nghĩ đến đây, hàng lông mày đen mảnh chợt nhíu lại, hiển nhiên lại tiếp tục suy tư.

Bên ngoài thành Bá Lăng không hề nhìn thấy một bóng dáng thần linh pháp lực cao thâm hay người trong Tiên đạo nào cả, giống như bọn họ căn bản không chú ý tới chuyện xảy ra ở thành Bá Lăng, hoặc do những năm gần đây đã xảy ra đủ thứ chuyện kỳ quái, nên Bá Lăng không thu hút được sự chú ý của bọn họ.

Duy chỉ thấy được một chút yêu linh ngó nghiêng từ đằng xa, trong đó ở phương Nam có một đám yêu linh từng nghe đạo trước miếu Hà Bá. Chúng

nó không phân biệt chủng tộc, tụ tập cùng một chỗ. Khi Hư Linh xuất hiện tại trước mặt chúng nó thì cả lũ lập tức xông xáo, có con hô lão tổ, có con thì im lặng, nhưng ánh mắt mỗi yêu linh đều tập trung trên người nàng. Hai con khi mặt chó Đại Yêu Tiểu Yêu cũng chạy nhanh như bay đến.

Hư Linh nhìn quanh một vòng, nói:

- Hiện tại Hà Bá gia không sao cả, nhưng chẳng bao lâu nữa sẽ có chuyện.

Lập tức có yêu linh hỏi:

- Tại sao?

- Bởi vì trong thành có một vật, có thể gọi ác quỷ từ địa ngục lên, vô cùng vô tận. Nếu Hà Bá gia không rời đi, cuối cùng nhất định sẽ thân tử đạo tiêu.

Hư Linh nói.

- Là vật gì lợi hại như vậy?

Có yêu linh nhanh mồm nhanh miệng, Hư Linh vừa dứt câu đã lập tức hỏi.

- Tần Quảng vương tử. Người có được ấn tử này, sẽ có Tần Quảng vương điện.

Hư Linh nghiêm mặt nói.

Tuy rằng lũ yêu linh pháp lực không cao, nhưng lại đã sống không ít năm, cũng nghe đến thuộc rất nhiều truyền thuyết. Có điều truyền thuyết về âm thể Địa phủ có rất nhiều, mỗi bản lại không giống nhau, càng không thể so sánh hay ghép lại cùng một chỗ, làm người ta cảm thấy Địa phủ càng thêm thần bí.

Trong nhất thời, lũ yêu linh chỉ biết trợn mắt há hốc mồm, không biết nói cái gì.

Hư Linh xoay người lại nhìn thành Bá Lăng. Nàng có thể cảm nhận rõ ràng âm khí từ thành Bá Lăng phát ra càng lúc càng nồng đậm. Nàng tiếp tục nói:

- Chỉ cần có được vương tử kia, sẽ thoát được khỏi luân hồi, thọ ngang trời đất.

Nàng vừa nói xong thì từ trong thành Bá Lăng đột nhiên truyền tới một tiếng kiếm ngân vang mãnh liệt. Nàng nhìn thoáng về phía đó, rồi xoay người một cái, hóa thành một làn khói xanh, dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng mà bay theo gió.

* * *

Chỉ trong một thời gian ngắn, thần linh các nơi đều đã biết trong thành Bá Lăng có Tần Quảng vương tử xuất thế. Còn về câu nói có thể thoát khỏi luân hồi, thọ ngang trời đất của Hư Linh thì lại không biết có được bao nhiêu người tin. Ít nhất chính Hư Linh không tin, bằng không tại sao Tần Quảng vương điện kia lại để cho người lạ tự ý vào được, và Tần Quảng Vương bên trong cũng sẽ không biến mất.

Hiện tại Hư Linh đang đi về hướng núi Thúy Bình. Nàng vào trong Thúy Bình động thiên, nhìn thấy Thúy Bình nương nương. Đây là lần đầu tiên Hư Linh gặp Thúy Bình nương nương. Thúy Bình nương nương ngồi trên một chiếc ghế màu vàng, bên cạnh có một cô gái mặc chiếc váy tựa như làm từ lá cây đứng hầu. Tuy thuộc về "linh" nhưng khi đối diện với Sơn Thần núi Thúy Bình là "thần", Hư Linh lại chẳng có chút e ngại nào. Nếu phải nói cảm giác, thì Sơn Thần núi Thúy Bình giống như một đóa mẫu đơn trong thâm cung đình viện, mà Hư Linh lại giống một bông hoa đại trong núi.

- Hư Linh ra mắt nương nương.

Hư Linh hơi cúi đầu, khom người hành lễ.

- Ủm, ta biết ngươi, năm đó ngươi theo Tần Ương xuống Âm phủ, rồi cuối cùng bình an trở về, hẳn là có kỳ ngộ!

Sơn Thần núi Thúy Bình nhìn Hư Linh, không nhanh không chậm nói.

Hư Linh vẫn hơi cúi đầu, không đối diện với Sơn Thần núi Thúy Bình, nói:

- Ta vốn mang thân quý, lúc ấy may mắn nên giữ được một mạng.

- Ha ha, sinh linh trên thế gian phần lớn sau khi chết đều hồn phi phách tán, dù có thể lấy hồn thay thân hóa ma quỷ, thì hầu hết chỉ trở thành oán linh hoặc vong hồn, rồi bị các Thành Hoàng thu vào trong Minh phủ, luyện thành âm binh. Người chẳng những ý thức thanh tịnh, còn có thể tự tu hành, chắc hẳn kiếp trước rất không tầm thường.

Sơn Thần núi Thúy Bình khẽ cười, nói.

Hư Linh mỉm cười, nói:

- Ta không biết gì về kiếp trước, đều là chuyện đã qua thôi, ta cũng không muốn biết. Hôm nay ta tới nơi này là có một chuyện muốn bẩm báo!

Sơn Thần núi Thúy Bình giơ tay ra hiệu Hư Linh dừng lại, nói:

- Để ta đoán thử xem, người tới đây nhất định là muốn cầu ta đi Bá Lăng cứu Trần Cảnh phải không?

Hư Linh mỉm cười, lắc lắc đầu, nói:

- Nương nương hiểu lầm, ta không phải tới để van cầu, mà là để bẩm báo.

Ánh mắt Sơn Thần núi Thúy Bình hiện nét cười, cũng không nói lời nào. Hư Linh tiếp tục nói:

- Năm đó nương nương cho Hà Bá gia mượn pháp, sau Hà Bá gia lại vì nương nương hộ pháp, trong mắt thế nhân, nương nương và Hà Bá gia có thể nói là bằng hữu sinh tử. Cho dù không phải, nương nương chắc cũng biết tính tình của Hà Bá gia, đó là người biết tri ân kẻ khác. Chỉ cần nương nương giúp Hà Bá gia lúc này, về sau có chuyện gì, làm sao Hà Bá gia có thể khoanh tay đứng nhìn đây? Hơn nữa trong thành Bá Lăng còn có bảo vật tuyệt thế, nếu nương nương đi phối hợp với Hà Bá gia thì nhất định có thể thu lấy nó. Ta nghĩ Hà Bá gia nhất định sẽ không tranh đoạt với nương nương.

Sơn Thần núi Thúy Bình mỉm cười, ánh mắt hơi híp lại, không để người khác đoán được rằng thái độ của nàng ta là chán ghét hay là thân thiết. Chỉ nghe nàng ta nói:

- Trần Cảnh có thể có một thị linh như người thật sự là may mắn, không bằng người đến núi Thúy Bình của ta tu hành đi.

Hư Linh vẫn luôn cúi đầu, không đối mắt với Sơn Thần núi Thúy Bình. Vừa nghe những lời này, nàng lập tức ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Sơn Thần núi Thúy Bình, nói:

- Tạ ơn nương nương nâng đỡ. Ta cùng với Hà Bá gia là bằng hữu, giữa bằng hữu với nhau không phải là nên làm những việc này sao?

Nàng nói xong lại cúi đầu, khom người thi lễ, rồi xoay người bước ra ngoài Thúy Bình động thiên, hóa thành một làn sương khói, biến mất trong hư không.

Sơn Thần núi Thúy Bình ngồi trong Thúy Bình động thiên lâm bầm:

- Bằng hữu? Trên đời có loại quan hệ này sao?

- Thật sự là chuyện cười!

Sơn Thần núi Thúy Bình đột nhiên cười lớn, khiến cô gái đứng hầu bên cạnh bị giật mình quay sang. Sơn Thần núi Thúy Bình nhìn cô gái, nói:

- Người nói trên đời này có quan hệ gọi là bằng hữu sao?

Cô gái mặc váy xanh trả lời:

- Có ạ, khi hai người tương giao không mang mục đích lợi ích thì có thể gọi là bằng hữu.

* * *

Hư Linh bay khỏi núi Thúy Bình, hiện thân trong hư không, ngược mắt nhìn bốn phương. Ánh mắt xuyên thấu cả trăm dặm, nàng có thể nhìn thấy thành Bá Lăng, chỉ thấy cả thành kia bị âm khí bao phủ. Lúc này thậm chí âm khí đã lan ra cả một phạm vi rộng lớn bên ngoài thành. Trên bầu trời Bá Lăng, khí đen cuộn cuộn, phảng phất như sắp có loài ma quỷ khổng lồ nào đó xuất hiện.

Nàng chăm chú nhìn trong chốc lát, lại thoáng nhìn về trấn Quân Lĩnh. Thân hình nàng lóe lên rồi biến mất, tới khi xuất hiện lại thì đã ở trong thần miếu của trấn Quân Lĩnh. Nàng nhìn tượng thần trên bệ. Pho tượng này trông rất uy nghiêm, giống như một vị trọng tướng nắm giữ cả một phương, tay cầm chuôi kiếm, một tay thả lỏng phía sau.

Phía trước tượng thần có lư hương, khói hương từ trong đó lượn lờ bay ra. Lúc này có một ông lão được một thiếu niên đỡ đi vào thần miếu, thấp hương tế bái. Hư Linh nghe rõ được tiếng thì thầm khẩn của ông lão:

- Cầu cho Hà Bá có được pháp lực vô biên, hàng yêu trừ ma, sớm tăng thần vị, trở thành thần linh ở trên trời.

Hư Linh im lặng đứng nhìn, tới khi ông lão lại được thiếu niên đỡ đi ra khỏi thần miếu, thì nàng cũng rời khỏi đó, đi về Tú Xuân loan. Thuật độn của nàng không rõ lai lịch. Ở lúc trước khi xuống Âm phủ, đó chỉ là thuật độn quý thông thường, nhưng sau khi trở về từ Âm phủ, trong đầu nàng không hiểu sao lại có thêm một vài thứ, trong đó có phép độn này. Nàng đặt tên cho nó là phép độn âm dương. Phép độn này hoàn toàn vượt khỏi phạm vi nhận thức của nàng, gần như đạt tới trình độ không gì không độn được, không có hạn chế. Đương nhiên, còn xa nàng mới đạt tới cảnh giới này.

Trong nháy mắt, Hư Linh đã vô thanh vô tức xuất hiện phía trên không Tú Xuân loan. Người đến miếu Hà Bá thắp hương vẫn nổi lên không dứt. Nàng cẩn thận lắng nghe, hầu như bọn họ đều khẩn: "Cầu cho Hà Bá có pháp lực vô biên, sớm hàng yêu trừ ma."

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 154: Ai Không Tính Kế?

oOo

Hư Linh lại nghe thấy tiếng bàn tán trong thành Bá Lăng từ đám người. Nàng thầm nghĩ: "Hóa ra bọn họ đều biết việc trong Bá Lăng. Vậy có sao bên ngoài an tĩnh đến thế, thần linh cường đại trong châu Cửu Hoa không có một ai xuất hiện, mà người trong các huyền môn đạo phái tiên sơn cũng chẳng ai xuống núi đây?"

Hư Linh không hiểu. Từ khi trở lại thôn Hà Tiền, nàng chưa từng rời đi. Tuy rằng nàng mơ hồ cảm nhận được trời đất đang phát sinh biến hóa, nhưng không cách nào thăm dò kỹ càng được. Kỳ thật không riêng gì nàng, những thần linh cường đại và mấy người trong huyền môn đạo phái cũng không ai có thể thấu hiểu kỹ càng, đều chỉ có cảm giác mơ hồ tương tự. Do đó, huyền môn đạo phái trong thiên hạ ngày nay chia làm hai loại, một loại chủ động cho đệ tử hành tẩu thế gian, bởi vì mỗi khi trời đất đại biến, thì cơ duyên lớn lao sẽ xuất hiện cùng nguy hiểm. Còn một loại khác là giữ chặt đệ tử trong sơn môn, không cho phép bất kỳ người nào xuống núi.

Sắc trời đen lại, mây nặng nề phủ kín không trung, không trăng không sao. Hư Linh đứng trầm tư ở trước miếu Hà Bá, nhìn lớp lớp sóng vỗ vào bờ tạo thành bọt trắng. Trong bóng tối, Hồng đại hiệp bò lên từ giữa sông. Mấy ngày nay nó đột nhiên lĩnh ngộ được vài thứ, nên luôn im lặng tu hành. Theo sát phía sau chính là vỏ sò phủ rêu xanh, trên người nó vẫn có

một tầng rêu xanh biếc. Chúng nó đều biết Trần Cảnh đi đâu, cũng rõ hiện tại Trần Cảnh đang bị vây trong thành Bá Lăng.

Mà nói đúng ra, chúng nó là những kẻ sớm biết tin thành Bá Lăng xảy ra đại sự nhất. Bởi vì lần trước Trần Cảnh trở về từ thành Bá Lăng, đã nói với chúng nó rằng tuyệt đối không nên đi thành Bá Lăng, tốt nhất là không bén mảng tới gần. Về sau có người trong thành Bá Lăng đến thỉnh thần, mặc dù chúng nó không mở miệng khuyên can Trần Cảnh không nên đi, nhưng trong lòng cho rằng Trần Cảnh không đi là tốt nhất. Bởi vì Trần Cảnh đã khuyên người khác không tới đó, tức là chính bản thân hãn cũng không thể khu trừ tà dị trong thành.

Hồng đại hiệp bình thường nói nhiều, lúc này lại im thin thít, chỉ bò qua bò lại trên bãi đất trống trước miếu Hà Bá. Một lát sau, nó thấp giọng mắng:

- Thực là một đám vô ơn, lúc Hà Bá gia còn ở đây, mỗi ngày cả đám đều tới hỏi cái này cái kia. Giờ Hà Bá gia gặp nạn, toàn bộ đều không thấy bóng dáng.

Vô sò lẳng lặng lơ lửng cách đất ba thước, trên thân bao phủ một tầng hơi nước, im lặng giống như Hư Linh.

Đêm tối kéo đến, mặc kệ người ta có nguyện ý nhìn thấy nó hay không, nó vẫn cứ đứng giờ sẽ tới, che phủ lên vạn vật.

Trong bóng tối có những yêu linh lấy đủ loại phương thức bay độn mà đến. Một con chim sơn ca vô thanh vô tức đậu trên cành cây to trước miếu Hà Bá, im lặng, chìm vào bóng đêm, tựa như miếu Hà Bá trước giờ không hề có con chim như vậy. Lại có một con rắn nhỏ khoang đen trắng từ bụi cỏ chui ra, mắt rắn lấp lóe cảnh giác, cũng không tới gần. Tiếp lại có một con khỉ núi, trên người mặc một bộ đạo bào không biết đã tồn tại từ năm nào, đi tới từ bờ sông đối diện, từng bước đạp mặt sông đến trước miếu Hà Bá.

Nước sông chỉ làm ướt đến đầu gối của nó, làm cho người ta có cảm giác giống như sông kia rất nông. Nó đi không nhanh, còn lắc lư, nhìn như lúc nào cũng có thể ngã xuống làn nước, nhưng cuối cùng vẫn bình an đi tới trước miếu Hà Bá. Đến nơi, đôi mắt khi linh động đảo một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng trên người Hư Linh, giống như muốn mở miệng nói chuyện, nhưng rồi lại không nói. Thêm một lát nữa, trong bóng tối lại có một người đi bộ đến, là Triệu Hạc.

Tiếp tục qua hồi lâu, đêm càng lúc càng đen, không còn sinh linh nào đến miếu Hà Bá nữa. Ngoại trừ tiếng Hồng đại hiệp thấp giọng mắng, cũng chẳng có âm thanh nào khác. Lúc này, Hư Linh nói chuyện.

- Chúng ta có thể không ghi thù, không báo oán, nhưng tuyệt đối không thể quên ơn. Hà Bá gia giảng đạo trước miếu hàng đêm, đó là cái ơn truyền đạo. Đối với chúng ta, không có ơn nào qua được truyền đạo dạy pháp. Hiện tại Hà Bá gia gặp nạn, chúng ta không thể không quản.

Hư Linh hiểu uy lực của Tần Quảng vương tử trong thành Bá Lăng kia hơn bất kỳ kẻ nào khác, thậm chí còn rõ ràng hơn cả Trần Cảnh. Nàng biết khuya hôm nay nhất định phải nghĩ ra cách, nếu không, chỉ cần qua ngày mai, mọi người trong thành sẽ chết cả, bao gồm cả Trần Cảnh.

Bóng tối che giấu rất nhiều thứ, nhưng đó chỉ là ban đêm với thế giới nhân loại, mà lại là ban ngày với thế giới yêu linh.

* * *

Phủ Thành Hoàng trong thành Bá Lăng tối đen như Tần Quảng vương thành nơi âm thế, giống như có thể cắn nuốt tất cả sinh cơ và ánh sáng. Nhưng trong bóng tối, lại có thể nhìn rõ hai người. Một người trong đó là Giang Lưu Vân, người còn lại là Tần Ương. Trên người hai lão đều có một quang sáng bao phủ. Quang sáng trên người Giang Lưu Vân là từ đan khí

bản mệnh, mà trên người Tần Ương thì chỉ biết là loại ánh sáng mờ mờ bất định.

Tuy rằng Giang Lưu Vân ngồi không nhúc nhích, nhưng ánh mắt của lão lại nhìn chăm chăm vào Tần Ương, hoặc nói chính xác là nhìn chăm chăm vào Tần Quảng vương tử trong tay Tần Ương. Lúc này Tần Quảng vương tử đang tự rung lên không một tiếng động, mỗi lần rung sẽ tạo thành một làn sóng gợn vô hình khuếch tán, đồng thời sẽ có một con ác quỷ dữ tợn từ bên trong Tần Quảng vương tử chui ra, rồi lao ra khỏi phủ Thành Hoàng.

- Tần Ương, ngươi cho dù chết cũng không buông tay sao?

Giang Lưu Vân đột nhiên nói.

Tần Ương chợt mở to mắt, nhưng không nói. Giang Lưu Vân lại tiếp tục:

- Tần Ương, ngươi muốn dùng sinh mệnh của cả thành để tế Tần Quảng vương tử này, chỉ sợ là không được như ý muốn rồi. Người không thể tế luyện Tần Quảng vương tử, vậy người sẽ bị Tần Quảng vương tử cắn nuốt.

Tần Ương vẫn bất động, còn Tần Quảng vương tử trong tay lão lại tiếp tục tự rung lên tạo thành một vòng sóng gợn mới.

- Tần Ương! Tần Ương...

Giang Lưu Vân hô tên Tần Ương, trong đầu bắt đầu suy tính. Lão một mực không rời đi, không phải là không thể đi. Mà vì lão cũng đoán được thứ kia là Tần Quảng vương tử, chẳng qua vẫn thiếu cơ hội, càng không thăm dò được trạng thái của Tần Ương, nên không dám tùy tiện ra tay.

Lão từng có ba cơ hội đoạt Tần Quảng vương tử, một lần trong đó là ở Âm phủ, khi đó Tần Ương vừa mới khiến Tần Quảng vương tử biến hóa thành trọng tướng mặc áo giáp đen lộ nguyên hình. Có điều lần đó lão cẩn thận không ra tay. Lần thứ hai là khi Diệp Thanh Tuyết tiến vào phủ Thành

Hoàng này, gọi sấm sét từ trên trời giáng xuống. Lão muốn ra tay, lại bị Diệp Thanh Tuyết không biết dùng thủ đoạn gì cướp đi viên ngọc màu xanh.

Lần thứ ba chính là lúc Trần Cảnh tiến vào. Khi đó lão ra tay ngay lúc Trần Ương xuất thủ, nhưng không thành công. Cũng chính từ lần ấy, lão phát hiện Tần Ương tựa hồ vô cùng bất ổn, nên vẫn luôn không tiếp tục xuất thủ. Trải qua thời gian lâu như vậy, lão đoán rằng hiển nhiên là Tần Quảng vương tử quá mức tà dị, Tần Ương căn bản không thể tế luyện, hoặc không cách nào dùng thủ đoạn bình thường để tế luyện.

Mới lúc trước, có hai người đi vào phủ Thành Hoàng, một người bị Tần Ương cầm vương tử đánh bại, một người thì bị một con ác quỷ chui ra từ Tần Quảng vương tử nuốt sống.

Điều này làm cho Giang Lưu Vân rất khiếp sợ, đồng thời phát hiện Tần Ương vô cùng bất thường, giống như đã không thể tự chủ nữa, nhất là sau lần sử dụng Tần Quảng vương tử.

Đột nhiên, màn đêm đen trên hư không bị phá tan, một đám mây lửa xuất hiện, lửa kia đập thẳng xuống.

Giang Lưu Vân thất kinh, vừa suy nghĩ đã hiểu đây là lửa từ nguyên lực biến thành.

Đúng lúc này, Tần Ương lại mở to mắt, ánh mắt như tro tàn hiện lên vẻ vui mừng. Chỉ thấy lão giơ Tần Quảng vương tử lên, lửa kia thối quết xuống, một trong năm hình khắc ác quỷ trên Tần Quảng vương tử đột nhiên sống lại, một con ác quỷ lao ra, nửa thân hình vẫn dính liền Tần Quảng vương tử, nhưng phần đã chui ra lại như một đám mây đen chặn mây lửa kia lại.

Ác quỷ rít gào trong biển lửa, nghe có cảm giác vô cùng đau đớn, lại cực kỳ giận dữ. Trong khoảng thời gian ngắn, đôi bên bất phân thắng bại. Rồi

miệng Tần Ương đột nhiên phun ra một luồng khí trắng, cảm giác tinh khiết vô cùng.

Giang Lưu Vân vừa nhìn thì kinh hãi, bởi vì thứ Tần Ương đã phun ra là tín ngưỡng nguyên lực. Lúc này lão mới phát hiện mình luôn xem thường Tần Ương, kẻ này đã có thể luyện hóa nguyên lực, thu phóng tự nhiên như linh lực, còn biến nó thành thủ đoạn của riêng mình.

Luồng tín ngưỡng nguyên lực kia vừa phun lên Tần Quảng vương tử, Tần Quảng vương tử đã phát ra âm thanh "xèo xèo..."

"Hắn muốn mượn cơ hội tế luyện Tần Quảng vương tử."

Trong nháy mắt, Giang Lưu Vân đã hiểu tính toán của Tần Ương. Bên trong Tần Quảng vương tử kia hiển nhiên là có khí linh cường đại, chỉ là không biết đã tồn tại từ khi vương tử này được luyện thành, hay qua vô tận năm tháng mà tự mình sinh ra.

Cả quãng thời gian dài đằng đặc đằng trước, Tần Ương hiển nhiên là đang tranh đoạt quyền khống chế Tần Quảng vương tử với khí linh. Sở dĩ lão không thể giết chết khí linh rồi hoàn toàn tế luyện Tần Quảng vương tử, cũng là vì khí linh kia quá cường đại, lấy khả năng của lão không thể làm được trong thời gian ngắn. Mà nguyên nhân thứ hai là có Giang Lưu Vân ở cạnh.

Đúng lúc này, Giang Lưu Vân phát hiện Tần Ương tựa hồ càng ngày càng suy yếu, khí tức trên thân chớp tắt bất định, như là lúc nào cũng có thể tan biến, nguyên lực phun ra từ miệng cũng càng ngày càng mỏng.

Giang Lưu Vân cảm thấy không đúng, trầm nghĩ: "Lúc trước rõ ràng hắn lộ ý mừng, giờ sao lại cảm thấy như hắn sắp chết thế này? Thời gian lâu như vậy, hắn vẫn luôn tế luyện mà không có chuyện gì xảy ra, giờ còn có ngọn lửa nguyên lực bên trên làm suy yếu lực lượng của khí linh, đáng lý hắn phải khỏe mạnh mới phải chứ?" Nghĩ nghĩ một chút, lão lập tức tỉnh

ngộ: "Không tốt, hần đích thực sắp luyện hóa xong Tần Quảng vương tử, sợ bị ta nhìn ra được, cho nên cố ý làm vẻ pháp lực không đủ, phân tán chú ý của ta."

Lão vừa nghĩ tới đây, cả người đã như ảo ảnh xuất hiện không một tiếng động trước người Tần Ương, không chút lưu tình vỗ một chưởng tới ngực Tần Ương. Một chưởng này nhìn qua không có gì đặc biệt, nhưng lại có cảm giác hư không phải sụp xuống, sinh linh dưới mặt đất không có chỗ nào để tránh. Một chưởng nhìn nhẹ lại rất nặng, mơ hồ còn ẩn chứa một tia thiên đạo ở bên trong. Cho đến giờ phút này, lão mới hiển lộ ra thực lực chân chính mà chưởng môn Thiên La môn nên có.

Tần Ương đột nhiên cười lạnh một tiếng, quát:

- Khà khà, chậm rồi!

Lão đột nhiên rút tay về, cầm Tần Quảng vương tử đỡ một chưởng của Giang Lưu Vân.

"Ầmmmmm..."

Gió lạnh gào thét, Giang Lưu Vân chỉ cảm giác mình đánh vào Tần Quảng vương thành chìm trong bóng tối vô tận, lại có vô tận ác quỷ kia. Một chưởng tựa như đánh vào hang ổ của ác quỷ, lão vội vàng lùi về như bị rần cấn, nhưng vẫn cảm giác được một luồng oán khí âm hàn len lỏi vào trong cánh tay.

- Không ổn, trúng kế.

Giang Lưu Vân kinh hãi. Vừa đánh một chưởng vào vương tử, lão đã hiểu Tần Ương muốn mượn lực của mình giết chết khí linh kia, hoặc là dẫn nó đi, còn Tần Ương nhân cơ hội đó dung nhập thần niệm vào vương tử, hoàn thành tế luyện.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 155: Mê Ảo Theo Tâm Mà Sinh

oOo

Giang Lưu Vân xoay người chạy trốn. Trong lúc xoay người, không gian đen kịt xuất hiện một làn sóng gợn, đẩy lùi ác quỷ đằng sau lão, mà thân thể lão thì biến mất trong làn sóng kia, không thấy gì nữa.

Lão trốn quyết đoán mà nhanh chóng. Nhưng lão không phát hiện, trong nháy mắt lão biến mất, mặt Tần Ương lại hiện lên vẻ hoảng sợ. Tần Quảng vương tử trong tay Tần Ương chẳng biết lúc nào đã hóa thành một đám khói đen, trong đó có vô số ác quỷ, trong nháy mắt đã nuốt hết lão.

Suốt bấy lâu nay, Tần Ương thời thời khắc khắc không ngừng đấu với khí linh trong Tần Quảng vương tử.

Thẳng đến khi từ trong thành Bá Lăng xuất hiện ngọn lửa muốn thiêu đốt bên trong phủ Thành Hoàng, lão lập tức biết cơ hội tới. Quả nhiên, khí linh muốn ngăn cản ngọn lửa kia. Tần Ương nhanh chóng chớp thời cơ gieo xuống một luồng thần niệm vào trong Tần Quảng vương tử. Nhưng khi đó Giang Lưu Vân ở bên cạnh nhìn thềm thường, cho nên dù mục tiêu nhiều năm qua sắp đạt thành, Tần Ương cũng không dám có chút buông lỏng nào, còn giả vờ pháp lực sắp cạn.

Nhưng Giang Lưu Vân đã phát hiện lão giả bộ, cho nên quyết đoán xuất thủ. Chẳng qua điều này cũng nằm trong tính toán của lão, lão bèn dùng

Tần Quảng vương tử ngăn cản, mượn pháp lực của Giang Lưu Vân để đánh chết khí linh đã bị lão dồn vào một góc.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, Giang Lưu Vân giúp lão một tay, rồi biết mình trúng kế bèn xoay người bỏ chạy. Nếu Giang Lưu Vân không đi, chỉ sợ Tần Ương cũng không dễ dàng giết nổi lão ta.

Nhưng lão vạn lần không ngờ rằng, chính mình tính kế Giang Lưu Vân, lại bị khí linh lừa gạt.

"Khí linh này xảo trá vô cùng, hóa ra sớm đã xâm nhập vào tư tưởng của ta." Tần Ương nghĩ đến đây đột nhiên giống như tỉnh ngộ, thầm nghĩ tiếp: "Ta hiểu rồi, bất kể là ai có được Tần Quảng vương tử này thì đều sẽ trở thành khí linh, trở thành ác quỷ trong ấn tử. Cho dù ta có giết chết khí linh hiện tại, gieo thần niệm của mình vào, thì ngay một khắc ta gieo thần niệm ấy, ta đã biến thành khí linh. Bất kể là ai cũng thế, trừ phi đạo tâm của hãn hòa hợp không hề có sơ hở. Ha ha ha, ta chờ đám các người..."

Tần Quảng vương tử là bảo vật cường đại, có thể khống chế Tần Quảng vương thành. Đây cũng giống như quyền thế danh lợi trên thế gian, trước khi có được thì mỗi người đều mơ tưởng, nhưng khi có được rồi thì bọn họ lại không phát hiện mình đã không còn là mình nữa, mà là ác quỷ bị chìm trong danh lợi.

Giang Lưu Vân mới từ phủ Thành Hoàng chui ra, đập vào mặt là một biển lửa. Lão phát linh lực ra để hộ thân, linh lực như sóng ngăn cách lão với ngọn lửa. Sau đó, lão lại cảm ứng rõ ràng được có từng tia kiếm đang xé mở linh lực hộ thân của mình. Lão vội phát mạnh linh lực như sóng cuộn, thi triển lại phép độn mới dùng.

Nhưng lão lại không thể ẩn độn giống vừa nãy. Lửa chụp về phía lão, lão cảm nhận được nguy hiểm trí mạng. Tay lão lập tức bắt quyết, chân không ngừng bước, miệng niệm pháp chú huyền ảo.

Theo động tác của lão, linh lực hộ thân nhất thời biến thành lưu loát vô cùng, giống như gió, thổi đẩy ngọn lửa ra, lại như một vòng xoáy nước, cắn nuốt từng tia kiếm kia.

Chân lão bước những bước trầm ổn trong ngọn lửa, thân thể như ẩn như hiện, vô tận tia kiếm lại không làm gì được lão.

Đúng lúc này, một giọng nói truyền vào trong tai Giang Lưu Vân:

- Giang Lưu Vân, tại sao lão lại phải sát hại chương môn sư huynh của mình?

Giọng nói này giống như có thể xuyên qua thân thể, chạm thẳng tới linh hồn.

- Giang Lưu Vân, chẳng lẽ lão không muốn Tần Quảng vương tử sao?

Âm thanh vừa dứt, ngọn lửa hừng hực quanh thân Giang Lưu Vân đột nhiên biến mất. Một thanh niên bước ra từ biển lửa, mặc pháp bào màu lam, quanh thân là lửa đỏ thiêu đốt.

Giang Lưu Vân ngừng lại, nhìn Trần Cảnh. Lão đột nhiên cười lạnh một tiếng, nói:

- Người cũng xứng sao?

Dứt lời, lão đã muốn phóng lên cao.

- Sư tỷ.

Trần Cảnh chột hô lớn. Giang Lưu Vân ngẩng đầu nhìn lên, thấy một cô gái áo trắng chẳng biết đã xuất hiện ở đó từ lúc nào, chính là Diệp Thanh Tuyết. Lão cả kinh.

Ngay trong lúc ấy, ác quỷ bị lão phong ấn trên cánh tay đã nhân cơ hội phá phong ấn. Sở trường của loài ác quỷ này không phải là pháp lực, mà là sự xảo trá quỷ dị của chúng nó làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Cũng đúng lúc này, ngọn lửa từ bốn phương tám hướng xộc đến, bao phủ lấy lão, đồng thời Diệp Thanh Tuyết trên không hóa thành một vệt sáng trắng bay xuống cực nhanh. Giang Lưu Vân xoay người một cái, như rồng xanh trở mình, linh khí toàn thân dâng cao.

Từng luồng kiếm khí đâm vào cơn sóng linh khí kia, bị sóng linh khí thuận thế xé tan.

Chỉ thấy một con bướm đột nhiên bay vào, bay múa bên trong sóng linh khí, rồi bay tròn vòng quanh Giang Lưu Vân.

Từ trên cao nhìn xuống, sẽ thấy trong biển lửa hở ra một vòng tròn, bên trong đó là một người đứng giữa vòng xoáy linh khí, và một con bướm bay múa trong vòng xoáy đó. Mỗi vòng đi qua, con bướm kia sẽ gần Giang Lưu Vân thêm một chút.

Giang Lưu Vân mồ hôi đầm đìa, trong lòng sợ hãi, thầm nghĩ: "Từ khi nào tiểu tặc này học được một thân pháp thuật như thế? Vừa rồi rõ ràng Diệp Thanh Tuyết là ảo ảnh, ta lại trúng mưu của tiểu tặc này, không thể rời đi kịp lúc. Nếu ở nơi khác, ta còn không sợ hãi, nhưng hiện tại thân ta có ác quỷ, không tiện đánh. Được rồi, ta sẽ lừa gạt hắn, qua chuyện này đòi lại sau."

- Trần Cảnh, ta có bí mật nói cho ngươi biết.

Giang Lưu Vân đột nhiên nói.

- Bí mật gì? Trần Cảnh hỏi.

- Bí mật về trường sinh.

Giang Lưu Vân nói.

- Lão nói nghe thử.

Giọng của Trần Cảnh chẳng hề có chút hưng phấn nào. Giang Lưu Vân thầm hận, nói:

- Người biết trước đây ta có một viên ngọc xanh chứ?

- Nói tiếp.

Giang Lưu Vân nghe cái giọng đều đều không nhanh không chậm của Trần Cảnh, trong lòng càng giận. Thế nhưng mặc cho lão tránh né thế nào, con bướm kia càng lúc càng gần.

- Trước tiên người thu thần thông rồi nói.

Giang Lưu Vân lớn tiếng nói.

- Được.

Trần Cảnh lập tức trả lời, nhưng âm thanh này vào tai Giang Lưu Vân loại có một cảm giác trống rỗng. Mà sau đó, con bướm thật sự biến mất.

Giang Lưu Vân thở phào buông lỏng, linh lực hộ thân bất chợt yếu đi. Đúng lúc ấy, mắt lão lại thấy con bướm kia. Lão kinh hãi, liều mạng phun ra một luồng đan khí bản mệnh. Đan khí này giống như kiếm, đâm tới con bướm, mà bản thân lão thì bay ngược về phía sau.

Thế nhưng khi đan khí đánh trúng con bướm, con bướm lại tan ra như làn khói. Mà cơ thể đang bay ngược của Giang Lưu Vân đột nhiên nứt vỡ.

Một con bướm từ trên người lão nhẹ nhàng bay lên, bay vào trong ngọn lửa.

Trận chiến này chỉ xảy ra trong tích tắc, thậm chí không có mấy người trong thành Bá Lăng thấy được. Mà dù có thấy, đối với bọn họ, Giang Lưu Vân đã không khác với ác quỷ bao nhiêu cả. Trần Cảnh sớm đã muốn giết Giang Lưu Vân, lúc trước nói chuyện chẳng qua là khiến lão phân tâm, bởi người tu hành tranh đấu thắng bại chỉ tại một ý niệm. Nhưng Giang Lưu Vân có tâm tính kiên định, cũng không cho hấn cơ hội, cho dù Trần Cảnh nhắc tới Tần Quảng vương tử, lão cũng không hề dao động. Ngay khi lão định đi, Trần Cảnh đột nhiên kêu một tiếng "sư tử", mới làm Giang Lưu Vân giật mình. Còn Diệp Thanh Tuyết kia chính là Mê Thiên Diệp biến thành.

Đối với người tu hành có tâm tính ổn định như Giang Lưu Vân, rõ ràng huyền thuật bình thường không có khả năng ảnh hưởng tới lão. Chỉ cần tâm không sinh ảo ảnh, thế gian này không có thuật nào có thể mê hoặc bản tâm. Trần Cảnh cũng biết điểm này, cho nên mới hô một tiếng "sư tử", làm cho Giang Lưu Vân sinh ra ý hoảng hốt trong lòng, để huyền thuật của Mê Thiên Diệp theo tâm mà sinh.

Tiếp đó Giang Lưu Vân bảo Trần Cảnh thu hồi thần thông, Trần Cảnh trả lời "được" cũng đã có tính toán. Giang Lưu Vân thấy Trần Cảnh đáp ứng, trong lòng lão đã tin rằng không trúng huyền thuật nữa, lại tạo điều kiện cho Mê Thiên Diệp mê hoặc. Mặc dù cái mê ảo kia chỉ trong nháy mắt, nhưng cũng đã đủ rồi.

Con bướm bay trong ngọn lửa, nhìn qua vô cùng nhàn nhã, lại giống như bị nhốt trong lồng giam, không bay được ra ngoài khoảng không gian này.

* * *

Không biết từ bao giờ, ác quỷ đã không còn xuất hiện nữa. Mọi người đứng gần đó phát hiện, ai nấy đều vui mừng không thôi. Nhưng Trần Cảnh lại biết tất cả chỉ vừa mới bắt đầu. Giang Lưu Vân chạy từ trong đó ra, tức là Tần Quảng vương tử đã muốn xuất thế.

Hắn vừa nghĩ tới đây, từ dưới mặt đất đột nhiên có một kỵ tướng nhảy ra. Mặt đất kia như là không khí vô hình, không ngăn nổi gã. Kỵ tướng mặc giáp nặng màu đen, cầm một cây kích đen, mới vừa xuất hiện đã giống như là phá vỡ không gian, làm ngọn lửa nguyên lực dạt tán loạn sang bên. Gã đâm ra một kích, giống như xuyên qua hư không đâm thẳng tới con bướm màu lam đang bay trong lửa.

Con bướm kia như bị cơn gió do một kích đâm tới tạo thành đánh động, chợt lóe lên, biến mất. Kỵ tướng lại chuyển thế, quét kích sang ngang, một con bướm liền xuất hiện, vỗ cánh, thoát khỏi phạm vi bao phủ của kích đen.

Kỵ tướng giáp đen đột nhiên xuất hiện này có khí tức âm trầm, khiến người trong thành ngẩng đầu nhìn thấy không ai dám mở miệng, giống như bị khí thế từ trên người kỵ tướng dọa sợ, trong lòng không kìm được mà sinh cảm giác sợ hãi. Thậm chí có rất nhiều người còn run rẩy toàn thân.

Ở chỗ này, thành thủ khu Nam Nghiêm Trọng quát lớn:

- Vì Hà Bá gia trợ uy, giết ma.

Ba vị thành thủ khác cũng hô:

- ... Giết ma.

Những người xung quanh bốn người cũng bắt đầu hô theo. Thời gian dần qua, chỉ một chốc, tiếng "giết ma" đã hình thành một làn sóng âm.

* * *

Trong bóng tối, tí mãi xa bên ngoài thành Bá Lăng, lục tục có yêu linh từ các nơi chạy tới, số lượng nhiều không đếm xuể. Ngoài ra, còn có một ít đệ tử các huyền môn. Rất nhiều người đã biết tin tức Hư Linh truyền bá ra, có điều lại không như Hư Linh tưởng tượng là sẽ tràn vào thành Bá Lăng, mà lựa chọn ngồi chờ. Bọn họ đương nhiên cũng biết lúc này trong thành

chỉ có một thần linh. Trong mắt bọn họ, Trần Cảnh căn bản chính là lòng tham hóa thành vọng tưởng răn nuốt voi, chết chưa hết tội.

- Bốn vị thần vào thành, hai vị rời đi, chỉ còn hai vị. Cũng không biết hai vị này nghĩ thế nào, còn cố mà lưu lại, có lẽ Tần Quảng vương tử kia có sức hấp dẫn quá lớn với bọn họ.

Một đạo nhân mặc đạo bào âm dương cười nói. Y là đệ tử của một trong ba đạo môn lớn tại châu Cửu Hoa - Ngự Phong môn. Tục truyền Ngự phong bí quyết của Ngự Phong môn có thể gọi gió Tốn* từ trên trời xuống, có thể thổi tan ba hồn bảy vía của người khác, uy lực cực lớn.

(*Gió Tốn: mời xem chú thích chương 66 - Quyển 1)

Y vừa nói xong, bên cạnh lập tức có một đệ tử đạo môn nói:

- Thần đạo đã loạn, thần vị phần lớn do một đám vầy dầy lông rậm chiếm giữ. Bọn chúng gặp cơ duyên mở được linh trí, cũng không biết điều dốc lòng tu hành, còn không biết trời cao đất dày muốn thu tín ngưỡng chúng sinh.

- Có khi nào bọn chúng muốn được phong làm thần linh trên trời?

Lại có một người khác hỏi.

- Si tâm vọng tưởng.

- Hai kẻ không ra kia có một là Hà Bá Kinh Hà Trần Cảnh. Trước kia còn tưởng rằng đây là một người phi thường, trận chiến năm ấy ở Tú Xuân loan đúng thật là làm người ta kinh ngạc, chẳng qua hiện tại lại khiến người khác thất vọng.

- Ha ha, hắc chẳng qua là oán linh trở về từ Âm phủ, đã không còn là người. Các người chưa từng nhìn thấy bộ dạng của hắc lúc ở châu Hắc

Diệu đâu, sao có thể tiếp tục gọi là người chứ? Nếu không có Diệp Thanh Tuyết, lúc này hãn sớm đã chỉ còn lại xương tàn ở Quả Long pha rồi.

Tên đệ tử Ngự Phong môn nói.

- Thế nhưng người trong thành Bá Lăng này thật đáng thương.

Có người thờ dài.

- Chúng sinh sống trên thế gian đều có số mạng của riêng mình, không có ai phải chịu trách nhiệm với kẻ khác cả. Chúng ta không cần bọn họ cảm kích, càng không cần bọn họ cúng bái, nên không cần cứu bọn họ. Mà bọn họ cũng không có tư cách oán hận chúng ta.

Đệ tử huyền môn chỗ này tổng cộng có hơn mười người, người khác đều chọn không nói gì thêm. Trừ chỗ này ra, những nơi khác cũng không thiếu đệ tử huyền môn đạo phái. Từng người chỉ chỉ trỏ trỏ bàn tán, vẻ mặt có chút thoải mái, tựa như trước mắt không phải một tòa thành bị vây, hai mươi vạn sinh linh trong đó lúc nào cũng có thể bị diệt vong, mà như đang xem một vở kịch vui.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 156: Tâm Đã Từng Thành Kính

oOo

Trong thành Bá Lăng, Tần Ương luôn ngồi trên âm mã* bỗng điều khiển âm mã nhảy vọt lên. Chỉ thấy âm mã dưới thân hẫng tung vó lên trời, giống như muốn xé rách cả hư không.

(*Âm mã: âm hồn một con ngựa)

Nếu ví không trung như biển, thì Trần Cảnh là cá trong biển, ngọn lửa nguyện lực là sóng biển, còn Tần Ương chính là một con thuyền lớn lao vào mặt biển, vượt sóng vượt gió. Nơi Tần Ương đi qua, lửa bị dập hết ra, không thể lại gần quá chiều dài ngọn kích trong tay lão.

Một kích đâm ra, hư không như sụp đổ không tiếng động. Kích đâm thẳng tới chỗ có lửa cháy mạnh nhất.

Một tiếng kiếm ngân vang lên. Mũi kích như đâm phải sắt thép, phát ra tiếng va chạm chói tai. Kích đen như con thuyền rẽ sóng, khiến lửa tản ra, một con bướm màu lam như một con cá nhỏ trong biển lửa ấy, tùy theo sóng cuốn bơi đi.

Tần Ương không dừng lại, âm mã tung vó một cái đã đuổi sát con bướm. Tần Ương đâm tiếp một kích nhìn rất đơn giản, đích đến chính là con bướm màu lam kia.

Con bướm nhẹ nhàng vỗ cánh, đột nhiên biến mất ngay trước khi kích đen đâm trúng. Trong nháy mắt ấy, lửa nguyên lực giống như biển động, cuộn cuộn dâng lên một con sóng lửa, từ bốn phương tám hướng ập mạnh về Tần Ương. Tần Ương huy động kích trong tay, múa thành một vòng tròn che quanh người, khiến lửa không thể tới gần, còn từ từ tan rã.

Cũng chính lúc này, tiếng kiếm ngân lạnh lạnh lại vang lên trong hư không. Không ai biết âm thanh sinh ra từ chỗ nào, nhưng Tần Ương lại như thấy được, đâm ra một kích. Không khí bị xé ra, một thanh kiếm do linh khí ngưng kết thành hiện ra tại đó, vừa bị kích đen đâm tới đã tán đi. Người có nhãn lực cao sẽ rõ, kiếm kia cũng không phải hoàn toàn tán đi, bởi vì kiếm linh chưa chết, tất cả vẫn còn do kiếm linh khống chế được. Đây là chỗ tốt của kiếm hóa vô hình.

Cũng nháy mắt ấy, biến hóa xuất hiện. Con bướm bên trong thanh kiếm kia bay lên cao, không phải kiếm tiêu tán hoàn toàn, mà hóa thành vô số tia kiếm nhỏ đâm tới Tần Ương, phảng phất như những sợi tơ trên cây phất trần. Chỉ thấy Tần Ương khua kích đen trong tay một vòng, lập tức tạo thành một vòng xoáy, cuốn hết tia kiếm vào trong đó.

Trần Cảnh hoảng hốt. Những tia kiếm này đều là kiếm thể do hắc trảm cay nghìn đẳng mới luyện thành, nếu bị vụn nát, chỉ sợ kiếm này sẽ hoàn toàn bị phế đi. Hắc lại thúc giục lửa ập tới Tần Ương, đồng thời trong hư không nghe thấy một âm thanh quái dị, chính là từ Mê Thiên Điệp phát ra. Năm đó Trần Cảnh cũng bị lạc lối chỉ sau một tiếng kêu của hồn cổ Mê Thiên Điệp. Tiếng kêu vừa xuất hiện, động tác của Tần Ương quả nhiên khựng lại. Mà tích tắc ấy, những tia kiếm bị cuốn trong vòng xoáy đã gãy được cả ra, tụ tập trên người con bướm, hóa thành một thanh kiếm, còn con bướm thì giống như một hình khắc trên thân kiếm.

Thân kiếm khê nhúc nhích, đã bay vào đài tế bên trong biển lửa nguyên lực. Chỉ cần vào trong lửa này, hắc có thể cảm nhận được lực lượng vô

cùng. Đó là một loại lực lượng vô hình, để cho hắc có thể sống lại bên bờ sinh tử.

Trần Cảnh hiện thân trong lửa, vẫn là pháp bào lam nhạt, nhưng trong tay không có kiếm. Kiếm kia đã dung hòa vào trong biển lửa, cũng thông qua thân kiếm câu thông linh khí trong hư không, làm cho ngọn lửa nguyên lực hóa hình dạng cụ thể. Ở trong mắt mọi người, đài tế này vẫn bốc cháy hừng hực, mỗi một ngọn lửa đều giống như một thanh kiếm không ngừng bay, tiếng kiếm ngân lạnh lạnh kéo dài không ngừng, giống như nói cho toàn thành Bá Lăng biết, Hà Bá không có việc gì, vẫn còn hy vọng.

Trần Cảnh đứng trên đài tế, cảm thụ lửa nguyên lực hừng hực thiêu đốt, bất chợt sinh ra ý nghĩ đồng quy vu tận với Tần Ương. Hắc giật mình, nỗ lực áp chế xung động này. Hắc không ngờ nguyên lực lại truyền một luồng ý niệm mãnh liệt vào trong đầu mình, mà trong ý niệm ấy toàn là sự oán hận cùng không cam lòng, chỉ muốn cùng chết với kẻ địch.

Trừ chuyện này, hắc có thể thông qua đài tế cảm nhận được linh lực địa mạch mệnh môn của thành này. Linh lực này khác hắc với linh lực ở Kinh Hà và trấn Quân Lĩnh, không có khí tức núi sông miên man, mà là một loại áp lực âm trầm. Trần Cảnh phảng phất còn nghĩ thấy mùi máu tanh từ linh lực ấy, lại mơ hồ thấy được vô tận oán linh đang gặm thét.

Tần Ương phóng ngựa lăng không, hư không cuồn cuộn, đâm tới một kích.

"Xoảng..."

Tiếng hư không vỡ vụn vang lên. Đại kích đen kịt đâm vào trong hư không, linh khí cuồn cuộn ép xuống như thủy triều. Ánh sáng duy nhất còn lại trong thành Bá Lăng chính là ở đài tế rực lửa chỗ trung tâm thành. Nó giống như một ngọn hải đăng lặng lẽ trong đêm, chỉ lối dẫn đường để mọi người về được nhà.

Bóng tối vô tận, giống như trên bầu trời là mặt nước biển đen kịt treo ngược, mà âm mã Tần Ương cười cùng kích đen trong tay lão là những con sóng dữ, có thể nuốt hết sinh vật thể gian.

Khi quyền lợi sinh tồn bị cướp đoạt, thì mọi trói buộc từ pháp luật và đạo đức sẽ tựa như vạn vật sinh linh ở ngay phía sau một con đê bất ngờ sụp đổ, bị dòng nước lũ tràn qua, cuốn trôi tất cả. Tới lúc đó, cho dù thân thể chết đi, ý niệm trong lòng sẽ hóa thành bất diệt, bởi vì nó đại diện cho lòng cầu sinh nguyên thủy nhất của con người. Chuyện này dù ở bất kỳ thời đại nào cũng không có nửa phần khác biệt.

Ngay lúc người trong thành cảm nhận được áp lực phô thiên cái địa, lập tức bọn họ bộc phát ra cảm xúc không cam lòng và sát khí đủ khiến những kẻ tít xa ngoài thành quan sát phải run sợ. Đây là cái điên cuồng và oán thù khi sắp chết.

- Giếtttttt!

Người cả thành, lúc này không ai không tràn ngập sát khí trên mặt, không còn một chút gì là vẻ thiện lương. Bao nhiêu thành kính từng có với Thành Hoàng, giờ khắc này đã hóa thành bấy nhiêu oán hận.

Theo một tiếng "giết" kia, Trần Cảnh phóng lên cao, đâm thẳng một kiếm. Một kiếm này đã không chỉ của hắn, mà là người toàn thành hợp lực giết địch cầu sinh.

Người ngoài thành không nhìn thấy tình hình cụ thể của dân chúng trong thành Bá Lăng, chỉ nghe hai mươi vạn người trong đó vận khí lực toàn thân hét lên một tiếng "giết".

- Giết!

- Giết!

- Giết!

...

Âm thanh này mang theo hận ý điên cuồng và lòng bất khuất. Chữ "giết" lộ ra sát niệm mãnh liệt.

Những đệ tử huyền môn đạo phái có pháp lực thấp đương nhiên không nghe được, nhưng Nạp Lan Vương đứng trên không ở mặt Bắc thành thì nghe thấy rõ, hơn nữa còn nhìn được rõ ràng. Lơ lửng trên không trung, xuyên thấu qua vô tận âm khí, gã nhìn thấy Trần Cảnh đang bị một kỵ tướng đâm từng kích làm vỡ vụn, chỉ là sau mỗi lần vỡ tan cũng sẽ nhanh chóng hiển hóa lại, lại vươn kiếm đánh về kỵ tướng kia.

- Giết!

Trần Cảnh điên cuồng quát, không biết hắc đang dẫn đường, hay là chịu ảnh hưởng từ ý niệm của hai mươi vạn sinh linh. Hắc vừa quát to xong, hơn hai mươi vạn người cùng quát lên:

- Giết!

Nếu không phải phía sau hắc có nguyện lực từ hai mươi mấy vạn người đang ủng hộ, hiện tại hắc đã chết rồi. Nhưng nguyện lực mãnh liệt này chỉ có thể giúp ý thức của hắc không bị tiêu tan sau mỗi lần trúng đại kích của Tần Ương, chứ không thể gia tăng pháp lực cho hắc, bởi vì khí tức của hắc còn chưa dung hợp được với địa mạch Bá Lăng này. Cho dù có tín ngưỡng mãnh liệt, cũng không cách nào để hắc có được linh lực từ địa mạch. Pháp lực mà hắc đang sử dụng đều đến từ việc dùng thân kiếm câu thông nguyên khí trời đất.

Trần Cảnh không hóa thành bướm, mà hóa thành dạng người, như vậy có thể để mọi người nhìn rõ được hắc. Hắc vừa nhào người lên, toàn thân thiêu đốt ngọn lửa nguyện lực. Trong mắt, trong tai, trong lỗ mũi, trong

miệng, trên thân kiếm, đều là lửa cháy hừng hực. Hắn điên cuồng lao lên, đâm kiếm ra, thân thể giống như xuyên qua không gian, đột nhiên xuất hiện trước người kỵ tướng kia, một kiếm đâm thẳng hướng con mắt của kỵ tướng giáp đen.

Kỵ tướng này toàn thân phủ trong giáp đen. Năm ấy chính là gã đột nhiên xuất hiện trong Tần Quảng vương thành, đánh trọng thương Giang Lưu Vân, sau còn một đường đuổi giết Diệp Thanh Tuyết và Trần Cảnh. Hiện tại thấy kỵ tướng xuất hiện ở đây, Trần Cảnh lập tức hiểu được, kỵ tướng này chính là khí linh của Tần Quảng vương tử. Nhưng Trần Cảnh nghi hoặc là, kỵ tướng này khi trước vốn không có khuôn mặt, hoặc đúng hơn khuôn mặt của gã chỉ là một hình dáng mơ hồ, còn giờ đây dung mạo lại rất rõ ràng, chính là người Trần Cảnh biết — Tần Ương, cũng là Thành Hoàng Bá Lăng năm đó.

Hắn không biết đây là có chuyện gì, hiện tại cũng không muốn biết, chỉ muốn giết được lão. Thế nhưng hắn không biết phải làm cách nào, chỉ có thể dùng toàn lực ứng phó.

Kiếm biến thành kiếm lửa, lửa nguyên lực đang điên cuồng thiêu đốt. Bên trong lửa cháy ngập tràn sát tâm của hơn hai mươi vạn người trong thành.

Trần Cảnh không thể nhìn ra được tâm tình gì từ trong mắt Tần Ương, chỉ có lạnh như băng.

Tần Ương cười trên con âm mã toát âm khí nặng trĩu, không nói không rằng, kích đen trong tay đâm thẳng Trần Cảnh, không hề chậm hơn kiếm của Trần Cảnh. Kích đen đâm ra, Trần Cảnh lập tức cảm nhận được tầng tầng trời buộc. Không ai biết hắn ra một kiếm phải tiêu hao tâm lực lớn đến mức nào. Càng tới gần Tần Ương, hắn càng có cảm giác hư không đông cứng lại.

Một kiếm lại một kiếm, một lần lại một lần chịu chết.

Kích đen nâng lên, ngay khi thân kiếm khó khăn lắm mới sắp đâm tới con mắt của Tần Ương, thì kích đen đã đánh vào thân kiếm. Một kích đơn giản trực tiếp như thế làm cho Trần Cảnh có cảm giác như bị búa đánh vào ngực, ngạt thở, đau nhức. Đây là kiếm thứ một trăm ba mươi hai. Từ khi kiếm đầu tiên bị kích đen cản lại, hắn cứ lặp đi lặp lại một kiếm như thế, tới kiếm này khó khăn lắm mới tiến tới được khoảng cách sát gần kỵ tướng như vậy.

Mỗi một lần đâm kiếm đều bị một kích đánh tan, mỗi lần đều phải chịu nỗi đau nhức như khoan tim cùng cảm giác ngạt thở như sắp chết.

- Giết!

Một tiếng quát này vang lên khi thân thể Trần Cảnh lại bị đánh tan, còn chưa hiển hóa lại trong lửa nguyện lực. Hắn cố nén cơn đau nhức như xé rách linh hồn mà quát ra, mục đích là để mọi người biết mình còn sống, có thể tái chiến.

- Giết!

Cả thành hơn hai mươi vạn người cùng quát to, sóng âm kinh thiên.

Chính là bởi vì sau mỗi lần Trần Cảnh lần lượt bị đánh tan rồi lại hiển hóa, đều sẽ hô lên từng tiếng "giết", mới khiến cho người cả thành không ngừng hô theo tiếng "giết" này. Nếu chỉ đơn độc nhìn hai kiếm trước và sau, căn bản khó có thể nhìn ra hai kiếm khác nhau. Nhưng nếu so sánh kiếm đầu tiên và kiếm thứ một trăm ba mươi hai, thì có thể nói là một trời một vực.

Kiếm đầu tiên cách kích đen của Tần Ương một khoảng, còn kiếm thứ một trăm ba mươi hai thì đã sắp đâm tới con mắt của Tần Ương rồi.

Lúc này, ngay cả Nạp Lan Vương cũng chờ mong kiếm tiếp theo của Trần Cảnh có thể đạt tới khoảng cách gì, càng muốn biết theo cách này, cuối cùng là Trần Cảnh sẽ triệt để tan biến dưới ngọn kích đen kia, hay là một kiếm của Trần Cảnh sẽ đâm được tới mắt của Tần Ương, rồi lại thế nào tiếp?!

- Giết...

- Giết...

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 157: Thiêu Đốt Linh Hồn

oOo

Trần Cảnh không ngừng nhào lên, không hề ngừng nghỉ đâm ra từng kiếm toàn lực. Hắn không biết một kiếm này đâm vào mắt Tần Ương thì có hiệu quả hay không, nhưng điều bản khoản này chỉ thoáng xuất hiện đã biến mất, thay vào đó là sát niệm gộp từ hơn hai mươi vạn người trong thành. Giờ phút này hắn không còn là Trần Cảnh, mà là một thanh kiếm của hơn hai mươi vạn người, một thanh kiếm cầu sinh.

Đêm vẫn đen kịt đến nặng nề, không hề có ý định rút đi.

Nạp Lan Vương nhìn rõ tất cả, tuy có kinh ngạc, nhưng chỉ cười lạnh, thầm nghĩ: "Người muốn có Tần Quảng vương tử, cuối cùng chẳng qua là may áo cưới cho ta mà thôi, khà khà... Người quá nóng vội, người cũng không nhìn thử xem trong bóng tối đang có bao nhiêu người nhìn chăm chăm. Từ khi Tần Ương trở về năm đó, mọi người đã nhìn chăm chăm lão rồi, chẳng qua chưa tới thời điểm động. Ta đi vào đó cũng chỉ để thăm dò tình huống mà thôi, còn người lại muốn làm một lần chiếm ngay được làm của riêng, thật sự ngu xuẩn."

Ở một góc phía Nam, một bầy yêu linh đứng im quan sát, trong đó có yêu linh nói:

- Hà Bá gia sao còn không ra, chẳng lẽ thật sự muốn có được Tần Quảng vương tử kia?

- Hà Bá gia sao có thể là loại người ấy chứ?

- Vậy thì vì lý do gì? Người nhìn âm khí càng ngày càng nặng kia đi. Âm khí đã thấm thấu xa như vậy, đến tận đây vẫn ngửi được cái mùi âm tà khí kia, trong đó còn không ngừng có quỷ vật. Hiển nhiên là Hà Bá gia cũng không thể khu trừ âm tà trong thành, bằng không đã không cảnh báo chúng ta không nên tới gần thành Bá Lăng.

- Hà Bá gia nhất định là vì che chở người trong thành.

- Che chở? Muốn che chở thì cũng cần đủ khả năng mới được. Hà Bá gia không phải thần linh trong thành Bá Lăng, mà ma vật chui ra từ Âm phủ kia có pháp lực rất cao cường, Hà Bá gia che chở thế nào? Lẽ nào Hà Bá gia định bỏ cả tính mạng của mình chắc?

Những yêu linh khác không nói gì nữa. Theo chúng nó, vì che chở người khác mà cả tính mạng cũng bỏ mặc là không thể nào. Thế gian không có người ngu như vậy.

Bên ngoài thành Bá Lăng là những tiếng bàn tán không dứt, còn bên trong thành lại đang là thời khắc sống còn.

- Giết!

- Giết!

Tiếng "giết" điên cuồng.

Trong tiếng "giết", Trần Cảnh lần lượt bị đánh tan, lại lần lượt hiển hóa trong sát khí.

Nhưng mà, chẳng biết từ lúc nào, ở trong tòa thành đã chìm vào bóng tối này, không ngừng có người đang quát thật lớn đột nhiên lại không phát ra

được âm thanh gì nữa. Miệng họ vẫn há thật to, cứ như vậy đột ngột chết đi, nhưng hồn phách của họ lại cháy lên bên trong biển lửa nguyên lực.

Những linh hồn này đúng là không tán đi, mà nhằm về phía Tần Ương. Khi Tần Ương lấy kích đánh về Trần Cảnh thì sẽ có sơ hở, lúc ấy hồn phách rực cháy sẽ nhào lên người của lão mà thiêu đốt. Mơ hồ còn có thể nghe được những tiếng hò hét điên cuồng từ những hồn phách này.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, người chết đi càng ngày càng nhiều. Bọn họ đều hóa thành những ngọn lửa hùng hực bổ nhào tới thiêu đốt Tần Ương. Tuy rằng hồn phách này chẳng thể thiêu đốt bao lâu, nhưng rõ ràng là có hiệu quả. Bởi vì Trần Cảnh nhìn thấy được một thoáng kinh ngạc trong ánh mắt lạnh băng của Tần Ương. Hơn nữa, mỗi khi Trần Cảnh bị đánh tan, sẽ có rất nhiều linh hồn nhào tới ngăn cản kích đen trong tay Tần Ương giúp hắn, dù chỉ là thoáng chốc.

Nhìn động tác của Tần Ương, Trần Cảnh càng khẳng định được, ngọn lửa từ linh hồn thiêu đốt có thể gây ra sát thương cho lão.

Thừa dịp lão thoáng phân tâm, Trần Cảnh xuất hiện trên đài tế, nhìn bầu trời mây đen cuộn cuộn, đột nhiên lớn tiếng hỏi:

- Người vốn là Thành Hoàng ở Bá Lăng, được Bá Lăng cúng tế, hiện tại vì sao phải hủy Bá Lăng?

Tần Ương lạnh lùng nhìn theo, cũng không trả lời, trong đôi mắt không có chút cảm tình nào. Trần Cảnh không biết lão còn ý thức bản ngã hay không, tiếp tục lớn tiếng hỏi:

- Nếu người còn ý thức bản ngã, xin mời người rời khỏi nơi này. Mặc kệ người đi chỗ nào, chỉ xin buông tha hai mươi vạn sinh mệnh của Bá Lăng.

Khí thể trên người Tần Ương càng ngày càng thịnh. Nếu có người nào vào thành Bá Lăng lúc này, sẽ cảm nhận được cảm giác cả thành Bá Lăng

đang chậm rãi lật chuyển.

- Nếu người không muốn rời nơi này, có thể tiếp tục làm thần linh Bá Lăng. Người đã ở đây, ta nhất định nhường bộ lui binh.

Trần Cảnh lớn tiếng nói.

Cuối cùng Tần Ương cũng mở miệng, chỉ nghe lão nói bằng giọng lạnh như băng:

- Tòa thành này là của ta, chỉ có người chết mới sống trong thành của ta.

Khi lão cất lời, âm mã như tương thông chủ nhân, giậm mạnh vó, tỏa ra uy thế lệch trời. Cây đại kích đen kịt của Tần Ương cũng chống mạnh xuống, trong tích tắc, phảng phất có vô số oan hồn phóng ra theo kích đen. Chỉ thấy trên bầu trời mây đen cuồn cuộn như có vô số ác quỷ sắp lao xuống.

Gió bỗng nổi lên, ào ào một trận.

Lửa nguyện lực trên đài tế lắc lư theo gió, nhোáng cái đã bị thu hẹp lại, giống như một ngọn đèn cầy sắp bị gió thổi tắt.

Trần Cảnh lập tức hóa thành con bướm màu lam, vừa bé nhỏ vừa mỏng manh. Con bướm lần này không biến mất, cũng không tránh lui, mà khê đập đôi cánh nhỏ, tỏa ra uy áp phô thiên cái địa, ngược gió lớn nghênh đón cây kích đen trong tay Tần Ương. Đôi cánh bé nhỏ kia ra sức vỗ, ngọn lửa trên đài tế bị cuốn theo, phóng về đêm tối, giống như một cây đuốc bị ném về hướng biển khơi.

- Nếu trời sụp, cứ lấy thân ta để vá trời.

Trong khoảnh khắc con bướm lam nhạt nhỏ yếu cuốn theo chút lửa phóng về phía âm khí phô thiên cái địa kia, âm thanh của Trần Cảnh vang

lên. Âm thanh này không có khí thế ngút trời nào cả, chỉ giống như trần thuật một sự thật, lại làm người ta cảm giác như mọi lo âu đều tiêu tán, thả người chìm vào biển khơi, dù chết cũng không hối hận. Nhưng trong đó cũng mang cả cảm xúc không cam lòng, muốn dồn hết sức đánh một trận.

- Cứ lấy tâm ta tế kiếm này, cứ dùng kiếm này phá trời cao.

Trong ngọn lửa, trên thân con bướm bao phủ một tầng ánh sáng trắng, khiến người ta có cảm giác không dám nhìn thẳng, giống như ánh sáng từ lửa nguyện lực tụ hội hết lên thân bướm, khiến nó trở nên chói mắt khác thường trong bóng đêm.

Con bướm vỗ cánh, múa trong lửa cháy, kháng cự lại uy áp khuynh thiên kia.

Tiếng kiếm ngân vang lạnh thấu xương, trào dâng nổi không cam lòng, mang theo oán hận và bất cam của hơn hai mươi vạn sinh linh, dùng thể lấy trứng chọi đá nhào về Tần Ương.

Toàn bộ người trong thành đều nghe được đoạn đối thoại của Trần Cảnh và Tần Ương. Những yêu cầu của Trần Cảnh cũng là câu hỏi vương vấn mãi trong lòng bọn họ. Trần Cảnh hỏi tương đương với bọn họ hỏi. Bọn họ nhìn thấy tất cả, cũng rõ Trần Cảnh đã tuân theo hứa hẹn của hắn với Bá Lăng. Tới khi Trần Cảnh hóa thân thành con bướm, không cam lòng hô lên mấy câu kia, toàn bộ thành Bá Lăng lập tức sôi trào lên, giống như ném một mồi lửa vào trong cỏ khô, phút chốc mồi lửa đã hóa thành đám lửa.

Trong thành lập tức có người hô theo:

- Nếu trời sụp, cứ lấy thân ta để vá trời.

- Cứ lấy lòng ta tế kiếm này, cứ dùng kiếm này phá trời cao... Cứ lấy lòng ta tế kiếm này, cứ dùng kiếm này phá trời cao...

Sóng âm kinh thiên vang lên. Bên trong sóng âm, trên đài tế, lửa nguyên lực bỗng bốc lên mạnh mẽ. Cả đài tế giống như một chuỗi kiếm, lửa là thân kiếm, ngọn lửa là mũi kiếm, đâm thẳng hướng bầu trời. Giờ khắc này, trong ngọn lửa, con bướm không còn là né tránh giãy giụa nữa, mà điên cuồng quyết tử lao tới kẻ địch.

Ngọn lửa tận trời vừa chạm vào cây kích đen trong tay Tần Ương thì lập tức có tiếng kim loại va chạm vang lên. Ngọn lửa bị kích đen đánh tan, nhưng lập tức lại có ngọn lửa khác thay thế, lần nữa dâng lên.

Ở trong thành Bá Lăng, nếu ngẩng đầu lên nhìn trời, sẽ cảm thấy bầu trời nặng trĩu mây đen kìa giống như một cái ấn khổng lồ đang ép xuống, muốn đập nát tất cả thành bụi phấn. Mây đen chưa đè xuống, thế đã hiện ra.

Trong ngọn lửa tận trời trên đài tế, tiếng kiếm ngân vang mãi không dứt, giống như tiếng khóc than của chim quyên sắp chết. Đối đầu với bầu trời tối tăm vô biên vô tận kia, biển lửa trong thành chỉ như một ngọn lửa nhỏ, lúc nào cũng có thể "củi hết lửa tắt".

Con bướm màu lam ra sức vỗ cánh. Mỗi lần cánh vỗ, ngọn lửa sẽ bùng lên một hồi. Trong mắt của người dân trong thành, con bướm kia tựa như bị đè nặng bởi lực của ngàn cân, mỗi lần vỗ cánh đều giống như vừa phải xoay chuyển cả đất trời.

Con bướm đột nhiên kêu lên một tiếng cao vút. Tiếng kêu này giống như vang ra từ linh hồn. Trong nháy mắt ấy, Tần Ương đang đâm thẳng kích tới bằng thế lôi đình vạn quân đột nhiên hơi khựng lại. Cùng lúc đó, ngọn lửa bùng lên, con bướm chợt lóe, đã đến trước mắt Tần Ương, đồng thời ngọn lửa theo sát con bướm chụp xuống Tần Ương.

Đây không phải là lửa, mà là dung hợp của nguyên lực và kiếm, ẩn chứa sự bất cam của người dân toàn thành cùng ý niệm liều mạng điên cuồng của Trần Cảnh.

- Giết!

- Giết!

- Giết!

...

Người trong thành dùng hết sức gào thét, tựa hồ chỉ có như vậy mới có thể góp lực cho Trần Cảnh.

Ngay khi mọi người hét lớn, trời đột nhiên càng u ám thêm, ngọn lửa và con bướm bị bóng tối nuốt hết. Mọi âm thanh chợt tắt cả. Con bướm do Trần Cảnh biến thành biến mất, Tần Ương biến mất, chỉ có mây đen vô tận đè xuống ngày càng thấp. Đàn tế âm âm sụp đổ, vỡ thành bụi phấn.

* * *

Bên ngoài thành, trong lòng Nạp Lan Vương không khỏi nổi lên gợn sóng, thì thào lầm bầm: "Chúng ta tuy là thần linh, có nghĩa vụ che chở chúng sinh thờ cúng chúng ta, nhưng người đầu tiên phải che chở hẳn chính là bản thân mình. Thân là thần linh, nếu ngay cả tự thân cũng không thể giữ trọn, làm sao đủ sức che chở được chúng sinh?"

Tại một chỗ khác bên ngoài thành Bá Lăng, hơn mười vị đệ tử đạo môn đứng đó nhìn thấy tất cả. Trong bọn họ có người một loại pháp thuật tên là Quan Thiên Kính, có thể biến hóa ra một chiếc gương tròn trong hư không, xem rõ cảnh tượng trong vòng hơn trăm dặm, nhưng đương nhiên không thể nghe được âm thanh. Mà lúc này bọn họ chỉ thấy trong thành tối đen, ánh sáng duy nhất từ đám lửa trên đài tế cũng đã bị bóng tối cắn nuốt.

- Đã chết?

- Đã chết rồi sao?

- Đại khái là chết a!

Hơn mười đệ tử đạo môn nhìn trong gương chỉ thấy một màu đen kịt.

Trên trời cao, lại thấy ánh sao lấp lóe mờ nhạt, không trăng, không gian tĩnh lặng, giống như đang tế cho hơn hai mươi vạn sinh linh từ trần.

- Còn sống, còn sống! Các người xem, đây không phải chính là con bướm ma kia sao?

Một người chỉ vào Quan Thiên Kính, lớn tiếng nói. Chỉ thấy trong hình ảnh toàn là bóng tối vô tận kia, bỗng xuất hiện một con bướm màu lam, toàn thân phủ trong ánh sáng trắng, đang ra sức giãy giụa trong bóng đêm.

- Vậy mà lại còn sống!!

Đúng lúc này, trong Quan Thiên Kính xuất hiện rất nhiều điểm sáng đỏ.

- Cái gì thế?

- Lửa nguyện lực.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, những điểm đỏ như đom đóm kia nhào vào trong bóng tối. Bóng đêm như là nước, đom đóm bổ nhào vào đó chỉ đập dềnh được một lát thì đã tắt ngóm.

- Đây không phải lửa nguyện lực, đây là lửa từ thiêu đốt linh hồn.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 158: Một Khúc Oan Hồn Và Dâng Nước Lũ

oOo

Nói lời này cũng không phải một ai trong số họ, mà là một người không biết tới từ lúc nào. Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy người nói chuyện mặc trên mình chiếc pháp bào trắng tinh, lơ lửng trên không, pháp bào bay bay theo gió. Hơn mười người nhìn y, nhưng y không nhìn bọn họ, mà nhìn vào thành Bá Lăng, giống như y có thể nhìn thấu bóng đêm, thấy được tình huống trong thành.

Mọi người cũng không nói gì thêm, chỉ thầm cảnh giác với người vô thanh vô tức xuất hiện này. Cả bọn quay đầu nhìn tiếp vào Quan Thiên Kính, rồi có người hỏi:

- Ngọn lửa linh hồn là cái gì?

Người nọ trả lời:

- Ngọn lửa linh hồn chỉ xuất hiện khi có người chết đi, và người đó phải có ý niệm gì đấy rất mãnh liệt trong đầu, khiến linh hồn không tiêu tán sau khi cơ thể đã chết, mà tiếp tục làm chuyện một lòng muốn làm trước khi chết.

Mọi người tuy không nói gì thêm, nhưng trong lòng không khỏi trầm nghĩ, ý niệm kia phải mãnh liệt đến mức nào mới có thể khiến linh hồn không tiêu tan sau khi chết, hơn nữa còn đi làm chuyện muốn làm nhất lúc

còn sống chứ? Lại nhìn thấy những ngọn lửa linh hồn như đom đóm bay loạn trong Quan Thiên Kính, cả bọn chợt cảm thấy như có một luồng oán hận cùng tuyệt vọng lạnh đến thấu xương ập vào mặt.

Khi bọn họ đang kinh hãi, đột nhiên có tiếng đàn vang lên. Tất cả quay đầu nhìn lại, chỉ thấy người mặc pháp bào trắng như tuyết kia không biết đã khoanh chân ngồi lơ lửng trên không lúc nào, trên đùi đặt một chiếc đàn đá. Y khẽ lướt trên những dây đàn cũng bằng đá, tiếng đàn vang lên. Mọi người kinh ngạc, lập tức nghĩ tới một người — Cầm Ma Bạch Nham.

Tức thì từng người chạy vội ra xa. Bạch Nham không nhìn bọn họ, chỉ một mực nhìn vào trong thành Bá Lăng, cũng không ngừng gảy đàn.

Nếu như có người đứng gần y lúc này, sẽ nghe được tiếng y thì thầm:

- Một khúc này gọi là Oan Hồn.

Tiếng đàn vang lên, truyền vào trong tai rất nhiều yêu linh, để bọn chúng cảm giác được một nỗi oán hận không cam lòng. Đó là oán hận của việc sống không có chỗ để đi, chết chẳng có nơi để về. Rất nhiều yêu linh vừa nghe được vài giây đã vội vàng chạy ra xa, trong lòng đều hiểu đây là Cầm Ma đang đánh đàn. Không có ai không biết, tiếng đàn của y đều miêu tả những việc trong thế gian, mỗi khúc đàn đều đến từ chính trời đất.

Tiếng đàn réo rắt, trong đêm tối vang đi cực xa, cho dù ở tíu Tú Xuân loan cũng có thể nghe được.

* * *

Nước sông Kinh Hà cứ mãi miết cuộn cuộn, cuộn cuộn, không ngừng không nghỉ.

Hư Linh nhìn về hư không đen kịt phía Bá Lăng, khẽ cau mày, nói:

- Không thể đợi thêm nữa, cứ làm vậy đi, đập vỡ đê, dẫn nước Kinh Hà đến Bá Lăng. Như vậy Hà Bá gia còn có một đường sinh cơ, hơn hai mươi vạn sinh linh Bá Lăng có lẽ còn có thể giữ tròn.

Trước miếu Hà Bá hoàn toàn yên tĩnh, cũng không có người đáp lời. Một lát sau, con khỉ núi tự xưng là Tùng Thanh chân nhân nói:

- Theo bần đạo, cũng chỉ còn cách này.

Lúc nó nói chuyện cũng không nhìn Hư Linh, mà lại nhìn vỏ sò.

Dù đã quyết định phá đê dẫn nước tới Bá Lăng, thì cũng không dễ để thực hiện. Thứ nhất, đường rất xa, nước sông không nhất định có thể tới được. Thứ hai, nếu tới được, thì dọc đường đi còn có thôn Hà Tiền và trấn Quân Lĩnh chặn ở phía trước, cho nên nhất định phải có người làm phép điều khiển nước đi qua. Mà người đó chính là vỏ sò. Tuy Hồng đại hiệp cũng có năng lực điều khiển sóng nước, nhưng nó không dám cam đoan nhất định có thể đẩy sóng nước Kinh Hà đến tận Bá Lăng, hơn nữa không làm bị thương người nào trong thôn Hà Tiền và trấn Quân Lĩnh.

- Dẫn sóng nước Kinh Hà tới Bá Lăng thật sự có thể cứu được Hà Bá gia sao? Hà Bá gia là Hà Bá Kinh Hà, chúng ta lại ở đây phá đê, chẳng may làm cho dân chúng oán thán, chẳng phải càng gây hại cho Hà Bá gia?

Vỏ sò nói.

- Tối đa chỉ cần một ngày. Ta sẽ dùng cách báo mộng để nói cho người trong thôn Hà Tiền và trấn Quân Lĩnh biết. Còn chuyện này có hữu dụng với Hà Bá gia không, thì phải thử mới biết được.

Hư Linh trả lời.

Vỏ sò trầm mặc một hồi, nói:

- Vậy được rồi, ta có thể dẫn sóng nước tới thành Bá Lăng, nhưng khi làm phép tuyệt đối không thể bị người quấy rầy, nếu không nước sông sẽ bị mất khống chế, tạo thành tai họa cho nhân gian.

Nó vừa nói xong, Hồng đại hiệp đã tiếp lời:

- Yên tâm đi vô sò muối muối, nhất định sẽ không để muối bị quấy rầy. Nếu có kẻ dám quấy rầy, tới một người giết một người.

Nó vừa nói, chiếc cànงỏ thẳm bên phải chợt lóe lên ánh sáng, có thêm một thanh Hải Hồn xoa tràn trề linh khí.

Con chim sơn ca đậu trên cành cây luôn không lên tiếng, lúc này cũng không bay đi. Con rắn khoang đen trắng nấp trong bụi cỏ cũng không nhúc nhích. Mà con khỉ núi tự xưng là Tùng Thanh chân nhân thì lấy từ trong tay áo ra một cái phất trần, để chéo thân dựa vào một bên tay, tay kia sờ sờ chiếc cằm không biết có râu hay không, nói:

- Khà khà, lần này để mọi người mở mang kiến thức về thủ đoạn của bản chân nhân, miễn cho đám trẻ nhỏ này cứ hay bắt kính với bản chân nhân.

Hồng đại hiệp nhìn con rắn đen trắng tên Cửu Âm và con chim sơn ca trên cây, nói:

- Các người ở trước thần miếu này lâu nhất, Hà Bá gia cũng đối đãi các người không tệ...

Vốn Hồng đại hiệp cho là hai yêu linh này không định có hành động gì, nhưng ngoài dự liệu của nó, con rắn Cửu Âm trong bụi cỏ lại đáp lời:

- Tuy Cửu Âm ta vẫn cho rằng trên thế gian này chẳng có tình nghĩa gì đáng nói, nhưng Hà Bá gia có ơn truyền đạo thụ pháp cho ta, sao ta có thể không báo được. Thế gian vô tình, nhưng Cửu Âm ta không giống người khác.

Con chim sơn ca đậu trên cây nói:

- Ta vốn muốn chạy thoát thân nên mới tới đây, được Hà Bá gia che chở, đương nhiên phải báo đáp Hà Bá gia.

- Tốt, Hà Bá gia từng nói, sinh linh trên cõi đời này, bất kể là giống loài gì, đều phải hiểu được kính và sợ. Khi biết hai điểm này thì sinh linh ấy mới xem như thực sự khai linh. Bất kể là yêu linh hay là nhân loại, tu hành không phải là tu pháp, mà là tâm cảnh. Tu hành không phải truy cầu có pháp lực cao thâm, trên trời dưới đất chỉ ta là duy nhất, mà là hướng tới một cái tâm tự tại. Ta không biết cái tâm tự tại của các người là gì, nhưng ta biết nếu ta trốn chạy, đứng im nhìn Hà Bá gia chết ở thành Bá Lăng, thì cả đời ta sẽ không thể tự tại, cho dù sau này ta có pháp lực thông thiên cũng thế.

Hồng đại hiệp vừa nói lời này ra, cả Hư Linh cũng phải tròn mắt nhìn nó. Ngay cả bản thân Hồng đại hiệp cũng không ngờ mình lại có thể đột nhiên nói ra lời như vậy. Từng chữ dường như là cứ thế tuôn ra khỏi miệng, không một chút ngăn ngại. Nó không biết đây là bởi vì nó đi theo Trần Cảnh đủ lâu, trong vô thức đã thay đổi cái tâm chọn lợi tránh hại ban đầu.

Hồng đại hiệp nói xong bèn xoay mình nhảy vào giữa sông, còn Vò sò phủ rêu xanh đã sớm biến mất trong làn hơi nước. Vừa chạm mặt nước, Hồng đại hiệp đã hét lớn một tiếng, thân hình chừng một con heo hai trăm cân bành trướng biến hóa to lên như một con voi.

Hồng đại hiệp trôi nổi trên mặt nước, từng cái chân quẫy mạnh nước sông. Sóng nước đập dềnh không ngừng đập mạnh vào bờ, chỉ một thoáng đã đẩy nó đến cạnh đê. Chỉ thấy nó dùng hai cái càng đỏ thẫm đập vào đê, bùn đất tung tóe ra, thoáng chốc đã đào được một cái hố to.

Những yêu linh khác đều đứng trước miếu Hà Bá quan sát, còn Hư Linh thì nhắm mắt đứng yên, mặt hướng về thôn Hà Tiền. Chốc lát sau, đột

nhiên nàng nâng tay vẽ ra một đạo bùa trong hư không. Bùa hóa thành những điểm sáng nhỏ, biến mất, đồng thời miệng Hư Linh lại mấp máy khẽ đọc cái gì đó, không ai nghe được rõ ràng, chỉ cảm thấy như nghe người nói mớ.

Tất cả đều biết nàng đang làm phép cho người dân thôn Hà Tiền ngủ say.

Lại một lát sau, chỉ thấy cái đê kia dần dần xuất hiện một đường nứt thật dài, mà Hồng đại hiệp vẫn không ngừng đập. Đê đột nhiên rung mạnh, lung lay như sắp đổ. Hồng đại hiệp lớn tiếng nói:

- Vỗ sò muội muội, thêm chút sức đi, Hà Bá gia đang nguy cấp lắm rồi.

Nó vừa dứt lời, một tiếng động thật lớn vang lên.

"Ầmmmm..."

Đê sụp đổ, tiếng truyền vài dặm, nhưng người thôn Hà Tiền vẫn không tỉnh giấc.

Hồng đại hiệp hét lớn một tiếng, càn trái kẹp Hải Hồn xoa, càn phải kẹp một thanh bảo kiếm chói lọi, trôi đi theo dòng nước như cưỡi sóng. Lúc này vỗ sò xuất hiện. Nó bình tĩnh đứng yên trên làn sóng nước, không một chút lắc lư.

Hiện tại ở đây không có một sinh linh nào là bình thường, tự nhiên tất cả đều có thể cảm nhận được những luồng sóng vô hình khó hiểu từ trên thân vỗ sò phát ra, giống như là nó đang nhỏ giọng thì thầm, cản dận gì đó với nước sông cuộn cuộn kia.

Trong nháy mắt, nước sông như có sinh mạng, tựa như biến thành một con tuần mã, chở Hồng đại hiệp một đường chạy như điên, thẳng hướng thành Bá Lăng. Đi qua thôn Hà Tiền, nước sông không hề chạm tới nhà

cửa, khéo léo lách qua. Hư Linh bay lên trời, trong hư không hóa thành một làn khói đen, biến mất.

Cửu Âm cũng nhảy vào trong nước, biến mất không thấy gì nữa. Khi núi Tùng Thanh đập sóng mà đi, rất nhanh đã đuổi kịp Hồng đại hiệp. Nó bật người lên, ngồi lên lưng Hồng đại hiệp. Hồng đại hiệp giận dữ nói:

- Con khi chết tiệt, muốn ăn đòn đúng không, người coi Hồng gia ta là thú cưỡi chắc?

- Đừng nóng, đừng nóng. Có bần đạo ở cạnh, người chỉ có lợi chứ không có hại. Lại nói, Hà Bá gia ngồi được, sao ta không ngồi được? Ta đang đi cứu Hà Bá gia đấy.

Khi núi Tùng Thanh ngồi trên người Hồng đại hiệp, tay trái cầm phát trần, tay phải không biết đã có thêm một chuỗi Phật châu từ lúc nào. Nó là khi, mặc một thân đạo bào, tự xưng chân nhân, tay phát phát trần đã rất quái dị, hiện tại lấy ra thêm một chuỗi Phật châu, lại càng cực kỳ quái dị.

- Được rồi, việc của Hà Bá gia quan trọng hơn, không tính toán với người. Chờ cứu được Hà Bá gia xong, ta nhất định phải cùng người phân cao thấp, để xem ai mới là đệ nhất nhân bên dưới Hà Bá gia.

Hồng đại hiệp lớn tiếng nói.

- Hai chúng ta thì so đệ nhất với không đệ nhất gì chứ. Người chớ nên coi thường con chim và con rắn kia. Chúng nó cũng không phải hạng tầm thường đâu. Bằng pháp nhãn của bần đạo, có thể nhìn ra được trong huyết mạch của chúng nó có chứa thần thông truyền thừa, chỉ là hiện tại pháp lực chưa đủ, chưa thức tỉnh thôi.

- Hừ, có truyền thừa thì thế nào, bây giờ còn chưa thức tỉnh, có lẽ vĩnh viễn cũng không tỉnh được.

Hồng đại hiệp lớn tiếng nói.

- Khả khà, nếu không gặp được Hà Bá gia, có lẽ đúng là không thể thức tỉnh. Nhưng gặp Hà Bá gia rồi, truyền thừa trong huyết mạch của chúng nhất định sẽ thức tỉnh. Có lẽ người không cảm giác Hà Bá gia giảng đạo có gì đặc biệt, nhưng bọn chúng nhất định cảm nhận được, bằng không sao lại ở mãi chỗ này không đi chứ.

Mưa lũ chảy xiết là tai nạn đối với nhân gian, nhất là dòng lũ hình thành do vỡ đê. Từ rất xa, chỉ thấy dòng lũ lao thẳng tới thôn Hà Tiên, trong nháy mắt đã bao phủ cả thôn, nhà cửa chỉ còn lộ ra phần nóc. Thế nhưng những căn nhà nhìn rất yếu ớt ấy lại không hề bị sụp đổ dưới sức nước mãnh liệt. Nước như gió dữ thổi qua, không hề mang tới ảnh hưởng gì cho thôn Hà Tiên.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 159: Thiên Tâm Là Gì?

oOo

Chim sơn ca vô thanh vô tức bay vọt lên khỏi cành cây trước miếu Hà Bá, tan biến trong bóng đêm mịt mờ. Còn Triệu Hạc thì nhìn quanh một lần, phát hiện những người khác đều đã biến mất, bằng đạo hạnh của y căn bản không thể tìm ra dấu vết. Y kinh hãi, thầm nghĩ: "Quả nhiên không có một người nào là đơn giản. Xem ra ta cũng phải thể hiện bản sự chân chính, bằng không chẳng phải khiến người khinh thường?" Y đưa tay xoa nhẹ lên cái trán, thân thể từ từ mờ đi, càng lúc càng nhạt, cuối cùng tiêu tán trong bóng tối, giống như là hòa tan với đêm đen.

Vỏ sò chưa từng nói với Trần Cảnh về lai lịch của mình, mà Trần Cảnh cũng chưa từng hỏi qua. Nhưng sau cái lần bị Ngao Vu Phong đến từ Tây Hải bắt được, khi trở về đương nhiên Hồng đại hiệp có kể hết, Trần Cảnh cũng chỉ im lặng lắng nghe.

Thu Nguyệt Vô Hoa, đó là tên của vỏ sò. Nó đến từ chỗ sâu trong biển khơi, là Thu Nguyệt hạp cốc thuộc thần vực của Hải Hoàng, cũng là căn cứ của cả tộc sò trên thế gian. Nó vô tình tới sông Kinh Hà đúng lúc Trần Cảnh đại chiến với Hà Bá Ác Long hạp bấy giờ là Âm Hoài Nhu, mơ hồ đứng ở phe của Trần Cảnh. Sau đó, nó cảm thấy Trần Cảnh rất không tệ, cho nên ở lại Kinh Hà tới tận lúc này.

Đối với vỏ sò, điều khiển sóng nước có thể xem như thần thông bản mệnh. Nếu như ở trong biển, dù Trần Cảnh có dựa vào phép ngự thủy trong

sắc phù, thì cũng chưa chắc mạnh mẽ bằng vô sò. Trên thân vô sò phát ra từng vòng sóng gợn vô hình. Sóng gợn này ở trong tai người trần mắt thịt đương nhiên là vô thanh vô tức, mà cả yêu linh có tu vi thấp cũng chỉ mơ hồ nghe được, nhưng các đệ tử huyền môn vừa nghe đã biết đây là một loại thần thông ngự thủy.

Có môn phái truyền thừa, cho dù là pháp lực bản thân không cao, nhưng điển tịch trong môn rất nhiều, còn có sư phụ giảng giải những việc kỳ dị trong thế gian, tự nhiên cũng sẽ truyền thụ cách nhận biết các loại pháp thuật. Pháp thuật tương sinh tương khắc, bất kể là pháp thuật nào thì đều có dấu vết để nhìn ra. Chỉ cần có thể nhận ra được người khác thi triển pháp thuật gì, sẽ tìm được cách ngăn cản. Đây là điểm khác nhau giữa đệ tử có môn phái và tán tu.

Lúc trước vô sò nói, lúc nó ngự thủy không thể bị ai quấy rầy, cho nên lúc này bên người nó không có một ai, ít nhất ở mặt ngoài là như thế. Chỉ thấy nó im lặng đứng ở lỗ hồng chân dê, bất kể nước sông từ thượng du hay hạ du đều vọt qua tới cái lỗ hồng này. Lúc trước Hồng đại hiệp phá dê, cái khe nứt thật lớn là do vô sò làm ra. Tới khi Hồng đại hiệp và khi núi Tùng Thanh cười sóng đi, Hư Linh hóa thành một làn khói đen, Cửu Âm cùng Dạ Hương và Triệu Hạc đều biến mất, vô sò cũng chậm rãi biến mất ở trong nước. Còn sóng sông lại càng thêm mãnh liệt trào ra từ cái lỗ hồng kia.

Nước sông cuộn cuộn, dũng mãnh lao tới hướng thành Bá Lăng, cho dù đi qua chỗ trũng cũng sẽ không đổi phương hướng, tựa như đã hóa thành một con rắn bằng sóng nước, gầm thét xông về trước.

- Cái gì vậy?

Nước sông chảy xiết kinh động tới yêu linh trong địa giới Bá Lăng. Nếu là người bình thường, cách xa cả trăm dặm như thế đương nhiên là không nghe được, nhưng yêu linh và những người tu hành lại không chỉ nghe thấy tiếng sóng nước, còn cảm nhận được một luồng linh khí cực kỳ mãnh liệt

lao băng băng tới hướng Bá Lăng. Linh khí này không giống linh khí thông thường, có lẽ nên gọi là thần khí, bởi vì nó có khí tức rất riêng biệt, không phải loại linh khí tự do trong trời đất.

- Kinh Hà vỗ đê!

Đệ tử Ngự Phong môn hô thất thanh, sau đó lạnh lùng nói:

- Yêu nghiệt làm mưa làm gió, chính là lúc chúng ta hàng yêu trừ ma vệ đạo.

Những đệ tử huyền môn còn lại có tu vi yếu hơn, không nhận ra ngay, nghe gã nói như thế thì lập tức hiểu ngọn nguồn của âm thanh này. Từng người lòng đầy căm phẫn, mặt hướng Kinh Hà lớn tiếng nói:

- Yêu chính là yêu, dù gặp được cơ duyên, cũng không mất được yêu tính.

Vốn việc ở Bá Lăng giống như một vở kịch không tiếng động trình diễn trong bóng tối, càng có rất nhiều khán giả mang đủ loại tâm tình theo dõi. Nhưng chỉ một tích tắc sau khi Kinh Hà vỗ đê, màn đêm yên tĩnh đã bị phá tan, sinh linh đang làm khán giả bị quấy nhiễu. Giờ khắc này, đám đệ tử huyền môn hóa thân cả thành vệ sĩ trừ ma, nhưng cả đám này có vẻ giống như những kẻ bị quấy rầy hứng thú xem cuộc vui, nên nổi giận đánh hướng kẻ xông tới.

* * *

Trên ngọn núi cao nhất trong dãy Thúy Bình, Sơn Thần Thúy Bình đứng ở đó, bên cạnh là Huyền Không lẳng lẳng theo hầu.

- Bọn họ thật to gan, cũng không sợ Hà Bá thần hồn câu diệt.

Sơn Thần núi Thúy Bình cảm khái.

- Bọn họ không có lựa chọn nào khác, nên bắt buộc phải liều mạng.

Huyền Không nói tiếp.

- Bọn họ bỏ không phải mạng của mình, mà là của Trần Cảnh.

Sơn Thần núi Thúy Bình nói.

- Nếu hãn còn mạng, cũng nhất định như ngọn đèn sắp tắt trong gió mà thôi. Cho dù có thể sống sót, cũng phải đối mặt đệ tử huyền môn từ bốn phương tám hướng tràn vào, tiếp tục sống sót hay không không sao nói rõ được. Mà cho dù còn sống thì lại thế nào? Lẽ nào hãn dám ra tay với đám người kia? Tuy lần này không thấy có nhân vật gì lợi hại tới, nhưng ta cho rằng tất cả huyền môn trong châu Cửu Hoa đều có đệ tử đến nơi này.

Huyền Không nói.

- Đúng vậy, quả thật có rất nhiều người tới. Cho dù Hư Linh không loan tin tức kia ra, các đệ tử trong các đại môn phái vẫn đến. Chẳng qua bọn họ đều ẩn nấp tại những nơi bí mật gần đó, đang quan sát tình hình.

- Tại sao lại như vậy ạ? Bọn họ không phải coi trừ ma vệ đạo là nhiệm vụ của mình sao?

- Ha ha, người lý giải sai rồi, bọn họ trừ là trừ ma ở trong thân, vệ là vệ đạo tu hành của mình.

Huyền Không trầm mặc một hồi, thở dài nói:

- Điều này làm cho ta nghĩ tới một người.

- Ai?

Sơn Thần núi Thúy Bình hỏi.

- Nương nương người.

Sơn Thần núi Thúy Bình giật mình, mỉm cười nói:

- Đúng vậy, ta cũng là người như vậy. Cho tới bây giờ ta chỉ trừ ma trong tâm, vệ đạo tự thân, cho nên ta có thể sống đến hôm nay.

- Hà Bá vị tất đã không thể sống sót.

- Còn nơi nào có sinh cơ sao? Nếu Trần Cảnh ra tay với bọn họ, hẳn sẽ phải chịu lửa giận của toàn bộ châu Cửu Hoa. Trận chiến ở Tú Xuân loan không thể so với lần này, bởi vì lần đó các nhân vật lợi hại trong châu Hắc Diệu đều bắn khoản các huyền môn ở châu Cửu Hoa, cho nên nhân vật lợi hại thật sự không có đến, mới xảy ra cảnh tất cả bị khúc sông của Trần Cảnh nuốt lấy. Lại thêm trời đất đại biến đã là việc lửa xém lông mày, cho nên châu Hắc Diệu mới trầm mặc.

Sơn Thần núi Thúy Bình thản nhiên nói.

Huyền Không im lặng không nói, chỉ nhìn dòng nước chảy xiết dưới chân núi. Bên tai nàng truyền tới tiếng nước cuộn cuộn, mũi ngửi thấy mùi nước sông ẩm ướt. Chỉ thấy ở vị trí đầu của dòng sóng nước có một con tôm đỏ còn lớn hơn cả một con ngựa hoang, một càng kẹp một chiếc đinh ba đen, một càng kẹp một thanh bảo kiếm chói lọi, dáng vẻ hung thần ác sát lao đi. Trên mình của nó có một con khỉ núi mặc đạo bào cũ nát ngời, không chút lắc lư, tay phải phất trần, tay trái Phật châu, cực kỳ thu hút sự chú ý.

Trừ hai đứa nó ra, không một ai, kể cả Sơn Thần núi Thúy Bình, nhìn thấy được yêu linh nào trong dòng nước nữa. Không biết những yêu linh khác ẩn ở nơi này.

Sóng sông cuộn trào, dâng cao tới vài trượng, chỉ chốc lát đã tới trấn Quân Lĩnh. Khiến người ta không ngờ là, nước sông vừa tiến vào trấn Quân

Lĩnh thì như có được sự sống, không hề đánh lên nhà cửa trong trấn, mà thần miếu trong trấn đột nhiên tỏa ra một làn khí trắng rợp trời, bao phủ toàn bộ trấn Quân Lĩnh. Từ xa nhìn lại, làn sương trắng này như dung hợp với sóng sông, tựa như nơi này vốn luôn có một con sông bao phủ, giờ hòa với dòng sông nước Kinh Hà làm một thể.

Những người tu hành đều hiểu đây là thần vực dung hợp. Sắc mặt của Sơn Thần núi Thúy Bình đại biến, cả kinh nói:

- Hóa ra có thể như vậy, hóa ra có thể như vậy. Nếu hãn có thể chống đỡ được tới khi sóng sông tới thành Bá Lăng, về sau ta thấy hãn cũng phải nhượng bộ lui binh rồi.

Huyền Không nhìn thấy những đệ tử huyền môn đang bay vút đến chặn con sóng kia, thở dài:

- Chỉ sợ không đến được thành Bá Lăng.

Nàng vừa dứt lời, trên bầu trời đã truyền tới một tiếng hét lớn. Tiếng hét âm vang như tiếng chuông đồng, hiển nhiên là ẩn chứa pháp thuật bên trong. Sau tiếng hét, một người đạp không đến trong đêm. Tay người này cầm một cây phất trần, trên lưng đeo pháp kiếm màu vàng, bên hông cài một cái hồ lô phong cách cổ xưa. Áo bào trên thân người này bay bay, ở trong bầu trời đêm tản ra một tầng hào quang, hiển nhiên không phải vật phàm. Nhìn thoáng qua, người tới chừng ba mươi tuổi, vẻ tiên phong đạo cốt.

- Đám yêu nghiệt này, ngẫu nhiên lấy được ba phần cơ duyên, không ở trong núi tham ngộ thiện tâm, lại ở nơi này làm mưa làm gió, khinh Cửu Hoa ta không người sao! Hôm nay bản đạo tạm bắt các người về núi, để các người nghe giáo hóa.

Giọng của đạo nhân cũng không lớn, lại có thể truyền cực xa.

Y vừa xuất hiện, rất nhiều đệ tử huyền môn không tiến đến nữa. Ở trong huyền môn đạo phái có một quy củ bất thành văn, là nếu có đệ tử một phái hàng yêu trừ ma, đệ tử phái khác không được tới gần, kể cả là bằng hữu không được gọi qua cũng vậy, trừ phi thấy đối phương không phải đối thủ của yêu ma đó.

Đạo nhân này vừa mới dứt lời, Hồng đại hiệp lập tức vung đĩnh ba trong tay, gào lên:

- Tên đạo sĩ quê mùa ở nơi nào, không biết tên tuổi của Hà Bá gia nhà ta sao? Ta chính là đại nguyên soái thống lĩnh binh mã Kinh Hà, sao có thể thành yêu nghiệt được.

- Yêu thân, yêu tâm, sao không là yêu nghiệt!

Đạo sĩ không lập tức động thủ, đáp lời.

Người trong huyền môn đạo phái đều thích luận đạo. Cho dù pháp lực không tính là gì, nhưng phàm là người trong các môn phái thì đều thích nghe người khác nói mình đạo hạnh cao thâm. Bởi vậy, khi Hồng đại hiệp lớn tiếng hỏi, đạo sĩ này cũng không vội động thủ, ngừng lại trả lời, hướng chỉ hiện tại có rất nhiều đạo môn đệ tử đang nhìn ở xung quanh.

Hồng đại hiệp nghe đạo sĩ nói như thế, thầm suy nghĩ: "Lão tôm ta đúng là mang yêu thân, tâm đương nhiên cũng là yêu tâm." Nhất thời, nó không biết phản bác làm sao, thì khỉ núi ngồi trên lưng nó đột nhiên mở miệng nói:

- Hà Bá gia từng nói qua, vạn vật có linh, chúng sinh trong trời đất đều là bình đẳng, yêu thân lại thế nào? Chỉ cần có thể hiểu được thiên tâm thì chính là đạo tâm, sao còn phải phân thành yêu tâm với nhân tâm.

- Có hiểu thiên tâm hay không thì phải xem việc đã làm. Các người dưng sóng tạo gió, giết hại sinh linh nhân gian, không phải yêu nghiệt thì là gì?

- Chúng ta là muốn cứu người mới dang sóng, hướng chỉ dọc đường đi căn bản không có một nhân loại nào vì điều này mà chết. Lại nói, nếu người trong huyền môn các người hiểu thiên tâm, thì sao đứng một bên nhìn người trong thành Bá Lăng chết đi? Như vậy các người có tư cách gì ngăn cản chúng ta đi cứu người? Lẽ nào các người không cảm thấy xấu hổ sao?

Khí núi Tùng Thanh chân nhân ngôn từ sắc bén, Hồng đại hiệp cũng kêu lớn theo, mà làn sóng kia như có thể nghe được bọn nó nói, cũng tạm ngừng lại.

- Hừ, các người biết cái gì, việc của Bá Lăng sao các người hiểu nổi. Hà Bá của các người ham bảo vật, thân bị nhốt trong đó, đã mất đạo tâm...

Đạo nhân này còn chưa nói xong, từ hướng thành Bá Lăng đột nhiên vang lên tiếng kiếm ngân vang chói tai. Trong bóng tối, có một luồng sáng trắng lao ra từ mây đen phía trên không trung thành Bá Lăng. Ánh sáng này chợt lóe rồi biến mất, tựa như một con cá vừa nhảy ra khỏi mặt sông, lại làm cho người ta cảm thấy như nó đang vùng vẫy giãy chết.

Trong nháy mắt này, phía trên không sóng sông vang lên tiếng của Hư Linh:

- Tiếp ứng Hà Bá gia.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 160: Trừ Ma Vệ Đạo

oOo

Gần như cùng thời điểm tiếng của Hư Linh vang lên, sóng sông chợt dâng cao, tiếp tục lao về trước. Hồng đại hiệp hét lớn một tiếng, đỉnh ba đen và bảo kiếm trong tay lấp lánh hào quang.

Đạo nhân kia giận dữ, kiếm đeo phía sau "choeng" một tiếng bay ra khỏi vỏ, mà khi núi ngòi trên lưng Hồng đại hiệp cũng ném Phạt châu cầm trong tay ra đúng lúc ấy. Phạt châu lóe lên, trói lấy cả người cả kiếm của đạo nhân kia. Đạo nhân kinh hãi, chỉ cảm thấy pháp lực toàn thân nháy mắt biến mất, mang theo kiếm rơi thẳng tắp vào giữa sông, bị nước sông cắn nuốt. Khi núi lập tức nhảy xuống vị trí đạo nhân vừa chìm, cũng biến mất ở giữa dòng.

- Thật to gan!

- Yêu nghiệt!

- Người dám!

....

Từ các nơi trong hư không, vô số tiếng quát phản nộ vang lên, âm thanh như sấm, khiến Hồng đại hiệp quay cuồng. Hiển nhiên là có người dùng một loại pháp thuật âm thanh với nó. Trên bầu trời, một cái dây thừng màu lửa đỏ buông xuống hướng Hồng đại hiệp. Hồng đại hiệp thấy được sợi dây

thường đỏ kia muốn trối mình lại, nhưng trong đầu cứ ong ong hỗn loạn, nhất thời khó có thể ngăn cản.

Đúng lúc này, sóng dưới thân nó chồm lên, nuốt lấy Hồng đại hiệp. Mà sợi dây thường kia cũng không chần chờ, trực tiếp chui xuống nước theo, hiển nhiên không trối chặt Hồng đại hiệp tuyệt không bỏ qua. Thế nhưng qua một lát, sợi dây phát ra ánh sáng đỏ chìm vào nước sông kia không hề có động tĩnh gì nữa.

Ở trên bầu trời, có một đạo nhân trẻ tuổi chột đỏ bừng mặt, tay kết pháp quyết, một câu cũng không nói lên lời.

- Sư huynh, giúp đệ!

Gã cắn chặt răng, lí nhí một câu như vậy. Lời vừa ra khỏi miệng, mặt gã lại biến sắc, bởi vì liên hệ giữa gã và pháp bảo đã hoàn toàn biến mất. Sợi dây thường đỏ kia là pháp bảo chiêu bài của Khổn Tiên môn - thường Khổn Tiên (dây thường trối tiên), mỗi một đệ tử sau khi nhập môn sẽ bắt đầu tế luyện. Thường Khổn Tiên đạt tới cảnh giới cao thâm sẽ hiện màu vàng ròng, nghe nói có thể trối được cả Đại La Kim Tiên.

Trong nháy mắt đạo nhân trẻ tuổi này vừa mất liên hệ với thường Khổn Tiên, lại có vài món pháp bảo hạ xuống từ trên bầu trời, phân biệt đánh về hai nơi trong sóng nước, một là chỗ khỉ núi lặn xuống, một là chỗ Hồng đại hiệp chìm.

Mấy món pháp bảo này theo thứ tự là một chiếc ấn cổ hình vuông, một cái vòng màu bạc, một cái hồ lô, và một sợi dây thường sắc sỡ lóa mắt.

Ấn cổ xoay tít một vòng trong hư không, đón gió mà phóng lớn, hóa thành một cái ấn lớn tới mấy trượng vuông, đánh tới chỗ đầu sóng. Đây là Phiên Thiên ấn của Quảng Thành đạo tràng, đệ tử nhập môn bắt đầu tế luyện ấn này, nghe nói tới mức cao thâm thì một cái Phiên Thiên ấn có thể trấn áp được ma thần.

Chiếc vòng kia phát ánh bạc lóng lánh, bên trong ánh bạc có thể nhìn rõ đủ loại chữ viết trên chiếc vòng. Nếu thu nhỏ lại, đó sẽ là một cái vòng tay cực kỳ đẹp. Nhưng mà dù là ai, vừa nhìn cũng nhận ra nó là một bảo vật lợi hại. Đây là Càn Khôn quyển của Càn Khôn môn, có thể đánh vạn vật, bất kể thân thể hữu hình hay linh hồn vô hình. Ở trăm năm trước, có cự yêu gọi gió làm loạn, thân thể cứng rắn không sợ pháp bảo, cuối cùng phải nhờ tới chương môn Càn Khôn môn tế ra bảo vật trấn phái Càn Khôn quyển, một đòn đã khiến cự yêu ngã xuống, hồn phi phách tán.

Hồ lô kia nhìn qua phong cách cổ xưa, lơ lửng trước đầu ngọn sóng. Nó chiếu ra một luồng sáng xanh, hơn nửa nước sông đột nhiên bị nhấc khỏi mặt đất, rồi bị hút vào trong hồ lô. Hồ lô này là pháp bảo của Tiên Hồ tông, được xưng "trời đất càn khôn có lớn, cũng không dài bằng thế giới trong hồ lô", một hồ lô nơi tay, thu hết vạn vật thế gian.

Mà sợi dây rực rỡ kia lại khó có thể tả rõ là màu gì. Nó uốn éo trên hư không, hóa thành một sợi dây thường dài mười trượng, đánh tới giữa sóng sông.

Tất cả chuyện này cũng giống như sóng nước, thật nhanh, như chỉ trong một nhịp thở. Nhưng nhịp thở này ở trong mắt người tu hành lại thật dài.

Hồng đại hiệp rộng to từ trong sóng sông, thân thể lại phình lớn, hai cái càng giơ lên cao, thân bao phủ một tầng nước mỏng. Trên bầu trời truyền đến một tiếng cười lạnh, khí thế của Phiên Thiên ấn càng lúc càng trầm, tạo thành gió nổi lên từ bốn phía.

"Ầm..."

Hồng đại hiệp giơ hai càng lên cao. Nó ngẩng đầu, nhìn phần đế lạnh như băng khắc đầy chữ bùa của Phiên Thiên ấn, lòng có chút e sợ. Đây là thiên tính của nó, mặc dù ở bên cạnh Trần Cảnh lâu như vậy, tính cách ngoài mạnh mẽ trong nhát chết có chút thay đổi, nhưng sợi hãi khi gặp tình

cảnh sống chết trước mắt là rất bình thường. Nhưng dù sao nó cũng ở bên cạnh Trần Cảnh đã lâu, thường nghe Trần Cảnh giảng rằng, người tu hành đấu pháp không chỉ riêng gì pháp thuật, mà phần lớn là đấu đạo hạnh. Đạo hạnh là gì thì Hồng đại hiệp khó có thể giải thích nổi, có điều bên trong đạo hạnh có vài thứ Hồng đại hiệp nhớ rất rõ, bởi vì đây là điều trọng điểm mà Trần Cảnh từng giảng.

"Thời khắc sinh tử sẽ làm xuất hiện nỗi sợ hãi cực lớn, sinh ra từ tâm, lộ ra tại thân."

Ngay lúc đó Hồng đại hiệp đương nhiên không biết là có ý gì, vì thế Trần Cảnh có giải thích rằng, bất kể là ai, vào thời khắc sinh tử thì trong lòng đều sợ, nỗi sợ này sinh ra trong đầu, khiến thân thể mất đi khống chế, tự nhiên không thể thi triển pháp thuật thuận lợi. Mà chiến đấu giữa người tu hành với nhau há lại cho nửa điểm chần chờ?

Hồng đại hiệp bỗng nhớ lại lời của Trần Cảnh, hét lớn một tiếng. Phiên Thiên ấn ép xuống, Hồng đại hiệp cảm giác như có một ngọn núi đè lên trên thân mình, tai mũi miệng lập tức tràn ra máu tươi, ý thức mê muội. Trong nước sông chợt có ánh sáng xanh chiếu lên người nó, nó cảm thụ được lực lượng trong nước sông, biết đây là vô sò giúp mình.

Nó không thấy rõ tình huống bên ngoài, khó nhọc nói:

- Vô sò muội muội, cái ấn khốn khiếp này nặng quá, lão tôm ta sắp thành chả tôm rồi...

Cùng lúc Phiên Thiên ấn ép xuống, Càn Khôn quyền lấp lánh ánh bạc cũng đánh tới, đích đến là khí núi Tùng Thanh. Thế nhưng còn không đợi Càn Khôn quyền rơi xuống mặt sông, trong bóng tối đột nhiên xuất hiện một con chim sơn ca. Chim sơn ca có tốc độ cực nhanh, như ảo ảnh, tưởng chừng xuyên qua hư không mà đột ngột xuất hiện phía trên Càn Khôn quyền, rồi dùng móng vuốt quắp lấy bảo vật này. Ánh bạc trên Càn Khôn

quyển mờ hẳn đi, giống như bị một tấm lụa đen bao lại. Chim sơn ca vỗ mạnh hai cánh, bay thẳng lên bầu trời đen kịt. Một đạo nhân trẻ tuổi cũng bay lên, đuổi sát theo sau.

Còn sợi thừng sắc sỡ đã biến hóa dài ra mười trượng kia thì chặn ngang sóng sông. Trong nước sông, khi núi xuất hiện lại. Trang phục trên người nó đã thay đổi, đạo bào mới toanh rực rỡ hẳn lên, đeo trên lưng một thanh bảo kiếm vàng, bên hông treo một cái hồ lô phong cách cổ xưa. Hiển nhiên, trên người nó chính là đồ đạc và trang phục của đạo nhân bị Phật châu của nó trói. Ngẩng đầu nhìn sợi thừng đã đánh sóng sông thành hai đoạn, nó nhe răng cười, lại tung Phật châu trong tay ra. Chuỗi Phật châu lóe lên ánh sáng vàng, biến mất, xuất hiện lại thì cuốn lấy sợi thừng kia. Hào quang trên sợi thừng bỗng tắt, rồi theo Phật châu rơi cả vào trong tay khi núi.

- Nghiệt chương, trộm được Phật bảo ở nơi nào, mau mau bó tay chịu trói, còn có thể tha cho người một mạng, nếu không sẽ đánh người vào luân hồi, thần hồn mãi chịu đọa đày nơi Địa ngục.

Trên bầu trời vang lên một tiếng hét lớn, một đạo nhân trẻ tuổi đứng trên không, nhìn chăm chăm xuống Phật châu trong tay khi núi.

- Hòa thượng trên Linh Sơn cũng không có khẩu khí lớn như vậy, người cho người là Diêm La Vương chắc?

Khi núi cười ha hả, lại ném Phật châu ra. Phật châu lóe ánh sáng vàng, biến mất, mà đúng lúc ấy đạo nhân kia cũng tháo khăn trùm đầu xuống. Phật châu vừa xuất hiện lại, lập tức trói chặt lấy cái khăn kia, mà đạo nhân thì khẽ cười một tiếng, chụp tới Phật châu. Khi núi cực kỳ hoảng sợ, mắng:

- Đạo sĩ gian trá, còn muốn cướp bảo bối của bản chân nhân.

- Ha ha, động Nguyệt Vân của bản đạo còn thiếu linh thú thủ hộ, người cùng bản đạo hữu duyên.

Khỉ núi chưa từng nói về lai lịch chuỗi Phật châu cho người nào khác. Kỳ thật đây là thứ nó trộm được từ trong một ngôi tháp cổ trong núi sâu. Lúc ấy khỉ núi mới vừa mở linh trí, chẳng qua là cảm thấy chuỗi Phật châu này tỏa ra một mùi thơm mê người, khiến nó thư thái an thần, nên mới trộm đi. Theo linh trí dần mở rộng ra, nó cũng dần phát hiện chuỗi Phật châu này là một bảo bối, còn mò mẫm được cách sử dụng. Có điều Phật châu này tuy rất lợi hại, mơ hồ có thể chụp hết vạn vật thế gian, nhưng mỗi lần nhiều nhất chỉ có thể dùng ba lượt. Sau ba lượt, nhất định phải chờ một thời gian sau mới có thể dùng tiếp. Mà thời gian hạn chế này sẽ thay đổi tùy theo vị trí mà khỉ núi ở. Nơi có linh khí tràn đầy, thời gian chờ sẽ ngắn, ngược lại nơi thiếu hụt linh khí, thời gian chờ hóa dài hơn. Hiển nhiên, chuỗi Phật châu này có thể tự thổ nạp linh khí trời đất.

Đạo nhân mặc kệ Phật châu trối nghiến khản trùn đầu của mình, vung tay. Có lẽ người khác không cảm thấy ống tay áo của đạo nhân bỗng biến lớn, nhưng trong mắt khỉ núi Thanh Tùng thì ống tay kia đã có thể che trời. Trong lòng nó dâng lên cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, xoay người định chui vào nước sông. Nhưng ngay trong nháy mắt ấy, thân thể của nó đã bị nhắc bổng lên tách khỏi mặt nước. Nó không cảm nhận được thân thể của mình đang bị thu nhỏ lại, chỉ cảm thấy trời bỗng đen đi, cảm thấy dòng nước trước mắt trở nên mênh mông như biển. Nhưng trong mắt người khác, khỉ núi càng lúc càng nhỏ trong quá trình bay ngược vào ống tay áo của đạo nhân trên trời.

- Aaaaaaa.... Lão tổ cứu taaaaaa...

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 161: Đẩy Sóng Bá Lăng Sơ Hiển Danh

oOo

Khí núi hét lên khi đã biến nhỏ như một món đồ chơi, rồi bị đạo nhân thu vào trong tay áo. Chuỗi Phật châu kia cũng đã sớm rơi vào tay đạo nhân.

Khí núi vừa cầu cứu Hư Linh. Trong lòng nó, lúc này chỉ có Hư Linh mới có thể cứu được mình. Nhưng lúc nó hét, Hư Linh còn đang tập trung ứng phó với cái hồ lô có phong cách cổ xưa, dưới đáy khắc chữ bùa màu bạc, có thể hút đến nửa nước sông kia.

Lúc này, hồ lô kia đã bị một bàn tay nắm chặt. Chủ nhân của bàn tay này đương nhiên là Hư Linh. Trên tay của nàng bốc khói đen mờ mờ, mà không riêng tay, toàn thân nàng đều như thế. Những người biết nàng là quý thể, chỉ vừa nhìn bộ dạng hiện tại của nàng, nhất định sẽ nghĩ cứ tiếp tục như vậy thì cuối cùng nàng sẽ tiêu tán trong hư không.

Tiếng hét của khí núi Tùng Thanh chẳng vang được bao xa trong tiếng nước sông chảy xiết, nhưng Hư Linh lại nghe rõ ràng. Nàng lập tức quay đầu lại, đập không mà đi, rồi không chút chần chờ, lập tức lấy ra Chiếu Hồn bảo giám chiếu đến. Chỉ thấy một luồng sáng đen chiếu lên lưng của đạo nhân kia, pháp bào trên người đạo nhân đột nhiên tỏa ra một tầng hào quang dịu nhẹ. Ánh sáng đen dừng trên người đạo nhân, lóe mạnh rồi biến mất, đạo nhân kia giống như một con chim bị trúng tên, rơi từ trên không xuống. Nhưng không đợi đạo nhân rơi xuống đất, thân thể của đạo nhân bỗng mờ đi, tới khi mờ ảo như sắp biến mất, lại thấy một con khí mặc đạo

bào cầm kiếm đột ngột xuất hiện, đồng thời đạo nhân kia cũng hiện rõ trở lại. Hai mắt con khỉ kia đỏ quạch, nghiêng rằng, diện mạo hung ác chém xuống một kiếm, chặt đứt đầu đạo nhân.

Hư Linh nhướng mày, một tay vẫn nắm thật chặt hồ lô kia, tay còn lại cầm chắc Chiêu Hồn bảo giám, lạnh giọng nói với đám người trên bầu trời:

- Bá Lăng có hơn hai mươi vạn sinh linh chờ các người đi cứu, các người lại ngồi ở đây nhìn bọn họ chết đi. Chúng ta đi cứu, các người lại không cho, tại sao như vậy chứ?

Tiếng của Hư Linh truyền cực xa trong đêm. Không ai trả lời nàng, chỉ có tiếng đàn vắng vắng cùng tiếng kiếm ngân vang dứt quăng đáp lại. Tiếng đàn giống như đang trả lời: "Vô dụng, những lời người nói đều vô dụng. Bá Lăng nhất định phải biến mất khỏi thế gian."

Mà tiếng kiếm ngân giống như đang nói: "Tại sao chúng ta sẽ phải chết... Tại sao, tại sao?!"

- Tại sao các người không cứu, tại sao còn không cho phép chúng ta đi cứu? Tại sao?

Hư Linh lớn tiếng hỏi.

- Không phải chúng ta không cứu, mà là thời cơ chưa đến. Người nói người đi cứu, nhưng chúng ta chỉ nhìn thấy đề Kinh Hà bị phá, tai họa muôn dân. Hà Bá Kinh Hà chẳng qua là oán linh nơi âm thế, nghiệp chướng nặng nề, sớm nên bị đày vào địa ngục luân hồi. Thế nhưng hấn lại cố bám víu dương thế, cuồng vọng tự xưng thần. Năm đó Diệp Thanh Tuyết cam đoan hấn sẽ không rời khỏi thủy vực Kinh Hà, giờ chẳng những rời khỏi, còn vọng tưởng xưng thần Bá Lăng. Bàn về nhân quả của việc này, tất cả đều bắt nguồn từ hấn, hai mươi vạn sinh linh đều vì hấn mà chết. Mà những yêu linh tai họa nhân thế các người, không dốc lòng tu hành, lại còn ở nơi này nói xằng bậy mê hoặc lòng người, loạn cương thường trời

đất, hủy trật tự nhân gian, sớm nên vĩnh viễn giam các người trong Trấn Yêu tháp.

Người nói chuyện đạo bào màu vàng cam, đầu đội mũ tinh quan, chân xỏ giày đạp vân, nhìn từ trên không xuống.

Hư Linh ngẩng đầu, nghe đối phương nói Trấn Yêu tháp, trong lòng căng thẳng, hỏi:

- Người là đệ tử Côn Lô?

- Người tu hành trong thiên hạ đều có thể xưng là đệ tử Côn Lô.

Đạo nhân mặc đạo bào màu vàng cam lạnh lùng nói.

Hư Linh im lặng, ngẩng đầu nhìn xung quanh. Kỳ thật nàng không nhìn cũng biết, trên bầu trời có rất nhiều người, chẳng qua nàng muốn thử xem có thể nhìn ra điều gì qua nét mặt bọn họ hay không. Nhưng nàng thất vọng rồi, nàng không thấy được điều mình muốn thấy.

Dưới ánh nhìn của đám người kia, Hư Linh cúi đầu, tới khi ngẩng đầu lại thì đã giờ Chiếu Hồn bảo giám lên. Trong nháy mắt ấy, sóng sông lại dâng trào mãnh liệt, mơ hồ còn nghe được cả tiếng niệm chú của vô số từ Tú Xuân loan xa xôi.

Chỉ thấy Chiếu Hồn bảo giám trong tay Hư Linh chợt lóe sáng lên rồi lại tắt, lập tức có một người ngay cả ngăn cản cũng không kịp, rơi thẳng xuống, tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra. Còn cái hồ lô kia cũng bị Hư Linh thả tay ra, để mặc nó rơi vào trong nước, như là đã bị biến thành một cái hồ lô bình thường. Chiếu Hồn bảo giám trong tay nàng lại lóe lên, ánh sáng đen chớp tắt, lại có người ngã từ trên không trung xuống. Từ trong sóng nước, Phiên Thiên ấn vẫn ép phía trên Hồng đại hiệp bỗng bị đẩy ngược lên. Hồng đại hiệp toàn thân là máu giầy giụa bò dậy, hét lớn

một tiếng, cười sảng phóng đi về phía trước. Sóng nước càng thêm mãnh liệt, lao ào ào về hướng Bá Lăng.

Không ai dự đoán được Chiêu Hồn bảo giám trong tay Hư Linh lại lợi hại như thế, từng người đều kinh sợ, vung tay muốn tung ra pháp bảo. Chiêu Hồn bảo giám lại chớp tắt, ánh sáng đen lóe ra, chỉ cần bị ánh sáng ấy chiếu phải thì không một người nào trên không trung được bình yên, ào ào ngã xuống. Không một ai có thể cản ánh sáng ấy, chỉ người nào nhanh chóng bỏ chạy mới may mắn thoát khỏi.

Cả đám khiếp vía, như thiêu thân bị kinh hãi bay tránh tán loạn.

- Bảo vật trong tay quý vật lợi hại, mọi người cẩn thận.

Người hô lên lời này chính là đạo nhân mặc đạo bào màu vàng cam kia. Chỉ thấy trên người y bao phủ một tầng sáng vàng, không biết là pháp thuật gì, cũng không biết có phải từ bảo vật hộ thân hay không, nhưng Chiêu Hồn bảo giám trên tay Hư Linh chiếu lên thân thể y lại chỉ làm cho y khẽ run lên. Ngay sau đó, y quát lớn một tiếng, trong tay đã có thêm một chiếc tháp nhỏ màu vàng. Tháp có chia tầng, trên cao nhất có hai chữ bùa viết bằng chu sa đỏ như máu ghi "Trấn Yêu".

Nếu Trần Cảnh ở nơi này, nhất định có thể nhận ra tòa Trấn Yêu tháp này và tòa tháp hần nhìn thấy lúc ở trong núi Côn Lôn gần như y hệt nhau, nhưng vẫn có thể phân biệt được hai tháp không phải là một.

Thế gian có lời đồn, rất nhiều môn phái đều có pháp bảo tiên thiên, chỉ là những bảo vật này chẳng biết tại sao đều tổn hại linh tính, đã không xứng được gọi là pháp bảo tiên thiên nữa. Tuy vậy, uy lực của chúng vẫn vô cùng mạnh mẽ, mạnh hơn rất nhiều linh bảo được người tu hành tế luyện ra. Chỉ là phần lớn những pháp bảo tiên thiên bị tổn hại linh tính này không phải muốn là có thể sử dụng được, hầu hết phải dựa vào trận pháp sơn môn trợ lực, mà chính chúng cũng là điểm quan trọng của trận pháp sơn môn.

Những môn phái này không phải rất lớn, nhưng lại có gốc rễ cực sâu, mà đệ tử trong môn phần lớn vừa nhập môn đã tế luyện một loại pháp bảo nào đó, giống như Phiên Thiên ấn hay thường Khổn Tiên vậy. Nguyên nhân chính là vì chuẩn bị cho việc sẽ có lúc sử dụng bảo vật trấn phái trong sơn môn.

Trấn Yêu tháp trong tay đạo nhân kia vừa xuất hiện, lập tức đã tỏa ra ánh vàng lấp lánh chói mắt. Trong làn hào quang ấy, tòa tháp ban đầu đứng được trong lòng bàn tay đạo nhân bắt đầu đón gió lớn dần, trong nháy mắt này đã không phân biệt được Trấn Yêu tháp là một pháp bảo chân thật hay chỉ là một đạo pháp thuật nữa. Nhìn Trấn Yêu tháp ở trong hư không bỗng có cảm giác như nhìn ảnh ngược trong nước. Nó như đang đưa lay động theo làn sóng gợn vô hình, nhưng uy áp phô thiên cái địa kia lại tạo cho người ta có một cảm giác vô cùng chân thật.

Chiếu Hồn bảo giám trong tay Hư Linh lại lóe sáng, chiếu rọi mấy người vọng tưởng định sử dụng pháp bảo, rồi tiếp tục chiếu tới đạo nhân kia. Nhưng trong nháy mắt ấy, đạo nhân đã biến mất trong vầng hào quang từ Trấn Yêu tháp.

Mà Trấn Yêu tháp vừa xuất hiện trong hư không thì từ trong núi Côn Lôn - điểm bắt nguồn của Kinh Hà tit xa xôi, đột nhiên hiện lên một tòa tháp vàng hình dạng tương tự. Tòa tháp này hiện ở trên cao, phóng ra hào quang vạn trượng, tựa như mặt trời lên chiếu ánh sáng lên mặt đất.

Ánh vàng chiếu tới đâu, chư tà phải tránh tới đó. Rất nhiều yêu linh đang tu hành trong núi lập tức chạy trốn về động phủ của mình, mà âm linh lại càng núp thật xa. Trên không núi Côn Lôn vừa hiện tháp vàng, rất nhiều người biết đây là có đệ tử Côn Lôn đang mượn lực lượng của Trấn Yêu tháp trong sơn môn để trấn yêu.

Trên đời, chỉ có Côn Lôn có thể làm được chuyện mượn uy lực của pháp bảo sơn môn trong khoảng cách tới vạn dặm như vậy. Các môn phái khác

dù cũng được truyền thừa pháp bảo tiên thiên, lại chẳng qua chỉ có thể mượn lực trong vòng trăm dặm quanh sơn môn, nhiều lắm cũng chỉ ngàn dặm. Chỉ có Côn Lôn có thể trải khắp châu Cửu Hoa, trấn nhiếp vạn dặm.

Chiếu Hồn bảo giám trong tay Hư Linh chiếu một luồng sáng đen về phía Trấn Yêu tháp. Chỉ thấy Trấn Yêu tháp kia chậm rãi hạ xuống, tựa như bị ánh sáng đen kia kéo xuống...

* * *

Nước sông vẫn cuồn cuộn chảy, thẳng hướng thành Bá Lăng. Có người lấy pháp bảo đánh về phía Hồng đại hiệp trong sóng sông, Hồng đại hiệp lại rất cơ trí chui vào trong nước, biến mất không thấy gì nữa. Mà pháp bảo đánh lên sóng sông, cũng không thể ngăn cản đường đi của sóng nước.

Ở lỗ hồng chân đề Tú Xuân loan, vỏ sò vẫn đang điều khiển sóng. Nó không chỉ phải dẫn sóng nước đến Bá Lăng, mà còn một nhiệm vụ càng thêm quan trọng là thủ hộ miếu Hà Bá, chính xác là thủ hộ tượng Hà Bá.

Tượng thần chính là thân thể của Trần Cảnh, là gốc rễ của hắc. Có lẽ còn rất nhiều người không biết, nhưng vỏ sò lại biết. Năm đó nó tận mắt nhìn thấy Diệp Thanh Tuyết phong cấm thân thể của Trần Cảnh vào trong tượng thần.

Đột nhiên, trên bầu trời có người đập không đến, không phải một người, mà là ba. Hiển nhiên bọn họ muốn giải quyết đầu sỏ làm nước ngập nhân gian là vỏ sò. Người tới không nói câu nào, một kẻ trên không trung ném ra một đạo linh phù. Linh phù hóa thành một cái lưới chụp xuống phía lỗ hồng ở chân đề. Tuy rằng vỏ sò không xuất hiện trên mặt sông, nhưng chỉ cần là người tu hành đều có thể cảm ứng được vị trí có dao động linh khí. Cái lưới kia lóe lên, đã chụp tới đích, nước sông nháy mắt chậm lại. Thế nhưng chỉ tích tắc sau, giữa sông cuộn trào lên một ngọn sóng, cuốn cái lưới kia đi. Người trên không kia thất kinh, gã không biết vỏ sò có linh phù của Hà Bá,

có thể điều động linh lực toàn bộ khúc sông Tú Xuân loan, mà phép ngự thủy của bản thân nó cũng huyền bí khó lường.

Đạo nhân tuy kinh hãi, nhưng cũng không hoảng hốt, lại tháo một khối ngọc bội từ bên hông xuống. Ngọc bội tản ra ánh sáng trắng trong suốt trong đêm tối. Trong quầng sáng, có thể nhìn được, bên trong ngọc bội hình như phong ấn một con thuồng luồng. Đây là Thanh Long bội thường thấy ở trên người các đạo sĩ. Tuy rằng gọi là Thanh Long bội, nhưng bên trong lại phong ấn một con rắn sặc hóa thuồng luồng. Cũng có nhiều người phong ấn những loại linh thú khác ở trong đó.

Đạo nhân tháo ngọc bội xuống, quăng ra. Ngọc bội vẽ một đường cong trong hư không, rồi đột nhiên biến mất, một con thuồng luồng vảy xanh thật lớn đột ngột xuất hiện, có điều kém xa hình thể của Giao Long Vương năm đó. Thế nhưng nó vừa xuất hiện cũng khiến gió mây biến sắc. Nó há mồm kêu rít, phun ra một luồng gió đen, thân thể uốn éo, nơi nó đi qua đều sinh ra một đám sương.

Thuồng luồng xanh cực kỳ chân thật, cũng cực kỳ hoang dại, hai mắt ánh xanh, lộ vẻ hung ác, lao thẳng xuống Tú Xuân loan. Nó vừa chạm mặt sông, sóng lập tức cuộn trào. Từ xa nhìn lại, con thuồng luồng xanh kia giống như một con rồng xanh, không ngừng uốn lượn trong nước, thấy đầu không thấy đuôi, thấy đuôi chẳng gặp đầu, rồi tức tốc bành trướng, thoáng cái đã muốn che kín mặt sông, rồi chìm hẳn xuống mặt nước.

Sóng sông dâng trào dữ dội, giữa sông bỗng xuất hiện một vòng xoáy nước cực lớn. Đạo nhân trên bầu trời đứng im, chăm chú nhìn xuống chờ kết quả. Trong lúc gã đấu pháp với vỏ sò tại đây, hai người còn lại bay thẳng đến miếu Hà Bá. Một người hạ xuống trước miếu, nhìn nhìn vào bên trong, cuối cùng lóe lên tiến vào. Mà người còn lại trực tiếp xuyên vào qua nóc miếu như vô hình, không một tiếng động.

Hai người kia tiến vào miếu, đạo nhân trên không trung tự nhiên biết. Nhưng để gã không ngờ là, bất kể ở giữa sông hay ở trong thần miếu đều không có động tĩnh gì cả. Xoáy nước trên mặt sông từ từ tan đi, con thường luồng xanh kia không thấy xuất hiện lại. Tay gã vội bắt pháp quyết, cảm ứng với thường luồng kia đã biến mất. Gã vừa sợ vừa giận, lấy từ trong tay áo ra một thanh kiếm sắt màu xám. Kiếm này rất ngắn, tựa như đồ chơi của trẻ con, có điều vừa xuất hiện đã tỏa ra sát khí nhàn nhạt. Nhưng rồi đạo nhân vẫn chỉ đứng bất động trên hư không, tay nắm kiếm, không dám xuống sông. Qua một hồi, gã thở dài một tiếng, đạp không rời đi.

Cùng lúc đạo nhân rời đi, từ trong nước sông xuất hiện một con rắn đen thật lớn. Nó uốn éo trên mặt sông, hóa thành một con rắn nhỏ, ngẩng đầu nhìn bầu trời, chính là Cửu Âm. Nó nhìn một hồi, lập tức lại lặn xuống phía lỗ hổng chân dê.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 162: Nếu Ta Là Cỏ Cây

oOo

Nơi bóng tối phía xa hơn tất nhiên có người đang nhìn, nhưng chưa từng tới đây. Bọn họ biết đây là thần vực thuộc về miếu Hà Bá của Trần Cảnh, không thể khinh thường đi vào. Hơn nữa, nơi miếu nhỏ này, nửa năm trước có rất nhiều người tu hành đã ngã xuống, nên đã được xem như một hung địa mà người tu hành bình thường không dễ dàng gì dám bước vào. Chính Trần Cảnh lại không biết, mỗi khi có đệ tử trong sơn môn nào đó hạ sơn, thì sư phụ họ cũng sẽ dặn dò nếu không có chuyện gì tuyệt đối không đến khu vực Tú Xuân loan sông Kinh Hà, càng không được đến đó trừ yêu diệt ma.

Nước sông vẫn cuồn cuộn chảy xiết về phía thành Bá Lăng. Hồng đại hiệp đang ở bên trong sóng nước. Trên thân nó có bùa Hà Bá, nhưng lại không phải đang trong thần vực của Hà Bá, nên khi nguy hiểm chỉ biết lẫn trốn trong sóng nước. Còn Hư Linh lúc này lại đang rơi vào tình thế ngàn cân treo sợi tóc. Cái tháp trên đỉnh đầu nàng ép xuống càng lúc càng thấp, mà nàng cảm thấy Chiếu Hồn bảo giám trong tay càng lúc càng nặng, ánh sáng đen phát ra từ đó đã không thể nâng Trấn Yêu tháp được thêm nữa.

Chỉ thấy cả người nàng dần biến mất trong ánh sáng vàng từ bảo tháp, hóa thành một đám khói đen, nhưng không bay đi, mà vây lấy Chiếu Hồn bảo giám.

- Thu!

Một tiếng quát lạnh trầm thấp trên bầu trời, tựa như mệnh lệnh của trời vọng xuống. Ánh sáng vàng từ Trấn Yêu tháp lan mạnh, khiến những người tu hành xung quanh cảm thấy chói mắt. Trấn Yêu tháp hiện lên vô số chữ bùa, còn ánh sáng vàng kia lại trùm lấy đám khói đen quấn quanh Chiêu Hồn Bảo Giám. Rồi theo ánh vàng nhạt dần đi, cuối cùng đám khói kia cũng biến mất không còn tung tích. Nhiều người thầm nghi hoặc, không rõ Trấn Yêu tháp có thu được Hư Linh vào bên trong hay không?

Trấn Yêu tháp được thu lại rồi biến mất trong hư không, tới khi xuất hiện lại thì đã ở trên đầu của Hồng đại hiệp. Hồng đại hiệp hét to một tiếng, nhưng không có chút sức lực chống trả nào, bị thu thẳng vào bên trong tháp. Đạo nhân kia cũng không dừng lại mà thẳng hướng đi tới Kinh Hà. Mới đi được một nửa, Trấn Yêu tháp trong tay đạo nhân đột nhiên lại được ném ra. Trong sóng nước, một con rắn khoang đen trắng nhỏ đang bơi vọt chạy đi, tốc độ cực nhanh, như thể nó vừa xoay người liền biến mất, hiện ra thì đã cách đó mấy trượng rồi. Con rắn khoang đen trắng kia hiển nhiên là Cửu Âm. Nó đang ra sức độn đi, thế nhưng Trấn Yêu tháp như người được mùi yêu khí trên thân nó, cho dù có độn đủ cách cũng không tài nào trốn thoát được. Thoáng cái ngọn tháp kia đã ép xuống thân nó, rồi một luồng lực hút cực mạnh đột ngột xuất hiện, khiến nó không thể điều khiển thân thể được nữa mà bay ngược lên. Nó không cam tâm, thân thể giãy giụa trên không trung. Ánh sáng vàng kia lại biến mất, rồi nhanh chóng xuất hiện bao phủ lấy thân con rắn lúc này đã không còn hình thù nhỏ xíu nữa, mà đã thành một con quái xà dài chừng mười trượng. Mắt rắn một đỏ một trắng, tựa như một bên hốc mắt chứa mặt trời, còn bên kia là mặt trăng.

Cửu Âm hóa thân không nhỏ hơn con thuồng luồng xanh lúc trước, thế nhưng vẫn cứ bị hút vào trong Trấn Yêu tháp. Càng bị hút gần tháp, nó càng thu nhỏ lại, cho dù có gào rống giãy giụa cỡ nào cũng không thể thoát khỏi trói buộc của ánh sáng vàng kia. Cứ vặn vẹo giãy giụa, thân rắn dần xuất hiện vết thương, cuối cùng vẫn bị Trấn Yêu tháp thu lấy.

Đạo nhân kia không dừng lại, tay nâng Trấn Yêu tháp lóng lánh ánh vàng phóng thẳng tới Tú Xuân loan. Lúc này sóng nước chỉ cách thành Bá Lăng vài dặm mà thôi. Sóng nước cuồn cuộn, thoáng chốc đã ào tới, thế nhưng lúc này người người đều nhìn đạo nhân tay cầm tháp vàng như chúa tể bầu trời, không ai lưu tâm đến tràng cảnh sinh tử giãy giụa đang diễn ra trong thành Bá Lăng nữa.

* * *

Bên trong thành Bá Lăng lúc này tựa như đã trở thành một nơi thoát ly dương thế. Người trong thành ngẩng đầu nhìn trời, chỉ có thể nhìn thấy mây đen cuồn cuộn, không còn là bầu trời trong xanh trước kia nữa. Với bọn họ mà nói, cái chết đã không còn là chuyện gì đáng sợ. Bọn họ đã điên cuồng rồi. Khắp bầu trời, chỉ có thể nhìn thấy những ngọn lửa linh hồn cháy sáng không ngừng phóng lên trên màn đêm tối tăm, tựa như một đàn đom đóm muốn đuổi hết bóng đêm trên bầu trời đi, hay như là muốn giải cứu lấy con bướm bướm lúc ẩn lúc hiện bị giam hãm nơi sâu trong bóng tối đó.

Trong thành, Nghiêm Trọng đang quỳ rạp dưới mặt đất, lệ tuôn đầy mặt. Không ai nghe rõ ông ta đang nói cái gì cả, cứ như ông ta đang lẩm bẩm những lời gào khóc thống thiết trong lòng tất cả mọi người.

- Tiên thần trên trời, nếu các vị nghe thấy lời cầu khẩn của ta, xin hãy để cảnh cực khổ trong thành kết thúc. Nếu các vị đã không nghe được, ta hy vọng thế gian này sẽ không có thần tiên nữa, vĩnh viễn không cần xuất hiện, vĩnh viễn không cần nữa.

Còn có thành thủ khu Tây đứng sững nơi đó, nhìn từng linh hồn của những người mình quen thuộc bốc cháy rồi lao về đám mây đen, ông ta khàn giọng gào lên:

- Nếu có kiếp sau, ta nguyện làm ác ma địa ngục, nuốt sạch hết đám thần linh giả nhân giả nghĩa trên đời này.

Thành thủ khu Bắc cũng rút thanh đao bên hông ra, lăm băm nói:

- Cầu thần bái phật, không bằng tự cầu mình. Kiếp sau ta nguyện vẫn còn nhớ được rõ ràng mọi chuyện, để không cầu thần, không bái phật, không mền mộ tiên.

Ông ta nói xong, đao trong tay cửa ngang cổ, một dòng máu nóng rưới xuống đài tế. Một linh hồn từ trong thi thể đó vọt lên, tay cầm đại đao, thân bốc lửa cháy phóng thẳng lên bầu trời.

Thành thủ khu Đông đứng thẳng tắp nơi đó, quật cường nhìn bầu trời, hai mắt đỏ đậm. Tuy ông ta không nói thêm bất cứ gì, nhưng những người bên cạnh ông ta lại bắt đầu lăm nhăm lại những lời nguyện như gào thét từ trong lòng ông ta lúc trước:

- Thần linh không che chở con người, thì cần gì đến thần linh nữa chứ? Cầu mong các người tiêu tán đi cùng với mây trời.

Ông ta cứ đứng như vậy, nhìn chăm chăm vào bầu trời, rồi trên thân đột nhiên vọt ra một linh hồn đang bốc cháy, bay thẳng lên trời cao. Càng bay cao, xuyên vào trong đám mây đen kia, những linh hồn đang tự bốc cháy này còn nhìn thấy được vị Thành Hoàng đã từng che chở cho sinh linh thành Bá Lăng, mà hiện tại đã trở thành Thành Hoàng giết người gần sạch sẽ cả tòa thành.

Phần hận khi bị từng bước dồn vào chỗ chết chớp mắt bộc phát, ngọn lửa từ các linh hồn càng lúc càng lớn. Những ngọn lửa ấy nhào đi qua, nhào lên người kẻ ngày trước từng là Thành Hoàng, nay lại đẩy toàn bộ người trong thành vào đường chết, điên cuồng gặm cắn, mãi cho đến lúc mình tiêu tán đi.

Nhưng mỗi khi có một linh hồn tiêu tán, lại có thêm mấy linh hồn khác nhào lên, liên miên không dứt. Chính Trần Cảnh cũng chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đó chính là giết chết Tần Ương trước mắt. Hắn cũng không dám

nghĩ tới chuyện trong thành còn có bao nhiêu người sống, bởi vì căn bản cũng không nghĩ tới chuyện rời khỏi đây nữa. Từ khi nhìn thấy mọi người trong thành Bá Lăng tế tỵ mình trước miếu, nhìn thấy khát vọng sinh tồn ánh lên trong ánh mắt họ, hẳn không còn cái ý niệm sẽ vứt bỏ bọn họ mà đi. Chính hẳn cũng là con người, chưa bao giờ nghĩ rằng mình là thần linh, vượt trội hơn con người cả.

Con bướm đó là kiếm. Bướm bướm tung bay quanh thân Tần Ương, lại chính là đang giãy giụa trong chết chóc.

Có thể nhìn thấy lúc thì con bướm ngay trên đỉnh đầu Tần Ương, khi thì rơi xuống tay lão, lúc lại xẹt qua đôi mắt. Nhìn qua, Mê Thiên kiếm như không thể gây chút thương tổn nào cho Tần Ương, nhưng Trần Cảnh lại biết rõ Tần Ương có bị thương. Vết thương này không ở bên ngoài da thịt, mà bị thương ở bên trong, ý thức linh hồn vô hình đã bị kiếm gây thương tổn.

Những linh hồn đang tự bốc cháy kia cũng giống như vậy, nhìn qua thì như không thể gây tổn thương gì được cho Tần Ương, nhưng những linh hồn đó lại là đang dùng chính ngọn lửa của bản thân mà thiêu đốt lão.

Trần Cảnh không biết việc này có thể gây thương tích đến mức nào, nhưng lại chắc chắn là có làm lão bị thương. Bởi vì hiện nay, Tần Ương đã không còn mạnh mẽ như lúc vừa mới xuất hiện nữa.

Trần Cảnh không biết đã trôi qua bao lâu, không biết bản thân còn gắng gượng được đến lúc nào, cũng không biết có bao nhiêu người trong thành còn sống. Lúc này bên tai hẳn như loáng thoáng nghe thấy tiếng sóng nước, đồng thời phát hiện bên cạnh chợt có thêm một người. Khi liếc mắt nhìn qua, hẳn cảm giác nàng này cực kỳ quen mắt, nhìn kỹ lại chợt thấy trong tay nàng còn đang nâng một lá bùa kiếm. Hẳn lập tức nhớ lại, bản thân từng tặng cho cô gái nhà họ Cố tên là Cố Minh Vi một lá bùa kiếm.

Hắn thầm than trong lòng, lại có một người mình từng quen biết đã chết đi...

* * *

Cố Minh Vi chết rồi. Lúc đầu nàng không biết, chỉ phát hiện thân thể mình đột nhiên nhẹ đi rất nhiều, như không trọng lượng. Chỉ khi nghe thấy một tiếng bịch bên dưới, nàng cúi đầu thấy được thân thể mình ngã xuống ngay dưới chân, sắc mặt xám tro, hiển nhiên là đã chết.

Cố Minh Vi nhìn thân thể mình ngay dưới chân, lại bình tĩnh lạ thường, thầm nghĩ:

- Ta cũng đã chết, cuối cùng cũng đã chết!

Nàng đã từng rất sợ hãi cái chết, thế nhưng biết rõ mình đã chết lại rất bình thản, thậm chí còn có cảm giác được giải thoát. Khi linh hồn và thân xác bị chia lìa, cảnh tượng trước mắt lập tức thay đổi hẳn. Tuy rằng trời đất không hề có thay đổi, nhưng trong mắt nàng thì lại biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Trước mắt nàng là vô số người lao lên bầu trời, như thiêu thân lao vào lửa, lại có vô số người như ngọn đèn tắt đi.

Nàng nhìn thấy tất cả, trong lòng đột nhiên nhớ tới lời của vị tiên sinh dạy học cho nàng trong nhà lúc nhỏ từng nói:

- Người không phải cỏ cây, chư thiên thần phật lại nhìn người như cỏ cây.

“Người không phải cỏ cây sao?” Trong lòng Cố Minh Vi thầm lẩm bẩm những lời này. Nếu là nàng trước kia thì sẽ không bao giờ cảm thấy nghi vấn như vậy, thậm chí ngay cả câu nói kia cũng căn bản sẽ bị chôn giấu thật sâu trong ký ức. Nhưng lúc này, câu đó lại không ngừng vang lên trong đầu

nàng: "Người không phải cỏ cây, chư thiên thần phật lại nhìn con người như cỏ cây".

Từ nhỏ nàng đã biết trong thiên hạ có vô số thần linh, trong núi cao vực sâu lại càng có nhiều thần tiên hơn nữa, và chỉ cần kính nể bọn họ, thành tâm kính ngưỡng thì có thể được bọn họ che chở. Mãi đến lớn thế này, nàng cũng đều cho là như thế.

Nhưng mà tất cả đều đã thay đổi. Nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời đen kịt, đưa ra quyết định giống hệt với hai mươi vạn người dân thành Bá Lăng.

- Nếu ta là cỏ cây, vậy để ta bốc cháy đi. Cháy lên, ánh lửa sẽ rọi sáng tỏ gương mặt của đám thần phật ẩn trong bóng đêm trên trời kia.

Nàng bay lên trời, linh hồn bốc cháy một ngọn lửa hừng hực. Nhưng nàng lại không biết trên lọn tóc mình vẫn buộc một sợi tơ bảy màu. Dù trong ánh lửa cháy, sợi tơ vẫn tỏa ra một màu sắc đầy tươi đẹp.

Nàng càng không biết là sau khi nàng bay lên trên bầu trời, các linh hồn khác đều tụ tập bay cả về phía nàng. Tựa như trên người nàng có sức hút gì đó, hoặc là nàng thuộc về vương giả của đom đóm khắp bầu trời này. Khi đến gần, những linh hồn lại dung nhập vào trong sợi tơ bảy màu kia, khiến màu sắc sợi tơ càng thêm tươi đẹp hơn nữa.

Khi Trần Cảnh phát hiện ra nàng, thì nàng đã nhìn nơi đó được một lúc rồi. Nàng đương nhiên biết con bướm kia là Trần Cảnh, trong lòng nàng vẫn còn nhớ rõ hình ảnh lần đầu tiên gặp Trần Cảnh trong Cổ phủ, lúc đó nàng căn bản không biết hắn là Hà Bá sông Kinh Hà.

Ký ức như ánh nắng tươi đẹp, như một cơn gió xuân lướt nhẹ trước mắt. Thế rồi chớp mắt sau, đã là trời long đất lở, mưa máu khắp trời.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 163: Nếu Ta Có Kiếm

oOo

Lúc này, Trần Cảnh đang thông qua con mắt của Mê Thiên điệp nhìn thế giới, nhìn mọi vật bằng hai màu trắng đen đậm nhạt rõ ràng, thế nhưng Cổ Minh Vi ở trong mắt hắt lại sắc sỡ đến chói mắt.

Trần Cảnh không phân biệt rõ ánh sáng này là từ bản thân Cổ Minh Vi hay từ sợi tơ bảy màu kia nữa. Bởi vì Cổ Minh Vi đã hòa cùng một thể với sợi tơ bảy màu kia, đã không phân rõ màu sắc là đến từ phía nào rồi.

Hắn còn cảm nhận được một loại lực lượng trên người Cổ Minh Vi, không phải pháp lực, cũng không phải linh lực, mà là một loại tín niệm. Đó là một loại nguyện lực muốn phá tan gông cùm xiềng xích của nhà lao này. Hắn nảy ra một ý, con bướm vỗ nhẹ cánh, biến mất trong hư không, lúc hiện ra đã ở ngay bên người Cổ Minh Vi. Nàng đưa tay ra, con bướm đậu trên tay nàng, hóa thành một thanh kiếm.

Ngay lúc con bướm hóa thành thanh kiếm, trong đầu nàng cũng đồng thời vang lên một giọng nói: "Nếu các người có dã tâm rút kiếm, ta nguyện làm kiếm. Nếu các người đã có sức đánh trả, thì ta nguyện làm mũi kiếm tiên phong."

Giọng nói thoảng nhẹ, nhu hòa tựa như có bàn tay vuốt ve mũi kiếm, để rồi từng giọt máu trong lòng bàn tay nhỏ giọt xuống.

Những giọng nói này lại như truyền khắp toàn thành Bá Lăng, đến cả chư thần và chúng đệ tử huyền môn bên ngoài tòa thành cũng nghe được câu nói này.

"Nếu các người có dã tâm rút kiếm, ta nguyện làm kiếm. Nếu các người đã có sức đánh trả, thì ta nguyện làm mũi kiếm tiên phong."

Âm thanh này như vang lên từ tận sâu trong đáy lòng, thoát khỏi trói buộc phép tắc của trời đất, vượt ra khỏi cấm chế chư thiên. Lúc trong lòng mỗi người bọn họ vang lên lời này, kẻ nào cũng đầy khiếp sợ nhìn về thành Bá Lăng. Bọn họ ngẩng đầu, nhưng lọt vào tầm mắt vẫn cứ là một khoảng không gian đen kịt.

Thời khắc này, sóng nước mênh mông, cuộn cuộn lao vọt tới thành Bá Lăng, nhào vào góc bờ tường, rồi theo tường thành mà dâng lên.

Mặc sóng nước ồn ã như vậy, giọng nói này vẫn rõ ràng và mạnh mẽ.

Tất cả mọi người ở ngoài thành còn đang rung động, thì toàn bộ linh hồn đầy khắp thành Bá Lăng như cũng nghe được giọng nói này. Bọn họ như nhận được lời kêu gọi, từng người bay về phía Cổ Minh Vi, tranh nhau nhào tới thanh kiếm trong tay nàng.

Dưới bầu trời chỉ toàn bóng tối vô biên đang đè ép xuống, Cổ Minh Vi giơ kiếm chỉ về phía xa. Thân kiếm trong tay nàng chỉ là một vệt sáng mờ, bên trong còn có một con bướm màu lam nhạt đập cánh như muốn bay ra ngoài.

Thân thể Cổ Minh Vi chậm rãi rơi xuống mặt đất, như thể không chịu nổi sức nặng đè lên mà trầm xuống bên dưới. Nhưng cái khí thể như muốn đâm phá tất cả lại ngày càng lớn mạnh hơn. Những người trong thành cứ lần lượt chết đi, rồi linh hồn bốc cháy từ trong thân xác lại bay về phía Cổ Minh Vi, sau đó biến mất. Mỗi khi có một linh hồn biến mất, thì ngọn lửa

từ linh hồn Cố Minh Vi và màu sắc của sợi tơ bảy màu lại rạng ngời hơn một phần.

Trong mắt Cố Minh Vi bắt đầu xuất hiện ảo giác. Những ảo giác này bắt đầu từ những đoạn nhân sinh chân thật, từ sinh ra đến chết đi. Bọn họ đều là những người trong thành Bá Lăng, tuy sinh ra trong những hoàn cảnh khác nhau, nhưng lại có một thứ cực kỳ giống nhau. Đó là mỗi người đều có một tình yêu sâu đậm với thành Bá Lăng, cũng là quê hương của họ. Rồi tình yêu sâu đậm này cuối cùng lại chuyển hóa thành nỗi oán hận và bất đắc dĩ vô tận. Bất đắc dĩ vì bản thân quá nhỏ bé, bất đắc dĩ vì phải trầm luân trong chính quê nhà mình, bất đắc dĩ nhìn từng người thân lần lượt chết đi. Để rồi cái bất đắc dĩ này hóa thành oán hận, sâu đậm mà hừng hực.

Ngay lúc này, trong mắt Cố Minh Vi chỉ còn đau xót, bên tai toàn tiếng khóc than, trong lòng chỉ có oán hận. Nàng cảm giác mình có lực lượng vô tận. Do vậy khi thân thể vừa rơi xuống, nàng đã vùng kiếm lên, đâm về phía bóng tối trên trời cao.

Một kiếm này, không phải phép thuật, cũng không phải thần thông, mà là sự oán hận và giãy giụa từ sâu tận đáy lòng của hai mươi vạn sinh linh.

Trần Cảnh cảm nhận được sự quyết liệt từ một kiếm đồng tâm hiệp lực đâm ra của hai mươi vạn sinh linh này, lòng hắn cũng trào lên một lực lượng vô cùng tận, như có thể đâm rách được cả bầu trời.

Nhưng trừ thứ đó ra, hắn còn cảm nhận trong lòng có vô tận oán hận. Oán hận này như thủy triều ào lên che lấp cả đạo tâm hắn, cọ rửa nhận thức về trời đất này của hắn. Vì không kịp đề phòng, suýt chút nữa ý thức của hắn đã biến mất. Trong lúc hắn đang nỗ lực giữ lấy một tia ý thức cuối cùng của mình trong biển oán hận vô tận kia, thì một cảm giác mát lạnh, thoải mái đột nhiên dâng lên trong lòng. Đó chính là linh lực sông Kinh Hà, là nguyên lực đèn nhang của trấn Quân Lĩnh và sinh linh sông Kinh Hà truyền đến, khiến hắn lập tức tỉnh táo lại.

Khi đã tỉnh táo lại, hắn liền cảm nhận được linh lực của dòng Kinh Hà cuộn trào mãnh liệt, đang dâng tràn theo dòng nước sông lao nhanh đến. Cảm giác như lực bình không hề cấp tốc biến mất, giờ hắn cảm giác như thể chỉ cần bản thân rống lên một tiếng là có thể làm nứt vỡ cả núi cao.

Tâm lực càng mạnh thì càng sử dụng được nhiều lực lượng của trời đất. Niệm lực của hai mươi vạn sinh linh đã tập trung cả trên thân Cổ Minh Vi, Trần Cảnh vội thả lỏng tâm tình tiếp nhận lấy lực lượng tâm niệm của hai mươi vạn sinh linh này, dẫn dắt nàng xuất ra kiếm thuật của hắn. Đồng thời hắn vẫn luôn cẩn thận giữ cho tâm tình tỉnh táo, không bị oán niệm kia phá vỡ đạo tâm mình.

Một kiếm phá trời cao, sáng ngời chói mắt.

Trần Cảnh cũng hiểu, một kiếm như vậy hắn chưa bao giờ xuất ra được. Mà có lẽ rất lâu, rất lâu nữa, hắn cũng không cách nào xuất ra được một kiếm như vậy.

Hắn cảm giác như mình đâm thủng được cả hư không, thoát ra khỏi âm dương, thời gian cũng bị ngừng lại.

Một kiếm này là thuật thuận kiếm, là hắn xuất ra, nhưng cũng có thể nói không phải. Hắn cảm nhận lấy một kiếm này, bên tai không có bất kì âm thanh nào, tất cả mọi thứ trong mắt dường như cũng thay đổi. Không còn là trời đất này nữa, mà chỉ là một vùng ánh sáng, lại như ở trong một con sông nước chảy siết với những con sóng cuộn trào muôn sắc muôn màu, vô cùng rực rỡ. Mà hắn thì đang đi ngược dòng sông này. Lực đẩy của dòng nước xiết mạnh mẽ đến mức hắn khó mà tiến lên phía trước được. Nhưng hắn vẫn ra sức nhích về phía trước, cả người cố gắng thoát khỏi lực cản và trôi buộc, dốc hết cả sức lực.

Linh lực của sông Kinh Hà cuộn trào mãnh liệt lao đến thành Bá Lăng, trùng trùng điệp điệp. Tiếng nước chảy ầm ầm tựa như tiếng gào thét phát

ra từ tận sâu trong lòng vô số người.

Rốt cuộc Trần Cảnh khuấy tung được một đợt sóng, tiến lên phía trước được một chút. Nhưng mới chỉ như vậy đã đủ khiến hãn có cảm giác suy yếu đi.

Cũng đúng lúc này, cảnh tượng trước mặt hãn biến đổi, biến trở lại thành bầu trời ngập tràn khói đen. Trước mắt chính là Tần Ương. Chỉ là hãn chưa kịp cân nhắc xem có chuyện gì, thì kiếm đã đâm vào hốc mắt lão.

Lực lượng oán niệm quấn quanh thân kiếm vọt vào trong mắt Tần Ương. Tuy vẻ mặt lão vẫn không thay đổi, ánh mắt vẫn vô tình và lạnh lùng như băng, nhưng thân thể lão tựa như đám sương mù dày đặc bị một cơn gió mạnh quét qua, thối tung tán khắp nơi. Trong sương mù ấy, vẫn còn vang lên tiếng thét thê lương chói tai, một ấn tử đen như mực đột ngột bay ra.

Những người đang cố chờ đợi bên ngoài thành Bá Lăng chỉ kịp nghe một tiếng kiếm ngân vang lên, đồng thời sóng sông bên dưới thành Bá Lăng cũng theo đó mà sôi trào, như một con rồng nước mãnh liệt lao lên đầu tường thành Bá Lăng.

Chỉ thấy một ánh kiếm phá vỡ toàn bộ làn sương đen kịt có thể cắn nuốt mọi sinh linh kia. Mây đen cuộn cuộn bị rạch mở, sát khí phô thiên cái địa cũng vì vậy mà khuếch tán ra bốn phương tám hướng. Rồi một thanh kiếm được bao phủ bởi ánh sáng bảy màu phá mây mà ra, trong đó thu hút nhất là phần tua kiếm bảy màu phía cuối chuôi kiếm đó.

Tua kiếm tỏa ra ánh sáng bảy màu, rồi nhanh chóng ảm đạm đi, tách ra khỏi thanh kiếm. Như thể toàn bộ linh lực của nó đã dùng hết trong một kiếm kia, không còn sức để cuốn lấy chuôi kiếm nữa. Mà kiếm kia cũng xoay chuyển trong hư không, hóa thành một người như được vẽ trong bức họa, như thể một cơn gió mạnh cũng đủ xé tan hãn ra. Hãn chụp tay vào trong đám mây đen, trong tay hãn xuất hiện một chiếc ấn tử đen như mực.

Còn tay kia hắn chụp lấy sợi tơ bảy màu, nhưng sợi tơ lại đột nhiên tung bay, tránh né khỏi tầm tay Trần Cảnh.

Trần Cảnh nhìn sợi tơ dần rơi xuống nơi sâu trong thành Bá Lăng, trong lòng có một cảm xúc khó tả. Hắn biết hai mươi vạn sinh linh trong thành Bá Lăng đã chết hết cả, sinh mệnh của bọn họ như sợi tơ kia vậy, cứ phiêu dang không cách nào tự chủ trong gió, không biết được sẽ mắc vào cành cao, hay rơi xuống bùn lầy. Nhưng đó là trước kia, còn hiện tại thì bọn họ có thể tự chủ được rồi. Thành trì này, vĩnh viễn là của bọn họ, không cần chúng thần che chở nữa. Bọn họ cũng không cần tiếp tục van cầu thương hại, hay xin bố thí từ bi nữa.

Khói đen trong thành Bá Lăng không tán đi mà còn đậm đặc hơn. Ngay khi sợi tơ bảy màu bị khói đen cuốn cuộn nuốt hết, Trần Cảnh thoáng nhìn thấy một cô gái mặc bộ váy áo màu xanh biếc, trên tóc có một sợi tơ bảy màu được cột thành hình con bướm, an tĩnh đứng đó. Như thể nàng đang đứng trong đám âm khí nặng nề, tà khí đen đặc, cũng đang ngược nhìn lên đầu tường thành.

Trần Cảnh biết rõ, nàng đã không còn là cô gái năm xưa, không còn là Cổ Minh Vi. Nàng đã trở thành một oán linh chỉ nhìn lên bầu trời trong tòa thành cõi âm nơi dương thế này.

Hắn nhắm mắt lại, cảm nhận xúc cảm dâng lên, cảm nhận linh lực sông Kinh Hà vọt tới, cảm nhận biến hóa của sắc phù trong thần hồn, cảm nhận được toàn bộ thần vực đã được khơi thông suốt. Nhưng mà tâm tình hắn lại đầy áp lực, hắn muốn rút kiếm ra, đâm thủng cả trời đất này, để thế gian có thể trở nên quang đãng hơn.

Đúng lúc này, trong tiếng sóng vỗ, có tiếng người quát to:

- Linh bảo của đất trời, há lại để cho ma vật nhúng chàm!

Giọng nói này vang lên, đồng thời có người lớn tiếng:

- Tinh Thiên quan Chu Thanh... ra tay trước...

Giọng nói mới ra, thì một người xuất hiện trong hư không. Nói xong câu đó thì cũng là lúc bóng người biến mất, hóa thành điểm sáng rơi xuống đầu tường thành.

Đồng thời trong lúc đó, nơi Tú Xuân loan phía xa sáng rực lên ánh vàng, còn nghe thấy một tiếng "Trấn" vang lên. Trong ánh sáng vàng của tòa tháp, một vỏ sò màu xanh cũng bị thu vào bên trong.

* * *

Tay nâng ấn tử, người đứng đầu tường, Trần Cảnh như bị kinh động, bèn ngẩng đầu, vẩy nhẹ áo bào, bay lên trời. Ngay khi hăn vừa khua áo bào thì một tiếng kiếm ngân vang lên, hư không chớp lóe ánh sáng. Rồi một vết máu tung tóe trên không trung, một người trong hư không, tay vẫn còn giữ chặt cổ, rơi thẳng xuống lòng sông cuộn cuộn dưới chân thành.

Mà khi Trần Cảnh vọt lên trên cao, tay giơ ấn tử lên, bình thần nói:

- Tần Quảng vương tử tại đây, nếu như muốn, có thể dựa vào bản lĩnh. Không cần phải mượn cố.

Giọng của hăn không lớn không nhỏ, nhưng lại theo sóng nước truyền đi cực xa.

Khi hăn vọt lên, nước sông trên mặt đất cũng dựng thẳng lên theo, tựa như một tấm rèm thẳng đứng. Sóng sông cuộn trào theo sát phía sau hăn, cuốn ngược về phía sông Kinh Hà.

Lời Trần Cảnh vừa nói nhất thời chọc giận toàn bộ đám đệ tử huyền môn đang ẩn trong bóng tối. Có một người trong đó lao ra, quát to:

- Cửu Hoàng điện Hoa Nam Phong, ra tay trước.

Lời gã không phải nói cho Trần Cảnh nghe, mà cho đám môn phái khác nghe thấy. Chỉ cần là những kẻ có mối quan hệ sâu xa với Cửu Hoàng điện thì sẽ không tranh cướp với gã lúc này nữa. Hoa Nam Phong kia ngọc thụ lâm phong, hai mắt như điện, toàn thân phủ ánh vàng, như đang có hàng ngàn lá bùa di chuyển không ngừng. Gã vung tay, vô số lá bùa ánh vàng hình thành, lao thẳng hướng tới Trần Cảnh.

Cho dù các môn phái có quan hệ sâu xa với Cửu Hoàng điện không ra tay, nhưng rất nhiều môn phái không liên quan vẫn tiếp tục đi ra. Trong nháy mắt, vài chục người trong bóng tối lao ra. Lúc trước ngăn cản sóng nước chỉ là một số ít, có rất nhiều người không ra tay, hơn nữa lúc đó còn có đệ tử Côn Lôn cầm Trấn Yêu tháp ra tay nên những người khác không cần động thân. Vào lúc này, mỗi người đều chen lẫn tranh nhau phóng ra đạo pháp đặc ý nhất của mình. Hơn nữa, cả đám đều báo danh sơn môn của mình ra, từng tràng âm thanh liên miên không dứt.

Buổi thịnh yến đoạt bảo này, theo như Trần Cảnh nói, nếu đã muốn thì hà tất phải mượn cớ. Đối diện với bảo vật, đối diện với lợi ích, tất cả những cớ đó đều yếu ớt đến nực cười.

Một khắc trước, sóng nước còn mãnh liệt xông về phía trước, một khắc sau đã cuốn ngược trở về, tựa như một tấm rèm được cuộn ngược lại, càng cuộn càng lên cao, theo sát lấy phía sau Trần Cảnh.

Trên bầu trời là tràng âm thanh báo danh sơn môn, xen lẫn trong đó là từng tràng niệm chú ngự bảo. Theo tiếng tụng niệm chú, tầng mây trên bầu trời cuồn cuộn chuyển động, kèm với tiếng niệm phép tụ tập linh khí trời đất ngưng tụ ra tầng tầng lớp lớp bảo vật với đủ loại màu sắc khác nhau.

- Ngô Thiên Xích núi Thanh Trúc, ra tay trước.

Một lão già đánh một trào vào hư không. Bàn tay lão hiện thêm một cây gậy trúc xanh tươi, vừa nói xong đã đánh xuống Trần Cảnh.

- Lý Thượng Tiên động Đào Nguyên, ra tay trước.

Một đạo sĩ còn trẻ, tay đánh ra từng đạo pháp quyết.

- Triệu Bản Nguyên, Hùng Nam phong, ra tay trước.

Một đạo sĩ khoảng chừng ba mươi tuổi ném một lá bùa màu bạc lên trời.
Lá bùa hóa thành một cơn sóng bạc ập xuống.

- Trùng Dương Tử phái Toàn Chân, ra tay trước.

Một đạo nhân hồng hào tóc bạc trắng phất tay hóa thành một vệt ánh
kiếm bay thẳng ra, muốn chém đầu Trần Cảnh.

- Đồng Chí Mậu, Cửu Khô phong, ra tay trước.

Một thanh niên đầu trọc, trên đầu có hình xăm hoa văn, tay cầm thanh
đại đao xanh, hô to một tiếng rồi xông về phía Trần Cảnh.

...

...

Trên một đỉnh núi, có một cô gái đột nhiên biến hóa ra một vòng tròn,
bên trong vòng tròn hóa thành một mặt kính màu vàng kim. Có một tiểu cô
nường bên cạnh tò mò nhìn, lại nghe thấy cô gái xinh đẹp kia nói ra:

- Đây là Họa Địa Vi Lao mà tổ tiên chúng ta truyền xuống.

Trong đám mây, có một người quăng một nhành liễu xuống. Nhành liễu
xuyên qua hư không rồi biến mất.

Lại có người đột nhiên chui xuống mặt đất mất tăm tích.

Cũng có người hóa thành một cơn gió mà bay đi.

Còn có người tể ra hồ lô lơ lửng trên đỉnh đầu Trần Cảnh.

Đủ loại chú ngữ được đọc vang, nhưng lại không có một pháp thuật hay pháp bảo nào chói mắt bằng Trần Cảnh đang không nhanh không chậm đập trên sóng nước. Hẳn tựa như một người đi đường cô độc trong trời đất đen tối này.

- Ngự Phong môn, Hoa Biên Nguyệt ra tay trước.

Một đạo sĩ anh tuấn trẻ tuổi há mồm phun ra một ngụm gió như đao, cắt nát cả hư không.

- Ngự Thú trai, Bạch Trân Trân ra tay trước.

Một cô gái mặc quần áo trắng từ trên trời tung bay xuống, chụp thẳng xuống Tần Quảng vương tử trong tay Trần Cảnh.

...

...

Tiếng của đủ loại pháp chú vang lên trong hư không, nghe như cực kỳ hỗn loạn, nhưng trong bóng đêm này lại cho người khác cảm giác đầy kỳ ảo không chân thật, giống như là âm thanh trong mộng, văng vẳng sát tai nhưng lại cách rất xa.

Trong mớ âm thanh này, tất nhiên cũng có tiếng sóng cuộn trào theo sát Trần Cảnh. Con sóng dưới chân hắn như ngàn vạn con ngựa tùy theo hắn hất tay sai khiến. Không biết từ khi nào, trên đỉnh đầu hắn đã hiện ra một hình ảnh mờ ảo. Đó không chỉ là dòng sông Kinh Hà nữa, mà có cả trấn Quân Lĩnh và thành Bá Lăng. Trước đó, cho dù là trấn Quân Lĩnh hay thành Bá Lăng thì vẫn là những vùng riêng rẽ trong ảo ảnh kia, nhưng lúc này chúng lại kết nối với nhau thành một thể, những khu vực tối đen gần cách nay đã được sóng nước như sương trắng nối liền lại với nhau.

Nếu nói trước kia Trần Cảnh chỉ là bèo không rễ trong thành Bá Lăng, thì lúc này hắn đã trở thành đại thụ cắm rễ sâu xuống lòng đất. Linh lực sông Kinh Hà, trấn Quân Lĩnh đều đã được sóng nước kết nối với nhau thành một thể, linh lực sông Kinh Hà đang hệt một con sóng ào ào vọt tới.

Nước sông mênh mông cuồn cuộn, sóng sông dâng trào mãnh liệt như lũ quét.

Trần Cảnh như đã hòa thành một thể với nước sông. Hắn vừa cất tiếng, bầu trời đã xuất hiện rất nhiều người, cũng vang lên vô số tiếng pháp chú, có lẽ không ai nghe thấy Trần Cảnh còn lẳng lặng nói nhỏ:

- Nếu ta có kiếm, tất vì Bá Lăng, chỉ mong hoàn thành tâm nguyện của hai mươi vạn người kia. Nếu ta có kiếm, tất sẽ hóa thành cuồng phong, quét sạch hết tối tăm ô uế trong cõi trần này. Nếu ta có kiếm, tất sẽ hóa thành lửa cháy, đốt sạch đám ma vật khắp trời. Nếu ta có kiếm, tất sẽ hóa thành nước sông, tẩy sạch hết vết máu đổ khắp thế gian.

Khi hắn nói đến câu cuối cùng thì sóng nước đột nhiên cuồn cuộn kinh người, nuốt hết mọi thứ vào bên trong. Tất cả phép thuật và pháp bảo rơi trong sóng nước đều bị cản trở cực lớn. Ẩn ẩn trong đó, người ta còn có thể nhìn thấy hàng vạn bùa phép chớp động. Ngay khi toàn bộ phép thuật và pháp bảo đánh vào con sông, bọt sóng bắn tung đầy trời, bên trong đám bọt sóng li ti đó, vậy mà không còn ánh sáng nào chớp lóe lên nữa.

Đó là sóng nước rửa sạch toàn bộ vết máu trong thế gian, là tia kiếm chém giết tiên thần của Mê Thiên kiếm.

Từng tia kiếm tan vào trong con sóng, sóng nước dựng lên rung trời.

Thuận thuận kiếm hòa vào trong hơi nước.

Trong mắt những người kia, sóng nước đột nhiên biến thành biển hoa mờ ảo phủ đầy hơi nước. Trong biển hoa đó, hoa không ngừng nở ra, lại nhanh

chóng héo tàn. Khi vừa nhìn thấy cảnh tượng như vậy, thì bên tai họ lại vang lên tiếng kiếm ngân khê, rồi cả người cũng bị hơi nước bao phủ.

Chỉ nhìn thấy trên bầu trời, những người kia đột nhiên hóa thành một đám máu thịt vương vãi, rơi rớt xuống bên dưới. Trong tối ngoài sáng, có rất rất nhiều người chỉ tích tắc đó hóa thành từng nhúm xương rải rác khắp mặt đất.

Những tràng tụng niệm chú pháp kia chợt ngừng lại trong tiếng ngân vang của kiếm, những tiếng kêu thảm sau đó lại cực kỳ ngắn ngủi.

Trời đất chợt vang lên tiếng đàn, là tiếng đàn đá của Cầm Ma Thạch Nham, kèm theo đó là tiếng hát khe khẽ:

- Hỏi thế gian, con người là thứ gì? Chỉ là một loài trong chúng sinh. Kinh qua chín phương trời mười phương đất, luân hồi mấy độ âm dương. Thần ở Kinh Hà, hồn ở nhân thế, cũng chẳng qua là một hạt bụi trên cõi đời. Nói ra làm được, ắt muôn đời trường tồn, thọ ngang trời đất. Thế nhưng một kiếm cô độc, ai sẽ chọn đây...

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 164: Tượng Thần Trấn Trời Đất

oOo

Trong tiếng đàn hòa cùng tiếng hát như mang theo ma lực đó, dưới màn đêm đen kịt, sóng nước cuộn cuộn óng ánh những mảng sáng trắng. Ánh sáng này giống như là hào quang phản chiếu của ánh trăng trên sóng sông, nếu ở ban ngày sẽ không thấy được, và nó sẽ rất bình thường nếu đêm nay có trăng. Thế nhưng hiện tại là trời đêm không trăng không sao, mặt nước lại sáng lấp lánh như vậy, giống như đã trở thành trung tâm của cả trời đất này, tựa như một con sông chảy mãi không ngơi nghỉ trong bóng tối. Nước sông cuộn cuộn, không ngừng có bọt sóng màu bạc bắn tung lên rồi hóa thành hơi nước, biến mất trong không trung. Theo đó, từng người từng người trên bầu trời không ngừng rơi rớt xuống .

Cảnh tượng này khiến những kẻ không vội vã ra tay ở phía xa kinh hãi vô cùng. Những người có kiến thức nông cạn tất nhiên không thể nhìn ra được thủ đoạn của Trần Cảnh, chỉ cảm thấy hắn có chú thuật gì đó vô cùng quý bí, khiến những người kia không chút dấu hiệu mà chết đi. Còn những người có ánh mắt cao minh lại nhìn ra được, những kẻ kia là chết dưới kiếm của Trần Cảnh. Kiếm hóa vô hình, hòa lẫn trong hơi nước. Đây là một loại kiếm thuật mà Trần Cảnh lĩnh ngộ ra khi kiếm của hắn hòa lẫn với ngọn lửa bên trong thành Bá Lăng.

Có lẽ chính hắn cũng không nhận ra, ngay từ khi hắn dùng Thanh Tâm Trấn Ma kiếm mà Diệp Thanh Tuyết để lại, dẫn dắt sấm sét đánh xuống ba

tên đạo nhân trên không trung, thì kiếm thuật của hắn đã bắt đầu có biến hóa về chất. Có thể nói hắn đã không câu nệ đến kiếm thuật, hoặc nói là từ ngày đạt đến kiếm hóa vô hình thì kiếm của hắn cũng biến thành pháp kiếm — một loại kiếm có thể dung hợp với các loại phép thuật trên thế gian.

Sóng sông theo Trần Cảnh cuộn ngược về hướng sông Kinh Hà. Nhưng những nơi mà sóng sông này đi qua đã lưu lại một loại khí tức khác thường. Khí tức này không phải là khí tức của sông núi, không phải khí tức của đất đai, bởi vì những khí tức này vẫn luôn tồn tại, chưa từng biến mất. Mà đây là một loại thần khí, khí tức chỉ có trong thần vực của thần linh. Người phàm không cảm nhận được, nhưng nếu trở về nhà sau khoảng thời gian đi xa, có lẽ sẽ cảm thấy mùi vị của vùng đất này, cảm thấy được cảm giác thân thiết khiến tâm tình họ rất an bình.

(Thần khí: "khí" ở đây là nguồn năng lượng; khác với "khí" trong "vũ khí, bảo khí..." là công cụ, đồ dùng)

Cảm giác của người tu hành càng thêm nhạy bén, cho nên có thể cảm nhận được đoạn đường từ thành Bá Lăng đến sông Kinh Hà đã có thần khí của Trần Cảnh, còn có thể nhìn thấy thần quang nối liền thành một thể kia. Thần quang chỉ xuất hiện trong thần vực của thần linh, tín ngưỡng nguyện lực càng nhiều thì thần quang càng sáng. Nhiều người giật mình, bởi vì chỉ mới qua thời gian ngắn ngủi như thế, mà Trần Cảnh hình thành được thần vực từ Bá Lăng đến Kinh Hà rồi.

(Thần quang: quầng ánh sáng, quầng hào quang thần thánh)

Mà khiến những người ở đây càng thêm khiếp sợ, chính là bọn họ đã cảm giác phép thuật của Trần Cảnh đầy cao thâm khó lường. Khí tức trên người hắn mờ mịt, không thể nhìn ra được cảnh giới của hắn là gì nữa.

Trong tích tắc, những người vừa xuất hiện trên bầu trời kia đã hóa thành xương trắng rơi xuống dòng sông, bị nhấn chìm mất dạng. Tiếng ồn ào xôn

xao như bị tiếng sóng vỗ nhấn chìm mất, nhất thời không còn người nào dám ra tay, không có ai xuất hiện nữa. Chỉ có Trần Cảnh đột nhiên hiện thân lại trên con sóng sông, chân đạp sóng như đang cưỡi một con rồng nước bay vút lên. Mà khi Trần Cảnh vừa xuất hiện, ẩn tử Tần Quảng trong tay hắt như ngọn đèn trong đêm tối, thu hút đám côn trùng trong bóng đêm tiếp tục nhào qua.

Vàng bạc có thể làm mờ mắt người phàm, khiến bọn họ không làm chủ được bản thân. Trong mắt người tu hành, người phàm chỉ vì vài thứ đó mà đánh mất mình, vứt bỏ cả tính mạng là một chuyện vô cùng buồn cười. Thế nhưng khi có thứ mê hoặc được ánh mắt của người tu hành xuất hiện, bọn hắc cũng mờ mắt, cũng làm ra chuyện vứt bỏ tính mạng như vậy.

Lại có ba người xuất hiện, đủ loại thủ đoạn và phép thuật được tung ra. Thế nhưng lần này bọn họ còn chưa tạo thành phép thuật, chưa đánh xuống, thì bầu trời đã xuất hiện rất nhiều tia sáng trắng. Tia sáng trắng này hết như những tia nước tách ra từ một con suối, xuyên qua hư không, đâm vào phép thuật kia. Nó đột ngột xuất hiện trước mặt những người kia, rồi lại đột ngột biến mất, còn những người kia thì tích tắc đã thành đầu thân chia lìa, rơi rớt xuống bên dưới.

Sóng nước như lũ, nhưng lại khiến người khác có cảm giác rất yên tĩnh. Đến cả những tia sáng bạc lóe lên trong đêm tối kia cũng đem đến cho người ta cảm giác chậm rãi.

Trần Cảnh chợt ẩn chợt hiện như vậy, nhưng đã vượt đi hơn mười dặm, tốc độ cực nhanh. Mà bên phía Kinh Hà, ánh vàng rợp trời. Trong thứ ánh sáng ấy là một tòa tháp vàng, tòa tháp đột nhiên biến mất, lúc hiện ra đã xuất hiện ngay trên không trung miếu Hà Bá bên con đê, không chút do dự ép xuống. Nhìn thấy vậy, ai nấy cũng đều, hiểu nếu tháp vàng này đập xuống, miếu Hà Bá và tượng thần kia nhất định sẽ tan thành tro bụi.

Ánh vàng rọi xuống, soi rõ từng viên ngói trên miếu Hà Bá. Tháp chưa hạ xuống, ngôi miếu chợt lóe lên ánh sáng trắng. Ánh sáng bùng lên như ngọn lửa, theo đó ngôi miếu cũng đổ sụp từng khúc, pho tượng thần trong miếu lộ ra. Tượng thần nhìn rất nhỏ bé nếu so với tòa tháp tỏa ánh vàng đang đè xuống lúc này. Trong ánh sáng vàng đó, ánh mắt pho tượng lại chứa đầy sát khí bén nhọn, tựa như có thể nhìn thấu tất cả dối trá và tà ác.

Ngay khi mọi người nghĩ rằng tượng thần sẽ hóa thành tro bụi cùng với miếu Hà Bá, thì pho tượng chợt có hơi nước bốc lên. Chốc lát sau, hơi nước đó đã hóa thành sóng nước, rồi bao phủ lấy tượng thần lại.

Sóng nước phóng lên cao, hóa thành một con rồng nước gầm gào rồi bay tới tháp vàng trên không trung. Sóng nước chưa tới, hơi nước đã xuất hiện ngay dưới tháp vàng, trong đám hơi nước còn có một con bướm hiện ra trong hư vô. Chỉ thấy con bướm khẽ phe phẩy hai cánh màu lam nhạt, lại biến mất trong hư không. Con bướm vừa biến mất, đã nghe tiếng kiếm ngân vang lên chói tai. Âm thanh này không phải tiếng rút kiếm ra khỏi vỏ, cũng không phải tiếng kiếm rạch phá hư không, mà là tiếng vọng lại của một kiếm chém mạnh lên thân tháp. Ngay khi âm thanh này ngân lên xong, phía trên tháp vàng lại có một đám hơi nước lớn ngưng tụ lại, một con bướm chập chờn đậu xuống Trấn Yêu tháp. Chỉ một cái đụng nhẹ nhàng này, như thể con bướm đậu xuống một đóa hoa, nhưng ánh hào quang trên tháp vàng vậy mà nháy mắt tan rã đi mất.

Tháp vàng vang lên một tiếng rền rĩ, rồi hóa thành một tòa tháp sắt nhỏ màu xám phóng lên cao. Một đạo nhân mặc áo vàng cam hiện ra trên không trung, bàn tay gã khẽ lật, hình vẽ tòa tháp trong lòng bàn tay gã lóe lên ánh vàng. Ngọn tháp sắt màu xám kia đột ngột xuất hiện từ hư vô, hiện lên ngay trong bàn tay gã.

Gã chau mày, nhìn sóng nước cuộn cuộn lao đến bên dưới. Gã nhìn thấy trong con sóng sông đó còn có một pho tượng thần, trên thân tượng là một

tầng sáng xanh phủ trùm. Trong tầng sáng xanh đó, con mắt tượng thần như đã có thần thái, có sinh mệnh.

Gã xoay người, đập không bay đi. Thế nhưng sóng nước cuộn lên bên dưới lại nhanh hơn tốc độ bay độn của gã rất nhiều. Trong mắt nhiều người, sóng nước như một con rồng đang nổi giận, lại như toàn bộ dòng sông Kinh Hà đột nhiên dựng đứng lên. mấy phút trước ánh sáng vàng còn tỏa vạn trượng, không người chống lại được, không ngờ đối diện với lửa giận của toàn bộ Tú Xuân loan sông Kinh Hà, chỉ một kích gã đã xoay người bỏ chạy. Lúc này sóng nước nổi lên mạnh mẽ không gì sánh được, tốc độ sóng nước lại cực nhanh.

Nhiều người chỉ thấy ánh vàng trên thân tháp tối sầm đi, bị sóng nước cuốn trôi tất cả, rồi thấy Trấn Yêu tháp trong tay đệ tử Côn Lôn kia nhấp nháy hào quang, nhưng đụng độ với sóng nước lại lập tức tiêu tán đi mất. Lúc ngọn tháp mất đi ánh vàng, có một con rắn khoang đen trắng và một con tôm đỏ thẫm rơi ra, còn có một vỏ sò màu xanh cũng rơi xuống rồi chìm vào con sóng nước. Còn đạo nhân kia thì bay lên không chạy đi. Thế nhưng gã chỉ mới xoay người định bay lên không trung thì đã bị con sóng nuốt chửng.

Một màn này còn được lưu truyền trong thế gian sau rất nhiều năm, lại sinh ra rất nhiều phiên bản. Có người nói đệ tử Côn Lôn này mạo phạm thần linh nên bị thần sông Kinh Hà nghiêm phạt. Lại có người nói đệ tử Côn Lôn này mưu toan phá hủy tượng Hà Bá, bị tượng thần Hà Bá đã sinh ra thần tính đánh chết. Lại có phiên bản nói đệ tử Côn Lôn là chết dưới kiếm Hà Bá, vì trong đêm tối ngay hôm đó có tiếng kiếm ngân vang kéo dài không dứt, tiếng kiếm ngân trước chưa dứt đã nổi lên tiếng ngân tiếp nữa.

Sóng nước nhấn chìm cả đạo nhân bên trong. Nhìn từ xa như có một con rồng nước từ trong dòng Kinh Hà đột nhiên lao ra khỏi mặt nước, một ngụm nuốt đạo nhân kia vào. Có người còn nhìn thấy đạo nhân kia ráng sức

giấy giụa trong dòng nước, nhưng không thể thoát ra được. Chỉ thấy gã không ngừng vẽ ra những bùa chú, nhưng mới được một nửa đã bị đánh tan, rồi gã móc pháp bảo trong ngực áo ra, nhưng ánh sáng trên pháp bảo chỉ nhoáng lên rồi ảm đạm xuống, linh tính mất hết.

Ngoại trừ đạo nhân kia, trong con sóng đó còn có một pho tượng thần. Tượng thần ở phía trên đạo nhân, theo con sóng không ngừng lùi về miếu Hà Bá Tú Xuân loan. Tượng thần đáp xuống bệ thần bên trong miếu Hà Bá, mà đạo nhân kia lại đang ở bên dưới thân tượng thần.

Tượng thần trở về bệ thần, rõ ràng đạo sĩ kia đã bị trấn áp dưới tượng thần. Sóng nước biến đi mất, bốn phía tượng thần lại xuất hiện các thị thần, lạnh lùng đưa mắt nhìn về bốn phương tám hướng. Trong đó có một con tôm đỏ thẫm diện mạo hung ác, ẩn ẩn đầy sát khí; một vỏ sò khí chất trong trẻo nhưng thần bí; một con rắn khoang đen trắng đang cuộn người trên mặt đất, hai mắt lộ vẻ thâm độc. Nơi bóng tối còn có một con khỉ núi mặc đạo bào đang đi đến, cử chỉ đường hoàng. Còn có một bóng đen chột lóe bên cạnh tượng thần, Hư Linh xuất hiện tại nơi đó, khiến bóng đêm càng thêm tối đen. Trong bầu trời, lại có một con sơn ca đậu xuống đồng hoang tàn của ngôi miếu.

Sóng sông biến mất, khí thế ngút trời vẫn còn đây. Không trung phía trên tượng thần, gió mây biến sắc, mây mù cuộn cuộn.

Theo một đường giết chóc nơi thành Bá Lăng oán niệm dậy trời, lại tiếp tục giết đến Kinh Hà, cả dòng nước sông lúc này đều nhiễm sát khí.

Tượng Hà Bá vẫn đứng yên giữa đồng đổ nát của ngôi miếu. Dưới chân tượng thần, đạo sĩ kia vẫn chưa chết, đang đau đớn giãy giụa.

Trong bóng tối, những kẻ tu hành đứng quan sát đều kinh hãi không thôi.

Lúc này, hình ảnh Hà Bá Trần Cảnh ở Tú Xuân loan sông Kinh Hà đã khắc thật sâu đậm trong lòng mỗi người. Tượng thần lẳng lặng đứng đó, lại

làm người ta cảm giác như núi cao vạn trượng, sát khí ngút trời.

Trên không trung Côn Lô, nơi đầu nguồn con sông Kinh Hà, một đạo nhân tay cầm tháp vàng đứng đó, mắt nhìn tượng thần. Đúng lúc này, rất nhiều người lại cùng cảm thấy như tượng thần sống lại, đang ngẩng cao đầu nhìn đỉnh núi Côn Lô.

Linh khí ở khoảng không phía trên tượng thần cuộn cuộn, như muốn hóa thành một trận mưa to gió lớn cuốn lên tới đỉnh núi Côn Lô kia.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 165: Sóng Dữ Dâng Trào Nhấn Chìm Côn Lô

oOo

Trần Cảnh nhìn đỉnh Côn Lô, nhìn tòa tháp vàng trong tay của truyền nhân Côn Lô, hẳn nghĩ tới sư tỷ Diệp Thanh Tuyết, nghĩ tới mọi chuyện mà sư tỷ Diệp Thanh Tuyết đã làm vì mình.

Năm ấy, một thân đầy máu trong đêm tuyết, là Diệp Thanh Tuyết nhắc hẳn lên, công hẳn lên núi Thiên La.

Năm ấy trong nội đường truyền đạo của núi Thiên La, Diệp Thanh Tuyết đã giảng giải chuyện tu hành cho hẳn, dẫn dắt hẳn đến cánh cửa tu hành.

Năm ấy, ở thành Tần Quảng nơi âm thế, là Diệp Thanh Tuyết đã kẹp lấy hẳn nhảy khỏi trong bóng tối vô tận, bay về dương thế.

Năm ấy, ở trên Quả Long pha châu Hắc Diệu, là một mình Diệp Thanh Tuyết độc chiến với thanh niên tuần kiệt cả một châu.

Năm ấy, ở miếu Hà Bá Tú Xuân loan, là vì hẳn mà Diệp Thanh Tuyết đã đập nện tượng thần, vì hẳn mà đi mượn kinh thư.

Trần Cảnh nhìn ánh mắt lạnh lùng của truyền nhân Côn Lô, nhìn tòa Linh Lung Trấn Yêu tháp trong tay y, lòng chợt nảy sinh ý niệm xông lên Côn Lô. Ý niệm này vừa xuất hiện, đã không cách nào đè xuống được. Tâm tình hẳn như bị ảnh hưởng bởi quyết tâm của hơn hai mươi vạn sinh linh thành Bá Lăng, không nhin được bèn thét dài lên một tiếng.

Tiếng thét dài này như thể dẫn động mây gió khắp trời đất, bắt đầu từ thành Bá Lăng, qua trấn Quân Lĩnh đến thôn Hà Tiền, tập trung hết tại lưu vực sông Kinh Hà. Linh khí như bị tiếng thét dài của hân làm giật mình tỉnh dậy, tức thì gió mây biến sắc, cuộn trào mãnh liệt vọt tới không trung phía trên miếu Hà Bá. Trong tiếng thét dài này, tượng thần cũng xuất hiện một hư ảnh đánh ra từng chuỗi pháp quyết. Sáu đạo bùa thần ngưng kết trong hư không, rơi vào trong tay đám Hồng đại hiệp đang đứng xung quanh tượng thần.

Trong tiếng thét dài đó, tượng thần đột nhiên bay lên trời. Tượng thần phóng lên cao, cuốn theo toàn bộ nước sông Kinh Hà mà lên. Nhưng đạo nhân trên bệ thần kia vẫn giãy giụa như thế, tựa như trên lưng gã vẫn còn nguyên pho tượng đang trấn áp. Bởi vì trấn áp gã không phải là pho tượng, mà là linh lực của sông Kinh Hà.

Dòng Kinh Hà bên dưới đang nổi sóng quay cuồng, sóng nước theo tượng thần một đường dâng lên, hình thành một cảnh tượng mênh mông đồ sộ. Gió mây trên bầu trời biến sắc, tạo thành một vòng xoáy mây mù. Dưới chân tượng thần là sóng nước Kinh Hà, bên trên là gió mây từ chín tầng trời. Nhìn từ xa, pho tượng vừa là tượng thần, vừa giống một đạo nhân mặc áo lam giẫm chân trong không trung, giậm dừ bước nhanh đi.

Sóng nước không ngừng nghỉ, thẳng hướng thượng du dòng Kinh Hà mà đi, như một con rồng bạc hung hãn, cuốn theo hết toàn bộ nước sông Kinh Hà này.

- Hân định làm gì?

Có người đầy nghi hoặc kinh hô lên. Phần lớn người ở đây không biết Trần Cảnh định làm gì, một số mơ hồ đoán được thì kinh ngạc cho sự can đảm của hân.

- Hân muốn dâng nước nhấn chìm Côn Lôn.

- Hừ, thật không biết trời cao đất rộng!!!

Những người rõ ràng lí do hắc dăng sóng muốn nhấn chìm Côn Lôn cũng rất kinh ngạc, vì những năm gần đây hắc rất bình tĩnh. Đến Hồng đại hiệp thân cận với hắc nhất cũng không biết, hàng ngày Hà Bá gia của mình ngồi trầm mặc trước miếu Hà Bá, nhưng lại luôn mong muốn có thể dăng sóng nhấn chìm Côn Lôn.

Có người nửa đời chẳng làm nên trò trống gì, nghèo rớt mùng tơi, lúc thời vận vừa đến có thể thừa cơ cưỡi gió vượt thẳng lên trời. Tương tự, một con sông đục ngầu chảy đều phục vụ cho cả vùng đất này, sau khi có Hà Bá, cũng có thể dăng sóng cuốn ngược lên không, cuốn hết tất cả. Khi Trần Cảnh trở lại sông Kinh Hà, đã không có kẻ nào dám ra tay với Trần Cảnh nữa, còn những kẻ chưa ra tay thì lấy làm may mắn, đồng thời lòng đầy khiếp sợ. Bởi vì lúc này uy thế mà Trần Cảnh biểu hiện ra đã không dưới Giao Long Vương năm đó, đây là thần lực chỉ Long Vương sông Kinh Hà mới có.

Thế gian đương thời, Long Vương sông Kinh Hà thuộc thần linh có thần vị lực phẩm. Mà thần vị Hà Bá hiện có của Trần Cảnh thuộc bát phẩm. Trong dòng thần linh hệ thủy, trừ những vị thần giếng, thần ao hồ nhỏ lẻ, thì Hà Bá có thần vị bát phẩm thuộc về cấp thấp nhất. Lúc đầu, hắc cũng chỉ cai quản một phạm vi ba mươi dặm nơi Tú Xuân loan, thế mà mới sau hơn hai mươi năm, chỉ như chớp mắt, hắc đã có uy thế không thua gì Long Vương Kinh Hà lực phẩm rồi.

Những người kia chỉ nhìn thấy uy thế Trần Cảnh thể hiện bên ngoài, không nhìn thấy thần vị bên trong của Trần Cảnh đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Biến hóa này chỉ có Thúy Bình nương nương là nhìn ra rõ ràng. Thậm chí, có thể nói trong khoảnh khắc Trần Cảnh xuất hiện trên không trung thành Bá Lăng, trong mắt nàng đã đầy kinh ngạc. Bởi vì lúc này nàng phát hiện ra chính mình cũng không nhìn rõ được Trần Cảnh nữa. Lúc này khi nhìn thấy vỏ sò dăng sóng tràn đến thành Bá Lăng, nàng

từng nói nếu Trần Cảnh có thể sống sót, về sau nhìn thấy hãn nàng cũng phải tránh lui. Thế nhưng chuyện này không thể xuất hiện trong thời gian ngắn trước mắt được. Ít nhất nàng thầm nghĩ không phải ngày một ngày hai mà Trần Cảnh có thể phá tan được thần cấm trong sắc phù Thiên đình, vượt qua được nàng. Nàng có tự tin với thực lực của mình.

Nhưng khi Trần Cảnh vừa hiện thân trong thành Bá Lăng, nàng cảm thấy rất kinh ngạc. Bởi vì lúc đó trên người Trần Cảnh có một tầng mờ ảo khiến nàng không còn nhìn rõ được, tựa như nhìn hoa trong gương, trăng trong nước. Nếu nói lúc đó đã đủ khiến nàng kinh ngạc, thì biến hóa lúc này của Trần Cảnh càng khiến nàng khiếp sợ. Cảnh tượng mà thần phù trên đỉnh đầu tượng thần hiện ra có những biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Nàng nhìn thấy được trong sắc phù trên đỉnh đầu Trần Cảnh là một con sông rộng lớn cuộn cuộn chảy siết như một con rồng bạc. Trung tâm của con sông lại có một đám sương mù tản rộng mông lung. Trong đám sương trắng như hơi nước đó, có thôn, có trấn, có đại thành. Đại thành nguy nga kia, chính là thành Bá Lăng.

Nàng nhìn Trần Cảnh đang hòa lẫn trong sóng nước, ngược dòng dâng lên, thì thào tự nói:

- Trong trời đất này, được xưng tụng là thần linh đứng hàng đầu, lại có thêm một Trần Cảnh sông Kinh Hà rồi. Thiên hạ có vô số người tu hành, lại có thêm một người có thể bài danh ngạo nghễ thế gian nữa rồi.

Huyền Không đứng bên cạnh nàng không nói thêm gì, nhưng trong mắt nàng này cũng đầy kinh ngạc.

Lúc này Trần Cảnh cảm giác như mình đã không còn là mình nữa, mà là một con sông, một mảnh đất, một tòa thành, một con bướm bướm. Nước sông dậy sóng, nhưng vào tai hãn lại như tiếng nước trôi xuôi trong buổi đêm thanh tĩnh. Hãn cảm giác được linh khí từ bốn phương tám hướng

đang kéo đến tụ tập về phía mình. Hiện tại, trước mắt hẳn không phải là sóng nước, cũng không phải là bầu trời đêm đen kịt, mà là một thế giới năm màu rực rỡ. Hẳn đột nhiên hiểu ra, những màu sắc này, chính là linh khí ngũ hành.

Cho tới nay hẳn dùng kiếm như một hóa thân, siêu thoát khỏi ràng buộc thân thể, còn thân thể thì luôn vững vàng trong Tú Xuân loan sông Kinh Hà. Hẳn cũng đột nhiên cảm thấy bản thân như có hai thân thể, một trong thành Bá Lăng, còn một trong trấn Quân Lĩnh. Mà trong đầu hẳn lại phản chiếu hình ảnh một con sông dài, một tòa thành biệt lập, một tòa trấn. Trong trấn và thành đều có một pho tượng riêng.

Đồng thời Trần Cảnh cũng có một loại tỉnh táo khác thường. Cái tỉnh táo này lại như có chút không thực tế lắm, khiến hẳn cảm giác người nhẹ nhàng như không có thân thể, nhưng lại nhìn thấy rõ ràng toàn bộ mọi thứ nằm trong thần vực của mình. Hẳn thấy được dãy núi hai bên bờ sông đều có rất nhiều người tu hành các môn phái, nhưng tu vi đều đã không còn đủ nhìn tới hẳn hiện tại. Dưới trạng thái này, hẳn có thể nhìn thấy rõ ràng những thứ bình thường hẳn không nhìn thấy được. Trong đó có không ít yêu vật ẩn nấp, lúc này cũng nhìn ra rõ ràng.

Hai bên bờ sông còn có rất nhiều người mà trước đó Trần Cảnh không phát hiện ra. Lúc này hẳn mới biết Tần Quảng vương tử trong tay mình có lực hấp dẫn đối với người tu hành trong thiên hạ lớn đến thế nào. Mà Sơn Thần núi Thúy Bình đang đứng thẳng trên đỉnh Thúy Bình lại đầy chói mắt, như một ngọn đèn sáng chói trong đêm. Hẳn phát hiện, Sơn Thần núi Thúy Bình vậy mà như đã hòa thành một thể với toàn bộ dãy núi Thúy Bình. Mỗi khi nàng hô hấp, cũng giống cả dãy núi đều đang phun ra nuốt vào linh khí. Núi là nàng, mà nàng cũng là núi. Trần Cảnh thừa biết, bản thân mình cần phải có một thời gian dài nữa mới đạt được đến cảnh giới như nàng.

Trong tâm niệm hẳn lúc đó lại có hai loại cảm giác cực kỳ mâu thuẫn nhau. Một loại là cực kỳ rõ ràng, dường như mọi vật đều nằm trong không

chế của hần. Một loại cảm giác nữa là mộng lung, tựa như thân thể ở trong nước, bị núi đè chặt, bị đốt trong lửa, như tan rã trong trời đất, tựa như cảm giác của một sinh linh vừa mới khai linh về vạn vật trên thế gian.

Ngay khoảnh khắc này, hần nhận thấy linh khí bên trong tượng thần đột nhiên xao động. Vốn không thể cảm ứng được linh khí, lúc này hần lại cảm nhận được, như thể cơ thể đã chết nay lại sống lại, dần hiện lên sinh cơ.

Cho tới nay, tượng thần luôn được linh lực sông Kinh Hà ân cần tẩy luyện, nhưng dù cho trong tượng thần có ẩn chứa linh lực dồi dào đến thế nào đi nữa, thì gần như không liên quan gì đến Trần Cảnh cả. Bởi vì Trần Cảnh căn bản không thể sử dụng linh khí trong tượng thần. Cũng giống như thân thể một người mất hết cảm giác, cho dù người đó có dùng thật nhiều thuốc bổ cũng không cách nào cảm nhận được sức lực của mình cả.

Thế nhưng ngay lúc này Trần Cảnh lại cảm ứng được. Cảm giác linh lực xao động, Trần Cảnh bèn động tâm niệm, nắm bắt lấy cơ hội khó có được này, câu thông với một tia linh khí rục rịch chuyển động trong đan điền. Lần chuyển động này đã kéo theo toàn bộ linh lực trong cơ thể tượng thần cũng chuyển động, một lúc sau đã hình thành nên một vòng xoáy nhỏ. Vòng xoáy càng lúc càng chuyển động nhanh, rồi toàn bộ linh khí hỗn loạn khắp nơi trong tượng thần cũng đã nhanh chóng tụ tập nơi đan điền. Còn linh lực bên ngoài lại mang theo tốc độ nhanh chóng, cuộn trào mãnh liệt tiến đến, hình thành một vòng xoáy thật lớn phía trên không trung tượng thần.

Vòng xoáy này càng lúc càng chuyển động nhanh, bắt đầu muốn ngưng kết lại, chỉ là như bị thứ gì đó ngăn trở nên nhất thời không cách nào ngưng kết được. Trần Cảnh rõ ràng chuyện này, bởi vì đây là tượng thần, là pho tượng đá, căn bản không có đan điền khiếu huyết.

Khi Trần Cảnh cảm nhận được hai loại cảm giác trong cả cơ thể và trời đất bên ngoài, hần bèn dâng sóng cuốn tới đỉnh Côn Lô.

Đột nhiên có một người bay đến, như thần tiên trên chín tầng trời, áo bào phát phối. Dưới ánh nhìn của rất nhiều người, sóng sông chồm lên cao, tựa như một con rồng há to miệng, một ngụm nuốt lấy người nọ, rồi tất cả tan đi theo làn sóng nước. Trong nháy mắt, sóng nước đi xa, người kia không còn xuất hiện nữa. Sóng nước như đã trở thành một ma vật đã cắn nuốt vạn vật.

Chỉ một thoáng đó, sóng nước đã đi tới hơn mấy trăm dặm. Đầu ngọn sóng uốn lượn thì dòng nước cũng uốn lượn, mà trên khoảng không của con sông, cho dù là gì ngăn trở cũng bị nuốt hết.

Tất cả Sơn Thần và đám người tu hành hai bên bờ sông đều phát hiện, sau khi con sóng dâng cao, Kinh Hà vẫn là Kinh Hà như cũ, nhưng bọn họ lại nhìn ra được sông Kinh Hà đã không còn linh khí nữa. Hoặc có thể nói, tất cả linh lực đều đã bị con sóng kia cuốn đi. Còn con sóng càng lúc càng nhiều linh khí, khiến người ta càng lúc càng cảm giác cái khí thể mệnh môn cuộn cuộn, như thể tất cả nước sông Kinh Hà đã dâng tràn lên hết cả.

Một trăm dặm, hai trăm dặm, năm trăm dặm, một nghìn dặm...

Rất nhiều người theo sát phía sau con sóng từ sông Kinh Hà đang đổ về núi Côn Lôn đầu nguồn. Thế nhưng cho dù bọn họ có khu động pháp lực thế nào cũng không bay kịp với tốc độ của sóng sông.

Uy thế con sóng càng lúc càng mạnh mẽ. Gió rít từng chập, mây đen mù mịt. Những nơi nó đi qua, đại thụ ven bờ sông đều bị gãy rạp, đến đám tiểu yêu trong núi cũng không dám đứng bên bờ sông mà nhìn.

Đối với chúng nó mà nói, hôm nay là một ngày rất đặc biệt. Mà cảnh tượng này cũng được bọn chúng biến thành truyền thuyết, lưu truyền ngàn vạn năm.

Truyền thuyết kia có rất nhiều phiên bản, nhưng có hai cái được lưu truyền rộng rãi nhất. Một cái nói rằng, ngày này có rồng trắng từ sông Kinh

Hà xuất thế. Không biết nó đã bị phong cấm mấy vạn năm, đã dâng sóng từ phía dưới lên tới núi Côn Lô, muốn hóa hình bay lên chín tầng trời. Truyền thuyết này hình thành, bởi vì sau này nó có quan hệ tới rất nhiều chuyện phát sinh trên thế gian.

Còn một phiên bản nữa nói rằng, một ngày này, toàn bộ sông Kinh Hà đều biến thành lưỡi đao sắc bén, từ nước, gió, đến hơi sương, cho dù thứ gì bị cuốn vào đó cũng bị tan tành cả.

- Đây không phải là nước sông, mà là lưỡi đao sắc bén có thể cắt rạch cả trời đất.

Có một người đứng trên một ngọn núi xanh thở dài nói.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 166: Khi Rạng Đông Lấp Ló Giữa Những Áng Mây

oOo

Đến khi chân trời ló lên ánh nắng ban mai xen lẫn giữa những áng mây, thì sóng sông đã đến ngay bên dưới chân Côn Lôn.

Côn Lôn cao vút trong mây, cho dù là người tu hành nhìn qua, trong lòng cũng sẽ nảy sinh ra một loại ý nghĩ cao không thể với tới được. Người tu hành lại càng mẫn cảm đối với lực lượng trong trời đất, bọn họ cảm giác núi Côn Lôn không thể với tới, vậy tức là thật sự rất khó mà với tới. Cho dù bọn họ có pháp thuật được người phàm xưng tụng là phép tiên, thì cũng không thể trèo lên được.

Đây là lần thứ hai Trần Cảnh đối mặt với Côn Lôn. Khác với lần trước cùng Giao Long Vương xông lên Côn Lôn, lần này trong mắt hắc, Côn Lôn trải kín chữ bùa. Những chữ bùa này không giống như được người có đại pháp lực bố trí, mà như trong năm tháng dài đằng dặc được tự nhiên hình thành.

Trần Cảnh ngửa đầu, chỉ cảm thấy núi này như nối liền với trời đất, trấn áp linh khí vạn dặm. Còn Kinh Hà chẳng qua là một dòng linh khí tràn ra từ trong núi, hình thành nên con sông. Trong lòng hắc cũng sinh ra cái cảm giác Côn Lôn cao đến không với tới nổi, thậm chí cảm giác này còn sâu đậm hơn nữa. Rốt cuộc hắc cũng hiểu được năm đó Giao Long Vương có thể nghênh đón sấm sét từ trên trời, lao lên Côn Lôn, nhảy vào trong núi là một sự kiện to lớn đến nhường nào.

"Núi kia thật cao, thật nặng nề, ta sẽ bị trấn áp dưới chân núi mất."

Không hiểu sao trong đầu Trần Cảnh đột nhiên xuất hiện những lời này. Khi hần đến gần núi Côn Lô, loại cảm giác này càng nặng nề và rõ ràng hơn. Thậm chí cả không khí cũng ngưng đọng lại. Hần không chút nghi ngờ bản thân rất có thể sẽ bị trấn áp dưới chân núi này.

Nhưng hần vẫn cứ ngược lên Côn Lô, xông đến chín tầng trời, tựa như một con rồng điên cuồng vọt lên từ dưới vực sâu. Trong nháy mắt, hần cảm giác được áp lực càng nặng nề, như thể mình đang chống đỡ lấy một ngọn núi mà bay lên.

Loại áp lực này xuất hiện khi hần nhìn thấy đám chữ bùa kia, dù nhắm mắt lại, hần vẫn cứ cảm nhận được. Hần hiểu được, áp lực này không tác dụng lên thân thể hần, mà trấn trong tâm. Nhưng hần phải lên tới đỉnh Côn Lô, hơn nữa còn phải đi vào trong Côn Lô.

Nếu nói bầu trời mênh mông mà thần bí, thì núi Côn Lô không so nổi với cả bầu trời, nhưng lại nhiều hơn ở phần chân thực và nặng nề.

Lúc này hần mơ hồ hiểu được lí do vì sao Giao Long Vương nhất định phải ngược dòng Côn Lô, lên chín tầng trời. Quanh năm suốt tháng nhìn lên Côn Lô, trong lòng hần cũng vì vậy mà xuất hiện một ngọn núi. Ngọn núi đó trấn lấy con đường bay vút hóa rồng của hần, không phải hần chống Côn Lô, mà là đang đột phá chính mình.

Vào thời khắc này, hần cũng lựa chọn giống như Giao Long Vương từng làm.

Ba trăm năm trước, Trần Cảnh không biết Giao Long Vương có uy thế thế nào, nhưng vào cái lần cùng Giao Long Vương xông lên Côn Lô, hần ở trong đó cảm nhận được đa số là thiên uy. Khi đó hần bắt đầu cảm thấy Côn Lô thần bí. Tới khi tiến vào Côn Lô, trái tim hần vẫn luôn quẩn

quanh cảm giác nơi này thần bí khó lường, như một vùng biển cả mênh mông.

Giờ khắc này, rốt cuộc hắt một mình đối mặt với Côn Lôn, nơi được xưng là "Vạn sơn chi mẫu" - cội nguồn của vạn núi, cũng là nguồn gốc của đạo môn.

Đối với thế gian không ngừng luân chuyển, một ngày này chỉ giống như một con cá nhảy khỏi mặt nước biển mênh mông, tạo thành một chút bọt sóng. Nhưng đối với Trần Cảnh, đây là một lần thay da đổi thịt. Trước kia, hắt chỉ như một chiếc lò xo, chỉ bật ngược lên khi bị đè nén, cũng chỉ phản kích lại mỗi khi gặp chuyện. Mà lần này là lần đầu tiên hắt chủ động đi khiêu chiến với tồn tại mạnh mẽ hơn mình, rõ ràng đã hoàn toàn khác biệt. Hắt nhìn mây đen ngưng đọng trên bầu trời, nhìn đám chữ bùa trên Côn Lôn như đại biểu cho các quy tắc của trời đất, trong lòng không ngừng dâng lên cái cảm giác mình thật nhỏ bé, nhưng hắt vẫn cứ dứt khoát xông lên Côn Lôn, xông lên đến chín tầng trời.

Sóng sông lao đi càng lúc càng nhanh, mây đen trên bầu trời càng lúc càng dày đặc, như thể trời cao kia có tư tưởng, có mắt, có tình cảm, và trời đang tức giận. Một tia sét chói mắt từ đám mây đen đánh ra. Tia sét ở trong mắt Trần Cảnh lại như thể một thanh kiếm, một thanh kiếm của thiên đạo có thể lấy đầu người từ cách xa ngàn dặm. Kiếm chưa tới, thiên uy đã tới, lay động thẳng vào trong tâm linh. Đối diện với thiên uy, pháp lực không còn quan trọng. Quan trọng đó là phải có tâm đối diện với thiên uy, cho dù cảm thấy có thể tan xương nát thịt cũng không sợ hãi, ít nhất là không để cho sợ hãi không chế lấy thân thể.

Sóng sông quanh tượng thần sôi trào, hình thành nên một vòng xoáy. Bên ngoài sóng sông là mây là gió, khiến người ta khó mà nhìn rõ được tượng thần nơi trung tâm.

Trong trời đất này, người có pháp lực cao hơn Trần Cảnh không ít, những nhân vật trong những đại môn phái tồn tại trước cả hạo kiếp ngàn năm trước là không thể lường được. Nhưng chưa chắc những người đó đối mặt với thiên uy lúc này còn có tâm cảnh cao hơn Trần Cảnh. Kể cả các thần linh trong thiên hạ cũng tương tự.

Trần Cảnh nhìn ánh sét đánh thẳng xuống người mình, bên tai lại không nghe thấy chút âm thanh nào. Những nơi tia sét đó đi qua, như thể chiếu rọi khắp ba ngàn tiểu thế giới này, lại như thể trời đất này cũng bị luồng sấm sét này đánh vỡ. Đây không phải là lần đầu tiên Trần Cảnh đối mặt với sấm sét kiểu này, nhưng cho dù lần đầu hay lần thứ ba thì hẳn vẫn y nguyên một cảm giác hồn tiêu phách tán, tan xương nát thịt.

Những người có tâm cảnh cao chưa chắc không sợ hãi sinh tử, có điều bọn họ có thể vẫn khống chế được bản thân trong thời khắc sinh tử đầy khủng bố đó. Hơn nữa đây không phải lần đầu Trần Cảnh đối diện với sấm sét thiên uy này, tuy hẳn vẫn cảm thấy sợ hãi như vậy nhưng có thể giữ vững được bản tâm. Trong mắt rất nhiều người, chỉ thấy ngọn sóng dưới ánh sét kia như có sinh mệnh của mình, phát ra tiếng gầm gào, như tiếng kiếm ngân vang, lại như thể tiếng rống ngâm, dùng tốc độ nhanh nhất phóng lên chín tầng trời.

"Ầm..."

Lúc này tiếng sấm mới từ trên không truyền đến. Âm thanh vang lên thì tia sét đã đánh xuống con sóng rồi.

Ngọn sóng nổ tung, bắn ra bốn phương tám hướng. Tia sét đó chưa tan đi, mà bọt sóng đã bị đánh tán ra, lộ ra một pho tượng thần bên dưới.

Trần Cảnh chỉ cảm thấy đầu kêu ong ong lên như thể bị một cái búa tạ đập trúng. Hẳn cảm giác như đầu mình nứt ra, rồi cái lực lượng cuồng bạo kia len lỏi từ trên đầu kéo thẳng xuống phía dưới, đi vào hai vai, rồi xuống

hai cánh tay, tiếp lại thuận theo lưng đi xuống, tụ lại trong đan điền, đánh tan vòng xoáy linh khí tụ tập trong đan điền.

"Ầm..."

Trần Cảnh cảm nhận cơn đau nhức kịch liệt. Đây là lần đầu tiên từ khi trở thành tượng thần đến nay, hắn mới cảm nhận được đau nhức đến mức này.

Nếu nói năm đó Diệp Thanh Tuyết nhờ Tiểu Bạch Long niệm "Thiên Yêu hóa hình thiên", đã mở ra một chương mới về việc hóa hình của tất cả yêu linh trong thiên hạ, thì nay Trần Cảnh phá tan thần cấm đồng thời dung hợp thần hồn lại với nhau, chính là đã mở đầu việc thần linh trong trời đất tự lập môn đình*. Hôm nay, đã định trước là một ngày được ghi nhận trong kỷ nguyên của trời đất.

(Môn đình*: đơn giản là chỉ một cách thức, phương pháp lý luận và thực hành được lập ra để dẫn dắt người muốn học. Ý ở đây nói Trần Cảnh mở một con đường mới cho thần linh)

Trần Cảnh không biết một ngày này mình có thể trở thành một truyền thuyết trong thế gian. Nếu có người nói cho hắn rằng hắn có thể, có lẽ hắn tình nguyện không cần. Với hắn, chút chuyện như vậy có thể sánh với những nhân vật thông thiên triệt địa ngàn vạn năm trước sao? Mà những nhân vật ấy chẳng phải đã không còn có mặt trên thế gian này nữa? Như vậy, hắn tình nguyện vĩnh viễn sống bình lặng trong hiện thực, để có thể nhìn ngắm cái thế giới này càng lâu càng tốt.

Trong khoảnh khắc tia sét đánh xuống, Trần Cảnh như thấy được cảnh trăm ngàn năm sau, nhân gian hát cho nhau nghe bài đồng dao: "Ai đã nói, kẻ nào uống nước sông Kinh Hà đều được ta che chở. Ai đã nói, chỉ cần tin ta, ta sẽ bảo hộ kẻ đó không bị tà linh quấy nhiễu. Ai đã dâng sớ tràn lên

chín tầng trời. Là ai đã hỏi các người có tâm, thì ta nguyện làm kiếm? Là ai nói, các người có lực, ta nguyện làm mũi kiếm tiên phong..."

Tia sét đánh thẳng lên tượng thần, tượng thần hiện ra tầng tầng ánh kiếm. Sấm sét tràn lan khắp từ trong ra ngoài pho tượng. Không ai biết được lúc này Trần Cảnh đang nghĩ gì, cũng không kẻ nào biết rõ cảm giác của tượng thần khi nhận lấy sấm sét đánh trên thân thể là thế nào. Lúc này cũng giống như khi Giao Long Vương dâng sóng cuộn lên Côn Lôn rất nhiều năm trước, chẳng qua lúc đó Trần Cảnh chỉ là một trong rất nhiều Hà Bá, trong mắt người khác chỉ là một con bướm yếu ớt, như thế lúc nào cũng có thể bị đánh tan bên dưới sấm sét đó. Mãi đến khi con bướm vượt ngoài dự liệu của mọi người, thành công lao ra khỏi Côn Lôn, thì mới để lại được ấn tượng trong lòng mọi người, rằng từ nay về sau, trong dòng Kinh Hà chỉ còn một Hà Bá duy nhất là Trần Cảnh. Rồi đến trận chiến ở Tú Xuân loan năm ấy, tiếp đó là được tẩy luyện trong ngọn lửa nguyện lực của hai mươi vạn sinh linh thành Bá Lăng, linh hồn và tâm cảnh của Trần Cảnh bắt đầu có biến đổi về chất.

Còn tượng thần được linh khí thấm nhuần lâu như vậy, giờ nhận được lực lượng sấm sét tẩy luyện, cũng đã bắt đầu phát sinh biến hóa.

Chớp lóe lên, lại có một tia sét nữa giáng xuống. Nếu có người chăm chú nhìn, có thể phát hiện tia sét bị cản lại trong tích tắc, mà cũng trong thời gian cái nháy mắt ấy, tượng thần kia lại tiếp tục phóng lên chín tầng trời. Sóng nước bị đánh tan cũng không biến mất, mà lại tụ tập lại lần nữa bên dưới tượng thần, hóa thành một đám mây xoay tròn kết nối với dòng Kinh Hà. Sóng nước sông Kinh Hà như sợi chỉ bạc, mà đầu kia nối liền với con diều đang bay lượn trên bầu trời là tượng thần.

Tia sét thứ ba hạ xuống, đánh thẳng đỉnh đầu tượng thần. Tia điện tràn xuống khắp nơi, xuyên qua tầng mây dưới chân tượng thần, truyền xuống con sóng bạc bên dưới.

"Xẹt... Xẹt..."

Trần Cảnh cảm giác cả thân tượng thần run lên, lại xen lẫn cảm giác đau đớn trong đó.

Mặt sông lấp lánh tia điện, chỉ trong nháy mắt, tia điện đã lan ra mấy chục dặm. Tia điện đi qua, mặt sông kín đặc tôm cá ngửa bụng cả lên trời, hiển nhiên là đã chết.

Tượng thần không ngừng lại, vẫn phóng lên chín tầng trời. Tượng thần chịu qua sét đánh, không vỡ vụn mà còn trơn bóng, lộ ra khí tức của bảo vật.

Luồng sấm sét thứ tư rơi xuống. Trong lúc đó, tượng thần còn đang nường theo cuồng phong bão táp, xông thẳng lên cao, tựa như một nắm tay siết chặt giận dữ đánh vào bầu trời.

Trần Cảnh cảm giác đỉnh đầu của thân thể tượng đá như được đả thông, cái cảm giác nặng nề vốn có bị sấm sét đánh nát. Cảm giác toàn thân bị phong bế rốt cuộc đã không còn tồn tại.

Tia sét kia vẫn tiếp tục hạ xuống, mặt sông lấp lánh tia điện.

Luồng sấm sét thứ tư trúng đích.

Vị trí lưng của thân thể tượng đá như đã xuất hiện lực lượng, một chút sinh cơ được khôi phục.

Luồng sấm sét thứ năm đánh xuống.

Trần Cảnh mơ hồ cảm giác máu tươi trong cơ thể bắt đầu chảy xiết, như thể kinh mạch toàn thân lại lần nữa sống lại.

Luồng sấm sét thứ sáu đánh xuống.

Linh khí bên trong thân thể tượng đá của Trần Cảnh như đang bị thiêu đốt, toàn thân không chỗ nào không đau nhức kịch liệt, như muốn cháy thành tro tàn.

Đan điền của tượng thần vậy mà lại xuất hiện một khiếu huyết nhỏ bé, là nơi mà linh khí lúc trước đã tụ tập. Hiện tại vẫn có linh khí tụ tập ở đó, đang hình thành nên vòng xoáy, đồng thời còn hình thành nên trung tâm, thu hút linh khí của trời đất tụ tập lại.

Không thể so sánh yêu linh độ kiếp với lúc này được. Bởi vì lúc này, dường như không có khoảng nghỉ, cứ một luồng lại một luồng sấm sét liên tục đánh xuống.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 167: Bảo Tháp Trấn Kinh Hà

oOo

Lúc đan điền xuất hiện điều kỳ lạ, tốc độ bay lên của tượng thần cũng giảm lại, tựa như một ông lão leo dốc sườn núi. Pháp lực Trần Cảnh có biến hóa nghiêng trời lệch đất, nhưng so với Giao Long Vương đã từng nắm giữ sông Kinh Hà hơn ba trăm năm thì vẫn kém hơn nhiều.

Trần Cảnh biết rõ, bản thân đã tới cực hạn rồi. Hắn cũng hiểu được mình còn kém Giao Long Vương năm đó không ít. Nếu hắn cứ cứng đầu chống đỡ, không chừng linh lực trong tượng thần sẽ bị sấm sét đốt cho khô cạn, sau đó tượng thần sẽ hoàn toàn bị hủy diệt.

Đột nhiên, trên bầu trời rực sáng lên bởi ánh sáng màu vàng. Nơi phóng ra ánh sáng đến từ tòa tháp vàng trong tay đạo nhân đang đứng trên đỉnh Côn Lôn. Tháp vàng lóng lánh chiếu rọi cả một khoảng trời, đến mây đen cũng như bị nhuộm thành màu trắng sáng.

Người này chính là truyền nhân của tiên môn Côn Lôn. Y lăng lạng thủ hộ tại đó, ánh mắt lạnh lùng phủ đầy đại đạo vô tình.

- Kẻ nào dám sòng xâm phạm Côn Lôn?

Đạo nhân kia đứng thẳng trên đỉnh Côn Lôn, lạnh lùng quát hỏi, giọng không pha chút tình cảm nào cả.

Âm thanh rất lớn, lại như dung hợp với đại thể bên trong, lấy thể phô thiên cái địa từ đỉnh Côn Lô tràn xuống bên dưới. Trong mơ hồ, âm thanh này như ẩn chứa pháp tắc đại đạo, câu thông với cả trời đất. Trần Cảnh không tự chủ được mà định trả lời. Lời chuẩn bị phát ra thì đột nhiên hắc nải sinh một cảm giác khác thường. Mấy năm nay, tuy hắc chỉ ở trước miếu Hà Bá giảng đạo, nhưng tâm cảnh đã tiến nhập vào một loại cảnh giới vi diệu, tựa như một mặt hồ yên ả, chỉ cần có một cơn gió nhẹ lướt qua cũng có thể nổi lên từng gợn sóng.

Đây là dấu hiệu nguy hiểm!

Trần Cảnh đè nén lại lời nói gần như đã sắp buột miệng thốt ra. Hắc không biết năm đó khi Giao Long Vương lao lên đỉnh Côn Lô, truyền nhân Côn Lô cũng từng hỏi qua như vậy, bởi vì lần đó hắc không nghe thấy. Năm đó Giao Long Vương không trả lời, mà lúc này Trần Cảnh cũng không trả lời.

Hắc cố đè nén lời nói định thốt ra, khí huyết trong người nhất thời nhộn nhạo. Theo lý mà nói, thân thể của hắc là tượng đá, đáng lẽ không thể có cảm giác như vậy, nhưng hắc lại có. Ngay lúc nhận lấy luồng sấm sét thứ nhất, hắc đã cảm nhận được khí huyết rồi, đồng thời hắc còn biết hóa ra tượng đá thật sự cũng hóa hình được.

Sau khí huyết nhộn nhạo, là một cơn mê muội. Tình huống lúc này cực độ nguy hiểm, chỉ cần hiện giờ có sấm sét đánh xuống, hắc bị vây trong trạng thái mê muội thế này, tượng thần hắc sẽ bị đánh tan nát. Nhưng sấm sét không đánh xuống, mà có hào quang quét tới.

Đỉnh đầu Trần Cảnh xuất hiện một tòa tháp vàng cực lớn, ánh sáng tỏa khắp chín châu.

Trần Cảnh thoáng nhìn tòa tháp vàng phía trên, chỉ nhìn thấy đó như một cái vực sâu không đáy. Như thế đây không phải là tháp, mà là một hang

động nổi thông với một không gian khác. Từng trận cuồng phong trong vực sâu kia tràn ra, như một bàn tay khổng lồ kéo tượng thần vào bên trong.

Ánh sét từ chín tầng trời hạ xuống, đánh lên ngọn tháp vàng cực lớn kia, nhưng không khiến nó chịu chút thương tổn nào, trái lại còn làm ánh sáng từ tòa tháp tỏa ra thêm chói lọi.

Trần Cảnh không biết vì sao lúc trước Giao Long Vương lao ra khỏi Côn Lôn, đạo nhân này không ra tay chặn đường, mà lần này lại ra tay.

Tượng thần lao thẳng về phía vực sâu, đảo mắt đã thấy đáy ngọn tháp vàng. Khi đa số người đang theo dõi từ các nơi cho rằng Trần Cảnh sẽ bị thu vào trong tháp, thì phía trên tượng thần đột nhiên sinh ra một vòng tròn sáng trắng. Ánh sáng vừa xuất hiện, tiếng kiếm ngân vang lên, chém đứt những trói buộc vô hình kia. Theo đó, tượng thần rơi xuống, mà tháp vàng cũng rơi thẳng xuống theo.

- Trấn...

Một tiếng "Trấn" nương theo tiếng sấm sét, vang vọng khắp trời đất. Tượng thẳng rơi thẳng tắp xuống dưới ánh sáng. Trong ánh sáng đó, tượng thần trở nên cực kỳ nổi bật. Rồi hào quang đó như hóa thành ngọn lửa vàng, như thể sinh ra từ hư vô. Tượng thần bị lửa vàng bao trùm, nhìn từ xa cực kỳ diễm lệ. Những người có chút kiến thức sẽ thầm kinh hô lên, bởi vì lửa vàng này chính là lửa Lưu Ly trong Linh Lung bảo tháp, truyền thuyết nói rằng có thể thiêu đốt tất cả sinh linh trong tam giới.

Trần Cảnh càng nhận thức rõ ràng hơn, bởi vì lần trước hắn đi vào Linh Lung tháp, thiếu chút nữa đã không trở ra được. Hắn nhìn thấy một ngọn lửa như dòng nham thạch cực nóng chỉ có ở sâu nơi tâm trái đất, đang từ trên đỉnh tháp hạ xuống. Ánh lửa vừa xuất hiện xung quanh, thân thể tượng thần có cảm giác như sắp bị đốt thành tro. Hắn không chút nghĩ ngợi, Tần Quảng vương tỷ đột nhiên từ hư không hiện ra trước người, như thể được

phun ra từ miệng tượng thần. Tần Quảng vương tử vừa xuất hiện, cái khí thể phô thiên cái địa có thể trấn áp hết thủy sinh linh trong trời đất từ bảo tháp Linh Lung Trấn Yêu nhất thời bị cắt đứt.

Nằm dưới ánh sáng vàng rực rỡ chói mắt kia, Tần Quảng vương tử lập tức biến thành một vùng bóng đen. Dưới ánh hào quang, có thể nhìn thấy bóng quý thấp thoáng. Trong sát khí đen kịt đó, tượng thần của Trần Cảnh lại như một vị khách từ địa ngục đến thăm.

- Thiên vương hiển chân linh, bảo tháp trấn Kinh Hà.

Đạo nhân đứng trên đỉnh Côn Lôn lạnh lùng nói một câu. Ánh sáng trên tháp vàng sáng rực lên, mây đen trên chín tầng trời cũng đã tản đi. Tuy không còn mây đen, nhưng sấm sét cũng không vì thế mà tản theo, ánh sét bạc chói mắt dưới ánh sáng vàng chiếu rọi, như biến thành một luồng sét màu vàng kim. Mưa cũng hóa thành màu vàng. Thậm chí dưới ánh sáng đó, gió như cũng hiện hình ra.

Sóng sông Kinh Hà vẫn liên miên cuộn cuộn không dứt. Sóng nước này không phải là sóng sông bình thường, mà là linh lực sông Kinh Hà hóa thành. Trần Cảnh dốc toàn bộ lực lượng sông Kinh Hà điều khiển Tần Quảng vương tử, khiến người khác thấy rằng uy thế của hắn không kém gì Linh Lung Trấn Yêu tháp, nhưng chỉ có hắn mới cảm nhận phần gian nan trong đó. Rốt cuộc hắn cũng hiểu vì sao Thành Hoàng thành Bá Lăng Tần Ương có pháp lực như vậy, nhưng cuối cùng vẫn phải bị biến thành khí linh trong Tần Quảng vương tử.

Vào thời khắc này, Trần Cảnh chỉ cảm thấy vô số ác quỷ đang xâu xé lấy linh hồn mình, như thể hoặc bản thân mình bị xé thành từng mảnh nhỏ, hoặc bị kéo vào bên trong vương tử.

Tâm thần hắn máy động, linh hồn run rẩy, tùy thời đều có thể bị tách rời khỏi tượng thần.

Khi tiên đạo còn chưa thành, linh hồn rời khỏi thể xác là một chuyện rất đáng sợ. Người có bí pháp còn có thể đoạt xá sau khi thân xác bị hủy, nhưng dù thế, không cẩn thận vẫn có thể mất đi ký ức, thần trí không linh mẫn, cho dù đoạt xá thành công cũng phải mất rất lâu thì linh hồn mới có thể hòa hợp với thân xác mới. Thậm chí có lẽ sau khi linh hồn hòa hợp với thân xác, thân xác kia cũng trở nên suy kiệt mất rồi. Cũng có một số người luyện bí pháp, ngay khi thân xác bị hủy thì chuyển linh hồn ký thác vào linh khí, hóa thành khí linh. Mà làm vậy, trừ phi có đại cơ duyên, đại ngộ tính, đại nghị lực, nếu không khó mà thoát kiếp khí linh được.

Nguyên thần của Trần Cảnh chưa thành, tiên đạo chưa xong, đương nhiên không thể để Tần Quảng vương tử kéo linh hồn ra được.

Thế nhưng, theo hần rút càng nhiều linh lực thần lực vào Tần Quảng vương tử, thì uy thế của ấn tử càng lớn, đã ép ngược được Linh Lung bảo tháp trở về.

Sát khí của Tần Quảng vương tử càng ngút trời, Trần Cảnh lại càng chật vật. Tần Quảng vương tử hấp thu pháp lực càng nhiều, uy lực càng lớn, lực hút linh hồn hần vào bên trong lại càng mạnh mẽ. Bên tai hần không còn nghe bất cứ âm thanh gì ngoài tiếng ma tru quỷ khóc. Trong lúc hoảng hốt, hần thấy như mình đã trở về thành Tần Quảng, trở về tòa thành nhìn không thấy trời, xem không rõ đất, phân không rõ cõi âm hay cõi dương.

Thoáng chốc hoảng hốt đó, linh hồn Trần Cảnh không còn đau đớn nữa, tựa như bị tê dại đi, nhưng trong lòng hần lại dâng lên cảm giác nguy hiểm mãnh liệt. Cái loại báo động này xuất hiện, hần liền biết là đến từ bản thân hần chứ không phải từ bên ngoài.

Ngay lúc nhiều người nhìn Trần Cảnh lại mạnh mẽ phóng lên trời lần nữa, còn cho rằng hần sẽ xông được tới Côn Lôn, thì hần lại đột nhiên kêu thảm một tiếng. Tiếng kêu này cực kỳ ngăn ngủi, như cố ý kìm chế không để người khác nghe được. Thế nhưng nơi này đều là người tu hành, tất

nhiên vẫn nghe ra âm thanh này do không tự chủ được mà thốt ra. Âm thanh vừa bật thốt, thì sát khí đen mù kia cũng vội vã co rút về mặt sông, liều mạng bỏ chạy.

Linh Lung Trấn Yêu tháp trên bầu trời nhanh chóng đuổi theo sau, như muốn thu lấy Trần Cảnh vào bên trong tháp.

"Hắn đang phải chịu cản trở của Tần Quảng vương tử."

"Hắn bỏ chạy!"

Trong lòng mọi người không hẹn đều hiện lên ý niệm như vậy.

- Trấn...

Đột nhiên, Linh Lung Trấn Yêu tháp trên bầu trời đột nhiên phóng ra một ngọn tháp ngưng kết từ ánh sáng vàng. Ngay khi tiếng "Trấn" vang lên, tháp này xuất hiện, thời gian và không gian như bị hạn chế lại. Đến khi tiếng "trấn" dứt thì tháp này đã chụp lấy tượng thần. Hào quang trong nháy mắt chợt biến mất, còn tượng thần kia vẫn theo đà rơi xuống dòng sông.

- Hắn đã bị phong trấn, Linh Lung Trấn Yêu tháp không thể cách xa Côn Lôn được. Chuẩn bị ra tay!

Loáng thoáng đâu đó có một người khẽ nói nhanh.

Kẻ này vừa nói xong, đã có rất nhiều người xông về phía tượng thần. Ánh nhìn của đám người này là về phía Tần Quảng vương tử cùng rơi xuống với tượng thần. Vốn có người định chờ đợi thêm chốc lát, nhưng từng người lao ra khiến những kẻ này không thể đợi thêm mà buộc phải ra tay.

Kẻ nào cũng thi triển ra thuật độn tâm đặc nhất của mình mà lao về phía Tần Quảng vương tử. Có vài người chậm chân bèn tiến hành đánh ra pháp

quyết ở phía xa.

Trong nháy mắt, tình hình đã trở nên hỗn loạn.

Trong hỗn loạn đó, không ai chú ý thấy Tần Quảng vương tỳ chợt lóe lên ánh sáng đen, rồi tượng thần bị trấn áp ảm đạm không chút ánh sáng chợt hiển hiện thần thái. Đôi mắt tượng thần như sống lại, từng tầng ánh sáng trắng lóe lên. Ánh sáng trắng này lấy tượng thần làm trung tâm, tản ra bốn phương tám hướng. Những kẻ xung quanh vốn đang tranh đoạt Tần Quảng vương tỳ đều kinh hãi vọt ra xa nhưng đã không kịp. Ánh sáng trắng kia như sợi chỉ bạc xuyên qua hư không. Ngay khi những người này quay người đi, thì ánh sáng ấy đã xuất hiện sau gáy.

Chỉ bạc quần một vòng quanh cổ, đầu người trong tích tắc rơi xuống, tiếng kêu thảm còn không kịp thốt ra.

Vài kẻ lập tức động đi, thân thể chưa hoàn toàn biến mất trong hư không thì tia sáng bạc đã đâm tới. Thân hình đang ẩn động kia lại hiện ra, chỉ là giữa trán kẻ đó còn xuất hiện thêm một điểm đỏ, không ngừng rỉ máu ra bên ngoài.

Có vài kẻ lại đánh pháp quyết, thi triển phép thuật ngăn cản. Chẳng qua phép thuật mới xuất hiện thì kẻ làm phép đã hoảng sợ kêu lên một tiếng, tia sáng bạc lóe lên, đầu người đột nhiên từ trên cổ rớt xuống. Từ thân thể đó có một bóng người mờ ảo chui ra, băng qua hư không mà bỏ chạy. Hiển nhiên kẻ này tu bí thuật có thể tạm bảo vệ linh hồn không bị diệt. Thế nhưng linh hồn kia cũng không kịp chạy, tia sáng bạc lóe lên, quét qua linh hồn kia. Linh hồn hét lên chói tai, tan biến trong hư không.

- Nghiệt chương, càn rỡ!

Đột nhiên, một tiếng thét như sấm vang lên, khiến màng nhĩ muốn rách ra.

Một chiếc ấn lớn như một ngọn núi từ trên trời rơi thẳng xuống. Bên dưới ấn, gió dữ rít gào, đại thụ ở mấy ngọn núi xung quanh vang lên từng tràng tiếng răng rắc, rồi bị đại ấn mang theo cuồng phong trên cao kia thổi gãy đổ hết cả.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 168: Đun Sông Nấu Biển!

oOo

- Hộ giáo chân nhân Nguyên Chân của Quảng Thành đạo tràng!

Có người ẩn trong tối kinh sợ thốt lên.

Từ dưới ngược lên nhìn, sẽ thấy mặt đáy chiếc ẩn to như núi kia có hai chữ mang đầy phong cách cổ xưa — Phiên Thiên.

Truyền thuyết kể rằng, thời thượng cổ xa xưa, Phiên Thiên ẩn trong tay tổ sư Quảng Thành Tử của Quảng Thành đạo tràng vừa ra, quần tiên phải tránh lui. Tuy rằng trong tay Nguyên Chân không phải là Phiên Thiên ẩn chân chính, nhưng đây là Phiên Thiên ẩn được chính ông ta tế luyện ngay từ khi vừa bước chân lên con đường tu hành. Ngoại trừ việc không phải tế luyện ở Bất Chu tiên sơn như trong truyền thuyết ra, thì Phiên Thiên ẩn này đều tuân theo phương thức tế luyện được truyền thừa xuống. Mà ẩn này trong tay Nguyên Chân đạo nhân còn có danh tiếng lớn hơn cả ẩn trong tay chưởng tràng đạo nhân nữa.

Trong đạo môn, dù là môn phái nào cũng đều có người hộ đạo cả, được gọi là hộ giáo chân nhân. Côn Lôn có, Quảng Thành đạo tràng cũng có. Khi môn phái xảy ra chuyện, thông thường thì hộ giáo chân nhân sẽ là người xuống núi.

Ông ta xuất hiện, đại biểu cho tầng lớp cấp cao như chưởng môn ra tay với Trần Cảnh.

Mặt sông đột nhiên dâng trào bọt sóng. Nếu ví sông Kinh Hà như một con rắn, thì bọt sóng phun trào này tựa như lưỡi rắn phóng ra, tốc độ cực nhanh, cuốn lấy tượng thần cùng Tần Quảng vương tỵ vào trong nước.

Phiên Thiên ấn hạ xuống, nước sông dạt tràn mãnh liệt ra hai bên bờ, như thể sóng lớn ngoài biển ập đến. Nước bắn tung, để lại vô số bọt sóng trắng như tuyết. Vốn còn vài người ở trên không chưa bị Trần Cảnh giết chết, thì giờ đều bị chiếc ấn to như núi trấn áp thẳng xuống dòng sông. Ấn kia trong dòng sông chậm rãi chuyển động, như một cối xay đang nghiền nát mọi thứ.

Nghiên ép một hồi, đột nhiên trên ấn kia nảy sinh ra một ngọn lửa nhàn nhạt. Ngọn lửa như sinh ra từ hư vô, còn đại ấn bằng đá xám thì như một đồng gỗ mục, bởi vì nghiền mài mà nóng lên, rồi bốc cháy. Ánh lửa lúc đầu cũng chỉ leo lét cháy trên đại ấn, nhưng lại như thể đốt cháy được không khí mà dần hình thành nên một ngọn lửa cháy ngút trời, rọi sáng cả dãy núi quanh con sông Kinh Hà. Trên bầu trời, một đạo nhân khoảng bốn mươi tuổi có vẻ ngoài theo kiểu cổ, khí chất giống như chiếc ấn kia, uy nghiêm mà vững vàng như núi. Ánh mắt ông ta lấp lánh ánh sáng, môi không khép chặt mà mấp máy rất nhanh như đang lẩm bẩm gì đó. Chỉ là âm thanh phát ra rất nhỏ, không người nghe rõ ông ta đang niệm cái gì. Hai tay ông ta cũng đang bấm ra pháp quyết cổ quái. Những người tâm tư nhạy bén liếc mắt có thể nhận ra ông ta cũng không được thoải mái.

Lửa này không phải là lửa bình thường, không phải đan hỏa, mà là Tam Vị chân hỏa.

Không có bao nhiêu người biết Phiên Thiên ấn có thể phát ra Tam Vị chân hỏa, cho nên lúc này nhìn thấy cũng không có bao nhiêu người nhận ra.

Nạp Lan Vương nhận ra được Tam Vị chân hỏa này. Trong lòng lão cực kỳ giật mình. Tuy rằng thế gian hiện nay, nhìn chung đã không còn ai trông thấy nhân vật vượt hẳn lên trên Tiên đạo. Nhưng vẫn có những kẻ dùng phương thức đặc biệt mà sống sót được trong đại kiếp ngàn năm trước. Nạp Lan Vương tin chắc sẽ có, bởi vì từ ý nghĩa nào đó, thì lão cũng tính là đã sống ngàn năm.

Tổ sư lập phái Thiên La môn chẳng qua chỉ sống được khoảng hai trăm năm mà thôi. Nhưng pháp lực ông ta rất cao, có thể tính là nhân vật hàng đầu trên thế gian. Chỉ là trời đất này còn có một điều đáng sợ mà không ai dám nói ra, đó là cảnh giới pháp lực càng cao, thì lại càng nhanh chết.

Sáng nghe đạo, chiều đã chết. Nếu có người hỏi Giang Lưu Vân, Thiên La tiên quân, sư tổ lão làm sao mà chết, nhất định lão sẽ đáp: Đột nhiên đại ngộ, ngộ ra được một canh giờ thì chết. Đây là bí mật của Thiên La môn.

Nạp Lan Vương có thể khẳng định thế gian này không ai biết bí mật của mình, không kẻ nào biết được lão là người của ngàn năm trước. Vì thế, lão càng tin tưởng rằng nhất định ngàn năm trước vẫn có người sống, nhưng tới bây giờ lão vẫn không dám nói ra. Lão vẫn luôn cảm thấy có đôi mắt nhìn chăm chăm lấy mình, mãi đến khoảng mười mấy năm gần đây, cảm giác này mới dần biến mất. Cho nên lão mới dám chiếm thần vị Thành Hoàng thành Nạp Lan, tự xưng vương.

Chỉ những người trong huyền môn tiên sơn lánh đời, thường ít xuất hiện trên thế gian mới suy đoán ra đây là lửa Tam Vị. Tuy rằng Tam Vị chân hỏa trong đó không nhiều, nhưng đủ để đốt cháy linh khí trong hư không. Chỉ cần một lúc nữa, nhất định toàn bộ linh lực của dòng Kinh Hà sẽ bị đốt sạch.

Phiên Thiên ấn trong tay Nguyên Chân không tính là đồ thật, nhưng cũng không phải là vật phàm. Hiển nhiên nó cũng có lai lịch.

Tam Vị chân hỏa được gọi là ngọn lửa đốt được vạn vật trong trời đất. Cho dù là sao trên trời, hay những ngọn núi cỗi âm dưới Địa ngục đều có thể bị nó đốt thành tro bụi cả.

Nạp Lan Vương biết càng nhiều, cho nên cũng e ngại nhiều hơn. Trong thành Bá Lăng, lão biết đó là Tần Quảng vương tử thì nhanh chóng bứt ra mà đi, nhưng vẫn còn luyến tiếc nên chưa rời khỏi. Hiện tại nhận ra Tam Vị chân hỏa, cái suy tính thừa dịp loạn mà đoạt lấy Tần Quảng vương tử cũng bị kìm nén lại. Lão không sợ Nguyên Chân kia, mà vì không muốn trêu chọc đến đạo thống của Quảng Thành Tử.

Nguyên Chân đạo nhân tay kết thủ quyết đánh vào hư không, miệng lầm nhảm càng lúc càng nhanh. Tuy không gian không một tiếng động, nhưng người xung quanh đều thầm kinh hãi, bởi vì bọn họ đã cảm thấy nóng lên, linh khí quanh thân trở nên nóng bỏng như thể đang đứng cạnh một cái bếp lò. Nếu chỉ cảm thấy như cực kỳ nóng thôi cũng không tính là gì, đằng này còn có cảm giác như ngọn lửa đang cháy trên Phiên Thiên ấn kia muốn đốt cháy mọi thứ, khiến không kẻ nào không lùi về sau vài bước.

"Đạo tràng tồn tại trước cả đại kiếp nạn truyền thừa xuống, quả nhiên huyền diệu không lường được."

Đây là suy nghĩ thầm của rất nhiều người.

Tất nhiên Trần Cảnh cũng cảm nhận được ngọn lửa kia rất lợi hại. Thậm chí hẳn còn hiểu rõ hơn bất kì kẻ nào, bởi vì Phiên Thiên ấn trấn phần lớn sông Kinh Hà.

Tu sĩ chiến đấu với nhau, không phải so pháp lực, cũng không chỉ đơn thuần đấu pháp với nhau. Tuy rằng thế gian chủ yếu vẫn dùng cách so pháp thuật, so thủ đoạn, nhưng khi thật sự chiến đấu với nhau thì tu sĩ lại chủ yếu so về "thế". Tựa như Nguyên Chân đạo nhân này vừa ra tay, là chọn ngay lúc Trần Cảnh đang ở trong thế yếu. Mà Phiên Thiên Ấn giam trấn chính là

chế ngự lấy toàn bộ chân nguyên của dòng Kinh Hà. Hơn nữa, trong Phiên Thiên Ấn sinh ra Tam Vị chân hỏa lại là thủ đoạn trực tiếp nhất, chân chính có thể giết được Trần Cảnh, đã có thể được gọi là "thuật" rồi.

Vạn vật có linh không phải chỉ là lời nói suông. Hoa cá chim trùng, cây cối núi sông, không thứ gì không có "linh". "Linh" này nếu gặp cơ duyên sẽ hóa thành chân linh, hoặc vĩnh viễn vô hình vô chất, quá lâu ngày sẽ trở thành phép tắc không thể nắm bắt được. Kinh Hà chảy dài liên tục, chín ngàn ba trăm dặm, rất nhiều mắt sông, cái rõ ràng, cái lại mờ mờ xuất hiện trong lòng sông. Trong mắt người thường, mắt sông chẳng qua chỉ là mạch nước quanh năm đổ nước ra bên ngoài. Nhưng trong mắt người tu hành, mắt sông đổ ra không phải là nước, mà là linh khí từ "linh" của sườn núi hai bên, tụ tập lại tạo thành dòng chảy này.

Chẳng qua, con sông nào cũng có linh nguyên, là nơi bắt nguồn của dòng chảy. Đầu nguồn của dòng Kinh Hà chính là dưới chân núi Côn Lôn, mà điểm bị giam trấn hiện nay, hệt như vị trí cách đầu bảy tấc* của một con rắn.

(*Tục ngữ có câu "Đánh rắn đánh bảy tấc" vì vị trí bảy tấc ngay tim rắn, một khi bị đánh trúng tim thì tự nhiên sẽ chết)

Tất nhiên Trần Cảnh không bị trấn áp. Ngay khi hắn cảm giác được mình không thể điều khiển được Tần Quảng vương tử nữa, thừa dịp bản thân chưa kiệt lực, hắn đã lập tức rút xuống khỏi bầu trời. Bởi vì nếu xông lên Côn Lôn mà chiến thắng, thì hắn tin rằng mình có thể cố sức lên được. Nhưng đây không phải là một trận đánh cuộc, mà là một trận đấu pháp liều mạng, sẩy bước một chút sẽ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục. Cho nên hắn lùi lại, còn cố tình để người khác nhìn thành vì nhận lấy cản trở nên buộc phải lùi về.

Nhưng ngay khoảnh khắc lùi về, không ngờ rằng Linh Lung Trấn Yêu tháp thật sự thiếu chút nữa đã phong cấm được hắn. Chẳng qua, cho dù

không có Tần Quảng vương tử trong tay, hắn vẫn có thể thoát thân. Bởi vì nơi đây là trên dòng Kinh Hà, không phải ở trong núi Côn Lôn. Có điều có Tần Quảng vương tử tất nhiên sẽ thoải mái hơn nhiều, đủ cho hắn nhẹ nhàng giải cấm, rồi dụ những kẻ kia tay tay, thừa cơ đánh úp.

Lúc Phiên Thiên ấn của Nguyên Chân đạo nhân trấn áp xuống, hắn đã được sóng nước cuốn vào lòng sông, tất nhiên có thủ đoạn sử dụng thoát khỏi trấn áp. Thế nhưng pháp lực hắn là từ sông Kinh Hà, chế ngự dòng Kinh Hà tương đương như chế ngự hắn.

Tương truyền loại thủ pháp này bắt nguồn từ một loại phương pháp cấm thần mà ra. Thế gian từng đồn đại, trong thời đại hồng hoang, năm Thiên Hoàng, từng xảy ra chiến tranh giữa thần và tiên. Có vị Kim Tiên núi Côn Lôn cùng với Đại vu Vu tộc và một vài Đại yêu ẩn tu trong núi sâu định ra tay tiêu diệt một vị Sơn Thần đã hòa hợp với núi non, pháp lực và thủ đoạn đều sâu không lường được. Cho nên bọn họ đã cắt rời mạch của dãy núi ra.

Truyền thuyết này cực kỳ xa xưa, Sơn Thần kia không phải là một Sơn Thần được Ngọc Hoàng đại đế sắc phong, mà thuộc về đời Sơn Thần cổ lão trước đó. Cho nên những người trong đại môn đại phái mới biết được đã từng có một trận đánh như thế, nhưng kết quả cuối cùng thế nào lại không ai rõ ràng cả.

Chẳng qua, phương pháp cắt đứt mạch của dãy núi lại được lưu truyền xuống, đồng thời cũng là gợi ý cho rất nhiều người khác. Hiển nhiên Nguyên Chân đạo nhân biết rõ truyền thuyết kia, cho nên vừa ra tay ông ta đã chế ngự căn nguyên linh lực của dòng Kinh Hà này.

Trước đây Trần Cảnh không biết đến sự đáng sợ của Tam Vị chân hỏa, lúc này đã được nếm trải thực tế. Tam Vị chân hỏa không chỉ điên cuồng thiêu đốt linh lực dòng Kinh Hà, mà còn gây thương tổn đến thần niệm của hắn. Trần Cảnh có cảm giác bị thương tổn do thiêu đốt, hơn nữa cái cảm giác này lại không cách nào chống lại được. Tuy thế hắn lại không sợ. Năm

xưa khi Hà Bá Ác Long hấp Âm Hoài Nhu cầm tảng đá đen chứa sát khí ngút trời hạ xuống cũng đã bị Trần Cảnh phong ấn lại. Lúc đó tình cảnh của Trần Cảnh cực kì gian nan, còn hơn xa hiện tại, mà hiện tại hắn đã tiến vào một loại cảnh giới khó mà nói rõ nữa rồi.

Từ lúc sóng sông dâng cuốn tới thành Bá Lăng, rồi thần cấm bị phá tan, không hiểu sao tâm tình hắn có một loại buông lỏng. Như thể tảng đá luôn đè chặt trong lòng đột nhiên tan biến mất, thần niệm thoáng chốc như có thể trên cảm nhận được quỹ tích của sao trên trời, dưới cảm nhận thấy rõ âm tào địa phủ. Tuy rằng cảm giác này chỉ trong thoáng chốc, nhưng cũng khiến cảnh giới của hắn nhảy vào trong một loại cảnh giới không rõ ràng khác.

Nước sông sôi trào, tựa như một nồi nước đang bị đun sôi.

Đun sông nấu biển!

Cảnh tượng chỉ có thể xuất hiện trong truyền thuyết, hôm nay đã được tái hiện lại nơi hậu thế.

Mặt sông đã bắt đầu bốc cháy, là linh khí trong hà vực bị đốt cháy. Ngọn lửa dần lan xuống hạ du con sông. Tuy tốc độ lan xuống không nhanh, nhưng cái loại đun nấu sông ngòi thế này khiến người khác không ngừng khiếp sợ. Rất nhiều người đang nghĩ xem Trần Cảnh đối phó thế nào, thì một pho tượng chậm rãi xuất hiện ngay phía trước ngọn lửa, thể lửa lan đi liền khựng lại. Mà những người kia nhìn qua, thấy được đó không còn là tượng thần không có sinh mạng nữa, mà chính là Trần Cảnh, là linh hồn của cả dòng sông Kinh Hà này.

Tượng thần không nhúc nhích, nhưng trong mắt người khác, tượng thần đã động rồi. Phía trên tượng thần có một hình ảnh mờ ảo hiện ra, như thể hình bóng được phản chiếu trên mặt sông. Cái bóng này dần dang hai tay

ra, đồng thời có âm thanh vang lên, lại có từng vòng tròn gợn sóng xuất hiện. Tiếng vang kia như nương theo gợn sóng truyền đi ra.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 169: Tượng Đá Không Sinh Mệnh Tụ Chân Linh

oOo

Âm thanh này không thể nghe bằng tai, vì đây là chú văn huyền âm. Khi một người tu hành câu thông được với trời đất, đắm chìm trong cái cảm giác vong ngã thì tự nhiên trong lòng vọng lại âm thanh này, được xưng là đại đạo huyền âm, cũng có người còn gọi là pháp chú.

Không ai hiểu hư ảnh bên trên tượng thần niệm chú và bấm pháp quyết gì, nhưng nơi đây đều là người tu hành, đều có thể cảm nhận được ý nghĩa ẩn chứa trong pháp chú này.

"Hắn đang ngưng tụ linh lực của Kinh Hà."

Cùng lúc ý nghĩ này sinh ra trong đầu rất nhiều người, chỉ thấy linh lực vô hình nơi hạ du con sông Kinh Hà cuộn cuộn trào lên. Mắt thường không thể nhìn ra được những linh lực này, nhưng có thể cảm nhận được lực lượng đang dâng trào. Không chỉ có linh lực sông Kinh Hà, mà còn có linh lực tự do ở khắp nơi xung quanh cũng dần tụ tập về. Trần Cảnh không biết, cảnh tượng lúc này rất giống với hình ảnh nuốt nhả cả trời đất trong bức họa trên tường mà hắn từng thấy lúc ở thành Tần Quảng. (Xem lại ở Q1 - Chương 52)

Người khác không biết pháp chú của Trần Cảnh là gì, chỉ có hắn mới rõ ràng ý nghĩa của nó. Dưới cái nhìn của hắn, bản thân chỉ đang niệm một

câu nói rất đơn giản, rất thành tâm mà thôi. Như thế hẳn đang nói với một người, hay như đang nói với bản tâm mình.

"Kinh Hà à, người sắp bị người ta thiêu đến khô cạn, sẽ phải tiêu biến trên thế gian này, chìm khuất trong dòng lịch sử vĩnh hằng rồi. Nếu người không bằng lòng phải biến mất như thế, vậy hãy cùng với ta tiêu diệt tất cả những tồn tại uy hiếp sinh mạng của người đi. Cho dù đó là tiên phạt, cho dù đó là thần ma đi nữa..."

Không ai biết được pháp chú Trần Cảnh niệm ra lại như vậy. Đây là lời nói tận đáy lòng hẳn khi thần niệm tản khắp hư không, hòa vào dòng Kinh Hà mà phát ra.

Linh lực sông Kinh Hà tụ tập lại, từ hạ du đi lên, linh lực từ núi sông quanh đây cũng âm âm lao tới, tất cả dũng mãnh vọt vào trong vị trí đàn điền của tượng thần. Vòng xoáy nơi đó chuyển động càng lúc càng nhanh, mà linh lực nơi tâm của vòng xoáy càng lúc càng nồng đậm.

Linh lực sông Kinh Hà không ngừng bị nén lại, không ngừng ngưng tụ lại. Theo đó, linh khí vô hình cũng vì ngưng tụ dày đặc mà dần hiển hiện ra.

Trần Cảnh cảm nhận được linh lực trong cơ thể như sắp ngưng kết lại. Lúc này hẳn cũng có cảm giác này, nhưng không cách nào ngưng kết được. Lần này Trần Cảnh vừa cảm nhận được, thì nơi đó đã xuất hiện chút vết tích của linh khí.

Tia linh khí kia rất nhỏ bé, lại ở trung tâm nhất của lõi xoáy linh lực kia. Theo linh lực dũng mãnh tràn vào, tia linh khí bé nhỏ kia cũng dần biến lớn, cuối cùng đã to cỡ giọt nước mưa màu xanh lam.

Đây là biểu hiện của sự hòa hợp giữa hẳn và dòng Kinh Hà này. Từ khi hẳn trở thành Hà Bá đến nay đã hơn hai mươi năm, vừa rồi lại phá tan thần

cầm, hơn nữa hần còn nhận được một lần tẩy lễ trong thành Bá Lăng, tâm cảnh đã tỉnh là thăng hoa một lần.

Trần Cảnh vừa nghĩ tới, giọt linh khí này giống như hiểu ý, đã nhanh như chớp từ sống lưng đi lên, cuối cùng chui ra khỏi miệng hần.

Vừa mới xuất hiện, ánh sáng màu xanh lam đã đầy chói mắt.

Nạp Lan Vương ẩn sâu nơi tối tăm vừa nhìn thấy giọt nước lỏng lánh màu xanh lam xuất hiện đã giật mình kinh hãi. Nếu nói Tam Vị chân hỏa trên Phiên Thiên ẩn khiến lão không dám đại đột hành động, thì giọt nước như ngưng tụ từ hư vô này lại khiến Nạp Lan vương cảm thấy không cách nào tin được.

- Đây chính là nước Chân Linh.

Thiên hạ có lửa Tam Vị, là ngọn lửa kết hợp bởi tinh hoa của lửa và đan hỏa mà thành. Chỉ cần chủ nhân lửa này có đủ pháp lực, không thứ gì trong thiên hạ này không thể đốt được. Nhưng vạn vật trên thế gian đều có tương sinh tương khắc. Đã có Tam Vị chân hỏa, dĩ nhiên sẽ có nước Chân Linh tương khắc. Nước này là từ "linh" của nước và linh lực ngưng kết tạo thành, tác dụng lớn nhất là có thể hòa tan vạn pháp, hòa tan vô số pháp thuật.

Trần Cảnh không biết mình ngưng tụ ra nước Chân Linh. Hần chỉ cảm ứng linh lực của dòng Kinh Hà, kêu gọi linh lực sông Kinh Hà tụ tập về phía mình. Nhưng nếu đơn thuần tụ tập linh lực hình thành con sông như lúc trước, hần cảm thấy linh lực quá mức rời rạc, cần phải ngưng luyện lại thêm chút ít, nếu không sẽ bị ngọn lửa trên đại ấn đốt cháy lần nữa. Khi hần vừa cảm thấy nên ngưng kết lại thành một thể, tâm niệm vừa động thì linh lực Kinh Hà đã nhanh chóng ngưng kết lại rồi.

Chuyện này nhìn như đơn giản, làm cũng rất đơn giản, nhưng có thể làm được thì lại rất hiếm hoi. Đại đạo là đi tới giản đơn, đến cảnh giới đó,

không cần người dạy cũng sẽ tự hiểu phải làm thế nào, hơn nữa còn làm rất dễ dàng. Nếu chưa đạt cảnh giới đó, cho dù có người đem toàn bộ cách thức, pháp quyết, chú ấn ngưng kết nước Chân Linh nói ra, cũng không cách nào làm được.

Đúng lúc này, một con bướm từ trong hư không lóe lên rồi biến mất trong giọt nước kia. Ngay sau đó, một tiếng kiếm ngân loáng thoáng vọng lại. Tiếng kiếm này cực nhẹ, nhẹ như thể sương mù, mang đầy cảm giác mộng ảo. Ngay lúc mọi người mơ hồ nghe thấy tiếng kiếm ngân thoảng nhẹ qua, giọt nước Chân Linh xuất hiện trên hư ảnh tượng thần kia đã biến mất.

Bầu trời đột nhiên lấp lánh một điểm sáng trắng. Điểm sáng này tựa như ánh sao băng xuyên qua bầu trời rồi rơi xuống mặt đất. Hướng rơi xuống của ánh sao, lại chính là vị trí của Phiên Thiên ẩn nơi đầu nguồn sông Kinh Hà.

Nhìn điểm sáng đó, có vài người sẽ lóa mắt mờ mịt, nhưng vẫn có người nhìn rõ nó. Đó một giọt nước, một giọt nước lấp lánh. Chỉ là không rõ từ lúc nào, trong giọt nước đó có thêm một con bướm rất nhỏ như thể bị giọt nước giam giữ vào bên trong, giống như hổ phách.

Điểm sáng như từ chín tầng trời hạ xuống, thế như sao băng, càng gần mặt đất thì càng chói sáng. Đồng thời hư không còn vang lên tiếng kiếm ngân dài không dứt, tiếng ngân đến chói tai. Như thể rơi xuống không phải là giọt nước, mà là một thanh kiếm đâm phá hư không mà đến.

"Tách..."

Giọt nước rơi xuống, xuyên qua ngọn lửa đang thiêu đốt cả hư không, rơi xuống đỉnh của đại ấn to như núi. Gọt nước bắn ra tung tóe, trong ánh sáng chiếu rọi còn nhìn thấy cả hơi nước bay ra. Khi giọt nước rơi xuống, Nguyên Chân đạo nhân đang bám quyết trên bầu trời chỉ cảm thấy có một luồng kiếm khí không cách nào ngăn cản được, như nước thấm vào lòng

đất, xông thẳng vào phía trong Phiên Thiên ấn, đánh vào luồng thần niệm của ông ta trong ấn đó. Tâm thần ông ta đau đớn, như thể bị kiếm đâm thẳng vào, không nhịn được mà phun ra một ngụm máu tươi. Đồng thời, ngọn lửa trên Phiên Thiên Ấn theo đó mà tắt mất.

Một giọt nước nho nhỏ, so với Phiên Thiên ấn lại càng nhỏ đến không thể nhỏ hơn, so với ngọn lửa hùng hực thiêu đốt kia lại yếu ớt mỏng manh vô cùng. Nhưng giọt nước ấy nhỏ lên Phiên Thiên ấn, đã khiến ngọn lửa lập tức tắt mất không chút dấu hiệu báo trước. Như thể một ngọn nến đặt dưới một cái máng xối nước vậy.

Một con bướm màu lam nhạt đậu trên đỉnh Phiên Thiên ấn, cánh bướm khẽ vỗ, như đang đậu trên một đóa hoa.

Ngụm máu tươi của Nguyên Chân đạo nhân phun ra cũng không tán đi, mà sau khi được ngón tay của Nguyên Chân đạo nhân chỉ chỉ vạch vạch trên hư không thì đã biến thành một tia máu tươi, lao vọt tới con bướm đang đậu trên Phiên Thiên ấn. Tốc độ cực nhanh, ánh đỏ chỉ kịp lóe lên mà thôi. Thế nhưng ngay lúc tia máu kia đâm tới, con bướm khẽ vỗ nhẹ đôi cánh. Lại có tiếng kiếm khẽ ngân vang, sóng nước như sinh ra từ hư vô, ngay khi tia máu bắn ra thì đã bao phủ lấy Phiên Thiên Ấn.

Máu tươi rơi vào đó, biến mất tăm tích.

Mà sóng nước thì cuộn cuộn nuốt lấy Phiên Thiên ấn. Một lúc sau, đại ấn to như ngọn núi đã biến mất trong sóng nước, hiển nhiên đã bị Trần Cảnh dùng linh lực Kinh Hà phong cấm thu mất rồi. Tượng thần xuất hiện trên mặt sông cũng biến mất, sông Kinh Hà trở lại yên ả như trước. Ngoại trừ tiếng sóng vỗ, không còn âm thanh nào khác nữa cả.

Tiếng sóng vỗ cuộn cuộn trong nước, như những tràng cười nhạo chói tai đập vào mắt những kẻ ẩn nấp trong bóng tối kia.

Sắc mặt Nguyên Chân đạo nhân trên bầu trời tái mét, liếc nhìn Kinh Hà thật lâu rồi xoay người bỏ đi. Ông ta chỉ bước ra vài bước đã biến mất trong bóng đêm. Trên đỉnh núi, sơn cốc, hoặc dưới đại thụ xung quanh đây cũng lần lượt lóe lên ánh sáng rồi lại biến mất.

Nạp Lan Vương đứng trong bóng đêm nơi đỉnh núi, nhìn dòng Kinh Hà, lòng thở dài. Lão có chút hối hận, vì sao bản thân không liều mạng một lần trong thành Bá Lăng? Hối hận đã không ra tay lúc Trần Cảnh mới vừa ra khỏi thành Bá Lăng. Càng hối hận vì vừa rồi Trần Cảnh xuất ra nước Chân Linh, mình đã không ra tay.

Cả đời này lão có rất nhiều chuyện phải hối hận, nhưng cũng bởi vì cẩn thận mà lão mới còn sống đến bây giờ. Những người có pháp lực cao hơn lão đều chết cả rồi, riêng lão vẫn còn sống.

- Trong thiên hạ, là có thêm một người có thể phong thần, lập lại Thần đạo rồi.

Nạp Lan Vương hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn trời, điều chỉnh tâm tình, lòng lại thầm nghĩ: "Tuy hắc đã phá tan thần cấm, sau này sẽ không chế được toàn bộ sông Kinh Hà, nhưng hắc còn phải đi một đoạn đường rất dài. Thần đạo đã muốn lập lại, ta thế nào lùi bước được? Dù sao cũng phải tranh một lần, tranh lấy đèn nhang muôn đời bất diệt." Nghĩ đến đây, lão xoay người biến mất.

Trong lúc những kẻ kia đã chọn không ra tay mà rời đi, một tượng thần lao ra khỏi Tú Xuân loan. Pho tượng này như lướt gió mà đi, linh khí quanh thân cuồn cuộn, đi đến thần miếu rồi hạ xuống bệ thần.

Trong lúc tượng thần lao ra khỏi sông Tú Xuân loan, Hư Linh cũng hóa thành khói đen từ trong đồng đồ nát của ngôi miếu, tan biến trong hư không. Hồng đại hiệp, vô sò, Cửu Âm, Dạ Hương, khi núi đều ngẩng đầu nhìn lên.

Đạo nhân bị hấn trấn áp lúc trước vẫn còn nguyên nơi đó. Khi tượng thần rời đi, gã vẫn bị Trần Cảnh để lại một đám niệm lực khu động linh lực trấn áp.

Ngay lúc tượng thần hạ xuống, sóng nước từ hư không ngay trong đồng đồ nát này xuất hiện, cuốn những mảnh ngói vỡ nát trên mặt đất bay lên. Trong mơ hồ, vô số bùa chú trong sóng nước dần nhập vào miếu Hà Bá, khi tượng thần hạ xuống cũng là lúc miếu Hà Bá được dựng lại hoàn chỉnh.

Bùa thần kia chẳng qua là một loại bùa phép có trong sắc phù tên là "Thần đế hóa linh phù" – bùa linh xây nơi ở cho thần. Trước kia ngôi miếu dưới âm phủ của Thổ Địa Tồn Hộ cũng dùng loại bùa này lập thành. Âm miếu của gã là thuần túy dùng tín ngưỡng nguyện lực xây thành, phủ Thành Hoàng trong thành Bá Lăng cũng tương tự. Còn Trần Cảnh lại lấy linh lực kết hợp với nguyện lực dung nhập vào gạch ngói mà dựng nên.

Điều kiện để dùng bùa phép chuyên dùng xây dựng nơi ở của thần này không có gì quá đặc biệt, chỉ cần có tín ngưỡng là có thể lập phủ thần. Nhưng có thể dựng được một tòa phủ thần chân chính có thể trấn giam được yêu ma lại cần có thời gian rất dài.

Nhìn thoáng qua, ngôi miếu tản ra ánh hào quang khiến người khác cảm thấy khác thường, vừa nhìn đã biết là có chân thần đang ở.

Gần như cùng lúc đó, cửa từ đường Hà Tiên chậm rãi mở ra. Hư Linh đứng tựa cửa, cả người như mờ ảo đi rất nhiều, như thể chỉ cần một cơn gió mạnh lướt qua, có thể thổi tan nàng.

-----oo0oo-----

HẾT QUYỂN 1

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q1 - Phụ Chương: Tập Thơ Về Các Nhân Vật Trong “Hoàng Đình”

oOo

Lời tác giả: Đây là một số lời thơ tả về nhân vật, cách gieo vần và ý cảnh rất gợi hình tượng hết trong truyện, quá mức đẹp, quá mức ấn tượng.

Ly Trần

Bắc Lô phiêu tuyết tán mẫn thiên,

Đăng khí hồi tràng Ly Trần hiện.

Côn Lôn sơn đỉnh kiếm khinh ngâm,

Thùy nhân bất thức Tửu Kiếm tiên.

Dịch thơ:

Lô Châu phương Bắc tuyết phiên nhiên

Ly Trần hiện thế động kinh thiên

Kiếm ngâm nhẹ rít Côn Lôn đỉnh

Nào ai không thấy Tửu Kiếm tiên

(Người dịch: Tiểu Hắc _Bạch Ngọc Sách)

Diệp Thanh tuyết

Kinh lôì hà khởi Thiên La phong,
Đạp biến danh môn tầm đạo thông.
Nại Hà kim tháp sơ hiện thế,
Tiên tử bạch y tại mộng trung.

Dịch thơ:

Kinh lôì từ chốn núi Thiên La
Truy cầu đại đạo khắp sơn hà
Nào hay kim tháp sơ hiện thế
Bạch y tiên tử mộng Nam Kha
(Người dịch: Tiểu Hắc _Bạch Ngọc Sách)

Sấm hồng kinh động xuất Thiên La
Cầu tìm đại đạo, khắp gần xa.
Bồng đầu tháp vàng hiện trần thế,
Nàng tiên áo trắng, mộng trầm kha.

(Người dịch: thichtócquăn_Bạch Ngọc Sách)
Sấm nào kinh nổ núi Thiên La
Quét ngang danh phái, đạo đâu là ?
Tháp vàng sơ hiện tung phong ấn
Nữ tiên áo trắng, mộng Nam Kha

(Người dịch: Ly Tử Nam Kha_Bạch Ngọc Sách)

Hư Linh

Cầm tú Hà Tiền từ đường linh,
Chích thân thụ nhân thiên kiếp tình.
Âm dương chi gian tư đại ân,
Bất thức thủ trung thanh nhan kính.

Dịch thơ:

Hà Tiền tươi đẹp, thờ tổ linh
Một mình chịu đựng vạn kiếp tình
Âm dương tầm đó, luôn hoài niệm
Kính giữ trong tay, chẳng biết mình

(Người dịch: Ly Tử Nam Kha_Bạch Ngọc Sách)

Bạch Nham

Khúc bãi phủ cầm lưu vân gian,
Thập lý mai sát kỷ thập thiên.
Tá đích lộ giả hà lai cầu,
Nhất nặc tiện trị thiên vạn niên.

Dịch thơ:

Khúc dừng đàn khảy giữa mây trôi,

Mười dặm chôn hết vạ kẻ đời

Mượn đường cầu ở nơi nào có

Một vâng liền đáng vạ năm rồi

(Người dịch: Ly Tử Nam Kha_Bạch Ngọc Sách)

Sơn Thần núi Thúc Bình

Thanh u tuần lại Thúc Bình sơn,

Kỷ thì ngọa hổ lai khiêu thiên.

Trữ đẳng thiên hạ ba lan khởi,

Thực phạ đạo phá nhân quả khiên.

Dịch thơ:

Đẹp và thanh tú núi Thúc Bình

Đôi khi hang hổ tiếng gầm kinh

Đứng lặng chờ khi đời nổi sóng

Nói ra nhân quả lại quẩn mình

(Người dịch: Ly Tử Nam Kha_Bạch Ngọc Sách)

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Quyển II - Chương 1: Trần Thế Chó Ngựa

oOo

Xuân về hoa nở.

Phóng tầm mắt nhìn quanh, chỉ thấy núi xanh lớp lớp.

Trời xuân yên ả, thi thoảng lại thấy khói bếp bốc lên từ đằng xa.

Trên một ngọn núi xanh, có một con đường đá kéo dài thẳng lên đỉnh núi. Đỉnh núi này lại không có cây cối, chỉ có những tảng đá xám lớn nhỏ, cùng một ngôi đình nhỏ đơn giản đến nỗi nếu trời mưa, dù có chạy vào trong đình, vẫn sẽ bị mưa hắt ướt. Trong đình cũng cực kỳ đơn giản, một cái bàn đá thô ráp, trên bàn có một chiếc lá khô vàng rách nát, chắc bị gió đưa vào. Nam Bắc mỗi hướng đều có một tảng đá làm thành ghế đá, chỉ có hai cái, không phải là bốn.

Mặt Đông núi ngay sát biển. Nhìn từ đó xuống dưới sẽ phát hiện mặt Đông của núi này dốc đứng như được cắt bằng dao. Một bên lan can của ngôi đình này nằm sát sạt với vách núi mặt Đông đó. Lúc này, có một cô gái mặc đạo bào ngồi trên lan can thô ráp.

Cô gái này nhìn mãi ra xa, một chân rủ xuống sườn núi sát biển đón gió, mái tóc đen không lúc nào ngừng tung bay, khiến cô gái có vẻ thật cô độc và lạnh lùng.

Đi đến gần, sẽ phát hiện cô gái này tuy không phải rất đẹp, nhưng lại có một gương mặt cực kỳ thon gọn, sắc mặt cực trắng, mới nhìn qua cảm

tưởng như là ánh kiếm, lại như là tuyết trắng. Thứ hấp dẫn người ta nhất trên mặt cô gái là chiếc cằm nhỏ xinh, cùng một đôi mắt không quá lớn nhưng lại sắc bén khác thường. Ánh mắt kia không phải dạng thanh tĩnh mà sâu thẳm như nhìn thấu tất cả của Diệp Thanh Tuyết, không giống kiểu thận trọng và linh động của Hư Linh, cũng không tương tự vẻ hồn nhiên kèm theo kiên nghị của Nhan Lạc Nương, mà là một loại lạnh nhạt cùng kiêu ngạo từ tận bên trong.

Cái lạnh lùng và kiêu ngạo của cô gái này phảng phất như sinh ra đã có, hoàn toàn không phải làm bộ.

Nhìn về tí xa, chỗ biển trời nối nhau cuộn sóng mãnh liệt, một vầng sáng mờ hiện lên. Đột nhiên có hơn mười điểm sáng lao đến cực nhanh, nhìn qua chợt cảm tưởng như chúng từ sóng biển chui ra. Hơn mười điểm sáng nháy mắt đã đến trước vách đá, ánh sáng tan đi hóa thành mười ba người, ai nấy đều có tướng mạo bất phàm, nhìn đã rõ không phải là phàm nhân.

Đứng ở giữa là một thanh niên chừng hai mươi tuổi, nhưng tu hành không năm tháng, tuổi thật là bao nhiêu chỉ có y mới tự biết. Những người khác thì đứng tạo thành một nửa vòng tròn, nam có nữ có.

Thanh niên đứng chính giữa nhìn cô gái ngồi trên lan can sát vách núi, âm thầm làm phép tra xét xem pháp lực của nàng sâu cạn tới đâu. Thế nhưng phép kia vừa ra, cô gái kia đã chậm rãi tan biến, giống như một bức tranh thủy mặc rơi vào trong nước, rồi từ từ chìm mất dạng. Y cả kinh, vội vàng nắm chặt Tỏa Thiên pháp hoàn* trong tay. Mà khi y thu hồi phép tra xét pháp lực, cô gái kia lại hiện ra trên lan can trong đình. Cô gái vẫn lẳng lẳng ngồi đó, một chân rũ xuống đón gió biển, tóc đen bay bay, hoàn toàn không hề liếc mắt nhìn đám người vừa đến một cái, giống như không biết có người đến, hoặc như không có để bọn họ vào mắt.

(Tỏa Thiên pháp hoàn*: cái vòng phép tên Tỏa Thiên)

Đồng tử trong mắt thanh niên đứng giữa kia hơi co lại, chậm rãi nói:

- Thiên hạ kiếm tiên xuất La Phù, nhất kiếm quang hàn bắc Lô châu. Phong tuyết liên thiên Diêu Quang hiện, nhất hồ Liệt Diễm ẩm huyết cừ.

(Tạm dịch: Kiếm tiên trong thiên hạ đều xuất thân từ La Phù, kiếm nào cũng lạnh băng như phía Bắc châu Lô. Gió tuyết không thể che đi Diêu Quang, một hồ lô Liệt Diễm uống máu kẻ thù.)

Thanh niên kia nói ra hai câu được rất nhiều người biến đến, trong đó câu trước nói tới La Phù, còn câu sau nói tới Ly Trần của La Phù. Ly Trần dùng Diêu Quang kiếm, mà bên hông luôn đeo một hồ lô rượu cực mạnh, cho dù người tu hành uống vào cũng cảm giác như uống lửa cháy, thậm chí pháp lực thấp còn tự bốc cháy mà chết. Bởi vậy rượu kia được gọi là rượu Liệt Diễm. Còn mấy chữ "uống máu thù" có rất nhiều ý nghĩa.

Từ lần rời núi đuổi giết Trần Cảnh tới nay, Ly Trần không trở về, mà đang ngao du trời đất. Cũng không phải nàng đi ngắm cảnh, mà đi tới đâu thì đánh tới đó, nơi đi qua tất xuất hiện máu. Sau khi nàng giết người, nhất định ngửa đầu uống một ngụm rượu Liệt Diễm, rồi cười mây gió mà đi. Lúc nàng uống rượu, ánh mắt không bao giờ thấy được vẻ oán hận.

Thanh niên kia nói xong hai câu cũng không ngừng lại, mà tiếp tục nói một câu khác:

- La Phù Ly Trần, quả nhiên danh bất hư truyền.

Những người khác chỉ cảnh giác nhìn lên cô gái giống như đang thất thần ngồi ở trên lan can, trong lòng nén giận. Mặc dù bọn họ không nổi danh khắp chín châu, nhưng ở Nam Hải này đều có chút thanh danh.

- Nam Hải tứ tán tiên không hơn gì cái này.

Cô gái ngồi ở lan can của ngôi đình nhỏ nghiêng đầu đáp trả, một tay đã tháo chiếc hồ lô phong cách cổ xưa bên hông xuống.

Tứ tán tiên tất nhiên chỉ bốn người, mà trong mười ba người mới tới đây chỉ có một người thuộc tứ tán tiên, chính là thanh niên đứng giữa, tên là Ngọc Kinh tán nhân. Những người còn lại đều là đạo hữu cùng đàm huyền luận đạo thường ngày của y. Hôm nay y tới nơi này là dựa theo ước hẹn đầu pháp với Ly Trần.

Nói dứt câu, Ly Trần đã mở hồ lô ra, ngửa đầu uống rượu. Đôi môi nhợt nhạt đặt tại miệng hồ lô, tay nâng cao hồ lô lên, hiển nhiên rượu trong đó không nhiều lắm.

Nhưng mà ngay tích tắc nàng đưa hồ lô lên miệng, mười ba người đang đứng xa xa đồng thời hóa thành mười ba luồng sáng, biến mất trong hư không. Ngọc Kinh tán nhân thì lật ngửa bàn tay, một cái vòng màu vàng xuất hiện. Y ấn tay một cái vào hư không, cái vòng kia như bị ghim vào không khí.

Ly Trần giống như chưa tỉnh, chỉ là giữa ngón trỏ và ngón giữa đã có thêm một chút vết sưng hình mũi nhọn. Vết sưng chỉ vào Ngọc Kinh tán nhân, khiến y rất kinh hãi, chỉ cảm thấy một luồng sát khí sắc bén chiếu thẳng vào giữa hai đầu lông mày. Y vội vàng niệm pháp chú, khoe môi rung động, chiếc vòng kia tức thì tỏa hào quang vàng rực rỡ, bao phủ lấy Ngọc Kinh tán nhân. Đảo mắt một cái, y đã biến mất, chỉ chừa một cái vòng màu vàng trên hư không. Tiếp đó, chiếc vòng chợt lóe lên, đã xuất hiện phía trên không cái đình nhỏ. Nó rung lên, phát ra một chuỗi âm thanh trong trẻo như tiếng chuông gió, rồi giãn rộng ra, bao cái đình lại.

Đồng thời có tiếng nói quanh quẩn trong hư không:

- Ha ha, Ly Trần, ngươi quá kiêu ngạo rồi. Ở dưới Tọa Thiên pháp trận của ta, xem ngươi thoát thân thể nào.

Âm thanh kia vang lên, bốn phía cạnh chiếc vòng sáng vàng hiện lên mười hai luồng sáng. Những luồng sáng này bám vào giữa ánh sáng vàng. Bên ngoài vòng vàng bỗng sinh ra mây, gió nổi lên từ tám phía, nhưng bên trong vòng vàng thì không có lấy một tia gió. Mái tóc đang tung bay của Ly Trần đột nhiên hạ xuống. Cũng trong nháy mắt này, cánh tay ngọc của nàng vung lên, vết sương giữa ngón tay phóng ra.

Ánh sáng trắng lóe lên cực nhanh trong vòng vàng. Máu tươi vấy ra, hào quang vàng bỗng nhiên tắt lịm, một lần nữa hóa thành một cái vòng vàng rơi xuống. Cùng lúc đó, Ngọc Kinh tán nhân hiện ra, chỉ là đã không còn là người sống, mà là một thi thể không đầu. Mười hai người còn lại kinh hoàng muốn trốn, dùng hết tốc lực bay tứ tán. Ly Trần chỉ phóng người ra khỏi đình, đáp chân lên một đám mây trắng trên trời. Nàng vẫn giữ động tác ngửa đầu uống rượu, giống như một ngụm rượu ban nãy còn chưa có uống xong.

Gió thổi qua mái tóc đen của nàng, lay động tà áo của nàng, lại đẩy mây trắng về phía xa. Nàng không thèm nhìn đến mười hai người đang kinh hãi chạy trốn, càng không nhìn Tỏa Thiên pháp hoàn rơi ở trên đình.

Khi mười hai tán tu Nam Hải kia quay đầu lại, Ly Trần đã biến mất từ lúc nào.

Ly Trần có chút thất vọng. Những năm gần đây nàng đi khắp Bắc Nam chỉ có một mục đích, đó là ma luyện đạo tâm và kiếm thuật. Có điều những mặc dù nàng đi qua rất nhiều nơi, nhưng càng ngày càng ít trận chiến có thể khiến nàng dùng hết toàn lực, nhất là ở một năm này hầu như đã không có. Nàng nghe nói vùng biển nhiều tán tiên, cho nên mới đến cạnh Nam Hải này, ước chiến Nam Hải tứ tán tiên, nhưng mới chỉ có Ngọc Kinh tán nhân tới. Mà Ngọc Kinh tán nhân lại làm nàng thất vọng, cho nên nàng cũng mất đi hứng thú với ba tán tiên khác.

"Trở về thôi, đã đi rất nhiều năm rồi."

Ly Trần thầm nghĩ. Nàng biết, không phải mình đã thành thiên hạ vô địch không tìm thấy đối thủ, mà là đã vượt ra khỏi trình độ đại chúng. Những tiểu thần bình thường trong núi đã không còn khiến nàng sinh ra ý muốn xuất thủ, mà đệ tử của các môn các phái cũng đã bị nàng bỏ lại ở phía sau. Nàng biết nếu vẫn muốn tìm người đấu pháp, thì chỉ có thể đi tìm các đại thần trong các con sông, ngọn núi nổi danh thiên hạ. Thế nhưng những vị thần có đẳng cấp ấy lại không dễ dàng ra tay. Trừ những vị này ra, cũng chỉ có khiêu chiến trưởng lão hoặc chưởng môn trong các huyền môn đạo phái.

Nàng đột nhiên sinh ra cảm giác tịch liêu, trời đất tịch liêu, không có bằng hữu, không có kẻ địch, không có gì để chờ mong.

Khi nàng đang định về sơn môn tiềm tu, thì nhìn thấy một điểm sáng bay tới cực nhanh từ phía chân trời. Điểm sáng này nhanh đến nỗi như xuyên qua hư không. Ly Trần nhú mày, cùng lúc ấy luồng sáng kia đã tới trước mặt nàng. Nàng chụp tay vào hư không, bắt được điểm sáng kia, là một thanh tiểu kiếm lấp lánh sáng. Tiểu kiếm như làm từ băng đá, vừa vào tay nàng thì từ từ bị hòa tan, rồi có một hàng chữ vàng xuất hiện.

"Mau trở về La Phù."

Đây là phi kiếm truyền tin chỉ La Phù mới có. Người trong thiên hạ chỉ biết phi kiếm truyền tin của La Phù có tốc độ cực nhanh, lại không biết phi kiếm truyền tin này cũng có cấp bậc, mà phi kiếm Ly Trần thu được là loại có cấp bậc cao nhất - chưởng môn kiếm phù.

Nàng ngửa đầu uống xong một ngụm rượu, hồ lô rượu còn chưa tách khỏi môi, người đã biến mất ở trong gió, chỉ còn đám mây trắng kia theo gió mà tán, không chút dấu vết.

* * *

"Không kể ở bất cứ đâu hay bất cứ lúc nào, khi một người có hành vi xử sự dựa trên mục đích cụ thể, thì có thể nói người này đã thực sự trưởng thành, hay đúng hơn là trưởng thành theo quy tắc mà người đi trước đặt ra. Tại phạm trần, con người từ khi sinh ra đến khi lớn lên từng chút một, đều sẽ được người lớn trong gia đình từ từ khắc ghi vào đầu óc những điều mà chính họ mong muốn. Những điều này có thể là danh, có thể là lợi, có thể là nhân nghĩa đạo đức, nhưng bất kể là điều gì thì đều không sai, cũng không có đúng, chỉ có từng tầng gông xiềng. Khi dùng sai và đúng để phán xét hành vi và tư tưởng của một người, thì tương đương với bản thân ta lại đeo thêm một tầng gông xiềng lên người đó."

Những lời này đột nhiên xuất hiện trong đầu Trần Cảnh. Xuất hiện cùng lúc đó còn có một đoạn hình ảnh. Trong hình ảnh đó, lão kiếm khách đi phía trước, Trần Cảnh theo phía sau, còn bốn phía đều là những người đang vội vã. Bọn họ giống như không thể nhìn thấy lão kiếm khách và Trần Cảnh, cứ thế thét to. Trên mặt của bọn họ hoặc là mừng vui hớn hở, hoặc là đau khổ bi thương, nhưng bất kể là loại diễn cảm nào, đều không che giấu được vẻ mệt mỏi sâu trong đôi mắt họ. Trần Cảnh không nghe được bọn họ nói, nhưng cảm nhận được.

- Bọn họ là chó ngựa nơi trần thế, bị các loại dục vọng nô dịch. Người tu hành cũng vậy.

- Thế ông thì sao ạ?

- Ta cũng vậy.

Lão kiếm khách đáp, giọng nói như vọng về từ mãi xa xăm, lại thô ráp như cát.

Đây là lần đầu tiên Trần Cảnh hồi tưởng lại những lời lão kiếm khách nói mà có hình ảnh hiện ra. Trước kia đều là hẫng đột nhiên nhớ tới một câu, hoặc nhớ tới một hình ảnh không có tiếng động. Hẫng không biết lão kiếm

khách bị thứ gì nô dịch. Rồi hẳn bỗng thấy mịt mờ, mịt mờ với ý nghĩa tồn tại của mình ở thế gian này.

-----oo0oo-----

Chương 101 → 200

[Q2 - Chương 2: Dưới Ánh Trăng Nói Lời Ly Biệt](#)

[Q2 - Chương 3: Hoa Nở Mấy Đóa, Đóa Nào Cũng Tươi Đẹp](#)

[Q2 - Chương 4: Ngọn Đèn Trong Bóng Tối](#)

[Q2 - Chương 5: Tân Sinh Trong Chuyển Luân Điện](#)

[Q2 - Chương 6: Bá Lăng Quý Thành, Người Sống Chở Gàn](#)

[Q2 - Chương 7: Trên Thành Dưới Thành](#)

[Q2 - Chương 8: Từ Nay Về Sau, Ta Sẽ Là Một Chương Giáo](#)

[Q2 - Chương 9: Có Mộng Có Oán Kết Trong Lòng](#)

[Q2 - Chương 10: Đạo Tràng Khắp Nơi Thu Tín Ngưỡng](#)

[Q2 - Chương 11: Nàng Có Đôi Vai Gầy, Gánh Lấy Cả Quảng Hàn](#)

[Q2 - Chương 12: Tam Lăng Hung Địa](#)

[Q2 - Chương 13: Nhìn Con Sóng Phán Chiếu Thế Gian](#)

[Q2 - Chương 14: Nhìn Đại Đạo, Sinh Thần Thông](#)

[Q2 - Chương 15: Một Con Sóng Trong, Về Nền Hình Ảnh Trong Lòng](#)

[Q2 - Chương 16: Kiếp Nạn Của Thần Minh](#)

[Q2 - Chương 17: Vật Tùy Tâm Sinh](#)

[Q2 - Chương 18: Khó Nhất Vẫn Là Thả Tâm Xuống](#)

[Q2 - Chương 19: Bảo Không Mê Người, Là Người Tự Mê](#)

[Q2 - Chương 20: Ánh Trăng Ngàn Năm Trong Vó Kiếm](#)

[Q2 - Chương 21: Trong Miếu, Về Địa Ngục](#)

[Q2 - Chương 22: Gìn Giữ Không Bằng Dung Nạp](#)

[Q2 - Chương 23: Trọc Lăng Quan](#)

[Q2 - Chương 24: Thuật Phân Thần Hóa Sinh Hàng Lâm](#)

[Q2 - Chương 25: Gió Thổi Không Tan Hết Sát Cơ](#)

[Q2 - Chương 26: Một Bước Vạn Dặm, Một Kiếm Vào Đông Hải](#)

[Q2 - Chương 27: Tuyệt Tiên](#)

[Q2 - Chương 28: Kiếm Ý Bên Trong Con Sóng Đục](#)

[Q2 - Chương 29: Thế Gian Có Phép Tên Là Khu Thần](#)

[Q2 - Chương 30: Vạn Loại Sương Mù Tranh Tự Do](#)

[Q2 - Chương 31: Cổ Sự Nội Ngoại](#)

[Q2 - Chương 32: Thiên Ma, Thánh Giả Đầu Là Ta](#)

[Q2 - Chương 33: Kết Bận Đạo La Phù](#)

[Q2 - Chương 34: Tuyệt Tiên Kiếm Trận](#)

[Q2 - Chương 35: Kiếm Treo Cao Cửa Điện](#)

[Q2 - Chương 36: Theo Gió Ẩn Vào Đêm](#)

[Q2 - Chương 37: Nhiều Loại Nghi Hoặc, Ta Nguyễn Phi Thăng Tự Minh Giải Thích](#)

[Q2 - Chương 38: Cô Gái Nằm Trên Đài Tế](#)

[Q2 - Chương 39: Dung Pháp Khắc Hoàng Đình](#)

[Q2 - Chương 40: Thần Hàng Lâm](#)

[Q2 - Chương 41: Công Chúa Thị Thần](#)

[Q2 - Chương 42: Cưỡi Tôm Nhập Chiến Quốc](#)

[Q2 - Chương 43: Thành Kinh](#)

[Q2 - Chương 44: Năm Rõ Mười Đồi](#)

[Q2 - Chương 45: Lửa Thiêu Trăm Dặm Kinh Hà](#)

[Q2 - Chương 46: Người Và Bướm Vĩnh Viễn Không Biến Mất](#)

[Q2 - Chương 47: Bia Thần Kinh Hà](#)

[Q2 - Chương 48: Thanh Liên Pháp Hội](#)

[Q2 - Chương 49: Bia Thần Trấn Ô Hà](#)

[Q2 - Chương 50: Không Nói Lợi, Tức Tâm Vô Tư](#)

[Q2 - Chương 51: Không Khóc, Không Thế Khóc](#)

[Q2 - Chương 52: Áo Bào Mê Thiên Kiếm Điện Giữa Sơn Hải](#)

[Q2 - Chương 53: Chu Thiên Pháp Tắc](#)

[Q2 - Chương 54: Bồng Lai](#)

[Q2 - Chương 55: Cuồng Phong Cuốn Sóng Sinh Hiểm Tượng](#)

[Q2 - Chương 56: Tịnh Cầu](#)

[Q2 - Chương 57: Ánh Trăng Như Mộng](#)

[Q2 - Chương 58: Ánh Kiếm Xé Trán Rừng Xanh](#)

[Q2 - Chương 59: Vài Câu Chuyện](#)

[Q2 - Chương 60: Trọc Lăng Nhìn Thanh Tuyết](#)

[Q2 - Chương 61: Đại Thọ Của Long Vương](#)

[Q2 - Chương 62: Thu Nguyệt Hạp Cốc](#)

[Q2 - Chương 63: Long Cung](#)

[Q2 - Chương 64: Sát Cơ](#)

[Q2 - Chương 65: Luyện Ma Nhập Bìa](#)

[Q2 - Chương 66: Tượng Thần Hiện Trong Lòng, Ma Niệm Tự Tiêu Tan](#)

[Q2 - Chương 67: Tì Vũ](#)

[Q2 - Chương 68: Quên Đi Trong Lúc Bay Lên](#)

[Q2 - Chương 69: Yêu Linh Thủ Hộ Thần Miếu](#)

[Q2 - Chương 70: Liên Diệp](#)

[Q2 - Chương 71: Dưới Giếng Nhìn Trời](#)

[Q2 - Chương 72: Ẩn Rộng](#)

[Q2 - Chương 73: Sinh Mệnh Quy Chúc](#)

[Q2 - Chương 74: Thịnh Hà Bá Trảm Ma Vật Này](#)

[Q2 - Chương 75: Gào Thét Trên Mặt Sông](#)

[Q2 - Chương 76: Chờ Đợi](#)

[Q2 - Chương 77: Mùng Bày, Trắng Lưỡi Liềm](#)

[Q2 - Chương 78: Mùng Chín, Trắng Như Mát, Nhìn Thế Gian](#)

[Q2 - Chương 79: Mượn Một Khúc Ma Âm](#)

[Q2 - Chương 80: Ngủ Say](#)

[Q2 - Chương 81: Thanh Tâm Trừ Ma Chú](#)

[Q2 - Chương 82: Như Mộng Mà Không Phải Mộng](#)

[Q2 - Chương 83: Thái Thượng Động Uyên Thần Chú Kinh](#)

[Q2 - Chương 84: Đêm Khuya, Trắng Tỏ, Kiếm Như Sương](#)

[Q2 - Chương 85: Quyết Chiến, Sương Hoa Đầy Trời](#)

[Q2 - Chương 86: Lên Trời Xuống Đất](#)

[Q2 - Chương 87: Lưỡi Lớn](#)

[Q2 - Chương 88: Hoàng Hôn, Thịnh Tế Tự Tà!](#)

[Q2 - Chương 89: Tâm Dậy, Bảo Táp Sinh](#)

[Q2 - Chương 90: Áo Giáp Bất Khuất](#)

[Q2 - Chương 91: Đạo Ý Phù Pháp Khuynh Đảo Một Núi](#)

[Q2 - Chương 92: Tiếng Chuông Côn Lôn](#)

[Q2 - Chương 93: Hộ Giáo Đệ Tử](#)

[Q2 - Chương 94: Tên Lạc Ngoài Núi](#)

[Q2 - Chương 95: Chúng Sinh Đều Là Chân Ma](#)

[Q2 - Chương 96: Tính Toán Ngàn Năm](#)

[Q2 - Chương 97: Thời Khắc Sinh Tử, Hết Thấy Diệu Pháp Đều Hiện](#)

[Q2 - Chương 98: Đến Tận Bảy Giờ, Vẫn Không Muộn](#)

[Q2 - Chương 99: Linh Sơn Thế Tôn](#)

[Q2 - Chương 100: Phù Duy Bất Tranh, Cổ Vô Vưu](#)

[Q2 - Chương 101: Ngọc Hư Cung Sụp Đổ](#)

[Q2 - Chương 102: Đại Trận Côn Lôn](#)

[Q2 - Chương 103: Phong Thần Trong Giống Tổ](#)

[Q2 - Chương 104: Một Con Rồng Tới Từ Hướng Tây](#)

[Q2 - Chương 105: Không Mời Thì Ta Sẽ Không Vào Nhà](#)

[Q2 - Chương 106: Người Có Hồ Thẹn, Chi Nên Âm Thâm Phán Giải](#)

[Q2 - Chương 107: Không Thuận Theo Cầu Ác, Không Can Thiệp Nhân Họa](#)

[Q2 - Chương 108: Thiên Thần Tì Vũ](#)

[Q2 - Chương 109: Chu Thiên Tinh Đấu Trận](#)

[Q2 - Chương 110: Càn Khôn Ô Trọc, Vẫn Có Kẻ Biết Thần](#)

[Q2 - Chương 111: Tin Ta Có Thể Xóa Đi Tuyệt Vọng](#)

[Q2 - Chương 112: Lan Lăng Vương Phủ, Tượng Thần Thành](#)

[Q2 - Chương 113: Lời Cầu Nguyện](#)

[Q2 - Chương 114: Thành Quân An](#)

[Q2 - Chương 115: Dưới Trời Mưa Bão Tăng Hối Thần](#)

[Q2 - Chương 116: Đầu Nhân Quân, Nặng Bao Nhiêu?](#)

[Q2 - Chương 117: Một Thân Hóa Ngàn](#)

[Q2 - Chương 118: Âm Dương Nơi Nào Có Thể Sống Yên Ổn](#)

[Q2 - Chương 119: Lão Tổ](#)

[Q2 - Chương 120: Mười Bảy Lộ Quỷ Vương](#)

[Q2 - Chương 121: Bảng Hữu](#)

[Q2 - Chương 122: Ngẩng Đầu Xem Sắc Trời Ra Sao](#)

[Q2 - Chương 123: Diêm La](#)

[Q2 - Chương 124: Từng Bước Có Pháp](#)

[Q2 - Chương 125: Một Sợi Tơ Hồng Thêu Huyết Hà](#)

[Q2 - Chương 126: Bóng Tối](#)

[Q2 - Chương 127: Một Minh Ngồi Trước Án, Hiến Pháp Hai Cõi Âm Dương](#)

[Q2 - Chương 128: Sư Tử Minh Vương](#)

[Q2 - Chương 129: Ngày Mười Một Tháng Bảy](#)

[Q2 - Chương 130: Tung Bay Đi, Bằng Hữu Của Ta](#)

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 2: Dưới Ánh Trăng Nói Lời Ly Biệt

oOo

Đã qua mấy ngày từ hôm Trần Cảnh dâng sớ muốn nhấn chìm Côn Lôn. Lần này hắc giết rất nhiều người, có thần linh không biết từ đâu mà đến, có đệ tử các môn các phái, nhưng sau đó lại không có ai tìm đến hắc báo thù rửa hận. Cuộc sống ở Kinh Hà bình yên tựa như từng đợt sóng sông, không có bất kỳ chỗ nào đặc biệt, tất cả như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Thế nhưng loại bình yên này như báo trước những đổi thay ở Kinh Hà.

Cảnh tượng rất nhiều yêu linh nghe đạo trước miếu Hà Bá đã không có, trong gió chỉ còn tiếng sóng nước rì rào vỗ bờ.

Hồng đại hiệp tự nhiên không có chuyện gì. Nó càng thêm điều vô dương oai, giống như ước gì có người đến Tú Xuân loan báo thù vậy, cả ngày khiêng cái đình ba có ba mũi màu đen, lướt sóng đi tuần quanh Kinh Hà. Chẳng qua nó đều lấy linh khí che thân hình, nên người phàm không thể thấy được. Chỉ là ngẫu nhiên sẽ thấy mặt sông không gió mà dậy sóng, nhưng bọn họ cũng không sợ, bởi vì từ sau lần Hà Bá trừ yêu năm đó, Tú Xuân loan này chưa từng làm chết người nào.

Vỏ sò một thân xanh đậm cũng không sao. Tuy rằng tầng rêu trên người nó mỏng đi không ít, nhưng cũng vẫn giống như trước đây, ban ngày nó ẩn trong sông không ra, buổi tối sẽ xuất hiện trước miếu Hà Bá. Trên người bao phủ hơi nước, nó lẳng lặng đứng yên, hút linh khí từ bầu trời lẳng xuống.

Cửu Âm sớm đã hóa trở lại thành một con rắn khoang đen trắng nhỏ. Tối nay mọi người cũng không biết lai lịch của nó, chỉ cảm thấy nó rất lạnh lùng, cái lạnh tỏa cả ra từ trên thân. Hiện tại Hồng đại hiệp vẫn không thể nào nói chuyện được với nó. Tuy rằng Cửu Âm trong nhóm yêu linh không bỏ đi khi Hà Bá vào Bá Lăng, nhưng Hồng đại hiệp cứ cảm thấy trên người con rắn này có thứ gì đó rất đáng sợ, khiến nó không muốn tới gần, vài lần ngập ngừng định nói chuyện lại thôi.

Triệu Hạc thì trở lại trấn Triệu Gia làm Thổ Địa. Ngày đó hai người tiến vào thần miếu chính là chết trong tay Triệu Hạc. Sau đó khi tháp vàng ép xuống, Triệu Hạc lại chạy được. Đến khi Trần Cảnh trở về, Triệu Hạc cũng không trở lại Tú Xuân loan mà về luôn thần vực của mình.

Trên bầu trời, mảnh trăng cong chiếu lên đoạn sông Tú Xuân khúc khuỷu.

Chẳng biết từ lúc nào, hai bờ sông đã trổ hoa đua nở, lại là một mùa xuân mới.

Khí núi Tùng Thanh đeo chuỗi Phật châu trên cổ, đang đặc ý nói về lai lịch bảo bối này của mình, nói chính mình dựa vào Phật châu này giết chết bao nhiêu đệ tử huyền môn lợi hại.

Hồng đại hiệp cũng đã thấy Phật châu này lợi hại cỡ nào. Mặc dù nó không vừa mắt với cái vẻ khoe khoang của con khỉ kia, nhưng cũng chỉ biết thầm than thở ai bảo mình không có pháp bảo lợi hại. Nó cúi đầu nhìn Hải Hồn xoa màu đen kịt trong cang, lòng thầm nghĩ nhất định phải kiếm được một món pháp bảo tốt, không thể để con khỉ kia vượt mặt, bởi dù sao nó cũng là đệ nhất chiến tướng dưới trướng Hà Bá gia. Sau đó nó lại nghĩ, pháp bảo tốt không dễ tìm như vậy, cái Hải Hồn xoa này dùng cũng thuận tay, rảnh rồi sẽ hỏi Hà Bá gia xem có biện pháp nào khiến Hải Hồn xoa này lợi hại hơn không.

Hồng đại hiệp lập tức nói:

- Phật châu của người lợi hại như vậy, có thể so được với Mê Thiên kiếm của Hà Bá gia không?

Khỉ núi Tùng Thanh ngừng lại một chút, sau đó nói:

- Bản chất hai thứ này khác nhau, sao có thể so sánh được? Mê Thiên kiếm của Hà Bá gia chỉ có một mình Hà Bá gia có thể sử dụng, mà chuôi Phật châu của ta thì cứ thế luyện sẽ dùng được, bất kể là ai. Người nói so thế nào đây?

Tuy rằng khỉ núi Tùng Thanh không trực tiếp trả lời câu hỏi của Hồng đại hiệp, nhưng Hồng đại hiệp nhìn nét cười trên mặt con khỉ này lại cảm thấy nó đang muốn nói: Phật châu lợi hại hơn.

- Hừ, Hà Bá gia từng nói, bất kể là pháp bảo gì, chẳng qua đều là ngoại lực, cho dù người có linh bảo tiên thiên thì thế nào đây? Vẫn không thể trường sinh, chỉ sợ còn phải thời khắc phòng bị có kẻ muốn cướp đoạt.

Nói tới đây, nó lắc lắc đầu, học bộ dạng giảng bài của thầy đồ trên trấn, lớn tiếng nói:

- Phúc hay họa còn chưa biết được!

Khỉ núi lại cười to nói:

- Chẳng qua là người đang đổ ky mà thôi. Nếu ta đưa Phật châu này cho người, người cầm hay là không cầm?

Hồng đại hiệp ngáp ngừng. Nó định trả lời "không cầm", nhưng nó lại cảm thấy nếu trả lời sai thực tế như vậy, về sau chẳng phải không thể ngừng đầu nói chuyện. Cho nên nó nghĩ ra một câu mập mờ, nói:

- Bảo vật mặc dù là tốt, nhưng sao so được cái tâm chân thành hướng đạo của ta.

Trong lúc bọn nó nói chuyện, đột nhiên nghe mặt sau truyền đến giọng nói của Cửu Âm. Bọn nó rất ít khi nghe được Cửu Âm lên tiếng, bởi cho tới nay Cửu Âm chỉ nghe, không cùng người trao đổi tâm đắc, càng không chủ động chào hỏi.

Hồng đại hiệp vẫn cảm thấy Cửu Âm này rất nguy hiểm, rất âm độc, ngay cả giọng nói cũng mang theo vẻ âm độc, không phải cần thiết tuyệt đối không nên tới gần. Quay đầu lại, chỉ thấy Cửu Âm đang bò sát trước thần miếu, nói:

- Hà Bá gia, thân tộc triệu hoán ta, ta phải về nhà rồi.

Hồng đại hiệp sửng sốt, không khỏi lấm bầm:

- Kẻ này lại còn có cả thân tộc?

Nó nói rất nhỏ, nhưng ở đây không có một ai là hạng phàm tục, tự nhiên đều nghe được. Cửu Âm quay đầu nhìn thoáng Hồng đại hiệp, nói:

- Tại sao ta không thể có phụ mẫu thân tộc?

Hồng đại hiệp vội vàng nói:

- Lỡ lời, lỡ lời, nhất thời lỡ lời.

Nó vừa nói xong, phát hiện khi núi Tùng Thanh đang cười khanh khách nhìn mình, cặp mắt tinh ranh kia giống như đã giúp rút đi tia e ngại trong lòng nó, rồi thối bay theo gió. Nó bèn hỏi tiếp Cửu Âm:

- Người nói thân tộc triệu hoán, là làm sao biết được, chẳng lẽ nghe theo gió?

- Trong huyết mạch có truyền thừa, ta dĩ nhiên có thể cảm ứng thân tộc triệu hoán, cho dù giải thích người cũng không hiểu.

Cửu Âm nhìn Hồng đại hiệp nói, chưa hết câu đã quay đầu đi, mặt hướng miếu Hà Bá.

Hồng đại hiệp thầm giận, nó cảm thấy ánh mắt của Cửu Âm này có vẻ khinh thường. Nó đang định nói gì đó, thì từ miếu Hà Bá đã truyền ra tiếng của Trần Cảnh:

- Người đi đi, không cần để ý ta, cũng tùy ý quay lại dòng Kinh Hà này, không cần có gì ràng buộc.

Cửu Âm hoàn toàn không có một chút bất kính nào với Trần Cảnh, chỉ thấy nó cúi đầu xuống đất, nói:

- Cửu Âm từ phương xa mà đến, không cầu thần thông bí pháp, chỉ vì tìm lương sư giải đạo. Ở đây nghe đạo vài năm, Cửu Âm được lợi rất nhiều. Hà Bá gia mặc cho chúng ta đi, Cửu Âm lại không thể nào quên mình là yêu linh nghe đạo trước thần miếu.

Nó cúi đầu rần xuống đất ba lượt.

Trần Cảnh còn nói thêm:

- Người phải về nhà, một đường xa xôi, ta đưa người một lá bùa kiếm hộ thân.

Vừa dứt lời, từ miếu đã bay ra một lá bùa, trên lá bùa vẽ một thanh tiểu kiếm, thân kiếm nhìn rõ một con bướm màu lam nhạt. Lá bùa kiếm này hiển nhiên có khác biệt so với lá bùa tặng cho Cố Minh Vi lúc trước. Kiếm trên lá bùa của Cố Minh Vi không có con bướm màu lam nhạt, mà lá bùa này có.

Cửu Âm phun từ miệng ra một luồng khí đen bao phủ lấy lá bùa kiếm. Chỉ trong chốc lát, khí đen kia đã bị nó nuốt trở lại trong cơ thể, mà bùa kiếm cũng biến mất.

Cửu Âm lại cúi đầu hướng thần miếu. Trần Cảnh nói:

- Nếu có chuyện, có thể trở lại nơi này.

Cửu Âm gật gật đầu, sau đó xoay người bò xuống đê, trườn vào trong nước, nháy mắt đã xuất hiện ở bờ sông đối diện. Hồng đại hiệp có thể thấy rõ ràng, Cửu Âm bò vào ngọn núi đối diện, không quay đầu lại lần nào.

Hồng đại hiệp cùng khi núi Tùng Thanh sóng vai đứng nhìn. Hồng đại hiệp nói:

- Tiên sinh dạy học trong trấn Quân Lĩnh có giảng một câu: rời nhà đi xa chẳng quay đầu, thiên tính vốn bạc bẽo.

Khi núi nghiêng đầu nhìn Hồng đại hiệp, hỏi vặn:

- Thật sự có câu này sao? Không thể nào, bản chân nhân du lịch thiên hạ nhiều năm như vậy, tại sao chưa từng nghe qua những lời này?

- Người thì du lịch cái gì, mỗi ngày đều nghĩ tới trộm bảo, coi đạo lý như gió thoảng bên tai.

Hồng đại hiệp nhìn lên chuỗi Phật châu trên cổ khi núi Tùng Thanh mà nói.

Khi núi Tùng Thanh lại không thèm để ý, còn sờ sờ lên Phật châu, vẻ mặt tràn đầy đắc ý, muốn biểu đạt cái gì không cần nói cũng biết.

Trên bầu trời, những vì sao lấp lánh như những viên đá quý. Dưới sông, sóng nước vỗ bờ đê, càng làm tăng vẻ tĩnh mịch cho không gian chìm trong ánh trăng này.

Hồng đại hiệp đột nhiên trầm mặc, khi núi Tùng Thanh cũng yên tĩnh trở lại. Bọn nó hoặc là ngẩng đầu nhìn ngắm sao trời, hoặc là xem từng con sóng xuất hiện rồi lại tan biến.

- Hình như ta cũng rời nhà lâu rồi.

Khi núi Tùng Thanh đột nhiên nói. Lần này nó không tự xưng là "bản chân nhân" nữa.

- Nhà? Nhà người ở đâu?

Hồng đại hiệp hỏi.

- Ta cũng không tả được.

Giọng của khi núi Tùng Thanh chột nhẹ đi, không hề giống vẻ linh động lúc thường.

- Người đã không tả được, vậy người không về được rồi.

Hồng đại hiệp nói.

- Mặc dù ta không tả được, nhưng ta lại nhớ rõ.

Khi núi Tùng Thanh nói.

- Nhớ rõ? Nhớ rõ là dạng gì sao?

- Đương nhiên, bởi vì nơi đó có dòng nước suối trong nhất thế gian, có trái cây ăn ngon nhất thế gian, có động phủ thoải mái nhất thế gian.

Hồng đại hiệp phì cười, nói:

- Dòng suối trong nhất chẳng lẽ còn so được với linh thủy trong mắt sông Kinh Hà? Trái cây ăn ngon nhất chẳng lẽ còn so được với bần cát trong

Kinh Hà? Động phủ thoải mái nhất lẽ nào còn so được với thần miếu của Hà Bá gia?

Khỉ núi Tùng Thanh cũng không tranh luận với Hồng đại hiệp, chỉ nhìn bầu trời. Có nhiều thứ không thể so sánh, bởi vì điều quan tâm trong lòng mỗi người mỗi khác.

Một lát sau, khỉ núi xoay người đi vào trước miếu Há Bá, cúi người thi lễ với tượng thần trong miếu, nói mình phải đi thật lâu, muốn đi về nhà.

Trần Cảnh cũng không có giữ lại, chỉ nhắc nhở nó trên đường cẩn thận, không nên dễ dàng lộ ra Phật bảo, lại tặng một lá bùa kiếm cho nó.

Khỉ núi Tùng Thanh lại tạ ơn, xoay người cáo biệt mà đi.

Hồng đại hiệp nhìn cái bóng lúc càng lúc càng xa kia, chợt buồn man mác. Tới khi bóng của khỉ núi Tùng Thanh đã hoàn toàn biến mất dưới ánh trăng, nó quay đầu lại, hỏi vò sò:

- Vò sò muội muội, khi nào thì muội đi?

- Ta cũng phải về Thu Nguyệt hạp cốc hôm nay.

Vò sò nhẹ giọng nói.

Hồng đại hiệp ngây ngẩn cả người. Nó vốn thuận miệng hỏi, không ngờ vò sò muốn đi thật. Nó im lặng một lát, sau đó tức giận nói:

- Đi thôi đi thôi, đi rồi cũng đừng trở về.

Vò sò nói:

- Ta vốn chưa xác định ngày nào phải đi, nhưng hôm nay bọn họ đều đi rồi, ta nghĩ, ngày hôm nay hẳn là ngày ly biệt.

Nói xong, nó bay tới trước miếu Hà Bá, nói với tượng thần trong miếu rằng mình muốn rời đi, lại nói nguyên nhân mình đến nơi này.

Lúc này Hồng đại hiệp nói:

- Sao muội có thể cảm nhận được triệu hoán, lẽ nào muội cũng có truyền thừa?

- Có truyền thừa cũng không tính là chuyện gì đáng ngạc nhiên. Tuy rằng thế gian ngày nay còn rất ít truyền thừa, nhưng chẳng qua là bởi truyền thừa đứt đoạn, chứ không phải truyền thừa có chỗ nào đặc biệt cả. Bộ tộc sò biển ở Thu Nguyệt hạp cốc chúng ta vốn chỉ là chi thứ, nhưng nhiều thế hệ ẩn ở nơi đó, cho nên giữ được truyền thừa nguyên vẹn, hiện tại ngược lại thành chi chính của bộ tộc sò biển rồi.

Trần Cảnh cũng tặng một lá bùa kiếm cho vỏ sò, còn nói:

- Người tới chỗ của ta đúng lúc ta đang ở thời khắc sinh tử, ngày hôm nay phải đi về nhà, ta cũng không thể giữ lại. Thế nhưng, nếu người ở nơi kia không thoải mái, có thể tới Kinh Hà này. Miếu của ta tuy nhỏ, nhưng cũng có thể ngăn mưa gió.

Vỏ sò lại tạ ơn Hà Bá gia, rồi cáo biệt với Hồng đại hiệp, sau đó đi ngay. Hồng đại hiệp còn chưa trả lời, chỉ nhìn vỏ sò, đi theo vỏ sò tới một chỗ mắt sông, lại nhìn vỏ sò chui vào đó, biến mất. Hồng đại hiệp vòng quanh mắt sông kia vài vòng, cuối cùng nổi giận mắng:

- Một đám vong ân phụ nghĩa, về sau gặp nạn thì đừng có quay lại.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 3: Hoa Nở Mấy Đóa, Đóa Nào Cũng Tươi Đẹp

oOo

Đương nhiên vỏ sò không nghe được tiếng quát giận dữ của Hồng đại hiệp. Lúc này, nó đang vừa hồi hộp lại vừa chờ mong. Nó là con thứ mười ba của tộc trưởng bộ tộc sò biển, bởi vì không nghe lời tôn trưởng mà bị lưu đày, kể từ đó tới nay đã hơn ba mươi năm. Dọc theo mắt sông xuống, cảm ứng được mùi vị như có như không từ biển cả, nó thầm nghĩ: "Cuối cùng phụ vương cũng để ta trở về."

Năm đó nó bị lưu đày là bởi vì người của Long cung nói thị linh từ bộ tộc sò biển chết rồi, muốn bộ tộc sò biển tiếp tục tiến cử một thị linh khác. Sau khi trải qua thương nghị, bộ tộc của vỏ sò quyết định để nó đi, nhưng nó lại không muốn đi, bởi vì sau khi đi, thì sẽ vĩnh viễn mất đi tự do, vĩnh viễn không thể ra khỏi Long cung. Nó làm trái ý phụ vương, nên bị lưu đày ra bên ngoài Thu Nguyệt hạp cốc.

Đối với bộ tộc sò biển, lưu đày không khác gì xử tử. Ở biển, vỏ sò rời khỏi Thu Nguyệt hạp cốc giống như là ánh nến trong gió, lúc nào cũng có thể bị nuốt sống ăn tươi.

Nó phải chạy trốn chết mấy chục lần, còn bị các loài cá khác nuốt vào bụng ba lần, cũng may lớp vỏ của nó rất cứng, chưa kịp tiêu hóa thì đã bị bài tiết ra. Nó lưu lạc trong biển hơn mười năm, cuối cùng đi tới được chỗ nổi ra biển của dòng Kinh Hà, lại thuận sông mà lên, đi tới Tú Xuân loan.

Phía trước u ám, bên trong u ám có một chút ánh sáng xanh. Chỗ này chính là mắt sông mà vỏ sò từng vô tình tìm thấy. Hơn mười năm trước, nó

từ mắt sông này cảm nhận được mùi vị của biển, chứng tỏ đây chính là lối ra biển. Lúc ấy vỏ sò tiến vào thử thám thính, nhưng cũng không trở về biển, mà quay lại sông Kinh Hà.

Mắt sông này thực sự không phải là nối thẳng vào biển, mà tạo thành một cái mê cung thông suốt bốn phương. Nếu không phải vỏ sò cảm nhận được mùi vị của biển từ mê cung thông bốn phương như mạng nhện kia, có lẽ nó đã lạc trong đó. Mắt sông không lớn này rõ ràng là thông tới cả các dãy núi, tự nhiên bên trong mê cung không thể chỉ có vỏ sò, mà còn có rất nhiều loài sinh vật có các loại năng lực cực kỳ nguy hiểm ẩn núp. Có điều vỏ sò đã từng đi qua một lần, có chuẩn bị, so với lần trước thì nhanh hơn không ít.

Đối với sinh linh nơi đây, pháp lực của vỏ sò đương nhiên cao vượt hẳn, mà dù là trong thế giới bên ngoài, đệ tử huyền môn thông thường cũng không làm gì được vỏ sò. Đơn giản nói tới việc phá đê điều khiến sóng nước đến thành Bá Lăng ngày trước, tuyệt đối không phải người bình thường có thể làm được. Hồng đại hiệp cũng có linh phù của Hà Bá ban cho, cũng có phép ngự thủy, nhưng căn bản nó không dám mở miệng nói mình có thể điều khiển sóng đến Bá Lăng. Vậy mà vỏ sò có thể làm được, hơn nữa còn làm được đến mức không làm hư hại một căn nhà nào trên đường tới Bá Lăng.

Trước lúc ngự thủy, nó từng nói rằng, khi thực hiện làm phép không thể để người quấy rầy. Nhưng khi Trấn Yêu tháp xuất hiện, nó chẳng những đỡ được Trấn Yêu tháp để tiếp tục ngự sóng tới Bá Lăng, mà còn giữ vững được hồi lâu mới bị thu vào trong tháp. Rất nhiều người không chú ý tới điểm này, bởi vì vỏ sò bị vây tít ở Tú Xuân loan cách khá xa, hơn nữa khi đó Trần Cảnh sắp xuất hiện, cho nên hầu hết đều không nhận ra chỗ cao minh của vỏ sò.

Nửa tháng sau, cuối cùng vỏ sò cũng chui ra khỏi cái mê cung kia, từ sông đi ra biển.

Nó vẫn cảm ứng được cảm giác bị triệu hoán như có như không từ Thu Nguyệt hấp cốc. Sau khi cẩn thận xác định phương hướng, thân thể của vỏ sò khẽ rung lên, một tầng sương mù bốc lên bao phủ lấy nó. Khi sương mù tan đi, vỏ sò đã biến mất, chỉ còn lại làn nước còn lan tỏa, tựa cơn gió trong biển sâu.

Địa hình trong biển cũng không khác so với đất liền là bao, có núi cao, có thung lũng, thậm chí sinh linh còn nhiều hơn, khó mà phân rõ hết các loài động thực vật.

Mà vào lúc này, một cây đại thụ cách chỗ vỏ sò vừa biến mất không xa đột nhiên rung lên. Bùn đất đục ngầu che mắt, tới khi tất cả tan đi, một người có tướng mạo như người cây xuất hiện. Người này cầm trong tay một thanh đinh ba ba mũi rất giống với Hải Hồn xoa trong tay Hồng đại hiệp, nhưng lớn hơn nhiều, liếc mắt nhìn qua đã thấy sát khí nặng trĩu.

Nếu vỏ sò ở đây, nhất định sẽ nhận ra đây là tuần hải dạ xoa, mang một thân bản sự ngự thủy trực lăng được truyền thừa hơn vạn năm. Bình thường, nếu Long cung muốn xuất quân chinh phạt, thì phần lớn đều do dạ xoa đảm nhiệm. Dạ xoa này tuy rằng mới chỉ là dạ xoa đi tuần trong biển, nhưng ở khu vực này, nó đã tương đương với Yêu vương của một núi trên đất liền rồi. Hiển nhiên, phạm vi này chính là nơi tuần tra của nó.

Nó chậm rãi đi tới phía trước mắt sông mà vỏ sò đã chui ra, ngồi xổm xuống. Lúc này chợt có một con mực nhỏ đang muốn chui ra từ đó. Con mực nhìn thấy dạ xoa ngồi xổm trước mặt thì lập tức bơi ngược lại, đồng thời phun ra một dải mực làm đục ngầu cả khoảng nước biển đằng sau. Thế nhưng nó lại chậm, bởi dạ xoa đã đưa tay đâm vào mắt sông nhanh như chớp. Đất bùn lại bốc lên đục nước, tới khi nó rút tay về, thì trong tay đã có thêm một con mực.

Con mực giãy giụa như điên, xúc tu quấn quanh cánh tay xanh thẫm của dạ xoa, miệng rít những tiếng kêu hoảng sợ mà chói tai. Trên gương mặt

hung ác của dạ xoa không chút biểu cảm nào, trong mắt chỉ có lạnh lùng. Nó hé miệng, đưa con mực không ngừng vặn vẹo trong tay lên, cắn một cái mất nửa đầu con mực, rồi nhét toàn bộ phần còn lại vào miệng mà nhai nuốt.

Dạ xoa ăn xong con mực, cả người nó đột nhiên linh hoạt hẳn lên, giống như bị mùi máu đánh thức cái hung sát đang ngủ say trong cơ thể. Mắt nó lộ hung quang, nhìn về hướng vỏ sò rời đi, sắc mặt hung ác mà bình tĩnh ban đầu dần biến hóa, biến thành càng lúc càng giận dữ. Cuối cùng, nó đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, đuổi theo hướng vỏ sò rời đi.

Nước biển bị gạt ra, tốc độ của dạ xoa ở trong nước không khác gì tốc độ bay trên không trung của các loài chim.

* * *

Sẽ rất khó để xếp hạng cao thấp giữa các yêu linh nghe đạo trước miếu Hà Bá Tú Xuân loan, bởi vì pháp lực của chúng nó đều không chênh lệch quá lớn. Nhưng nếu xếp hạng về cố gắng, nhất định vỏ sò đứng đầu. Nó rất ít nói chuyện, bởi vì không lúc nào nó không trong tu hành. Những yêu linh từng nghe đạo trước miếu Hà Bá đều có chung một ấn tượng về vỏ sò: một cái vỏ sò màu xanh đập dềnh trong sương mù.

Tú Xuân loan cũng giống như trời đất này, đột nhiên yên tĩnh trở lại. Ngẫu nhiên có người tu hành bay qua bầu trời, thì cũng chỉ là đến đi vội vàng. Trước kia, mỗi khi trời tối, Tú Xuân loan đều vô cùng náo nhiệt. Còn bây giờ, nơi này quanh quẽ vô cùng, chỉ có Hồng đại hiệp nằm ngủ úp sấp trước miếu. Trừ nó ra, có thêm một con chim sơn ca an tĩnh đậu trên cái cây không mấy cao cạnh miếu.

Quanh quẽ không chỉ Tú Xuân loan, còn một nơi khác, chính là thành Bá Lăng. Tần Quảng vương tử đã bị Trần Cảnh mang đi, nhưng thành này đã

hoàn toàn biến thành một tòa thành quý, chẳng những người phàm trần thế không dám đi, mà cả thần linh hay tu sĩ Tiên đạo cũng không dám đến.

Trên con đường thông tới thành Bá Lăng có một thêm một chiếc bia đá, trên đó khắc: "Bá Lăng quý thành, người sống chớ gần."

Ngẫu nhiên cũng có người gan lớn tới gần Bá Lăng xem thử, sau khi trở về đều nói nhìn thấy ở đầu tường thành Bá Lăng có một cô gái đi lại khắp nơi, nhưng cũng không đi ra. Có vài người bởi vì đi tới quá gần, không biết vì sao đều giống như mất đi thần trí, tự nhiên tiến vào trong thành Bá Lăng, mặc người ở phía sau gọi to thế nào cũng không gọi nổi, cuối cùng không trở ra. Thời gian qua đi, việc này dần dần được truyền khắp nơi, tất cả mọi người không ai dám tới gần thành Bá Lăng nữa, cô gái ở trên tường thành thì được gọi là nữ quý thành Bá Lăng.

Trần Cảnh không can thiệp việc này, cũng không thể can thiệp. Hắn đương nhiên biết nữ quý kia là ai. Nếu không phải có nàng, Trần Cảnh đã phải chết trong thành Bá Lăng. Đối với Trần Cảnh, Bá Lăng là một nơi đặc biệt. Hắn từng dừng chân tại đây, từng đau khổ rời khỏi tòa thành này, từng vì cứu tòa thành mà rơi vào tử cảnh, rồi lại thay da đổi thịt ở thành này.

* * *

Kinh Hà chín nghìn ba trăm dặm, vẫn chưa hoàn toàn hiện rõ trong đầu Trần Cảnh, mà còn mấy trăm dặm ở hai đầu tiếp tục mơ hồ.

Trần Cảnh không ngừng tu hành. Từ sau khi đột phá thần cấm, cảm giác của hắn với con sông này đã không giống lúc trước nữa. Tuy rằng vẫn là điều khiển linh lực hà vực, nhưng ngôi chủ - thứ đã thay đổi. Trước kia, linh lực của hắn là linh lực Kinh Hà, mà bây giờ linh lực của hắn là linh lực của hắn, linh lực của Kinh Hà cũng là linh lực của hắn. Tuy ý nghĩa trong đó chỉ thay đổi một chút, nhưng lại cách biệt như trời với đất.

Linh lực của hà vực không ngừng ân cần săn sóc tượng thần. Qua nhiều năm như vậy, tượng thần luôn được linh lực tưới tắm tẩy luyện, lại không hề có một tia cơ hội hóa hình nào. Ngoại trừ cảm nhận được linh khí trên tượng thần cực kỳ nồng đậm, Trần Cảnh cũng không cảm nhận được thêm chút thay đổi nào. Nhưng sau lần bị sét đánh, hẳn lại cảm thấy tượng thần có biến hóa, từng luồng sấm sét đánh lên tượng thần giống như giúp tượng thần sinh ra kinh mạch.

Đã rất nhiều năm kể từ khi Trần Cảnh bị phong cấm trong tượng thần, thân thể tàn tạ của hắn và tượng thần đã hòa làm một. Khi xông lên núi Côn Lôn, linh khí trong tượng thần bị khuấy động, vị trí có linh khí nồng nặc nhất là đan điền bị sét đánh ra một chút sinh cơ, chân chính xuất hiện cái không gian đan xen hư và thực, đã hình thành đan điền khí hải ở tượng thần.

Đan điền này vô cùng nhỏ, đã ngưng kết một giọt chân linh nhỏ, nhưng cảm giác sinh ra khí huyết như lúc dưới lôi kiếp đã không có. Tượng đá vẫn là tượng đá, chẳng qua có một tia biến hóa, đó là bên trong tượng thần xuất hiện những đường nứt nhỏ như tơ nhện. Những đường nứt này do linh khí hóa thành, từ đầu đến tứ chi, dày đặc nhất là ở Thiên Linh Cái chỗ đỉnh đầu.

Nói chuẩn xác hơn, những đường nứt xen kẽ này cũng không phải hoàn toàn do linh khí ngưng kết thành, mà là bên trong tượng thần sinh ra kinh mạch.

Sau nhiều năm như vậy, cuối cùng tượng thần bắt đầu phát sinh biến hóa.

* * *

- Hà Bá gia, tằm con tằm cháu của con lại chết hết rồi, con lại bị chặt đứt hương hỏa truyền thừa rồi.

Trong miếu Hà Bá cũng không có ai để ý tới Hồng đại hiệp. Thi thoảng nó vẫn tự thì thào một câu vô thưởng vô phạt như vậy, không thì cười sòng đạo chơi. Tuy rằng lời của nó luôn mơ hồ không rõ ràng, nhưng ngẫu nhiên cũng có lúc nghe rõ.

- Cũng không biết vô sò muội muội đến nhà chưa...

- Không biết con khi kia có bị người lột da không nhỉ...

- Con rắn âm độc kia hóa ra còn có tộc nhân...

...

- Đã lâu không có đi núi Thiên La, thử tới đó nhìn xem...

Hồng đại hiệp nhảy vào trong sông, biến mất không thấy gì nữa.

Đại môn đại phái bắt đầu triệu hoán đệ tử trở về núi, giống như bọn họ biết có chuyện gì sắp xảy ra.

Mấy ngày trôi qua, Hồng đại hiệp từ núi Thiên La trở về. Nó báo với Trần Cảnh rằng cạnh gian nhà cỏ mà Thần Cô tu hành trên núi Thiên La còn có một gốc dây leo thành tinh, pháp lực rất mạnh, trói nó một ngày một đêm mới thả cho xuống núi.

Trần Cảnh nói cho nó biết đó chính là Thần Nữ Vu Sơn từng đi qua Ác Long hạp trước kia. Hồng đại hiệp ngạc nhiên, nói:

- Thì ra là nàng, để con đi chào lại người quen.

Nói xong, nó lại nhảy vào trong nước, biến mất.

Tuy rằng Trần Cảnh không cảm nhận được đất trời có bất kỳ biến hóa gì, nhưng chẳng biết tại sao hăn lại có cảm giác báo động phát ra từ sâu trong

nội tâm. Cái cảm giác này dường như vẫn luôn ở đó, tựa như một con cá bên trong nước đục, đợi nước dần lắng trong, thì cá cũng hiện ra.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 4: Ngọn Đèn Trong Bóng Tối

oOo

Tâm trong, tự có báo động hiện. Lúc người tu hành đã tọa nhập định, thường đều có thể cảm ứng được nguy hiểm liên quan tới bản thân và người thân cận với mình.

Trần Cảnh nghĩ có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến các huyền môn đạo phái cho gọi đệ tử về sơn môn.

Tuy rằng hôm nay Trần Cảnh nhập định cũng sản sinh loại cảm giác này, nhưng hắn lại không hề làm gì cả. Hắn không có đệ tử, sinh linh trong Kinh Hà cũng ít đến thương cảm, yêu vật khai linh chỉ có một mình Hồng đại hiệp. Việc duy nhất hắn có thể làm chính là cố gắng tu hành, không ngừng tẩy luyện tượng thần, và cố gắng để thần niệm của mình dung hòa với toàn bộ chín nghìn ba trăm dăm Kinh Hà. Hắn có dự cảm, khi con sông chín nghìn ba trăm dăm này hiện lên rõ ràng trong đầu mình, nhất định sẽ lại xuất hiện biến hóa đặc biệt.

* * *

Bất kỳ sự thay đổi nào đã hoặc sắp xảy ra trong thế gian, thì đều không còn quan trọng với Nhan Lạc Nương, bởi vì hiện tại nàng đang ở trong một không gian tối đen trống trải.

Một thế giới không có điểm cuối, ngẩng đầu nhìn không thấy trời, cúi đầu không trông được đất, tất cả chỉ một màu đen. Nếu không phải dưới

chân vẫn còn cảm giác dầm được lên, có khi nàng còn tưởng rằng mình đang lơ lửng trong hư không tối tăm.

Trong bóng tối trống vắng tà dị này, Nhan Lạc Nương đi cuối đoàn người. Trong tay nàng nâng chiếc đèn Định Hồn, ánh sáng leo lét chiếu được một khoảng không gian nho nhỏ, nhưng vẫn chẳng khác nào một đốm sáng so với cái thế giới toàn một màu đen này. Trước mặt nàng là các vị sư tử, mỗi sư tử đều nâng một vệt sáng lạnh trong tay, tựa như một vệt ánh trắng ngưng kết. Đây chính là pháp thuật căn bản nhất của Quảng Hàn cung - Đèn Nguyệt Tâm.

Đèn Nguyệt Tâm này có thể phá ảo giác trần thế, có năng lực xua mê chướng trong lòng. Dưới ánh sáng của đèn này, bọn họ mơ hồ có thể thấy rõ mặt đất dưới chân. Năm đó Trần Cảnh ở trong Tần Quảng vương thành, không thể trông thấy thứ gì, cũng không thể phân biệt phương hướng, thậm chí cả lên hay xuống cũng không xác định nổi. Mà bây giờ Quảng Hàn cung chủ đi tuốt ở đằng trước, Quảng Hàn kiếm được đeo sau lưng, trong tay bà không nâng một vệt ánh trắng như các đệ tử, nhưng hai tròng mắt của bà lại như hai mặt trăng lóe ra.

Bà đi một mạch về trước, tựa như có thể thấy rõ đường.

Trong bóng tối, đột nhiên mơ hồ vang lên tiếng nhai nuốt. Âm thanh vừa truyền đến, một quái vật nhìn giống người nhưng không phải người lao tới, đánh về phía Quảng Hàn cung chủ. Mặt Quảng Hàn cung chủ không hề đổi sắc, lạnh lùng tới cực điểm, hai tròng mắt lóe ra một luồng sáng lạnh. Từ vỏ kiếm trên lưng bà bỗng tràn ra ánh trắng, cực kỳ chói mắt trong bóng tối. Dưới ánh trắng, một người bị xích sắt cột lấy một cánh tay đang tung người trên không trung.

Ánh trắng chiếu rành mạch bộ dáng của kẻ này.

Mặt kẻ này tái xanh, tử khí nặng nề, trong mắt lộ ra tàn nhẫn và hung ác. Ngoài ra, hai chân của gã cũng bị xích sắt khóa chặt, nhưng không biết tại sao đoạn xích buộc liền hai chân lại bị chặt đứt ở giữa.

Gã nhảy tới, mở lớn cái miệng méo mó kinh khủng định cắn về phía Quảng Hàn cung chủ.

Quảng Hàn cung chủ không lùi một bước, vẫn đi thẳng về trước, mà cái gã như ác quỷ kia lại tan biến dần trong ánh trắng, giống như là bị ánh trắng đốt thành tro tàn.

Đoàn người đạp qua đám tro tàn hài cốt, tiếp tục đi về trước.

Bọn họ đi tới, đi tới, tình cảnh tương tự như vậy đã gặp không chỉ một lần. Cái thế giới tối tăm này tựa như có nguy hiểm vô cùng tận.

- Sư phụ, chúng ta định đi đâu ạ?

Mặt sau có đệ tử hỏi.

- Đi một chỗ.

Tiếng của Quảng Hàn cung chủ truyền lại từ phía trước, giống như một sợi dây xuyên vào tai tất cả các đệ tử.

Lại có đệ tử hỏi:

- Đi chỗ nào ạ?

Nghe được rõ vẻ hoảng sợ trong giọng của đệ tử này, tuy rằng nàng ta đã cố gắng áp chế.

- Bờ Minh Hà, cạnh Tam Sinh thạch.

Quảng Hàn cung chủ trả lời. Nhưng khi có đệ tử tiếp tục hỏi tại sao phải tới đó, thì bà lại không đáp nữa, chỉ đi thẳng về phía trước. Các đệ tử không biết Minh Hà ở nơi nào, cũng không biết Tam Sinh thạch là vật gì, càng không biết Quảng Hàn cung chủ vì sao phải đi đến đó. Lúc trước rõ ràng là đuổi theo hai oán linh âm thể mà đến, nhưng từ sau lúc vào Âm phủ, tất cả cũng thay đổi.

Áp lực từ bóng tối như đè ép khiến thời gian cũng ngừng lại. Các nàng đã không thể xác định được mình đi tới đây đã bao lâu, mọi âm thanh cũng ngừng cả, chỉ có bóng đen vô cùng vô tận.

Khi bọn họ vừa mới có chút buông lỏng cảnh giác với bóng đêm, ảo giác trước mắt liền bộc phát, cho dù có Quảng Hàn cung chủ nhắc nhở, cũng không thể nào tập trung đề phòng nổi nữa.

Trong tai bọn họ đột nhiên truyền đến âm thanh đập cánh của loài chim. Âm thanh vang lên thì đã đến quá gần, chúng đệ tử vội ngẩng đầu, dựa vào ánh trăng trong tay, chỉ kịp thấy rõ một đám quạ đen xì.

- Aaaa...

Những ánh trăng kia chợt tắt lịm.

Ánh sáng duy nhất chỉ còn từ chiếc đèn trong tay Nhan Lạc Nương.

- Sư phụ.

Chỉ thấy vệt sáng phía trước đã càng lúc càng xa.

- Sư phụ, sư phụ...

Trong tiếng kêu la lớn của Nhan Lạc Nương và các đệ tử Quảng Hàn khác, Quảng Hàn cung chủ cứ xa dần, cuối cùng biến mất trong bóng tối.

Ánh trăng lần nữa được thắp lên. Nhan Lạc Nương ngoảnh đầu nhìn, chỉ thấy trên mặt tất cả sư tử đều đầy vẻ hoảng sợ. Tìm Nhan Lạc Nương đập thành thịch, nhưng vẫn cố duy trì bình tĩnh, lại khiến chiếc đèn trong tay sáng hơn một chút. Nhưng mà dù có cố chỉnh thế nào, thì đèn này cũng chỉ là một chiếc đèn cô độc trong bóng đêm.

- Sư phụ đâu rồi, sư phụ làm sao vậy?

Có người hoảng sợ hỏi. Tuy giọng của người này rất lớn, cũng đã cố để tỏ ra trấn định, nhưng rõ ràng vẫn có chút run lên, hiển nhiên trong lòng cực sợ.

- Sư phụ như đuổi theo cái gì đó.

Có một đệ tử trả lời.

Nhan Lạc Nương giơ cao chiếc đèn lên, chiếu sáng toàn bộ các đệ tử Quảng Hàn, sau đó liên tục đếm nhân số hai lần, nói:

- Linh Linh sư tử!

Nàng vừa kêu, chúng đệ tử lập tức cũng nhìn quanh, lại không thấy người được nhắc đến. Đột nhiên có người kinh hô:

- Kia kìa, Linh Linh sư tử ở đó.

Nhan Lạc Nương vội vàng nhìn lại, chỉ thấy ở chỗ ánh đèn không chiếu tới có thể lờ mờ thấy một cái chân, phần còn lại đều chìm trong bóng tối. Nhan Lạc Nương giơ đèn đến gần, mới vài bước đã ngậy ngấn cả người, bởi vì ở bên cạnh thi thể của Linh Linh sư tử có một con quái vật đang ngồi. Quái vật này giống như khỉ, nhưng lại mọc miệng ưng, trên lưng còn có hai cánh, hai mắt nổi hung quang nhìn Nhan Lạc Nương.

Mà miệng của nó đang há to, trên răng và trước ngực nhuộm đầy máu tươi, còn người nằm trên mặt đất thì sớm đã máu tươi đầm đìa, mắt bị móc ra, ngực bị phá thành một cái洞 lớn, trái tim đã không có.

Nhan Lạc Nương hít sâu một hơi, chậm rãi tới gần.

Quái vật kia chẳng những không sợ hãi, ngược lại còn hơi ưỡn cổ, giống như thị uy. Nhan Lạc Nương cũng không dừng lại, vẽ kinh hãi trong mắt giảm dần, bước chân kiên định về phía trước. Còn các sư tử của nàng thì lại không ai dám tiến lên.

Ngay khi Nhan Lạc Nương từng bước bước tiếp, quái vật xấu xí kia rít lên một tiếng, bật người dậy, móng vuốt dưới ánh đèn giống như đao muốn cào vào mặt Nhan Lạc Nương.

Nhan Lạc Nương giơ chiếc đèn trong tay lên trước mặt, phun mạnh một ngụm đan khí sớm đã chuẩn bị ra, thổi tới đèn Định Hồn. Lửa trong đèn chọt bùng lên, rồi phóng ra, bao phủ lấy quái vật có hai cánh kia. Quái vật hét thảm một tiếng, xoay ngược về sau định chạy, nhưng vẫn không thể dập được lửa trên mình. Nó chạy không được bao lâu đã ngã lăn ra, co giật mấy cái, rồi không động đậy nữa.

Nhan Lạc Nương quay đầu nhìn các sư tử, nói:

- Chúng ta đuổi theo sư phụ thôi.

Nói xong, nàng bắt đầu đuổi theo phương hướng Quảng Hàn cung chủ biến mất theo cảm giác.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 5: Tân Sinh Trong Chuyển Luân Điện

oOo

Nhan Lạc Nương một đường đuổi theo về phía trước, trong lòng lo lắng cho sư phụ, nên bước chân không khỏi càng lúc càng nhanh, bất tri bất giác đã bỏ cách các sư tỷ phía sau một quãng xa.

- Sư muội...

- Sư muội...

- Lạc Nương sư muội, chậm một chút.

...

Thế nhưng Nhan Lạc Nương lại như không nghe được, hoặc những tiếng gọi kia như bị bóng tối ngăn cản, không thể truyền tới tai Nhan Lạc Nương.

Nhan Lạc Nương cũng giống như Quảng Hàn cung chủ, càng lúc càng xa, cuối cùng hóa thành một đốm sáng nhỏ nhoi, lập lòe trong đêm tối ở tít xa.

Khi Nhan Lạc Nương dừng lại thì nhìn thấy sư phụ của mình nằm trên mặt đất. Quảng Hàn kiểm trên tay bà chưa ra khỏi vỏ, còn khoe miệng và ngực bà đã đầy máu tươi, sắc mặt xám tro, trong mắt không còn thần thái lạnh lùng xen lẫn quan tâm nữa.

- Sư phụ!

Nhan Lạc Nương bổ nhào xuống bên cạnh Quảng Hàn cung chủ.

- Sư phụ... Sư phụ... Người làm sao vậy? Sư phụ...

Nhan Lạc Nương vội vàng hỏi.

Quảng Hàn cung chủ nghe được tiếng gọi của Nhan Lạc Nương, đánh mắt nhìn tới, chậm rãi nhắm mắt, rồi mở ra, cũng mở miệng nói:

- Rời... rời khỏi đây... trở về... Quảng Hàn... cung đi, không... đến bước... Nguyệt... Vô Ảnh... không được rời... cung...

Nhan Lạc Nương không thể ngăn nước mắt chảy ra. Nàng không biết đây là chuyện gì, tại sao chỉ mới nháy mắt, mà sư phụ đã như vậy.

- Sư phụ, người đừng nói nữa, chúng ta trở về, trở lại Quảng Hàn cung đi.

Nhan Lạc Nương khóc nói.

Quảng Hàn cung chủ khẽ lắc đầu, nói:

- Sư phụ phải chết. Sư phụ từng nói ta sẽ dương thân đọa âm gian, khó có thể chết già, còn dặn ta trừ khi trời đất xảy ra đại kiếp thì mới được xuất cung. Nhưng ta không tin số mệnh, lại nghĩ hiện tại đã là lúc trời đất rung chuyển, không ngờ, vẫn không thể chết già. Nhưng còn may, thu con là truyền nhân, điều này cũng ứng với lời sư phụ từng dặn.

Nhan Lạc Nương biết sư phụ trong lời của Quảng Hàn cung chủ không phải chỉ bản thân bà, mà chỉ sư phụ của Quảng Hàn cung chủ.

Mấy lời này của Quảng Hàn cung chủ tuy rất khế, nhưng lại không còn bị đứt quãng nữa, nói rất trôi chảy.

- Sư phụ, người đừng nói nữa, chúng ta ra khỏi đây, trở về Quảng Hàn cung thôi.

Nhan Lạc Nương khóc nói.

- Vô dụng, sư phụ đã không xong rồi.

Bà nói tới đây thì gian nan nâng Quảng Hàn kiếm trong tay lên, nói:

- Kể từ hôm nay, con chính là cung chủ Quảng Hàn cung.

Nhan Lạc Nương lắc đầu, khóc ròng nói:

- Sư phụ, không được, con làm không nổi, người truyền cho Nguyệt Hà sư tỷ đi...

Quảng Hàn cung chủ lắc đầu nói:

- Không, Nguyệt Hà nhìn như cương nghị, kỳ thực lại nhất gan, mà con thì khác. Con bên ngoài yếu đuối, trong lại mạnh mẽ, còn biết nhẫn nhịn.

Nhan Lạc Nương lại định từ chối, Quảng Hàn cung chủ đã cả giận nói:

- Con muốn ta chết không nhắm mắt sao!

- Sư phụ, sư phụ, con đồng ý, con đồng ý làm Quảng Hàn cung chủ.

Nhan Lạc Nương vội vàng nói:

- Sư phụ, rốt cuộc là thứ gì đã thương người?

Quảng Hàn cung chủ lắc đầu.

Nhan Lạc Nương không biết sư phụ không muốn nói hay là cũng không biết. Lại nghe Quảng Hàn cung chủ nói:

- Con làm Quảng Hàn cung chủ, cái gì cũng có thể quên, nhưng không được quên di huấn của tổ sư.

Không đợi Nhan Lạc Nương mở miệng hỏi, Quảng Hàn cung chủ đã nói tiếp:

- Tổ sư di huấn một câu: "tự cường, tự ái". Câu này ta đã nói với con khi con mới nhập môn rồi, nhưng còn một câu nữa là: "Đi tới bờ Minh Hà, nhìn xem có hoa nở hai bên bờ. Đến cạnh Tam Sinh thạch, xem xem ở đó có người nào đợi."

Nhan Lạc Nương nghe được hai câu sau, cũng không hiểu được gì, chỉ biết hóa ra lúc trước sư phụ nói muốn tới bờ Minh Hà, cạnh Tam Sinh thạch là vì theo di huấn của tổ sư. Nhưng hai chỗ đó là ở đâu? Tại sao phải đi tới hai nơi đó? Nàng liền vội hỏi Quảng Hàn cung chủ. Ánh mắt của Quảng Hàn cung chủ đã dần dần tối đi, nghe được câu hỏi của Nhan Lạc Nương, bà há to miệng thở dốc, một lát sau mới lên tiếng:

- Ngày khác, con trở về Quảng Hàn cung sẽ tự biết.

Bà lại khó nhọc nói:

- Hiện con đã là cung chủ, nếu gặp người không nghe theo lệnh, có thể dùng Quảng Hàn kiếm trừng...

Nói xong lời cuối cùng, tiếng của bà càng lúc càng nhỏ. Nhan Lạc Nương vội vàng ghé tai sát miệng Quảng Hàn cung chủ, cố nghe những âm thanh còn nhỏ hơn cả tiếng hít thở kia, mà nàng sớm đã rơi lệ đầy mặt.

Hồi lâu sau, Nhan Lạc Nương mới chậm rãi đứng dậy. Sư phụ mà nàng tôn thờ chết rồi, chết ở trước mặt nàng.

Nàng cứ quỳ mãi ở đó, không nói được một lời, tới khi các sư tỷ đi tới trước mặt cũng vẫn không nhúc nhích. Một đám đệ tử Quảng Hàn tới nơi,

quỳ rạp cả xuống đất, ai nấy khóc lớn lên.

Đối với toàn bộ Quảng Hàn cung, đây chính là một đại nạn, sư phụ cứ thế mà chết không rõ ràng.

Nếu như nói lần Nhan Lạc Nương cùng các sư huynh sư tỷ xuống núi lịch lãm, đi vào châu Cửu Hoa, lại tới sơn cốc kia, rồi gặp phải con quạ đen, được tính như một quãng thời gian tối tăm, thì lần này theo sư phụ tiến vào Âm phủ chính là ác mộng. Nếu đúng là ác mộng, nàng tình nguyện mình mới là người chết đi trong cơn ác mộng này. Nhưng không phải, nàng vẫn sống, còn vị sư phụ như trời kia lại chết rồi.

Thẳng đến khi bị người lay tỉnh, Nhan Lạc Nương mới tỉnh lại từ cơn đau xót mãnh liệt mà triền miên. Nàng nhìn quanh, thấy được vẻ sợ hãi cùng bất lực trong mắt các vị sư tỷ, giống như đã mất đi phương hướng với con đường phía trước

Nguyệt Hà sư tỷ hỏi Nhan Lạc Nương sư phụ là chết như thế nào. Nhan Lạc Nương lắc đầu, nàng cũng không biết, Quảng Hàn cung chủ cũng không có nói, lúc ấy bà cũng chỉ lắc đầu.

- Vậy sư phụ có nói làm thế nào rời khỏi đây không?

Nguyệt Hà lại hỏi.

Nhan Lạc Nương gật gật đầu. Lúc Quảng Hàn cung chủ hấp hối có nói phương pháp đi ra ngoài.

Phương pháp đi ra ngoài cũng không khó, chỉ cần cầm Quảng Hàn kiếm trong tay, trong lòng niệm thần chú ngự kiếm, nghĩ tới thế giới dương thế, kiếm này tự sẽ chỉ dẫn phương hướng ra ngoài.

Khi hỏi Nhan Lạc Nương, con mắt của Nguyệt Hà không khỏi nhìn về Quảng Hàn kiếm trong tay Nhan Lạc Nương.

Nhan Lạc Nương gạt lệ trên khóe mắt, thầm nghĩ mình đã là Quảng Hàn cung chủ, phải mang theo mọi người ra ngoài, đây là trách nhiệm. Nàng không trả lời Nguyệt Hà, mà dùng hành động để biểu hiện. Nàng rút Quảng Hàn kiếm trong tay ra, nhưng cũng không có cảnh tượng ánh trăng chói lòa như khi Quảng Hàn cung chủ rút kiếm.

Chỉ thấy hai chữ Quảng Hàn như ánh trăng mờ được khắc trên thân kiếm, cũng không tỏa ra hào quang gì đặc biệt. Nhan Lạc Nương đọc thầm thần chú, chỉ trong chốc lát, trên thân Quảng Hàn Kiếm liền có hào quang bùng lên như lửa. Trong đầu nàng đột nhiên biết phương hướng để rời khỏi, phảng phất là kiếm kia nói cho nàng biết.

Lần đầu tiên nàng cảm nhận được Quảng Hàn kiếm thần kỳ.

Còn các đệ tử Quảng Hàn khác thì biết là Nhan Lạc Nương đã có được pháp chú ngự Quảng Hàn kiếm.

Cầm kiếm trong tay, Nhan Lạc Nương đi thẳng về phía trước, các sư tỷ theo sau.

Một đường mãi miết đi.

Nhan Lạc Nương không biết mình có đi thành vòng tròn hay không, chỉ biết mình cứ đi mãi vẫn không hết được thế giới bóng tối vô tận này. Cũng may, trên một đường này mặc dù vẫn có nguy hiểm luôn rình rập, nhưng lại không hề thật sự xuất hiện, như bị Quảng Hàn kiếm và đèn Lưu Ly Định Hồn trong tay nàng hù dọa không dám đến gần vậy.

Lại đi một hồi lâu, trong mắt Nhan Lạc Nương đột nhiên xuất hiện một vệt sáng mờ, nhưng rất bắt mắt trong bóng đêm. Nhan Lạc Nương vừa thấy vệt sáng giống như vết nứt nằm giữa trời với đất này, trong lòng hiểu được đây là đường ra ngoài. Nhưng không biết vì sao, nàng lại cảm thấy nguy hiểm.

Nàng quay đầu lại nhìn các sư tử, ra hiệu cho mọi người cẩn thận, sau đó chậm rãi tiến tới gần cái khe kia. Nhưng Nhan Lạc Nương vừa sải bước vào trong đó, cảnh tượng trước mắt nháy mắt biến đổi, vô số oán linh ác quỷ đánh tới, trong tai đồng thời truyền đến tiếng rít gào của chúng nó. Giống như Nhan Lạc Nương đã vọt vào hang ổ của bọn chúng, hoặc như là bọn chúng biết Nhan Lạc Nương muốn rời đi, cho nên toàn bộ xuất hiện.

Tay Nhan Lạc Nương vung lên, kiếm chém một con ác quỷ, lại thối ra một biển lửa, thiêu một ác quỷ khác thành tro tàn.

Đèn Định Hồn ở tay trái, ngọn đèn trong bóng tối không khác gì ma trơi, Quảng Hàn kiếm ở tay phải, ánh kiếm như ánh trăng, nơi đi qua, oán linh kêu thảm thiết mà tan biến.

Nỗi oán hận cùng bi thống trong lòng Nhan Lạc Nương theo ánh kiếm hung hăng xé rách bóng tối, ở phía sau nàng là các sư tử cùng ra sức chém giết.

Kiếm vung, kiếm hạ, giết có khi không phải kẻ khác, mà là giết chính mình. Người khác chết, nhưng tâm mình cũng đã chết, giết xong, mình đã không còn là mình trước lúc giết chóc.

Nhan Lạc Nương cũng không biết mình đã giết bao nhiêu, trước mắt đột nhiên rõ ràng, không còn gì nữa cả. Nhìn quanh, trời đất âm u, nhưng đã không còn là tối đen, nàng biết mình đã ra khỏi nơi kia rồi, chỉ là thân ở không trung. Rơi xuống mặt đất, nàng quay đầu nhìn lại, tòa thành đen kịt kia vẫn y hệt như lúc đầu tiên trông thấy, tĩnh lặng mà trầm mặc, không có bất kỳ biến hóa nào. Nhưng hiện tại Nhan Lạc Nương lại cảm thấy tòa thành này đáng sợ khác thường, vết nứt ở đầu tường thành cũng dữ tợn khác thường.

Nếu có người ở trước Chuyển Luân điện, sẽ thấy trên cái vết nứt đầu tường thành đột nhiên phóng ra một luồng hào quang, sau đó có một cô gái

cầm trong tay một thanh kiếm lấp lánh ánh trắng và một chiếc đèn xanh xuất hiện. Theo sau nàng là mười cô gái khác.

Các nàng chỉ dừng lại trong hư không một chút, liền rơi cả trên mặt đất.

Cửa thành vẫn đóng chặt, các sư tử cùng vào thành đều còn sống đi ra, nhưng lại thiếu Quảng Hàn cung chủ. Một màn oán linh vọt tới như thủy triều vừa rồi giống như là ảo giác, nhưng Nhan Lạc Nương lại biết đó là thật.

Sư phụ nói vốn thành này là có vào không có ra, nhất là sinh linh còn sống càng không có khả năng từ trong thành này ra ngoài. Chỉ là thành này đã bị hư hại, cho nên có thể thông qua vết nứt đầu tường để ra ngoài. Nhan Lạc Nương nhìn thêm một lát, một câu cũng không nói, phảng phất muốn ghi nhớ tòa thành này ở trong lòng.

Chợt có sư tử ở phía sau thúc giục, nói:

- Sư muội, chúng ta mau chóng rời khỏi đây thôi.

Nhan Lạc Nương quỳ trên mặt đất, lạy ba lạy, trong lòng nghĩ: "Về sau nhất định sẽ trở lại." Nàng cũng không nói gì thêm, đứng dậy bước đi. Chiếc đèn trong tay nàng chiếu rọi một khoảng không gian âm u. Dưới ánh đèn, lại nhìn thấy một hàng dấu chân, chính là dấu chân do các nàng từng tạo thành khi đi tới. Lại đi về phía trước hồi lâu, không gian âm u xung quanh ánh đèn bỗng biến đổi, xuất hiện làn sương màu vàng. Nhan Lạc Nương đi đầu bước vào trong đó, các sư tử theo sát phía sau.

Đi dọc theo con đường toàn sương mù vàng ấy một hồi lâu, phía trước đột nhiên xuất hiện một vách ngăn. Nhan Lạc Nương rút kiếm đâm ra, một kiếm chìm vào trong đó, một luồng hào quang phóng ra, tựa như ánh nắng xuyên qua khe cửa, chiếu sáng căn phòng tối tăm. Từng sư tử phía sau Nhan Lạc Nương tiến lên, bước vào luồng sáng kia rồi biến mất. Nhan Lạc Nương là người cuối cùng biến mất trong ánh sáng.

Trong cái sơn cốc mà Quảng Hàn cùng chủ mang theo chúng đệ tử tiến vào âm phủ kia, một cái cây đen xì đột nhiên tách ra từ giữa, sau đó có một cô gái chui từ đó ra. Cứ tiếp tục như vậy từng người ra một, cuối cùng là Nhan Lạc Nương.

Trời đất thì ra xán lạn như thế. Có khi, có thể nhìn thấy mặt trời mỗi ngày đã là một loại hạnh phúc.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 6: Bá Lăng Quỷ Thành, Người Sống Chở Gầm

oOo

Nhan Lạc Nương ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chói mắt, có cảm giác như đã trải qua mấy kiếp. Lại nhìn các sư tỷ, trong lòng nàng không khỏi dâng lên chút bi thương. Nàng vẫn nhớ như in cảnh sư phụ vẫy tay gọi mây lúc ở miếu Hà Bá, nhớ như in mỗi một câu sư phụ từng nói trong miếu lúc ấy, nhớ rõ cả tình hình khi mình theo sư phụ bước lên mây rời khỏi quê nhà.

Nhan Lạc Nương rốt cuộc nhịn không được lại khóc lên.

Một đám sư tỷ cũng là đồng dạng khóc rống lên. Đối với các nàng, sư phụ chết đi chính là trời đã sụp.

Hồi lâu sau, có sư tỷ nói:

- Sư muội, đừng khóc, giờ muội đã là cung chủ, muội phải kiên cường, không thể khiến sư phụ chết không nhắm mắt.

Từ lúc thấy Nhan Lạc Nương có thể khiến Quảng Hàn kiểm phát sinh biến hóa, vị sư tỷ này biết sư phụ đã truyền vị trí cung chủ Quảng Hàn cung cho sư muội nhỏ nhất này.

Nhan Lạc Nương vẫn không ngừng được nước mắt, mà người khác cũng không nói lời nào thêm. Mặt ai nấy đều buồn thảm, còn có bàng hoàng và thần thờ

Các nàng đã là toàn bộ đệ tử của Quảng Hàn cung. Những sư huynh sư tỷ từng cùng Nhan Lạc Nương xuống núi lịch lãm có bối phận đứng trước, pháp lực cũng khá cao. Mà pháp lực của các nàng ở đây lại thấp hơn, đạo tâm gần như bị phá.

Nhan Lạc Nương nghĩ sư phụ trước khi chết truyền Quảng Hàn kiếm cho mình, cũng để mình tiếp nhận chức cung chủ. Nàng vội vàng lau nước mắt, đứng lên, nói:

- Chúng ta trở lại Quảng Hàn cung đi.

Nói xong, nàng nhìn sang Nguyệt Hà sư tỷ, thấy Nguyệt Hà cúi đầu không nói không rằng, lại nhìn sang các sư tỷ, chỉ thấy vẻ mê loạn trong mắt các nàng. Nhan Lạc Nương cũng không nói cái gì nữa, xoay người đi thẳng về phía trước. Người khác vẫn không lên tiếng, theo sau lưng nàng.

Mặt trời tím trên cao chiếu ánh nắng lên thế gian, mang ấp áp cho mặt đất. Thế nhưng Nhan Lạc Nương chỉ cảm thấy chói mắt, cộng với một chút lo lắng không tên, cảm giác như đang hành tẩu ở vực sâu không đáy vậy.

Sư phụ nàng truyền chức cung chủ cho nàng trước khi chết, nàng nhất định phải gánh vác trách nhiệm truyền thừa, không thể để Quảng Hàn cung bị hủy diệt trong tay mình. Nhưng ở trong Quảng Hàn cung, nàng là đệ tử nhỏ nhất, bối phận thấp nhất, hơn nữa nàng chưa từng nghĩ muốn trở thành Quảng Hàn cung chủ, điều này quá đột ngột.

Sau khi đi ra, suy tính trước sau, nàng càng nghĩ càng cảm thấy con đường phía trước gian nan.

"Con đường phía trước hung hiểm như thế, ta làm sao đi đây?" Nhan Lạc Nương thầm nghĩ.

- Sư muội, Nhan sư muội.

Mặt sau đột nhiên có người hô, cắt đứt dòng suy nghĩ của Nhan Lạc Nương. Nàng không cần quay đầu lại, nghe tiếng cũng biết là Nguyệt Hà sư tử. Hiện tại vị sư tử này là người có bối phận cao nhất trong hàng đệ tử.

- Sư tử!

Nhan Lạc Nương đáp lời Nguyệt Hà, tất cả mọi người ngừng lại.

Nhan Lạc Nương phục hồi tinh thần, mới phát hiện nơi này đã là miếu Sơn Thần cách sơn cốc không xa. Vừa thấy ngôi miếu đổ nát này, Nhan Lạc Nương lập tức nhớ tới lúc trước, ngũ sư huynh đã chết trong ngôi miếu này, và tất cả đều bắt đầu từ khi đi ra khỏi miếu này. Tuy nàng không biết chuyện không liên quan tới nơi đây, nhưng vẫn khó có thể loại bỏ đi được cảm giác kiêng kị với miếu Sơn Thần này.

- Sư muội, chúng ta vào trong miếu nghỉ ngơi một chút đi.

Nhan Lạc Nương muốn nói rằng rời xa sơn cốc này một chút nghỉ sau, nhưng nhìn từng sư tử, ai nấy đều mang trên mặt vẻ kinh hãi cùng bàng hoàng, thì nàng cũng đành gật gật đầu. Nàng ngẩng đầu nhìn miếu Sơn Thần cách đó không xa. Tấm bảng đề tên miếu đã bị hư hại mất một nửa, chỉ còn nhìn thấy một nửa sau của hàng chữ viết trông cực kỳ tang thương, nội dung là: "... Âm Sơn miếu."

Nguyệt Hà nhìn chỉ chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, thật ra nàng sớm đã hơn bốn mươi rồi. Nàng dẫn đầu đi về miếu Sơn Thần, người khác đều đi theo. Nhan Lạc Nương đi sau cùng, sau khi đi vào thì nhìn quanh, khung cảnh bên trong còn hoang tàn hơn lần trước, vẫn một bức tượng Sơn Thần không đầu đứng trong đó.

- Nhan sư muội!

Nguyệt Hà hô.

Nhan Lạc Nương nhìn sang, Nguyệt Hà nói:

- Chúng ta bàn bạc một chút về con đường sau này của Quảng Hàn cung chúng ta đi. Không thể để cho Quảng Hàn cung bị cắt đứt truyền thừa trong tay chúng ta được.

Nhan Lạc Nương nhớ tới lời cuối sư phụ nhắn nhủ mình trước khi chết, đó là phải cố gắng tu hành, bảo ban đệ tử, không nên hành tẩu trên thế gian. Nhưng Nguyệt Hà đã nói vậy, nàng vẫn đáp:

- Tốt, chúng ta bàn bạc một chút đi.

- Sư muội, sư phụ từng nói, trời đất sắp sửa đại biến, chúng ta sẽ đi như thế nào khi đất trời đại biến đây?

Nguyệt Hà hỏi.

Nhan Lạc Nương nói:

- Lạc Nương kiến thức nông cạn không biết, sư tỷ nói nên làm cái gì bây giờ?

Nguyệt Hà trầm tư một chút, nói:

- Quảng Hàn cung chúng ta nằm ở một chỗ hư hư thực thực trong trời đất, hiện tại chỉ sợ chúng ta muốn về cũng không về được. Nếu không về tới Quảng Hàn cung, chúng ta sẽ không có nơi cả một chỗ cư trú giữa thế gian này.

Nhan Lạc Nương tự nhiên biết pháp quyết mở Quảng Hàn cung, nhưng nàng cũng không nắm chắc có trở về được hay không. Nhìn các sư tỷ, cả đám đều trầm tư, hiển nhiên có cùng lo lắng.

Nguyệt Hà tiếp tục nói:

- Trời đất này chỗ nào cũng hung hiểm, tuy rằng chúng ta là người tu hành, không nên có tâm mang sợ hãi đối với đất trời, nhưng nên hiểu được cách tự bảo vệ và yêu chính bản thân mình. Chỉ cần chúng ta còn sống, Quảng Hàn cung có thể truyền thừa tiếp. Đợi khi tu vi của chúng ta đề cao, có thể trở lại Quảng Hàn cung, sẽ tiếp tục đi tìm kiếm những đệ tử có thiên tư xuất sắc, không đến mức làm Quảng Hàn cung đứt đoạn truyền thừa trong tay chúng ta. Như thế, cho dù chúng ta không thể trường sinh, thì sau khi chết cũng không lo không có mặt mũi nào đối mặt sư phụ.

- Vậy sư tỷ cảm thấy chúng ta nên làm thế nào? Tìm một ngọn linh sơn, mở động phủ tu hành sao?

Nhan Lạc Nương hỏi.

- Những ngọn núi lớn có linh khí tràn đầy đều đã có người chiếm cứ, sớm thành đạo tràng của họ rồi. Cho dù vẫn còn chút ít, thì nhất định cũng bị yêu vật chiếm cứ.

- Cho nên?

- Trời đất đại loạn, chúng ta chỉ có nhờ môn phái khác che chở, mới có thể truyền thừa tiếp.

Nguyệt Hà bước tới trước cửa miếu Sơn Thần, nhìn bầu trời, quay lưng về phía mọi người, nói.

Nhan Lạc Nương nhìn tượng Sơn Thần cụt đầu, chưa trả lời, đã có đệ tử khác vội vàng hỏi:

- Chúng ta phải tới xin làm môn hạ môn phái nào để nhờ che chở?

Nguyệt Hà nói:

- Ta có một biểu ca, từ nhỏ bái nhập làm môn hạ của Hóa Thạch chân nhân ở Bồng Lai tiên sơn, Đông Hải. Trong Bồng Lai tiên sơn toàn là đạo đức chân tu, chúng ta nhờ Bồng Lai che chở nhất định không có chuyện gì.

Nhan Lạc Nương cũng không trả lời, nhìn thấy một đám sư tử đã hiện vẻ vui mừng trên mặt, kinh hãi bàng hoàng nhanh chóng tan biến, giống như tìm được phương hướng, thì những lời muốn nói đều nuốt trở vào.

- Sư muội, ý muội thế nào?

Nguyệt Hà nhìn Nhan Lạc Nương hỏi.

- Quảng Hàn cung chúng ta mặc dù không quá nổi danh trong thiên hạ, nhưng cũng có truyền thừa từ thuở hồng hoang, tuy rằng so ra kém Côn Lô, nhưng chẳng hề thua gì so với những tông phái như La Phù, Bồng Lai. Chúng ta bái nhập làm môn hạ Bồng Lai để nhờ che chở, có phải là có chút...

- Vậy theo sư muội thì chúng ta nên đi đâu?

Nguyệt Hà hỏi.

- Chúng ta vẫn thử xem có thể trở về Quảng Hàn cung được không đã.

Nhan Lạc Nương đáp.

- Điều này sao có thể, Quảng Hàn cung ở giữa thực và ảo, muốn mở ra thông đạo, ít nhất phải có thực lực luyện thần phản hư, pháp lực của chúng ta không đủ.

Nguyệt Hà phản bác ngay lập tức.

Nhan Lạc Nương nhìn vị sư tử này, thầm thở dài một tiếng. Làm sao nàng không nhìn ra, các sư tử đều muốn đi, bất đắc dĩ nói:

- Nếu các sư tử đều cho rằng có thể đi, vậy thì đi đi.

Các vị sư tử cùng lên tiếng cho rằng nếu không thể trở về, thì tới Bồng Lai tiên sơn tránh một chút không có gì không tốt. Vì thế bọn họ quyết định tới Bồng Lai ở Đông Hải.

Trên thế gian, Quảng Hàn cung là một chỗ cực kỳ thần bí. Có một câu nói như thế này lưu truyền: "Thiên hạ kiếm tiên xuất La Phù, Quảng Hàn nguyệt dạ sương hoa vũ." - tức là: Kiếm tiên trong thiên hạ đều xuất thân từ La Phù, còn Quảng Hàn thì giống như ánh trăng tựa nháy múa trong đêm sương, không sao nhìn ra thực ảo. Trong thiên hạ, người nào cũng biết kiếm phái La Phù có một thanh linh kiếm tên là Trảm Tiên, nhưng đệ tử của đại môn đại phái lại biết, ngoài Trảm Tiên kiếm này, còn một thanh khác không hề kém là Quảng Hàn kiếm. Không có nhiều người biết về Quảng Hàn kiếm, chỉ biết một câu: "Trăng chiếu đầy trời, Quảng Hàn vô địch."

Có điều đệ tử Quảng Hàn cung cực ít hành tẩu trong thiên hạ, cho nên ít người biết Quảng Hàn cung, hơn nữa Quảng Hàn cung còn nằm giữa hư và thực, không giống môn phái khác lộ rõ trong trời đất. Nhưng trong thập đại tiên sơn huyền môn vẫn có vị trí của Quảng Hàn cung. Chỉ là nào có ai biết, môn nhân Quảng Hàn cung lúc này đã điều linh đến mức muốn về cũng không trở về được.

Ra khỏi vùng núi kia, Nhan Lạc Nương đột nhiên nói:

- Sư tử, không bằng chúng ta đến thôn Hà Tiên thử đi, Hà Bá Tú Xuân loan là trưởng bối của ta, ta muốn tới chỗ ngài ấy thử xem.

Những người khác không trả lời, đều nhìn Nguyệt Hà sư tử. Nguyệt Hà trầm ngâm một chút, nói:

- Một Hà Bá khó mà giúp được gì cho chúng ta, tốt nhất là chúng ta nhanh chóng đến Bồng Lai tiên sơn đi.

Nói xong, nàng ta dẫn đầu đi trước, mọi người theo sát đằng sau. Nhan Lạc Nương khẽ nhú mày, hé miệng muốn nói cái gì, cuối cùng cũng không nói ra miệng, nắm thật chặt Quảng Hàn kiếm trong tay, bước nhanh theo. Nàng vốn muốn đi hỏi Trần Cảnh xem con đường sau này phải đi như thế nào, nhưng Nguyệt Hà lại không cho nàng cơ hội.

Tuy rằng hiện tại nàng giữ Quảng Hàn kiếm, xem như Quảng Hàn cung chủ, nhưng những sư tỷ này hiển nhiên không công nhận chuyện này. Đi Đông Hải Bồng Lai phải qua Bá Lăng, lại không muốn đi qua Tú Xuân loan, cho nên Nhan Lạc Nương mới nói câu ban nãy.

Các nàng chỉ đi trên mặt đất, tốc độ rất nhanh, ngày đêm không ngủ, tới buổi tối đã đến địa giới Bá Lăng. Các nàng nhìn thấy trên mặt đất có một bia đá mới lập, trên mặt có khắc: "Bá lăng quý thành, người sống chớ gần."

Đám người Nhan Lạc Nương mới đi qua Bá Lăng này không lâu, mặc dù không vào thành, nhưng Quảng Hàn cung chủ nhìn thấy thành Bá Lăng từng nói qua:

- Bá Lăng này đã thành quý vực chốn nhân gian rồi.

Hiện tại quả nhiên ứng với lời của Quảng Hàn cung chủ, có điều các nàng không biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Các nàng không dừng lại, tự nhiên cũng sẽ không vào thành, chỉ đi ngang qua thành. Lần đầu tiên qua đây, càng nàng chỉ cảm giác tòa thành này có âm khí rất nặng, hiện tại đứng xa xa nhìn, lại cảm thấy quý khí dày đặc. So với Chuyển Luân điện dưới âm phủ, thì âm khí của thành Bá Lăng này kém xa, nhưng trong thành này lại có oán khí còn nồng đậm hơn.

- Trên thành có người.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy đầu tường thành có một cô gái chẳng biết đã xuất hiện từ lúc nào. Cô gái này mặc một bộ quần áo thuộc

loại tiểu thư thế gia trong phàm trần thế tục mới có thể mặc, nhìn khá đẹp mắt, một đầu tóc đen được một sợi dây bảy màu cột sau người. Tại tòa thành trì quý khí dày đặc, oán khí tận trời thế này, một cô gái đứng trên tường thành tạo cho người ta một cảm giác cực kỳ chấn động.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 7: Trên Thành Dưới Thành

oOo

- Oán linh!

Nguyệt Hà nhìn thoáng qua, nói ngay:

- Chúng ta nhanh rời khỏi nơi này.

Nói xong, bọn họ lại vội vã đi về phía trước. So với các sư tử, Nhan Lạc Nương có thời gian tu hành không tính là dài, cũng không biết được nhiều chuyện trong trời đất. Tựa như oán linh này, nàng chẳng qua chỉ cảm thấy cô gái trên tường thành cực kỳ nguy hiểm, chứ không biết oán linh được tính là một tồn tại thế nào. Nhưng nhìn sắc mặt các sư tử đại biến, vội vàng tăng tốc bước đi, nàng hiểu rằng oán linh phải rất lợi hại.

Thế nhưng, ngay lúc càng nàng muốn nhanh chóng rời đi, trên đầu tường thành lại truyền đến âm thanh:

- Đây, các người đi Tú Xuân loan ở Kinh Hà sao?

Giọng nói này rất trong trẻo, tuy rằng nghe không mấy lịch sự, nhưng cũng có thể thấy được, lúc cô gái này còn sống nhất định là một người có tính cách hoạt bát.

Nguyệt Hà không để ý đến, người khác cũng không để ý đến. Nhan Lạc Nương muốn trả lời, nhưng thấy các sư tử cố tình lơ đi, thì cũng không dám

lên tiếng. Nàng từng nghe rằng trên thế gian có rất nhiều pháp thuật quý bí, chỉ cần thừa lên, sẽ trúng nguyên rùa.

Từng người đi nhanh về phía trước, không ai nhìn thấy sắc mặt của cô gái trên đầu tường đột nhiên biến thành rất khó coi. Chỉ thấy cô gái đột nhiên há mồm thét chói tai, trên không thành Bá Lăng bỗng đâu xuất hiện mây đen. Mây đen quay cuồng, gió nổi lên, gương mặt của cô gái đứng trên đầu tường thành trong phút chốc biến thành cực kỳ khủng bố, trên mặt dày đặc âm khí. Nếu như nói lúc này là tháng ba tươi đẹp, thì bây giờ chính là tháng sáu mưa bão.

Nhan Lạc Nương nghe rõ tiếng thét chói tai, lập tức huyết khí nhộn nhạo, tim đập kịch liệt, có cảm giác muốn nôn mửa. Các sư tử của nàng cũng không hề khá hơn. Đúng lúc này, Nguyệt Hà xoay người nhìn Nhan Lạc Nương, một tay muốn chụp tới Quảng Hàn kiếm trong tay Nhan Lạc Nương, đồng thời nói:

- Sư muội mau đưa kiếm.

Nhan Lạc Nương suýt nữa đưa kiếm cho Nguyệt Hà sư tử theo phản xạ, nhưng bất chợt nàng nhớ tới lời nhắn nhủ của sư phụ: "Bất kể khi nào, bất kể chuyện gì xảy ra, Quảng Hàn kiếm không thể rời tay. Kiếm còn người còn, nếu kiếm không còn, Quảng Hàn tất vong."

Đây là lời mà sư phụ nàng lắm bầm khi hấp hối. Có thể thấy bà cực kỳ quan tâm tới việc truyền thừa Quảng Hàn, cũng là điều bà lo lắng nhất.

Trong đầu Nhan Lạc Nương vừa hiện lên câu của sư phụ, cánh tay định vươn ra lập tức rút trở về, cũng không trả lời, mà nâng tay rút Quảng Hàn kiếm ra. Không có tiếng kiếm ngân vang, duy chỉ có một luồng ánh trắng phóng lên cao. Dưới ánh trắng bao phủ, mọi người lập tức dễ chịu hơn một chút, pháp lực vừa muốn mất khống chế lập tức bình lặng lại, nghe tiếng thét chói tai cũng nhỏ dần. Mọi người yên lặng vận chuyển linh khí, lấy

pháp thuật hộ thân. Mà Nhan Lạc Nương ở thời khắc kiểm ra khỏi vỏ thì đã há miệng phun một luồng đan khí vào hư không. Đan khí hóa thành một ngọn lửa, ngọn lửa lại ngưng kết thành một chiếc đèn xanh trôi nổi ở đỉnh đầu của nàng, chiếu rọi cả một vùng không gian.

Bên dưới ánh đèn, tâm thần của mọi người ổn định lại, pháp lực vận chuyển như ý, không còn cảm giác không lưu loát.

- Chúng ta đi.

Nhan Lạc Nương vẫn không nói gì, Nguyệt Hà đã mở miệng nói.

Nhan Lạc Nương nhìn xung quanh, không gian đã hoàn toàn là bóng tối, chỉ còn một khoảng nhỏ được chiếu sáng từ ngọn đèn xanh cùng với hào quang từ Quảng Hàn kiếm trong tay nàng.

- Sư muội, muội dùng đèn Lưu Ly đi trước mở đường, ta thủ phía sau. Chúng ta mau rời khỏi nơi này, Quảng Hàn kiếm ra khỏi vỏ nhất định sẽ làm cho rất nhiều kẻ thuộc tà ma ngoại đạo muốn cướp đoạt.

Nguyệt Hà nghiêm túc nói, nói xong duỗi một tay tới trước mặt Nhan Lạc Nương, nói:

- Sư muội, pháp lực của muội không đủ để điều khiển hai linh bảo. Đèn Lưu Ly đã được muội tế luyện tùy tâm, Quảng Hàn kiếm để sư tỷ điều khiển đi.

Nàng ta nói xong, bèn nhìn chăm chăm vào mắt Nhan Lạc Nương.

Ở trong lòng mọi người, Nhan Lạc Nương là một sư muội rất nỗ lực tu hành, và được sư phụ cực kỳ yêu thích. Điều này rất bình thường, bởi vì nàng là đệ tử quan môn của sư phụ, có điều cũng chỉ đến như vậy. Bình thường Nhan Lạc Nương trầm mặc ít lời, nhìn qua lại dịu dàng yếu đuối, không từ chối bất kỳ ai cần giúp. Bởi thế, trong lòng các nàng không quá

thừa nhận quyết định của sư phụ trước khi chết. Nhất là Nguyệt Hà, không thừa nhận Nhan Lạc Nương bây giờ là Quảng Hàn cung chủ. Bởi vì theo các nàng, Nhan Lạc Nương không thể dẫn dắt mọi người, không thể để Quảng Hàn cung tiếp tục truyền thừa xuống trong thời khắc nguy nan này.

(Đệ tử quan môn: đệ tử cuối cùng, sau đó không thu nhận ai nữa)

Mọi người đều biết ý nghĩa của Quảng Hàn kiếm, lúc này thấy Nguyệt Hà thẳng thắn nói muốn Quảng Hàn kiếm trong tay Nhan Lạc Nương, cả đám không khỏi cùng nhìn về Nhan Lạc Nương, muốn xem Nhan Lạc Nương sẽ làm thế nào, là tham lam chiếm giữ Quảng Hàn kiếm, hay lấy truyền thừa Quảng Hàn cung làm trọng, giao kiếm ra?

Nhan Lạc Nương nhìn ra ý muốn nói: "Điều này là đương nhiên" trong mắt các sư tỷ, trong lòng không biết đang nghĩ cái gì, muốn giao Quảng Hàn kiếm ra, nhưng lại nhớ tới lời sư phụ:

- Quảng Hàn cung từ trước đến nay đều là nhất mạch đơn truyền, ta làm sư phụ thu nhận rất nhiều đệ tử, nhưng cuối cùng chỉ có một người có thể kế thừa Quảng Hàn cung. Đại sư tỷ đã chết của con là kiểu người thanh cao mà lạnh nhạt, không hợp để kế nhiệm Quảng Hàn cung. Nhị sư huynh của con nhìn qua như không để ý chuyện gì, kỳ thực tâm tư đồ kị mạnh mẽ. Tam sư tỷ Nguyệt Hà của con lại thích phô trương mà không đủ cố gắng. Những người còn lại cũng không ai có thể kế nhiệm Quảng Hàn cung đời này. Sau khi ta chết, nếu các vị sư tỷ của con đòi Quảng Hàn kiếm, con không được đưa. Nếu có người không phục, trực xuất sư môn. Nếu lại có người dám dòm ngó Quảng Hàn kiếm, nổi lên lòng tham, con có thể giết để răn đe.

- Đệ tử sao dám.

Ngay lúc đó, Nhan Lạc Nương từng nói lời tận đáy lòng.

Quảng Hàn cung chủ nói:

- Con nhất định phải ghi nhớ, người của Quảng Hàn cung chúng ta nhất định phải hiểu được tự ái tự cường. Cho dù bóng đêm chôn giấu con tận trong vực sâu không đáy, con cũng phải nhớ kỹ một câu: Trăng chiếu đầy trời, Quảng Hàn vô địch.

Nhan Lạc Nương không biết tại sao sư phụ cứ nhất định muốn mình kế thừa Quảng Hàn cung. Giống như các vị sư tỷ, nàng cũng không cho rằng mình có thể đảm nhận trọng trách truyền thừa Quảng Hàn cung. Nhưng nàng không thể không nhận.

Nhan Lạc Nương biết, sư tỷ còn đang chờ quyết định của chính mình.

Nàng đón ánh mắt của Nguyệt Hà, lắc lắc đầu, lại quay đầu nói với cô gái ở đầu tường:

- Chúng ta đang muốn đi Tú Xuân loan, có chuyện gì không?

Nàng vừa nói, mặt của cô gái trên đầu tường lập tức dịu đi, hồi phục tự nhiên, lại trở về một cô gái rạng rỡ. Chỉ nghe cô gái ngượng ngùng nói:

- Người có thể giúp ta nhắn một câu với vị hôn phu của ta không?

- Được.

Nhan Lạc Nương đáp. Nàng có chút không ngờ với biến hóa của oán linh trên tường thành, nhưng vẫn lập tức trả lời.

- Nói là ta nhớ chàng, nhắn khi nào chàng rảnh thì tới nơi này của ta một chuyến.

Cô gái trên đầu tường nói nhỏ nhẹ.

- Được, vị hôn phu của cô là ai?

Nhan Lạc Nương hỏi.

- Vị hôn phu của ta là Hà Bá Kinh Hà, người tới Tú Xuân loan là có thể nhìn thấy thần miếu của chàng. Chỉ cần vào trong miếu là có thể tìm được chàng.

Tiếng của cô gái ở đầu tường nghe rõ ràng khác thường, không có chút mê hoặc nào. Nhưng Nhan Lạc Nương lại cảm thấy có chút khó tin, cho là mình nghe lầm, bụng muốn nói: "Lẽ nào Hà bá gia xảy ra chuyện, sao lại có quan hệ với oán linh ở đầu tường thành này được? Ta phải đi xem thử."

Tuy nghĩ vậy, nhưng nàng vẫn đáp:

- Ta sẽ tới Tú Xuân loan, vào thần miếu nói lại với Hà Bá.

- Ừ, nói ta ở chỗ này chờ chàng.

Cô gái đầu tường nói.

Tiếng của cô gái vang vang, ngọn đèn xanh trên đỉnh đầu Nhan Lạc Nương không hề bị lay động, vững vàng bảo vệ tâm thần, cũng không thấy có vẻ gì là có pháp thuật quấy nhiễu. Mặc dù trong lòng Nhan Lạc Nương khó có thể tiếp nhận, nhưng vẫn nghiêm túc ghi nhớ.

Xoay người quay đầu lại, nàng phát hiện các sư tử đã đi xa.

Nàng vội vàng đuổi theo, nói với Nguyệt Hà sư tử:

- Sư tử, chúng ta đi Tú Xuân loan một chuyến đi.

- Vì sao phải tới đó, bởi vì oán linh kia sao?

Nguyệt Hà châm chọc nhìn Nhan Lạc Nương, nói:

- Sư muội, tỉnh đi, đó là oán linh. Ta không biết tại sao sư phụ lại truyền Quảng Hàn kiếm cho muội nữa. Muội như vậy, làm sao có thể dẫn dắt chúng ta sống sót trong thế giới này đây?

- Sư tử...

Nhan Lạc Nương yếu ớt kêu, trong mắt tràn đầy vẻ bất lực.

- Muội cũng biết ta là sư tử của muội, cũng biết tôn ti trật tự cơ à!

Nguyệt Hà thở dài, tiếp tục nói:

- Muội đã còn nhận ta là sư tử, thì giao Quảng Hàn kiếm cho ta đi. Không phải ta nhất định muốn có Quảng Hàn kiếm, mà là chúng ta cần Quảng Hàn kiếm để hộ thân. Quảng Hàn cung chỉ còn lại từng này người chúng ta, không thể có thêm ai chết nữa. Muội có đèn Lưu Ly bên mình, đó là linh bảo, hẵn cũng đủ rồi, cần gì một mình độc chiếm cả hai đây?

- Sư tử, muội, muội...

Nhan Lạc Nương không hề nghĩ muốn một mình chiếm hai linh bảo, cũng chưa từng nghĩ muốn làm Quảng Hàn cung chủ. Thế nhưng sư phụ đã giao phó, không thể giao cho người khác, cho dù là sư tử cũng không được, hơn nữa còn phân phó nếu có người nổi lòng tham hoặc không phục, có thể giết để răn đe. Có điều loại chuyện này, nàng trăm triệu lần làm không được.

Nguyệt Hà nhìn nàng, các vị sư tử nhìn nàng. Nhan Lạc Nương lui về phía sau, tay hết nắm chặt lại nới lỏng Quảng Hàn kiếm, cuối cùng vẫn yếu ớt nói:

- Sư tử, không nên ép muội. Muội không muốn làm cung chủ, cũng không muốn kế thừa Quảng Hàn kiếm, nhưng đây là lệnh của sư phụ.

- Lệnh của sư phụ sao? Đoạn thời gian cuối cùng kia, chỉ có người ở cạnh sư phụ, đến cùng có phải sư phụ nói vậy không thì ai biết được!

Nguyệt Hà lạnh lùng nói.

Nhan Lạc Nương biết đây là sư tử không phục, lại nghĩ tới sư tử muốn đoạt Quảng Hàn kiếm, không khỏi run giọng nói:

- Khi truyền kiếm, sư phụ nói...

- Nói cái gì?

- Nói, nếu ai không phục, có thể trục xuất Quảng Hàn cung...

- A!... Trục xuất Quảng Hàn cung, vậy người trục xuất tất cả chúng ta khỏi Quảng Hàn cung đi.

Nguyệt Hà bước nhanh tới, thì đã thấy một ánh lửa lóe lên trên trán Nhan Lạc Nương, ẩn kỹ một ngọn đèn xanh xuất hiện. Nguyệt Hà tức thì khựng lại, oán giận liếc nhìn Nhan Lạc Nương một cái, rồi xoay người đi. Một đám sư tử của Nhan Lạc Nương cũng xoay người bước theo.

Nhan Lạc Nương há miệng muốn gọi, nhưng lời không thể ra khỏi miệng, cũng không biết phải nói thế nào.

Tuy các vị sư tử đã đi xa, nhưng những ánh mắt kia vẫn hiện rõ trong đầu nàng, tựa như kim đâm vào trái tim nàng.

Nàng không kìm được, bật khóc, ngẩng đầu nhìn trời, không biết đi con đường nào. Thẳng đến lúc bóng dáng các vị sư tử biến mất ở trong gió, nàng mới lau nước mắt, đi về hướng Tú Xuân loan.

Thôn Hà Tiền là nơi nàng sinh ra, mà khúc Tú Xuân trên dòng Kinh Hà lại là nơi nàng lớn lên, cũng là nơi cả đời nàng không quên được. Vào năm đó, Trần Cảnh nổi giận chém Hà Bá Ác Long hạ, mọi người chỉ nhớ rõ Trần Cảnh cầm kiếm sắc lướt sóng mà đi, lấy tư thế oai hùng đào sông lấp biển chém xà yêu, chứ không ai nhớ rõ lúc trước có một cô gái bình tĩnh cỡ nào khi bị tể giữa sông tới ba phen mấy bận.

Những gì Nhan Lạc Nương thể hiện ra vào thời khắc đó, đến tận bây giờ Trần Cảnh vẫn còn nhớ rõ. Cho dù đã rất nhiều năm, nhưng mỗi khi hồi tưởng lại, trong đầu hẳn vẫn luôn có một cô gái bắt mắt khác thường vào thời khắc sinh tử ấy.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 8: Từ Nay Về Sau, Ta Sẽ Là Một Chương Giáo

oOo

Một mình Nhan Lạc Nương đạp bước hoàng hôn hướng về Tú Xuân loan. Trần Cảnh tất nhiên đã sớm cảm ứng được. Đối với hắn mà nói, chỉ cần bất kì người nào vừa tiến vào trong đoạn đường từ Bá Lăng đến Kinh Hà thì đã hiện ra rõ ràng trong đầu hắn. Tuy rằng bình thường hắn không lưu tâm đến chuyện lui tới của người khác, nhưng Nhan Lạc Nương vừa xuất hiện đã kinh động hắn. Bởi vì trên người nàng có một cảm giác khác hẳn với những người khác. Mà loại cảm giác này, tới từ chính bản thân nàng, còn một phần là từ thanh kiếm trên lưng nàng kia.

Trần Cảnh đã từng thấy thanh kiếm kia. Khi đó sư phụ Nhan Lạc Nương là Quảng Hàn cung chủ đã giận dữ rút kiếm ngay trước miếu Hà Bá này, trên lưỡi kiếm còn có hai chữ Quảng Hàn. Lúc ấy, thanh kiếm vừa ra khỏi vỏ đã mang theo một luồng hào quang đầy kinh diễm, như thể ánh trăng vừa từ sau đám mây đen ló ra, tản ánh sáng khắp trời đất. Nhưng nếu kiếm không rời vỏ, lại như ánh trăng ẩn sau đám mây đen, bị che kín, không ai có thể biết được đó là một linh bảo tuyệt thế.

Thế nhưng lúc này kiếm trong tay Nhan Lạc Nương lại khác. Nàng vừa xuất hiện, Trần Cảnh đã cảm ứng được ánh chói lọi của kiếm, như thể vầng mây kia quá mỏng, khó mà che khuất hoàn toàn được ánh trăng. Khí tức của Nhan Lạc Nương cũng sáng tối bất định, chốc tăng chốc giảm, chốc lại mờ tối ảm đạm. Trần Cảnh biết Nhan Lạc Nương đã xảy ra chuyện, không phải chỉ riêng bản thân nàng, mà Quảng Hàn cung nhất định xảy ra chuyện

lớn. Bằng không thì Quảng Hàn kiếm cũng không thể ở sau lưng nàng, mà nàng cũng không một thân một mình trở lại đây như vậy.

Qua trấn Quân Lĩnh, qua thôn Hà Tiền, nàng không chút dừng bước. Năm xưa cùng các sư huynh sư tỷ ghé qua đây rồi rời đi, tính ra nàng đã chặt đứt duyên trần cùng thôn Hà Tiền rồi. Thôn Hà Tiền đã không còn gì đáng để nàng lưu luyến nữa. Nàng đi thẳng lên con đê, tới bờ sông mé bên sườn núi nhỏ, đi tới trước miếu Hà Bá rồi bước vào. Nàng lẳng lặng đứng trước tượng Hà Bá, lặng im, không nói một lời nhìn tượng thần, tựa như nhìn bậc trưởng bối. Lòng ngổn ngang trăm mối, nhưng nàng lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

Nhan Lạc Nương đứng rất lâu, sắc trời từ nhá nhem tối đến đen kịt. Nàng thắp một nén nhang, rồi nói:

- Hà Bá gia, đây là nén nhang cuối cùng ta thắp cho người đấy. Hiện tại ta đã là chương giáo một phái rồi, người nhìn thấy Quảng Hàn kiếm sau lưng ta không? Sau này ta chính là Quảng Hàn cung chủ. Sư phụ từng nói, tiên không vào điện thần, ta đã là chương giáo một phái, là Quảng Hàn cung chủ, cho nên không thể vào trong thần miếu được nữa.

Trần Cảnh thở dài, thầm nghĩ: "Quả nhiên đã xảy ra chuyện."

Giọng nói của Nhan Lạc Nương không có chút gì vui mừng, mà chỉ toàn cảm giác bàng hoàng và buồn tủi.

- Đại sư tỷ muốn làm cung chủ, nhị sư huynh muốn làm chương giáo, tam sư tỷ cũng muốn làm... nhưng sư phụ lại truyền cho ta. Truyền người nào họ cũng vui vẻ tiếp nhận, sao lại truyền cho ta chứ?

Nhan Lạc Nương khẽ nói trong bóng đêm, như đang tự lẩm bẩm lấy:

- Cho dù là bối phận hay kiến thức, ta cũng không bằng được các vị sư huynh sư tỷ, vì sao lại cứ truyền cho ta?

Trong bóng tối, không có tiếng đáp lời.

- Tam sư tử đòi ta thanh Quảng Hàn kiếm. Nhưng sư phụ đã dặn không được đưa cho bất kì kẻ nào, trừ phi ta chết đi.

Nhan Lạc Nương lại khẽ giọng nói tiếp:

- Ta không muốn thanh Quảng Hàn kiếm này, ta cũng không cần làm Quảng Hàn cung chủ. Người nói ta nên làm gì bây giờ? Các sư tử đi rồi, truyền thừa của Quảng Hàn cung không thể đứt đoạn được, bằng không ta sẽ phụ lòng ủy thác của sư phụ mất.

Trong bóng đêm truyền đến tiếng thở dài của Hà Bá. Trần Cảnh không trả lời thẳng, mà hỏi lại:

- Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Các người đã đi đâu?

Hắn cảm thấy có lẽ lúc này Nhan Lạc Nương cần trút nỗi sợ hãi và mệt mỏi trong lòng ra, mà nói ra hết cũng là một phương thức rất tốt.

Nhan Lạc Nương trầm mặc một hồi rồi đáp:

- Chúng ta đi âm tào địa phủ. Đến Chuyển Luân điện xếp thứ mười của cõi âm.

Trần Cảnh thất kinh, không ngờ các nàng lại đi vào cõi âm. Thảo nào đến cả Quảng Hàn cung chủ có tu vi cao thâm khó lường, lại thêm cả linh kiếm mạnh mẽ trong tay cũng không thể đi ra được.

Nhan Lạc Nương tiếp tục nói:

- Chúng ta đi đến sơn cốc kia, gặp hai oán linh đi ra khỏi cõi âm. Chúng nó nhìn thấy sư phụ thì quay đầu bỏ chạy, sư phụ dùng kiếm đánh thông vào con đường hoàng tuyền đi tới âm thế, một mực truy đuổi theo hai oán

linh kia tới Chuyển Luân điện. Sư phụ lại dựa vào Quảng Hàn kiếm mang chúng ta cùng vào trong điện đó.

- Trong Chuyển Luân điện có phải chỉ toàn bóng tối đen kịt, không thấy trời, không thấy đất, chỉ có thể cảm nhận loáng thoáng bóng dáng ma quỷ.

Trần Cảnh hỏi.

Nhan Lạc Nương không nhin được mà nhớ lại.

Trần Cảnh lại hỏi:

- Vậy các người có trông thấy cảnh vật giống với phàm trần thế tục, người trong đó không biết mình đang ở cõi âm?

Nhan Lạc Nương lắc đầu, đáp:

- Chúng ta không nhìn thấy như vậy. Bởi vì ta có đèn Lưu Ly Định Hồn trong tay. Dưới ánh đèn, chủ yếu nhìn thấy là hư vô, như đang đi lại trong vùng hỗn độn. Sư phụ nói vì ta không đủ pháp lực, nếu pháp lực cao thâm có thể rọi sáng cả Chuyển Luân điện.

Trần Cảnh nghe đến đèn Lưu Ly Định Hồn, thầm đoán có lẽ là ngọn đèn xanh kia. Hắn lại yên lặng chờ Nhan Lạc Nương tiếp tục nói tiếp.

- Lúc chúng ta đi trong hỗn độn này, sư phụ có kể cho chúng ta nghe về lai lịch của mười tòa điện địa phủ nơi cõi âm này. Sư phụ nói mười tòa điện vốn không có tên như vậy, mà được gọi chung là Tổ Vu điện, cũng không chỉ có mười mà là mười hai điện.

Trần Cảnh hầu như biết rất ít những chuyện bí mật thời thượng cổ, cũng không biết nhiều kẻ trong danh môn đại phái. Lúc này nghe Nhan Lạc Nương nói đến như mở ra một cánh cửa, những truyền thuyết thời kì thượng cổ thời khắc này đặc biệt chân thật rõ ràng.

Nhan Lạc Nương tiếp tục nói:

- Sư phụ nói, thời hồng hoang lúc thiên địa còn sơ khai, cường giả thiên hạ có vô số, cho dù là tổ sư Quảng Hàn tiên tử Tuyền Âm chúng ta cũng chỉ là một tiểu tu sĩ luyện khí. Lúc đó có những bậc đại thần thông muốn thoát khỏi luân hồi của trời đất, kỳ vọng có thể vĩnh sinh bất tử, vạn kiếp bất diệt. Trong đó có tộc tên là Vu, được thiên địa thai nghén mà thành. Trong Vu tộc lại có mười hai Vu thần thông quảng đại, pháp lực vô biên, thuật pháp cao đến mức không lường được. Bọn họ được sinh linh trên thế gian này gọi là tổ Vu. Mười hai tổ Vu này đều có mười hai tòa điện riêng. Theo truyền thuyết, mỗi người bọn họ là từ một tòa điện này thai nghén sinh ra. Mười hai tòa điện thờ có lực trấn phong trời đất, lúc phân ra có thể tự hình thành thế giới, ẩn giữa ảo và thật; lúc hợp lại thì có thể thành Đô Thiên Thần Sát đài, khống chế sinh tử của mọi sinh linh, cho dù thần thông cao đến đâu cũng khó mà chạy thoát được.

Nghe Nhan Lạc Nương giảng giải, trước mắt Trần Cảnh không khỏi hiện lên cảnh tượng hàng tỉ sinh linh đang tranh giành lấy trường sinh, vô số đại thần đoạt lấy tạo hóa. Lại liên tưởng đến những truyền thuyết kia, trong đầu hẳn không khỏi diễn hóa lại, cảm giác như sôi trào đầy nhiệt huyết, hận mình không thể cùng ở trong thời đại đó. Tuy Nhan Lạc Nương chỉ kể lại chuyện của Vu tộc, nhưng cũng đã vén mở lên một góc chuyện của trời đất thời hồng hoang, khiến hẳn phải vội hỏi thêm:

- Vậy Vu tộc kia đâu rồi? Vu tộc mạnh mẽ như vậy, sao hiện nay khắp thế gian hầu như không còn nghe tới Vu tộc nữa, là ai có thể diệt được cả Vu tộc?

Lúc ấy, nghe đến đó Nhan Lạc Nương cũng vội hỏi như vậy. Sư phụ nàng đã kể tiếp bằng một giọng nói pha đầy sợ hãi:

- Tuy rằng Vu tộc mạnh mẽ, nhưng trong thời kì đó, thế gian lại không thiếu người có đại thần thông. Có ba vị tổ sư Huyền môn Đạo giáo, có hai

vị Đế Hoàng thống lĩnh yêu linh hồng hoang, có Cộng Chủ nhân loại biết trắc toán chuyện khắp cả trời đất, có Ngọc Hoàng đại đế mà uy danh vô thượng vẫn còn lưu truyền khắp nhân gian, có những tán tiên đi lại khắp nhân gian nhằm tìm kiếm ý niệm riêng của mình, có Phật tổ nơi Tây Phương khố hàn, còn có cả những bậc đại năng sở hữu thần thông đặc biệt, do trời sinh ra. Tất cả bọn họ trong thời đại đó đã cùng nhau nổi lên một đợt sóng dậy âm âm mạnh mẽ của kỷ nguyên hồng hoang.

Cảnh giới Trần Cảnh càng cao, càng cảm thấy kinh hãi với những sự tích của các nhân vật trong truyền thuyết kia. Cho nên, bản thân hẳn cảm thấy căn bản không thể tồn tại cái trình độ cao cao kia được. Nhưng hẳn nhớ tới tòa Tần Quảng Vương điện ở cõi âm, cái sự thật bày ra trước mắt cho thấy truyền thuyết kia không hẳn là giả tạo mà ra. Chỉ riêng một tòa vương điện đã khiến hẳn kinh hãi không thôi, nói vậy thì chủ nhân tòa điện kia xuất hiện sẽ là bậc thông thiên triệt địa đến thế nào a. Huống chi, thời đó còn có rất nhiều người như vậy tranh giành lấy một đường sinh cơ?

- Đó quả là một thời đại sáng lập ra các truyền thuyết thần thoại! Thế gian này khó mà xuất hiện được những nhân vật như thế lần nữa rồi, có lẽ không thể nữa!

Trần Cảnh không kìm lòng, cảm thán một câu.

Đây là tâm niệm trong lòng Trần Cảnh, khó nén nổi mà thốt ra, nhưng Nhan Lạc Nương vẫn đáp lại:

- Sư phụ cũng từng nói vậy.

Lúc này Trần Cảnh mới lấy lại được tinh thần, than thở:

- Đối với chúng ta mà nói, không sinh ra trong thời đại đó vừa là may mắn, cũng là bất hạnh. May mắn là không phải tranh đoạt một đường sinh cơ với mấy vị tuyệt đại thiên kiêu kia. Không may là chúng ta vĩnh viễn không thể nhìn thấy nhiều nhân vật với phong thái như vậy.

Nói đến đây, âm thần từ pho tượng đi xuống. Đây là âm thần thuần túy, không phải do kiếm linh Mê Thiên điệp huyễn hóa ra. Âm thần trong đêm tối tỏa ra một vàng sáng trắng lấp lánh, mặt mũi đã rõ ràng, thậm chí quần áo trên người cũng mờ hồ hiện ra màu sắc riêng.

- Kể một chút xem rốt cuộc cô đã gặp phải chuyện gì trong Chuyển Luân điện được chứ?

Trần Cảnh hỏi.

Nhan Lạc Nương nói:

- Chúng ta gặp rất nhiều ác quỷ, quái vật. Sư phụ còn kể cho chúng ta chút chuyện xưa cũ.

Trần Cảnh thừa biết bên trong đó nhất định sẽ có có ác quỷ quái vật, nên chỉ hỏi:

- Sư phụ cô đã kể chuyện xưa cũ gì?

- Kể rất nhiều, khiến ta gần như không thể tin được.

Nhan Lạc Nương đáp.

- A? Vì sao lại không thể tin được?

- Sư phụ kể về chuyện của tổ sư cho chúng ta, kể về chuyện của giới chủ Tu La giới. Sư phụ nói tổ sư có quen biết với giới chủ Tu La giới, hơn nữa quan hệ rất sâu đậm.

Trần Cảnh thầm kinh ngạc. Tu La giới hầu như chỉ còn tồn tại trong truyền thuyết. Truyền thuyết nói rằng trong trời đất này có Minh Hà huyết hải, nằm giữa hai cõi âm dương, tự hình thành một giới có tên là Tu La.

Nhan Lạc Nương nói tiếp:

- Lúc đó giới chủ Tu La giới còn chưa trở thành giới chủ, mà chỉ là một cô gái tên là Bắc Linh. Tổ sư chúng ta cũng không phải là Quảng Hàn cung chủ, mà chỉ là một tiểu tể tự luyện khí. Vì tìm huynh mình mà tổ sư bị lạc vào núi Lạc Linh, bị Bắc Linh đại vương tại núi Lạc Linh bắt vào trong động phủ... (Tình hình cụ thể và chi tiết, mời đọc thêm "Nhân đạo kỉ nguyên")

Chuyện xưa cũ mà Nhan Lạc Nương kể lại cho Trần Cảnh, hiện lên như xa như gần, đoạn lịch sử như thật lại như ảo. Trong đoạn lịch sử này có một trận đại chiến vô cùng chấn động trong trời đất - đại chiến Vu Yêu, cũng có thể nói đây là một trận đại chiến luân hồi. Trong đó, mỗi vị đại thần thông đều có những tính toán riêng, mà những thần thông trong truyền thuyết cũng từ trận đại chiến ấy được lưu truyền tới tận bây giờ.

- Chờ chút, Bắc Linh và Nam Lạc mà cô vừa kể sao chưa từng nghe thấy trong truyền thuyết nào cả?

Trần Cảnh vội vàng hỏi lại.

- Truyền thuyết về giới chủ Tu La giới có rất ít. Bởi vì trong trận đại chiến đó, bọn họ là phe thất bại.

Nhan Lạc Nương cũng không ngờ rằng khi kể lại những điều sư phụ kể, âm thanh và ngữ điệu của nàng cũng mang theo chút hưng phấn, lại mang chút thương cảm, như thể dẫn dắt lấy một tia bi thương từ trận đại chiến kia xuyên qua thời không mà đến:

- Trong cuộc đại chiến định lại luân hồi đó, có mười hai tòa điện tổ Vu trấn cả hồng hoang được tổ Vu bố trí thành Đô Thiên Thần Sát đài; Có Yêu đế đứng đầu hàng tỉ yêu linh phân phong ba trăm sáu mươi lăm chính thần, bày ra Chu Thiên Tinh Đấu đại trận; Có Đạo tổ Tam Thanh truyền đạo thiên hạ, giáo hóa muôn dân trăm họ cùng với Đế vương nhân gian và Phật tổ lập nên Hỗn Nguyên trận. Trong đó cũng có những người không thuộc

phe nào cả, được xưng là phe Tán tiên trong trời đất, giới chủ Tu La giới Bắc Linh và Nam Lạc ở phe này.

- Cuối cùng thì sao? Vì sao trời đất lại thành thế này?

- Chỉ bởi vì một người.

- Người nào?

- Nam Lạc!

- Không phải ông ta thua sao?

- Ta cũng không biết. Sư phụ cũng không rõ chuyện sau đó ra sao cả. Người chỉ nói một câu.

- Nói cái gì?

- Một kiếm ngang trời hóa thiên hà, tiên thánh đầy trời chịu chôn vùi!

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 9: Có Mộng Có Oán Kết Trong Lòng

oOo

Nhan Lạc Nương nói tương đối lộn xộn, có nhiều chỗ còn không rõ ràng, giống như là những đoạn bị đứt khỏi dòng lịch sử. Nhưng Trần Cảnh vẫn lẩm bẩm mãi một câu "Một kiếm ngang trời hóa thiên hà, tiên thánh đầy trời chịu chôn vùi", thầm nghĩ khẩu khí thật lớn. Nếu đó là thật sự, thì đúng là chuyện quá kinh khủng.

Nhan Lạc Nương còn nói thêm:

- Sư phụ nói, hơn một nghìn năm qua đi, sinh linh thế gian lại cảm ứng được thiên hà xoay chuyển, chính là ứng với một câu nói kia.

Một nghìn năm đối với người tu hành thì không tính là dài, nhưng đối với sinh linh phàm trần, đó lại là một quá trình đằng đằng cực kỳ buồn chán. Với thời gian ấy, mỗi quốc gia, mỗi tộc đều có thể đã trải qua vài lần hưng suy luân hồi rồi.

Trần Cảnh không khỏi hồi tưởng đến truyền thuyết về chuyện đã xảy ra hơn một ngàn năm trước. Bình thường hẳn không thấy có gì liên hệ giữa chuyện thần tiên biến mất và cảm ứng trời đất sắp đại biến cùng một chỗ. Hiện tại hẳn vẫn không quá tin tưởng, thế nhưng hẳn lại liên tưởng tới truyền thuyết Thiên đình muốn sắc phong thần linh thế gian, cùng với đại chiến của hai giáo Xiển - Tiệt. Kết quả trận chiến ấy thế nào cũng không ai biết, mà Thiên đình cũng đã biến mất về sau.

"Chuyện kia có một đoạn không ai thấu." Trần Cảnh ngẫm nghĩ. Còn đoạn bị che mờ kia là bao lâu thì chẳng ai nói rõ được. Có người cho là trong vòng một đêm, cũng có người cho rằng một đêm ấy thực sự là giấc mộng dài tới cả trăm năm.

Trần Cảnh không hỏi nữa, mà chỉ ngược đầu nhìn bầu trời đêm đầy sao.

Mỗi người ngược đầu nhìn bầu trời đầy sao đêm đều có những cảm xúc khác nhau. Tâm tình khác nhau, cảm xúc cũng không giống nhau. Hiện tại Trần Cảnh cảm thấy mình như một ngôi sao trong số hàng tỉ ngôi sao kia, cho dù bản thân có tỏa sáng thì xen lẫn vào trong đó cũng không còn đặc biệt nữa. Đối với bầu trời vô biên vô hạn, h lẫn rất nhỏ bé. H lẫn thầm nghĩ đến những thiên kiêu hàng ngàn hàng vạn năm trước, không biết họ có từng ngẩng đầu nhìn bầu trời thế này không? Không biết khi bọn họ còn chưa có thần thông thiên triệt địa thì có từng cảm thấy mình nhỏ bé không?

Bầu trời đầy sao này có vô số người từng ngược lên nhìn, cũng có vô số người muốn nắm giữ lấy bầu trời này. Thế nhưng cuối cùng cũng đều chỉ là một ngôi sao băng, còn trời sao vẫn cứ tồn tại như thế.

Một ánh sao băng xẹt ngang qua bầu trời, chói mắt mà đặc biệt, nhưng rồi lại biến mất trong chớp mắt.

Trần Cảnh hít sâu một hơi, nói:

- Thời gian chưa từng vì ai mà ngừng bước lại, cho dù kẻ đó có thể đoạt cả tạo hóa của đất trời, thì trước trời đất này vẫn cứ nhỏ bé đến vô lực. Bọn họ có đặc sắc của mình, cho dù bọn họ đã từng muốn định lại luân hồi, cũng đã là quá khứ. Thời đại của bọn họ đã kết thúc. Thời đại này thuộc về những người đang ngược lên nhìn trời sao.

Sau lưng h lẫn không có tiếng đáp lời, Nhan Lạc Nương cũng đang nhìn lên trời sao như Trần Cảnh, dường như không tự chủ được mà lẩm bẩm:

- Thời đại của bọn họ đã kết thúc, bây giờ là thời đại của chúng ta.

Trần Cảnh nhìn Nhan Lạc Nương, phát hiện thấy lúc này nàng đã ổn định lại, không còn bàng hoàng và sợ hãi nữa.

Trần Cảnh nói:

- Sư phụ cô chọn cô là người truyền thừa không phải không có đạo lý. Có muốn biết vì sao không?

Nhan Lạc Nương bước tới song song với Trần Cảnh, nhìn cảnh đêm bên ngoài, hỏi:

- Vì sao?

- Vì cô rất cứng cỏi.

Đây là Trần Cảnh xét đến tình hình của Quảng Hàn cung lúc này mà nói. Hiển nhiên Nhan Lạc Nương là một người truyền thừa tốt nhất, bởi chỉ có người cứng cỏi như vậy mới có thể tiếp tục giữ cho Quảng Hàn cung truyền thừa đi xuống.

Nhan Lạc Nương từng tự nghĩ ra rất nhiều nguyên nhân, nhưng nàng không nghĩ đến điều mà Trần Cảnh vừa mới nói đến. Nàng nhớ như in lúc bản thân dựa vào pháp lực yếu ớt mà có thể thắp sáng đèn Lưu Ly Định Hồn lên, các sư huynh sư tỷ đều có ánh mắt đầy ước ao, còn sư phụ thì nói liên tục ba tiếng "Tốt".

Nhan Lạc Nương hít sâu một hơi, một bước bước ra khỏi miếu Hà Bá. Nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời, như thể đang nhìn thấy Quảng Hàn cung. Qua một lát, nàng quay đầu nhìn Trần Cảnh, đột nhiên cúi người hành lễ, nói:

- Quảng Hàn Nhan Lạc Nương ra mắt Hà Bá.

Nhan Lạc Nương tiếp tục nói:

- Thành Bá Lăng có một thiếu nữ nhờ chuyển đến Hà Bá một câu.

Chẳng biết từ lúc nào mà cảm nhận của Trần Cảnh với thành Bá Lăng đã bị chặt đứt, chỉ còn mơ hồ cảm ứng tượng thần trong thành dường như vẫn còn tồn tại. Hắn bèn hỏi:

- Chắc là Cố Minh Vi rồi, nói gì vậy?

- Hóa ra nàng ta tên là Cố Minh Vi. Nàng nói muốn được gặp Hà Bá một lần.

Nhan Lạc Nương đáp.

- À, ta đã biết.

Trong lòng Trần Cảnh cũng đã đoán ra được phần nào.

Nhan Lạc Nương nói xong, thi lễ rồi xoay người rời đi. Trần Cảnh không giữ nàng lại. Hắn biết lúc này Nhan Lạc Nương đã không còn là Nhan Lạc Nương trước khi bước vào miếu Hà Bá nữa. Nàng đã là người đứng đầu một phái, là chủ của một cung rồi.

Trong lòng Nhan Lạc Nương lúc này, cũng chỉ còn hai từ mà tổ sư Quảng Hàn cung lưu lại: "Tự ái, tự cường."

Nhan Lạc Nương bước đi trong bóng đêm. Trần Cảnh nhìn vào Quảng Hàn kiếm sau lưng nàng, kiếm đó mơ hồ như có ánh sáng chực chờ phóng ra. Linh khí mạnh mẽ như vậy phát ra nhất định sẽ khiến vô số tà ma ngoại đạo cướp đoạt, nhưng Trần Cảnh không nhắc nhở nàng. Hắn tin Nhan Lạc Nương nhất định đã biết, mà đây cũng là điều Quảng Hàn cung chủ tất phải đối mặt.

Nhan Lạc Nương không nói thiếu nữ trên tường thành Bá Lăng gọi Trần Cảnh là hôn phu, cũng không nói nàng ta là oán linh. Nhưng qua lời nói của Nhan Lạc Nương, Trần Cảnh liền biết thiếu nữ trên đầu tường chắc chắn là Cố Minh Vi, cũng biết nàng ta đã thành oán linh. Hắn vốn có thể thanh lọc toàn bộ thành Bá Lăng, nhưng khi định làm thì lại không đành lòng, vì khắp thành đều là linh hồn của những người trong thành phiêu đảng. Sau lại có rất nhiều kẻ tranh đoạt Tần Quảng Vương tử khiến hắn không cách nào đuổi hết oán khí đầy thành đi. Đến hôm nay, chỉ sợ không cách nào làm được nữa rồi.

Nghĩ đến đây, Trần Cảnh đứng ở miếu Hà Bá không cử động gì, một đốm sáng trắng đột nhiên lao ra khỏi thanh kiếm đá nơi pho tượng. Trong đốm sáng đó có một con bướm, chợt lóe lên rồi biến mất. Đốm sáng này chụp xuống âm thần Trần Cảnh, âm thần liền biến mất. Ngay sau đó, một con bướm từ trong miếu Hà Bá bay ra. Con bướm này không bay ra từ cửa miếu, mà chợt xuất hiện trong hư không phía trên nóc miếu, rồi lại biến mất trong hư không, lúc xuất hiện lại đã ở trên không trung đầu tường thành Bá Lăng.

Trần Cảnh nhớ lại vài lần trước đến thành Bá Lăng, cảm giác chỉ là thành này mục nát sắp không chịu nổi, như thể sắp bị thối đổ. Còn hiện tại, hắn lại cảm thấy oán khí trong thành ngút trời, quỷ khí dày đặc.

Đầu tường thành có một cô gái mặc váy áo màu xanh ngọc bích đang chậm rãi đi tới. Một tay nàng lướt nhẹ lên tường đá như bị nhiễm mực, như thể đứa nhỏ buồn chán đang vẽ bậy lên vách tường. Khi con bướm xuất hiện, đáp xuống đầu tường rồi hóa thành một người mặc áo bào xanh, thiếu nữ lập tức cảm ứng được, rồi vui mừng quay người lại. Nàng ta chạy nhanh tới, vừa mới thấy bắt đầu chạy, đã biến mất, hiện ra lại thì đã ở trước Trần Cảnh, cách hắn khoảng hai bước chân, yên lặng đứng đó. Nàng nhìn Trần Cảnh, ánh mắt đầy yêu thương, rồi sau chốc lát đột nhiên lại xấu hổ cúi đầu nói:

- Chàng tới rồi!

Tình huống ngoài dự liệu khiến Trần Cảnh ngây ngẩn cả người. Trước đây Cố Minh Vi căn bản không như vậy.

Trần Cảnh thầm suy đoán xem là thứ gì đã biến Cố Minh Vi thành ra như vậy. Hắn đột nhiên nhớ đến U U đã từng gặp trong Tần Quảng vương thành, hiện giờ nghĩ lại đương nhiên đoán được có lẽ U U kia cũng là oán linh. Hắn thầm nghĩ: "Lẽ nào nàng này cũng biến đổi như U U. Có nghe nói oán linh sẽ quên đi một vài thứ, đồng thời phóng đại một số thứ lên thì phải?" Hắn không biết có phải như vậy hay không nữa.

Trời đất này đầy những huyền bí vô cùng vô tận, không ai dám nói mình đã biết hết những ảo diệu trong đó, dù có pháp quyết tu hành cũng không thể có hiệu dụng gì. Bởi vì thế gian này nhìn như không biến hóa, nhưng thật ra lại luôn không ngừng biến hóa. Cho nên không ai dám nói mình biết hết chuyện ảo diệu trong đất trời cả.

Oán linh lại là một loại mà mọi người biết đến rất ít. Đối với phàm trần thế tục, oán linh và quỷ mị không có gì khác nhau. Còn trong mắt người tu hành, quỷ, mị, vong hồn, oán linh khác nhau rất lớn. Hư Linh là quỷ, đã có ý thức hoàn chỉnh và độc lập, cho nên gọi là linh quỷ, cũng có thể trở thành quỷ tiên. Mà mị thì được phân làm nhiều loại, trong đó phổ biến nhất là sơn mị. Mị chính là vong hồn nào đó dung hợp cùng với một loại sinh linh mà thành. Còn vong hồn là người sau khi chết đi, hồn phách bị các Thành Hoàng bắt lấy, không thể hiện hình vào ban ngày, bị pháp thuật của Thành Hoàng điều khiển.

Oán linh chính là một loại thần bí và đáng sợ nhất, cũng có thể gọi là hung linh, ác linh. Khi chúng nó còn sống phải chịu nhiều đau khổ và tra tấn, trong lòng tích tụ oán khí sâu đậm, sau khi chết thì hóa thành oán linh. Chỉ một điểm này cũng chưa đủ trở thành oán linh, nếu không thì đã có rất nhiều oán linh xuất hiện trên đời này rồi! Ngoài ra còn có hai điều kiện

nữa, đó là phải ở nơi hung địa có oán khí ngưng tụ, cùng với một kiện linh khí mà lúc sinh tiền oán linh đang sử dụng. Chẳng qua oán linh lại không như linh quý có thể hình thành tư duy hoàn chỉnh độc lập, mà tư tưởng của nó chỉ có thù hận và mộng tưởng lúc còn sống. Chúng nó sống trong thế giới riêng của chính mình.

Trần Cảnh không biết những chuyện này, nhưng có thể đoán được. Cố Minh Vi có thể trở thành oán linh liên quan cực lớn với sợi tơ bảy màu cột trên tóc kia.

- Cô còn nhớ ta không?

Trần Cảnh hỏi.

Cố Minh Vi cau mày, thắc mắc hỏi:

- Sao chàng lại hỏi như vậy? Đương nhiên ta biết chàng chứ. Chàng là Hà Bá sông Kinh Hà, là đại anh hùng cứu tính mạng toàn thành chúng ta. Chàng còn là hôn phu của ta!

Nói xong mấy lời kia, nàng lại cúi đầu, rất đổi e thẹn.

Trần Cảnh thất kinh, suy nghĩ: "Từ lúc nào ta lại thành hôn phu của nàng ta rồi?" Hắn bèn cau mày hỏi:

- Vậy ta tên là gì?

Cố Minh Vi lập tức trả lời:

- Chàng tên là... tên là...

Nàng nhú mày suy nghĩ rất lâu, rất lâu cũng không nghĩ ra, miệng lẩm bẩm:

- Tên là gì chứ... Tên là...

Đột nhiên nàng ngẩng đầu lên, thất kinh nói:

- Người không phải là chàng, người là ai, sao lại muốn gạt ta?

Vừa nói chuyện, đôi mắt trong suốt đầy linh hoạt của nàng đột nhiên chuyển đỏ ngầu, mặt đầy vẻ oán hận, sắc mặt lại chuyển sang tái mét cực kỳ kinh khủng và dữ tợn. Nàng ta hét lớn một tiếng, hóa thành một đám khói đen. Trong khói đen đó, còn thấy được một sợi tơ bảy màu chớp lóe.

Khoảnh khắc Cổ Minh Vi trở nên tức giận, thành Bá Lăng cũng lập tức biến hóa. Khí đen vốn tràn ngập khắp thành, đến Trần Cảnh cũng không nhìn rõ cảnh vật bên trong, giờ trào dâng cuộn cuộn như con sóng dữ tuôn trào đến Trần Cảnh đang đứng nơi đầu tường. Trong tích tắc đó, nó đã ngưng kết thành một con quái vật có hình người đập xuống. Trần Cảnh còn nghe cả tiếng oán thán hỗn loạn bên trong, là tiếng oán thán thốt nên trước lúc chết của người trong thành, nhưng không còn phù hợp với hiện tại nữa. Trần Cảnh thả người nhảy lên, hóa thành ánh kiếm, rồi biến mất trước khi khí đen đó đập xuống.

Oán khí thành này mới đầu đã rất khó thanh trừ, sau này có oán linh lại càng thêm khó. Trần Cảnh không biết rốt cuộc Cổ Minh Vi sẽ biến thành cái dạng gì, cũng không biết ngày sau nàng này có định rời khỏi thành Bá Lăng gây họa cho thế gian hay không. Trong lòng hẳn vẫn hi vọng bọn họ mãi mãi ở lại trong thành Bá Lăng, không nên đi ra, coi như đó là một cách khác để tồn tại trên thế gian này.

Trần Cảnh đang ở trên bầu trời cách xa thành Bá Lăng, hẳn quay lại nhìn về phía đầu tường thành thì thấy được oán khí cuộn cuộn đã gần tan biến đi hết. Nơi đầu tường lại có một cô gái mặc váy áo màu ngọc bích nhìn về nơi xa xăm, như thể vừa rời căn bản không có gì phát sinh cả.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 10: Đạo Tràng Khắp Nơi Thu Tín Ngưỡng

oOo

Trần Cảnh không quay lại thành Bá Lăng nữa mà trở về tượng thần nơi Tú Xuân loan. Dưới linh lực tẩy luyện của Kinh Hà, hắn cố gắng dung hợp thần niệm vào con sông, nhanh chóng thu thập nhiều linh lực của sông Kinh Hà hơn nữa.

Hắn đã không cần phải cố gắng dẫn dắt linh lực sông Kinh Hà tẩy luyện thân xác tượng đá. Bởi vì tượng thần đã hòa hợp với Kinh Hà thành một thể, đủ loại linh khí trên trời dưới đất dồn đến Kinh Hà đều tự nhiên ngưng tụ vào đan điền của tượng thần.

Nếu một con sông vô chủ hay một ngọn núi vô thần, tuy có linh khí không ngừng tụ tập vào, nhưng cũng sẽ không ngừng thoát đi. Cũng giống như người tu hành trong thế gian, tuy liên tục hút lấy linh khí trời đất vào người, nhưng linh khí cũng sẽ tự nhiên thoát khỏi thân thể. Núi sông cũng vậy, chẳng qua, hiện tại phần lớn linh khí đã được Trần Cảnh hấp thu luyện hóa.

Đồng thời cứ khi nào thần niệm của hắn tiến hành dung nhập vào hà vực, thì không có lúc nào là không diễn ra quá trình tiến hành dung luyện tận tầng sâu bên trong, cũng không cần phải gắng sức làm. Cho nên Trần Cảnh vừa câu thông dung hợp thần vực, vừa có thời gian nhìn lại tất cả đạo pháp mà mình đã học được. Trong đó, có những thứ hắn đọc được trong Tàng Kinh các suốt ba năm ở núi Thiên La, có "Thiên Yêu Hóa Hình thiên", có "Thần Du Tinh Không quyết", còn có "Tế Kiếm tâm kinh" nữa. Chính hợp

lại hết được những thứ ở trong đầu này, lý giải về đạo của hần đã tăng thêm một tầng cao mới lúc nào không hay, lại kết hợp với những thần thuật trong sắc phù khiến hần càng có những lý giải sâu sắc.

Tuy hần đã phá tan thần cấm, nhưng không có nghĩa hần không còn là một thần linh, cũng không phải không còn sắc phù nữa. Mà là cấm chế trong sắc phù ngăn không cho hần tự do đi lại, dung hợp với núi sông nơi khác, mở rộng thần vực đã biến mất. Điều này xem như đã phá vỡ trật tự của Thiên đình năm đó, như thể chuyện một viên quan cùng quản lý hai nơi một lúc ở nhân gian, thế nhưng kẻ này lại không do cấp trên sắc phong mà tự chiếm lấy. Nếu Thiên đình vẫn còn, Trần Cảnh tất nhiên không có khả năng phá tan thần cấm. Cho dù hần có phá vỡ, thì tất sẽ bị Thiên đình trở tay tiêu diệt.

Hiện tại Thần đạo hỗn loạn, cấm chế thần linh trong thiên hạ cũng dần rơi lỏng. Từ đó mới có chuyện mấy yêu linh ở Tú Xuân loan làm vỡ đê, dâng sóng đến thành Bá Lăng, khiến thần cấm trong thần hồn của Trần Cảnh bị phá tan.

Phá thần cấm, về mặt lý thuyết có thể mở rộng thần vực đến vô hạn. Chỉ là núi sông khắp nơi đều đã có thần linh chiếm cứ, nếu tùy tiện mở rộng, chính là xâm chiếm, tất nhiên sẽ có trận chiến giữa các thần.

Trần Cảnh hiện nay còn chưa hoàn toàn luyện hóa hết thần vực của sông Kinh Hà, đương nhiên sẽ không mở rộng ra nơi khác.

Một ngày kia, hần đột nhiên nhớ ra còn chưa xem qua quyển "Hoàng Đình" do lão kiếm khách nhờ Cố nãi nãi chuyển giao cho mình. Tuy chỉ có ba trang, nhưng sách này khiến hần có cảm giác cực kỳ bất phàm. Không chỉ vì chuyện lão kiếm khách nhờ Cố nãi nãi giao tận tay cho hần, mà còn vì cái khí tức mệnh mông cảm nhận được từ chính những chữ viết mà hần không biết tới kia. Lúc mới nhận lấy "Hoàng Đình", hần cũng có nhìn một

lúc, nhưng lại không có thời gian ổn định tâm tình để nghiên cứu. Lúc này thì hẳn đã có thời gian đọc.

Bắt đầu từ lúc đó, cho dù gió thổi mưa vùn, Trần Cảnh vẫn cứ ngồi trước cửa miếu nhìn ba trang "Hoàng Đình". Ban ngày có người đến dâng hương, căn bản không ai nhìn thấy mà cứ bước ngang qua người hẳn. Tối đến hẳn vẫn ngồi đó, trăng sao chiếu rọi xuống, người hẳn tản ra một quầng sáng kỳ ảo. Trên mặt sông, lại có một con bướm xuất hiện. Con bướm vẫn luôn bay lượn từ thượng du xuống hạ du, dù có mưa giông gió táp, dù là ngày nắng hay đêm tối, dù xuân, hạ hay thu, đông. Dần dần mọi người bắt đầu chú ý tới con bướm đó, đều nói đó là do Hà Bá biến thành. Bởi vì những nơi con bướm bay qua, sóng gió nhất định tĩnh lặng lại.

Trên dòng Kinh Hà dài chín ngàn ba trăm dặm dần có rất nhiều miếu Hà Bá được dựng nên. Lúc miếu được dựng xong, nhất định sẽ có con bướm bay lượn vài ngày. Chỉ khi có con bướm xuất hiện, mọi người mới cao hứng, vì trong lòng họ, con bướm chính là đại biểu cho Hà Bá gia. Có vài người gọi nó là bướm Hà Bá, có người lại gọi là bướm Kinh Hà. Trần Cảnh dường như đã quên hẳn chuyện Diệp Thanh Tuyết vẫn còn không biết sống chết ra sao trong Linh Lung Trấn Yêu tháp, dường như đã quên hết thủy thế gian này.

Sinh linh trong hà vực cũng dần nhiều trở lại, chỉ là trước miếu Hà Bá vẫn quạnh quẽ như vậy. Hồng đại hiệp tự phong là đại tổng quản Kinh Hà, mang theo một đám tiểu yêu mới khai linh lạc từ biển vào đi loanh quanh khắp con sông, lại còn đấu pháp giao hữu với đám yêu linh trong núi, nói chuyện trên trời dưới đất với chúng. Dần dà, danh tiếng Hồng đại hiệp cũng truyền khắp cả ven bờ chín ngàn ba trăm dặm sông Kinh Hà. Còn Hà Bá sông Kinh Hà thì càng lúc càng thần bí, một vài tiểu yêu lâu năm vẫn luôn dặn dò các tiểu yêu mới khai linh rằng: "Ngàn vạn lần không được tới Kinh Hà, nhất là đoạn Tú Xuân loan."

Tuy rằng Trần Cảnh vẫn luôn ngồi nơi đây, không màng chuyện thế sự, nhưng mọi chuyện trên thế gian vẫn truyền vào tai hần. Có Cố Minh Vi thành Bá Lăng lại nhờ người nhắn tới hần, nói là rất nhớ Hà Bá gia, mời Hà Bá gia đến một chuyến. Thế nhưng những nơi khác lại không được bình tĩnh như thành Bá Lăng hay phạm vi sông Kinh Hà. Rất nhiều Thành Hoàng trong các thành lớn dồn dập hiện thân giảng pháp, hàng đêm khai đàn giảng đạo, giảng giải các loại thần thông hoặc đạo phép. Mỗi thần linh như thế lại hình thành nên một đạo tràng nhỏ riêng. Trong đó cũng có Nạp Lan Vương thành Nạp Lan. Lão có kiến thức uyên bác, thần thông quảng đại, nên bên dưới có đến mấy trăm người nghe giảng đạo.

Ngoại trừ châu Cửu Hoa, còn có một con sông lớn kéo dài qua vài châu, có một thần linh thần thông quảng đại trong con sông lớn đó lĩnh ngộ được Hoàng Hà đại trận với chín khúc mười tám đoạn ngoặt, không người phá được. Y khai đàn giảng pháp, người nghe pháp bên dưới gần một ngàn. Ngoài ra còn có Thái Sơn đạo tràng của Đông Nhạc Đại đế, có rất nhiều người tụ tập.

Trong lúc thần linh khắp thiên hạ dồn dập hiện thân giảng đạo, các huyền môn tiên sơn lại quạnh quẽ khác thường. Sơn môn đóng chặt, đến đệ tử xuống núi đi lại cũng rất ít, trái ngược hẳn với các thần linh trong thiên hạ.

Tin tức này đều truyền tới tai Trần Cảnh, rồi theo gió đi mất, không để lại chút dấu vết gì trong lòng hần. Chẳng qua có một tin tức khiến hần có chút quan tâm, đó là về Quảng Hàn kiếm xuất thế. Dù quan tâm, nhưng hần cũng không rời khỏi miếu Hà Bá, thậm chí còn chưa từng đứng dậy. Hần tin tưởng Nhan Lạc Nương có thể ứng phó được, chỉ sợ trong thiên hạ này không có bao nhiêu người chống lại được linh lực trong thanh Quảng Hàn kiếm của nàng.

* * *

Hiện tại trong lòng Nhan Lạc Nương đã không còn sợ hãi nữa. Lúc vừa được giao thanh Quảng Hàn kiếm nàng đã rất sợ, sau khi rời khỏi miếu Hà Bá vẫn còn chút sợ hãi, nhưng nàng không quay đầu lại, cũng không trốn trong miếu Hà Bá tu hành kiếm quyết "Quảng Hàn nguyệt quang vũ", cũng là tâm pháp tế luyện Quảng Hàn kiếm. Trong đó, còn có cả pháp quyết quan trọng khu động linh lực của Quảng Hàn kiếm, cũng là đạo pháp tổng cương của Quảng Hàn cung.

Nhan Lạc Nương vốn có thể tu hành ở miếu Hà Bá, nhưng nàng đã không làm như vậy mà lựa chọn tìm kiếm các sư tỷ của mình. Cho nên một đường đi vừa rồi cực kỳ nguy hiểm, có rất nhiều kẻ trong tối ngoài sáng đều muốn đoạt lấy Quảng Hàn kiếm của nàng, nhưng không đạt được ý nguyện. Nhiều kẻ đã phải chết đi, còn thanh kiếm vẫn được đeo sau lưng Nhan Lạc Nương, kiếm khí như phóng lên cao thu hút sự chú ý của người khác, như ngọn đèn sáng trong đêm tối, hấp dẫn đám thiêu thân lao đầu vào lửa.

Nhan Lạc Nương ăn gió uống sương, thu nạp ánh trăng trên chín tầng trời, hấp thu lấy thiên địa linh khí, nhắm thẳng hướng Bồng Lai nơi Đông Hải, đuổi theo bước chân các sư tỷ. Quần áo trên người nàng đã bị sờn rách đi nhiều, nhưng ánh mắt lại mất dần vẻ yếu đuối, mất đi sự bàng hoàng, chỉ còn kiên nghị và cố chấp. Đây chính là một đường luyện tâm của nàng.

* * *

Đến một ngày, Nguyệt Hà đã mang theo các sư muội đi vào Đông Hải. Nàng rất cao hứng, bởi vì cuối cùng đã mang được các sư muội bình an tới đây. Một lúc nữa, biểu ca sẽ tới, đón mọi người vào trong tiên sơn Bồng Lai. Chỉ cần vào trong tiên sơn Bồng Lai, sẽ không cần phải lo lắng nữa, chỉ việc tĩnh tu ở nơi đó đến khi đủ pháp lực câu thông với Quảng Hàn cung là có thể trở về. Nàng tin rằng Bồng Lai là đại phái tiên môn, nhất định sẽ thu nhận, giúp đỡ mình và các sư muội.

Nghĩ tới đây, nàng không khỏi thở dài. Nàng không rõ vì sao sư phụ lại truyền Quảng Hàn kiếm cho tiểu sư muội. Dựa vào đâu mà nàng ấy đã lấy được đèn Lưu Ly Định Hồn, còn được cầm theo cả Quảng Hàn kiếm? Nàng không nhìn được mà quay đầu nhìn quãng đường vừa đi qua sớm đã bị vô số núi non che khuất, lại nhìn các vị sư muội phía sau. Nhìn thấy vẻ cao hứng và an tâm từ vẻ mặt các sư muội, nàng càng cảm thấy mình không sai, tới đây nhờ Bồ Đề Lai che chở là hoàn toàn đúng đắn.

Xa xa, một áng mây nhẹ bay tới từ nơi chân trời. Trên đó có hơn mười người mặc quần áo tươi sáng, người nào cũng đều có khí chất bất phàm, thần thái xán lạn.

Nguyệt Hà càng thêm cao hứng, không nghĩ tới biểu ca lại mang theo nhiều đồng môn đến tiếp đón mình như vậy, lòng thầm nghĩ: "Biểu ca là đệ tử chân truyền của Hóa Thạch chân nhân, một trong ba đại trưởng lão Bồ Đề Lai, quả nhiên không tầm thường, không đệ tử bình thường nào sánh được."

Chỉ một lúc sau, đám mây kia đã tới gần, vẻ mặt hơn mười người kia cũng rõ ràng hơn. Đám người kia có nam có nữ, có cao có thấp, khí chất khác nhau nhưng người nào cũng ấn dấu thần quang, đầy vẻ cao quý.

- Hà muội, huynh đã tới chậm.

Người nói là một thanh niên trẻ tuổi có tuổi tác không chênh lệch với Nguyệt Hà cho lắm. Người này mặc bộ pháp bào màu xanh da trời, đầu đội mũ đạo quan ánh kim, vừa xuất hiện đã mở lời đón chào Nguyệt Hà. Gã tên là Thiên Vân, là biểu ca của Nguyệt Hà.

- Vân ca ca, huynh đến là tốt rồi. Không muộn, bọn muội cũng vừa mới đến thôi.

Nguyệt Hà cao hứng đáp.

Tiếp đó là hai bên giới thiệu với nhau. Mười người bên kia tất nhiên đều là đệ tử Bồng Lai, chẳng qua bọn họ chỉ là đệ tử nội môn, không phải là đệ tử chân truyền.

-Ồ, Nguyệt sư tỷ, Quảng Hàn cung chủ Nhan cung chủ sao lại không đến vậy?

Đột nhiên có một đệ tử Bồng Lai mở miệng hỏi.

Nguyệt Hà truyền tin cho biểu ca Thiên Vân của nàng chỉ đại khái nói qua về chuyện sư phụ gặp nạn, tỏ ý tứ muốn nhờ Bồng Lai che chở để có thể tu hành, cũng không nói đến chuyện có Nhan Lạc Nương cùng đi hay không. Chẳng qua nàng rất kỳ quái, là làm sao y biết được Nhan sư muội. Tuy cảm thấy kỳ quái, nhưng nàng cũng nhanh chóng đáp lời:

-Ý kiến của sư muội và chúng ta không hợp nhau, cho nên nàng đã đi hướng khác.

Nàng vừa nói xong, lại có người than thở:

-Ài, thật không ngờ Quảng Hàn cung lại chỉ có ít người như vậy, còn không có cả năng lực để trở về.

-Thính Phong, nói cái gì vậy?

Thiên Vân, biểu ca của Nguyệt Hà là quá lớn.

Người tên Thính Phong kia vội cúi đầu, không dám nói thêm gì nữa. Chỉ là lúc này Nguyệt Hà cực kỳ mất cảm, nàng có thể cảm nhận được sự không quan tâm trong ánh mắt Thính Phong. Điều này khiến Nguyệt Hà cảm thấy cực kỳ không thoải mái trong lòng. Nàng biết rõ, người nọ là vì nhìn thấy bộ dạng của Quảng Hàn cung lúc này mà nổi lòng khinh thường.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 11: Nàng Có Đôi Vai Gầy, Gánh Lấy Cả Quảng Hàn

oOo

Nàng quay đầu lại nhìn các sư muội của mình, thấy được trên mặt người nào cũng đầy xấu hổ, bèn thăm thở dài. Lúc này Thiên Vân nói tiếp:

- Hà muội mang các sư muội đến Bồng Lai vào lúc này quả rất sáng suốt. Lúc nguy nan thế này, chỉ có thể bảo tồn thực lực bản thân thì mai này mới mong phục hưng lại được. Đi thôi, chỉ cần tiến vào núi Bồng Lai, cho dù là ai cũng không dám có ý đồ gì với mọi người được.

Nguyệt Hà cao hứng cười gật đầu. Mấy ngày nay, nàng luôn lo lắng sợ hãi, tâm thần căng thẳng, cuối cùng coi như có thể được tĩnh tu rồi.

- Ồ, đó là ai vậy?

Đột nhiên, có một đệ tử núi Bồng Lai chỉ vào ngọn núi đối diện, kinh ngạc hỏi.

Nguyệt Hà quay đầu nhìn thoáng qua, thấy trên đỉnh núi phía sau đang có một bóng người đứng yên đó. Người này có chút chật vật, quần áo trên người có có nhiều chỗ bị rách mất, tóc tai dài ngắn tán loạn, thậm chí còn có chỗ như bị cháy xém, được một sợi cỏ khô buộc chặt trên đầu.

- Là Nhan sư muội.

Có đệ tử Quảng Hàn cung kính hô lên.

- Nàng ấy chính là Nhan Lạc Nương?

Thiên Vân miệng hỏi qua, thân thể đã nhanh chóng tiến lên một bước. Tuy gã hỏi Nguyệt Hà, nhưng không nhìn nàng ta mà híp mắt dán vào bóng người đang đứng trên đỉnh núi kia. Không đợi Nguyệt Hà trả lời, gã đã nói tiếp:

- Quả nhiên là thần thái cao vội. Nói vậy kiếm kia được xưng tụng là trắng chiếu đầy trời, Quảng Hàn vô địch - Quảng Hàn kiếm rồi.

Vẻ ngoài của người đang đứng trên đỉnh núi kì thực rất nhếch nhác, nhưng Thiên Vân lại nói thành thần thái cao vội, mà các đệ tử Bồng Lai cũng không có chút thái độ khinh thường nào.

Người nọ đúng là Nhan Lạc Nương. Nguyệt Hà cực kỳ kinh ngạc, bởi vì lúc này Nhan Lạc Nương đã biến hóa một trời một vực với hình tượng vốn có trong lòng nàng ta. Trước nay, Nhan Lạc Nương luôn là một đệ tử hiền lành nhu nhược, luôn im lặng và vâng lời, tuyệt đối không thể là cung chủ có thể dẫn dắt môn đồ sống sót đi lên được. Nhưng lúc này, Nhan Lạc Nương trong mắt Nguyệt Hà lại sắc sỡ đầy lóa mắt, tuy nàng chỉ lẳng lặng đứng đó nhưng lại như một điểm sáng chói lóa trên đỉnh núi xanh vậy.

Nguyệt Hà vẫn không nói gì, Thiên Vân đã mở miệng hỏi:

- Là Nhan sư muội đó sao!

Mọi người chợt im ắng yên tĩnh, Nhan Lạc Nương trên đỉnh núi đối diện không đáp lời. Không ai cho là vừa rồi Nhan Lạc Nương không nghe thấy cả, bởi vì Thiên Vân kia thuận miệng nói một câu ẩn chứa một loại phép thuật có chút cao thâm của Bồng Lai - Vạn Lý Truyền Âm. Pháp thuật này được gọi là vạn lý truyền âm không ngoa, vì thật sự có thể truyền được giọng nói ra vạn dặm. Thậm chí nếu có pháp lực đủ cao thâm, muốn truyền âm cho kẻ nào thì chỉ kẻ đó nghe thấy. Tuy hiện tại Thiên Vân không thể làm được như vậy, nhưng đỉnh núi kia chỉ cách xa khoảng mười dặm mà

thôi, phần lớn đám đệ tử Bồng Lai đều có thể làm được, có điều không thể thực hiện nhẹ nhàng thoải mái không vết tích như Thiên Vân được.

Không thấy Nhan Lạc Nương trả lời, Thiên Vân cũng không tức giận mà còn bước lên thêm một bước, nói ra:

- Gia sư Hóa Thạch chân nhân biết được quý môn tới Bồng Lai, đã xin chương môn dành riêng một tòa cung điện để các vị sư muội tu hành. Sao Nhan sư muội không cùng các sư muội khác tạm tu trong Bồng Lai, đợi đến ngày pháp thành rồi quay lại Quảng Hàn cũng không muộn.

Nguyệt Hà nghe Thiên Vân nói đích thân sư phụ gã đã thỉnh cầu chương môn Bồng Lai một tòa điện dành riêng cho các nàng tu hành thì vui vẻ trong lòng. Trên đường đi, điều mà nàng ta lo lắng nhất là chuyện này, cuối cùng cũng đã yên lòng. Dù sao tuy là ăn nhờ ở đậu, nhưng có riêng một tòa điện thì vẫn tốt hơn.

Thế nhưng giọng nói từ đỉnh núi phía xa bên kia truyền đến lại trái ngược với kinh hỉ trong lòng nàng ta:

- Ta là Quảng Hàn cung chủ, há có thể nhờ vả che chở dưới môn hạ người khác?

Giọng nói này theo gió tản đến, lại không có chút cảm giác mơ hồ bất định nào, mà có một loại hàm xúc đầy kiên định và chấp nhất.

Thiên Vân thầm nghĩ quả nhiên không ngoài dự liệu của sư phụ. Gã làm bộ kinh ngạc, vội vàng hành lễ nói:

- Thiên Vân, đệ tử của Hóa Thạch chân nhân núi Bồng Lai bái kiến Quảng Hàn cung chủ.

Nguyệt Hà nghiêng đầu nhìn nhìn biểu ca mình, trong lòng có chút cảm giác không đúng.

Thiên Vân tiếp tục nói:

- Quý phái gặp đại nạn, cần nhất là tu dưỡng sinh tồn. Tuy Bồng Lai không có thâm giao với quý phái, nhưng cũng không có thù hận. Trong lúc trời đất đang biến chuyển, có thể kết duyên bốn phương sao lại từ chối chứ? Bồng Lai kết giao với quý phái không có ý gì khác, chỉ cần cung chủ muốn thì lúc nào cũng có thể rời đi được cả.

Nhan Lạc Nương trên đỉnh núi đối diện không trả lời Thiên Vân, mà đột nhiên hỏi Nguyệt Hà:

- Nguyệt Hà sư tỷ, tỷ còn nhớ di huấn của tổ sư chứ?

Nguyệt Hà trầm mặc một hồi, rồi đáp:

- Đương nhiên nhớ kỹ, chỉ là tổ sư cũng không cách nào đoán được cảnh ngộ của Quảng Hàn chúng ta hôm nay.

Lời nói truyền đi trong gió. Trong mắt bọn họ, Nhan Lạc Nương trên đỉnh núi xanh đỏ đang nhìn lên khoảng không bầu trời, như đang nhìn vào Quảng Hàn cung trên chín tầng trời. Một cơn gió thổi tới, thổi tung ống tay áo, búi tóc cột bằng sợi dây cỏ không chịu nổi gió mạnh mà xoắn tung ra, tóc dài tung bay theo gió. Nhan Lạc Nương ngẩng cao đầu, cả người như đứng thẳng hơn.

Thiên Vân vốn còn muốn nói nữa, nhưng thấy bộ dáng nàng như vậy, gã biết có nói trăm câu ngàn lời nữa cũng bằng thừa nên không nói gì thêm. Sau khi nhìn nàng thật lâu, gã mỉm cười nói với Nguyệt Hà:

- Nhan sư muội đã không chịu đi cùng, thì chúng ta đi thôi. Thời điểm này phải bảo đảm truyền thừa mới là then chốt nhất.

- Muội biết rõ, biểu ca.

Nguyệt Hà thấp giọng nói, lại quay đầu nhìn qua đỉnh núi phía bên kia. Nàng ta chỉ thấy mái tóc đen dài tung bay trong gió, chỉ nhìn thấy eo nhỏ thẳng tắp đang chống đỡ lấy một thân máu thịt và linh hồn vô hình trong cơn gió đó.

Thiên Vân nhìn thoáng qua Nhan Lạc Nương trên đỉnh núi, rồi quay người khẽ dậm chân. Một đám mây như từ dưới đất sinh ra, nâng đám đông lên. Đồng thời một lỗ xoáy từ trên không trung xuất hiện, trong nháy mắt biển trời gần như được nối liền với nhau. Sóng biển cuộn cuộn nổi lên tầng tầng lớp lớp. Đám mây kia cũng như bị sóng biển chậm rãi nuốt hết, từ từ biến mất không còn chút tung tích.

Một bên là biển rộng mênh mông không bờ bến, một bên là từng dãy núi trùng điệp liên miên. Còn nơi nối tiếp giữa biển và núi, là một ngọn núi không tính là cao so với những ngọn núi nơi đây, có một cô gái mảnh mai đang đứng vững chãi ở nơi đó, yên lặng không nói gì.

Ngày đêm thay đổi liên tục, chợt có mưa gió kéo tới, mây đen trên trời ùn ùn xuất hiện như chớp mắt đã căn nuốt sạch cả trời đất. Rồi một tia sét sáng loáng hạ xuống, rọi sáng khắp nơi. Rất nhiều đàn cá không tên đang nhảy nhót trong tầng tầng sóng biển, như đang vui vẻ đến điên cuồng, như nghênh đón ánh sét từ trên bầu trời lao xuống. Từng tràng âm thanh ồn ào náo động xen lẫn trong tiếng sóng xô, tiếng mưa gió. Nhưng khi ánh sét cắt ngang qua bầu trời, vẫn có thể nhìn thấy một cô gái yên lặng đứng trên ngọn núi xanh, nhìn bầu trời.

Nhan Lạc Nương đã đứng đây đã hơn hai mươi ngày rồi. Hai mươi ngày này, nàng không có bất kì tin tức của các đệ tử Quảng Hàn cung, lại cảm nhận được vô tận sát ý trong gió mưa này.

Có người tới trong mưa gió.

Có yêu tới trong mưa gió!

Có linh tới trong mưa gió!

Có ma tới trong mưa gió!

Có thần tới trong mưa gió!

Hàng đàn cá đang nhảy múa trên tầng tầng sóng biển này không phải vì vui mừng, mà là bị sát khí ép tới nơi đây. Mưa gió này cũng không phải mưa gió bình thường, mà ẩn chứa trong đó là các loại phép thuật. Nhan Lạc Nương như chưa cảm nhận được, cả người trong màn mưa gió như vô lực mà mềm mại. Thế nhưng thanh kiếm sau lưng đã bắt đầu dâng tràn kiếm khí. Nếu có người nhìn kỹ, sẽ thấy ánh mắt của nàng lúc này đầy kiên nghị.

Chợt có cơn gió nổi lên không hề báo trước, thổi thẳng từ trên xuống đỉnh đầu Nhan Lạc Nương. Chỉ thấy đột nhiên trên đỉnh đầu nàng vọt lên ánh lửa cháy sáng, mưa gió vô hình xoăn tới như bị ánh lửa đó bức ra không thể tiến đến sát người nàng được.

Ánh lửa tắt mất, lại có gió thổi mưa phùn cuốn tới phía nàng. Ánh lửa lại hiện lên, một tầng ánh lửa như vô hình vô chất, lại như thể có sinh mệnh, không cần Nhan Lạc Nương phải bấm chú làm phép đã có thể cảm ứng được mưa gió rơi xuống người.

Đột nhiên mưa gió trở nên lớn hơn, như cuốn lấy tất cả lao về phía Nhan Lạc Nương. Trong cả một vùng đen tối đó, ngọn đèn xanh hiện ra trong hư không trên đỉnh đầu Nhan Lạc Nương. Ngọn đèn này đã hoàn toàn khác với ngọn đèn xanh năm xưa nàng vẫn nâng trong tay, chỉ có thể dùng linh lực nơi đan điền đốt lên ngọn lửa ngăn cản kẻ địch. Thoáng nhìn qua, ngọn đèn không phải vật thật, mà như ảo ảnh ngưng kết thành, nhưng bất cứ ai cũng có thể biết vật đó phi phàm, là linh bảo hàng đầu trên thế gian.

Nếu lúc này Trần Cảnh nhìn thấy đèn Lưu Ly Định Hồn đang lơ lửng trên đỉnh đầu Nhan Lạc Nương, chỉ thoáng nhìn sẽ nhận ra nó khác với lúc trước. Tuy rằng trước đây đèn Lưu Ly Định Hồn cũng rất nổi danh trong

thiên hạ, còn được xưng là Lưu Ly trận. Thế nhưng nó vẫn rất thần bí, không có bao nhiêu người biết được tác dụng chân chính của nó cả.

Trước kia nhìn qua, Trần Cảnh chỉ có thể cảm nhận đèn này không tầm thường, thông linh thần dị, phát ra ngọn lửa khiến người người đều khiếp đảm. Nhưng hẳn cũng không biết diệu dụng lớn nhất của đèn này là hộ thân, có thể đề phòng tất cả các đạo pháp bí thuật vô hình và hữu hình, có thể ngăn cản thiên ma, an thần định hồn.

Khi Nhan Lạc Nương luyện hóa xong đèn mới biết có diệu dụng này. Hiện tại đèn Lưu Ly Định Hồn trên đỉnh đầu nàng tuy nhìn qua như ảo giác, không ngưng không thật, nhưng trên đèn đã lộ ra một chút đường vân huyền bí. Những đường vân này như những hoa văn từ thời thượng cổ, cũng có thể là đại đạo chân ngôn, phi phàm khó lường.

Đèn này vừa hiện, ánh đèn đã chụp xuống, không một chút mưa gió nào có thể len vào quanh người Nhan Lạc Nương ba thước. Bên ngoài ba thước ấy, gió từ bốn phương tám hướng kéo tới, nhưng vừa vào trong ánh đèn thì tiêu tán sạch sẽ cả. Thỉnh thoảng còn vang lên tiếng kêu thảm thiết, đôi khi còn có những vật phẩm cổ quái từ hư không rơi xuống. Tuy không vật nào tầm thường, nhưng liếc mắt có thể nhìn ra linh khí của chúng đã bị hư tổn đi nhiều.

Nhan Lạc Nương lại như không biết, chỉ nhìn vào màn mưa gió mịt mù, nhìn vào trời đất mờ mịt mà thôi.

Nàng để mặc mưa gió cạo rửa, ma luyện lấy một thân mềm mại cùng với linh hồn yếu ớt của mình.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 12: Tam Lăng Hung Địa

oOo

Cách nơi mưa gió này hơn mười dặm có vài người đang đứng đó. Đám người này là tu sĩ tiềm tu trong núi, trong đó có yêu, có linh, có cả đạo sĩ và thần linh. Tổ hợp kỳ quái này tuy không nổi tiếng khắp thế gian, thế nhưng cũng thuộc về một phe không ai dám khinh thường trong địa giới Đông Lăng này. Bọn họ tự xưng là Đông Lăng ngũ thánh. Tất nhiên đây không phải là những thánh giả tồn tại trong truyền thuyết, mà là tự phong lấy. Tuy cũng chỉ là tự kêu tự gọi, thế nhưng có thể chiếm lấy một ngọn núi có linh khí đậm đặc nơi cực Đông của vùng biển này cũng có thể thấy nhóm này có điểm đặc biệt.

Trong năm người đang đứng này, có một người đứng giữa có chút thanh tú, quần áo thư sinh bằng vải gai trắng, đầu đội mũ vải thư sinh. Hai bên trái phải có mỗi bên hai người nữa.

- Đền này thật sự là bảo bối tốt a. Nhưng sao trong các linh bảo trong thiên hạ lại không có đền này chứ?

Một cô gái yêu kiều đứng bên trái thư sinh sợ hãi than.

Nàng này vừa nói ra, một người có vẻ ngoài già lão bên phải thư sinh nói:

- Trong linh bảo khắp thiên hạ, danh tiếng lớn nhất là Trảm Tiên kiếm của La Phù và Phiên Thiên ấn của Quảng Thành đạo tràng ở núi Cửu Tiên. Kỳ thực những linh bảo này cũng không phân cao thấp, mỗi thứ đều có chỗ

huyền bí. Chỉ là ngàn năm qua, danh tiếng những người nắm giữ linh bảo có lớn có nhỏ, cho nên danh tiếng linh bảo của môn phái đó cũng tăng lên hoặc hạ xuống tương ứng. Đèn này vốn không rõ tên tuổi, chỉ bởi vì nó có màu xanh thẫm, lại trong vắt nên mới được thiên hạ gọi là đèn Lưu Ly. Danh tiếng của nó là đến từ một lần đại chiến giữa Quảng Hàn cung chủ và Duyên Lăng lão yêu vào hai trăm năm trước.

Người khác không nói gì, nhưng vẻ mặt đều thể hiện ra là đã biết. Chỉ có nàng này không biết, bèn không nhịn được mà hỏi lại:

- A, các người đều biết rõ hết sao? Chuyện thú vị như vậy mà lúc bình thường không ai kể cả. Thật là... còn nói cái gì mà Đông Lăng ngũ thánh cùng chia bùi sẻ ngọt, gán bó sinh tử chứ? Chuyện như vậy cũng không kể cho ta biết.

- Chuyện này cũng không thể trách chúng ta, chỉ trách kiến thức cô hạn hẹp thôi. Chúng ta làm sao biết Đại Minh, một trong ngũ thánh lừng lẫy lại không biết đến trận đại chiến nổi danh kia chứ!

Lần này người nói là một đạo sĩ có dáng vẻ đầy tiên phong đạo cốt, nhưng từ giọng nói và vẻ lời lẽ hiển nhiên đoán được đây không phải là người nghiêm túc.

- Mũi trâu, không ai hỏi người. Trở về bái Tam Thanh tổ sư của người mà tu hành đi!

Nàng kia liếc mắt, không chút khách khí nói. Đạo sĩ kia cũng không hề tức giận, chỉ mỉm cười không lên tiếng.

Lúc này, lão già có tướng mạo già nua đến bất thường lại nói tiếp:

- Muốn nói đến nơi thần bí nhất thiên hạ thì phải kể đến Quảng Hàn cung. Không ai biết phép thuật Quảng Hàn cung thế nào, sơn môn Quảng Hàn cung ở đâu. Hai trăm năm trước, trong núi Duyên Lăng đột nhiên có

yêu đắc đạo, thở ra thành mây, há miệng gọi sấm, nhất thời vang danh khắp thiên hạ. Đến đệ tử đại phái cũng không dám đến gần núi Duyên Lăng quá ba trăm dặm. Danh tiếng của yêu này càng lúc càng lớn. Cuối cùng dẫn đến chín tông mười tám phái ở châu Phong Lăng liên thủ ra tay, bày xuống Cửu Cung Bát Quái trận diệt trừ lão. Không ngờ Duyên Lăng lão yêu chẳng những có pháp lực cao thâm huyền bí, mà đạo hạnh còn đạt đến cảnh giới nảy sinh cảm giác những khi lâm nguy. Cho nên khi chín tông mười tám phái nổi lên sát tâm muốn trừ yêu thì lão tự sinh báo động, sau đó dùng pháp thuật dò ra được mấy người trong đạo môn thương nghị với nhau. Trong hoàn cảnh những người chín tông mười tám phái không biết rõ tình huống, Cửu Cung Bát Quái trận không thể kiến lập thành công, ngược lại còn bị Duyên Lăng lão yêu đoạt lại trận kỳ, rơi ngược vào bên trong. Cũng đúng lúc này, chợt có một cô gái xuất hiện trên bầu trời. Người này lưng đeo thanh trường kiếm ánh bạc, tay cầm ngọn đèn xanh. Nàng ta khẽ thổi một ngụm, đèn xanh chợt sáng lên, rồi một tay nàng miết ánh lửa, nặn lấy một đốm lửa thả xuống hư không. Liên tục bốn mươi chín đốm lửa từ ngọn đèn xanh được ném xuống núi Duyên Lăng. Lúc đó lửa cháy ngút trời, ngọn lửa bao trùm toàn bộ ngọn Duyên Lăng, cho dù dùng đạo pháp cũng không thể thấy rõ được tình hình bên trong. Sau khoảng một nén nhang, ngọn lửa tàn mất, nàng kia rời đi. Lúc nàng ta đi, có người hỏi tên hiệu, nàng chỉ nói mình là Quảng Hàn cung chủ. Lại có người hỏi Duyên Lăng lão yêu còn sống hay đã chết, nàng đáp không chết, chỉ có thể bức đối phương bị trọng thương trở vào phong ấn mà thôi.

- Thảo nào lúc này núi Duyên Lăng lại trở thành một nơi hung địa. Không biết bốn mươi chín đốm lửa của ngọn đèn kia bố trí thành trận pháp gì?

Cô nàng kiều diễm kia hiểu kỳ hỏi.

- Không biết, chẳng qua trong thiên hạ có lời đồn rằng đó là Thiên Diễn đại trận.

Lão già đáp.

- Thiên Diễn đại trận? Chưa nghe qua bao giờ. So với Thập Tuyệt trận và Cửu Khúc Hoàng Hà trận trong truyền thuyết thì thế nào?

Cô gái kia lại tiếp tục hỏi.

- Mấy trận pháp này thì làm gì có phân chia cao thấp. Chủ yếu chỉ dựa vào đạo hạnh của người bày trận và bảo vật bày trận. Mọi người cho rằng đó là Thiên Diễn đại trận đã thất truyền, là vì trận pháp này không đòi hỏi pháp khí bày trận quá khắt khe, hơn nữa mắt trận lại có tới bốn mươi chín cái, nên hình thành suy đoán như vậy.

Lão già tướng mạo cổ lão ngừng lại, rồi mới nói tiếp.

- Nếu ta đoán không sai, Quảng Hàn cung chủ năm đó cũng không luyện hóa đèn Lưu Ly. Bởi vì lúc đó đèn Lưu Ly trong tay nàng ấy nhìn qua thần kỳ, nhưng không hiển lộ thông linh thần dị thể này.

-Ồ, lão Mạc à, làm sao lão biết rõ ràng như thế tận mắt nhìn thấy vậy? Chẳng lẽ lão thật sự có mặt lúc đó?

Cô gái kia hỏi.

- Ha ha, đương nhiên. Bằng không Cửu Cung Bát Quái trận của ta từ đâu tới chứ?

- Cũng phải, tiện nghi cho lão rồi.

- Lúc đó trận kỳ đã chịu tổn hại bởi Thiên Diễn đại trận, mà đám người chín tông mười tám phái bị mất mặt nên xấu hổ không dám nhặt về, nên mới rơi vào tay ta. Cô cũng nên biết, cái trận kỳ bị tổn hại này đã tạo thành một trận huyết chiến ngăn ngui nhưng cực kỳ thảm liệt trong núi kia. Rất nhiều yêu linh quanh đó phải chết trong trận tranh đoạt trận kỳ này.

- Cuối cùng không phải cũng rơi vào tay lão sao?

Lão già lại thở dài một hơi, nói tiếp:

- Tuy rằng ta lấy được trận kỳ, nhưng hai ca ca của ta đều chết trong núi.

Cô gái kia nhìn vẻ mặt của lão già, không hỏi tiếp nữa. Đạo sĩ bên cạnh lại nói:

- Nói ra cũng thật khéo. Châu Phong Lăng có Duyên Lăng lão yêu cao thâm khó lường. Gần đây lại nghe đồn thành Bá Lăng ở châu Cửu Hoa cũng đã trở thành quỷ vực, bên trong có oán linh phi thường kinh khủng. Mà chúng ta lại là Đông Lăng ngũ thánh, ba nơi đều có chung một chữ "Lăng", đối với rất nhiều người trên thế gian này mà nói, có thể tính là tam Lăng hung địa rồi.

Y vừa nói xong, thì trong màn mưa gió cách đó mười dặm đột ngột xuất hiện một con quái vật. Quái vật kia có thân rắn, không có chân nhưng lại có lông, đầu như cáo, không chút tiếng động xuất hiện phía sau Nhan Lạc Nương. Hai mắt cáo chột lóe nét gian xảo. Con cáo thân rắn này nhìn Nhan Lạc Nương rồi há to miệng, muốn một ngụm nuốt lấy Nhan Lạc Nương vào.

Gió tanh nổi lên. Miệng chỉ chít răng nhọn của con cáo thân rắn tấp về phía cổ Nhan Lạc Nương, tốc độ cực nhanh, gần như chỉ trong chớp mắt. Có điều, cáo thân rắn này vừa tiến vào trong ánh đèn, ánh đèn trầm tĩnh như sợ hãi mà đột ngột bùng lên, tỏa sáng lóng lánh. Con cáo thân rắn kêu lên một tiếng thảm thiết, nhanh chóng rút về, thân thể cũng thoát cái biến mất trong màn mưa gió.

Đạo sĩ trong Đông Lăng ngũ thánh vừa nhìn thấy cáo thân rắn xuất hiện, ánh mắt thoáng hiện vẻ kinh hãi. Khi thấy nó xoay người biến mất, y lập tức cười to nói:

- Thật sự là cơ duyên tốt a. Bần đạo tìm khắp thiên hạ cũng không thấy được dị chủng hồng hoang, không nghĩ tới lại có linh xà hồ xuất hiện nơi này, ha ha ha...

Đạo sĩ có mấy phần tiên phong đạo cốt kia chụp vào màn mưa gió trong hư không, đồng thời niệm pháp chú. Sau đó ý đưa năm tay chụp mưa gió kia vỗ lên người, rồi biến mất trong màn mưa.

- Lão Mạc, lão nhìn thấy đèn Lưu Ly và Quảng Hàn kiếm kia mà không động tâm sao? Dựa vào Cửu Cung Bát Quái trận trong tay lão, chưa chắc không thể vây giết được nàng ta.

Nàng kia nói lão Mạc, chính là lão già có tướng mạo cổ lão kia. Chỉ thấy lão Mạc cười cười híp mắt nói:

- Ha ha, trận pháp há có thể bày ra dễ dàng sao? Chỉ cần thiên thời địa thế không hợp chút là sẽ không thành trận được. Hơn nữa trong phạm vi vài trăm dặm mưa gió này tụ tập đủ cả yêu linh thần ma, ta sao có thể dễ dàng bày Cửu Cung Bát Quái trận như vậy được? Năm đó, chín tông mười tám phái chỉ vì bị Duyên Lăng lão yêu biết được dùng trận pháp nào, mà làm rối loạn thiên thời, sửa lại địa thế khiến trận pháp không bố trí thành, thiếu chút nữa còn bị vây khốn trong núi Duyên Lăng.

- Không nghĩ ra lão lại nhát gan như vậy! Lão không dám đi, ta đi.

Cô gái kiều diễm này nhìn thoáng qua thư sinh đứng trong màn mưa chưa từng lên tiếng kia, không thấy y có biểu hiện gì bèn cười duyên một cái rồi biến mất. Tiếng cười của nàng vang vọng mãi như không tan đi trong màn mưa. Sau khi cô gái kia rời đi, thư sinh thanh tú luôn không nói gì mới nói ra:

- Tuy Đông Lăng không phải là danh sơn trong thiên hạ, cũng không phải là vùng đất phúc địa gì, nhưng vẫn là nơi chúng ta tu hành thành đạo. Há có thể để người khác muốn đến là đến, muốn đi là đi? Nếu hôm nay

chúng ta không làm gì, thì Đông Lăng ngũ thánh sau này còn chỗ đặt chân trong thiên hạ được sao?

Giọng nói của y không nặng không nhẹ, như đang tự nói, hoặc nhẹ như đang đọc sách thánh hiền vậy. Trong ba người còn ở lại, lão già được gọi là lão Mạc cười cười nói:

- Đại ca cũng động tâm với đèn Lưu Ly và thanh Quảng Hàn kiếm kia sao?

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 13: Nhìn Con Sóng Phản Chiếu Thế Gian

oOo

Lão già này nhìn qua lớn tuổi hơn người thanh niên thanh tú kia đến vài lần, thế nhưng vẫn gọi y là đại ca, nghe có chút quái dị. Có điều, chuyện thế này lại vô cùng bình thường trong giới tu hành. Người thanh niên thanh tú này vốn là một người đọc sách chốn nhân gian, chỉ chuyên đọc kinh thư thánh hiền Nho gia. Sau trong nhà y gặp đại biến, bản thân gặp cơ duyên xảo hợp mà bước lên con đường tu hành. Y đã đi vào rất nhiều sơn môn, bái lạy rất nhiều thầy, cuối cùng chiếm núi Đông Lăng này xưng vương, kết bạn với đám yêu.

- Với linh bảo này, nếu không phải trả giá quá lớn mà có thể đoạt được thì ai không động tâm chứ? Người chỉ cần chú ý khu động Cửu Cung Bát Quái trận là được. Nếu nàng ta phá được trận, thì người cứ để nàng ta tùy ý rời đi. Nếu không, sao chúng ta có thể để mặc hai kiện linh bảo biến mất trong màn mưa gió kia được?

Tuy vẻ ngoài y có chút thanh tú, nhìn không có điểm nổi trội, nhưng sau khi xuất hiện ở nơi này có thể khiến người khác xưng là đại ca, hẳn phải có điều đặc biệt. Lão Mạc không trả lời, chỉ biến mất trong màn mưa gió. Sau một lúc, năm người nơi đây, chỉ còn lại hai người đứng đó.

Thư sinh này tên là Trương Chính Lăng, từng tiến vào vô số tiên sơn, học vô số thuật pháp, thế nhưng chỉ có bốn người đứng cùng y mới biết được thần thông chân chính tạo thành một thân bản lĩnh của y. Thần thông này có tên là Khu Thần Cản Sơn (Xua thần đi sẵn).

Bên cạnh Trương Chính Lăng lúc này là một vị thần, chẳng qua vị thần linh này đã bị người ta phá mất thần vực, nhưng may mắn gặp cơ duyên nên không chết mà thành một vị thần linh tự do. Khi gã gặp Trương Chính Lăng thì bị y thuyết phục, cùng kết bè với ba người khác trong núi Đông Lăng làm thành đạo tràng tu hành, cùng xưng là Đông Lăng ngũ thánh.

Mưa gió vẫn như thế. Không biết từ khi nào lại có thêm hơi nước dày đặc trong màn mưa, cho dù người tu hành cũng không nhìn thấy rõ được. Chỉ là những kẻ này đều đang đặt toàn bộ chú ý lên đèn Lưu Ly Định Hồn và Quảng Hàn kiếm của Nhan Lạc Nương, cho nên nhất thời không chú ý tới.

* * *

Chuyện thế gian này, chung quy cũng không thoát khỏi một chữ "Duyên".

Duyên sinh, nước lửa có thể tương dung. Duyên diệt, hồn phách có thể chia lìa.

Vạn vật chung quy cũng không thoát khỏi hai từ "Thời Vận".

Thời đến, như được cả trời đất trợ lực. Vận qua, anh hùng cũng không thể tự do.

Trần Cảnh không có lý giải sâu đối với cơ duyên và thời vận. Hoặc có thể nói hắn căn bản chưa từng nghĩ tới vấn đề này. Bởi những thứ đó quá sâu xa, khó có thể nắm bắt được. Mà hiện tại, hắn như quên lãng hết mọi thứ rồi. Hắn bắt đầu lại ngồi trước cửa miếu Hà Bá, thế nhưng trong mắt Hồng đại hiệp thì hắn như một đám khói mỏng, không có lấy một chút tư tưởng hay chút ít sinh mệnh nào. Cảm giác này hoàn toàn khác với khi hắn ngồi giảng đạo trước miếu lúc trước. Lúc đó Trần Cảnh cũng là âm thần, nhưng Hồng đại hiệp lại biết rõ Hà Bá gia đang ở đó, là một dạng như mắt nhìn thấy, lòng cảm giác được.

Mà hiện tại thì không phải, mắt nhìn thấy, nhưng trong lòng nó lại bảo nơi đó không có gì cả, chỉ có không khí mà thôi. Đó là loại ảo giác cực kỳ mâu thuẫn. Tất nhiên lúc này Trần Cảnh không biết bản thân mình có biến hóa thế nào, hắn đang chìm vào trong trống rỗng, dung nhập vào trong con sóng.

Một con bướm hạ xuống một gợn sóng, tựa như đáp xuống một đóa hoa trong bụi hoa. Gợn sóng cuộn cuộn lao tới từng đợt, con bướm lại không chút động đậy, vẫn luôn đứng ngây một chỗ nơi Tú Xuân loan đó. Không thấy nó động, nhưng cũng không bị cuốn trôi theo con sóng.

Lúc này tâm cảnh của Trần Cảnh như sóng lớn của sông Kinh Hà này, luôn chảy xuôi xuống một cách vĩnh hằng bất biến, nhưng lại an tĩnh khác thường. An tĩnh đến mức hắn có thể nghe được tiếng cá thở ra từng bọt khí nhỏ, đến mức hắn nghe được từng âm thanh khác nhau của từng con sóng vỗ về vào bờ. Chỉ là những thứ đó cũng chỉ như đi ngang trước mặt Trần Cảnh, không lưu lại chút vết tích nào trong lòng hắn.

Trong đầu hắn chảy xuôi tất cả những sở học và những thứ từng đọc được trong Tàng Kinh các của núi Thiên La, dung nhập cả vào trong con sóng nước. Trong lòng hắn, cũng cuộn cuộn từng gợn sóng dâng trào, hình thành nên những con sóng rồi lại trở nên yên tĩnh lại. Những gợn sóng đó không phải là sóng nước sông, mà là các loại ý niệm đạo lý, các loại chân ngôn pháp thuật. Trong đó có "Thiên La Tiếp Dẫn quyết" không tính là cao minh, có "Thần Du Tinh Không quyết" chuyên tu nguyên thần, đến cả "Tế Kiếm tâm kinh" cũng dung nhập vào gợn sóng đó.

Những phương thức tế kiếm sau khi kiếm hóa hình trong "Tế Kiếm tâm kinh" như dung pháp, chủng thần, kết thai, sinh linh cũng dần hiện ra trong con sóng nước. Lại có cả "Thiên Yêu hóa hình thiên" và "Vu chú" của Vu tộc cũng có mặt trong sóng nước cuộn cuộn.

Tuy mỗi gợn sóng hiện ra hoàn toàn khác nhau, nhưng cũng vẫn nằm trong một dải sóng nước dài liên miên không dứt. Từng gợn, từng gợn sóng nổi lên rồi lại chìm xuống, dung hợp, va chạm, hòa quyện vào nhau.

Tu hành, tu hành. Tu chính là pháp thân nơi trần thế, tu cũng chính là để tâm phản chiếu lấy trời xanh.

Pháp môn trên thế gian này vốn là thứ chưa bao giờ thiếu thốn, nhưng truyền thừa tới lúc bước vào trường sinh lại đột nhiên đứt gãy. Như thế một người đứng ở bờ bên này sông Kinh Hà, có thể nhìn thấy được bờ sông bên kia, thế nhưng lại không thể đi qua được, bởi vì đã không còn cầu bắc qua sông. Trải qua ngàn năm quanh co và tìm kiếm, cuối cùng mọi người mới xác định được cây cầu nổi tượng trưng cho con đường đại đạo đã biến mất. Rồi bọn họ cũng giật mình bừng tỉnh, có thể không cần có cầu kia. Vì rất nhiều năm trước, mặt sông vốn không có cầu bắc ngang qua, kẻ nào muốn qua sông đều phải thả mình bơi qua con sóng nước liên miên cuộn cuộn đó. Qua được sẽ đắc đạo thành tiên, không qua thì trọn đời này sẽ phải trầm luân, mê lạc không ngày về.

Trần Cảnh không nhớ rõ mình nảy sinh cái ý niệm này trong đầu từ khi nào: "Ta còn là người hay là yêu? Ta là thần linh, lại tu phép luyện khí của Đạo môn, ta còn tu nguyên thần, thu lấy tín ngưỡng. Vậy con đường tu hành của ta phải đi thế nào đây...?" Ý niệm này luôn tồn tại trong tiềm thức của hắn. Từ khi hắn trở thành thần linh, hắn đã không biết con đường tu hành phải đi thế nào rồi. Mà từ lúc trở về từ cõi âm, hắn càng mờ mịt hơn.

"Những pháp môn kia không đủ để giúp ta trường sinh, không giúp ta có thể thoát thân trong nước lũ cuộn cuộn giữa thế gian này, cũng không thể giúp ta nhìn rõ ràng phương hướng bơi tới bờ bên kia được."

Vì vậy, hắn bắt đầu suy tư. Bước lên con đường tu hành chân chính, không phải dựa vào những phương thức tu hành kia, mà phải nỗ lực nhận thức rõ trời đất này, hình thành pháp môn tu hành cho riêng mình.

Trong quá trình nhìn xem tâm tưởng, xem con sóng sông Kinh Hà này, hẩn dần quên đi tất cả các pháp môn tu hành và hết thấy các pháp thuật kia. Những pháp môn tu hành đó tựa như những dòng nước màu sắc khác nhau, nhưng dần bị Trần Cảnh dung hợp lại, rồi qua thời gian dần biến chuyển thành một loại màu sắc không ai biết được.

Đây là một quá trình lâu dài, hẩn cũng không biết cuối cùng sẽ ra màu sắc gì. Trần Cảnh ngồi trước miếu Hà Bá, tay cầm ba trang "Hoàng Đình", như đang nhìn rất tỉ mỉ chăm chú, hoặc như đang chờ người ra vậy.

Cái trạng thái tĩnh lặng này không rõ trôi qua bao lâu, cũng không rõ từ lúc nào trong mắt hẩn đã không còn quyển kinh "Hoàng Đình" nữa, mà chỉ có từng gợn sóng nước. Trong lòng hẩn cũng chỉ có từng cơn sóng mãi mãi bất biến, luôn xô đẩy không ngừng. Cả thế gian tĩnh lặng lại, vạn vật sinh linh thế giới này như biến mất, chỉ có sóng nước từng đợt từng đợt xô đẩy. Không rõ từ lúc nào, trong lòng hẩn truyền đến một ít giọng nói khe khẽ mơ hồ. Lúc đầu âm thanh này căn bản không nghe rõ được, chỉ biết có giọng nói loáng thoáng hiện lên trong lòng hẩn như thể những hình ảnh phản chiếu trong lớp sương mù dày đặc.

Tĩnh, khí, thần của Trần Cảnh đều tan vào trong dòng Kinh Hà. Nhìn vào bên trong, là sông Kinh Hà, nhìn bên ngoài thế giới, vẫn cứ là Kinh Hà. Hẩn đắm chìm vào một loại trạng thái huyền diệu này lúc nào không hay. Trong trạng thái này, hẩn rất tự nhiên nắm bắt lấy được một tia ảo diệu. Thời khắc này, trời đất ở trong lòng hẩn, còn trong mắt hẩn là một thế giới chỉ toàn những con sóng sông.

Tĩnh, khí, thần của hẩn hoàn toàn dung nhập vào trong Kinh Hà. Lúc này hẩn chính là sóng sông, là Kinh Hà. Hẩn cảm nhận khí tức sông Kinh Hà như liên thông với địa vực bên ngoài cách hàng tỉ dặm, liên thông với tất cả sự vật vô hình và hữu hình.

Ngày qua ngày, cứ thế đột nhiên có một ngày, hắn nghe được trong những giọng nói khe khẽ thì thầm đó có hai chữ: "Trần Cảnh..."

Trần Cảnh bỗng nhiên giật mình tỉnh lại. Trong trạng thái thần diệu khó tả này bừng tỉnh, hắn chợt nghĩ đến một loại thần thông trong truyền thuyết là Thuận Phong Nhĩ (theo gió nghe đến). Loại thần thông này có thể từ trong gió nghe được âm thanh cách xa ngàn dặm. Hắn không cho rằng đó là ảo giác, vì tuy trạng thái này không thể tả lại được, như ảo như thật, nhưng hắn biết rõ tuyệt đối không phải ảo giác.

Hắn muốn nghe tiếp nữa, nhưng bên tai chỉ có tiếng gió thổi gào thét, tiếng sóng vỗ và tiếng cây cối cọ quẹt vào nhau nơi xa xôi. Thỉnh thoảng, trong đó còn lẫn vài tiếng kêu đầy ma quái của những con chim săn đêm, căn bản không còn là cái cảm giác thế gian tĩnh lặng kia nữa. Có điều, có những thứ nếu đã xuất hiện thì sẽ mãi mãi không thể quên, sự huyền diệu trong trạng thái đó đã khắc sâu trong lòng Trần Cảnh. Đó là một loại cảm giác xuất khiếu bay đi trong trời đất, hay đúng hơn là cả tinh khí thần đều hòa vào trong sóng nước. Sóng nước sông Kinh Hà cuộn từng lớp từng lớp dồn dập, như thể từng nốt nhạc của trời đất. Chỉ cần đầu bên kia có người chạm tới những nốt nhạc ấy, thì âm thanh sẽ vang lên nơi Kinh Hà xa xôi này.

Loại trạng thái kì diệu này không giống với đả tọa tĩnh thần, cũng không giống ngồi đó tham thiền, mà là đi vào trong một loại trạng thái như mộng ảo. Cái loại cảm giác này vừa xuất hiện, sẽ không biến mất đi, vĩnh viễn khắc sâu trong lòng. Như thể là một cây đàn dây, chỉ cần đặt tay lên, là có thể đánh ra được tiếng đàn.

Trần Cảnh lại lần nữa kích động cái dấu ấn như có như không trong lòng, liền chậm rãi chìm vào trong cái trạng thái vô niệm vô tướng. Trong mắt và cả trong lòng hắn đều xuất hiện một dải sóng nước, sóng nước càng lúc càng rõ ràng. Ngoại trừ sóng nước, tất cả mọi vật đều như mờ dần đi, kể cả âm thanh sóng nước đang vọng khắp nơi này, cả tiếng gió thổi và cả những

thứ mà mắt thường có khả năng nhìn tới được, chỉ còn từng lớp từng lớp sóng nước.

Trong tĩnh lặng, bên tai Trần Cảnh lại nghe thấy giọng nói không rõ từ đâu truyền đến, không chỉ là một giọng, mà có rất nhiều giọng nói. Lúc đầu không nghe rõ, chỉ khi Trần Cảnh tập trung tinh khí thần vào một giọng nói duy nhất thì mới nghe thấy rõ ràng, như thể có người đang đứng nói chuyện bên cạnh mình. Nghe kĩ lại, còn phát hiện giọng nói này là từ trong từng con sóng nước truyền đến. Mỗi một gợn sóng trong nước, lại mang theo một âm thanh khác nhau, ồn ào xôn xao trộn lẫn tạo thành âm thanh của một loại sóng nước nào đó. Hắn tập trung toàn bộ tâm lực trong một con sóng, âm thanh trong đó lập tức trở nên rõ ràng. Chỉ nghe thấy đó là một giọng nói truyền ra từ con sóng nước: "Hà Bá Kinh Hà Trần Cảnh năm đan xen giữa thần và ma, cho nên không có chuyện gì quan trọng, ngàn vạn lần không được bước vào thần vực của hắn." Không rõ giọng nói này truyền tới từ nơi nào, thậm chí không phân rõ là giọng của người già hay trẻ, nam hay nữ, nhưng Trần Cảnh có thể nghe được ý vị cảnh báo trong câu nói đó.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 14: Nhìn Đại Đạo, Sinh Thần Thông

oOo

Câu nói rất ngắn gọn, lại không nghe thấy người trả lời. Hắc cũng không biết giọng nói đó đã tồn tại trong trời đất này lâu rồi hay chỉ mới vừa được nói ra. Hắc đổi qua một con sóng khác, lại nghe có giọng nói: "Nơi Tú Xuân loan sông Kinh Hà kia là ma vực, các người cố gắng không nên đi vào trong đó." Lời này cũng đầy ý tứ cảnh báo, nhưng Trần Cảnh vẫn cứ không nghe được âm thanh truyền tới từ đâu, không rõ có xa hắc không, cũng không phân rõ già trẻ trai gái.

Không bao lâu thì Tú Xuân loan sông Kinh Hà đã trở thành ma vực trong mắt người khác rồi. Cũng không rõ từ khi nào, một tiểu Hà Bá ở khúc sông nhỏ nhỏ đã trở thành một tồn tại mà người khác tận lực không dám trêu chọc. Cho dù người khác hay cả Trần Cảnh có nói gì đi nữa, thì sự thật vẫn không thể thay đổi, mọi chuyện đều bắt đầu từ vô số sinh mệnh chông chất trước miếu mà thành.

Nghe một hồi, hắc đột nhiên hiểu ra. Hắc chỉ nghe thấy giọng nói trong sóng nước nói về mình, mỗi lời nói trong đó đều có nhắc đến tên mình, ngoài ra không nghe thấy những thứ khác nữa. Chỉ là không rõ mấy lời này là vừa nói, hay đã nói từ lâu rồi.

"Nếu những lời này là vừa mới nói ra..." Trần Cảnh chợt phát hiện ra trời đất này không ngờ lại mênh mông mà thần bí như vậy. Trong mơ ảo, lại cho hắc cái cảm giác như có thể chạm tay tới được, chỉ cần tiến thêm

một bước là có thể lý giải càng nhiều thêm nữa. Đột nhiên trong lòng Trần Cảnh nhớ tới một câu nói: "Nhìn đại đạo mà sinh thần thông."

Hắn nhìn là nước sông Kinh Hà, nhìn là bản thân, nhìn hết thấy sở học của mình.

Hắn tìm tòi suy nghĩ về cảnh giới bản thân, chợt nhớ lại một câu trong đạo thư từng xem trên núi Thiên La: "Tâm sáng như gương phản chiếu thế gian, ý niệm chưa sinh đã hiểu sinh tử."

Đạo thư kia từng nói có những người đạt đến cảnh giới này có thể tự ngộ ra một vài thần thông đặc biệt như Thuận Phong Nhĩ, Thiên Lý Nhân. Tuy Trần Cảnh không biết người nào luyện thành, nhưng đạo thư có viết lại tức là nhất định đã có người luyện được.

Lúc trước khi vừa đạt được thần vị, hắn cũng từng nghe mấy người trong thôn Hà Tiên đàm luận về hắn. Thế nhưng lúc đó bọn họ tràn đầy oán hận, oán niệm rất nhiều, lại cách không xa cho nên Trần Cảnh dễ dàng nghe được. Nhưng lần này lại không như vậy. Lần này người nói không biết ở cách đây mấy vạn dặm, lại càng không biết là nói khi nào.

- Vốn định trọng tu lại pháp môn, không ngờ lại ngộ đến thần thông này.

Trần Cảnh trầm nghĩ.

- Vậy gọi nó là Trọc Hà Quan (nhìn sóng nước) đi! Nhìn tâm nhìn sóng nước, một con sóng một thế giới.

Trần Cảnh biết nhiều phương pháp tu hành, nhưng muốn tự mình sáng tạo ra một phương pháp tu hành riêng lại cực kỳ khó khăn. Nếu đã sơ ngộ được Trọc Lãng Quan, đương nhiên hắn sẽ suy nghĩ kỹ lại lần nữa. Lại tiếp tục tiến vào thế giới trong lòng chỉ toàn sóng sông kia, tập trung ý niệm vào bên trong một con sóng. Giọng nói lại trở nên rõ ràng, chỉ thấy âm thanh

vang lên: "Trần Cảnh? Chưa từng nghe nói tới Trần Cảnh, các người có nghe qua không?"

"Trần Cảnh này là người thế nào? Chẳng lẽ còn vượt hơn được Quan Nguyệt đạo trưởng trong thành chúng ta sao?"

"Hắc hắc, mỗi tiên gia lại có huyền diệu khác nhau. Chúng ta làm sao có thể bàn tới chuyện cao thấp? Ta đây chỉ nói một câu, rằng nhắc đến chuyện của thần sông Kinh Hà châu Cửu Hoa là Trần Cảnh, thì không thể không nhắc đến mấy danh hiệu của ngài!"

"Danh hiệu gì vậy?"

"Cửu Hoa kiếm tiên, Hồ điệp ma quân, Kinh Hà oán linh..."

"Hả? Sao lại có mấy cái danh hiệu thế này..."

Trần Cảnh nghe đến đó thì đột ngột bị ngắt đoạn mất, không còn nghe tiếp được nữa. Đây là một đoạn chuyện phiếm giữa những người phàm trần thế tục. Trần Cảnh cũng không biết rằng mình lại có mấy cái danh hiệu như vậy. Có điều mỗi biệt hiệu lại gợi cho hắn nhớ lại một vài chuyện. Hắn lại chọn lấy một con sóng nhìn qua cảm nhận được nỗi niềm hoài niệm rất mãnh liệt, bắt đầu lắng nghe tỉ mỉ. Những âm thanh khác bắt đầu biến mất, nhưng hắn lại không nghe thấy âm thanh gì, chỉ là trong con sóng này hắn cảm nhận được một ý niệm như xuyên thấu cả thời không mà đến.

Trong cái ý niệm này có nhớ nhung, có vui sướng, có ngượng ngùng, có oán hận, có bất an. Những tâm tình này như xuyên qua con sóng đi vào trong lòng Trần Cảnh. Hắn lập tức nghĩ tới một người, đó chính là người trong thành Bá Lăng - Cố Minh Vi. Cái cảm giác này hắn đã từng cảm nhận được trên người nàng ta khi đi đến trên đầu tường thành Bá Lăng.

Vừa nghĩ đến Cố Minh Vi, con sóng nước kia lập tức trở nên rõ ràng hơn. Từng hình ảnh trong con sóng nước chậm rãi xuất hiện, càng lúc càng

rõ. Quả nhiên là Cổ Minh Vi. Hắn thấy được trong sóng nước, có một cô gái mặc váy áo màu xanh ngọc bích đang đứng ở đầu tường thành nhìn ra xa xăm. Tường thành loang lỗ, cô gái đứng yên, lọn tóc và mép váy tung bay trong gió khiến người khác cảm giác cực kỳ cô đơn. Còn tòa thành sau lưng cô gái này lại chỉ là một mảnh đen tối như cửa vào của một vực sâu thẳm.

Trong lòng Trần Cảnh không khỏi thở dài. Lúc đó hắn mong muốn cứu được toàn bộ người trong thành Bá Lăng, thế nhưng người trong thành đó vẫn không thoát khỏi vận mệnh phải chết. Cổ Minh Vi cũng không sống sót, mà những quý hồn trong thành Bá Lăng kia cũng không tính là dùng một cách thức khác để kéo dài sinh mệnh. Bởi vì tư tưởng con người của bọn họ hoàn toàn tan biến đi hết, chỉ còn những oán hận trước khi chết sót lại, khiến bọn họ vĩnh viễn tồn tại trong thành Bá Lăng, sống trong sự oán hận.

Cổ Minh Vi càng là như vậy. Nàng không chỉ kế thừa toàn bộ oán hận khắc sâu trong lòng lúc còn sống, mà còn đem toàn bộ những tưởng tượng trong lòng hóa thành những chuyện thật sự. Nàng ta mất phương hướng trong oán hận và ảo tưởng tốt đẹp, vĩnh viễn không thể tỉnh lại được nữa. Oán linh đều là như vậy cả. Điều này không khỏi làm Trần Cảnh nghĩ tới U U cùng với cây sáo trúc màu xanh trong thành Tần Quảng. Nếu so sánh Cổ Minh Vi với những người trong thành Bá Lăng bị biến thành oán linh đầy oán khí vô hình, thì nàng ta có thêm một sợi tơ lụa bảy màu cột trên tóc. Sợi tơ này cũng giống như cây sáo trúc màu xanh của U U, đều có hiệu quả kì diệu, nhất định đều là linh vật đặc biệt.

Trần Cảnh đưa ngón tay điểm ra, đánh vỡ con sóng này. Từng lớp từng lớp sóng nước trước mắt chợt tan biến, hắn trở lại hiện thực, trước mắt là bầu trời đêm đen kịt, dưới đó là những con sóng nước đục ngầu không biết mệt mỏi ào ào xuôi xuống hạ du.

Trọc Lãng Quan này là Trần Cảnh gặp cơ duyên mà ngộ ra. Lúc đầu tiên hắn chỉ có thể nghe được những giọng nói có nhắc đến tên mình, nhưng lúc sau còn có thể xuyên qua con sóng nước nhìn thấy bóng dáng Cổ Minh Vi trên đầu tường thành Bá Lăng. Trần Cảnh không nhịn được thầm suy nghĩ, hiển nhiên Trọc Lãng Quan không chỉ như vậy, chẳng qua hiện tại hắn chỉ mới nắm bắt được da lông mà thôi. Thế gian này, làm gì có người nào có thể vừa gặp lĩnh ngộ đã tạo ra được thần thông kinh thiên động địa? Dù là ai cũng đều phải trải qua bước sơ ngộ, rồi cố gắng tu hành, lấy đó làm điểm tựa, cuối cùng mới diễn sinh nó thành thần thông thiên triệt địa.

Cơ duyên lĩnh ngộ khi nhìn sóng sông Kinh Hà này chính là nỗ lực của Trần Cảnh qua rất nhiều năm, đột nhiên mò tới được sợi dây phép tắc thần bí khó lường, mông lung không rõ của trời đất. Hắn chợt nhớ tới trong "Vu chú" cũng có một phương thức tìm người, lại nhớ đến đạo sĩ trong thành Bá Lăng dựa vào tâm tình để xem bói. Đó cũng là hai loại pháp thuật huyền diệu khó giải thích, lại có chỗ rất giống với Trọc Lãng Quan.

Phương thức tìm người trong "Vu chú" là lấy vật gắn bó trên người kẻ cần tìm làm cơ sở, sau đó dò hỏi trong trời đất này, cuối cùng có được đáp án. Mà đạo sĩ trong thành Bá Lăng kia xem bói, tuy Trần Cảnh không biết được chỗ ảo diệu, nhưng cũng cho rằng mấu chốt của cách tính quẻ là dựa vào ý niệm trong lòng người đó dẫn dắt đến. Nếu nghĩ đến quá nhiều thì người hoặc vật cần tìm sẽ càng chính xác hơn.

Trần Cảnh nghĩ tới đây, quyết định thử một lần. Mắt hắn nhìn sóng sông, kích thích sợi âm thanh đại đạo trong lòng, rồi dần dần sóng sông Kinh Hà trong mắt cũng xuất hiện trong lòng hắn. Từng đợt sóng, rất nhiều gợn sóng, âm thanh xôn xao huyền ảo truyền đến bên tai Trần Cảnh. Tùy tiện lắng nghe vài con sóng đi qua, hắn nhất thời hiểu ra, chỉ cần trong thế gian này có lời đề cập đến tên mình thì đều có thể nghe được, hơn nữa sẽ vĩnh viễn tồn tại trong trời đất. Cái loại ảo diệu thần bí này khiến lòng hắn khê

động, trực giác nói cho hăn biết đây là một cơ hội. Nếu có thể đột phá, nhất định sẽ diễn sinh ra thuật phép khác nữa.

Trần Cảnh lĩnh ngộ Trục Lăng Quan, đối với hăn thì đó là một thần thông rất tự nhiên, chỉ một niệm là động. Nếu hăn muốn truyền thụ cho người khác thì không thể dễ dàng như vậy, mà phải miêu tả những lĩnh ngộ đó ra, rồi định ra phương pháp tu hành. Lúc đó, nó đã trở thành một pháp thuật tu hành rồi.

Thần thông này do Trần Cảnh tự mình lĩnh ngộ, nên bên tai lắng nghe giọng nói tựa hồ như bản năng. Lòng hăn nghĩ không muốn nghe đến những lời nói chuyện về mình nữa thì những giọng nói kia sẽ chậm rãi biến mất, rồi hoàn toàn không nghe thấy nữa. Hăn chỉ suy nghĩ chút là hiểu được, vì niệm này theo tâm mà lên, cho nên mọi thứ do tâm niệm mà sinh. Một niệm một lớp sóng, một lớp sóng một thế giới.

Hăn bình tâm lại, tưởng tượng bộ dạng của Diệp Thanh Tuyết, hy vọng nàng có thể xuất hiện giống như Cố Minh Vi. Nhưng con sóng kia căn bản không có chút phản ứng, càng không có khí tức nào của Diệp Thanh Tuyết truyền đến.

Hăn muốn nhìn thấy Diệp Thanh Tuyết như đã từng nhìn thấy Cố Minh Vi lúc nãy, nhưng hiển nhiên không được. Lúc nãy hăn nhìn thấy Cố Minh Vi là vì nàng ấy cũng đang nhớ đến Trần Cảnh, cho nên khi hăn sinh ra cảm ứng thì có thể xuyên qua con sóng mà nhìn thấy nàng ta. Còn Diệp Thanh Tuyết thì không như vậy.

Ngay sau đó, trong đầu hăn lại nghĩ đến Hư Linh, đến Nhan Lạc Nương, rồi đến vô số, nhưng không ai hiện ra trong con sóng sông cả. Hăn trầm mặc một hồi, đột nhiên muốn vẽ hình dáng của họ lên con sóng nước kia. Đây không đơn thuần là dựa vào tâm mà nhìn nữa, mà đã là ý muốn rồi. Chỉ là hăn vừa khẽ động, con sóng nước như xuất hiện một cây gậy nhỏ quậy vẽ lên đó, khiến sóng nước đang yên tĩnh như muốn vỡ tan. Hăn vội

vàng dang hai tay như muốn bảo vệ con sóng để không bị vỡ tan mất. Hai tay gạt gợn sóng vòng qua, như ôm lấy con sóng lại. Một cử động vô thức của hân này, nhưng lại là ý thức bảo vệ dấy lên từ trong lòng phát ra, tất cả đều là tâm niệm của hân cả.

Cảnh thực sự trước miếu Hà Bá lúc này, đó là âm thần Trần Cảnh không biết đã từ từ dang tay từ khi nào, chậm chạp mà cẩn thận. Khi hai tay hân dang rộng ra, linh khí điên cuồng tụ tập vào giữa hai tay hân, trong vòng tay cũng chậm rãi xuất hiện một màn nước cực mỏng như thế chỉ thổi ra một hơi nhẹ cũng đủ khiến nó vỡ tan. Động tác lúc hai tay Trần Cảnh ngừng lại, đó là như đang ôm tròn lấy.

Trời đất đen kịt, bầu trời lấm tấm sao đêm. Ánh sao lấp lánh khắp trời cũng không thể soi rọi đủ sáng cho cả phiến không gian đen kịt này. Còn mặt trời và mặt trăng tượng trưng cho ánh sáng, lại không biết đang lặn yên len lỏi ở nơi nào.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 15: Một Con Sóng Trong, Vẽ Nên Hình Ảnh Trong Lòng

oOo

Qua những lời cảnh báo mà Trần Cảnh đã nghe được từ trong sóng sông, những năm gần đây quả có rất ít đệ tử huyền môn đạo phái lai vãng đến Tú Xuân loan. Mà gần đây cả yêu linh cũng đều biến mất, Tú Xuân loan không biết từ lúc nào trở thành một nơi nguy hiểm, tuy bình tĩnh nhưng khiến người ta cảm thấy áp lực, không dám dễ dàng đặt chân đến hà vực Tú Xuân loan sông Kinh Hà.

Nếu có sinh linh ẩn nấp trong ngọn núi đối diện khúc sông Tú Xuân loan, có lẽ sẽ thấy nơi miếu Hà Bá xuất hiện một vầng sáng xanh nhạt. Từ xa nhìn lại, vầng sáng xanh này có hình dạng như một chiếc lá sen xanh, nhưng lại không có rễ cây. Nếu pháp lực cao hơn chút ít, có lẽ sẽ nhìn thấy được âm thần của Trần Cảnh. Tuy rằng âm thần của hắn có chút ngưng kết, đã hiển hóa rõ cả quần áo, nhưng không phải người bình thường có khả năng nhìn thấy được.

Một ngôi miếu Hà Bá, mặt trước là dòng sông nước cuộn lao nhanh. Một bóng đen đang ngồi trước miếu, trước mặt bóng đen đó là một tầng nước mỏng như cái lá sen xanh. Trong ánh sáng xanh ấy có thể thấy hai tay của bóng đen kia không phải là da thịt, mà là khói đen ngưng kết thành. Sau đó, một cánh tay tối đen được khói ngưng kết lại đó giơ lên, chậm rãi chạm đến màng nước cực mỏng kia. Màng nước bình tĩnh khẽ rung lên, động tác kia lại ngừng lại.

Trong lòng Trần Cảnh, trước mặt hắn không phải là màng nước đơn thuần, mà là một thứ có thể nối kết với cả thế giới. Hắn nghĩ tới bộ dáng của Diệp Thanh Tuyết, đồng thời tập trung tất cả các niệm lực lên đầu ngón tay, muốn vẽ ra hình ảnh của Diệp Thanh Tuyết lên màng nước. Hắn có một trực giác, chỉ cần vẽ ra được hình ảnh của Diệp Thanh Tuyết lên màng nước này, là có thể nhìn thấy nàng thế nào.

Tâm hắn động, niệm động, tay hắn cũng động. Nhưng tay hắn vừa động, đã thấy một trọng lực nặng ngàn cân đè nặng lên tay, khó có thể nhúc nhích được. Hắn hít sâu một hơi, linh khí sông Kinh Hà mãnh liệt cuộn trào lên, lúc này áp lực nơi tay hắn mới nhẹ đi. Linh khí tụ tập trên ngón tay hắn càng nhiều, thì áp lực cũng càng nhẹ. Cuối cùng, Trần Cảnh cũng vạch được ngón tay xuống. Theo ngón tay vạch ra, một dấu vết nhàn nhạt xuất hiện lên màng nước, đồng thời linh lực ẩn chứa trên ngón tay cũng điên cuồng rút sạch. Chỉ một tích tắc, linh lực tràn đến đã không còn, mà màng nước kia cũng vỡ tan đi.

Trần Cảnh thoát ra khỏi trạng thái huyền diệu này. Hắn phát hiện bản thân bị suy yếu. Cái yếu ớt này không phải do khí huyết suy yếu, hưởng chi thân thể hắn là tượng đá sẽ không cách nào cảm nhận được lực lượng khí huyết. Mà đó là suy yếu của tinh thần ý niệm, như thể sử dụng não bộ quá nhiều mà trở nên uế oải. Hắn lập tức hiểu ra là có chuyện gì.

Lúc trước, hắn thông qua Trọc Lăng Quan mà nghe được mọi lời nói đề cập đến bản thân mình, là dùng thần lực, cho nên tinh thần ý niệm không có sự tiêu hao rõ ràng như vậy. Điều này thuộc về một loại cảnh giới thần kỳ thông suốt, gọi là thần thông. Nhưng nếu hắn muốn thông qua cách thức này để tìm người khác, như vậy đã đánh vỡ trạng thái tự phát ra trong tâm và sự hòa hợp của trời đất. Như con sóng trong lòng mà hắn bảo vệ lúc cuối cùng kia, khi hai tay hắn vòng lấy trước người đã sinh ra một màng nước mỏng hình thù như cái lá sen, là hắn đã làm thay đổi thần thông mình ngộ ra. Khi đó đã không còn là thần thông nữa, mà là pháp thuật.

Cũng do vậy, chỉ trong chốc lát hấn đã cảm nhận được suy yếu, có thể thấy thần lực bị tiêu hao rất lớn. Điều này khiến hấn ngoài ý muốn, nhưng lòng lại có chút kinh hãi. Tuy cuối cùng bị chuyển biến trở lại thành pháp thuật, còn không thành công, nhưng hấn có thể khẳng định, chỉ cần mình vẽ ra được suy nghĩ trong lòng mình, tất nhiên sẽ thành công.

* * *

Hồng đại hiệp từ trên thượng du, thuận theo sóng xuống hạ du. Ngồi trên lưng nó là Lý Anh Ninh vừa được Trần Cảnh sai đến núi Thiên La. Lúc này Lý Anh Ninh đã là một thiếu niên, tay cầm thanh kiếm, người mặc áo gai, chân mang giày bện bằng dây mây. Hồng đại hiệp như cười mây lướt sóng trên mặt sông, cách rất xa đã nhìn thấy Trần Cảnh ngồi trước miếu. Với nó, lúc này Trần Cảnh thật cô độc, một miếu, một sông, một người ngồi một mình.

Lòng nó thầm quyết định sẽ không rời bỏ Hà Bá gia. Không hiểu sao loại tâm tình này lại đột nhiên sinh ra ngay khoảnh khắc khi nó nhìn thấy Trần Cảnh. Mà Lý Anh Ninh nhìn Trần Cảnh lại có một loại cảm giác khác. Nó cảm giác Trần Cảnh như một đám mây, như hơi sương trong núi theo khí trời thay đổi mà sinh ra, không thể ước đoán được, lại vừa giống như mây trắng trên trời, không thể chạm tới được.

Cho dù nhìn bất cứ sự vật gì, người khác nhau tất nhiên sẽ có cách nhìn khác nhau. Cho dù cách nhìn giống nhau, nhưng mức độ vẫn có nông sâu khác nhau.

Từ cái ngày mà Hồng đại hiệp đột nhiên cảm thấy Trần Cảnh như biến mất trong ánh mắt của nó, Trần Cảnh lại có biến hóa lần nữa. Biến hóa này không phải ở bề ngoài, cũng như trời đất thay đổi, người khác không thể nhìn thấy, chỉ có thể cảm nhận được mà thôi.

Tuy Hồng đại hiệp và Lý Anh Ninh đã trở về, nhưng miếu Hà Bá vẫn quanh quẽ như trước. Ngoại trừ những người quanh vùng đến dâng hương vào ban ngày, còn lại luôn rất yên tĩnh. Có điều thời gian dần trôi qua, ban đêm thỉnh thoảng cũng có vài thần linh quanh địa giới Bá Lăng đến đây. Bọn họ cùng trò chuyện với Hồng đại hiệp, đến hừng đông thì rời đi.

Thân hình của Lý Anh Ninh đã trở nên cao lớn. Dù là yêu ma quỷ quái, nó đều đã được gặp nơi miếu Hà Bá. Trước kia nó thường trốn trong miếu Hà Bá không dám đi ra ngoài, nhưng nó đã sớm nhớ hết những kẻ đã từng đến miếu Hà Bá nghe đạo, hiện tại đã không còn sợ hãi nữa. Nhưng trời đất trong lòng nó bắt đầu trở nên thần bí đầy thu hút, nó chỉ cảm thấy có vô số thứ đặc sắc đang chờ mình.

Trên núi Thiên La còn có Thanh Đăng có thể nói chuyện được. Lúc đầu Lý Anh Ninh còn nghĩ đó chính là cây cối thành tinh trong truyền thuyết thần thoại. Mãi đến khi nghe Hồng đại hiệp nói đó là Thần Nữ núi Vu Sơn, nó lại càng mong muốn được nhìn ngắm thêm cái thế giới này. Tuy nhiên, cho dù trong lòng có xung động, nhưng nó cũng biết pháp lực mình thấp kém, rời khỏi miếu Hà Bá rất dễ gặp nguy hiểm.

Chẳng qua mỗi lần có thần linh đến miếu Hà Bá nói chuyện với Hồng đại hiệp, nó cũng sẽ ở bên cạnh nghe. Cho dù không nói câu nào nhưng nó rất hưng phấn. Nhất là khi nghe nói những nơi khác có thần linh khai đàn giảng đạo, có trăm ngàn yêu linh bên dưới nghe đạo, nó còn nghĩ rằng không biết khi nào miếu Hà Bá lại khai đàn giảng đạo nữa.

Dù sao thiếu niên trẻ tuổi vẫn luôn đầy mơ mộng, nhất là những thiếu niên tự cho là mình có chút bản lĩnh.

Nhưng cho dù Lý Anh Ninh có tâm tư gì đi nữa, cho dù Hồng đại hiệp trở về nhìn thấy Trần Cảnh chột nẩy sinh cảm giác gì đi nữa, thì Trần Cảnh vẫn cứ chìm trong thế giới sóng sông của mình. Tinh, khí, thần của hắn đã

nhiễm lên cả khí tức núi sông, cho nên Hồng đại hiệp mới cảm giác cô độc. Cái thế gian này, còn có thứ gì cô độc hơn trời đất, hơn sông núi chứ?

Nhưng Trần Cảnh cũng không cảm thấy bản thân mình thế nào cả, hẳn đã quên cả bản thân mình rồi.

Vẽ ra một dấu vết nhỏ kia đã làm thần lực của hắc tiêu hao rất nhiều, sau đó hắc lại phát hiện, quan sát sóng nước Kinh Hà trong lòng thế này lại khiến thần lực khôi phục cực nhanh. Lúc chưa phải là thần linh, muốn khôi phục thần lực bị tiêu hao bắt buộc phải đả tọa tĩnh dưỡng. Trong các môn phái cũng có những pháp môn tập trung tư tưởng, nhưng Trần Cảnh không biết, hiển nhiên núi Thiên La không có. Sau khi đã thành thần linh rồi, mỗi khi thần lực tiêu hao, hắc bèn lấy thần niệm giao hòa với khí tức sông Kinh Hà, thì thần lực sẽ nhanh chóng khôi phục lại.

Nhưng bây giờ lại khác, hắc nhìn chính là con sóng sông trong lòng, có thể được gọi là "đạo vận" - dáng hình đại đạo. Đôi khi hắc thậm chí không rõ con sóng nước đạo vận này có thật sự tồn tại hay không, rất khó nói rõ ràng. Bởi vì con sóng sông kia cũng không tồn tại trong hiện thực. Nó không phải là một hòn đá, không phải một thanh kiếm, không phải là một giọt nước li ti, không cách nào có thể dùng mắt thường nhìn thấy được. Nhưng hắc lại thấy được nó rất rõ ràng, đồng thời nó cũng càng lúc càng sáng ngời, càng lúc càng chân thực. Nó tồn tại trong lòng Trần Cảnh, tồn tại ở hư vô.

Tuy đó chỉ là dấu vết của con sóng sông, nhưng lại thần bí vô cùng. Dường như nó tồn tại giữa trời đất này, rồi ngẫu nhiên bị Trần Cảnh hấp dẫn, lôi kéo dừng lại trong lòng hắc. Hắc càng tập trung tư tưởng, thì tia đạo vận vốn rất mơ hồ trong lòng hắc càng lúc càng rõ ràng. Gần đây, dấu vết đó đã gần như hóa từ hư vô sang đạo ẩn chân thực.

Trần Cảnh cảm giác dấu vết của con sóng sông này như liên thông với bầu trời. Nó vốn tồn tại trong hư vô, nhưng lại bị hắc dẫn dắt đi ra ngoài.

Mỗi khi Trần Cảnh nhìn con sóng nước khôi phục lại thần lực xong, hắn lại tiếp tục muốn vẽ bức họa Diệp Thanh Tuyết ra. Chỉ cần hắn nổi lên tâm tư này, bàn tay vô hình trong lòng vươn ra vẽ lấy, con sóng nước ngoài thực tại sẽ được hiển hóa ra. Quá trình hiển hóa này đương nhiên là vì con sóng nước trong lòng kia sắp bị đánh tan đi, Trần Cảnh lại lấy linh lực che chở, cho nên mới khiến nó hiển hóa ra ngoài trời đất.

Mỗi khi đến thời điểm này, Trần Cảnh chỉ có thể giữ ổn định lại, như thế đã khiến thần lực hắn cực kỳ tiêu hao. Sau khi tầng nước mỏng kia ổn định, hắn sẽ lại ngưng thần vẽ xuống tiếp, tuy chưa một lần thành công, nhưng dần dà đã được đề thăng lên. Đây chỉ là cảm giác không thể nói rõ được, nhưng Trần Cảnh biết, trong lúc niệm động, hắn tụ tập được linh lực Kinh Hà nhanh hơn trước kia rất nhiều.

Niệm lực có thể được gọi là thần lực. Thần lực càng mạnh, khả năng điều khiển linh lực Kinh Hà của hắn càng lớn, mà Kinh Hà trong lòng hắn cũng càng thêm rõ ràng. Phạm vi cảm ứng chưa tới của hắn chỉ còn sót lại một đoạn nơi đầu nguồn sông Kinh Hà và một đoạn cuối cùng chảy vào cửa biển nữa mà thôi. Hắn cũng hiểu rằng, không lâu sau toàn bộ dòng Kinh Hà sẽ được thu hết vào trong lòng hắn.

Thời gian cứ như vậy mà trôi qua, lâu lâu cũng có yêu linh bất chợt đi ngang qua, nhưng chỉ tò mò từ xa nhìn qua mà không hề ngừng lại. Thịnh thoảng ban đêm cũng có thần linh tới nói vài câu với Hồng đại hiệp, Trần Cảnh không để ý tới, mà bọn họ tất nhiên cũng sẽ không tìm đến Trần Cảnh.

Bọn họ là đến xem thử Trần Cảnh có khai đàn giảng đạo như những thần linh khác hay không. Lúc này, danh tiếng của Trần Cảnh đã truyền ra cả bên ngoài châu Cửu Hoa, nói đến châu Cửu Hoa nhất định phải nói đến Hà Bá sông Kinh Hà.

Đến một ngày, trên bầu trời trắng sáng sao thưa, hai bên bờ Kinh Hà trải đầy ánh trăng. Mặt sông lấp lánh, từng mảnh trăng vỡ dập dềnh trên mặt nước, cảnh tượng yên bình nhưng không kém phần tịch liêu.

Trong ánh trăng trong veo đó, có một tiếng hạc kêu truyền đến. Một con hạc trắng từ trên đỉnh núi xa bay lượn trong ánh trăng, lướt nhẹ theo gió đêm, nháy mắt đã tới không trung phía trên Tú Xuân loan nơi Kinh Hà.

Tiếng hạc kêu rất khê, nhưng lại truyền rất xa trong trời đêm. Hạc trắng kia lượn vài vòng trên không trung miếu Hà Bá, rồi đáp xuống. Trên lưng hạc có một thiếu nữ ngồi đó, chính là cô gái năm xưa đã giận dữ vác gậy đến đập tượng thần trong miếu Hà Bá - Triệu Ngọc Nghiên. Chỉ là sau đó, nàng ta bị ca ca là Triệu Ngọc Bạch dẫn về, không biết thế nào lại tới nơi đây rồi.

Nàng ta vẫn có bộ dáng hệt như lúc đó, nhưng pháp lực rõ ràng thâm hậu hơn không ít. Nàng nhìn miếu Hà Bá, nhìn Trần Cảnh, trên người không còn hận ý ác liệt như lúc trước. Nhưng không biết vì sao, Hồng đại hiệp lại cảm thấy không phải hận ý đó biến mất, mà là như thấm sâu vào trong xương tủy, tựa như trong một động băng, từ bên trong phát tiết ra ngoài.

Nàng ta tự nhiên có thể nhìn thấy Trần Cảnh ngồi trước miếu Hà Bá, hận ý trong lòng cuộn cuộn nổi lên mãnh liệt, ký ức nơi sâu kín về cảnh tượng thúc phụ và các đồng môn tử vong lại ùa về. Nàng ta hít sâu một hơi, đè nén cái hận ý ngập trời kia xuống. Lần này có cao nhân chỉ điểm, nàng ta nhất định sẽ để Trần Cảnh sống trong địa ngục nơi nhân gian, cho đến khi đạo tâm tan vỡ, pháp tán thân vong.

Trần Cảnh không biết những chuyện này, lúc này hẩn căn bản như không có ý thức. Lý Anh Ninh từ trong miếu Hà Bá đi ra, nó không biết Triệu Ngọc Nghiên, nhưng Hồng đại hiệp lại nhận ra nàng ta. Ngay khi Triệu Ngọc Nghiên nhảy từ trên lưng hạc trắng xuống, nó đã dựng người lên,

thân thể phút chốc tăng vọt lên như thổi, hóa to như một con ngựa. Nó rút thanh đinh ba đen kịt từ trong mang ra, giận dữ nói:

- Người còn dám tới? Thật cho là đinh ba trong tay Hồng gia ta không đâm được người trong huyền môn sao?

Lý Anh Ninh kinh hãi, vội vàng chạy tới, định trợ giúp Hồng đại hiệp.

Triệu Ngọc Nghiên khẽ cười một tiếng, nói nhanh:

- Lẽ nào người còn muốn Hà Bá gia của người tăng thêm tội nghiệt sao?

Hồng đại hiệp ngăn người, quay đầu đưa mắt nhìn Trần Cảnh như một đám khói nhẹ ngồi bên đó, ý niệm trong đầu nó chớp động. Quả thật nó lo sợ Hà Bá gia sẽ lại mang thêm tội nghiệt. Tuy nó không hiểu mấy thứ này, nhưng đã từng nghe Trần Cảnh nói về mấy chuyện tội nghiệt. Đến khi quay đầu lại, nó lớn tiếng đáp:

- Tự ta giết người, có liên quan gì đến Hà Bá gia? Dù có tội nghiệt, thì cũng đổ lên người Hồng gia ta. Hồng gia ta chỉ sợ đinh ba trong tay không giết được người, há sợ thêm tội nghiệt đổ lên?

Vừa dứt lời, nó vọt lên rồi đập xuống, đinh ba trong tay đâm thẳng đến Triệu Ngọc Nghiên.

Con hạc trắng kinh sợ đập cánh, phóng mình lên cao, kêu lên một tiếng kinh hãi.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 16: Kiếp Nạn Của Thần Minh

oOo

Sắc mặt Triệu Ngọc Nghiên chuyển lạnh, tay đưa lên túi ngọc treo bên hông rồi vỗ lên trên người một cái. Ánh sáng xanh chợt dâng lên bao phủ lấy người nàng ta. Vừa lúc đó, đỉnh ba đen nhánh của Hồng đại hiệp từ trên không trung đâm xuống, mục tiêu là đầu nàng ta, không hề có chút nào thương hương tiếc ngọc, càng không có chút gì gọi là nể tình người cũ.

Lý Anh Ninh nhìn mà thất kinh. Tuy thường ngày tính tình Hồng đại hiệp rất nóng nảy, vừa đụng chuyện đã bùng phát, nhưng nó chưa từng nhìn thấy bộ dạng vừa gặp đã ra tay muốn lấy mạng người của Hồng đại hiệp thế này.

Một đỉnh ba xoáy xuyên từ bên tai phải của Triệu Ngọc Nghiên qua, nhưng không có máu me và não bộ tung tóe, chỉ thấy nàng ta đã biến mất. Trên mũi đỉnh ba đen của Hồng đại hiệp còn có một lá bùa hình người bị xoáy xuyên qua.

Đỉnh ba rung lên, chấn nát lá bùa. Cách đó không xa, Triệu Ngọc Nghiên không tiếng động xuất hiện lại. Hồng đại hiệp lại bật lên, lướt theo một trận gió mà đi, mấy chân trước giơ cao. Vừa lúc nó phóng lên, càn trái cũng đã rút từ trong mang ra một thanh kiếm lập lòe ánh sáng. Hai càn như thể đại bàng giương cánh rồi đập xuống, đỉnh ba và kiếm không chút lưu tình đâm thẳng vào Triệu Ngọc Nghiên.

Sát ý trong lòng Hồng đại hiệp chưa từng mãnh liệt đến thế. Trong lòng vô sò, Hồng đại hiệp luôn nhát gan nhát chết. Nhưng dù là ai cũng không

thể phủ nhận, trong lòng Hồng đại hiệp có một khía cạnh sục sôi dâng trào, chỉ là cần người khác tới thức tỉnh.

Đối với con người, thì nó là một con tôm già, đã trải qua không biết bao nhiêu đời chủ nhân. Những chủ nhân kia đều tiêu vong trong sóng nước này, mà nó vẫn còn sống. Trong đám yêu linh, pháp lực của nó không tính là cao, nhưng nó có thể sống sót trong sát cơ khắp nơi, kiếp nạn đầy rẫy khắp thế gian. Còn Trần Cảnh chính là người nó đi theo lâu nhất, địa vị của hắn trong lòng nó cũng khác hẳn với những chủ nhân trước đây.

Trong mắt nó, những cường giả dám xưng vương trong trời đất này, dù là yêu vương hay tu sĩ thì cũng chỉ chạy theo hít bụi phía sau Trần Cảnh mà thôi. Hắn chỉ thiếu một thứ gọi là tàn nhẫn. Trần Cảnh khác tất cả, chỉ khi có lí do phải chết hay không thể làm khác mới hành động. Như thế không tính là giết chóc, mà là tự bảo vệ mình.

Nó tất nhiên không biết lúc nhỏ Trần Cảnh đã sống trong hoàn cảnh thế nào, cũng không biết Trần Cảnh do người thế nào nuôi dạy nên.

Ngay khi Triệu Ngọc Nghiên lấy lá bùa thể thân vỗ lên người thì Trần Cảnh đã quát bảo Hồng đại hiệp ngưng lại. Lúc này, cho dù kiếm hay đinh ba, cũng chỉ cách Triệu Ngọc Nghiên nửa thước mà thôi. Trần Cảnh quát bảo Hồng đại hiệp ngưng lại rồi cũng không nói thêm gì cả. Hồng đại hiệp ngoan cố muốn đâm ra, nhưng cuối cùng không làm vậy. Nó chỉ tức giận hừ lên một tiếng rồi thu kiếm và đinh ba lại, nói:

- Con người tới bây giờ vẫn chỉ nhớ rõ hận, mà không nhớ tới ơn. Cho dù có cho bọn họ ơn lớn bằng trời, bọn họ cũng vì oán cỡ bằng hạt vừng mà quên sạch ơn kia không còn một mảnh.

Triệu Ngọc Nghiên cười lạnh một tiếng, nói ra:

- Đối với ta, hắn chỉ có thù hận, không có ơn.

- Lần trước người tới đập tượng thần, đào miếu Hà Bá, Hà Bá gia tha cho người. Đó không tính là ơn sao?

Hồng đại hiệp giận dữ hỏi.

- Hãn có thể không cần tha cho ta. Giết ta, xong hết mọi chuyện, ca ta cũng sẽ không tới báo thù cho ta đâu.

Triệu Ngọc Nghiên vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào Trần Cảnh đang ngồi trước miếu Hà Bá. Kẻ nào biết rõ mối quan hệ giữa Trần Cảnh và Triệu Bạch Ngọc ca ca của nàng ta, thì đều sẽ hiểu mấy lời này giầy vò thế nào.

Trước lúc Triệu Ngọc Nghiên đến nơi này, đã có người chỉ dẫn nàng: "Nếu cô muốn báo thù, chỉ có thể phá đi đạo tâm của hãn mà thôi."

Sau đó, đối phương chỉ dạy nàng rất nhiều thứ.

Trần Cảnh không trả lời. Nàng ta nói tiếp:

- Người hủy hoại hạnh phúc của không ít gia đình, hủy hoại cuộc sống của nhiều người, khiến cho ta phải sống trong thù hận như ở trong luyện ngục.

- Sinh mệnh như nước chảy, tùy thời mà trôi đi. Khó ai tránh được.

Lý Anh Ninh đứng cạnh Trần Cảnh đột nhiên nhớ Trần Cảnh từng nói một câu, không kìm lòng nói lại.

- Vậy sao? Mấy câu này cũng có thể nói ra được? Nếu đã biết trước sau gì cũng chết, vì sao bây giờ không đi chết đi. Hà Bá gia của người sao không chết đi?

Nàng ta từng bước đi tới gần, tới trước mặt Trần Cảnh, âm trầm nói tiếp:

- Lần này trở về, mục đích duy nhất của ta là muốn người chết. Nếu người sợ hãi, vậy thì giết ta đi. Dù sao trong tay người đã có vô số người chết rồi mà.

Kiểm và đinh ba trong tay Hồng đại hiệp giật giật, thế nhưng vẫn không ra tay.

Lý Anh Ninh định phản bác thêm vài câu, nhưng nhìn thấy Trần Cảnh không lên tiếng, nó cũng không nói tiếp.

- Lúc ta tới đây từng có người chỉ dẫn. Người nọ nói tâm ma người đang ứ đọng trong lòng, mà người lại trúng lời nguyên Ác Mộng Vong Hồn. Loại lời nguyên này sẽ cắn nuốt tâm tình mà lớn lên, nhất là cắn nuốt cái ý niệm tích tụ rất lâu trong lòng kia.

Triệu Ngọc Nghiên bước nhanh về phía miếu Hà Bá, vừa đi vừa nói:

- Chấp nhất, áy náy, hối hận, cảm ơn, thù hận, thương hại, từ bi, chính nghĩa..., tất cả những thứ này đều là dưỡng chất để lời nguyên Ác Mộng Vong Hồn lớn dần lớn. Bởi vì nhận được lực lượng nhang đèn tín ngưỡng nên mới bị đè nén ngủ say. Khi nó tỉnh lại, chính là lúc người nhập ma. Lúc đó, người không còn là người, người sẽ gây tổn thương đến tất cả những người người quan tâm.

- Sư tỷ Diệp Thanh Tuyết của người có thể chết vào tay người. Thị thần và tôm linh đứng cạnh người lúc này cũng sẽ bị chính tay người giết chết. Người không sợ sao?

Giọng nói của Triệu Ngọc Nghiên truyền từ trong miếu ra, âm thanh rất lạnh, không có chút giễu cợt nào cả, nhưng lại khiến Hồng đại hiệp nổi cơn tức giận. Lần này nó không chửi mắng nàng ta, mà xoay người nhào vào trong miếu. Thân nó như cười mây lướt sóng, đến giữa không trung thì hai còng đều có sẵn một kiếm một đinh ba. Lần này có thể nhận thấy Hồng đại hiệp đã nổi sát ý mãnh liệt.

Nhưng Hồng đại hiệp vừa xông vào đã lại mất hút, lúc xuất hiện lại là ở ngay bên người Trần Cảnh. Tuy kiếm và đinh ba vẫn còn trên cang cùng với tư thế xông vào giết địch, nhưng nó cũng nhanh chóng nhận ra là Trần Cảnh vừa thi triển phép thuật. Không đợi nó nói gì, Trần Cảnh đã mở miệng, nói với Hồng đại hiệp:

- Người hà tất phải làm vậy. Nàng ta làm như vậy, tất cả chỉ vì muốn phá đạo tâm của ta. Nàng ta vừa xuất hiện đã mang theo mục đích này. Cho dù nàng ta nói gì, cho gì có làm gì, người cũng không cần phải để ý, cũng không cần lo lắng cho ta. Thiên kiếp là kiếp, nhân kiếp cũng là kiếp, đều cần phải độ qua. Lúc Đạo tổ thành đạo, cũng có vô thượng chân ma hiển hóa quấy nhiễu. Chẳng qua, đó cũng chỉ là trợ giúp Đạo tổ tẩy luyện đạo tâm mà thôi.

- Ha ha ha... Không ngờ lại có kẻ điên cuồng như vậy, dám so sánh với Đạo tổ. Người có mấy phần tiên cốt, mấy cân đạo tâm mà dám so sánh với Đạo tổ? Cho dù có nói gì đi nữa, cũng chỉ là người muốn tăng thêm lòng tin cho mình mà thôi. Lý do người phải làm như thế, chứng tỏ đạo tâm có vết rách sâu rộng.

Triệu Ngọc Nghiên bước đi ra phía sau Trần Cảnh, lời cũng không ngừng lại, tiếp tục lớn tiếng nói:

- Ta có thể nói rõ cho người biết, ta có cách để khiến người như ở trong địa ngục, cảm nhận được luyện hồn, dầu sôi, đốt cháy, dao cắt, xé ruột... đủ các loại thống khổ. Nếu người sợ hãi, thì bây giờ hãy giết chết ta đi.

Lúc Triệu Ngọc Nghiên nói mấy lời này, thì nàng ta đang nhớ đến lời chỉ dẫn của vị cao nhân trên núi Thanh Khâu kia: "Từ phong cách hành sự của Trần Cảnh sông Kinh Hà mà xem, thì cô đi lần này hẳn sẽ không làm khó cô. Nếu hẳn ra tay giết cô, nhất định đạo tâm sẽ vỡ tan, sẽ vô duyên với đại đạo. Còn nếu hẳn tùy ý để cô làm phép, vậy hẳn sẽ bị chìm vào trong vực sâu địa ngục, vĩnh viễn mê lạc trong tội ác đó, cho đến khi đạo tâm bị

nghiền nát. Hai cách này, cho dù hẳn có chọn thế nào cũng không tránh được đạo tâm bị nghiền nát, cô cũng không tránh được phải chết. Bởi vì ngay lúc đạo tâm hẳn bị nghiền nát, cũng chính là lúc cô phải chết."

Triệu Ngọc Nghiên nghĩ tới đây, nhìn bóng dáng Trần Cảnh yên tĩnh ngồi nơi đó, không kìm lòng dâng nên hận ý, thâm lẩm bẩm:

- Hãy để cho ta chết, mở ra con đường sa đọa của người đi!

Hồng đại hiệp phát hiện lần này Triệu Ngọc Nghiên trở về có sự khác biệt rất lớn so với lần trước. Lần trước nàng ta đến đây, khắp người đầy thù hận, nhưng không khiến Hồng đại hiệp thấy sợ hãi và giận dữ bao nhiêu, ngược lại còn cảm thấy nàng ta có chút đáng thương. Thế nhưng lần này nàng ta trở lại, Hồng đại hiệp chỉ cảm thấy toàn thân nàng ta mang theo âm khí. Âm khí này không phải như dạng âm khí trên người Hư Linh, mà nó là thù hận phát ra từ tận sâu nơi đáy lòng, rồi hóa thành âm tàn. Rất nhiều năm trước, từng có ma vật tới hỏi Trần Cảnh rằng tiên, ma, yêu, linh là cái gì. Hồng đại hiệp cũng cảm nhận được khí tức âm lãnh này trên người nó, chỉ bị liếc mắt nhìn nhưng cũng đủ để trong lòng nó sinh ra cảm giác âm lạnh. Mà lúc này Hồng đại hiệp cũng cảm nhận được khí tức này trên người Triệu Ngọc Nghiên.

- Ma vật, ma...

Trong lòng Hồng đại hiệp dâng lên cái ý niệm này, nó bèn hô lớn lên. Thế nhưng Trần Cảnh cũng không đáp lại, chỉ có Triệu Ngọc Nghiên cười nhạt nghênh đón nó.

Hồng đại hiệp nhìn qua thấy Trần Cảnh không phản ứng, mới biết vừa rồi Hà Bá gia nói lúc Đạo tổ thành đạo có vô thượng chân ma hiển hóa, hiển nhiên đã sớm cho nàng ta là ma. Trần Cảnh nghĩ như vậy, cho nên tâm tình hẳn không có bao nhiêu sóng gió.

Ngay từ lúc đầu tiên nhìn thấy Triệu Ngọc Nghiên đi tới, Trần Cảnh đã phát hiện nàng ta hoàn toàn khác biệt với trước kia. Thậm chí có thể nói đó là một loại biến chất.

Không biết từ lúc nào, những kí ức giết chóc trong lòng Trần Cảnh như biến thành vết kiếm trên tường thành Tần Quảng ngày đó. Những dấu vết kia rồi cũng sẽ bị dòng thời gian vĩnh hằng chảy xuôi vô tận cọ rửa sạch sẽ. Có điều, không phải hiện tại, không phải lúc này.

Hiển nhiên Triệu Ngọc Nghiên được cao nhân chỉ điểm. Từng lời kể tiếp, như dài dòng không kể xiết, như nói chuyện không đầu, lại đều là những câu đánh thẳng vào trong lòng.

Nàng ta kể lại cuộc sống hồi nhỏ ở Tiên Phù tông tươi đẹp ra sao, phụ thân, thúc phụ yêu thương nàng ta thế nào, ca ca Triệu Ngọc Bạch đối xử với nàng ta rất tốt. Sau đó nàng ta kể chuyện xưa của rất nhiều người khác. Những người trong câu chuyện xưa này không ai không chết trong tay Trần Cảnh. Nàng nói cho Trần Cảnh biết chuyện những người nhà của mấy người đó biết được tin tức thì thống khổ và bi thương thế nào.

Nói mấy chuyện này, mục đích chính chỉ là để mở phòng bị trong lòng Trần Cảnh ra, khiến cho tâm tình hồi hận và hổ thẹn trong lòng hẳn nhiều hơn. Mỗi lần kể xong một chuyện xưa, nàng ta liền lấy ra một ngọc giản, bên trong phong ấn tiếng khóc lóc của những người trong câu chuyện, nường theo sau đó là nguyên rủa đối với Trần Cảnh.

Hồng đại hiệp và Lý Anh Ninh nghe thấy trong tiếng khóc rống bi thiết đó còn có cả nguyên rủa ác độc, trong lòng vừa sợ vừa giận, vội vàng nhìn qua Trần Cảnh. Bọn chúng phát hiện Hà Bá gia vẫn cứ ngồi yên nơi đó, không động, không nói.

Những nguyên rủa này, trước đó Trần Cảnh chưa từng nghe thấy qua. Có lẽ hẳn không nghe thấy được vì trong những con sóng đục kia có rất nhiều

tạp âm đều là nói về Trần Cảnh, hẳn cũng không thể nghe từng cái một được. Nhưng lúc này, khi nguyên rủa xuất hiện, trong trạng thái quan tưởng sóng nước, bên tai hẳn, cả trong lòng hẳn đều tràn ngập tiếng nguyên rủa. Nguyên rủa hết sức ác độc.

"Nếu trời xanh có mắt, thỉnh cầu người hãy mở mắt ra nhìn đi. Nhìn xem Hà Bá Trần Cảnh Tú Xuân Loan, sông Kinh Hà châu Cửu Hoa giết chóc người lương thiện. Hẳn phải nhận trời phạt, phải bị ngũ lôi đánh phá đến chết..."

Trần Cảnh đã đến một loại cảnh giới huyền diệu, cực kỳ mẫn cảm với bất cứ chuyện gì. Cũng như mặt hồ bình tĩnh, chỉ cần một cơn gió thoảng nhẹ cũng đủ nổi lên từng gợn sóng. Loại cảnh giới này mới chân chính được xưng tụng là thần minh. Cho dù là nơi cùng trời cuối đất, cách xa Trần Cảnh bao nhiêu đi nữa, chỉ cần nhắc đến tên hẳn đều bị hẳn biết được. Huống chi những lời nguyên rủa mắng chửi thần linh so ra còn nghiêm trọng hơn việc khinh nhờn thần linh rất nhiều.

Khi những âm thanh nguyên rủa phong ấn trong ngọc giản vang lên, thì mảnh thế giới sóng sông tĩnh lặng trong lòng hẳn nhất thời cuộn trào mãnh liệt, cuồng phong gào thét. Nhưng tất cả mọi chuyện lúc này cũng chỉ phát sinh trong ý niệm của Trần Cảnh.

Hẳn thâm kinh hãi. Đến cuối cùng, tiếng nguyên rủa kia như ngũ lôi đánh vào trong lòng hẳn. Sấm sét được thai nghén trên chín tầng trời, như thể đã trở thành ngũ lôi thật sự, muốn xé rách hỗn độn đánh tan sóng sông kia, xóa tan đi hết thủy.

Trọc Lãng Quan chính là nhìn vào thế giới trong lòng. Tiếng nguyên rủa này vừa ra, thế giới trong lòng lập tức biến hóa. Diễn biến phát sinh nhanh chóng, gió giục mây vần, hết như cảnh tượng hỗn độn diễn hóa ra trời đất. Bên trong hỗn độn đó, Trần Cảnh nhìn thấy như những người đang nguyên rủa kia cúi lạy trước phần mộ, thấp nhang bái trời, miệng lầm rầm phát ra

lời nguyện độc ác. Những lời nguyện rửa hòa vào nhau, sấm sét theo đó mà đến.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 17: Vật Tùy Tâm Sinh

oOo

Trời bên ngoài gió nhẹ mây bay, ánh trăng sáng tựa như một lưỡi câu trên bầu trời, hòa vào đó là điểm điểm ánh sao lấp lánh. Trần Cảnh ngồi đó không chút động đậy, vô cùng yên tĩnh. Hồng đại hiệp cầm kiếm và đinh ba ở hai bên càng, cả người nó tản ra khí tức hung ác. Bên kia là Lý Anh Ninh, một tay cầm kiếm đứng yên đó, đang cau mày nhìn Triệu Ngọc Nghiên cách đó không xa, bên tai vẫn còn nghe tiếng nguyên rủa trong ngọc giản của nàng ta truyền ra. Lòng nó thấp thỏm không yên, không biết làm sao cho phải.

Trời đất bên ngoài này rất bình tĩnh, chỉ có giọng nói của Triệu Ngọc Nghiên là vô cùng rõ ràng, cũng không pha thêm bất kì phép thuật nào bên trong. Nhưng trong lòng Trần Cảnh lại không như vậy.

Sấm sét trong lòng Trần Cảnh theo tiếng tụng niệm mà sinh ra, nhưng uy lực của nó lớn nhất so với những lần sấm sét mà hắn từng gặp.

Tất cả do tâm nổi lên.

Vật do tâm mà sinh ra.

Sấm sét nảy sinh trong nháy mắt khiến hắn chấn kinh. Khi nghe đến lời nguyên rủa phải chịu ngũ lôi đánh xuống đến chết, hắn lập tức cảm thấy bản thân hắn phải chết. Uy lực của sấm sét tăng lên đến vô hạn. Chỉ một ý niệm, như thế tất cả sấm sét mà Trần Cảnh từng gặp qua được tích lũy trong trí nhớ, xuyên qua hư vô và thời gian, cùng tụ tập lại một chỗ.

Một tia sét đánh xuống, ánh sét như lửa.

Sấm sét chia thành ngũ hành. Trần Cảnh cảm nhận được trong ánh sét này có khí tức như thể đốt cháy được mọi thứ.

Trần Cảnh cảm nhận được thiên uy cường đại trong tia sét đó, đồng thời cũng cảm nhận được sự nhỏ bé của chính mình.

Trời đất bên ngoài rất an tĩnh. Nhưng thế giới trong tâm niệm Trần Cảnh, cả ngũ thức, lục cảm, cả thân thể hắc đều chết lặng. Tia sét hạ xuống, đốt cháy hắc, không phân rõ là từ ngoài vào trong hay từ trong ra ngoài, chỉ thấy thân thể hắc tự bốc cháy. Trong lòng hắc cháy hừng hực, ngọn lửa phô thiên cái địa bùng khắp cả thế giới trong lòng hắc, không nơi nào không có lửa cháy.

Ngay khi tia sét hạ xuống, Trần Cảnh cho rằng mình đã chết chắc. Cái uy thế kia như xé rách cả tâm trí hắc, thế nhưng hắc vẫn còn sống. Dù cho nháy mắt đó, ý chí của hắc như bị thiên uy dập tắt đi, nhưng bản năng cầu sinh lại khiến hắc chợt giật mình tỉnh lại trong lúc sấm sét kia lao xuống người.

Ngay khi sấm sét đánh vào trong tâm hắc, từng tiếng khóc rống và âm thanh chửi rủa như đan xen vào nhau tạo thành tiếng nguyên rủa dâng lên trong lòng hắc.

"Nguyên cho người phải nhận ngũ lôi đánh chết... nguyên người phải nhận ngũ lôi đánh chết... nhận ngũ lôi đánh chết... chết... chết..."

Tiếng lửa thiêu đốt cũng mang theo âm thanh chửi bới và nguyên rủa như vậy: "Người là vong hồn cõi âm, là oán linh sống tàn, sao có thể tồn tại trong trời đất này. Một tay người đầy máu tanh, một thân đầy tội nghiệt, hồn phi phách tán cũng không đủ chuộc lại tội nghiệt của người..."

Trần Cảnh không bị sấm sét như kiếm đâm thủng tâm linh giết chết, mà cảm thấy cả người như có một ngọn lửa bốc cháy, thiêu đốt từng phần thân xác và linh hồn của mình.

Hắn yên lặng chịu đựng. Thống khổ đến từ tâm linh khiến trong mắt Lý Anh Ninh, âm thần của Trần Cảnh trước miếu Hà Bá run rẩy không ngừng, rồi đột ngột không dấu hiệu tán đi trong không trung. Hồng đại hiệp và Lý Anh Ninh kinh hãi, nhất thời muốn nhào tới Triệu Ngọc Nghiên, nhưng bóng dáng Trần Cảnh lại được hiển hóa ra lại.

Trong mắt Hồng đại hiệp và Lý Anh Ninh, Trần Cảnh chỉ là chột ẩn và rồi hiện ra lại, nhưng trong lòng Trần Cảnh, đó là một khoảng thời gian đằng đằng. Thế gian từng nói một niệm một thế giới, một niệm sinh ra rồi tan biến, nháy mắt đã là trăm năm. Trần Cảnh đã trải qua khoảnh khắc này, tuy nhiên đó lại như một loại trạng thái mê ảo không chân thật.

Chỉ trong nháy mắt, Trần Cảnh lại ngộ ra. Sét kia không phải là sét thật, mà là trong lòng mình tưởng tượng ra. Lúc này, hắn hiểu rằng mình căn bản không buông bỏ được những chuyện trước kia, chỉ có thể phong kín nó trong ký ức của mình. Khi tiếng nguyên rủa vang lên, cũng là lúc trong lòng theo âm thanh đó mà tự nảy sinh ra ảo niệm. Đây là vật do tâm sinh ra.

Ngũ lôi đánh xuống theo tâm mà xuất hiện, ảo giác ào ào nổi lên.

Nếu Trần Cảnh cho rằng mình không thể chịu nổi ngũ lôi đánh xuống, vậy thì lúc nhận sấm sét đánh xuống kia, tự nhiên hắn sẽ cho rằng mình hắn sẽ chết. Ngay khi hắn cho là như vậy, thì thật sự sẽ mất ý thức mà chết đi.

Nhưng hắn lại giật mình tỉnh lại, ý thức này là ảo giác trong lòng mình sinh ra. Có điều ảo giác này đã sinh, cho nên hắn chỉ đành cố sức giữ cho ý thức không bị diệt. Không phải hắn đang chống lại những sấm sét thật sự

kia, mà là nỗi sợ hãi đối với thiên uy trong trí nhớ chợt nổi lên. Thiên uy kia đã trở thành vũ khí của người nguyên rủa.

Trần Cảnh không có cách gì ngăn cản được, chỉ đành yên tĩnh giữ vững bản tâm.

Ngọn lửa còn chưa tắt, đã có một luồng sét khác hạ xuống.

Trong ánh sét này đầy những khí tức thuộc tính kim sắc bén.

Trần Cảnh cảm nhận được, vẫn cứ bất động vững chãi, chỉ có thể cố gắng giữ bình tĩnh, quan tưởng sóng nước.

Lại một luồng sấm sét đánh xuống mang theo đầy khí tức thuộc tính mộc. Nhưng nó chưa kịp đánh xuống thì đột nhiên biến mất không còn vết tích. Thế giới trong niệm tưởng của Trần Cảnh lại được khôi phục, thành từng lớp từng lớp sóng nước, gió êm sóng lặng, không có sấm sét, cũng không còn nguyên rủa.

Hết thủy như chưa từng có chuyện gì xảy ra, cho dù nó đã xảy ra, đã tồn tại giữa ảo và thật này.

Trước miếu Hà Bá, quanh thân Trần Cảnh chợt nổi lên một tầng sáng xanh, hư vô trước người cũng xuất hiện một con sóng nước nhỏ, vừa hiện lên rồi chợt biến mất. Còn ngọc giản của Triệu Ngọc Nghiên thì không chút dấu hiệu, tan vỡ thành bột phấn trắng.

Vẻ kinh ngạc chợt lóe trên mặt Triệu Ngọc Nghiên rồi biến mất. Nàng nhớ tới lời vị cao nhân kia: "Trên đời này, thần linh không sợ thiên uy thiên kiếp, mà sợ nhất chính là nhân gian nguyên rủa. Tiểu thần có đầy đủ nhang đèn trên địa bàn mình, có thể tự nhiên tiêu trừ nguyên rủa. Nếu thần linh không có nhang đèn nguyện lực, thì phải dựa vào linh lực pháp lực hộ thân. Đây là cấm pháp mà năm đó Ngọc Hoàng Hạo Thiên đã bố trí trong sắc phù thần linh. Hiện tại dù cho Thiên đình có biến mất, cấm pháp vẫn còn

đó, hơn nữa còn dung nhập vào trời đất, thành một quy tắc nhằm vào các thần linh."

Triệu Ngọc Nghiên nghe vậy nửa tin nửa ngờ, ngay sau đó lại nghe thấy người đó nói tiếp: "Theo ta được biết, hiện tại trên thế gian này đã có vài thần linh tự ngộ đến cảnh giới tương tự như minh tâm kiến tính (*) trong Tiên đạo. Trong Thần đạo được gọi là Thần minh. Thần linh tới cảnh giới này, chỉ cần nhắc tới tên họ, người đó có thể cảm ứng được. Lúc đó, kiếp của hắn cũng sẽ tới."

(*Minh tâm kiến tính:

Minh Tâm là hiểu rõ được mọi thứ trong tâm mình, hiểu rõ được chính mình và hiểu rõ được bản chất của chân tướng vũ trụ nhân sinh.

Kiến tính hiểu rõ được bản chất chân thân của mình là bất sanh bất diệt đầy đủ thần thông để mà tự tại xuyên suốt trong cùng khắp pháp giới.

à ý chỉ: trong ngoài chính mình đều thấy biết và hiểu rõ rõ ráo)

Triệu Ngọc Nghiên vội hỏi nếu thần linh đó thành thần minh, thì có kiếp thế nào. Người nọ chỉ khẽ cười một tiếng, cũng không trả lời. Tiếng cười khiến Triệu Ngọc Nghiên có một loại thất vọng và đau khổ, như thể người này đang cười mình, hoặc cười thiên hạ quá buồn cười đi.

Lúc đó Triệu Ngọc Nghiên không biết, lúc này đã biết, mình chính là kiếp số của Trần Cảnh. Trần Cảnh cũng biết kiếp số của mình đã đến, Triệu Ngọc Nghiên trước mặt chỉ là một phần trong kiếp số đó. Kiếp số thật sự chính là vô số âm thanh dâng lên trong lòng hắn. Mỗi âm thanh theo con sóng nước truyền vào, từng câu từng từ đều rõ ràng cả. Trong mỗi câu đều có nhắc đến tên hắn, nhưng không hiểu sao mỗi câu nói này lại khiến thần hồn hắn cảm thấy đau đớn.

Những thứ này xuất hiện sau khi Triệu Ngọc Nghiên khu động ngọc giản có nguyên rửa kia, như thế những âm thanh kia cũng bị nhiễm nguyên rửa. Trần Cảnh rời khỏi Trọc Lăng Quan, vẫn phát hiện bên tai có vô tận âm thanh ầm ĩ, khiến cho thần hồn của hắn nảy lên, cảm giác như thể mắt nhìn thấy núi xa nước gần, lại có cảm giác mơ hồ.

Như thế trong tối tăm có quy tắc dẫn dắt nào đó. Cũng như năm đó khi Tiểu Bạch Long niệm xong "Thiên Yêu hóa hình thiên", Quy Uyên vượt qua thiên kiếp hóa hình, sau đó lần lượt có yêu linh trên thế gian vượt qua được. Lần này Triệu Ngọc Nghiên đem theo ngọc giản phong ấn tiếng nguyên rửa ra trước mặt hắn, cũng đã mở ra kiếp nạn thần minh của hắn.

Âm thanh tồn tại trong dòng sông lịch sử chảy dài, hoặc thiện ý, hoặc ác ý, hoặc oán hận, hoặc chỉ là lời nói vô ý, chỉ cần có hai từ "Trần Cảnh" thì lúc này đều đồng thời vang lên, không còn bị hắn khống chế nữa.

Cho dù Trần Cảnh không quan tưởng Trọc Lăng Quan, bên tai vẫn bị nhồi vào toàn bộ âm thanh trong thế gian, mắt nhìn thấy từng cảnh tượng đồng thời hiện ra. Trong những cảnh tượng ấy là đủ loại người đang nói, hợp lại với âm thanh kia, như thể tất cả đang diễn ra trước mặt hắn.

Hắn đưa mắt dời về nơi khác, nơi đó vẫn y hệt như vậy. Dường như từng hạt bụi cũng đều đã hóa thành từng hình ảnh. Hắn nhắm mắt, những hình ảnh trong đầu hắn không chút giảm bớt. Trong đó, có hình ảnh của nam, của nữ, hoặc già hoặc trẻ, thân phận bọn họ không giống nhau. Nhìn cách ăn mặc và khí tức tỏa ra trên người bọn họ, có thể thấy được đủ loại, có người phàm trần thế tục, có tu sĩ tu hành trong núi, có thần linh đóng giữ một thần vực riêng, cũng có vài yêu loại vừa khai linh, thậm chí có vào kẻ nhìn vào đã biết không phải dạng lương thiện, mà là ma vật không rõ đến từ phương nào.

Trần Cảnh không rõ vì sao âm thanh của những người này khiến thần hồn mình nảy lên, mơ hồ có chút đau đớn, lại có buồn bực mãnh liệt trào

dâng từ trong lòng. Dù thế nào, hắc cũng không thể bình tâm tĩnh khí được. Khi hắc muốn phong bế sáu giác quan của mình lại, mới phát hiện sáu giác quan đó liên thông với dòng Kinh Hà. Kinh Hà lại liên thông với trời đất. Dù cho hắc muốn chặt đứt cũng không thể, bởi vì âm thanh này vang lên từ trong lòng hắc, theo từng ý niệm của con sóng sông trong đạo ẩn truyền tới.

Kéo dài không dứt, liên miên không ngừng.

Tâm tình hắc bị âm thanh bên tai và cảnh tượng trong mắt làm cho hỗn loạn. Lòng hắc nhắc lên sóng gió ngập trời. Âm thần Trần Cảnh ngồi trước miếu rung động kịch liệt. Hồng đại hiệp và Lý Anh Ninh cũng không thể nhìn rõ được vẻ mặt của Trần Cảnh nữa, nhưng có thể cảm nhận được những rung động không bình thường từ người hắc. Con bướm lặng yên đậu trên mặt sông lúc này đã bay lượn vòng như gặp phải công kích từ bốn phương tám hướng. Sóng nước trên mặt sông theo chuyển động của con bướm mà nổi lên.

Hồng đại hiệp kinh hãi, nôn nóng gọi Hà Bá gia một tiếng. Âm thần Trần Cảnh ngay lúc đó chợt biến mất trong hư không. Hồng đại hiệp không nói thêm, hú lên một tiếng quái dị rồi tung người lên. Thân thể nó hóa lớn lên trong hư không, to như một con voi, mang theo một đám cương sát khí lao đi.

Hồng đại hiệp đã có thể ngưng luyện ra cương sát, chân chính bắt đầu đạp bước tu hành. Hơn nữa, khiến người khác ngoài ý, là cương sát này không do thủy linh khí ngưng tụ thành, mà là một vầng khí tức màu đen ửng đỏ. Cương sát vừa ra, cảm giác cực nóng cay độc dâng lên.

Hồng đại hiệp đang ở trên không trung, toàn thân như có một tầng lửa nóng cháy bao quanh. Triệu Ngọc Nghiên thầm kinh ngạc, nhưng cũng không sợ hãi mà chỉ cười lạnh một tiếng. Nàng ta phất tay, một lá bùa ánh vàng kim bay ra, hóa thành một ngọn núi nhỏ đè xuống Hồng đại hiệp.

Núi này không phải thật, nhìn như hư ảo, nhưng Hồng đại hiệp có thể cảm nhận được trọng lực ngàn cân. Nó lại không sợ, ngửa mặt lên trời đâm ra một đỉnh ba. Ngọn núi nhỏ nhất thời ngừng lại.

“Rầm!”

Đỉnh ba đen kịt không chịu nổi trọng lực ngàn cân, bị gãy nát. Ngọn núi nhỏ đè xuống lưng Hồng đại hiệp, thân thể nó trầm xuống mặt đất lại, nhưng không có nghĩa nó không động đậy được. Nó gầm lên một tiếng giận dữ, lưng vẫn cõng ngọn núi nhỏ này mà lao vọt đến Triệu Ngọc Nghiên. Trên không trung, tiếng quát to của nó vang vọng:

- Chỉ chút bùa phép này, há có thể so được với Sơn Thần núi Ngô Mông?

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 18: Khó Nhất Vẫn Là Thả Tâm Xuống

oOo

Lời này, là nó nói về chuyện năm đó theo Trần Cảnh đi đến chỗ Đông Nhạc đại đế nghe đạo, khi trở về thì gặp phải Sơn Thần núi Ngô Mông dùng phép thuật cản đường. Lúc đó Ngô Mông đã làm phép biến ra núi Ngô Mông, Trần Cảnh ngồi trên lưng Hồng đại hiệp cứ thẳng một đường đi ra ngoài, không gặp chút trở ngại nào, phá hết mọi phép thuật của Ngô Mông.

Cho tới nay, dù Hồng đại hiệp có nghĩ thế nào cũng không sao làm được như Trần Cảnh. Trải qua mấy trăm ngày đêm suy nghĩ, nó mới nghĩ thông suốt. Bản thân nó không phải nhân vật như Hà Bá gia, tất nhiên sẽ không thể học được thuật pháp tinh diệu như Hà Bá gia, hà có gì cứ cố gắng luyện chứ.

Vì thế cho tới nay, Hồng đại hiệp cũng không biết phép thuật gì cả, nhiều lắm cũng chỉ là chút ít bản năng ngự thủy mà thôi. Nhưng nó vẫn luôn một lòng một dạ hấp thu nguyên khí, lượng biến đổi dẫn đến biến đổi chất, không ngờ đã luyện hóa được khí huyết toàn thân, ngưng luyện được một loại tinh thần sát khí không biết tên nào đó vào trong thân, tâm động có thể xúc động trời đất, sức mạnh cũng được tăng lên nhiều.

Triệu Ngọc Nghiên khê kinh ngạc, biết rằng mình quả thật đã xem thường con tôm yêu này. Nàng ta đang định thi triển tiếp bùa kiếm đến chém giết tôm yêu thì thân thể Hồng đại hiệp trên không trung cong người bắn mạnh đi. Lực lượng bắn ra mạnh mẽ đến mức xung quanh như tạo

thành xung động, ngọn núi hư ảo trên lưng Hồng đại hiệp cũng rung lên rồi tiêu tán, hóa thành một tấm linh phù rơi xuống. Hiên nhiên bùa phép đã bị Hồng đại hiệp phá vỡ.

Thân thể Hồng đại hiệp đã nhẹ nhàng trở lại, nó cong người trong hư không, rồi bắn vọt lên, tựa như đang ở trong nước vậy. Tốc độ nó cực nhanh, khiến Lý Anh Ninh đứng bên kia phải khiếp sợ. Cho tới nay, Lý Anh Ninh đều không cảm thấy Hồng đại hiệp và vỏ sò có điểm gì lợi hại, hiện tại mới biết bản thân kém chúng quá xa.

Những năm gần đây, Triệu Ngọc Nghiên được Triệu Ngọc Bạch đưa đến núi Thanh Khâu. Nàng học được rất nhiều phép thuật huyền bí, hơn nữa còn biết đến vị cao nhân kia. Triệu Ngọc Nghiên không biết thân phận người đó thế nào, nhưng người đó biết rõ mọi chuyện trong thế gian như thể chuyện trong lòng bàn tay. Lúc vừa gặp Triệu Ngọc Nghiên, người đó đã có thể nói hết sạch cả cuộc đời Triệu Ngọc Nghiên ra. Lần này tới đây, cũng là do người đó chỉ dẫn.

Triệu Ngọc Nghiên vốn rất có năng khiếu với bùa phép, chỉ phất tay đã chém ra một lá bùa. Lá bùa hóa thành một đám mây trắng, nàng ta bước một bước lên đó. Ngay khi Hồng đại hiệp nhào tới, nàng ta đã cưỡi mây bay lên bầu trời. Hồng đại hiệp chỉ có thể tung người nhảy lên cao khoảng vài trượng, căn bản không biết cưỡi mây lướt gió, cho nên không đuổi kịp nàng ta. Lúc nó rơi xuống mặt đất, thì Triệu Ngọc Nghiên đã cầm ra một miếng ngọc khắc hình một con hạc bên trên. Hạc này trông rất sống động, còn có một cái mào đỏ tươi. Chỉ thấy nàng ta thổi một ngụm đan khí vào mỏ chim hạc, thân thể hạc như phồng to lên, còn tràn trề sức sống. Quả thật nó đã sống lại, thoát khỏi tay của Triệu Ngọc Nghiên. Nó ngửa cổ kêu lên một tiếng vang khắp trời, sau đó bay vòng quanh đỉnh đầu Triệu Ngọc Nghiên rồi phóng xuống chỗ Hồng đại hiệp nơi miếu Hà Bá.

Chim hạc lao từ trên cao xuống, như một mũi tên rời khỏi dây cung, đảo mắt đã thấy ở ngay phía trên Hồng đại hiệp. Lúc con hạc này đến gần thì

bên dưới mới phát hiện ra, con hạc này cao hơn Hồng đại hiệp rất nhiều, to cao như tòa miếu Hà Bá. Mỏ hạc trắng như ngọc mổ xuống Hồng đại hiệp, tốc độ nhanh không thua gì phi kiếm. Hồng đại hiệp không sợ hãi, mà dựa vào đôi cẳng đỏ thắm chống cự lại.

Từ trên bầu trời nhìn xuống, sẽ thấy một con hạc khổng lồ, mào đỏ như máu, thân trắng như ngọc, thần tuấn phi phàm, tựa như tiên hạc. Đối địch với nó là một con tôm lớn đỏ thắm đang khua hai cặp cẳng đấu đá lung tung với tiên hạc, một cái cẳng còn kẹp theo một thanh kiếm. Tiên hạc tung bay mềm mại, hoặc trao chụp, hoặc dùng mỏ nhọn mổ.

Tôm hạc đánh nhau, nhất thời khó phân cao thấp.

Lý Anh Ninh cũng muốn giúp đỡ, thế nhưng lại không đủ sức. Không nói đến Triệu Ngọc Nghiên đang đứng ở đám mây trên không trung, nó cũng không đủ sức vung kiếm đánh vào con hạc trắng như ngọc đang đấu với Hồng đại hiệp trên mặt đất. Nó không khỏi nghĩ thầm: "Nếu mấy vị yêu linh nghe đạo trước miếu Hà Bá còn ở đây, thì cô nàng này sao có thể làm bừa như vậy được?"

Mặc dù vậy, nó vẫn rút kiếm đứng chắn trước cửa miếu Hà Bá. Lúc quay đầu nhìn vào trong, nó vẫn thấy được ba đốm sáng của nén nhang đang cháy dở đặc biệt bắt mắt trong đêm tối. Khi nhìn về tượng thần, không hiểu sao nó lại cảm thấy dường như tượng đã mất đi sự an tĩnh trước kia, như thể bị bao trùm bởi một tầng ồn ào thế tục.

Quả thật lúc này Trần Cảnh đang bị vây bởi đủ những tiếng động ồn ào xôn xao, tâm thần hấn nảy lên. Cảm giác này cực kỳ giống với lúc hấn vừa nhận được ngôi vị Hà Bá thì bị những người trong thôn Hà Tiên oán thán. Hấn không đề những âm thanh này xuống được, không những thế trong lòng còn hiện lên những đoạn hình ảnh. Cho nên hấn cũng không áp chế nữa, mà nghiêm túc lắng nghe, nghiêm túc nhìn đến.

Âm thanh và hình ảnh nhất thời trở nên rõ hơn rất nhiều.

Chỉ một lúc sau, hắc chợt hiểu ra, đây là những lời bình luận về hắc kèm theo cả tâm tình của họ bên trong. Nếu hắc không thành Thần minh, những âm thanh này sẽ vĩnh viễn không nghe thấy được. Lúc này một đoạn ký ức chợt xuất hiện, chiếu vào tâm tình đang mẫn cảm như mặt hồ của hắc, như thể một cơn cuồng phong tạo nên từng cơn sóng cuộn trào.

Những chuyện này trước đây hắc chỉ mới nghe qua, cũng chỉ biết rằng thần linh không thể để người oán. Hắc biết nhang đèn nơi nhân gian có rất nhiều lợi ích đối với thần linh, nhưng vẫn chưa rõ ràng tác dụng và cách dùng tín ngưỡng nhang đèn. Tới lúc này hắc mới mơ hồ hiểu ra.

"Những người này không có tín ngưỡng, ít nhất bọn họ không tín ngưỡng ta. Trong lúc bọn họ đàm luận về ta, trong lòng sẽ mang theo ít nhiều cảm xúc. Cảm xúc đó như xuyên thấu qua hư không vô tận mà truyền đến, ảnh hưởng đến tâm tình ta, hoặc những oán niệm quá mạnh mẽ có thể khiến lòng ta sinh ra ảo giác."

Nghĩ tới đây, Trần Cảnh rút ra được chút tỉnh táo suy nghĩ trong mớ hỗn độn. Chỉ tích tắc đó, hắc như trở nên sáng suốt lại. Cho tới nay, hắc luôn có một cảm giác, đó là trời đất này thật sự không phải bất biến, mà luôn luôn biến hóa. Chúng sinh trong trời đất này cũng vì thế mà lặng yên thừa nhận, lặng yên dung hòa theo. Gần một ngàn năm qua tiên đạo khó thành có lẽ cũng vì nguyên nhân này. Bởi vì trời đất đang thay đổi, nhưng pháp quyết mà mọi người tu hành lại không biến hóa.

Có điều vốn không đến mức như thế, bởi vì trời đất biến hóa cực kỳ chậm rãi. Cho nên Trần Cảnh cảm thấy có lẽ trận đại kiếp nạn tiên thần biến mất ngàn năm trước kia khiến cho trời đất biến đổi nhanh chóng. Cho nên người tu hành trong thiên hạ căn bản không có thời gian thích ứng và thay đổi theo.

"Thế gian này đã trải qua bao nhiêu kiếp nạn rồi? Trời đất này đã từng bị bao nhiêu đại thần thông cải tạo qua rồi?" Trần Cảnh thầm hỏi. Ít nhất hẳn biết có rất nhiều truyền thuyết, cũng biết khi trời đất vừa mới thành lập không có thần linh, không có sắc phù. Bây giờ Thiên đình đã biến mất, nhưng sắc phù vẫn còn, lại sát nhập vào trời đất hình thành một loại quy tắc, có thể thông qua tín ngưỡng mà đi vào sắc phù của thần linh.

Nghĩ đến đây, Trần Cảnh không khỏi hít sâu vào một hơi. Một hơi này như hút hết toàn bộ vẫn đục vào trong lồng ngực. Tuy rằng trong lòng đầy hỗn loạn, bên tai đầy ồn ào phiền chán, trong mắt đầy những ảnh ảo, hẳn vẫn ngồi xuống. Không phải thân thể ngồi xuống, mà là tâm được thả ngồi xuống. Như thể một người ngồi xuống ngay lối vào phố xá sầm uất, mặc kệ người khác vây xem, chỉ tro, chỉ rửa, xỉ nhục.

* * *

Trong cuộc sống, có đến tám chín phần mười chuyện không như ý muốn, người tu hành cũng không ngoại lệ. Cho dù là ai đi nữa, điều duy nhất có thể làm cũng chỉ là dừng cảm tiến về phía trước.

Nhan Lạc Nương xuất thân từ thôn Hà Tiền, theo cha đánh cá mà sống, sau đó ba lần bảy lượt sắp bị hiến tế xuống sông, lại tìm được đường sống trong chỗ chết. Nhưng khi nàng còn chưa trưởng thành thì trụ cột duy nhất trong nhà nàng đã ngã xuống. Nàng đang còn để tang giữ trọn hiếu, mà cha nàng mới chôn cất được ba ngày thì tộc trưởng trong thôn buộc phải lập gia đình. Khi nàng cho rằng mình đã nhận lấy đủ cả mọi cực khổ, nhận lấy trăm cay ngàn đắng, thì cơ duyên của nàng cuối cùng cũng đến.

Nàng rời đi theo Quảng Hàn cung chủ. Nhưng nếu có giấy bút nào ghi lại cuộc đời Nhan Lạc Nương, sẽ phát hiện cả đời nàng từ lúc lớn lên đến bây giờ đều đi cùng với máu và nước mắt. Dù là sau khi nàng mặc một thân quần áo trắng giản đơn đi tới miếu Hà Bá, theo Quảng Hàn cung chủ bước

lên mây mà đi, thì vẫn chỉ là khởi đầu cho máu và nước mắt tiếp nữa mà thôi.

Có lẽ Nhan Lạc Nương không thấy vận mệnh mình có gì đau khổ. Bởi vì lúc này nàng đang đứng trong mưa gió, đối mặt với những kẻ định uy hiếp tính mạng nhằm đoạt lấy trọng bảo sư môn trong tay nàng, đối mặt với Cửu Cung Bát Quái trận chưa từng biết đến qua, nhưng nàng vẫn chưa có chút vẻ đau khổ nào trên mặt.

Trong màn mưa gió, đỉnh đầu nàng là ngọn đèn tản ra ánh sáng xanh bao phủ lấy nàng. Cho nên dù quần áo trên người nàng rách nát, cũng không nhìn thấy chút chật vật nào.

Cửu Cung Bát Quái trận đã được hình thành, bao phủ lấy cả ngọn núi Đông Lăng này. Rất nhiều kẻ đến đây vì ngọn đèn Lưu Ly Định Hồn trong tay Nhan Lạc Nương, cho dù không tiến vào trong trận pháp, thì cũng không rời đi.

Với đám người này, Cửu Cung Bát Quái Trận hiện lên rất vừa vặn, bởi vì bọn họ nhìn ra có thể thừa dịp loạn đoạt bảo. Chỉ là sau lần thăm dò vừa rồi, lại không ai ra tay trước cả.

Mọi người gần như không hẹn mà có sự ăn ý ngầm, đều đang chờ đợi một cơ hội. Có thể suy đoán được cơ hội này là lúc Cửu Cung Bát Quái trận công kích Nhan Lạc Nương. Không ai cho rằng Nhan Lạc Nương sẽ không có lực hoàn thủ dưới trận pháp đó, phần lớn đều nhận định đây sẽ là trận chiến thảm thiết giữa hai phe ngang ngửa nhau. Bọn họ sẽ ra tay khi Nhan Lạc Nương và Đông Lăng ngũ thánh lưỡng bại câu thương. Lúc đó sẽ tùy vào bản lĩnh và thủ đoạn của mỗi người để đoạt lấy đèn Định Hồn và Quảng Hàn kiếm trong tay Nhan Lạc Nương. Nếu được, cũng có thể thuận tay cướp đi trận kỳ Cửu Cung Bát Quái trận trong tay đệ nhị thánh của Đông Lăng ngũ thánh.

Mưa gió vẫn rả rích như thế, chỉ là mơ hồ quý dị lúc đầu đã chuyển thành một vùng hỗn loạn, gió mưa đã lộ ra vô tận sát khí. Trước mặt Nhan Lạc Nương là một vùng mờ mịt, cho dù dưới ánh sáng đèn Lưu Ly Định Hồn bao phủ cũng không nhìn thấu được đám sương mù dày đặc này. Nàng vẫn đứng đó không chút động đậy, ánh đèn trên đỉnh đầu rọi xuống, soi rõ vẻ mặt càng lúc càng bình thản. Trong vẻ bình thản đó, còn có tâm tình kiên nghị hết như ngọn đèn kia, dù có mưa gió thế nào cũng không chút sụt mẻ.

Cửu Cung Bát Quái trận vẫn chậm chạp không phát động. Tại một nơi sương mù dày đặc sâu trong đại trận, đại thánh Trương Chính Lăng đứng đó nhìn nguồn sáng duy nhất trong màn mưa gió - Nhan Lạc Nương. Bên cạnh y là đệ tứ thánh Bạch Vô Nhai. Đệ nhị thánh phát động Cửu Cung Bát Quái trận xong không trở về, đệ tam thánh đi bắt con xà hồ dị chủng thời hồng hoang đột nhiên xuất hiện. Đệ ngũ thánh đã đi trước chuẩn bị đoạt lấy ngọn đèn xanh của Nhan Lạc Nương, chỉ là ả đi đã lâu nhưng đến giờ vẫn chưa ra tay.

- Bọn chúng định làm ngư ông đắc lợi!

Đệ tứ thánh Bạch Vô Nhai đột nhiên nói. Gã vốn là yêu linh trong núi, vô tình trở thành thần linh, chỉ là đã bị người ta trục xuất. Vốn gã tưởng mình phải chết, nào ngờ gặp cơ duyên mà sống sót, pháp lực đại tăng. Về sau, gã gặp được Trương Chính Lăng, cùng nhau tới ngọn Đông Lăng, trở thành đệ tứ thánh trong Đông Lăng ngũ thánh.

Trương Chính Lăng cười nói:

- Ý định của bọn chúng làm sao qua mặt được chúng ta? Phượng Kiều cũng đã nhìn ra, nên đến giờ vẫn chưa ra tay.

Y nói Phượng Kiều, chính là đệ ngũ thánh trong Đông Lăng đệ ngũ thánh, cũng là cô nàng đã nói đi đoạt đèn Định Hồn và Quảng Hàn kiếm

trong tay Nhan Lạc Nương.

- Vậy chúng ta nên làm sao đây?

Đệ tứ thánh Bạch Vô Nhai hỏi.

- Im lặng chờ đợi trong thời gian dài sẽ làm vài kẻ mất kiên nhẫn. Thế gian này, người người làm thợ săn, đồng thời cũng là con mồi. Phải so xem kẻ nào nhẫn nại hơn khi chờ đợi trước hấp dẫn như vậy.

Trương Chính Lăng chậm rãi nói:

- Chẳng qua, Phượng Kiều luôn không có tính nhẫn nại. Lần này có thể nhịn lâu như vậy đã hiếm có rồi, có lẽ nàng không nhịn nổi mà sẽ ra tay.

Y vừa dứt lời, sau lưng Nhan Lạc Nương chợt có một mầm cây màu hồng len qua kẽ đá mọc lên. Nháy mắt sau, cây đã cao tới một thước, rồi nở ra một đóa hoa hồng nhỏ, xen lẫn trong sương mù trông vô cùng đẹp đẽ. Nhìn thoáng qua, đóa hoa rất giống một con chim phượng xinh xắn.

Hoa nở trong chớp mắt, lại nhanh chóng tàn. Kế đó hai thước, lại có một đóa hoa hồng nhỏ nở rộ lên trong đám bùn đất, đóa hoa giống hệt như đóa này. Hoa này không chút dấu hiệu xuất hiện, nhưng cũng không dám vào trong ánh đèn, chỉ nở rồi tàn ngay sát rìa của ánh đèn, vị trí không ngừng biến hóa.

Hoa lại biến mất một lần nữa. Đệ tứ thánh Đông Lăng Bạch Vô Nhai đột nhiên nói:

- Phượng Kiều không nhịn được nữa rồi.

Gã vừa nói xong, đóa hoa đỏ tươi xinh đẹp nhô lên bên dưới chân váy của Nhan Lạc Nương, trên cánh hoa chợt hiện lên một mặt người nho nhỏ. Mặt người tươi cười xuất hiện rồi biến mất, rồi hóa thành một người tí hon,

sau lưng có hai cánh như hai cánh hoa, thân thể nhỏ bé và yếu ớt như thể một con rỗi. Chỉ là thân thể đó lại có vẻ mềm mại kiêu diễm, như dáng vẻ một tinh linh. Khóe miệng nàng tươi cười đắc ý, vừa diễm lệ lại mang chút gian tà.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 19: Bảo Không Mê Người, Là Người Tự Mê

oOo

Chỉ thấy ả đột nhiên vọt đến một bên chân trần của Nhan Lạc Nương, tốc độ cực nhanh, lại đầy quỷ dị. ả luồn tới như muốn chui thẳng vào trong bàn chân còn dính chút bùn đất và vụn cỏ của nàng, muốn chui vào trong thân thể nàng.

Ả thăm đắc ý. Rất nhiều người còn không thể đến gần Nhan Lạc Nương quá ba thước, còn ả đã làm được. Đồng thời ả còn sắp đoạt được ngọn đèn xanh cùng với thanh Quảng Hàn kiếm làm vô số người động tâm kia.

Thật ra, nếu luận về đấu phép so thần thông, ả là người có thực lực yếu nhất trong Đông Lăng ngũ thánh. Nhưng ả có một kỳ thuật quỷ bí khó dò. Chỉ cần bị ả chui vào trong máu thịt là có thể chiếm được cơ thể, cắn nuốt thần hồn. Sau khi phân tích kỳ thuật này của ả, bốn người còn lại trong Đông Lăng ngũ thánh đều cho rằng dù kẻ đó có thành nguyên thần, bị Phượng Kiêu chui vào trong cơ thể cũng khó lòng chạy thoát được, vẫn phải chịu vận mệnh thần hồn bị cắn nuốt.

Nhược điểm duy nhất của ả là pháp lực không cao, ngoại trừ đòn thuật bản mệnh ra thì không có bất kì phép thuật đặc biệt khác. Hơn nữa ngày thường ả cũng không có ý định học thêm. Bởi vì kỳ thuật của ả không cần phải có pháp lực cao cường. Hơn nữa ả lại tự nhận có kỳ thuật trên người, trừ lần ăn phải thiệt thòi trên người đại thánh Trương Chính Lăng trong Đông Lăng ngũ thánh ra, bình sinh ả không sợ bất kì kẻ nào cả.

Trong quầng sáng của ngọn đèn xanh, thân thể Phượng Kiều hiện ra hết sức đẹp đẽ, vừa chạm vào bàn chân của Nhan Lạc Nương, liền trơn trượt như cá chui vào trong nước. Cảnh tượng trước mắt Phượng Kiều biến đổi. Màu máu đỏ yêu thích nhất của ả trải khắp nơi. Mùi máu cũng xộc vào trong mũi, hương vị tươi mát xông thẳng vào lòng Phượng Kiều, đồng thời một cảm giác ấm áp dâng lên khắp người ả. ả thầm kinh hãi, vì chỉ chốc lát đã tiến vào được nửa thân người, đồng thời thầm nghĩ đèn Lưu Ly nổi danh này cũng chỉ như vậy mà thôi, xem ra vẫn là thanh Quảng Hàn kiếm kia tốt hơn.

Nhưng ngay khi ý nghĩ này bật lên, một ngọn đèn xanh đột nhiên hiện ra ngay trong mảng máu đỏ trước mặt ả, từ hư không hiện ra mà không chút có dấu hiệu nào cả. Ánh đèn chiếu lên thân thể, ả chỉ cảm thấy thân hồn đau đớn, như thể cả người chìm trong lò lửa, vô cùng nóng cháy. Trong lòng ả vô cùng sợ hãi, chỉ nghĩ: "Cơ thể ta chắc chắn đã bị hủy hoại."

Ả vận dụng toàn bộ sức lực chạy trốn ra ngoài. Chưa kịp trốn đi xa, cả người đã bị chộp lấy. Đến khi ả phục hồi tinh thần lại, mới biết mình đang bị Nhan Lạc Nương nắm trong tay. ả sợ ngây người, toàn thân run rẩy. Trong thế giới tu hành, ở tình cảnh lúc này ả chỉ có chết chứ không còn lựa chọn nào nữa. Cho dù có bằng hữu ở xa xa kia cũng khó lòng cứu ả từ trong tay Nhan Lạc Nương.

Ả nhìn vào mắt Nhan Lạc Nương, muốn tìm kiếm lấy một chút thương hại và nhân từ trong đó. Lúc này sống chết của ả đã phụ thuộc vào lòng nhân từ và thương hại của kẻ khác, cho dù bình thường ả cũng cho rằng đó là một suy nghĩ ngu xuẩn nhất. ả vẫn cho rằng những kẻ như thế sẽ không bao giờ xuất hiện, vì có kẻ nào bước được trên con đường tu hành mà tâm tính không sắt đá chứ? Những thứ như thương hại chỉ xuất hiện ở những người phạm mà thôi. Nhưng khiến ả không ngờ là lại thấy được trong mắt Nhan Lạc Nương có một chút không đành lòng và do dự.

Trong lòng Phượng Kiều đầy căng thẳng khi phát hiện được một tia sinh cơ xuất hiện. Ắ không dám cử động, chỉ cảm giác bàn tay nắm chặt lấy người mình dần buông lỏng ra. Ắ ta tràn đầy kinh hỉ, bàn tay bóp chặt lấy sự sống của ắ cũng buông lỏng hoàn toàn. Cuối cùng, Phượng Kiều đứng thẳng người trong lòng bàn tay ấy, dùng ánh mắt không thể tưởng tượng được nhìn Nhan Lạc Nương.

Nhan Lạc Nương không nói gì, nhưng Phượng Kiều đã nhìn ra trong ánh mắt đó như muốn nói: "Người rời đi đi, không nên quay lại đây nữa."

Phượng Kiều cảm thán, một khắc trước còn đang lo lắng cho tính mạng mình, không nghĩ tới một khắc sau đã không còn lo lắng gì cả. Cái ý niệm bị sợ hãi áp chế trong lòng lại dần tràn lên.

"Nàng thả ta, nhất định cho rằng ta sẽ rời đi. Nếu ta đột nhiên đánh lén, chắc chắn nàng ta không đề phòng được. Đi vào trong người nàng ta rồi, ta sẽ nhanh chóng khống chế nàng ta. Sau đó, đèn Lưu Ly kia và thanh Quảng Hàn kiếm đều là của ta."

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn khi ngón tay Nhan Lạc Nương buông ra, ắ từ trong tuyệt vọng lại có được hi vọng, hi vọng nối tiếp hi vọng thực hiện được, lại lập tức biến thành kinh hỉ. Không phải ắ kinh hỉ vì thoát mạng trong tay Nhan Lạc Nương, mà là lại có được cơ hội đoạt lấy linh bảo trong tay nàng.

Ắ ta bay lơ lửng lên, ánh mắt lấp lánh đầy cảm kích, cúi đầu hành lễ, nói:

- Cảm tạ tiên tử bỏ qua một mạng này của tiểu yêu. Tiểu yêu nhất định sẽ vĩnh viễn khắc ghi tên của tiên tử.

Nhan Lạc Nương mỉm cười. Đây là lời cảm kích duy nhất mà nàng nhận được từ khi rời khỏi Tú Xuân loan sông Kinh Hà. Tuy nàng chưa từng có ý mong muốn người khác cảm kích mình, nhưng điều này lại khiến tâm tình

ngày càng cứng cõi của nàng ấm áp lại, như thể có một dòng nước ấm chảy xuôi trong lòng.

Nhưng ngay lúc nàng định nói một câu "Không có gì", thì tiểu tinh linh đang hành lễ trước mắt đã khiến câu nói đó vĩnh viễn nghẹn lại ngang cổ họng nàng.

Một ảnh ảo chui thẳng vào giữa trán Nhan Lạc Nương, khiến nàng không kịp trở tay, cho dù cả ý thức, hay thân thể đều không kịp chuẩn bị. Thậm chí có thể nói, nàng căn bản không nghĩ tới hoa yêu trước mắt được mình tha cho một mạng, lại dám thản nhiên công kích mình.

Lúc đầu nàng cảm thấy khó tin, sau đó biến thành giận dữ vô bờ. Tâm tình giận dữ sẽ theo động tác và ngôn ngữ được thể hiện ra.

Sự kinh hãi tràn khắp cả người Phượng Kiều. Thân thể ả hoàn toàn đi vào trong thân thể Nhan Lạc Nương. ả dễ dàng cảm nhận được căn nguyên tinh thần của Nhan Lạc Nương. Những người có tâm trí càng kiên định, thì ả càng cảm nhận rõ ràng. Căn nguyên tinh thần Nhan Lạc Nương là một vầng sáng trắng nằm giữa biển máu. ả ta có chút bất ngờ, không nghĩ rằng Nhan Lạc Nương mới nổi danh gần đây lại có ý chí kiên định như thế, bởi chỉ những người có mục tiêu và lý niệm kiên định mới có thể có vầng sáng chói lọi đến như vậy.

Chẳng qua như vậy ả càng thích. Tuy rằng có thể hao phí thời gian hơn bình thường, nhưng sau khi cắn nuốt thành công thì lực lượng của ả sẽ càng mạnh mẽ hơn nhiều.

Ngay khi ả muốn một ngụm nuốt lấy cái vầng sáng tượng trưng cho ý thức của Nhan Lạc Nương, một đám lửa lao ra khỏi vầng sáng đó. Đám lửa bùng nổ, như đốt cháy toàn bộ biển máu trước mắt Phượng Kiều. Trong đám lửa đó, một ngọn đèn màu xanh từ trong hư vô xông tới, tản ra ánh sáng vạn trượng, từng tia sáng đó như từng thanh kiếm sắc bén muốn cắt

nát linh hồn ả ra, thân thể ả như bị hòa tan đi. Lúc này, nỗi sợ hãi tử vong lại dâng lên trong lòng ả, xen lẫn là hối hận dâng tràn. ả hối hận bản thân không chịu rời đi khi được Nhan Lạc Nương thả tự do. Loại sợ hãi và hối hận này mới sinh ra, ả đã bị thổi bay như mảnh lá rụng khỏi ngọn cây, bay ra khỏi thân thể Nhan Lạc Nương. Còn chưa kịp cao hứng vì bản thân không chết dưới ánh đèn kia, ả đã cảm nhận được bản thân bị nắm chặt lại.

ả lại bị Nhan Lạc Nương nắm trong tay, chỉ là cảm giác thân thể mình trong tay Nhan Lạc Nương như muốn vỡ nát ra. ả nhìn thấy được lửa giận cuộn cuộn trong mắt Nhan Lạc Nương. Lúc này, đối với ả, Nhan Lạc Nương giống như ngọn đèn xanh kia, là một ngọn đèn ma không có gì trên đời này đáng sợ bằng. Trong mắt ả dâng lên sự cầu xin và sợ hãi.

Hai người Trương Chính Lăng và Bạch Vô Nhai trong Đông Lăng ngũ thánh đang đứng cách đó hơn mười dặm, nhìn chăm chăm vào Nhan Lạc Nương. Bọn họ cũng bất lực. Lúc này chỉ sợ không ai có thể cứu được Phượng Kiều trong tay Nhan Lạc Nương.

- Ngọn đèn kia rõ ràng có tác dụng an thần hộ hồn, vừa vắn khắc chế Phượng Kiều. Đáng tiếc, nàng ta đã bị linh bảo mê hoặc tâm trí.

Trương Chính Lăng than thở nói.

- Nàng ta lúc nào cũng vậy. Luôn không phân biệt được lúc nào nên ra tay, lúc nào cần buông bỏ.

Đệ tứ thánh Bạch Vô Nhai nói.

- Nếu ả giết Phượng Kiều, chúng ta không thể không lưu ả lại.

Trương Chính Lăng nói ra.

Ngay khi bọn họ đang bàn chuyện, Nhan Lạc Nương đứng trong quầng sáng của ngọn đèn xanh, không vận lực bàn tay nữa. Nàng chỉ nhìn hoa yêu

nhỏ như con rỗi đầy vẻ yếu ớt, lạnh lẽo nói:

- Ta có thể thả người, cũng có thể giết người.

- Tiên tử tha mạng, tiên tử tha mạng. Tiểu yêu bị ánh đèn kia mê hoặc tâm hồn, không tự chủ mạo phạm tới tiên tử.

Giọng nói của Phượng Kiều mang đầy sợ hãi và hối hận, như thể thật sự không thể làm chủ bản thân được mới làm những chuyện như vậy.

Nhan Lạc Nương đầy cảnh giác nhìn chăm chăm vào tinh linh hoa trong tay, lòng thầm nghĩ: "Sư phụ từng nói, thế gian hiểm ác tối tăm, nên có ngọn đèn xanh thắp lên, rọi sáng tâm mình, không bị tối tăm xâm nhiễm, nên cầm trong tay thanh kiếm sắc bén đã rút ra khỏi vỏ, sẵn sàng chém nát những tà ma trong bóng tối muốn dập tắt ánh đèn đi."

Trong lòng Phượng Kiều lại bắt đầu sôi sục. Khi nguy hiểm chậm rãi rút đi, là lúc ả lại bắt đầu nghĩ đến chuyện làm thế nào đoạt được ngọn đèn và thanh kiếm trong tay Nhan Lạc Nương. Nhận thấy lâu như vậy nhưng Nhan Lạc Nương không giết ả, lại nhìn thấy sát ý dần tản đi trong mắt Nhan Lạc Nương, cái cảm giác kinh hãi được sống lại từ cõi chết ngập chìm khắp người ả. Đồng thời, ả cũng cảm nhận được cơ hội có thể đoạt lấy đèn và thanh kiếm lại đến, trong lòng tràn ngập cảm giác hưng phấn của sự mất rồi lại được này.

- Ta sẽ để người rời đi lần nữa. Nếu lại giống như vừa rồi, ta sẽ giết người.

Nhan Lạc Nương lạnh lùng nói.

Trong lòng Phượng Kiều đã có ý muốn rút lui, nhưng chỉ lóe qua rồi lại bị ngọn đèn kia hấp dẫn. Chỉ nghe ả nói:

- Đèn thần của tiên tử quá mức chói mắt, khiến tiểu yêu mê muội không phân rõ phương hướng. Mong tiên tử thu lại đèn thần, tránh cho tiểu yêu lại mắc phải sai lầm nữa.

Nhan Lạc Nương nhìn vào mắt Phượng Kiều, như muốn nhìn rõ mọi thứ trong lòng ả. Nàng không đáp, nhưng lòng đã trả lời: "Đèn không mê người, mà người tự mê muội. Tham lam có thể che kín hai mắt người."

Trong lúc lòng nàng nghĩ vậy, thì Phượng Kiều nhìn nàng đầy mong đợi, tim đập thành thịch. ả có cảm giác như trôi qua cả giờ đồng hồ, nhưng trong mắt những người nơi xa nhìn lại chẳng qua chỉ một lúc. Chỉ thấy ngọn đèn xanh trên đỉnh đầu Nhan Lạc Nương chậm rãi biến mất, đồng thời bàn tay nàng cũng dần buông ra, rồi nàng nói:

- Người đi đi, chớ quay lại. Quay lại, sẽ là biến máu.

- Đa tạ tiên tử.

Phượng Kiều lơ lửng trên không trung, đôi cánh hoa mềm mai phe phẩy. Chỉ có người vô cùng quen thuộc với ả mới biết, khi ả có cái loại phong thái thông dong võ cánh này, nhất định là đang rất đặc ý.

ả lại khom người thi lễ như vừa nãy, giọng điệu ngoan ngoãn. Nhưng ngay khi vừa cúi đầu xuống, thân thể ả đã hóa thành ảo ảnh nhào về phía Nhan Lạc Nương, ánh mắt đầy đặc ý. Mục tiêu của ả là ngay giữa trán Nhan Lạc Nương.

Ngay lúc ả muốn lao vào giữa trán của Nhan Lạc Nương, đột nhiên nơi đó lóe lên hào quang lóng lánh. Giữa trán nàng hiện ra ấn ký của ngọn đèn xanh. Ánh sáng xanh trong ấn ký ấy chiếu rọi khiến toàn thân Phượng Kiều như mềm nhũn, can đảm cũng vỡ tan mất.

Đồng thời, lúc đó ả nghe thấy Nhan Lạc Nương lạnh lùng nói:

- Yêu nghiệt vẫn mãi là yêu nghiệt. Có kiều diễm thế nào cũng là yêu nghiệt. Tham lam, quên thiện chính là tên của người.

Giọng nói này như thể như tiếng niệm chú, tay nàng đã đặt lên chuôi Quảng Hàn kiếm sau lưng.

Quảng Hàn kiếm ra khỏi vỏ, một vầng sáng rực rỡ chói mắt hiện ra.

Đó không phải vì lưỡi kiếm quá sắc bén, mà đó là một linh hồn bất khuất phải thu mình trong bóng tối suốt ngàn vạn năm.

- Người nên rơi vào trong tối tăm, không nên mọc ra đôi cánh tượng trưng cho tự do này nữa.

Kiếm không chút tiếng động rời khỏi vỏ, như ánh trăng tràn ra khỏi mây đen. Trong ánh trăng ấy, là giọng nói lạnh lẽo khác thường của Nhan Lạc Nương.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 20: Ánh Trăng Ngàn Năm Trong Vô Kiếm

oOo

Phượng Kiều kinh hoảng nói:

- Đừng giết ta, đừng...

Ánh kiếm ngút trời, ánh mắt Nhan Lạc Nương trong ánh hào quang đó càng đặc biệt sáng ngời, hòa cùng với ánh sáng của ngọn đèn và ánh kiếm.

Trong màn mưa mù đó, đột nhiên có một con quái thú to lớn lộ ra. Đầu nó như cáo, mắt lóe lên vẻ hung ác, thân dài như rắn ẩn hiện trong màn mưa mù, vì thế không rõ thân nó dài đến mức nào. Là con linh xà hồ lúc này đã từng xuất hiện, ăn phải thua thiệt trong ánh đèn bèn bỏ chạy. Hiện tại nó lại xuất hiện, chỉ không dám tới gần ánh đèn, thậm chí có thể nhìn thấy trong ánh mắt hung ác của nó pha chút sợ hãi.

Ngay khi một kiếm của Nhan Lạc Nương chém xuống hai cánh của Phượng Kiều, có một người từ phía sau linh xà hồ ẩn trong màn mưa mù đi ra. Trong tay y có thêm một thanh kiếm màu xanh, chuôi kiếm xanh, tuế kiếm màu xanh, lưỡi kiếm rời khỏi vỏ cũng là màu xanh, thậm chí ánh kiếm cũng mang màu xanh. Thanh kiếm này có tên là Thanh Vân Kiếm, là bảo kiếm của đệ tam thánh Chu Thanh trong Đông Lăng ngũ thánh.

Thanh Vân kiếm rời vỏ, kiếm ngân vang dội lại đầy trong trẻo.

Y cũng không cầm lấy chuôi kiếm, mà tay cầm vỏ kiếm.

Một đám mây xanh từ trong vỏ kiếm lao ra, trong đám mây đó có một thanh kiếm màu xanh đậm thẳng về phía Nhan Lạc Nương. Với khí thế hùng hồn như vậy, hiển nhiên Thanh Vân kiếm không phải vật phàm.

Quảng Hàn kiếm trong tay Nhan Lạc Nương như thể có sinh mệnh, ngay khi chuẩn bị chém xuống Phượng Kiều lại đột ngột vẽ lên đường cong rất tự nhiên, chặn lấy thanh Thanh Vân kiếm đã đâm đến sau lưng mình. Thanh Vân kiếm vừa đụng vào Quảng Hàn kiếm đã bật trở lại, như thể nhận phải thương tổn cực lớn. Gương mặt Chu Thanh đầy kinh hãi, bởi có một luồng kiếm ý mãnh liệt xung kích thẳng vào thần niệm đang dung hợp trong Thanh Vân kiếm của y. Chu Thanh và linh xà hồ lùi nhanh lại, y đầy khiếp sợ nghĩ thầm: “Lời đồn rằng linh kiếm trong thiên hạ, Quảng Hàn đứng đầu. Quả nhiên không giả!”

Linh kiếm hàng đầu thiên hạ đều có được kiếm ý của riêng nó. Chỉ cần ý niệm trong lòng kiếm chủ vừa lên, kiếm ý đã tự động sinh ra. So với kiếm ý do những người tế kiếm lĩnh ngộ ra như Trần Cảnh thì nhanh hơn nhiều. Hiển nhiên, thanh linh kiếm tốt như vậy có thể khiến người ta qua một đêm biến thành thần thông quảng đại.

Không biết có bao nhiêu người đang đứng nhìn trong màn mưa mù này, nhưng bọn họ chỉ nhìn thấy một luồng sáng trắng từ trong Quảng Hàn kiếm tản ra. Trong luồng sáng đó, có một đạo sĩ mặc áo bào xanh cùng với một con quái thú không phải là cáo, cũng không phải là rắn kinh sợ rút ra khỏi đó. Mà tinh linh hoa nho nhỏ như một con rối đang lơ lửng trước người Nhan Lạc Nương đã bị cắt cụt đôi cánh. Hiếm có người nhìn ra được hai cánh của ả bị chém thế nào. Chỉ rất ít người nhìn thấy một kiếm của Nhan Lạc Nương bức lui được Chu Thanh, lúc quay ngược trở lại vào vỏ thì thân kiếm xẹt ra một tia kiếm khí, chém rụng hai cánh của Phượng Kiều khi ả đã gần như đã biến mất trong hư không.

Hai cánh hoa bay đi trong gió, còn Phượng Kiều rơi xuống mặt đất, sau lưng đầm đìa máu tươi. Ả đầy kinh hoảng và oán hận quay đầu nhìn Nhan

Lạc Nương. Nhan Lạc Nương đã tra kiếm vào vỏ, ngọn đèn xanh lại xuất hiện trên đỉnh đầu. Nàng chỉ lẳng lặng nhìn Phượng Kiều, không có phần nộ, cũng không có thương cảm, thậm chí nhìn thấy ánh mắt oán hận của ả cũng không khiến nàng sinh ra một tia sát ý. Như vậy lại khiến Phượng Kiều thật sự sợ hãi, ả cảm giác như lúc này Nhan Lạc Nương đã biến thành ngọn đèn kia, bất luận ai mạo phạm đều sẽ bị thiêu cháy không chút nương tình.

Mặc dù Nhan Lạc Nương nhìn Phượng Kiều, nhưng căn bản như chưa từng gặp ả, hoặc chỉ là nhìn một sự vật nào đó. Nàng nhớ lại lời sư phụ Quảng Hàn cung chủ từng nói: “Bất kì những thương cảm và từ bi thừa thãi đều có thể thành thứ bóp chết sinh mệnh của con. Phải từ từ vứt bỏ chúng đi, dù sao xét cho cùng thì chúng ta là người tu hành. Tu chính là hai từ vứt và bỏ.”

- Thật sự phải vậy sao? Sư phụ, chẳng lẽ chúng ta phải thực sự vứt bỏ những thứ đó sao? Nếu đã vứt bỏ, chẳng phải “tự ái tự cường” cũng sẽ không còn quan trọng nữa sao?

Nhan Lạc Nương lẩm bẩm nói. Đôi khi có những thứ không có đúng hay sai, bất kì cách thức hay kinh nghiệm nào cũng chỉ là để tham khảo. Cái chính là lúc này Nhan Lạc Nương căn bản không có thời gian suy tư cho những vấn đề trên. Mưa mù từ bốn phương tám hướng đã cuốn về phía nàng.

Trong tích tắc, sát cơ ở khắp mọi nơi. Trời không còn là trời, đất không còn là đất, hư không đã hóa thành một thế giới khác.

- Động thủ!

- Cuối cùng đã động thủ!

- Cửu Cung Bát Quái Trận!

Đối với Đông Lăng ngũ thánh mà nói, bọn họ bắt buộc phải ra tay. Bởi vì Phượng Kiều và Chu Thanh đã ra tay, cũng nhận phải thiệt thòi trên tay Nhan Lạc Nương. Cửu Cung Bát Quái trận vừa ra, toàn bộ ưu thế địa vực đã nghiêng về Đông Lăng ngũ thánh. Nhưng trong, ngoài trận pháp vẫn còn có không biết bao nhiêu người nhắm vào đèn Định Hồn cùng với thanh Quảng Hàn kiếm.

Đây là một cuộc hỗn chiến, một bàn yến tiệc tranh đoạt bảo vật.

Nhân vật trung tâm là Nhan Lạc Nương. Không ai rõ vì sao Nhan Lạc Nương cứ một mực đứng đây mà không tránh đi nơi khác.

Mưa gió đầy trời.

Gió rít gào, mưa như trút nước.

Sát cơ ẩn nấp, lại không dám vào quá ba thước quanh người Nhan Lạc Nương. Dù là thứ vô hình, hay pháp thuật vô hình đều hiện rõ rành mạch dưới ánh đèn.

Không ai rõ lai lịch thật sự của ngọn đèn xanh trên đỉnh đầu Nhan Lạc Nương, sư phụ nàng là Quảng Hàn chủ cũng nói không rõ ràng được, chỉ nói đây là truyền thừa từ tổ sư, hơn nữa chính tổ sư cũng không phát huy hết uy lực của nó. Nhưng tổ sư nàng từng để lại lời nói: “Đèn này là một ngọn đèn thần kỳ nhất thiên hạ, có thể hộ hồn định phách. Dù cho người chết, chỉ cần hồn phách được đèn bao phủ cũng có thể tồn tại tiếp, không đến mức phải tan biến mất.”

Tất nhiên Nhan Lạc Nương chưa cảm nhận được chỗ thần kỳ kia, vì thân thể nàng không bị hủy diệt nên chưa nhận thấy. Nhưng nếu tổ sư không nói về sự thần kỳ đó, nàng cũng có thể cảm nhận được một chữ “hộ” đã đủ nói lên việc không chỗ nào không bảo vệ cả.

Nhan Lạc Nương không còn nhìn thấy bầu trời trước mắt nữa. Hệt như tình cảnh lúc Quảng Hàn cung chủ truyền ngôi lại cho nàng rồi chết đi, nàng cũng không nhìn thấy được con đường đi phía trước. Nhưng nàng vẫn cứ tiếp tục men theo con đường trong lòng, bước đi không ngừng nghỉ.

Con đường đó là dấu vết mà Quảng Hàn cung chủ hạ xuống tâm nàng – tự ái, tự cường. Đây là di huấn truyền từ tổ sư Quảng Hàn cung xuống. Là Quảng Hàn cung chủ đời này, nàng không chỉ có trách nhiệm bảo vệ các đệ tử Quảng Hàn cung, mà còn phải mang bọn họ trở về. Cho nên nàng cứ một mực đứng đây mà không rời đi, cũng không đi vào Bồng Lai tiên sơn. Tuy nàng không biết làm vậy có đúng hay không, nhưng nàng vẫn cứ làm như vậy. Cho dù ở lại đây sẽ phải đối mặt với mưa gió giết chóc vô tận, nhưng nàng không có nửa điểm hối hận.

Đột nhiên nổi lên hỗn loạn, thế nhưng lại vô cùng tự nhiên lưu loát.

Có truyền thuyết cho rằng Cửu Cung Bát Quái trận được thoát thai từ Cửu Khúc Hoàng Hà trận, cũng có lời đồn Cửu Khúc Hoàng Hà trận thoát thai từ Cửu Cung Bát Quái trận. Cho dù là lời đồn đãi nào thì cũng xuất phát từ những nghiên cứu riêng. Trong đó quả thật cũng có những điểm chung, chẳng qua Cửu Khúc Hoàng Hà trận chỉ xuất hiện một lần duy nhất đã sáng lập ra hung danh hiển hách. Còn Cửu Cung Bát Quái trận lại được lưu truyền rộng rãi trong nhân gian. Tuy người bày trận khác nhau, uy lực không giống nhau, nhưng cũng được tính là một trận pháp không dễ phá giải trên thế gian. Cửu Cung Bát Quái trận khó chơi nhất ở chỗ có thể diên đảo âm dương, khiến người xông trận rất khó đi ra ngoài, còn người bày trận chỉ cần theo phương vị mà đi, có thể nói là xuất quỷ nhập thần.

Người rơi vào trận có công kích thế nào cũng bị đại trận chuyển hóa. Một khi đại trận được hình thành, nó ẩn chứa pháp lực tương đương với thần vực của thần linh, thậm chí còn lợi hại hơn. Diệu dụng trong đó chỉ có chính người trong trận và người bày trận biết được.

Bên ngoài đã không còn nhìn thấy Nhan Lạc Nương, cũng không thấy ngọn đèn trên đỉnh đầu nàng nữa. Điều này làm nhiều kẻ thoáng cảm thấy bất ổn. Bọn họ kéo đến đây là vì ngọn đèn và kiếm trong tay Nhan Lạc Nương, vốn muốn đợi Nhan Lạc Nương và Đông Lăng ngũ thánh lưỡng bại câu thương rồi lựa lúc ra tay cướp đoạt. Nhưng hiện tại người đứng ngoài trận căn bản không nhìn thấy Nhan Lạc Nương, không nhìn thấy Đông Lăng ngũ thánh, chỉ nhìn thấy một vùng sương trắng mênh mông dâng lên từ trong núi, bay cao lên không trung rồi cuộn trở lại, như thể có một kết giới vô hình ngăn cản đám sương mù kia lại.

Gió chẳng biết lúc nào đã thổi mạnh bạo hơn, phát ra tiếng vù vù, cuốn cả sóng biển bắn tung lên cao đến mấy trượng, rồi cuộn trào mãnh liệt. Mưa cũng càng thêm tầm tã, ngàn dặm trở nên mù mịt. Nếu là người thường, sẽ không cách nào mở mắt nhìn được trong mưa gió đó, mà có mở được mắt ra nhìn, cũng sẽ không thấy gì ngoài ba trượng quanh mình.

Chẳng qua, trong màn mưa gió này không có kẻ nào là người thường cả. Những kẻ ẩn nấp, thu liễm khí tức đó có người trong Huyền môn, có yêu linh yêu khí đậm đặc, có thần linh vượt ngàn dặm mà đến, còn có cả ma vật không biết tên xuất hiện. Khi bọn họ phát hiện Nhan Lạc Nương không còn trong tầm mắt nữa, chỉ đành chờ đợi, chờ Nhan Lạc Nương phá trận, hoặc chờ kẻ khác đi vào trận dò đường trước. Đương nhiên, nếu Nhan Lạc Nương có thể trở hết tài năng phá được Cửu Cung Bát Quái trận đi ra ngoài là tốt nhất.

Ngay tại đó, trong mười dặm núi non, có tiếng cười to nổi lên, nghe như đầy đặc ý. Có tiếng kiếm ngân mãnh liệt, sát khí cuồn cuộn xuyên thấu qua màn mưa gió truyền vào tai mỗi người. Nhưng bọn họ làm thế nào cũng không nhìn thấy được, cho dù có kẻ dùng phép thuật đặc biệt cũng chỉ nhìn thấy tầng tầng lớp lớp không gian phản chiếu, như thể nhìn thấy hàng ngàn thế giới nhỏ vậy.

Đương nhiên đó không thể là hàng ngàn thế giới nhỏ được, mà là vì pháp trận bóp méo mọi ánh mắt và cảm nhận của người bên ngoài. Bọn họ không biết tình hình bên trong, mà âm thanh từ trong trận truyền ra cũng như truyền từ một thế giới khác tới, tất cả đều sai lệch, đều trở nên đặc biệt hư ảo.

Tiếng kiếm ngân vang lên, lúc dứt quãng, lúc liên miên không dứt. Người bên ngoài không nhìn thấy tình huống bên trong, chỉ có thể dựa vào âm thanh hư ảo chọt xa chọt gần để phán đoán. Vì vậy, mọi người đều thâm kết luận Nhan Lạc Nương đang đại chiến với Đông Lăng ngũ thánh. Nhưng vì không nhìn rõ tình hình chiến đấu, nên kẻ nào cũng bắt đầu lo lắng, lo sợ vào sớm sẽ trở thành quỷ uổng mạng, vào trễ lại sợ mất đi cơ hội, vô duyên với linh bảo.

Trong tiết trời gió rít mưa tuôn này, rất khó nhận biết được thời gian trôi đi bao lâu. Rốt cuộc cũng có người không kìm lòng được tiến vào trong trận. Có người đầu tiên, tất có người thứ hai, từng người một lấy ra đủ loại thủ đoạn; lấy pháp bảo hộ thân, dùng phép hộ thân, hoặc dựa vào phép thuật quỷ bí, hoặc có vài kẻ thông hiểu âm dương thuật số, lần lượt bước từng bước vào trận tìm kiếm lấy cửa sinh.

Đối với Nhan Lạc Nương mà nói, một kẻ địch hay một đám kẻ địch cũng không khác nhau bao nhiêu cả. Bởi vì nàng chỉ có thể dựa vào đèn Lưu Ly Định Hồn và thanh Quảng Hàn kiếm. Lúc mới xuống núi, để khu động được đèn Lưu Ly Định Hồn, nàng phải tốn cực lớn pháp lực, còn hiện tại lại không mấy may dùng đến pháp lực. Hơn nữa, tế luyện đèn Lưu Ly Định Hồn lâu ngày, nàng lại thấy đèn này như vực sâu không đáy, vô cùng thần bí, như ẩn chứa rất nhiều điều huyền diệu chờ bản thân mình phát hiện.

Nàng lại không tế luyện Quảng Hàn kiếm đến mức tùy tâm sử dụng được. Mấy ngày nay nàng còn nghĩ không biết sư phụ mình có sử dụng Quảng Hàn kiếm đến mức tùy tâm mà động được không. Trong mắt nhiều người, Quảng Hàn kiếm cường đại vô cùng, nhưng lần đầu tiên Nhan Lạc

Nường đeo nó sau lưng lại cảm thấy như đang cõng lấy một ngọn núi. Thình thoảng nàng còn chợt sinh ra một suy nghĩ, cảm thấy sau lưng mình không phải là một thanh kiếm, mà là ánh trăng được ngưng tụ lại qua ngàn vạn năm.

Đỉnh đầu Nhan Lạc Nường là ánh đèn bập bùng, màu xanh của ánh đèn mơ hồ ngưng kết thành một vầng mây nhạt, nhuộm xanh cả toàn bộ sương trắng vây quanh nàng.

Nàng không rút kiếm ra, chỉ thầm niệm một đoạn chú ngữ tế kiếm: “Ly loạn xích thân nhập nguyệt hoài, loan đao nan đoạn vọng tâm mai. Cửu thiên thanh nguyệt hàm tình ý, hồn ký nghiêm hàn vô mộng lai.”

(*Dịch thơ: thichtócquần_Bachngocsach.com

Rời xa loạn thế tháng năm dài,

Loan đao khó đoạn chí một mai.

Nguyệt chín tầng trời chôn tình ý

Hồn ở cung trăng, vô mộng lai!)

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 21: Trong Miếu, Vẽ Địa Ngục

oOo

Đây là câu chú ngữ tế kiếm được tổ sư Quảng Hàn truyền xuống. Sư phụ cho nàng biết tổng cộng có bốn câu đều thuộc về đạo khảm riêng. Nhan Lạc Nương cũng cảm nhận được trong bốn câu này là bốn loại tâm tình riêng. Nàng không rõ lúc tổ sư tế luyện thanh Quảng Hàn kiếm này đã trải qua chuyện gì, lúc này nàng chỉ lần lượt nhắm niệm bốn câu này. Tuy không rõ hàm ý thật sự ẩn trong đó, nhưng khi niệm bốn câu này lên, ánh kiếm của Quảng Hàn kiếm sau lưng chợt tràn ra khỏi vỏ.

Tiếng kiếm ngân vang mà đám người bên ngoài nghe thấy lại không phải âm thanh của Quảng Hàn kiếm được rút ra khỏi vỏ. Đó chỉ là những ảo giác gây nhiễu loạn. Nhan Lạc Nương như thế không biết gì cả, chỉ lẳng lặng đứng đó. Dù trước mắt nàng đã không nhìn rõ được trời và đất, nhưng nàng vẫn đứng yên bất động như thế.

Trong mưa mù thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng kêu thảm thiết, hoặc tiếng niệm chú, khi thì sát sạt bên tai, có khi lại như vọng lại từ xa tít tận chân trời.

Sương mù trước mặt càng cuộn trào sôi sục, lòng nàng lại càng bình tĩnh. Sâu trong lòng mình, nàng đang nâng ngọn đèn xanh đi qua khắp bóng tối, tìm kiếm lấy nguồn sáng. Ở một nơi xa xôi nào đó, dường như đang có một bóng trắng đang chờ đợi nàng.

Trận chiến hỗn loạn này giằng co ba tháng. Tranh đấu trong trận pháp thế nào những người không vào trận không cách nào biết được, trừ những

người có bí pháp nhìn thấu được đại trận. Nhưng kết quả thì ai ai cũng đều biết. Cửu Cung Bát Quái trận do Đông Lăng ngũ thánh bày ra rất cuộc được thu hồi lại, Nhan Lạc Nương vẫn đứng y nguyên ở nơi đó, đỉnh đầu vẫn còn ngọn đèn xanh trong suốt. Ánh đèn kết thành vòng bảo vệ màu xanh quanh người, Quảng Hàn kiếm sau lưng cũng lộ ra ánh kiếm mờ hồ.

Kể từ lúc đó, những kẻ đứng xa xa dòm ngó đành kinh sợ rời đi. Bởi vì bọn họ đã không còn nhìn thấy bất kì sự non nớt nào trên người Nhan Lạc Nương nữa.

Nếu nói Nhan Lạc Nương gặp được Quảng Hàn cung chủ là khởi đầu con đường tu hành. Như vậy sau khi nàng theo các sư huynh sư tỷ xuống núi du lịch là bước ngoặt. Mà từ lúc rất nhiều sư huynh sư tỷ chết đi ngay trước mắt mình, đến lúc được sư phụ truyền ngôi, đó là một đường trắc trở. Nhưng một đường trắc trở này lại giúp nàng biến đổi như thay da đổi thịt, không phải gia tăng về mặt lực lượng, mà là biến hóa ở khía cạnh tâm tình.

Trời đất luôn biến hóa, người người cũng đều luôn phát triển, nhưng Nhan Lạc Nương lại như đột nhiên nhảy lên khỏi mặt biển. Để người khác thấy được hóa ra thế gian này còn có một người như vậy, cũng có rất nhiều người so sánh nàng với La Phù Ly Trần. Bởi vì nàng đã không còn ở dưới Ly Trần.

Đông Lăng ngũ thánh cũng không còn xuất hiện trước mặt Nhan Lạc Nương nữa. Đối với nàng, mọi thứ như thể chưa từng xảy ra. Nàng vẫn đứng nơi đó, dung hợp hoàn mỹ với không gian xung quanh này.

Những người nơi xa xa không cam lòng nhưng phải rời đi. Bọn họ tự biết, nếu không có biến cố cực lớn nào xảy ra thì không thể nào đoạt được bảo vật trong tay Nhan Lạc Nương. Trừ phi có rất nhiều người vượt trội hẳn Nhan Lạc Nương xuất hiện.

Nhan Lạc Nương không đi. Nàng đứng đây trông coi những đệ tử Quảng Hàn cung kia.

Thỉnh thoảng có lời đàm luận đến Trần Cảnh, đồng thời có nhắc đến Trần Cảnh và Nhan Lạc Nương, cho nên Trần Cảnh mới biết được mọi chuyện xảy ra với Nhan Lạc Nương. Nhưng hắn không đi tìm nàng. Có vài chuyện bản thân phải tự đối diện lấy, huống chi Nhan Lạc Nương là người chưởng quản Quảng Hàn cung, sau này còn phải ngao du qua bao sóng to gió lớn trong trời đất.

Vào một ngày, một cơn gió biển ập vào mặt, nương theo đó là một mùi tanh nhàn nhạt của biển.

Nhan Lạc Nương nhận ra trong cơn gió này có người. Người này như một sợi khói nhẹ được gió biển thổi tới gần tới bên nàng. Gã đến từ Bồng Lai tiên sơn, bởi vì nàng cảm nhận được trên người gã cái khí tức chỉ có ở đệ tử Bồng Lai.

Mỗi người đều có một tính cách khác nhau, tướng mạo cũng sẽ không giống nhau. Nhưng tu luyện cùng một loại phương pháp trường sinh thì sẽ phát ra cái khí tức có thể nhìn ra được. Loại khí tức này có thể phân chia mạnh yếu, nhưng vẫn rất dễ phân biệt. Trước đây Nhan Lạc Nương không cảm nhận được, nhưng lần này vừa nhìn đã biết rõ. Dưới ngọn đèn xanh, khí tức trên người đối phương hiện ra rõ như lòng bàn tay.

Người đến, đúng là Thiên Vân, đệ tử của Hóa Thạch chân nhân.

Gã vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy lần này Nhan Lạc Nương gần như đã hoàn toàn thay da đổi thịt. Tuy nhiên, vẻ mặt gã không biểu hiện gì, vẫn bình thản mà không thất lễ nói:

- Bồng Lai Thiên Vân bái kiến Quảng Hàn cung chủ!

Tuy rằng thời gian Nhan Lạc Nương tu hành không lâu bằng gã, nhưng lúc này trên người nàng có Quảng Hàn kiếm, là Quảng Hàn cung chủ. Bất luận là người của môn phái nào gặp nàng đều phải xưng một tiếng cung chủ. Nhất là nàng lại vừa mới bình yên vô sự còn sống đi ra khỏi Cửu Cung Bát Quái trận của Đông Lăng ngũ thánh, điều này càng làm cho người khác cảm nhận được Quảng Hàn cung thần bí.

Thiên Vân đứng đối diện cách Nhan Lạc Nương một trượng, lòng thầm nghĩ: “Lần trước chỉ cảm thấy nàng sắc bén như kiếm, kiên nghị quả cảm, pháp lực lại không cao bao nhiêu. Không ngờ hiện tại đã không nhìn thấu được. Là nàng ta tu thành bí pháp nào của Quảng Hàn cung, hay chỉ là nhờ bảo vật che giấu tu vi? Mà thôi, chỉ cần thỉnh được nàng vào sư môn, sư phụ và chưong môn có thể nhìn ra thật giả trên người nàng ta.”

Nhan Lạc Nương không trả lời, như thế không nhìn thấy gã.

Gã thầm tức giận, trên mặt lại không lộ nửa điểm, tiếp tục nói:

- Ba ngày sau, đệ tử Nguyệt Hà, Nguyệt Vận, Nguyệt Sắc của quý cung kết thành đạo lữ song tu. Thiên Vân phụng mệnh chưong môn đặc biệt đến nghênh tiếp cung chủ đến dự lễ.

Gã vừa nói, vừa nhìn chăm chăm vào biểu lộ của Nhan Lạc Nương. Khi gã dứt lời, nàng rốt cuộc cũng có phản ứng. Gã thầm mơ hồ cao hứng, vì nhìn thấy phản ứng của Nhan Lạc Nương ẩn chứa kinh ngạc và sầu lo.

Thế nhưng khi Nhan Lạc Nương như từ cơn thần du (*xuất khiếu bay đi) đưa mắt nhìn vào mặt mình, gã nhìn thấy trong mắt nàng như có hai ngọn lửa. Đột nhiên hai mắt gã như bị lửa thiêu cháy, đau đớn khiến gã không tự chủ được phải nhắm mắt lại, nhưng nước mắt vẫn không ngừng chảy xuống.

“Mắt của ta...”. Thiên Vân thầm kinh hô, rồi lùi lại, cố gắng giữ đám mây dưới chân không tán đi. Trong lúc gã đang sợ hãi, còn nghe lời Nhan

Lạc Nương vang bên tai:

- Nguyệt Hà, Nguyệt Vận, Nguyệt Sắc. Trục xuất khỏi Quảng Hàn cung ngay hôm nay.

Thiên Vân khiếp sợ. Từ chỗ sư phụ Hóa Thạch chân nhân, gã mới biết làm như vậy nhằm âm thầm từng bước thôn tính Quảng Hàn cung. Không nghĩ tới Quảng Hàn cung chủ này tu hành không được bao lâu, nhưng lại liếc mắt đã nhìn ra được mọi chuyện.

Quảng Hàn cung thần bí khiến rất nhiều môn phái nảy sinh ý đồ muốn nhòm ngó toàn bộ. Nhưng tới tận bây giờ, Thiên Vân mới phát hiện Quảng Hàn cung tựa như chính tên gọi, đều tản ra một loại lạnh nhạt lãnh đạm.

Thiên Vân rời đỉnh núi, hóa thành một cơn gió độn về Bồng Lai. Hai mắt gã đã có thể mở ra, chỉ là nước mắt vẫn không ngừng chảy xuống.

Cho dù là phương pháp tu hành gì đi nữa, mấu chốt nhất vẫn là tu tâm. Ai cũng phải trải qua tất cả ma chướng trên con đường tu hành. Con đường đó không quan trọng đúng sai, chỉ là thỉnh thoảng quay đầu lại sẽ phát hiện bản thân mình thay đổi rất nhiều so với trước kia, đôi khi sẽ biến đổi thành người mà chính bọn họ còn không nhận ra được nữa.

Lại có người nói, kỳ thật trong lòng mỗi người đều có một Phật tổ từ bi, đồng thời cũng có một ác ma ích kỉ. Con người phát triển và trải nghiệm cũng là nuôi dưỡng cả Phật tổ và ác ma trong lòng. Đại đa số con người khi còn sống đều tồn tại cả Phật tổ và ác ma.

Triệu Ngọc Nghiên chưa từng gặp mặt người chỉ điểm cho nàng, bởi vì nàng chỉ nghe thấy giọng nói đến từ đài tế trong núi Thanh Khâu. Giọng nói đó như thể cất lên, nhìn rõ ràng được mọi thứ trong lòng nàng, sau đó liền dạy bảo nàng cách phá đạo tâm của Trần Cảnh. Triệu Ngọc Nghiên

không nói cho người khác biết, vì nàng không thể nói nên lời. Cho dù có người nhận ra nàng khác lạ, hỏi có chuyện gì xảy ra, nàng đều không nói ra được. Như thế vừa mới định đáp, tâm tư đã thoát cái như không biết gì nữa, đầu óc trở nên trống rỗng.

Đệ tử trong đại môn đại phái đều biết đến núi Thanh Khâu, nhưng không ai biết rõ đến tột cùng núi Thanh Khâu ở nơi đâu, đều thần bí hết như Quảng Hàn cung. Trong mắt Triệu Ngọc Nghiên, núi Thanh Khâu thật ra không thuộc thế gian này, hoặc có thể nói là không tồn tại trong mắt của thế nhân. Mà nó nằm giữa âm dương, ẩn vào giữa đại thiên.

Núi Thanh Khâu là một thế giới tiểu thiên, trong đó sinh linh lấy cáo làm chủ, cáo bạc có địa vị tôn quý. Mà khiến Triệu Ngọc Nghiên cảm thấy kỳ quái, chính là đài tế nơi trung tâm núi Thanh Khâu lại như dùng để phong ấn thứ gì đó.

Lúc này nàng đang vẽ lên vách tường bên trong miếu Hà Bá một bức tranh, cũng là do người trong đài tế dạy nàng. Bức tranh âm trầm quỷ dị, là cảnh tượng trong địa ngục, có núi đao, có biển lửa, có chảo dầu, có moi tim móc phổi, cắt lưỡi và phân thân...tất cả các hình phạt ác độc nhất trên thế gian đều được nàng vẽ ra trên vách tường. Nàng vừa vẽ, miệng vẫn niệm niệm nguyên rửa ác độc. Oán hận sâu tận đáy lòng như thể theo từng động tác vẽ của nàng mà lưu lại trên tường miếu.

Lý Anh Ninh và Hồng đại hiệp đứng cách đó không xa, nhìn ba và kiếm trong hai càn Hồng đại hiệp va đập vào nhau leng keng, nhưng lại không ra tay với Triệu Ngọc Nghiên nữa. Lý Anh Ninh cũng như vậy. Không phải chúng nó không muốn, mà Trần Cảnh không cho chúng ra tay.

Không phải Trần Cảnh không biết hiện tại mình nguy hiểm đến thế nào. Nhưng tình trạng lúc này chính là một kiếp số của hắn, là thời khắc mấu chốt từ một thần linh bình thường trở thành Thần minh.

Nếu nói một người luôn mặc quần áo trên người, đột nhiên thân thể trần truồng giữa mặt trời nắng chói chang hoặc trong cơn gió máy lạnh lẽo, nhất định người này sẽ cảm thấy thống khổ. Nếu có người mù đã lâu, được trị liệu lành lại, lại mở mắt nhìn thẳng vào mặt trời, có lẽ sẽ phải chịu kiếp đui mù lần nữa. Nếu một con cá trong nước nhảy lên trên bờ đất rộng lớn, nhất định nó sẽ vì hoàn cảnh sinh sống thay đổi mà phải chết đi.

Kiếp số tu hành cũng tương tự vậy. Mỗi người tu hành đến một cảnh giới nhất định, bản chất được tăng lên, thì các loại kiếp số cũng sẽ theo đó mà xuất hiện.

Sau khi bị Triệu Ngọc Nghiên mở ra kiếp số Thần minh, Trần Cảnh mới đột nhiên hiểu ra. Hắn không nghĩ đến việc giết chết Triệu Ngọc Nghiên. Vì nếu vậy, trong lòng hắn vĩnh viễn sẽ có một góc ngách chôn giấu chuyện này, vĩnh viễn không dám nghĩ đến Triệu Ngọc Bạch. Chuyện này sẽ thành tâm ma của hắn. Người kia cũng là vì nắm được một điểm này mà chỉ điểm cho Triệu Ngọc Nghiên.

Trần Cảnh muốn giữ vững tỉnh táo trong tiếng chen chúc chửi rủa và mắng mỏ này, cũng là muốn dùng những thứ này ma luyện tâm cảnh. Vì vậy hắn không ngăn cản những hành động của Triệu Ngọc Nghiên. Nếu vượt qua, tâm cảnh hắn nhất định sẽ sáng như gương, soi rõ vạn vật. Còn nếu không độ qua được, tâm ma trong hắn sẽ sinh sôi, không chỉ có đạo tâm bị nghiền nát, mà lời nguyên Ác Mộng Vong Hồn lại lần nữa thức tỉnh.

Miệng cống mở ra, trút xuống là nước sông và cả bùn đất lắng đọng lâu ngày. Miệng cống kí ỨC mở ra, trút xuống sẽ là những ý niệm hỗn loạn, nghiền nát ý thức chủ đạo của bản thân hắn.

Trần Cảnh một mực không nói không động, nỗ lực duy trì lấy chút tỉnh táo trong lòng mình, quan tưởng lấy đám sóng nước thủy triều lên xuống trong lòng.

Con sóng cuộn trào mãnh liệt đó không phải là nước, mà là ý niệm vô cùng vô tận. Trong đó còn có một con sóng sạch sẽ, vẫn còn bảo trì nguyên vẹn trong vô vàn con sóng xô đẩy nhau.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 22: Gìn Giữ Không Bằng Dung Nạp

oOo

Trong mắt người phàm, bức tranh trong miếu Hà Bá chỉ mang đầy vẻ âm trầm quỷ dị, nhưng với Trần Cảnh mà nói thì đó lại thực sự tác động lên người hăn. Trong lòng hăn xuất hiện từng cảnh tượng, những người đã chết trong tay mình hóa thân thành ác quỷ chốn âm ty, bắt lấy hăn, thi hành đủ loại hình phạt tàn khốc nhất trên người hăn. Có lên núi đao, xuống biển lửa, tiến chảo dầu, moi tim, móc phổi... từng cơn đau đớn thấu tận xương tủy như thủy triều nhấn chìm lấy hăn.

Không ai biết được con sóng đạo ẩn trong lòng Trần Cảnh càng lúc càng mỏng, nhưng cũng càng lúc càng sáng. Mỏng như cánh ve, sáng như mặt kính đặt dưới ánh mặt trời.

Trần Cảnh cảm giác mình biến thành sợi tơ nhện mỏng manh, không biết lúc nào sẽ bị đứt mất, cũng không biết khi nào mình sẽ mê lạc đi. Hăn chỉ làm được một việc duy nhất, đó là tùy ý để đau đớn và nguyên rủa trong tâm trí, trong thân thể công kích tới.

Một lúc lâu trôi qua, ý thức của hăn như một thân bèo trôi nổi trên con sóng, tùy thời có thể bị con sóng to đánh gãy nát.

Hăn không để ý tới thời gian, quên đi hết thảy.

Lúc này Triệu Ngọc Nghiên ngừng lại. Bởi vì nàng đã vẽ đầy khắp miếu Hà Bá, kể cả mái ngói của miếu đều phủ đầy những bức tranh nguyên rủa. Bức tranh này vẽ lại cảnh mười tám tầng địa ngục trong truyền thuyết. Mục

đích của nàng là muốn Trần Cảnh ở trong miếu Hà Bá như đang ở trong mười tám tầng địa ngục, lần lượt trải qua luân hồi, vĩnh viễn nhận lấy tội phạt.

Ngay khi Triệu Ngọc Nghiên vẽ xong bức tranh, Hồng đại hiệp đã lớn tiếng quát:

- Người còn muốn làm gì nữa? Mười tám tầng địa ngục đều bị người khắc sâu trên miếu Hà Bá, chẳng lẽ còn chưa đủ sao?

Nó còn tưởng rằng có lẽ Triệu Ngọc Nghiên sẽ cười nhạt đầy khinh thường đáp rằng chưa đủ. Nhưng khiến nó bất ngờ chính là nàng ta lại thờ dài một tiếng rồi đáp:

- Đủ rồi, đã đủ để hấn rơi xuống địa ngục.

Nói xong, dưới ánh mắt kinh ngạc của Hồng đại hiệp, nàng ta lấy một miếng ngọc nhỏ hình chim hạc ra, chậm rãi thổi một hơi ra, như thể đem ngụm oán khí cuối cùng trong lòng phun ra.

Miếng ngọc hóa thành một con hạc trắng thần tuấn, linh tính lộ rõ hơn hẳn lúc nàng cười tới đây, giống hệt như vật còn sống. Hồng đại hiệp nhìn Triệu Ngọc Nghiên, cảm thấy nàng ta trong nháy mắt lại có thay đổi, như biến thành một người mình không quen biết.

Nếu nói lúc đến nàng ta là oán khí tích tụ, thái độ muốn ăn tươi nuốt sống Trần Cảnh. Hiện tại oán khí trên người nàng như thể bị rút sạch không còn sót lại, lại có chút mông lung khiến Hồng đại hiệp không nhìn rõ tâm tư, ý nghĩ của nàng ta. Chẳng qua, khi nghe nàng nói Trần Cảnh đã rơi vào địa ngục, Hồng đại hiệp không thể tin nổi, không nhận được nói:

- Hà Bá gia đã xông qua âm tào địa phủ, sao còn sợ rơi vào địa ngục? Bây giờ người rời đi, đừng quay trở lại nữa. Tuy rằng lão tằm ta không rõ đạo lý lớn lao gì, nhưng cũng biết đến khoan dung độ lượng. Thân nhân

người chết trong tay Hà Bá gia, nhưng cũng không phải do Hà Bá gia cố tình làm vậy. Trong lòng Hà Bá gia thống khổ thế nào người làm sao biết được?

Triệu Ngọc Nghiên trầm mặc, con hạc trắng bay lượn trên đỉnh đầu nàng, nghênh cổ kêu vang khắp vài dặm. Hồng đại hiệp thấy nàng không nói gì, bèn nói tiếp:

- Người không biết, từ lúc Hà Bá gia được Diệp thần cô cứu về từ châu Hắc Diệu, nếu không có người thỉnh, tuyệt đối không rời khỏi Kinh Hà. Hà Bá gia từng nói qua: Tay đầy máu tanh, xấu hổ gặp người trên thế gian. Cuộc đời này chỉ có một nguyện vọng duy nhất là cứu Diệp thần cô từ trong núi Côn Lôn ra, sau đó sẽ vĩnh viễn không ra khỏi thần vực, mặc kệ thế gian hỗn loạn.

Triệu Ngọc Nghiên lắng lắng nghe, Hồng đại hiệp tiếp tục nói:

- Kỳ thật Hà Bá gia không tàn nhẫn hiếu sát như nhân thế lan truyền. Tất cả đều vì trúng ma chú nên mới như vậy. Cho dù thế, Hà Bá gia vẫn luôn nỗ lực áp chế lại. Hà Bá gia từng nói, nếu có một ngày không cách nào ngăn chặn được ma chú, nhất định sẽ tự gỡ đầu xuống chôn dưới dòng Kinh Hà trước miếu. Để nước sông tùy ý cọ rửa, tẩy đi một thân máu tanh tội nghiệt.

Triệu Ngọc Nghiên nhìn nước sông không ngừng lao nhanh đi, như còn nhìn thấy một cái đầu người chìm nổi thối rữa bên trong con sóng sông đó. Hai con mắt trên đó cũng không an tâm nhắm lại, mà để nước sông không ngừng nghỉ, tùy ý cọ rửa.

Qua một lát, nàng chậm rãi nói;

- Hãn không cần làm vậy, ta đã không còn oán hận hãn nữa. Hãn đã là thần linh, hi vọng hãn không quên đi chức trách của mình. Nếu trong lòng

vẫn không cách nào quên được, không muốn làm tội nhân, thì đi làm người lương thiện chuyên làm việc thiện đi!

- Thế nào là người lương thiện?

Hồng đại hiệp hỏi.

- Người lương thiện, chính là người được người khác kính trọng, được thiên đạo phù hộ, được phúc lộc đi theo, chúng tà phải tránh xa, được thần linh bảo vệ, đã làm tất sẽ thành, thần tiên có thể tin cậy...

Vừa nói, Triệu Ngọc Nghiên đã vọt người ngồi lên lưng hạc trắng. Con hạc bay vòng quanh trên hư không miếu Hà Bá, tiếng kêu vang khắp hư không, tán đi theo gió. Lọt vào tai Hồng đại hiệp đã trở nên đầy mờ ảo, mang theo vài phần sắc thái thần thánh.

Một con sông lớn, chảy dài miên man qua những dãy núi xanh. Một con hạc trắng thần tuấn phi phàm đang lượn vòng trên khoảng không một tòa miếu Hà Bá ngay khúc giữa của dòng chảy này. Hạc trắng nghênh cổ kêu vang, đầy du dương mà trong trẻo, như thế vì có chủ nhân trên lưng mà cao hứng. Tiếng kêu còn vang vọng khắp đất trời, nó đã đập cánh bay cao, chao liệng theo gió, bay về phía ngọn núi xanh ẩn khuất trong mây trắng nơi xa xôi.

Bên dưới là dòng nước cuộn trào trôi nhanh, trước tòa miếu nhuộm màu xanh đen này có một con tôm đỏ thẫm to như một con ngựa. Trên hai càng trước của con tôm còn kẹp theo một cây đinh ba đen thùi và một thanh trường kiếm sáng bóng. Đứng cạnh bên nó là một người thanh niên mặc áo vải thô. Bọn họ ngẩng đầu nhìn hạc trắng bay đi xa.

- Làm bao nhiêu việc thiện mới gọi là được...

Người thanh niên áo vải lớn tiếng hỏi.

Giọng nói nay là dùng pháp lực khu động, như xuyên qua tầng mây, muốn nói cho cả vầng mây trắng trên chín tầng trời nghe thấy.

Nơi mây trắng xa tít cuối chân trời vọng đến tiếng đáp lời:

- Đại khái, ba triệu sáu trăm ngàn đi...

Hồng đại hiệp và Lý Anh Ninh nhìn nhau, sau một lúc, Hồng đại hiệp mới đột ngột nói:

- Không ngờ ta cũng nói được mấy lời như vậy.

Ngừng một chút, nó nói tiếp:

- Nhất định là nghe Hà Bá gia giảng đạo lâu ngày, cũng trở nên biết ăn nói rồi.

Trần Cảnh lại đang ở trong trạng thái mơ màng, như thể không nghe được gì, nhưng lại như nghe được tất cả mọi chuyện trong trời đất. Toàn bộ động thái đều tập trung trong mắt hăn, bên tai hăn.

Ngay khi Triệu Ngọc Nghiên biến mất sau tầng mây trắng phía xa xôi nơi chân trời, hăn cũng tới thời khắc mấu chốt.

Trong mắt hăn, nhìn thấy chỉ toàn là giết chóc!

Bên tai hăn, nghe được chỉ toàn tiếng gào khóc!

Da thịt hăn, cảm nhận thấy chỉ toàn máu tanh!

Miệng hăn, ngập tràn lấy toàn là cay đắng!

Trong lòng hăn, chỉ nghĩ đến toàn là tội nghiệt!

Các loại hình phạt tàn khốc đến cực điểm trong âm thể địa ngục càng lúc càng gia tăng trên người hăn. Tròng mắt hăn bị móc ra, đem nướng trên

lửa. Nhưng con mắt đó vẫn còn nhìn thấy được mũi mình, tai, đầu lưỡi bị cắt đứt lìa ra, nhìn thấy tim mình bị móc ra, bị nhấn chìm trong những thứ dơ bẩn. Hắn còn nhìn thấy dòi bọ bò tới bò lui trong trái tim mình, một số lại chui thẳng vào trong các mạch máu, cảm thấy toàn bộ trái tim đau đớn.

Hai mắt hắn còn nhìn thấy lục phủ ngũ tạng của mình bị moi ra, xương cốt trên người bị mài dưới hòn đá mài, mài thành một vũng máu thịt.

Chỉ là ý thức hắn vẫn còn nguyên vẹn. Đại khái sinh tử không do mình quyết định được cũng chỉ thế này mà thôi.

Ý thức hắn càng lúc càng mơ hồ, càng lúc càng hỗn loạn, đã quên đi thân xác mình thật ra là tượng đá, chỉ nghĩ bản thân mình đã chết, đang chịu hình phạt tại âm thế địa ngục. Ý niệm này vừa xuất hiện, cảnh tượng trước mắt hắn đã biến đổi. Trước mặt hắn là một cái bàn, trên góc trái đặt một ngọn đèn màu xanh trông đặc biệt quen mắt, thế nhưng hắn lại không nhớ ra đã từng trông thấy nó ở đâu rồi.

Giữa bàn có một quyển sách thật dày, dù ánh đèn rất sáng nhưng vẫn không nhìn rõ chữ trên sách. Góc bên kia của bàn có một cái nghiên mực đen kịt, bên trên có gác ngang một ngọn bút lông.

Phía sau mặt bàn tối đen như đáy vực sâu, ánh đèn trên bàn chiếu tới như bị cản nuốt đi mất. Trong bóng tối đó có một đôi tay vươn ra, nhờ vậy hắn mới biết hóa ra trong bóng tối kia có người. Đôi tay này lại trắng sáng như tuyết, như thể không có chút máu nào. Trần Cảnh không nhìn rõ mặt người này, chỉ thấy tay kia chậm rãi mở quyển sách trên bàn ra. Ngay sau đó một giọng nói khuấy động cả tâm hồn hắn vang lên:

- Sinh linh bên dưới công đường, sống ở đâu?

Lục thức của Trần Cảnh đều ngập tràn một câu chất vấn này, như thể sóng lớn xô đập vào bờ. Khi lục thức hắn rõ ràng lại được một chút thì

người bên cạnh hắn đã trả lời xong, nhưng hắn lại không thể nghe ra người đó trả lời thế nào.

Ngay sau đó, hắn nghe thấy người sau bàn cầm bút lông đen chấm vào nghiên mực, viết vào trong quyển sách trên bàn, đồng thời nói:

- Kẻ này có nghiệp chướng nặng nề, đánh vào trăm triệu năm luân hồi, trọn đời không được siêu sinh.

Trong lòng Trần Cảnh, lại vang vọng lấy câu nói "trọn đời không được siêu sinh" kia.

Hắn định thầm tranh luận vài câu, lại đột nhiên nghĩ rằng có nói thêm cũng vô ích. Bèn hít sâu một hơi, hoàn toàn buông bỏ chút tỉnh táo duy nhất còn sót lại đi. Trong nháy mắt, suy nghĩ của hắn ngập tràn hỗn loạn, toàn bộ những kí ức bị bài xích lại xông lên đầu. Trong đó, bao gồm cả kí ức về những chuyện hắn gây ra trong lúc bị ma chú chiếm lấy ý thức.

Trước kia, hắn luôn cho rằng đó không phải do mình làm, nhưng trong tích tắc buông lỏng đó, hắn đã nghĩ thầm: "Những thứ này đều do ta làm, nghiệp chướng ta quá nặng nề. Tất cả đều do ta làm, ta không thể nào cứ mãi bác bỏ cái sự thật kia được."

Mới nghĩ đến đây, không ngờ trong lòng hắn có một giọng nói vang lên. Giọng nói đó như bắt nguồn từ một nơi vô danh nào đó, không rõ đến từ đâu: "Nếu đã không thể giữ vững được tấm lòng thánh khiết vĩnh hằng, vậy hãy cứ thử dung nạp những tội ác kia đi."

"Là giọng nói của lão kiếm khách."

Cho dù nhập ma, kí ức tràn ngập đầy đầu, những kí ức khi hắn theo lão kiếm khách đạp thiên sơn vạn thủy vẫn không xuất hiện, như thể vốn không tồn tại. Hiện tại lại xuất hiện giọng nói của lão kiếm khách, đồng thời có hình ảnh hiện lên. Lão kiếm khách mang theo Trần Cảnh rời khỏi đám

đông hồi hải trên đường. Lão đi trước, hần bước theo sau, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng phía sau và mái đầu tóc xám bạc của lão.

- Người luôn giữ lấy tâm đức, nếu có đại nghị lực, đại cơ duyên, nhất định sẽ có đại thành tựu. Nhưng đây cũng không phải là cách duy nhất. Nếu có ngày con không giữ vững được bản tâm, thì có thể thử dung nạp. Sở dĩ biển rộng lớn, là vì dung nạp được sông ngòi. Nếu có một ngày con giữ không được, mà thủ không xong, bản tâm lại không bị đánh mất, thì tính là bắt đầu thành đạo vậy.

Giọng nói lão kiêm khách bình lặng, nhưng lại như khắc sâu vào lòng hần.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 23: Trọc Lăng Quan

oOo

Hắn cẩn thận ném trái, buông bỏ việc cố thủ vững bản tâm, tiếp nhận tội nghiệt của mình. Sau khi giọng nói của lão kiếm khách vang lên, lòng hắn tựa như có dòng nước xiết cuốn theo cả đất cát đi. Con sóng nước đạo ẩn trong suốt trong lòng hắn vỡ nát, rồi lại nháy mắt ngưng tụ lại. Chỉ là lúc này nó không còn trong suốt nữa, mà đã vẩn đục, như thể một con sóng ngưng kết từ bùn đất dơ bẩn trộn lẫn với nhau, rất phù hợp với tên gọi Trọc lăng ẩn ký (Ẩn ký con sóng đục).

Trọc lăng ẩn ký này không ngừng biến hóa, không ngừng xoay tròn, chìm nổi, sáng tối bất định, mà vẩn đục lại không ngừng cuộn cuộn bên trong.

Lúc Trần Cảnh từ bỏ việc chống cự, thử dung nạp, hắn cũng thầm nghĩ tới giọng nói của lão kiếm khách. Tới bây giờ hắn mới thật sự nhận ra, lão kiếm khách vẫn luôn chỉ dẫn mình đi tới. Hắn nghĩ lại, có lẽ lão kiếm khách đã tạo một sự dẫn dắt trong ý thức mình, khi bị xúc động có thể nhớ lại một vài thứ trước kia. Chẳng qua hắn cũng hiểu được, tư tưởng hắn chưa đến bước đó, chưa lĩnh ngộ ra được thì căn bản không thể xúc động được ẩn ký không rõ tồn tại ở đâu đó.

Chấp nhất có thể thành đại đạo, nhưng dung nạp lại càng mang đầy hoài bão.

Thế gian này có rất nhiều kinh nghiệm của tiền nhân và đạo lý được ghi chép trong sách vở. Cũng từng có rất nhiều người đọc qua, nhưng chỉ khi tư

tưởng tiến rất gần tới những kinh nghiệm của hiền nhân lưu lại thì mới thực sự hấp thu được chúng thành tư tưởng của chính mình. Lúc ấy mới có thể phát hiện, hóa ra đã từng có người tổng kết ra kinh nghiệm, nhưng vì sao trước kia lại không để ý đến chứ?

Chỉ khi trên người xảy ra chuyện, mới ghi lòng tạc dạ.

Trần Cảnh thả lỏng nhưng không có nghĩa là buông xuôi. Hắn chỉ thả xuống cái phần chấp nhất trắng đen tách bạch kia đi, để rồi bao dung tất cả, chính mình và người khác.

Con sóng trong lòng hắn không ngừng biến hóa, cuối cùng trở thành một con sóng đạo ẩn vẫn đục. So với con sóng đạo ẩn trước đó, con sóng này giản dị hơn, nhưng nặng nề hơn nhiều. Con sóng trước kia trong suốt, có thể soi rõ vạn vật nhưng lại giòn tan, vừa đụng sẽ vỡ. Những thay đổi này không lớn, nhưng với Trần Cảnh thì đó chính là biến đổi cả về chất.

Khi con sóng đạo ẩn này ổn định lại, toàn bộ những thứ Trần Cảnh nhìn thấy trong mắt, nghe được bên tai, cảm nhận được đều rút đi như thủy triều, thống khổ và áp lực đè nặng lên tâm hồn cũng tiêu tan. Hắn mới phát hiện, hóa ra có nhiều chuyện chỉ cần rộng lòng tiếp nhận, cũng sẽ không gian nan như trong tưởng tượng.

Địa ngục vẫn còn đó, nhưng Trần Cảnh đã không còn thấy thống khổ nữa. Người đang chịu hình phạt đã không còn là hắn, mà như trở thành người xa lạ không có bất kì liên quan nào đến hắn. Hắn nhắm mắt lại, lòng thầm nghĩ: "Tất cả đã là quá khứ, đã hóa thành kí ức về cuộc sống trước kia, trở thành ý niệm trong tâm trí ta, đã không còn là tư tưởng chủ đạo của ta nữa."

Có trăm lời vạn ý, cũng chỉ gói gọn lại thành một câu: "Tất cả đã là quá khứ, con đường phía trước thênh thang, ta ngẩng đầu sải bước về phía trước."

Khi hăn mở mắt ra, ảo giác về địa ngục trước mắt đã tiêu tán. Ánh trong mắt hăn, trong lòng hăn là một dòng sông trải rộng từ chân núi Côn Lôn đến sát tới cửa biển. Chằng qua khoảng hơn trăm dặm ở nơi sát đầu nguồn và cửa sông lại mờ ảo không rõ ràng, nhưng Trần Cảnh biết không lâu nữa hăn sẽ biến toàn bộ dòng Kinh Hà này thành thần vực của mình.

Bên ngoài trăng sáng sao thưa, một bóng người từ tượng thần thoáng hiện, Trần Cảnh xuất hiện trước miếu Hà Bá. Hồng đại hiệp đang cùng với Lý Anh Ninh ngồi tu hành ở đó. Tuy Trần Cảnh đã vượt qua được kiếp nạn Thần minh, nhưng âm thần hăn vẫn không ngưng thật được hơn. Hăn cũng cảm giác được có lẽ phương pháp tu hành "Thần Du Tinh Không quyết" không hợp với hăn, bởi vì thân thể hiện tại vẫn là tượng đá. Hăn cũng đã sớm nghĩ đến việc tìm phương pháp khác, có lẽ thế gian này căn bản không có được, mà nhất định phải tự tìm kiếm bên trong chính con người mình.

Hồng đại hiệp phát hiện Trần Cảnh, bèn cao hứng kêu lên:

- Hà Bá gia không sao cả, lão tôm con biết người sẽ không sao mà.

Trần Cảnh chỉ nhìn nó cười cười, tất nhiên không thể nhận ra dáng cười của bóng dáng không ngưng thật kia. Hồng đại hiệp cũng không nhìn thấy, nhưng nó vẫn chắc chắn là Hà Bá gia đang cười. Dường như nhận thấy ý cười phảng phất trong gió, nó cũng không kìm được mà cười lớn. Tiếng cười quái dị, trong mắt người phàm thì dáng tươi cười kia đầy hung ác dữ tợn, nhưng Trần Cảnh vẫn biết đó là vui vẻ phát ra từ sâu nơi đáy lòng nó.

- Hà Bá gia, cô nàng kia đi rồi.

Hồng đại hiệp cao hứng nói.

- Ta biết.

- Có lẽ sau này không quay lại nữa.

- Ừ, ta biết.

- Hà Bá gia, vì sao cô ta lại đột nhiên đi mất?

Hồng đại hiệp nghi ngờ hỏi, lại phát hiện lời này mang nghĩa khác, bèn vội vàng tiếp:

- Hà Bá gia, không phải là nàng ta không nên đi, mà ý con là nàng ta oán khí đầy người đến đây, vì cái gì mà đột nhiên lại bỏ đi?

- Ha ha, ta hiểu ý người. Nàng ta đầy oán hận ta, lúc đến là vì báo thù cho nên oán khí sát khí đầy người. Vẽ xong bức tranh mười tám tầng địa ngục trong miếu xong, oán khí trong lòng nàng ta tiêu tán, tất nhiên sẽ bỏ đi.

Hồng đại hiệp đột nhiên cảm thấy gần đây ngộ tính của mình tăng lên không ít. Nếu là trước kia, nó khó mà hiểu được mấy lời nói này của Trần Cảnh. Nó nghĩ ngợi một lúc, rồi nói thêm:

- Cô nàng kia còn nói, nếu Hà Bá gia cảm thấy tội nghiệt trên người khó tiêu tán, thì nên làm người lương thiện, đi làm việc thiện.

- Ta biết, ta cũng có nghe thấy nàng ta nói.

Hồng đại hiệp còn nói thêm:

- Nàng ta nói cần làm ba triệu sáu trăm ngàn việc thiện.

Trần Cảnh cười đáp:

- Thiện hạnh há lại tính toán đong đếm, làm việc thiện không thể so đo. Không thể cho rằng làm việc thiện là nhiệm vụ phải hoàn thành. Nếu so đo làm việc thiện, thì đã không phải là chân thiện.

Hồng đại hiệp có chút không rõ, bèn nghĩ thầm: "Cho dù có tâm làm việc thiện hay vô tâm làm việc thiện thì đều là việc thiện cả mà. Đối với người nhận được, thì đều là trợ giúp cả. Chỉ cần giúp được người cần được giúp đỡ thì coi như đã làm việc thiện rồi, có liên quan gì tới vô tâm chứ?"

Nó đang nghĩ cho Trần Cảnh, nghĩ rằng phải tận lực giúp Trần Cảnh hoàn thành ba triệu sáu trăm ngàn việc thiện kia. Nhưng nó không biết, kỳ thật Trần Cảnh đã thoát khỏi ma chướng ẩn dấu sâu trong lòng, hoặc nói đã dung nạp rồi.

Đối với Trần Cảnh mà nói, hẩn lý giải chuyện làm việc thiện là một loại tu hành bất hành(*), không thể là hành động có mục đích được. Mà thiện tâm là từ đáy lòng, là tâm tính mà một vị thần nhất định phải có. Hoặc cũng có thể nói mỗi sinh linh đều có loại tâm tính này.

Lý Anh Ninh cũng tỉnh lại, nó đến bên cạnh nhìn Trần Cảnh, rồi đột nhiên nói:

- Hà Bá gia, gần đây con tu hành không thể tiến thêm được nữa, trong lòng xao động, nhập định đã tọa rất gian nan.

Trần Cảnh nhìn Lý Anh Ninh nay đã trưởng thành, không khỏi nhớ tới đứa nhỏ mười tuổi năm xưa vì một đêm không ngủ được mà thắp đèn đi tới miếu Hà Bá, lòng hẩn cảm thán. Lại thêm thế hệ trưởng thành nữa. Thế gian này có gì vô tình hơn năm tháng đây!

Ý niệm này chợt lóe lên rồi lập tức biến mất trong lòng. Hẩn nhìn Lý Anh Ninh, thầm nghĩ: "Chính ta cũng phải lần mò tự tìm lấy cách thức tu hành. E là nó cũng phải tự mình lĩnh ngộ ra cách thức tu hành riêng. Nếu tâm cảnh không đủ, tĩnh tu chỉ khiến nó nảy sinh ý nghĩ xằng bậy mà thôi." Vì vậy hẩn bèn hỏi:

- Người đời sống trên thế gian này đều có mục đích, vì danh, hoặc vì lợi. Người thì vì cái gì?

Trần Cảnh phát hiện tâm tính mình như ôn hòa đi nhiều, những lời nói này cũng rất bình thản.

- Con muốn trở thành Thiên Tiên tiêu dao thiên hạ.

Lý Anh Ninh đáp.

"Thiên Tiên?" Trần Cảnh lặp lại hai tiếng này, lòng hẫng chột động, nói:

- Muốn trở thành Thiên Tiên, hãy làm một ngàn ba trăm việc thiện.

Trần Cảnh thầm nghĩ, làm việc thiện cũng là một loại tu hành. Hiện tại nhìn tâm tình Lý Anh Ninh rất bất ổn, cho nên mới bảo nó làm một ngàn ba trăm việc thiện. Nếu nó làm đủ, nhất định sẽ có được thu hoạch.

Lý Anh Ninh khẽ ngẩn người, trầm tư một lát rồi nói:

- Vâng, Hà Bá gia, vậy con đi đây.

Nói xong, nó quay người định đi. Trần Cảnh gọi nó lại, dặn dò:

- Pháp lực người không cao, trời đất bên ngoài nhiều nơi nguy hiểm. Ta ban cho người một đạo thần phù, nếu nguy nan có thể đảm bảo tính mạng.

Dứt lời, cả người Trần Cảnh đột nhiên bất động, sau đó thân thể hẫng như biến thành một tờ giấy theo gió tung bay. Thế nhưng chỗ đó vẫn còn một Trần Cảnh đứng nguyên như cũ. Trần Cảnh này đưa tay vẫy, người giấy đang tung bay bỗng hóa thành một bức tranh nhỏ, trên đó là hình Trần Cảnh, có điều lại không rõ ràng lắm. Nhìn như Trần Cảnh đứng đó, lại như một bóng đen ngưng thực, không thấy rõ mặt mày.

Tay hẫng miết lấy tờ giấy ngưng tụ từ hư không kia, lấy khí tức bản thân làm mực vẽ sắc thái của thần vực sông Kinh Hà vào, đồng thời bức tranh đen trắng kia cũng dần hiện lên sắc thái thần bí. Áo bào của bóng đen kia

dần nhuộm thêm màu xanh lam, chỉ có điều gương mặt của người đó vẫn mờ ảo thần bí.

Trần Cảnh cuộn tròn bức tranh lại, đưa cho Lý Anh Ninh, dặn:

- Bức tranh này ngưng kết bởi khí tức bản thân ta, cho dù người tới chỗ nào ta đều cảm ứng được. Nếu có chuyện, người có thể gọi thẳng tên ta. Nghe được, ta sẽ thông qua bức tranh này thi triển một chút thủ đoạn giúp người ngăn địch.

Lý Anh Ninh trịnh trọng tiếp nhận bức tranh, cầm trong tay quả nhiên nặng nề hơn nó tưởng, không thua thanh kiếm trong tay nó bao nhiêu cả. Nó cũng không mở ra xem thử. Tuy không nghĩ rằng Trần Cảnh có thể có được thần thông xuyên qua bức tranh giúp nó giết địch, như thế quá sức tưởng tượng đi, nhưng nó cũng không nghi ngờ, mà lập tức nói:

- Tục danh Hà Bá gia, Anh Ninh sao dám gọi thẳng.

Trần Cảnh cười đáp:

- Người không cần phải thế, ta không để ý đến điều đó.

- Hà Bá gia không thềm để tâm, Anh Ninh lại không thể vô lễ.

Lý Anh Ninh cố chấp đáp.

Trần Cảnh trầm mặc một lúc rồi nói:

- Thật ra không cần phải gọi thẳng tên ta mới được. Trong lòng người niệm đến, ta có thể cảm ứng được.

- Trong lòng niệm đến, hay gọi thẳng miệng ra cũng không khác nhau, cũng đều là vô lễ khinh nhờn. Dù chết Anh Ninh cũng không thể làm như vậy.

Lý Anh Ninh quỳ rạp xuống đất lớn tiếng nói.

Trần Cảnh nói:

- Vậy người có thể gọi thần chức của ta, như vậy ta cũng có thể cảm ứng được.

- Vâng Hà Bá gia, chỉ là Anh Ninh ngu dốt, không biết danh xưng thần chức của Hà Bá gia là gì?

Lý Anh Ninh lại hỏi.

Trần Cảnh lại trầm mặc lần nữa, một lúc sau mới đáp:

- Ta từng nhận sắc phù của Thiên đình, lại phá thần cấm, rối loạn trật tự Thiên đình. Ta hưởng nhang khói của nhân gian, nạp linh lực của cả Kinh Hà và trấn Quân Lĩnh vào người, như vậy đã không còn thuộc Thiên đình hay địa phủ nữa. Ta vâng mệnh chúng sinh trong trời đất, không có thần chức, không thần vị, không tên họ, người chỉ cần nhìn bức tranh vẽ ta, trong tâm thỉnh ta xuất hiện, thì ta sẽ xuất hiện.

Trần Cảnh thản nhiên nói. Những lời này không chút tiêu cực, cũng không có nửa phần ngông cuồng, cao ngạo, nhưng trong mắt Hồng đại hiệp, khi Trần Cảnh nói những lời này tựa như nước sông âm âm chảy dài. Lúc này nó phát hiện đã không thể nào biết được Hà Bá gia suy nghĩ gì nữa rồi.

(*Bất hành nhi hành (不行而行) là "Không làm mà làm", một câu nói thường được dùng trong Thiền tông để chỉ những hành động không có tác ý, không để lại dấu vết gì trong tâm của người làm. Đó chính là vô vi nhi vô bất vi (zh. 無為而無不為) được viết trong Đạo đức kinh, với ý nghĩa là không làm nhưng không gì không làm, nghĩa là làm tất cả mọi việc mà

trong tâm không lưu lại bất cứ dấu vết nào của động cơ và kết quả của việc làm: người làm không làm vì mình, không làm cho mình (không làm vì tôi - bản ngã, không làm cho tôi - bản ngã), mà do nhu cầu, đòi hỏi tự nhiên của công việc, xuất phát từ tình yêu vô điều kiện đối với tha nhân và vạn vật.)

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 24: Thuật Phân Thần Hóa Sinh Hàng Lâm

oOo

Trước kia, dù Trần Cảnh trầm mặc hay nói chuyện, Hồng đại hiệp vẫn cảm giác được sự chấp nhất từ sâu trong lòng hắt toát ra, dù làm gì cũng kèm theo cảm xúc. Còn hiện tại lại không vậy, hắt chỉ như một đám mây mù, thần bí mà mờ ảo.

Lý Anh Ninh không hỏi nữa, lòng đã hiểu rõ ràng, bái biệt mà đi. Đúng là đạp bước đi trong bóng đêm.

Hồng đại hiệp nhìn Lý Anh Ninh, lại nhìn Trần Cảnh rồi hỏi:

- Hà Bá gia, thần thông này của người gọi là gì vậy? Sao lão tôm con chưa từng nghe nói thế gian còn có loại thần thông như vậy?

Trần Cảnh trả lời:

- Người còn nhớ năm xưa có mấy con cáo nhỏ ở Thanh Khâu đến thôn Hà Tiên chơi đùa?

Hồng đại hiệp vội đáp:

- Lão tôm con nhớ rõ. Mấy con cáo năm đó không có lễ phép gì cả.

Nói đến đây nó dừng một chút, sau đó nói tiếp:

- Hà Bá gia, ý người là cùng một dạng với bùa thần ban cho tộc trưởng thôn Hà Tiên năm đó sao?

- Đó là Hóa Sinh Thần Dẫn Độn phù, chỉ cần ở trong thần vực của ta thì đều có thể thông qua thần dẫn ở lá bùa đến bên đầu bên kia. Vì thế năm đó người có thể thông qua Hóa Sinh Thần Dẫn Độn phù xuất hiện trước mặt tộc cáo Thanh Khâu. Chẳng qua loại bùa đó chỉ hữu dụng trong thần vực của ta.

Hồng đại hiệp nghe đến đó thì đã hiểu, nhất định bức tranh kia có phong ấn thần dẫn, để Hà Bá gia có thể thông qua thần dẫn sử dụng thần thông. Tuy có thể khẳng định thần thông đó không thể mạnh bằng Hà Bá gia trực tiếp ra tay, nhưng thủ đoạn này vẫn khiến nó không thể tưởng tượng nổi. Đến nay nó vẫn còn chưa từng thấy ai có loại thủ đoạn như vậy.

Nếu là Trần Cảnh trước kia, thì loại thủ đoạn này cũng là không cách nào tưởng tượng ra được. Trước đây hắn đều dựa vào vết tích, dấu vết mà lần ra được thần thông. Nhưng lần này sau khi vượt qua kiếp nạn Thần minh, hắn đã tiến vào một loại trạng thái huyền diệu khó giải thích, nhận thức với trời đất này cũng đã lên một tầm cao hoàn toàn mới.

Tuy nói hiện tại hắn có thể nhẹ nhàng làm được như vậy, nhưng hắn vẫn chưa thể nào tùy ý xuất hiện trong thần vực của mình, vẫn phải thông qua bức hình tượng thần kia mới thực hiện được. Đó không phải chân thân của hắn, mà là một đạo phân thần được phong ấn. Còn dặn Lý Anh Ninh thầm hô hoán tên hắn trong lòng để hắn biết chính là thủ đoạn diễn biến từ Trọc Lãng quan mà ra.

- Hà Bá gia, loại thần thông này của người gọi là gì?

Hồng đại hiệp hỏi.

Trần Cảnh khẽ trầm ngâm rồi nói:

- Thuật Phân Thần Hóa Sinh Hàng Lâm đi.

Hồng đại hiệp cúi đầu nhẩm một lần tên "Phân Thần Hóa Sinh Hàng Lâm" rồi nói:

- Tên này hay!

Dứt lời, nó nói tiếp:

- Hà Bá gia, con cũng muốn cầu người cho con một bức tranh vẽ tượng phân thần!

Hai con mắt lồi lên của nó nhìn Trần Cảnh đầy mong đợi, hiển nhiên nó mê tíu bức tranh tượng thần kia, lòng còn nghĩ thầm: "Nếu được Hà Bá gia cho bức tranh phân thần, lão tôm ta qua núi đối diện cũng không phải sợ cái đám không biết trời cao đất dày kia rồi."

Trần Cảnh không nhìn nó, chỉ lắc đầu nói:

- Loại tranh phân thần này đối với ta cũng không dễ dàng. Ít nhất cũng một tháng sau mới có thể phân thần tiếp được.

Lúc này Hồng đại hiệp mới biết nhìn Hà Bá gia thoải mái vậy, thật ra cũng không dễ dàng, thậm chí vận khí Lý Anh Ninh cũng thật tốt. Ý niệm này chỉ chợt lóe trong lòng nó rồi biến mất, ngay đó lại hỏi:

- Hà Bá gia, người chuẩn bị khai đàn giảng đạo sao?

- Người thấy thế nào?

- Con thấy Hà Bá gia nên khai đàn giảng đạo.

- Vì cái gì?

- Vì thần linh khác cũng đều giảng đạo, khắp nơi đều có người khai đàn giảng đạo.

Hồng đại hiệp đáp.

Trần Cảnh không trả lời Hồng đại hiệp nên nó không biết Hà Bá gia có đồng ý hay không. Thật ra với Trần Cảnh mà nói, mọi chuyện đều không có gì quan trọng cả. Nếu có người đến hỏi đạo, hắn sẽ không keo kiệt giảng giải nghi hoặc, nếu không ai tới, hắn cũng sẽ không hiến lộ thần dị để thu hút người khác tới miếu Hà Bá.

Đối với Hồng đại hiệp mà nói, Trần Cảnh đã thay đổi, nhưng lại không thể nói được đã thay đổi chỗ nào.

Non xanh nước gần đều là phong cảnh, nhưng góc nhìn thay đổi thì cảnh sắc sẽ khác nhau. Đây chính là tâm cảnh biến hóa.

Từ lúc này, Trần Cảnh đều yên lặng tu hành, rất có một loại hàm xúc rảnh rồi nhìn xem gió giục mây vờn trên thế gian, còn ta vẫn vững chãi bất động. Hồng đại hiệp thì ngược lại, càng thêm sốt ruột. Nó vốn là kẻ không chịu ngồi yên, những ngày qua thường lui tới bên núi đối diện, trao đổi với đám yêu linh trong núi, từ bọn chúng mà biết khắp nơi đều có thần linh khai đàn giảng đạo. Với nó, bọn họ không thể bằng Hà Bá gia của mình được. Nó cũng nghe những yêu linh kia kể có những thần linh có thần vực rộng lớn đều tự phong làm Vương, muốn lập thần phủ, cho nên nó cũng muốn Trần Cảnh khai đàn giảng đạo gia tăng danh vọng.

Nó cũng muốn Trần Cảnh lập thần phủ, nhưng Trần Cảnh căn bản lại không quan tâm đến mấy chuyện này.

Trần Cảnh đã vượt qua kiếp nạn của Thần minh, hiểu biết nhiều hơn Hồng đại hiệp rất nhiều, lý giải về trời đất cũng sâu hơn một tầng nữa.

Hắn nhìn sóng đục, nhìn tâm, nhìn thế gian.

* * *

Thế gian này còn rất nhiều nơi chưa được khám phá hết, cũng không thiếu nơi có thời tiết bốn mùa biến hóa khác thường. La Phù cũng là một nơi hiếm hoi trái ngược với vận động thông thường của trời đất. Từ khi Ly Trần nhận được phi kiếm truyền tin của trưởng môn đã nhanh chóng trở về La Phù. Tuy rằng vẫn không nhìn được mà đấu một trận khi gặp những người tu hành đạo pháp khác thường, nhưng cũng không dừng lại quá lâu. Nếu từ trên bầu trời nhìn thẳng xuống, sẽ thấy nàng ta đi theo một đường thẳng tắp.

Gặp thành vào thành, vào thành tất qua miếu Thành Hoàng, qua núi khiêu khích Sơn Thần, qua sông chiến với Hà Bá. Những chuyện này đối với Ly Trần mà nói là chuyện như cơm bữa.

Sau mấy tháng, nàng ta cũng đã về tới cực Bắc châu Lô. Vừa tiến vào châu Lô, nàng chợt sững người. Tuy chỉ mới ngoài biên giới, tuyết rơi rất ít, nhưng bông tuyết đã nhuốm đầy sát khí. Đây là đại trận hộ sơn được phát động.

Đại trận hộ sơn của La Phù có tên là "Hàn Quang Vạn Năm", nếu không gặp phải đại địch, đại trận hộ sơn này tuyệt đối sẽ không phát động.

Nàng chỉ dừng lại chốc lát rồi bước vào trong gió tuyết. Một bước đi vào, đã cảm nhận được nhiệt độ đất trời đột ngột biến đổi, đạo bào La Phù màu xanh tung bay trong trời đất trắng xóa đầy tuyết hệt như một phiến lá xanh. Nàng đột nhiên dừng lại, vươn tay chụp vào không trung, nắm lấy một bông hoa tuyết trong lòng bàn tay. Bàn tay mở ra, bông tuyết đã hóa thành một đám sương trắng, rồi chợt có ánh kiếm từ trong đám sương trắng bay ra, lao thẳng vào hai mắt nàng. Ly Trần cau mày, miệng hé mở, một tia sáng lóe lên đánh tan ánh kiếm kia.

Sát khí trong mắt chợt lóe, nàng đưa tay chụp vào hư không, một thanh tiểu kiếm xuất hiện giữa hai ngón tay nàng. Tiểu kiếm này không có chuôi,

nắm giữa ngón cái và ngón trỏ, đầy nổi bật giữa những đầu ngón tay sạch sẽ.

Rồi nàng chột động giữa bầu trời đầy bông tuyết. Cả người như một phiến lá xanh tung bay, kiếm trong tay không ngừng vung vẩy, động tác gọn gàng. Một lần vạch ra, Diêu Quang kiếm lại chia đôi bông tuyết làm hai mảnh.

Giữa khắp trời đầy bông tuyết này, thân hình nàng như ẩn như hiện, như bóng người đang nhảy múa trong tuyết. Đột nhiên kiếm trong tay nàng vạch một đường giữa hư không, thân thể như ẩn như hiện kia đã hóa thành một sợi tơ xanh mỏng chui vào, biến mất trong vết rách đó. Bông tuyết hỗn loạn lại khôi phục vẻ yên bình như trước, như thể chưa từng xuất hiện một cô gái cầm mũi kiếm chỉ dài chừng một thước, nhảy múa chém đứt từng bông hoa tuyết.

Phía Bắc châu Lô vẫn dày đặc tuyết rơi, như thể rét lạnh vĩnh viễn bao phủ lấy mảnh đất này. La Phù lại nằm trong nơi sâu phía trong châu Lô, cũng là nơi rét lạnh nhất.

Nơi này có một cung điện bằng băng được dựng trên một ngọn núi cao. Cổng cung mở rộng, có bốn người mặc giáp đen tuyền đứng đó. Trên bề mặt áo giáp còn khắc hình mãnh thú, trong tay cầm binh khí vừa giống đao lại vừa giống kiếm, cùng với một tấm thuẫn hình tròn. Lưỡi kiếm không dài ba thước như bình thường mà to lớn hơn nhiều, trên mặt thuẫn cũng khắc những phù văn quái dị.

Khi Ly Trần xuất hiện, bọn họ chột sừng sốt, rồi lập tức hét lớn lên đưa thuẫn chắn trước người, thanh kiếm kì quái trong tay họ cũng vung lên. Sau đó bọn họ đồng thời bay lên trời, binh khí như đao như kiếm kia chém tới Ly Trần.

Theo động tác của bọn họ, áo giáp trên người đột nhiên lóe lên một tầng sáng, trong đó còn có tiếng mãnh thú rít gào, sát khí tràn dâng.

Vành môi kiêu ngạo của Ly Trần khẽ nhếch lên, vẻ lạnh lẽo trong mắt càng nhiều, nàng không nói gì mà nhanh như gió lướt tới nghênh đón lấy bốn người mặc áo giáp kia. Động tác Ly Trần nhìn qua không nhanh, cũng không phức tạp mà rất gọn gàng, đủ để người khác nhìn rõ rành mạch. Người nàng né lấy lưỡi kiếm, đồng thời tay cầm lưỡi kiếm vạch một đường ngang cổ họng của tên dẫn đầu. Cổ họng tên kia xuất hiện một vết đỏ tươi, sau đó một vòi máu phun ra trong hư không.

Người nàng lại xoay tròn, không vương chút máu nào. Cả người xoay tròn như gió, tránh thoát một người, vừa vặn mũi kiếm trong tay lại vạch ra một đường đơn giản. Thuần trong tay người nọ vừa nhấc lên, đã bị lưỡi kiếm xẹt qua cắt mất một góc, cổ họng gã cũng xuất hiện một vết rạch đỏ tươi, rồi vòi máu phun ra nhuộm đỏ cả bông tuyết.

Người đầu tiên bị mũi kiếm cắt ngang cổ họng, người thứ hai cũng y như vậy. Chỉ trong tích tắc, người thứ ba quyết định chạy trốn. Cả người y vừa động đã bị mũi kiếm cắt ngang cổ họng, người thứ tư cũng không ngoại lệ.

Lúc cả bốn người bị cắt đứt cổ họng, thì người đầu tiên cũng mới vừa kịp rơi phịch xuống mặt đất.

Bọn họ đã chết, ý thức bị kiếm khí quán giết. Ly Trần không khỏi cau mày khi nhìn thấy vẻ ngoài khác lạ của đám người này.

Đại diện được xây từ tầng tầng lớp lớp băng đá, rộng rãi nhưng lại mang theo một cỗ sát khí lạnh lùng cao ngạo, thiếu vắng vài phần khí tức mờ ảo của người tu đạo. Nhưng cái khí tức này rất phù hợp với câu nói: "Thiên hạ Kiếm Tiên xuất La Phù".

(*Tạm dịch: Kiếm Tiên trong thiên hạ đều xuất thân từ La Phù)

Ly Trần một đường bước về phía chủ điện. Dọc đường có không ít thi thể, có đệ tử La Phù, cũng có những người mặc trang phục kì dị. Hiển nhiên, bọn họ là những kẻ dị tộc.

Đột nhiên, bên tai nàng vang lên một tràng cười đắc ý, rồi một người lớn tiếng nói:

- Thiên hạ Kiếm Tiên xuất La Phù, quả nhiên danh bất hư truyền.

Giọng điệu đầy châm chọc xuất phát từ trong đại điện La Phù. Nơi đó có một gian điện thờ đóng kín cửa, trước cửa là khoảng mười đệ tử La Phù mặc đạo bào xanh, tay cầm những thanh kiếm lạnh như làm từ băng, nghiêm nghị phòng bị. Trước mặt bọn họ là rất nhiều kẻ ăn mặc quái dị, tay cầm binh khí cổ quái, vẻ ngoài cũng quái dị, từ tóc tai đến màu da đều khác hẳn với đệ tử La Phù.

Có không ít người nằm la liệt trên mặt đất giữa bọn họ và đệ tử La Phù, trong đó có những kẻ đánh vào La Phù, cũng có đệ tử La Phù. Trong mắt đệ tử La Phù, những kẻ này có phép thuật cực kỳ huyền bí lại kì lạ khiến bọn họ nhất thời khó nắm bắt được. Điều này khiến bọn họ nhớ đến những kẻ đã biến mất từ lâu được đề cập trong những bản bí điển của môn phái.

- Vu tộc? Là bọn chúng sao? Không phải bọn chúng đã sớm tiêu vong khỏi thế gian này rồi sao? Chẳng lẽ còn truyền thừa?

- Các người muốn đầu hàng hay là chết?

Một kẻ hỏi qua, giọng nói với âm điệu quái dị lại khiến người khác cảm nhận có một loại cao cao tại thượng trong đó.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 25: Gió Thổi Không Tan Hết Sát Cơ

oOo

- Các người là ai?

Bên kia, Ly Tình, nhị sư huynh La Phù, lạnh giọng hỏi. Luôn trầm ổn, nhưng lúc này nhìn hăn đầy chật vật, ngực có vết máu đóng đen, tóc kết một tầng sương lạnh do bị phép thuật của đối phương đánh trúng.

- Kẻ thất bại vốn không có quyền hỏi han. Có điều ta có thể trả lời người, ta tên là Bạch Vô Kiếp, đến từ hoang nguyên màu trắng phía Tây châu Tịch Đế.

Ly Tình chưa từng đi qua châu Tịch Đế. Chỉ biết qua thư tịch giới thiệu nơi đó thời tiết không phân bốn mùa, âm dương điên đảo.

Đó là một nơi không thích hợp để tu hành, là câu kết của quyền sách. Ly Tình không nghĩ bọn họ lại đến từ đó.

Trong lúc Ly Tình còn đang kinh ngạc, thì người nọ nói tiếp:

- La Phù các người co cụm nhiều năm như vậy, cũng trở nên xuống dốc rồi.

Kẻ này cao to, khẩu khí và vẻ mặt của gã khiến đám đệ tử La Phù giận dữ không thôi. Lập tức có một đệ tử La Phù chỉ tay lên giữa trán câu thông với hư vô, ngự kiếm chém về kẻ nọ.

Chỉ là kiếm kia vừa mới bay ra đã xiêu xiêu vẹo vẹo, chưa đến kẻ nọ đã rơi xuống mặt đất.

Gã đứng đó không chút động đậy, trong mắt còn không có cả vẻ xem thường. Nhưng lại nói với một người mặc áo đen phía sau gã:

- Bạch Phong, kiếm của bọn chúng sao làm ta bị thương được chứ.

Người đó cũng chỉ kiêu ngạo cười cười, không nói gì cả. Rồi gã lại quay sang nói với đám đệ tử La Phù:

- Có lẽ các người còn không rõ ý nghĩa tồn tại của kiếm phái La Phù. Ta cũng không định nói cho các người biết. Hiện tại các người có một cơ hội duy nhất bảo vệ mạng sống, đó là tránh xa cánh cửa kia ra.

Gã nói xong, nhìn quanh đám đệ tử La Phù, nói tiếp:

- Không cần nghĩ tới chuyện tự sát. Nên biết rằng, trước mặt chúng ta, thiên địa luân hồi cũng không giải thoát cho các người nổi đâu.

Thiếu nữ bên cạnh Ly Tình vô cùng phẫn nộ. Có điều giữa trán nàng có một vết xám bạc, pháp lực trong đan điền bị phong ấn, cho nên có phẫn nộ cũng vô dụng. Nàng biết nơi này chỉ có nhị sư huynh Ly Tình còn lực đánh một trận, tam sư huynh Ly Ưu đã trọng thương chưa tỉnh. Lòng nàng không khỏi nghĩ thầm: "Nếu có đại sư tỷ ở đây thì tốt rồi, nhất định có thể thắng đám người này."

Ly Tình hít sâu một hơi, kiếm đan trong đan điền rung động, muốn đánh nát đám khí tức cổ quái đang phong ấn lấy đan điền của hắn. Đối với hắn mà nói, những kẻ trước mặt này hoàn toàn không phải vì thực lực mạnh mẽ hơn đệ tử La Phù mà giành được chiến thắng. Mà bọn chúng đột nhiên xuất hiện chiếm lấy tiên cơ, hơn nữa phương thức vận dụng linh lực cổ quái, khác hẳn với những hiểu biết của bọn hắn, cho nên nhất thời bị áp chế.

Hắn không trả lời kẻ tự xưng là Bạch Vô Kiếp này, kiếm trong tay là do tự tay hắn tế luyện từ hàn phách sâu trong băng tuyết mà thành, hiện tại chỉ còn một đoạn ngắn, thần niệm bị thương tổn nặng nề.

Bạch Vô Kiếp nhìn cô gái bên cạnh Ly Tình, nói:

- Một cô nương xinh đẹp như vậy cứ thế chết đi thật quá đáng tiếc, hãy đến chỗ ta đi...

Gã chưa nói xong, đoạn kiếm còn lại trong tay Ly Tình đã hóa thành luồng sáng lạnh lẽo đâm qua. Hắn luôn trầm ổn ôn hòa trong số các đệ tử La Phù, nhưng hiện giờ trong mắt cũng đầy sát khí.

Kiếm ra, lạnh lẽo sắc lạnh.

Bạch Vô Kiếp không động đậy, một kẻ cạnh gã vung đại kiếm trong tay lên. Nhìn qua không nhanh nhưng lại cảm được ánh kiếm lao tới Bạch Vô Kiếp, ánh kiếm rơi xuống mặt đất, hóa trở lại thành thanh kiếm tản đầy hơi lạnh.

Bạch Vô Kiếp nói:

- Bạch Hổ, ta thừa biết ngươi luôn mong mỗi biểu hiện chiến kỹ trước mặt ta, nhưng bây giờ chưa phải lúc.

Gã nói xong, quay qua nói với đám đệ tử La Phù:

- Lúc tổ tiên phải rời khỏi quê nhà đã từng thề rằng nhất định sẽ trở lại nơi này. Hiện tại, chúng ta đã quay lại rồi.

Những lời sau cùng, gã không nói với đệ tử La Phù nữa, mà như nói với người nào đó trong hư vô.

Trong lòng Ly Tình rỉ máu. Nếu lúc bình thường, kiếm của gã nam tử kia căn bản không cách nào đụng trúng kiếm của hắn được. Chỉ là lúc này hắn

đang bị thương nên kiếm của đối phương mới hất trúng. Cũng lúc đó, có một luồng tinh thần lực cổ quái đánh thẳng vào kiếm hắc, khiến tinh thần hắc chấn động, không nhịn được phải phun ra một ngụm máu tươi.

Ngay khi đám đệ tử La Phù cho rằng bản thân chắc chắn bị đám người dị bang này bắt làm tù binh, một giọng nói từ trên bầu trời vọng xuống.

- Vận mệnh đệ tử La Phù, vĩnh viễn chỉ do thanh kiếm trên tay mình khống chế lấy.

Giọng nói này vang lên, bầu trời cũng theo đó rơi đầy gió tuyết. Gió tuyết như kiếm, cuốn tới đám người dị vực kia.

Tất cả đệ tử La Phù đều kinh hãi, ai nấy đều ngẩng đầu hô:

- Sư tỷ... sư tỷ...

Những kẻ có vẻ ngoài và phép thuật khác hẳn với chín châu trên thế gian hiện nay cũng ngẩng đầu lên, chẳng qua giữa hàng mây bọn họ lại nhiều hơn một phần cảnh giác.

Có người im hơi lặng tiếng xuất hiện nhưng bọn họ lại không hay biết, điều này đủ khiến bọn họ cảm thấy nguy hiểm. Khi ngẩng đầu lên, ngoài hình ảnh một cô gái mặc áo bào xanh tung bay trong gió tuyết, bọn họ còn nhìn thấy ánh kiếm sáng loáng ẩn hiện trong đám bông tuyết đang phủ xuống, trong lòng bất chợt xuất hiện hai từ "trí mạng".

Bọn họ không dám coi thường. Trong đó có người nhanh chóng niệm chú làm phép. Chú pháp của gã không trúc trắc huyền ảo như của huyền môn đạo phái, mà lại cực kỳ rõ nghĩa, như thể lời kêu gọi hô hoán đầy thân thiết:

- Hỡi ngọn gió tự do trong trời đất, xin hãy thổi bay con người đầy tội nghiệt kia đến tận phần cuối của sinh mệnh đi!

Lại có người ngâm xướng tiếp:

- Hỡi ngọn lửa dũng cảm trong trời đất, xin đốt cháy sạch sẽ con người đầy tội nghiệt kia đi!

Lời vừa cất lên, cơn gió từ hư vô sinh ra, cuốn lên tới chín tầng trời. Trong gió còn có lửa, lửa theo đó bùng lên, hóa thành một con rồng lửa phần nộ.

Bông tuyết bay loạn trong gió hoặc bị hòa tan trong lửa. Gió thổi tung tà áo bào xanh của cô gái trong không trung, tóc đen tán loạn, thổi qua khoe mày vương đầy sát khí của nàng. Ngọn lửa cháy bao trùm quanh người lại không gây chút thương tổn cho nàng. Ngay khi ngọn lửa bổ tới căn nuốt lấy nàng, quanh người nàng cũng dâng lên ánh kiếm lạnh lẽo, bức lui ngọn lửa ra.

Khi bông tuyết cuốn ngược lên, những ánh kiếm kia cũng phá gió, phá lửa rơi xuống.

Chỉ có hai người niệm chú ngữ, còn những kẻ khác quanh người đều tản ra hào quang với màu sắc khác nhau, sử dụng những cách thức không giống nhau: kẻ lấy quyền trực, kẻ lấy pháp trượng, còn vài kẻ cầm kiếm thuận lại ngược dòng ánh kiếm phóng lên cao.

Ánh kiếm rơi xuống thân bọn họ, xuyên thủng thuẫn, đâm vào trán, tim, cổ họng bọn họ. Dưới tình huống chưa kịp chuẩn bị tư tưởng, sinh mạng bọn họ đã bị hàn kiếm đánh tan, đến nỗi không kịp kêu thảm lên đã mất mạng chết đi.

Trong lòng Bạch Vô Kiếp kinh hãi, nhìn ánh kiếm lạnh lẽo hạ xuống, nhanh chóng nói:

- Kiếm thuật thật cao minh, ta...

Căn bản gã không có cơ hội nói xong, ánh kiếm đã lao vào miệng gã.

Gã đánh ra một quyền, ẩn chứa ánh sáng đen lóng lánh.

Ánh kiếm đâm vào quyền của gã, vỡ tung ra, hàn kiếm tung tóe như những giọt nước lại hóa thành vô số ánh kiếm đánh tới Bạch Vô Kiếp.

Gã kinh hãi, ngửa đầu đảo mắt nhìn lên trời, ngoại trừ ánh kiếm lãnh lẽo đầy trời, còn có một cô gái mặc áo bào xanh đứng đó, hai mắt lạnh lẽo.

Ánh kiếm phân tán từng tia đâm vào trên thân thể tản mát hào quang của gã, phát ra từng tiếng ma sát như đâm vào sắt thép. Hào quang quanh người gã lay động, trong lòng gã cảm nhận nguy hiểm mãnh liệt. Tuy không có ánh kiếm nào đâm được vào người, nhưng đó là gã phải cất lực chống đỡ, cho nên không khỏi nghĩ ngợi: "Chuyện đã không thành, không bằng ta nên chạy trước."

Ý nghĩ vừa nảy sinh, gã đã té xuống mặt đất, nứt vỡ thành từng khối như một pho tượng đất bị vỡ toác, không hề có sinh cơ. Những người bên phía gã đều biết, là gã đã đi mất. Đương nhiên Ly Trần cũng biết mình không giết chết người này, lại không biết kẻ tên Bạch Vô Kiếp kia dùng pháp thuật gì chạy trốn mất.

Ngoại trừ Bạch Vô Kiếp, phần lớn những người còn lại đều bị ánh kiếm xuyên thủng thân thể, có tránh né chống cự thế nào cũng không được. Chỉ có rất ít kẻ chạy thoát được như gã.

- Đại sư tỷ!

Từng tên đệ tử La Phù kêu lên, ánh mắt đầy kinh hãi khi tìm được đường sống trong chỗ chết.

- Chuyện gì đã xảy ra?

Ly Trần nghiêm nghị hỏi.

Mọi người xấu hổ cúi đầu. Ly Trần bèn đưa mắt nhìn về cô gái đứng cạnh bên Ly Tình có tên là Ly Sầu. Tất nhiên là có ý muốn nàng ta trả lời.

Miệng nàng ta chu lên, không chút tình nguyện giải đáp:

- Đột nhiên bọn họ xuất hiện, chúng ta không kịp phòng bị, bị bọn họ đánh lén.

Ly Trần không nhìn tới, nàng ta tiếp tục kể:

- Phép thuật của bọn họ rất kì quái, lần đầu tiên ta gặp phải. Dù chúng ta cảm thấy khác thường nhưng không để tâm, vì vậy mà bọn họ xuất hiện, chúng ta không trở tay kịp.

Mấy câu cuối, giọng kể của nàng ta cũng nhỏ dần, đầu cúi thấp xuống, mà những người khác cũng như vậy.

Ly Trần trầm mặc một hồi, không để cập chuyện này thêm nữa. Nàng cũng biết những kẻ kia quái dị, lúc trở về lại phát hiện đại trận "Hàn Quang Vạn Năm" mở ra thì đã biết xảy ra vấn đề. Nếu nàng không quen thuộc với đại trận này, cho dù pháp lực có cao thâm hơn cũng khó gạt lấy chỗ tốt. Cho nên chỉ hỏi:

- Sư phụ còn chưa xuất quan sao?

- Từ sau khi sư tử rời đi, sư phụ chưa từng xuất quan.

Nhị sư huynh Ly Tình đáp.

Ly Trần có chút ngoài ý muốn. Ba tháng trước nàng nhận được phi kiếm truyền tin tử chương môn La Phù nên mới quay trở về. Vậy mà đến giờ sư phụ vẫn chưa xuất quan.

Thoáng cái hơn mười ngày trôi qua, dưới chỉ đạo của Ly Trần, kiếm phái La Phù cũng ổn định trở lại. Lúc này chúng đệ tử La Phù mới phát hiện hóa ra môn phái của mình yếu đuối đến như vậy, tất cả vinh quang đều dựa cả vào sư phụ Triệu Tiên chân nhân chống đỡ. Nếu không có Triệu Tiên chân nhân, kiếm phái La Phù trở nên yếu kém khiến chính bọn họ phải cảm thấy xấu hổ.

Kỳ thật bọn họ không tính là yếu ớt trong thế gian này, nhưng có thể khiến danh hào Kiếm Tiên La Phù nổi lên cũng chỉ có Ly Trần làm được mà thôi. Có điều, chính các đệ tử La Phù cũng không tin rằng Ly Trần có thực lực ngang ngửa với cường môn các đại môn phái.

Vào một ngày, cường môn La Phù Triệu Tiên chân nhân xuất quan. Ông ta không đi ra ngoài, mà xuất hiện trong đầu mỗi đệ tử La Phù, như thể đột nhiên xuất hiện ảo giác. Từng người đều được ông ta kêu đến trước cửa tĩnh thất bế quan, nhưng khi mọi người đi tới, cửa vào vẫn đóng chặt, bên tai bọn họ lại lần nữa xuất hiện giọng nói của Triệu Tiên chân nhân.

- Mấy ngày gần đây ta ngộ được đại đạo, nhìn thấy một tia thiên cơ, thành tựu nguyên thần đại đạo, bảy ngày sau phi thăng Tiên giới.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 26: Một Bước Vạn Dặm, Một Kiếm Vào Đông Hải

oOo

Vừa nghe được lời này, các đệ tử La Phù thấy sửng sốt, rồi lập tức mừng rỡ. Mọi người cùng chúc mừng sư phụ thành tựu nguyên thần đại đạo. Tin tức này không chỉ là một việc lớn của phái La Phù, mà còn là một sự kiện quan trọng với toàn bộ mọi người trong thiên hạ. Trong nghìn năm qua, chưa có ai thành tựu nguyên thần đại đạo để phi thăng tiên giới. Ngược lại cảnh giới của người tu hành càng ngày càng thấp, đời này sang đời khác đều là đệ tử không bằng sư phụ. Mãi cho đến mấy năm gần đây, trời đất bắt đầu thay đổi mới khiến mọi người cảm thấy được cơ hội nhỏ bé để thành tiên đắc đạo. Quả nhiên, chưởng môn của La Phù Triệu Tiên chân nhân chiếm được tiên cơ, thành tựu nguyên thần.

Trong vòng một ngày, tin tức này được lan truyền khắp mọi nơi. Tuy nhiên chỉ có những người có pháp lực cao cường mới có thể nhận biết được việc này. Bọn họ có thể thu được tin tức do chưởng môn La Phù truyền đi trong trời đất.

Tại Tú Xuân loan, Trần Cảnh cũng đột nhiên nghe được tin này. Tâm của hắn tựa như mặt hồ nổi thông với đất trời, tuy chỉ là một cơn gió nhẹ cũng có thể tạo thành gợn sóng, nhưng lại cũng có thể chiếu rọi chim nhạn và mây trắng bay trên trời.

Trong lòng Trần Cảnh xuất hiện một hình ảnh: một bầu trời đầy tuyết bay tán loạn, một tòa băng điện trên đỉnh của ngọn núi phủ đầy tuyết trắng, có một người cao lớn ngồi trên nóc của tòa đại điện trung tâm. Thân hình

người này hư hư ảo ảo, chiếc pháp bào màu trắng trên người tung bay theo gió, toàn bộ thân thể to lớn như núi, lại tựa như do bông tuyết ngưng kết mà thành.

Trần Cảnh cảm thấy người này phảng phất như có thể dựa theo gió mà phi thăng lên trời. Bóng người này vừa xuất hiện trong óc của Trần Cảnh, đã khiến hắn cảm thấy lạnh buốt cả người, nhưng nếu muốn tìm hiểu rõ thì lại cảm thấy đó chỉ là ảo giác.

Con mắt khép hờ, nhìn vào hư không, Trần Cảnh cảm thấy mình như xuyên qua vô tận hư không thấy được chính mình. Ngay sau đó lại có một thanh âm vang lên trong đầu hắn:

"Bần đạo La Phù Triệu Tiên, nhìn thấy một tia thiên cơ, may mắn được một sợi đạo duyên, bảy ngày sau giờ Tý phi thăng Tiên giới, muốn chia sẻ cùng chư vị đạo hữu vài điều ngộ được."

Giọng của người này rất bình tĩnh, còn mang theo cả sự uy nghiêm, trong uy nghiêm lại có chút gì đó khiến kẻ khác lạnh cả người, làm cho người ta liên tưởng đến băng tuyết trên đỉnh núi cao. Tuy rằng mắt người này khép hờ, khuôn mặt cũng không có chỗ đặc biệt, nhưng hai hàng lông mày của người này lại khiến mọi người cảm thấy đó là một đôi phi kiếm, có thể ngay lập tức bay ra để trấn địch giết ma.

Âm thanh vừa dứt, hình ảnh của La Phù Triệu Tiên chân nhân chậm rãi biến mất. Dù rất muốn lưu lại hình ảnh của Triệu Tiên chân nhân, nhưng Trần Cảnh vẫn không thể làm được, vì mọi thứ đều đã tan biến như chưa từng xuất hiện.

Tuy vậy, Trần Cảnh vẫn cảm thấy được ấn ký của chương môn La Phù lưu lại trong tâm cảnh mình. Ông ta cùng với tòa cung điện băng trên núi tuyết kia tựa như hằn sâu trong tâm của Trần Cảnh, lưu lại trong con sóng sông kia, hóa thành một đám bùn cát vẫn đục.

Kể từ khi vượt qua kiếp nạn Thần minh, đây là lần đầu tiên Trần Cảnh nhìn thấy những thứ không quan hệ đến mình khi nhìn vào những con sóng kia. Lời nói của chương môn La Phù không chỉ nói với mỗi Trần Cảnh, mà là với tất cả những người có thực lực đạt tới một trình độ nhất định, đó đều là cường giả bá chủ một phương.

Trong lòng Trần Cảnh đột nhiên dâng trào cảm xúc, hẳn cảm thấy thế gian này giống như một cuốn sách, ở trong đó có vô số huyền bí để mặc mỗi một sinh linh tìm đọc. Mặt sau của cuốn sách là những trang trắng do năm tháng kết thành, chờ mỗi sinh linh trong trời đất ghi lên tiếp.

Tin tức chương giáo La Phù Triệu Tiên chân nhân đặc đạo, bảy ngày sau phi thăng Tiên giới âm thầm truyền đi như vậy. Tuy rằng người tu hành tầng dưới chưa có ai được biết, nhưng những người cảnh giới cao đã bắt đầu nghe được phong thanh.

Tin tức này như một tiếng sấm rung trời vang lên giữa trời đất vốn đang âm đạm, có lẽ sau đó sẽ là cuồng phong bão táp. Dường như có một mạch nước ngầm nào đó bắt đầu dần trở nên mãnh liệt.

Trên băng điện, nguyên thần của chương môn La Phù xuất hiện trước mặt các đệ tử. Ba tháng trước, khi nguyên thần sắp thành, phản chiếu hư không cảm thụ được nguy hiểm nên ông bèn gửi phi kiếm truyền tin để Ly Trần lập tức quay về, còn bản thân mình thì đang ở thời điểm mấu chốt không thể bị người quấy rầy, nếu không sẽ thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Quả nhiên, dù cho các đệ tử đã cẩn thận phòng bị nhưng vẫn bị người của hoang nguyên đánh lén, may mắn là Ly Trần trở về kịp. Nếu ông xuất quan thì những kẻ kia dù muốn trốn cũng không thể, nhưng ông còn cần củng cố cảnh giới, không thể tùy tiện xuất quan, nếu không sẽ có nguy hiểm cực lớn.

Tại thời điểm tiến giai nguyên thần, ông lại cảm giác được bảy ngày sau sẽ phải phi thăng. Đối với cá nhân thì nguyên thần đặc đạo, phi thăng tiên

giới là một chuyện vui mừng, nhưng với môn phái mà nói thì lại không hẳn.

Tại La Phù, thế hệ của Triệu Tiên chân nhân chỉ còn lại một mình ông. Trong đời tiếp theo, mặc dù có Ly Trần thiên tư trác tuyệt, lại có cả đám người Ly Tình, Ly Ưu cũng có tư chất cực tốt, nhưng chỉ có mỗi Ly Trần là có khả năng gánh vác. Mà chương giáo La Phù lại tự mình biết La Phù kiểm phái có bao nhiêu kẻ thù lợi hại.

Có kẻ là kẻ thù truyền kiếp của môn phái, có kẻ là kẻ thù do chính ông tạo thành khi còn trẻ, nên trước khi phi thăng ông quyết phải diệt trừ tất cả, nếu không La Phù sẽ gặp nguy hiểm.

Tuy rằng Ly Trần thiên tư trác tuyệt, nhưng đối diện với nhiều kẻ thù như vậy thì vẫn chưa đủ, nên ông phải tự mình làm việc này vì La Phù, nếu không ngày ông phi thăng cũng là ngày La Phù diệt vong.

Chương môn Triệu Tiên chân nhân nói với các đệ tử:

- La Phù có hai kẻ thù truyền kiếp là Quảng Hàn cung và Âm Dương quan. Từ xưa Quảng Hàn vốn thần bí, nhưng thế hệ này xuất hiện biến cố, Quảng Hàn cung chủ chết khiến đệ tử chia rẽ, có thể truyền thừa tiếp hay không vẫn còn là ẩn số. Ly Trần!

- Có đệ tử.

Ly Trần trả lời.

- Quảng Hàn đời này tuy rằng xuất hiện nguy cơ đứt đoạn truyền thừa, nhưng vì sư nhìn thấy một tia thiên cơ, Quảng Hàn cung có thể bị biến mất, cũng có thể sẽ trở nên mạnh mẽ như ánh trăng chiếu sáng trời đêm. Nếu điều thứ hai xảy ra con nhất định phải ngăn cản.

- Vâng, sư phụ.

Ly Trần trả lời, trong đầu nàng hiện ra hình ảnh một cô gái cầm ngọn đèn xanh, thầm nghĩ: "Chính là nàng ta sao?"

Triệu Tiên chân nhân tiếp tục nói:

- So với Quảng Hàn cung thì Âm Dương quan lại càng thêm thần bí. Nó không tại tam giới, không trong ngũ hành, rất khó để tìm, gần nghìn năm qua chưa từng thấy có truyền nhân xuất hiện. Chính vì thế hiện tại các con không cần để ý, chỉ cần nhớ rõ Dương Bình Ngọa Ngưu sơn Âm Dương quan là được.

Chúng đệ tử liền cúi người hành lễ, Triệu Tiên chân nhân tiếp tục nói:

- Ngoài ra còn có vài kẻ thù khác, một là một trong thiên địa thập tam yêu, Hắc Sơn lão yêu. Kẻ này đã cùng sư thúc tổ của các con kết đại thù. Hai là Ngô Thiên Quân ở đảo Kim Ngao trên Đông Hải, là kẻ thù của ta. Bốn mươi năm trước, lão bị ta đánh bại một lần, từ đó vẫn luôn mang lòng thù hận. Nếu ta còn ở đây lão sẽ không dám làm gì, nhưng nếu ta rời đi thì chắc chắn lão sẽ tới gây khó dễ.

Nhị đệ tử Ly Tình hỏi:

- Đảo Kim Ngao tuy ở ngoài biển, nhưng dù sao cũng thuộc dòng đạo môn, lẽ nào lại sẽ không niệm tình sao ạ?

Triệu Tiên chân nhân nhìn hẩn và nói:

- Năm đó ta xuống núi du lịch, sư phụ của ta chỉ tặng ta một câu: không nên đem hy vọng gửi gắm trên thân người khác, chỉ có kiếm trong tay mình mới có thể bảo vệ tôn nghiêm của chính mình. Từ trước tới nay con luôn mềm mỏng, cho nên không thể kế nhiệm chức chương môn.

- Vâng, sư phụ.

Ly Tình trả lời.

- Nếu ta phi thăng, lão nhất định sẽ đến. Tuy lão chưa thành tựu nguyên thần, nhưng với cảnh giới Phản Hư, lão cũng không phải người các con có thể ngăn cản.

- Sư phụ, nếu đệ tử dựa vào sơn môn cổ thủ, mở ra trận pháp hộ sơn, chưa chắc không thể giết lão.

Ly Trần ngạo nghễ nói.

- Nếu lão tới thì chắc chắn đã chuẩn bị mọi thứ. Đảo Kim Ngao có nhiều pháp bảo, tu sĩ hải ngoại càng nhiều, nhất định không phải là đi một mình tới, khi đó La Phù khẳng định không thủ được, tuy không đến mức đứt đoạn, nhưng chắc chắn nguyên khí đại thương.

- Vậy chúng ta phải làm gì bây giờ, sư phụ?

Ly Lăng đứng cạnh nhị sư huynh Ly Tình lo lắng hỏi.

- Vì sư sẽ vì chuyện truyền thừa của La Phù ta mà phụ trách.

Chương môn La Phù Triệu Tiên chân nhân nói tới đây, giọng bỗng lạnh hẳn đi. Trên không trung, mây đen bỗng cuộn cuộn mà đến, chỉ chốc lát cả một khoảng tuyết trắng La Phù đã chìm vào bóng tối, không có lấy một tia ánh sáng. Trong mây đen lóe lên từng đợt sấm chớp, tiếng nổ vang, sát khí mạnh mẽ từ trên chín tầng trời ép thẳng xuống.

- Đây không phải sấm sét, mà là sát niệm của chương môn La Phù Triệu Tiên chân nhân.

Không ai có thể nghe lén cuộc nói chuyện giữa Triệu Tiên chân nhân với đệ tử lúc này, nhưng khi tới câu nói "vì chuyện truyền thừa của La Phù ta mà phụ trách" thì tất cả người tu hành có pháp lực cao cường tự nhiên lại

nghe được, tựa như nghe thấy tiếng sấm nổ giữa đêm tối yên tĩnh. Trần Cảnh cũng nằm trong số đó.

- Cái này không phải sát niệm của một người, mà là thiên uy.

Một khi nổi sát tâm, trời đất phải biến sắc.

Dù chỉ là sát niệm nhưng chương môn La Phù khiến những người như Trần Cảnh cảm giác được sự kinh khủng của cảnh giới nguyên thần. Chính vì thế càng khiến mọi người vừa sợ hãi lại vừa hướng tới cảnh giới này.

La Phù đệ tử ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy sư phụ bay lên trời cực nhanh, tỏa ra ánh sáng chói mắt giữa chín tầng trời.

Thân thể ông ta to lớn như mây, trong mắt người khác lại như một thanh kiếm ra khỏi vỏ, đang muốn lấy thủ cấp người từ ngoài vạn dặm. Hình ảnh này hiện lên trong lòng khiến Trần Cảnh cảm thấy nặng nề như có một ngọn núi đè lên người.

Khoảng cách từ phía Bắc châu Lô đến đảo Kim Ngao Đông Hải là hàng vạn dặm, những người pháp lực thấp không thể thấy rõ Triệu Tiên chân nhân bay lên, mà chỉ thấy một quầng sáng trắng từ phía Bắc xuyên qua hư không, rơi vào vùng biển phía Đông. Trong mắt nhiều người thì đây chỉ như một hiện tượng kỳ dị, nhìn hùng vĩ mà hoa lệ, nhưng trong mắt những người như Trần Cảnh, thì họ nhìn thấy Triệu Tiên chân nhân cầm Trảm Tiên kiếm vượt qua vạn dặm hư không bay vào Đông Hải.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 27: Tuyệt Tiên

oOo

Đông Hải có ba nơi nổi tiếng, thứ nhất là Đông Hải long cung, hai là Đông Hải Bồng Lai, ba là đảo Kim Ngao. Tuy rằng mọi người không biết được ba nơi cách nhau bao xa, nhưng lại cho rằng chúng đều ở Đông Hải.

Danh tiếng của ba nơi đều không chênh lệch lắm, nhưng đảo Kim Ngao là nơi có lịch sử lâu đời nhất. Tục truyền đảo Kim Ngao từng là đạo tràng của thánh nhân, tương tự như núi Côn Lôn, thậm chí trong lòng nhiều người thì nó còn nổi tiếng hơn.

Chưởng môn La Phù cầm Trảm Tiên kiếm, nháy mắt đã bay tới Đông Hải. Kiếm vừa ra khỏi vỏ, hào quang chói lọi chiếu sáng cả một vùng trời.

- Triệu Tiên, người dám phạm đảo Kim Ngao ta!

Một tiếng hét uy nghiêm mang đầy tức giận vang lên từ đảo Kim Ngao, cùng với đó là tiếng rút kiếm ra khỏi vỏ. Kiếm khí rít lên, tiếng kiếm ngân vang vọng xuyên thấu cả hư không.

Thân hình chưởng môn La Phù như một đóa mây trắng thật lớn, lại như một dải ánh sáng hình người, cầm kiếm bổ nhào xuống.

Trảm Tiên kiếm trong tay chưởng môn La Phù là một thanh linh kiếm nổi tiếng thiên hạ, nhiều người cho rằng nó là linh kiếm mạnh nhất. Nhưng ít ai biết rằng đảo Kim Ngao cũng có một thanh kiếm, hơn nữa đây không phải linh kiếm bình thường mà là tiên thiên linh kiếm.

Sát khí từ đảo Kim Ngao xông thẳng lên, một ông lão đang gian nan rút ra một thanh kiếm màu trắng. Kiếm này không có màu ánh trắng như Quảng Hàn kiếm, mà trắng lạnh như băng, tỏa ra sát khí kinh khủng đến mức có thể đông cứng cả thân thể và tinh thần của mọi người khi nhìn vào nó.

Tên của nó là Tuyệt Tiên.

Ông lão râu tóc bạc trắng rút kiếm chính là chương môn hiện tại của đảo Kim Ngao, đạo hiệu Hư cực, một thân đạo hạnh cao sâu vô cùng, nghe nói tu vi chỉ cách nguyên thần tiên đạo nửa bước. Chỉ cần nhìn ông ta có thể tự mình rút ra Tuyệt Tiên kiếm đã biết lời đồn là sự thật.

Linh khí vô tận như sóng tụ tập đến đảo Kim Ngao. Trần Cảnh nhìn qua cảnh tượng ở con sóng trong tâm, chỉ thấy đảo Kim Ngao giống như một đóa sen trắng, từ lúc còn nụ hoa đến lúc nở rộ chỉ tốn thời gian rất ngắn.

Cánh hoa là do linh khí từ bốn phương bay đến tạo thành, nhụy hoa là một đám ánh sáng chói mắt. Người ở ngoài xa chỉ có thể thấy từ trên không trung có một luồng sáng trắng đập xuống, mà bên dưới cũng có một dải sáng lạnh lao lên.

Tại chính giữa đảo Kim Ngao, có một vài người đang khẩn trương nhìn lên bầu trời.

Chương môn La Phù Triệu Tiên chân nhân vốn là một nhân vật cực kỳ nổi danh trong thiên hạ, một thân kiếm thuật cao minh, dù những người có pháp lực thâm hậu hơn Triệu Tiên chân nhân cũng không nguyện ý trêu chọc ông ta. Hơn nữa, ông ta đã thành tựu nguyên thần đại đạo, sắp phi thăng Tiên giới, nên giờ đây gần như không có đối thủ dưới gầm trời này.

Tới đây, ông ta lại cầm Trảm Tiên kiếm đâm từ trên trời xuống, uy thế vô song, trong thiên hạ đã không người có thể địch.

Tương truyền Tuyệt Tiên kiếm đã từng được Thông Thiên giáo chủ sử dụng, giờ khắc này nó đã ra khỏi vỏ, cùng với đó là thân thể của Hư Cực chân nhân gãy đi như bị hút khô. Mỗi khi rút kiếm ra thêm một đoạn thì thân thể của ông ta lại bị khô héo đi một phần, trong chớp mắt thì làn da hồng hào của ông ta đã khô héo như vỏ cây già.

Trong ánh kiếm có tiếng người gọi sư huynh, lại có người kêu sư phụ, nhưng không thấy ai ngăn cản. Những âm thanh kia khẩn thiết như gọi tên một người lúc hấp hối, phảng phất như muốn người đó có thể nghe thấy tiếng nói của mình vào thời khắc cuối cùng.

Khi thanh kiếm được rút ra hoàn toàn cũng là lúc Hư Cực chân nhân thành một cái người khô, như thanh củi được phơi nắng quá lâu, nhưng cũng không ngã xuống mà vẫn đứng thẳng như thanh kiếm đang đâm về phía bầu trời.

Một vùng sáng màu trắng từ trên cao lao xuống. Một dải sáng khác trắng như tuyết xông thẳng lên không trung.

"Đỉnh!"

Âm thanh tuy không lớn, nhưng lại truyền khắp thiên hạ, chỉ là đa số mọi người không để ý vì nó chỉ xuất hiện thoáng qua.

Mà Trần Cảnh thì từ Trục Lăng quan nhìn thấy Trảm Tiên kiếm trong tay chương môn La Phù gãy đôi, còn Hư Cực chân nhân thì tan thành tro bụi.

Chương môn La Phù Triệu Tiên chân nhân tiện đà liền cầm lấy Tuyệt Tiên kiếm chém xuống đảo Kim Ngao.

- Người dám!

...

Theo tiếng hét lớn, là một bóng người lao lên nghênh đón Triệu Tiên chân nhân.

Chưởng môn La Phù im lặng, không quản đối phương là ai, dùng pháp bảo gì, ông ta chỉ đâm ra một kiếm. Theo sau đó là có tiếng rên rỉ, chỉ thấy đối phương phun máu rồi bay đi, còn pháp bảo thì ảm đạm linh quang rơi xuống. Đột nhiên một đoàn khí màu xanh đen tỏa ra rồi bao phủ cả đảo Kim Ngao.

- Triệu Tiên, chính người đắc đạo, cũng nên vì đạo thống của Ngọc Đình chân nhân mà suy nghĩ.

Người nói những lời này là Ngô Thiên Quân của đảo Kim Ngao.

- Ta chính là vì La Phù nên mới đến giết người.

Triệu Tiên chân nhân vừa nói chuyện vừa đâm một kiếm về phía đảo Kim Ngao.

Ngay khi Ngô Thiên Quân vẫn còn đang cố giữ vẻ mặt bình tĩnh để trấn an các đệ tử bên cạnh, thì trong mắt đã thấy trên màn hào quang xuất hiện một khe hở, Triệu Tiên chân nhân đã phá trận lao vào, ánh sáng lạnh lẽo lóe lên.

Có từ mũi kiếm sắc nhọn của Tuyệt Tiên kiếm, có ánh sáng nguyên thần của chưởng môn La Phù.

- Tuyệt tiên!

Ngô Thiên Quân la lên trong sợ hãi, đồng thời lão cũng phóng ra pháp bảo tâm đắc nhất của mình là Nhật Nguyệt luân. Tuy nó chỉ là phỏng chế của một món linh bảo, nhưng cũng thần diệu phi thường. Ngay khi vừa va chạm, nó đã bị Tuyệt Tiên kiếm chém thành hai nửa.

Ngô Thiên Quân hoảng sợ, xoay người muốn chạy, nhưng chỉ trong tích tắc thì đầu lão đã bay lên, thân thể chia lìa.

Dưới ánh sáng từ nguyên thần của chương môn La Phù, tất cả dường như hóa thành chậm chạp.

Thời gian sẽ không vì bất kì ai mà dừng lại, mà chỉ đem số mệnh của bất kể người nào cắt đoạn.

- Sự phụuuu...

Tại Ngô Thiên Quân nghe được tiếng hét của các đệ tử xa dần. Lão chẳng bao giờ nghĩ rằng chính mình sẽ chết ở đảo Kim Ngao khi đã có đại trận bảo vệ, lại còn bị Tuyệt Tiên kiếm của tổ sư giết chết.

Từ lúc bái nhập đảo Kim Ngao lão đã được nghe kể về uy lực của Tuyệt Tiên kiếm, nhưng chưa từng tận mắt nhìn thấy. Kể cả với thân phận hiện giờ của lão, nếu muốn xem Tuyệt Tiên kiếm thì cũng phải tắm rửa tẩy trần mới có thể.

Lão không thể ngờ rằng cái chết của mình là do Tuyệt Tiên kiếm, đến tận khi chết mới có thể biết được uy lực của "tuyệt sát chi khí" Tuyệt Tiên kiếm. Cuối cùng lão cũng biết rõ vì cái gì kiếm này tên Tuyệt Tiên.

"Một kiếm lướt qua, sinh cơ tuyệt diệt." Đây là suy nghĩ cuối cùng của Ngô Thiên Quân, cho nên lão đã không thể nghe thấy sư huynh cũng là đại ca của mình hét lên:

- Ta thề, La Phù và đảo Kim Ngao quyết chiến tới cùng.

Nếu Ngô Thiên Quân còn sống, lão nhất định sẽ ngăn cản sư huynh của mình. Lúc sắp chết này lão mới nghĩ ra, bởi vì mình có thù oán với chương môn La Phù năm đó, nên trước khi phi thăng chương môn La Phù đương nhiên sẽ muốn diệt trừ kẻ thù.

Lão hồi hận, hồi hận năm đó chính mình trong lúc tức giận nói không buông tha thù này. Cuối cùng lão cũng hiểu rõ một câu nói chưa bao giờ lưu tâm đến: "Oán cừu không nên kết, nếu đã kết thì đừng nói ra."

Đại ca Ngô Thiên Quân là Ngô Thiên Cần vừa dứt lời thì đã thấy một luồng ánh kiếm lao xuống đầu mình. Lão vội phun ra một hơi, đan khí hóa thành một con rồng xanh lao ra.

Nhưng chỉ trong tích tắc, rồng xanh đã bị kiếm khí chém thành mảnh nhỏ, biến thành linh khí tiêu tán giữa không trung. Lão cảm thấy sợ hãi khi đối mặt với Tuyệt Tiên kiếm, trong lòng cùng sinh một ý với Ngô Thiên Quân lúc nãy.

"Chỉ có người đối diện với Tuyệt Tiên kiếm mới cảm nhận được sự tuyệt vọng phát ra từ đáy lòng này."

Ngô Thiên Cần bị chém trúng một kiếm từ trên xuống, cả người lão như bị xé ra làm đôi, nhưng lão còn chưa chết, vẫn cố gắng ngưng tụ tinh huyết, hi vọng có thể khôi phục.

"Đình..."

Chương môn La phù lại chém ra một kiếm. Sát khí lan tràn, kiếm khí tung hoành ra tứ phía giết chết hết các đệ tử đảo Kim Ngao ở xung quanh. Ngô Thiên Cần cũng không ngoại lệ, lần này lão không thể thoát kiếp bị chém thành hai nửa, máu tươi và nội tạng tràn ra rơi rớt trên đất.

Chương môn La Phù không thèm nhìn lại liền đâm rách hộ đảo đại trận, phá không mà đi. Trong nháy mắt, ông ta đã biến mất phía chân trời, như hòa một thể vào cùng mây trắng.

Ngay khi chương môn La Phù biến mất, trên không trung đảo Kim Ngao xuất hiện hai luồng sáng xanh, rồi có hai người tách hư không chui ra.

Một người đã từng xuất hiện tại Tú Xuân loan là Bất Chấp chân nhân. Lão từng gặp Trần Cảnh để nói rằng kiếm quyết của Trần Cảnh là Hâm Tiên kiếm quyết, hi vọng Trần Cảnh có thể đến đảo Kim Ngao nhận tổ quy tông. Thân phận của lão là trưởng lão đảo Kim Ngao, chỉ đứng dưới chưởng môn.

Theo sau Bất Chấp chân nhân là đệ tử của lão. Người này mặc đạo bào màu đen, gương mặt lãnh khốc chẳng chịt những vết sẹo. Trong đó có một vết sẹo xẹt qua mắt và một vết vạch đến tận mặt sau lỗ tai, nhìn qua tựa như đầu hăn đã từng bị chém xuống rồi nối lại.

Hăn hạ xuống trên mặt đất, chỉ đứng im rồi nhìn xung quanh, giống như bị hình ảnh trước mắt dọa đến phát sợ, hoặc là đối với cảnh này hăn đã không cảm thấy gì.

Mà Bất Chấp chân nhân thì lại cảm thấy bi thống, thậm chí có thể thấy khóe miệng lão đang run run, khác hẳn với dáng vẻ trấn định ở Tú Xuân loan nhiều năm trước. Lão thấp giọng gọi tên chưởng môn, rồi hai vị sư huynh, nhưng không có ai trả lời. Một số ít hậu bối đệ tử tập trung lại đây, tất cả đều mang theo vẻ mặt kinh sợ cùng mê man nhìn Bất Chấp chân nhân.

- Tuyệt Tiên kiếm, Tuyệt Tiên kiếm...

- Sư thúc, Tuyệt Tiên kiếm bị cướp rồi.

Một đệ tử trả lời Bất Chấp chân nhân.

Lời nói khiến Bất Chấp chân nhân giật mình tỉnh lại, lão vội vàng nhảy vào trong điện, miệng lẩm bẩm:

- Trạc Tiên kiếm...

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 28: Kiếm Ý Bên Trong Con Sóng Đục

oOo

Không ai chú ý đến chuyện và người trên đảo Kim Ngao nữa, dù có muốn chú ý thì toàn bộ tâm thần cũng đã bị chương môn La Phù hấp dẫn hết. Bởi ông ta quá mức chói mắt, như mặt trời ló ra khỏi rặng mây đen, sáng ngời che lấp cả ánh sáng của tất cả mọi thứ khác trong trời đất.

Ông ta thành tựu nguyên thần, một ý niệm nổi lên khiến trời đất biến sắc, vượt gần vạn dặm giết vào đảo Kim Ngao thuộc thập đại Huyền môn, lấy mạng đảo chủ như thái rau. Sau đó còn cướp đoạt tiên kiếm Tuyệt Tiên, rồi đồ sát tất cả mọi người.

Lúc này ông ta đang lao thẳng đến núi Hắc Sơn. Đây là một nơi hung địa, là chỗ tiềm tu của Hắc Sơn lão yêu. Nơi này quanh năm đều có địa hỏa thiêu đốt, cả vùng trời mây cũng nhuộm màu ánh lửa, như thế cả bầu trời cũng bị đốt cháy.

Mọi người đều biết là chương môn La Phù muốn giết Hắc Sơn lão yêu.

Hắc Sơn lão yêu tất nhiên cũng biết. Là một trong mười ba đại yêu, tuy hung danh lớn lao, vài chục năm nay lão lại chuyên tâm tu hành, không bước ra ngoài trần thế, nhưng vẫn có thể cảm ứng được chương môn La Phù Triệu Tiên chân nhân thành tựu nguyên thần. Lúc đầu lão chỉ cảm thấy nguy hiểm, nhưng sau cuộc chiến ở đảo Kim Ngao thì lão thật sự bị kinh sợ.

Kể cả chương môn đảo Kim Ngao, nói giết là giết, tuyệt không giăng tình cảm, có thể thấy ông ta chấp nhất vì truyền thừa của La Phù đến mức nào.

Chỉ chớp mắt, chương môn La Phù đã tới phía trên không trung của núi Hắc sơn.

Hắc Sơn lão yêu có pháp lực cao thâm, từ khi xuất đạo đến nay chưa bao giờ thất bại khi đấu pháp cùng người. Bản tính lão hung ác, lại tu hành địa sát độc hỏa khiến ảnh hưởng đến tâm tính. Khi thấy chương môn La Phù xuất hiện, lão không cảm thấy sợ hãi mà còn khiến bản tính hung lệ bộc phát.

Một làn khói đen bốc lên từ trong núi Hắc Sơn, rồi hóa thành hình người, tỏa ra uy thế không kém gì chương môn La Phù. Thậm chí cả ngọn núi Hắc Sơn đều bị sát khí độc hỏa thiêu đốt, tích tắc đã biến thành biển lửa, khí tức bên trong càng cuộn trào mãnh liệt.

Những người biết rõ công pháp tu hành của Hắc Sơn lão yêu đều âm thầm kinh hãi, bởi vì lão ta đã chiếm một địa huyết liên thông với độc hỏa trong lòng đất bên dưới núi Hắc Sơn. Nó không chỉ ngưng kết thành dịch mà hóa thành dung nham. Cho nên, đây chính là Hắc Sơn lão yêu câu thông với địa hỏa, uy thế đã không dưới chương môn La Phù.

Trên bầu trời, là một mảng ánh sáng trắng lao từ trên đánh xuống. Dưới đất, lại là một đóa mây lửa màu đen phóng lên cao.

Ngay tại khoảnh khắc khi chúng sắp va chạm thì có một người từ phía Tây đạp không mà đến. Y là Khổ Hải, hiệu là Yêu Tăng, có nguồn gốc từ Linh Sơn, cũng là một trong mười ba đại yêu. Tương truyền, y đã từng một đường giết từ trên Linh Sơn đi xuống, hai tay dính đầy máu của hòa thượng trên Linh Sơn.

Tuy không có đại hòa thượng đại pháp sư nào xuống núi truy sát, nhưng có thể đi xuống Linh Sơn đã là một chuyện không dễ dàng gì.

Giữa y và Hắc Sơn lão yêu không có giao tình nhưng bọn họ có chung địch nhân là Triệu Tiên chân nhân. Chính vì y cảm thấy không thể một mình chống lại được Triệu Tiên chân nhân, cho nên lúc này mới liên thủ với Hắc Sơn lão yêu. Một đám mây màu ám kim được ngưng tụ trên đỉnh đầu, mỗi khi y bước đi trên không trung sẽ có một vết chân màu ám kim lưu lại.

Phật pháp trên Linh Sơn khắp nơi đều thể hiện đại công chính, có khí thế hùng hồn. Thế nhưng dung mạo Khổ Hải Yêu Tăng lại thiếu đi mấy phần khí thế công chính, nhiều hơn vài phần quỷ dị bá đạo.

Người còn ở cực xa, đã nghe câu xưng lên: "Bể khổ vô bờ."

Câu này không phải Phật hiệu, nhưng y niệm xưng còn mang khí thế hùng hồn hơn cả những đại pháp sư, đại hòa thượng kia. Như thế người xưng niệm chính là một Phật tử có pháp hiệu.

Ngay khi niệm xong, y biến mất trong không trung, khi hiện ra thì đã ở trên chín tầng trời, ngay phía trên chưởng môn La Phù. Đây là Thần Túc Thông, luyện tới cao thâm có thể bộ bộ sinh liên, một bước một hoa sen, một hoa sen một thế giới.

Từ xa nhìn tới, bầu trời bị chia làm ba phần khác nhau.

Tầng thứ nhất, là tầng dưới cùng với phần địa hỏa bị Hắc sơn lão yêu câu thông dựng lên. Mặt đất là một vùng lửa cháy hừng hực, trên không trung là ngọn lửa đỏ phốt đen, lại như thể màu máu. Loáng thoáng có thể thấy được hắc sát địa hỏa kia hình thành nên một cái đầu người thật lớn, đang há miệng cắn nuốt hết thảy.

Tầng thứ hai là nguyên thần của chưởng môn La Phù. Rất nhiều người chỉ nhìn thấy một mảng ánh sáng trắng, lại có vài người thấy được trong đó là một đám mây trắng. Chỉ những ai pháp lực cao thâm mới có thể thấy đó là một nguyên thần từ trong hư vô hiện ra. Hình dáng nguyên thần là một người mặc đạo bào trắng, lại không nhìn rõ mặt mày, tay cầm Tuyệt Tiên kiếm, đâm thẳng xuống đầu người do địa sát hỏa độc ngưng kết thành.

Chưởng môn La Phù căn bản như không phát hiện ra trên đầu đang có một bàn tay khổng lồ màu ám kim ép xuống. Ông ta như không thèm quan tâm đến việc bị đánh mà chỉ đâm xuống một kiếm. Tuyệt Tiên kiếm cũng không có biểu hiện thần dị, vẫn chỉ hệt như một thanh kiếm trong tay người phàm.

Một kiếm đâm xuống!

Đâm thẳng vào đầu người to lớn do sát khí độc hỏa ngưng kết thành. Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, đầu người kia như cát sỏi tan rã đi trong hư không. Nhìn từ xa, đầu người từ ngọn lửa đỏ phốt đen như bị bóng người từ ánh sáng trắng hợp lại đập tan đi.

Nguyên thần của chưởng môn La Phù vẫn trắng như tuyết không nhiễm chút khói bụi từ độc hỏa kia. Từ trên chín tầng trời nhìn lại, sẽ thấy ngọn Hắc Sơn như một đóa hồng đen, thấy từng cánh hoa từ lửa đen dần tản ra, còn nguyên thần của chưởng môn La Phù mang sắc trắng đầy nổi bật. Ông ta cũng không ngừng lại mà phóng lên cao.

Khi ông ta đâm một kiếm thẳng lên chín tầng trời, ngoại trừ ông ta, tất cả mọi thứ như bất động lại. Tuyệt Tiên kiếm đâm thẳng vào chưởng ấn của Khổ Hải Yêu Tăng. Chưởng ấn vỡ tan ngay khi va chạm rồi nhuộm vàng cả một khoảng trời. Ngay khi nó tán đi, mọi người đã không còn nhìn thấy Khổ Hải Yêu Tăng đâu cả.

Chưởng môn La Phù cũng không ngừng lại mà tung nhảy qua vạn dặm không gian, trở về La Phù phía Bắc châu Lô. Nguyên thần ông ta đứng trên nóc đại điện, ánh sáng tản ra bốn phía, áo bào trắng bông bông, rực rỡ nổi bật trong nền tuyết trắng.

Không ai nhìn rõ hỉ nộ ái ố trên gương mặt của nguyên thần kia, như thể ông ta chưa từng rời khỏi nơi này. Thế nhưng thanh Tuyệt Tiên kiếm và thanh Trảm Tiên kiếm bị đứt gãy trong tay đã nói rõ, ông ta vừa trải qua một trận đại chiến.

Từ lúc chưởng môn La Phù động sát tâm cho đến khi vượt vạn dặm giết người, tất cả diễn ra quá ngắn. Đến mức khi chưởng môn La Phù an tọa lại lần nữa, Trần Cảnh còn chưa thốt được tiếng nào.

Hắn ghen lời, người khác cũng tương tự, toàn bộ yên tĩnh cả lại.

Tại con sóng đục trong lòng Trần Cảnh, hình ảnh chưởng môn La Phù chậm rãi phai nhạt. Cuối cùng chỉ còn lại một hạt cát như vết tích chứng tỏ ông ta đã từng xuất hiện.

Trần Cảnh không rõ người khác dùng thần thông pháp thuật gì quan sát trận giết chóc ngăn ngừa mà kịch liệt kia. Nhưng từ khi chưởng môn La Phù hiển lộ sát niệm, đến khi trở lại tòa cung điện băng ở La Phù, Trần Cảnh cảm thấy chưởng môn La Phù chỉ sợ cũng đã hết sức rồi. Nguyên thần ông ta rất mạnh mẽ, mạnh đến mức khiến Trần Cảnh cảm thấy có chút sợ hãi trong lòng. Nhưng lúc sau này, ông ta cầm Tuyệt Tiên kiếm đã lộ ra một chút cảm giác không còn sức lực. Trần Cảnh cảm nhận được sau một kiếm đâm vỡ chưởng ấn Phật pháp màu vàng kim kia. Hắn tin rằng người khác cũng nhận thấy được, thế nhưng chính hắn cũng tự nhận rằng mình không dám đối diện với Triệu Tiên chân nhân cầm Tuyệt Tiên kiếm trong tay lúc này.

- Truyền thuyết nói rằng thiên hạ có bảy thanh tiên thiên kiếm khí, một mình Thông Thiên giáo chủ nắm giữ bốn thanh: Tru, Hâm, Tuyệt, Lục. Hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền, đến Trảm Tiên kiếm cũng phải bị Tuyệt Tiên kiếm chém gãy.

Trần Cảnh lại thầm nghĩ:

- Nếu gặp một kiếm như thế, ta có phép gì chống lại?

Nghĩ tới đây, hắn lắc đầu biết rõ mình không thể đỡ nổi một kiếm như vậy. Rồi hắn tự hỏi tiếp:

- Có phép gì để tránh né một kiếm như thế?

Vẫn là không có. Trần Cảnh cảm thấy mình không thể động tránh được. Ở trong lòng hắn, động tác đâm kiếm của chương môn La Phù như được khắc ấn lại. Năm kiếm kia đều có chung một dạng, Trần Cảnh cũng biết rõ, đó là Thuấn Kiếm thuật. Cảnh giới cao nhất của Thuấn Kiếm thuật.

Ngay khi vừa thả lỏng, Trần Cảnh đột nhiên cảm thấy nguy hiểm, phảng phất có một kiếm từ vạn dặm hư không đâm tới.

Hắn kinh hãi, từ ý niệm, một thanh kiếm xuất hiện từ hư vô đâm ra.

Sát khí băng lạnh tràn khắp lòng hắn, khiến toàn thân như bị đóng băng.

Kiếm kia không phải thực, mà chỉ là kiếm ý.

Kiếm ý tuyệt sát xuyên qua hư không vô tận đâm tới.

Kiếm ý này theo con sóng đục trong lòng Trần Cảnh đâm tới. Hắn chợt hiểu ra, chương môn La Phù dĩ nhiên cảm ứng được mình, thông qua một điểm mờ mịt kia dẫn dắt, xuyên qua hư không đánh tới. Có điều chân thân lại không đi tới.

Dù như vậy, Trần Cảnh vẫn cảm thấy vô cùng hung hiểm.

Con sóng ẩn ký vẫn đục trong ý niệm của Trần Cảnh đột nhiên lóe lên ánh sáng, một hạt cát nhỏ trong đó vỡ bung, rồi một chùm kiếm khí tuyệt sát lao ra. Con sóng vốn bình tĩnh chợt sôi trào lên.

Trần Cảnh không kịp nghĩ ngợi, chỉ đành theo bản năng che chở lấy con sóng đó. Con sóng đạo ẩn này mà vỡ, thì thần thông của hắn coi như phế bỏ. Cho dù không phế, cũng phải bị thụt lùi lại.

Bản năng của một người khi gặp nguy hiểm, mới là bốn nguyên đạo hạnh!

Ngay khi ý niệm bảo hộ của hắn nổi lên, hai tay hắn làm ra động tác như ôm trước thân. Ở bên trong đó, con sóng nước từ hư vô hiện lên, cuộn trào mãnh liệt như muốn vỡ tan.

Trần Cảnh nhắm mắt lại, nhìn như bất động, nhưng kì thực đang nỗ lực che chở con sóng không tiêu tan. Con sóng cuộn cuộn, hạt cát bên trong bị quấy trộn liên tục, chỉ chốc lát sau, lần lượt bị nghiền nát rồi biến mất.

Những hạt cát này không phải là hạt cát thật sự, mà là từng cái ẩn ký dẫn dắt. Chương môn La Phù cũng có một hạt cát trong con sóng này, thông qua đó, Trần Cảnh tùy thời có thể nhìn thấy được ông ta. Khi hạt cát kia mới hình thành thì chương môn La Phù cũng phát hiện ra, nên muốn xuyên qua hư không phá hủy đạo ẩn ký đó.

Đột nhiên, sóng nước trước miếu Hà Bá dâng lên, linh khí tụ tập, hình thành sương mù dày đặc bao phủ cả miếu Hà Bá, lộ ra một vẻ đặc biệt thần bí.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 29: Thế Gian Có Phép Tên Là Khu Thần

oOo

Sương mù sinh ra trong hư vô, bao phủ toàn bộ thôn Hà Tiền và Tú Xuân loan, hiển lộ vài phần thần bí. Người thôn Hà Tiền nhìn thấy lại không chút ngạc nhiên hay kinh sợ. Trong lòng bọn họ, nơi này có miếu Hà Bá, tất có những chuyện thần kỳ phát sinh.

Khi sương mù dày đặc tiêu tan đi, thì mặt trời đã lặn, chỉ còn ánh nắng sót lại rải khắp mặt nước, sóng nước lấp lánh, từng dải đỏ thắm.

Trần Cảnh rốt cuộc cũng tiêu trừ được luồng kiếm ý xuyên thấu qua hư không đến đây, cái giá phải trả cho nỗ lực đó chính là đã không còn hạt cát nào trong con sóng đạo ẩn nữa. Nói cách khác, ẩn ký của những người mà Trần Cảnh quen thuộc lưu lại trong lòng hắn đã biến mất. Hắn không cách nào thông qua con sóng đục nhìn thấy bọn họ nữa, trừ phi bọn họ niệm lên tên Trần Cảnh.

Cho dù vậy hắn cũng không sinh ra hận ý gì với chương môn La Phù, chỉ cảm thấy đó là một chuyện vô cùng bình thường. Trong lòng hắn, chỉ nhớ đến một kiếm của chương môn La Phù. Theo ý nghĩa nào đó, Trần Cảnh cũng tu kiếm đạo, cho tới nay hắn còn cho rằng mình đã mài mò đến tầng thứ tối cao của kiếm thuật. Nhưng khi nhìn thấy kiếm thuật của chương môn La Phù, hắn mới biết kiếm thuật của mình còn kém rất nhiều.

Nhìn vào kiếm thuật của chương môn La Phù Triệu Tiên chân nhân, hắn không khỏi có cảm giác như kiếm kỹ đó đã rất gần với đạo.

Đó là Thuần kiếm thuật mà hần cũng biết. Lúc ở thành Bá Lăng, hần đã hòa làm một với niệm lực của hai mươi vạn linh hồn người dân trong thành, thi triển ra Thuần kiếm thuật và rồi cảm nhận được một loại ảo giác như xuyên thấu được cả thời không. Mà khoảng thời gian về sau, hần vẫn nghĩ, đó có lẽ là cảnh giới cao nhất của Thuần kiếm thuật, hoặc có thể nói, tốc độ nhanh đến cực hạn, có lẽ sẽ thoát ra khỏi dòng chảy thời gian.

Khi đó, Trần Cảnh lâm vào trong một thế giới kỳ lạ, mắt nhìn thấy tất cả, lại như là ảo giác, chính hần cũng thấy có chút hồ đồ. Thuần kiếm thuật của chương môn La Phù lại rõ ràng mọi thứ, thậm chí còn có chút thông thả. Thế nhưng một kiếm của ông ta có thể đâm thủng gần vạn dặm. Trước Thuần kiếm thuật đó, thời gian như thế đã ngừng lại.

Trần Cảnh chắc chắn rằng cũng có người nhìn ra chương môn La Phù cổ hết sức mới điều khiển được Tuyệt Tiên kiếm. Bởi vì chương môn đạo Kim Ngao rút Tuyệt Tiên kiếm ngăn địch phải chịu hao tổn toàn bộ pháp lực và tinh huyết trên người. Dù chương môn La Phù có thành nguyên thần, e là cũng khó mà thoải mái được. Nhưng sau đó không ai dám đi chứng minh điều đó. Cái uy thế và sự tàn nhẫn của chương môn La Phù đã làm người khác kinh hãi không thôi, thậm chí lúc này cũng không kẻ nào dám đứng ra nói một vài câu.

Cũng vừa lúc đó, đột nhiên bên tai Trần Cảnh nghe thấy một âm thanh, là một khúc ca, giọng hát của nữ, đặc biệt trong trẻo. Vừa nghe giọng hát này, nhất định người ta sẽ nghĩ hát khúc ca này là một cô gái trẻ tuổi thanh thuần. Khi hần còn đang nghĩ cô gái này là ai, thì tiếng ca kia như có sinh mạng đua nhau bò vào trong đầu hần, dò xét sắc phù trong thần hồn. Ngay sau đó, một hàng chữ bùa đột nhiên xuất hiện rồi vụn vụn trong sắc phù. Theo đó, tiếng ca kia lập tức phát sinh biến hóa. Không còn là tiếng ca nữa, mà đã là một câu nói không ngừng lặp đi lặp lại: "Đến La Phù Bắc Lô, giết chết chương môn La Phù Triệu Tiên... Đến La Phù Bắc Lô, giết chết chương môn La Phù Triệu Tiên..."

Bản ngã ý thức hấn vẫn còn, nhưng những lời này xuất hiện, lòng hấn chột sinh ra tâm nguyện nhất định phải giết chết chương môn La Phù. Hàng chữ kia càng vắn vẹo, ý nghĩ này cũng càng mãnh liệt. Âm thanh như thế cải biến tư tưởng người khác, khiến một chuyện vốn không muốn làm, lại biến thành chuyện mình thật sự phải làm.

Đúng lúc này, Trần Cảnh nghe được một tiếng thét dài từ xa truyền đến, có người hét lớn:

- Đến La Phù Bắc Lô, giết chết chương môn La Phù Triệu Tiên.

Lòng Trần Cảnh vừa động, đột nhiên nhớ tới một lời đồn đãi mơ hồ. Nghe nói thế gian này có một loại thần thông có tên là Khu Thần đại pháp, chỉ cần tu thành, thì có thể sai khiến tất cả thần linh trong trời đất này, không người địch lại.

Trên đỉnh đầu hấn lại có người phá không bay đi, là một vị thần, hướng đi đúng là La Phù ở châu Bắc Lô. Thời điểm này Trần Cảnh có thể áp chế cái ý niệm trong đầu kia lại, nhưng vẫn cảm thấy trong người khó chịu, khó chịu đó như bắt nguồn từ tận tâm linh. Ngay lúc hấn đang áp chế phần xúc động trong lòng, có rất nhiều thần linh bay ngang qua không trung sông Kinh Hà. Dần dà Trần Cảnh còn nghe được bọn hấn niệm lên một câu: "Đến La Phù châu Bắc Lô, giết chết chương môn La Phù Triệu Tiên."

Trần Cảnh không biết bọn họ còn ý thức hay không, ít nhất bản ngã ý thức hấn vẫn còn hoàn hảo. Thế nhưng xúc động muốn đi đến La Phù ngày càng mãnh liệt hơn.

Tiếng ca của người kia vẫn văng vẳng, hơn nữa càng lúc càng rõ ràng, như thể người đó đặc biệt đến đây để sai sử Trần Cảnh. Hấn không nhịn được nữa, vươn tay vẫy Mê Thiên điệp. Một ngón tay hấn đưa ra, đầu ngón tay chạm đến Mê Thiên điệp, cả người nhanh chóng tan rã dần từ tay xuống

đến chân. Cuối cùng chỉ còn một con bướm màu lam nhạt bay về hướng La Phù.

Trần Cảnh không nhìn thấy, thật ra có rất nhiều thần linh đang bay độn về hướng La Phù, như thể một đàn chim di trú trở về, hoặc như trăm chim về châu phượng hoàng vậy.

* * *

Ngàn năm qua, chỉ có thể thấy từng người tu hành chết đi, tuyệt nhiên không thấy người thành đạo phi thăng. Cho nên đây chẳng những là chuyện may mắn của riêng La Phù, mà còn là việc trọng đại của giới tu hành trong trời đất này. Cũng vì vậy, bọn họ chọn cách quên đi chuyện chưởng môn La Phù vì truyền thừa La Phù mà giết sạch kẻ thù tiềm ẩn của môn phái. Khắp các phương trời đều đổ dồn về đây, trong đó không thiếu chưởng môn một phái, đạo giả vô danh tiềm tu trong thâm sơn, không kể đến vô số môn phái nhỏ khác... Chỉ trong ba ngày, không đếm xuể có bao nhiêu người đã tề tựu tại sơn môn La Phù tại châu Bắc Lô.

La Phù không mở đại trận hộ sơn, chỉ tiếp đãi những chưởng môn của đại môn đại phái hoặc những người có pháp lực cao thâm. Những người này thường chỉ mang một số ít đệ tử hoặc một mình đơn độc tiến vào La Phù. Những người khác đều đứng trong gió tuyết ngoài đại điện kiếm phái La Phù chờ đợi. Bọn họ đều là người tu hành, không phải là người phàm nên không e ngại gió rét lạnh căm, chỉ là có rất nhiều người bất mãn trong lòng nhưng vẫn phải chịu đựng.

Bọn họ đến nơi này là muốn nghe chưởng môn La Phù giảng giải nguyên thần đại đạo, ngoài ra còn muốn kết thiện duyên với La Phù. Nhất là những môn phái có quan hệ không hòa hợp với La Phù cho lắm, lúc này bọn họ còn đưa trọng lễ tới, vì sợ rằng chưởng môn La Phù trước khi phi thăng sẽ tiêu diệt môn phái mình nhằm đảm bảo La Phù được yên ổn. Chẳng qua đó chỉ là lo lắng của bọn họ. Với chưởng môn La Phù mà nói, chỉ có tồn tại

như đảo Kim Ngao hay thiên địa thập tam yêu mới xứng để ông ta ra tay, những người khác không đáng để ý đến. Vì ông ta thấy được, chỉ cần cho Ly Trần đủ thời gian, nàng sẽ không sợ bất luận kẻ nào.

Thời gian từ khi chương môn La Phù ngộ đạo đến lúc phi thăng quá ngắn, nhưng cũng đã đủ để truyền khắp thiên hạ. Đây là một sự kiện liên quan đến toàn bộ người tu hành trong ngàn năm qua, cho nên có rất nhiều người tới. Do vậy mới có thể nhìn ra được, những kẻ tu hành trong thiên hạ đều đang phát cuồng tìm kiếm phương pháp ngộ đạo cả rồi. Những phương pháp này có thể không tính là cao siêu, thậm chí có những hướng đi chệch đường. Nhưng dù sao thì ba ngàn đại đạo, tà đạo có đến tám trăm. Thời đại hiện nay, có ai dám nói mình tu là đại đạo, còn người khác đang tu là tà đạo đâu?

Ly Trần là đại đệ tử La Phù, lại sắp nhậm chức chương môn nên đi ra ngoài sơn môn xem qua một lượt. Tuy thái độ của nàng ta vẫn kiêu ngạo như vậy, là kiêu ngạo phát ra từ trong xương tủy, như thể hàn mai ngạo gió sương. Nhưng trong lòng nàng lại cố ghi nhớ lấy những nhân vật đặc biệt kia, không phải vì sư phụ chương môn La Phù dặn dò, mà nàng cảm thấy cần phải nhớ lấy khí tức của bọn họ.

Những kẻ này khiến nàng nhớ đến đám người từ châu Tịch Đế đến đánh lén La Phù. Phương thức tu luyện của bọn họ đã quá mức lệch lạc.

Trên con đường tu hành, vốn không quan trọng đúng sai, chỉ có thích hợp hay không thích hợp. Khi đường đi không thể khai thông thì họ đều theo bản năng mà thay đổi phương hướng. Mục đích để có thể bước được xa hơn trên con đường tu hành, nhưng lại không kẻ nào dám bảo đảm phương thức đó có chính xác hay không.

Ly Trần bước đi trong gió tuyết, giữa những nhân sĩ tu hành khắp nơi đổ về, lẻ loi một mình, một bộ quần áo màu xanh, một bầu rượu nóng rực lửa. Những nơi nàng đi qua, người người đều ghé mắt trông lại.

Ánh mắt họ ngưng tụ, là ở cái nhếch môi của nàng, đôi môi trắng bột lại mỏng, nhưng không có cảm giác cay nghiệt, chỉ cho thấy một loại khí thế đầy cao ngạo.

Ánh mắt họ ngưng tụ, là trên hai hàng lông mày kéo dài đến tóc mai. Hàng mày như kiếm, lại không có cảm giác vênh váo hung hăng, chỉ là một loại thần thái độc nhất vô nhị.

Chẳng rõ từ lúc nào, đỉnh núi La Phù xuất hiện thêm một người. Có lẽ không thể gọi hắn là người, bởi vì không có người nào to lớn đến như vậy. Không phải thân thể to lớn, mà là to lớn hiển hiện trong tâm linh mỗi người. To lớn như núi cao.

Trong mắt vài người, chỉ cảm thấy đó là gió trong trời đất khai linh hóa hình người, linh hoạt như gió, không ai nắm bắt được. Một vài người lại cảm thấy đó là tuyết trong trời đất khai linh hóa làm người, chỉ có tất cả tuyết ngưng tụ khai linh mới khiến người khác vừa nhìn, không kềm lòng mà sinh ra cảm giác lạnh lẽo như băng. Lại có người cảm khái vì thấy được trời đất lại có thể khai linh hóa thành người. Bởi vì ông ta vừa xuất hiện, tất cả mọi vật trên thế gian như mất đi hết sắc thái, không cách nào chú ý đến sự tồn tại nào khác nữa.

Đa phần những người khác lại cảm giác được, đó không phải người, mà là nguyên thần, là tiên lưu lại thế gian.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn chường môn La Phù Triệu Tiên chân nhân, lúc này được xưng tụng là người mạnh nhất trong thế gian. Ông ta đang ngồi ngay ngắn trên một ngọn núi băng, thân như núi cao, pháp bào trắng phủ xuống che lấy cả ngọn núi phía dưới, che cả cung điện La Phù.

Tất cả mọi người ở dưới chân chường môn La Phù, đều đang ngẩng đầu lên nhìn ông ta. Cũng có người không đi vào châu Bắc Lô mà dùng phép thuật quan sát.

Cao vợi như núi, thâm sâu không lường được. Đó là tâm tình của rất nhiều người lúc này.

Nhưng lúc này đây, vẫn có người không ngẩng đầu nhìn. Ly Trần đang đi xuyên qua đám người đông như kiến ở châu Bắc Lô này, một thân đạo bào màu xanh vô cùng bắt mắt. Pháp bào nàng phiêu dật trong gió, những nơi nàng đi qua, tuyết trắng dưới chân tung bay, lại không in hằn lấy dấu chân.

* * *

Đã có rất nhiều đệ tử quay trở về đảo Kim Ngao. Bọn họ quỳ thẳng trước một thanh kiếm đen kịt, không nói lời nào. Kiếm kia có tên là Trạc Tiên, là thanh kiếm khí tiên thiên duy nhất còn sót lại. Bốn thanh kiếm khí tiên thiên, hai thanh bị thất lạc ngàn năm trước, nay lại bị chương môn La Phù cướp đi một thanh, hiện tại chỉ còn một thanh duy nhất này.

* * *

Trước núi La Phù, có người lên tiếng hỏi:

- Tiên nhân, cái gì gọi là phi thăng, cái gì gọi là tiên giới?

Chương môn La Phù thành nguyên thần, sắp phi thăng, cho nên mọi người mới gọi ông ta là tiên nhân.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 30: Vạn Loại Sương Mù Tranh Tự Do

oOo

- Trần thế ô trọc, tầng tầng trối buộc, dù có tuyệt thế kiếm khí cũng không thể chặt đứt được. Chỉ có bay vút khỏi trần thế, mới có thể mãi hưởng tiêu dao. Nơi tự do kia, được gọi là Tiên giới.

Chưởng môn La Phù đưa tay chỉ lên trời đáp. Mọi người ngẩng lên nhìn, chỉ thấy khắp bầu trời là tuyết rơi, phía trên nữa là mây đen cuộn cuộn, ngoài ra không còn gì nữa.

- Tiên nhân, người có từng nhìn thấy Thiên đình?

Có người hỏi.

Chưởng môn La Phù đáp:

- Nguyên thần thành, từng nhìn thấy cung vàng điện ngọc, tầng tầng lớp lớp, có bốn chữ “Linh Tiêu bảo điện” chói lòa kinh người.

- Có nhìn thấy Kim tiên giảng đạo, chân đạp sen vàng?

- Chưa từng.

- Có nhìn thấy Thiên đế thiết yến, quần tiên lễ chào?

- Chưa từng.

- Có thể thấy được Thánh giả luyện Bất Tử đan, vạn thọ trường tồn?

- Chưa từng.

- Tiên nhân, có nhìn thấy được Thiên long ẩn Thiên trì, Kim phượng bay lượn nơi cung vàng điện ngọc?

- Chưa từng.

- Tiên nhân, có nhìn thấy tiên tử múa ca trong Thiên cung?

- Chưa từng.

Bên dưới có rất nhiều người đưa những hình tượng Tiên giới trong lòng mình ra hỏi. Vốn dĩ bọn họ tưởng rằng Triệu Tiên chân nhân sẽ trả lời rằng đã nhìn thấy rồi. Bởi vì tất cả là bọn họ được nghe nói đến về Tiên giới, được truyền lưu vào lòng từ rất nhiều năm qua, nhưng lời nói của lão khiến bọn họ phải thất vọng.

Lần này có rất nhiều người tu hành đến đây, đại bộ phận trong đó muốn biết Thiên đình Tiên giới có tồn tại hay không. Nhiều năm qua đã không người đắc đạo thành tiên, khiến bọn họ cảm thấy sợ hãi, tâm tình tu hành bị dao động. Khi lòng nghi ngờ nảy sinh, có tu hành thế nào đi nữa cũng chỉ là hảo huyền, tựa như trăng trong nước, hoa trong gương mà thôi.

Đây cũng là lí do ở các môn phái trên thế gian luôn có đệ tử giảng đạo diễn pháp. Không phải vì giải thích đạo, mà là giải thích nghi hoặc.

Ly Trần vẫn cứ đi xuyên qua đám người, mưa gió giăng dưới bước chân, thối nhẹ chéo áo bào của nàng.

Sau khi hỏi về Tiên giới xong, rốt cuộc có người hỏi về chuyện tu hành.

- Tiên nhân, vì sao ngàn năm qua chỉ có người đắc đạo? Là vì công pháp tu hành hay vì thiên tư đây?

Chưởng môn La Phù đáp:

- Phương pháp tu hành chỉ có thể đưa người xích gần tới đại đạo. Cho dù thành tựu nguyên thần, cũng không tính là đạt được đại đạo, chẳng qua chỉ là cách gần đại đạo một bước nữa mà thôi. Người hỏi ta vì sao ngàn năm qua không người đắc đạo, đó là vì không người tu đạo, cho nên không đắc đạo được.

Chưởng môn La Phù nói xong, tức thì mọi người trên mặt đất đều thất thanh, tiếng thầm thì bàn luận nổi lên.

Một hồi lâu, rốt cuộc có người hỏi:

- Không rõ vì sao Tiên nhân lại nói vậy? Mọi người tới đây đều một lòng hướng đạo, thế nào mà Tiên nhân lại nói rằng không người tu đạo?

- Là bởi vì các người tới nơi này, nên không coi là người tu đạo. Nếu là người tu đạo, sẽ không tới đây hỏi đạo. Nếu nói một lòng hướng đạo, sẽ không có chuyện mê lạc. Cho nên người tới đây hỏi đạo đều là những người có tâm tình mê loạn.

Bởi vì thân phận địa vị đặc thù, cho nên không người phản bác lời ông ta. Lại có người tiếp tục đưa ra câu hỏi:

- Tiên nhân, lẽ nào ngàn năm này không có người tu đạo sao?

- Có.

Chưởng môn La Phù khẳng định, nói:

- Mỗi người tu hành đều là tu đạo, nhưng lại hiếm có kẻ kiên trì. Ta hỏi người, sở tu lúc đầu của người và hiện tại có giống nhau không?

Người nọ nghe vào tai, án chiếu trong lòng, không tìm được thốt lời:

- Không giống.

Không riêng gì y trả lời như vậy, những người khác dù không được hỏi nhưng cũng mở miệng trả lời: “Không giống.” Chỉ có một số ít người muốn đáp, nhưng lại mạnh mẽ nhìn xuống, nhưng vì đè nén những lời này, mà khí huyết trong người cuộn cuộn rồi phun ra một ngụm máu tươi.

- Người tu đạo, trước phải hiểu rõ đạo, sau đó mới đến tu. Nếu có người nửa đường cải đạo, tất nhiên không thể đắc đạo.

Chương môn La Phù tiếp tục nói, nhưng có người lại hỏi:

- Con đường phía trước không thông, chỉ phải thay đổi mới có thể đi tiếp được. Đại đạo vô hình, lấy biến hóa mới có thể là đạo thì sao?

Hỏi câu vừa rồi là người có tóc đỏ, mắt đỏ đầy cổ quái.

Chương môn La Phù thản nhiên nhìn y một cái, nói:

- Thay đổi sẽ thông, tất nhiên không sai, nhưng người không đắc đạo được. Đợi đến ngày người đắc đạo, có thể đứng trên chín tầng trời tuyên truyền giảng giải về thay đổi thông tới đạo. Nếu tới ngày đó, người có thể nói một chút xem người làm sao có thể biến đổi đường tu đạo, khiến da dẻ, cốt nhục sản sinh biến hóa.

Người vừa hỏi kia nghẹn lời, lòng phần nộ, cũng không dám nói thêm gì. Mà chương môn La Phù nói xong, đột nhiên nhìn thẳng về hư không phía xa, như thể nơi đó có thứ gì đó xuất hiện.

Người khác không nhìn ra gì cả. Lại có người hỏi:

- Thế gian này có bao nhiêu phương pháp thành tiên?

Chương môn La Phù trả lời:

- Phương pháp thành tiên vì mỗi người mà khác nhau. Một chữ “Tiên” trong mỗi sinh linh đều đã khác nhau. Đạo tổ từng nói, đại đạo ba ngàn, đều

có thể thành đạo cả. Người hỏi phương pháp thành Tiên, ta chỉ tặng một lời, đừng tìm Đạo quả trong pháp, cũng đừng tìm kiếm Tiên pháp ở người khác.

Lão nói xong, còn nói thêm:

- Muốn tìm Trường Sinh quả, thế gian này chỉ có thể dựa vào hai cách, một là nội pháp, hai là ngoại pháp. Nội pháp là hướng vào tâm mà tìm, có thể thành thần, hóa tiên, cũng có thể nhập ma. Ngoại pháp là hướng chư thiên sinh linh mượn nhờ, có thể thành thần, hóa tiên, cũng có thể nhập ma.

Giọng nói của lão vang vọng khắp chân núi La Phù, dung nhập vào gió, không tiêu tán mà được truyền đi cực xa.

Trần Cảnh một đường đi thẳng tới La Phù, nghe trong gió có lời của chưởng môn La Phù, là lão cố ý để thế nhân nghe được. Hiện tại, Trần Cảnh hiểu rõ lý do chưởng môn La Phù làm như vậy. Trước kia sát niệm vừa lên, lập tức chém giết kẻ địch của La Phù, còn lúc này là vì thời gian quá độ cần thiết cho truyền thừa của La Phù. Ly Trần cần có thời gian đủ để phát triển. Trước bày tỏ uy trước thế nhân, còn hiện tại giảng giải Tiên pháp đại đạo là tạo ân cho mọi người. Dù cho lão có mất đi, thì những người tới đây nghe đạo, có điều ngộ đạo, đều ít nhiều nhận lấy chút nhân tình. Còn về tình này kéo dài được bao lâu không quan trọng, chỉ cần khoảng thời gian ngắn tới không tìm đến La Phù gây phiền phức là được rồi.

Trần Cảnh nghe những lời giảng kia, lòng lại nghĩ phương pháp tu hành trên thế gian này chỉ có hai con đường có thể đi được. Một là dẫn linh lực trời đất vào thân mình, luyện cho nhục thân không hỏng, tu Nguyên thần, thành Tiên đạo. Loại phương thức tu hành này chủ yếu dựa vào chính mình, tính là nội pháp, cũng có thể đi đến con đường Tiên đạo. Loại còn lại chính là Thần đạo, chủ yếu là hợp lấy khí vận của trời đất, nạp lấy tín ngưỡng của chúng sinh mới có thể siêu thoát.

Thần, Tiên hai đường nhìn như không liên quan, lại thua kém nhau khá xa. Nhưng Trần Cảnh lại xem ra, như thể trong ta có người, trong người có ta, như một tảng bùn khô không cách nào tạo thành tượng đất, nhất định phải cần trộn nhào với nước. Mà nếu quá nhiều nước sẽ trở thành một vũng bùn nhão, căn bản không thành hình được.

Cho dù có là Tiên đạo hay Thần đạo, xét đến cùng đều là tu hành. Trần Cảnh cảm thấy cho dù chương môn La Phù có thành nguyên thần, thì cũng không thể nói được cho người khác rằng phương pháp nào có thể thành Tiên được. Nhìn qua, lão đã đạt được thành tựu là nhờ cố gắng kiên trì, đồng thời còn có cả cơ duyên. Thiếu thứ nào trong hai thứ đó đều không được, nên người khác không thể học theo, mà có học cũng không thể học được.

Ly Trần không cuồng nhiệt như những người kia, bên tai nghe thấy lời sư phụ, nhưng lòng lại không gợn sóng. Nàng nghe sư phụ nói vậy, lại lưu ý các loại khí tức hiển lộ ở nơi này, lòng thầm nghĩ: “Khí tức trên người bọn họ cổ quái, có khí tức của thiên địa ngũ hành, có khí tức hỗn tạp không tinh thuần, đều là lần theo dấu vết mà ra. Bọn họ đều tự mình tìm tòi lấy phương pháp tu hành. Không rõ họ có thể đi bao xa, cũng không rõ sau này hệ thống tu luyện của bọn họ sẽ ra sao đây.”

Ly Trần lại nghĩ tới mấy kẻ đánh lén La Phù vừa rồi. Chương môn cũng cho rằng bọn họ là hậu duệ của Vu tộc, nếu không cũng nhận được chút ít truyền thừa của Vu tộc. Như vậy thì chỉ giống ở bề ngoài mà thôi. Vì nàng biết, đặc điểm hàng đầu trong truyền thừa của Vu tộc chính là từ huyết mạch. Huyết mạch càng thuần khiết, truyền thừa càng hoàn chỉnh. Trong xương cốt những người kia cũng không mang những đặc tính của Vu tộc. Tuy bọn họ quý dị khó dò, nhưng trực giác Ly Trần cho biết nhất định bọn họ là những kẻ thay đổi đường tu hành, cho nên với huyết lực Vu tộc cực kỳ mỏng manh, bọn họ vẫn có thể tu hành được.

“Hóa ra, từ lâu mọi người đã tự cải biến phương pháp tu hành của mình mà không hay biết. Chỉ là tất cả đang lần mò trong tăm tối, hiện tại, đại khái đã đến lúc hiển lộ rõ ra rồi.” Nghĩ tới đây, nàng ngẩng đầu nhìn lên sư phụ, lại nhìn tất cả mọi người trên mặt đất đầy tuyết trắng, trong lòng không khỏi nhớ đến một câu nói: “Vạn loại sương mù tranh tự do.”

Đây là thời đại mà vạn loại mù sương tranh tự do.

Nàng vừa nghĩ, chân bước chậm trong gió tuyết, đi giữa những người này, nhưng không ai chú ý tới cả.

Nàng không biết, ngay khi lòng mình nảy sinh suy nghĩ này, một người khác cũng có ý niệm như vậy. Trần Cảnh hóa bướm mà bay, thời điểm này hẳn không rõ mình là khách trong cánh bướm này, hay bướm này là ý niệm trong lòng huyền hóa thành.

Cái loại không chân thực này không làm hấn mê loạn, lòng hấn lại dị thường tỉnh táo. Thần linh bay độn bên cạnh đều chiếu rõ ràng trong lòng hấn. Hấn không biết Khu Thần đại pháp này của kẻ nào, chỉ biết tiếng ca bên tai hấn vẫn cứ y nguyên như vậy. Tiếng ca không ngừng thúc dục hấn đi tới La Phù.

Từ khi vượt qua kiếp nạn Thần minh, cách hấn nhìn một vài chuyện trở nên đậm nhạt đi nhiều. Những chuyện như người khác làm thương tổn tới mình như thế này, hấn không còn phẫn nộ nhiều nữa, mà chỉ cảm giác như nước suối chảy qua kẽ đá mà thôi.

Có lẽ là hấn cường đại rồi, không phải ai cũng có thể gây nguy hại đến tính mạng hấn. Cho dù bị lâm vào khốn cảnh, hấn cũng sẽ không cảm thấy kinh hoảng, mà tin rằng chỉ cần bình tâm tĩnh khí là mình có thể thoát ra được. Đây là sự tự tin được chậm rãi bồi luyện thành sau khi đã trải máu tanh và giết chóc, cũng là sự thăng hoa của tinh thần sau kiếp nạn Thần minh.

Một đường bay độn, càng tới gần La Phù, thần linh cũng xuất hiện càng nhiều hơn. Những thần linh này tựa như những con thiêu thân trong bóng tối bị ánh đuốc dụ dỗ, đang cố gắng đến quên mình bay về mảnh đất phủ màu trắng xóa kia. Hoặc như đàn cá bị săn đuổi, đang liều mạng chạy về một phía khác, giành lấy đường sống cho mình.

Trần Cảnh không biết đến cùng thì có bao nhiêu kẻ có Khu Thần đại pháp, cũng không biết có bao nhiêu thần linh bị khu sử.

Hắn không quay đầu lại, vì những thần linh kia cũng không ai quay đầu nhìn lại. Hắn không cảm ứng tìm kiếm kẻ hát khúc Khu Thần, vì hắn biết, đến lúc tự nhiên sẽ nhìn thấy. Biết sớm hơn có lẽ bản thân không có lợi gì.

Vào ngày thứ sáu, chương môn La Phù tuyên bố sắp phi thăng Tiên giới. Mà Trần Cảnh cùng đông đảo thần linh bị Khu Thần đại pháp sai khiến cũng đang hướng đến La Phù.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 31: Cố Sự Nội Ngoại

oOo

Thế gian này có rất ít chuyện đại sự khiến cả cộng đồng quan tâm. Chương môn La Phù phi thăng Tiên giới lần này được tính là một chuyện trong đó. Có điều, lúc này có rất nhiều chuyện bất đồng diễn ra.

Có rất nhiều người ngẩng đầu tha thiết hỏi đạo trước điện La Phù, hi vọng Triệu Tiên chân nhân có thể khai ngộ chút ít cho mình. Có Ly Trần chỉ đáp tuyết đi trong đám người. Còn tại đảo Kim Ngao, lại có một đạo nhân mặc đồ đen, mặt đầy sẹo đang quỳ trên mặt đất, trước mặt y là một thanh trường kiếm đặt ngang đen thùi như mực. Sau lưng y, từng đệ tử từ bên ngoài gấp gấp trở về đảo lần lượt đi tới, đặt tay lên kiếm nhưng không thả ra, tùy ý để thanh Trạc Tiên kiếm cắn nuốt tinh huyết trong người. Còn Bất Chấp chân nhân đang ngồi ngay vị trí chuôi kiếm, nhắm mắt.

Thanh kiếm tên Trạc Tiên, là một trong bốn thanh sát kiếm mà Thông Thiên giáo chủ từng dùng, nổi danh ngang với Tuyệt Tiên.

Bên ngoài La Phù đột nhiên hỗn loạn, như thể cuồng phong kéo đến. Gần một ngàn thần linh bị khu sử từ bốn phương tám hướng kéo đến La Phù.

Trong những thần linh này, Trần Cảnh nhận ra được vài người quen, có Nạp Lan Vương, có Thành Hoàng thành Chung Ly. Khiến Trần Cảnh kinh ngạc ngoài ý nhất, là Đông Nhạc đại đế cũng có mặt trong đó.

Trần Cảnh nhìn thấy bọn họ, bọn họ cũng nhìn về phía hắn. Sâu trong mắt bọn họ, hắn còn nhìn ra được chút ít vẻ nghi hoặc và sợ hãi.

Vượt ngàn núi, nhảy vạn sông!

Trần Cảnh vừa mới xuất hiện bên ngoài châu Bắc Lô, liếc mắt đã nhìn thấy được ánh mắt như thể xuyên thủng hư không của chương môn La Phù. Lúc trước ở miếu Hà Bá, Trần Cảnh nhìn thấy chương môn La Phù cầm Tuyệt Tiên kiếm đâm vỡ chương ấn của Khổ Hải Yêu Tăng xong thì đã không còn sức lực nào, nên suy đoán ông ta chỉ có thể điều khiển Tuyệt Tiên kiếm khoảng mười lần mà thôi.

Lúc sát niệm của ông ta vừa lên, liền đến đảo Kim Ngao đánh chết kẻ địch, khiến Ngô Thiên Quân không kịp chuẩn bị. Khi ông ta đến nơi, đại trận hộ đảo Kim Ngao còn chưa mở ra, chỉ có chương môn đảo Kim Ngao kịp phản ứng lại. Đáng tiếc một mình lão không đủ để điều khiển Tuyệt Tiên kiếm, pháp lực không đủ, cuối cùng hao hết toàn bộ pháp lực và tinh huyết mới xuất ra được một kiếm. Một kiếm này, đã cắt đứt khả năng điều khiển thanh Trảm Tiên Kiếm của nguyên thần chương môn La Phù.

Nhưng sau một kiếm này, chương môn đảo Kim Ngao cũng tiêu vong. Do đó ông ta mới dùng pháp lực của nguyên thần điều khiển thanh tiên thiên kiếm khí Tuyệt Tiên kiếm.

Chương môn La Phù giết vào đảo Kim Ngao nơi Đông Hải xong rồi mới qua bên núi Hắc Sơn là có tính toán cả. Nếu qua núi Hắc Sơn trước, trong tay lão không có Tuyệt Tiên kiếm, không thể thoải mái chiến thắng như vậy. Sau đó qua đảo Kim Ngao, Hư Cực chân nhân sẽ không vội vã ứng chiến mà bị giết chết.

Bất kể thế nào, lần này có lẽ chương môn La Phù không đoán trước được, hoặc có lẽ ông ta đã sớm dự liệu đến.

Chúng thần linh dưới điều khiển của Khu Thần đại pháp đã nhào vào trong gió tuyết. Trần Cảnh cũng không ngoại lệ, bước chân đạp hư không, mỗi bước đều đạp lên bông tuyết bay.

Đám người hỏi đạo bên dưới Triệu Tiên chân nhân dồn dập quay đầu lại, nhìn thấy một đám thần linh đang đạp tuyết cười gió đi đến.

Hôm nay là ngày thứ bảy, là ngày mà Triệu Tiên chân nhân nói sẽ phi thăng.

Toàn bộ tĩnh lặng! Ly Trần đã đi tới hư không trước mặt chúng thần. Nàng liếc mắt đảo qua, lướt qua Trần Cảnh cũng không ngừng lại, căn bản như không nhận ra hắn.

Nàng không nói gì, bởi vì lúc này không cần nàng nói. Nàng có sư phụ ở đây.

- Khu Thần đại pháp. Người là dư nghiệt Vu tộc, hay là người của Âm Dương quan?

Chưởng môn La Phù nhìn về hư không hỏi.

Tiếng ca trong trẻo trong lòng Trần Cảnh lúc này chợt giảm xuống, nhưng mối liên hệ vẫn còn y nguyên đó.

Gió tuyết tại một nơi đột nhiên cuốn lại với nhau, rồi hóa thành hình người, không phân rõ nam nữ, chỉ là tuyết tạo thành hình. Chẳng qua, giọng nói vẫn đặc biệt trong trẻo, kẻ đó nói:

- Người của Âm Dương quan đang bận rộn tìm quán chủ của bọn họ, sao có thời gian để tới đây?

- Vậy người chính là dư nghiệt của Vu tộc sao?

Chưởng môn La Phù nói.

- Ha ha, ta không phải. Ta không xứng được coi là người Vu tộc.

Người tuyết kia đáp lời.

Nguyên thần của chưởng môn La Phù vẫn to lớn như núi cao, pháp bào che trọn cả đại điện La Phù. Ông ta không vội làm gì cả, chỉ hỏi:

- Người tên gì?

Một câu hỏi rất thẳng thắn.

Hình người được tạo thành từ gió tuyết kia trả lời:

- Ta là Tuyết Nhi. Là một bông tuyết được tỷ tỷ làm phép hóa thành.

Trần Cảnh không khỏi nghĩ thầm một bông tuyết làm sao có thể khai linh thì Tuyết Nhi đã nói tiếp:

- Năm đó ta ở nơi cực hàn, kết thành một bông tuyết, cuối cùng lại được tỷ tỷ ban cho một giọt tinh huyết mà khai linh. Lần đại chiến đó không thể chiếu cố được tỷ tỷ, ngay cả tung tích nàng đến giờ mới nghe thấy. Chẳng qua hoàn hảo, vẫn còn kịp, nếu chậm thêm chút nữa, tỷ tỷ bị người hại rồi.

Trần Cảnh không biết tỷ tỷ mà Tuyết Nhi kia nói tới là ai. Nghe giọng điệu, có lẽ trong kiếm phái La Phù đang phong ấn tỷ tỷ của nàng.

Nàng ta nói tới đây, đã bị Triệu Tiên chân nhân ngắt lời:

- Ta nghĩ người đã hiểu lầm. Không phải chúng ta trấn áp, phong ấn, mà là hoàn thành phó thác của nàng ta.

- Nực cười, tính khí Huyền Minh tỷ tỷ lại chịu để người khác phong ấn? Ta sớm nên nghĩ tới, nơi này bốn mùa tuyết rơi, là Huyền Minh tỷ tỷ gợi ý, nhắc nhở chúng ta biết nàng ở trong này.

Tuyết Nhi kia nói, giọng nói lạnh lẽo mang đầy giá rét.

Lúc đầu nghe đến tên Huyền Minh, Trần Cảnh chỉ cảm thấy quen quen, nghĩ một lúc mới nhớ đến sự tích Vu tộc được nhắc đến trên quyển “Vu chú” kia. Trong mười hai vị Tổ Vu có một người gọi là Huyền Minh. Nhớ đến tên này, hần ngẩng đầu nhìn sắc trời nơi châu Bắc Lô, e là gió tuyết này thật sự vì Huyền Minh mà rơi xuống.

Ly Trần nghe xong, không khỏi nghĩ tới mấy lời của đám người kia ngày đó. Kỳ thực lúc đó nàng đã sớm tới, nghe vậy lòng cũng thầm nghĩ: “Chẳng lẽ kiếm phái La Phù tồn tại là có sứ mệnh riêng.” Cho dù nghĩ vậy, nhưng nàng cũng không quay đầu lại nhìn sư phụ mình, vẻ mặt cũng không chút biến hóa. Nàng chỉ gỡ hồ lô bên hông xuống, uống một ngụm rượu nóng cháy.

Với nàng mà nói, La Phù chính là cội nguồn của nàng. Cho dù có chuyện gì xảy ra, hoặc giả La Phù tồn tại vì cái gì, nàng đều sẽ kế thừa toàn bộ.

Cho nên, chương môn La Phù nhìn thấy các đệ tử La Phù đều quay lại nhìn, ánh mắt đều có sự nghi ngờ, chỉ có Ly Trần không quay đầu lại.

Mười hai vị Tổ Vu năm xưa thần thông quảng đại thế nào, Trần Cảnh chưa từng biết được, nhưng lại từng đọc qua miêu tả trong “Vu Chú”. Trong đó có một trang miêu tả Huyền Minh, tuy không nhiều như miêu tả những Tổ Vu khác, nhưng Trần Cảnh lại vô cùng khắc sâu ấn tượng. Trong “Vu Chú” viết thế này: “Từ trong gió tuyết thế gian mà sinh ra, hành sự như gió, tính cách như tuyết. Không thích quây quần trong tộc nhân, chỉ ưa cuộc sống một mình trên đỉnh Tuyết Sơn.”

Một đoạn văn rất ngắn gọn, lại đủ khắc cực sâu ấn tượng về người tên Huyền Minh này trong lòng Trần Cảnh.

- Người không đoán sai. Năm xưa Tổ Vu Huyền Minh là bị phong ấn bên dưới núi La Phù này. La Phù đã trấn giữ mấy đời, nếu La Phù diệt vong, sẽ

có đệ tử Côn Lôn tới đây tiếp tục sứ mệnh.

Chưởng môn La Phù trầm ngâm một chút rồi xác nhận. Ông ta nói xong, trong lòng Trần Cảnh lại vang lên tiếng ca. Lần này hẳn cảm thấy tiếng ca như gió gào, trong đó như khóc như than, bi thương trong lòng dâng lên, hóa thành từng bông tuyết chậm chậm rơi vãi.

Ngay khi tiếng ca trong lòng Trần Cảnh vang lên, phía xa lại xuất hiện một nhóm thần linh khác tới. Số thần linh này không nhiều bằng nhóm Trần Cảnh, chỉ mấy chục người, hơn nữa pháp lực cũng yếu hơn rất nhiều.

Chính lúc Trần Cảnh đang kinh ngạc, thì lại có hai nhóm thần linh từ hai hướng khác đi tới. Mỗi nhóm khoảng mấy chục thần linh, pháp lực cũng không cao.

Lúc này, chưởng môn La Phù mới nói:

- Gia sư từng nói, từ lúc Ngọc Hoàng lập Thiên đình, thế gian có người ngộ được Khu Thần đại pháp, được gọi là Khu Thần đại thánh. Lúc đó gia sư nói có lẽ là người của Vu tộc. Hiện tại xem ra gia sư đoán không sai. Chỉ là không biết, trong các người có vị Khu Thần đại thánh kia chăng?

Đứng sau ba nhóm thần linh ở ba hướng kia, tất nhiên phải là người có Khu Thần đại pháp. Bọn họ không lên tiếng, cũng không xuất hiện trong trời gió tuyết này.

Lúc này Tuyết Nhi mới nói:

- Tạm thời chỉ toàn đám hậu thế, ngay cả Vu pháp còn chưa kế thừa được, chỉ dựa vào đó biên diễn được chút ít, sao dám tự cho mình là Vu tộc. Vị Khu Thần đại thánh mà ông nói đã chết rồi, hơn nữa, tên người đó là Khu Thần, không có “đại thánh”.

Trần Cảnh không khỏi ngĩ ngợi. Phương pháp Khu Thần quỹ dị khó dò như vậy, người có thể sáng tạo ra loại thần thông pháp thuật từ phù văn trong sắc phù Thiên đình lại vẫn còn không dám nhận mình là Vu tộc. Ngĩ khí kia, như sợ vấy bẩn lấy tên Vu tộc.

Giọng nói của Tuyết Nhi như hòa vào cơn gió vừa khốc lóc vừa kể lể. Lời vừa dứt, bên tai Trần Cảnh lại vang lên tiếng ca muốn xúc động cả tâm linh. Tiếng ca như gió, như mơ hồ, như đến từ sâu trong tâm linh, lại như đến từ trên chín tầng trời.

Trong tiếng gió thổi, Trần Cảnh còn nghe được: “Để ta kể cho người nghe về một câu chuyện xưa...”

Căn bản Trần Cảnh không có ý nghĩ cự tuyệt, cả ý niệm cũng chưa từng nhen nhóm đến.

Giọng nói như gió lại tiếp tục: “Ta vốn là một bông hoa tuyết sinh ra trên đỉnh Tuyết Sơn, được Huyền Minh tỷ tỷ dùng tinh huyết khai linh. Chỉ là sau khi ta khai linh, cả một khoảng thời gian dài sau đó vẫn chưa hiểu biết chuyện gì, chỉ mong muốn rằng sẽ được theo Huyền Minh tỷ tỷ nhìn ngắm khắp góc ngách trong thế gian. Nhưng lần nào Huyền Minh tỷ tỷ trở về cũng chỉ nhìn tuyết bay đầy trời, lúc đi cũng không mang ta đi cùng. Nàng luôn để ta ở lại đây một mình, muốn ta nỗ lực tu hành, nhưng ta không thích tu hành. Rất nhiều năm qua đi, có lần Huyền Minh tỷ tỷ trở về, ta nhìn thấy gương mặt nàng có bàng hoàng lẫn do dự mà trước kia chưa từng nhìn thấy qua. Trong lòng ta, Huyền Minh tỷ tỷ vĩnh viễn tự tin, như thể vạn vật trong trời đất đều nằm trong lòng bàn tay nàng. Một lần, nàng đột nhiên hỏi ta, rằng: Có lẽ Vu tộc sắp không còn tồn tại trong trời đất này nữa, ta nên cùng tộc nhân chiến đến giọt máu cuối cùng với trời đất này, hay cứ mãi đứng trên ngọn núi này nhìn tuyết tuôn rơi, cô độc tịch mịch giữa cõi này.”

Tâm linh Trần Cảnh theo giọng nói này mà nhảy lên. Hắn đã quên mất đây là nơi nào, quên mất lí do mình đến đây, trong lòng không có lấy một tia báo động nguy hiểm phát sinh. Thế nhưng, hắn đã sớm bay vào trong gió tuyết, thẳng hướng tới chưởng môn La Phù.

Không chỉ có hắn, mà chúng thần linh cũng bay đầy trời, nhìn qua số lượng lên đến mấy trăm.

Thần linh đầy trời, như từng cánh bướm trong gió tuyết đồng loạt lao lên đánh giết về phía chưởng môn La Phù. Trong đó có cả Trần Cảnh.

Một trận chiến hỗn loạn, đám người đến nghe đạo dưới chân núi La Phù lại chẳng thể hiểu vì sao có nhiều thần linh từ nơi xa đuổi đến, vây giết chưởng môn La Phù như vậy.

Chưởng môn La Phù vẫn không động, vẫn lấy núi là ghế tựa, nguyên thần hiển hóa ra pháp bào che phủ toàn bộ kiếm phái La Phù.

Sau đó, cánh tay ông ta vung lên, Trảm Tiên kiếm hóa ánh sáng cực nhanh lóe ra.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 32: Thiên Ma, Thánh Giả Đầu Là Ta

oOo

Trảm Tiên kiếm vốn là pháp kiếm của Ngọc Đình chân nhân, một trong mười hai đệ tử thân truyền của Nguyên Thủy đạo nhân. Trong trận đại chiến ngàn năm trước, Ngọc Đình chân nhân và các bậc đại năng khác trên thế gian đều biến mất, kiếm này được các đệ tử của ông ta tìm thấy. Cũng giống hệt những người khác, người biến mất, chỉ còn pháp bảo ở lại.

Kiếm này của Ngọc Đình, cho nên vô luận kẻ hậu nhân nào làm chướng môn, cũng sẽ không tế luyện nó, mà chỉ lấy pháp chú kiếm pháp điều khiển.

Tuyết rơi càng lúc càng nhiều, dường như mỗi bông tuyết đều dung nhập sát ý của Triệu Tiên chân nhân bên trong.

Triệu Tiên chân nhân vẫn ngồi đó, trước sau quanh người ông ta đều có thần linh. Chẳng qua những thần linh này đều khó lại gần được nguyên thần ông ta quá một dặm. Quanh người lại có Trảm Tiên kiếm hóa thành ánh kiếm cực nhanh, chọt lóe phía trước, lại thoắt lóe phía sau, khi bên trái, lúc bên phải, hoàn toàn không theo lẽ thường, như thể có sinh mệnh riêng. Chỉ cần có sinh mạng nào tới gần, nó sẽ nhanh chóng chém giết. Còn bọn họ cũng không chen lấn xông lên, chỉ như chim yến đang vỗ cánh chao liệng giữa đầy trời gió tuyết.

Đó là đại trận Vạn Lý Phiêu Tuyết, từng bông tuyết đều là những thanh kiếm giết người, từng bước chân đều chứa đầy sát cơ. Kỳ quái là chỉ cần những người nghe đạo bên dưới yên lặng bất động sẽ không gặp chút nguy

hiểm nào. Nếu có người động, sẽ rơi vào trận pháp, phải chết oan uổng hoặc chặt vật chống đỡ.

Trong lúc Trần Cảnh nghe chuyện xưa, thân thể hẫng lại hóa thành con bướm màu lam nhạt bay về phía Triệu Tiên chân nhân. Tuyết bay tán loạn, bướm bướm tránh né bông tuyết, từng chút tiến tới gần.

Cuối cùng, con bướm đã bay tới khoảng cách một dặm gần Triệu Tiên chân nhân. Trong vòng một dặm này không còn tuyết bay nữa, mà chỉ có Trảm Tiên kiếm biến thành ánh kiếm chuyển động. Con bướm vừa đến phạm vi này, Trảm Tiên kiếm đã phủ đầu chém xuống. Cánh bướm như làn khói mỏng bị gió thổi lệch qua một bên, hiểm hóc né tránh được. Một kiếm kia không chém trúng con bướm, cũng không dừng lại mà vẽ ra một đường vòng cung chém đến một thần linh khác đang tiến tới. Con bướm vẫn bay về phía trước, nhưng không dễ dàng mà như bay trong vùng hơi nước dày đặc. Những nơi nó đi qua, tạo thành từng vòng gợn sóng, tốc độ phi hành chậm hơn lúc ở bên ngoài La Phù nhiều. Ánh kiếm kia lại ngoặt chuyển, múa lên một đường vòng cung trong hư không, lần nữa chém xuống con bướm. Con bướm lại lách người hiểm hóc né qua. Có điều tốc độ con bướm không thể so được với Trảm Tiên kiếm, kiếm vẫn hướng thẳng đến hai cánh bướm chém xuống.

Trên thân con bướm nhấp nháy một tầng hào quang phủ kín thân thể, rồi hiện ra hình kiếm, có điều khá rời rạc. Con bướm không tránh ánh kiếm kia, mà dựng thân vỗ cánh nghênh đón lấy Trảm Tiên kiếm. Lúc này, con bướm hoàn toàn không còn chút vẻ yếu nhược nào cả.

Trái lại, nó còn mang tư thái tranh đấu như của chim ưng, nghênh đón lấy Trảm Tiên kiếm. Ánh kiếm va chạm vào nhau, tia sáng tung tóe, hào quang trên thân bướm bị Trảm Tiên kiếm phá vỡ. Ngay lúc Trảm Tiên kiếm đánh tới, nó đã vòng lên trên thân Trảm Tiên kiếm định chém xuống. Nào ngờ ánh kiếm kia lại hất lên, tốc độ cực nhanh, cực trí mạng khiến con bướm phải đổi hướng vội tránh, hiểm hóc tránh thoát.

Cuộc đấu kiếm này, lại không phải bản thân Trần Cảnh chủ đạo, mà là bản năng của hãn.

Ngay khi con bướm lao vào, cũng có vài thần linh tiến tới gần, pháp lực cùng pháp thuật ảo diệu không thua gì Trần Cảnh. Trong đó có Đông Nhạc đại đế, y điểm chỉ lên trời, một ngọn núi từ hư không hiện ra đè xuống Triệu Tiên chân nhân. Rồi một nhánh dây mây từ trong đồng tuyết mọc lên, cuốn đến Triệu Tiên chân nhân, đó là từ Thành Hoàng Chung Ly. Nếu Trần Cảnh nhìn qua, có lẽ sẽ rất ngạc nhiên, bởi vì pháp lực của lão đang biểu hiện cao hơn lúc ở thành Bá Lăng rất nhiều. Lại có Nạp Lan Vương hét lớn một tiếng, đỉnh đầu hiện ra một tòa phủ Thành Hoàng. Trong chớp mắt, đã có gần mười thần linh xông vào khoảng cách một dặm quanh Triệu Tiên chân nhân. Phép thuật mà bọn họ thi triển đẹp đẽ huyền ảo trái ngược với thế gian đơn điệu lúc này, trong huyền ảo đó lại ẩn chứa vô tận sát cơ.

Một thanh Trảm Tiên kiếm không thể giúp Triệu Tiên chân nhân ngăn đỡ được nữa, nhưng ông ta vẫn bất động, chúng đệ tử La Phù cũng không động. Trong gió tuyết khắp trời, hòa cùng vô số phép thuật trí mạng, rốt cuộc Triệu Tiên chân nhân đã rút thanh Tuyệt Tiên kiếm ra. Có điều không rõ, phải chăng ông ta cũng đang đợi những thần linh kia xông tới mới rút Tuyệt Tiên kiếm ra?

Kiếm khí xông tiêu, ánh kiếm đâm chói mắt.

Những người đến hỏi đạo nhìn thấy tràng cảnh đột ngột xuất hiện như vậy, đều không kìm lòng nhắm mắt lại, thần niệm bên ngoài cũng được rút trở về. Bọn họ cảm nhận được nguy hiểm, bên tai vang lên từng tiếng kêu thảm thiết. Đến khi mở mắt ra, bầu trời chỉ còn bông tuyết rơi vài, còn chúng thần đã đi xa. Khiến người khác ngoài dự liệu là Triệu Tiên chân nhân chỉ nhắm mắt tĩnh tọa, không đuổi tận giết tuyệt. Tuyệt Tiên kiếm cũng đã trở lại vỏ, đặt ngang trên đùi ông ta. Ly Trần ngẩng đầu nhìn Triệu Tiên chân nhân, không nói lời nào.

Chợt loạn, rồi chợt yên tĩnh lại, tất cả đều rất đột ngột.

Thế sự vô thường, con người há có thể dự liệu!

So với những châu khác, châu Bắc Lô thuộc dạng nhỏ nhất, chỉ bao gồm những vùng phủ trùm tuyết trắng mà thôi. Trần Cảnh đứng trên đỉnh một ngọn núi, một nơi giao nhau giữa hai màu trắng và xanh. Trước mặt là châu Bắc Lô đầy tuyết bay trắng xóa, còn nơi hắt đứng là một vùng xanh tươi của châu Thanh Nguyên. Bên cạnh Trần Cảnh có một người phủ trùm từ đầu đến chân bởi áo bào đen, nhưng liếc mắt nhìn qua vẫn nhận ra thân hình thon thả của một cô gái. Cũng là cô nàng tự xưng là Tuyết Nhi trước mặt Triệu Tiên chân nhân. Mặt nàng ta vô cùng gầy gò, như thể chỉ có lớp da mặt tái nhợt dán sát vào một khung xương khô. Lúc đó, chân thân nàng ta không tiến vào La Phù mà vẫn luôn ở bên ngoài này.

Trần Cảnh đánh giá nàng, nhưng nàng ta lại như không nhìn qua Trần Cảnh, như thể hắt chỉ là người qua đường, không chút quen biết. Nàng ta đang nhìn về phía La Phù. Xung quanh không chỉ có Trần Cảnh, còn có những thần linh khác như Đông Nhạc đại đế với vẻ mặt nghiêm nghị, nhìn như thể đang cố đè nén lửa giận. Ngoài ra có vài thần linh khác nữa mà Trần Cảnh không nhận ra, ai nấy đều có pháp lực cực cao, ánh mắt đầy bất thiện. Trần Cảnh rời đi nhanh nhất, khi Tuyết Nhi kiếm của Triệu Tiên chân nhân ra khỏi vỏ thì hắt đã giật mình tỉnh lại, đương nhiên những thần linh khác cũng giật mình tỉnh lại, nhưng phần lớn không thể tránh kịp được một kiếm kia.

Sau khi chạy ra, Trần Cảnh cũng là người đầu tiên phát hiện Tuyết Nhi đứng nơi này, đến Đông Nhạc đại đế cũng chậm hơn hắt một bước. Không phải vì pháp lực y thua kém hắt, mà vì Trần Cảnh ngộ được Trọc Lăng quan, rất nhạy cảm về phương diện khí tức. Có điều ngoài dự liệu của hắt, nàng ta lại không bỏ trốn.

Trong chốc lát, không ai nói chuyện.

Tuyết Nhi bắt đầu trước, giọng nói vẫn trong trẻo như cũ, cực kỳ khác biệt với gương mặt nàng ta bây giờ. Nàng ta nói:

- Ta định kể cho xong câu chuyện lúc này còn chưa kể hết. Các người nguyện ý nghe chứ?

- Hặc hặc, lại nói, người cho rằng chúng ta mắc mưu nữa sao?

Có người giận dữ cười gằn hỏi.

- Ta nghĩ nhất định có người muốn nghe. Chuyện xưa kia giải thích cho các người được rất nhiều điều, có cả bí mật về đại kiếp nạn của trời đất ngàn năm trước. Hơn nữa các người còn nhân đó có thể trường sinh.

- Ha ha, vì thế mà trường sinh? Chỉ sợ đây là mưu kế của người. Nhất định người sẽ nói trong La Phù có thứ giúp chúng ta trường sinh hả?

Hỏi câu đó vẫn là người lúc này.

- Đúng vậy, quả thật trong La Phù có thứ giúp các người trường sinh.

Tuyết Nhi không phủ nhận, tiếp tục nói:

- Có phúc tất có họa, không có chuyện gì dễ ăn cả. Các người sợ sao?

- Người nói tiếp.

Lần này là Đông Nhạc đại đế nói. Lời của y cực kỳ uy nghiêm, lại mang cảm giác đặc biệt như thể từ miệng của một bậc đế vương, không để người khác phản bác.

Tuyết Nhi cười khẽ một tiếng, tràn đầy châm chọc, nói tiếp:

- Bên dưới núi La Phù phong ấn Tổ Vu.

Chỉ một câu này, tâm thần của chúng thần đều chấn động. Trước đó chỉ là suy đoán, hiện tại từ miệng nàng này nói ra lại mang cảm giác hoàn toàn khác. Tổ Vu là ai? Đó là tồn tại cấp cao nhất trong trời đất. Có Tổ Vu, chẳng phải có phép trường sinh sao? Nhưng đúng lúc này, bên tai Trần Cảnh vang lên tiếng ca. Lần này tiếng ca không còn trong veo, mà có chút chói tai, nhưng vẫn khiến phù văn trong sắc phù của Trần Cảnh nảy lên. Ngay sau đó, có hai tiếng ca khác vang lên rồi hợp lại với nhau, như thể tạo thành sóng dữ mãnh liệt xô tới. Trần Cảnh không chút nghĩ ngợi, vọt người lên, hóa thành bướm, vỗ cánh độn kiếm đi mất.

Lúc Trần Cảnh bỏ chạy, hắn có quay lại nhìn vào ba hướng kia. Rồi ngoảnh đầu về hướng Nam nhìn một con rắn khoang đen trắng cực to đang cuộn người trên ngọn cây, quanh người nó là sát khí phủ đen. Miệng rắn đang phát ra từng tiết tấu, như từng vòng sóng âm.

Trần Cảnh đột nhiên nảy sinh tức giận. Đó không phải ai khác, mà là Cửu Âm từng nghe đạo một thời gian dài ở Tú Xuân loan sông Kinh Hà. Con bướm trên không trung vừa đập cánh biến mất, lúc hiện lại đã đứng ở không trung phía trên Cửu Âm, hóa thành một đạo sĩ mặc áo lam nhìn nó. Cửu Âm vẫn niệm咒 pháp chú Khu Thần, căn bản như không nhìn thấy Trần Cảnh. Trần Cảnh cảm nhận được trên người nó có khí tức đặc biệt, đoán là khí tức của Vu tộc. Rồi lại nghĩ, nó có truyền thừa Vu tộc, tất nhiên phải nghĩ cho Vu tộc rồi. Cho dù nó có nghe đạo trước miếu Hà Bá, nhưng ta vốn không cần nó hồi báo gì cả, cho nên nó không nợ gì ta. Nghĩ đến đây, lửa giận dâng lên trong lòng Trần Cảnh nhanh chóng tan rã, hắn dựng người, hóa thành cánh bướm bay đi.

Lúc Trần Cảnh biến mất, con rắn đen trắng có quay đầu thoáng nhìn qua. Rồi thuận hướng quay đầu, nó phóng người lên, như một con rồng đen một ngụm tấp lấy một thần linh trong vại kẻ chưa kịp rời đi nuốt vào bụng. Lúc này nhìn qua, sẽ thấy ánh mắt nó còn lập lòe ánh đỏ.

- Cửu Âm, như vậy không phải người.

Tuyết Nhi kia nói.

- Như vậy mới là ta.

Cửu Âm đáp lại.

- Không, như thế không phải là người.

Tuyết Nhi tiếp tục nói.

- Như thế sao không phải là ta? Hà Bá gia từng nói, ta của hôm qua là ta, ta của hôm nay vẫn là ta. Dù là quá khứ hay tương lai, dù ta biến thành Thiên ma hay Thánh giả, ta vẫn là ta. Không thay đổi, là ta trong lòng người đấy.

Cửu Âm nói.

Tuyết Nhi quay đầu lại nhìn nó, ánh mắt đầy khác lạ. Cửu Âm lại không nhìn nàng ta, chỉ nhìn vào hư không. Chốc lát sau, Tuyết Nhi nói:

- Lời Hà Bá kia nói người nhớ thật tỉ mỉ. Ha ha, chẳng qua người nên nhớ, chúng ta không phải Vu, cũng không phải Yêu, mà là Vu Yêu.

Cửu Âm không đáp, chỉ nhìn xa xa. Lại có hai bóng đen từ trong núi chui ra, chính là hai vị Khu Thần khác.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 33: Kết Bạn Đạo La Phù

oOo

Trần Cảnh không đi xa, vẫn ở sát biên giới La Phù.

Đối với vài thần linh, Khu Thần đại pháp không hẳn là thuật pháp không thể phá được. Lúc trước vì có ý định muốn nhìn xem kẻ thi triển phép Khu Thần là ai, Trần Cảnh mới chịu sự khu sử của Tuyết Nhi. Chỉ là Tuyết Nhi kia hiển nhiên cũng biết, nên mới kể lại câu chuyện xưa nhằm làm phân tâm những thần linh cảnh giới cao như hắn, mới có thể sai sử được. So với những thần linh khác, thần cấm trong sắc phù của Trần Cảnh đã tiêu tán mất rồi, có điều phép Khu Thần kia đánh động vào một phù văn bản nguyên trong sắc phù. Mà phù văn kia hiện tại đã vị Trần Cảnh bắt được, hắn đang nghĩ đến chuyện về đến Tú Xuân loan sẽ phá hủy đi.

Chẳng qua, hiện tại Trần Cảnh không dự định trở về, mà muốn nhìn xem Triệu Tiên chân nhân có thật sự phi thăng lên Tiên giới như lời ông ta đã nói hay không. Trừ chuyện đó, hắn còn muốn vào La Phù nhìn xem vị Tổ Vu Huyền Minh kia có thực sự bị phong ấn trong đó hay không nữa.

Hắn tin rằng cũng có những thần linh khác không rời đi. Nếu nói bọn họ sợ hãi Khu Thần đại pháp kia thì không hẳn. Đối với một số thần linh, Khu Thần đại pháp tối đa cũng chỉ khiến bọn họ không kịp trở tay. Dưới tình huống bọn họ chú ý cảnh giác thì tránh thoát dễ dàng, thậm chí có thể đánh giết ngược lại, với điều kiện là đối phương chỉ dùng đến Khu Thần đại pháp mà chưa tính đến những thủ đoạn khác.

Ngay lúc bừng tỉnh dưới sát khí của Tuyệt Tiên kiếm, Trần Cảnh không chút suy nghĩ, quay người bỏ chạy. Lúc bị sát khí của Tuyệt Tiên kiếm bao phủ, hắn cảm thấy cực độ nguy hiểm, nhưng cũng không hắn không tìm ra được đường sống, cho dù đối mặt với Tuyệt Tiên kiếm của Triệu Tiên chân nhân cũng là như thế. Hắn không biết rằng đây không chỉ là cảm giác của một mình hắn.

Châu Bắc Lô vẫn rơi đầy tuyết trắng, còn có thêm một loại yên ắng đầy áp lực.

Trần Cảnh nhắm mắt lại, xúc động đạo ấn con sóng đục trong lòng rung lên, chấn động thành từng vòng gợn sóng. Con sóng sông kia dần hiện ra một bức tranh, lấy trung tâm là ngọn núi hắn đang đứng, rồi lan rộng ra bốn phía xung quanh hình thành nên quang cảnh đầy chân thực. Trần Cảnh không cần nhìn xem thế giới trong con sóng đục, mà nó đã trực tiếp ánh vào lòng hắn.

Một con chuột hoang từ trong hang núi sột soạt chui ra ngoài. Trần Cảnh còn có thể nghe thấy tiếng lá cây mục phát ra dưới bước chân khê dẫm đạp của nó. Thực ra cũng không phải hắn nghe thấy, mà là nhìn qua từ Trọc Lãng quan, chiếu thẳng vào trong lòng. Một con rắn ẩn nấp trong đồng lá mục, còn con chuột hoang đang cảnh giác tìm kiếm đồ ăn, cái mũi trắng hồng hấp háy cẩn thận hít ngửi trong không trung như muốn ngửi ra được khí tức có thể uy hiếp đến sự sống của nó.

Nó càng lúc càng đến gần con rắn có màu sắc như đồng lá mục kia. Đúng lúc này, đột nhiên nó ngừng lại, mũi hấp háy rung động, rồi xoay người nhảy đi, nhanh chóng chui vào một đám bụi gai. Con rắn có màu như đồng lá mục ngẩng đầu lên, lưỡi rắn phì phèo phun ra nuốt vào nhìn theo hướng con chuột biến mất. Đột nhiên, nó cảm nhận được nguy hiểm, xoay thân chạy biến. Thế nhưng trước mắt nó đã tối sầm lại, một con chim ưng sà xuống tóm lấy nó, cái mỏ như móc câu mổ thẳng vào vị trí cách đầu bảy tấc. Con rắn kia chỉ có thể hấp hối giãy dụa vài cái, cuối cùng chết mất.

Còn con chuột hoang kia, lại đang ở một chỗ khác nhấm nháp một quả cây rừng không tên.

Tất cả chuyện vừa rồi đều hiện rõ trong lòng Trần Cảnh.

Đó là quy tắc mạnh được yếu thua trong thế gian. Nhưng Trần Cảnh lại không nghĩ vậy. Hắn cho rằng đây là một trật tự, là một vòng tuần hoàn được cấu thành từ tư tưởng vô hình kèm theo các loại sinh linh hữu hình trong trời đất. Không có mạnh, không có yếu, chỉ có những biến số vô tận.

Sau khi bọn họ sinh ra, trời đất đã ban cho bọn họ mạnh yếu, chủng loại quyết định mạnh yếu của bọn họ. Nhưng bọn họ có rất nhiều cơ hội thay đổi địa vị mạnh yếu này.

Thiên đạo tuần hoàn, không phân mạnh yếu. Tồn tại trong trời đất, chỉ có tu hành là vĩnh hằng, cũng là bản năng của chúng sinh trên thế gian.

Cho dù là rắn hay chuột hoang trong núi, hay là nhân loại nơi trần thế, chuyện ăn nghỉ đều là tu hành. Chẳng qua đây là phương thức tu hành cấp thấp nhất. Ngoài ra, dã thú độ sức trong núi là tu hành, con người học tập là tu hành, du sơn ngoạn cảnh thả lỏng tâm tình cũng là tu hành.

Tu hành không chỗ nào không có, chỉ là cố tình hay vô tâm mà thôi. Cố tình tu hành, có kiên trì cố gắng, tất có thể nắm bắt được. Vô tâm tu hành, không sống qua trăm năm rồi chết đi, không ngộ ra được.

Nghĩ tới đây, Trần Cảnh cảm thấy cảnh sắc trong Trọc Lãng quan rõ ràng thêm không ít. Đến bước chân của con kiến trong núi cũng trở nên rõ ràng, đồng thời cảnh tượng chiếu vào lòng hắn cũng được mở rộng ra hơn.

Sau khi phạm vi cảnh tượng mở rộng ra, tại một nơi sát rìa, có một bóng người mờ ảo xuất hiện. Người nọ dùng phép thuật ẩn tàng thân hình, nhưng Trọc Lãng quan của Trần Cảnh vẫn phát hiện ra, chỉ là không rõ ràng lắm.

Cho dù vậy, gã vừa ánh vào Trọc Lãng quan, Trần Cảnh liền nhận ra đó là Đông Nhạc đại đế.

Vị đại đế này từng như núi cao mà Trần Cảnh phải ngẩng đầu ngược nhìn, lúc này tựa như không còn khí tức thần vương cao cao tại thượng như trước nữa. Hắn có cảm giác như vậy, lại quên mất thực lực của mình đã thay đổi, cho nên góc nhìn và vị trí mới phát sinh biến hóa như thế.

Đông Nhạc đại đế như thế không chú ý tới Trần Cảnh, không nhúc nhích nhìn về hướng La Phù. Một lát sau, ngay sát rìa Trọc Lãng quan lại lóe lên một bóng người có phủ một tầng sáng đen quanh thân tiến đến. Trần Cảnh nhận ra đó là Nạp Lan Vương. Hắn không rõ lúc trước Nạp Lan Vương trốn đi đâu, bây giờ lại xuất hiện, nhìn qua chỉ sợ mục đích lão cũng là đợi sau khi Triệu Tiên chân nhân phi thăng thì tiến vào La Phù.

Đột nhiên Trần Cảnh cảm thấy nguyên thần của Triệu Tiên chân nhân tựa như đem đến tai nạn cho La Phù. Trừ phi hiện tại ông ta ra tay giết hết những người như bọn họ. Nhưng Trần Cảnh tự tin rằng, nếu ông ta không dùng đến Tuyệt Tiên kiếm sẽ không thể giết chết được hắn, dù hiện tại ông ta đã thành nguyên thần. Có lẽ người khác cũng có loại tâm tư này, hơn nữa Tuyệt Tiên kiếm trong tay Triệu Tiên chân nhân cũng không dễ sử dụng như vậy.

Trần Cảnh đang đứng bên dưới một gốc đại thụ. Tuy hắn không cố ý ẩn nấp, nhưng khi đến loại cảnh giới này, mỗi lời nói, hành động đều không hẹn mà hợp với tâm cảnh bản thân hắn. Đó còn được gọi là lời nói, hành động phản chiếu tâm tư. Không chỉ có hắn, những nhân vật như Đông Nhạc đại đế và Nạp Lan Vương dù không cố tình ẩn nấp thân hình, đi vào cõi hồng trần, mọi người cũng không cách nào nhìn thấy được bọn họ. Hoặc có thấy, cũng chỉ như người bình thường trong mắt họ mà thôi.

Khi Trần Cảnh nhìn vào trời đất trong Trọc Lãng quan, thì khí tức trên thân hắn cũng chuyển sang nội liễm. Hắn không biết Đông Nhạc đại đế và

Nạp Lan Vương có phát hiện ra mình hay không, vì dù sao phương pháp tu hành trên thế gian này có muôn hình vạn trạng, phép thuật càng là đếm không xuể.

Đột nhiên, bên tai Trần Cảnh truyền đến giọng nói:

- Hà Bá gia, có nguyện kết bạn cùng đạo La Phù một chuyến chứ?

Giọng nói này theo gió mà đến, nhẹ nhàng thành từng tia chui vào tai Trần Cảnh. Hắn khẽ sửng sốt, rồi nhận ra đây là giọng nói của Nạp Lan Vương. Đồng thời thầm nghĩ quả nhiên lão phát hiện ra mình, có chút ngoài ý khi lão bắt chuyện với mình. Tất nhiên hắn cũng đáp lại, vừa định mở miệng, lời định nói ra lại ngừng. Tâm niệm hắn tập trung vào Nạp Lan Vương trong con sóng đục, đáp lời theo đó:

- Thành Hoàng gia có lời mời, thật vinh hạnh!

Hắn vừa nói xong, Nạp Lan Vương khẽ giật mình. Bởi giọng nói của Trần Cảnh như vang lên trong lòng lão, căn bản không biết Trần Cảnh đang dùng là loại phép thuật gì.

Tuy Trần Cảnh không biết phép thuật lão sử dụng là gì, nhưng hắn biết đó là một loại phép mượn làn gió truyền tới. Thế gian có âm dương, phép chia ngũ hành. Có rất nhiều phép thuật dựa vào dấu vết có thể lần ra, nhưng phương pháp truyền âm của Trần Cảnh lại không thuộc bất kì loại nào trong ngũ hành. Nếu muốn nói cho rõ ràng, tìm trong bát quái tứ tượng, cũng không có phép thuật nào tương tự như loại phép này của Trần Cảnh. Nạp Lan Vương không khỏi nghĩ đến Âm Dương đạo pháp.

Chỉ có Âm Dương đạo pháp mới không có vết tích lần theo, biến hóa thất thường.

Tuy kinh ngạc, nhưng cũng chỉ trong một ý niệm. Lão tiếp tục nói:

- Nghe nói Diệp chương môn từng một mình đến La Phù mượn “Tế Kiếm tâm kinh” rồi đi ra. Không biết tin này là thật hay không?

Thế gian từng có lời đồn rằng Diệp Thanh Tuyết đã vào La Phù trộm lấy Kiếm kinh, Nạp Lan Vương lại nói là mượn. Đây là lần đầu tiên Trần Cảnh bị người hỏi thẳng chuyện này. Hắn không khỏi nghĩ tới sư tỷ, nghĩ tới chuyện nàng phải chịu một kiếm của Trảm Tiên kiếm ngay tại La Phù này, nghĩ đến nàng đang phải trải qua rất nhiều năm trong Trấn Yêu tháp của Côn Lôn.

“Côn Lôn, Côn Lôn...” Lòng hắn thầm nhẩm vài lần, rồi hít sâu một hơi đáp lời Nạp Lan Vương:

- Không sai, quả thật sư tỷ ta từng tới La Phù, từ trong tay Triệu Tiên chân nhân mượn lấy “Tế Kiếm tâm kinh”. Lần này ta muốn trả lại, sư tỷ mượn thế nào, ta sẽ trả thế đó.

- Có thể mượn được “Tế Kiếm tâm kinh” từ trong tay chương môn La Phù. Thế gian này, có lẽ chỉ có Diệp chương môn làm được. Thời gian ngắn như vậy, đã có cảnh giới thế kia, có lẽ ngàn năm qua ngoài Diệp chương môn cũng không có mấy người. Thật xứng được gọi là thiên kiêu.

Ý tứ và giọng điệu của Nạp Lan Vương nói đến chuyện này, là nhằm gần gũi hơn với Trần Cảnh, lại không hề đề cập tới chuyện trong thành Bá Lăng.

Trần Cảnh trả lời vài câu, tán gẫu trong chốc lát. Chợt có một giọng người khác chen vào:

- Hai vị đang định vào La Phù dạo một vòng, cho phép lão hủ kết bạn vào cùng chứ.

Giọng nói này xen vào vừa vặn ngay đúng khoảng ngừng giữa cuộc nói chuyện của Trần Cảnh và Nạp Lan Vương, hơn nữa lại không có chút khí

tức uy nghiêm của bậc đại đế, đồng thời lại không khiến người ta nảy sinh cảm giác khúc mắc chán ghét được.

Trần Cảnh và Nạp Lan Vương đều thâm kinh ngạc. Bọn họ không nghĩ đến cuộc nói chuyện của mình lại bị đối phương nghe thấy, hơn nữa chính họ lại không hề cảm giác được.

Trần Cảnh chưa kịp đáp, Nạp Lan Vương đã cười lớn đáp lời:

- Ha ha...đại đế nguyện ý đồng hành là chuyện không thể tốt hơn được nữa. Tất nhiên Hà Bá gia cũng sẽ rất vui lòng.

Lão nói câu này ra, dù Trần Cảnh không đồng ý cũng không được, bèn cười nói.

- Có thể đồng hành cùng đại đế, thật là vinh hạnh.

Hắn không biết, kỳ thật Đông Nhạc đại đế không nghe thấy lời Trần Cảnh trong cuộc nói chuyện giữa hắn và Nạp Lan Vương. Y chỉ bắt được lời nói của Nạp Lan Vương trong gió, từ đó đoán được ý đồ của bọn họ.

Đây cũng là nguyên nhân khiến y muốn kết bạn với Trần Cảnh và Nạp Lan Vương cùng đi vào La Phù. Trong mắt y, Trần Cảnh này là một thần linh quật khởi thần tốc trong những năm gần đây, lúc chưa gặp hắn thì y chỉ cho là lời đồn phóng đại lên mà thôi, dù có mấy phần thực lực cũng không thể cao tuyệt được. Nhưng khi gặp được chân thân, y mới thấy lời đồn không thể nói hết thần bí của Trần Cảnh.

Trong mắt y, trên người Trần Cảnh luôn luôn có một tầng sương mù dày đặc có thể khúc xạ hết mọi ánh sáng trong trời đất. Nhìn qua liền sinh ra ảo giác, không phân rõ thật ảo.

Trong trời đất hỗn loạn này, có thêm bằng hữu chung quy vẫn tốt hơn một kẻ địch. Cho dù không thành bằng hữu, chỉ cần thời điểm mấu chốt

không hại đến bản thân mình là được. Thiện chí giúp người, vẫn luôn là điều hay.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 34: Tuyệt Tiên Kiếm Trận

oOo

So ra thì trong ba người, Đông Nhạc đại đế có thân phận cao nhất. Tương truyền lúc Thiên đình còn, thì ông ta đã có mặt rồi. Có lời đồn rằng trước kia ông ta chẳng qua chỉ là một tiểu Sơn Thần tọa hạ dưới trướng Đông Nhạc đại đế, sau đó phản nghịch đoạt ấn. Nhưng không quản thế nào, lúc này ông ta đã là Đông Nhạc đại đế, Thái Sơn đạo tràng có đến ngàn người nghe đạo. Dù cho Nạp Lan Vương có tự xưng là Thành Hoàng Vương thì người nghe đạo bên dưới cũng chỉ mấy trăm. Chỉ có miếu Hà Bá quanh năm sóng nước cuồn cuộn, tịch liêu quanh quẽ.

Trong lúc ba người chuyện trò, Trần Cảnh không nói câu nào, chỉ lắng nghe. Trái lại Nạp Lan Vương và Đông Nhạc đại đế hàn huyên không ít. Trước kia dường như hai người cũng chưa từng quen biết, có thể nói đây là lần đầu tiên gặp mặt. Hai người chuyện Đông chuyện Tây, đa phần là lời khách sao, thỉnh thoảng lại như thuận miệng nói vài chuyện về La Phù, nhưng đó mới là trọng điểm. Hiển nhiên ba người tiến vào La Phù đều có mục đích riêng, lý do đầu tiên là muốn nhìn qua Tuyệt Tiên kiếm. Thanh tiên thiên kiếm khí kia không ai không thêm muốn cả.

Một lý do khác chính là Tổ Vu Vu tộc Huyền Minh. Tên tuổi nàng ta không dưới danh tiếng Tuyệt Tiên kiếm. Nếu nàng ta thực sự tồn tại, tinh huyết Tổ Vu còn khiến người người điên cuồng hơn cả thanh Tuyệt Tiên kiếm kia nhiều.

Tuyệt Tiên kiếm chỉ có một thanh, không cách nào phân chia. Nhưng tinh huyết Tổ Vu thế nào cũng có ba giọt, hai người khéo léo đạt thành thỏa thuận, đó là chia đều tinh huyết của Tổ Vu, ngoài ra những thứ khác cũng tương tự. Tất nhiên Trần Cảnh cũng có một phần trong đó.

Trần Cảnh không nói câu gì, bọn họ coi như đã làm xong thỏa thuận. Ba người cùng nhau, chống lại những kẻ tranh đoạt khác.

Tuy bọn họ uyển chuyển nói là để dành sức, nhưng vẫn không thay đổi được mục đích thật sự. Trần Cảnh từ chối cho ý kiến, chỉ trầm mặc. Hắn không nghĩ đến Tuyệt Tiên kiếm, cũng không ham hố tinh huyết Tổ Vu, nhưng lúc này cũng không phủ định.

Đôi khi, trầm mặc là một cách biểu đạt rất hay.

Ba người đứng trên ba đỉnh núi, đều nhìn về phía La Phù.

Ngày thứ bảy từ khi chưởng môn La Phù thành nguyên thần sắp trôi qua, cũng là ngày mà ông ta sẽ phi thăng.

Rất nhiều người đang nhìn, ít nhất La Phù tọa lạc trong hoang nguyên trắng xóa này đang hấp dẫn lấy vô số ánh mắt, có ẩn chứa chúc phúc, có nguyên rủa.

Thời gian không kéo dài lâu. Ngay lúc mặt trời lặn, Triệu Tiên chân nhân xuất hiện trên bầu trời. Từ trên mặt đất, ông ta xuyên qua cơn gió tuyết, bay thẳng lên chín tầng trời. Lúc này ông ta chỉ có nguyên thần, không phải thân thể.

Trần Cảnh nhìn mây đen cuộn cuộn trên chín tầng trời, càng muốn nhìn xem Tiên giới ở nơi nào. Toàn bộ thần niệm của hắn tập trung vào hai mắt, muốn nhìn xuyên qua hư không, để nhìn rõ xem Tiên giới mà Triệu Tiên chân nhân tiến vào sau khi rời khỏi đây là thế nào.

Tất cả mọi chuyện đều rất đột ngột. Cho dù là tin tức Triệu Tiên chân nhân tuyên bố phi thăng sáu ngày trước, hay lúc phi thăng bây giờ, đều không có chút dấu hiệu. Như thể đây là một khúc hát độc diễn không mang chút âm thanh nào cả.

Trong mắt Trần Cảnh, chỉ thấy Triệu Tiên chân nhân xông vào mây đen.

Trong mắt Triệu Tiên chân nhân, ông ta đang bay thẳng tới Thiên đình đang tỏa ánh sáng lấp lánh.

Trong mắt Trần Cảnh, mây đen chớp lóe từng tia sấm sét kinh người.

Trong mắt Triệu Tiên chân nhân, trước bậc thang bước vào Linh Tiêu bảo điện trên Thiên đình, có một tiên nhân phất tay vẫy ra từng đợt tiên linh khí, vẫy xuống thần quang tiếp dẫn, hư không ngưng kết tạo thành tiên đài tiếp dẫn.

Trong mắt Trần Cảnh, là sấm sét đánh xuống, đánh lên người Triệu Tiên chân nhân. Từng đợt từng đợt, còn Triệu Tiên chân nhân như đón lấy sấm sét mà lên chín tầng trời, như thể mỗi tầng trời phải gánh chịu lấy một đợt sét để đi ra đến bên ngoài.

Trong mắt nhiều người, Triệu Tiên chân nhân đã hóa thành bụi mù dưới sấm sét đó. Đồng thời bên tai rất nhiều người, ngay lúc Triệu Tiên chân nhân hóa thành bụi mù biến mất, còn nghe thấy tiếng cười to đầy vui mừng thoải mái vang vọng trong hư không:

- Ta muốn thành tiên, ta sẽ được tiêu dao.

Lời nói tản ra theo gió, lại vọng lại thêm lần nữa rồi tan biến đi mất, không còn lại gì nữa. Còn Triệu Tiên chân nhân đã biến mất không chút dấu vết. Trần Cảnh không nhận ra được, rốt cuộc ông ta đã phi thăng tới Tiên giới, hay đã tan thành khói bụi dưới lôi kiếp kia rồi.

Hiển nhiên Nạp Lan Vương và Đông Nhạc đại đế cũng không nhận ra được. Nhưng không quản thế nào, tất cả đều không thể nhiều loạn được ý nghĩ muốn tiến vào La Phù của họ.

Cho nên, lúc này có một đạo thần niệm từ Đông Nhạc đại đế truyền đến, dao động trong ý thức nói lên: “Chúng ta gặp lại trong La Phù.”

Nói xong, ông ta bay lên trời, rời khỏi phạm vi cảm ứng của Trần Cảnh, biến mất không còn dấu vết. Nạp Lan Vương cũng theo đó nói tiếp:

- Gặp lại ở La Phù.

Một ngày trước, La Phù còn là nơi khiến rất nhiều người sợ hãi, bây giờ trong mắt một số người nơi này lại trở thành nơi để cướp đoạt. Sáu ngày trước, chương môn La Phù nói đặc đạo phi thăng, cả thiên hạ kinh sợ. Sáu ngày trước, ông ta một kiếm vào Đông Hải, giết chương môn đảo Kim Ngao, đoạt Tuyệt Tiên kiếm, người người đều biến sắc. Trong khoảng thời gian ngắn, không ai dám đứng ra đối diện với thanh thế đó.

Trời đất biến đổi thất thường, thường trong khoảng thời gian ngắn khó mà cảm nhận được. Nhưng rất nhiều người nhìn từ kiếm phái La Phù mà cảm nhận được biến đổi thất thường thật sự là như thế nào.

Trần Cảnh dưới gốc đại thụ, hóa thành một con bướm nhẹ nhàng bay đi. Mà thực ra, hắn chỉ xoay một vòng tại đó, để rồi biến mất tung tích.

Thuật Ẩn Động là tiểu đạo, không phải là phép thuật cao thâm gì, nhưng tiểu phép thuật như vậy có thể phản ánh được cảnh giới của một người tu hành.

Khí tức trên thân con bướm rất nhạt, dù người tu hành liếc qua cũng chỉ cảm thấy con bướm này rất đổi bình thường. Có chăng chỉ lớn hơn con bướm khác một chút, xinh đẹp hơn một chút. Chỉ khi thấy con bướm bay trong gió tuyết, mọi người ít nhiều đều sẽ cảm thấy kì quái.

Trần Cảnh hóa bướm bay vào trong gió tuyết châu Bắc Lô. Vừa tiến vào, hắn đã cảm thấy khác lạ, khác hẳn với cảm giác đầu tiên tới đây tìm Diệp Thanh Tuyết, khác với vài canh giờ trước bị Khu Thần đại pháp sai sử đi vào.

Hắn cảm nhận được sát khí nồng đậm trong gió tuyết này. Sát khí này tựa như tuyết rơi ngàn năm qua ở châu Bắc Lô, nặng nề đến mức khiến người ta khiếp sợ.

Sau một lát Trần Cảnh mới nhớ ra, sát khí này là của Tuyết Tiên kiếm.

Khi Triệu Tiên chân nhân chân nhân bay lên trời cao, trên tay nguyên thần không cầm theo Tuyết Tiên kiếm. Như vậy kiếm kia hắn còn đang ở tại La Phù theo đúng như lời Nạp Lan Vương và Đông Nhạc đại đế đã nói.

Chỉ là hiện tại cảm nhận được sát khí của Tuyết Tiên kiếm trong gió tuyết La Phù khiến Trần Cảnh có chút ngoài ý. Trong lòng hắn xuất hiện cảm giác nguy hiểm, không khỏi nghĩ: “Triệu Tiên chân nhân vì truyền thừa của môn phái, sẵn sàng giết chết kẻ địch cường đại, không tiếc đắc tội với đảo Kim Ngao, không lý gì sẽ không có bố trí trước khi rời khỏi thế giới này.”

“Có lẽ, trong mắt La Phù lúc này, chúng ta chính là những kẻ bị dục vọng che mờ mắt mắt, là những người tu hành bị mê lạc.” Trần Cảnh trầm suy nghĩ, nhưng mà hắn lại biết rõ mình rất tỉnh táo.

Hắn cẩn thận cảnh giác bay về phía trước, bay lượn trong bầu trời đầy gió tuyết.

Bông tuyết rơi đầy trời khiến hắn có chút hoa mắt, từng bông từng bông tuyết như hóa thành từng đoàn sáng trắng.

Đột nhiên Trần Cảnh cảm thấy không đúng. Nhìn kỹ trời đất kia, làm gì có bông tuyết nào nữa, chỉ thấy từng thanh kiếm đâm cắm xuống mặt đất.

Đây chính là đại trận “Hàn Quang Vạn Năm” đại danh đỉnh đỉnh của La Phù. Lại có người gọi trận này là “Tuyết Rơi Vạn Dặm”.

Cho dù có tên là gì, cũng không nằm ngoài việc là những từ ngữ mang tính miêu tả, chỉ có chân chính đối mặt mới biết rõ sự đáng sợ của đại trận này. Trần Cảnh mới phát hiện, thật ra lúc trước tiến vào, La Phù còn chưa thật sự phát động đại trận Hàn Quang Vạn Năm này.

Hiện tại, hiển nhiên đã phát động rồi. Không chỉ Trần Cảnh rơi vào trận, mà Đông Nhạc đại đế và Nạp Lan Vương nhất định cũng đã rơi vào đó. Hơn nữa, cũng còn vài nhân vật Trần Cảnh không quen biết cũng đang ngẩng đầu nhìn hàn kiếm từ trên trời rơi xuống.

Một vạt ánh kiếm lạnh lẽo từ trên trời thẳng tắp hạ xuống, nhanh như phi kiếm rạch phá không trung đâm đến. Trần Cảnh bắt đầu bay lượn, chộp động giữa các khe hở này.

Lúc Trần Cảnh ngẩng đầu lên, có thấy được một đại điện lấp lóe giữa màn sương trắng trên bầu trời. Điện kia nhìn cũng không rõ ràng, như thể chìm nổi giữa mây mù, lại như là ảnh ảo. Trên tấm hoành phi ngay đại điện lại treo cao một thanh kiếm trắng như tuyết, nhìn vào khiến người khác lạnh lẽo. Đó là Tuyết Tiên kiếm. Đại trận có Tuyết Tiên kiếm làm mắt trận, có một cái tên cực kì kinh khủng – Tuyết Tiên kiếm trận. Trận này tuy Trần Cảnh không biết đến, cũng kém xa so với Tru Tiên kiếm trận, nhưng cũng không ảnh hưởng đến suy nghĩ của mọi người về danh tiếng của cái tên Tuyết Tiên kiếm trận này.

Hắn xúc động con sóng đạo ấn trong lòng, trời đất chợt rõ ràng hơn hẳn, kiếm đang hạ xuống cũng biến mất, chỉ có bông tuyết là vẫn đang rơi như thế. Chỉ là ngoài bông tuyết rơi xuống, trong Trục Lăng quan còn hiện ra từng tia kiếm khí theo gió xoắn tới. Chúng nó đều hiện ra rõ ràng trong Trục Lăng quan, do đó mà Trần Cảnh kịp thời tránh thoát.

Nhưng cũng có nhiều lúc, Trần Cảnh cần phải dùng sức đánh tan kiếm khí này đi. Bởi vì kiếm khí quá mức dày đặc, có muốn cũng không tránh được, cũng không cách nào tránh được.

Những kiếm khí kia lần khuất trong gió tuyết, không ngừng không nghỉ. Tuy chốc lát không làm gì được Trần Cảnh, nhưng hắn biết mình đang lâm vào nguy hiểm cực độ. Bởi vì pháp lực của hắn đang không ngừng yếu bớt, linh lực trong Mê Thiên kiếm không ngừng hao mòn đi.

Đối với Trần Cảnh mà nói, trận pháp là thứ tương đối xa lạ, nhưng hiện tại hắn lại đang lâm vào ngay giữa trận pháp.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 35: Kiếm Treo Cao Cửa Điện

oOo

Người ngoài kiếm trận vĩnh viễn không biết được cảm nhận của người trong kiếm trận. Cũng như thế những người đang đứng trên bờ, không thể biết cá đang bơi trong nước là hạnh phúc hay thống khổ.

Người đứng ngoài nhìn vào châu Bắc Lô, chỉ thấy La Phù bị bao trùm bởi gió tuyết, ngoài ra không cảm nhận được gì khác.

Rốt cuộc Trần Cảnh cũng cảm nhận được cảm giác của những người châu Hắc Diệu đi tới Tú Xuân loan năm xưa. Khi đó, bọn họ chỉ cảm giác được kiếm khí ẩn khắp sương mù nơi Tú Xuân loan, không chỗ nào không có, tựa như nước chảy lan tràn khắp nơi.

Lần này Trần Cảnh cảm nhận được kiếm khí như gió, len lỏi khắp ngóc ngách, không chỗ nào không có, không ngừng không nghỉ. Mỗi một bước đi, kiếm khí lại dày đặc thêm vài phần. Lúc đầu chỉ là kiếm khí nhẹ như gió, dần dần chậm rãi biến thành cuồng phong.

Phần lớn kiếm khí đều bị Trần Cảnh dựa vào Trọc Lãng quan nhìn thấy mà tránh được, cho nên hẳn đi tới vẫn vô cùng thông thả. Nếu có người ở đây, sẽ nhìn thấy một con bướm tung bay lên trên rồi lại hạ xuống, chọt tiến rồi chọt lui, như thế không chịu nổi sức gió mà bị thổi loạn đi khắp hướng.

Cách đó không xa, đột nhiên có một người từ trong gió lao ra, rồi lại lóe lên biến mất. Có điều vừa mới biến mất, thân hình gã lại bị gió thổi hiện ra lại.

Người này nhìn qua hơn ba mươi tuổi, mặc bộ pháp bào âm dương (*có hình âm dương, như bộ đồ thầy cúng vẫn mặc_hoangtruc), tay cầm một nhánh cây khô. Nhánh cây kia tản ra ánh sáng màu xám bao phủ toàn bộ đạo sĩ này trong đó. Chỉ là gió lúc này như từng ngọn châm, đâm vào bên trong màng sáng xám thành từng lỗ nhỏ, lại như thể sắp sửa cắt mở cả vầng sáng xám đó ra, trên mặt gã cũng ngập tràn sợ hãi.

Thân thể gã như không có trọng lượng, bay đi trong gió, như muốn bay độn đi xa. Hiên nhiên gã định bỏ chạy. Có điều gió vốn không hình thái, trước sau lưu chuyển, căn bản không hướng cố định. Gã đã rơi vào trong đại trận, không thể phân rõ phương hướng, cho nên một hồi sau lại trở về ngay chỗ cũ.

Từng đợt cuồng phong như từng lưỡi đao sắc, cắt mở tầng hộ thân bên ngoài của gã, pháp bào trên người cũng bị cắt ra.

- Cứu ta, cứu ta...

Gã nhìn con bướm đang tung bay lên xuống trong gió gọi lớn, âm thanh vừa thốt, gió đã tràn vào vòm miệng gã, rồi tích tắc bị cuồng phong xé nát vụn. Máu tươi theo gió bay cuốn lên cao. Bắt đầu từ miệng gã, tứ chi gã cũng nhanh chóng bị gió xé rời.

"A..."

Tiếng kêu thảm thiết vang lên trong gió rồi biến mất, bị gió tuyết khắp trời vùi lấp cả. Thi thể trên mặt đất kia như thể gỗ vụn bị cuốn lên trong gió, đến xương cốt cũng biến thành tro bụi.

Pháp bảo của người nọ mất đi chủ nhân, ánh sáng nhanh chóng âm đạm. Cơn gió thổi qua, vẽ lên pháp bào và nhánh cây khô từng vết kiếm. Dần dần, chúng nó ngày càng nhỏ lại trong cơn gió tuyết kéo dài vô tận, rồi biến mất không còn gì cả.

Con bướm vẫn bay lượn trong gió tuyết, có điều đã đi về phía trước một đoạn khá xa.

Trong lòng Trần Cảnh có một thế giới nhỏ, nhìn thấy hết mọi thứ bên trong.

Một cơn gió xoăn tới, cùng với tia kiếm nương theo sau. Trong lòng Trần Cảnh đã sớm chiếu đến, tia kiếm vừa tới, bướm đã tung bay. Tia kiếm trước sượt qua, tia kiếm phía sau đã xoăn tới, con bướm vừa xuất hiện lại hung hiểm tránh thoát, rồi vỗ cánh chớp mắt biến mất.

Hắn đột nhiên cảm thấy nơi này là một nơi tinh luyện kiếm thuật rất tốt. Thời gian dần trôi qua, hắn phát hiện bản thân ngày càng nhạy cảm, tuy gió càng lúc càng mạnh bạo nhưng hắn không còn cảm thấy gian nan hơn. Thậm chí, hắn còn đang không ngừng đi tới.

Người tiến vào bên trong trận này thường không thấy đường đi về trước, cũng không rõ được phương hướng, nhưng trong lòng Trần Cảnh lại vô cùng rõ ràng.

Hắn đang một đường bay về phía trước, vứt bỏ tất cả tư tưởng khác, chỉ chuyên chú vào Trọc Lăng quan, xuyên thẳng hoặc tránh né từng tia kiếm xoăn cuốn tới người mình.

Hắn không rõ người khác thế nào, cũng không nghĩ tới họ. Khi trước mắt xuất hiện một ngọn núi tuyết chân thực rõ ràng, hắn mới hiểu mình đã đi vào trong được rồi. Chẳng qua trừ hắn, lúc này cũng có người khác đi vào trong đây. Trong đó có Đông Nhạc đại đế và Nạp Lan Vương, ngoài ra còn có mấy vị hắn không rõ lai lịch.

Trần Cảnh chưa từng gặp qua những người kia, bọn họ không phải là những thần linh bị trúng thuật Khu Thần lúc trước. Trước mặt mọi người là một ngọn núi tuyết cao chót vót, ở những nơi có linh khí tụ tập lại có một đại điện được dựng lên, có lớn có nhỏ, ngầm hợp huyền ảo. Nhìn qua như

lộn xộn, nhìn kỹ sẽ phát hiện tất cả gắn liền thành một thể, hiển nhiên là một trận pháp. Trên một tòa đại điện cao nhất trong đó còn gắn một thanh kiếm, vô kiếm có hai chữ cổ xưa đầy sắc bén – Tuyệt Tiên.

Trần Cảnh chỉ cảm thấy có một luồng sát khí tuyệt diệt ập vào mặt. Trên đỉnh đại điện đó còn có một cô gái mặc áo bào xanh, tóc đen tung bay. Hắn đột nhiên cảm thấy nàng ta như nhiễm phải cái loại khí phách nắm giữ được cả trời đất của Triệu Tiên chân nhân khi thành nguyên thần. Còn cái kiêu ngạo từ bản thân nàng, lại khiến Trần Cảnh cảm thấy cực kỳ giống với khí tức của thanh Tuyệt Tiên kiếm.

Bầu không khí chợt lạnh cứng, không người nói chuyện. Bất cứ người nào cũng cảm nhận được, Triệu Tiên chân nhân rời đi, nhưng La Phù không phải nơi có thể mặc người tùy ý chém giết.

Ly Trần lạnh lẽo nhìn người khác, rồi ngẩng đầu nhìn bầu trời nói:

- Sư phụ từng nói, khi có người xuyên qua đại trận Hàn Quang Vạn Năm đến đây, là thời điểm ta tiếp nhận chức chương môn.

Nói tới đây, nàng nhìn qua mọi người, chậm rãi nói:

- Rốt cuộc các người đã tới, đáng tiếc...

Đông Nhạc đại đế nói:

- Đáng tiếc, chúng ta lại không chu đáo chuẩn bị lễ tặng.

- Đáng tiếc người tới quá ít.

Ly Trần nói tiếp.

Có người nói ra:

- Chỉ sợ hiện tại cô không thành chương môn được.

Ly Trần đáp lời:

- Sư phụ từng nói, La Phù chưa bao giờ cần đến ba ngàn khách mừng, chưa bao giờ cần lễ nghi tiếp nhận. Chỉ cần trước điện treo cao kiếm, kiếm hạ chém hết những linh hồn bất kính, đó là cách thức chúc mừng ta kể nhiệm chương môn tốt nhất.

- Khẩu khí thật lớn!

Có người cười lạnh nói.

Tiếng cười lạnh của gã chưa hết, trong tay Ly Trần đột nhiên có thêm một phù ấn, là ngọn núi La Phù thu nhỏ lại. Trần Cảnh lập tức hiểu ra, đó chính là phù ấn chương môn. Chỉ cần có ấn chương môn kia, có thể khu động linh lực núi La Phù, bởi vì phù ấn kia chính là căn bản của đại trận này. Quả nhiên không ngoài dự liệu của Trần Cảnh, chỉ thấy nàng ta ném phù ấn kia lên không trung, miệng niệm ra một đoạn chú ngữ trúc trắc huyền ảo. Phù ấn lóe lên ánh sáng lấp lánh, còn những người khác lại cảm giác như phù ấn biến ảo lớn lên trong ý niệm bọn họ, đồng thời tiêu tán mất.

Ngay khi phù ấn chương môn biến mất, ngón tay Ly Trần đánh ra mấy pháp quyết trên không trung. Hư không rung động, rồi một đại điện hư ảo chậm rãi hiện ra trong gió tuyết ngay tại không trung phía trên La Phù. Đó cũng là đại điện mà Trần Cảnh từng nhìn thấy trước kia, nhưng trước mắt mọi người lúc này chỉ là cửa điện. Phía trên cửa điện còn treo thanh Tuyệt Tiên kiếm. Dĩ nhiên đó không phải bản thể của Tuyệt Tiên kiếm, mà chỉ là linh thể. Còn kiếm vẫn đang treo ngay cửa chính đại điện dưới chân Ly Trần.

Mọi thứ chỉ trong tích tắc, ngay lúc cửa điện xuất hiện, Trần Cảnh cảm giác được sát khí phô thiên cái địa từ trên đỉnh đầu mãnh liệt tràn xuống.

Trong lòng dâng lên nguy hiểm mãnh liệt. Hắc bèn thả người dựng lên, biến thành một con bướm. Ánh kiếm trên thân bướm chợt lóe, rồi biến mất.

Ngay lúc Trần Cảnh dựng người hóa thành bướm, Ly Trần cười lạnh một tiếng, ngón tay như kiếm chỉ thẳng lên Tuyết Tiên kiếm đang giắt trên cửa điện nơi bầu trời, miệng nhanh chóng nhẩm niệm huyền chú. Âm thanh của nàng vang lên, hư không ông ông rung động, bông tuyết vỡ tan bay tung tóe.

Ly Trần niệm pháp chú rất trúc trắc huyền ảo, như thể mỗi một chữ niệm lên phải chịu đựng lấy một tầng phép tắc của trời đất.

Vốn Trần Cảnh đã biến mất trong hư không, dưới âm thanh niệm chú kia lại bị hiện ra lại. Hư không rung động vừa rồi đã cắt đứt kiếm đòn của hắc. Trần Cảnh cũng không do dự, ánh kiếm trên thân bướm lại sáng rực lên rồi lại biến mất. Hắc thật sự không muốn tranh đấu với nàng ta.

Nhưng khi Trần Cảnh định xoay người chạy trốn, người khác đã đồng thời ra tay. Đông Nhạc đại đế hét lớn một tiếng, âm thanh như sấm, cửa cung điện trên không như bị tiếng quát vỡ ra, linh khí cuộn cuộn. Rồi một ngọn núi lớn cuộn cuộn linh khí hiện ra, ép thẳng xuống cửa điện này.

Nạp Lan Vương chỉ lên trời, đỉnh đầu lão xuất hiện một vùng ánh sáng đen, rồi tản ra thành một đám mây đen. Mây đen đó ngưng kết thành một tòa thành trì, tuy không rõ ràng nhưng trung tâm của thành này có một tòa phủ Thành Hoàng vô cùng ngưng thật, trên cổng phủ có mấy chữ rất to: “Nạp Lan Vương phủ”. Còn Nạp Lan Vương thì lóe lên, đáp xuống ngay đỉnh của tòa phủ Thành Hoàng trong thành trì. Lão đưa tay điểm một chỉ, cửa phủ ầm ầm mở ra, một đội âm binh lao ra. Gió lạnh nổi lên bốn phía, âm khí tràn ngập, ngưng kết thành một con đường giữa hư không. Rồi đám âm binh này theo đó, phóng thẳng đến ngọn núi La Phù.

Lại có một đạo sĩ thôi động mũ quan trên đầu mình. Một con chim thanh loan từ mũ quan bay ra, đạo sĩ kia vọt người ngồi lên con chim, lao thẳng về phía Ly Trần.

Còn có nhiều người khác thi triển ra thần thông thuật pháp, phóng về phía núi La Phù.

Nhìn thần thông, pháp lực mà Nạp Lan Vương và Đông Nhạc đại đế biểu hiện, có thể thấy trận chiến với Triệu Tiên chân nhân lúc trước, bọn họ căn bản còn chưa lộ ra thực lực chân chính.

Trần Cảnh không để ý tới bọn họ. Hắn hiểu kỳ nên muốn vào nhìn xem vị Tổ Vu Huyền Minh kia, muốn đem trả “Tế Kiếm tâm kinh” lại, nhưng lại không định đánh nhau đến ta sống người chết thế này, nên hắn thoát ra.

Ly Trần đưa ngón tay như kiếm, chỉ vào Tuyệt Tiên kiếm trên cửa điện, miệng niệm chú càng lúc càng nhanh, âm thanh càng gấp gáp. Đến cuối cùng, khi ánh sáng đen lóe lên, gương mặt nàng phủ sương lạnh, núi Thái Sơn trên bầu trời đè ép xuống, nàng ta mới đẩy sát khí quất to lên một tiếng. Tuyệt Tiên kiếm ngay cửa điện rung động, theo ngón tay Ly Trần chợt chuyển động. Kiếm trên cửa điện rời khỏi vỏ.

Ánh sáng trắng chói mắt sắc bén tản ra, tiếng kiếm ngân vang mãnh liệt cắt ngang qua bầu trời đầy sát khí đã trở thành tiếng vang duy nhất trên bầu trời, lấn át cả tiếng niệm chú đi.

Tuyệt Tiên kiếm rời vỏ, hào quang chói lọi, kiếm khí xông thẳng lên cao. Núi Thái Sơn kia bị kiếm khí lao ra, nhất thời không rơi xuống nổi. Ngón tay của Ly Trần vừa chuyển, Tuyệt Tiên kiếm trong hư không cũng chuyển, chém tới đạo sĩ đang ngồi trên con chim thanh loan.

Đỉnh đầu đạo sĩ chợt lóe lên một đám mây, trong mây còn có từng tia đạo khí xanh đen nhàn nhạt. Đám mây đó là phương pháp hộ thân cơ bản, trụ cột nhất của Đạo gia. Chỉ cần pháp lực thâm hậu, mây kia vừa ra, dù có

pháp bảo, pháp thuật gì cũng khó mà công phá được. Hơn nữa mây đó còn ngăn cản được các loại pháp thuật, kể cả là âm chú hay mê hồn, âm sát. Đạo sĩ kia không có pháp bảo gì, chỉ dùng đám mây chống lại một kiếm của Tuyệt Tiên kiếm, có thể thấy y tự tin với thực lực bản thân thế nào.

Tuyệt Tiên Kiếm chém xuống, hư không rít gào, đám mây kia xuất hiện vết rách. Đạo sĩ biến sắc mặt, há miệng phun ra một ngụm máu tươi mang theo đan khí, định ngăn cản Tuyệt Tiên kiếm trong chốc lát. Nhưng kiếm không ngừng lại, vẫn chém xuống, chém vỡ đan khí, đạo sĩ kia chưa kịp làm phép bỏ chạy đã bị chém làm hai nửa. Chim thanh loan bị phong ấn trong mũ quan của đạo sĩ nhân cơ hội đó trốn thoát khỏi phong ấn, phóng người lên, bay thẳng về phía núi La Phù.

Thi thể bị chém thành hai mảnh trên mặt đất lại không ai chú ý đến. Một lát sau, thi thể đó hóa thành hai mảnh của một hình người bằng gỗ.

Lúc này Ly Trần mới chú ý tới. Nàng đứng nơi đó, đột nhiên niệm động chú ngôn ngự kiếm, tay hướng lên trời chỉ, Tuyệt Tiên kiếm chấn động. Ngón tay nàng ta vừa chuyển, Tuyệt Tiên kiếm lại rời vỏ.

Kiếm treo trên cửa điện là linh thể, cho nên rời khỏi vỏ cũng là linh thể. Chỉ cần bản thể vẫn còn, kiếm linh thể kia có thể phân hóa ra hàng ngàn hàng vạn.

Lần này rời vỏ không còn là một thanh, mà là mười thanh kiếm. Mỗi thanh chém về một người, trong đó có một thanh kiếm hướng ra xa đâm đến Trần Cảnh.

Loại kiếm thuật dùng một người phân tâm điều khiển nhiều kiếm như vậy Trần Cảnh cũng biết. Chẳng qua hẳn điều khiển tối đa cũng chỉ bằng Ly Trần, lại không thể làm tốt được như nàng ta.

Kiếm chợt lóe lên rồi biến mất. Trong gió tuyết này, tốc độ kiếm mau lẹ khác thường, tích tắc sau đã lao đến con bướm trong không trung.

Cũng trong nháy mắt này, Trần Cảnh đột nhiên nghĩ đến một cách lên vào La Phù, hoặc nói là vừa suy ra một loại phép thuật.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 36: Theo Gió Ẩn Vào Đêm

oOo

Thế gian có một từ gọi là lừa gạt. Càng là người có điều khuất tất trong lòng, lại càng dễ trúng thuật. Giới tu hành cũng có loại pháp thuật này, gọi là huyền thuật. Huyền thuật vô hình vô chất, có lúc không có bất cứ uy lực gì, nhưng có khi lại huyền bí tới độ giết người không thấy máu.

Lừa gạt chốn nhân gian nhất định phải khơi gợi hoặc thuận theo dục vọng lòng người, mà huyền thuật cũng như vậy, điều căn bản là phải lừa tâm gạt ý.

Đạo nhân kia cho Trần Cảnh một gợi ý. Hẳn dùng thế thân tránh thoát Tuyệt Tiên kiếm, chân thân sớm chẳng biết đi đâu. Trần Cảnh cũng nghĩ đến thuật mê huyền của Mê Thiên Điệp. Loại người có ý chí kiên định như Ly Trần rất khó bị ảo ảnh mê hoặc, thế nhưng không có nghĩa là hoàn toàn không bị, nhất là khi nàng nhất tâm ngự đa kiếm như hiện tại.

Tuyệt Tiên kiếm đâm xuyên tầng tầng gió tuyết, xuất quỷ nhập thần xuất hiện phía trên con bướm, đâm xuống.

Thân bướm chợt lóe hào quang như muốn phủ kín hư không, kiếm kia lại đột nhiên đâm nhanh hơn. Con bướm tựa hồ ứng phó không kịp, ánh kiếm bắn ra từ người nó, rồi vừa chạm phải Tuyệt Tiên kiếm đã vội rụt trở về, như là không ngăn cản được, sợ bị phá tan kiếm cương.

Trong tích tắc ánh kiếm tiếp xúc lẫn nhau ấy, có tiếng động bèn nhọn chói tai vang lên.

Tuyệt Tiên kiếm thế mau lẹ mà trực tiếp, lúc đâm lúc chém, từng đòn gọn gàng, như tạo thành một chiếc lồng giam khiến con bướm tạm thời không thể thoát thân. Lại triển đấu trong chốc lát, con bướm đã gặp vài lần cực kỳ nguy hiểm.

Đột nhiên có âm thanh vang lên:

- Ly Trần, ta cũng không mạo phạm La Phù người, chẳng qua là muốn trả lại "Tế Kiếm tâm kinh" cho người mà thôi.

Ly Trần lại không trả lời, thậm chí thế kiếm còn ác liệt hơn.

Trần Cảnh tiếp tục nói:

- Một khi đã như vậy, Trần mỗ tại Tú Xuân loan chờ tôn giá.

Hắn nói lời này ý là chờ Ly Trần tới lấy, năm đó nàng đã nói qua như vậy.

Nói xong, hào quang trên người con bướm càng thêm mãnh liệt, hiển nhiên là muốn rời khỏi.

Hào quang bùng lên, chui vào hư không. Nhìn về chỗ con bướm, chỉ thấy nó như là bất động rồi biến mất dần. Tuyệt Tiên kiếm chợt cũng bùng phát hào quang, hóa thành một luồng sáng đâm tới chỗ xa trong hư không. Theo một đòn này, con bướm lại xuất hiện, hào quang trên người nó đột nhiên bùng ra, sau đó lại bay nhanh đi. Tuyệt Tiên kiếm đuổi theo không bỏ, lần nữa chặn con bướm lại, nhưng con bướm lại chợt biến mất như là ảo ảnh.

Nó biến mất không hề báo trước, một chút khí tức cũng không có, như là chưa từng xuất hiện.

Lúc này, Trần cảnh lại đã tới trước một tòa đại điện trong núi La Phù.

Lúc chém giết Giang Lưu Vân ở thành Bá Lăng, hắc tòng dùng cách lừa tâm gạt ý thi triển huyền thuật, ngay cả Giang Lưu Vân cũng bị mê hoặc. Lần này Trần Cảnh tỏ ra muốn rời đi, làm Ly Trần tưởng hắc thật sự muốn chạy, nên nhân cơ hội đó thi triển huyền thuật, tạo thành ảo ảnh chạy trốn ra bên ngoài, còn bản thân hắc thì đã ẩn độn trong gió tuyết mà vào trong La Phù.

Nếu Ly Trần cảm thấy được Trần Cảnh sẽ không rời đi, tất nhiên sẽ không trúng huyền thuật của hắc. Trần Cảnh nói ra mấy lời kia chẳng qua là muốn làm Ly Trần phân tâm, cộng với thực hiện vài lần độn kiếm đã là quá đủ, để một lần cuối cùng độn kiếm cũng đồng thời thi triển huyền thuật, chân thân biến mất song song với huyền thân chạy về phía trước. Trần Cảnh có thể làm mọi việc dễ dàng như vậy đều là do Ly Trần nghĩ rằng hắc thật sự muốn đi. Chỉ cần trong đầu nàng sinh ra ý nghĩ này, thì sẽ không sinh nghi với ảo ảnh chạy trốn kia.

Quả nhiên Ly Trần không nghi ngờ, mà tiếp tục đuổi giết ảo ảnh kia.

Tới khi nàng phát hiện mắc mưu, phục hồi tinh thần lại, thì đã không cách nào tìm được Trần Cảnh rồi.

Tới tận bây giờ, nàng cũng không ngờ phép ẩn độn của Trần Cảnh đã thần diệu như vậy, chỉ vừa thoát ly cảm ứng đã không cách nào tìm lại.

Trần Cảnh lại không hề cảm thấy bất ngờ. Mặc dù hắc chưa từng dựa vào phép ẩn độn, nhưng chính hắc biết, chỉ cần mình làm cho đối phương nhất thời không chú ý tới mình, thì có thể khiến đối phương không tìm được mình nữa. Đây là một loại cảm giác.

Sau khi thoát khỏi Ly Trần, con bướm cũng không lấy thân bướm bay trong gió tuyết, mà hóa thành một bông tuyết bay múa theo gió trên không trung.

Khi bông tuyết này rơi xuống đất, lại hóa thành một làn gió thuận chiều mà đi. Mãi cho đến khi vào trong núi La Phù, con bướm vẫn duy trì lúc là tuyết, lúc là gió, thu liễm pháp lực bản thân đến mức tận cùng. Còn khí tức, hẳn chỉ cần thu gom khí tức bản thân vào bên trong Trọc Lăng Quan, thân hình biến ảo thành gió và tuyết. Rồi cứ thuận thế mà động, dung nhập trong gió tuyết, đúng là làm cho Ly Trần không phát giác gì. Không chỉ như thế, cho dù xuyên qua khu vực chiến đấu trước điện La Phù, hẳn cũng thuận thế biến ảo, không bị phá đi huyền hình.

Cứ vậy mà tiến, thuận theo thế trời đất mà đi, cũng như nước hòa vào sông, không thể phân ly.

Đạo lý này tương tự chuyện hãn mượn thiên kiếp làm phép năm đó, chỉ là đến bây giờ hãn mới lý giải được thấu đáo. Mượn uy sấm sét thiên kiếp mà làm phép, chẳng qua là trong hoàn cảnh đặc thù mới có, chứ hãn chưa từng nghĩ tới, hóa ra chỉ cần là thế của trời đất thì đều có thể nhập vào phép.

Nghĩ tới đây, hãn có lý giải càng sâu đối với huyền thuật - một trong những thần thông bản mệnh của Mê Thiên Điệp. Ở thành Bá Lăng, hãn ngộ được lừa tâm gạt ý, nhận thức thật sâu về huyền thuật, mà lần này thì mơ hồ từ "huyền" bước vào "hóa".

Bất kể thế nào, huyền thuật cũng chỉ là mê huyền lừa gạt lòng người, mà "hóa" lại thật sự hóa thành một loại sự vật khác. Chẳng qua, hiện tại tuy hãn đã lơ mơ chạm đến tấm màn này, nhưng vẫn chưa thể làm được.

Trần Cảnh không cần quay đầu lại, cuộc chiến ở phía trước La Phù đã ở hết trong đầu. Chiến đấu rất kịch liệt, đã có người bị chém dưới Tuyệt Tiên kiếm.

Khi Trần Cảnh tiến vào núi La Phù, hãn mới phát hiện, mỗi tòa đại điện lớn hay nhỏ nơi đây đều treo kiếm, hoặc một thanh, hoặc hai thanh, trước

cửa điện cũng đều có đệ tử La Phù ngồi.

Trần Cảnh không hề tới gần những đại điện này, nhìn từ Trục Lăng Quan thì trước mặt có chút mờ hồ, hắc hắc bên trong này có một loại trận pháp khác. Hắc dừng lại, cẩn thận cảm thụ khí tức trong núi này, dần dần cảnh tượng trong con sóng cũng trở nên rõ ràng hơn. Đúng lúc này, có một người thoát khỏi phong tỏa từ Tuyệt Tiên kiếm của Ly Trần, đi tới trong núi. Người còn trên không trung, đã thấy từ đại điện trong núi La Phù có hai luồng sáng lạnh phóng tới cực nhanh. Trần Cảnh ngược mắt nhìn, một kẻ trong đó được xếp hạng chỉ sau Ly Trần - Ly Tình, kẻ còn lại là Ly Ưu. Tuy Trần Cảnh không nhận ra bọn họ, nhưng liếc mắt đã có thể nhận ra bọn họ chiếm giữ vị trí mấu chốt của những đại điện này.

Đây là một cơ hội tốt để vào điện, những đệ tử thủ hộ đều phân tâm. Nhưng Trần Cảnh lại không động, bởi vì hắc còn không biết chỗ phong ấn.

Trần Cảnh đứng ở đây càng lâu, khí tức càng như được dung hợp với nơi này. Cảnh tượng trong Trục Lăng Quan cũng càng rõ ràng, từ người đến vật nhất nhất hiện ra, địa hình, điện quán, tất cả đều xuất hiện trong đầu.

Trong suốt cả khu vực này, Trần Cảnh không cảm giác được chỗ nào đặc biệt, bèn cẩn thận rời khỏi phạm vi này. Khí tức của hắc đã dung hợp với khí tức ngọn núi, ẩn thân đi tiếp. Thẳng tới chỗ cao nhất, cuối cùng hắc đã phát hiện một chỗ dị thường. Bên trong băng hàn kia, cũng là chỗ trung tâm của ngọn núi, có xây một tòa đại điện thật to. Đó là chỗ cao nhất, cũng là đại điện nơi Ly Trần đang canh giữ.

Ly Trần đứng nơi đó, vung tay, ngón tay làm kiếm. Tuyệt Tiên kiếm như hóa thành một tấm lưới trong hư không, ngăn cản hết người khác bên ngoài. Tuy Trần Cảnh thoát khỏi cảm giác của Ly Trần, tiến được vào trong núi, cũng tới được chủ điện nằm ở chỗ cao nhất của ngọn La Phù, nhưng không có tới gần, bởi vì trên cửa của đại điện kia đang treo bản thể của Tuyệt Tiên kiếm.

Trần Cảnh sợ rằng nếu mình đến gần rồi bị phát hiện, sẽ lập tức trở thành vong hồn dưới kiếm.

Lúc này, trong mắt mọi người xung quanh, Trần Cảnh chỉ là một luồng không khí hư vô. Hắn chậm rãi tới gần. Ở bên trong Trục Lăng Quan, Tuyệt Tiên kiếm chỉ là một điểm sáng trắng.

Càng lúc càng gần, cuối cùng đi tới trước cửa, Trần Cảnh không nhịn được, ngẩng đầu nhìn Tuyệt Tiên kiếm. Chỉ thấy kiếm này dài hơn kiếm bình thường một chút, vỏ kiếm và chuôi kiếm khít chặt không một khe hở, giống như một chỉnh thể hoàn mỹ vô khuyết.

Ngoài dự liệu của Trần Cảnh, kiếm kia lại không có phản ứng. Nhìn thấy Tuyệt Tiên kiếm, trong lòng hắn chợt dâng lên cảm giác muốn tháo nó xuống rồi rút ra. Ý nghĩ này vừa xuất hiện, đã trào dâng lên như mạch nước ngầm. Hắn cả kinh, vội hít sâu một hơi, dời ánh mắt, chui vào trong khe cửa.

Mê Thiên Điệp vốn xen lẫn giữa ảo và thực, cửa kia tuy khép rất nhanh, nhưng vẫn không thể ngăn cản Mê Thiên Điệp tiến vào.

Vừa vào trong, cảnh tượng trước mắt Trần Cảnh biến đổi, đồng thời tất cả trong đại điện đều hiện rõ trong đầu hắn.

Châu Bắc Lô quanh năm tuyết rơi, đại điện này cũng làm từ băng, khí tức cứng lạnh khác thường.

Trong tòa đại điện này có hai bức tượng, một có tướng mặt uy nghiêm, vẻ mặt chính khí. Trần Cảnh từng nhìn thấy bức tượng giống thế này ở đạo quán khác, là Côn Lôn tổ sư Nguyên Thủy đạo nhân, người trong đạo môn đều gọi là Thiên Tôn.

Cạnh đó là bức tượng một đạo nhân còn trẻ, mặc đạo bào màu vàng cam, hai hàng lông mày có chút thưa, liếc nhìn có cảm giác là một người trầm

mặc ít lời. Trần Cảnh đoán người này có thể là Ngọc Đình chân nhân. La Phù này là đạo thống của ông ta, tự nhiên sẽ có tượng ông ta.

Trần Cảnh đi ra phía sau. Trong Trục Lăng Quan có thể thấy được mặt sau có một vị trí đặc biệt, phỏng chừng là chỗ phong ấn.

Hắn đi liền một mạch, rất nhanh đã tới nơi đó. Đó là một tĩnh thất dùng để tu hành. Nơi này vị trí đặc thù, đoán chừng là chỗ tu hành của chương môn. Thân hình của Trần Cảnh lóe lên, đã tiến vào đó. Bên trong rất tối, nhưng lại không hề ảnh hưởng tới Trần Cảnh. Tĩnh thất này cực kỳ đơn sơ, chỉ có một bồ đoàn mỏng, trên đó có một người ngồi, mà người này đã khô héo, lờ mờ có thể nhận ra đó chính là Triệu Tiên chân nhân.

Cho tới bây giờ, Trần Cảnh vẫn không thể xác định, Triệu Tiên chân nhân thực sự phi thăng, hay là hồn phi phách tán dưới thiên kiếp rồi.

Trên mặt đất cạnh Triệu Tiên chân nhân có một quyển sách, mà mặt đất thì hiện đầy đồ án. Trần Cảnh ngồi xổm xuống, nhặt quyển sách kia lên. Đây là một bản chép tay.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 37: Nhiều Loại Nghi Hoặc, Ta Nguyên Phi Thăng Tự Mình Giải Thích

oOo

Nơi nhân gian, phú quý thường lấy vải vóc làm sách, còn nhà bần hàn thì tự biên sách trúc hoặc sách bằng vỏ cây, ghi chép lại vài chuyện đại sự.

Tất nhiên người tu hành không dùng những thứ đó, nếu bọn họ muốn viết điển tịch, nhất định sẽ dùng vài loại thiên tài địa bảo tự luyện chế thành sách. Bản chép tay của Triệu Tiên chân nhân cũng được tự tay ông ta luyện chế, lấy băng phách và vàng ròng luyện chế thành. Cầm sách trên tay, tâm thần mát lạnh, lại vì dung luyện vàng ròng nên mép sách đều có ánh kim.

Mỗi trang sách đều cực mỏng, Trần Cảnh cầm trên tay, có cảm giác như đang cầm một pháp khí nào đó. Nếu tùy tiện xé một trang sách xuống, tế luyện chút ít thì có thể coi như phi kiếm giết địch. Bìa sách màu vàng nhạt, màu trắng của băng phách hòa cùng màu ánh kim một cách hoàn mỹ, phía trên có một dòng chữ - Chương Môn Thủ Ký, Triệu Tiên.

Trần Cảnh đoán rằng mỗi đời chương môn La Phù đều lưu lại một quyển chép tay như vậy.

Mở ra, dòng đầu tiên có viết: “Ngọc Hoàng năm một ngàn bốn trăm năm mươi bảy, mùa xuân, Triệu Tiên...”

Ngày này tất nhiên là ngày ông ta tiếp nhận chức vị chương môn, bởi vì ông ta có viết vào một số lý tưởng và kỳ vọng của mình, cùng với đó là sự hiếu kính với tổ sư, sư phụ. Qua đó, có thể thấy ông ta là một người tôn sư

trọng đạo, đồng thời cũng rất có lý tưởng. Lý tưởng này không phải ở chuyện muốn phát triển La Phù lớn mạnh đến thế nào, mà là muốn đắc đạo thành Tiên. Ý nghĩ này đều được để lộ ra trên những dòng ghi chép của bản chép tay này.

Khúc sau là một vài tâm đắc lĩnh hội được, một vài chuyện trong trời đất, có vài thứ về phương diện tu hành bản thân, vài thứ về chuyện nội tình trong phái La Phù, cũng có chút ghi chép sau khi trải qua những chuyến đi.

Hoặc có những câu nói, hoặc là hằng hà lời dài dòng khẳng định quan điểm, cũng có đầy những lời lẽ nghi vấn.

Trần Cảnh lật giở rất nhanh, mãi đến vài trang sau cùng mới ngừng lại. Đó là những ghi chép của Triệu Tiên chân nhân vào bảy ngày sau cùng này.

“Ngàn năm trước Nam Lạc định lại lục đạo luân hồi, một kiếm giết sạch người tu hành Tiên đạo. Một đêm loạn cương thường, cấm thiên địa, khiến tu sĩ có tuổi thọ, nhưng đạo lại không còn điểm cuối. Những năm gần đây, liên tiếp có Yêu linh độ kiếp, ta cảm giác pháp cấm trời đất như tiêu tan, bèn bế quan tu nguyên thần, một năm liền thành.”

Trần Cảnh đọc lại đoạn này lần hai, không nhìn được bèn nhìn lại cái tên “Nam Lạc”. Lần đầu tiên hẳn biết đến câu chuyện được ghi chép trong này, nhưng cái tên Nam Lạc thì không phải lần đầu tiên hẳn gặp được. Trong bản “Vu Chú” mà Hư Linh đoạt được trong tay Chúc Ly cũng có ghi chép về tên Nam Lạc. Trần Cảnh nhớ mang máng, trong đó có nói đến chuyện Nam Lạc đã giết chết một vị Đại vu của Vu tộc.

“Nam Lạc này rốt cuộc là người thế nào?” Lần đầu tiên Trần Cảnh nảy sinh ra ý nghĩ muốn tìm hiểu một người khác. Lần này nhìn thấy Nam Lạc được viết trên bản chép tay, không phải chuyện giết chết một Đại vu như trong “Vu Chú” từng ghi lại, mà là định lại lục đạo luân hồi, còn nói một kiếm giết sạch người tu hành Tiên đạo khắp thế gian. Nếu là người khác

nói, Trần Cảnh nhất định cho là nói bậy, nhưng bản chép tay lại ghi rõ ràng tại đây. Triệu Tiên chân nhân không có lý do gì phải nói dối, trừ phi những thứ ông ta biết là giả.

Chỉ một câu đó đã khiến người ta khó mà tin được. Phải là loại thần thông thế nào mới có thể làm được? Chẳng qua nếu đã có câu nói định lại lục đạo luân hồi trước đó, thì chuyện vừa rồi không phải không có khả năng.

Trần Cảnh tiếp tục nhìn xuống dưới, lại thấy viết: “Nguyên thần thành thì gặp được Linh Tiêu bảo điện. Trong điện, thầy ngã đầy đất, lẽ nào Tinh Thần tiên quân ở Thiên đình năm đó đều đã chết hết?...” Trần Cảnh nhớ rõ ông ta không nói với người khác rằng trong Linh Tiêu bảo điện, đã nhìn thấy xác chết khắp nơi.

Tiếp tục đọc, hẳn không còn thấy những tin tức gì đặc biệt nữa. Trần Cảnh muốn đọc về chuyện nơi Tiên giới, nhưng ông ta lại chủ yếu viết về lo lắng cho La Phù.

Chẳng qua, nhìn theo phương diện này có thể thấy ông ta rất coi trọng truyền thừa La Phù.

Tiếp tục lật trang giấy, hẳn nhanh chóng lướt qua, trên đó có viết: “Mặc dù Côn Lôn và đảo Kim Ngao đều thuộc Đạo môn, nhưng giáo lý lại bất đồng. Ngàn năm trước có đấu tranh vì đạo thống, ngàn năm sau hà tất không có. Đảo Kim Ngao kia có tiên thiên kiếm khí, ta nhân cơ hội đoạt lấy nó, lưu lại cho La Phù, dùng để trấn khí vận.”

Trần Cảnh mới chợt hiểu, hóa ra ông ta có mục đích như vậy.

Đọc kế tiếp, lại thấy viết: “Ta muốn giết hai cường địch ngày trước, thế nhưng Tuyệt Tiên kiếm quá mức cường đại, lại như trong điển tịch ghi chép, không phải nguyên thần không thể ngự được. Tuy có quyết yếu Ngự Vạn Kiếm của tổ sư lưu lại, ta tận lực vẫn không thể hoàn toàn khống chế

được Tuyệt Tiên, để Hắc Sơn lão yêu và Khổ Hải Yêu Tăng thoát mạng. Chẳng qua, đợi khi bọn hắc khôi phục, trời đất cũng đã đổi...”

Trần Cảnh lại lật thêm trang tiếp nữa, trên đó viết: “Ta giảng giải về con đường ngộ nguyên thần. Tu sĩ tám phương tề tụ. Trong đó có những tu sĩ đã đi chệch đại đạo, nếu như bọn họ cứ tiếp tục như vậy, về sau e rằng không kẻ thành đạo rồi.”

Trần Cảnh đọc tới nơi đây, không khỏi nghĩ đến cảnh Triệu Tiên chân nhân lúc đó rõ ràng đang ngồi giảng đạo, vậy ông ta lấy đâu thời gian để viết? Nghĩ kỹ lại, hắc chợt hiểu, đây là dùng thần niệm viết xuống.

Đọc xuống nữa, có viết: “Chợt có Vu Yêu khu thần tới, là vì Huyền Minh. Đều là những dư nghiệt Vu tộc như đám châu Tịch Đế đến đây, nhưng bọn chúng vẫn chưa có được truyền thừa huyết mạch. Có thể thấy Vu tộc đã tìm ra được phương pháp. Là trời đất thay đổi, hay trời đất đang khôi phục?”

Từ giọng điệu nghi vấn câu cuối cùng của ông ta, có thể thấy dù thành nguyên thần cũng vẫn có những chỗ nghi hoặc. Trần Cảnh thầm nghĩ vậy.

Trang tiếp theo sau ghi lại chuyện ông ta dùng Tuyệt Tiên kiếm thay thế Trảm Tiên kiếm lập đại trận. Thật ra đại trận này xuất từ Tiệt giáo đảo Kim Ngao. Hơn nữa, tương truyền trận này chính là một phần tư trận đồ của Thiên Hạ Đệ Nhất kiếm trận, cho nên lấy Tuyệt Tiên kiếm làm sát kiếm ngay mắt trận vô cùng thích hợp.

Trần Cảnh vốn tưởng như vậy xong rồi, không nghĩ tới trang cuối cùng còn một đoạn ngắn. Giọng điệu trong đoạn này rất khác biệt so với những dòng nhật ký trước đó.

Một đoạn này, chủ yếu là những dòng chữ tràn ngập nghi hoặc và không xác thực. Trong đó còn mơ hồ có một loại liều chết đầy quyết tuyệt.

“Xem điển tịch ghi lại, nguyên thần thành có thể cảm nhận được lực lượng tinh không cuộn cuộn mênh mông, vô cùng vô tận. Lại có thể cảm nhận được linh lực cực nhỏ, mịn nhỏ thành từng sợi, tùy tay có thể miết thành roi, có thể sinh ra pháp tướng, có pháp lực liên miên bất tuyệt. Nhưng ta ngưng kết thành nguyên thần, trống không trần trụi, có rất nhiều chỗ thiếu hụt so với miêu tả trong điển tịch. Cũng không rõ vì sao ta lại cảm nhận triệu hoán, không biết trong Thiên đình còn có Ngọc Hoàng, không biết tổ sư có còn trong trời đất này không? Nhiều loại nghi hoặc, ta nguyện đích thân phi thăng lý giải.”

Những nghi vấn liên tiếp bộc lộ bất an trong lòng ông ta. Nếu không phải Trần Cảnh tận mắt đọc bản chép tay này, hẳn căn bản không tin rằng Triệu Tiên chân nhân vô cùng lạnh lùng cao ngạo trên thế gian, lại cũng có lúc bàng hoàng như vậy. Chẳng qua, câu nói sau cùng của ông ta đầy dứt khoát, hiển nhiên ông ta nhìn ra được trước mắt không tốt đẹp cho lắm, nhưng vẫn cứ phi thăng lên tới chín tầng trời.

Lúc này, trong lòng Trần Cảnh ánh lên một người. Là đạo sĩ cười con chim xanh lúc trước, chỉ là giữa trán y có thêm một vết máu.

Y cũng đã tới đây rồi! Trần Cảnh không nhìn ra lai lịch của y, chỉ thả quyển chép tay của Triệu Tiên chân nhân trong tay xuống, lui vào một góc bên cạnh. Đạo sĩ này tiến vào tĩnh thất, liếc mắt nhìn thấy được bản chép tay, nhưng y không nhìn nhiều, chỉ đưa mắt nhìn quanh bốn phía.

Rồi y đưa tay móc ra một lá bùa giấy, vung lên trong hư không. Lá bùa không có lửa tự bốc cháy. Trần Cảnh liền cảm nhận được một khí tức khác thường, như một loại tinh thần gợn sóng truyền đến rồi mở ra. Một lúc sau, chỗ hư không như mặt nước ngưng kết hiện ra một cánh cửa, một người từ sau cửa kia vọt ra ngoài.

Người này là Tuyết Nhi, khoác một thân áo bào đen. Điều này khiến Trần Cảnh ngoài ý, thầm nghĩ: “Lẽ nào đạo sĩ này là Vu tộc sao?”

Ngay khi Trần Cảnh vừa nghĩ như vậy, đạo sĩ kia đã mở miệng nói:

- Bần đạo vào được, cũng đã triệu cô vào đây. Hiện tại cũng chỉ tự dựa vào cô mà thôi.

Một câu này, Trần Cảnh liền rõ ràng đó là mối quan hệ hợp tác. Tuyết Nhi kia không để tâm, chỉ thoáng nhìn qua một góc mà Trần Cảnh đang đứng. Nàng này liếc mắt qua, lập tức khiến đạo sĩ kia chú ý. Chỉ thấy ánh sáng lóe lên trong mắt, rồi y cười lạnh nói:

- Không nghĩ ra có người còn vào trước bần đạo một bước. Hắc hắc, Hà Bá sông Kinh Hà quả nhiên danh bất hư truyền.

Dứt lời, y thoáng nhìn qua Tuyết Nhi. Hiển nhiên là muốn xem nàng có định ra tay hay không.

Chỉ là Tuyết Nhi kia không hề nhìn Trần Cảnh, nhắc tay vung vẩy từng miếng ngọc phù. Ngọc phù chìm vào hư không, những chỗ ngọc phù biến mất chợt lóe lên thành những điểm sáng yếu ớt, tựa như những ánh sao trên bầu trời.

Nàng ta vung ngọc phù ra càng lúc càng nhanh, như sợ không kịp nữa. Từng miếng, từng miếng, thủ pháp vung ra đầy phức tạp mà huyền bí. Ngọc phù dung nhập trong hư không cũng ngày càng nhiều, nhìn qua như ánh sao đầy trời.

Thình lình nghe nàng ta quát nhẹ một tiếng, như tiếng sấm nổ vang. Đến Trần Cảnh cũng có một cảm giác như hẫng đi, trước mắt đột nhiên tối sầm. Hắn vội vàng định thần, chỉ thấy cảnh vật trước mắt đã biến ảo, tinh thất lúc trước đã biến mất, sát khí trên đỉnh đầu phô thiên cái địa sát khí tuôn xuống. Hắn ngẩng đầu nhìn, thấy một cửa điện đang lơ lửng trên đầu, ánh vào trong mắt và trong lòng hắn, lại là một thanh Tuyệt Tiên kiếm với sát khí ngút trời.

Kiểm đã tới đỉnh đầu, Trần Cảnh vọt người đi mất.

Đồng thời trong lúc đó, lời nói sắc lạnh của Ly Trần truyền đến:

- Kiểm trận hộ sơn La Phù há có thể phá dễ như vậy.

Hai người hiện lên trong Trọc Lăng Quan, một người là đạo sĩ thì biến đổi sắc mặt. Người còn lại là Tuyết Nhi lại không nhìn rõ được biến hóa, vì cả người nàng ta đều phủ trùm trong áo bào đen.

Đỉnh đầu đạo sĩ kia vọt lên một đám mây, bên trong màu xanh, bên ngoài là màu đỏ. Phép thuật này của y hiển nhiên thuộc dạng công chính ôn hòa, cũng không thấy y sử dụng thuật ẩn độn gì đặc biệt cả. Lúc này, Trần Cảnh chợt hiện lên một ý niệm, có lẽ thuật Thế Thân lúc trước của y là do Vu tộc Tuyết Nhi chuẩn bị cho.

Truyền thuyết từng nói rằng, chân tu thời thượng cổ lúc chưa thành nguyên thần cũng không tu tập bất cứ phép thuật gì, chỉ tôi luyện tâm cảnh, gia tăng đạo hạnh. Có lẽ có chút tương tự với người này. Cho nên nếu nói về tu hành trường sinh thì đạo sĩ này hiển nhiên sẽ đi nhanh hơn người khác, bởi vì y không tu tập những phép thuật hỗn tạp kia. Nếu y thành nguyên thần, cũng sẽ mạnh mẽ hơn người khác rất nhiều. Nhưng hiện tại y không thành, cho nên đối mặt với Tuyết Tiên kiếm lộ ra vẻ lấy trứng chọi đá.

Tuyết Tiên kiếm chém xuống, kiếm khí sắc bén chém vỡ đám mây hộ thân trên đầu đạo sĩ thành từng đám mây xanh, mây đỏ. Tuyết Tiên kiếm không ngừng chém xuống, đạo sĩ kia bị chém thành hai nửa giống hệt như lúc nãy. Chỉ là lần này có máu tươi chảy thành vũng, hiển nhiên người này đã chết đi, hồn phách cũng tiêu tán dưới Tuyết Tiên kiếm này.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 38: Cô Gái Nằm Trên Đài Tế

oOo

Cửa điện trắng như tuyết, mang theo khí tức mênh mông cao tuyết. Ly Trần đứng bên dưới cửa điện, sát khí phủ đầy trên gương mặt cao ngạo lạnh lẽo.

Trừ cái đó ra, tất cả chỉ là một vùng sáng trắng. Nạp Lan Vương và Đông Nhạc đại để đánh nhau với Ly Trần lúc trước cũng không thấy tung tích.

Khi đạo sĩ không tên kia bị một kiếm chém xuống, Vu Yêu Tuyết Nhi cũng như thế không có chút sức phản kháng, bị một kiếm chém tan, hóa thành bông tuyết tán loạn đầy trời.

Chẳng qua, trong Trọc Lãng Quan của Trần Cảnh cảm giác được bông tuyết khắp bầu trời đều là Vu Yêu Tuyết Nhi. Hắn vẫn nhìn thấy một bóng dáng cực kì mờ nhạt chột lóe rồi biến mất, đảo mắt đã thấy tan biến nơi phương xa.

Tất cả mọi chuyện lúc này đều ánh vào trong Trọc Lãng Quan của Trần Cảnh, ánh vào lòng hắn. Ngay lúc đạo sĩ không tên và Vu Yêu Tuyết Nhi bị chém, thì hắn đồng thời cũng phải đối mặt với nguy hiểm bị một kiếm chém giết.

Không thể nào ngăn cản, vì đây không phải là Tuyết Tiên thật sự. Hơn nữa đến đạo sĩ có một thân pháp lực thuần hậu cùng với đám mây hộ thân cũng bị kiếm chém vỡ, Trần Cảnh làm sao có thể ngăn cản được.

Trần Cảnh kết thành đạo ẩn con sóng đục, tuy nhìn qua không phải là đại thần thông gì, nhưng tự hẳn biết rõ thần kỳ đến thế nào.

Chỗ thần kỳ không gì sánh được, đó là theo con sóng đục có thể nghe thấy lời nói của người khác gọi tên mình. Cho dù đối phương ở xa ngàn dặm vẫn có thể nghe được, thậm chí còn nhìn thấy được. Trần Cảnh dựa vào Trọc Lăng Quan này, luyện thành thuật Phân Thần Hóa Sinh Hàng Lâm, có thể phá thuật ẩn độn của người khác, bài trừ mê ảo, còn có thể ẩn giấu khí tức của bản thân.

Tuyệt Tiên kiếm kia được Ly Trần điều khiển với tốc độ cực nhanh, sát khí phô thiên cái địa đủ khiến bất cứ những ai có tâm cảnh bất ổn nảy sinh tâm tình không thể chống lại được.

Kiểm thuật của Ly Trần vốn thuộc dạng hiếm có trên thế gian. Năm đó Trần Cảnh còn bị kiếm thuật nàng ta áp chế, một đường đuổi giết đến tận châu Cửu Hoa. Lúc này lại lần nữa đối mặt với kiếm thuật của Ly Trần, Trần Cảnh chỉ cảm thấy kiếm thuật nàng ta càng thêm sắc bén.

Kiểm thuật của mỗi người đều có một phong thái riêng, người nào kiếm thuật càng cao minh lại càng là như vậy.

Trước đây, kiếm thuật của Ly Trần mang đến cho Trần Cảnh cảm giác rất trực tiếp mà sắc bén. Cho dù sử dụng loại kiếm thuật và kiếm quyết nào thì cũng đều lộ ra một vị đạo gọn gàng, sắc bén đầy tàn nhẫn. Còn bây giờ Tuyệt Tiên kiếm đang thẳng hướng đâm tới hẳn lại mang theo một luồng khí tức tuyệt sát.

Là loại tuyệt sát một kiếm giết sạch vạn vật sinh linh đối diện, không chừa lại nửa phần đường sống.

Trần Cảnh không phân rõ kiếm ý này là từ bản thân Ly Trần, hay là từ Tuyệt Tiên kiếm. Tuyệt Tiên kiếm vẫn chiếu vào trong lòng Trần Cảnh rất

rõ ràng, cũng không có cái loại cảm giác như rạch xé hư không nữa. Hắn đã có thể bắt được quỹ tích của kiếm xẹt qua trời đất này.

Có Trọc Lãng Quan, Trần Cảnh trở nên rất nhạy cảm với bất kì rung động nào dù là rất nhỏ. Hắn có thể nắm bắt được quỹ tích của Tuyệt Tiên kiếm đâm tới, đồng thời cũng khắc sâu ấn tượng với sát khí cuộn trào mãnh liệt hơn hẳn người khác.

Tranh giành mạng sống, là một màn biểu diễn vào mọi lúc mọi nơi trong thế gian.

Ba kiếm cùng rơi, một kiếm chém đạo sĩ không tên tuổi, một kiếm chém Vu Yêu Tuyệt Nhi, còn một kiếm chém Trần Cảnh.

Chỉ thấy ánh kiếm lóe sáng quanh thân con bướm. Ánh kiếm dâng lên hóa thành một con sóng nước, dồn dập xông xao, từ hư không sinh ra, lại rất chân thực rõ ràng.

Con bướm biến mất vào trong sóng nước. Vừa đúng lúc Tuyệt Tiên kiếm đâm xuống. Con sóng dâng lên như muốn nhấn chìm Tuyệt Tiên kiếm, còn thân kiếm kia chỉ chấn động một cái, sóng nước đã tiêu tán mất. Sau khi sóng nước tan đi, con bướm cũng đã biến mất.

Trần Cảnh, đạo sĩ không tên tuổi và Vu Yêu Tuyệt Nhi vốn đang ở trong tình thất tu hành của chưởng môn La Phù. Vu Yêu Tuyệt Nhi lại muốn phá trận pháp thì đột nhiên cửa điện cùng thanh Tuyệt Tiên kiếm hạ xuống. Dưới uy hiếp của Tuyệt Tiên kiếm, hắn không có thời gian suy nghĩ, nhưng tích tắc thả lỏng kia hắn đã hoàn toàn thông suốt.

Nhất là vị trí hiện tại của hắn, sẽ nhìn rõ được mọi thứ, cũng sẽ hiểu được vì sao lại như vậy.

Hắn không chạy trốn, mà đi tới vùng trắng sáng kia. Vừa đến nơi đây, hắn liền biết tình thất mình vừa vào chính là trung tâm của phong ấn.

Nơi này không còn là trời đất châu Bắc Lô nữa, cũng có thể nói là vẫn thuộc nơi đó. Có điều không gian nơi này có chút tương tự với âm phủ Thành Hoàng.

Trần Cảnh ngẩng đầu lên nhìn trời, cũng mờ mịt như thế, có điều lại là một vùng sáng trắng. Trong Trục Lăng Quan của hắc ánh lên một lỗ hồng, là nơi thông đến ngoại giới.

Nơi đó là phía trong phong ấn, nơi phong ấn Huyền Minh.

Nghĩ đến thời điểm lúc trước Vu Yêu Tuyết Nhi phá trận trong tình thất, rồi tiếp đến là cửa điện Tuyết Tiên kiểm hạ xuống, có lẽ tình thất kia là một vị trí đặc thù, đồng thời cũng là nơi bẫy rập. Mục đích dụ dỗ người khác vào đó phá trận.

Nhưng khi Trần Cảnh đứng bên dưới cửa điện đối mặt với Tuyết Tiên kiểm, hắc cảm nhận được một cái khe hở như có như không trong hư vô. Hiên nhiên phong ấn xuất hiện lỗ hồng không nằm trong dự liệu của Ly Trần. Sau đó, hắc bèn nhân cơ hội né tránh mà tiến vào.

Hắc không biết Ly Trần có nhìn thấy lỗ hồng kia hay không. Có lẽ đạo sĩ không tên tuổi kia không phát hiện ra, mà Vu Yêu Tuyết Nhi tựa hồ cũng không phát hiện được.

Nghĩ tới Vu Yêu Tuyết Nhi, Trần Cảnh chợt nghĩ tới đám người Đông Nhạc đại đế và Nạp Lan Vương.

Lúc sau này, Nạp Lan Vương như thể tan biến mất. Nhưng có thể nào đi nữa, Trần Cảnh cũng không cho rằng lão đã chết dưới Tuyết Tiên kiểm. Mà Đông Nhạc đại đế cũng khiến Trần Cảnh cảm thấy ngoài ý. Ông ta không phải là thần linh bình thường, mà là Đông Nhạc đại đế. Người khác đều có thủ đoạn tránh thoát, riêng ông ta lại không biểu hiện ra thần thông đặc biệt gì, cũng chính là điều mà Trần Cảnh không nghĩ ra được.

Hơn hai mươi năm trước, Trần Cảnh mang theo Hồng đại hiệp đi qua núi Thái Sơn nghe Đông Nhạc đại đế giảng đạo cho chúng thần, ngộ ra được thể của hà vực. Đến bây giờ, trừ bỏ chuyện pháp lực cao thâm hơn một chút thì ông ta cũng không biểu hiện ra chút thần thông quảng đại nào tương xứng với thân phận Đông Nhạc đại đế cả.

Khoảng thời gian trước, biểu hiện của ông ta từ suốt đoạn đường bị Khu Thần đại pháp sai sử, thoát ra được, rồi cùng hắc và Nạp Lan Vương quay trở lại có rất nhiều điểm khác thường. Trần Cảnh có thể khẳng định, ông ta biết Vu Yêu Tuyết Nhi nói cho mọi người biết chuyện Tổ Vu Huyền Minh bị phong ấn trong La Phù xong, đại đa số mọi người sẽ không quay về. Cho dù biết rõ là đang bị Vu Yêu lợi dụng, nhưng vẫn chờ đợi Triệu Tiên chân nhân phi thăng rồi đi vào La Phù.

Sự thật chứng minh kiếm trận La Phù cường đại khác thường. Cho dù Vu Yêu đã tính mọi cách vào được tĩnh thất chưởng môn tu hành phá trận, rồi mới phát hiện được nơi đó có người động chân động tay. Phá trận ở nơi đó, sẽ phải đối mặt với họa sát thân.

Những thứ này giống như dự liệu của Đông Nhạc đại đế. Ông ta luôn biểu hiện rất bình thường, như thể nhìn thấu cả hai bên, nhìn như bị lợi dụng, kì thật cũng là một tay thợ săn.

Thế gian này, mỗi người đều là thợ săn. Không kẻ nào làm chuyện vô nghĩa, chỉ xem kẻ nào nhìn xa hơn mà thôi.

Với những thứ không có nhiều lí giải này, điều duy nhất có thể làm là giới tảo, giới tham*.

(*đề phòng, từ bỏ hấp tấp, tham lam_hoangtruc)

Nếu nhìn kỹ con bướm do Trần Cảnh biến thành đang bay lên vùng không gian trắng xóa mờ mịt này, sẽ phát hiện một bên cánh của nó bị rách

tới phân nửa cánh, như thế vừa bị một lưỡi dao sắc bén rạch đứt. Nó đã bị thương.

Trong phong ấn này, Trần Cảnh có cảm giác như đang bay trong nước. Mỗi cái nhích lên, đều phải dùng pháp lực phá vỡ không gian mới được.

Cũng may Trọc Lăng Quan vẫn thần diệu như cũ. Hắn cảm ứng được phía trước có một luồng khí tức cường đại, trầm lắng mà băng lạnh, khiến người ta phải kinh sợ. Hắn nghĩ tới Huyền Minh.

Trần Cảnh bay thẳng tắp về phía trước.

Hắn từng nghe nói thời thượng cổ có người có đại thần thông, liếc mắt nhìn khắp thế gian. Trừ phi có nhân vật ngang với kẻ đó dùng pháp lực che giấu lại, bằng không chỉ cần kẻ đó muốn nhìn đều có thể thấy được. Loại thần thông này khiến hắn nghĩ ngợi, liệu có phải đến một ngày Trọc Lăng Quan của mình cũng có thể như vậy hay không? Một ý niệm, thế gian phản chiếu vào trong lòng, trong lòng có cả thế gian.

Khoảng cách không tính là xa, nhưng Trần Cảnh phải bay trong thời gian không ngắn. Nếu không phải Trọc Lăng Quan rất nhạy cảm với khí tức mà nói, những kẻ khác phát hiện đi lâu như vậy mà cảnh vật bốn phía không có chút biến hóa, sẽ cho rằng mình lâm vào trận pháp hỗn độn, vô cùng vô tận.

Cuối cùng, trong con sóng đục xuất hiện một đài tế. Tuy mới hiện ra một góc, nhưng chữ viết huyền bí trên bề mặt đã khiến Trần Cảnh cảm nhận được một loại khí tức mênh mông. Từng chữ trên đài tế kia như chống đỡ lấy gánh nặng và sự thần bí của thiên địa biến thiên, là chữ viết của Vu tộc.

Nhìn qua Trần Cảnh liền nhận ra, nhưng hắn không đọc được chữ viết này.

Hắn dần tới gần, toàn bộ đài tế dần hiện ra. Đài tế không đặc biệt lớn, cũng không cao, toàn bộ là một màu trắng như được làm bằng băng tuyết.

Khi đến gần, hắn mới phát hiện ngoại trừ cảm giác khí tức băng lạnh trong lòng ra, nơi này cũng không thật sự lạnh lẽo.

Lúc này không có thứ gì làm chuyển dời sự chú ý của Trần Cảnh được cả. Bởi vì trên đài tế kia có một cô gái đang nằm, mặc một thân quần áo màu hồng phấn đầy bắt mắt giữa cái thế giới chỉ duy nhất màu trắng này.

Trần Cảnh bay lên đài tế, hóa thành hình người.

Nàng kia lẳng lặng nằm đó, như đang nằm ngủ. Nhưng ngoại trừ khí tức băng lạnh cảm nhận được trên người nàng ta, Trần Cảnh không cảm nhận được gì cả. Không có tiếng tim mạch đập, không có âm thanh tinh huyết lưu thông mà người sống phải có.

Trần Cảnh từng bước tới gần, nhìn thấy da dẻ nàng ta trắng như tuyết, cảm giác còn trắng hơn cả tuyết La Phù ba phần. Hắn ngồi xuống, người thấy được cả một mùi hương thoang thoảng cực nhạt.

Nhưng điều khiến Trần Cảnh cảm thấy không thể tưởng tượng nổi là diện mạo của nàng ta. Đôi mày anh khí, đôi môi mỏng mím chặt biểu hiện tính cách hắn rất cao ngạo và vô cùng lạnh lùng, khuôn mặt thon gọn, lại đầy lạnh lùng chứ không ôn nhu như đa số cô gái tương tự.

Người này cực kỳ giống với Ly Trần. Nếu không phải hắn gặp Ly Trần ngoài kia, thì sẽ nghĩ là nàng ta đang nằm nơi đây.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 39: Dung Pháp Khắc Hoàng Đình

oOo

Vẻ ngoài của Ly Trần và cô gái có thể là Huyền Minh kia cực kỳ giống nhau. Điều này khiến Trần Cảnh suy nghĩ rất nhiều. Nhưng dù nghĩ thế nào hẳn cũng không rõ ràng được gì cả, hơn nữa hẳn cũng chỉ vì tò mò mà phát hiện thêm được một điều nữa mà thôi.

Đó là nếu người kia thật sự là Huyền Minh, có nghĩa La Phù thật sự phong ấn Tổ Vu Vu tộc.

Tổ Vu tu luyện phương pháp Luyện tinh, tinh huyết cực kỳ trân quý. Bởi vì tinh huyết này không chỉ cải biến thể chất, mà còn có chứa thần thông truyền thừa bên trong. Trong Vu tộc, từ Đại vu trở xuống đều do kết hôn sinh dưỡng mà thành, nhưng truyền thừa trong huyết mạch cực ít, cần phải tu hành phương pháp Luyện tinh mới có thể thức tỉnh được truyền thừa. Chỉ là cũng không có nhiều người thức tỉnh được. Hơn nữa, sau khi thức tỉnh thần thông truyền thừa, đa số đều không bằng Đại vu đời đầu tiên được ban tặng tinh huyết của Tổ Vu, hơn nữa qua từng đời lại càng nhạt dần đi. Chẳng qua, thông qua tu hành cũng có thể học được nhiều phép thuật, đây cũng là nguyên do mà phép thuật Vu tộc luôn thần bí khó lường như vậy.

Tinh huyết Tổ Vu là hấp dẫn cực lớn với bất kì kẻ nào trên thế gian này. Trần Cảnh không nhìn được mà nảy sinh ra ham muốn. Có điều ý nghĩ này vừa lóe lên, tự nhiên có một tia sấm sét hộ thân từ nơi sâu xa nào đó xuất hiện đánh nát tham niệm này.

Trần Cảnh đi một vòng quanh đài tế. Tuy đài tế này hiện lên rõ ràng trong lòng hăn rồi, nhưng hăn vẫn không nhìn được đi dạo một vòng quanh. Sau đó Trần Cảnh đến bên người Huyền Minh, đưa tay khẽ lật trong không trung, một ngọc giản xuất hiện. Nhìn qua lại giống như một quyển sách làm bằng ngọc thì đúng hơn, rất dày và nặng, chính là “Tế Kiếm tâm kinh” của La Phù. Hăn bỏ ngọc giản này xuống, phóng người lên, nhảy vào trong lỗ hồng cảm ứng được kia rồi đi.

Cảnh tượng trước mắt biến đổi, một bông tuyết rơi xuống người hăn, bị kiếm cương hộ thân cắt làm đôi, theo đó lại đột nhiên hóa thành vụn tuyết.

Chỉ trong nháy mắt hăn vừa ra, lỗ hồng kia đã không còn thấy nữa.

Trần Cảnh ngẩng đầu, tuyết rơi trên bầu trời càng thêm dày đặc. Ly Trần đứng trên tòa điện cao ngất, một thân áo bào xanh trên đại điện tuyết trắng vô cùng nổi bật. Chỉ là lúc này nàng ta như chìm trong thất thần. Trần Cảnh nhìn nàng, lại nghĩ tới Huyền Minh đang nằm trong phong ấn.

Nàng ta thất thần, không phát hiện Trần Cảnh hiện ra trong hư không. Trần Cảnh cũng không ngừng bước mà phóng người lên, biến thành bướm, nhấp nháy lóe sáng trắng, đâm vào hư không, biến mất không chút dấu vết.

Hơn mười ngày sau, thiên hạ mới truyền ra tin Ly Trần kế nhiệm chương môn La Phù. Vào ngày này, nàng đem một quyển sách như làm bằng ngọc đặt vào một hộp lưu giữ trên tầng cao nhất trong điện Truyền Đạo. Rất lâu sau mới có đệ tử phát hiện ra “Tế Kiếm tâm kinh” không biết đã trở về từ khi nào.

Trần Cảnh rời khỏi châu Bắc Lô. Với hăn, chuyện này chẳng qua là một sự cố ngoài ý muốn, những chuyện cần làm cũng đã làm rồi. Hăn đã gặp được Tổ Vu Huyền Minh trong phong ấn, đem trả lại “Tế Kiếm tâm kinh”. Tuy hăn không rõ Ly Trần có nhìn thấy “Tế Kiếm tâm kinh” này hay không nữa.

Chỉ là hắn vừa ra khỏi châu Bắc Lô, đã có người chặn phía trước đường.

Đó là Vu Yêu Tuyết Nhi. Toàn thân nàng ta phủ kín áo bào đen, chỉ lộ ra gương mặt như thể lớp da đắp bên ngoài một đầu lâu khô. Trừ cặp mắt tang thương như nhìn thấu thế sự cùng với vẻ ngoài không hề phù hợp với cái giọng nói trong trẻo kia, nàng ta không gợi lên Trần Cảnh bất kì cảm giác gì khác cả.

Trần Cảnh cũng không có hảo cảm với nàng ta, cũng không hề muốn gặp lại nàng ta bên ngoài thế này. Cho nên hắn cũng không ngừng lại, bay thẳng qua phía trên đỉnh đầu nàng ta mà đi. Nhưng nàng ta đột ngột hỏi:

- Có từng trông thấy Huyền Minh tỷ tỷ?

- Đã thấy.

Trần Cảnh thuận miệng đáp.

- Diện mạo giống với kẻ nào?

Vu Yêu Tuyết nhi hỏi.

Tuy Trần Cảnh có chút ngoài ý, nhưng vẫn thuận miệng trả lời:

- Ly Trần.

Lúc này Trần Cảnh đã bay qua đỉnh đầu Vu Yêu Tuyết Nhi. Đột nhiên có một điểm sáng bạc từ bên dưới bắn nhanh đến, Trần Cảnh không cảm nhận nguy hiểm nơi ánh sáng kia, bèn đưa tay tiếp lấy. Đó là một quyển ngọc giản. Bên tai, có giọng nói của Vu Yêu Tuyết Nhi truyền tới:

- Xin nhờ chiếu cố che chở cho Cửu nhi.

Giọng nói chưa rơi xuống, nàng ta đã đi xa. Dù Trần Cảnh có không muốn thu nhận cũng không được.

Còn về Cửu nhi kia, thì hẳn lập tức nghĩ ngay tới Cửu Âm.

Một đường trở về, chuyện ở La Phù đã mang đến cho hắn cảm giác về nhật nguyệt đổi dời rất rõ ràng. Thời điểm này, chỉ có thực lực bản thân mới có thể khiến lòng người an tâm được. Huống chi, sư tỷ Diệp Thanh Tuyết vẫn còn bên trong Côn Lôn Trấn Yêu tháp.

Chưởng môn La Phù phi thăng là chuyện đại sự, nhưng chúng thần linh bị khu sử đi đến lại càng khiến người khác khiếp sợ. Đã có không ít người biết đến Khu Thần đại pháp. Trên đường trở về, Trần Cảnh cũng biết có rất nhiều người đang đuổi giết Vu Yêu Tuyết Nhi. Trong đó Đông Nhạc đại đế cầm đầu đám người, còn Vu Yêu Tuyết Nhi thì phải lẩn trốn khắp nơi trong trời đất.

Trần Cảnh trở lại Kinh Hà. Nơi đây vẫn sóng êm gió lặng, sau những cơn lũ lên xuống vào xuân hạ, số lượng sinh linh trong sông cũng đã tăng lên nhiều, đa phần là ở những nhánh sông khác đi đến.

Hồng đại hiệp đi tuần một vòng con sông, sau lưng nó là một đám sinh linh khai linh sống trong nước. Trần Cảnh không làm kinh động nó, mà bước thẳng đi tới trước miếu Hà Bá. Hắn cầm quyển ngọc giản kia ra, tập trung thần niệm dò xét bên trong.

Đây chính là phương pháp Luyện tinh của Vu tộc, có tên là “Huyền Minh hóa huyết”.

Trần Cảnh nhìn từ đầu đến cuối, từng câu từng chữ một. Lúc này hắn mới biết công pháp Vu tộc khác với luyện khí Đạo gia ở điểm nào.

Tổ Vu Vu tộc được trời đất thai nghén mà sinh. Mỗi người trong bọn họ sáng chế ra một loại công pháp cho Vu tộc tu hành. Điểm khác biệt nhất của Vu tộc với Đạo gia chính là Đạo gia thu nạp các loại khinh linh khí, luyện thể thành đan, còn Vu tộc lại hấp thu các loại trọc sát khí trong trời đất, cô đọng cường hóa thân thể. Khi thân thể được tinh luyện đến một mức

độ nhất định, sẽ sinh ra một giọt tinh huyết. Tiếp đó là dùng phương thức đặc thù ấn nhập pháp chú vào trong tinh huyết đó mà thành thần thông. Giọt tinh huyết này càng tinh khiết, càng nồng đậm, pháp chú ấn nhập vào thành thần thông sẽ càng cường đại hơn.

Rồi sau đó lại có thể ngưng tụ giọt tinh huyết thứ hai, lại ấn nhập pháp chú vào, trở thành thần thông.

Người trên thế gian này không phải là không thể học được phương pháp Luyện tinh này, chỉ vì nguyên do huyết mạch mà khó đạt được đại thành tựu, cho nên đa số không học. Mà Vu tộc đến thời điểm nhất định được Tổ Vu ban thưởng tinh huyết, cho nên mới có Đại vu xuất hiện. Đại vu lại ban tinh huyết xuống cho các Vu nhân bên dưới. Cho nên khi Tổ Vu biến mất, rồi Đại vu chết đi, huyết mạch của Vu tộc đời sau lại càng thưa thớt và suy bại.

Trong lòng Trần Cảnh chợt lóe lên. Sau khi xem xong “Huyền Minh hóa huyết”, phương pháp tu hành mà hắn không ngừng suy tư suốt một thời gian dài rốt cuộc bắt đầu chậm rãi thành hình. Tất cả những kiến thức mà bản thân từng biết đến đã dần dần kết hợp lại với nhau.

Thân hình hắn hóa thành một làn khói mỏng, dung nhập vào bên trong tượng thần. Lúc này mặt trời đỏ rực nơi chân trời phía Đông cũng dần ló rạng, ánh hồng phủ khắp Bắc, Nam mặt sông.

Lúc này, giọt nước Chân Linh ở trong đan điền, khiêu huyết được sinh ra trong lôi kiếp, đang biến ảo. Một con bướm màu lam nhạt rơi vào vị trí đan điền của tượng thần, chậm rãi biến thành một dấu ấn, rồi cuối cùng biến mất. Như thể giọt nước rơi xuống mặt đất, tạo thành một điểm ẩm ướt, rồi chậm rãi khô ráo trở lại.

Trong đan điền tượng thần, một con bướm chậm rãi tiến đến, dung nhập vào trong giọt nước Chân Linh. Theo đó, lấy miếu Hà Bá làm trung tâm,

linh lực sông Kinh Hà cũng bắt đầu kéo về tụ tập vào giữa.

Nháy mắt đã ba tháng, khoảng thời gian này Trần Cảnh không làm gì cả, chỉ khắc toàn bộ văn tự của trang đầu tiên trong ba trang kinh “Hoàng Đình” lên một mảng cánh của Mê Thiên điệp.

Sau khi khắc trang kinh văn lên, màu sắc mảng cánh này cũng có chút thay đổi. Trong cơ thể Trần Cảnh, cho dù chút thay đổi dù là nhỏ nhất hẳn đều nhận ra được. Ngay khi hai mặt trái phải của cánh bướm đầy những nét chữ huyền bí của kinh Hoàng Đình, mảng cánh trong lòng hẳn cũng đột nhiên trở nên thần bí. Hẳn cảm thấy còn có thêm tác dụng khác mà chưa được biết đến.

Sau khi Mê Thiên kiếm hóa hình, sẽ đến giai đoạn dung pháp. Trần Cảnh luôn suy nghĩ nên dung nhập pháp quyết nào vào, nhưng vẫn một mực chưa quyết định xong. Lần này đọc qua “Huyền Minh hóa huyết”, hẳn liền nghĩ tới chuyện dung nhập nước Chân Linh trong cơ thể tượng thần thay cho tinh huyết vào Mê Thiên điệp. Nước Chân Linh do linh lực ngưng kết mà thành, lại có thể dung nhập bất cứ phép thuật nào, cho nên Trần Cảnh muốn Mê Thiên điệp dung hợp với nước Chân Linh. Sau đó hẳn nghĩ đến kinh Hoàng Đình vốn xem mà không hiểu được, nhưng trực giác lại nói cho hẳn biết văn tự kia có tác dụng thần kỳ.

Khi Trần Cảnh quyết định tiếp tục khắc văn tự huyền bí của kinh Hoàng Đình lên trên cánh Mê Thiên điệp, thì Lý Anh Ninh đã du lịch tới một nơi tên là Tàng Hải quốc. Nghe nói nơi đây từng là một cái hồ rộng lớn, trên là hồ nhưng ẩn giấu biển. Có điều không rõ nguyên nhân gì, trong vòng một đêm, lòng hồ có thêm một ngọn núi, mà nước trong hồ lại khô cạn đi. Hơn nữa đáy hồ còn nứt nẻ như thể hứng chịu khô hạn đến mấy năm rồi.

Những người ở gần đấy căn bản không dám đi vào đây. Mấy năm sau, dần có cây cối mọc trên Tàng Hải, thời gian cũng dần làm thay đổi cảnh tượng ban đầu. Chẳng qua, mấy năm này nước cũng không dâng lên được

nữa, bởi vì đã có một cái khe thật lớn từ Tàng Hải kéo dài đến nơi Hải vực cực xa.

Cái khe kia hình thành một con sông, được đặt tên là Thiên Nộ Hà (sông trời giận), ngụ ý chỉ sông này là vì trời nổi giận mà hình thành.

Thời gian lao nhanh, sự thật theo thời gian dần biến thành truyền thuyết. Những người từng chứng kiến hồ Tàng Hải sau một đêm khô cạn đã chết hết. Một đời, hai đời, ba đời...Xa hơn nữa, có một bộ tộc chuyển nhà tới hồ Tàng Hải. Bọn họ chiếm cứ toàn bộ hồ Tàng Hải, sau đó được gọi là Tàng Hải quốc.

Nhưng tình cảnh Lý Anh Ninh lúc này lại cực kỳ không ổn. Hắn bị nhốt trong một cái lồng sắt treo cao, tóc tai bù xù, cả người đầy vết máu khô.

Bên ngoài lồng sắt, có một cô gái lệ rơi đầy mặt, tay che lấy miệng, cổ nhin không dám thốt thành tiếng. Nhưng đang là ban đêm yên tĩnh, nên vẫn không thể nén được bi thương phiêu tán trong bóng đêm.

- Chân Chân...

Lý Anh Ninh suy yếu nói.

- Anh Ninh đại ca...

Cô gái tên là Chân Chân vừa nói được câu này, thì đã bật khóc dữ dội hơn.

- Đừng khóc, Chân Chân. Đừng khóc, ta sẽ không có chuyện gì đâu.

Lý Anh Ninh nói.

Hai tay Chân Chân cầm lấy song sắt, khóc nói: “Trưởng lão nói huynh khinh nhờn Hà Bá Thiên Nộ, ngày mai sẽ thiêu cháy huynh trên đài tế. Sau đó sẽ vùi tro cốt huynh xuống sông Thiên Nộ.”

Lý Anh Ninh tựa hồ có chút bất ngờ, nhưng chỉ khựng lại, hần lại nói tiếp:

- Chân Chân, đừng khóc. Ta có chuyện muốn nhờ muội giúp, có thể giúp ta không?

- Anh Ninh đại ca, muội đã cầu xin cha rồi, cũng cầu xin qua trưởng lão rồi, bọn họ không chịu thả huynh.

Chân Chân vội đáp.

- Ta không nhờ muội chuyện đó. Chỉ muốn muội đến nói với trưởng lão, hi vọng ông ấy có thể cho ta quỳ lạy bức vẽ sư tôn lần cuối trước khi chết được không? Chỉ cần ông ta đồng ý, ta nguyện lúc chết sẽ niệm tụng “Hiển Hồn chú”.

- Anh Ninh đại ca, đừng như vậy a...hu hu hu.

Chân Chân không nén được tiếng khóc nữa, bật khóc lớn lên. Lý Anh Ninh không nói chuyện nữa mà nhắm hai mắt lại.

Hắn tin rằng người giám thị đã nghe được lời này. Cho dù Chân Chân không tới cầu xin, thì ngày mai cũng sẽ có người tới hỏi mình.

Về phần bức vẽ theo lời hắn, tất nhiên không phải sư tôn gì cả, mà là Trần Cảnh. Nếu những người kia biết đó là bức vẽ của một vị thần, căn bản không thể nào nhìn được, chỉ sợ sẽ lập tức đem thiêu hủy.

Trong lòng hắn đang nhớ đến một con sông có sóng nước dồn dập, nhớ đến một ngôi miếu Hà Bá, nhớ đến một vị Hà Bá thường vẫn hay ngồi trước miếu đó.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 40: Thần Hàng Lâm

oOo

Cảnh đêm thê lương, ánh trăng cong cong, điểm xuyết vài ánh sao, rọi xuống gương mặt hắc đầy vết roi của Lý Anh Ninh. Quần áo trên người hắc đã rách nát, qua những vết rách còn thấy được những vết thương nhìn mà giật mình. Nhưng ánh mắt hắc trong bóng tối này lại sáng ngời, như ánh sao trên bầu trời kia vậy, không có sợ hãi, không có bàng hoàng. Ánh mắt này, chỉ có ở những người có tín ngưỡng kiên định mà thôi.

Khí trời không thể tính là quá lạnh, nhưng có sương. Sương sớm đọng lại trên nhành lá, theo kẽ lá chảy xuống, nhỏ giọt trên mặt đất tạo thành dấu vết của những giọt nước nhỏ.

Toàn bộ Tàng Hải quốc từng là một hồ nước, hiện tại đã trở thành một thung lũng, giăng đầy sương sớm.

Mặt trời lên giữa không trung, toàn bộ sương mù ở Tàng Hải quốc mới dần tan đi. Có một nhóm người còn trẻ cưỡi trói lôi Lý Anh Ninh xuống, sau đó lại cột hắc lên trên một giá gỗ hình chữ thập rồi khiêng đi. Không có người nào nói chuyện với hắc, như thể nói với hắc một câu thôi cũng tính là có tội.

Ở Tàng Hải quốc, trưởng lão trong lời Chân Chân nói ngày hôm qua chính là cách xưng hô thân mật. Còn đối với đám người khiêng Lý Anh Ninh này thì lão chính là Quốc sư, là người truyền đạo của Hà Bá Thiên Nộ tại nhân gian.

Bọn họ khiêng Lý Anh Ninh đến thẳng bờ sông Thiên Nộ.

Nước sông Thiên Nộ là từ dưới lòng đất dâng lên, trên mặt đất lại không có chút nước nào cả.

Sông này không rộng như sông Kinh Hà, cũng không có cái thế nhấp nhô phập phồng kéo dài ngàn vạn dặm, mà mang một sự cuộn cuộn hung hiểm. Khiến người khác nhìn xuống dưới, sẽ cảm giác như bên trong có vô số dòng xoáy ngầm, có thể cắn nuốt xé rách bất kì kẻ nào trong đó.

Lý Anh Ninh bị dựng thẳng cạnh bờ sông, dưới chân chất đầy củi đốt. Nơi đây là một đài tế chuyên dùng để hiến tế hỏa thiêu người, bên dưới mặt đất là những kí hiệu bùa chú đầy quái dị không rõ được vẽ bằng màu vẽ gì, còn phía sau Lý Anh Ninh là một ngôi miếu Hà Bá đen kịt. Bên trong miếu có một tượng thần, tượng này không mang vẻ ngoài của con người, mà là pho tượng đầu cá thân người.

Đầu cá có màu vàng pha đen, hai bên mép có hai sợi râu dài, phía trên hai tai còn có hai cái gai nhọn. Ngoài những thứ đó, thì ánh mắt tượng lại tỏa ra ánh nhìn đầy hung tàn, như thế đó không phải là tượng thần không có sinh mạng, mà là Hà Bá Thiên Nộ đang đứng đó.

Bản thân Lý Anh Ninh là thị thần. Vừa nhìn thấy tượng thần, hắn liền biết đây là vì Hà Bá Thiên Nộ thường xuyên phụ thân vào tượng thần mà hiển linh, cho nên tượng thần mới như thế này. Lý Anh Ninh còn cảm nhận được khí tức thần linh nhàn nhạt trên tượng thần. Chỉ là khí tức này hoàn toàn khác với khí tức trên tượng thần Hà Bá Tú Xuân loan sông Kinh Hà. Cho dù người đi vào miếu Hà Bá Tú Xuân loan sông Kinh Hà mang theo cảm xúc thế nào đi nữa, thì đều cảm nhận được một khí tức diễm đạm, trong lòng không tự chủ sinh ra cảm giác tín nhiệm, có cảm giác những nguyện cầu của mình nhất định sẽ được thỏa mãn.

Nhưng mà, miếu Hà Bá Thiên Nộ này lại làm cho người ta cảm nhận sự sợ hãi từ tận sâu trong đáy lòng. Dù là người có ý chí kiên định cũng sẽ cảm thấy không thoải mái và không khỏe.

Sợ hãi cũng có thể tụ tập được tín ngưỡng. Tuy dễ tan vỡ nhưng cũng là một cách thức rất mau lẹ.

Hiển nhiên Hà Bá Thiên Nộ này khiến người khác nảy sinh sợ hãi trong lòng, mà tụ tập lấy tín ngưỡng. Cho nên tượng thần kia cũng sẽ ẩn chứa thần khí làm người ta cảm thấy sợ hãi.

Khí sương mù tan hết là lúc mặt trời đã nhô cao.

Xa xa có một đám người đi tới. Đi đầu là một người ngồi trên một cỗ kiệu ghế dựa màu xanh mang phong cách cổ xưa. Người trên kiệu cũng ăn mặc rất bình thường, chỉ là trong ánh mắt nửa khép nửa mở của lão, có thể nhìn ra người đó cực kỳ uy nghiêm, không cho phép người khác tới làm phiền.

Lão là Quốc sư, cũng có thể gọi là Thần sư, có quyền lực ngang với Quốc vương Tàng Hải quốc. Thậm chí Quốc vương còn phải nhìn sắc mặt lão mà làm việc.

Những người khiêng kiệu mặc một thân pháp bào đen, ngực trái có thêu bức họa Hà Bá Thiên Nộ.

Chẳng qua Quốc vương Tàng Hải quốc không tới đây. Lúc này ông ta đang đứng trên một chỗ cao trong vương điện nhìn về phía xa. Tuy ông ta là Quốc vương, nhưng lại không phải là người quyết định duy nhất trong Tàng Hải quốc này. Lời nói của ông ta và thân phận Quốc vương không tương xứng với nhau cho lắm. Chỉ có tự ông ta biết, khi đối mặt với Quốc sư, trong lòng có cảm giác sợ hãi đến thế nào.

Đêm qua tiểu nữ nhi Chân Chân đến van cầu ông thả người tu hành từ bên ngoài đến kia. Kỳ thật với ông ta mà nói, giết hay không đều không sao cả, nếu không có quốc sư nhất định ông ta sẽ đáp ứng. Thế nhưng, dù đêm qua tiểu nữ yêu thương của mình quỳ trên mặt đất cả đêm cầu xin, ông ta lại không thể mở miệng đáp ứng được. Vì chuyện này căn bản ông ta không làm chủ được.

Ở Tàng Hải quốc này, Thần quyền nặng hơn Vương quyền rất nhiều, hơn nữa càng lúc càng nặng hơn. Cuối cùng, đã biến Quốc vương này thành một vị Quốc vương hữu danh vô thực.

Đây chỉ là cảm giác riêng của ông ta. Đã từng có người hiến kế thỉnh Quốc sư nhập cung rồi chém giết, ông ta không đồng ý. Ngày hôm sau, Quốc sư vào cung nói cho ông ta biết rằng có người khinh nhờn thần linh, đã chuẩn bị thiêu cháy kẻ đó trước miếu thần, mời ông ta đi xem lễ.

Đó là một ngày mà cả đời này ông ta không quên được. Cảm giác sỉ nhục kia, cùng với nỗi sợ hãi từ tận tâm linh giày vò lấy ông ta cho tới bây giờ. Thậm chí có khi còn truyền xuống đời con cháu khi ông ta chết đi, từng đời, từng đời một.

Nơi ông ta đang đứng kì thực không thể nhìn thấy cảnh tượng trước miếu Hà Bá Thiên Nộ, bởi vì đã bị điện thần che khuất. Nhưng ông ta vẫn cứ đứng đó, nhìn hướng đó. Để trong lúc ngủ mơ, có thể thấy được giấc mộng đập hủy đi điện thần che khuất tầm mắt đó, khiến ông ta vui cười đến tỉnh ngủ. Nhưng sau khi tỉnh lại, toàn thân ông ta lại toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Đột nhiên, tiếng bước chân dồn dập truyền tới bên tai Quốc vương Tàng Hải quốc, người đi vào là đội trưởng hộ vệ Vương điện Mã Thành. Y mang theo một thân áo giáp sắt, tay phải nắm chặt đao. Quốc vương quay đầu lại, Mã Thành quỳ rạp xuống đất, vội vã nói:

- Quốc sư muốn hòa thiêu cả công chúa.

Sắc mặt quốc vương lạnh lẽo, nhắc chân bước, đồng thời nói:

- Triệu tập hộ vệ Vương điện.

Tàng Hải quốc không lớn, tuy xưng là quốc nhưng cũng chỉ tương đương với một đại tộc.

Thị tộc này họ Mộc, vì tránh thiên tai mà di cư tới nơi này.

Quốc vương tên là Mộc Tiết. Lão quốc vương trước khi chết đã nắm tay ông ta nói:

- Ta đặt tên con là Tiết, con biết dụng ý của ta là gì chứ?

Lúc ấy quốc vương Mộc Tiết đáp:

- Con biết, phụ vương muốn hài nhi có thể giữ vững lễ tiết của quân vương, không được quên lễ tiết Mộc tộc.

Ông ta nói xong, lão quốc vương mới nhắm hai mắt lại. Mộc Tiết lại thấy rõ trong ánh mắt đó là cả một sự lo lắng. Lúc ấy Quốc sư cũng là thế này, Quốc vương Mộc Tiết đã già đi, mà Quốc sư vẫn là giữ nguyên hình dạng như thế.

Quốc vương Mộc Tiết đi nhanh về phía trước. Lòng nhớ đến ngày đó, thầm nói:

- Phụ vương, hài nhi sẽ bảo vệ lấy lễ tiết của quân vương, chuyện của Mộc tộc phải do tộc trưởng Mộc tộc ta làm chủ.

Sau lưng ông ta là một nhóm giáp sĩ nhanh chóng theo sát theo sau. Có người tiến lên trước, đao ẩn trong tay, một thân sát khí lạnh lẽo mở đường.

Dọc đường đi có người nhìn theo, nhưng không ai lên tiếng, trong mắt họ có lo lắng, có kinh sợ. Bọn họ chỉ dám nhìn theo, đi cách sau Quốc vương rất xa.

Khi Quốc vương đến gần miếu Hà Bá thì bị ngăn lại. Người ngăn cản là vệ sĩ của điện thần. Bọn họ mặc một thân giáp đen, trên áo giáp có khắc ấn hình vẽ của Hà Bá Thiên Nộ, mới nhìn đã khiến người ta khiếp sợ.

Mã Thành không phải người của Mộc tộc, mà được Quốc vương lúc còn trẻ cứu về. Vì cảm kích ân cứu mạng mà luôn đi theo Quốc vương. Thấy y võ nghệ xuất chúng, làm người cẩn thận, lại không thiếu dũng cảm, Quốc vương bèn bổ nhiệm y làm đội trưởng hộ vệ Vương điện.

Mã Thành tay phải cầm đại kích, tay trái nắm chặt đao, đi nhanh tới trước mặt tên vệ sĩ điện thần kia, phẫn nộ quát:

- Mộc Lễ, ở Tàng Hải quốc Mộc tộc này, người cũng dám ngăn Quốc vương tộc trưởng!"

Mộc Lễ kia lại ngạo nghễ nói:

- Ta chỉ biết là thiên thần Thiên Nộ, chỉ biết Quốc sư, không biết Quốc vương, tộc trưởng.

Mã Thành giận dữ. Y vốn cao to, lúc giận dữ như thể vị Nộ Mục Kim Cương. Đại kích trong tay y nhắc lên, đâm thẳng xuống Mộc Lễ.

Mộc Lễ sớm biết Mã Thành lợi hại. Gã là người Mộc tộc, vốn từng là đội trưởng hộ vệ Vương điện. Cuối cùng lại bị tên Mã Thành ngoại tộc kia cướp mất, trong lòng gã luôn phẫn nộ, vì thế mà ôm hận với Quốc vương.

Ngay khi một kích của Mã Thành đâm xuống, Mộc Lễ cũng xuất thương ra ngoài.

"Đình!"

Kích thương giao nhau, Mã Thành không động đậy, còn Mộc Lễ lại lùi về sau vài bước. Lăn va chạm không chút kĩ xảo này đã khiến Mộc Lễ nhận lấy thiệt thòi nhỏ. Sở trường của Mộc Lễ không phải là sức mạnh, nếu đánh tiếp như vậy tất nhiên không phải là đối thủ.

Đúng lúc này đột nhiên có giọng nói của Quốc sư truyền đến:

- Mộc Lễ, không được vô lễ, đưa đại vương đến đây quan sát pháp hội tế thần.

Bản thân lão không đến, nên lời nói và hành động như vậy còn thất lễ hơn hẳn người khác.

Quốc vương Mộc Tiết hít sâu một hơi, đi nhanh đến. Lúc đi qua Mộc Lễ, ông ta ngừng lại, nói:

- Tiểu Lễ, ngươi có còn nhớ lời phụ thân ngươi, còn nhớ rõ gia quy?

Mộc Lễ từng bước lùi về phía sau, đưa mắt nhìn qua quốc sư, sau đó ưỡn ngực đáp:

- Đại vương, ta đã không còn mang họ Mộc nữa. Thân này đã dâng cho Thiên Nộ rồi.

Ánh mắt quốc vương Mộc Tiết đầy băng lạnh, liếc nhìn gã thật lâu, sau đó liếc mắt nhìn Mã Thành một cái. Mã Thành lập tức hiểu được ý tứ của Quốc vương Mộc Tiết, tay nắm đại kích thật chặt, chân bước nhanh tới, theo sát cạnh người Quốc vương.

Quốc vương đến gần, vừa đến đã nhìn thấy nữ nhi mình bị trói trên một cây cột gỗ, bên dưới cột gỗ đã chất sẵn củi đốt giống hệt như người tu hành

từ bên ngoài đến đây. Phía dưới hai người còn có hai ngọn đuốc, tùy thời sẽ được châm lửa.

Trong lòng ông ta giận dữ, chân bước nhanh về phía Quốc sư cho tới giờ vẫn ngồi trên ghế, không quay đầu lại nhìn.

Một Quốc vương mà đến con gái mình cũng không bảo vệ được, có lẽ lễ tiết quân vương đã tan nát rơi đầy đất mất rồi. Chỉ là ông ta chưa kịp nói, Quốc sư đã mở miệng trước:

- Đại vương, Chân Chân xông loạn vào pháp hội tế thần, ý đồ để kẻ xúc phạm đến thần linh này chạy thoát. Nàng ta đã đánh mất tín ngưỡng, xúc phạm đến thần linh, phải bị thiêu cháy. Chỉ có rắc tro tàn của nàng xuống dòng Thiên Nộ mới tránh phải rước lấy trời giận.

Quốc vương Mộc Tiết giận dữ, há mồm định hô lên một câu: “Giết”. Ông ta tin rằng Mã Thành hiểu rõ ánh mắt của mình, đã chuẩn bị kĩ lưỡng rồi.

Song khi ông ta định hô lên, lại không thể nào nói ra lời được. Giọng nói đột nhiên mất tiếng, hoặc như không còn thuộc về mình nữa. Ông ta cố gắng hô lên, muốn nhào về phía trước, nhưng vẫn không động đậy được.

- Ha ha, Đại vương, người có thể quyết định chính xác như vậy, nhất định sẽ được ghi vào sử sách Tàng Hải quốc.

Cách đó không xa, Mộc Chân bị trói trên giá gỗ, lệ rơi đầy mặt. Nàng đương nhiên cảm thấy cha mình không nguyện ý nhìn thấy mình phải chết. Nàng biết là Quốc sư làm phép thuật, vì rõ ràng miệng cha nàng đang mấp máy, nhưng lại không thể phát ra âm thanh được. Hai mắt ông đã trở nên đỏ đậm, ánh lên phần nộ và sợ hãi.

Đúng lúc này, đột nhiên Mã Thành sai bước ra, dẫn thân lên trước, đại kích trong tay chém xuống đầu Quốc sư.

Y nghe thấy Quốc sư nói vậy, lòng đầy giận dữ, chờ đợi Mộc Tiết hạ lệnh. Thế nhưng chờ mãi cũng chỉ thấy hai tay ông ta run rẩy, y lập tức hiểu ra Quốc sư đã làm phép thuật. Y không nói hai lời, nâng kích chém giết Quốc sư.

Đại kích trong tay y vừa sắp chém xuống đầu Quốc sư, trong óc y lại vang lên một tiếng hừ tức giận. Âm thanh đó khiến người y run rẩy cả lên, rồi đại kích nằm trong tay đột nhiên biến thành một con rắn to đen thui. Con rắn nháy mắt đã cuốn tới y, đầu rắn dữ tợn đầy kinh người ngẩng đầu nhìn y. Y chột kinh hãi, chưa kịp nghĩ xem nên đối ứng thế nào thì con rắn kia đã một ngụm tấp tới. Y bèn nâng tay tóm chặt được đầu rắn, nhưng con rắn to khỏe, trong nhất thời y khó có thể tránh thoát được.

Trong mắt người khác, y đang định giết Quốc sư thì đột nhiên dừng tay lại, rồi quay đầu kích định tự sát. Chỉ là tay kia của y lại kịp chặn lại, sau đó hai tay mình tự phân cao thấp với nhau.

Còn về đám hộ vệ Vương điện cách đó không xa lại cảm giác binh khí trong tay mình như nóng cháy tay. Cả bọn phải ném đi, người nào cũng lộ ra ánh mắt sợ hãi.

Lòng Quốc vương đã tuyệt vọng. Phép thuật của Quốc sư quá mức cường đại, căn bản không thể chiến thắng được. Ông ta không khỏi nghĩ: “Có lẽ, chỉ có chết mới có thể bảo vệ tiết lễ quân vương Mộc tộc ta mà thôi.”

Ngay khi ông ta nhắm mắt lại chờ chết, đột nhiên bên tai vang lên giọng nói của người tu hành đến từ bên ngoài:

- Quốc sư, ta có một thỉnh cầu.

Giọng nói này rất bình tĩnh, không mang chút vẻ kinh hoảng, căn bản không thể tưởng được đây là giọng nói của một người sắp chết.

Quốc sư cười ha ha nói:

- Nói thử ta nghe.

- Ta muốn trước khi chết được bái tế sư tôn một lần.

Lý Anh Ninh nói.

- Ha ha, ta sẽ thỏa mãn yêu cầu này của ngươi. Đại thần Thiên Nộ cũng có lúc khoan dung.

Quốc sư nói:

- Nhưng mà, trước khi chết ngươi phải tụng niệm Hiến Hồn chú, hiến tế linh hồn ngươi cho thiên thần Thiên Nộ.

- Được, thỉnh hãy lấy bức họa sư tôn của ta ra.

Lý Anh Ninh nói. Hắn biết nhất định Quốc sư sẽ đáp ứng. Bởi vì linh hồn của những kẻ có tín ngưỡng như hắn sẽ không dễ dàng tiêu tan, là thứ tài liệu luyện khí cực tốt đối với rất nhiều tu giả tà đạo. Đối với thần linh mà nói, hắn tự nguyện hiến tế linh hồn mang đến rất nhiều chỗ tốt, nhất là với thần linh Thiên Nộ chỉ dựa vào sợ hãi mà thu thập lấy tín ngưỡng. Hơn nữa, Lý Anh Ninh mơ hồ cảm thấy Quốc sư này cũng không phải là người, mà chính là bản nhân của Thiên Nộ.

Người đứng sau lưng Quốc sư đã mở bao bức họa ra, một cuộn tranh xuất hiện.

Quốc sư đã nhìn qua cuộn tranh này, trong đó nhất định là một nhân vật cường đại. Nhưng lúc này đem ra, chẳng biết tại sao lão lại đột nhiên cảm thấy bất an.

Quốc vương nhìn thấy, Chân Chân nhìn thấy.

Quốc vương nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh của Lý Anh Ninh, chỉ có tín niệm kiên định mới có ánh mắt đó. Đột nhiên trong đầu ông ta nảy sinh một ý niệm, có lẽ còn có hi vọng.

Một người cầm bức họa đi tới trước mặt Lý Anh Ninh. Bọn họ không thả hẳn ra, mà vẫn trói như cũ.

Cuộn tranh mở ra, dưới ánh mặt trời, hình ảnh trên cuộn tranh làm cho người ta cảm giác mờ ảo mà thần bí.

Chân Chân trên giá gỗ chữ thập cũng nhìn thấy người trong bức họa, nàng thầm nghĩ: “Hóa ra đây là sư tôn của Anh Ninh đại ca. Nhất định ông ấy là một vị tiên nhân pháp lực cao cường. Đáng tiếc, hiện tại đã không thể cứu được Anh Ninh đại ca. Nếu người tới cứu đại ca được thì thật tốt a.”

Lý Anh Ninh nhìn bức họa Trần Cảnh trên cuộn tranh kia, lòng không khỏi nhớ đến hình ảnh Tú Xuân loan lúc mình rời đi, thầm nghĩ: “Hà Bá gia, Anh Ninh gặp nạn, chỉ có Hà Bá gia mới cứu được Anh Ninh rồi.”

Hắn vừa nghĩ xong, bèn nhắm hai mắt lại rồi hít sâu một hơi, ngửa mặt lên trời hô lớn:

- Thị thần Lý Anh Ninh kính thỉnh Hà Bá gia hàng lâm Tàng Hải quốc.

Quốc sư kinh hãi, bay người lao lên, đánh tới bức họa kia.

Ánh sáng trong bức họa chớp lóe, không biết làm sao lại tự rời khỏi tay người kia, lơ lửng trên không trung. Đột nhiên người trong bức họa sống lại, hai mắt như xuyên thấu qua hư không vô tận.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 41: Công Chúa Thị Thần

oOo

Bức họa lơ lửng trên không trung.

Mọi người ngẩng đầu nhìn, thầm giật mình. Bọn họ không rõ đã có chuyện gì phát sinh, chỉ hiểu đang có gì đó biến hóa. Bởi vì Quốc sư đã phi thân lao lên, tay phủ lấy một đoàn sáng đen định chộp tới bức họa. Lão muốn cuộn cất bức họa lại, hoặc có thể xé bỏ đi.

Ánh mắt Quốc vương đầy mong chờ nhìn lên.

Trong mắt Mộc Chân có nghi hoặc và cả kinh ngạc.

Trong mắt Quốc sư lại là khiếp sợ.

Ánh mắt Lý Anh Ninh càng thêm sáng ngời, lộ đầy vẻ tự tin.

Đột nhiên hân há mồm hô lớn:

- Thần sông Kinh Hà, châu Cửu Hoa hàng lâm Tàng Hải quốc...

Trong tiếng hô cao vút đầy kích động của hắn, ánh hào quang trong bức tranh nhanh chóng nhạt dần rồi biến mất. Một người từ trong hào quang hiện thân đi ra.

Pháp bào lam nhạt, gương mặt tuấn tú, đôi mắt như thể nhìn thấu lòng người.

- Tà vật loạn thần, dám hàng lâm Tàng Hải quốc.

Quốc sư quát to. Đột nhiên hai mắt lão ánh lên vẻ hung tợn, chống lại ánh nhìn của Trần Cảnh vừa mới hàng lâm xuống kia.

Trần Cảnh không lên tiếng, ánh mắt không chút dao động. Hắn há mồm, một con bướm mờ ảo từ bên trong bay ra, sát khí nổi bên bốn phía. Một nửa bên cánh của con bướm có màu vàng, trong ánh vàng lại trộn lẫn sắc đen, đường vân cánh màu lam. Ba mảnh cánh còn lại của con bướm là màu lam nhạt. Quanh thân nó có hào quang chói mắt với đường kính khoảng một thước, nên đặc biệt bắt mắt.

Ánh sáng trắng kia chói mắt như ánh nắng mặt trời, lại có cả một loại lạnh như băng hoàn toàn tương phản với ánh nắng.

Ánh sáng chợt lóe, con bướm bay nhanh, rơi vào trong tay Quốc sư. Ánh sáng như khói đen trong tay Quốc sư bị rách mở, tay lão bị ánh sáng trắng từ trên người con bướm xé ra, cả da lẫn xương, máu tươi tung tóe rơi vãi. Quốc sư hô to, mắt dưng lên nỗi sợ hãi, cả người lão xoay tròn. Ánh sáng đen trên người lão mờ ảo, như muốn vây kín lão trốn đi. Ánh sáng trắng kia lại xẹt qua, Quốc sư kêu thảm một tiếng cực ngắn ngủi rồi ngừng bật. Đầu thân lão đã bị chia lìa.

Trừ Lý Anh Ninh ra, những người khác đều vô cùng khiếp sợ. Một người lợi hại chỉ đứng sau Hà Bá Thiên Nộ trong lòng họ, lại nháy mắt đã chết mất rồi.

Ngay lúc đầu thân Quốc sư chia lìa, một tia khí đen từ trong cơ thể lão thoát ra, nhảy vào trong dòng Thiên Nộ. Lập tức sóng nước Thiên Nộ chợt dâng lên, là do có Yêu bên trong điều khiển. Trong con sóng có bùn, có cát, thanh thế kinh người.

Bên trong con sóng bùn còn có tiếng rầm rĩ chói tai, mọi người đều bịt tai, chạy trốn tán loạn.

“Rào...rào...” Sóng nước từ giữa sông vọt lên bờ, cao lớn như một tòa nhà, muốn vọt đến căn nuốt đám đông.

“Ô...ô....”

Tiếng rống giận dữ khiến ai nấy đều sợ hãi. Bọn họ đang chạy trốn, rời xa khỏi dòng Thiên Nộ, thế nhưng âm thanh này xuất hiện lại khiến thất khiếu bọn họ tuôn máu. Rồi tất cả ngã thẳng tấp xuống đất, không rõ là bị sóng âm đánh chết hay là bị hù chết.

"Trời giận rồi, trời giận rồi..."

Mọi người chạy tứ tán, tiếng la hét ầm ĩ. Tất cả đều dồn dập trở về nhà, đóng chặt cửa lại, có vài người còn kéo vợ con chạy trốn lên những nơi cao.

- Người là Hà Bá sông Kinh Hà?

Trong sóng nước, một yêu quái giống hệt tượng thần đang đứng đó. Ánh mắt nó rừng rực, sóng sông cuộn cao lên, lại chưa đánh tràn xuống.

Trần Cảnh căn bản không để ý tới. Hà Bá Thiên Nộ nói thêm:

- Bản thân và người nước sông không đụng nước giếng, hà cớ gì lại tới đây gây khó dễ bản thân?

Ngay lúc nó vừa dứt lời, con bướm vỗ cánh, ánh sáng chột lóe ngay giữa hư không, rồi biến mất. Lúc hiện ra, đã là ở phía trước con sóng sông rồi.

Hà Bá Thiên Nộ vừa giận vừa sợ. Nó nhận ra đây là phi kiếm hóa hình. Cho dù không biết, thì cũng từng nghe nói qua rằng Hà Bá Trần Cảnh sông Kinh Hà có kiếm thuật cực cao minh, thế gian này chỉ có La Phù Ly Trần địch lại.

Lời đồn vĩnh viễn là lời đồn đại. Chỉ có tự mình thể nghiệm mới rõ ràng. Lúc nó phát hiện ra thì Mê Thiên kiếm đã đến trước mặt mình, không khỏi vừa kinh sợ lại vừa tức giận. Kinh sợ là vì kiếm thuật của thần sông Kinh Hà hết như lời đồn thổi, thật sự rất đáng sợ. Còn tức giận, chính là hấn lại không để nó vào trong mắt. Nếu trước mặt là chân thân, nó cũng chỉ có nước chạy trốn. Nhưng lúc này là không rõ hấn dùng thần thông gì phân hóa một tia thần niệm ra, lại cũng ra vẻ coi thường mình như vậy.

Trong lòng nó còn đang dâng lên cảm giác kinh sợ, thân thể đã kịp phản ứng lại. Sóng sông khuynh thành đổ xuống.

Bên trong sông Thiên Nộ, nó là thần, một ý niệm có thể dâng sóng Thiên Nộ.

Nhưng mà Mê Thiên kiếm lại như đâm vào trong một con sóng nước bình thường. Nước bị ánh sáng trắng phá tan, mà với Hà Bá Thiên Nộ mà nói, đó chính là thần niệm của nó bị cắt mở.

Sóng sông này được phép thuật của nó sát nhập vào. Nó không nghĩ rằng phép thuật của mình cùng với linh lực Thiên Nộ lại không có chút sức chống lại Mê Thiên kiếm. Nó ngửa người ngã vào giữa sông, theo sóng sông mà độn đi. Nó muốn trốn vào dòng Thiên Nộ để chạy đi, đồng thời miệng phun ra một viên nội đan trắng trong xanh. Đối với Yêu loại mà nói, nội đan là một thủ đoạn công kích nguyên thủy nhất, cũng uy lực nhất. Đến thời điểm mấu chốt cuối cùng, bọn chúng đều sẽ phun nội đan ra. Cho nên bình thường bọn chúng đều coi nội đan như một loại pháp bảo tế luyện.

Trên nội đan này có đường vân, nhìn kỹ sẽ phát hiện đó là phù văn. Phù văn vốn không có hình thái, có thể học được từ những văn tự huyền bí của cổ nhân lưu lại, cũng có thể tự ngộ ra. Chỉ là phù văn trên nội đan này nông sâu không đều nhau, thưa dày cũng không đều, cho nên có thể nhìn ra nội đan này còn chưa được tế luyện đến nơi đến chốn. Hoặc cũng có thể nói bản thân nó vẫn còn nhiều thứ chưa lĩnh ngộ đủ.

Ánh kiếm rẽ sóng lướt tới, mắt thấy sẽ công kích thẳng với nội đan thì ánh kiếm đột ngột lóe lên rồi biến mất. Như thế ngay khi vừa tiếp xúc với nội đan đã đâm xuyên qua bên kia.

Ánh sáng chớp lóe, sóng nước như nuốt lấy toàn bộ Hà Bá Thiên Nộ. Có điều trong ánh hào quang đó, nước sông dâng lên một mảng đỏ bồng như thể là ráng chiều ánh đỏ mặt nước. Con sóng cao lớn kia tan rã, hóa thành bọt sóng tung trào phủ khắp mặt đất, rồi lại lui về giữa sông.

Khi mọi người phục hồi tinh thần lại, chỉ thấy trên mặt sông là từng tảng thịt nát dập dềnh, vẩy cá một nơi, còn đầu cá lại lẫn lóc tại một nơi bên bờ sông.

Sợi dây trói cột Lý Anh Ninh trên giá gỗ chữ thập cũng bị cắt đứt. Hắn quỳ rạp xuống đất, lớn tiếng nói:

- Anh Ninh vô dụng, làm phiền đến Hà Bá gia.

Trần Cảnh lại không để ý đến hắn, chỉ thấy cổ tay hắn chuyển động, trong tay đã có thêm một hạt châu trong xanh, là viên nội đan của Hà Bá Thiên Nộ.

Nội đan bay đến trước người Lý Anh Ninh. Không đợi Lý Anh Ninh tiếp lấy đã đột nhiên rơi xuống mặt đất. Hắn vội vàng chụp lấy, lúc ngẩng đầu lên thì Trần Cảnh đã biến mất, chỉ còn lại bức họa cuộn tròn, đang rơi nhẹ xuống. Hắn lại chụp lấy lần nữa, cuộn lại rồi đặt vào trong bao vải.

Trần Cảnh đã rời đi, tới rất nhanh chóng, đi cũng rất vội vàng, ngay cả một câu cũng không nói. Thời gian rất ngắn ngủi, tính ra cũng chỉ gói gọn trong hai câu nói của Hà Bá Thiên Nộ mà thôi.

Gương mặt quốc vương Mộc Tiết đỏ bồng, nửa khiếp sợ, nửa là hưng phấn.

- Thần sứ, thần sứ. Ngài là sứ giả của thiên thần. Quả nhân có nhiều mạo phạm, mong ngài thứ tội.

Mộc Tiết vội bước nhanh đến, lớn tiếng nói.

Lại có người đến cưỡi trời cho công chúa, có binh lính muốn thu hồi đầu cá yêu kia về, lại không dám, nên chỉ nhìn về Lý Anh Ninh.

Lý Anh Ninh mỉm cười nói:

- Đại vương không cần để tâm, Hà Bá gia không trách tội, sao ta lại trách tội chứ?

Sau vài câu khách sáo, Quốc vương Mộc Tiết bèn bày đại tiệc thết yến quần thần. Trong đại tiệc, có người nêu ý kiến phong Lý Anh Ninh làm Quốc sư. Quốc vương nghe vậy, suy tư một lúc bèn đồng ý. Dù sao trong trời đất này, một quốc gia không có thần linh che chở rất nguy hiểm.

Nhưng khi ông ta đưa ra đề nghị, Lý Anh Ninh lại từ chối. Hắn nói mình là thị thần của thần sông Kinh Hà, hiện đang truyền cáo danh tự của thần sông Kinh Hà đến khắp người trong thiên hạ, để mọi người đều biết đến người.

Lý Anh Ninh từ chối khiến Quốc vương có chút ngoài ý, cũng làm cho Chân Chân phải bận tâm. Lý Anh Ninh vừa tới đây thì nàng đã cảm thấy yêu thích người trẻ tuổi hoàn toàn khác với người trong Tàng Hải quốc này. Trên người hắn có khí tức thần bí độc đáo và phiêu dật của người tu hành, lời nói lại luôn nhỏ nhẹ, ánh mắt thanh tịnh. Nàng hi vọng rằng Lý Anh Ninh có thể lưu lại đây.

Lúc này lại có đại thần tiếp lời, chuyển đề tài khác. Yến tiệc kéo dài tới tận khuya. Việc Lý Anh Ninh từ chối lời đề nghị khiến Quốc vương cảm thấy tiếc nuối, nhưng cũng không khiến tâm tình ông ta sa sút đi.

Liên tiếp mấy ngày trôi qua, vẫn thường có nhiều người tới khuyên Lý Anh Ninh lưu lại Tàng Hải quốc làm Quốc sư. Lý Anh Ninh vẫn không nhận lời, cho dù là Mộc Chân cũng không khiến hắn thay đổi. Chẳng qua, Quốc vương lại tuyển một họa sĩ giỏi nhất trong Tàng Hải quốc đến xin vẽ lại bức họa trong tay Lý Anh Ninh lại.

Ngày đó bọn họ đều nhìn thấy Lý Anh Ninh thỉnh cầu thần linh từ nơi xa xôi thông qua bức họa hàng lâm xuống, cho nên mới hỏi xin sao chép lại bức họa kia có được hay không?

Lý Anh Ninh thầm nghĩ rằng: “Hà Bá gia hàng lâm là vì bức họa này do chính người luyện chế thành, bên trong có thần dẫn. Còn bức vẽ của mọi người chỉ là vẽ trên giấy trắng, làm sao có thể được?” Chẳng qua, nhìn ánh mắt có chút mong đợi của bọn họ, hắn không dám nói thẳng ra, chỉ nói:

- Hà Bá gia pháp lực vô biên, thần thông quảng đại. Nếu thờ phụng người, thì người cũng sẽ nghe thấy được lời các người, càng thành kính, khả năng Hà Bá gia cảm ứng được càng lớn hơn.

Cả đám nhìn nhau, nhất thời không biết trả lời thế nào. Thứ gọi là lòng thành kính này không thể bày ra cho người nhìn được, thế thì phải làm thế nào mới được coi là thành kính đây? Trong bọn, có một người nói:

- Chúng ta sẽ cử hành một đại lễ tế tự long trọng.

Lại có người bổ sung:

- Chúng ta sẽ tìm về những tế phẩm trân quý nhất.

Lý Anh Ninh nghiêm mặt nói:

- Hà Bá gia không quan tâm tế phẩm quý giá hay không, cũng không quan tâm chuyện tế tự long trọng thế nào. Chỉ cần mọi người có tấm lòng thờ phụng thành kính, là có thể cảm ứng được Hà Bá tồn tại.

Hắn đang nói rất thật lòng mình. Vì từ khi rời khỏi Kinh Hà, trên đường đi gặp phải khó khăn gì, chỉ cần nghĩ đến Hà Bá, trong lòng hắn sẽ xuất hiện hình ảnh của người, rồi sẽ lại cảm thấy an tâm hơn nhiều.

Đột nhiên hắn nhớ đến khoảng thời gian Trần Cảnh ở thành Bá Lăng, vì muốn đề tăng lòng tin ngưỡng của mọi người mà sáng tạo ra “Thần Linh thủ thân kinh”. Cho nên, hắn liền nói tiếp:

- Ta có một quyển sách tên là “Thần Linh thủ thân kinh” do đích thân Hà Bá tự soạn ra. Tụng kinh này có thể cảm ứng Hà Bá, nếu trong lòng có Hà Bá tồn tại, có thể đảm bảo không bị ngoại ma quấy nhiễu.

Mọi người kinh hãi. Rõ ràng còn có thứ như vậy, cho dù là Quốc vương cũng cao hứng nở nụ cười. Có người nhanh chóng lấy giấy bút ra.

Lý Anh Ninh bèn viết xuống dòng dòng chữ “Thần Linh thủ thân kinh” xuống trang giấy bằng tơ lụa thượng đẳng này. Sau đó, hắn ngừng một chút, lại thêm ba chữ - Kinh Hà quyển, vào phía sau.

Hắn vừa viết, vừa nhắm niệm:

- Thân máu thịt, hồn vô hình. Ngẩng đầu ba thước có Hà Bá, áo trừ tà trắng xanh, kiểm tru ma ba thước, vững tâm tự hiện ra. Trú ở tâm linh, ngự ở nê hoàn, che chở hồn phách ta bình yên lâu dài. Tâm ý tĩnh lặng, thần quang ngay tại thiên linh. Đạo thể gian, bước trong trời đất, mắt thường thấy, tức Hà Bá nhìn thấy, tư tưởng nhận ra, tức Hà Bá nhận ra. Quỷ quái không dám lấn thân, âm tà đều phải tránh xa...

Hắn ghi chép lại đoạn “Thần Linh thủ thân kinh” không dài dòng này. Sau đó, Quốc vương đã tự mình đặt trong hộp ngọc rồi khóa lại, nói:

- Quả nhân sẽ chọn người phẩm tính lương thiện trong đất nước, tụng niệm kinh này lên.

Lý Anh Ninh lại giải thích:

- Đại vương không cần làm vậy. Kẻ nào có tâm hồn bất thiện, tụng kinh này lên cũng vô dụng. Hà Bá gia tự nhiên có thể nhận ra được người bất thiện, tâm bất thiện.

Hiển nhiên Quốc vương không dự định công khai kinh này ra ngoài để mọi người cùng tu niệm. Có điều Lý Anh Ninh vừa viết vừa niệm, âm thanh khá lớn, mọi người nơi đây đều nghe được. Hơn nữa kinh văn lại không dài, nếu ai cố ý sẽ ghi nhớ rõ ràng.

Lý Anh Ninh ở lại mấy ngày, tế luyện viên nội đan sơ qua một lần rồi định cáo từ rời đi. Có điều, một chuyện xảy ra khiến hắn có chút bất ngờ.

Mộc Chân vậy mà cảm ứng được Hà Bá.

Nàng nói lúc nhìn bức họa, đọc “Thần Linh thủ thân kinh” có thể cảm ứng được Hà Bá tồn tại. Lúc đầu Lý Anh Ninh còn không tin, nhưng nhìn thấy Mộc Chân, hắn cảm nhận được một chút khí tức khác lạ trên người nàng.

Khí tức này khó mà nói rõ được, không phải pháp lực mà là một vị đạo không miêu tả thành lời được. Lý Anh Ninh cũng từng gặp qua những người có học vấn cao, trên người có hạo nhiên chính khí. Trên người bọn họ không có pháp lực, nhưng ngoại ma lại không xâm phạm được. Trên người Mộc Chân không phải là hạo nhiên chính khí, nhưng cũng mang tác dụng kì diệu như vậy.

Lý Anh Ninh không nghĩ ra, bèn đem mọi thứ quy cho sự thần kỳ của Hà Bá gia.

Cuối cùng hắn cũng rời đi. Con đường tu hành của hắn vừa mới bắt đầu, trên đường tu hành này, sẽ có rất nhiều thứ cản bước hắn. Nếu như Nhan Lạc Nương ở đây, nhất định nàng sẽ nói:

- Sư tôn từng nói, tu hành, chính là tu cùng với vứt bỏ.

Hắn đi rồi, Tàng Hải quốc không còn Quốc sư, miếu thần và điện thần bị phá hủy mất. Lại có một ngôi miếu mới được dựng nên, trên tấm biển miếu có khắc bốn chữ “Kinh Hà thần miếu”. Bên trong miếu là pho tượng Trần Cảnh, một thân pháp bào trắng xanh, hai mắt lạnh lùng như nhìn thấu mọi chuyện. Chỉ là bàn tay hắn đưa ra, trong lòng bàn tay có một con bướm đang xòe cánh như sắp bay đi. Nhìn qua có vài phần thần bí và mờ ảo, cho nên đã hòa tan cái khí tức lạnh lùng kia đi không ít.

Trong thần miếu này còn có công chúa Mộc Chân của Tàng Hải quốc nữa. Lúc này nàng là tế tự của miếu thần, tự xưng là thị thần của thần sông Kinh Hà.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 42: Cưỡi Tôm Nhập Chiến Quốc

oOo

Đối với chân thân Trần Cảnh mà nói, Hà Bá sông Thiên Nộ Tàng Hải quốc có pháp lực kém xa hẳn. Có điều khả năng khu động linh lực của gã vẫn cao hơn luồng thần niệm mà hẳn hàng lâm xuống nhiều lắm. Nhưng Trần Cảnh vẫn chém giết gã một cách gọn gàng.

Vì dù Hà Bá sông Thiên Nộ kia đang ở trong hà vực của gã, nhưng lại vô dụng với Trần Cảnh. Khả năng ngự sử sóng sông và vận dụng linh lực của Trần Cảnh cao hơn gã rất nhiều. Tuy gã khu động được linh lực con sông, nhưng chỉ rời rạc mà không hình thành thế, đến lực lượng cũng không tập trung. Cho nên Trần Cảnh phá dễ dàng như vung đao đón gió xuân.

Quả thật thuật Phân Thần Hóa Sinh Hàng Lâm này cần có vật dẫn mới hàng lâm xuống nơi đó được. Trần Cảnh ban cho Lý Anh Ninh một bức vẽ cũng là một vật dẫn, có điều tín ngưỡng và linh lực ẩn chứa trong đó đã cạn sạch sau lần phủ xuống ngăn ngùi này. Bức vẽ là Trần Cảnh tự mình luyện chế, có thể thu được tín ngưỡng nguyện lực, chỉ cần hàng ngày Lý Anh Ninh đều tế bái một lần thì trong đó lại bắt đầu tụ tập đủ tín ngưỡng để Trần Cảnh lại hàng lâm xuống. Chẳng qua bản thân Lý Anh Ninh có nghĩ ra hay không còn phải xem vào chính hắn nữa.

Đây là lần đầu tiên Trần Cảnh hàng lâm xuống, lại có thêm nhận thức mới.

Trong lòng hắn, ngoại trừ trong thần vực có thể tùy thời xem xét chỉ với một ý niệm, thì những nơi có tượng thần ở bên ngoài thần vực, cần phải có

tín ngưỡng tự tập hần mới có thể cảm ứng được.

Toàn bộ thể gian trong lòng Trần Cảnh đều là một vùng đen kịt, bởi vì hần không thể nào cảm giác được. Thần vực lại như nhà của hần, đèn đuốc sáng trưng, muốn nhìn chỗ nào chỉ cần liếc mắt về chỗ đó là thấy được. Ở bên ngoài, trời đất đều là một vùng tối đen, có bao nhiêu nguy hiểm ẩn nấp hần cũng không biết đến.

Không ngừng có người từ vùng bóng tối đen kịt ấy mang tượng thần đến, để Trần Cảnh đốt linh quang trên tượng thần. Sau khi bọn họ khiêng tượng thần đi, trong lòng Trần Cảnh lại có thêm một điểm sáng như có như không, như một con đom đóm bay trong đêm tối. Có vài điểm bị bóng tối hoàn toàn bao phủ, nhưng cũng có vài điểm sáng lại càng thêm sáng ngời.

Những điểm bị bao trùm rồi biến mất kia là vì bọn họ đánh mất tín niệm với Trần Cảnh, cho nên liên hệ giữa Trần Cảnh và tượng thần cũng bị đứt gãy. Còn những điểm càng thêm sáng ngời, là vì tín ngưỡng của bọn họ càng nhiều hơn, trong lòng Trần Cảnh cảm ứng tượng thần cũng rõ ràng hơn.

Không có nhiều người tới miếu Hà Bá thỉnh thần, phần lớn chỉ là người dân nơi thôn trấn gần đó. Không ít người trong bọn họ chỉ ôm theo một pho tượng nhỏ đi đến. Có nhà dư giả tiền bạc mới thỉnh người điêu khắc bức tượng thần riêng, bản thân thì lại chế tác một bài vị thần linh đưa tới miếu Hà Bá Tú Xuân loan. Trần Cảnh không từ chối bất cứ ai cả, đều vẽ thần văn, đốt chút tín ngưỡng, dung nhập chút thần niệm lên. Chỉ cần bọn họ trở về, ngày đêm tế bái, dù tượng thần hay bài vị đều tự tập tín ngưỡng của bọn họ trên đó. Thứ tín ngưỡng này Trần Cảnh có thể cảm ứng được, mà cũng khiến cho đám quỷ vật tà linh bình thường không dám khinh thường tiến đến.

Chẳng qua, cũng có tín ngưỡng có trên một số tượng thần, bài vị mà Trần Cảnh lưu lại đã sớm biến mất.

Lần hàng lâm này, Trần Cảnh thu hoạch được hai thứ ngoài ý. Hắn phát hiện sau khi hàng lâm, vẫn có thể sử dụng Mê Thiên kiếm được. Tuy đó không phải là bản thể kiếm, nhưng lại như hình ảnh phản chiếu, khiến hắn thoải mái không ít.

Sau khi nghĩ lại, hắn cho rằng lúc hàng lâm, Mê Thiên kiếm có thể hiện ra hình chiếu, là vì kiếm kia đã dung hợp với bản thân mình. Vì vậy, Trần Cảnh có thể hiển hóa ra pháp tướng nơi Tàng Hải quốc xa xôi, thì bướm Mê Thiên cũng hiển hóa đi ra.

Còn một việc ngoài ý nữa là hắn cảm nhận được tín ngưỡng nguyện lực rất thuần túy trong Tàng Hải quốc. Trong tối tăm đó, có một sợi dây đã kết nối Trần Cảnh với Mộc Chân trong Tàng Hải quốc lại với nhau.

Cảnh giới pháp lực càng cao, Trần Cảnh lại phát hiện ra rằng trời đất này càng thần bí khôn lường.

Kinh Hà kéo dài, uốn lượn khúc khuỷu. Phần lớn những vùng sát cạnh con sông sẽ có người sinh hoạt, dần dà xuất hiện nên thành trấn thôn trang. Nơi nào có nhân loại, sẽ có tín ngưỡng, còn có tranh đấu.

Tú Xuân loan chảy dài xuống phía dưới là Phong Lâm độ. Nơi đó có một cái bến sông, có một khu rừng lá phong. Chạy dài qua Phong Lâm độ chừng trăm dặm, tốc độ dòng chảy càng thêm phẳng lặng. Thông thường, những nơi có hà vực bình lặng, tất có rất nhiều người tụ tập, rồi sẽ xuất hiện đại thành.

Kinh Hà chín ngàn ba trăm dặm, ngoại trừ một đoạn Tú Xuân loan thì những địa phương khác không có bao nhiêu tín ngưỡng, chủ yếu là tiểu thôn tiểu trấn. Danh tiếng của hắn phần lớn cũng chỉ lưu truyền giữa những người tu hành với nhau. Dù sao thì hắn cũng chỉ trở thành Hà Bá trong thời gian rất ngắn gần đây.

Còn Long Vương Kinh Hà trước khi vào Côn Lôn thì chỉ chuyên tiềm tu, gần như không có tín ngưỡng gì nơi phàm trần thế tục cả.

Vì vậy, tên tuổi thần linh sông Kinh Hà chỉ giới hạn vùng Kinh Hà, chỉ giới hạn giữa những người tu hành mà thôi.

Từ Phong Lâm độ trở xuống hơn trăm dặm nữa, có ba tòa đại thành nằm gần nhau.

Nơi đó có một nhánh sông khá nhỏ nhập vào dòng Kinh Hà, nhánh sông đó tên là Tiềm Long giang. Theo địa thế tự nhiên mà nói, đây chính là một nơi giao thông quan trọng, thủy bộ giao nhau. Còn về góc độ quân sự mà nói, nơi đó là vùng binh gia tất phải chiếm lấy.

Mặt Bắc con sông Kinh Hà là tòa đại thành có tên là thành Kinh. Mặt Nam con sông có hai tòa thành, lại bị dòng Tiềm Long giang ngăn cách ngay chính giữa, chia đôi hai bên ra. Phía Đông Tiềm Long giang được gọi là thành Giang Đông, phía Tây Tiềm Long giang được gọi là thành Tây Tương.

Giữa ba tòa thành đều có sông ngòi ngăn cách, phân ra làm ba phương khác nhau. Mặt Bắc sông Kinh Hà thuộc về Khôi quốc, hai tòa thành mặt Nam kia thuộc về Âm Thị quốc và Chiêu quốc.

Ba quốc gia không lớn, nhưng luôn nằm trong thế đối địch nhau. Những năm gần đây, Quốc chủ của ba nước đều mơ tưởng đến chuyện sát nhập chung hết lại. Trong đó Quốc chủ đứng đầu Khôi quốc mặt Bắc hùng tài đại lược, mang chí thống nhất Nam Bắc sông Kinh Hà.

Đây chỉ là tranh đấu giữa con người phàm trần, nhưng những năm gần đây có không ít thần linh tham dự vào. Bọn họ thừa dịp loạn thu nạp lấy tín ngưỡng, thừa dịp chiến mà diệt miếu thờ thần linh khác.

Nhân gian loạn, thần đạo cũng loạn.

Vào một hôm, có một người thư sinh mặc áo trắng, ngồi trên một con thuyền lá nhỏ đi vào Kinh Hà, qua Phong Lâm độ, đến trước miếu Hà Bá Tú Xuân loan.

Người này không phải người thường, mà là một vị thần linh. Y ngồi thuyền nhỏ mà đến, không sử dụng phép thuật nhằm thể hiện sự tôn trọng với Trần Cảnh. Kinh Hà là thần vực của Trần Cảnh, thông thường người tu hành sẽ không đi vào trong thần vực, vì nơi đó bản thân bị ước thúc, không được hiển lộ thần thông pháp thuật của mình, nếu không sẽ tính là bất kính với thần linh đó. Vì vậy, thường thì người tu hành sẽ không bước vào thần vực.

Hồng đại hiệp đứng trước miếu, nhìn thấy y bước vào miếu, qua một khoảng thời gian rồi đi ra. Cũng giống lúc đến, y luôn mỉm cười, còn gật đầu cười với nó một cái.

Hồng đại hiệp nhìn bóng lưng người thư sinh áo trắng đi khuất, không khỏi thấp giọng mắng:

- Trời lạnh mà vậy quạ, không vui mà cười. Cười da không cười xương, không gian thì cũng ác.

Miệng nó vừa mắng xong, đột nhiên thấy Trần Cảnh đã ở bên người, bèn vội nói:

- Hà Bá gia, người kia là một vị Thành Hoàng ở thành Tây Tương Âm Thị quốc, tới Tú Xuân loan chúng ta nhất định không tốt lành gì đâu.

Trần Cảnh không đáp lời. Một ngày sau, lại có một người ngược dòng mà tới. Người này mặc một thân áo bào đen, cũng chèo trên một con thuyền lá nhỏ, đi qua Phong Lâm độ đến Tú Xuân loan, đi vào miếu Hà Bá. Hồng đại hiệp vẫn đứng bên ngoài miếu nhìn. Phải mất một thời gian khá lâu người đó mới đi ra, lúc đi sắc mặt rất bình thường, như thể không nhìn thấy Hồng đại hiệp.

Hồng đại hiệp nhìn người đó đi xa, Trần Cảnh lại xuất hiện bên người nó, nó bèn vội nói:

- Người đó là một Thành Hoàng ở thành Giang Đông Chiêu quốc. Con từng nhìn thấy qua rồi.

Lại mấy ngày nữa, một thiếu nữ mặc áo đỏ ngồi trên con thuyền nhỏ tới đây, cũng đi qua Phong Lâm độ, đến Tú Xuân loan rồi đi vào miếu Hà Bá. Nàng ta ở trong đó rất lâu rồi mới rời đi. Sau khi nàng ta đi rồi, Hồng đại hiệp vội nói với Trần Cảnh:

- Nàng ta là một vị Thành Hoàng trong thành Kinh Khôi quốc, tên là Liễu Y Y. Nghe nói có pháp lực cao thâm, pháp thuật huyền bí khó lường.

Nó nói xong rồi nhìn Trần Cảnh. Nhìn ánh mắt, có thể thấy nó rất muốn biết vì sao những người kia lại đến đây.

Trần Cảnh cười cười nói:

- Bọn họ mời ta nhập chủ thành trì, nguyện ý phụng ta làm Thần vương.

Dù gì Hồng đại hiệp cũng sống qua mấy trăm năm, pháp lực có thể không cao nhưng ánh mắt lại không thấp. Nó vội vàng nói:

- Hà Bá gia, người ngàn vạn lần không nên đi a.

- Trong ba tòa thành kia, tất sẽ có một vị đại Thành Hoàng bên trong. Ba đại Thành Hoàng đó pháp lực cực cao, lại luôn tranh đấu kềm chế lẫn nhau, danh tiếng đều không dưới Nạp Lan Vương.

Hồng đại hiệp vội la lên. Mỗi lần đi qua đó về, nó đều phải lặng yên đi bên dưới đáy sông, không dám nổi lên mặt nước. Sợ rằng vạn nhất bị vị thần nào nhìn không thuận mắt, ăn tươi mất thì không biết phải làm sao.

Chẳng qua Trần Cảnh chỉ “À” lên một tiếng, rồi không nói gì thêm nữa.

- Hà Bá gia, người không có nhận lời chứ?

Hồng đại hiệp nhỏ giọng hỏi.

Nó không để ý thấy chẳng biết từ lúc nào, bốn phía đã trở nên mờ ảo. Đây là do Trần Cảnh làm phép nhằm không người nào dùng phép thuật nghe lén được cuộc nói chuyện giữa mình với Hồng đại hiệp.

Trần Cảnh đáp:

- Ta nhận lời rồi.

Hồng đại hiệp khẽ sững sờ. Mặc dù nó lo rằng Trần Cảnh sẽ nhận lời, nhưng nó vẫn cho là hãn sẽ không nhận lời đấy. Thật không ngờ Trần Cảnh lại đồng ý.

Nhất thời nó không biết nói gì, chỉ sững sờ đứng nhìn.

- Có dám cùng ta đến nhìn qua nơi tam quốc thần chiến kia không?

Đột nhiên Trần Cảnh cười hỏi.

Hồng đại hiệp vội đáp:

- Đương nhiên, có Hà Bá gia ở đây, lão tôm con sợ cái gì chứ?

Nói đến đây, nó lại có chút chần chừ do dự, như có điều muốn hỏi. Trần Cảnh bèn nói:

- Muốn hỏi gì cứ hỏi?

Hồng đại hiệp mới lên tiếng:

- Hà Bá gia, lão tôm con không rõ người đi vào đó làm gì. Nơi đó là một vùng nước đục, không ai là người lương thiện cả, kẻ nào cũng đều có thể ăn

tươi nuốt sống người ta. Người đi chuyển này, đơn độc một mình, thế lực có quá đơn bạc hay không đây?

- A, a...thế đơn lực bạc a. Không phải còn có người nữa hay sao?

Trần Cảnh cười nói.

Hồng đại hiệp nghe xong, lập tức hưng phấn, lớn tiếng nói:

- Có lão tôm con ở đây, nhất định không có kẻ nào lại gần Hà Bá gia quá một trượng.

Trần Cảnh cười lớn, tiếng cười chứa không ít hào khí. Chỉ nghe thấy hân nói:

- Ha ha, tất cả bọn họ đều muốn ta đến. Chúng ta đành đến gặp bọn họ vậy.

Dứt lời, tượng thần trong miếu đột nhiên bay lên, bay xuyên qua đỉnh miếu như thể xuyên qua một màn nước, từ trên cao đáp xuống lưng Hồng đại hiệp. Còn âm thần của Trần Cảnh thì dung nhập vào bên trong tượng.

Thân thể Hồng đại hiệp trầm xuống, nó khó hiểu hỏi:

- Hà Bá gia, thế này là sao?

Trước kia, mỗi lần Trần Cảnh rời đi cũng không mang theo tượng thần cùng đi như hôm nay cả.

Giọng nói từ trong tượng thần trên lưng nó vọng ra:

- Bọn họ mời ta đi, nhất định có mưu đồ. Trong mưu đồ đó có tính cả ta.

Hồng đại hiệp hiểu ý, không hỏi thêm nữa, chỉ dựng người nhảy lên. Vừa mới trên không trung, người nó đã biến lớn như một con voi, rồi bổ nhào

vào trong nước, cười sóng lướt đi xuôi xuống hạ du.

Chẳng biết lúc nào, mặt sông đã chìm trong sương mù. Một con tôm lớn đỏ thẫm chở một tượng đá trên lưng lướt đi trên mặt sông, lộ đầy vẻ thần bí.

Miếu Hà Bá cũng phủ trùm sương trắng mênh mông. Đạo sĩ vốn bị tượng thần trấn áp bên trong vẫn không cách nào nhúc nhích được. Chỉ cần Trần Cảnh còn, gã vẫn sẽ còn bị linh lực Kinh Hà trấn áp.

Ngay lúc tượng thần Trần Cảnh cười Hồng đại hiệp xuôi theo dòng sông đầy sương mù xuống Phong Lâm độ, cánh cửa từ đường thôn Hà Tiền cũng chậm rãi mở ra. Hư Linh từ bên trong đi ra, hai con khi mặt chó ẩn nấp trên nóc nhà nhanh chóng đi đến bên người nàng. Hư Linh đóng cửa lại, nương theo ánh trăng mà đi.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 43: Thành Kinh

oOo

Một đường cười sóng xuôi dòng đi xuống, Trần Cảnh có nói:

- Thành Hoàng trong ba tòa thành này đều có tâm muốn tiêu diệt hai thành còn lại, nhất định không muốn kéo dài thêm nữa. Bởi vì trước mắt đã thấy được sắp có sóng to gió lớn, là điềm loạn trước lúc định lại càn khôn. Bọn họ sao có thể bị giữ chân trong một vực này được? Cho nên lúc này mới định nhờ ngoại lực bên ngoài đến, phá vỡ cục diện bế tắc này.

Thần sông Kinh Hà Trần Cảnh được coi là một ngoại lực tốt nhất. Bởi vì dòng Kinh Hà xoáy xuyên qua trung tâm ba tòa thành.

Trần Cảnh lại nói với Hồng đại hiệp:

- Bọn họ đều không có ý tốt. Dẫn ta tiến vào, trước là mượn lực lượng của ta phá vỡ hai tòa thành khác. Còn nếu có khả năng, ba tòa thành bọn họ sẽ vây giết ta. Bởi vì đây là một loạn cục, kẻ nào cũng vì mình, lại phải dây dưa với nhau, chém giết ngoài sáng trong tối có đủ cả.

Hồng đại hiệp lại hỏi:

- Vậy hà cớ gì Hà Bá gia lại phải dây vào vũng nước đục này? Không bằng cứ để bọn họ liều mạng ta sống người chết.

- Ha ha, thời gian cấp bách.

Đây chính là lời thật lòng của Trần Cảnh. Cho dù vì bản thân hãn, hoặc vì cảm nhận được biến hóa của trời đất, thì hãn đều cần phải có tín ngưỡng. Hãn cần gia tăng thực lực mới có thể tồn tại vững vàng trong trận mưa gió cuồng phong sắp tới.

Ba tòa thành hình thành thế chân vạc, kèm chế lẫn nhau, hoặc đánh nhau hoặc hỗ trợ nhau. Nếu một bên quá mạnh mẽ, thì hai bên còn lại nhất định hợp tác với nhau.

Nhân gian loạn, tiên thần cũng loạn.

Chiến trường của ba đại thành này luôn ở trên sông Kinh Hà. Những ngày gần đây, tình hình binh đao luôn diễn ra lại đột nhiên bị kèm chế lại.

Chiến tranh nhân gian, lại chịu ảnh hưởng của cuộc chiến giữa các thần linh.

Ngày thứ ba kể từ ngày các tướng tá trong quân trại hai bên bờ sông Kinh Hà nhận được mệnh lệnh không được phép ra ngoài, mặt sông chợt dâng lên một tầng sương mù dày đặc. Trong sương mù có tiếng ca truyền đến, tiếng ca cực thô ráp, nhưng lại tràn đầy một loại hào khí.

Lời ca này là Hồng đại hiệp học theo từ trong đám quân binh từng lướt thuyền trên sông. Hiện tại nó không kim lòng được, lại hát vang lên lời này.

Hơi nước trên sông rất dày đặc, nhìn xa chỉ thấy trong sương mù có một con tôm đỏ thẫm to lớn chở theo một tượng đá, chậm rãi đi đến. Tượng đá và con tôm đều bị sương mù phủ trùm, mờ lung mà thần bí.

Trên đầu tường của ba tòa thành đều đang có người đứng. Trong đó có mặt cả ba người từng ghé qua miếu Hà Bá lúc trước.

Tiếng ca của Hồng đại hiệp từ trên mặt sông đầy sương mù vọng tới, càng lúc càng lớn. Sương mù trên mặt sông cuồn cuộn, bao phủ lấy pho

tượng trên lưng Hồng đại hiệp. Sương mù ngày càng dày đặc, ngày càng nặng nề, rồi dần co rút lại, cuối cùng trở thành một ngôi miếu thần màu xám. Miếu này không có tên, nhìn xuyên qua cửa miếu còn có thể thấy lơ mờ một pho tượng đang đứng yên nơi đó.

Miếu này xuất hiện trên mặt nước, lại rất yên tĩnh.

Rồi Hồng đại hiệp đi ra khỏi miếu thần. Nó không nói gì, chỉ đứng trước tòa miếu được sương mù ngưng kết thành nhìn quanh bốn phía. Sóng sông dưới chân nó cuộn trào mãnh liệt, có một loại cảm giác như nó đập lên trên hết thấy sóng sông bốn phía, không để kẻ nào vào mắt.

Cho tới nay, mỗi khi đến nơi này nó đều rất cẩn thận, cực kỳ đề phòng, thậm chí còn không dám lộ mình lên mặt nước. Tất cả là vì nó sợ bị thần linh nơi thành trì hai bên bờ sông giết chết, như vậy ngay cả Hà Bá gia cũng không thể cứu được mình. Thứ hai là nó cũng sợ gây thêm phiền toái cho Hà Bá gia.

Lần này thì khác, tuy nó vẫn có lo lắng, có rất nhiều thần linh ở ba tòa thành bên bờ sông, tùy tiện lấy ra một người cũng đều là dạng không dễ trêu chọc tới. Nhưng nó vẫn làm ra cái tư thế không để bất kì vị thần nào vào trong mắt.

Bởi vì nó biết mình phải làm như vậy. Lúc này sau lưng nó là Hà Bá gia, nếu nó sợ hãi, thì chẳng phải Hà Bá gia sẽ bị đám thần linh này khinh thường hay sao?

Trên tòa thành Kinh mặt Bắc của con sông, một người đột nhiên cười lạnh nói:

- Một con Yêu còn chưa hóa hình cũng dám điều võ dương oai. Thật nực cười!

Kẻ đó chỉ như đang nói chuyện với bằng hữu, nhưng âm lượng lại vang vọng khắp ba tòa thành trì, hiển nhiên là có ẩn chứa phép thuật bên trong. Thần linh trong ba tòa thành cũng nghe được, có người nhếch khóe miệng mỉm cười, có người không thay đổi sắc mặt, cũng có người cười lạnh nhìn kẻ vừa nói ra đầy khinh thường.

Ngay khi kẻ đó vừa dứt lời, miếu thần trên mặt sông chợt lóe lên ánh sáng trắng rồi chớp tắt. Giữa ánh sáng đó là một con bướm với ba mảng cánh màu lam nhạt, mảng cánh còn lại có màu vàng kim nhàn nhạt. Trong màu vàng kim đó còn có màu đen và màu lam trộn lẫn với nhau.

Con bướm bao quanh bởi tầng sáng chói mắt chỉ lóe lên cạnh cửa miếu rồi biến mất. Sau đó, đầu tường ở thành Kinh chợt lóe sáng, đầu người vừa lên giọng kia rơi khỏi bờ vai, một luồng máu tươi từ cổ phun thẳng lên trời.

Ánh sáng trắng biến mất, lại chớp lóe lên trong miếu thần phủ đầy sương mù. Tiếng kiếm ngân nhẹ hòa vào tiếng gió lan ra hư không, đầu của vị thần nói câu châm biếm đó vẫn còn đang rơi xuống. Một tiếng tùm vang lên giữa dòng Kinh Hà, tiếng kiếm ngân kia cũng vừa tán mất trong hư vô.

Độc tác của Trần Cảnh khiến rất nhiều người kinh ngạc. Bọn họ không nghĩ Trần Cảnh lại tàn nhẫn, cường thế đến mức này. Nhưng cũng có người cảm thấy bình thường. Nếu đổi lại là bọn họ ở một nơi đất khách như Trần Cảnh, chắc chắn cũng sẽ làm như vậy, có điều không thể nhấc tay xử lý nhẹ nhàng thoải mái, cũng không thể mộng ảo mà sắc bén được như vậy mà thôi.

Vị thư sinh áo trắng nhẹ phe phẩy quạt trắng trên đầu tường thành Tây Tương khẽ ngừng tay lại. Rồi y lại tiếp tục phe phẩy quạt, chỉ là tốc độ phe phẩy quạt có nhanh hơn một chút. Còn người thanh niên mặc áo bào đen trên đầu tường thành Giang Đông nghiêm mặt lại, ngoài ra cũng không lộ thêm ý tứ gì khác. Nếu như nói hành vi vừa rồi của Trần Cảnh làm bọn họ ngoài ý, thì việc Liễu Y Y đứng đầu tường thành Kinh khẽ biến đổi sắc

mặt, rồi cười rộ lên một tràng tươi cười ngọt ngào mới làm thư sinh áo trắng và thanh niên mặc áo bào đen trầm tư.

So sánh thực lực ba bên, thì thành Kinh mạnh mẽ nhất, cả thành Tây Tương và thành Giang Đông liên hợp lại mới miễn cưỡng ngang ngửa mà thôi.

Dù là xét về phương diện thực lực giữa các thần linh, hay là lực lượng của một quốc gia đều là như vậy.

Trần Cảnh là một yếu tố phá cục. Có thể mượn sức hăn để ép hai thành khác, cũng có thể là ba thành hợp lại đoạt lấy bài vị Kinh Hà của hăn.

Đối với thần linh khắp thiên hạ mà nói, Trần Cảnh có một bảo vật khiến cho tất cả yêu ma quỷ quái đều thềm muốn, cho dù thần linh cũng không ngoại lệ. Đó không phải là Mê Thiên kiếm, không phải kinh “Hoàng Đình”, không phải “Tế Kiếm tâm kinh”, mà chính là tượng thần của hăn.

Từ lúc nhục thân dung nhập vào tượng thần, hăn đã trở thành thứ mà tinh quái quỷ mị đều thềm muốn. Điều kiện tiên quyết là phải giết chết ý thức hăn, trước khi tín ngưỡng tán đi mất thì phụ thân vào tượng thần. Như vậy, có thể đạt được mọi thứ của Trần Cảnh.

Thần vực của Trần Cảnh càng lúc càng lớn, tượng thần của hăn lại vẫn không hóa hình. Dần dần, mọi người đều biết căn bản của hăn là ở tượng thần, cũng có thêm nhiều người có chủ ý với tượng thần của hăn. Chỉ là pháp lực và cảnh giới của hăn đã khiến người thường không dám mơ tưởng tới. Nhưng khi có kẻ có chủ ý đến hăn, thì chắc chắn đó sẽ là một chuyện cực kỳ nguy hiểm.

Trần Cảnh tới đây cũng là có mục đích riêng. Hăn đã cảm nhận được tác dụng của tín ngưỡng trong thành Bá Lăng, hiện tại lại có thêm điều hiểu rõ, đó là hăn tu hành cần có tín ngưỡng nguyện lực.

Gần đây hắc mới có cảm nhận, cảm thấy thần vực có mạnh hơn nữa cũng sẽ có cực hạn. Bởi vì một ngày nào đó Kinh Hà bị cắt đứt, trở nên khô cạn, linh lực Kinh Hà sẽ cạn kiệt, như vậy một Hà Bá như hắc sẽ chỉ thành trò cười mà thôi. Cho nên hắc cảm thấy chỉ có tín ngưỡng của con người mới giúp hắc thoát khỏi cực hạn này. Hơn nữa, phương pháp tu hành của hắc còn chưa hoàn thiện, tín ngưỡng sẽ là một yếu tố trọng yếu trong đó. Do vậy mà hắc đến nơi này.

Nếu như bọn họ không thỉnh hắc tới, Trần Cảnh sẽ không đi tới. Cho dù Trần Cảnh rất cần tín ngưỡng hắc cũng không tới đây. Nhưng bọn họ mang tâm bất chính, thỉnh hắc tham gia vào cuộc chiến ba nước này, tất nhiên hắc cũng sẽ sinh ra ý nghĩ đoạt lấy ba tòa thành này.

Sinh tồn trong loạn thế, ai mới là con mồi?

Miếu thần bị sương mù che khuất, như ẩn như hiện.

Vị trí của miếu thần cực kỳ đặc biệt, không quá gần ba thành để bị ba thành vây giết được.

Ba thành cũng không ai đi ra gặp Trần Cảnh, bởi vì tất cả ước định ở miếu Hà Bá Tú Xuân loan đã thỏa thuận xong. Ba thành đã ước định xong với Trần Cảnh. Trong đó, thư sinh áo trắng và thanh niên áo bào đen thuộc phe đồng minh với nhau, bọn hắc hi vọng Trần Cảnh trợ giúp phá thành Kinh. Sau khi thành công, Trần Cảnh sẽ được tôn là Kinh Hà Vương, ba thành cùng chia sẻ tín ngưỡng.

Ý tứ thanh niên mặc áo bào đen không khác với thư sinh áo trắng là bao, chỉ có thêm vài điểm khác biệt nho nhỏ.

Liễu Y Y ở thành Kinh tới Tú Xuân loan chỉ nói rằng hi vọng Trần Cảnh có thể đáp ứng thành Tây Tương và thành Giang Đông, sau đó vào thời khắc mấu chốt sẽ phản kích lại bọn họ, cùng nhau phá Đông Tây hai thành.

Sau này sẽ chia hai thành Đông Tây đều cho nhau, kết làm huynh đệ thần vực, cùng ứng phó với càn khôn biến hóa sắp tới.

Trần Cảnh không nhận lời ba thành, cũng không nói từ chối. Cho nên hiện tại bọn họ cũng không biết rốt cục thì Trần Cảnh trợ giúp bên nào.

Trong phủ thành chủ thành Kinh, có một người ngồi trên đài cao ngay chính giữa, bên dưới là khoảng hai mươi người chia thành hai hàng văn thần võ tướng. Kỳ thật bọn họ không phải người phàm, mà có thần linh, có yêu linh. Người ngồi ghế chủ vị trên cao kia là Thành Hoàng thành Kinh, cũng là Khôi vương của Khôi quốc. Còn thiếu nữ áo đỏ Liễu Y Y thì ngồi ngay vị trí thứ nhất bên trái Khôi vương.

- Các khanh nghĩ xem Trần Cảnh sông Kinh Hà vừa đến đã chém giết thần linh thành Kinh ta, là mang ý gì a?

Ông ta vừa mở miệng, trong điện đã hiển lộ thêm mấy phần khí tức đế vương đầy uy quyền. Đáng tiếc bên dưới có người tu hành, có thần linh, có yêu quái, có tinh mị, khí tức hỗn tạp nên đã làm giảm sự trang trọng đi không ít.

Khôi vương lên tiếng, người khác lập tức nhìn về phía Liễu Y Y. ả này là một tiểu Thành Hoàng trong Khôi thành, chẳng qua không rõ học được phép thuật lợi hại từ nơi nào, hơn nữa lại đa mưu túc trí nên mới chiếm được vị trí thứ nhất bên trái Khôi vương. Hơn nữa lần này chính ả ta đích thân đến Tú Xuân loan, nên mọi người đều nhìn ả.

Liễu Y Y híp mắt như có như không liếc nhìn mọi người, rồi mới trả lời Khôi vương:

- Ngày đó Trần Cảnh không từ chối đề nghị của chúng ta, nhưng cũng không nói đồng ý. Lần này hăn đột nhiên tới, lại giết người của chúng ta,

tất nhiên hẳn là muốn biểu thị điều gì đó.

- A, Y Y dựa vào đâu mà khẳng định như vậy?

Khôi vương hỏi.

Liều Y Y tiếp tục nói:

- Hẳn đến đây hẳn có mưu đồ. Mưu đồ đơn giản nhất là vì tín ngưỡng và bảo vật. Nhưng trong thời cuộc chiến tranh chiến địa nơi này, hẳn chỉ hai lựa chọn hoặc ở bên thành Kinh ta hoặc bên thành Tây Tương, Giang Đông. Trừ cái này ra, lẽ nào hẳn còn muốn độc chiếm cả ba thành?

Ả nói xong, lại ngồi xuống lại, yên lặng mắt nhắm hờ.

Không ai cho rằng một mình Trần Cảnh giết được Thành Hoàng ba tòa thành. Cho nên điểm này chỉ lóe lên trong lòng mỗi người, rồi không ai nghĩ tới nữa.

Lúc này có người hỏi:

- Vậy hẳn chọn là thành Kinh phía Bắc Kinh Hà hay hai thành phía Nam Kinh Hà đây?

- Cái này phải xem biểu hiện của hẳn rồi.

Ngay khi Liều Y Y vừa nói xong. Đột nhiên có một người bước vào trong điện, nhanh chóng quỳ xuống bẩm báo:

- Bẩm đại vương, có một cô gái cầu kiến.

- Cô gái?

Hai mắt Khôi vương khẽ nhú, hỏi. Mọi người không khỏi nhìn qua Liều Y Y. Khóe miệng ả ta mỉm cười, mắt cụp mi rủ, không nhìn những người

khác.

- Bẩm đại vương, cô ta tự xưng là từ Kinh Hà đến.

- Truyền.

Khôi vương dựa người ra sau, đầu khể ngẩng lên nói. Ông ta chỉ mới giờ tay nhắc chân, đã có một khí tức khó giải thích xuất hiện, như tương hợp với cả tòa phủ điện và thành Kinh này.

Người truyền lệnh kia chỉ là người phàm, không phát hiện cô gái kia có gì đặc biệt. Nhưng Khôi vương phát hiện chính mình cũng không có cảm ứng được cô gái này đến đây. Ông ta thầm kinh ngạc, nhưng bên ngoài cũng không có biểu hiện gì.

Sau khi người truyền lệnh đi ra, mọi người cũng đều ghé mắt trông ra cửa, như muốn nhận biết xem rốt cuộc là ai mà dám một mình đi vào thành Kinh này. Chỉ có Liễu Y Y vẫn tĩnh bơ, không nhìn về phía cửa.

Chốc lát sau, một bóng người xuất hiện dưới ánh nắng mặt trời của cửa điện, bóng người nhỏ nhắn, mặc một thân váy dài. Ngay sau đó, một cô gái xuất hiện trước mặt mọi người, dịu dàng điềm tĩnh, cất bước băng qua cánh cửa, im hơi lặng tiếng.

Sau lưng nàng, có hai con khí mặt chó theo sát hai bên, một con to lớn, con còn lại gầy nhỏ hơn không ít.

Nàng bước đi rất yên lặng, không dính chút bụi bặm.

Mọi người đều có phép thuật, lấy pháp nhãn nhìn cũng chỉ thấy trên người nàng là một tầng khói đen nhàn nhạt. Ngoài ra, thân thể nàng cực kỳ ngưng thực, do đó mới có cả cái bóng xuất hiện dưới ánh nắng mặt trời.

Thân thể Khôi vương lại nhích về phía sau, hai mắt híp lại, như thể muốn nhìn thấu cô gái này.

Nàng kia không nhanh không chậm đi tới trước mặt Khôi vương, vị trí không xa cũng không gần, ngay trung tâm của đại điện. Trong pháp nhãn của mọi người, nàng dịu dàng nói:

- Hư Linh Hà Tiên, phụng mệnh Hà Bá gia, bái kiến Khôi vương.

Nàng nói xong liền cúi đầu, cong mình hành lễ bái kiến.

Xung quanh là hồ là sỏi, nhưng nàng vẫn như đi trong đêm tối. Mỗi lời nói, cử động đều im ắng dịu dàng.

Ngay khi Hư Linh vừa đến cửa, Liễu Y Y đã nhìn qua nàng, đánh giá từ đầu đến chân.

Mấy năm nay, tên tuổi Trần Cảnh không tầm thường, đến Khôi vương cũng không dám khinh thường. Cho nên mọi người đều biết rõ những người bên cạnh Trần Cảnh. Trong đó, người khắc sâu ấn tượng nhất không phải là Hồng đại hiệp luôn đi bên cạnh hắn, mà là Hư Linh, lão tổ Hà Tiên đầy thần bí.

Liễu Y Y không khỏi nghĩ thầm:

- Ta muốn nhìn xem, người thật sự có bản lĩnh đảm đương cái danh tiếng to lớn kia hay không?

À vừa mới nghĩ như vậy, đã nghe Khôi vương đáp lời:

- Ủm, người chính là lão tổ Hà Tiên. Không thể tưởng được lại động lòng người như vậy, đến ta còn cảm thấy xấu hổ. Không bằng người tới thành Kinh, bản vương phong người làm Linh phi, cùng bản vương hưởng thụ phú quý Khôi quốc.

Ông ta vừa nói mấy lời này, hai con khỉ mặt chó đang ngồi chồm hổm bên người Hư Linh đột nhiên rít gầm lên, mặt mày hung ác. Một luồng sát khí từ trên người chúng nó hiện ra, tùy thời đều có thể đánh tới kẻ địch.

Lúc này, Hư Linh vốn đang rũ mi sụp mắt, rốt cuộc cũng ngẩng lên, nhìn Khôi vương.

Bộ dạng mềm yếu của nàng dễ khiến người ta nhìn qua cảm thấy rất dễ lấn lướt, khiến người ta quên mất nàng còn là một vị quý linh, một lời không hợp tức thì sẽ giết thần diệt tiên ở ngay bên ngoài thành Bá Lăng.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 44: Năm Rỗ Mươi Đồi

oOo

Khi mặt chó rít gào đầy hung thần sát khí khiến không ít người ngoài ý. Nói về thực lực, kẻ nào nơi này cũng đều dư sức giết chết hai con khi mặt chó này, nhưng dưới khí thế nặng nề vậy mà bọn chúng lại vẫn có thể rít gào với Khôi vương cao cao tại thượng kia được.

Tất nhiên mọi người không đặt chú ý lên bọn nó, mà đều nhìn Hư Linh đang ngẩng đầu nhìn Khôi vương đối diện.

Không rõ lúc nào mà bàn tay đặt tại eo của Hư Linh lại có thêm một tấm gương. Sắc mặt mọi người hơi biến đổi, chỉ nghe Hư Linh nói:

- Lúc ta tới, Hà Bá gia từng nói: “Nếu trong thành Kinh có người vô lễ, cứ việc giết chết. Nếu không giết được thì để ta giết. Nếu là Khôi vương vô lễ, cô chịu khó nhịn một chút, trước cứ đi về, sau đó ta sẽ đóng đinh hồn hắn ngay trên đầu tường. Còn nếu cô không đi ra, ta đây sẽ giết hết tất cả thần linh trong thành Kinh báo thù cho cô.”

Hư Linh nói dứt lời, sắc mặt mọi người đồng loạt biến đổi, có người nổi giận, bật thẳng người đứng dậy, có người khẽ híp hai mắt lại muốn ra tay, có người lại cười ha ha khinh thường.

Trong đó có mấy người không lên tiếng, chỉ cau mày suy tư.

Hư Linh vừa nói xong bèn quay người bỏ đi. Lúc tới im hơi lặng tiếng thế nào, thì lúc đi cũng yên tĩnh như vậy. Có điều hiện tại tâm tình mọi

người đã khác. Hư Linh bước đi, cảm giác như thể nàng căn bản không để ý đến mọi người, như thể tất cả cũng chỉ là cây cối ven đường mà thôi.

“Ha ha ha...”

Đột nhiên Khôi vương ngửa mặt lên trời cười to. Lúc Hư Linh vừa định bước ra khỏi cửa điện, ông ta nhanh chóng nói:

- Lão tổ đi chậm chút đã. Đều là lỗi của bốn vương, là lỗi của bốn vương.

Ông ta vừa nói, vừa bước nhanh tới trước mặt Hư Linh, tay chấp lễ, lưng khom xuống.

Thân phận như Khôi vương làm lễ như vậy đã tính là đại lễ, đủ thấy được thành ý.

Trong điện, có người khó hiểu, có người nổi giận với Hư Linh, cũng có người trầm tư.

Khôi vương nói tiếp:

- Nếu lão tổ đã tới vì đại sự của Hà Bá gia, cứ như vậy trở về chẳng phải phụ lòng Hà Bá gia hay sao?

Dứt lời, ông ta gỡ một hạt châu màu tím đeo bên đai lưng xuống, nói:

- Đây là bảo vật mà bản vương tìm được trong một lần đến động phủ của tiên nhân, có tên là Tử Mâu. Dựa vào châu này có thể làm phép từ ngàn dặm, lại có kì diệu thanh tâm hộ hồn, là một bảo vật phụ trợ tu hành tuyệt hảo. Nếu lão tổ vẫn chưa tiêu được lời đường đột lúc này của bản vương, coi như châu này bồi tội, mong lão tổ lượng thứ.

Vài thần linh phía sau Khôi vương, cả tu giả, cả yêu linh đều trừng mắt nhìn Hư Linh. Chỉ cần Hư Linh nhận lấy thì chắn hẳn bọn họ sẽ lao đến ăn

tươi nuốt sống lấy nàng. Chẳng qua trong đám này vẫn có người ngồi yên, đó là Liễu Y Y.

Vẻ mặt Khôi vương rất chân thành, cho dù ánh mắt hay biểu cảm, đều vô cùng chân thành.

Hư Linh cũng chưa quay đầu lại, chỉ nhếch miệng mỉm cười:

- Hư Linh chẳng qua chỉ là một quý linh, không nhận nổi bảo vật của Khôi vương. Nếu vừa rồi Khôi vương chỉ vô ý lỡ lời, Hư Linh không thể là kẻ tiểu nhân như vậy được. Coi như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra vậy, thỉnh Khôi vương thu lại bảo vật của mình.

- Ha ha ha...Được, ha ha ha, đến đến đến, mời mời mời, mời vào ngồi.

Khôi vương cười lớn mời Hư Linh vào điện lại lần nữa. Mà chỗ ngồi chủ vị bên cạnh không hiểu sao đã có sẵn ra một vị trí.

Hư Linh xoay người lại, ung dung ngồi vào vị trí kia.

Trong lúc mọi người đều không vui nhìn lên Hư Linh, nàng lại như không nhìn thấy gì cả. Hai con khỉ mặt chó Đại Yêu Tiểu Yêu đi theo Hư Linh cũng tuyệt nhiên không chút luống cuống.

Khôi vương ngồi xuống chỗ của mình lại, mới hỏi qua Hư Linh:

- Xin hỏi lão tổ, vừa nãy Hà Bá gia giết thần linh thành Kinh ta là có dụng ý gì?"

Hư Linh đáp:

- Liễu Thành Hoàng đã từng đến Tú Xuân loan ước định với Hà Bá gia, hi vọng người có thể kết minh với hai thành Tây Tương và thành Giang Đông, cuối cùng phản kích trở lại. Hà Bá gia phái ta đến nhắc lại rằng,

người đã đồng ý, hết thấy đều làm theo như ước định. Giết người, chính là nhằm tạo lòng tin với mặt Nam sông Kinh Hà.

Khôi vương “A” lên một tiếng, mà những ánh mắt đang nhìn chăm chăm Hư Linh cũng chuyển dời. Theo như mọi người nhìn qua, nghĩ kỹ có thể thấy lời Hư Linh cũng có chỗ đúng.

Hư Linh nói tiếp:

- Chẳng qua, Hà Bá gia còn nói, sau khi phá xong hai thành, Khôi vương không được tự ý lấy bảo vật trước, trung tâm hai thành phải đặt tượng Hà Bá gia.

Đột nhiên có một vị thần tướng đẩy người phía trước mặt qua một bên, giận dữ nói:

- Hãn tính là thứ gì? Hãn xứng là đồng minh với Đại Vương ta sao, lại còn vọng tưởng độc chiếm tín ngưỡng hai thành? Khinh thành Kinh ta không người sao?

Khôi vương nổi giận nói:

- Khúc Đấu, không được vô lễ. Lui ra.

Tên thần tướng tên Khúc Đấu kia hừ lạnh một tiếng rồi giận dữ rời khỏi chỗ ngồi. Còn Hư Linh vẫn ngồi trên cao, bình yên bất động.

Khôi vương quay đầu nhìn Hư Linh, áy náy nói:

- Lão tổ vừa mới tới thành Kinh. Không bằng trước tiên nghỉ ngơi đã, về điều kiện của Hà Bá gia chúng ta sẽ trao đổi thêm.

Hư Linh gật đầu, Khôi vương bèn sai người đưa Hư Linh rời đi.

Hư Linh rời đi rồi, mọi người nhìn qua Khôi vương. Ông ta bèn hỏi tất cả:

- Chư vị cảm thấy Trần Cảnh sông Kinh Hà đang mưa đồ về phía nào?

Mọi người bắt đầu chụm đầu căng tai đàm luận, lại tuyệt nhiên không có ai trả lời. Một lát sau mới có một lão giả đứng dậy:

- Trần Cảnh này mưa đồ phía Nam sông Kinh Hà.

- A, làm sao lại thấy như vậy?

Khôi vương hỏi.

- Trần Cảnh kia xưa nay trọng tình trọng nghĩa. Nếu mưa đồ thành Kinh ta mà nói, làm sao lại để Hư Linh đi mạo hiểm như vậy?

Người nói chuyện có tên là Ông Công. Nghe nói lão là một con hải âu lớn khai linh đặc đạo.

- Trần Cảnh kia có thể đoán chúng ta cũng nghĩ như vậy, nên mới phái Hư Linh đến, khiến chúng ta an lòng.

Khôi vương nói ra.

Ông Công tiếp tục nói:

- Không phải Đại Vương vừa mới thăm dò qua rồi sao?

Khôi vương hơi ngả người ra sau, hai mắt khẽ nheo lại:

- A, bốn vương thăm dò cái gì?

Ông Công đáp:

- Lúc Hư Linh vừa đến, Đại Vương dùng lời lẽ kích động nàng, để xem lời nói và hành động của nàng ta thế nào. Nàng ta tới thành Kinh nhất định đã được Trần Cảnh đặc biệt nhắc nhở. Nếu nàng ta chịu đựng khuất nhục, nhất định là đang mang ý giả dối, tới đây chỉ để Đại Vương an tâm. Mà nàng ta tức giận nói ra mấy lời sau đó, từ ngữ khí nghe ra hẳn là lời của Trần Cảnh. Là Trần Cảnh nhắn nhủ nàng truyền đến cho Đại Vương một ý tứ.

- A, có ý tứ gì?

Khôi vương hỏi.

- Muốn nói cho Đại Vương biết hẳn không nhất định phải chọn lựa thành Kinh. Hẳn có thực lực.

Ông Công nói tiếp:

- Rồi sau đó Hư Linh tức giận bỏ đi. Việc này phù hợp với lời nàng ta nói trước đó, lời nói ra không luống cuống, đại ý rất giống lời nói thật. Nếu nàng ta có giả dối, nhất định sẽ nhịn nhục mà thúc đẩy mưu đồ, sẽ không có chuyện một lời không hợp bèn rời đi như vậy. Sau đó nàng ta đưa ra điều kiện, theo ta thấy chỉ là cố hết sức kiếm thêm nhiều chỗ tốt. Nhìn đấy cũng có thể thấy được thần sông Kinh Hà là một kẻ tham lam, loại này lại không đáng sợ. Chúng ta có thể tạm thời xuôi theo hẳn, để hẳn sinh tâm kiêu ngạo, sau sẽ dễ dàng vây giết đoạt lấy bài vị Kinh Hà.

Khôi Vương cười ha ha, nói:

- Hiều ta, có Ông Công người.

Còn nói thêm:

- Ta đưa nàng ta Tử Mâu châu, lại không chút động tâm. Có thể thấy là nàng ta một nhân vật hiếm có. Lời nói giận dữ vừa nãy cho thấy nàng ta rất

có địa vị trong lòng Trần Cảnh. Nhân vật như vậy, lại theo như tính cách của Trần Cảnh, chắc chắn không thể nào đẩy nàng ta vào hiểm địa.

Ông ta nói tới đây, lại gọi người vào, chỉ vào Tử Mâu châu trên bàn, nói:

- Lập tức đưa bảo vật này đến chỗ của lão tổ Hà Tiên.

Ông Công lui về sau, chỉ thoáng nhìn Liễu Y Y, chỉ thấy ả ta cụp mi không nói gì cả.

Lúc này Khôi vương mới hỏi:

- Y Y cảm thấy có đáng tin hay không?

- Chúng ta không cần miệt mài truy xem có đáng tin hay không, mà cứ nên cho người coi chừng lão tổ Hà Tiên là được. Chẳng qua, bản thân ta có một kế, cho dù hắn thật tình hay giả dối cũng sẽ đều bị vây giết cùng với Tây Tương và thành Giang Đông.

- Ha ha, Y Y quả không hổ là mưu sĩ, nhanh nói ra xem nào.

Khôi Vương cười to nói.

Liễu Y Y bèn trình bày mưu kế của mình.

Mọi người nghe xong đều vui vẻ ra mặt. Khôi vương cũng cười nói:

- Hay! Hay! Hay! Cứ như vậy, cho dù hắn có thật tâm trợ giúp, hay giả ý giúp ta cũng đều bị diệt ở đây cả, hặc hặc...

Đúng lúc này, có người chạy vào điện, cao giọng báo tin

- Báo! Đại Vương. Khúc Đẩu tướng quân suất lĩnh ba ngàn âm binh công kích miếu thần Kinh Hà. Toàn quân bị diệt, Khúc Đẩu tướng quân bị tôm yêu chém chết.

Khôi Vương giận dữ, vỗ bàn, quát:

- Mang lão tổ Hà Tiên đến đây gặp ta.

Chỉ chốc lát sau, Hư Linh đã đến đây.

Khôi vương giận dữ hỏi vì sao Trần Cảnh lại chém thần tướng của ông ta. Hư Linh hỏi rõ ràng lí do chém, sau đó đáp:

- Nếu như vậy mà không chém, làm sao được Tây Tương và thành Giang Đông tín nhiệm?

Khôi vương vẫn cứ giận dữ không tiêu. Mọi người phải khuyên bảo vì mưu kế song phương hợp tác, hi sinh là khó tránh, chỉ trách Khúc Đầu quá lỗ mãng mà thôi. Mọi người đồng lòng khuyên bảo, Khôi vương mới dè nén tức giận, lại để cho Hư Linh rời đi.

Đương nhiên đây là Khôi vương diễn trò cho người khác xem. Nếu ông ta không tức giận, chỉ sợ trong lòng mấy người kia lại nảy sinh tâm tư khác.

Hư Linh rời đi, trở về chỗ nghỉ ngơi mà Khôi vương sắp xếp. Nàng trầm nghĩ:

- Hà Bá gia nói Khôi vương nhất định không dễ dàng tin ta, quả nhiên là như vậy.

Lúc này trong thành Giang Đông cũng đang diễn ra quá trình suy tính hết như trong thành Kinh. Bọn họ cũng đang suy đoán mục đích của Trần Cảnh. Nhìn thấy Trần Cảnh giết hai người bên phía thành Kinh, bọn họ vẫn không tin hẳn lựa chọn về bên phía mình, bởi tất cả đều là những kẻ cẩn thận đa nghi.

Thư sinh áo trắng nói:

- Có hai cách có thể suy đoán ra mục đích của hắn.

Thanh niên mặc áo đen hỏi:

- Hai cách là cách gì?

- Nếu thật tình đứng bên phía chúng ta, như vậy tất sẽ làm những chuyện cũng có lợi cho chúng ta. Ngày mai chúng ta phái người đến khiêu chiến trên sông. Nhìn xem hành động của hắn đã. Cho dù chuyện gì, một lần không được thì hai lần, hai lần không được thì ba lần, càng kéo dài, thì chuyện gì cũng bị bại lộ. Một cách khác, là phái người đi vào thành Kinh thám thính thật giả.

Thanh niên mặc áo đen trầm ngâm suy tư trong chốc lát rồi nói:

- Việc khiêu chiến do người làm. Còn thật giả ở thành Kinh ta sẽ phái người ra.

Hai người bàn bạc xong, thư sinh áo trắng lại trở vào thành Tây Tương.

Ngày hôm sau y phái người ra sông khiêu chiến, mặt sông chợt sinh ra sóng, căn nuốt sạch toàn bộ đám người bên thành Kinh.

Những đám người này cũng không phải binh sĩ phàm nhân đơn giản, mà đã luyện qua phép thuật, dung hợp với trận đồ cho nên không hề tầm thường.

Liên tiếp vài ngày, thành Tây Tương đều làm như vậy. Về sau, thành Kinh chuyển sang thủ vững không đi ra.

Lại một ngày, thành Giang Đông có thần tướng trốn chạy vào trong thành Kinh.

Hết thảy mọi thứ diễn ra như không có liên quan gì đến Trần Cảnh.

Hai bên đều đang dò xét xem Trần Cảnh có thật sự trợ giúp mình hay không. Nhưng đến nay vẫn chưa có bên nào hoàn toàn tin tưởng hắn, đều

định ra một kế hoạch mà dù Trần Cảnh có giúp hay không thì đều là bao gồm diệt sát cả đối phương.

Đại chiến hết sức căng thẳng.

Thành Kinh chiếm cứ ưu thế chủ động tiến công, vì họ vừa mới luyện ra được một loại pháp trận bao gồm tám mươi vạn tướng sĩ tụ tập, do thần tướng cầm pháp kỳ lập trận, uy lực đại tăng. Khôi vương tuyên bố, trận này lập ra có thể chém được cả Trần Cảnh ngay trên dòng Kinh Hà.

Thành Tây Tương và thành Giang Đông bờ Nam Kinh Hà đều nhận được tin tức, cũng đã sớm chuẩn bị ra cách thức phá trận, có tên là Đun Sông Nấu Biển.

Dựa theo thỏa thuận ngầm với Trần Cảnh trước kia, hãn sẽ hưng sủng trợ giúp cho bờ Nam sông Kinh Hà. Chỉ cần Trần Cảnh khu động linh lực Kinh Hà, cũng là thời điểm chính thức thi triển phép thuật Đun Sông Nấu Biển. Lúc đó kể cả Trần Cảnh cũng sẽ bị thiêu đốt cùng với tám mươi vạn đại quân mới luyện thành của thành Kinh.

Hai vị Thành Hoàng thành Giang Đông và thành Tây Tương sẽ nhân cơ hội giết qua, thừa dịp loạn giết chết Trần Cảnh và Khôi vương thành Kinh.

Mà trong thành Kinh, khi Hư Linh nói cho bên Khôi vương biết việc đối phương chuẩn bị phép Đun Sông Nấu Biển, ông ta phải thất kinh. Tuy nhiên Hư Linh lại cười lạnh nói bọn họ tính kế không kín kẽ, bị Hà Bá gia biết được. Tất nhiên bọn họ sẽ không có khả năng thiêu đốt được linh lực Kinh Hà.

Khôi Vương tin chắc rằng Trần Cảnh sẽ không dám để cho kia phép thuật kia thật sự xuất hiện. Bởi nếu thật sự xuất hiện, hãn là kẻ gặp nguy hiểm lớn nhất.

Kế sách của Khôi vương chính là tám mươi vạn quân sĩ mới luyện thành này còn mặc cả phù giáp binh sĩ, có thể đạp nước như bay. Khi bọn họ tạo thành pháp trận, uy lực cực lớn. Khôi vương thậm chí còn muốn bọn họ chém giết Trần Cảnh, nhưng chỉ là suy tính trong lòng ông ta mà thôi. Kế sách thật sự, chính là để Trần Cảnh tiến vào trong trận, lĩnh một đội quân đến phá thành Tây Tương. Nếu Trần Cảnh nguyện ý, hẳn sẽ đi phá thành Tây Tương, còn nếu không, thì ông ta sẽ không công kích đối phương nữa, mà tiến hành vây giết Trần Cảnh.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 45: Lửa Thiêu Trăm Dặm Kinh Hà

oOo

Dù mưa đồ thế nào, nếu đã bị người biết được tất biến thành cực yếu ớt. Như thế một mỹ nhân bị lột mất lớp da, chỉ còn trơ lại khung xương, không có gì đáng nhắc tới cả.

Mưa tính, chỉ gói gọn trong một từ “Mật”. Thần mưa tính không mật sẽ mất thân, quân mưa tính không mật thì sẽ mất nước.

Có người nói, mưa tính, mưa chính là lòng người, là mưa tính tính cách của người. Lại có người nói, mưa tính chủ yếu là ở chỗ lừa gạt cùng bức ép. Dùng một loạt chuyện nhỏ dần dần dụ đối phương đi chệch hướng, bức đối phương phải ra hàng loạt các quyết định nhỏ nhất. Như thế một kẻ đi trên đường, luôn nghĩ rằng mình đang đi thẳng tắp, không chút gấp khúc. Song khi hẵn quay đầu lại đã phát hiện mình không nhìn ra điểm xuất phát nữa, đã bị muôn ngàn cách trở chặn mất tầm mắt rồi.

Song phương địch ta, từ lúc giao chiến đã bắt đầu lừa gạt nhau. Từ binh lực đến lương thảo, từ tính cách tướng lĩnh đến quan hệ giữa các chư tướng, tất cả đều là những tiết điểm của trận chiến cả.

Chẳng qua đại chiến nơi đây không phải là phạm nhân chiến đấu, mà là các thần linh chiến đấu với nhau giành lấy tín ngưỡng.

Ba thành tranh đấu nhiều năm, đều hiểu rõ đối phương, cũng biết cách bảo vệ tốt bản thân mình, không lộ sơ hở nào cho đối phương. Cho nên tình thế luôn lâm vào giằng co.

Khi Trần Cảnh xuất hiện, đã biến trận tranh đấu rõ ràng của bọn họ trở nên mù mịt.

Dòng Kinh Hà vắt ngang trước mặt bọn họ, nhưng bọn họ lại không thể nhìn thấu đối phương, chỉ có thể suy đoán mà thôi. Có điều đó không phải là nhìn thấy thực chất, mà là suy tính trong đầu. Cho nên vốn hai bên đều rõ ràng suy tính của đối phương lại đột nhiên bị phủ lên một tầng bóng tối.

Âm mưu chỉ vĩnh viễn tồn tại trong bóng tối, chỉ có thể suy đoán mà đi tới, không thể xác định, cũng không thể biết rõ.

Cho nên khi Trần Cảnh dùng pháp lực ngưng kết ra ngôi miếu thần bằng sương mù trên dòng Kinh Hà, thì trong lòng hai bên cũng đã như dòng Kinh Hà đó, đều phủ trùm dày đặc sương mù.

Ba thành đều đang nghĩ cách giết chết Trần Cảnh, nhưng rõ ràng điều này không thể thực hiện được. Trước hết không kể đến danh tiếng tạo thành từ một đường giết chóc của Trần Cảnh, sông Kinh Hà là thần vực của hắn, dù Thành Hoàng ba thành có cùng ra tay cũng khó mà thực hiện được. Muốn thành công phải bày bố một pháp trận thật lớn, có điều việc đó không thể giải quyết trong thời gian ngắn được. Hơn nữa, Trần Cảnh cũng không để họ tùy ý bày ra pháp trận.

Lại nói, hai bên bờ sông Kinh Hà không có khả năng hợp tác với nhau, vạn nhất đang tiến hành thì một bên phản bội lại, bên kia nhất định phải gánh chịu tai ương ngập đầu.

Cho nên, dù là bên nào đi nữa cũng không có khả năng thật tình hợp tác với nhau. Bọn họ không tin tưởng Trần Cảnh, mà hai bên bờ sông Kinh Hà cũng không tin tưởng nhau. Do vậy, khi bọn họ định ra kế hoạch đều đã xác định Trần Cảnh chính là kẻ địch, đồng thời đều vận dụng tương kế tựu kế vào kế hoạch này.

Đó chính là việc thuận theo suy nghĩ của đối phương mà hành động, mấu chốt cuối cùng nhất, mới đột ngột tung ra sát chiêu.

Hai bên đều nghĩ như vậy, cho nên đã tạo thành một trận chiến vô cùng ăn ý.

Nhân gian từng có người nói rằng, mưu kế trên chiến trường chính là một màn phối hợp khiêu vũ trên mặt băng giữa thống soái hai quân. Chỉ có thể nhìn rõ được kết quả trong tích tắc buông tay ra, thấy được kẻ nào ngã sấp xuống, còn kẻ vẫn đứng vững chính là người chiến thắng.

Đương nhiên tám mươi vạn quân sĩ thành Kinh không thể là tám mươi vạn người thật sự, nhiều nhất cũng chỉ có mấy vạn người thật mà thôi. Ngoài ra thì đều là Ất Mộc do Khôi vương luyện chế thành người, dung hợp với trận đồ, có thể hợp với nhau thành một xu thế cuộn cuộn mênh mênh. Dưới sự khống chế của thần tướng còn có uy lực cực đại, cho dù Trần Cảnh cũng không thể dễ dàng phá vỡ được.

Thành Tây Tương và thành Giang Đông cũng luyện chế phù binh, chẳng qua bọn họ chỉ luyện chế được một vạn quân Hỏa Long. Dưới sự khống chế kết trận của thần tướng, bên trong có dung hợp trận đồ, nhìn xa như thể có rừng lửa hiện thế, có thể phá được tám mươi vạn quân bằng cây gỗ của Khôi vương. Chỉ là nếu không có Trần Cảnh trợ giúp thì không cách nào làm được, bởi vì thua kém nhau quá xa. Tuy rằng tương khắc, nhưng một vạn không cách nào phá được tám mươi vạn, trừ phi Trần Cảnh khu động linh lực Kinh Hà trợ giúp. Nhưng nếu như vậy, trận Hỏa Long sẽ biến thành một mối lửa, đốt cháy linh lực sông Kinh Hà. Cuối cùng Trần Cảnh sẽ lâm vào nguy hiểm.

Đương nhiên bọn họ sẽ không nói với Trần Cảnh chuyện này. Bọn họ cố tỏ ra tin tưởng Trần Cảnh, cố gắng dùng cách thức này để che mắt hắn. Bọn họ không nghĩ Trần Cảnh biết được tâm tư của bọn họ, cũng là điều kiện tiên quyết cho cái kế hoạch đề ra của bọn họ.

Nhưng Trần Cảnh đã nghe thấy hết thấy mọi thứ. Chỉ cần có nhắc tới hai chữ Trần Cảnh thì hẳn đều có thể nghe thấy. Cho nên với hẳn mà nói, dù hai bên mưu tính thế nào, trong mắt Trần Cảnh vẫn rất rõ ràng trong suốt.

Cho dù bọn hẳn có mưu tính gì thì vẫn đều vô cùng cẩn thận, nếu thật sự có biến, Thành Hoàng của ba thành căn bản sẽ không xuất hiện. Đứng trước mưu đồ, bọn họ như một con rắn đang phì phèo phun lưỡi ra, muốn xem xét con mồi có thật hay không? Nếu con mồi là giả, bọn họ sẽ nhanh chóng rút về.

Đây không phải là điều Trần Cảnh muốn.

Nếu bọn họ thủ chặt trong thành không chịu ra ngoài, không ai làm gì được bọn họ cả. Trần Cảnh không rời khỏi Kinh Hà, bọn họ căn bản cũng không làm gì hẳn được cả.

Vào một tối nọ, tám mươi vạn quân Ất Mộc không ngừng tuôn ra khỏi thành Kinh, hướng thẳng đến dòng Kinh Hà đối diện.

Khôi vương đang đứng trên đầu tường cùng Hư Linh, còn những người khác đều đã suất lĩnh quân lính đi ra. Bọn họ chính là thần tướng điều khiển trận pháp trong quân trận này.

Hư Linh nhìn một đoàn binh sĩ không ngừng trào ra, chỉ cảm giác bọn họ như trở thành một dòng nước cuộn trào từ trong thành Kinh đi ra. Đó không chỉ là vì số người quá nhiều, mà còn có một cảm giác như liền một khối với thành Kinh, không người cắt đứt được. Mà thành Kinh này như ngọn nguồn, không ngừng phun trào mãnh liệt ra bên ngoài.

Nhìn quân trận như dòng nước lũ màu xanh đen đổ vào sông Kinh Hà. Đột nhiên Hư Linh nảy sinh ra một loại cảm giác, cảm giác như dòng Kinh Hà sắp phải bị cắt đứt mất.

Hư Linh bất chợt nổi lên lo lắng. Trần Cảnh từng nói qua với nàng, chỉ cần có người nhắc đến hai từ Trần Cảnh, hẳn đều có thể nghe thấy nội dung cuộc nói chuyện của đôi phương. Phép thuật này cực kỳ huyền bí, nhưng không phải là vạn năng. Nếu người khác không nói, chỉ nghĩ trong lòng, vậy căn bản không thể nào biết được. Hơn nữa nếu người khác biết Trần Cảnh có loại phép thuật thế này, cũng có thể lợi dụng để Trần Cảnh nghe phải tin tức giả cũng không chừng.

“Khôi vương này không biết Hà Bá gia có phép thuật như vậy. Nhất định mưu đồ giữa ông ta và tâm phúc đều bị Hà Bá gia nghe được.” Hư Linh nghĩ vậy, nhưng cảm giác bất an vẫn không ngừng dâng lên.

- Thế nào? Lão tổ đang lo lắng chuyện gì?

Đột nhiên Khôi vương hỏi. Ông ta không nhìn Hư Linh, nhưng lại mở miệng hỏi một câu như vậy.

Người tu hành cực kỳ mẫn cảm với khí cơ, không chỉ mẫn cảm với thiên địa linh khí mà còn với cả dao động cảm xúc của người khác. Đối với bọn họ mà nói, một chút cảm xúc cảm động, nhớ nhung đã như thể gió thổi trên mặt hồ, thấy rõ từng gợn sóng nước.

Do vậy mà phần lớn người tu hành đều cố hết sức cất giấu cảm xúc của mình đi. Vì thế trong mắt của những người không thể cảm nhận được tâm tình của đối phương, những người tu hành đều là dạng như không có hi, nộ, ái, ố.

Những lo lắng trong lòng Hư Linh vừa rồi đã bị Khôi vương cảm ứng được.

Hư Linh hít sâu một hơi, ổn định tâm thần đáp:

- Xem ra Khôi vương đã có tính toán kỹ càng.

Khôi vương cười ha ha hỏi:

- Ta có lòng tin ở Hà Bá gia, lẽ nào chính cô lại không có sao?

Hư Linh mỉm cười, cũng không trả lời.

Khôi vương lại hăng hái chỉ đám binh sĩ từ thảo mộc biến thành không ngừng cuộn trào đi ra, lớn tiếng hỏi:

- Cô xem thần khí của quân sĩ ta có hòa hợp hay không?

Hư Linh nhìn thấy một đoàn quân sĩ tựa như một cơn lũ xanh đen cuộn trào mãnh liệt. Những nơi ở gần, nàng còn nhìn ra từng nhóm người, nhưng xa hơn chút đã đầy mờ hồ rồi dần hòa thành một thể, cuối cùng đã không thể phân biệt rõ ràng từng người, vì thế mới đáp:

- Hòa hợp.

Khôi vương lại hỏi:

- Cô xem thần khí của quân sĩ ta sung túc chứ?

Hư Linh nhìn qua cái loại Ất Mộc tinh khí vọt lên từ đỉnh đầu các binh sĩ, đáp lời:

- Sung túc.

Khôi vương lại chỉ về phía trước hỏi:

- Co xem thần tướng trong quân ta có đủ dũng mãnh chứ?

Hư Linh nhìn trong những điểm sáng có màu sắc khác nhau bên trong dòng nước lũ màu xanh đen kia, biết được đó là những thần tướng. Nàng phát hiện bọn họ là người dẫn dắt những dòng nước lũ nhỏ bên trong đó, khiến cho dòng nước lũ màu xanh bình lặng xuôi dòng trở nên mãnh liệt

mà hiểm ác, thỉnh thoảng trong đó lại xuất hiện từng vòng xoáy nước. Mắt nàng nhìn qua, miệng chậm rãi đáp:

- Dững mãnh.

- Ha ha, ta có tám mươi vạn quân sĩ khí tức tương thông với thành Kinh, lại có nhiều thần tướng dững mãnh như vậy. Dù Kinh Hà có chặn ngang trước mặt, cũng không thể cản hướng lao đi của bọn họ, đúng không?

Khôi vương cười hỏi.

- Không thể.

Hư Linh đáp:

- Không gì ngăn cản được.

Câu trả lời của Hư Linh khiến Khôi vương bật cười ha ha. Hư Linh thầm nghĩ, Trần Cảnh khu động Kinh Hà hưng sóng cũng có thể nhấn chìm được tám mươi vạn binh sĩ quân sĩ đó, nhưng cần phải có thời gian. Hơn nữa những quân sĩ này đều được luyện từ Ất Mộc, ngũ hành tương sinh, Thủy sinh Mộc. Trận pháp hình thành, quân sĩ Ất Mộc trên dòng Kinh Hà lại càng thêm cường đại.

Rất rõ ràng, Hư Linh nhìn thấy khí tức của bọn họ vừa tiến vào giữa sông lập tức trở nên mạnh mẽ hơn. Trước dòng nước lũ lao ra như muốn cắt đứt cả dòng Kinh Hà, miếu thần ẩn hiện trong sương mù dày đặc, càng lộ ra khí thế nhỏ bé đầy yếu ớt.

Nhìn từ xa, có thể thấy miếu thần sẽ nhanh chóng bị cắn nuốt mất.

Khôi vương tiếp tục nói:

- Cô nói cô có phép thuật câu thông với Hà Bá gia, vậy chắc hẳn cũng sẽ biết ta để cho hãn một vị trí mắt trận trong đại trận Ất Mộc Cấm Nguyên

này chứ.

- Hà Bá gia biết.

Hư Linh nói xong, đột nhiên có vài đốm lửa vọt lên phía trước trận Ất Mộc Cấm Nguyên. Đó không phải là đốm lửa bình thường, mà là thần hỏa. Lửa nhanh chóng bùng cháy thành một mảng, nhìn từ xa như một con rồng lửa. Nháy mắt sau, rồng lửa đã nhảy vào trong dòng nước lũ màu xanh.

- Ha ha, bọn hăn nhận được tin thì đã chậm. Ta luyện thành tám mươi vạn quân sĩ Ất Mộc, bọn họ mới luyện được một vạn quân Hỏa Long. Tuy quân Hỏa Long khắc chế quân Ất Mộc ta, nhưng lại không nghịch chuyển được trời, cũng không cản được đại thế của dòng lũ.

Chỉ trong chốc lát tiếp xúc, va chạm với nhau, rồng lửa như thể chui vào trong con sóng màu xanh kia. Khí tức màu xanh kia bị rồng lửa đốt cháy thành một vùng lớn, nhưng trong cả dòng nước lũ màu xanh đầy mãnh liệt lại chỉ chiếm một phạm vi rất nhỏ.

Khôi Vương mỉm cười, vô cùng tự tin.

Hư Linh đưa mắt nhìn ra xa, nhìn thấy đầu tường hai tòa thành bên kia đều có một người đang đứng, cũng đang đưa mắt nhìn về trung tâm dòng Kinh Hà, như chờ đợi biến hóa. Bọn hăn đang chờ đợi Trần Cảnh sông Kinh Hà lựa chọn.

Đột nhiên, mặt sông nổi gió. Lúc đầu gió rất yếu, rất nhẹ, rồi dần biến thành gió to, trở thành cuồng phong. Trong gió mù mịt sương mù, thổi vào bên trong trận Hỏa Long. Lửa mượn sức gió, sóng lửa trong nháy mắt đã bùng lên ngập trời, một hồi sau hình thành nên một biển lửa, thế liên miên bất tận. Mà tám mươi vạn quân sĩ Ất Mộc lại tựa như dầu, bắt lửa là bốc cháy.

Trong nháy mắt, đã có hơn trăm dặm bị thiêu cháy.

Khôi vương khẽ sững sờ, bèn hỏi:

- Thế nào? Hà Bá gia đây là đang diễn trò gì a?

Hư Linh đáp:

- Vừa rồi Hà Bá gia có truyền lời, chỉ có như vậy mới khiến Thành Hoàng thành Tây Tương và thành Giang Đông tin tưởng triệt để người. Hà Bá gia nói, hi vọng ngài sẽ ra ngoài công kích người, như vậy có thể dẫn dụ được hai Thành Hoàng khác ra khỏi thành.

Hư Linh cũng không nói thêm câu kế tiếp nữa, bởi không cần nói cũng biết mục đích là gì. Khôi vương nắm chắc khả năng giết chết được bất kì người nào trong hai Thành Hoàng đối diện kia, nhưng ông ta lại không phải là đối thủ nếu hai người cùng đồng loạt xông lên. Hiện tại nếu liên thủ cùng Trần Cảnh, tất nhiên mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn rồi.

Một Thành Hoàng trốn trong thành, trốn trong thần vực của mình thì người ngoài không cách nào đi vào giết chết được hẳn. Trừ phi pháp lực kẻ đó đã tới cảnh giới Nguyên Thần như Triệu Tiên chân nhân.

Hai mắt Khôi vương khẽ híp lại, suy tư về những khả năng xảy ra. Dù sao chuyện này ngoài dự liệu của ông ta. Ông ta từng nghĩ Trần Cảnh không có khả năng làm như vậy. Vì lúc này linh lực Kinh Hà của hắn đang bị thiêu đốt. Tuy linh lực núi sông vô cùng vô tận, nhưng bị thiêu đốt như vậy vẫn chịu hao tổn nghiêm trọng. Chỉ sợ thời gian ngắn tới, Kinh Hà không cách nào khôi phục được linh khí.

Tuy nhiên, dù là thế, nhưng rời thành Kinh đi tới sông Kinh Hà lại có thể vĩnh viễn không trở về được.

Ông ta đang suy nghĩ, mà bên phía đầu tường thành đối diện cũng có hai người đang suy nghĩ. Chỉ là trong lòng bọn họ, nghi ngờ đã bị vui sướng lấn át.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 46: Người Và Bướm Vĩnh Viễn Không Biến Mất

oOo

Quốc chủ Âm Thị quốc cũng chính là Thành Hoàng thành Tây Tương. Ông ta vốn là một âm mị, tỉnh tỉnh mê mê không biết trải qua bao nhiêu đời, cũng không rõ đã sống được bao lâu rồi. Đột nhiên có một ngày đầu óc ông ta đau đớn một trận, đồng thời từ đó có thêm rất nhiều kí ức. Những kí ức này không hoàn chỉnh, nhưng phần tư tưởng trống không của ông ta lại bắt đầu dần tự biết suy nghĩ. Có điều những tư tưởng này là đến từ cái kí ức đột nhiên vọt vào trong đầu, cho nên ông ta không rõ rốt cuộc mình có còn là mình hay không nữa.

Sau đó ông ta bắt đầu tu hành, không ngừng đi lại khắp trời đất, trốn trốn tránh tránh. Ông ta tới thành Tây Tương này cũng trong một dịp tình cờ, vào thành rồi bám vào tượng thần trong thành, sau đó một mực ở lại nơi đây. Trong khoảng năm tháng dài dòng kia, ông ta đã đánh bại không biết bao nhiêu kẻ địch, cuối cùng danh tiếng của Âm Mị vương cũng được vang danh.

Hiện tại có thể tính là một sự kiện quan trọng trong quãng thời gian sống của ông ta, nhưng không thể tính là thời điểm sinh tử tồn vong. Trước đây, có rất nhiều lần ông ta lâm vào tình cảnh không thể không liều mạng chiến đấu. Lần này tuy trọng yếu, nhưng vẫn có đường lui, thậm chí chỉ cần yên lặng bất động cũng đã vô cùng an toàn. Chỉ là ông ta muốn tiến lên thêm một bước nữa, không muốn bị vây mãi trong một tòa thành trì như vậy.

Ông ta đoán rằng Trần Cảnh không có khả năng nổi gió linh lên trợ thế cho ngọn lửa. Chỉ cần Trần Cảnh không làm, ông ta và một Thành Hoàng khác sẽ vẫn không đi ra ngoài thành. Nhưng mà hiện tại Trần Cảnh lại nổi gió trợ lửa, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Âm Mị vương. Ông ta cảm thấy thần sông Kinh Hà này rất thật lòng, lại thật tâm muốn trợ giúp mình giết Khôi vương.

Tuy ông ta nghĩ vậy nhưng vẫn không có ý tứ ra tay vào lúc này. Ông ta đang chờ đợi, nhìn xem tình hình phát triển thêm bước tiếp nữa. Ông ta nhìn ra được, Trần Cảnh làm như vậy tất sẽ rơi vào tình cảnh nguy hiểm cực lớn.

Khôi vương bên phía đối diện nhất định sẽ ra tay. Bởi vì ông ta không thể để nhiều thần tướng của mình bị chôn vùi như vậy. Còn Âm Mị vương đang căn chốt thời cơ và mục tiêu để ra tay. Mọi chuyện thuận lợi ngoài dự liệu của Âm Mị vương, nhưng lại đang phát triển theo hướng tốt nhất.

Thời cơ ra tay đương nhiên phải chờ đợi, mục tiêu còn cần cân nhắc, phải rất thận trọng.

Nhưng đôi khi bọn họ lại không có thời gian để suy tính.

Mặt sông Kinh Hà, lửa cháy ngút trời, phô thiên cái địa lao tới.

Thế lửa dũng mãnh lao tới thành Kinh, phút chốc đã nhanh chóng cắn nuốt tám mươi vạn quân Ất Mộc. Thậm chí cả con người trong đám quân đó cũng bị chết cháy cả, chỉ có thần tướng trốn thoát được ra. Nhưng sau lưng bọn họ, vẫn là một vạn quân Hỏa Long theo sát phía sau.

Lúc này căn bản đã không nhìn thấy được một vạn quân Hỏa Long kia nữa, chỉ thấy một con rồng lửa rất lớn, vô cùng dữ tợn, được tạo thành từ những đám lửa nhỏ vô cùng chân thực.

Giáp vảy rồng rất rõ ràng, đầu mọc sừng, hai bên có râu dài, trên lưng có lông lửa, có bốn móng vuốt, có đuôi dài. Hai mắt rồng như bảo thạch màu đỏ thẫm. Nó ngửa đầu lên trời rồng to, lộ ra hàm răng nhọn dài phủ đầy ánh lửa đỏ hết như bị nhuộm màu máu tươi. Nó gầm gừ, phun ra một ngọn lửa cao tới vài trượng.

Thân mình của rồng lửa lại dài dằng dặc, đuôi ở bờ Nam Kinh Hà, còn đầu đã vươn tới bờ Bắc Kinh Hà.

Thân mình nó uốn lượn, toàn thân hừng hực ngọn lửa, nhuộm cả đoạn sông Kinh Hà thành một màu đỏ lửa. Như thế trong khoảnh khắc này, Kinh Hà đã bị biến thành một dòng sông máu.

Rồng này cực kỳ giống thật. Phàm những thứ được sinh ra bằng pháp trận, càng giống thật lại càng lợi hại, thậm chí còn có cả một số thần thông mà chỉ có chân long Long tộc mới có.

Vẻ mặt Khôi vương lạnh lẽo, lạnh giọng nói:

- Đây là ý gì? Là muốn giả thành thật hay sao? Hay vốn đã là mục đích của hắn rồi? Đường như Hà Bá gia không quan tâm tới sống chết của người a.

Khôi vương lạnh lùng nhìn Hư Linh nói.

Lúc ông ta nói vậy, thì rồng lửa trong linh lực Kinh Hà không ngừng bốc lên, không ngừng biến hóa, thân thể càng trở nên chân thực hơn.

Nó há mồm phun ra một ngọn lửa đỏ tươi như máu, lại như chất lỏng, như muốn bao phủ lấy toàn bộ thần tướng đang chạy trốn trở về thành Kinh. Những kẻ chậm chân nhanh chóng tan chảy trong ngọn lửa lỏng kia.

Ánh sáng chớp lóe nơi đầu tường, bảy tám người hiện thân ra, trong đó có Liễu Y Y và Ông Công. Lúc này, bọn họ đầy kinh hãi ngẩng đầu nhìn

rồng lửa. Thân mình nó còn đang trong dòng Kinh Hà, đầu nó đã tới ngay tường thành. Ánh lửa hừng hực đỏ bừng chiếu rọi lên gương mặt từng người, như thể bọn họ vì quá kinh hoàng mà hai má trở nên đỏ bừng.

Rồng lửa thật sự đã được huyền hóa ra, cho nên ngọn lửa đó không còn là lửa bình thường, mà là lửa chân long.

Thân thể rồng lửa uốn lượn, Kinh Hà nổi lên từng đợt sóng cuộn cuộn, hư không như vỡ toác thành nhiều mảnh, uy thế không ngừng ép xuống bên dưới.

Lúc này đột nhiên cổ tay Khôi vương khẽ lật, một đại ấn xuất hiện trong tay ông ta. Đó chính là ấn Thành Hoàng do tự ông ta luyện hóa thành. Một ấn như một tòa thành trì, ông ta ấn xuống đỉnh đầu Hư Linh. Toàn bộ thành Kinh lúc này như bị phong cấm lấy, Hư Linh không nhúc nhích được, còn đại ấn kia khắc vào trán nàng, hình thành nên một dấu vết phong ấn.

Hư Linh không ngã xuống, nhưng cái khí tức thần bí trên người nàng lúc này đã biến mất, trở nên vô cùng yếu đuối.

Khôi vương ngửa mặt lên trời phun ra một đám khí đen. Trong khí đen đó có một đại ấn đen chặn lấy rồng lửa lại. Nhưng rồng lửa kia như thật sự có được năng lực của chân long, lại phun ra một ngụm lửa lỏng. Ngọn lửa lỏng đó chảy xuôi xuống chân thành, rồi bám vào chân tòa thành bắt đầu bốc cháy, bám vào cả tường thành, cửa thành mà thiêu đốt. Nó thiêu đốt là linh lực bên trong thành Kinh này.

Khôi vương giận dữ. Chỉ là lúc này ông ta không thể nào rời khỏi tòa thành đánh tới Trần Cảnh được. Vạn nhất mục đích của Trần Cảnh là chờ ông ta ra khỏi thành, thì chẳng phải sẽ hãm thân nơi hiểm địa mất sao.

Mọi chuyện đã nằm ngoài dự liệu, nhưng ông ta vẫn cho rằng dù mọi chuyện có phát triển đến thế nào cũng không thể xảy ra chuyện được. Trần Cảnh thi triển thủ đoạn khiến rồng lửa được huyền hóa từ trận pháp ngày

càng lớn dần lên đã nằm ngoài dự liệu của ông ta. Nhưng ông ta cho rằng hãn không thể chèo chống được bao lâu nữa.

Vì ông ta thấy được Trần Cảnh là đang đốt cháy linh lực sông Kinh Hà, không bao lâu nữa, linh lực Kinh Hà nhanh chóng bị khô kiệt. Lúc đó, chính là thời điểm ông ta phản kích.

Ông ta nhìn ngọn lửa bám trên tường thành, lan tràn ra khắp nơi, trong lòng cực kỳ giận dữ. Ông ta có thể cảm nhận linh lực trong thành đang giảm dần đi, đồng thời còn có cảm giác như có một ngọn lửa thiêu đốt người mình. Đột nhiên ông ta có chút kinh hoảng, thầm nghĩ nếu linh lực Kinh Hà chưa hao hết, mà thành Kinh đã bị thiêu hủy sạch rồi thì phải làm sao đây?

Càng nghĩ, ông ta càng sợ hãi, cũng thầm nổi lên hận ý sâu đậm: “Ta vậy mà lại bị hãn lừa. Hãn giết nhiều thần tướng của thành Kinh như vậy, còn nói là trợ giúp ta. Hãn là định giúp ta thành hủy người chết a.”

Trong lúc ông ta vừa nghĩ như vậy, hai người bên đầu tường đối diện cũng nổi lên cảm giác nguy hiểm mãnh liệt. Bọn họ dùng đội quân Hỏa Long này như liều thuốc thử cuối cùng, thử xem Trần Cảnh có thật sự dốc hết sức giúp đỡ bên này hay không. Có điều, bọn họ lại căn bản không muốn, cũng không dám ra tay nữa.

Rồng lửa huyền hóa từ đám quân Hỏa Long kia đã vượt quá sự tưởng tượng của bọn họ, đã không thể chịu khống chế của bọn họ được nữa. Bọn họ không khỏi nghĩ thầm, nếu Khôi vương thành Kinh chết đi, ta có thể ngăn cản được Trần Cảnh hay không? Lòng tin ban đầu của bọn họ lúc này đã pha chút lo sợ. Tuy rằng bọn họ không ngừng nhủ thầm rằng, chỉ cần mình không ra khỏi thành sẽ không có việc gì, nhưng lại vẫn cứ lo lắng.

Khôi vương muốn giết Hư Linh. Nếu không phải nàng ta đến, làm sao ông ta lại tin lời Trần Cảnh được. Mặc dù ông ta không hoàn toàn tin tưởng

hắn, nhưng chỉ vì Hư Linh đến đây mà ông ta tổn thất tám mươi vạn quân Ất Mộc, tổn thất nhiều thần tướng đến như vậy, khiến thực lực của ông ta đại hao tổn.

Hư Linh bị phong ấn, nhưng lại không có vẻ sợ hãi, cũng không nói gì. Nàng chỉ nhìn con rồng lửa đang thiêu đốt cả bầu trời bên kia.

Đúng lúc này, đột nhiên nơi thượng du sông Kinh Hà vang lên tiếng thét chói tai, như thể đánh thức toàn bộ linh lực trong trời đất này. Mọi người chỉ cảm nhận, trước mắt có vô tận bụi bặm lưu chuyển.

“Đứt!” Tiếng thét lớn như sấm sét vang dội, từ thượng du vang vọng đi xuống.

Trong mắt Khôi vương, linh lực của dòng Kinh Hà đang lao nhanh từ thượng du xuống đột nhiên bị chững lại, rồi nhanh chóng sục giảm.

Khôi vương nghi hoặc, nghiêng đầu nhìn qua Hư Linh. Chỉ thấy vẻ mặt nàng đầy kinh ngạc, kèm theo đó là một sự lo lắng.

Khôi Vương lập tức cười to nói:

- Ha ha, không ngờ lại có người cắt đứt dòng Kinh Hà. Đây đúng là ý trời!

Cắt đứt Kinh Hà ở đây, không phải là cắt đứt dòng nước, mà là cắt đứt dòng linh lực của sông Kinh Hà.

Lời nói chưa dứt, Khôi vương đã bay lên trời, cả người ông ta cũng mờ ảo đi. Chỉ thấy một bóng người chớp lóe phía trên dòng Kinh Hà, rồi Khôi vương xuất hiện ở nơi đó. Ông ta từ trên cao cầm đầu lao xuống, trong tay đã có thêm một đại ấn màu đen. Ấn này được nhấn một cái trong hư không, cả khoảng không như bị trấn trụ lại. Trong tích tắc, linh lực và nước sông như không hề lưu động.

Theo Khôi vương hạ xuống, quả ấn này cũng hóa thành một tòa thành. Lúc đầu thành này rất mờ ảo, nhưng ngay sau đó càng lúc càng rõ ràng. Khi miếu thần bị bao lại, thì tòa thành cũng hiện ra hình ảnh rõ ràng.

Tòa thành bao lấy miếu thần lại, rồi nhanh chóng trầm xuống. Như thể một con cá đang cố trốn chạy lặn xuống tầng nước sâu hơn, còn thành kia là tấm lưới đang trùm bắt lấy cá.

Thành Hoàng thành Giang Đông đang đứng đầu tường thành đột nhiên bay lên trời. Trong tay y cũng có một quả đại ấn. Đại ấn bị vung lên trời, hóa thành một ngọn núi lớn rơi vào lòng sông, cắt ngang hạ du con sông Kinh Hà. Còn bản thân y thì xuất hiện trên đỉnh ngọn núi.

Ngọn núi đại ấn này biến ra không phải ngọn núi thật sự, nước vẫn cứ xuôi dòng chảy như cũ, nhưng linh lực lại bị ngăn cản ở đầu bên kia, khó mà lách đi vào được.

Âm Mị vương cũng phóng người lên. Ông ta không như Thành Hoàng Khôi vương và Thành Hoàng Giang Đông hóa ra thành trì bốn nguyên để chiến đấu, mà sử dụng độn thuật bản mạng của mình. Chân thân ông ta là Âm khôi, vô hình vô chất, chỉ cần có đủ cảnh giới phép thuật, có thể tan vào vạn vật, độn vạn vật. Chỉ thấy đầu tường thành Tây Tương có một bóng đen lóe lên rồi biến mất. Ông ta độn xuống lòng sông, dự định sẽ tiến đến trước tiên. Tuy rằng sẽ có nguy hiểm, nhưng lòng tin của ông ta đã trở lại.

Chỉ trong tích tắc, mọi thứ như nghịch chuyển.

Trần Cảnh như một con cá ở trong một mương nước gần khô cạn. Khúc trên đã bị chặn, trốn xuống khúc dưới cũng không thoát, còn ở giữa lại có người định bắt lấy hắn.

Liễu Y Y nhìn thấy rồng lửa nhanh chóng tan biến mất, lòng thở phào một hơi. Vốn ả ta đang thầm tính toán, lúc này bèn buông bỏ, chỉ nhìn Hư

Linh cười nói:

- Hà Bá của người tưởng rằng có thể thuận lợi đùa bỡn mọi thứ được sao? Lại tưởng có thể đánh tan từng người một. Đúng là tính toán rất hay a. Đáng tiếc, người tính không bằng trời tính. Chúng ta không tính được hãn sẽ mạo hiểm đến mức này, hãn cũng không tính được lại có kẻ chớp thời cơ đến trả thù hãn.

Hư Linh nghiêng đầu, cười cười với a.

Liễu Y Y nói:

- Người còn cười ra tiếng được sao? Ha ha, chẳng qua người cũng không cần lo. Có lẽ Khôi vương sẽ không giết người, không những không giết mà còn có thể nạp người làm phi nữa.

Lúc này Hư Linh mới nói:

- Đáng tiếc, hãn không về được.

Liễu Y Y sửng sốt, còn chưa kịp nói gì thì Hư Linh lại nói:

- Hà Bá gia, người đã đến rồi a.

Lời nàng ta vừa ra, hư không chợt có bóng người xuất hiện. Thân thể người này như ảo ảnh, không nhìn thấy rõ ràng, chỉ thấy một bóng dáng mờ ảo, pháp bào màu lam nhạt, mặt mũi cũng không rõ ràng. Chẳng qua người đó lại có ánh mắt lạnh lùng khác thường. Vừa mới xuất hiện, đã có một con bướm từ trong miệng người đó vọt ra. Con bướm cũng mờ ảo không rõ, nhưng bọn họ vừa nhìn thấy con bướm, cảm giác nguy hiểm trong lòng cũng tràn lên. Con bướm lại biến mất, mà người kia lại như hình ảnh phản chiếu, chợt hiện ra giữa không trung.

Từ hư không mà xuất hiện, rồi ảo ảnh cũng biến mất trong tích tắc.

Nhưng trong lòng các chư thần đang đứng trên đầu tường, có một cảnh tượng vĩnh viễn được lưu lại: Một người mỏng lưng như bóng người trên mặt nước, một con bướm từ trong miệng hắt bay ra. Ngoài ra, cũng không còn gì khác nữa.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 47: Bia Thần Kinh Hà

oOo

Những người trên đầu tường thành lúc này chỉ nhìn thấy hình ảnh một người mặc áo bào màu lam như hình bóng in dưới mặt nước hiện ra, rồi lại vỡ nát trong những gợn sóng xuất hiện khi một cơn gió thổi tới. Hư không lại yên tĩnh trở lại như chưa hề có gì xảy ra. Chỉ là chư thần nơi đầu tường thành đã không còn ý thức nữa. Trí nhớ của bọn họ nếu còn tồn tại trong trời đất này, cũng chỉ vĩnh viễn ghi nhớ lấy cảnh tượng ngay thời khắc đó mà thôi.

Không phải pháp lực của bọn họ quá thấp, mà lúc đó lòng bọn họ đang xao động, đang chuyển dời theo sự kinh hãi sang vui mừng khôn xiết. Ngay lúc Hư Linh nói ra câu: “Hà Bá gia, người đã đến rồi”, thì ý thức của bọn họ gần như không có chút phòng bị nào.

Ngay tích tắc ấy, dấu ấn phong cấm trên trán Hư Linh cũng đã bị gỡ bỏ.

Chỉ thấy nàng lấy một tấm gương ra, đi đến sát rìa của thành Kinh, chậm rãi xoay mặt gương xuống phía đầu tường thành. Tường thành của thành Kinh trong mặt gương như thể trở thành bùn nhão, một lúc sau, mặt gương xuất hiện hai chữ thành Kinh thật to. Ngoài ra, toàn bộ mặt gương đều trở nên đen kịt, không có thêm hình ảnh gì nữa cả.

Mặt gương vừa xoay đến thành này, bộ dạng tòa thành Kinh cũng như bị thay đổi. Vốn trong thành phát ra thần quang, nhưng bây giờ lại không có nữa. Thành này đã bị Hư Linh dùng Chiêu Hồn Bảo Giám phong kín lại rồi. Với pháp lực của Hư Linh, có lẽ sẽ không có khả năng phong kín thành

Kinh, mà dù có phép thuật đặc biệt nào khác cũng khó lòng phong kín cả tòa thành một cách đơn giản như vậy. Hiển nhiên, Hư Linh đã tiến nhập vào một tầng thứ mới, dù là Chiêu Hồn Bảo Giám, hay bản thân người đang sử dụng đều đang tiến nhập vào một loại tầng thứ mới.

Cũng trong tích tắc ngay khi Hư Linh phong kín thành Kinh này, thượng du con sông đột nhiên truyền đến tiếng sóng nước mãnh liệt. Âm thanh như thể bờ đê con sông lớn bị vỡ, hoặc như núi long đất lở.

Tiếng sóng nước cuộn trào mãnh liệt quét xuống.

Luồng sóng nước quét xuống kia không phải là sóng nước thật sự, mà là linh lực của sông Kinh Hà, lại mang theo âm thanh của sóng nước chồm quét xuống. Người phàm tục không nghe thấy được âm thanh này, chỉ có một số người tâm tư trầm tĩnh lúc đang ngủ mới nghe thấy. Kẻ đó sẽ giật mình mà choàng tỉnh, sau khi tỉnh lại không nghe thấy gì cả, có cảm giác là mình vừa gặp ác mộng, lại không rõ lí do.

Còn trong mắt người tu hành, đó là dòng linh lực mênh mông đang cuộn trào mãnh liệt, đủ để đánh bay mọi thứ.

Linh lực kia hình thành, như vạn con ngựa lao chạy như điên, như trăm rồng tụ tập, như có vô cùng vô tận ác quỷ đang thu gặt lấy sinh mệnh. Bọn chúng đang gầm thét, rống giận.

Khôi vương tức giận cùng cực. Ông ta kinh hãi không rõ vì sao người vừa cắt đứt đoạn thượng du sông Kinh Hà kia lại đột nhiên biến mất, lòng dâng lên dự cảm không tốt. Đồng thời ông ta cũng giận dữ vì biến cố xảy ra nơi thành Kinh. Cảm ứng giữa ông ta và thành Kinh đã bị hạ thấp xuống cực điểm.

Ông ta vọt người lên, lại phát hiện ẩn Thành Hoàng bên kia như bị Kinh Hà trì kéo nặng đến ngàn cân. Ông ta thăm kinh hãi, lại tập trung thần lực thu hồi ẩn Thành Hoàng. Chỉ cảm thấy như mình đang nhổ một thân cây

lên, cảm giác lỏng lẻo như thể sắp rút ra được, nhưng mãi vẫn không thể kéo lên. Ông ta khẩn trương, dùng hết sức thu lấy ấn Thành Hoàng. Ấn này như thể sắp rời khỏi Kinh Hà đi ra, nhưng ông ta vẫn cảm giác còn thiếu một chút nữa. Rồi ông ta lập tức tỉnh ngộ, vọt người phóng đi, buông bỏ ấn Thành Hoàng, độn thẳng hướng về thành Kinh.

Ông ta cảm giác được hơi nước phía sau như những tia kiếm đang sượt qua bên ngoài làn da mình. Do vậy, ông ta dùng toàn lực bay độn đi. Đây là lần đầu tiên ông ta phát hiện độn thuật của mình chậm chạp như vậy, cũng là lần đầu tiên phát hiện ra khoảng cách từ Kinh Hà đến thành Kinh lại xa xôi đến như vậy.

Ông ta gắng sức câu thông với thành Kinh, muốn từ tòa thành của mình lấy thêm chút ít lực lượng, đủ để giúp mình nháy mắt trở vào trong thành. Chỉ là tòa thành trì trước mắt cách ông ta không xa kia lại không ở trong lòng ông ta, như là một vật chết không còn thuộc về ông ta nữa.

Ông ta cảm nhận được phép thuật hộ thân của mình bị đâm thủng, cảm giác được pháp bào mình bị cắt nát, cảm giác được hơi nước băng lạnh, cảm giác được từng lưỡi dao sắc bén xẹt qua da mình. Ông ta nhìn thấy thành Kinh ở trước mắt, đã cảm thấy linh lực tín ngưỡng bên trong thành, như thể chỉ cần đưa tay có thể chạm đến được. Thế nhưng ngay tại khoảng không trung sát với thành Kinh, ông ta còn nhìn thấy Hư Linh an tĩnh đứng nơi đó. Trước kia ông ta cảm thấy cho dù Hư Linh có động hay tĩnh thì vẫn mãi như một đóa linh hoa đen nở rộ trong màn đêm yên tĩnh, nhưng bây giờ mới cảm nhận được, nàng là ác ma.

Da thịt ông ta bị đâm thủng, bị cắt xẻ, xương cốt da thịt bị chia lìa ngay trên không trung. Cái đầu ông ta rơi xuống vùng đất bên dưới, con mắt vẫn mãi nhìn vào bóng dáng Hư Linh đứng trên đầu tường thành, đang ngẩng đầu nhìn trời.

Tình cảnh của Thành Hoàng thành Giang Đông tương tự như Khôi vương. Y cũng phóng người lên bỏ chạy về thành cùng lúc với Khôi vương. Chẳng qua, không có ai phong ấn thành Giang Đông cả.

Chỉ thấy thành Giang Đông có thần quang phóng lên cao, xoắn về phía y, còn trong dòng Kinh Hà lại còn một con sóng linh như kiếm truy đuổi theo sau. Tốc độ hai phía đều không chênh lệch cho lắm. Chỉ cần y đứng vào thần quang từ thành Giang Đông thì tính là trở lại được thành Giang Đông, hơn nữa nhìn qua như thể linh lực Kinh Hà có chút chậm chân hơn.

Đúng lúc này, Hư Linh đưa tay chụp vào trong hư không, Chiếu Hồn Bảo Giám xuất hiện trong tay. Nàng chiếu mặt gương về phía xa kia một cái, thân hình Thành Hoàng thành Giang Đông đột nhiên khựng lại. Kinh hãi dâng lên trong mắt y. Chiếu Hồn Bảo Giám chiếu đến người không khiến y rơi xuống trong hư không, mà cả người lại vẫn có thể tiếp tục bay về phía trước. Chỉ có điều một cái khựng người này đã đủ để kéo y vào thẳng quỷ môn quan, con sóng linh sông Kinh Hà nháy mắt đã cắn nuốt lấy y. Từng tiếng kêu thảm mơ hồ vang lên từ cao vút đến suy yếu dần, cuối cùng nhẹ đến mức không còn nghe thấy được nữa.

Còn Âm Mị vương kia, căn bản không đi ra ngoài rồi.

Vì là thần linh, cho nên đều hiểu rõ nhược điểm của nhau. Một thần linh tiến vào khu vực của thần linh khác đều phải đối mặt với nguy hiểm cực độ. Bọn họ luôn cẩn thận, không chịu đến sông Kinh Hà, đến khi Trần Cảnh lâm vào hiểm địa thì bọn họ mới dồn dập ra tay. Lúc đó trông như Trần Cảnh tiến nhập vào hiểm địa, nhưng thực ra trên thượng du con sông căn bản không có kẻ nào đến trả thù cả, là do tự Trần Cảnh làm ra mọi chuyện mà thôi.

Vì bọn họ kinh hãi, sợ Trần Cảnh lui về nên vội vàng ra tay, vì vậy mới rơi vào trong kế hoạch của Trần Cảnh.

Nhìn như đơn giản, nhưng đó là cả quá trình tính toán ngay từ lúc bắt đầu. Từng chút từng chút một, Trần Cảnh khiến bọn họ rơi vào cảnh bán tín bán nghi, sau đó thật sự tham gia vào trận chiến nằm ngoài dự liệu của tất cả bọn họ. Rồi hẳn khiến Khôi vương giận dữ, khiến Thành Hoàng thành Giang Đông và Âm Mị vương cảm thấy tâm tình rét lạnh. Cho nên, đến khi bản thân hẳn rơi vào hiểm địa, bọn họ phát hiện chỉ cần mình xuất thủ thì Trần Cảnh sẽ chết không chỗ chôn cất, mới quyết đoán ra tay.

Trần Cảnh cũng là chờ đợi thời khắc này. Chỉ cần bọn họ đi ra, thì sẽ không có cơ hội trở về.

Truyền bá tín ngưỡng cần phải trải qua năm dài tháng rộng, không phải một sớm một chiều mà xong được. Có đôi khi, những chuyện thế này không thể dùng thủ đoạn phép thuật làm được.

Qua một đêm, bảng hiệu trên miếu Thành Hoàng ngay trung tâm của cả ba tòa thành đều biến thành bốn chữ Hà Bá Kinh Hà. Tượng thần trong miếu lại không bị thay đổi, chỉ là khi mọi người nhìn qua lại cảm giác như đã thay đổi. Trong lòng mọi người thầm nghi hoặc, có sợ hãi, không biết đã có chuyện gì xảy ra. Có điều cuộc sống vẫn cứ như thế mà trôi qua.

Đôi khi, có vài việc nếu mọi người thương lượng với nhau, nhất định sẽ có nhiều ý kiến phản đối. Sau đó, nếu cứ thẳng tay tiến hành, bọn họ cũng chỉ có thể yên lặng tiếp nhận.

Ba tháng trôi qua, tượng thần trong ba tòa thành đều biến thành tượng Trần Cảnh.

Trần Cảnh không thay đổi tượng thần, mà thời gian dần cải biến đi. Quá trình thay đổi này cũng chính là quá trình thay đổi tín ngưỡng. Khi bộ dạng tượng thần biến thành tượng Trần Cảnh, thì coi như Trần Cảnh cũng đã dung nạp được tín ngưỡng của ba thành rồi.

Ba vị Thành Hoàng chết đi, tín ngưỡng của bọn họ không bị tiêu tán. Tượng thần còn ở đây, Trần Cảnh phải mất ba tháng mới chuyển tín ngưỡng của bọn họ sang người mình. Tuy quá trình này có một bộ phận tín ngưỡng tiêu tán đi, nhưng đó là chuyện khó mà tránh được.

Hư Linh lại trở về từ đường Hà Tiên. Nàng vốn là quỷ vật, là quỷ linh nên cần rất ít tín ngưỡng. Do vậy nàng không để ý đến tín ngưỡng kia.

Lực lượng tín ngưỡng dung nhập trong sắc phù, mà từ nay trở đi cũng sẽ không ngừng dung nhập vào.

Bộ dạng của Mê Thiên điệp trong đan điền tượng thần Trần Cảnh cũng chậm chậm thay đổi. Nó biến thành một thứ tựa như hồ phách, được Trần Cảnh gọi là Điệp đan.

Điệp đan chậm rãi di động trong cơ thể tượng thần, chạy dọc từ lưng lên phía trên. Lộ tuyến di chuyển của Điệp đan như đi theo đường kinh mạch được sinh ra trong trận lôi kiếp lần trước. Mất ba tháng ròng, Điệp đan mới lên tới Thiên Linh Cái trên đỉnh đầu tượng thần.

Trong một đêm tối mưa sa gió giạt, một tia sét đánh xuống miếu Hà Bá. Sấm sét này không vang dội, đến Hồng đại hiệp còn không phát hiện ra, nhưng Điệp đan lại dung nhập vào bên trong sắc phù. Vốn không thể khống chế được sắc phù, nhưng từ lúc này, Trần Cảnh đã có thể làm được.

Thần kỳ hơn cả là mọi tín ngưỡng đều dung nhập trong Điệp đan, dung nhập vào trong Mê Thiên điệp.

Linh lực, Mê Thiên điệp, sắc phù, tín ngưỡng, bốn thứ dung hợp lại làm một. Tuy quá trình dung hợp kéo dài dằng dặc, cuối cùng sẽ phát triển thành cái dạng gì thì đến chính Trần Cảnh cũng không cách nào phán đoán được.

Dòng chảy trên bầu trời vẫn cứ tiếp tục, mang đi một đoạn thời gian có tốt đẹp, có bi thương.

Không ngừng có thần linh xưng vương trên thế gian, khai đàn giảng đạo, nhận lấy rất nhiều đệ tử hoặc tín đồ truyền đạo khắp đất trời. Đạo hạnh của bọn họ đều đã tiến nhập vào một loại cảnh giới thần bí tựa như Trần Cảnh hiện tại, thậm chí có khi còn cao thâm hơn Trần Cảnh rất nhiều.

Trong lúc đó, những huyền môn đạo phái nổi danh trong trời đất từ rất lâu đời lại không có chút động tĩnh. Không có chút ít truyền lưu đồn đại nào về họ trên thế gian này. Chuyện này phi thường kỳ quái, nhưng không khiến các thần linh trong thiên hạ để ý. Bọn họ đang bận rộn thu chiếm lấy tín ngưỡng thiên hạ.

Pháp lực cao thấp của một vị thần linh không thể đo đếm bằng việc tín ngưỡng người đó rộng lớn thế nào. Nhưng lại có không ít người dựa vào đó để so sánh.

Trần Cảnh không tận lực thu nhận tín đồ. Nhưng sau khi hẩn một đêm đoạt được vị trí chủ thần của ba thành Kinh, thành Tây Tương và thành Giang Đông, trước Tú Xuân loan cũng dần có yêu linh tụ tập. Ngoài ra, còn có thêm một vài tu sĩ nhân gian.

Thỉnh thoảng Trần Cảnh cũng sẽ ngưng tụ sương mù thành pháp đàn giảng pháp. Nơi đó không có ánh sáng đầy trời, không có hoa sen nở đầy mặt nước, cũng không có hương thơm khắp hư không, chỉ có những lời rất bình thường. Những lời này khiến người nghe cảm giác như từng đợt sóng triều, không khiến người ta có cảm thấy buồn bức mà còn làm tâm tình trở nên yên tĩnh lại.

Đáng tiếc, Trần Cảnh khai đàn giảng pháp không nhiều. Sau khi những người, hoặc thần, hoặc yêu linh nghe xong sẽ đến gặp những thần linh khác

nghe đạo, hiếm khi một mực lưu lại nơi này mà không đi. Đại đa số trong bọn họ, chỉ là may mắn gặp dịp mà thôi.

Có một điểm khiến Hồng đại hiệp rất hài lòng, đó là về phương thức giảng đạo của Trần Cảnh, cả về chuyện những người nghe xong rồi đi đều có vẻ còn chưa thấy đủ. Nó cho rằng hẳn là Trần Cảnh định ra cuộc sống kế tiếp sẽ là những ngày chuyên giảng giải đạo pháp, như vậy sẽ có rất nhiều người mộ danh mà đến. Nó nói liên miên không dứt rất nhiều thứ liên quan tới chuyện này, mà Trần Cảnh lại căn bản không để ý tới.

Đối với những kẻ nghe xong rồi rời đi, Hồng đại hiệp luôn đưa ra một câu chúc, nếu là yêu linh thì tốt nhất là vừa ra khỏi Kinh Hà thì bị giết thân đoạt đan. Còn đối với tu sĩ nhân gian, nó sẽ nói các người vừa rời khỏi Kinh Hà thì tốt nhất nên bị tu sĩ ma đạo rút hồn luyện khí đi.

Đại số thần linh đều là ở gần đó mà đến, gần như toàn bộ thần linh địa giới Bá Lăng đều thường xuyên đến trước miếu Hà Bá.

Tâm tư Hồng đại hiệp không ác độc như vậy. Đó chỉ trong lúc nó tức giận, nói ra cho sướng miệng, chứ cũng không thật sự muốn nguyên rủa người khác.

Giảng đạo giảng pháp cũng rất có lợi cho chính bản thân người giảng giải. Mỗi lần giảng lại tương đương với một lần chải vuốt lại tất cả những gì mình biết. Nhất là với Trần Cảnh, mỗi lần giảng hẳn đều sẽ có lý giải mới đối với phép thuật, tâm tư cũng rõ ràng, thanh minh hơn không ít.

Mê Thiên điệp, nước Chân Linh, sắc phù, tín ngưỡng, bốn thứ hợp lại cùng một chỗ. Lúc đầu chúng nó là một mơ hồ, nhưng dần dần lại hiện lộ ra một con bướm, như thể mọi thứ đều dung nhập cả vào trong Mê Thiên điệp. Nhìn qua, có thể thấy khí tức Mê Thiên điệp cao thượng thêm mấy phần, nguyên nhân chính là vì có sát nhập tín ngưỡng vào. Bên trên cánh bướm lại được thần niệm khắc kinh Hoàng Đình vào, nhìn qua càng thêm

tươi đẹp, ánh sáng lưu chuyển đầy màu sắc. Trần Cảnh không biết được những biến hóa từ điều này, hắn chỉ mơ hồ cảm nhận được một lực lượng nào đó trên người Mê Thiên điệp. Hắn không cảm nhận rõ ràng được, nhưng có dự cảm, chỉ cần tiếp tục khắc ấn, dung nhập thêm những văn tự huyền bí này lên cánh bướm, hắn rồi sẽ hiểu được ý nghĩa của nó.

Trong lúc Mê Thiên điệp đang xen lẫn giữa thật và ảo, một con bướm lớn hiện lên trên Thiên Linh Cái của tượng thần. Con bướm che kín lấy đầu tượng, có sắc thái tươi đẹp, lại giống như một hình xăm. Trong bóng đêm, nó tản ra ánh sáng nhàn nhạt, hút lấy chu thiên linh lực.

Mê Thiên điệp này chỉ xuất hiện ở đỉnh đầu tượng thần khoảng một canh giờ lúc nửa đêm, còn những lúc khác thì ở trong quá trình từ đan điền đi tới đỉnh đầu. Di chuyển lên xuống một thời gian dài như vậy, mỗi ngày Mê Thiên điệp đi qua hắn đều cảm giác như sống lưng có thêm chất lỏng sền sệt bên trong. Chất lỏng này như máu, nhưng không phải là máu, mà là linh lực được luyện hóa, có lực lượng của các ngôi sao, có linh lực sông Kinh Hà, có tín ngưỡng hỗn tạp bên trong đó. Những thứ này thông qua Mê Thiên điệp luyện hóa ra, cho nên Trần Cảnh cảm thấy là do lực lượng của kinh Hoàng Đình trên cánh bướm mang lại.

Lại một đoạn thời gian nữa trôi qua.

Đột nhiên có một ngày, Trần Cảnh cảm nhận trong lòng tượng thần bất chợt thông thấu hết cả. Một ý niệm, hắn có thể nhìn khắp được cả Kinh Hà.

Dưới chân núi Côn Lôn không ngừng có linh lực chảy ra. Hắn mơ hồ cảm nhận trong linh lực đó còn chứa đầy sự thâm lương. Nó theo Côn Lôn đi ra, luôn chảy liên tục qua khắp núi non gập ghềnh, vào khe núi, qua vực sâu, chảy vào vùng bằng phẳng, hoặc lao thẳng băng xuống.

Một mạch lao thẳng đến Đông Hải. Trần Cảnh nhìn thấy Đông Hải phía trước là một mảng sâu thẳm, như thể một con mãnh thú khổng lồ đang há

to miệng, truyền đến từng đợt từng đợt khí tức mênh mông.

- Đây là...là bài vị Long vương.

Trần Cảnh thầm kinh ngạc, không kìm lòng thốt lên một câu:

- Ta chứng được bài vị Long vương Kinh Hà.

Hắn thốt lên lời này khi vẫn còn trong trạng thái huyền hoặc khó hiểu. Âm thanh như được gió núi trong trời đất phân tán đi, truyền vào tai từng yêu linh đang phun ra nuốt vào thiên địa linh khí trong núi sâu, truyền vào tai tất cả các vị thần linh, chui cả vào trong những động thiên phúc địa.

Lập tức có người nổi giận hừ lên, âm thanh nổ vang như sấm rền tỏ vẻ bất mãn, trách hăn vô lễ. Nhưng đa số người khác chỉ trầm mặc.

Ngay khi hăn đạt được bài vị Long vương Kinh Hà, cơ thể tượng thần cũng đột ngột phát sinh biến hóa. Loại biến hóa này hăn chỉ cảm nhận được trong một ý niệm. Hăn cảm giác trên lưng mình có tiếng nước chảy rào rào, như thể tiếng của một con sông lớn đang chạy chồm lao nhanh. Hăn đột nhiên cảm thấy Kinh Hà trong cơ thể hăn như muốn hiển hóa đi ra.

Ngoại trừ chuyện đó, Trần Cảnh còn cảm nhận được một vài thứ trong dòng Kinh Hà hoàn toàn khác với lúc trước. Hăn mới phát hiện ra mình còn rất nhiều thứ chưa biết trong dòng Kinh Hà này. Trong đó, khiến Trần Cảnh ngoài ý nhất chính là tảng đá đen mà Hà Bá Ác Long hấp khi xưa tể ra, có thể nói là không hề đơn giản.

Nghe nói, tảng đá đó là từ một thanh kiếm từ trên trời giáng xuống, đâm chém tạo thành. Khiến Trần Cảnh cảm thấy được thần bí, có thể thấy đó tuyệt đối không phải là một tảng đá đen vô dụng, cũng thể bình thường mới bị một thanh kiếm từ trên trời giáng xuống đâm chém.

Trần Cảnh đưa ý niệm vào thăm dò bên trong. Trong ý niệm của hắn, tảng đá đen đó đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất. Nó hóa thành một tấm bia trắng như ngọc, bên trên có ấn kí vân nước, rồi có chi chít chữ viết tràn vào trong đầu hắn.

Có bốn chữ to nhất trên đó ánh vào trong cảm giác của hắn. Tuy hắn không đọc được, nhưng tích tắc sau đã hiểu đó là chữ gì.

“Bia thần Kinh Hà.”

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 48: Thanh Liên Pháp Hội

oOo

Bia thần Kinh Hà này mang đến cho Trần Cảnh cảm giác cực kỳ thần bí, không kém gì ba trang tàn thư “Hoàng Đình” cả. Trên bia đá là hàng hàng chi chít những chữ viết, đâu đâu cũng có, tựa như những chữ đó đủ để sắp xếp thành hình vẽ một bức tranh con sông Kinh Hà. Chỉ là dòng sông này không có bọt sóng tung tẩy, không có chút sinh cơ nào. Trần Cảnh có thể tưởng tượng được, năm xưa từng có người lập ra bia thần Kinh Hà này, khổng chế linh lực Kinh Hà thi triển đại pháp.

Bia này đã như bị tàn phế, cái uy thế chỉ một chấn động đủ làm chín ngàn ba trăm dặm Kinh Hà rung chuyển đã không cách nào thể hiện được nữa. Trần Cảnh lần theo đến chỗ bị đâm phá chính yếu nhất trên bia, không tự chủ nghĩ tới chuỗi kiếm từ trên trời giáng xuống.

- Phải là thanh kiếm thế nào? Chủ nhân của thanh kiếm đó là ai? Vị đệ nhất Hà Bá trong thế gian này là người nào? Bia thần Kinh Hà này được hẩn luyện chế ra sao? Hẩn với chủ của thanh kiếm kia có thù hận cỡ nào mới mang đến họa sát thân như vậy?

Đây là nghi ngờ trong lòng Trần Cảnh, không ai có thể giải đáp cho hẩn được.

Ý niệm trong đầu hẩn đột nhiên hiện lên, một con sóng nơi cửa sông Kinh Hà tiếp giáp với biển chọt ngừng tụ thành một con cá.

Con cá này có đầu đuôi rõ ràng, có vảy có cò, há mồm phun nhả bọt khí, mang cá phập phồng nuốt lấy nước sông. Thân thể cá quẫy lên, một con sóng sông nhỏ xuất hiện. Con cá ngược dòng nghịch sóng đi lên thượng du.

Cứ một mực hướng lên thượng du, qua dòng nước xiết, vượt ghềnh hiểm trở, bơi ngược sóng chừng hơn trăm dặm rồi mới tan thành bọt nước khi nó ngược dòng lên một con thác đổ nước chảy xiết, sau đó lại chảy trở lại vào biển.

Đây là thần niệm của Trần Cảnh câu thông với linh lực ngưng kết thành một con cá. Hắn chưa bơi tới được Tú Xuân loan đã tan vỡ đi mất.

Chỉ là một thí nghiệm bất chợt, nhưng hắn đã phát hiện ra mình không khống chế rành rẽ được sông Kinh Hà như đã tưởng tượng. Cho dù hiện tại phần lớn con sông đã tiến nhập vào trong lòng hắn, cũng không thể nào rành rẽ tinh tế được.

“Ngưng linh hóa cá là một cách rèn luyện thần niệm rất hay.” Trong lòng Trần Cảnh xẹt qua cái ý nghĩ như vậy, rồi sau đó đặt toàn bộ tâm tư lên bìa thần Kinh Hà. Hắn cẩn thận nhìn ngó, muốn từ đó nhìn ra được chút huyền bí của trận đại chiến một ngàn năm trước.

Hắn từng đọc bản chép tay của Triệu Tiên chân nhân trong La Phù về một kiếm của người tên là Nam Lạc đã giết sạch tất cả tu sĩ Nguyên thần tiên đạo. Như vậy Hà Bá Kinh Hà này đâu rồi? Hắn đã bị giết chết lúc đó hay đã chết từ trước lúc đó rồi?

Trần Cảnh luôn ôm một mối hoài nghi với đoạn miêu tả trong bản chép tay kia. Bởi vì quá khó khăn để tiếp nhận, cho nên hắn không dám tin tưởng.

Hắn không thể tin được Thiên đình thống lĩnh quần tiên vạn thần lại bị diệt trong tay người tên là Nam Lạc kia.

Hắn không dám tưởng tượng ra ba vị Đạo tổ được xưng tụng là Tam Thanh tổ sư của chúng đệ tử Đạo môn lại bị một kiếm diệt sát.

Còn có rất rất nhiều những bậc đại thần thông khác nữa.

Chẳng qua, hắn nhớ lại tất cả những truyền thuyết khắp thế gian này, xem thử có cái tên Nam Lạc từng xuất hiện không, lại phát hiện không có. Hắn chỉ từng nghe Nhan Lạc Nương nói qua mà thôi. Lúc này, hắn mới nghĩ đến, hóa ra sư môn Quảng Hàn cung của Nhan Lạc Nương cũng thần bí đến như vậy, lại có thể biết đến vị Nam Lạc kia. Hơn nữa, hiển nhiên còn có quan hệ không cạn.

Tảng đá đen đột nhiên phát sinh biến hóa, màu đen tản đi, biến thành một tấm bia đá màu trắng. Ngoài bốn chữ “Bia thần Kinh Hà” thật lớn được hiển hóa ra ngoài, chỉ còn lại đồng chữ viết được khắc kín như hình một con sông. Chẳng qua khiến người ta thấy kinh hãi, là một cái khe hổng hẹp dài rất gọn ghẽ từ trên đỉnh của thần bia. Nếu có một thanh kiếm cắm xuống khe đó, thì bia thần bỗng chốc trở thành một vỏ kiếm bằng bia đá.

Không quản bia thần này năm đó được tế luyện ra làm sao, cũng không quản năm đó có thể quấy sóng bạt gió thế nào, thì hiện tại nó cũng chỉ tản mát ra chút ít ánh sáng mờ mờ mà thôi.

Bia thần Kinh Hà đã không còn là bằng chứng của việc năm giữ được Kinh Hà trong tay nữa. Bằng không Long vương Kinh Hà cũng không tùy tiện để bia thần này vùi lấp trong bùn lầy, không tùy tiện để mặc dòng nước đục mài mòn nó thế kia. Đây là Trần Cảnh suy nghĩ như vậy.

Nhìn dấu vết dòng Kinh Hà trên mặt bia thần, đột nhiên lòng hắn chợt động. Hình ảnh con sông Kinh Hà chạy chồm xuất hiện trên đỉnh đầu tượng thần. Hình ảnh thần vực lúc này rõ ràng hơn lúc hắn vừa lấy được bài vị Tú Xuân loan rất nhiều. Đúng là cảm giác như đã chuyển sang pháp tượng.

Hà vực từ trên cao lao xuống, thần quang lấp lánh bùng sáng cả một khoảng trời. Theo đó, Trần Cảnh còn nghe thấy bên tai có tiếng nước ồn ào xôn xao từ vị trí đỉnh đầu xuống lưng, như thể nhiệt huyết đang sôi trào, loại cảm giác đã rất lâu rồi Trần Cảnh chưa thể nghiệm lại.

Nằm ngoài dự liệu của Trần Cảnh, bia thần Kinh Hà như nhận được triệu hoán mà lao lên. Sau đó nó đi đến khoảng không phía trên miếu thần, dung nhập vào thần vực Kinh Hà trên không trung. Vừa vào đến bên trong, bia thần như thể sống lại, tản ra từng đợt dao động, mà dòng Kinh Hà trên bia đá như bắt đầu cuộn chảy đi.

Thần vực Kinh Hà kia nhanh chóng dung nhập vào bia thần Kinh Hà, dần dung hợp với dấu vết Kinh Hà trên mặt bia.

Mà đầu khác của hình ảnh thần vực lại nối liền với sống lưng tượng thần. Bia thần Kinh Hà không ngừng hạ xuống, không ngừng dung hợp, xuyên qua nóc miếu Hà Bá. Nhìn nó như thể vô hình, nhưng Trần Cảnh lại rõ ràng đã cảm nắm qua bia thần, biết rõ nó thật sự là vật thật.

Bia thần kia chậm rãi xuyên qua nóc miếu, chậm chậm rơi xuống đỉnh đầu tượng thần, chậm rãi dung nhập vào. Trần Cảnh cảm nhận rất rõ bia kia đang tiến vào trong chính thân thể mình. Hắn chỉ cảm thấy cả người bỗng trầm xuống, dường như có một trọng lực nặng vạn cân đè lên người mình.

Đó là toàn bộ linh lực sông Kinh Hà đặt cả trên người Trần Cảnh, trong đó còn có cả phép tắc của trời đất. Trần Cảnh cảm nhận được chỉ trong nháy mắt. Chẳng qua, tấm bia lúc này hắn còn thấy như đã là thứ bỏ đi, lại tản ra từng đợt cảm giác áp bức, nặng nề như núi.

Cảm giác này hoàn toàn vượt ngoài dự kiến của Trần Cảnh. Hắn đã không biết năm xưa có phải Long vương Kinh Hà cũng đã nhìn lầm rồi hay không.

Sắc phù từ Thiên đình truyền xuống đã khiến Trần Cảnh trở thành Hà Bá Tú Xuân loan. Hẳn ngày đêm không nghỉ dung nhập thần niệm vào Kinh Hà, thần vực không ngừng mở rộng. Mãi đến khi toàn bộ sông Kinh Hà trở thành thần vực của hắn, thì hắn lại phát hiện thần vực được hình thành này mới chỉ là một bộ phận của bia thần Kinh Hà.

Đột nhiên Trần Cảnh cảm thấy bia thần Kinh Hà này tuyệt đối không phải là thứ cùng thời với sắc phù Thiên đình được. Sắc phù Thiên đình nhất định là thứ xuất hiện sau bia thần Kinh Hà.

Căn cứ vào truyền thuyết trong thiên địa, hắn tưởng tượng rằng trước thời của Thiên đình Hạo Thiên Ngọc Đế, Thiên đình Yêu tộc cũng phân phong cho chư thiên Yêu thần. Trong đó hẳn là có thần linh sông Kinh Hà. Sau khi tới đây, người đó hẳn đã tế luyện nên bia thần Kinh Hà. Có lẽ người đó đã dùng thủ đoạn phi phạm nào đó vĩnh viễn tế nhập khí tức Kinh Hà vào trong bia thần, lại dùng phương thức tế luyện khiến bia thần tương thông với khí tức Kinh Hà, dù trong năm tháng dài dòng vô tận cũng không chút suy suyển. Trần Cảnh không cách nào suy đoán, hơn nữa bia thần sau khi bị kiếm đâm phá, trầm luân hơn một ngàn năm vẫn có thể khởi tử hồi sinh, có thể thấy thần thông của người tế bia này quảng đại đến thế nào.

Đột nhiên Trần Cảnh cảm thấy, thanh kiếm từ trên trời giáng xuống trong truyền thuyết kia nhất định là vì giết chết người tế tấm bia.

Sau khi bia thần Kinh Hà sát nhập vào trong tượng thần, thuận theo sống lưng đi xuống. Bia thần như đã hóa thành hư vô, tồn tại giữa ảo và thật, từ sống lưng đi xuống nó cũng dần thu nhỏ lại. Chẳng qua khi Trần Cảnh nhìn vào bên trong mình, vẫn cảm giác nó cao lớn vô cùng. Mà cũng chỉ trong thời gian ngắn ngủi này, khí tức yếu ớt bạc nhược của nó đã đẩy lên tới mức đầy thần bí phi phạm.

Bia thần tiến vào trong lưng tượng thần thì không động đậy nữa, dừng lại ngay vị trí cách cổ một đoạn. Nó phóng xuất ra ánh sáng trắng chói mắt

trong cơ thể tượng thần, chốc lát sau ánh sáng mới giảm bớt, biến thành nguồn sáng trắng nhu hòa như nước. Ánh sáng đó như xuyên suốt toàn bộ lưng tượng thần, trong lưng tượng còn có một loại chất lỏng như nước suối chảy xuống, phát ra từng tiếng nhỏ giọt.

Người phàm nhìn tượng này sẽ không thấy được vầng sáng phát ra từ lưng tượng thần Trần Cảnh. Cho dù tu sĩ cũng khó nhìn thấy được, trừ phi có pháp lực cao hơn Trần Cảnh.

Hồng đại hiệp từ dưới dòng sông đi lên miếu Hà Bá. Nó dạo quanh tượng thần một vòng, miệng hô lên vài tiếng chắc chắc.

Trần Cảnh đang cảm nhận lại cảm giác khi bìa thần Kinh Hà nhập thể. Chỉ thấy pháp lực toàn thân kích động, hoàn toàn không giống với cảm giác chỉ một suy nghĩ đã có thể khu động linh lực Kinh Hà như từ trước đến nay. Lúc trước có thể nào đi nữa thì linh lực Kinh Hà như thứ đồ ngoài thân, còn bây giờ là thứ bên trong người, thuộc về bản thân hắn. Hiện tại, hắn có cảm giác như toàn bộ lực lượng Kinh Hà đều đang ở trong thân thể mình.

- Hà Bá gia, không phải người muốn thăng thiên rồi chứ?

Hồng đại hiệp đi quanh tượng thần vài vòng rồi hỏi.

Nó không nhận được câu trả lời của Trần Cảnh.

Sắc trời nhanh chóng chuyển sang đêm, miếu Hà Bá vẫn thanh thanh tĩnh tĩnh như trước.

Ánh sao trên bầu trời lấp lánh, tô điểm thêm vẻ đẹp của bầu trời xanh đen.

Một tia sáng từ phía đối diện Kinh Hà bay đến, rơi thẳng trước miếu Hà Bá, rồi hóa thành dáng người. Nhìn qua đó chỉ là một đồng tử chừng mười

hai, mười ba tuổi. Trong tay nó đang cầm một tấm thiệp mời, có đường viền vân mây xung quanh đầy cao nhã.

Nó cung kính thi lễ, sau đó nói:

- Tọa hạ của Liên Diệp chân nhân ngọn Hùng Nam, đồng tử Thổ Dục bá kiến Hà Bá gia. Thổ Dục phụng lệnh chân nhân ta đến mời Hà Bá gia tham gia Thanh Liên pháp hội.

Hồng đại hiệp đi đến đồng tử kia nhận lấy thiệp mời rồi trở về miếu Hà Bá. Trong chiếc càn đở thăm của nó, tấm thiệp mời bay lên, mở ra trước mặt tượng thần, trên đó viết: “Thanh Liên pháp hội...” bên dưới nữa có ghi thời gian và đề tên. Người ghi trên tấm thiệp có tên là Liên Diệp chân nhân.

Sau khi Trần Cảnh nhìn qua, bèn nói với đồng tử Thổ Dục còn đang đứng trước miếu Hà Bá:

- Người về nói với chân nhân nhà người, ta sẽ đến đúng giờ.

Thổ Dục cung kính thi lễ một cái rồi lui ra, sau đó hóa thành một tia sáng bay đi mất.

Trước kia Trần Cảnh từng nghe nói vài người pháp lực cao thâm thường hay tổ chức pháp hội, trao đổi những tâm đắc, hỗ trợ nhau. Chẳng qua lúc trước chưa từng có người mời hẳn. Hiện tại hẳn mới vừa vận trở thành thần linh sông Kinh Hà thực thụ, đã có người tới mời, có thể thấy dù lúc trước có chút ít danh tiếng nhưng vẫn không lọt được vào pháp nhãn của những tu sĩ tu hành có thâm niên kia được.

Một người đứng ở độ cao thế nào, sẽ quyết định quang cảnh nhìn thấy trong mắt hẳn thế đó. Cho dù người đó ở cấp độ nào đi nữa, cứ nghĩ rằng bản thân đã nhìn thấy toàn bộ thiên hạ, dù hẳn có trở nên cường đại thế nào đi nữa cũng có những khía cạnh hẳn không biết được.

Trong lòng Trần Cảnh chợt hiện lên một đoạn lời nói như vậy.

Trực giác nói cho hắn biết, bản thân vẫn còn kém xa người tế luyện ra bìa thần Kinh Hà lúc trước. Tuy hiện tại, pháp lực trong cơ thể hắn đang trào, nhưng thực tế pháp lực của hắn vẫn không gia tăng hơn trước kia bao nhiêu cả. Chỉ có sự khác biệt về bản chất, hiện tại pháp lực của hắn khi rời khỏi Kinh Hà, đi lại nơi trời đất bên ngoài đã không chịu hạn chế nữa.

Nếu so sánh với tu giả Đạo môn, thì pháp lực của hắn không chênh lệch với tu sĩ Phản Hư cho lắm. Chẳng qua dù cảnh giới Phản Hư thì cũng phân chia ra một số tiểu cảnh giới, hơn nữa phương pháp tu hành của mỗi nhà không giống nhau nên phân pháp cũng có sự khác biệt.

Còn có một cái khác nhau về bản chất nữa, đó là ở bên ngoài hắn vẫn có thể tu hành được, có thể thu nạp thiên địa linh khí vào trong sống lưng. Có lẽ có một ngày, bên trong sống lưng hắn sẽ có pháp lực cuộn cuộn, lao nhanh cuốn đi.

- Hà Bá gia, con có một chuyện muốn hỏi.

Đột nhiên Hồng đại hiệp nói với Trần Cảnh. Hắn không lên tiếng, Hồng đại hiệp bèn nói tiếp:

- Có cách nào khiến pháp lực con tăng lên không ạ? Ngộ tính con không tốt, không học được những phép thuật người giảng giải kia. Con nghĩ, nếu pháp lực cao thêm chút cũng đủ rồi, đi bên cạnh Hà Bá gia cũng coi được một chút. Hà Bá gia muốn đấu phép với người, con cũng có thể đánh đấm trợ giúp một trận.

Một lát sau, Trần Cảnh trả lời:

- Xem ra thì cũng có một cách.

Hồng đại hiệp vội hỏi:

- Có cách gì ạ?

Trần Cảnh không trả lời. Đột nhiên tượng thần chấn động, hư không như dậy lên sóng lớn, cuốn lấy Hồng đại hiệp đi ra khỏi miếu Hà Bá. Hồng đại hiệp còn chưa rõ chuyện gì xảy ra, trên lưng nó đột nhiên trở nặng nề, đè nó nằm rạp xuống đất, ngập người xuống bùn đất. Trên lưng nó, đang bị một tượng thần đè nặng.

- Hà Bá gia... lão tôm con sắp nát như tương, sắp phọt cả phân tôm ra rồi.

Hồng đại hiệp giãy dụa, vận dụng toàn bộ pháp lực đứng lên. Thân thể nó ở bên dưới tượng thần chỉ có thể lớn bằng con ngựa, không cách nào to lớn hơn được nữa.

Chỉ nghe Trần Cảnh nói tiếp:

- Bia thần nhập thể, ta tạm thời cũng không thể tiêu hóa hoàn toàn linh lực này được, cho nên mới nặng nề như vậy. Nếu người đã muốn pháp lực gia tăng thêm, thì chỉ cần chờ ta đến ngọn Hùng Nam. Một lần đi về này, nhất định sẽ giúp pháp lực của người tăng lên rất nhiều.

- Thế nhưng mà.... nhưng mà...

Hồng đại hiệp còn muốn nói, Trần Cảnh đã ngắt ngang:

- Đi thôi, người đi chậm, chúng ta nên tranh thủ xuất phát sớm hơn vài ngày cho kịp.

Hồng đại hiệp không nói thêm gì nữa, pháp lực toàn thân được khu động, lưng cồng tượng Trần Cảnh bước đi. Những nơi nó đi qua, chân tôm để lại nơi bùn đất những dấu vết thật sâu.

Lúc qua sông Kinh Hà, Hồng đại hiệp căn bản không cách nào bơi qua được, dù nó ngự nước cũng không được. Bị tượng thần đè nặng, nó đành phải lội bùn đất dưới đáy Kinh Hà mà đi, lại mất sức chín trâu hai hổ mới bò được lên khỏi bờ.

Hồng đại hiệp vốn không phải là một loại dị chủng gì trong trời đất, phương diện thiên phú cũng rất bình thường, hơn nữa lại vô cùng lười biếng, được sao hay vậy, cho dù muốn tu hành thì cũng không định tâm tu hành được. Do đó mà qua nhiều năm, pháp lực của nó vẫn tiến cảnh chậm chạp như vậy.

Trần Cảnh dùng tượng thần đè nặng nó, là buộc nó phải tu hành.

Bò lên được bờ sông Kinh Hà, Hồng đại hiệp ngừng lại, gắng sức thu nạp linh lực một lúc rồi mới đi tiếp. Trong cảm giác của nó, đè nặng trên lưng mình hiện giờ không phải là một pho tượng, mà là một quả núi lớn.

Qua núi, vượt sông, trèo đèo lội suối.

Hồng đại hiệp gần như đi thẳng tắp.

Một lần đi này kéo dài mười tám ngày mới đến được ngọn Hùng Nam, khoảng cách chỉ mới hai trăm dặm đường. Bản thân Hồng đại hiệp lại không phát hiện ra tốc độ hiện tại của nó đã nhanh hơn lúc vừa mới bắt đầu không ít.

Thời gian vừa đúng lúc. Vừa tiến vào ngọn Hùng Nam, một đồng tử đã xuất hiện dẫn đường. Người này tự xưng là Hoàng Ân. Trần Cảnh dùng Mê Thiên điệp phá huyễn thì thấy được y là một cây Hoàng Ân khai linh, trước mắt cũng không phải chân thân mà là linh thể.

Y không nói nhiều lắm, sau khi xuất hiện thì hành lễ, rồi nói mình chính là đồng tử dẫn đường. Nói xong cũng tự mình đi trước dẫn đường, Hồng

đại hiệp nhanh chóng theo sau. Nó cũng không nói tiếng nào, vì đã không còn sức lực dư thừa để nói nữa.

Trần Cảnh bèn hỏi Liên Diệp chân nhân mời những ai, có bao nhiêu người đã tới rồi.

Đồng tử Hoàng Bản chỉ đáp rằng nó không biết thỉnh tới nhiều hay ít, chỉ biết đã có ba vị tới rồi.

Trần Cảnh lại hỏi ba vị tới rồi gồm những ai. Đồng tử Hoàng Bản nói đó là Thiên Tí chân nhân, Bạch Tuyết chân nhân và Dịch Chu pháp sư.

Trần Cảnh lại hỏi thêm vài chuyện, nhưng Hoàng Bản chỉ đáp không biết.

Một lát sau, sương mù trước mắt tản đi, mọi thứ trở nên quang đãng. Một tòa điện thờ xuất hiện trước mắt, trên bảng trước cửa điện là ba chữ to “Cầu Chân quan”. Hai bên cửa dựng hai câu đối, bên phải viết: “Cầu thiên cầu địa cầu chân ngã.” Bên trái viết: “Chân ngã chân tri chân tâm cầu.”

Đưa mắt nhìn lại, đã thấy mình ở ngay lưng chừng ngọn núi. Ngẩng đầu có thể thấy mây trắng là đà, đưa tay có thể đụng tới, gió mát từng cơn, linh khí dồi dào, quả là một nơi tốt nhất để tu hành.

Một giọng nói từ ttong đạo quán truyền đến, người chưa hiện, mà giọng nói đã tới nơi.

- Ha ha, pháp giá của thần sông Kinh Hà hàng lâm. Thật vinh dự cho đạo quán nhỏ này.

Giọng nói truyền đến, có một người cũng đang cất bước đi ra. Sau lưng người đó không có đồng tử đi theo, bước chân nhẹ nhàng, thần thái cử chỉ không có chút nào là làm ra vẻ cả. Mọi thứ tựa như nước chảy mây trôi, hiển nhiên cảnh giới pháp lực của người này đã ở cấp độ cực cao.

Không đợi Trần Cảnh lên tiếng, người này lại nói tiếp:

- So với tiếng tăm sát thần Kinh Hà đỉnh đỉnh đại danh, ta lại càng muốn gặp vị thần tướng công tượng này.

Thần tướng công tượng trong lời y nói, hiển nhiên là chỉ Hồng đại hiệp.

Hồng đại hiệp không trả lời. Lúc này Trần Cảnh bèn nói chuyện. Lần đầu gặp mặt, tuy hẳn không coi trọng những thứ như lễ tiết, nhưng lại không muốn thất lễ với người khác. Hơn nữa hai đồng tử của Liên Diệp chân nhân đều có lễ nghĩa chu đáo, thái độ của bản thân y rất tiêu sái, nhưng lại không đánh mất nửa phần lễ nghĩa.

Hai người lại khách sáo một phen, sau đó Liên Diệp chân nhân dẫn Trần Cảnh đi vào bên trong, nói có mấy người bằng hữu muốn giới thiệu với Trần Cảnh. Lại nói mọi người đã sớm mộ danh Trần Cảnh đã lâu, chỉ hận vô duyên gặp mặt.

Liên Diệp chân nhân đi phía trước, Hồng đại hiệp công tượng thần đi sau, một đường tiến vào Cầu Chân quan.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 49: Bia Thần Trấn Ô Hà

oOo

Đạo quán này không lớn, nhưng cực kỳ đẹp và tĩnh mịch. Lại dung hợp hoàn mỹ với dãy núi này, cho nên còn có một vị đạo tươi mát trong lành.

Phía trước không có đại điện chính, cũng không có chuyện vừa vào cửa đã thấy bày biện tượng tổ sư hay tượng Tam Thanh như những đạo điện khác, mà chỉ có một bức họa. Bức họa vẽ một quần thể núi non, trong đó có một ngọn núi cao nhất, bốn phía có núi bao bọc tạo thành một cảnh thiên nhiên đất trời thanh tịnh thật đẹp nổi bật trên nền tơ lụa trắng.

Xa hơn là một dãy hành lang gấp khúc, Liên Diệp chân nhân đi trước, thỉnh thoảng quay đầu lại giới thiệu với Trần Cảnh một vài cảnh sắc trong đạo quán. Ví như một gốc hoa nhìn qua không chút bắt mắt nhưng lại được trộm về từ một nơi hiểm ác cách đây ngàn dặm. Rồi y lại chỉ vào một tòa giả sơn nói là ăn trộm từ trong một đại môn phái nào đó đem ra.

Nói vài chuyện đã đến một cửa điện, bên trong có ba người đang ngồi. Một người trong đó cười nói:

- Người thật sự không biết xấu hổ hay sao mà còn khoe khoang hả? Tất cả đều là người ăn trộm về a. Chỉ cần người muốn, sẽ nghĩ mọi cách ăn trộm đem về.

Liên Diệp chân nhân lập tức cười mắng:

- Thiên Tí, người vừa mới mở miệng nói ra đã thấy thối rồi. Ta chỉ muốn trưng bày giá trị của những thứ đó cho người ta thấy. Trong Cầu Chân quan này, không có thứ gì mà có cũng được, không có không sao cả. Tất cả bọn chúng đều mang diệu dụng riêng biệt cả đấy.

Trần Cảnh nghe y nói vậy, mới phát hiện quả thật mỗi thứ nơi này đều có diệu dụng riêng. Dù là thứ gì cũng khiến phải người khác cảm thấy là thứ mình thiếu thốn cả. Hẳn không khỏi thầm nghĩ:

- Đến cảnh giới này quả thật dùng lời khó nói hết được mà.

- Ha ha, vị đạo hữu này là ở sông Kinh Hà phải không? Ta sợ bị hấn lừa nên nhắc nhở trước.

Thiên Tí chân nhân kia còn nói thêm. Nhìn qua gã vẫn còn rất trẻ, chỉ không quá ba mươi tuổi. Có điều, sợ rằng tuổi tác thật thì đến gã cũng không cách nào nói chính xác được nữa.

Trần Cảnh không quen biết bọn họ, cho nên không nói nhiều. Chân thân của hắn là tượng thần, tất nhiên cũng không có biểu hiện gì ra ngoài. Chẳng qua, Hồng đại hiệp vẫn nhìn ngó trái phải quanh đây, còn cẩn thận đánh giá bọn họ.

Ba người này là Thiên Tí chân nhân, Bạch Tuyết chân nhân và Dịch Chu pháp sư. Bạch Tuyết chân nhân là nữ, hơn nữa còn có một bộ dáng của một bà lão rất già, luôn cười ôn hòa, cũng không nói nhiều. Còn Dịch Chu pháp sư mặc tăng bào trên người, nhưng đầu vẫn còn búi tóc, cho nên Trần Cảnh không biết được rốt cuộc y là tăng hay là đạo. Chẳng qua ánh mắt y rất sáng, sáng đến mức khiến Hồng đại hiệp cảm giác như không dám nhìn thẳng vào.

Thanh Liên pháp hội đã tổ chức nhiều lần, nhưng quy mô rất nhỏ. Chủ yếu là các bằng hữu tụ tập lại trao đổi chút tâm đắc tu hành, hoặc nói ra những vấn đề khó khăn trong lúc tu luyện. Trong đó, chủ yếu nhất vẫn là

tâm tình của mọi người về những chuyện xảy ra trong vài năm gần đây. Tính cả Liên Diệp chân nhân thì có năm người tất cả, còn một người vẫn còn chưa tới.

Năm người này không tính là có thanh danh lớn trong trời đất, nhưng mỗi người đều có thần thông đặc biệt riêng. Liên Diệp chân nhân từng báỉ sư tu hành qua rất nhiều đạo môn. Tuy những nơi đó không lớn như đại môn phái La Phù, Côn Lôn, nhưng cũng tính là được truyền thừa của Huyền môn. Sau cùng y gom một thân tuyệt học trên người dung hợp lại thành của riêng mình y, rồi đến đây Hùng Nam này kiến lập ra tòa Cầu Chân quan.

Thiên Tí chân nhân, Bạch Tuyết chân nhân và Dịch Chu đều giới thiệu sơ về mình nhưng không nói sâu vào. Trần Cảnh không để tâm nhiều, chỉ nghe từng người kể về một vài chuyện lý thú của mình mà thôi.

Trần Cảnh nói rất ít, vì thân thể hần là tượng nên rượu ngon, trái cây trên bàn cũng không ăn. Nhưng Hồng đại hiệp lại ăn không ít. Trần Cảnh không nói gì, nó cũng không nói. Đồng tử bưng món gì lên trước mặt, nó đều ăn sạch cả. Trừ chuyện trên lưng có một pho tượng thần nặng nề đè xuống, thì nó rất hài lòng về hành trình đến Thanh Liên pháp hội lần này. Bởi vì chẳng những nó được ăn rất nhiều thứ căn bản không có khả năng được ăn, lại còn được nghe ngóng được rất nhiều sự tích. Đột nhiên nó phát hiện thân phận mình như đã khác với trước kia, đã không còn là một con tôm tingle chơi đùa trong nước bùn nữa rồi. Mà giờ đây, nó là thần tượng công lấy tượng thần sông Kinh Hà. Nó không khỏi nhớ lại cái danh xưng vừa mới nghe được, thâm ghi nhớ trong lòng.

Năm người nói đủ thứ chuyện, Trần Cảnh cũng biết là bọn họ đang thu hẹp khoảng cách với mình.

Những người mới quen Trần Cảnh đều sẽ cảm thấy hần có chút lạnh lùng, bộ dạng có chút cao ngạo. Kỳ thực những người quen thuộc hần đều

biết hẳn không phải là người khó gần gũi. Quen biết với hẳn, có lẽ sẽ không có những thứ tình nghĩa nhiệt huyết, nhưng chắc chắn có thể tồn tại đến muôn thủa. Hẳn cực hiếm khi chủ động làm gì đó. Nếu hẳn đã chủ động, thì đó sẽ phải là mãnh liệt. Hẳn thường an phận đứng sẵn ở nơi đó, để người khác tùy ý tới gần, rồi cũng tùy ý đi xa. Có lẽ có người đến rồi đi, rồi sau đó một thời gian quay đầu nhìn lại, vẫn thấy hẳn còn y nguyên nơi đó, chưa từng đi xa, cũng chưa bao giờ tới gần.

Tuy rằng Trần Cảnh không nói nhiều, nhưng những chuyện liên quan tới mình thì đều mở miệng đáp lại. Thời gian dần trôi qua, quan hệ giữa mọi người cũng được kéo gần lại không ít. Liên tiếp vài ngày nữa, Trần Cảnh và Hồng đại hiệp vẫn còn ở bên trong dãy núi này.

Đương nhiên trên lưng Hồng đại hiệp vẫn là tượng thần đè nặng. Nhưng đã qua một đoạn thời gian, nó cũng quen dần rồi.

Lại một ngày nữa trôi qua, lúc này mọi người bắt đầu nói qua về phương diện tu hành. Trần Cảnh thật sự thích bầu không khí như vậy, rất nhẹ nhàng, mọi người đều giao lưu bình đẳng với nhau, nếu có chỗ khó hiểu cũng sẽ thẳng thắn hỏi. Mà bản thân mình có tâm đắc chỗ nào cũng đều cao hứng chia sẻ cùng với những người khác.

Mặc dù phần lớn những thứ đó Hồng đại hiệp nghe qua đều không hiểu, nhưng nó vẫn không lúc nào không cố gắng tu hành.

Trần Cảnh nói ít, nghe những người khác nói nhiều điều như vậy hẳn cũng thu được một vài tâm đắc nhỏ. Hẳn cũng nói qua một vài lĩnh ngộ trên phương diện kiếm đạo của mình, Thiên Tí chân nhân không nhận được mà hỏi:

- Tượng thần lão đệ có kiếm thuật nổi danh thiên hạ. Trừ Ly Trần La Phù ra, thế gian khó có người địch lại người về mặt kiếm thuật. Cho nên, ta có một vấn đề về phương diện này muốn hỏi.

Mặc dù tượng thần Trần Cảnh không có biểu cảm gì, vẫn có âm thanh cười khẽ truyền ra, nói rằng:

- Ha ha, thỉnh nói.

- Ta muốn hỏi là, nếu gặp phải kẻ có kiếm thuật cao, pháp lực cũng cao, làm sao có thể trốn thoát giữ được mạng dưới kiếm hãn đây?

Trần Cảnh nghĩ một chút, nói:

- Hình như, không thể chạy trốn được.

- Ha ha.

Giọng điệu nửa thật nửa đùa của Trần Cảnh khiến mọi người cười to. Lúc này Bạch Tuyết chân nhân mới nói:

- Thiên Tí, người có thể chạy trốn dưới kiếm của Triệu Tiên chân nhân, sao không kể chút kinh nghiệm đó ra?

Lúc này Thiên Tí không cười, mà nghiêm túc nói:

- Đã làm chân nhân thất vọng rồi. Quả thật khó mà trốn thoát dưới kiếm của kiếm tu, nhưng không phải không có cách. Chỉ cần có được một loại thần thông đặc biệt là có thể bảo vệ tính mạng, như là độn thuật chẳng hạn. Khi thuật pháp đến mức cực hạn, tự nhiên trở thành một loại thần thông rồi.

Kỳ thật mọi người đều biết điều này, nhưng muốn luyện một loại phép thuật đến cảnh giới siêu thoát khỏi mức bình thường là cực khó. Trần Cảnh không nói thêm gì, còn Thiên Tí chân nhân lại nói tiếp:

- Ta biết, nhất định tượng thần lão đệ sẽ nói, dưới kiếm ta vị tất có thể chạy trốn được.

Trần Cảnh cười đáp:

- Thật vậy, dưới Mê Thiên kiếm của ta, không có hồn nào thoát được.

Mọi người cười to. Chuyện này xong lại đến chuyện khác. Bọn họ bắt đầu đề cập đến đại thế của trời đất những năm gần đây. Bạch Tuyết chân nhân đột nhiên hỏi:

- Mọi người cảm thấy Triệu Tiên chân nhân thật sự phi thăng, hay đã tan thành mây khói dưới lời kiếp kia rồi?

Tất cả đều trầm tư một lúc, không khỏi đưa mắt nhìn qua Trần Cảnh. Liên Diệp chân nhân hỏi:

- Nghe nói lúc ấy tượng đá lão đệ cũng có mặt ở đó.

Qua mấy ngày, thì mọi người ở đây đều gọi Trần Cảnh là tượng đá hay tượng thần.

Trần Cảnh đáp:

- Lúc ấy quả thật ta có mặt tại đó, hơn nữa còn tận mắt nhìn thấy Triệu Tiên chân nhân phi thăng. Chỉ là đến chính ta cũng không biết rốt cuộc ông ta thành công hay không.

Liên Diệp còn nói thêm:

- Nghe nói sau khi Phản Hư đại thành, nguy hiểm lớn nhất khi thành Nguyên thần không phải là thiên kiếp mà là tự thân. Tại lúc Nguyên Thần sắp sửa thành, rất dễ lâm vào trong ảo cảnh, còn được gọi là kết giới Thiên Ma. Các người nói xem, Triệu Tiên chân nhân có lâm vào trong kết giới Thiên Ma hay không? Thứ ông ta nhìn thấy có phải chỉ là hình ảnh ảo giác nảy sinh trong lòng ông ta hay không đây?

- Hẳn là không đến mức như vậy chứ. Triệu Tiên chân nhân là chương môn La Phù, đại phái được truyền thừa hơn một ngàn năm, là đạo thống từ

đệ tử thân truyền của Nguyên Thủy đạo tổ là Ngọc Đình chân nhân kia mà. Đạo thống của ông ta nhất định truyền thừa xuống bí quyết phá vỡ ảo giác, làm sao rơi vào ảo giác được?

- Chuyện này không liên quan tới việc có truyền thừa hay không, mà phải xem người đó là ai. Nếu hấn quá cố gắng trở thành Nguyên thần tiên đạo mà nói, mỗi lúc tu hành lại gia tăng thêm một phần ảo. Đến khi hấn cho là mình thành Nguyên thần, thì cũng chính là lúc kết giới Thiên Ma hình thành.

Những điều Liên Diệp chân nhân vừa nói, Trần Cảnh chưa từng nghe qua. Nhưng hấn cũng từng nghĩ tới khía cạnh này, chỉ là không hiểu sâu như vậy. Theo lời Liên Diệp chân nhân thì đó là ma chướng trên con đường tu hành. Hơn nữa ma chướng này cũng không phải rõ ràng, người không thể phát hiện ra được. Đến khi nó xuất hiện, là lúc đã thật sự hãm sâu vào trong đó rồi.

- Có lẽ cũng có khả năng này. Chẳng qua chỉ là có khả năng, chúng ta không thể chứng minh được.

Dịch Chu pháp sư nói.

Không có người nào hỏi Trần Cảnh kì sự về Vu tộc Tổ Vu có thật hay không, mà lại nói tiếp về phép tắc trời đất. Trong lòng Trần Cảnh đã có nghi hoặc trước đó, cũng có chút nhận thức tâm đắc, chỉ là không người trao đổi về vấn đề này.

Nghe Dịch Chu nói:

- Những năm gần đây, ta cảm thấy trời đất này có một tầng cấm chế, hay có thể nói là phép tắc thiên đạo. Phép tắc này giam cầm những người tu hành chúng ta, không cho phép chúng ta bay thoát khỏi chín tầng trời, không cách nào một bước thành Tiên, ngăn trở tầm mắt của chúng ta khỏi Thiên đình.

Nói đến đây, gã dừng một chút rồi nói tiếp:

- Không biết các người có từng ngẩng đầu đưa mắt nhìn lên bầu trời không? Nếu nhìn, sẽ phát hiện trên chín tầng trời có tầng tầng sương mù dày đặc. Ta có một người bạn, hắn nói có một lần tỉnh dậy sau khi nhập định, hắn dùng thần thông nhìn lên khoảng không bầu trời. Hắn đã nhìn thấy có vô số dây nhợ đan xen như một tấm lưới mạng nhện bao lấy trời đất của chúng ta. Sau đó hắn mới nhìn lại, thì không thấy gì nữa cả. Lúc hắn nói với ta, có nói có thể là ảo giác của chính hắn, có thể là hình ảnh do ma niệm trong tiềm thức biến thành.

Mọi người trầm mặc, một lát sau Trần Cảnh nói:

- Ta cũng từng có cảm giác này. Tuy ta không nhìn thấy gì, nhưng cảm thấy trời đất này có từng sợi phép tắc thiên đạo. Khi chúng ta chạm tới, có thể đạt được đại cơ duyên, thành được đại thần thông, cũng có thể giam cầm chúng ta lại.

Sau đó, mấy người đều nói ra cảm giác nhận thấy ít hoặc nhiều của mình. Có điều đề tài này đã định trước là không có kết quả.

Lúc này, đột nhiên Liên Diệp chân nhân hỏi:

- Tượng thần lão đệ người có biết chức trách của một thần linh Kinh Hà không?

Trần Cảnh nghi hoặc hỏi:

- Chức trách? Thần linh cũng có chức trách sao? Thiên đình không hiện, chức trách của Hà Bá chính là che chở.

- Tượng thần lão đệ nói không sai, chức trách của thần linh là che chở. Chỉ là ngay từ đầu, bìa thần Kinh Hà đã có tác dụng riêng rồi.

Liên Diệp chân nhân nói.

- Có tác dụng gì?

Trần Cảnh hỏi.

- Lúc ta ở Mặc Hương tông có đọc qua một bản cổ tịch, ghi chép lại việc tìm hiểu những bí ẩn trên thế gian. Có một chuyện nói về Côn Lôn và bốn con sông lớn ở bốn phía Côn Lôn. Trong đó ghi chép rằng bốn phương Côn Lôn vốn có tám con sông lớn, mỗi con sông đều bắt nguồn từ Côn Lôn. Thiên đình Yêu tộc cũng từng phân phong chư thiên Yêu thần, tám con sông bốn phía Côn Lôn đều được Yêu thần tế ra bia thần. Tác dụng của những bia thần này là phong cấm Côn Lôn. Chẳng qua lúc đó Côn Lôn còn có hai vị tổ sư Đạo môn, bia thần này không phát huy được tác dụng. Ngược lại, không biết vì nguyên do gì mà bốn trong tám con sông lớn lại bị khô cạn. Hiện tại chỉ còn bốn con sông, Kinh Hà chính là một con sông trong đó.

Trần Cảnh thầm khiếp sợ. Hẳn đoán bia thần kia có lẽ được tế thành ở thời đại rất xa xưa, không nghĩ tới nó còn có mục đích khó tin được như thế.

Hắn không nhịn được hỏi:

- Chẳng lẽ nói Côn Lôn bây giờ đã bị bia Hà Bá bốn phía Côn Lôn phong cấm lại?

- Nếu ta không đoán sai, có lẽ là như thế.

Liên Diệp chân nhân đáp.

Trần Cảnh thầm nghĩ tới bia thần Kinh Hà của mình, lại nghĩ đến ba con sông lớn kia. Thời gian phong cấm bắt đầu từ lúc nào? Sau khi Đạo tổ biến mất, hay là trước đó nữa?

- Mấy năm nay truyền nhân Côn Lôn luôn không xuất thế. Ta cứ luôn nghĩ là vì cái gì? Trong chuyện này nhất định có đại bí mật.

Liên Diệp chân nhân tiếp tục suy đoán.

Đề tài này rốt cuộc cũng không giải quyết được gì, chẳng qua cũng giúp Trần Cảnh nghĩ đến một vài thứ.

Lại một ngày nữa trôi qua. Ngày này là thời điểm mà một vị còn chưa có mặt sẽ tới đây. Ngoài cửa, tiếng bước chân của đồng tử nhanh chóng đi đến, Liên Diệp chân nhân vừa nhìn qua, rồi cười nói:

- Nhất định là Hồ Thanh Tú tới đây.

Nhưng đồng tử lại nói không phải, chỉ nói đồng tử của Hồ Thanh Tú tới. Còn nói rằng đồng tử kia bị thương khắp người, pháp lực hao kiệt mà hôn mê rồi. Trước khi hôn mê, vị đó có nói Hồ đại tiên bị vây khốn ở dãy Ô Hà.

Nụ cười nhẹ nhàng thoải mái của Liên Diệp chân nhân lập tức biến mất không còn gì nữa, thay vào đó là vẻ mặt ngưng trọng.

Hai người khác cũng cau mày lại.

Trần Cảnh thầm nghĩ nhất định dãy Ô Hà kia là một nơi hung địa, chắc chắn có Đại yêu hoặc Đại ma chiếm cứ. Hắn không mở miệng nói gì. Lúc này Liên Diệp mới nói:

- Thanh Tú và ta quen biết nhau đã nhiều năm. Hôm nay vì đến Thanh Vân pháp hội mà hắn mới gặp nạn, ta há lại không đi cứu?

Nói xong, y bèn đứng dậy đi ra ngoài, đồng thời nói:

- Pháp hội lần này chấm dứt đi vậy. Nếu ngày sau có dịp, chúng ta sẽ mở lại Thanh Liên diệu pháp.

Y vừa nói xong, Thiên Tí đã đứng dậy, lớn tiếng nói:

- Hồ Thanh Tú là bằng hữu của ngươi, lẽ nào lại không phải là bằng hữu của ta?

- Liên Diệp ngươi đừng quá coi thường người khác.

Bạch Tuyết chân nhân cũng theo đó đứng dậy.

Dịch Chu cười nói:

- Cứ cách vài năm chúng ta lại gặp nhau một lần, tuy không phải huynh đệ ruột thịt nhưng trong hồng trần mờ mịt này có thể gặp được vài vị tri kỷ cũng tính là thiên đại cơ duyên. Cơ duyên trong tay, há lại dễ dàng để nó chết yếu sao? Chúng ta cùng đi. Tuy đây Ô Hà nổi hung danh khắp nơi, nhưng không hẳn không cứu được Thanh Tú về.

- Được, ha ha. Chúng ta cùng đi.

Liên Diệp chân nhân cười nói, rồi quay lại bảo Trần Cảnh.

- Tượng thần lão đệ cứ về Kinh Hà trước đi, ngày sau chúng ta lại tụ họp bàn về chuyện thiên địa.

Tuy những năm gần đây tượng thần càng lúc mềm mại và nhu hòa hơn, nhìn từ rất xa còn khiến người ta tưởng nhầm là một người thường. Nhưng nhìn gần thì biểu cảm của tượng vẫn cứng đờ, mặt mày không có cảm xúc.

Chỉ nghe thấy Trần Cảnh nói:

- Chư vị cũng quá coi thường Trần mỗ rồi. Tuy ta chưa từng gặp mặt Hồ Thanh Tú, nhưng cũng không phải là loại người sợ phiền phức. Ta cùng đi với các ngươi, có lẽ sẽ giúp đỡ được chút ít nào đó.

- Ha ha, có Ma Diệp kiếm quân thần sông Kinh Hà đồng hành, nhất định Hồ Thanh Tú sẽ được cứu trở về.

Thiên Tí chân nhân cười to nói.

Chẳng qua dù gã có nói năng thoải mái, vẫn không thể lấn át được lo lắng trong này.

Mấy người nhanh chóng đi ra khỏi cửa, Liên Diệp chỉ nhắc nhở đồng tử trông coi đạo quán cẩn thận, không để người lạ đi vào. Sau khi phân phó xong thì cả nhóm nhanh chóng bay lên trời.

Tất nhiên Hồng đại hiệp không biết cách thức cười mây lướt gió này. Trần Cảnh vừa đi cùng bọn họ, vừa dạy bảo Hồng đại hiệp làm thế nào dựa vào pháp lực bản thân câu thông với linh thực trong trời đất, để từ đó nâng người lên. Đáng tiếc nó lại không có pháp lực, dù luyện được một thân cương sát lại không cách nào câu thông với trời đất. Trần Cảnh đành phải hướng dẫn từ từ cho nó như thể đang nắm tay trẻ nhỏ dạy viết từng nét chữ một. Sau vài lần như thế, cuối cùng Hồng đại hiệp cũng tụ tập được một đám khí đen quanh người, đồng thời cũng không ngừng có một đám bụi mù tụ tập quanh người nó. Từ xa nhìn lại, chỉ cảm giác như một đồng cát bay đá chạy.

Nó cười lớn:

- Rốt cuộc ta có thể cười mây lướt gió được rồi. Sau này ta sẽ thành được Đại yêu.

Ngay khi Hồng đại hiệp học xong chiêu cười mây lướt gió, năm người cũng vừa đi tới khoảng không phía trên một dãy núi to lớn. Từ trên cao nhìn xuống, cả dãy núi bị một loại khí cực độc như một vùng mây đen trùm kín.

Đám người vừa mới tới gần, khí đen trong núi chợt cuộn cuộn nổi lên, rồi hóa thành một bàn tay khổng lồ màu đen chộp tới năm người.

Sắc mặt Liên Diệp chân nhân lạnh lẽo, đưa tay chụp tới. Một bàn tay màu xanh đen chợt hiện ra giữa hư không, chộp cứng vào bàn tay đen khổng lồ kia. Hư không rung động, cuối cùng cả hai cùng tán đi mất.

-Ồ, ra cũng có chút thủ đoạn.

Bên dưới truyền ra một giọng nói pha lẫn kinh ngạc.

Liên Diệp chân nhân vội đáp:

-Bần đạo là Liên Diệp, đặc biệt tới đây cầu kiến Ô Hà đại vương.

-Ai quan tâm chuyện người là Liên Diệp hay Liên Hoa? Chưa từng nghe qua. Muốn gặp đại vương ta, hãy chặt một cánh tay xuống trước.

Giọng nói phía dưới phát ra.

Liên Diệp phản nộ, dậm mạnh chân xuống, đụn mây đột nhiên tán ra. Còn bản thân y thì hóa thành một tia sáng lao thẳng vào trong núi. Ba người kia muốn ngăn cản lại đã không kịp, đành nhanh chóng xông xuống theo sát Liên Diệp.

Trần Cảnh khẽ sùng sốt. Hắn không ngờ rằng Liên Diệp luôn biểu hiện thoải mái, tiêu dao lại có thể nóng tính đến như vậy.

Hắn cũng không ngờ ba người kia cũng có nghĩa khí như vậy.

Mấy ngày ở cùng chỗ với bọn họ, hắn biết rõ ngoài việc cùng đàm luận huyền đạo, mấy người này không có liên hệ gì với nhau cả. Loại pháp hội mà bọn họ tham dự cũng không có liên quan gì tới ân oán cá nhân. Thậm chí đến giờ Trần Cảnh còn không biết lai lịch của bọn họ, mà Liên Diệp chân nhân cũng không đề cập tới. Trần Cảnh lại càng không dùng phép

thuật nhìn họ, thậm chí hiện tại hẳn cũng không biết những kẻ này là người hay là yêu.

Trên đường đi, Liên Diệp có nói qua với Trần Cảnh, rằng Ô Hà đại vương ở đây Ô Hà là một trong mười ba hung yêu trong trời đất này. Lão có pháp lực sâu khôn lường, thần thông càng là kinh người.

Bây giờ Liên Diệp một mình lao xuống như vậy là cực kỳ nguy hiểm. Ba người kia cũng biết, nhưng bọn họ vẫn nhanh chóng lao theo.

Lúc này chỉ còn lại Trần Cảnh trên bầu trời.

Chỉ nhìn thấy mây đen bên dưới cuộn cuộn, khí sát độc xông lên từng đợt. Cả bầu trời xung quanh nơi đây đều không có lấy một con chim bay lượn, mà dưới núi cũng chỉ có một vài loại cây cỏ đen thùi lùi.

Nếu có người ở phía xa ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, sẽ thấy một pho tượng đá ngay khoảng không phía trên đám sát khí. Toàn bộ vùng đất bên dưới tượng đá đã bị khí đen bao phủ, còn bên cạnh tượng là một con tôm đỏ thẫm, hai càng đang kẹp một kiếm và một xoa, diện mạo hung ác.

Còn nếu nhìn kỹ hơn, sẽ thấy mắt tượng đá lấp lánh lóe sáng, mắt trái trắng, mắt phải màu đen.

- Ha ha, đám các người dám phạm vào dãy Ô Hà của ta. Thật khiến ta kinh hãi a. Bao nhiêu năm rồi còn chưa có kẻ nào dám tiến vào dãy Ô Hà này nửa bước.

Trong sương mù đen kịt phủ kín lại truyền ra tiếng cười kịch cồm.

- Bần đạo Liên Diệp và ba vị hảo hữu tới đây không có ý mạo phạm đại vương.

Giọng nói của Liên Diệp vang lên trong đám sương mù đen.

- Mạo phạm cũng không vấn đề gì. Đều có chung một kết quả, đều trở thành hồn ma để ta cắn nuốt mà thôi, ha ha ha....

Trong tiếng cười của lão, sương đen trong núi biến hóa thành một cái đầu lâu cực lớn, lao tới đánh vào bốn người kia, muốn cắn nuốt hết cả bọn.

Tuy bốn người kia có phép thuật đặc biệt trên người, nhưng lại đều là thủ đoạn bảo vệ tính mạng, hoặc là những phép thuật đặc biệt khác không có bao nhiêu tác dụng trong hoàn cảnh này.

Chỉ nghe thấy bọn hắc liên tục gầm lên, có điều thân thể bọn họ như bị trũng xuống, không cách nào thoát được.

Đúng lúc này, một cái đầu lâu lớn từ dưới sơn cốc vọt lên, cắn tới tượng thần. Miệng đầu lâu kia há to thấy cả hàm răng đen kịt bên trong, còn thấy rõ cả một khối óc đen kịt đang phập phồng nơi đầu lâu.

Gió mây tám hướng đều cuồn cuộn. Từ trên nhìn xuống, ngọn núi kia như thể sống lại, hóa thành một cái đầu lâu cực lớn cắn nuốt lấy bầu trời.

Trong lúc mơ hồ, ma âm rít gào, khí sát độc tràn ngập ngút trời.

Nương theo đầu lâu lao vọt tới, là một giọng nói vang lên:

- Người cũng xuống đây cho ta.

- Ta đang có ý đó.

Trần Cảnh lạnh lùng trả lời. Tiếng đáp còn chưa dứt, sau lưng tượng thần vọt lên một luồng sáng như ánh nước, như tạo thành một con sông lao thẳng lên nổi tới tận tầng mây. Trong đó còn ẩn hiện một tấm bia màu trắng sáng ngời. Rồi nó nhanh chóng biến lớn như một ngọn núi, như thể trở thành một tấm bia mộ của trời đất. Những nơi bia đá đi qua, hư không như có một con sóng nước cuồn cuộn lao qua.

Bốn chữ to “Bia Thần Kinh Hà” tản ra ánh sáng kinh người, kéo theo một luồng sáng như ánh nước mênh mông cuộn cuộn, đổ xuống trấn áp đầu lâu cực lớn kia. Đại thể trấn áp hạ xuống như thể trấn vỡ được toàn bộ dây Ô Hà này.

Dưới thần thông Hắc Bạch ở hai mắt, Trần Cảnh nhìn rõ được muốn phá dây Ô Hà này chỉ có cách dùng lực lượng phá nó. Hơn nữa, hắn đã thấy được chân thân của Ô Hà đại vương. Nên khi bia thần Kinh Hà trấn áp xuống sơn cốc, một con bướm cũng bay ra từ miệng tượng thần, chợt lóe lên giữa không trung rồi biến mất không thấy tung tích.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 50: Không Nói Lợi, Tức Tâm Vô Tư

oOo

Từ Kinh Hà đi về hướng Nam hai trăm dặm sẽ gặp dãy Hùng Nam. Trong núi có Cầu Chân quan, trong quan có Liên Diệp chân nhân thường nhàn tản nhìn trời đất, tụ tập với ba người bằng hữu nói chuyện Thanh Liên. Từ nơi đó chệch về hướng Tây Nam thêm năm trăm dặm sẽ gặp dãy núi Ô Hà. Trong núi có khí độc sát bao phủ quanh năm, sinh linh tuyệt tích, cỏ cây không sống nổi. Nhưng nơi đó vẫn có một loại thực vật sinh trưởng, vỏ cây bên ngoài có màu đen, bên trong đỏ như máu. Nếu cành cây bị đứt gãy, sẽ có dòng nhựa như máu đỏ chảy ra. Cây này được gọi là Phệ Linh thụ. Người ta cho rằng tất cả những người chết trong sơn cốc này đều bị nó cắn nuốt sạch sẽ.

Có lời đồn rằng nếu luyện chế Phệ Linh thụ ngàn năm thành Phệ Linh pháp trượng, phối hợp với một số phép thuật tà đạo, sẽ có uy lực khiến người người phải khiếp đảm. Có điều tới bây giờ, vẫn chưa người nào nhìn thấy tận mắt, nên những lời đó vẫn chỉ là lời đồn thổi mà thôi.

Dãy Ô Hà này không tính là cao, thế núi cũng không kỳ quái gì. Sở dĩ nó có tên như vậy, là vì bắt nguồn từ ô sát tràn ngập trong núi đã có rất nhiều năm nay. Ô sát là một loại cực độc từ dưới nền đất mà ra. Có người nói trong núi có một dòng chảy cực độc, thần tiên uống vào còn phải đọa thành người phạm. Mà độc sát nơi này bắt nguồn từ mạch đó đi ra.

Dưới ánh mặt trời, Ô Hà được khói độc chiết xạ tầng tầng nên có chút mộng ảo, lại lộ vẻ quỷ dị.

Nếu nói khói độc này cùng với dòng Ô Hà làm nên tên tuổi của dãy Ô Hà trong giới người phàm, thì Ô Hà đại vương lại làm vang danh dãy Ô Hà tới khắp giới tiên thần.

Lúc này, một tấm bia to lớn hạ xuống từ không trung phía trên đỉnh Ô Hà quanh năm đen mù, rơi xuống miệng của đầu lâu khổng lồ như có thể cắn nuốt được hết thảy mọi vật. Bên dưới bia thần Kinh Hà, khí sát độc biến thành đầu lâu bị tán loạn ra thành từng đám, rồi bị sóng sông vô hình cuốn đến ngay sau bia thần tách giạt ra. Trong sơn cốc đầy khói đen, bia thần như một luồng cầu vòng trắng xỏ xuyên xuống, trấn áp thẳng xuống một nơi sâu nhất trong sơn cốc.

Bia thần Kinh Hà từng trấn sông Kinh Hà, khóa chặt lấy Côn Lôn.

Tuy đã bị một thanh kiếm không rõ từ đâu bay đến đâm hỏng, vẫn mang theo một uy lực khó tả, những linh bảo thông thường khó sánh bằng.

Bia thần rơi xuống ngay chỗ Ô Hà đại vương là vì trước đó Trần Cảnh đã thông qua bản mạng thần thông Phá Vọng nhãn của Mê Thiên điệp nhìn thấy được chân thân của lão.

Ô Hà đại vương trong sơn cốc cảm thấy kinh ngạc. Lúc trước tuy lão cũng nhận thấy tượng thần trên bầu trời có điểm đặc biệt nhưng vẫn không để tâm tới. Chuyện này vốn rất bình thường, vì khi lão còn lang bạt trên thế gian thì không biết Trần Cảnh còn đang ở nơi nào. Trong mắt lão, thế gian này không có nhiều người khiến lão phải hành động cẩn thận. Ngoại trừ những tên cường giả của Đạo môn được truyền thừa lâu đời còn khiến lão sợ hãi, đã không còn có kẻ nào khác nữa.

Nhưng lão quên mất, chuyện thường thấy nhất trên thế gian này chính là sóng sau xô sóng trước.

Cho nên khi lão nhìn thấy bia thần Kinh Hà đánh tan Phệ Linh sát ma được chính lão ngưng luyện từ khí độc sát và đám hồn phách không tán mất

của những kẻ tu hành, lão lập tức hiểu đã gặp phải đại địch.

Nhưng trong ấn tượng của lão, thế gian này không có một nhân vật nào như vậy cả. Nếu có một kẻ mang thân thể tượng đá hành tẩu trên thế gian, không thể có chuyện lão không biết được. Chẳng qua, khi nhìn thấy bốn chữ to “Bia Thần Kinh Hà” trên tấm bia, trong đầu lão nghĩ tới một kẻ.

Thật sự thì kí ức của kẻ này trong đầu lão cũng đầy đứt quãng. Trong đó có một đoạn nói về Trần Cảnh là vì có liên quan tới Diệp Thanh Tuyết. Lão biết chuyện nàng ta đánh bại hết tất cả đệ tử trẻ tuổi châu Hắc Diệu là vì cứu sư đệ mình. Sư đệ nàng ta là Hà Bá Kinh Hà.

Rồi sau đó, một trong số những thần vương ít ỏi còn lại là Giao Long vương dâng nước nhấn chìm Côn Lôn. Lão biết được Kinh Hà chỉ còn sót lại một Hà Bá, chuyện này cũng tính rất hiếm thấy. Lão không biết tên của Hà Bá kia, chỉ biết Hà Bá sống sót đầy may mắn đó chính là kẻ mà Diệp Thanh Tuyết từng cứu ra.

Tiếp theo đó là trận đại chiến ở Tú Xuân loan, đại chiến thành Bá Lăng khiến nhiều người nhớ kỹ đến Kinh Hà Trần Cảnh. Trong đó cũng có Ô Hà đại vương thành danh đã lâu này.

Bia thần Kinh Hà vừa hiện trên không trung đã hạ xuống. Thế trấn áp như một dòng chảy cuồn cuộn, lao trút xuống bên dưới.

Ô Hà đại vương há mồm phun ra một cây cờ nhỏ. Cờ này đón gió biến lớn lên. Lão nắm cờ trong tay, ra sức phất lên. Trong phút chốc, toàn bộ khí sát độc trong sơn cốc cuồn cuộn, rồi một bóng người đen như mực từ trong lá cờ xông ra. Người này đầu có hai sừng lớn như sừng dê, không tóc không mi, cả người đen kịt, cũng như không mặc quần áo. Tuy chỉ có nửa người trên lao ra khỏi lá cờ, nhưng nhìn qua có thể thấy thân thể đó đen thui như một tảng đá. Có từng thớ cơ gân cuộn nổi trên cơ thể như tràn đầy

lực lượng đủ để xé rách cả hư không. Hai mắt nó đỏ đậm như máu, trong lúc hai mắt chớp nháy còn bắn ra từng luồng sáng đỏ vào hư không.

Cờ này có tên là Phệ Linh Sát Quỷ phiên, dùng lõi của cây Phệ Linh thụ trăm năm làm cán cờ, lại dùng tơ của một loại quỷ trùng ở núi Âm Sơn luyện với độc sát trong Ô Hà cốc tạo thành. Ngày cờ được luyện thành, lão còn tự mình tới cõi âm chộp lấy một con ác quỷ phong ấn vào bên trong. Nhiều năm trôi qua, con ác quỷ này cũng đã tiến lên Quỷ vương, đầu có hai sừng, hai mắt có thể nhìn thấu thực ảo giữa hai giới âm dương.

Bia thần Kinh Hà hạ xuống, Quỷ vương rít gào, đưa hai tay đỡ lấy tấm bia.

Va chạm không có lấy một tiếng động, không phát ra bất kỳ âm thanh nào. Chỉ thấy khói đen trong sơn cốc tán nhanh ra để lộ cả đáy cốc bên dưới. Hiện lộ ra bốn vị chân nhân Liên Diệp, Thiên Tí, Bạch Tuyết, Dịch Chu với bộ dạng tả tơi. Giữa bốn người bọn họ còn có một cái cây khô, toàn thân đen kịt cứng ngắc.

Ngay khi khí đen trong cốc tán dạt ra, bốn người dựng người lên, độn vào hư không, chạy vội ra bên ngoài cốc.

Bọn họ hóa thành bốn tia sáng độn ra khỏi sơn cốc, Quỷ vương kia cũng chỉ bị bia thần Kinh Hà ép xuống bên dưới một khoảng nhỏ, không bị tán đi. Nó ương ngạnh tóm chặt tấm bia. Ngay sau đó, hai tay Quỷ vương dần kéo lấy tấm bia thần Kinh Hà vào bên trong lá cờ.

Ánh sáng trên mặt bia Kinh Hà vẫn chói mắt, ánh nước lấp lánh bắt đầu rút ngược lên phía trên không trung. Có điều Trần Cảnh cảm thấy lúc trước bia thần như đập vào khoảng không, còn lúc này lại như cắm rễ sâu xuống, bị một lực ngàn cân lôi kéo đi.

Trong lòng hấn căng thẳng, lại nhìn thấy Quỷ vương kia há to miệng đầy răng nhọn đen kịt tấp tới bia thần Kinh Hà. Nó không cắn tấm bia, mà cắn

vào thần niệm của Trần Cảnh bên trong tấm bia.

Làm sao Trần Cảnh để nó được như ý? Ngay khi Quỷ vương há miệng cắn tới, một con bướm đột ngột xuất hiện trước mặt Ô Hà đại vương tại sơn cốc dưới mặt đất. Lão còn đang đứng đó, tay cầm Phệ Linh Sát Quỷ phiến. Tâm tình lão lập tức dâng lên cảm giác nguy hiểm mãnh liệt. Rồi lão nhớ tới Mê Thiên kiếm, thanh pháp kiếm đã có danh khí không kém trên thế gian.

Lúc này lão mới biết lời đồn không giả. Chỉ có thể giết rất nhiều người mới hình thành nên cỗ sát khí chấn nhiếp lòng người kia được. Hơn nữa, cũng như trong lời đồn, kiếm còn mang theo một cảm giác như mộng ảo.

Lão cảm nhận được nguy hiểm, phép thuật theo tâm động hiện ra. Quanh thân lão có lần lượt từng cái đầu của sát quỷ hiện lên. Ngay khi đầu sát quỷ xuất hiện, con bướm cũng hiện ra, bay loạn quanh người lão một vòng. Những nơi kiếm đi qua, từng cái đầu sát quỷ vỡ tung như bột nước.

Đầu sát quỷ xếp thành tầng tầng, như thể từng lớp sóng, những cái vỡ nát lại huyền hóa thành một cái khác tiếp theo. Mọi chuyện chỉ xảy ra trong tích tắc, con bướm lượn quanh lão một vòng rồi biến mất, bia thần Kinh Hà cũng đồng thời lao ra khỏi tay của Quỷ vương, bay lên phía trên rồi trở lại trong thân thể tượng thần. Con bướm cũng lóe lên trước tượng thần, rồi biến mất hút.

Bốn người Liên Diệp, Bạch Tuyết, Thiên Tí, Dịch Chu đã chạy thoát ra ngoài, đều hiện thân bên cạnh Trần Cảnh. Sắc mặt mỗi người đều xám như tro, nhìn qua đều bị tổn thương nguyên khí.

Khói đen trong sơn cốc đột nhiên dạt qua, lộ ra một khoảng hư không màu trắng tựa như một cái miệng giếng. Dưới đáy giếng là một người mặc áo bào đen, tay cầm cây cờ màu đen đang ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt không lộ vẻ vui buồn.

Trần Cảnh cũng nhìn lão, hai mắt tượng thần lóng lánh hai màu đen trắng. Hắn phát hiện chân thân của Ô Hà lại là nhân loại thuần túy, không phải yêu cũng không phải quỷ linh. Còn hắn bây giờ lại nhìn như không giống con người.

- Chúng ta đi thôi.

Lúc này Liên Diệp chân nhân nói.

Hồ Thanh Tú đã chết rồi. Nếu hắn không chết, có lẽ Liên Diệp Chân Nhân sẽ cứu hắn. Nhưng hắn đã chết, y cũng không định báo thù, mà cũng không thể báo thù được.

Ngoài y ra, ba người kia cũng có ý rời đi. Hiển nhiên họ cũng không có tâm tư đi báo thù.

Trần Cảnh không trả lời, chỉ xoay người bước đi. Ngoài dự liệu của bọn họ, Ô Hà đại vương lại không đuổi giết. Bọn họ không khỏi nhìn qua Trần Cảnh mà nghĩ thầm: “Không nghĩ ra hắn lại có thực lực đối kháng được với mười ba đại yêu trong trời đất.”

Đột nhiên, Ô Hà ở bên dưới chợt hỏi:

- Người không sợ sau này toàn bộ sinh linh Kinh Hà sẽ bị ta dùng để tế Sát Quỷ phiên sao?

- Nếu người tới, chỉ có thể chìm xác xuống đáy Kinh Hà. Cái xác đó đủ cho trăm con tôm cá ăn no, còn Sát Quỷ phiên lại đưa cho Hư Linh cũng không tệ.

Giọng nói của Trần Cảnh theo gió chui vào tai Ô Hà đại vương, còn hắn đã đi xa, chỉ còn là một cái chấm đen mà thôi.

Ô Hà cười ha ha, toàn bộ khói độc cuộn cuộn phủ trùm lấy sơn cốc lại, như thể trong đó sắp sửa có ác ma sắp xuất thế. Có điều không ai biết lão cười cái gì.

Trần Cảnh cùng với bốn người Liên Diệp chân nhân trở về. Hắn không theo về Cầu Chân quan mà tách khỏi bọn họ ngay bên ngoài ngọn núi. Liên Diệp chân nhân không giữ lại, chỉ hết lòng bày tỏ cảm kích, lại hẹn ước lần sau rảnh rồi lại gặp nhau luận chuyện thế gian. Trần Cảnh cũng thuận miệng đáp ứng. Hắn có ấn tượng không tệ với bốn người Liên Diệp này, ở chung với bọn họ cũng rất thoải mái.

Bốn người Liên Diệp cùng Thiên Tí, Bạch Tuyết, Dịch Chu đứng đó nhìn Trần Cảnh đi khuất. Một hồi sau Thiên Tí chân nhân mới cảm thán một câu:

- Thế nhân đều đồn rằng hắn lạnh lùng mà hiếu sát. Lời đồn quả nhiên không đáng tin a.

- Đúng vậy, đồn rằng hắn hiếu sát chẳng qua mấy năm nay hắn đã giết nhiều người. Lại không ai chịu tìm hiểu xem vì sao mà hắn giết người.

Bạch Tuyết chân nhân nói.

Lại một lần trầm mặc, Dịch Chu chân nhân đột nhiên hỏi:

- Các người nói xem vừa rồi tượng thần lão đệ đã dốc hết sức chưa?

Không ai trả lời. Một lát sau Liên Diệp mới nói:

- Cho dù hết sức hay không, tượng thần lão đệ cũng đã cứu mạng ta. Không nên quên đó là Ô Hà đại vương, một trong mười ba đại yêu nổi tiếng trong trời đất. Có thể toàn thân ra khỏi dãy Ô Hà đã là một kỳ tích rồi.

- Đúng vậy.

Dịch Chu chân nhân thở dài một hơi.

Lúc này Bạch Tuyết chân nhân mới nói:

- Chúng ta tương giao là vì tính tình hợp nhau, không đề cập đến chuyện gì khác. Bàn luận sau lưng người khác thế này chung quy là không tốt.

- Ha ha, vẫn là tâm tư Bạch Tuyết người trong sáng, vừa dạo quanh bờ sinh tử xong vẫn còn nhớ đến những lời như vậy. Đúng vậy a, chúng ta gặp nhau là vì phần thoải mái và tùy ý này, không nói đến lợi thì tâm vô tư, nói chuyện với nhau mới vui sướng được.

Dịch Chu chân nhân cười nói.

Sau khi tách ra, Trần Cảnh vẫn để Hồng đại hiệp chở mình đi lại trong núi, còn hăn thì ôn lại trận chiến đấu vừa rồi. Đây là thói quen của hăn, mỗi lần chiến đấu xong, hăn đều sẽ phân tích lại lần nữa, tỉ mỉ ngộ lấy.

Tốn mất mười hai ngày để Hồng đại hiệp chở Trần Cảnh trở về Tú Xuân loan Kinh Hà. Lần này Hồng đại hiệp đã rút ngắn được sáu ngày. Có điều khiến hăn ngoài ý là có một người đang đứng chờ bên dòng Kinh Hà. Người này có tóc đen xõa xuống, đôi mắt thâm sâu như đáy vực. Trần Cảnh tới trước miếu mới phát hiện ra y.

Y chính là kẻ mang “Thần Du Tinh Không quyết” đến cho Trần Cảnh rồi lại bỏ đi mất tăm tích – Quy Uyên. Câu đầu tiên khi y nhìn thấy Trần Cảnh, là nói:

- Hà Bá gia, người nguyện ý nhập Đông Hải một chuyến chứ?

Trần Cảnh nghi hoặc hỏi:

- Thế nào?

- Tiểu công chúa bị vây khốn trong giếng Tù Long.

Quy Uyên đáp.

- Tiểu công chúa, tiểu công chúa là ai?

- Tiểu công chúa chính là Tiểu Bạch Long.

- Được.

Nghe nói tiểu công chúa là Tiểu Bạch Long, Trần Cảnh lập tức đồng ý. Hần không biết thân phận của Tiểu Bạch Long, cũng không biết nàng bị kẻ nào vây khốn, cũng không hỏi nguyên nhân đã lập tức đồng ý.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 51: Không Khóc, Không Thể Khóc

oOo

- Hà Bá gia đã từng nghe nói qua về Đông Hải long cung?

Quy Uyên hỏi.

- Ha ha, Đông Hải long cung uy danh hiển hách, làm sao chưa nghe nói qua được?

Trần Cảnh đáp lời, lòng còn có một câu “còn giết qua cả thái tử Long tộc kia mà” nhưng lại không nói thành lời. Cho tới bây giờ, hắn vẫn luôn nghĩ kẻ tới từ biển tự xưng là thái tử kia không thể là Long tộc được. Giao Long vương năm xưa uy thế trùng trùng, còn gã kém xa lắc.

- Thật ra thế nhân không biết, Đông Hải long cung này chẳng qua chỉ là một chi rất nhỏ của Long tộc mà thôi. Bọn họ căn bản không đại biểu cho một mạch Long tộc được.

- A?

Tượng thần Trần Cảnh đứng thẳng trên lưng Hồng đại hiệp. Nó đang cố hết sức ngự sóng mà đi, những nơi đi qua, sương mù giăng phủ, người phàm không thể nhìn thấy gì. Còn Quy Uyên lướt sóng đi bên cạnh, không thấy người y động, chỉ thấy cả người y như trôi đi theo con sóng.

- Trời đất này vốn là một vùng hỗn loạn, rồi mới dần dần hóa thành một phương thế giới. Trời đất diễn hóa, tự nhiên có sinh linh xuất hiện. Trong

đó có một loại sinh linh tên là Thương long, có pháp lực thông thiên triệt địa, sinh ra chín người con. Mà nó còn dùng đại pháp lực trong trời đất này dựng nên Long môn. Phàm là sinh linh có cơ duyên gặp được Long môn, đi xuyên qua đó thì huyết mạch đều có thể được chuyển hóa, có được thần thông của Long tộc. Đến khi thời điểm trời đất có biến, trời long đất lở, Yêu đế Đế Tuấn xuất thế, Đông hoàng hiển uy, lập nên Thiên cung Yêu tộc trên đỉnh Bất Chu Sơn. Sau khi Thương long chết đi, chín đứa con thuộc Long tộc của nó bị Đông hoàng bắt, bị đánh nhập cấm chế vào, bắt đeo dây cương lên người làm thú kéo xe.

Quy Uyên bình thản kể lại, nhưng Trần Cảnh cảm nhận được trong đó là cả một lịch sử bụi bặm nhuộm đầy tang thương. Như thể hắt vừa vạch nhẹ lên một tầng phong ấn đã bị mưa gió ăn mòn đến không còn gì nữa, thấy được một thứ vốn chẳng có gì quan trọng bên trong. Đến khi nhìn kĩ, lại phát hiện đó là một bộ hài cốt in đậm dấu tích lịch sự năm đó, im lặng, tản ra khí tức loang lổ mà tang thương.

Thật ra truyền thuyết về Long tộc không nhiều, chủ yếu là liên quan tới danh tiếng của Ti Vũ long thần ở Đông Hải long cung. Long thần chưởng quản thủy vực, điều hòa coi sóc mưa nắng bốn mùa trong trời đất. Nhưng không ngờ Ti Vũ long thần của Đông Hải long cung làm nên thanh danh cho cả Long tộc lại chỉ là chi nhỏ của Long tộc mà thôi.

- Chín rồng kéo xe cho Thiên đế mỗi khi xuất hành trong truyền thuyết, lại chính là chín người con của Thương long sao?

Trần Cảnh không thể tin được mà hỏi lại.

Quy Uyên vẫn bình thản trả lời:

- Đúng vậy, chính là con của Thương long.

- Vậy, sau đó thế nào?

Trần Cảnh hỏi, ngay cả Hồng đại hiệp cũng tập trung tinh thần lắng nghe.

- Sau đó... sau đó Bất Chu Sơn bị sụp đổ, Thiên cung bị diệt, chín người con của Thương long được Tây Phương giáo chủ cởi bỏ cấm chế. Từ đó bọn họ vào Tây Phương giáo, làm Thiên Long hộ pháp.

Quy Uyên nói:

- Tiếp sau nữa, Ngọc hoàng Hạo Thiên lập lại Thiên đình, bèn tìm một sinh linh có long mạch, phong là Tì Vũ long thần.

Trần Cảnh lại lần nữa nghe đến sự tích của Thiên cung Yêu tộc. Kết hợp với những gì mình nghe được nhiều năm qua, hẳn đã hiểu rõ hơn về sự biến hóa của trời đất. Chỉ ít cũng đã có được một tiến trình lịch sử rõ ràng.

Trời đất từ lúc ban đầu diễn hóa ra, sinh linh được sinh ra, trải qua rất nhiều năm hỗn loạn. Mãi đến khi Đế Tuấn xuất hiện, mới hợp nhất được tất cả yêu linh tu sĩ trong thế gian, lập nên Thiên cung. Tiếp nữa, là vì tranh đoạt lấy quyền khống chế phép tắc của trời đất mà hắn cuối cùng bị giết. Ngọc hoàng Hạo Thiên mới lập lại Thiên đình. Mãi cho đến cách đây hơn ngàn năm, Thiên đình lại biến mất lần nữa, rồi sau đó đến cảnh trời đất loạn lạc trước mắt.

Trần Cảnh thầm suy nghĩ trong lòng. Đột nhiên hắn nghĩ tới người tên Nam Lạc. Tựa như người đó không thoát được liên quan tới việc Thiên cung Yêu tộc và Thiên đình Ngọc hoàng Hạo Thiên bị diệt.

Sau khi nghĩ đến mấy chuyện này, một lúc sau hắn mới hồi phục tinh thần, lại hỏi:

- Vì sao Tiểu Bạch Long kia lại là tiểu công chúa? Rốt cuộc nàng có thân phận thế nào? Mà thân phận của người là gì?

Một vùng sương mù theo sóng lan tràn đi xuống. Trong đó có một con tôm đỏ thẫm to lớn chở theo một pho tượng thần, lướt nhanh hơn tuần mã.

Hai bên bờ sông là từng dãy núi xanh, ở giữa là một dải nước trắng trải dài.

- Tổ tiên ta từng là Quy tướng tọa hạ của Thương long. Sau vài lần đại kiếp nạn, huyết mạch may mắn còn tồn tại. Trong đại kiếp nạn ngàn năm trước, ta cũng may mắn thoát mạng.

Quy Uyên vẫn bình thản trả lời.

- Vậy sao ngươi lại đến Kinh Hà?

- Bởi vì tiểu công chúa ở đó.

- Tiểu Bạch Long?

- Đúng vậy a, ta cảm ứng được nàng ở quanh đó, cho nên ta theo tới. Mãi sau này mới gặp được nàng.

- Tiểu Bạch Long kia có thân phận gì?

- Năm đó chỉ có tám người con của Thương long gia nhập vào Tây Phương giáo, người nhỏ nhất đã rời đi. Nàng chính là Tiểu Bạch Long. Trong cơ thể nàng có khí tức Long tộc thuần túy, người khác không cảm giác thấy, nhưng ta cảm nhận được. Bộ tộc ta mấy đời đều làm Quy tướng, khi kẻ nào được xác nhận có tư cách thành Quy tướng đều sẽ được khắc vào thần thức một loại ấn kí, thể hiện trung thành với Long khí. Hơn nữa, ấn kí này truyền thừa được. Năm đó ta được truyền thừa, là Quy tướng của thế hệ này, ta có trách nhiệm bảo hộ tiểu công chúa.

Trần Cảnh nghĩ đến chuyện Tiểu Bạch Long thần kỳ, bèn cảm thán:

- Khó trách nàng thần kỳ như vậy. Tùy tay cầm cũng là pháp bảo, có thể niệm ra được “Thiên Yêu hóa hình thiên”.

- Có lẽ người không biết, “Thiên Yêu hóa hình thiên” kia là do Thương long soạn ra cho yêu linh trên thế gian này. Tuy ta luôn biết nàng ở quanh Tú Xuân loan, nhưng vẫn không xác định chính xác là ai cả. Ngày đó nghe thấy nàng niệm “Thiên Yêu hóa hình thiên” mới chắc chắn được.

Trần Cảnh lắng lắng nghe, mới lựa lúc hỏi:

- Vậy sau đó ngươi đã đi đâu?

Quy Uyên hiểu là hẳn hỏi chuyện xảy ra sau khi y biến hóa xong, chuyển Tử Mộc tâm của Diệp Thanh Tuyết đến, bèn trả lời:

- Sau khi chuyển Tử Mộc tâm xong, ta đến núi Phương Thốn cùng với Diệp tiên tử. Rồi nàng nhờ ta chuyển quyển “Thần Du Tinh Không quyết” trộm ra đưa đến tay người. Sau lần đó, chúng ta cũng phân tách ra.

- Người cùng đi vào núi Phương Thốn với Diệp sư tỷ.

- Ừ, ta đi cùng với Diệp tiên tử, tiến vào núi Phương Thốn. Sau khi chúng ta đi ra, nàng bèn đi qua La Phù, còn ta thì quay trở lại. Sau đó, ta liên tục đi qua vài nơi khác, rồi mới đến Thiên trì ở núi Thiên Sơn.

Trần Cảnh nghe nhắc đến sư tỷ, tâm tư chợt dao động. Sau lại nghe thấy nói đến Thiên trì núi Thiên Sơn bèn hỏi:

- Thiên trì? Đó là nơi nào?

- Là chỗ ở của Tổ long Thương long năm xưa. Nơi đó từng là Long cung, có thể cởi bỏ được phong ấn cho công chúa.

Quy Uyên đáp:

- Sau đó ta đến vài nơi nữa, rồi đi tìm tiểu công chúa, cùng đến Đông Hải. Mãi cho đến khi tiểu công chúa bị vây khốn trong giếng Tù Long.

Hai người thuận theo đường sông mà đi xuống. Có những khúc sông hình thành nên thác nước, bọn họ cũng thoải mái theo thác nước đổ xuống.

Dòng chảy Kinh Hà lúc nhanh lúc chậm, khi phẳng lặng khi nhỏ hẹp khúc khuỷu cuộn trào. Hai bờ sông có thành trấn, có sát bờ hoặc cách sông một khoảng xa. Thỉnh thoảng bọn họ còn nhìn thấy hai đội quân chiến đấu ngay cạnh con sông, chém giết thành dòng máu nhỏ chảy vào nhánh Kinh Hà, hấp dẫn vô số đám tôm cá tới rửa mồi.

Bọn hăn không ngừng lại mà một đường xuôi dòng xuống hạ du. Nghe được Quy Uyên nói qua rất nhiều bí văn chưa từng nghe tới, mặc dù phần lớn là chuyện của Long tộc nhưng cũng khiến hăn có thêm nhiều nhận thức đối với thế giới, xuyên suốt từ thời viễn cổ đến bây giờ.

Không lâu sau cả bọn đã đến ngay cửa sông đổ ra biển. Trần Cảnh nhớ lại cảm giác của mình qua một đạo thần niệm nhỏ khi trước, cảm thấy biển khơi như thể một con hung thú khổng lồ đang há to miệng ra, tùy ý để các sinh linh lao vào trong bụng nó.

Lúc này đột nhiên hăn ngừng lại. Quy Uyên cũng ngừng lại theo, lại có chút nghi hoặc nhìn hăn.

Trần Cảnh mới nói:

- Ở đây có một cô bé đang chịu ấm ức, ta đến gặp nàng một chút.

Trong lòng hăn, Nhan Lạc Nương vẫn mãi là một cô bé mười bốn tuổi, luôn mang theo cái vẻ bất lực mà kiên cường như lúc sắp bị tể vào dòng Kinh Hà để dẹp lửa giận của Cá Chép tinh xưa kia.

Quy Uyên không nói gì, Hồng đại hiệp theo ý Trần Cảnh bò lên khỏi bờ sông Kinh Hà. Một đường trèo đèo lội suối, tốc độ nó tuyệt đối không chậm so với lúc ở trong dòng Kinh Hà. Dưới áp lực đè nặng, quả thật nó tiến cảnh nhanh chóng.

Vượt qua hơn mười ngọn núi thì đã nhìn thấy trên đỉnh một ngọn núi xanh phía xa xa có một người lặng yên đứng đó. Giữa trời đất này, đó chỉ là một chấm đen nhỏ, cực kỳ nhỏ bé.

Nhưng nhãn lực của Trần Cảnh rất tốt. hẳn có thể nhìn thấy được cả y phục trên người nàng, vì mưa gió mài mòn mà sắp mục nát cả.

Tóc nàng rối tung, bay loạn trong gió. Trên lưng nàng vẫn là một thanh kiếm màu trắng bạc dựng thẳng đứng. Chuôi kiếm chỉ lên trời, như tôn thêm cảm giác cao ngất như từng trên người nàng.

- Lạc Nương muội muội, Hà Bá gia tới thăm muội đây.

Từ phía xa, Hồng đại hiệp đã rống lớn, còn dùng tốc độ nhanh nhất vọt qua.

Bên tai Nhan Lạc Nương nghe thấy mấy âm thanh vắng vắng này, trong lòng không hiểu sao lại khẽ thắt lại. Bởi vì âm thanh quá mức xa xôi, lại quá mức đột ngột nên nhất thời nàng còn chưa rõ là ở đâu truyền tới, cho nên liên tục nhìn khắp ba phía núi non. Mãi mới phát hiện một con tôm đỏ thẫm đang chở một pho tượng từ nơi xa đang thẳng hướng tới đây, chen tới đây đâm cây cối bên đường dạt ra hai bên.

- Lạc Nương muội muội, lão tôm ta tới thăm muội đây.

Âm thanh thô to mà chói tai của Hồng đại hiệp truyền tới, sống mũi của Nhan Lạc Nương chợt cay xè, hai mắt không kìm nén được mà rơi xuống hai hàng lệ. Nàng vội lau sạch đi, muốn lau khô, nhưng nước mắt lại rơi nhiều hơn nữa, căn bản không cách nào ngăn dòng nước mắt chảy xuống.

Nàng từng rất nhiều lần phải bầu vú bên bờ sinh tử, rất nhiều lần nghĩ tới chuyện quay về miếu Hà Bá, phải trải qua rất nhiều lần cảm thấy vô lực và bàng hoàng, nhiều lần cảm thấy tâm tư và sức lực đã cạn kiệt. Nàng vẫn cố gắng gượng, muốn mình trở nên lảng lệ để không đánh mất uy nghiêm của Quảng Hàn.

Mà lúc này đây, nàng đột nhiên muốn được khóc một trận thoải mái.

Nàng dùng hai tay lau nước mắt, không muốn để Hà Bá gia nhìn thấy mình yếu ớt như vậy. Nàng muốn Hà Bá gia thấy được mình kiên cường thế nào. Nhưng mà... nàng không thể làm được, cảm thấy như thể tất cả nước mắt từ lúc còn nhỏ đến lớn lên đều hội tụ cả vào lúc này.

Hư không trước mắt nàng chợt chuyển động, một luồng sáng nhu hòa lóe lên. Rồi một pho tượng thần từ hư không hiển hóa đi ra.

- Hà Bá gia... ưm hu hu...

Vừa nhìn thấy tượng thần xuất hiện trước mặt, Nhan Lạc Nương chỉ kêu lên một tiếng Hà Bá gia, rồi sau đó không nói nên lời, chỉ bật khóc hu hu.

Trần Cảnh đột nhiên muốn xoa nhẹ lấy đầu nàng. Lòng chợt động, tay của tượng thần cũng động, động tác chậm chạp giơ cao tới đầu vai Nhan Lạc Nương. Nhưng hần lại thu tay trở về. Cánh tay tượng thần động đậy nằm ngoài dự liệu của Trần Cảnh, có điều hần không dám đụng tới đầu hay bờ vai của Nhan Lạc Nương, bởi vì hần còn chưa rõ lực lượng của thân thể tượng thần thế nào.

- Khóc đi, âm ức gì thì cũng hãy khóc ra hết đi.

Trần Cảnh nói với thiếu nữ từng vớt mình lên khỏi dòng Kinh Hà, mới chớp mắt đã trở thành chương giáo của một phái rồi.

- Ta không khóc, ta không thể khóc. Ta còn muốn đến hỏi Nguyệt Hà dựa vào đâu dám làm chủ gả đệ tử Quảng Hàn đi. Ta muốn đến hỏi chương môn Bồng Lai xem, sao ông ta lại muốn kéo tất cả đệ tử Quảng Hàn ta vào môn phái của ông ta.

Nhan Lạc Nương vừa lau nước mắt, vừa lớn tiếng nói. Tuy rằng nói mình không khóc, nói mình không thể khóc, nhưng nước mắt lại không ngừng rơi xuống, giọng điệu cũng đầy nức nở.

- Cô chỉ muốn tìm Nguyệt Hà và chương môn Bồng Lai hỏi một chút chuyện thôi sao?

Trần Cảnh hỏi.

Nhan Lạc Nương xoay người nhìn về một phương xa, vẫn còn lau nước mắt, nói tiếp:

- Không, ta muốn cho bọn họ biết truyền thừa Quảng Hàn cung chưa đứt, Quảng Hàn cung còn có Quảng Hàn kiếm, còn có Nhan Lạc Nương ta. Ta mới là Quảng Hàn cung chủ.

Nàng vừa khóc, vừa nói ra câu này. Trần Cảnh cảm nhận được trong tiếng nức nở, còn có một loại sát khí thâm trầm.

- Được. Phải để bọn họ biết Quảng Hàn cung có Nhan Lạc Nương, mà sau lưng Nhan Lạc Nương còn có một Hà Bá gia nữa.

Không rõ Trần Cảnh có bị ảnh hưởng bởi Nhan Lạc Nương hay không, mà trong giọng nói cũng trĩu nặng sát khí.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 52: Áo Bào Mê Thiên Kiếm Diệt Giữa Sơn Hải

oOo

“Khi ta không cẩn thận sa vào bóng đêm, trong lòng chỉ tha thiết mong đợi một tia sáng rạng đông. Khi ta không cầu đến ánh bình minh xa vời trần đến nữa, thì hóa ra thân thể trần trụi lại có thể cảm thấy thanh thản đến như vậy.”

Trần Cảnh chưa từng nghe qua mấy lời này, Nhan Lạc Nương cũng chưa từng nghe qua. Có lẽ một ngày nào đó bọn họ cũng sẽ nảy sinh cảm khái như vậy, hoặc cũng có lẽ cả đời này sẽ không có.

Quy Uyên đã sớm đến phía sau bọn họ, nhưng không nói gì cả. Nhìn cảnh tượng từng lộn tóc của Nhan Lạc Nương bay trong gió, vờn cả lên lòng bàn tay của tượng Trần Cảnh, lại nghe thấy trong tiếng khóc của Nhan Lạc Nương còn có đầy sự kiên định và một loại tự tin mơ hồ khó nói rõ. Nhìn gương mặt như hoa nhài ướt đẫm nước mưa, lại nghe tiếng khóc thoảng qua rồi tán đi theo gió, đột nhiên y cảm thấy bức tranh nay mang một sắc thái thật mâu thuẫn. Có ấm áp, lại có ớn lạnh.

Chuyện thân thể tượng đá động dậy lúc này không mang đến cho Trần Cảnh bao nhiêu kinh hỉ. Hắn nhìn thấy Nhan Lạc Nương khóc, trong lòng nảy sinh tức giận. Trong trời đất này, tuyệt đối không có một môn phái nào dám thu nạp đệ tử của môn phái khác. Nếu làm như vậy, sẽ xuất hiện đấu phép giữa hai phái, sẽ có người phải chết, môn phái có thể bị mai một đi. Vì vậy thông thường các môn phái sẽ không thu đệ tử khác phái, trường

hợp như Bồng Lai thu nhận cả toàn bộ môn nhân đệ tử thế này lại càng hiếm hoi.

Nhan Lạc Nương khóc một lúc thì ngừng lại, nàng nói:

- Lúc đầu, đệ tử Bồng Lai tới đây nói Quảng Hàn cung ta có ba vị đệ tử chuẩn bị lập gia đình, ta đã trục xuất các nàng ra khỏi Quảng Hàn. Sau đó đệ tử Bồng Lai lại tới đây, nói đệ tử Quảng Hàn ta muốn gia nhập vào Bồng Lai. Các nàng đã tìm mọi cách khẩn cầu, còn nói là do trưởng lão Bồng Lai nhìn thấy các nàng không nơi nương tựa, thật sự không đành lòng nhìn một Quảng Hàn cung mai một đi như vậy. Cho nên hi vọng ta có thể vào Bồng Lai chủ trì nghi thức nhập phái này.

Trần Cảnh có thể tưởng tượng ra được tình hình. Rõ ràng Quảng Hàn cung còn có cung chủ ở nơi này, vậy mà chuyện gì làm xong xuôi rồi bọn họ mới thông báo cho nàng một tiếng. Dù thông báo cho Nhan Lạc Nương, nhưng lại là muốn nàng chủ trì nghi thức nhập phái, đã không coi ai ra gì đến mức nào rồi.

Trần Cảnh có thể cảm nhận được tâm tình của mình ra sao khi nhìn thấy môn đồ mình bị đưa về phái khác.

- Sau đó bọn họ còn sai một trưởng lão tới, nói thay mặt con trai của chương môn bọn họ tới cầu hôn ta. Ta định giết bọn họ, nhưng bọn họ chạy quá nhanh, không giết chết được.

Giọng nói của Nhan Lạc Nương đã bình tĩnh lại rất nhiều, càng làm cho người ta cảm nhận được lúc đó nàng phải chịu đựng nỗi khó chịu và phần nộ đến thế nào. Không những bị họ thôn tính môn nhân của mình mà không có cách nào ngăn được, bọn họ còn dám đánh chủ ý lên chính nàng. Không chỉ quá trắng trợn, mà còn cực kì hung hăng càn quấy.

Trong lòng Trần Cảnh không nhịn nổi, liên tục thầm thì:

- Khinh người quá đáng, khinh người quá đáng, khinh người quá đáng...

Lòng hăn thăm mặc niệm những lời này, trên tượng thần cũng xuất hiện từng đợt từng đợt sát khí mỏng nhẹ như tơ, cuối cùng hóa thành một câu:

- Chúng ta cùng đi đến Bồng Lai.

- Nhưng ta không biết Bồng Lai ở nơi nào, không tìm được Bồng Lai.

Nhan Lạc Nương nói.

- Bồng Lai ở ngay phía Đông của đại địa trong biển, bốn mùa biển đổi, dựa theo linh mạch mà đi, ẩn bên trong thật ảo, là một động tiên.

Lúc này Quy Uyên mới xen vào.

- Người biết nơi đó sao? Hăn là có thể tìm thấy được chứ?

Trần Cảnh hỏi. Hăn thăm nhận định truyền thừa của Quy Uyên quả nhiên không giống truyền thừa bình thường, mà là truyền thừa đến từ thời hồng hoang khi trời đất mới vừa hình thành, tất nhiên y sẽ biết được rất nhiều thứ.

- Chỉ cần còn trong đại thế giới này, vẫn có thể tìm được.

Quy Uyên đáp.

Nhan Lạc Nương kinh hỉ, vội vàng cảm ơn Quy Uyên. Còn Quy Uyên thì vẫn giữ nguyên bộ dạng trầm tĩnh như vực sâu. Với đại đa số người khác mà nói, bí mật trên người y quả thật hết với tên và khí tức của y, như một vực sâu không thể đo đếm được.

Quy Uyên chỉ cười cười không nói gì, nụ cười này không thân cận, cũng không quá xa cách.

Lúc này Trần Cảnh mới nói:

- Cô không nên đi với bộ dạng này. Ta sẽ luyện một bộ linh y cho cô vậy.

Dứt lời, tượng thần như há miệng ra, một con bướm bay ra ngoài. Trên thân bướm là ánh sáng trắng bao phủ, tuy vẫn là màu trắng nhưng không chói mắt và trắng sáng như trước kia, lại nhu hòa đi không ít. Ngoài ra, có thiếu vài phần sắc bén so với trước kia, lại nhiều hơn vài phần vị đạo vạn pháp, có lẽ từ nguyên có dung hợp lực lượng tín ngưỡng mà thành.

Con bướm vừa ra, gió mây tụ tập lại trên đỉnh núi. Gió từ bốn phương tám hướng vọt tới nơi đây, linh lực trong biển rộng, linh lực trong núi đều tụ tập lại. Một hồi sau, lại có sương mù từ hư không tràn ra.

Sương mù lấp lánh ánh sáng, còn có tiếng kiếm ngân như gió nhẹ thoảng qua.

Đông Lăng ngũ thánh đang đứng quan sát phía xa xa. Lão tam trong bọn họ cảm thán nói:

- Khó trách chỉ trong khoảng thời gian ngắn mà hãn có tên tuổi lớn đến vậy. Quả nhiên không phải là hư danh. Cũng may chúng ta không tính là thù địch sinh tử với Nhan Lạc Nương.

- Tam ca à, có phải người quá đề cao người khác mà tự hạ thấp uy phong của mình không vậy? Đông Lăng ngũ thánh chúng ta phải sợ kẻ nào chứ?

Lão ngũ Phượng Kiều khó chịu nói. Ầ ta bị Nhan Lạc Nương chém đứt hai cánh, pháp lực giảm đi, thần thông bị hao tổn, cho nên trong lòng cực thống hận Nhan Lạc Nương. Ầ vẫn muốn kêu gọi mọi người ra tay giết chết Nhan Lạc Nương, có điều lão đại Trương Chính Lăng trong Đông Lăng ngũ thánh lại không mở miệng nói gì.

- Chúng ta không sợ. Nhưng không cần phải kết thêm thù hận không cần thiết. Cô không cảm nhận được vị Hà Bá này lợi hại, là vì cảnh giới của cô không đủ.

Nhị thánh tiếp lời.

Lúc này, đột nhiên đại thánh Trương Chính Lăng bấm niệm ra vài pháp quyết. Linh khí trong núi Đông Lăng đột nhiên hội tụ về không trung bên phía Trần Cảnh, dung nhập vào màn sương mù thỉnh thoảng lóe lên tia sáng lóng lánh diễm lệ bên kia.

Sương mù màu trắng, có ánh sáng từ sâu bên trong lóe lên, phản chiếu như mộng như ảo. Trong đó chói mắt, nổi bật nhất là màu vàng, nhiều nhất là màu lam, còn có màu đỏ ẩn hiện. Trong lúc mơ hồ, còn có thể nhìn thấy văn tự huyền ảo lóe lên rồi lại biến mất trong màn sương.

Tượng thần không động, không chút biểu cảm. Tựa như một pho tượng vạn năm sừng sững trên đỉnh núi.

Tiếng kiếm ngân vang rường theo tiếng nước chảy róc rách từ bên trong sương mù truyền ra. Đột nhiên một tiếng quát khê vang lên, như tiếng sét giữa trời xuân, rồi màn sương trên bầu trời chợt tán đi mất, chỉ còn một tấm áo bào từ trên bầu trời rơi xuống.

Toàn thân áo bào này là một màu lam của sắc nước, cổ và tay áo có màu vàng, có vài chỗ có hoa văn đen đỏ xen lẫn. Nhan Lạc Nương phóng người lên, chỉ thấy người nàng lóe sáng lên rồi biến mất. Lúc hiện ra, đã thấy nàng khoác chiếc áo bào trên người.

Nàng cúi đầu ngẫm nghĩ y phục, lại nghiêng đầu nhìn Trần Cảnh, vui vẻ nói:

- Y phục này thật đẹp.

Nói xong nàng nhắm mắt lại, ngay sau đó là một tầng sáng ánh trắng phủ quanh người, bao phủ lấy bộ y phục của nàng. Chốc lát sau, ánh trắng giảm đi, khí tức trên bộ y phục kia đã dung hợp hoàn mỹ với nàng.

- Pháp bào này tên gọi là gì?

Nhan Lạc Nương hỏi.

- Đây là lần đầu tiên ta luyện chế pháp bào, không có tên gọi.

Trần Cảnh cười nói.

Nhan Lạc Nương nói:

- Pháp bào tuyệt như vậy lại không có tên sao? Ừm, không bằng gọi là: “Áo bào Mê Thiên Kiếm điệp giữa sơn hải” đi.

Trần Cảnh khẽ sững người, không nghĩ nàng có thể đưa ra cái tên như vậy, lập tức cười nói:

- Tên này cũng khá kỳ quái.

Nhan Lạc Nương chỉ cười cười, tựa như rất hài lòng với cái tên vừa đặt.

Trần Cảnh còn nói thêm:

- Cô vẫn còn thiếu một thứ nữa.

- Là thứ gì?

Nhan Lạc Nương hỏi.

- Một dạng kiểu như trâm gài, pháp quan buộc gọn tóc lại.

(Quan, pháp quan: một loại mũ mào đội đầu, buộc tóc)

Trần Cảnh đáp.

Nhan Lạc Nương nghi hoặc. Trong lúc nàng còn thắc mắc thì từ phía xa, đột nhiên có một đoàn sáng bắn nhanh tới. Chợt một dải sáng trên đỉnh đầu tượng thần như một dòng nước vô hình lao ra, bao lấy đoàn sáng kia lại. Đoàn sáng kia hiển hóa ra nguyên hình, là một pháp quan màu xanh. Bên trên pháp quan còn có một tầng ánh sáng xanh óng ánh lưu chuyển, hiển nhiên không phải là vật phàm. Ngoài ra bên trên đó còn có hoa văn hình con chim hoàng đế hơi mờ, tuy đơn giản nhưng thần hình đủ cả.

Lại có một nhánh trâm gài tóc xỏ ngang qua, làm cho pháp quan nhìn như đơn giản nhưng lại ẩn chứa một cảm giác uy nghi.

- Được lắm.

Trần Cảnh thần nhiên phun ra một câu.

Ngay đó, mái tóc đen rối tung của Nhan Lạc Nương chợt bỗng bồng bồng cuộn lên, cuộn thành một búi tóc trên đỉnh đầu. Pháp quan trên bầu trời hạ xuống, bao lấy búi tóc lại.

Từ đỉnh đầu Nhan Lạc Nương, một chùm ánh trắng xông lên, chìm vào trong pháp quan. Khí tức của pháp quan cũng dung hợp lại làm một với Nhan Lạc Nương.

Nhan Lạc Nương vẫn là Nhan Lạc Nương như vậy, chỉ là trong mắt người khác đã có thêm một vị đạo khác. Cảm giác nhu nhược trước kia đã bị búi tóc cao cao và y phục trên người khóa lấp.

- Mũ quan này gọi là “Băng Thích” đi.

Trần Cảnh thần nhiên nói.

(*Băng Thích: tiêu tan, tiêu trừ, bỏ đi...)

- Được!

Nhan Lạc Nương đáp lời.

Đông Lăng ngũ thánh từ xa nhìn lại, Phượng Kiều thắc mắc hỏi người bên cạnh:

- Vì sao lại gọi như vậy?

- Ý của hã, là muốn nói oán thù giữa chúng ta và Nhan Lạc Nương đã hóa giải.

Đệ tứ thánh giải thích.

Phượng Kiều rất không hài lòng. Ắ không nghĩ thông được chuyện vì sao đại ca lại đưa Thành Hoàng quan cho Nhan Lạc Nương. Đó là một kiện linh bảo cực tốt, không chỉ hộ thân, mà còn có công dụng cực tốt trong tu hành.

Lúc này ả không rõ, nhưng nhất định sau này sẽ hiểu được. Chỉ là không rõ phải mất bao lâu, là một khắc, hay phải đợi tới lúc sắp chết đi? Chẳng qua ả không thể không thừa nhận, Nhan Lạc Nương khoác kiện “Áo bào Mê Thiên Kiếm điệp giữa sơn hải” kia vào, lại đội Thành Hoàng quan nữa, cảm giác như cả người nàng đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Nếu nói trước kia Nhan Lạc Nương mang theo thần thái kiên nghị, bất khuất, có mị lực trong cứng ngoài mềm. Thì hiện tại đã biến đổi từ trong ra ngoài, từ một đệ tử bình thường trở thành người đứng đầu một cung. Ánh mắt ả không khỏi rơi vào thanh kiếm sau lưng người Nhan Lạc Nương, tựa hồ như vừa mới nhớ ra nàng còn là Quảng Hàn cung chủ.

Tâm tình của ả còn đang đầy phức tạp, thì mấy người trên đỉnh núi kia đã bay lên trời, rồi nhanh chóng đi khuất mất. Ánh mắt của ả rơi vào pho tượng thần kia, không khỏi lẩm bẩm một câu:

- Hà Bá Kinh Hà quả nhiên bắt phàm.

Có thể thay đổi mình đã bắt phàm. Thay đổi được người khác, lại càng thêm bắt phàm.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 53: Chu Thiên Pháp Tắc

oOo

Tại nơi trời và biển giao hòa, khung cảnh vô cùng mỹ lệ.

Tại nơi âm dương giao hợp, là nơi thần bí nhất trên thế gian.

Đối với cả Trần Cảnh và Hồng đại hiệp thì đây là lần đầu tiên họ ra ngoài biển. Lần đầu tiên bọn họ phát hiện ra rằng, ngoài bầu trời hư ảo, còn có cả biển khơi mênh mông lại cực kỳ chân thật như vậy nữa.

Bọn họ đang cưỡi lên con sóng để di chuyển theo yêu cầu của Quy Uyên. Y nói chỉ như vậy thì hai người mới có thể cảm nhận được hương đi của linh mạch núi non ở trong biển. Chính vì thế mà ba người, một tôm mới không bay lượn để di chuyển.

Tại trong mắt người bình thường, biển cả mênh mông vô cùng thần bí, không thể đoán trước được, nhưng trong mắt người tu hành thì biển cả là nơi tụ tập của vô cùng vô tận linh khí. Tất cả linh khí ở đất liền đều theo các dòng sông mà đổ ra biển. Chính vì thế, linh khí trên biển bị pha tạp rất nhiều, rất không tinh khiết. Cho dù là sát khí hay các loại ngũ hành linh lực đều hòa vào nhau, cũng là nguyên nhân mà nhiều người không thích tu hành trong biển.

Ngay khi Quy Uyên đáp xuống mặt biển, y liền nhắm mắt lại, thân thể nhẹ như lông hồng trôi xuôi theo dòng nước cuộn sóng. Chỉ là y đang ngược sóng nước mà đi.

Lúc này Trần Cảnh cũng đang tĩnh tâm cảm nhận linh lực . Linh lực nơi đây nhiều vô cùng nhưng tính chất lại khác nhau, có dòng mộc mạc, có dòng thì cứng rắn, có dòng thì lại mềm dẻo. Điều này giống như khi ở trong ao đầm, có bùn, có cát, có nước và cả độc. Nơi này là hải vực, tuy không bị coi là hung địa hiểm cảnh, nhưng trong mắt người tu hành vẫn thua kém hơn những dãy núi có linh mạch tinh khiết mà thuần tĩnh trong đất liền.

Tu hành ngoài hải vực cũng là hút lấy linh lực bên ngoài nạp vào trong người như thế. Nhưng vì quanh năm tu hành mà thân thể những người tu hành trở nên tinh khiết, khi họ hấp thu dòng linh khí hỗn tạp nhất thời không thể luyện hóa được sẽ cảm thấy rất khó chịu, phải tìm cách bài trừ ra ngoài cơ thể. Như vậy mất rất nhiều thời gian luyện hóa, nên có rất nhiều người không thích tới hải vực.

Nếu như không bài trừ những thứ này thì vẫn có thể luyện hóa nhưng phải cần một đoạn thời gian dài để linh lực cực tinh thuần tiếp nạp loại linh lực khác, mới trở thành pháp lực sử dụng.

Kỳ thật trong đất liền cũng như vậy, cho nên người tu hành thường chỉ chọn tu hành tại những vùng núi non có linh lực tinh thuần.

Truyền thuyết kể rằng những người tu hành đến mức cao thâm chỉ cần giơ tay nhắc chân là có thể khiến linh lực quanh người chuyển động, cả linh lực và sát khí ở xung quanh.

Trần Cảnh tu hành không yêu cầu quá cao đối với linh lực, bất kể loại nào cũng đều có thể dung nạp được. Quy Uyên thì giống như càng thêm tự tại, tất cả các loại linh lực dừng mãnh tiến vào mà không thấy y bài xuất ra. Nhan Lạc Nương thì chỉ hấp thu nguyệt hoa chi lực còn những loại khác thì bị ngăn ở bên ngoài.

Xung quanh Hồng đại hiệp có bao phủ một tầng sát khí, đó là loại sát khí ở trong đất bùn rất bình thường, đồng thời còn có cả thủy linh lực.

- Trên mặt biển không dễ tìm kiếm, chúng ta đi xuống đáy biển thôi.

Quy Uyên nói, Trần Cảnh và Nhan Lạc Nương không có ý kiến gì.

Khi lặn xuống nước, Trần Cảnh mới phát hiện phi thiên độn địa đã tính là bản lĩnh giỏi, thì chuyện có thể hoạt động tự do dưới nước phải được coi là bản lĩnh hiếm có. Ít nhất Hồng đại hiệp đã cảm thấy áp lực, bởi vì thần niệm vô hình của nó đang đang bị thứ hữu hình là nước biển đè nén. Đây là một việc nó chưa bao giờ nghĩ đến.

Thân thể của Trần Cảnh là tượng thần, đã trải qua linh khí tẩy luyện nhiều năm, tuy rằng không đi tập trung vào pháp môn tế thân nhưng pháp bảo tầm thường cũng không thể làm hấn bị thương được. Chính vì thế mà hấn không sợ áp lực của nước biển. Chỉ có Hồng đại hiệp chưa từng ra biển qua, nên càng xuống sâu càng cảm thấy áp lực.

Chẳng qua có Trần Cảnh che chở, cộng với bản thân cũng là sinh linh trong nước, lại có thuật thủy độn nên chỉ cần có đủ thời gian là Hồng đại hiệp có thể thích nghi được với hoàn cảnh.

Nhan Lạc Nương có đèn Lưu Ly định hồn bảo vệ, lại có thể chiếu sáng cả một vùng biển.

Tượng thần Trần Cảnh dùng pháp nhãn nhìn vùng biển trước mặt. Quy Uyên thì đã hoàn toàn dung nhập vào nước biển và bóng tối. Trần Cảnh lại không thể phát hiện Quy Uyên ở bên cạnh, cũng không thể cảm thấy được y, mà chỉ cảm thấy y vốn là nước biển, là bọt nước trong bóng đêm.

Ngọn đèn xanh trên đỉnh đầu Nhan Lạc Nương hấp dẫn những yêu linh trong biển đi tới, nhưng bọn nó chỉ vây quanh từ xa mà không dám. Bọn nó có cảm giác cực kỳ linh mãnh, có thể cảm thấy sát khí nặng nề từ thanh Quảng Hàn kiếm trên lưng nàng.

Bọn nó cũng cảm thấy sự nguy hiểm từ hai người còn lại. Quy Uyên giống như vực sâu thần bí, hấp dẫn nhưng cũng cực kỳ nguy hiểm. Tượng thần ở trên lưng con tôm đỏ thẫm lại khiến bọn nó cảm thấy nặng nề. Như thể nhìn vào tượng đá, bọn nó có cảm giác tượng đá như trấn trong lòng chúng nó, khiến chúng nảy sinh suy nghĩ muốn quỳ xuống bái lạy. Chính vì thế mới khiến cho bọn nó không chỉ cảm thấy nguy hiểm, mà còn sợ hãi nữa.

Nếu không phải lúc này có nhiều yêu linh tụ tập lại, giúp tăng cường lực lượng tâm linh của nhau thì bọn nó đã trốn ra xa. Đột nhiên bọn nó phát hiện ra, rằng ở trong hoàn cảnh này chúng có thể cảm nhận lực lượng của yêu linh khác .

Nhưng dù cho bọn nó có cố động như thế nào thì rốt cuộc vẫn không có kẻ nào dám ra tay cướp đoạt. Ba người một tôm đi đến đâu, đám yêu linh đều nhanh chóng tách ra để mở một con đường đến đó.

Tại nơi chỉ thấy bóng tối, không xác định được thời gian này, bỗng nhiên Quy Uyên mở miệng nói rằng:

- Nơi này có linh lực tụ tập, chắc có một linh mạch.

Trần Cảnh cũng cảm thấy điều này. Nơi đây là một dãy núi, chỉ có một điểm khác biệt duy nhất với những dãy núi trên đất liền là không hề có thực vật gì cả. Chỉ có một thứ gì đó như những bông hoa mọc lên, nhưng lại như thể là một loại động vật, khiến hần không thể xác định được chính xác đó là động vật hay là thực vật nữa.

- Thật ra mỗi linh mạch trong trời đất này đều liên kết với nhau, như một mạng lưới. Mỗi linh mạch là một mắt lưới.

Quy Uyên giải thích. Lần đầu tiên Trần Cảnh nghe được kiểu so sánh như vậy.

- Chính vì thế nếu không chế hết tất cả linh mạch thiên hạ này, thì tương đương với làm chủ cả trời đất. Yêu tộc Thiên Đế cũng đã từng làm như thế.

Quy Uyên nói.

Trần Cảnh hỏi tiếp:

- Hắn đã làm thế nào?

- Hắn bày ra đại trận Chu Thiên Tinh Đấu.

- Đại trận Chu Thiên Tinh Đấu?

Trần Cảnh rất ngạc nhiên. Hắn không tìm hiểu đại trận nhưng không xa lạ gì trận này. Vì đối với bất kỳ người tu hành nào cũng đều biết rằng đây chính là thiên hạ đệ nhất kỳ trận. Hơn nữa nó còn được người trong thiên hạ ví von rằng “thế gian vô trận bất chu thiên, bố kỳ họa đồ ánh tinh đấu.”

Ý của câu nói này là trong thiên hạ này thì mọi trận pháp đều tạo ra dựa trên đại trận Chu Thiên Tinh Đấu, tuy có hơi phóng đại, nhưng cũng đã cho thấy được sự thần kỳ của trận pháp này.

Trần Cảnh cũng biết trận pháp này, nhưng sợ rằng trong thiên hạ không có nhiều người biết được đại trận này là do Thiên đế Yêu tộc sáng chế ra, và cũng chỉ có trong tay hắn mới phát ra uy lực như vậy. Mà một số trận pháp được cho rằng là đại trận Chu Thiên Tinh Đấu được truyền lưu trong thiên hạ sợ rằng chỉ là một bộ phận của đại trận này.

- Chu Thiên Tinh Đấu đại trận có ba trăm sáu mươi sáu trận cơ, theo thứ tự là bia thần do ba trăm sáu mươi lăm Yêu thần luyện hóa thành, còn ở trung tâm chính là sao Thái Dương trên đỉnh núi Bất Chu. Mà bia thần sông Kinh Hà chính là một trong số đó.

Khi nghe Quy Uyên nói đại trận Chu Thiên Tinh Đẩu có ba trăm sáu mươi sáu trận cơ, Trần Cảnh cũng đã dự đoán được. Chỉ là khi nghe Chu Uyên xác nhận vẫn cứ cảm thấy chấn động. Hắn thầm nghĩ: "Không ngờ ta lại ở gần thần bí ngàn vạn năm trước đến vậy."

Quy Uyên lại nói tiếp:

- Trận pháp trong thiên hạ này hẳn là đều được bố trí dựa vào sông ngòi mà thành. Kết hợp với linh lực và địa thế để bày trận. Trong cuộc chiến giữa Xiển giáo và Tiệt giáo thì đại trận Cửu Khúc Hoàng Hà là dùng bia thần Hoàng Hà làm trận cơ mà thành.

Trần Cảnh cẩn thận lắng nghe, những thứ này tuy không phải liên quan đến việc tu hành nhưng lại giúp hắn hiểu rõ hơn lịch sử của trời đất. Từ đó, hắn càng thêm thấu hiểu thiên địa này. Hắn mới phát hiện ra rằng hóa ra trời đất vẫn luôn thay đổi, dù cho là những nhân vật kinh thiên động địa trước kia hay chính mình đều là lực lượng thúc đẩy trời đất biến hóa. Chỉ là bọn họ thôi động biến hóa kịch liệt, lại vẫn không thể thoát ra được mà bị trời đất này nghiền nát mà chết.

- Chẳng lẽ đảo Bồng Lai cũng có một tấm bia thần?

Đột nhiên, Trần Cảnh khẽ động, hỏi.

- Đúng thế, Bồng Lai cũng là một trận cơ của đại trận Chu Thiên Tinh Đẩu. Hơn nữa nơi này còn là một chỗ động thiên phúc địa ở xen lẫn hai giới Âm Dương. Ta nghĩ cung Quảng Hàn nhất định cũng có một tấm bia thần.

Quy Uyên trả lời.

- Có, bia kia tên Thái Âm.

Nhan Lạc Nương trả lời.

Trần Cảnh nghi ngờ hỏi:

- Chẳng lẽ bia thần không biến mất sao? Chẳng lẽ chúng đều tồn tại vĩnh hằng không bị hủy diệt hay sao?

Trần Cảnh biết rằng bia Kinh Hà trong thân thể mình đang nhanh chóng khôi hồi lại sau khi suýt bị phá nát, cho nên mới có câu hỏi đó. Hắn lại nghĩ: “Nếu năm xưa chỉ cần bị kiếm kia đâm sâu thêm một tí thì bia thần Kinh Hà có thể bị phá hỏng hay không?”

Quy Uyên lắc đầu nói:

- Ta cũng không biết rõ, có thể có hoặc cũng có thể không.

Trần Cảnh hỏi tiếp:

- Có lẽ không, là làm sao?

- Nghe nói đại trôn Chu Thiên Tinh Đẩu đã dung nhập vào trong trời đất. Năm đó, khi nó vừa hình thành thì đã thoát khỏi trói buộc của núi sông mà dung nhập vào trời đất. Bia này không còn là vật hữu hình nữa, mà đã trở thành dấu vết trong trời đất này. Chính vì thế mà Ngọc đế Hạo Thiên sau này mới dựa vào bia thần dung nhập vào trời đất này mà luyện hóa ra sắc phù thần linh, sắc phong cho chư thiên Tiên thần.

Quy Uyên chậm rãi nói tiếp:

- Nó đã trở thành một loại pháp tắc trong thiên địa, đã không thể bị phá hủy, nhưng chúng ta có thể sử dụng.

Trần Cảnh nghe những cổ sự này, trong lòng tưởng tượng về cuộc chiến trong quá khứ đến mức thừ người. Nghĩ thầm: "Tuy bọn họ đã biến mất, nhưng bọn họ đã cải biến cả thế giới, khiến cho những người tu hành sau này đều sống dưới cái bóng của bọn họ."

Một lát sau, Trần Cảnh lại hỏi:

- Chúng ta làm sao tìm được Bồng Lai?

- Khi hai bìa thần ở gần nhau, tự nhiên sẽ sinh ra cảm ứng, việc này còn phải nhờ Hà Bá gia rồi.

Quy Uyên trả lời.

Nghe thấy thế, Trần Cảnh bèn thử câu thông với bìa thần Kinh Hà. Đột nhiên hắn cảm ứng được bìa thần rung động kịch liệt, rồi từ cơ thể hắn phóng lên cao. Nó tỏa ra ánh sáng chói lóa, sáng ngời cả một mảnh biển tối tăm, rồi lao thẳng lên trên mặt biển. Uy áp tản ra khiến cho đám yêu linh ở xung quanh nháo nhào chạy trốn. Trần Cảnh theo sát phía sau, lòng mơ hồ cảm ứng được có một tấm bìa khác cũng đang phát ra chấn động mãnh liệt.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 54: Bồng Lai

oOo

Từ sâu dưới đáy biển nhìn lên, chỉ thấy một vầng sáng đang khuyếch tán trong bóng đêm, càng lên cao thì càng ảm đạm, và ở trong đó là một pho tượng bay lên. Đối với những yêu linh chưa từng thoát ra vùng nước sâu này, thì trong tiềm thức chúng cho rằng ở trên mặt biển chính là thiên giới. Nên lúc này trong mắt chúng nó, pho tượng kia đang phi thăng thiên giới trong ánh sáng chói chang.

Nhan Lạc Nương theo sát phía sau tượng đá rồi đến Quy Uyên, cuối cùng là Hồng đại hiệp.

Hồng đại hiệp hô to:

- Lạc Nương muội muội, chờ lão tôm với.

Nó không quên nơi này là địa phương nguy hiểm, nếu nó bị rơi xuống một mình thì chắc chắn sẽ bị đại yêu ở đây nuốt chửng.

Ngay lúc này thì một cái miệng to như vực sâu đã rướn lên muốn nuốt chửng nó. Tuy hoảng sợ, nhưng trong giây phút đấy thì thân thể Hồng đại hiệp đột nhiên co lại, rồi lao ra phía trước hơn mười mét mới may mắn thoát ra được.

Thật không may là hướng mà Hồng đại hiệp lao ra lại nhắm vào lưng của một con tôm thật lớn, thân hình to không kém quái thú kia. Thấy thế nó liền rút ngay ra từ trong mang một thanh kiếm và một cái đinh ba. Đôi mắt nó

trùng lên, nhìn chăm chăm vào yêu linh ở bốn phía, thấy mình đã bị bao vây, nó liền hét lên:

- Đến đây đi, ta sẽ cho các người thấy sự lợi hại của thần tướng chở tượng sông Kinh Hà.

Đám yêu linh xung quanh bị chọc giận, từng con uốn éo thân thể tạo thành một tầng sóng ngầm, rồi há miệng lao tới. Ngay lúc này đột nhiên một chiếc đèn lao xuống trung tâm chúng nó, tỏa ra ánh sáng xanh lục làm cho nơi đây phủ lên một tầng ánh sáng như mộng ảo.

Đám yêu linh trong biển sâu lập tức chạy trốn tán loạn, nhưng vẫn có một con bị giết chết, máu tươi tản ra trong nước biển, dưới ánh đèn nhìn tựa như ánh nắng lúc chiều tà.

Hồng đại hiệp liền chém đầu cái xác, móc ra nội đan ở trong rồi nuốt luôn, hung hăng quát lên:

- Đây là kết quả của những kẻ dám coi thường thần tướng chở tượng thần sông Kinh Hà.

Rồi ngay lập tức nó liền bám theo ngọn đèn, hướng lên trên bỏ chạy.

Sau khi bia thần Kinh Hà lao ra khỏi mặt biển, Trần Cảnh lập tức nhìn thấy ở đằng xa là một hòn đảo nhỏ đang phiêu du tại trên mặt nước. Nếu những hòn đảo trước đây hẳn từng thấy đều mang đến cảm giác vững vàng, an tâm thì hòn đảo này lại khiến hẳn cảm thấy nó tựa như một con thuyền đang trôi đi một cách vô định, hoặc là đang theo quỹ tích của thiên đạo. Có vẻ như nó tồn tại ở trong không gian ảo, chỉ ngẫu nhiên mới xuất hiện ở thực tại.

Trần Cảnh dùng Phá Vọng Nhãn nhìn thấy ở trên không trung của hòn đảo này có một cái bia thần to lớn, bên trên ghi bốn chữ: "Bia thần Bồng Lai".

Trần Cảnh thầm nghĩ: "Bồng Lai tiên sơn quả nhiên là một trong những trận cơ của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận ngày xưa."

Ngay sau đó hẵn lại thấy được có người xuất hiện trên bầu trời đảo Bồng Lai. Lúc đầu chỉ có một người nhưng rất nhanh đã xuất hiện một đám người, nam có nữ có, già có trẻ có, mặc đủ loại đạo bào khác nhau đại diện cho nhiều môn phái.

- Chính là Bồng Lai.

Quy Uyên chẳng biết đến bên cạnh Trần Cảnh từ lúc nào, nói một cách tự nhiên.

- Hai khối bìa thần gặp nhau liệu có phát sinh gì không?

Trần Cảnh hỏi lại.

- Không biết, chuyện như vậy chưa từng xảy ra. Ta chưa từng thấy ai có thể mang bìa thần đi như người.

Quy Uyên nói.

- Thật sự không có sao?

- Ta cũng chỉ mới gặp người là người đầu tiên, hoặc cũng có thể ở một nơi khác đã xảy ra việc này nhưng ta không biết. Giả dụ như núi Côn Lôn, bốn phía có tám con sông lớn nhưng giờ chỉ còn lại bốn, bìa thần của bốn con sông kia đã biến mất. Mọi người suy đoán rằng chỉ có hai khả năng, một là bị người mang đi, hai là đang bị giấu tại núi Côn Lôn.

Lúc này Hồng đại hiệp và Nhan Lạc Nương đều đi tới bên cạnh Trần Cảnh.

Tượng thần lại bay lên lưng của Hồng đại hiệp, khiến nó cảm thấy bị đè, nhưng trong lòng thì lại an tâm hơn nhiều.

Theo khoảng cách đến đảo Bồng Lai càng gần, Trần Cảnh càng cảm thấy sự bài xích càng nặng, giống như hai khối nam châm để gần nhau, hoặc là hút vào, hoặc là đẩy ra. Trần Cảnh câu thông với bìa thần Kinh Hà để nó trở lại trong cơ thể mình, thế nhưng dù đã vào trong, nó vẫn tỏa ra hào quang vạn trượng. Còn bên ngoài, ở trên đầu tượng thần thì gió giục mây vần, linh lực tụ tập mà đến, hình thành một con sông chảy xiết từ trên cao xuống, chảy thẳng vào bên trong tượng thần.

Một người từ trong đảo Bồng Lai đi ra, y bước lên mây trắng mà đi, khi tới trước mặt Trần Cảnh liền hành lễ văn bái, tự xưng là đại đệ tử đảo Bồng Lai, rồi hỏi tên của Trần Cảnh và mọi người. Mục đích chủ yếu của y là hỏi tên Trần Cảnh cùng Quy Uyên, còn y đã nhận ra Nhan Lạc Nương vì đã từng nghe người khác miêu tả hình ảnh của nàng .

Trần Cảnh trả lời:

- Kinh Hà Trần Cảnh cùng bằng hữu bái kiến chương môn nhân Bồng Lai.

Trong lời nói của hắn không thể hiện sự gần gũi hay xa cách, như bộ mặt của tượng thần. Điều này khiến cho đại đệ tử đảo Bồng Lai không thể đoán được ý đồ của Trần Cảnh, y đành phải nhìn sang phía Nhan Lạc Nương, trong lòng thầm nghĩ: "Thiên Vân sư đệ nói rằng nàng chính là Nhan Lạc Nương, nhưng gặp ngoài đời thực thì không thấy giống như trong miêu tả."

Tuy vẫn còn nghi hoặc nhưng y vẫn nói tiếp:

- Hóa ra ngài chính là thần sông Kinh Hà từng dâng sóng nhấn chìm núi Côn Lôn, Thiên Hoang không đón tiếp từ xa, mong Hà Bá thứ tội.

- Ha ha.

Trần Cảnh chỉ cười mỉm liền không nói thêm gì cả, Quy Uyên cũng im lặng, Nhan Lạc Nương tự nhiên cũng không nói gì, nhưng Hồng đại hiệp

lại tức giận quát lên:

- Người thì tính là cái thá gì, người cũng xứng để nghênh đón Hà Bá gia nhà ta hay sao.

Thiên Hoang bốc lên lửa giận trong lòng. Y là đại đệ tử đảo Bồng Lai, các sư đệ và sư muội đều cung kính khi gặp y, khi ra bên ngoài, đến bất kỳ môn phái nào cũng đều được tiếp đãi cẩn thận, chưa từng có ai nói như thế với y, lại càng hiếm người dám làm thế.

Trong mắt Thiên Hoang nổi lên sát khí, y nhìn chăm chăm vào Hồng đại hiệp, xung quanh chợt trở lên yên lặng.

Chợt từ phía đảo Bồng Lai bỗng truyền đến một giọng nói ôn hòa nhưng cũng uy nghiêm:

- Thiên Hoang, còn không mau dẫn đường cho Hà Bá gia tiến vào đảo Bồng Lai, làm sao có thể thất lễ với Hà Bá gia như vậy, quên lời vi sư dạy sao!

Thiên Hoang lập tức tỉnh táo lại, ngẩng đầu nhìn lên, y chỉ cảm thấy gương mặt tượng thần không cảm xúc kia đang tỏa ra sát khí, lại nghĩ tới những chuyện vị Hà Bá này đã làm, khiến cho cả người y toát mồ hôi lạnh. Y liền vội vàng hướng về sau nói:

- Dạ, sư phụ.

Rồi hướng về Trần Cảnh nói:

- Xin mời Hà Bá gia.

Ngữ điệu của y nhẹ đi không ít, càng thêm nhún nhường, chỉ là không rõ rốt cuộc là thực sự nhún nhường hay là do sợ hãi.

Y ở phía trước dẫn đường, Trần Cảnh và Quy Uyên cùng với Nhan Lạc Nường theo ngay phía sau.

Nhan Lạc Nường nhìn chăm chăm vào đảo Bồng Lai, nàng đang tìm kiếm các sư tử của mình. Khi tới gần, nàng rốt cuộc nhìn thấy Nguyệt Hà sư tử, còn các đệ tử khác của cung Quảng hàn thì không thấy đâu cả.

Nàng hít sâu một hơi để bình tĩnh trở lại, thế nhưng việc này không thể do nàng khống chế. Giống như một người yêu thích mà lại bị giữ mãi một chỗ, thì dù có cố áp chế cũng không thể bền được.

- Hà Bá gia đến đảo Bồng Lai, bần đạo chưa thể nghênh đón từ xa, mong Hà Bá gia thứ tội.

Tiếng nói của chương môn Bồng Lai khiến cho Nhan Lạc Nường tỉnh táo lại, tuy nội dung giống với của Thiên Hoang nhưng thân phận khác nhau, trọng lượng của lời nói cũng khác biệt.

Đối với đệ tử đảo Bồng Lai, ngôn ngữ của chương môn đối với Trần Cảnh đã thể hiện thái độ nhún nhường, cực kì nể trọng Hà Bá gia.

Trần Cảnh đáp lại:

- Đối với ta mà nói, cử hành long trọng diễn lễ nghênh đón, hay chỉ cử một người dẫn đường cũng không có gì khác biệt. Lễ nghi chỉ là cách mà người bình thường dùng để phân biệt giai cấp, còn với người tu đạo thì không cần thiết.

- Ha ha, mỗi lời của Hà Bá gia đều ẩn chứa đạo ý trong đó, khó trách chỉ tu hành hơn ba mươi năm mà đã đạt đến cảnh giới này. Chỉ cần là người tu hành đến đảo Bồng Lai thì tại hạ luôn dùng lễ để đối đãi chứ không vì thân phận cao thấp mà phân biệt. Xin mời...

Chưởng môn Bồng Lai nghiêng người, đưa tay mời Trần Cảnh tiến vào đảo.

Trong mắt Trần Cảnh, đảo Bồng Lai được bao phủ bởi một tầng ánh sáng, tách biệt với bên ngoài.

Đảo Bồng Lai đối với những người muốn tu đạo mà nói thì đó là một bước lên thiên đường, còn với kẻ thù thì là một bước xuống địa ngục.

Trần Cảnh vẫn đứng im, hần nói ra:

- Chưởng môn chậm đã, hôm nay ta tới đây không phải để tìm người, vì ta không quen ai ở đảo Bồng Lai, cũng không phải đến tìm đạo, vì đảo Bồng Lai không có đạo của ta.

Các đệ tử Bồng Lai ở trong cảm thấy cực kỳ tức giận vì câu nói của Trần Cảnh, họ cho rằng mục đích hần đến đây để hạ nhục đảo Bồng Lai. Trong đó một người hướng Nguyệt Hà hỏi:

- Hà Bá sông Kinh Hà có quan hệ thế nào với Quảng Hàn cung?

Nguyệt Hà vốn đang thấp thỏm, cảm thấy cực kỳ phức tạp, nghe được câu hỏi thì trả lời:

- Hai bên không có quan hệ gì cả.

- Vậy tại sao hần lại mang Nhan Lạc Nương tới đây?

- Nhan sư muội đã từng là người ở trong thôn gần Tú Xuân loan sông Kinh Hà, lúc còn nhỏ đã quen biết Hà Bá gia.

Nguyệt Hà thấp giọng nói.

Đệ tử Bồng Lai thầm nghĩ: "Khó trách". Sau đó tất cả cùng cảm thấy khó chịu khi nhìn Trần Cảnh, bởi vì họ cho rằng hần đến đây với ý xấu. Người

xưa có câu thiện giả bất lai, lai giả bất thiện.(người tốt thì không đến mà người đến thì không tốt)

Chưởng môn Bồng Lai có mái tóc nửa trắng nửa đen, vốn dĩ tóc lão đã trắng phau rồi, chỉ là mấy năm gần đây không biết đã giác ngộ được điều gì mà bộ tóc bỗng nhiên đen trở lại. Lão nhìn Trần Cảnh với ánh mắt dò xét, rồi chậm rãi nói:

- Vậy thì Hà Bá gia đến đây để làm gì?

Ngay lúc này Nhan Lạc Nương bước lên, nói to:

- Nhan Lạc Nương bái kiến chân nhân.

-Ồ, người là?

Chưởng môn Bồng Lai nheo mắt nhìn Nhan Lạc Nương, hỏi. Lão tuy hỏi như vậy, nhưng rõ ràng đã nhận ra nàng là cung chủ Quảng Hàn cung bởi Quảng Hàn kiếm đeo trên lưng nàng, hơn nữa nàng đã nói ra họ tên của mình, mà lúc này có rất nhiều người biết cung chủ Quảng Hàn cung đời này là Nhan Lạc Nương. Chưởng môn Bồng Lai lại làm như không biết, lão hỏi thế chỉ để tỏ vẻ chính mình căn bản là không có chú ý đến nàng, nên cũng không biết nàng là ai.

- Ta là cung chủ Quảng Hàn cung.

Nhan Lạc Nương tỏ ra như không biết sự coi thường trong lời nói của lão, ngẩng đầu nói lớn.

- Ha ha, không thể tin được là cung chủ Quảng Hàn cung thế hệ này lại còn trẻ như thế. Không rõ cung chủ đến đây có chuyện gì?

Chưởng môn Bồng Lai cảm thán hỏi.

Nhan Lạc Nương hít sâu một hơi rồi lớn tiếng nói:

- Ta tới đây muốn hỏi chân nhân, đệ tử Quảng Hàn cung ở đâu?

- Đệ tử Quảng Hàn?

Chưởng môn Bồng Lai cười cười, nói ra:

- Bên trong đảo Bồng Lai chỉ có đệ tử Bồng Lai, không có đệ tử Quảng Hàn.

Ngay khi lão dứt lời, không gian như đông lại. Chưởng môn Bồng Lai nói như đang khiêu khích, nhưng lại ẩn chứa một sự cường ngạnh và bá đạo.

- Nói như vậy, Bồng Lai muốn chiếm đoạt Quảng Hàn cung ta sao?

Nhan Lạc Nương hỏi.

Sắc mặt chưởng môn Bồng Lai trầm xuống, sát khí trong mắt lão lóe lên rồi biến mất, mà ánh mắt lại hướng về bên phía Trần Cảnh. Trong mắt lão, đây mới là kẻ địch thực sự, vì tới tận bây giờ lão vẫn chưa dò xét được thực lực của hắn. Lúc trước lão cũng nhìn thấy bia thần Kinh Hà bị thu vào trong cơ thể của tượng thần, lão chỉ cảm thấy Trần Cảnh sâu không lường được.

- Bồng Lai không phải nơi mà người có khả năng dương oai, ta cũng muốn nhìn xem cung chủ Quảng Hàn cung lợi hại như thế nào.

Thiên Hoang lao ra từ trong đảo Bồng Lai, lạnh lùng nói.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 55: Cuồng Phong Cuốn Sóng Sinh Hiểm Tượng

oOo

Nếu còn ở trong biển, sẽ thấy xung quanh bốn phía, sóng biển như những dãy núi trập trùng lao đến. Cuồng phong không kiêng nể gì cuốn lấy nước biển lên, xé rách thành từng mảng.

Sóng dữ cuốn lên tận trời, gió biển như muốn xé rách mọi thứ. Một con sóng trực đuổi khách, ngẩng đầu lại có rồng đen rít gào.

Theo sự hấp dẫn của bia thần Kinh Hà thì bia thần Bồng Lai cũng xuất hiện, đảo Bồng Lai cũng đi ra từ không gian hư ảo. Chính vì sự có mặt của hai tòa bia thần nên mới khiến linh khí nơi này bị khuấy động, làm nên những cơn gió thổi mạnh. Gió vốn vô hình, trong tích tắc đã bị nhuộm thành màu đen, hình thành một mảng mây đen che khuất cả bầu trời. Như thế tạo nên một áp lực đè nặng trên đỉnh đầu mỗi người. Bên trong mây đen còn có tia chớp ẩn hiện, tuy sấm sét không đánh xuống nhưng thỉnh thoảng vẫn lóe lên đủ khiến mọi người kinh tâm động phách (giật mình hoảng sợ)

Bầu trời là mây đen vần vũ, trên mặt biển là những con sóng mãnh liệt, cuộn cuộn dâng lên không theo một quy tắc nào cả. Những cơn gió như thanh đao, chém xuống mặt biển tạo thành những rãnh sâu.

Trong phút chốc, cả trời đất như tối sầm lại. Có một con tôm đỏ thẫm chở một pho tượng đá lơ lửng giữa không trung, nửa người của nó đều bị sương mù màu đen bao phủ, chỉ lộ ra một cái đầu cùng với hai cái cang đang kẹp lấy một cái kiếm và một cái đinh ba.

Sương mù màu đen bao phủ toàn bộ từ thắt lưng tượng đá trở xuống. Đột nhiên có một đám sương mù bay lên trước mặt của pho tượng. Từ xa nhìn lại, như có một đạo nhân mặc áo lam đứng trên lưng một đầu quái thú, khuôn mặt hắt lạnh lùng, khiến cho ai lần đầu nhìn thấy cũng có cảm giác thần bí, lại lạnh lẽo khó gần.

Ở bên cạnh hẳn là một người đàn ông mặc áo đen đang đứng im giữa không trung nơi đó, dưới chân lại có từng vòng từng vòng gợn sóng dần tản ra. Người này trông có vẻ tuấn tú, chỉ là lông mi hơi dày, khiến cho đôi mắt càng thêm thâm thúy.

Ở trước mặt hai người, một cô gái đang tiến bước về phía trước. Chân nàng đạp vào hư không bước đi, pháp bào của nàng đang tung bay theo gió, khi thì ôm lấy cơ thể nàng, có khi thì lại như lá cờ phấp phất thổi tung, nhưng dù thế nào thì nàng vẫn tập trung đi về phía trước, lưng eo thẳng tắp. Có lẽ bởi vì Nhan Lạc Nương đang đeo một thanh kiếm trên lưng, ép sát vào lưng khiến nàng không thể xoay người lại được. Có lẽ sức nặng của thanh kiếm đó khiến nàng không dám khom lưng, không dám xoay người, cho nên chỉ có thể đi thẳng tắp về phía trước.

Trước mặt bọn hắn là một ngọn núi lớn, núi này nằm sát phía trên mặt biển, như một con thuyền bồng bềnh trên biển lớn. Nơi cột buồm trung tâm của con thuyền là một đỉnh núi cao đến mức chọc thủng cả tầng mây đen. Giữa tầng mây đen, giữa bầu trời u tối này, núi Bồng Lai vốn giăng giăng đầy khí lạnh, trở lên cực kì sáng lạn bắt mắt. Mà nhóm Trần Cảnh khi đứng trước ngọn núi này lại bỗng trở nên nhỏ bé khác thường.

Có một người từ núi Bồng Lai bay ra. Y mặc bộ áo bào màu trắng, phía trên có rất nhiều phù văn, trong mắt đang hiện đầy sát khí và tức giận.

Trước đó, khi bị Hồng đại hiệp mắng, y đã sinh ra sát ý nhưng phải nhịn xuống không dám ra tay. Bây giờ khi biết rằng nhóm Trần Cảnh lại giả bắt

thiện, tự nhiên không cần phải cố kỵ gì nữa, y vừa nói ra thì sư phụ chương môn Bồng Lai đã quát lên:

- Hồn hào, cung chủ Quảng Hàn tu hành chưa được bao lâu, lại lẻ loi một mình, đảo Bồng Lai sao có thể dùng uy khinh người.

Tuy lão nói vậy nhưng trong giọng nói không có vẻ gì là trách cứ Thiên Hoang.

Thiên Hoang trả lời sư phụ của mình:

- Sư phụ, đệ tử không muốn dùng uy khinh người, mà là cung chủ Quảng Hàn đã quá coi thường chúng ta....

- Không cần diễn kịch, nơi đây không có người ngoài nào nhìn xem cả.

Nhan Lạc Nương nói. Giọng nói của nàng như một đạo ánh kiếm tỏa sáng giữa thiên địa đen tối, trực tiếp mà sắc bén.

Thiên Hoang bị cắt lời, chương môn Bồng Lai lập tức lạnh giọng nói:

- Thiên Hoang, Quảng Hàn cung khiêu chiến Bồng Lai ta, người đi lãnh giáo thần thông của cung chủ Quảng hàn cung một chút.

- Vâng, sư phụ.

Thiên Hoang nói lớn, rồi quay người lại. Đột nhiên y tung người lên, đồng thời hai tay vẽ vào hư không rồi chui vào bên trong hư không.

Đây là “Xé Không Độn Thân Du” của Bồng Lai, là một loại độn thuật cực kỳ khó luyện, khi luyện tới cảnh giới cao thâm thì có thể bỏ qua hạn chế của địa vực để trốn chạy.

Ở phía trước Nhan Lạc Nương một đoạn, một người bước ra từ trong hư không, chính là Thiên Hoang. Y như thể vén tấm rèm lên, rồi từ phía sau

bước ra. Y nhìn nàng rồi nói:

- Đã từng có rất nhiều người hay môn phái nổi tiếng trong trời đất bị chôn vùi trong dòng lịch sử dài dòng, nếu ta là người thì sẽ quay về Quảng Hàn cung, không hề hiện thế.

- Cho nên người là người, ta là ta.

Nhan Lạc Nương nói.

- Cho nên hôm nay người phải chết tại đây, tượng trưng cho Quảng Hàn cung bị xóa tên.

Thiên Hoang lạnh lùng nói.

- Người không có khả năng này, sự phụ của người cũng không có.

Nhan Lạc Nương lạnh lùng đáp lại, lời còn chưa dứt, tay nàng đã nắm lấy chuôi Quảng Hàn kiếm. Chuôi kiếm màu trắng, không có bất kì hoa văn gì và cũng trắng tựa như những ngón tay của nàng.

Ngay khi thấy Nhan Lạc Nương định rút thanh kiếm ra, hai tay Thiên Hoang liền vẽ một cái, hết như động tác bơi lội, chớp mắt đã nhảy vào trong hư không.

Đệ tử Bồng Lai đều biết đại sư huynh không có tế luyện pháp bảo mà tu hành một loại pháp môn luyện thể tên là Thất Diệu Huyền Cương, một trong ba loại thần thông nổi tiếng nhất của môn phái. "Xé Không Độn Thân Du" chính là độn pháp của pháp môn này.

Khi các đệ tử Bồng Lai giao đấu phép thuật với Thiên Hoang, bọn họ vẫn thường bị y dùng tay xé nát phép thuật. Nguyên nhân là do "Xé Không Độn Thân Du" ngoài khả năng xé rách không gian, còn có thể xé rách được

cả pháp thuật. Không những thế Thiên Hoang còn từng xé nát cả pháp bảo đã được tế luyện của đệ tử trên đảo.

Ngay khi thấy Thiên Hoang biến mất, rất nhiều đệ tử Bồng Lai liền đoán rằng cung chủ Quảng Hàn cung Nhan Lạc Nương sẽ bị đại sư huynh giết chết hoặc bắt giữ.

Lúc này, mọi thứ đều không thể tránh thoát được đôi mắt của Trần Cảnh.

Xung quanh cơ thể của Thiên Hoang có một dòng khí nhỏ di chuyển cực nhanh, khiến cơ thể y dần mờ hồ, gần như vô hình. Có lẽ bởi vì dòng khí đó di chuyển nhanh đến mức mà mắt thường không thể nhìn thấy được nên mới khiến mọi người nghĩ rằng y chui vào hư không. Ngay khi Thiên Hoang lại gần Nhan Lạc Nương, y liền giơ tay lên chỉ thẳng vào trán nàng, ngón tay y trong suốt như ngọc phảng phất có thể phá nát hư không và vạn vật. Tại lúc này, Nhan Lạc Nương mới vừa kịp nắm chặt chuôi kiếm, rút ra chậm rãi giống như đang kéo một vật nặng ngàn cân.

Thanh kiếm từ trong vỏ được rút ra, không một tiếng động. Mọi người không thấy lưỡi kiếm mà chỉ thấy ánh trắng từ trong vỏ tràn ra, tỏa ánh sáng chói lóa ra tứ phía.

Dưới ánh trắng, thân hình của Thiên Hoang hiện ra, ngón tay của y cách trán Nhan Lạc Nương chỉ một đoạn nhỏ nhưng không thể nào tiến thêm, gương mặt y toát lên vẻ hoảng sợ.

Trong mắt Trần Cảnh, có một đạo phù văn từ trong ánh trắng tràn ra từ vỏ kiếm đã khắc vào trán của Thiên Hoang. Trong nháy mắt, Thiên Hoang mất đi quyền khống chế thân thể. Y rơi thẳng từ trên không xuống, còn Nhan Lạc Nương khẽ giậm chân nhẹ, một đám mây từ hư không xuất hiện nhanh chóng chế trụ y lại.

Kiếm đã về vỏ, ánh trắng cũng biến mất

Trần Cảnh rất kinh ngạc, hắn chỉ nghĩ rằng Nhan Lạc Nương nhất định thắng được Thiên Hoang nhưng không ngờ rằng nàng lại thắng nhanh như vậy. Ngay khi thanh kiếm ra khỏi vỏ, hắn đã cảm thấy được một lực lượng vô cùng cường đại. Mà lúc Nhan Lạc Nương rút thanh kiếm ra, pháp lực trong người nàng trở nên vô cùng vô tận, phô thiên cái địa, giống như ánh trăng trong đêm rằm tháng tám.

Trần Cảnh thầm nghĩ: “Đó là linh lực ánh trăng bên trong Quảng Hàn kiếm, không phải linh lực của Nhan Lạc Nương. Truyền thuyết kể rằng Quảng Hàn kiếm được ngưng luyện từ ánh trăng mà thành, không ngờ rằng nó lại ẩn chứa nhiều linh lực như thế.”

Hắn nhìn kỹ thanh Quảng Hàn kiếm, phát hiện ra khí tức của Quảng Hàn kiếm và Nhan Lạc Nương dĩ nhiên tương đồng, cả hai lúc nào cũng đều chậm rãi hấp thu linh lực ánh trăng vào.

Trần Cảnh cảm thấy kinh ngạc, mọi người ở núi Bồng Lai thì lại càng khiếp sợ. Bọn họ không nghĩ rằng Thiên Hoang có thể thua một cách chóng vánh như thế. Chỉ có Nguyệt Hà đã đoán trước điều này, bởi vì nàng ta là đệ tử của cung Quảng Hàn. Nàng ta biết rõ sức ảnh hưởng của Quảng Hàn kiếm với Quảng Hàn cung. Đó cũng là nguyên nhân mà nàng ta luôn mong muốn có được kiếm Quảng Hàn. Chỉ cần có pháp quyết tế kiếm, nàng ta sẽ nhanh chóng trở thành một cường giả trong trời đất.

Bởi vì linh lực trong Quảng Hàn kiếm vô cùng khủng khiếp, thậm chí nàng ta còn nghi ngờ linh lực bên trong nó không thua kém những Tiên nhân Nguyên thần đã không còn xuất hiện nữa. Nàng ta không nói điều này với những người ở Bồng Lai. Thiên hạ chỉ biết đến Quảng Hàn kiếm thần bí, sức mạnh cực lớn, lại không biết được rằng nó có thể làm cho một đệ tử Quảng Hàn cung trở thành cường giả chỉ sau một đêm. Chính vì thế, Quảng Hàn cung không sợ người nhận truyền thừa có pháp lực thấp kém, mà chỉ cần người đó có tính cách phù hợp.

Chưởng môn Bồng Lai nhìn chăm chăm vào Nhan Lạc Nương, hoặc có thể nói là nhìn chăm chăm vào Quảng Hàn kiếm trên lưng nàng. Lão cảm thấy ngũ vị tạp trần (nhiều cảm xúc hỗn tạp), đến bây giờ lão mới hiểu rõ sự huyền diệu của Quảng Hàn kiếm.

Đây là một thanh kiếm truyền thừa, là linh kiếm đảm bảo cho sự truyền thừa của Quảng Hàn cung không thể bị đứt đoạn.

Đệ tử Bồng Lai hết nhìn lên Nhan Lạc Nương lại nhìn xuống Thiên Hoang đang ngã dưới chân nàng, trong lòng họ cảm thấy khiếp sợ. Bọn họ nhìn vào pháp bào màu lam nhạt trên người nàng, mái tóc búi cao của nàng, đột nhiên cảm thấy nàng đầy vẻ cao cao tại thượng, tràn ngập một cảm giác cường thế của một người đứng đầu một cung.

- Nguyệt Hà sư tỷ.

Nhan Lạc Nương gọi.

Ngay khi nghe thấy tiếng gọi này, Nguyệt Hà cảm thấy như đứng đó chính là sư phụ mình, khiến nàng ta vô thức bước nhanh đi ra. Đúng lúc này thì nàng bị chưởng môn Bồng Lai cản lại, lão nói ra:

- Cung chủ Quảng Hàn thật sự rất uy phong.

- So với dã tâm muốn chiếm đoạt Quảng Hàn cung của chân nhân thì chưa là gì. Nếu người đã muốn ngăn cản sư tỷ của ta đi ra thì Nhan Lạc Nương ta đây đành phải lĩnh giáo thần thông của chân nhân rồi.

Nhan Lạc Nương bình tĩnh trả lời, trong đó lại lộ ra lạnh lẽo.

Nếu vừa rồi chưởng môn Bồng Lai tùy ý để cho Nguyệt Hà hay bất kỳ một đệ tử của Quảng Hàn cung đi ra thì việc này đã kết thúc, nhưng lão đã ngăn lại. Vậy thì việc này chỉ có một kết quả, là hai bên sẽ đấu phép

đấu thần thông. Kẻ bại sẽ nghe phải tùy theo người thắng xử lý, đây chính là quy củ bất thành văn đã tồn tại từ ngày xưa.

Chưởng môn Bồng Lai cười to, tiếng cười chấn động cả trời xanh. Nhưng linh khí trên đảo Bồng Lai lại bắt đầu xao động, thể hiện rằng lão đang rất tức giận.

Lão lạnh lùng trả lời:

- Người cũng đã biết tổ sư phái Bồng Lai có một điều di huấn là diệt Quảng Hàn. Hôm nay chính là ngày đạo thống của Tuyền Âm bị diệt trong tay người.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 56: Tịnh Cấu

oOo

Lúc này những đệ tử cung Quảng Hàn được Nguyệt Hà dẫn vào đảo Bồng Lai đều đang nhìn xem từ phía xa. Các nàng không đứng chung với đệ tử Bồng Lai mà đứng tại một tòa đại điện ở phía sâu trong núi Bồng Lai. Mặc dù có một tầng ánh sáng bao phủ lấy đảo, khiến cảnh tượng khi nhìn ra người bên ngoài giống như là nhìn qua sương mù, nhưng các nàng vẫn chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra Nhan Lạc Nương.

Chỉ cần ở trên đảo Bồng Lai thì mọi người đều có thể nhận ra chấn động vừa rồi. Các nàng cũng biết điều này nhưng lại không dám cùng với đệ tử Bồng Lai đi ra ngoài để đón khách.

Không phải các nàng không muốn đi ra, nhưng lại không có tư cách. Sau khi xảy ra chấn động thì có một đệ tử Bồng Lai đã tới tới đây và nói rằng các nàng phải ở tại đây, không được ra ngoài. Các nàng đều cảm nhận được sự bài xích của đệ tử Bồng Lai kia.

Loại bài xích này không phải do cảm thấy lạ lẫm với những người chưa thân quen mà là sự coi thường, khinh bỉ từ trong suy nghĩ. Có thể hiểu rằng các nàng đến đây để nhờ vả nên phải ăn nói khép nép, nhún nhường, còn phái Bồng Lai đang bố thí cho họ.

Cảm giác ăn nhờ ở đậu này chưa bao giờ là dễ chịu. Từ khi sư phụ của các nàng chết ở Chuyển Luân điện, toàn bộ cung Quảng Hàn giống như ngọn nến đặt trước gió, có thể bị dập tắt bất cứ lúc nào. Chính vì thế các nàng đều rất bàng hoàng, cảm thấy bơ vơ vì chưa biết nên đi nơi nào. Khi

tâm trí một người đang hoảng loạn thì cách tốt nhất là nên bình tĩnh lại, không làm gì cả, và chắc chắn không thể đưa ra quyết định nào.

Nhưng các nàng đã quyết định một việc, hay chính xác hơn là Nguyệt Hà đã giúp các nàng đưa ra quyết định này.

Lúc đấy các nàng chỉ muốn có một chỗ an thân, mà đảo Bồng Lai theo như lời của Nguyệt Hà thì là một nơi như thế. Nhưng sau một khoảng thời gian sống ở đây, khi tâm trạng của mình dần bình tĩnh lại, các nàng đã nhận ra rằng việc này đã vi phạm di huấn của sư môn, trái lời dạy của sư phụ. Chỉ là bây giờ có hối hận cũng đã muộn, vì các nàng đang ở đảo Bồng Lai.

Chân dẫm lên đất của người ta, làm gì cũng không còn tự do nữa, cả hít thở cũng dùng tới không khí của Bồng Lai.

Sau này, Nguyệt Hà, Nguyệt Sắc và Nguyệt Vận ba người gả cho đệ tử Bồng Lai. Chỉ là mọi người đều không thể nghĩ tới là Nguyệt Hà lại không gả cho biểu ca của nàng mà gả cho một đệ tử bình thường khác của Bồng Lai. Hai người còn lại cũng như vậy, các nàng vẫn nhớ rõ ngày mà sư tỷ Nguyệt Hà xuất giá, nàng có nói với mọi người:

- Chúng ta đã đến nơi này thì không còn lựa chọn khác rồi nên đành phải hòa nhập vào phái Bồng Lai, chỉ có làm như vậy thì cung Quảng Hàn mới không diệt vong ở thế hệ này.

- Nhưng nếu sát nhập với Bồng Lai thì cung Quảng Hàn còn có thể tồn tại sao?

Một đệ tử Quảng Hàn hỏi Nguyệt Hà.

- Chúng ta chỉ cần nhớ kỹ cung Quảng Hàn thì nó vẫn sẽ tồn tại, còn nếu chúng ta không làm như vậy thì cung Quảng Hàn thật sự phải diệt vong rồi.

Nguyệt Hà nói. Tuy nàng nói như vậy nhưng trong suy nghĩ của mình nàng vẫn luôn tự hỏi: "Chẳng lẽ ta đã làm sai rồi sao? Mọi việc ta làm đều là vì cung Quảng Hàn."

Thời gian có thể chữa lành mọi vết thương, và cũng có thể chậm rãi thay đổi tâm tính một con người. Sau khi các đệ tử Quảng Hàn sống ở đảo Bồng Lai một thời gian thì liền cảm thấy áp lực. Trưởng lão Bồng Lai đã đến nói chuyện để các nàng gia nhập Bồng Lai, các nàng không dám trực tiếp cự tuyệt, chỉ dám nói rằng cung chủ vẫn đang ở bên ngoài nên phải được cung chủ đồng ý mới làm được.

Các nàng lại từ chỗ Nguyệt Hà biết được là Bồng Lai hi vọng bọn họ có thể viết ra công pháp tu luyện của cung Quảng Hàn để có thể đối chiếu công pháp giữa hai bên giúp tìm ra chỗ thiếu hụt. Cho dù Nguyệt Hà vẫn còn đang phân vân nhưng cũng không lập tức đáp ứng, còn hai người Nguyệt Sắc và Nguyệt Vận đã đem những gì mình biết viết ra. Nguyệt Hà khi biết được việc này đã rất sợ hãi, đó là sự sợ hãi với tương lai của cung Quảng Hàn. Nàng phảng phất như thấy được cung Quảng Hàn bị xóa tên trên đời, hơn nữa việc này còn do chính nàng gây ra.

- Không có việc gì đâu, Nhan sư muội còn ở bên ngoài.

Nguyệt Hà thường xuyên tự an ủi mình như thế, đây cũng là lời an ủi lẫn nhau của đệ tử cung Quảng Hàn.

Mọi người khi cảm thấy hoang mang về tương lai thì sẽ luôn nhớ lại quá khứ đã qua.

Đảo Bồng Lai chấn động làm cho các nàng chú ý tới bên ngoài, dù không thể nhìn rõ nhưng mọi người vẫn nhận ra được người kia là Nhan Lạc Nương.

- Là Lạc Nương sư muội, là Nhan sư muội.

Các nàng mừng rỡ hô lên.

Các nàng không nghe thấy Nhan Lạc Nương nói gì, nhưng chỉ thấy Thiên Hoang đã đi ra ngoài. Điều này khiến các nàng cảm thấy lo lắng, song khi nhìn thấy trên người Nhan Lạc Nương tỏa ra ánh trắng thì ấn tượng hoàn toàn mới về Lạc Nương đã lập tức khắc sâu vào trong lòng các nàng.

- Quảng Hàn kiếm...

Lúc này, trong lòng các nàng, Nhan Lạc Nương đã không phải là sự muội nữa rồi, mà đã trở thành cung chủ cung Quảng Hàn. Thiên Hoang không hề có lực hoàn thủ đã ngã xuống, nhìn thấy điều này thì tim các nàng đập với tần suất mạnh mẽ, nó đập vì cung Quảng Hàn.

Chương môn Bồng Lai cười to, tiếng cười ẩn chứa sự tức giận to lớn giống như bầu trời hay mặt biển lúc này. Mây đen rậm rạp, trong đó có sấm chớp ẩn hiện khiến lòng người run sợ, sóng biển mãnh liệt, cao đến vài chục mét như muốn đè nát tất cả.

Ở bên trong núi Bồng Lai nên các nàng càng cảm thấy rõ ràng sự tức giận của chương môn Bồng Lai, các nàng cảm thấy sợ hãi, bất lực khi đứng trước nó.

Không chỉ thế, lời nói của chương môn Bồng Lai làm trái tim các nàng băng giá. Sắc mặt Nguyệt Hà lúc này trắng bệch, nàng nhìn về phía bóng lưng cao lớn của chương môn Bồng Lai rồi lại nhìn về phía biểu ca Thiên Vân của mình, mà Thiên Vân cũng nhìn nàng nhưng khi chạm mặt thì y vội quay đi. Nàng cảm thấy rất hối hận, thầm nghĩ: "Con xin lỗi sư phụ, là con hại cung Quảng Hàn..."

Đúng lúc này, các nàng thấy được một luồng ánh sáng bắn ra từ phía sau lưng Nhan Lạc Nương. Nó giống như là ánh sáng của mặt trời khi chiếu

vào mặt nước, ẩn trong đó là một tòa bia đá, ở trên có ghi "Bia thần Kinh Hà".

- Đó là Hà Bá Kinh Hà.

Các nàng lập tức nhớ ra, đồng thời cũng nhớ tới sự kiện thành Bá Lăng trước kia. Lúc ấy Nhan Lạc Nương muốn trở về Tú Xuân loan để tìm Hà Bá gia, chẳng qua là các nàng cũng không đi theo, vì nghĩ rằng hắc chỉ là thần linh của một con sông nhỏ nên sẽ không thể giúp đỡ các nàng.

Bây giờ khi các nàng nhìn thấy thì mới biết được rằng vị Hà Bá gia này có thần thông như vậy, dám mang theo Nhan sư muội đi tới đảo Bồng Lai mà không e ngại gì cả. Các nàng chợt nhớ ra đảo Bồng Lai cũng giống như cung Quảng Hàn, là một nơi động thiên phúc địa ở giữa hư ảo và hiện thực, vậy chẳng lẽ chấn động vừa rồi là do hắc dùng thần thông cường bức đảo Bồng Lai đi ra hay sao?

Nghĩ tới đây các nàng liền cảm thấy thật không thể tin nổi, rồi trở lên cực kì hưng phấn.

Trên đỉnh đầu Nhan Lạc Nương đột nhiên xuất hiện một chiếc đèn màu xanh, ánh sáng của nó chiếu ra đốt cháy không khí xung quanh thành ngọn lửa lập lòe khiến cho áp lực xung quanh nàng biến mất. Áp lực từ phía đảo Bồng Lai bị ngăn cản theo sự lan tràn của ánh đèn.

Nhan Lạc Nương nói ra:

- Tổ sư Bồng Lai của các người có di huấn muốn diệt cung Quảng Hàn, vì lí do gì thì ta không muốn biết. Nhưng các người khẳng định không biết tổ sư Quảng Hàn đã lưu lại di huấn gồm bốn chữ.

- Ha ha, bần đạo ngược lại muốn biết tổ sư Tuyền Âm hung hăng, bá đạo năm xưa lưu lại di huấn gì.

Tuy chưởng môn Bồng Lai đang cười to nhưng lại lộ ra lạnh lùng khác thường.

- Ta không biết năm xưa tổ sư đã làm gì để khiến cho tổ sư Bồng Lai phải lưu lại di huấn như thế, những việc này ta không muốn biết, bởi vì di huấn của tổ sư không nói đến có cái gì cừu nhân, mà chỉ có bốn chữ "tự ái, tự cường". Hiện tại ta cuối cùng đã hiểu vì sao tổ sư lưu lại bốn chữ này.

Nhan Lạc Nương trả lời.

Tiếng nói của nàng cực kì vang dội, xuyên qua đảo Bồng Lai truyền vào tai của các đệ tử Quảng Hàn.

- Hừ, không nói chuyện mỗi thù của Bồng Lai và Quảng Hàn từ xưa, chỉ nói lúc này, đệ tử Quảng Hàn của người đi nương nhờ đảo Bồng Lai, ta đã tốt bụng giúp đỡ, người lại xem ta thành kẻ địch, việc này thì người giải thích như thế nào.

Chưởng môn Bồng Lai nói.

Ngay tại lúc này, ở cách đó không xa Nguyệt Hà đột nhiên nói ra:

- Chân nhân, Nguyệt Hà cảm ơn sự giúp đỡ của Bồng Lai, ân tình này cả đời khó quên.

Nói đến đây nàng liền quỳ xuống, lớn tiếng nói:

- Chỉ là hiện tại cung chủ cung Quảng Hàn đã tìm đến, kính xin chân nhân cho phép đệ tử Quảng Hàn theo cung chủ ly khai.

- Ha ha, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, các người coi Bồng Lai thành cái khách sạn hay sao.

Người nói chuyện là một trong ba đại trưởng lão của Bồng Lai Hóa Thạch trưởng lão, cũng là sư phụ của vị biểu ca của Nguyệt Hà.

- A... a...

Đột nhiên có tiếng hét thê thảm từ phía xa truyền đến.

Mọi người vội vàng quay lại, chỉ nhìn thấy hai người đang bị thiêu sống, ngọn lửa màu trắng như ánh trăng vô cùng tinh khiết, nó đang thiêu đốt thân thể của hai đệ tử Bồng Lai, nhưng lại không ảnh hưởng đến quần áo trên người họ. Hai người vừa kêu vừa lao về phía chướng môn Bồng Lai.

- Sư phụ, cứu ta, sư phụ....

Đây là tiếng kêu tràn đầy sợ hãi của hai người.

Phía sau hai người bọn họ, cũng có hai cô gái đi theo, trên người các nàng cũng đang bị ngọn lửa màu ánh trăng thiêu đốt, nhưng dường như các nàng không cảm thấy đau đớn nên vẫn bình tĩnh theo sau.

Các đệ tử còn lại của Quảng Hàn nhìn theo hai người bọn họ, tất cả đều chạy tới, hô lớn:

- Nguyệt Vận sư tỷ, Nguyệt Sắc sư muội...

Các nàng đúng là Nguyệt Hà với Nguyệt Sắc, hai người đã giả cho đệ tử đảo Bồng Lai.

Nguyệt Hà quay đầu lại nhìn, không có đứng dậy nhưng trên mặt đã trào ra nước mắt.

Nàng tự nhiên biết được ngọn lửa đó tên là gì, đó chính là pháp thuật độc môn của cung Quảng Hàn "Tịnh Cấu hỏa diễm" - ngọn lửa tịnh cấu, ngọn lửa xóa những điều nhơ bẩn.

Trong đầu nàng vang lên câu nói đầu tiên của sư tôn khi truyền thụ pháp thuật kia: "Nếu như cảm thấy bản thân mình dơ bẩn đến mức không thể làm

sạch, thì hãy để ngọn lửa tịnh cấu đốt đi, thiêu hết thân thể cùng linh hồn, bất luận là chính mình hay người khác."

Bên ngoài đảo Bồng Lai, ánh trăng lại tỏa sáng, kiếm Quảng Hàn trên lưng Nhan Lạc Nương đã rút ra một nửa.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 57: Ánh Trăng Như Mộng

oOo

Quảng Hàn kiểm ra khỏi vỏ, một cột sáng vọt lên tận trời, rồi chiếu ra bốn phía xung quanh, hiển hiện ra một thần thái độc nhất vô nhị giữa khoảng trời mây đen cuộn cuộn, sấm chớp lập lòe, còn trên mặt biển thì đầy sóng dữ như muốn cuốn trôi tất cả.

Cho dù Trần Cảnh đang dùng bùa thần Kinh Hà để ngăn cản áp lực của tòa tiên sơn Bồng Lai thì lúc này sắc mặt cũng có chút biến đổi.

Sóng biển vẫn mãnh liệt, thỉnh thoảng trào lên vài con sóng cao đến mấy trượng, như thể là đầu lưỡi của một con quái thú ở dưới vực biển sâu thò ra.

Thanh kiếm vẫn đang được rút ra, cùng với đó là hào quang chiếu sáng càng thêm chói lọi. Thẳng đến cuối cùng, cả thân hình Nhan Lạc Nương cũng bị ánh sáng nuốt chửng. Tất cả tia sáng chụm lại thành một chùm sáng chiếu thẳng lên bầu trời, xua tan mây đen rồi biến mất.

Hành động của Nhan Lạc Nương khiến cho tất cả mọi người trên đảo Bồng Lai đều kinh ngạc. Bọn họ còn chưa kịp phục hồi tinh thần lại thì trên bầu trời chợt xuất hiện ánh trăng xuyên qua kết giới chiếu đến tận bên trong đảo Bồng Lai.

Ở trên đảo Bồng Lai, mọi người ngẩng đầu, nhìn ánh trăng yên tĩnh đang chiếu xuống.

Ánh trăng này không có gì đặc biệt, cũng chỉ như ánh trăng chiếu lên bề cửa khi người ta tha hương mở cửa sổ nhìn lên bầu trời. Hay cũng giống như ánh trăng rơi rớt trên chiếc bàn trong đình viện vào ngày rằm tháng tám hàng năm, khi mọi người ngồi xum họp, cùng nhau thưởng trà ngắm trăng.

Nhưng chúng đệ tử Bồ Đề lại cảm thấy được, ẩn chứa bên trong ánh trăng này là một đạo ánh kiếm vô hình.

Đảo Bồ Đề siêu nhiên với trần thế, tại mấy trăm năm trước đã là một nơi động thiên phúc địa, tồn tại giữa Âm và Dương, giữa hư và thật. Mưa gió đều không thể ảnh hưởng tới đây, ánh trăng hay ánh mặt trời đều không thể chiếu đến nơi này.

Cho dù là hiện tại đã hiện ra ở hiện thực, thì gió biển vẫn không thể thổi vào bên trong đảo Bồ Đề.

Đảo Bồ Đề giống như ảo giác, không tồn tại ở hiện thực.

Mà bây giờ đảo Bồ Đề lại có ánh trăng chiếu vào, các đệ tử ở đây đều cảm nhận được. Đối với bất kỳ người nào sống trên đời mà nói, thì đây là một việc quá bình thường, nhưng đối với người trong động thiên phúc địa mà nói thì đó là một chuyện không thể nào tin được.

Những người có cảnh giới hay pháp lực thấp thì chỉ cảm thấy ánh trăng này như ánh kiếm, chưởng môn Bồ Đề và tam đại trưởng lão còn thấy được có một cô gái theo ánh trăng đang rơi xuống. Nàng ta ẩn giữa ánh trăng, tựa như có người dùng ánh trăng làm giấy để vẽ, tranh dần theo ánh trăng lan xuống mà hiện ra.

Nếu nói ánh trăng như nước, vậy thì Nhan Lạc Nương là một bức họa được thấm trong nước đến mức bị ướt đầm, tuy nhiên màu sắc không bị nhòe đi, lại cho người ta một cảm giác mộng mị.

Nhìn không thấy cũng không có nghĩa là không tồn tại, sờ không được cũng không có nghĩa là mình không có.

Chưởng môn Bồng Lai cười lạnh, rồi nói:

- Để xem lực lượng ánh trăng bên trong Quảng Hàn kiếm có thể giúp người chém được mấy nhát, cho dù người đi vào được đảo Bồng Lai nhưng sẽ không ra được.

Hai tay lão chộp giữa hư không, giữa lòng bàn tay lão có tia chớp lập lòe, rồi một đại ấn bên trên màu xanh dưới màu nâu đen hiện ra. Đại ấn kia có hình dáng giống như núi Bồng Lai thu nhỏ, chính giữa cao, xung quanh thấp. Đỉnh núi chính giữa có màu xanh đậm, càng xuống dưới và càng ra xa thì màu sắc càng nhạt dần rồi chuyển hẳn sang màu nâu đen.

Đây chính là ấn tín của chưởng môn Bồng Lai, chỉ cần có ấn này cùng với khẩu quyết, nếu pháp lực bản thân đầy đủ có thể điều động linh lực của cả núi Bồng Lai. Phía dưới núi Bồng Lai là một cực phẩm linh mạch, tuy đã trở thành động tiên nhưng vẫn đang liên tục cung cấp linh khí không ngừng nghỉ cho nơi này. Trải qua trăm ngàn năm tích lũy, linh lực ở Bồng Lai đã rất đậm đặc, thậm chí có thể tự thai nghén ra thiên tài địa bảo. Ở những thời khắc quan trọng, những vật này lại có thể chuyển hóa ngược lại làm linh lực cung cấp cho đảo Bồng Lai.

Ngay khi đại ấn này xuất hiện, linh lực ở núi Bồng Lai đột nhiên chấn động, không khí bỗng xuất hiện hơi nước khiến cho ánh trăng trở nên mờ đi, không còn sáng rõ như lúc trước.

Rất ít người có thể nhìn thấy vào đúng lúc mà linh lực hóa sương này xuất hiện, cũng là lúc Nhan Lạc Nương theo ánh trăng mà tiến vào núi Bồng Lai. Linh vụ xuất hiện khiến cho ánh trăng như rơi vào đầm lầy, vô luận ánh trăng có long lanh thế nào cũng không thể chiếu sáng đầm lầy. Có lẽ độ sáng của ánh trăng còn chưa đủ mãnh liệt.

Chưởng môn Bồng Lai căn rất chuẩn thời điểm Nhan Lạc Nương đi vào Bồng Lai. Nhưng lão đã quên mất, nàng không đến đây một mình, mà bên ngoài còn có Hà Bá gia của nàng.

Trần Cảnh há có thể đứng nhìn Nhan Lạc Nương rơi vào núi Bồng Lai. Ngay lúc đó, bia thần Kinh Hà trên đỉnh đầu Trần Cảnh liền lao về phía đảo Bồng Lai.

Va chạm thô bạo. Phía trước bia thần Kinh Hà là một dòng nước chảy xiết do linh lực bị bia thần làm hỗn loạn mà tạo thành, còn ở phía sau bia thần là một con sông đầy nước lúc ẩn lúc hiện, có rất nhiều bọt nước bắn lên tạo thành âm thanh cuồn cuộn.

Khi muốn miêu tả tốc độ nhanh, có người dùng từ phút chốc, có người thích dùng từ tích tắc, và có người thì dùng từ chỉ nháy mắt.

Nhưng trong mắt nhiều người, thời gian bia thần Kinh Hà va đập vào bia thần Bồng Lai như kéo dài qua mấy thế kỉ, lại phẳng phất như đang mơ suốt một đêm dài, mà giấc mộng này chỉ là quá trình bia thần Kinh Hà đánh tới.

“Rầm!”

Linh khí trên bầu trời cuồn cuộn trở nên nhiễu loạn vô cùng, như có một cây đao chém thẳng vào không khí sinh ra âm thanh xùy xùy rung động.

Bia thần Bồng Lai lắc lư kịch liệt, còn bia thần Kinh Hà thì bay ngược trở lại rồi biến mất phía sau tượng thần.

Mọi người ở trong núi Bồng Lai chột bưng tỉnh, mỗi người đều cảm thấy rung mình. Đệ tử bình thường chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa một lúc, còn các trưởng lão thì đều phun ra một ngụm máu tươi. Linh lực cùng thần niệm của bọn họ đã kết hợp cao độ với núi Bồng Lai, nên khi bia thần Bồng Lai bị đụng phải, lập tức khiến bọn họ bị thương.

Chưởng môn Bồng Lai cảm thụ rõ nhất, cảm thấy như bị búa tạ đập thẳng vào gáy. Lão cũng không nghĩ được rằng Trần Cảnh lại dùng cách này công kích.

Đây là một cách làm không hề màu mè, căn bản chính là lưỡng bại câu thương. Theo tư duy của lão, đến cảnh giới này thì mọi người thường đấu pháp và đấu thần thông, chứ không ai lại vừa ra đòn đầu tiên đã muốn lưỡng bại câu thương.

Vì là người kết hợp sâu nhất với Bồng Lai nên chưởng môn Bồng Lai càng phải chịu sát thương lớn nhất. Nhưng lão là người có thân phận cao nhất nên đành phải chậm rãi nuốt ngụm máu nóng dâng lên cổ xuống chứ không dám nhổ ra.

Trần Cảnh lại càng không dễ chịu. Hắn cảm nhận rõ ràng bìa thần Kinh Hà vốn đang được linh lực bao trùm, sau cú va chạm vừa rồi vết rạn do bị kiếm đâm lại lan ra, linh quang âm đạm.

Hắn bị thương nặng hơn so với chưởng môn Bồng Lai. Lão ta có thể dùng đại ấn chưởng môn để khống chế cả Bồng Lai, qua đó điều khiển bìa thần, còn bìa thần Kinh Hà ở ngay trong người Trần Cảnh. Hiện tại, sau lưng tượng thần lúc này, tiếng nước chảy nhỏ đi rất nhiều, linh lực thì vận chuyển ngắt quãng không còn dồi dào như trước.

Sau cú va chạm, Trần Cảnh chịu thiệt lớn càng lớn hơn.

Nhưng sau khi va chạm, ánh trăng vốn mờ lung lại trở nên rõ ràng như lúc trước.

Một mảnh ánh trăng giống như một thanh kiếm vô hình đang chém đứt cả bầu trời.

Ánh trăng chiếu đến hai mắt của chưởng môn Bồng Lai, trong đó ẩn chứa một kiếm của Nhan Lạc Nương đang đâm về phía lão.

Tựa như ảo như mộng, không chân không thực.

Chưởng môn Bồng Lai tức giận hừ một tiếng, trước người của lão xuất hiện một đầu dây thừng bay ra. Ngay khi sắp trói được Nhan Lạc Nương thì nàng cũng biến mất.

Đệ tử Bồng Lai không phát hiện ra rằng lúc này đệ tử Quảng Hàn cung đều đang đứng dưới ánh trăng, miệng niệm bí quyết. Các nàng đang niệm là bí chú pháp thuật của Quảng Hàn cung. Ngày xưa cung chủ Quảng Hàn đã từng mượn lực lượng của ánh trăng trong vỏ kiếm dẫn theo các nàng tiến vào Chuyển Luân điện, chỉ là Nhan Lạc Nương không thể chủ động điều khiển ánh trăng để bao phủ mọi người cho nên các nàng đành phải tự mình đi vào nơi có ánh sáng để theo Nhan Lạc Nương đi ra.

Theo các nàng niệm chú, từng người từng người một chậm rãi biến mất. Rất nhanh, tất cả các nàng đều biến mất, chỉ còn hai người đang bị ngọn lửa Tịnh Cấu thiêu đốt là Nguyệt Vận và Nguyệt Sắc, cùng với Nguyệt Hà vẫn đứng yên tại chỗ.

Nguyệt Vận vừa rơi nước mắt, vừa ngẩng đầu nhìn lên trời, như muốn tìm kiếm Quảng Hàn cung đã không rõ ở nơi đâu. Nguyệt Sắc thì nhìn về phía đệ tử Bồng Lai cũng đang bị ngọn lửa Tịnh Cấu thiêu đốt. Nguyệt Hà vươn tay ra như muốn chạm vào Nguyệt Sắc.

- Sư tỷ Nguyệt Hà...

Nhan Lạc Nương hô lên. Thanh âm này như hồi chuông đánh thức Nguyệt Hà đang xuất thần tỉnh lại. Nàng ta nhanh chóng đánh ra pháp quyết, rồi cũng biến mất ngay sau đó.

Hai người Nguyệt Vận cùng Nguyệt Sắc đã không thể đi được nữa. Đột nhiên Nguyệt Vận nói:

- Nhan sư muội, thỉnh đừng quên xóa tên hai người bọn ta khỏi tấm bia ghi danh đệ tử của Quảng Hàn cung.

Tại Quảng Hàn cung, mỗi một đệ tử đều sẽ được khắc tên trên một tấm bia đá. Nếu xóa tên bọn họ trên đó đi, có nghĩa là Quảng Hàn cung chưa từng có một đệ tử nào như vậy nữa cả.

Ngay khi nàng này vừa nói xong, ánh trăng cũng hướng ra bên ngoài đảo rút đi.

Toàn bộ sự việc diễn ra quá nhanh, nếu người bình thường nhìn vào thì sẽ chỉ thấy một màn ánh trăng chiếu xuống, sau đó gió thổi mây đen che kín ánh trăng. Rồi ánh trăng lại từ bên trong đảo Bồng Lai như thủy triều rút đi ra ngoài.

- Hừ, muốn đi, đã chậm rồi!

Chưởng môn Bồng Lai vỗ vào đại ấn trong tay, đảo Bồng Lai rung mạnh, linh khí sôi trào.

Nhan Lạc Nương liền cảm thấy mình bị kẹt lại trong lòng đất, nửa bước khó đi.

Đúng lúc này, ở bên ngoài Bồng Lai, một con bướm bay ra từ trong miệng tượng thần, trên thân nó có một tầng kiếm quang chói mắt. Hai cánh bướm vỗ một cái, tầng kiếm quang mang đột ngột lóe lên, như đâm rách hư không rồi biến mất. Khi xuất hiện trở lại thì nó đã ở ngay sát bên rìa ngoài đảo Bồng Lai. Ánh kiếm trên thân bướm bèn mở rộng ra, rồi cắt ra một vết rách nhỏ ở trên kết giới của đảo Bồng Lai, từ đó một mảnh ánh trăng liền lao ra.

Ngay khi ánh trăng còn chưa kịp rời đi, một đại ấn từ trên không trung đột nhiên xuất hiện ép xuống.

Đại ấn này hoàn toàn do linh lực tạo thành, nhưng lại có vẻ đặc biệt ngưng thực, hình dáng giống như đảo Bồng Lai, bên dưới đáy khắc hai chữ Bồng Lai.

Nó vừa xuất hiện đã đem bốn phương tám hướng xung quanh bao lại, còn hư không bên dưới nó lại như bị đóng băng.

Nước biển bên dưới đều dừng lại, tạo thành một vùng biển không có một gợn sóng, mà sóng biển ở ngoài cũng không thể tiến vào nơi này.

Con bướm vỗ cánh bay lên, hóa thành hình người. Người này mặc áo lam đang giơ tay lên, đặc biệt trên áo bào xanh lại có một ống tay màu vàng kim.

Hắn như đang muốn nhắc tay đẩy chiếc ấn đại biểu cho tất cả linh lực của đảo Bồng Lai lên trên. Không biết lúc nào, trong tay hắn đã có thêm một chiếc ấn màu đen như mực, đáy ấn hướng lên trên, mặt trên đáy còn có khắc nhiều đường nét phức tạp.

Trên lưng ấn là năm con ác quỷ dữ tợn khủng bố như tùy thời đều có thể sống lại.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 58: Ảnh Kiếm Xé Trán Rồng Xanh

oOo

Trong Bồng Lai tiên đảo, chưởng môn Bồng Lai chỉ lật tay, Bồng Lai sơn ấn đã ép xuống. Lão đứng bất động, chỉ làm một động tác nhỏ như vậy, nhưng trên bầu trời lại hiện ra một chiếc ấn to như một quả núi lớn. Mở miệng sinh pháp thuật, nâng tay gió mây vẫn cũng chỉ đến vậy là cùng.

Ép xuống Trần Cảnh và Nhan Lạc Nương không phải một đám mây, cũng không phải một quả núi, mà là linh lực cuồn cuộn của đảo núi Bồng Lai.

Trong mắt những người xung quanh, đó là một chiếc ấn to như núi, do linh lực ngưng kết thành. Nhưng trong mắt Trần Cảnh, linh lực từ trên trời giáng xuống kia như là băng tuyết, lại cuồn cuộn trút xuống như nước. Nếu không có cách nào ngăn cản, kết cục sẽ nhất định tựa như người phạm đối mặt với dòng nước lũ lạnh buốt, ắt phải chết không thể nghi ngờ.

Bỗng lần lượt từng thân hình đệ tử Quảng Hàn bị ép hiện ra lại dưới ấn, do thuật độn vừa bị phá đi. Các nàng chỉ cảm thấy khó thở, toàn thân như bị trói chặt, không thể nhúc nhích, cảm giác tử vong xâm chiếm tâm trí.

Chênh lệch cảnh giới cao thấp thể hiện rõ vào lúc này, pháp thuật do người có cảnh giới cao hơn tạo ra khiến những người cảnh giới thấp sinh ra suy nghĩ không thể ngăn cản.

Tinh thần ý chí của các nàng đều bị trấn nhiếp. Nhan Lạc Nương mím chặt môi, vội nắm lấy Quảng Hàn kiểm che chở cho các đệ tử Quảng Hàn.

Nàng ngẩng đầu, nhìn thấy chiếc ấn màu đen trong tay Trần Cảnh tựa như không chịu nổi áp lực mà vỡ tan thành một vùng sương đen. Màn sương bao lấy Trần Cảnh, không ai thấy rõ hắc nữa. Rồi bỗng nháy mắt sau, trong sương đen bỗng có một bóng người vọt thẳng lên chiếc ấn linh lực to như núi kia.

Người nọ mặc một thân áo bào màu xanh đen, nhìn kỹ còn thấy được trên đó có hoa văn hình năm con ác quỷ rất sống động. Mỗi con ác quỷ đều mở trừng hai mắt, trong mắt đều lộ ra một loại cảm giác làm lòng người hoang mang, hoặc tàn nhẫn, hoặc oán độc, hoặc tham lam, hoặc dâm dục, còn có cả chút lạnh như băng không hề có cảm tình. Năm con ác quỷ được vẽ rất rõ ràng, lại phân cấp bậc, có đậm có nhạt, nhưng đều như là vật sống, không ngừng giãy giụa rít gào bên trong pháp bào màu đen kia.

Mà trên tay hắc thì cầm một thanh kiếm. Kiếm dài hơn một mét, chuôi kiếm có phần che tay tựa như hình cánh bướm, trên lưỡi kiếm mờ ảo khói đen, mơ hồ còn thấy được màu vàng nhàn nhạt.

Nhan Lạc Nương nhìn không rõ khuôn mặt của Trần Cảnh lúc này như thế nào, chỉ cảm thấy Trần Cảnh bây giờ vô cùng đáng sợ, hoàn toàn không giống với hình tượng Hà Bá gia trong lòng nàng, mà đã có biến hóa về chất. Nếu không phải tận mắt thấy biến hóa, nàng tuyệt đối không tin tưởng người này chính là Hà Bá gia được chính tay mình vớt lên năm đó.

Tàn nhẫn, oán độc, tham lam, dâm dục đan vào cùng một chỗ, hình thành một loại khí tức đặc biệt, đó là hương vị của âm tà địa phủ. Tất cả âm u trên thế gian đều tập trung trên người của hắc.

Vừa khoảnh khắc trước, hắc còn như ánh mặt trời trong gió xuân, trên người chỉ có cảm giác thần bí mờ ảo của thần linh. Mà bây giờ toàn thân hắc lại là sự âm u tối tăm, hai loại khí tức hoàn toàn bất đồng cứ lần lượt luân chuyển.

Không có ai biết giờ khắc này trong đầu Trần Cảnh đang sinh ra vô số những cảm xúc tiêu cực. Tâm trí hấn loạn lên, lời nguyện Ác mộng Vong Hồn yên lặng từ lâu như muốn sống dậy.

Chương môn Bồng Lai khu động cả linh lực Bồng Lai, còn Trần Cảnh có bìa thần Kinh Hà nhập thể, pháp lực hơn xa linh lực từ một kiếm trước kia. Có điều bìa thần Kinh Hà bị hỏng, pháp lực đã kém đi rất nhiều.

Chương môn Bồng Lai nắm bắt thời cơ vô cùng tốt, ngay lúc Trần Cảnh đỡ Nhan Lạc Nương mà thể hiện ra thủ đoạn chân chính đại biểu cho chương môn của đảo Bồng Lai.

Nhan Lạc Nương nhìn thấy chiếc pháp bào màu đen mơ hồ có vô số ác quỷ rít gào như những làn sóng của Trần Cảnh, nhưng bản thân Trần Cảnh lại không thấy được, hấn chỉ cảm nhận được sự đau đớn như bị ngàn vạn ác quỷ gặm nhấm thịt da.

Đối lại, hấn cảm nhận được pháp lực bao la như biển. Trong một tích tắc, hấn cảm nhận được trời đất nằm hết trong tay, cảm giác một kiếm của mình có thể phá rách trời cao. Đầu vừa sinh ra ý nghĩ này, hấn lập tức đâm ra một kiếm. Một kiếm này đơn giản tự nhiên, nhưng so với kiếm thuật trước kia của hấn, lại có cảm giác phản phúc quy chân.

Một kiếm đâm tới chiếc ấn tựa như băng tuyết trong mắt Trần Cảnh, nhưng chiếc ấn không tán đi, càng không có ánh sáng khác lạ nào, chỉ có Trần Cảnh chìm ngấm vào trong đó.

Ở khoảnh khắc chiếc ấn ngưng kết từ linh lực kia hạ xuống, người ta chỉ cảm thấy một cảm giác mãnh liệt, như tất cả sinh linh đều chuẩn bị phải vỡ thành bụi phấn. Mà khi Trần Cảnh đâm một kiếm vào, lại phát hiện chiếc ấn này giống như là đầm lầy, có thể cắn nuốt vạn vật sinh linh. Pháp lực dù có hùng hậu như thế nào, khi xông vào chiếc ấn đều giống như bị phong ấn

vào trong đó, vĩnh viễn không ra được, cuối cùng sẽ hóa thành một luồng linh lực trong ấn.

Nhưng mà trong tay Trần Cảnh lại đang có Tần Quảng vương tử không biết ẩn chứa mấy ngàn năm linh lực, hẳn đại biểu cho cả Tần Quảng vương thành.

Cho nên ngay lúc chiếc ấn do cả núi Bồng Lai ngưng kết cố gắng phong ấn Trần Cảnh bên trong, lại bị Mê Thiên kiếm của Trần Cảnh cắt thành từng nhát, từng nhát.

Nơi một kiếm chém qua đều là nơi do linh lực ngưng kết thành, kiếm kiếm đánh gây pháp tắc của chiếc ấn.

Chiếc ấn ngưng kết từ linh lực bị Mê Thiên kiếm quấy nát, nhưng lại không hề tán đi, mà trong tích tắc vỡ vụn ấy lại hóa thành vô số thanh kiếm đâm tới Trần Cảnh cùng các đệ tử Quảng Hàn đang bị trói buộc.

Các nàng hoảng sợ ngẩng đầu, chỉ thấy một cơn mưa kiếm. Những tia kiếm loang loáng sáng như sắp đâm vào trong con mắt của các nàng. Các nàng không hề có lực chống cự, thế nhưng ngay khi các nàng cho rằng mình sẽ chết, thì tai đột nhiên truyền tới tiếng kiếm ngân vang, sau đó cơn mưa kiếm đâm tới cũng bị tán thành mưa bụi, không hề có lực sát thương.

Xuyên thấu qua màn mưa bụi linh lực, các nàng nhìn thấy cảnh Trần Cảnh đâm một kiếm tới mi tâm của chương môn Bồng Lai.

Mà đúng lúc này, trong tai các nàng nghe thấy tiếng của Nhan Lạc Nương:

- Đi!

Từng người mới phát hiện áp lực trói buộc trên người đã không có, lập tức bay độn khỏi Bồng Lai.

Ngày hôm nay là một ngày đặc biệt với cả Quảng Hàn và Bồng Lai, nhưng tâm tình của hai bên lại hoàn toàn bất đồng.

Cuộc sống vốn màu xám của các đệ tử Quảng Hàn, bởi vì Trần Cảnh và Nhan Lạc Nương đến mà lần nữa tỏa sáng rọi, nhưng thế giới của đệ tử Bồng Lai lại bị phủ kín bóng ma.

Bọn họ như thế, chương môn Bồng Lai càng như vậy. Lão không thể tin nổi. Nếu nói toàn bộ Bồng Lai tựa như thân thể lão, vậy Trần Cảnh chính là gai đâm vào trong thân thể lão.

Ý nghĩ vừa sinh, linh lực đã đè ép tới Trần Cảnh. Nhưng toàn thân Trần Cảnh lại như kiếm chém qua mặt nước, không có trở ngại.

Một kiếm kia đâm thẳng mi tâm.

- Không thể chấp nhận được, chẳng những trốn đi, lại còn dám giết ngược vào trong Bồng Lai. Ngày hôm nay không lưu lại người, về sau Bồng Lai sao có thể sống yên trên thế gian.

Lão há miệng hét lớn một tiếng, toàn bộ Bồng Lai bỗng rung chuyển như đồng tình, tựa như không gian cùng thời gian đều bị đóng băng. Kiếm của Trần Cảnh thoáng chậm đi, nhưng vẫn không hề dừng lại, vẫn đâm tới trước. Thế nhưng sau tiếng hét, chương môn Bồng Lai đã hòa tan cùng với hư không, chỗ cũ chỉ còn là màn sương linh lực.

Sương cuộn cuộn lên tới mấy trượng, rồi lại hóa thành một ngọn núi ập xuống. Kiếm trong tay Trần Cảnh không hề có biến hóa nào, vẫn một kiếm đâm thẳng.

Mê Thiên kiếm vẫn là Mê Thiên kiếm, nhưng lúc này có thêm một tầng hào quang vàng lưu lại quỹ tích trong hư không. Quỹ tích màu vàng kia cũng không quá chói mắt, nhưng ở một khắc này lại làm cho người ta cảm

giác tỉnh lặng, giống như trên đời không có bất cứ thứ gì có thể ngăn chặn nó xuyên qua.

Khi kiếm thuật đạt tới cảnh giới cực cao, kiếm bình thường cũng phá pháp thuật.

Kiếm đâm vào trong núi từ linh lực lại có cảm giác như đâm vào vật thật, thoáng dừng lại, sau đó núi kia liền vỡ thành từng tảng đá núi. Mà những tảng đá đó trong khoảnh khắc lại hóa thành từng con hung thú đánh tới Trần Cảnh.

Trần Cảnh vung tay, ánh kiếm như pháo hoa giữa đêm, mỗi con hung thú lao đến đều vỡ tan dưới kiếm rồi hóa lại thành linh khí. Nhưng mà những linh khí đó cũng không tiêu tán, mà lại hóa thành từng cơn sóng biển.

Nếu người khác bị vây trong hoàn cảnh của Trần Cảnh lúc này, có lẽ trong mắt chỉ có thể nhìn thấy sóng biển vô cùng vô tận, vĩnh viễn cũng không cách nào thoát ra ngoài. Nhưng ở trong mắt Trần Cảnh, quanh hắn không phải sóng biển, mà là những dải chữ bùa không ngừng biến ảo, càng ngày càng dày.

Trần Cảnh tự nhiên sẽ không đứng yên chờ những hàng chữ này thành hàng lối. Kiếm trong tay hắn không ngừng nghỉ một giây nào, đánh tan từng hàng chữ.

Ở trong mắt đệ tử Bồng Lai, kiếm của Trần Cảnh đâm vào hư không, ánh vàng chợt lóe, sau đó biến mất. Tiếp theo bọn họ nghe được hai tiếng hét lớn, đó là tiếng của hai vị trưởng lão. Nhưng ở trong tiếng hét vang có một màn ánh kiếm loang loáng như đóa hoa nở rộ, hoặc lung tung, hoặc trình tự rõ ràng. Kiếm khí tung hoành, đám đệ tử cách không xa này như côn trùng bị dọa sợ, không kịp được mà nhao nhao lùi về phía sau.

Từ lúc Trần Cảnh tiến vào Bồng Lai tới lúc đệ tử Quảng Hàn đi ra ngoài, quay đầu nhìn lại, chỉ ngẩn ngui trong nháy mắt.

Trong lúc càng nòng tiếp tục quay đầu nhìn lên, chỉ thấy vô số ánh kiếm đan chéo. Ánh kiếm như hóa thành vô số con bướm bay trong không trung, tựa như bướm bướm múa trong bụi hoa. Theo sau đó, tai bọn họ nghe được tiếng kiếm ngân vang mãi không dứt, giống như tiếng bướm bướm vỗ cánh vọng lại.

Từ rất xa nhìn lại, vốn chỉ giống như mộng ảo, nhưng chẳng biết tại sao, các nòng lại cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Đệ tử Bồng Lai chưa từng thấy qua kiếm thuật như vậy. Bọn họ không phân biệt được mình thấy ánh kiếm hay là con bướm, cũng không biết tai mình nghe thấy tiếng kiếm ngân vang hay là tiếng cánh bướm đập trên không.

Đột nhiên, bọn họ nghe được tiếng chuông môn quát chói tai:

- Chạy đi đâu.

Bọn họ được tiếng quát này đánh tỉnh, sau đó nhìn thấy trên bầu trời chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một con rồng xanh, tuy có thể nhận ra không phải vật thật, nhưng có vảy có râu, có trảo có sừng, toàn thân màu xanh, hai trong mắt màu vàng nhạt, lạnh lẽo như băng.

Trên bầu trời, mưa rơi xuống to như trút nước, mây đen vần vũ, sấm chớp ầm ầm.

Mà con rồng xanh kia giấu nửa thân trong mây, nửa thân bên ngoài. Nó không phải rồng thật, nhưng đã có một ít thần thông của rồng thật, so với con rồng lửa trên Kinh Hà ngày đó chỉ cao hơn chứ không thấp hơn.

Uy thế vô tận khiến trong lòng những người đang ngẩng đầu nhìn như bị đặt nặng một tảng đá, khó có thể hít thở.

Đằng trước cái miệng khổng lồ của con rồng xanh có một người áo đen nâng kiếm lướt nhanh, từng bước chột lóe, trên người có một tầng hào quang chớp tắt như muốn đâm phá hư không. Nhưng mỗi bước ẩn hiện của người này lại có khoảng cách không xa, giống như là bị trói buộc nào đó.

Ngay khi các đệ tử Bồng Lai cho rằng người áo đen sắp bị rồng xanh nuốt vào bụng, người áo đen kia đột nhiên xoay người, trường kiếm trong tay nâng lên quá đầu. Trên thân kiếm lấp lánh ánh vàng.

Lập tức mọi người cảm nhận được một luồng sát khí sắc bén chọc thẳng hướng giữa hai lông mày, như là có người cầm kiếm chỉ vào mi tâm của mình.

Kiếm chém xuống, một luồng sáng vàng lẫn đen cùng ánh kiếm hỗn loạn chém thẳng xuống phần trán giữa hai sừng của con rồng xanh.

Ánh kiếm mảnh như tơ, lại phá khai trời đất. Nơi ánh kiếm đi qua chỉ thấy tản ra những làn sóng như thủy triều dạt về hướng hai bên. Mà người áo đen ở khoảng khắc một kiếm này tiếp cận càng lúc càng gần rồng xanh thì không ngừng bay ngược ra xa, tư thế vẫn là đang chém xuống một kiếm, thân hình càng lúc càng mờ nhạt.

Nhất niệm sinh huyền, khả khốn tự kỷ nhất sinh. Nhất thuận thành si, khả cấm tự kỷ nhất thế.

(Một ý nghĩ sinh ảo giác, có thể giam hãm mình cả đời. Một tích tắc cuồng si, có thể trói cản mình trọn kiếp.)

- Vèooo...

Tiếng kiếm ngân vang trong mây gió, khoảnh khắc ánh kiếm chiếu rọi này sẽ mãi mãi tồn tại trong lòng người.

Ánh kiếm chém xuống, như là cắt vào đậu hũ, cái trán của rồng xanh xuất hiện một vết kiếm.

Bởi vì con rồng kia không phải rồng thật, mà là linh khí biến thành, chỉ là ngưng thật khác thường, nhất thời không thể tán đi, các đệ tử Bồng Lai nhìn thấy con rồng bị xẻ đôi bắt đầu từ phần trán đến toàn thân, rồi tách làm hai nửa muốn rơi xuống mặt biển. Thế nhưng hai nửa ấy mới rơi một nửa đã tán thành linh khí, hóa thành cuồng phong.

Trên bầu trời, mây đen cũng nhanh chóng tán đi, mặt trời xuất hiện, nhưng đệ tử Bồng Lai mới phát giác được mùa đông và đêm tối tới rồi.

Khi bọn họ thấy rõ lại Bồng Lai, cũng thấy rõ được trên mặt đất, chương môn Bồng Lai với gương mặt đỏ, cùng hai trưởng lão có mi tâm như bị vẽ lên nét đỏ.

Lại nhìn hướng phương xa, chỉ thấy trong sóng cuộn có một bức tượng đá đã bay xa.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 59: Vài Câu Chuyện

oOo

Biển khơi rộng lớn hơn rất nhiều so với đất liền, phóng mắt ra ngoại trừ nước biển cùng mây trời thì chẳng nhìn thêm được thứ gì cả. Thi thoảng có vài chú chim bay vọt qua, phát ra từng tiếng kêu lạnh lốt hoặc ngẩng đầu hót vang. Lại thường xuyên có những loài động vật lớn từ trong biển sâu nhảy vọt lên trên mặt biển, ngược mắt nhìn trời, ảo tưởng mình có thể mọc ra hai cánh mà vỗ bay ra khỏi mặt nước, tạo ra gió lốc ba nghìn dặm.

Từ khi trở lại tượng thần, Trần Cảnh không hề nói lời nào, đều là Hồng đại hiệp chở hãn vượt qua sóng biển mà đi.

Quy Uyên ở phía trước dẫn đường, còn bốn phía tượng thần thì là đệ tử Quảng Hàn đi theo. Nhóm đệ tử này tính cả Nhan Lạc Nương cũng chỉ có bảy người mà thôi. Các nàng chia ra quanh bốn phía tượng thần, tựa như sao quanh trăng sáng, lướt sóng mà đi.

Mặt trời ngả về Tây, trên trời đã có sao xuất hiện, trời chiều nhá nhem vẫn nhìn rõ được trên mặt biển có một đám người đang bay.

Người ta vẫn nói, thứ vô thường nhất thế gian, cũng biến hóa nhanh nhất, chính là trời. Bỗng nhiên gió, bỗng nhiên mưa, bỗng nhiên nắng gắt, bỗng nhiên sương lạnh, không cần báo trước với bất cứ kẻ nào, thậm chí cả nhiệt độ không khí trong một ngày cũng có biến hóa thật lớn.

Cũng có người nói, vô thường nhất thế gian chính là cuộc sống. Người mãi mãi không biết cuộc sống ngày mai của mình sẽ thay đổi hay không?

Cho nên vì cuộc sống ngày mai có thể xuất hiện biến hóa, mà mỗi người trên thế gian này đều phải chuẩn bị.

Lại có người nói, điều dễ thay đổi nhất thế gian là lòng người. Lòng người khi gặp phải tình hình đặc biệt khó khăn dễ sinh ra biến hóa, mà lúc bình bình đạm đạm cũng có thể thay đổi. Có khi đêm trước là tình yêu rực lửa, qua hôm sau đã hóa thành người lạ.

Trên mặt biển, chẳng biết gió to nổi lên từ lúc nào, cũng không thấy được ánh sao trên trời nữa, ngẩng đầu cúi đầu đều là bóng tối. Sau một tiếng sét nổ vang, mưa điên cuồng trút xuống. Mặt biển nổi lên từng con sóng cuộn cuộn, cao như núi, rồi nháy mắt đã đổ ập xuống. Nếu nơi đây là bờ biển, bên cạnh vừa lúc có con người, thì hẳn là đã xuất hiện một hồi tai nạn.

Nhưng ở tí ngoài biển xa thế này, khí trời như vậy lại thường xuyên xuất hiện. Thi thoảng lại có chớp lóe lên, chiếu sáng lên không gian tối đen bao phủ hoàn toàn đám người Trần Cảnh lúc này, sẽ lại có thể nhìn thấy đoàn người kia luôn vượt lên trên đỉnh sóng, cho dù sóng biển kia có dâng trào tới đâu, cũng không thể trùm lên bọn họ.

Mưa gió đến nhanh, đi cũng nhanh, chúng sinh là khách qua đường trong trời đất. Mà mưa gió thì lại là khách qua đường với chúng sinh, phải là cơ duyên thâm sâu lắm mới có thể gặp nhau lần nữa.

Ba ngày sau, Trần Cảnh mới giã giũa tỉnh lại từ trong biển ác quỷ. Hắn nhìn lên không trung vạm vỡ, mây trắng trời xanh, bèn nhin không được gào to một tiếng, làm cho nước biển chung quanh dấy lên từng đợt sóng to.

Đối với một người từ trong núi thâm biển máu bò ra, bầu trời bao la chính là cảnh tượng đẹp đẽ nhất.

Năm đó, Thành Hoàng thành Bá Lăng tế ra Tần Quảng vương tử rồi bị hãm sâu trong đó. Rốt cuộc không phải lão tế luyện Tần Quảng vương tử,

mà là biến chính mình thành đồ tể, trở thành một con ác quỷ trong đó.

Trần Cảnh sử dụng Tần Quảng vương tử, gặp phải tình huống giống Tần Ương năm đó, thế nhưng cuối cùng hắt lại giầy giụa bò lên được từ trong biển ác quỷ vô tận kia. Nói đó là ác quỷ hữu hình cũng không đúng, chuẩn xác nên nói đó là những ý niệm dơ bẩn nhất thế gian dung hợp cùng một chỗ, cắn nuốt đồng hóa ý niệm hồn phách của tất cả sinh linh tiếp xúc với Tần Quảng vương tử.

Lúc này nhớ lại, Trần Cảnh không khỏi có cảm giác sống sót sau tai nạn. Nếu chỉ có chết không thôi cũng chẳng là gì, nhưng sợ nhất là loại sống không được, chết không xong.

- Hà Bá gia, ngài tỉnh rồi.

Hồng đại hiệp cao hứng nói.

- Đúng vậy. Ta tỉnh, tỉnh lại từ vực sâu ác quỷ.

Trần Cảnh lớn tiếng nói, giọng tràn ngập cảm giác như sức sống tươi mới gặp ánh nắng mặt trời, sau khoảng thời gian mưa to liên miên.

Hồng đại hiệp cũng cảm nhận được, tâm tình thật tốt, lớn tiếng nói:

- Con biết Hà Bá gia không có việc gì mà. Lạc Nương muội muội, giờ muội không cần khổ sở nữa rồi, ha ha...

Trần Cảnh nhìn về biển khơi mênh mông vô bờ phía trước, chỗ đang dừng chân là một hòn đảo. Đảo cũng không lớn, xung quanh còn rất nhiều hòn đảo tương tự để dừng chân nghỉ tạm.

Quy Uyên cũng không có ở bên cạnh, chỉ có Nhan Lạc Nương cùng rải rác đệ tử Quảng Hàn tu hành gần đó.

Nghe tiếng thét dài của Trần Cảnh, các nàng đều tỉnh lại, nhưng ngoại trừ Nhan Lạc Nương thì không ai dám tới gần Trần Cảnh. Các nàng ở nguyên tại chỗ, nhìn về phía hắc bằng ánh mắt xen lẫn kính sợ và lạ thường.

- Hà Bá gia.

Nhan Lạc Nương đến gần kêu một tiếng, ngập ngừng định nói gì đó thêm, nhưng người không thiện ăn nói như nàng không biết mở lời tiếp thế nào.

- Ủm, làm sao vậy, muốn nói cảm tạ sao?

Trần Cảnh cười nói.

- Những việc Hà Bá gia đã làm thì có nói gì cũng là không đủ, cho nên Lạc Nương không biết mở miệng thế nào.

Nhan Lạc Nương nói.

Trên gương mặt tượng thần Trần Cảnh không thể nhìn ra được cảm xúc, nhưng Nhan Lạc Nương lại cảm giác như Trần Cảnh đang mỉm cười, như là đang nhìn nàng chăm chú. Chỉ nghe Trần Cảnh nói:

- Ta từng nghe trưởng bối nói một câu, một người sống trong thế gian này, suốt cuộc đời sẽ gặp được vô số người, muôn hình muôn vẻ, nhưng phần lớn chỉ gặp thoáng qua, người không thể nhớ kỹ mặt mũi của họ. Mà có một bộ phận sẽ trở thành quen sơ, thuộc về dạng biết qua nhưng lại không xuất hiện trong cuộc sống của mình. Còn có một vài người là kẻ địch, cuối cùng mới là bằng hữu và người thân.

- Cho nên mới nói, kỳ thật một người khi còn sống, cũng chính là sống với mấy thân bằng mà thôi. Thiếu bất kỳ một người nào đều đủ khiến lòng người đau đến ngạt thở.

Nhan Lạc Nương cười, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

- Ta vận dụng Tần Quảng vương tử mặc dù có nguy hiểm, có điều vẫn có năm chắc không bị Tần Quảng vương tử cắn nuốt. Chỉ là có chút đáng tiếc...

Trần Cảnh nói tới đây dừng một chút, còn không đợi Nhan Lạc Nương hoặc Hồng đại hiệp hỏi đáng tiếc cái gì, hắn đã nói:

- Đáng tiếc là không giúp cô giết chết chương môn Bồng Lai.

Lời này của hắn nếu bị bất kỳ một đại môn đại phái nào nghe được, nhất định đều sẽ cho là hắn nói khoác.

- Lần sau lại tới giết lại.

Hồng đại hiệp lớn tiếng nói.

- Ha ha, vậy lần sau lại đến giết.

Trần Cảnh cười to nói.

Nếu không có lý do không thể không tới đây, Trần Cảnh đương nhiên sẽ không quay lại. Đây chẳng qua là hăng hái trong lúc tâm tình sáng khoái.

Đám đệ tử Quảng Hàn gần đó cùng thầm nghĩ: "Sớm biết như vậy, khi đó cùng Lạc sư muội tới miếu Hà Bá thì tốt rồi." Rồi các nàng lại thở dài, nghĩ: "Ai ngờ được một Hà Bá lại có pháp lực thần thông đến vậy, có thể xông vào Bồng Lai mà toàn thân trở ra, chỉ sợ ngay cả sư phụ cũng chưa chắc có thể thắng hắn."

Đây là các nàng không biết Trần Cảnh đã giết hai vị trưởng lão Bồng Lai, chứ nếu biết, nhất định sẽ càng thêm khiếp sợ đối với thần thông của Trần Cảnh.

Trong lòng Nhan Lạc Nương cũng không bình tĩnh như vẻ ngoài của nàng. Thông thường, những người bề ngoài trầm lặng mà bình tĩnh thì nội tâm đều sâu sắc. Nàng không nói nên lời cảm tạ, lại nhớ thật sâu trong lòng, cuối cùng lắng đọng lại một dấu vết.

Ở trong lòng Nhan Lạc Nương, lúc mới vớt được Trần Cảnh từ sông lên, nàng đối với hắn chỉ có tò mò. Về sau Trần Cảnh thành Hà Bá, nàng lại có một chút kính sợ với hắn, nhưng lại không phải kiểu kính sợ như với các thần linh khác, mà giống như là đối với một trưởng bối, tới bây giờ vẫn là vừa kính sợ vừa muốn thân cận.

Hai người cứ vậy đứng tới khi dư âm của mặt trời hoàn toàn biến mất trên mặt biển, bị sắc đêm bao phủ, cuối cùng bóng tối che lấp hoàn toàn.

- Cô mang theo môn nhân trở về đi.

Trần Cảnh nói.

- Nghe nói Tiểu Bạch Long bị vây ở trong giếng Tù Long.

Nhan Lạc Nương nói:

- Ta muốn cùng đi.

Tuy nàng không giao lưu nhiều với Tiểu Bạch Long, nhưng lại có ấn tượng thật sâu với tiểu cô nương vô cùng thông minh, nhìn qua không có một chút pháp lực gì cả.

- Cô còn phải chiếu cố môn nhân của mình. Bây giờ, cô là người đứng đầu một cung.

Nhan Lạc Nương trầm mặc, Trần Cảnh tiếp tục nói:

- Biển khơi bao la này không giống với trời đất bên ngoài. Đối với chúng ta, ở trong biển khơi giống như bị vây trong một thế giới bị phong ấn, khiến

pháp lực và uy lực pháp thuật của chúng ta bị suy yếu rất nhiều.

Nhan Lạc Nương biết Trần Cảnh muốn nói đệ tử Quảng Hàn không thể tiến vào sâu trong biển, cho dù có đi, cũng không thể thể hiện ra pháp lực nguyên bản. Tuy Nhan Lạc Nương hiện tại có tự tin, nhưng cũng phải suy nghĩ cho đệ tử Quảng Hàn, bởi vì bây giờ nàng là cung chủ Quảng Hàn.

- Cô có thể trở về cung Quảng Hàn chứ?

Trần Cảnh hỏi.

- Ta nghĩ, hẳn là có thể.

Nhan Lạc Nương nói.

- Vậy cô dẫn các nàng trở về đi, trở lại cung Quảng Hàn đi, không nên tùy tiện trở ra.

Nhan Lạc Nương khẽ gật đầu, sau đó nhìn sang các đệ tử Quảng Hàn phía sau, nói:

- Chúng ta trở về cung Quảng Hàn thôi.

Nói xong, nàng lại đứng bất động nơi đó, mãi lâu sau mới lên tiếng:

- Hà Bá gia, chúng ta đi!

- Ủ, trên đường chú ý, gặp núi lớn đầm sâu, tránh được thì nên tránh, không nên tùy tiện tranh chấp với người. Cần tiến phải có dũng khí tiến, cần lui phải lui đúng lúc.

Trần Cảnh dặn dò.

Lại một lát sau, Nhan Lạc Nương dẫn theo đệ tử Quảng Hàn rời đi.

Từng đệ tử Quảng Hàn theo thứ tự hành lễ với Trần Cảnh, sau đó đi theo Nhan Lạc Nương. Thế nhưng người cuối cùng là Nguyệt Hà lại không đi theo các nàng. Cách đó không xa, Nhan Lạc Nương nhìn về Nguyệt Hà.

Nguyệt Hà bước lên vài bước, nói:

- Nhan sư muội, muội dẫn mọi người trở lại cung Quảng Hàn đi, ta sẽ không về đâu.

Nhan Lạc Nương vẫn không lên tiếng, chỉ im lặng nhìn, Nguyệt Hà tiếp tục nói:

- Sau khi trở về, hãy xóa tên ta trên bia đi. Ta có lỗi với Quảng Hàn, có lỗi với sư phụ. Ta không thể dùng lửa Tịnh Cầu đốt cháy chính mình như Nguyệt Vận và Nguyệt Sắc sư muội, bởi vì dù có chết ta cũng không có cách nào hết tội.

Nhan Lạc Nương lại đưa mắt nhìn Nguyệt Hà trong chốc lát, cuối cùng xoay người bước đi. Các đệ tử Quảng Hàn khác cũng đều xoay người đi theo sau Nhan Lạc Nương.

Trần Cảnh không nói gì thêm, Hồng đại hiệp cũng nhin được không nói gì. Nguyệt Hà đứng trên một tảng đá ngầm nhìn theo, linh hồn của nàng ta tựa như đã cùng đi theo Nhan Lạc Nương và các đệ tử Quảng Hàn.

Từng đợt sóng biển đập mạnh lên đá, giống như tâm tình của Nguyệt Hà lúc này.

- Hà Bá gia, cảm tạ ngài tới cứu cung Quảng Hàn chúng ta.

Nguyệt Hà nói.

- Tuy rằng giữa ngài và Nhan sư muội không cần dùng cảm tạ để diễn tả, nhưng ta vẫn muốn nói.

Trần Cảnh trầm mặc nghe nàng nói tiếp:

- Năm ấy Nhan sư muội từ bên ngoài trở lại cung Quảng Hàn, chúng ta được biết các sư huynh sư tỷ đều đã chết ở bên ngoài. Sư phụ cực kỳ tức giận, hỏi Nhan sư muội rằng bọn họ chết như thế nào, sau đó liền mang tất cả đệ tử chúng ta xuất cung. Vốn tưởng rằng sư phụ sẽ hủy miếu Hà Bá của ngài, nhưng cuối cùng người không làm. Cho dù không có Nhan sư muội ngăn cản, kỳ thật sư phụ cũng không định làm gì Hà Bá gia cả. Tuy rằng sư phụ không nói gì, nhưng ta có thể cảm giác được dụng ý của người. Ta nghĩ đại đa số đệ tử Quảng Hàn cũng đều cảm nhận được, bởi vì đó là lần đầu tiên Quảng Hàn kiếm của sư phụ ra khỏi vỏ lại không công lui về.

- Tới nay ta còn nhớ rõ, trên đường Hoàng Tuyền sư phụ từng nói một câu, là về Hà Bá gia, đáng tiếc ta hiểu được quá muộn.

Nguyệt Hà nói.

- Sư phụ cô nói gì?

Trần Cảnh có chút kinh ngạc hỏi.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 60: Trọc Lãng Nhìn Thanh Tuyết

oOo

Gió biển mẫn mẫn thổi lướt trên tượng thần, Trần Cảnh lại có thể cảm nhận được một chút mát mẻ, một cảm giác trước nay hẳn chưa từng thấy. Mặc dù chính hẳn cũng không thể biết được bao giờ tượng thần có thể hóa hình, nhưng có một chút biến hóa như vậy cũng đủ để hẳn cảm thấy cao hứng, ít nhất làm cho tâm tình của hẳn tốt hơn nhiều.

Lúc này nghe được Nguyệt Hà kể lại chuyện cung chủ Quảng Hàn từng nói đến mình khi ở trên đường Hoàng Tuyền, hẳn không khỏi nhớ lại tình hình như mới gặp sư phụ của Nhan Lạc Nương.

Đối với Trần Cảnh của lúc đó, Quảng Hàn cung chủ có pháp lực vô cùng cường đại. Mặc dù đang ở trong thần vực Tú Xuân loạn nên Trần Cảnh không đến mức không có lực hoàn thủ, nhưng đối mặt với Quảng Hàn kiếm như một luồng ánh sáng kia, Trần Cảnh đúng là tích tắc đó đã sinh ra cảm giác không thể ngăn cản được.

Thế nhưng, tới hôm nay, bà đã nằm lại ở trong điện Chuyển Luân.

- Lúc ấy sư phụ ta nói, Hà Bá gia ngài rất đặc biệt, còn nói cung Quảng Hàn và Hà Bá gia sẽ có liên hệ thật lớn.

Nguyệt Hà nói.

Trần Cảnh cười cười, nói:

- Lạc Nường là đệ tử Quảng Hàn, là người từng vớt ta từ sông Kinh Hà lên, chỉ cần nàng còn ở cung Quảng Hàn, như vậy quan hệ giữa ta và Quảng Hàn các người không thể mất, điều này cũng không cần cô cố ý nhắc thêm. Sư phụ cô còn nói gì không?

Nguyệt Hà nói:

- Hà Bá gia thật sự là anh minh, sư phụ nói tượng thần của Hà Bá gia được tế luyện thành từ một thủ pháp đặc biệt.

- Ừm.

Trần Cảnh đáp thản nhiên, tựa hồ đã sớm biết.

Nguyệt Hà tiếp tục nói:

- Ha ha, Hà Bá gia khẳng định rõ ràng hơn bất cứ ai.

- Ta cũng không biết, nhưng gần đây ta cảm nhận được.

Trần Cảnh nói:

- Sư phụ cô đã nói thế nào?

- Sư phụ nói, thủ pháp nặn thành tượng thần Hà Bá gia rất giống phương thức nặn tượng thần của một bộ lạc nhân tộc thời hồng hoang.

Nguyệt Hà nói.

Trần Cảnh có chút nghi hoặc, hỏi:

- Thời hồng hoang cũng có tượng thần sao? Phương thức khác nhau thì sinh ra tác dụng gì sao?

Nguyệt Hà nhìn xa xăm hướng mặt biển vô tận, lại nhìn bầu trời đen kịt, giống như lại thấy được sư tôn dẫn theo các nàng hành tẩu dưới âm phủ.

Nàng ta nói:

- Sư phụ nói, người ở thời kỳ hồng hoang cũng thường xuyên cúng tế. Có điều bọn họ không cúng tế thần linh, mà là trời đất. Bọn họ cũng không cầu trời xanh phù hộ, mà là báo với trời đất những chuyện bộ tộc mình phải làm năm đó. Về sau, trong bộ tộc xuất hiện những người làm ra cống hiến thật lớn với bộ tộc, khi những người đó chết đi sẽ được những người khác trong bộ tộc đặt xác vào trong tượng thần, ngày ngày cúng tế.

Đây là cúng tế đối với tổ tiên, cũng không phải điều gì bí ẩn. Tuy rằng hiện trên thế gian rất khó để tìm thấy một pho tượng thần thờ tổ tiên, nhưng không phải là không nghe tới loại tượng thần tổ tiên này.

- Tuy rằng việc sư tử đưa nhục thể của ta vào tượng thần không khác với cách làm của nhân tộc thời hồng hoang lắm, nhưng như vậy thì có gì đặc biệt?

Trần Cảnh hỏi.

- Thời kỳ hồng hoang, sau khi tượng thần tổ tiên được cúng tế, thì thật sự có thể hiển linh. Bọn họ sẽ che chở cho bộ lạc khỏi bị tà linh quấy nhiễu. Càng được cúng tế lâu, những tượng thần kia lại càng thần kỳ. Sư phụ từng nói, sau này Hạo Thiên Thiên đình sắc phong các thần linh cần tín ngưỡng chính là được gợi ý từ điều này.

Tin tức này làm cho Trần Cảnh cảm thấy kinh ngạc, đồng thời rất tò mò với việc người thời hồng hoang làm cách nào để tụ tập tín ngưỡng cho tượng thần.

Vì thế Trần Cảnh liền hỏi tiếp, nhưng Nguyệt Hà lại nói không biết, bởi vì sư phụ nàng ta cũng không nói, chỉ nói là người ở thời hồng hoang đều có một bộ nghi thức, có thể làm cho linh hồn của người mới chết không tiêu tan, sau đó nhanh chóng đưa linh hồn đó vào trong tượng thần. Người

lúc còn sống càng mạnh, thì càng được nhiều người kính trọng, thời gian chờ để xuất hiện linh tính rồi hiển linh được càng ngắn.

- Hơn nữa, bên trong tượng thần của Hà Bá gia có lời văn.

- Lời văn? Lời văn là cái gì?

Trần Cảnh thắc mắc.

- Lời văn chính là những chữ viết dùng sức mạnh sấm sét trong trời đất viết ra.

Tuy rằng Trần Cảnh sớm đã cảm nhận được tượng thần này bất phàm, nhưng vẫn không cách nào cảm thụ được chi tiết, bởi vì phần lớn bộ vị của tượng thần vẫn không khác gì đêm đen nhánh với hắc.

- Sư phụ nói, người đắp tượng Hà Bá gia nhất định có lai lịch bất phàm.

Nguyệt Hà nói.

- Nàng là sư tỷ của ta, ta cũng không biết nàng làm những gì với tượng thần, ta chỉ biết là nàng đã vài lần kéo ta trở lại từ cửa tử.

Trần Cảnh hồi tưởng lại những chuyện về Diệp Thanh Tuyết, phát hiện sư tỷ của mình dù làm gì cũng chuẩn mực gọn gàng, không hề có chút bị động nào. Từ khi Thiên La bị diệt môn năm ấy, tới khi liên tục chiến đấu với Giang Lưu Vân ở mấy nghìn dặm chiến trường đều là như vậy.

Hắn không khỏi trầm nghĩ:

- Lần ở trên không Tú Xuân loan, sư tỷ đột nhiên hao hết pháp lực, suýt nữa phải chết, là thật hay giả đây, nếu không có ta ở đó, sư tỷ liệu có chuyện thật sao?

Trần Cảnh chợt cảm thấy không thể khẳng định được.

Lại liên tưởng đến tình hình trong Trấn Yêu tháp trên núi Côn Lôn, Trần Cảnh càng cảm thấy có lẽ mọi chuyện đều trong lòng bàn tay của sư tỷ. Hắn thầm nghĩ: "Bằng thuật độn lôi của sư tỷ, nếu nàng muốn đi, giữa thiên hạ này có ai có thể ngăn sao? Truyền nhân Côn Lôn kia làm sao có thể dễ dàng thu sư tỷ vào trong tháp như vậy được?"

Trần Cảnh trầm mặc, suy tư hồi lâu, càng hồi tưởng tới từng chút về Diệp Thanh Tuyết, lại càng cảm thấy nàng vô cùng thần bí. Vốn ấn tượng về nàng ở trong lòng Trần Cảnh là bộ dạng đứng cô độc trên đỉnh núi nhìn lên bầu trời, tà áo bay lên, mặt hướng lên trời, một mực tu hành, vô cùng chấp nhất tìm đạo của chính mình.

Mà bây giờ, hình ảnh của nàng lại xuất hiện sương mù xung quanh. Nàng cũng không tiếp tục nhìn trời, mà nhìn chăm chú vào hắn, trong mắt có nét cười thần bí.

Trần Cảnh cảm thấy Diệp Thanh Tuyết thần bí, rồi lại có một loại cảm giác lạ lẫm rõ rệt. Trong lòng hắn đột nhiên rất muốn biết sư tỷ đang làm gì, lại có một loại trực giác, cảm thấy sư tỷ lúc này cũng đang nghĩ tới chính mình.

Vì thế Nguyệt Hà đột nhiên chứng kiến hư ảnh trên tượng thần động. Chỉ thấy hai tay của hư ảnh kia đột nhiên mở ra, theo động tác đó, trong hư ảnh không xuất hiện một tấm màng nước mỏng như cánh ve. Cuối cùng hư ảnh kia dùng hai tay vẽ một hình tròn, đặt tấm màng nước vào chính hình tròn đó.

Màng nước bỗng xuất hiện những gợn sóng nhỏ, sau đó dần hiện ra gương mặt của một người. Khuôn mặt này cũng không rõ rệt, thậm chí nhìn không ra nam hay nữ. Nguyệt Hà không biết đâu là thần thông pháp thuật gì, chỉ hiểu là mình không thể lý giải nổi.

Nhưng Trần Cảnh lại mừng rỡ như điên, hô lớn với hình ảnh trong làn nước:

- Sư tử, sư tử...

Hắn cũng không hô thành tiếng ra ngoài, mà là hô trong lòng. Lần này Trọc Lãng quan hiện ra hình dáng của sư tử làm hắn hiểu được, cũng không phải tự mình có thể vẽ ra hình ảnh, mà là phải từ trong lòng muốn.

Hắn lớn tiếng hô trong lòng, nhưng không hề nghe được đáp lại. Hô thêm chốc lát, Trần Cảnh có chút thất vọng, không khỏi hoài nghi hình ảnh này không phải sư tử thật, mà chỉ là ảo giác trong lòng mình sinh ra.

Đang lúc hắn muốn từ bỏ, đột nhiên từ Trọc Lãng quan truyền đến âm thanh nhỏ như tiếng muỗi kêu, dứt quãng, mơ mơ hồ hồ, nhưng mà Trần Cảnh lại mừng rỡ như điên.

- Sư đệ... Trần Cảnh sư đệ... Có nghe được lời của ta không?

- Sư tử, đệ nghe được, tử nói lớn một chút, đệ sẽ nghe được rõ hơn.

Trần Cảnh hô lớn trong lòng.

Nhưng qua hồi lâu lại không có âm thanh nào khác của Diệp Thanh Tuyết truyền đến, chỉ có Trần Cảnh tiếp tục hô lớn.

Lại qua chốc lát nữa, từ Trọc Lãng quan lại truyền tới âm thanh, nhưng Trần Cảnh không nghe được nàng nói gì, không khỏi rất sốt ruột, đồng thời lớn tiếng hô trong lòng:

- Sư tử, đệ không nghe rõ.

Cũng không biết là Diệp Thanh Tuyết nghe được Trần Cảnh hay là như thế nào, tiếng của nàng đột nhiên rõ ràng, âm thanh từ Trọc Lãng quan truyền ra:

- Mọi sự cẩn thận, tinh tâm tu hành, không lâu sẽ có cường giả lâm thế, hoặc đoạt xá trọng sinh, đệ nhất định phải cẩn thận chú ý, tuyệt đối không nên đi tới chùa miếu thờ thần...

Nói tới đây, lại không nghe rõ tiếng của nàng nữa, thẳng đến khi khuôn mặt của Diệp Thanh Tuyết biến mất, Trần Cảnh cũng không có nghe được thêm câu nào.

Màng nước hình thành từ Trọc Lăng quan tán đi, Trần Cảnh lập tức cảm thấy toàn thân suy yếu, cảm giác khó chịu hơn cả vừa đấu pháp ba ngày ba đêm cùng người. Cũng không phải pháp lực có vấn đề, mà là tinh thần tiêu hao quá lớn.

Nguyệt Hà đứng bên cạnh tựa hồ cảm nhận được, nhìn tượng thần, lại không hề hỏi, thẳng đến khi nàng ta cảm giác Trần Cảnh tốt hơn nhiều mới lên tiếng:

- Hà Bá gia muốn đi Long cung dưới biển sâu cứu người, đáng tiếc Nguyệt Hà pháp lực thấp kém không thể trợ giúp Hà Bá gia.

Nói xong câu này, nàng liền cáo từ rời đi.

Trần Cảnh hỏi nàng ta muốn đi đâu, dù sao nàng ta đã không có chỗ để đi rồi.

- Ta không biết, trời đất lớn như vậy, chắc chắn sẽ có chỗ an thân.

Nguyệt Hà ngược nhìn bầu trời chợt lóe ánh sáng, thì thào nói.

Trần Cảnh trầm mặc, tới tận khi Nguyệt Hà bước trên sóng biển biến mất trong đêm tối, hân cũng không lên tiếng.

Dưới cái nhìn của Trần Cảnh, Nguyệt Hà cũng là vì không muốn để Quảng Hàn xảy ra thêm chuyện ngoài ý muốn nào nữa, cho nên mới muốn

tìm cường lực chở che. Đáng tiếc chính nàng cũng không biết tình cảnh của Quảng Hàn trong thế gian này. Có lẽ các thể hệ cung chủ Quảng Hàn cũng không biết cung Quảng Hàn có bao nhiêu cừu địch trong trời đất, nhưng tổ sư cung Quảng Hàn đời thứ nhất kỳ thật đã muốn nói cho hậu nhân, không thể dựa vào người khác, chỉ có thể tự mình cố gắng, cho nên mới có di ngôn như vậy.

Lúc này, Quy Uyên xuất hiện ở trên mặt biển. Y ở mãi đằng xa, vừa sải bước đã tới cạnh Trần Cảnh.

- Nơi này đúng là phía trên Long cung, mà giếng Tù Long nằm ngay ở chủ điện Long cung - Thủy Tinh cung.

Quy Uyên cũng không hỏi đám người Nhan Lạc Nương đi đâu, tựa hồ tất cả đều nằm trong dự liệu.

Trần Cảnh vẫn không trả lời, Quy Uyên lại nói thêm:

- Người mãi không tỉnh lại, ta liền vào biển dò xét, tới đây chính là thời cơ tốt để chúng ta cứu tiểu công chúa.

- Lễ nào trong nội cung có tồn tại cường đại?

Trần Cảnh hỏi. Hắn nhớ lại bản chép tay lấy được từ chương giáo La Phù Triệu Tiên chân nhân, nói:

- Những người vượt trên Tiên đạo trong thiên hạ đều đã chết cả rồi mà.

Hắn tuy rằng không tin, nhưng không nhịn được nghĩ tới chuyện này. Nếu không có kẻ ngoài Tiên đạo, thì người có thể đánh bại mình trong trời đất này cũng không nhiều lắm.

Lúc này hắn nghĩ, bằng hắn cùng Quy Uyên chẳng lẽ còn không thể chiến thắng người trong Long cung? Ở trong lòng hắn, hiện tại trong Long

cung tuyệt đối không thể nào là rỗng thật.

- Đối với ngàn năm trước mà nói, hiện trong Long cung cũng không cường đại, nhưng với chúng ta thì lại không phải chúng ta có thể đánh bại, cho dù người có Tần Quảng vương tử cũng không được. Tuy rằng kẻ đó đã già đến muốn tắt thở, nhưng trong tay kẻ đó lại có bùa thần Ti Vũ.

Y hiển nhiên biết rằng Trần Cảnh cũng không biết về bùa thần Ti Vũ, bèn giải thích:

- Ti Vũ Long thần ở Hạo Thiên Thiên đình thụ thần phù tam phẩm. So với Long Vương Kinh Hà thần vị lục phẩm thì cao hơn ba phẩm. Tuy rằng đây là phẩm cấp Hạo Thiên định thần linh, nhưng cũng căn cứ bùa thần mà định.

- Nếu chúng ta không phải đối thủ của kẻ trong Long cung, chẳng phải chúng ta không cứu nổi Tiểu Bạch Long?

- Tuy chúng ta chưa chắc có thể chiến thắng kẻ đó, nhưng hai người chúng ta liên thủ, kẻ đó cũng chưa chắc có thể thắng chúng ta. Hơn nữa mấy ngày tới sẽ có một ngày đặc biệt, rất có lợi cho chúng ta.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 61: Đại Thọ Của Long Vương

oOo

- Có lợi? Có chuyện gì sắp xảy ra sao?

Trần Cảnh hỏi.

Quy Uyên nói:

- Bốn ngày sau là đại thọ một nghìn sáu trăm tuổi của lão Long Vương.

Trần Cảnh kinh ngạc, không ngờ trong Long cung lại có tồn tại từ xa xưa như vậy, không khỏi có chút nghi hoặc nói:

- Chuyện này có quan hệ gì với đại thọ? Chúng ta phải cứu Tiểu Bạch Long đi ra, mấu chốt là ở lão Long Vương này, đại thọ của lão cũng không thể khiến chúng ta thoải mái cứu Tiểu Bạch Long hơn.

- Nếu ta tính đúng, khoảng thời gian này chính là chu kỳ lột xác trăm năm một lần của lão.

Quy Uyên chậm rãi nói:

- Lão Long Vương này cũng không phải Long tộc chính thức, ngay cả nhánh của Long tộc cũng không phải. Hẳn là lão tu bí pháp của Long tộc, cho nên mới cứ phải liên tục lột xác. Mà mỗi lần lột xác đều là lúc lão suy yếu nhất.

Trần Cảnh hiểu ý của Quy Uyên, nhưng vẫn cảm thấy khó khăn như trước, mấu chốt vẫn là thần thông của ai mạnh mẽ hơn.

- Người không cần lo lắng, đợi lúc lão lột xác, pháp lực của lão sẽ giảm mạnh, dù chỉ một mình Hà Bá gia cũng có thể đối kháng được với lão. Đây không phải ta đang đề cao Hà Bá gia. Lúc trước quả thật ta cảm thấy hai người chúng ta cùng đi thì phỏng chừng có thể đánh ngang tay, nhưng sau trận chiến của Hà Bá gia ở Bồng Lai, ta mới biết mình đánh giá thấp thực lực của Hà Bá gia. Nhưng mà trạng thái kia của Hà Bá gia cũng không thể duy trì quá dài, cho nên chúng ta mới phải chờ tới lúc lão lột xác.

Đang lúc Trần Cảnh muốn nói, hần cảm giác có thứ gì đó từ sâu trong biển đang tới. Quy Uyên hiển nhiên cũng phát hiện, y nhìn thoáng qua Trần Cảnh, trong mắt có vẻ nghi hoặc.

Ngay sau đó, từ trong sóng biển có một vật thể trôi lên. Tổng thể vật này giống như lụa bị ướn sưng nước, trôi nổi phiêu đảng trong sóng biển, mặc cho sóng biển có đập mạnh thế nào cũng vẫn như một tấm lụa mỏng phiêu du trên mặt nước, duy trì không thay đổi khoảng cách với Trần Cảnh và Quy Uyên.

- Hai vị đã tới biển sâu thì sao lại không tới Thủy Tinh cung của Long Vương gia ngồi một chút chứ?

Giọng nói này the thé, không hề giống âm thanh khi nói chuyện của người khác khuếch tán trên không trung rồi theo gió truyền đi, mà là tựa như một dải sóng âm, trực tiếp chui vào trong tai.

Trần Cảnh không lên tiếng, Quy Uyên nói:

- Xin hỏi xưng hô như thế nào?

- Người có thể gọi ta là ma trong tranh.

- Ma vật.

Trần Cảnh nói ra hai chữ này, giọng không có cảm xúc gì, mà chỉ như trần thuật một sự thật.

- Đúng vậy, ta chính là một ma vật, chưa từng muốn thành tiên thành thần, chỉ muốn làm một ma vật vĩnh hằng.

Ma trong tranh kia lại cất giọng the thé. Trần Cảnh đột nhiên cảm thấy mỗi chữ nó nói đều giống như là tiếng phát ra khi xé mảnh lụa.

- Ha ha, người biết chúng ta sao?

Quy Uyên hỏi.

- Trong thiên hạ, không có chuyện gì có thể giấu giếm được Long Vương gia.

Tiếng the thé của ma trong tranh lại truyền ra từ trong nước biển.

Quy Uyên mỉm cười, nói:

- Long Vương gia chỉ sợ cũng không dám lớn lối như vậy. Người nói người muốn làm một ma vật vĩnh hằng, nhưng hiện tại lại bị người sai khiến, loại ma này không làm cũng được.

Ma trong tranh cười to, tiếng cười âm trầm, lại cũng không nói gì. Nó vẫn nằm thẳng ở trong biển, thân thể dao động theo sóng nước, phảng phất tỏa ra mùi máu tươi. Hai mắt của nó tỏa ra ánh đỏ, quả nhiên là một ma vật. Từ khí đậm như thế này, sinh linh thông thường tuyệt không thể có.

Hồng đại hiệp trừng to mắt nhìn, muốn nhìn thấu ma vật trong nước.

Nó không thấy rõ, nhưng hai mắt tượng thần trên lưng nó lại hiện ra hai vòng sáng màu đen trắng. Trong mắt Trần Cảnh, hình tượng của thứ trong

nước dần dần rõ ràng, cảm giác hư ảo không thật càng lúc càng giảm, chân thân của ma trong tranh dưới làn nước lập tức hiện ra.

- Aaaaaaaaaaaaaa...

Ma trong tranh bị hào quang đen trắng từ mắt tượng thần rơi xuống, đột nhiên hét lên một tiếng, tựa như một cô gái bị lột hết quần áo trước mặt mọi người, tiếng kêu vừa chói tai vừa nghe ra vẻ tức giận.

Theo đó, sóng biển giống như một tấm chăn bị người xốc lên, cuốn tới Trần Cảnh cùng Quy Uyên. Bên trong cơn sóng cao như núi ấy, ma trong tranh cũng trở lên thật lớn, hai mắt bắn ra ánh sáng đỏ quạch.

Rồi trong nháy mắt ập xuống ấy, nước biển biến thành màu đỏ máu, sóng biển thành sóng máu. Một vật thể toàn thân là máu xuất hiện, hai tay của nó phân biệt chộp tới Trần Cảnh và Quy Uyên. Hai cánh tay đầm đìa máu lao tới, giống như vừa bị lột da, trên tay còn nhỏ máu.

Hồng đại hiệp căng thẳng, cảm giác tim của mình đã bị hai cánh tay kia tóm lấy.

Từ miệng tượng thần của Trần Cảnh phóng ra một luồng sáng trắng. Ánh sáng trắng hiện lên hình kiếm phân tán, trong đó có một con bướm màu sắc sắc sỡ, nhìn qua vô cùng yếu ớt, yếu ớt đến độ chỉ cần một ngón tay có thể ép chết nó.

Nhưng mà lại có một cảm giác mộng ảo không chân thật, đó là con bướm vừa mới xuất hiện, vỗ cánh một cái đã biến mất.

"Choeng..."

Tiếng kiếm ngân không hề lớn nhưng lại rõ ràng khác thường trong sóng lớn cuộn cuộn, thậm chí dễ nghe tới lạ thường, giống như một khúc nhạc động lòng người.

Trong tiếng kiếm ngân vang, một cánh tay của ma vật bên trong sóng máu đột nhiên rời ra, tựa như bị dao sắc chém qua, bị xẻ từ cánh tay đến trước ngực. Nhưng ma vật trong sóng máu lại không hề tán đi, mà hóa thành hai nửa, tiếp tục đánh tới Trần Cảnh, tiếng cười chói tai quái dị làm cho người ta chấn động thần hồn.

Ánh kiếm chột lóe trong làn sóng, theo đó ánh kiếm đan chéo lẫn nhau, cắt tron cả đợt sóng thành từng khối. Nhưng không ngờ ma vật trong con sóng máu cũng không có chết đi, trái lại tiếng cười quái dị càng dày đặc, từng tiếp làm tâm thần người khác loạn lên. Từng phần sóng máu bị cắt tung lại đã khép lại trong tích tắc, hình thành một con sóng máu nguyên vẹn, mà bên trong con sóng vẫn nhìn rõ một người máu như cũ.

Trong khoảng khắc, nó đã tới trước mặt Trần Cảnh. Hồng đại hiệp hét lớn một tiếng, rút từ trong mang ra kiếm và đinh ba. Nhưng cũng đúng lúc ấy, trong mắt nó lại thấy được con bướm Mê Thiên của Trần Cảnh.

Lần này bao phủ quanh thân Mê Thiên điệp không còn là ánh kiếm màu trắng, mà có hào quang vàng lưu chuyển. Mơ hồ, Hồng đại hiệp còn nhìn thấy được những hàng chữ huyền bí lượn quanh.

Ánh kiếm chói lòa, hóa thành một lưỡi kiếm lớn, hàn khí mãnh liệt, cả tiếng kiếm ngân vang cũng lạnh thấu xương. Con bướm bên trong ánh kiếm không có vẻ gì yếu ớt, mà lại có cảm giác cực kỳ lãnh liệt.

Trong tích tắc kiếm giơ lên, Hồng đại hiệp chỉ cảm thấy toàn bộ thế giới đều sáng lên, tất cả dơ bẩn bị xóa sạch không còn sót lại chút gì.

Nó vừa mới nảy ra ý nghĩ đó, kiếm kia đã chém xuống chính giữa con sóng máu. Sóng nước bị cắt đôi như đậu hũ.

- Aaaaaaa...

Ma vật trong sóng máu kêu thảm một tiếng rồi biến mất, mà con sóng kia thì tan vỡ thành nước bắn ngược lại tung tóe trên mặt biển, nhưng mặt biển không hề có dính chút màu máu nào, vẫn là biển xanh sóng đục. Một màn vừa rồi tựa như chỉ là ảo giác.

Hồng đại hiệp lắc lắc cái đầu, nó cực kỳ nghi hoặc, không biết chuyện gì mới xảy ra.

- Hà Bá gia nhìn thấy gì vậy?

Lúc này Quy Uyên hỏi, y cũng không có ra tay.

- Ta thấy một bức tranh với chất liệu tơ lụa màu máu. Bên trong đó vẽ như là một con sông với một người toàn thân là máu trôi lơ lửng.

Trần Cảnh nói.

- Quả nhiên.

- Quả nhiên cái gì?

Trần Cảnh hỏi.

- Quả nhiên là ma vật Tu La từ biển máu trong Tu La giới.

Quy Uyên chậm rãi nói.

- Biển máu Tu La giới? Thực sự có nơi này sao?

Trần Cảnh kinh ngạc hỏi. Mặc dù hắn từng đọc trong sách về biển máu và Tu La giới, nhưng lại chưa từng nghe có ai trên thế gian nhìn thấy Tu La, nên luôn không thể xác định nơi đó có thật hay không.

- Đương nhiên, biển máu nằm giữa chốn U Minh, còn gọi là U Minh Huyết Hải, trong đó có một tộc sinh linh tự gọi mình là Tu La, gọi địa bàn

của mình là Tu La giới. Trong truyền thuyết, biển máu kia tự thành trời đất, vô cùng rộng lớn, là một thế giới Tu La.

Quy Uyên nói:

- Chẳng qua, nó cũng không phải là Tu La tự mình cố gắng thoát khỏi biển máu đi tới thế gian này.

- Nó là bị người tể nhập vào bức tranh kia, trở thành linh hồn của bức tranh.

Trần Cảnh nói.

Quy Uyên mỉm cười nói:

- Đúng vậy, có điều theo ta thì chủ nhân bức tranh kia khẳng định đã chết rồi, mà nó tuy không thể thoát khỏi bức tranh kia, nhưng lại có tính tự chủ, xem như một món linh bảo tự có ý thức.

- Vậy tại sao nó lại ở vùng biển này, tại sao lại ở Long cung?

Trần Cảnh hỏi.

- Có lẽ là bởi vì đất liền đông đảo đạo môn, nó không có nơi sống yên ổn, hoặc có lẽ nó vốn được một vị đại thần thông nào đó trên biển này tể luyện thành.

Quy Uyên nhìn biển khơi sâu thẳm, hai mắt giống như có thể thấy được Long cung dưới đáy biển.

- Ha ha, lại có người đến.

Quy Uyên cười nói.

Trần Cảnh lại hỏi:

- Người nói, lão Long Vương kia biết mục đích ta đến đây sao?

Quy Uyên lắc lắc đầu. Trần Cảnh biết y muốn nói rằng bản thân y cũng không thể xác định lão Long Vương biết hay không.

Người tới còn chưa ra khỏi mặt biển thì Trần Cảnh đã nhìn được rõ mồn một. Đó là một đoàn người, dẫn đầu là một vị công tử áo gấm, nhìn qua phong lưu phóng khoáng, bên hông đeo một thanh đoản kiếm có bao màu xanh lục, tăng thêm cho người này vài phần khí tức phong lưu. Vị công tử này cười một con động vật biển thật lớn, trông như ngựa, nhưng lại lớn hơn ngựa, bốn chân có vuốt, đầu như hổ, đuôi như sư tử, trên người có vằn tím, con người trong hai mắt là màu vàng, răng nanh trong miệng vừa nhiều vừa sắc bén.

Mà đằng sau vị công tử này còn có một con tôm thành tinh hóa hình chưa hết cùng với hai dạ xoa tuần biển.

Bọn họ trôi lên mặt nước, cũng không có pháp lực dao động, nhìn qua vô cùng tự nhiên, liếc mắt một cái có thể hiểu rằng phép ngự thủy vượt sóng của đám người này đã dung nhập đến tận xương tủy.

Trần Cảnh và Quy Uyên chỉ nhìn bọn họ, không lên tiếng chờ họ nói chuyện. Vị công tử kia nhìn hai người, mỉm cười nói:

- Nghe nghĩa phụ nói Đông Hải có hai vị thần linh thượng đẳng tới, hiện tại gặp được, lại cảm thấy nghĩa phụ nói như vậy thật sự quá mức thất lễ. Thần khí từ hai vị tan vào hư không, không hiện không ẩn, ứng với câu hòa cùng trần thế của đạo tổ, sao bốn chữ thần linh thượng đẳng có thể nói hết được.

Trần Cảnh và Quy Uyên vẫn không có nói chuyện, vị công tử kia tiếp tục nói:

- Ha ha, hai vị phỏng chừng còn không biết nghĩa phụ của tiểu long là ai. Người chính là Đông Hải Long cung chi chủ. Bốn ngày sau là đại thọ của nghĩa phụ, nếu hai vị không có việc gấp, xin mời tới nội cung uống mấy chén tiên tửu, cũng thừa dịp xem phong cảnh khác biệt của biển sâu. Hơn nữa qua một hai ngày tới, sẽ có tu sĩ từ tam sơn ngũ nhạc tới chúc thọ, lại có các tộc trưởng các tộc trong biển đến dâng lễ vật, còn có pháp hội, có thể dễ dàng trao đổi tâm đắc tu hành.

Lúc này Quy Uyên ôm quyền nói:

- Hóa ra bốn ngày sau là đại thọ của Long Vương ra, đáng tiếc bọn ta biết chậm, không kịp chuẩn bị lễ vật mừng thọ, cứ vậy đi chỉ sợ quá mức vô lễ.

- Ha ha, nghĩa phụ xưa nay yêu thích kết giao tiên linh đạo chân trong thiên hạ, chỉ cần hai vị chịu theo tiểu long tới Long cung, nghĩa phụ nhất định cao hứng. Có hai vị tới đã là lễ vật tốt nhất cho thọ yến của gia phụ rồi.

Công tử áo gấm kia cười nói.

Lúc này Quy Uyên nhìn thoáng qua Trần Cảnh, tựa hồ chờ Trần Cảnh tỏ thái độ. Mà Trần Cảnh cũng phối hợp nói:

- May mắn gặp đúng lúc đại thọ của Long Vương gia, việc trọng đại như vậy bỏ qua chẳng phải đáng tiếc lắm sao. Còn về lễ vật mừng thọ, ta nghĩ Long Vương gia không cần đến đâu. Chỉ là có một việc chúng ta không thể không nói.

- Mời nói.

Công tử áo gấm mỉm cười nói.

- Ngay trước khi công tử đến, có một kẻ tự xưng là ma vật trong tranh đã tới, nó cũng tự xưng là đến từ Long cung, vừa rồi chúng ta và nó...

- Ha ha, tôn thần không cần phải lo lắng, tiểu long tới chính là để gặp nó, hai vị là khách của nghĩa phụ, sao nó lại dám nổi tà tâm vậy chứ.

Công tử áo gấm lớn tiếng nói.

Quy Uyên tiếp lời, nói:

- Đều nói bảo vật trong thiên hạ đều từ Đông Hải, chúng ta đây phải đi Long cung để mở rộng tầm mắt.

Công tử áo gấm cười khách khí vài câu, nhưng trên mặt không giấu được đắc ý. Gã lại nói:

- Mời hai vị đi theo ta.

Vốn ban đầu gã xưng là "tiểu long", giờ cũng đã đổi thành "ta".

Nói xong, gã đi trước dẫn đường, còn Trần Cảnh và Quy Uyên thì đi theo sau gã, tiến thẳng vào biển sâu, hướng về đáy biển đen kịt giống như bầu trời đêm kia, đúng là có một cảm giác vô cùng vô tận. Trong thoáng chốc, Trần Cảnh có chút mất phân biệt, không biết phải xem đây là bầu trời đêm, hay là đang ở Tần Quảng vương thành nơi âm phủ.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 62: Thu Nguyệt Hạp Cốc

oOo

Một đường đi xuống biển sâu, bọn hắc cũng không sử dụng thuật độn thủy, mà chỉ dùng phép ngự thủy, cho nên tốc độ cũng không nhanh, giống như là đang du ngoạn. Càng đi sâu xuống, Trần Cảnh càng cảm thấy mình đang ở trong một bầu trời đen nhánh. Trong bóng đêm, thỉnh thoảng sẽ có ánh sáng từ đâu đó lóe lên, tựa như những ánh sao trên bầu trời buổi tối, chợt xa chợt gần, có thứ nhỏ tới không thấy rõ, có góc lại nhìn rõ vài sinh vật cổ quái. Trần Cảnh cảm nhận được khí tức sinh mệnh trên người mấy thứ đó. Chúng khác với sinh linh trên đất liền, vì chúng còn có cả khí tức thực vật. Hai loại khí tức hỗn loạn cùng một chỗ hình thành một loại khí tức độc đáo.

Vị công tử áo gấm này là một người nói rất nhiều, nhưng nhìn có vẻ trước khi đến gã đã được dặn dò, bởi vì sự khiêm tốn trong lời nói rõ ràng là do gã cố ý biểu hiện, chứ bản chất của gã hiển nhiên là thích khoe khoang, không thuộc dạng trầm ổn.

Gã nói mình tên là Chiêu Liệt, là nghĩa tử thứ mười một của Long Vương. Trần Cảnh cũng không dùng Pháp Vọng Nhãn để xem chân thân của gã là gì. Dùng pháp thuật để xem chân thân người khác là một việc cực kỳ vô lễ, như ma trong tranh lúc trước cũng là bởi vì Trần Cảnh sử dụng pháp thuật nhìn nó, nên nó mới giận dữ mà chủ động ra tay.

- Ma trong tranh có một cái tên kỳ quái, gọi là Trát Lý Tây Huyết Liên, chúng ta cũng gọi nó là Huyết Liên Hoa. Lai lịch của nó thì hắc Hà Bá gia

đã nhìn ra rồi!

Chiêu Liệt cười nói. Thoạt nhìn, gã cũng không có bao nhiêu kính sợ với ma trong tranh kia.

- Ủm.

Trần Cảnh lên tiếng.

Chiêu Liệt thuộc dạng chỉ cần có người tỏ vẻ đang nghe gã nói chuyện thì gã sẽ không ngừng miệng, bèn nói tiếp:

- Ha ha, tính tình của nó luôn quái dị, nhưng điều khiến nó thực sự tức giận chỉ có gặp người dùng pháp thuật nhìn thấu chân thân của nó.

Chiêu Liệt cười lớn nói:

- Nó cũng có ngày hôm nay, ha ha, Hà Bá gia quả nhiên danh bất hư truyền.

- A, không biết ta có cái danh gì lan truyền trên thế gian đây?

Trần Cảnh nói bằng giọng thoải mái, mang theo ý cười mà hỏi.

Chiêu Liệt ngồi trên lưng con động vật biến hình dáng kỳ lạ, Trần Cảnh thì đi bên phải gã, còn Quy Uyên ở bên trái, hai người kẹp hằm ở giữa. Quy Uyên tiêu sái đạp từng bước như dạo trong sân vắng, mà Hồng đại hiệp lúc này đã phóng lớn thân thể, không kém gì thú cười của Chiêu Liệt. Nếu nó duy trì hình thể này trở lại Tú Xuân loan, thì nhất định không nhỏ hơn ngôi miếu Hà Bá.

Trước kia Hồng đại hiệp không thể làm được điều này, giờ lại có thể, rõ ràng nó cũng đã có đột phá.

- Ta nghe rất nhiều người nói qua, sau khi Giao Long Vương Kinh Hà chết, trong sông Kinh Hà có một vị Hà Bá kiếm thuật vô cùng tuyệt diệu, có thể so sánh với La Phù Ly Trần được xưng thiên hạ kiếm tiên xuất La Phù. Hiện tại theo ta thấy, Ly Trần kia rõ ràng không phải đối thủ của Hà Bá gia. Huyết Liên Hoa có thần thông pháp thuật rất không đơn giản, linh bảo bình thường chỉ cần dính phải máu đen của nó là sẽ bị tổn thương linh tính, càng không cần nói tới muốn đánh chết hay đánh bại nó. Còn kiếm của Hà Bá gia chẳng những không bị hao tổn, ngược lại còn đánh bại nó. Bất kể nói theo phương diện nào, thì cũng đã vượt qua rất nhiều người.

Trần Cảnh cười cười, nói:

- Gần đây có ngộ ra vài điều, chứ nếu là trước kia, cũng chỉ có thể nhìn thấy máu mà chạy.

Chiêu Liệt cười, gã cho rằng Trần Cảnh đang khiêm tốn. Thế nhưng hoàn toàn không phải vậy, mà Trần Cảnh đang nói thật. Nếu Trần Cảnh không có được bùa thần Kinh Hà, và Mê Thiên kiếm lại không có dung khắc một tờ kinh văn Hoàng Đình trên cánh Mê Thiên điệp, thì quả thật hẳn chỉ có một cách là chạy trốn.

Từ khi kinh văn trên Hoàng Đình tan ra rồi khắc lên trên cánh của Mê Thiên điệp, Mê Thiên kiếm bắt đầu phát sinh một vài biến hóa mà Trần Cảnh có thể cảm thụ được, nhưng lại không miêu tả nổi ra lời. Ví dụ như kiếm đã không hề sợ những thứ chí tà chí sát làm ô nhiễm, hay giờ dựa vào Mê Thiên kiếm làm phép thì càng thêm tùy tâm điều khiển. Các loại kiếm thuật thi triển ra, chẳng những tiêu hao pháp lực ít hơn nhiều, hơn nữa còn một chút huyền diệu mà chính Trần Cảnh cũng không giải thích được.

Ở trận chiến trong Bồng Lai lúc trước, con rồng xanh kia chính là bị ánh sáng vàng có từ khi kinh Hoàng Đình tan ra khắc lên Mê Thiên kiếm xé đôi.

Ánh sáng vàng kia xuất hiện cũng không phải Trần Cảnh khống chế, mà là đột nhiên xuất hiện. Lúc bình thường hẳn có nhìn thấy ánh sáng đó trên cánh bướm, nhưng lại không thể cố ý để nó xuất hiện. Trần Cảnh cảm thấy tinh khí thần của mình còn chưa đạt trạng thái nhất định, nên không cách nào khiến ánh vàng xuất hiện. Chỉ có ở thời khắc sinh tử, bất kể là tinh thần hay ý chí đều đã đạt tới một loại trạng thái cực hạn, mới có thể để trên thân Mê Thiên kiếm thoáng xuất hiện một luồng sáng vàng như có thể cắt mở vạn vật trong trời đất.

Cũng khó trách Chiêu Liệt khen ngợi, bởi vì ma trong tranh kia dựa vào thần thông của mình, đến nay mới chỉ ném một lần thiết thoi dưới tay lão Long Vương mà thôi.

Bọn hắn tiếp tục đi thẳng tới Đông Hải Long cung trong truyền thuyết, phần lớn thời gian đều là Chiêu Liệt nói, Trần Cảnh và Quy Uyên chỉ chen vài câu vào thời điểm mấu chốt, dọc đường xem như hòa hợp.

Đông Hải kỳ thật cũng không có đánh dấu phạm vi cụ thể, vị trí các địa điểm đều chỉ ở mức đại khái mà thôi. Đảo Kim Ngao là ở Đông Hải, Bồng Lai cũng là ở Đông Hải. Nghe nói hơn nghìn năm trước, Đông Hải còn có một hòn đảo gọi là đảo Tam Tiên, trên đảo là ba vị Kim Tiên từng bày đại trận Cửu Khúc Hoàng Hà tại Hoàng Hà. Cho nên nói, Đông Hải này vô cùng rộng lớn.

Bất kể là đảo Kim Ngao hay Bồng Lai hoặc đảo Tam Tiên, thì cũng đều ở trên mặt biển. Còn Long cung lại nằm ở chỗ sâu nhất dưới đáy biển, cũng tính như một thế giới khác.

Mà Thu Nguyệt hạp cốc thì cách Long cung ba trăm dặm, là một cái khe rất sâu, còn sâu hơn cả Long cung. Nhưng Thu Nguyệt hạp cốc có cái tên này không phải vì nó ở rất sâu, mà là bởi vì hàng năm, vào một ngày nhất định, nơi này sẽ tỏa ra hào quang. Nhìn từ xa, hạp cốc này giống như là một mảnh trăng lưỡi liềm trong tiết trời thu.

Đại thọ của Long Vương chính là một đại sự với biển cả. Cho dù Thiên đình đã biến mất hơn nghìn năm, nhưng chỉ cần Ti Vũ Long Thần vẫn chưa tạ thế, thì địa vị của Long cung ở trong biển cả vẫn là không ai có thể dao động.

Bên trong Thu Nguyệt hạp cốc cũng có phòng ốc như ở đất liền, nhưng phong cách lạ hơn nhiều. Vật liệu để dựng nhà cũng không phải cây cối, mà là bằng một loại thực vật đặc biệt trong biển. Loại thực vật này khắc lên chữ bùa có thể thành pháp khí.

Tại nơi này có một ngôi điện nhỏ gọi là điện Đạm Mặc, trước điện có một loạt võ sĩ tay cầm đại kích trường thương. Đằng sau mỗi võ sĩ này đều có một đôi cánh dạng vỏ sò, còn điện mạo của mỗi người thì đều tuần mỹ phi phàm.

Cửa điện đột nhiên được mở ra, một thiếu nữ xuất hiện ở bên trong cánh cửa. Nàng mặc bộ quần áo xanh biếc, thoát nhìn trông rất xinh xắn đáng yêu, đôi mày hơi nhíu, trong mắt như có hơi nước. Trên lưng nàng cũng là một cặp vỏ sò, màu của vỏ sò giống như được phủ một lớp rêu xanh.

Nàng không hề đi ra, chỉ đứng nhìn bên ngoài, nhìn chốc lát lại đóng cửa lại. Những võ sĩ canh giữ ở cửa thấy vậy cũng buông lỏng tâm xuống. Bọn họ nhận được mệnh lệnh không được để Vô Hoa điện hạ đi ra khỏi điện Đạm Mặc.

Bọn họ không biết quá nhiều về vị điện hạ trong điện này, chỉ biết nàng mới từ bên ngoài trở về, nghe nói trước kia tu hành ở một con sông trên đất liền. Họ còn nghe nói, nàng là một vị điện hạ bị đày ải ra ngoài.

Người thiếu nữ trong điện kia tên là Thu Nguyệt Vô Hoa. Trước kia, nàng nằm mộng cũng muốn trở về đây, nhưng hiện tại lại chỉ muốn rời đi, không bao giờ trở về nữa. Thu Nguyệt hạp cốc trong trí nhớ của nàng đã bị

vỡ thành những mảnh vụn, rồi theo thời gian qua mà nát tan thành bụi phấn.

Nàng cảm nhận được triệu hoán, sau đó một đường trải qua ngàn hiểm nguy về tới Thu Nguyệt hạp cốc, nhưng sau khi trở về thì phát hiện vị phụ thân năm đó đuổi mình ra khỏi Thu Nguyệt hạp cốc đã chết rồi, mà toàn bộ Thu Nguyệt hạp cốc cũng đột nhiên xa lạ hẳn.

Người ở bên trong phần lớn đã không nhận ra nàng nữa. Sau khi nàng trở về, tế bái phụ thân, gặp qua tộc trưởng mới, sau đó liền trở lại điện Đạm Mặc mà mình từng ở. Nàng nghe được từ miệng người khác rằng sau khi mình đi rồi, phụ thân vẫn phái người trông nom gian điện nhỏ này.

Nhưng nàng mới trở về đây chưa bao lâu, đã thấy một ít tộc binh tới đây canh gác, nói là bảo vệ, kỳ thực là giam lỏng.

Nàng đã không ở nhà rất nhiều năm, không biết rõ chuyện gì xảy ra trong tộc, nhưng điều này cũng không khiến nàng khó đoán được rằng sự trở về của mình đã khiến một số người không thoải mái.

- Người nói, có phải ta không nên trở về hay không?

Thu Nguyệt Vô Hoa hỏi cô gái bên cạnh. Cô gái này cũng thuộc tộc sò biển.

Trong thiên hạ, bất kể là sinh linh chủng tộc nào thì cũng đều phân mạnh yếu cao thấp. Nhân loại như thế, tộc sò cũng thế. Sò biển ở Thu Nguyệt hạp cốc xem như hoàng tộc đối với sò biển nơi khác. Mà cô gái đứng cạnh Thu Nguyệt Vô Hoa là được phái tới để hầu hạ nàng. Cô ta tên là Lam Nhi, rất ít nói, nhưng trông cũng có vẻ thông minh lanh lợi.

- Nơi này là nhà của điện hạ, nhưng điện hạ lại về muộn một chút.

Lam Nhi kia nói.

- Muộn một chút sao, phải là quá muộn mới đúng.

Thu Nguyệt Vô Hoa nhẹ giọng nói. Lam Nhi chỉ nhìn nàng, không trả lời. Trong lòng cô ta, điện hạ trước mắt này chính là một nhân vật gần như truyền kỳ.

Ở mấy chục năm trước, nàng bởi vì không muốn đi Long cung làm thị nữ mà bị tộc trưởng đày ra khỏi Thu Nguyệt hạp cốc. Mấy chục năm sau, nàng lại còn sống trở về, hơn nữa nghe nói pháp lực của nàng đã không dưới mấy trưởng lão rồi.

Lại qua vài ngày nữa, Lam Nhi đột nhiên nói với Thu Nguyệt Vô Hoa:

- Tộc trưởng nói, đại thọ của Long Vương gia năm nay không giống mọi lần, tộc trưởng sẽ đích thân mang lễ vật tới chúc thọ. Hơn nữa Thu Nguyệt hạp cốc chúng ta lại muốn dâng tới một thị linh.

Thu Nguyệt Vô Hoa quay đầu nhìn Lam Nhi. Lam Nhi chỉ cảm thấy ánh mắt của vị điện hạ ngày thường ít nói, tính khí cực dịu dàng, như có thể nhìn thấy những chuyện trong lòng mình. Cũng may nàng chỉ nhìn thoáng qua liền ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà, nói:

- Thị linh a, ta sớm đã là thị linh của Hà Bá Kinh Hà rồi.

Sau đó Lam Nhi đi ra ngoài, không quá bao lâu lại trở lại. Cô ta chỉ nói một câu:

- Tộc trưởng nói, Kinh Hà quá nhỏ, không thể rộng lớn như hải vực. Uy danh Hà Bá Kinh Hà cũng kém Đông Hải Long cung ngàn vạn năm.

Thu Nguyệt Vô Hoa không nói gì. Trong mắt Lam Nhi, nàng tựa như đang xuất thần, phảng phất là đang nhớ lại vài chuyện.

Lam Nhi thầm so sánh vị điện hạ trước mắt với vài vị khác, chỉ cảm thấy những người kia dù có danh vọng tới đâu, nhưng nếu so sánh với vị điện hạ đã mấy chục năm không ở nhà này thì kém không phải chỉ một lần. Vào lúc này, Lam Nhi không hề thấy được nửa phần bối rối hay thất thố trên mặt Thu Nguyệt Vô Hoa, chứ đừng nói tới sợ hãi.

- Nghe nói, ngày hôm qua, Bồng Lai đại chiến cùng người trên mặt biển.

Lam Nhi đương nhiên trả lời không biết, sau đó nàng Thu Nguyệt Vô Hoa tiếp tục nói:

- Đi thôi, đi gặp tộc trưởng.

Dứt lời, nàng đi mở cửa. Lam Nhi vội vàng theo sau, đúng lúc đó Thu Nguyệt Vô Hoa đột ngột dừng bước, quay đầu nhìn lại, nói:

- Sau khi ta đi, người giúp ta trông nom nơi này, đừng cho người nào làm lộn xộn đồ vật bên trong. Hắn ta sẽ trở về nhanh thôi.

Lam Nhi không biết nàng nói thế là ý gì, cũng chỉ có thể nén tò mò, "vâng" một tiếng.

Cùng ngày, Thu Nguyệt Vô Hoa liền ngồi trên một chiếc xe do cá trắng kéo, lẫn vào một đội ngũ đi về hướng Long cung.

Mà lúc này đây, trước mắt Trần Cảnh cũng xuất hiện một vùng cung điện thật lớn, chợt nhìn như là một tòa, nhìn kỹ lại là một dãy, chỉ là sắp xếp vô cùng chặt chẽ, từ trên nhìn xuống không hề thấy khe hở.

Khắp cung điện đều do bạch ngọc tạo thành, tản ra một tầng ánh sáng trắng mờ mờ. Ánh sáng chiếu rõ cả vùng quanh đó, tựa như một tòa bạch ngọc thần điện giữa trời đêm, hiện ra khí tượng của thần đình, khí lành tầng tầng, hào quang vạn trượng.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 63: Long Cung

oOo

Hạ xuống trước tòa cung điện như bạch ngọc này, Trần Cảnh nhìn ngay thấy ba chữ to "Thủy Tinh Cung", hấn lập tức hiểu cung điện này đại khái là xây từ thủy tinh.

Trần Cảnh và Quy Uyên theo Chiêu Liệt vào Thủy Tinh cung, chỉ thấy bên trong không chỗ nào không đặc sắc, không chỗ nào không cao nhã. Mới chỉ nhìn thoáng qua thôi, đã khiến người ta cảm thấy bảo bối trong thiên hạ này đều nằm tại nơi đây. Loại cảm giác này có lẽ là lý do sinh ra câu nói bảo vật thiên hạ đều từ Đông Hải.

Sau khi đi vào, Trần Cảnh nhìn thấy những cô gái hải tộc đủ loại dáng hình đang qua lại. Nhịp di chuyển của bọn họ cực kỳ an tĩnh, liếc mắt nhìn qua có cảm giác như là một dòng suối mát xuôi dòng, nhưng cẩn thận cảm thụ, sẽ phát hiện bọn họ đều cực kỳ dè dặt, có vẻ như là do được nghiêm khắc bồi dưỡng ra. Ở trong lòng của bọn họ có kính sợ, chứ không phải loại an tĩnh ở cả thể xác và tinh thần tựa như màn đêm của Hư Linh.

Những điều từ tận sâu bên trong phát ra mới là vẻ đẹp thật sự, nếu không có, cho dù cài hoa hồng hay cầm mẫu đơn cao quý, cũng không thể thay đổi được.

Từ biểu hiện của những cô gái hải tộc này có thể thấy được, chủ nhân của Long cung nhất định là loại người tích an tĩnh ôn hòa, bất kể là vật phẩm bài trí hay người nơi đây đều lộ ra cảm giác như vậy.

"Thích an tĩnh ôn hòa thế này, nhất định cực kỳ ghét náo động." Trần Cảnh thầm nghĩ: "Nếu có người làm náo loạn thọ yển của Long vương, nhất định sẽ phải chịu lửa giận của lão."

Những cô gái hải tộc này, mỗi người đều có hình thái khác nhau, tướng mạo cũng khác nhau, trên người bọn họ đều có một vài đặc thù của tộc mình. Thế nhưng chính những nét đặc thù ấy lại khiến bọn họ tăng thêm nét phong tình quyến rũ.

Các nàng nhìn thấy Trần Cảnh và Quy Uyên thì trên mặt đều có vẻ kinh ngạc. Khí chất trầm ngưng như vực sâu của Quy Uyên hấp dẫn ánh mắt các nàng. Mà khi nhìn sang Trần Cảnh thì thái độ các nàng có vẻ tò mò nhiều hơn

Trần Cảnh nhìn những cô gái đến từ các tộc trong biển sâu trước mắt, lại nhìn vào những đồ vật các nàng đang cầm trong tay, là một ít hoa hoặc mâm đựng trái cây, còn có nhiều loại vật nhỏ khác. Các nàng có vẻ rất bận rộn, người đến từ phía trước, người rời đi từ phía sau, hai bên trái phải cũng tấp nập đi đi đến đến.

Trần Cảnh cảm nhận được sự phấn chấn theo hành động của các nàng, nhưng thứ hẳn nhận thấy nhiều hơn là cảm giác xế chiều phảng phất ở bất cứ nơi nào. Trần Cảnh thầm nghĩ: "Chủ nhân sợ hãi với cái chết đang càng lúc càng gần, cho nên mới cố xây dựng cái không khí phấn chấn mạnh mẽ."

- Đông Hải Long cung được chứ?

Chiêu Liệt hỏi, trong giọng nói đầy vẻ đặc ý. Gã cũng không hỏi rõ người nào, nhưng Quy Uyên đã lên tiếng:

- Như suối lành chảy róc rách, chợt nhìn thì hơi lộn xộn, thế nhưng lại hòa hợp vô cùng, nơi chốn đều có không khí tươi mới mừng vui, quả thật vô cùng tuyệt vời.

- Ha ha, Quy tướng không hổ là Quy tướng, kiến thức quả nhiên cao minh.

Chiêu Liệt cười lớn nói.

Trần Cảnh thầm kinh ngạc, hẳn không ngờ Chiêu Liệt này cũng đã biết thân phận chân thật của Quy Uyên. Còn Quy Uyên thì chỉ mỉm cười thản nhiên, nhìn không ra y nghĩ thế nào.

Lúc ở trên mặt biển, ma trong tranh kia đã nói Long vương gia không gì không biết, Trần Cảnh cũng đã từng hỏi Quy Uyên rằng liệu Long Vương có biết mục đích của bọn hắn hay không.

Ở trong lòng Trần Cảnh, thế gian này không có bất kỳ một người tu hành nào có thể biết rõ chuyện thiên hạ, cả lão Long vương sống một nghìn sáu trăm tuổi cũng không ngoại lệ. Cho nên Trần Cảnh chỉ cho rằng ma trong tranh lúc đó là mạnh miệng mà thôi.

Bây giờ nghĩ lại, lão long này đột nhiên biến thành thần bí khó lường. Ma trong tranh kia có một thân thần thông pháp thuật như vậy, có thể đi bất kỳ đâu trong trời đất, cho dù có người có thể chiến thắng nó, nhưng muốn bắt nó lại cực kỳ khó khăn, muốn giết nó càng khó như lên trời. Một nhân vật như vậy, lại cam nguyện chịu cho lão Long vương sai sử, có thể thấy được Long vương nhất định còn vượt xa ma trong tranh.

Mà vị nghĩa tử thứ mười một của Long vương trước mặt này cũng không phải hạng người vô năng, đằng trước gã còn mười nghĩa tử, khẳng định mỗi người cũng bất phàm. Nghĩ đến đây, tim Trần Cảnh không khỏi đập mạnh.

Trần Cảnh không biết tâm tình Quy Uyên lúc này là gì, chỉ nghe y nói:

- Quy tướng? Đây là từ đâu nghe?

- Hắc hắc!

Chiêu Liệt cười có chút âm trầm, có điều lại không có cảm giác ác ý. Gã tiếp tục nói:

- Nghĩa phụ chỉ cần người một cái, thiên hạ này liền không có bao nhiêu chuyện có thể giấu giếm được người.

Gương mặt trên tượng thần của Trần Cảnh tự nhiên không chút thay đổi, còn Quy Uyên thì tựa như một giếng nước an tĩnh, vẫn cười cười như ban đầu, nói:

- Truyền thuyết ngàn năm trước Ti Vũ Long Thần có thể thông qua cái mũi mà biết thiên hạ khô hạn ra sao, từ đó làm mưa xuống. Chẳng lẽ Long vương gia đã thăng lên thần vị Long Thần sao?

Chiêu Liệt cười lớn, nhưng không trả lời. Trần Cảnh đoán Long vương khẳng định không thăng lên thành Ti Vũ Long Thần, bằng không với tính cách thích khoe khoang của mình, Chiêu Liệt chắc chắn sẽ không giấu giếm.

Ba người một tốp đi tới nội cung. Lúc trước nhìn từ trên cao xuống còn không biết Long cung này lớn thế nào, hiện tại Trần Cảnh chỉ cảm thấy như đang tiến vào một mê cung vô tận không có lối ra.

Cảm giác này từng xuất hiện ở rất nhiều năm trước, khi đó Trần Cảnh cảm thấy trời đất cũng tựa như Long cung hôm nay, có đôi khi cảm thấy không bao lớn, bất kể là chuyện gì hay là người nào thì cũng chỉ đến vậy, mà có đôi khi lại cảm thấy lớn như không bờ bến, cảm thấy nơi chốn đều là hư ảo, tất cả những chuyện trước mắt đều chỉ như một giấc mộng dài.

Cứ theo sau Chiêu Liệt, bọn hắn tiến vào một tòa cung điện nhỏ. Chiêu Liệt an bài Trần Cảnh và Quy Uyên trong tòa cung điện có cái tên rất nữ tính này - Giai Nhân Như Mộng, sau đó nói rằng phải về gặp nghĩa phụ, rồi rời đi.

Quy Uyên nhìn Trần Cảnh. Trần Cảnh thấy được từ ánh mắt của y có một chút gì đó rất khó xác định. Đây cũng là lần đầu tiên hắn thấy được trong mắt Quy Uyên có cảm xúc như vậy. Trước kia, y luôn khiến người khác có cảm giác y biết rõ hết chuyện trong thiên hạ.

Quy Uyên không nói gì, cũng không sử dụng pháp thuật truyền âm, bởi vì đây là ở Long cung. Trần Cảnh thì lại chủ động nói chuyện, chẳng qua đều là những việc râu ria, hoặc tán thưởng Long cung rộng lớn, hoặc kể vài chuyện lạ trên thế gian, thuận tiện còn nói tới tiền căn hậu quả cuộc chiến ở Bồng Lai.

Trần Cảnh và Quy Uyên đều cảm giác nhất định những gì mình nói đều bị Long vương nghe được, nhưng không nói cũng không ồn.

Nói đến cùng, Trần Cảnh vẫn cảm thấy thiên hạ này không có người biết hết mọi sự trong thiên hạ, Long vương cũng không thể.

Giờ nghĩ kỹ, Long vương có thể biết thân phận của Quy Uyên cũng không lạ, bởi vì lão sống hơn một nghìn năm, khẳng định biết nhiều chuyện bí ẩn, có thể từ trên người Quy Uyên cảm nhận được huyết mạch truyền thừa của tộc quy tướng cũng là chuyện bình thường.

Thế nhưng Trần Cảnh lại từ Quy Uyên mà biết được, sở dĩ Quy Uyên biết Tiểu Bạch Long bị nhốt ở giếng Tù Long, không phải bởi vì y đã tới nơi này, mà là y nhìn thấy qua bí pháp.

Nói đi nói lại, vẫn là phải chờ tới thời điểm Long vương lột xác để ra tay. Việc bây giờ chỉ có chờ đợi, chờ đợi đến ngày đó.

Như vậy Long vương mời bọn hắn tới đây là có mục đích gì?

Đó là điều Trần Cảnh đang suy nghĩ.

Đúng lúc này, Trần Cảnh bỗng nghe được âm thanh nhỏ như tiếng muỗi kêu. Âm thanh kia nói:

- Long Vương gia nói, tới ngày đại thọ sẽ làm thịt Hà Bá Kinh Hà cùng Quy Uyên kia, để mọi người biết kẻ dám bất kính với Long vương gia, mưu đồ gây rối sẽ có kết cục gì.

Trần Cảnh kinh hãi, đúng lúc này, tai hắn nghe thấy tiếng cười to của Chiêu Liệt. Tiếng cười chưa tan, Chiêu Liệt đã bước đi vào

Ở phía sau gã có thêm một người trung niên. Người này mặc áo bào màu tro, sắc mặt giống y phục. Trần Cảnh vừa nhìn đã thấy người này có địch ý với mình, chỉ là cố ý ẩn giấu đi. Trần Cảnh thầm cảnh giác, đồng thời nghĩ xem mình đắc tội kẻ này khi nào, mà đáp án dĩ nhiên là không biết

- Kinh Hà huynh, Quy tướng huynh, ta tới giới thiệu với hai người, đây là tam ca của ta, Ngao Chân. Huynh ấy nghe nói các người đã tới, nhất định đòi đi gặp các người. Ha ha...

Chiêu Liệt lớn tiếng nói. Gã rất cao hứng. Gã cảm thấy người gã mang về được người khác coi trọng chính là khiến hắn vẻ vang.

Nhưng mà Trần Cảnh lại lập tức nghĩ tới một người, chính là kẻ từng tới Kinh Hà, tuyên bố mình là Long Vương Kinh Hà - Ngao Vu Phong.

Trần Cảnh nhìn thấy đáy mắt trung niên kia lóe lên ánh sắc lạnh, lập tức hỏi:

- Không biết Ngao Vu Phong là gì của người?

Câu hỏi này tương đối trực tiếp, nhưng giọng điệu coi như bình thản.

- Trưởng tử.

Ngao Chân lạnh lùng nói.

Chiêu Liệt hơi sững sốt, lập tức thu hồi vẻ mặt tươi cười. Ngoài dự kiến của Trần Cảnh, gã lại chuyển hướng nhìn sang Ngao Chân, sắc mặt không tốt nói:

- Ta đang thắc mắc sao hôm nay huynh lại có hứng trí tới gặp bằng hữu của ta, thì ra là tới tìm thù sao tam ca...

Hai chữ "tam ca" ở cuối được gã kéo dài giọng ra.

Ngao Chân chỉ nhìn Trần Cảnh, lạnh lùng nói:

- Từ lúc Vu Phong đến Kinh Hà thì không còn trở về nữa, ta có thể biết người đã làm gì nó không?

- Hẳn bị đồng tử của ta nâng kiếm gần người, chém ở Long cung Kinh Hà.

Trần Cảnh giữ nguyên giọng điệu đáp, chỉ là trong lời nói lại làm người ta cảm thấy một vị đạo sắc bén vô song.

- Tốt, tốt lắm.

Ngao Chân gằn giọng phun ra ba chữ lạnh băng, như tiếng sắt thép rơi trên mặt đất, sau đó xoay người liền đi.

Trần Cảnh còn đang suy nghĩ âm thanh như tiếng thì thầm ban nãy. Theo lời nói đó, Long vương đã nổi sát tâm với hắc và Quy Uyên. Có điều còn không biết lời kia là thật hay giả, cũng không biết là người phương nào nói, mà tại sao lại bị mình nghe được.

Điều nghi hoặc này cứ luẩn quẩn trong đầu hắc, cuối cùng hóa thành một ngụm linh lực, bị hắc nuốt vào đan điền.

Chiêu Liệt có chút kinh ngạc nói:

- Không ngờ Kinh Hà huynh thân là tượng thần lại có thể tu hành.
- Có chút kỳ ngộ, đều là nhờ Diệp sư tỷ của ta.

Trần Cảnh nói.

Nhắc tới Diệp Thanh Tuyết, vẻ mặt Chiêu Liệt có chút mong chờ, nói:

- Tiếc là vô duyên chưa từng gặp.

Trần Cảnh không nói thêm gì nữa, Chiêu Liệt lại nói vài câu an ủi, sau đó vội vàng rời đi. Ở trong lòng Trần Cảnh, Chiêu Liệt này cũng không đơn giản như bên ngoài. Càng cảm nhận sâu về Long cung, hẳn phát hiện trong nội cung này đã tràn ngập mâu thuẫn.

Nhưng hẳn lại càng thêm rõ ràng, bất kể người khác thế nào, mẫu chốt vẫn ở Long vương. Một ngày chưa nhìn thấy Long vương là lại một ngày không rõ ràng lắm thực lực của lão. Về phần người khác, hẳn tuy có chú ý đến, nhưng không thực sự để trong lòng. Không biết từ lúc nào, hẳn đã có một tia cảm giác nhìn xuống chúng sinh. Tuy cảm giác này vẫn còn rất nhạt, nhưng đối với những người không quen thì lại thật sự có rồi.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 64: Sát Cơ

oOo

Ngoài dự liệu của Trần Cảnh và Quy Uyên là Chiêu Liệt vẫn một mực chưa từng xuất hiện qua, thậm chí những kẻ hầu người hạ hải tộc cũng không xuất hiện. Điều này làm Trần Cảnh cảm nhận bầu không khí có chút không đúng. Sau đó hắn đi tới cạnh cửa điện, mới phát hiện cảnh tượng bên ngoài không đúng, cảnh tượng bên ngoài kia thật sự đều là giả dối cả. Trần Cảnh kêu Hồng đại hiệp bước về phía trước vài bước, những hành lang gấp khúc của cung điện chợt biến mất, đập vào mắt bọn họ chỉ còn là sóng biển vô tận, từng đợt từng đợt, không ngừng không nghỉ.

- Ta cảm thấy chúng ta không nên động.

Lúc này Quy Uyên cũng đang bên cạnh hắn, nhìn cảnh tượng trước mắt nói.

- Bởi vì có người không muốn chúng ta động sao?

Trần Cảnh hỏi.

- Ừ, đúng vậy. Ta nghĩ trước khi Chiêu Liệt đưa tam ca Ngao Chân đến, hầu người cũng nghe được một câu nói.

Quy Uyên nói.

Trần Cảnh nhanh chóng tiếp lời:

- Ừm, quả thật nghe được. Ta đang suy nghĩ xem là kẻ nào nói.

- Ta cảm thấy có lẽ là ma trong tranh.

Quy Uyên đáp.

- Ta cũng nghĩ vậy. Nghe được lời này, nếu chúng ta sợ hãi, tất nhiên sẽ lập tức rời khỏi. Nếu gã đang nói bậy bạ gì đó trước Long vương gia, mà chúng ta vội vàng rời đi, nhất định là vì đã mang ý gây rối đến. Như vậy, coi như ma trong tranh đã thành công mượn tay Long vương trừ khử chúng ta.

Trần Cảnh không nhanh không chậm nói tiếp. Hồng đại hiệp tròn to mắt, có chút không hiểu nổi.

- Nhưng chúng ta vốn quang minh chính đại, không mang ý gây rối gì, cho nên không cần phải rời đi.

Quy Uyên đứng tựa cửa điện Giai Nhân Như Mộng, híp mắt nói thêm.

- Như vậy, hiện tại xảy ra chuyện, là Long cung xảy ra biến cố gì?

Trần Cảnh nghi hoặc.

- Ta nghĩ có lẽ vậy.

- Tuy rằng chúng ta mới quen biết thái tử Chiêu Liệt được một ngày, nhưng đã định hãn là bằng hữu. Đã là bằng hữu, cũng nên quan tâm một chút.

- Đúng!

- Vậy chúng ta nên đi tìm hãn. Có lẽ có thể giúp đỡ hãn đôi chút.

Nói xong, Trần Cảnh bèn cùng Quy Uyên tiến vào bên trong sóng biển mờ mịt kia. Hồng đại hiệp không rõ phương hướng, chỉ đi thẳng về phía trước. Mỗi khi nó đi đến một điểm nào đó, Trần Cảnh sẽ nói nó xoay

người, hoặc rẽ trái, ngoặt phải. Thịnh thoảng còn kêu nó chuyển hướng lùi về phía sau.

Tuy nó cảm thấy khó hiểu, nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo chỉ thị của Hà Bá gia.

Đột nhiên Trần Cảnh cảm thấy đồng hành cùng Quy Uyên căn bản không cần phải bàn bạc vẫn có thể phối hợp với nhau vô cùng tốt. Tựa như phối hợp diễn một cuộc trò chuyện lúc này, căn bản cả hai chưa từng bàn bạc qua với nhau, nhưng đối phương chỉ mới nói ra câu đầu tiên đã hiểu hẳn định làm gì rồi.

Mê Thiên điệp có hai loại thần thông bản mệnh, một là tạo ra ảo cảnh, còn một loại nữa chính là nhìn thấu được ảo giác huyền ảo. Về phương diện tạo ra ảo giác, có thể nói Trần Cảnh đã nhảy vọt về chất nếu so sánh với bản thân hẳn lúc ban đầu. Mà nhìn thấu ảo cảnh cũng tương tự vậy, dù hẳn không cố gắng hết sức để tu hành mặt này.

Trong mắt Trần Cảnh, bọn họ vẫn đang đi trong nội cung, chỉ là có một tấm lụa mỏng mệnh mỏng phủ trùm.

Bước đi trên một con đường không biết rõ, thường cảm thấy thời gian rất dài. Hồng đại hiệp không biết đường, cho nên cảm thấy đã trải qua một lúc rất lâu. Đột nhiên cảnh tượng trước mắt nó biến đổi, mọi thứ lại khôi phục như bình thường. Long cung vẫn như vậy, các cung nữ các tộc tập nập tới lui khắp cung.

Lúc này Chiêu Liệt xuất hiện.

- Hai vị bằng hữu đến từ đất liền, thỉnh thứ lỗi cho ta. Các vị cũng biết, hôm nay là ngày đại thọ của nghĩa phụ, cho nên có rất nhiều việc phải làm.

Chiêu Liệt vừa nói, vừa dẫn bọn họ đi về phía trước.

- Không sao, chỉ cần không bị nước biển che khuất tầm mắt của chúng ta là được rồi.

Quy Uyên cười nói.

- Ha ha, nước biển? Nước biển gì? Đến, ta đưa các vị đến điện mừng thọ của nghĩa phụ.

Chiêu Liệt nói xong, bèn dẫn đường đi về phía trước.

Tất nhiên Trần Cảnh và Quy Uyên không nói thêm chuyện này nữa, chỉ hỏi:

- Không phải nói ngày mai mới là ngày đại thọ sao?

- Đó là ta nhớ sai. Chính xác là ngày hôm nay. Ta còn bị nghĩa phụ mắng cho một trận đây này!

Chiêu Liệt có chút ảo não nói.

Gã vừa nói, vừa dẫn Trần Cảnh và Quy Uyên đi về phía một tòa phủ điện, dọc đường đi còn nói ra vài chuyện bực mình. Cuối cùng cả bọn cũng đến trước một cung điện cao lớn, phía trên cao có một tấm biển hiệu đề hai chữ “Long vương”. Không ngoài dự liệu của Trần Cảnh, trong điện này có rất nhiều người, nhìn sơ qua cũng đã có tới mấy trăm vị.

Trần Cảnh và Quy Uyên vừa tiến vào, mọi người lập tức nhìn chăm chú. Còn Chiêu Liệt thì đang giới thiệu hai người bọn họ. Trần Cảnh và Quy Uyên đều không phải là những kẻ ưa thích náo nhiệt, cũng không nói nhiều lời, nên dù là ai cũng chỉ đáp lại một hai câu. Hơn nữa vẻ mặt tượng đá của Trần Cảnh đặc biệt lạnh lùng, cho nên khoảng cách giữa hắn và mọi người cũng lập tức trở nên xa cách. Mà mỗi người nơi này cũng đều đang thầm đoán thực lực của hắn có tương xứng với danh tiếng hay không.

Trong một ngõ ngách, nơi tập trung tất cả tộc nhân tộc sò biển ở Thu Nguyệt hạp cốc, có một người thanh niên trẻ tuổi đang đứng giữa đám người. Đồng thời kẻ đó cũng đứng trước mặt Thu Nguyệt Vô Hoa.

Gã tên là Bạch Tầm, là nghĩa tử thứ bảy của Long vương. Lúc này khi vừa tới điện này, gã thoáng nhìn thấy một cô gái từ tộc sò ở Thu Nguyệt hạp cốc. Nàng ta có đôi mắt như sương như khói, có thân hình nhỏ nhắn mà gã luôn yêu thích, có khí chất yên tĩnh thoát tục mà gã vốn si mê.

Gã quyết định sẽ thu nàng làm phi tử thứ hai mươi sáu của mình, nhất định sẽ sung ái nàng hết mực. Cho nên gã đi tới trước mặt nàng. Quả nhiên không ngoài dự đoán, lời của nàng rất êm tai, âm thanh nhỏ nhẹ. Mà tộc trưởng tộc sò hiển nhiên nhìn ra được ý đồ vị nghĩa tử thứ bảy của Long vương này, cho nên vội vàng giới thiệu nàng một phen.

- Nàng tên là Thu Nguyệt Vô Hoa, là con gái của tộc trưởng tộc sò tiền nhiệm, bị đày khỏi Thu Nguyệt hạp cốc. Cuối cùng sau mấy chục năm lại bình an trở về...

Tộc trưởng tộc sò giới thiệu càng làm Bạch Tầm động tâm. Gã cảm giác đó chính là một nửa thâm mơ ước của mình. Gã muốn nhanh chóng đưa nàng về cung điện của mình, ánh mắt trở nên sáng ngời.

Gã lập tức nói:

- Ta là Bạch Tầm, con thứ bảy của Long vương. Nàng nguyện ý gả cho ta chứ?

Gã thẳng thừng hỏi. Gã xem ra một tộc sò nho nhỏ căn bản không dám từ chối mình được. Mà từ gương mặt tươi cười đầy ghê tởm của tộc trưởng tộc sò, gã dám khẳng định ông ta không có gan làm như vậy. Còn cô gái phải lưu lạc mấy chục năm trong hải vực trước mặt gã lại càng không cần tính đến, không nói thân phận gã, mà chỉ nói đến thần thông pháp lực gã thôi cũng đủ để khiến vô số nữ nhi của các tộc trưởng hải tộc động tâm.

Nàng chỉ là con gái của một tộc trưởng hết thời thì dựa vào đâu mà dám cự tuyệt mình? Hơn nữa nếu không gặp gã, nàng ta sẽ phải ở đây làm thị nữ, chịu người sai bảo, mà suốt đời đều phải sống trong cảnh như vậy. Gã cảm thấy nàng ta sẽ rất cảm kích, hơn nữa hẳn là sẽ đầy kính hỉ, nói lời bằng lòng nhanh nhất có thể.

Bên cạnh nàng là một cô gái tộc sò khác mang theo sắc mặt u ám. Cô ta cũng có thân hình nhỏ nhắn là đặc điểm chung của tất cả cô gái tộc sò. Cô ta cũng xinh đẹp, chỉ là trên người cô ta lại thiếu đi một phần khí chất, nhiều hơn một phần phù phiếm. Chính cô ta cũng không rõ, bởi vì cái trầm tĩnh trên người Thu Nguyệt Vô Hoa có được là vì ma luyện mấy chục năm sinh tử trong hải vực mà ra.

Cô ta là con gái của tộc trưởng tộc sò đương nhiệm, tên là Thu Nguyệt Phù Phong. Mục đích chuyến đi này của cô ta cũng là hi vọng được lọt vào mắt xanh của một vị thái tử Long cung nào đó. Lúc này lại có một vị thái tử trực tiếp bỏ qua cô ta, chỉ coi trọng người thị nữ này. Trong lòng cô ta, Thu Nguyệt Vô Hoa vốn đã là một thị nữ rồi.

Cô ta nhìn qua gương mặt không rõ đang nghĩ gì của Thu Nguyệt Vô Hoa, trong lòng thầm nói người còn đang nghĩ cái gì, còn không mau đồng ý. Rồi cô ta lại nghĩ rằng quả là một đứa chưa từng trải việc đời, hẳn là đang vui quá đến không thốt nên lời.

- Ta không làm chủ được.

Thu Nguyệt Phù Phong nghe thấy Thu Nguyệt Vô Hoa nói vậy, không khỏi khinh thường:

- Còn nói cái gì không làm chủ được? Không phải là muốn có người trả lời thay sao? Vậy cũng tốt, ra vẻ mình rụt rè cũng giống a.

- Ha ha, vậy thì mời tộc trưởng mở miệng.

Bạch Tầm cười nói.

- Đồng ý, đồng ý. Cháu gái ta được Thất thái tử nhìn trúng là phúc phận của nó.

Tộc trưởng tộc sò nhanh chóng trả lời.

- Ha ha...

- Ông ấy cũng không làm chủ được.

Thu Nguyệt Vô Hoa vẫn dùng giọng điệu không nhanh không chậm như lúc nãy nói, thế nhưng tộc trưởng tộc sò lại cảm thấy vô cùng chói tai. Ông ta giận dữ, lại không tiện phát tác.

- A, vậy người nào làm chủ được?

Hai mắt Bạch Tầm khẽ nheo lại, lạnh giọng hỏi.

- Hà Bá gia.

Thu Nguyệt Vô Hoa chỉ nói ra ba chữ đơn giản, lại lộ vẻ đầy tự tin.

Bạch Tầm sững sốt, đang muốn nói nữa thì bên tai đã vang lên một giọng nói ôn hòa:

- Quả nhiên là người a. Thiếu chút nữa không nhận ra được người a.

Ánh mắt Bạch Tầm lóe lên lạnh như băng. Gã xoay người lại, nhìn thấy phía sau mình có một con tôm đỏ thẫm đang chở một pho tượng đi đến.

- Người là kẻ nào?

Bạch Tầm lạnh lùng hỏi.

- Người có thể gọi ta là Hà Bá gia.

- Người có biết đây là nơi nào không?
- Đương nhiên, nơi này là Long cung, là chỗ ở của Long vương gia.
- Vậy người có biết ta là ai không?
- Người không phải là Long vương gia thì có là ai cũng không quan trọng.

Bạch Tầm giận dữ. Gã cảm thấy cả đời mình, đây là lần chịu sỉ nhục nhất.

Vốn có rất nhiều người luôn dõi theo Trần Cảnh, ánh mắt luôn chuyển động theo hắn. Phát hiện chuyện nơi đây, tất cả đều đưa mắt nhìn qua. Sắc mặt Bạch Tầm vì vậy mà chuyển đỏ lên, đó là tức giận đến đỏ gay cả mặt.

Đúng lúc này, không rõ Chiêu Liệt lại đi đâu mất, cũng không thấy bóng dáng những thái tử khác. Chẳng qua trong điện lại có rất nhiều hải tộc kéo đến. Bọn họ chủ yếu sinh hoạt trong hải vực, không biết nhiều đến danh tiếng của Trần Cảnh, dù nghe được cũng chỉ như nhìn thấy được những tia sáng rơi xuống đáy sông, không thể thấy được cái ấm áp và chói mắt của mặt trời.

Bọn họ thầm nghĩ:

- Hà Bá cổ quái này thật sự không biết trời cao đất dày là gì, hắn quên rằng đây là hải vực, là Long cung, dám ăn nói như vậy với Thất thái tử. Có lẽ do ở giữa sông nước cạn đất bồi quá lâu rồi, đã quên mất thân phận của mình.

Còn tộc trưởng tộc sò lại thầm kinh hãi. Sau khi Thu Nguyệt Vô Hoa trở về, biết được những năm gần đây nàng luôn tu hành tại sông Kinh Hà nên ông ta có nghe ngóng qua về Trần Cảnh. Tuy được nghe rất nhiều lời nói khuếch đại về Hà Bá Trần Cảnh, nhưng ông ta cảm thấy nghe được đó là

những lời đồn thổi giả dối mà thôi. Hiện tại chân chính gặp mặt, đột nhiên mới cảm thấy dường như lời đồn thổi kia không phải là phóng đại.

- Người muốn chết!

Bạch Tầm lạnh giọng nói.

- Trước kia cũng có người nói với ta như vậy. Sau đó, hã chết rồi.

Trần Cảnh thản nhiên nói, Hồng đại hiệp nhanh miệng tiếp lời:

- Người kia tên là Hắc Tầm, cũng là một thái tử.

- Phụt...ttt!

Tiếng phì cười của Thu Nguyệt Vô Hoa truyền tới.

Sắc mặt Bạch Tầm tái xanh lại.

- Vô sò muội muội, hóa ra muội cũng biết cười a. Bộ dạng này của muội cực kỳ xinh đẹp a.

Hồng đại hiệp lớn tiếng gọi.

- Dáng vẻ của người cũng rất oai hùng nha.

Thu Nguyệt Vô Hoa cười khanh khách đáp.

- Tất nhiên, chỉ có vô sò muội muội phát hiện ra ta oai hùng thế nào.

Âm thanh của Hồng đại hiệp vang lớn, một bộ dạng dương dương đắc ý.

Hồng đại hiệp và vô sò nói chuyện với nhau, khiến Bạch Tầm trở thành kẻ thừa thãi. Làm cho gã cảm thấy càng thêm nhục nhã.

Lúc này, đột nhiên có người tới cạnh gã, nhỏ giọng nói:

- Long vương gia muốn Thất thái tử qua gặp.

Bạch Tầm đành phải đè nén lửa giận xuống, lạnh lùng nhìn Trần Cảnh chăm chăm một lúc rồi nhanh chóng rời đi.

Đối với Trần Cảnh mà nói, uy hiếp của Bạch Tầm không tính vào đâu cả. Hắn không tới đây để vui chơi, mà để cứu Tiểu Bạch Long. Lúc này Trần Cảnh còn chưa nhìn thấy Tiểu Bạch Long, mà Long vương gia cũng không thấy tung tích.

Sau đó, tất nhiên không ai nói chuyện với Trần Cảnh nữa. Mà Trần Cảnh cũng không để tâm. Hồng đại hiệp cao hứng trò chuyện với vô sò đã biến đổi bộ dáng. Bọn nó đã lâu chưa gặp nhau, cho nên có rất nhiều chuyện muốn nói.

- Vô sò muội muội, không nghĩ muội trưởng thành lại đẹp mắt như vậy. Trước đây ca còn tưởng sau này muội nhất định sẽ thành hung thần ác sát.

- Có hung thần ác sát thế nào cũng vẫn dễ nhìn hơn người.

- Muội dễ nhìn thì dễ nhìn thật, nhưng tính khí vẫn khá tệ, động chút là muốn ăn ca đây. Cùng là tọa hạ của Hà Bá gia, ngẩng đầu không thấy thì cúi đầu cũng thấy nhau, sao nữ nói ca như vậy.

Bọn hắn đông dài mấy chuyện như vậy, còn tộc trưởng tộc sò bên cạnh đầy cấp bách, lại không dám mở miệng nói chuyện, mặt mày nôn nóng đỏ bừng. Con gái của ông ta là Thu Nguyệt Phù Phong còn cẩn thận đánh giá Trần Cảnh. Nhìn pho tượng, cô ta nghĩ thầm: “Hắn có thể lợi hại như vậy sao? Đến Thất thái tử cũng không dám ra tay với hắn?”

Lúc này Quy Uyên đến cạnh Trần Cảnh, khẽ nói:

- Hình như có gì đó không đúng.

- Quả thật có gì đó không đúng.

Trần Cảnh trả lời.

Đúng lúc này, đột nhiên có người tới cạnh Trần Cảnh, nói:

- Hà Bá gia, Long Vương có lời mời.

Trần Cảnh nói một tiếng được, rồi đi theo sau kẻ đó. Quy Uyên muốn đi cùng, lại bị đối phương nói chỉ mời một mình Trần Cảnh mà thôi, y cũng không muốn tranh chấp. Trần Cảnh đi theo người nọ, vừa đi, lòng thầm suy nghĩ một vấn đề: “Long vương bây giờ đang lột xác ở đâu? Là lột xác xong rồi hay còn chưa bắt đầu?”

Trần Cảnh đi theo vệ sĩ Long cung kia vào một tòa điện hùng vĩ. Nhìn điện này, hắn nghĩ thầm: “Long vương không thể ở nơi này.”

Bởi vì tuy tòa điện này to lớn nhưng lại không phải chính điện. Hiển nhiên kẻ muốn gặp hắn ở trong này, chắc chắn không phải là Long vương. Hắn lại nhìn qua tên vệ sĩ, chỉ thấy gã nắm chặt binh khí trong tay, sắc mặt ngưng trọng như lâm phải đại địch. Nghĩ đến mấy chuyện này, hắn bèn hiểu được nếu bước vào điện sẽ có chuyện gì phát sinh.

Hồng đại hiệp vừa đi tới cửa điện đột ngột khựng lại, hai mắt nó nhìn chăm chăm vào bên trong, khẽ giọng nói:

- Hà Bá gia, làm sao mà con cảm giác hàn khí trong này nặng nề như vậy a.

Vệ sĩ kia lập tức nói:

- Trong điện này có một khối băng tinh vạn năm, phụ trợ tinh tâm an thần trong tu hành. Cũng là nguyên do Long vương tu ở nơi này.

Hồng đại hiệp còn muốn nói thêm thì Trần Cảnh đã nói:

- Vào đi thôi, đừng để Long vương gia đợi lâu.

Sắc mặt vệ sĩ kia có chút đỏ lên, cười cười:

- Phải phải phải, Hà bá gia, mời!

Tượng thần không thay đổi sắc mặt, được Hồng đại hiệp chở vào một tòa cung điện không biết tên. Trần Cảnh chỉ cảm thấy có một khí tức âm u lạnh lẽo bao phủ lấy hắn, lại cảm nhận được mùi máu tươi từ trung tâm điện lan ra.

Hồng đại hiệp ngừng lại. Bởi vì trước mắt nó chỉ là một dải ánh sáng chuyển động đầy màu sắc, ngoài ra không còn gì nữa cả. Nó đã từng trải qua nhiều chuyện, lập tức hiểu mình vừa rơi vào vực trận, bèn không đi nữa mà chửi ầm lên:

- Thật sự chỉ toàn là thứ bùn nhão, đến chút thủ đoạn cũng không dám quang minh chính đại.

Trần Cảnh nói:

- Không cần phải tức giận. Bọn họ dẫn ta tới đây, chỉ là đưa tới họa sát thân mà thôi.

- Ha ha, quả thật là họa sát thân a.

Trong dải ánh sáng đầy màu sắc lưu chuyển, có tiếng người đáp lời.

Trần Cảnh không tranh luận với bọn họ, chỉ nói với Hồng đại hiệp:

- Người cứ đi thẳng về phía trước, giết bọn họ chỉ là chuyện gió thổi lá rụng trong chớp mắt mà thôi.

- Hung hăng càn rỡ! Cực kỳ hung hăng càn rỡ. Hôm nay sẽ cho người biết, nơi này là hải vực, là Đông Hải Long cung.

Có tiếng tức giận phát ra.

- Hà Bá gia nhà ta, thiên hạ này không chỗ nào không đi được, Đông Hải Long cung thì sao chứ?

Hồng đại hiệp hùng dũng nói.

Ngay khi Hồng đại hiệp vừa dứt lời, dải sáng ngập tràn màu sắc trước mắt nó đột nhiên nổi lên cuộn cuộn. Nó quát to một tiếng, rút một kiếm một đình ba từ trong mang ra. Nhưng nó lại nghe được một tiếng kiếm ngân như tiếng gió thổi xẹt qua hư không, rạch mở dải sáng ra. Ngay khi dải sáng đó bị cắt, một người bên trong rơi xuống, trên trán gã có một vết đỏ hồng. Sau khi gã rớt xuống mặt đất, trán của gã cũng bị tách ra làm hai nửa.

Kẻ kia vừa mới nảy sinh lòng kinh sợ khó có thể tin được, ánh kiếm như đã xé rách bầu trời rồi xuất hiện trước mắt gã. Tích tắc đó, gã chỉ cảm giác ánh kiếm như quỹ tích của thiên đạo, có tránh thế nào cũng không thoát được. Ánh kiếm biến mất, cũng chính là lúc ý thức gã vĩnh viễn dừng lại trong tích tắc đó.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 65: Luyện Ma Nhập Bia

oOo

Thế giới đen trắng trong mắt Trần Cảnh bây giờ đã sớm thay đổi, không còn hai màu đen trắng nữa, mà đã chậm rãi xuất hiện những màu sắc khác. Những sắc thái kia xuất hiện, trong mắt hắc cũng dần hiện ra hình ảnh của thế giới chân thật vốn có. Điều này khiến Trần Cảnh biết, cuối cùng sẽ có một ngày mắt của mình sẽ cùng nhìn thấy một thế giới giống hệt với thế giới này, nhưng lại hoàn toàn khác biệt.

Kẻ bị một kiếm của hắc giết chết chính là Bạch Tâm. Còn cái khí thế hình thành vây kín hắc chính là từ Tam thái tử Ngao Chân, ma trong tranh, ngoài ra còn vài người hắc không quen biết nữa.

- Quả nhiên là các người. Các người là người bên cạnh Long vương gia, không sợ Long vương gia rước phải phiền toái sao?

Trần Cảnh lạnh lùng nói.

- Ha ha, đi vào Đông Hải này, dù là ai cũng phải chết chìm trong nước cả.

Ngao Chân vừa kinh vừa giận nói. Không phải gã chưa từng nghe qua danh tiếng của Trần Cảnh, nhưng thần linh trên đất liền như bị ngăn cách cả một tầng nước biển cuồn cuộn với những kẻ ở hải vực như bọn gã, không hiểu, cũng không rõ. Thế nhưng một kiếm vừa rồi đã đủ để bọn gã kinh hãi.

Tuy gã luôn nghĩ rằng bản thân cao minh hơn Bạch Tầm rất nhiều nhưng cũng biết, e rằng mình cũng không phải là đối thủ của Hà Bá một khúc sông kia. Gã nhìn qua ma trong tranh bên cạnh cùng vài người bạn tốt của mình, trong lòng tự tin trở lại. Trước thần thông kì lạ của ma trong tranh, lại còn có mình và vài người bạn tốt, chưa chắc có thể thua hẳn được.

Còn Trần Cảnh thì đang suy nghĩ: “Lẽ nào Long vương đang lộ xác? Mãi đến lúc này lão còn chưa xuất hiện, nếu vậy, chuyện ở đây là bọn hắc tự chủ trương?”

Nghĩ đến đây, hắc không muốn kéo dài thêm thời gian, chỉ muốn nhanh chóng giải quyết đám người trước mặt này rồi sau đó đi đến giếng Tù Long giải cứu Tiểu Bạch Long ra. Hắc dự cảm lần này Long vương cầm tù Tiểu Bạch Long nhất định có mục đích đặc biệt gì đó, có lẽ có liên quan tới chuyện lộ xác nơi phần cuối sinh mạng của lão.

Tuy rằng Trần Cảnh chưa từng gặp qua Long vương, thế nhưng từ khí tức biểu hiện ở Long cung này, hắc cảm nhận được một sự mục nát không nói rõ được.

Tuy rằng Trần Cảnh không thể xác định được chính xác mục đích thật sự của Long vương, nhưng hắc có thể cảm nhận có liên quan gì đó đến mình. Đây là một loại cảm giác xa xăm mà thỉnh thoảng hắc có được. Tuy rất hiếm khi xuất hiện, nhưng từ sau khi vượt qua kiếp nạn Thần minh, dường như hắc cũng nhạy cảm hơn với những cảm giác hư vô thế này.

Cho nên, trong lòng vừa nhận định, hắc bèn ra tay.

Vừa ra tay, đã xuất toàn lực.

Sau đầu tượng thần Kinh Hà chợt xuất hiện ánh sáng lóng lánh. Trải qua một thời gian lâu như vậy, bia thần Kinh Hà đã khôi phục được lượng linh lực tiêu hao ở lần đại chiến Bồng Lai lúc trước. Chỉ thấy ánh nước mang theo hào quang lóng lánh tràn ra, như thể ánh nước bị phản chiếu khi rơi

xuống mặt nước. Sóng nước hư ảo dâng cuộn lên, tiếng nước chảy xiết như ẩn như hiện càng làm cho bia thần Kinh Hà đầy thần bí.

Tiếng nước sông chảy xiết cuộn cuộn như trở thành âm thanh huyền bí trên bầu trời, lôi kéo lấy linh lực trong nội cung hải vực. Toàn bộ linh lực đều tụ tập cả về bia thần Kinh Hà trong tòa cung điện không biết tên này, đủ loại sương mù đầy màu sắc tầng tầng lớp lớp lao nhanh tới tấm bia.

Ngay lúc bia thần Kinh Hà xuất hiện, có tiếng kiếm ngân vang loáng thoáng nương theo tiếng nước chảy xiết, tựa như âm thanh vọng lại khi dòng nước chảy lướt qua lưỡi kiếm. Ngao Chân nhìn thấy bia thần Kinh Hà xuất hiện, gã thầm kinh hãi, nhưng sau đó lập tức rống lớn lên một tiếng. Trong tích tắc đấy, đầu gã há to đầy dữ tợn, lộ ra hàm răng dài sắc nhọn bên trong. Sau một tiếng rống lớn đó, cằm, miệng, mặt, xương trán... tới toàn bộ đầu gã đã biến đổi thành đầu một con thuồng luồng biển.

Cổ gã duỗi thẳng, trở thành thân thể thuồng luồng màu xám, vảy xám đen nhàn nhạt ánh sáng lạnh lẽo âm u, hai mắt nó ánh lên vẻ như muốn cắn nuốt người.

Tiếng quát này chấn động cả linh khí đang cuộn cuộn ở tòa điện. Trong mắt Hồng đại hiệp là hình ảnh một con thuồng luồng biển to lớn đột nhiên xuất hiện trong màn sương mù đầy màu sắc, tiếng quát kia khiến người nó mềm nhũn ra, không có chút lực chống trả. Bởi vì nó đã không có lòng muốn đối kháng lại nữa.

Cái uy thế vô thượng từ bậc bề trên đối với những kẻ bên dưới vừa ra, Hồng đại hiệp đã cảm giác bản thân nên buông bỏ hết mọi chống cự. Mà đúng lúc này, một tấm bia đá xuất hiện ngay trên không trung phía trên thuồng luồng xám, trấn áp xuống.

Con thuồng luồng xám chưa kịp, hoặc không trốn thoát, bị bia thần vừa xuất hiện đã trấn xuống ngay giữa thân nó. Thuồng luồng xám vừa rơi

xuống đất, đầu đuôi nó nháy mắt đã quẩn lấy tấm bia. Đầu thường luồng vượn cao một ngum tấp đến bia thần, còn đuôi nó cũng cuộn chặt lấy bia, như muốn siết vỡ tấm bia ra.

Ngao Chân vừa hiện nguyên hình đã bị bia thần Kinh Hà chế ngự. Nhưng nơi đây không chỉ có một mình gã mà có một nhóm người. Đường như cùng lúc, một người trong bức tranh đột nhiên xuất hiện trên không trung. Chỉ thấy thân thể gã đột nhiên tung bay, hư không hiện lên một con sóng máu, như thể có một kẻ đồ tể nào đó hung hăng chọc thẳng một đao vào cổ của hư không trong trời đất mà thành. Sóng máu phun mạnh xuống, nương theo đó là một con quái vật đầm đìa máu tươi bên trong, như thể một người bị lột bỏ lớp da bên ngoài đi.

Gã theo con sóng máu dội xuống thẳng xuống Trần Cảnh. Nhưng cũng có một ánh kiếm chém thẳng tới gã, tiếng kiếm ngân chói tai.

Đường như gã cực kỳ kiêng kị ánh kiếm kia, cả thân thể co rút vào con sóng máu, dung nhập vào bên trong không hiện ra nữa. Còn sóng máu thì chuyển hướng trong hư không, tưới xuống bia thần Kinh Hà, nháy mắt đã nhuộm đỏ cả tấm bia.

Máu tươi xối xuống bia thần Kinh Hà làm bia đá nhiễm một tầng màu tươi. Đột nhiên mặt bia lại có thêm một bóng người, nhìn kỹ lại giống như một bức vẽ được dán dính lên mặt bia.

Ở bên ngoài là ba người bằng hữu của Ngao Chân đang thi triển phép thuật công kích bản thể Trần Cảnh. Bọn họ đều là yêu linh hải vực, phép thuật đa số đều là thủy chú, mượn nước làm phép, tan vào trong màn nước không chút dấu vết. Nếu nhất thời khinh thường mà nói, chỉ sợ đến chết còn không rõ được nguyên nhân mà chết nữa.

Trong mắt bọn họ, hai mắt thân thể tượng đá Trần Cảnh đang lóe lên từng vòng sáng trắng đen, trên người hắt bao phủ bởi một loại ánh sáng

trắng khiến bọn họ có cảm giác như vạn pháp không xâm phạm được. Bọn họ không biết đó chính là tín ngưỡng nguyện lực.

Những thủy chú mà bọn họ xuất ra không chút dấu vết trong con sóng đã bị từng đạo ánh kiếm chấn vỡ nát. Khi bọn họ chuẩn bị xuất ra đợt phép thuật lần thứ hai, bên tai đã loáng thoáng vang lên tiếng kiếm ngân, như thể tiếng gió thoảng qua gương mặt mình. Đồng thời trong lúc đó, một luồng sáng trắng không tính là chói mắt lại khiến lòng bọn họ trở nên lạnh lẽo xuất hiện trước mắt. Giờ khắc này, đột nhiên bọn họ cảm thấy đây cũng chính là ánh sáng ngời sáng nhất thế gian này.

Cảm giác nguy hiểm trong lòng dâng lên, pháp chú hộ thân theo niệm động mà sinh ra, lập tức một màn nước hiện lên bao bọc bọn họ bên trong. Nhưng bọn họ cảm giác được trong tích tắc đó, tầng linh lực màn nước hộ thân đã bị đâm vào mấy chục lần, hơn nữa đều là bị đâm vào cùng một vị trí.

Màn nước hộ thân phút chốc đã bị phá vỡ. Bọn họ nhìn thấy được một con bướm sắc sỡ, khiến tất cả bóng tối xung quanh đều bị lấn át cả đi. Có điều bọn họ lại vĩnh viễn không nhìn thấy được trán mình đã bị đâm thủng một lỗ máu. Vừa lúc đó, bia thần Kinh Hà cũng dâng lên từng gợn sóng, nhìn kỹ thì đó là những gợn ánh sáng, bao phủ lấy con thuyền luồng biển vốn không thể đẩy được bia thần Kinh Hà lên khỏi người nó được, tất nhiên cũng bao kín cả ma trong tranh.

Bóng người trong bia thần Kinh Hà như muốn rời đi, nhưng con bướm trong hư vô chợt lóe lên rồi rơi xuống ngay mặt bia thần. Hai cánh bướm run lên, tiếng kiếm ngân vang không dứt. Bóng người trong bia đá như kinh sợ, dù có tả xung hữu đột thế nào cũng không cách nào rời đi được.

Gợn sóng ánh sáng dâng lên từ bia thần càng lúc càng dày đặc, cuối cùng đã hoàn toàn bao phủ hết cả Ngao Chân đã biến hóa thành thuyền luồng biển, chỉ còn lại âm thanh rít gào giận dữ vang lên từng đợt.

Tòa đại điện lúc Trần Cảnh tiến vào không có cảm giác rộng lớn, nhưng khi bia thần Kinh Hà cao tới mấy trượng hiển hóa đi ra. Đồng thời con thuồng luồng xám to lớn cũng xuất hiện, nhưng hai người chiến đấu với nhau lại không cảm giác cung điện này nhỏ hẹp, như thể nó tự hình thành không gian.

Chiến đấu kịch liệt như vậy, bên ngoài lại không phát giác chút gì. Người khác không biết được cũng khó trách, nhưng Long vương lại không xuất hiện càng làm Trần Cảnh cảm giác nhất định lão ta đang lộ xác ở thời điểm mấu chốt. Lúc này hăn nghĩ tới Tiểu Bạch Long, cảm thấy chắc chắn nàng sẽ gặp phải nguy hiểm.

Đây chỉ là ý niệm trong đầu hăn, hiện tại toàn bộ sức lực của hăn đều đang tập trung cả trên bia thần Kinh Hà.

Bởi vì bia thần Kinh Hà đã xảy ra biến hóa mà hăn không thể lý giải được, hoặc nói là xuất hiện những điểm thần kỳ mà hăn chưa từng lý giải được.

Vốn ma trong tranh kia muốn chiếm đoạt lấy bia thần Kinh Hà. Đối với gã, cho dù là pháp bảo gì, chỉ cần bị sóng máu của gã bao phủ thì tích tắc sau đã có thể cắt đứt được mối liên hệ giữa pháp bảo và chủ nhân nó. Bởi vì đặc thù của bản thân gã, có thể trực tiếp trở thành một loại như khí linh, mà cũng có thể xóa được ý niệm chủ nhân trên đó đi, sau đó tự điều khiển pháp bảo. Gã biết được bia thần Kinh Hà thần kỳ, cho nên mới muốn chiếm lấy tấm bia này.

Chỉ là sau khi tiến vào, gã cảm giác như mình đi vào một không gian hư vô, căn bản không phải là một vật thật nên không cách nào ra tay được, cũng không cách nào cảm ứng được thần niệm Trần Cảnh trong tấm bia Kinh Hà. Ngay lúc gã còn chưa từ bỏ ý định tìm kiếm đã phát hiện một con sóng sông từ trong hư vô xuất hiện bao phủ lấy mình. Bên trong con sóng là hàng vạn hàng ngàn phù văn hiện ra khiến gã cảm thấy nguy hiểm. Gã

lập tức lao lên chỗ hổng ngay khoảng không phía trên con sóng thoát ra, lại bị một thanh kiếm chặn lại. Thanh kiếm đó hiển nhiên là Mê Thiên điệp.

Trần Cảnh không cố gắng làm gì cả, chỉ tỉ mỉ cảm nhận biến hóa của bia thần Kinh Hà.

Một lúc lâu sau, ánh nước lóng lánh trên bia thần Kinh Hà biến mất, một tấm bia đá cực lớn xuất hiện trước mắt Hồng đại hiệp. Bên dưới tấm bia là Ngao Chân đã hóa thành một bộ xương khô, còn mặt bia đá đã có thêm một con đường luồng biển dữ tợn quần lấy. Đôi mắt thường luồng đầy hung tợn, như thể tùy thời có thể lao ra khỏi tấm bia đá.

Trừ điều này, còn có bề mặt bia đá đã biến thành màu đỏ thẫm, có thể nhìn thấy một bóng người mờ ảo bên trong đó.

Hồng đại hiệp thầm kinh hãi, nghĩ bụng:

- Hà Bá gia lại có thần thông như vậy!

Sau khi tỉ mỉ cảm nhận một lát, Trần Cảnh bèn thu hồi bia thần Kinh Hà lại. Chỉ thấy một ánh sáng đỏ lóe lên rồi chìm vào sau đầu tượng thần, sau đó một luồng ánh kiếm chợt lóe rồi biến mất trong miệng tượng thần.

- Đi, ra khỏi điện.

Trần Cảnh nói.

Hồng đại hiệp nhanh chóng xoay người rời đi. Sau khi đi ra, nó mới phát hiện trời đất này là chân thật, còn lúc vừa rời ở trong điện kia nó không cảm nhận thấy thời gian trôi qua.

- Đi, đi cứu Tiểu Bạch Long.

- Tiểu Bạch Long ở nơi nào?

- Người cứ đi về phía trước.

Ngay lúc Hồng đại hiệp cao hứng kêu lên một tiếng, một uy áp phô thiên cái địa tràn tới chặn ngang lời nói vừa mới tới miệng của nó lại. Không đợi hiểu chuyện gì xảy ra, cả người nó đã bay lên trời, tốc độ đi lên cũng cực nhanh, như thể nó đi vào trong âm dương. Mọi thứ trước mắt nó đều biến thành hư ảo, như xuyên qua từng tầng tầng bức vách cung điện. Rồi mọi thứ trước mắt nó đột ngột thay đổi, một con quái vật thật lớn xuất hiện. Con quái vật đó mọc ra mười cái xúc tu thịt, cặp mắt nửa khép nửa hở lộ ra vô tận giảo hoạt và lạnh lẽo.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 66: Tượng Thần Hiện Trong Lòng, Ma Niệm Tự Tiêu Tan

oOo

- Chẳng lẽ...đây chính là Long vương?

Hồng đại hiệp sợ hãi nghĩ thầm. Toàn bộ Long cung này không ai có cái uy thế này. Chỉ là nó không nghĩ đến chuyện Long vương lại không phải là rồng, mà là quái vật như vậy. Nó cảm giác có gió thổi sát ngoài giáp xác nó, lại có thứ dịch sền sệt dính dính bên trên bề mặt. Chợt nó nghĩ đến chuyện mình có thể bị cắn nuốt, bèn không kìm được mà run rẩy, như thể nó đang tiếng sát gần núi băng, khắp người trở nên lạnh run.

Đương nhiên đây chỉ là cảm giác của nó. Lòng nó đang kinh hoàng, sợ hãi, nhưng thân thể không theo ý muốn của nó, vẫn cứ lao về phía Long vương kia. Lúc này nó như thể một người bị cuốn vào dòng nước sông cuộn cuộn, bị sóng cuốn trôi đi. Mắt thấy phía trước là thác nước vực sâu, bản thân sắp bị sóng cuốn rơi xuống vạn trượng nhưng lại không làm gì được.

Đúng lúc này, bên tai nó vang lên tiếng của Trần Cảnh: “Nếu người muốn đạt được thành tựu, nhất định phải có được một lòng đối diện với vực sâu vạn trượng.” Giọng nói này không giống giọng nói của Trần Cảnh ngày thường, mà có một vị đạo rất chân thật, như trực tiếp khắc ấn vào linh hồn, mang theo một cảm giác đại thế hùng hồn.

Cùng lúc đó, một dòng nước ấm bao trùm lấy nó, khu trừ cái cảm giác lạnh như băng trong lòng nó đi mất. Hồng đại hiệp biết là Trần Cảnh đang

giúp nó.

Trước mắt Hồng đại hiệp, bốn phương tám hướng đều trắng xóa cả, như thể là một không gian bị phong bế. Mà lối ra lại chính là chỗ của Long vương kia.

Nháy mắt đó nó đã tiến đến rất gần, nhìn thấy rõ ràng quái vật kia. Chỉ thấy đó là một quả cầu thật lớn không phân chia đầu thân rõ ràng, bên dưới đó mọc ra nhiều xúc tu bằng thịt rất dài. Trên đầu có một cặp mắt đang nhắm lại, toàn thân trải rộng những vân vân màu nâu đỏ, như từng mũi chỉ thêu vẽ lên, lại như từng vết đồi mồi lốm đốm trên mặt một lão nhân già cả.

Cho dù Hồng đại hiệp không muốn nhìn, thì hình ảnh của lão vẫn cứ là thứ duy nhất trong trời đất mạnh bạo nhảy thẳng vào trong mắt, trong lòng nó.

Đột nhiên, lão mở hai mắt ra.

Hồng đại hiệp như rớt xuống hầm băng, toàn thân lạnh lẽo.

Nó không biết Hà Bá gia cảm thấy thế nào, không biết Hà Bá gia có nắm chắc hay không. Nó chỉ biết rõ, rằng đây lại kẻ cường đại nhất mà nó từng gặp qua.

Không có nhiều người biết, trong Thiên Địa mười ba yêu còn có Long vương Đông Hải nữa. Hơn nữa Long vương Đông Hải này gần như không rời khỏi hải vực, danh tiếng kém xa Long vương chân chính năm xưa rất nhiều.

Không có bao nhiêu người biết năm xưa lão đã gần chạm tới Nguyên Thần tiên đạo, là yêu đã sắp thoát phạm thai nhập tiên tịch. Chỉ là ngay lúc đó trời đất đại biến, chẳng những lão bị cắt đứt đường thoát phạm, mà suýt chút nữa đã phải chết một cách không hiểu thấu. Nhiều năm nỗ lực tu hành như vậy, lão vẫn không thể tiêu trừ được hết ám thương trên người. Hơn

nữa, tuy pháp lực đã được khôi phục gần như bằng thời kì cường thịnh lúc trước, nhưng lão cũng đã cảm nhận được cái chết lại đang tiến đến rất gần mình.

Thân xác mục rữa, linh hồn suy nhược.

“Người tu hành, không sợ hãi.”

Hồng đại hiệp lại nghe thấy giọng nói của Trần Cảnh. Những lời này như nói cho nó nghe, mà cũng có thể là Trần Cảnh tự nói cho mình nghe. Giọng nói này vang lên là lúc có một lực lượng nào đó từ trong tối tăm vây lấy nó, âm thanh của vô số vong hồn rít gào và cắn xé vang lên bên tai. Hồng đại hiệp không rõ chuyện này là thế nào, nhưng nó lại cảm thấy được một ý chí kiên định không sợ hãi từ trên người Trần Cảnh. Như thể có một con sóng sông cuộn trào, lao cuốn xuống vực sâu, không quan tâm, không có lấy chút ít ý định quay đầu lại.

“Đây không phải là một lòng không sợ hãi như lời Hà Bá gia nói sao?”

“Ông..ông...g..g”

Tiếng kiếm ngân vang như vẽ lên một vệt sáng trong lòng nó, như tiếng kèn trận vang lên trên chiến trường. Hồng đại hiệp không kìm được mà rút thanh kiếm và đỉnh ba ra, hết lớn một tiếng, sợ hãi trong lòng nó cũng từ tiếng hét này mà tan thành mây khói.

Đột nhiên nó nhớ lại năm đó từng đi qua núi Đông Nhạc Thái Sơn nghe đạo, gặp phải ba Sơn Thần chặn đường, Trần Cảnh cũng bảo nó cứ thẳng tiến lên phía trước. Nó nghe theo lời Trần Cảnh, không đếm xỉa gì mà lao thẳng về phía trước. Cuối cùng ba Sơn Thần kia đã chết trước mặt nó. Mà lúc đó, nó có cảm giác như dù là ngọn núi trước mặt cũng có thể dùng một kích đánh cho tan thành tro bụi.

Hiện tại, nó cũng có cảm giác này. Nó bèn hét lớn một tiếng, cả thân thể biến lớn lên. Có điều dù vậy vẫn nhỏ hơn Long vương không nhúc nhích kia rất nhiều. Hơn nữa đó cũng không phải sự chênh lệch lớn nhỏ nữa, liếc mắt nhìn qua cũng đủ thấy Long vương vô cùng lớn, còn Hồng đại hiệp lại nhỏ bé khác thường. Đó là sự chênh lệch cả về tinh, khí thần.

Nhưng hiện tại Hồng đại hiệp không chỉ có một mình, mà đã thông suốt cùng với khí tức, tư tưởng của tượng thần trên lưng nó. Cho nên nó giống như một thanh trường mâu, có thể đâm xuyên tim bất cứ sinh mạng nào.

Ngày từ lúc đầu, Trần Cảnh đã dốc hết toàn lực, dùng ra cả Tàn Quảng vương ấn.

Nếu có người nhìn được bộ dạng Trần Cảnh lúc này, tuyệt đối sẽ không cho rằng hắn là tượng đá. Mà chỉ cho rằng hắn là một kẻ có sắc mặt lạnh lùng, mặc áo bào đen, ánh mắt lạnh lùng và đường nét kiên cường trên gương mặt càng làm cho hắn thêm nghiêm nghị khác thường.

“Long vương” kia vẫn đưa hai mắt lạnh lùng mà hung ác nhìn qua, không chút động đậy.

Càng lúc càng gần, Hồng đại hiệp cảm thấy mình như một ngọn núi từ trên trời giáng xuống, nghiền ép “Long vương” thành bụi phấn.

Đột nhiên, bên người “Long vương” xuất hiện vài người.

Hồng đại hiệp còn chưa nhìn rõ thì bọn họ đã biến mất. Trước mắt nó đã mờ ảo, bên tai vang lên tiếng kiếm ngân mãnh liệt. Tiếng kiếm ngân vang từng tràng, cao vút và liên tục. Hồng đại hiệp biết là Trần Cảnh đang giết địch.

Trước mắt nó đột nhiên rõ ràng. Chỉ thấy Đông Tây Nam Bắc xung quanh đều là thân nát, máu tươi vương vãi thành dòng.

Không để nó hiểu được chuyện gì xảy ra, trên lưng nó đã nhẹ bẫng đi. Tượng thần đã rời khỏi lưng nó. Ngay sau đó là một tiếng rống to, dù nó không nhìn thấy “Long vương” bên dưới mở miệng, nhưng con mắt lão đã chuyển sang đỏ ửng, trừ lạnh lùng hung ác, trong mắt đã có thêm phần nộ.

Phần nộ kia, như là có người đang định cắt đứt đường sống của mình. Hoặc như một người đã gần leo ra khỏi vực sâu vạn trượng, bàn tay đã đặt lên được mép núi nơi đỉnh vực, lại bị một người đạp vào, khiến hấn lại rớt thẳng xuống vực sâu.

Tiếng rống này chưa dứt, một lực lượng cực kỳ mạnh mẽ đã đẩy nó tung bay lên. Nó như không có lực chống cự, bay đi như chiếc lá trong gió. Trong lúc bị thổi bay đó, nó nhìn thấy được Trần Cảnh vẫn đang hạ người thẳng tắp xuống “Long vương”.

Trước đại diện cử hành thọ yến, yêu linh các tộc trong hải vực còn đang tụ tập. Đột nhiên, cả bọn cảm nhận được một uy áp phô thiên cái địa.

Nhất thời mỗi kẻ đều kinh hồn lạc phách, thậm chí có vài kẻ còn ngất đi. Cảnh tượng trước mắt từ từ vẩn vơ, rồi nhanh chóng nhạt đi. Mọi người mới kinh hãi, không hiểu gì cả, bèn tìm hỏi thái tử Long Cung. Lúc này cả bọn mới phát hiện thái tử đã lâu rồi chưa xuất hiện lại.

Chốc lát sau, Long cung biến mất, xung quanh chỉ còn là nước biển vô tận.

Nhưng ngay khi Long cung biến mất, bọn họ đã nhìn thấy một con bạch tuộc ma to như một ngọn núi phía xa. Cả bọn đều là sinh linh sống trong hải vực, liếc mắt đã biết đó là bạch tuộc ma nơi vực sâu, không khỏi nghĩ đến một lời đồn đại. Lời đồn rằng Long vương Đông Hải thật ra không phải là hậu duệ Long tộc, mà chỉ là một con bạch tuộc nô bộc trong Long cung. Nó thừa lúc trời đất đại biến, chiếm cứ lấy Long cung, cắn nuốt hết bầy

rồng nhỏ còn chưa phát triển, trở thành Long vương đứng đầu Đông Hải Long cung này.

Lời đồn này đã có từ lâu, không rõ khởi nguồn từ khi nào, chỉ là không có người nhìn thấy tận mắt, lại không ai nhìn thấu được chân thân “Long vương”. Hiện tại bọn họ nhìn thấy bạch tuộc ma, thậm chí lời đồn kia hóa ra lại là sự thật.

Trên đỉnh đầu “Long vương” có một người đang thẳng tắp hạ xuống. Hắn mặc một thân quần áo màu đen không chút phe phẩy, vô cùng cứng rắn. Trên người hắn có một tầng hào quang bao phủ, hào quang như ánh kiếm. Dưới chân tượng lại là nơi chói mắt nhất, như thể đã ngưng đọng thành lưỡi kiếm chân thật, rạch phá hết thảy mọi thứ cản đường. Còn áo bào đen trên người kia, lại như thể chuôi của thanh kiếm.

Trong chốc lát, có rất nhiều người nhận ra kẻ mặc áo bào đen là Trần Cảnh, là tượng thần mà con tôm đỏ thẫm luôn chở trên lưng lúc trước.

Từ tượng thần truyền ra lực lượng nặng nề nghiêm nghị khiến mọi người đều phải kinh hãi, làm cho nỗi sợ đối với “Long vương” giảm bớt đi nhiều. Thậm chí, bọn họ còn có một loại cảm giác “Tượng thần hiện trong lòng, ma niệm tự tiêu tan.”

Tộc trưởng tộc sò thậm chí kinh hãi. Pháp lực của ông ta không được coi là nổi bật trong đám tộc trưởng yêu linh của các tộc ở hải vực, thế nhưng ông ta lại có được truyền thừa, biết được không ít bí văn. Vốn ông ta cảm thấy rất sợ hãi, kèm theo suy nghĩ phải nhanh chóng trốn thoát. Nhưng nhìn thấy tượng thần rồi, cái ý tưởng nhanh chóng chạy trốn cũng tiêu tan đi mất, ông ta không khỏi nghĩ thầm: “Lúc Đạo tổ thành đạo, đệ tử Đạo môn niệm tôn hiệu người có thể tĩnh tâm. Nhìn pho tượng này có thể an thần, có thể khu trừ ma niệm. Lẽ nào hắn thành đạo rồi?”

Thành đạo thì chắc chắn là chưa, nhưng lại có thần kỳ không thể tưởng được như vậy khiến rất nhiều yêu linh có kiến thức rộng rãi khiếp sợ.

Tộc trưởng tộc sò thoáng nhìn qua Thu Nguyệt Vô Hoa, lòng thầm nghĩ: “Khó trách Vô Hoa có thể tu hành suốt ba mươi năm trong sông Kinh Hà, cũng khó trách tu vi nó tiến cảnh nhanh như vậy. Thì ra có nhân vật như thế ở đó. Nếu hôm nay hắn có thể bình yên rời đi, e rằng ngày Thần Đạo trọng lập, cũng sẽ không thiếu một ghế Đế vị cho hắn.” Nghĩ tới đây, ông ta thở dài “Vốn định tranh thủ trước khi trời đất đại biến, kết xuống hậu duyên với Long vương, hiện tại xem ra cần phải suy tính lại rồi.”

Lúc trong lòng ông ta lóe lên suy nghĩ này, thì “Long vương” đột nhiên biến mất, rồi hiện ra ngay trên không trung phía trên đỉnh đầu tượng thần.

Quy Uyên kinh hãi, sải bước biến mất trong gợn sóng, lúc hiện lại đã ở ngay phía trên “Long vương”.

Nhưng mà “Long vương” kia mới vừa xuất hiện, mấy xúc tu của lão đã như xuyên qua hư không, cuốn lấy tượng thần. Ngay khi tượng thần bị cuốn lấy, hào quang trên tượng cũng biến mất.

Trong tay Quy Uyên có một cái mai rùa. Mai rùa quăng ra, bên dưới chiếc mai lóng lánh hào quang. Sóng nước gợn lên những đường vân phức tạp mà huyền ảo bao trùm tới “Long vương”.

“Long vương” mở to cái miệng quái dị của mình ra, nuốt hết tượng thần vào bên trong. Đồng thời một xúc tu lao đến cuốn lấy đường vân hư ảo kia.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 67: Ti Vũ

oOo

Bên trong biển sâu như đêm đen kịt. Tuy các sinh linh sinh sống nơi biển sâu đều có thể nhìn thấy rõ mọi thứ, nhưng bản thân bọn họ lại như tan vào với vực sâu tối tăm. Bọn họ không rõ làm sao Trần Cảnh lại có thể đột nhiên biến mất, cũng không rõ làm sao “Long vương ” lại chiến đấu với Trần Cảnh.

Mặc kệ nguyên nhân là gì, bây giờ bọn họ cũng chỉ có thể đứng nhìn. Nhìn thấy trên người “Long vương ” lóng lánh một tầng sáng rực rỡ, đặc biệt bắt mắt nơi thủy vực tối tăm này.

Mái tóc Quy Uyên phía trên lão tung bay lên, một cái mai rùa pháp phềnh yên ăng, lấp lánh những đồ án chiếu rọi xuống “Long vương ”. “Long vương ” vẫn không chút động đậy, một xúc tu nhanh như chớp đánh về phía đồ án lóng lánh kia. Ánh sáng của đồ án tan biến, xúc tu lập tức hạ xuống. Toàn bộ khí tức nháy mắt giảm xuống một cách khó hiểu, nhanh chóng lan rộng khắp toàn thân lão. Như thể một thân cây, mùa xuân mới tiến vào, thoáng cái đã chuyển sang thu.

Khí tức trên người Long vương thoáng trở nên điều hui, không hề công kích Quy Uyên nữa. Mà Quy Uyên thì khoanh chân ngồi trên mai rùa to lớn như con thuyền đánh cá, nhắm mắt tĩnh tọa. Cái khí tức thần bí cuộn cuộn được biểu hiện ra trong nháy mắt vừa rồi đã không còn sót lại chút gì, dường như nơi này đã trở thành một đạo tràng tu hành của y, không coi ai ra gì cả.

Trong tích tắc đó, cái khí tức thần bí khó lường mà Quy Uyên đã bày ra khiến mọi người đều kinh hãi, không khỏi thầm suy đoán lai lịch của y.

Tộc trưởng tộc sò nhìn thoáng qua cháu gái Thu Nguyệt Vô Hoa, muốn hỏi xem nàng có biết kẻ đó là ai không, lại nhìn thấy sắc mặt nàng đầy nghiêm trọng bèn không mở miệng nói nữa. Ông ta thầm nghĩ đợi một lát, nếu nàng định làm gì cũng nhất định phải ngăn cản nàng.

Đúng lúc này, “Long vương ” nói:

- Hắc hắc, thật sự là hảo phúc duyên a. Chẳng những khiến ta đạt được huyết mạch chân long, mà còn chiếm được tượng thần có tín ngưỡng thuần khiết, đã sinh ra thần tính rồi. Thật sự là đại phúc duyên, thiên đại phúc duyên a. Chờ luyện hóa xong huyết mạch chân long, ta sẽ tiếp tục luyện hóa tượng thần, ha ha ...

Giọng nói của lão như cơn gió cõi âm thổi qua thân người, không kẻ nào lên tiếng. Chỉ nghe lão nói tiếp:

- Người là Quy tướng được truyền thừa chính tông, bây giờ sao không đi theo ta? Ngày nào đó ta trọng định lại căn khôn, nhất định sẽ phong người là thiên hạ đệ nhất thần tướng.

Quy Uyên nhắm mắt ngồi trên mai rùa nơi không trung phía trên Long vương, vẫn không nhúc nhích, như thể đã nhập định, căn bản không để ý tới lão.

Đúng lúc này, đột nhiên có một tiếng hét lớn truyền tới.

- Hừ! Tên Long vương xấu xí kia, có Đà Tượng thần tướng tại đây, nhanh chóng dâng đầu của người ra đây, ta còn có thể tha cho người một mạng. Dám cả gan thốt ra nửa chữ “không”, ta nhất định sẽ khiến người cả đời này phải hối hận.

Tất cả mọi người đều nhìn về nơi phát ra giọng nói ấy, lòng tự hỏi kẻ nào dám to gan nói chuyện với Long vương như vậy.

Chỉ nhìn thấy nơi xa xa có một con tôm đỏ thẫm đang gạt nước biển thẳng hướng lao tới. Mỗi còng một đỉnh ba, một kiếm giơ lên cao cao, thẳng hướng đánh tới Long vương.

- Là nó, con tôm đỏ chở tượng đá.

Hai mắt “Long vương” kia khê đảo, hung hăng nhìn về phía Hồng đại hiệp. Tất cả mọi người đều cảm nhận được một loại sát khí phô thiên cái địa, cho nên đều câm như hến.

Mà Hồng đại hiệp thẳng hướng lao đến Long vương lại như một con chim gãy cánh cắm thẳng xuống đáy biển đầy bùn đất. Một đầu nó gần chúi xuống tầng bùn đất, lại giãy dụa bò lên được, có điều dáng điệu lão đảo như thể đang say rượu.

Nó xoay tròn một vòng, xác định được phương hướng của Long vương rồi, mới lớn tiếng nói tiếp:

- Xem ra cũng có vài phần bốn sự a. Chỉ cần thả Hà Bá gia ra, Hồng gia ta có thể tha cho người một mạng.

Vừa nói xong, nó nhặt kiếm và đỉnh ba lên, lắc lư tiến về phía Long vương. Lúc trước, nhìn thấy Long vương này toàn thân nó đã mềm nhũn ra, chỉ muốn cách ra càng xa càng tốt. Còn hiện tại, nó đã dám mang theo một bộ dạng không thiết sống phóng thẳng đến lão.

Không ai biết, kỳ thật nó đã ở nơi xa đấu tranh rất lâu.

- Người không hù dọa được ta. Hà Bá gia nói, đừng giả không sợ, người không dọa được ta...

Hồng đại hiệp lão đảo lắc lư hướng thẳng đến Long vương.

Lúc này, đột nhiên hai mắt Long vương nhìn qua mọi người, ánh mắt rơi xuống một kẻ trong số đó. Người nọ đột nhiên như bị điện giật, cả người run lên, rồi đột ngột phóng về phía Hồng đại hiệp. Có điều sát theo sau người đó, một thiếu nữ mặc quần áo màu lục đã bước ra, gợn sóng chuyển động, nàng ta đã đứng cản trước mặt kẻ đó.

Tộc trưởng tộc sò kinh hãi. Vì người từ phía sau vọt lên chặn đường kia chính là Thu Nguyệt Vô Hoa.

Ông ta kinh hãi là vì hành động này của nàng có thể mang đến tai ương ngập đầu cho tộc sò, mặt khác lại kinh hãi vì tu vi nàng đã trở nên cao thâm như vậy.

Sau lưng nàng có một đôi vỏ sò màu xanh lục như đôi cánh, không rõ từ khi nào, trong tay đã có thêm một thanh kiếm xanh mượt.

- Lòng người đã có sợ hãi, nên mới bị Long vương khống chế. Nếu người muốn thoát khỏi, chỉ cần kêu một tiếng “Hà Bá gia cứu ta!” thì có thể giải thoát.

Nàng nói như vậy, lại không người tin tưởng. Huống chi, mọi người đều tận mắt nhìn thấy Trần Cảnh đã bị Long vương nuốt mất rồi.

Tất nhiên người nọ không kêu lên, mà vọt về phía nàng. Ánh mắt kẻ đó đầy sợ hãi và thống khổ, lại kèm thêm vẻ hung ác. Cả người gã đột ngột xông về phía trước, sóng ngầm chột động, như thể mãnh hổ vồ mồi. Thế nhưng gã mới động, trước mắt đã nổi lên một tầng ánh sáng chói mắt.

Mọi người vội vàng nhắm mắt lại. Dù nhắm mắt, bọn họ vẫn cảm thấy hai mắt đau đớn, một vài người pháp lực yếu kém còn chảy cả nước mắt ra.

Kẻ đánh về phía Thu Nguyệt Vô Hoa kêu thảm, hai mắt nhắm chặt đã rỉ ra máu tươi.

Tia sáng kia không bị đánh tan mà nhoáng cái đã lướt đến trước người Long vương, chiếu sáng rờ hai con mắt lạnh băng của lão.

- Vô sò muội muội, muội mới đến a, chúng ta cùng đến “đồ long” đi nào.

Hồng đại hiệp nhìn qua lại rất thoải mái, thân thể không lay động, nhanh chóng đến bên cạnh vô sò. Vô sò căn bản không để ý đến nó, chỉ đưa tay chỉ vào ánh sáng chói mắt trên đỉnh đầu. Rất hiếm người có thể nhìn thấy ánh sáng trắng kia là thứ gì.

Hồng đại hiệp nhanh chóng xông tới, Long vương lại vẫn cứ không nhúc nhích. Một đỉnh ba của Hồng đại hiệp đâm vào thân thể lão, cũng chỉ là đâm xuống, không thể làm rách được lớp da bên ngoài.

Nó lại dùng kiếm bổ xuống liên tục, lưu lại từng đạo vết kiếm, có điều cũng không chém rách được lớp da.

Những người ngoài xa dùng pháp lực bảo vệ lấy hai mắt, nhìn về phía ánh sáng trắng mới thấy được đó là một hạt châu màu trắng ngà. Trước hạt châu đó, Long vương vậy mà lại nhắm mắt lại, hơn nữa còn nhìn thấy được hai mắt lão cũng đang rỉ ra máu tươi.

Hồng đại hiệp bên dưới thân Long vương gằm nhẹ lên, cả người nó lay động. Mỗi lần nó lay động, lại biến lớn hơn một chút. Cuối cùng nó đã to bằng cỡ ngôi miếu Hà Bá Tú Xuân loan. Nó giơ Hải Hồn xoa cao cao, thân đỉnh ba lóng lánh đen tuyền, đâm vào. Thế nhưng chỉ để lại một miệng vết thương nhỏ.

Hồng đại hiệp mắng to, lại tiếp tục đâm vào, liên tục đâm vào một chỗ đó.

Không ai biết rốt cuộc Long vương đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết nhất định lão đã xảy ra chuyện. Có lẽ là do Quy Uyên làm ra, mà cũng có thể là bởi vì đã nuốt tượng thần nên như vậy.

Đột nhiên, Long vương phát ra một tiếng gào thét thống khổ. Từ vết đâm nhỏ của Hồng đại hiệp, tia sáng chói mắt bắn ra. Lúc đầu tia sáng chói mắt chỉ là một luồng sáng, rồi sau lại như mặt trời ló rạng khỏi mây đen, tích tắc sau đã lộ ra một mảng lớn. Trong ánh sáng trắng đó, miệng vết thương nhỏ kia đã nhanh chóng toác rộng ra.

Tiếng kiếm ngân vang lên, hào quang lóe qua thân thể Long vương, từ dưới lên trên, từ trong ra ngoài. Như có một lưỡi dao sắc bên rạch phá từ bên trong thân thể Long vương, như cắt xé một tấm vải.

Ngay khi kiếm kia cắt đôi thân thể Long vương thành hai nửa, một pho tượng đá hiện ra. Toàn thân tượng đá nhuộm đầy máu tươi. Tượng đá vốn màu xám, vì Trần Cảnh sử dụng Tần Quảng vương ấn mà biến thành màu đen, bây giờ toàn thân tượng lại đỏ màu máu.

Chẳng qua tượng đá màu đỏ thẫm này vững chãi đứng giữa đồng thiet nát của Long vương, như thể một ác ma vừa trở lại từ địa ngục, lại cho người khác cảm giác như một người đang sống sờ sờ đứng đó.

Trên đỉnh đầu hần, một vầng sáng óng ánh như nước bay thẳng lên mặt biển, như thể một nhánh sông từ phía chân trời lao nhanh rồi hạ xuống đây.

Trong lòng sông đó, có quái ngư bơi lội linh hoạt, trên thân quái ngư có vảy đen, đầu như lươn, lại có hai vây như hai cánh. Lúc miệng nó há ra, có thể nhìn thấy hàm răng sắc nhọn, ánh mắt ánh đỏ, thân thể uốn éo như ẩn như ảo, lại tạo thành những đợt sóng gợn hình đỏ thẫm như máu hiện ra.

Kẻ có kiến thức uyên bác, sẽ biết đó là sinh linh chỉ có ở trong U Minh huyết hải.

Trừ đó ra, còn có một con giao long màu xám đang ngẩng đầu gầm thét.

Uy thế như vậy đủ khiến mấy trăm sinh linh hải vực này kinh ngạc. Cảnh tượng như khắc ấn thật sâu trong lòng bọn họ.

Đồng thời dưới chân hắc chậm rãi ngọ nguậy, quả thật còn chưa chết.

Đột nhiên, một đại ấn đen như mực xuất hiện, lơ lửng trước tượng đá. Hình ảnh năm con ác quỷ trên đại ấn đã hết sức rõ ràng, vừa nhìn vào đã khiến tâm thần người khác nảy lên.

Đại ấn chấn động, một con ác quỷ đã lao nửa người ra, thò tay chụp vào giữa đồng thời nát, nắm lấy hồn phách của Long vương kéo vào bên trong Tần Quảng vương ấn. Long vương dốc sức liều mạng giãy giụa, nhưng vẫn dần bị kéo đi vào, mãi đến khi biến mất, đại ấn kia cũng biến mất.

Ngay lúc đó, dưới chân tượng đá có một chùm sáng chói lòa vọt lên. Tượng đá bay lên không trung, chuyển dời vị trí. Hóa ra dưới chân hắc là một miệng giếng đã khô, có màu xanh xen lẫn với những đường vân bạc.

Ánh sáng trắng kia vọt ra, hiển hóa ra thành một bia đá hư ảo. Trên bia đá là hai chữ lớn – Ti Vũ.

Bia thần Ti Vũ vừa hiện, đám yêu linh hải vực nơi xa lập tức xao động. Chẳng qua khi nhìn qua thân thể tượng đá Trần Cảnh nhuộm đầy máu, lại không dám làm càn.

Bia thần Ti Vũ hiện ra, sóng sông trên đầu Trần Cảnh bèn hóa thành bia thần Kinh Hà. Hai tấm bia đá vừa xuất hiện đã hấp dẫn lấy nhau. Từng tia điện sáng lóng lánh xuất hiện, rọi sáng cả đáy biển đen kịt.

Hai tấm bia thần chạm vào nhau, dung hợp lại với nhau. Cuối cùng bia thần Kinh Hà biến mất, còn mặt bia thần Ti Vũ đã hiện thêm hai chữ Kinh

Hà. Đồng thời lại có một nhánh sông khắc ngay bên dưới hai chữ Kinh Hà trải dài xuống phần cuối cùng của tấm bia thần Ti Vũ.

Trong lòng Trần Cảnh, mối liên hệ với bia thần Kinh Hà không bị mất đi mà vẫn còn tồn tại. Chẳng qua hiện tại bia thần Kinh Hà đã dung nhập vào trong bia thần Ti Vũ. Khi hấn cảm ứng đến bia đá, muốn thu hồi bia này lại, chỉ cảm thấy tấm bia nặng như núi.

Khi hấn phí hết sức lực chín trâu hai hổ mới thu hồi bia đá Ti Vũ vào trong cơ thể, thân thể hấn trầm xuống, lún sâu dưới bùn đất đáy biển. Hấn khu động pháp lực đi lên, bên tai nghe trong giếng có tiếng nước chảy rào rào.

Trần Cảnh cảm ứng trong giếng, chỉ thấy một con rồng trắng nhỏ đang bơi lội trong đó. Con rồng có một cặp sừng ngọc nhỏ trên đầu, đôi mắt ngây thơ trong sáng lại đầy mỗi mảy. Miệng nó há to, lộ ra hàm răng trắng nhọn. Trần Cảnh biết, là nó đang cười.

Đó là một nụ cười tươi đầy thoải mái an tâm.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 68: Quên Đi Trong Lúc Bay Lên

oOo

- Cứu ta, Hà Bá gia cứu ta!

Trần Cảnh nghe thấy giọng nói suy yếu của Tiểu Bạch Long dưới giếng, cảm nhận khí tức sinh mệnh của nàng như ánh nến trước gió, tùy thời bị thổi tắt.

- Được, ta sẽ đến cứu người.

Thế nhưng hắn lại không biết phải cứu thế nào. Giếng này vừa thần bí lại vô cùng bình thường. Thần bí là vì bia thần Ti Vũ vừa rồi là từ dưới giếng này xuất hiện, còn bình thường là vì Trần Cảnh quả thật không cảm nhận được điểm thần kỳ nào ở giếng này. Đây hết như một miệng giếng bình thường trên nhân gian cõi phàm, điều này khiến cho hắn không cách nào hiểu nổi. Theo lý mà nói, nước biển cũng không thể nào đi vào giếng được, nhưng miệng giếng vẫn sóng sánh gợn nước.

- Cứu ta, cứu ta. Ta không muốn chết!

Trần Cảnh nhớ lại lúc mới gặp Tiểu Bạch Long. Năm đó nhìn thấy bộ dạng ngây thơ, hoạt bát đáng yêu của nàng, hắn còn nghĩ rằng nếu cả đời này mình có một cuộc sống đơn thuần mà đầy vui vẻ như nàng thì thật là tốt.

Nếu như bất cứ chuyện gì, hoặc bất cứ kẻ nào ở chốn nhân gian đều chỉ cần dùng từ tốt và xấu để phán xét thì quả thoải mái vô cùng. Làm chuyện

tốt, thì hẳn là người tốt. Còn làm chuyện xấu, thì đó là người xấu. Đây là cảm giác mà Trần Cảnh luôn hướng tới khi làm bất cứ chuyện gì.

Không cần phải hao tâm tổn trí đứng về phía lập trường người khác để suy nghĩ vấn đề, không cần thay mặt cho người khác, không cần phải giải thích, không cần sợ phải đụng chạm đến ai...thật sự quá nhàn nhã, thông dong và vui sướng!

Mà hiện tại nhìn thấy Tiểu Bạch Long kêu cứu khiến hẳn cảm thấy đau lòng. Như thế nhìn thấy cảnh chính mình đang giãy giụa ngay sát bờ vực cái chết.

- Cứu ta, cứu ta...

- Ta phải làm sao mới cứu được người?

- Cứu ta...

Trần Cảnh chỉ nghe thấy tiếng kêu cứu của Tiểu Bạch Long, không nghe thấy nàng nói cứu thế này, trong lòng hẳn không khỏi lo lắng. Tới lúc này, hẳn còn không rõ Tiểu Bạch Long nhận phải thương tổn thể nào, cũng không rõ lúc trước “Long vương” kia đã làm chuyện gì, chỉ cảm thấy khí tức sinh mệnh của Tiểu Bạch Long tùy thời có thể tắt mất.

- Hà Bá gia muốn cứu Tiểu Bạch Long trong giếng này?

Ngay khi Trần Cảnh còn chưa biết làm thế nào cứu Tiểu Bạch Long thì xa xa, có một giọng nói truyền tới.

Hồng đại hiệp nhìn qua, chính là Chiêu Liệt. Gã vẫn giống hệt như bộ dạng gặp Trần Cảnh lúc trước, mặc cẩm phục màu đen tuyền, đội mũ bạch ngọc, dưới hông là đai lưng ngọc có thêu hình hoa văn ngọn lửa. Một miếng ngọc bội được đeo một bên, đựng đưa nép dưới vạt áo, dưới chân là một đôi giày tím có hình thêu vân mây.

Trong mắt Trần Cảnh, vẻ mặt gã đã có chút biến hóa. Lúc trước là một loại đường hoàng kèm theo vẻ khiêm nhường, còn hiện tại vẫn là đường hoàng đấy, nhưng lại mang theo chút ít u buồn, hàng mày khẽ nhíu.

- Tiểu Bạch Long này là cố nhân của ta, từng chiến đấu hộ pháp cho ta ở miếu Hà Bá.

Trần Cảnh bình tĩnh đứng đó, không động đậy, chỉ có từng gợn sóng từ người hần ần ần khuếch tán từng vòng đi ra.

- Ta nghe nói năm đó mỗi môn phái châu Hắc Diệu đều có một đệ tử đi tới Tú Xuân loan Kinh Hà, nhưng cuối cùng lại không người nào trở về được. Từ trận chiến ấy ta mới biết đến tên tuổi của Hà Bá gia. Không ngờ năm đó cũng có nàng hộ pháp trong miếu Hà Bá.

Chiêu Liệt từ nơi xa đi đến, tựa như gã đã đi đến một nơi rất xa, hiện tại mới vội vã chạy về.

Trần Cảnh không động, hai mắt không nhìn bất kì kẻ nào, nhưng tất cả mọi người đều cảm thấy ánh mắt hằn như nhìn thấu mọi chuyện. Hẳn không lên tiếng, Chiêu Liệt không ngừng lại mà nói tiếp:

- Ài, không nghĩ tới ta mới rời đi chốc lát, đã xảy ra chuyện thế này rồi.

- Lão là nghĩa phụ của người?

Trần Cảnh hỏi.

- Lão đã giết chết cha ruột ta.

Khi Chiêu Liệt nói ra mấy lời này, tình cảm bị thống xen lẫn cả vào lời nói. Thần thái vốn đường hoàng tự đắc nháy mắt đã biến mất tăm tích, thay vào đó là bộ dáng bi thống nhẫn nhục.

Dù là kẻ nào, nghe xong mấy lời đó đều có thể hiểu được tâm tình gã lúc này.

- Ta muốn cảm tạ ngài, đã giúp ta báo thù giết cha.

Chiêu Liệt nói.

- Ta chỉ tới cứu Tiểu Bạch Long.

Trần Cảnh trả lời.

- Dù sao thì ngài cũng đã giúp ta báo thù, cho nên ta phải báo đáp ân tình này.

Chiêu Liệt kiên định mà thành khẩn nói. Hiện tại gã đã không còn chút vẻ đường hoàng nào nữa, chỉ còn đây thành khẩn, ánh mắt chân thật nhìn thẳng vào Trần Cảnh.

Gã tiếp tục nói:

- Trước kia ta đã từng nghe nói qua về giếng này, có tên là giếng Tù Long. Từng nghe ông ta nói đây là nơi được Long vương duy nhất trong trời đất thời hồng hoang lập ra, chuyên dùng để nghiêm phạt những Long tộc dám vượt qua Long môn. Chỉ cần vào trong giếng Tù Long, trừ phi được thả, bằng không vĩnh viễn không thể đi ra được.

“Ông ta” theo lời gã, hiển nhiên chính là vị “Long vương” đã chết đi kia.

- Vậy phải làm thế nào mới cứu ra đây?

Hắn không hỏi làm sao mà Tiểu Bạch Long lại ra nông nỗi này, mà hỏi thẳng cách mau chóng cứu Tiểu Bạch Long ra.

- Theo ta biết, nếu không có bí pháp của Long tộc, căn bản không cách nào cứu ra khỏi giếng Tù Long. Chẳng qua ta từng nghe ông ta nói qua,

thời kỳ hồng hoang đến nay, trời đất trải qua hai lần đại kiếp nạn đã làm dao động căn nguyên của giếng Tù Long này. Hiện tại, muốn cứu Tiểu Bạch Long ra, chỉ có cách để nàng phụ thân mà theo ra.

- Phụ thân?

- Đưa bảo vật Tiên Thiên vào trong giếng Tù Long, Tiểu Bạch Long có thể phụ thân vào bảo vật đó là có thể đi ra rồi.

- Còn có cách nào khác nữa không?

Trần Cảnh nhanh chóng hỏi tiếp, giọng nói cũng trở nên trầm thấp.

Trần Cảnh có Tần Quảng vương tử, cũng tính là bảo vật Tiên Thiên. Nhưng tuyệt đối không có chuyện phụ được thân thể lên trên Tần Quảng vương tử. Cho nên hắn trực tiếp hỏi xem còn cách gì khác nữa không.

- Cái này...ta có nghe nói, nhưng không biết có được hay không.

- A, mời nói.

- Nghe nói, những thứ ngưng tụ tín ngưỡng thành thần tính cũng có thể thay thế linh bảo để phụ thân được.

Chiêu Liệt chậm rãi nói.

Y vừa nói xong, đã nghe Trần Cảnh nói:

- Thật hợp ý ta.

Lời hắn vừa dứt, cả người đã biến ảo, bốc lên một luồng khói nhẹ như bụi, rồi vọt vào trong giếng.

Ngay tích tắc khi Trần Cảnh vừa đi vào giếng, phía trên đã vang lên một tiếng quát khê: “Chậm đã!”

Tiếng quát này vừa ra, bên dưới giếng cũng vang lên tiếng động rơi xuống làn nước. Vừa lúc Trần Cảnh rơi vào mặt nước, một ngón tay của Chiêu Liệt cũng điểm ra, nước biển cuộn cuộn.

Nếu nói trong trời đất có chuyện gió mây biến sắc, thì dưới biển sâu cũng có thể cảm giác được một thứ tương tự như gió mưa biến sắc.

Nước bùn tung tóe trong mặt nước, đáy biển sâu nháy mắt đã đầy mây đen vần vũ. Nước biển tĩnh lặng dâng lên từng đợt sóng ngầm như vô số ác thú, từ bốn phương tám hướng lao tới Quy Uyên. Hình thù các loại hung thú dần hiện ra, có sinh linh sống trong nước, có sinh linh trên đất liền, lại có tiếng rống ngâm từng tràng, phảng phất còn có một luồng gió tanh hôi xuất hiện.

Từ xa nhìn lại, cảm giác các loại hung thú từ bên người Chiêu Liệt lao ra dưới một ngón tay điểm ra của gã, hết như một bậc vương giả chỉ huy trăm vạn quân, như thể một vị Long vương đứng đầu tất cả các loài lân, giáp* trong trời đất đang hiệu lệnh vạn thú.

(* Lân, giáp trong truyền thuyết bốn giới: lông vũ – giáp giới – vảy – lông mao gọi tắt là : vũ, giáp, lân, mao.)

“A....”

Hồng đại hiệp kinh hô, mà Lục Mục châu trong tay Vô Sò cũng đồng thời lấp lánh ánh sáng chói mắt.

Hồng đại hiệp đâm một đinh ba thẳng về phía con mãnh thú đang lao đến mình, nhưng chỉ đâm xuyên qua, còn con mãnh thú trở nên hư ảo đi một chút chứ không tán đi, vẫn đánh về phía Hồng đại hiệp.

Hồng đại hiệp cảm giác như thể mình vừa đâm vào bùn đất, con mãnh thú kia đã bổ nhào đến nó, một ngụm tấp xuống. Pháp lực trong cơ thể nó

dâng lên, chấn nát con mãnh thú kia, nhưng càng lúc lại càng có thêm nhiều mãnh thú nhào đến nó.

- A, a... Quả nhiên thăng nhãi này không phải thứ tốt...

Trong lúc kinh hô, nó cũng đã xoay Hải Hồn xoa trong tay đập vỡ thêm vài con ác thú nữa. Đám mãnh thú vẫn cứ tiếp tục nhào lên người nó hung mãnh cắn xé. Bên vỏ sò cũng tương tự, Lục Mục châu chủ yếu tác động vào con mắt của sinh linh, nhưng những con thú này hiển hóa từ trong nước mà thành, nên không có hiệu quả gì cả.

Chỉ thấy nàng ta đâm từng kiếm từng kiếm vào thân thể đám mãnh thú này. Từ xa nhìn tới, chỉ thấy một con tôm to lớn cùng một cô gái thân hình nhỏ nhắn bị vây giữa dòng nước xoáy mãnh liệt, đang gian nan giãy giụa để thoát ra ngoài.

Ở một chỗ rất cao không nhìn thấy rõ được, nơi đó có nước biển cuộn cuộn, như thể một tầng mây xám đang quay cuồng. Nhìn kỹ, sẽ thấy là từng đàn thú hung ác như thủy triều đánh tới.

Đột ngột biến đổi, những người ngoài xa kia còn chưa chấp nhận được chuyện “Long vương” đã thật sự chết đi, thì tràng cảnh này lại xảy đến.

- Ha ha...

Chiêu Liệt đứng chấp tay, ngửa mặt lên trời cười to. Trong tiếng cười, bọt sóng từ con sóng ngầm sâu bên dưới bắt đầu nổi lên, hóa thành từng con hung thú.

Đột nhiên, một đốm sáng từ trung tâm vòng xoáy lóe lên lao ra. Chỉ thấy Quy Uyên đang ngồi trên mai rùa, đỉnh đầu y có một bức đồ án, hình thù có chút giống như đồ án lúc trước, tuy không phải là một nhưng đều tản ra một luồng khí tức thần bí. Y từ trên cao lao xuống, xuyên qua đám mãnh thú đang đánh tới như thể căn bản không có thứ gì phía trước cả.

Y nhanh chóng tiến đến bên cạnh Hồng đại hiệp và vỗ sò, sau đó mang chúng nó lên mai rùa rồi lập tức vọt người đi mất, thẳng hướng tới mặt nước phía trên. Đảo mắt đã mất dạng.

Ngay khi Quy Uyên đưa Hồng đại hiệp và vỗ sò ra khỏi mặt biển, bầu trời đầy sao trời, mặt biển cuộn cuộn sóng gió mãnh liệt. Thỉnh thoảng lại có hung thú từ nước biển biến thành lao ra khỏi mặt nước, sau đó liền tán đi.

Hồng đại hiệp vẫn còn kinh sợ. Nó đứng trên mai rùa to như chiếc thuyền đánh cá nhìn xuống mặt biển hỏi:

- Đây...là xảy ra chuyện gì a?

Quy Uyên cũng nhìn về mặt biển, trầm mặc hồi lâu rồi đáp:

- Chúng ta đều bị lão Long vương kia lừa gạt. Chiêu Liệt mới thật sự là Long vương.

Gió biển thổi tung mái tóc đen của y, một thân áo bào đen tuyền phấp phới trong gió. Ánh sao trải xuống người y, khiến lúc này đây y lại càng đầy vẻ thần bí.

- Vậy, chúng ta phải làm sao bây giờ? Hà Bá gia phải làm sao đây? Chúng ta phải đi cứu Hà Bá gia a.

Hồng đại hiệp lớn tiếng nói.

Lại một lúc lâu sau, Quy Uyên mới đáp:

- Ta có thể tự bảo vệ mình, nhưng lại không có khả năng đánh bại được lão.

- Vậy...ta...chúng ta...vậy... Hà Bá gia có việc gì hay không?

Hồng đại hiệp thật sự không biết phải nói gì, chỉ lắp bắp hỏi.

Quy Uyên lắc lắc đầu, mắt nhìn hải vực khôn cùng, không rõ đang suy nghĩ gì.

Còn về Trần Cảnh, khi vừa tiến vào trong miệng giếng, bên tai nghe được lời của Quy Uyên, đồng thời cảm nhận được linh lực khởi động. Hắn biết đã xảy ra chuyện, chỉ là một lúc sau, trên mặt hắn đã bình tĩnh lại.

Chiêu Liệt đi tới miệng giếng Tù Long, nhìn xuống dưới, mặt mày tươi cười. Chỉ nghe gã nói:

- Thật sự là đại phúc duyên a. Huyết mạch chân long, còn có cả một pho tượng đã có thần tính. Hơn nữa bên trong tượng thần còn ẩn chứa bí ẩn và tiềm lực cường đại như vậy. Ta thụ kiếp nạn ngàn năm, cuối cùng cũng chờ được tới đại phúc duyên.

- Người là Long vương?

Dưới giếng, Trần Cảnh trầm giọng hỏi.

- Đúng vậy, chính là ta.

Trần Cảnh không hỏi gì nữa mà chỉ nhìn về phía Tiểu Bạch Long. Ngay khi hắn rơi xuống giếng, nàng đã quần quanh người hắn, không nói một câu nào mà chỉ quần quít cuốn chặt lấy hắn. Trần Cảnh cảm ứng khí tức trên người Tiểu Bạch Long rất yếu ớt, nhưng vẫn còn chưa chết.

Trần Cảnh lại cảm ứng miệng giếng này, thấy rằng giếng không sâu, trên thành giếng có đủ loại đồ án hoa văn, như thể hình vẽ con thú, như in như khắc lên đó. Chỉ là những đồ án này đều có cùng một đặc điểm, đó là rất giống rồng. Hay nói chính xác, thì đều mang dấu hiệu nào đó của chân long, lại không phải là chân thân hình rồng thật sự. Trần Cảnh bèn nghĩ đến cái tên giếng là Tù Long.

- Đại khái người cũng phát hiện được đồ án trên thành giếng này rồi hả? Đều là những dấu ấn linh hồn sau khi mấy con rồng bị nhốt dưới này chết đi mà hóa thành.

Chiêu Liệt lớn tiếng, giọng nói đầy đắc ý.

Đột nhiên, tiếng kiếm ngân vang lên, một con bướm từ miệng tượng thần lóe lên. Ánh sáng trắng nhấp nháy, chợt lóe lên trong hư vô rồi biến mất. Đây là Thuấn kiếm thuật. Nhưng Chiêu Liệt vẫn đứng ngay miệng giếng, không nhúc nhích.

Từ dưới đáy giếng nhìn lên, Mê Thiên kiếm điệp đã tới sát rìa miệng giếng. Thế nhưng, Trần Cảnh lại cảm thấy miệng giếng kia thoáng cái đã trở nên xa xôi vô cùng.

Mê Thiên kiếm điệp cũng không cảm nhận bất cứ trói buộc hay trở ngại nào cả. Cánh bướm vỗ xuống, chớp lóe trong nháy mắt, nhưng vẫn không thể nào bay ra khỏi giếng Tù Long. Mà từ miệng giếng nhìn xuống, chỉ thấy Mê Thiên kiếm điệp bay cực kỳ chậm rãi, gần như đang lơ lửng bất động.

Mê Thiên kiếm điệp bay về phía miệng giếng, thiên địa âm dương cũng không vì chuyện Trần Cảnh biến mất mà ngừng chuyển động. Tin tức thần sông Kinh Hà Trần Cảnh biến mất dần truyền ra khắp trời đất. Bản thân hắt lại chìm xuống đáy giếng. Bởi vì có bìa thần Ti Vũ nhập trong cơ thể mang đến nặng nề vô cùng, khiến hắt có cảm giác chân thân mình có một ngọn núi to lớn đè ép trên lưng, cho nên cả người bị trầm xuống đáy giếng. Nhưng cũng giống như Mê Thiên kiếm không cách nào bay ra ngoài, hắt cũng không cách nào hạ xuống đáy giếng, chỉ luôn trôi nổi trầm xuống.

Nước giếng nhấn chìm hắt. Xuyên qua màn nước nhìn lên miệng giếng, hắt cảm giác miệng giếng kia vô cùng xa xôi mà mờ ảo. Con bướm ra sức bay lên phía trên, tựa như một con bướm bình thường cố bay lên đến chín

tầng trời. Tuy rằng nó vô cùng nỗ lực, nhưng mục tiêu lại cực kỳ xa xôi, xa xôi đến mức đủ khiến bất kỳ sinh linh nào trong quá trình bay lên đó, có thể chậm rãi quên đi mất dự tính ban đầu của mình.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 69: Yêu Linh Thủ Hộ Thần Miếu

oOo

Cho dù là ai đi nữa, vừa rơi vào một hoàn cảnh mới, việc đầu tiên là phải làm quen với hoàn cảnh đó.

Trần Cảnh đã rơi vào trong giếng Tù Long, bèn cảm nhận về giếng này. Trước kia hẳn cảm giác giếng này rất nhỏ, hiện tại lại thấy giếng này to lớn vô cùng. Như thế miệng giếng nối thông với chín tầng trời, còn bên dưới đáy lại tiếp giáp với U Minh Hoàng Tuyền. Mê Thiên kiếm điệp mãi miết bay cũng không ra khỏi miệng giếng chừng một thước vuông kia, mà hẳn thì chìm xuống giếng mãi vẫn chưa chạm tới đáy.

Thời gian như lắng đọng trong giếng này. Tiểu Bạch Long đang cuộn người trên thân Trần Cảnh, như thể đã lâm vào ngủ say. Trần Cảnh chỉ cảm thấy nhiệt độ trên người nàng không thua kém với nhiệt độ giếng nước này, khí tức sinh mệnh cực kỳ mỏng manh. Hắn bèn dùng linh lực của mình bao bọc lấy nàng lại. Hắn không biết nàng gặp phải thương tổn gì, hiện tại có lẽ đó cũng là cách duy nhất hắn có thể làm được.

Chiêu Liệt rời khỏi miệng giếng, một lát sau gã lại xuất hiện trở lại. Lần này, trên mặt gã đã không còn vẻ đường hoàng pha chút tự đắc như lần đầu Trần Cảnh gặp gã nữa, cũng không có vẻ giả vờ đau đớn như lần sau gặp lại. Lúc này trên mặt gã chỉ còn vẻ thâm trầm, như thể tất cả tang thương ngàn năm của trời đất đều ghi khắc lên gương mặt gã.

Trần Cảnh nhìn vào mặt gã, phát hiện chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà gã đã trở nên già nua đi nhiều. Một bộ dáng phong lưu phóng khoáng, hiện

tại đã chuyển sang dáng vẻ trung niên rồi.

- Có phải người cảm thấy rất kỳ quái hay không?

Chiêu Liệt nhìn Trần Cảnh trong giếng, hỏi. Dưới giếng không có âm thanh trả lời, gã lại nói tiếp:

- Một ngàn ba trăm năm trước, ta suýt chút nữa đã chết dưới một luồng ánh kiếm. Nói là ánh kiếm cũng không chính xác lắm. Bởi vì trong luồng sáng kia có lực lượng nguyên rủa vô cùng, trong nguyên rủa đó còn có vô tận kiếm khí. Long vương gia cường đại kia cũng là bị tan thành tro bụi trong luồng ánh kiếm hư ảo đó. Tuy ta chỉ nhìn qua ánh kiếm cũng đã biến thành cái dạng này rồi. Nhưng nói cho cùng, ta cũng không chết. Một mực giãy dụa, kề cận cái chết cả ngàn năm đằng đặc, hiện tại rốt cuộc cũng thoát khỏi uy hiếp của tử vong. Việc này cũng phải cảm tạ các người, cảm tạ đám con cháu của Long tộc vĩ đại. Bọn họ để cho ta chịu tội ngàn năm, lại để cho chân long này tới cứu ta.

Hôm nay là ngày mà tâm tình gã khoan khoái dễ chịu nhất trong ngàn năm qua. Rốt cuộc tảng đá đè nặng trong lòng gã cũng đã được dời đi. Cả ngàn năm qua, dường như mọi thời khắc gã chủ yếu đều dùng để đào thoát khỏi bóng ma tử vong bao phủ.

- Người không cần tìm cách thoát khỏi đây. Bằng hữu người không cứu được người ra, huống hồ người cũng không có bao nhiêu bằng hữu. Tuy Quy Uyên là Quy tướng được truyền thừa, nhưng hiện tại y vẫn không đủ sức, còn kẻ khác thì lại càng không thể. Trừ phi sư tỷ Diệp Thanh Tuyết của người đi ra khỏi núi Côn Lôn.

Gã cũng không quan tâm có người đáp lại, vẫn tiếp tục nói:

- Cho dù thần thông của người có mạnh mẽ hơn cũng không đi ra được, vô dụng mà thôi. Ngàn năm qua, tuy ta vẫn luôn giãy giụa trên lẫn ranh sinh tử, nhưng ta cũng đã đạt được bảo bối. Họa phúc đi đôi, quả nhiên

không sai. Ngàn năm qua, cuối cùng ta đã có thể sử dụng được giếng Tù Long này rồi.

Trong giếng tĩnh lặng, không ai đáp trả lời gã. Vẫn có một con bướm đang ra sức bay lượn, vẫn còn nhìn thấy một pho tượng đá yên ắng bên trong màn nước.

Mọi cử động của Trần Cảnh đều nằm trong lòng bàn tay gã, cho nên gã mới có thể nói câu: Dù cho thần thông người có lớn thế nào cũng không ra được.

Chỉ trong một lúc nói chuyện, gương mặt gã lại già nua thêm nữa.

Lúc này, đột nhiên trong giếng truyền đến giọng nói của Trần Cảnh, nghe như âm thanh từ một nơi xa xăm truyền tới, hoặc bởi vì nước giếng ngăn trở mà âm thanh có chút méo mó.

- Ta có một thắc mắc.

- Mời hỏi. Ta rất sẵn lòng giải đáp vài chuyện cho kẻ sắp chết như người.

Gương mặt gã đã biến hóa đầy thâm trầm và tang thương, giọng nói cũng trở nên già nua, nhưng âm điệu vẫn mang theo vẻ đặc ý.

- Rốt cuộc chân thân của người là kẻ nào?

- Ta à? Ha ha...nếu ta nói chính mình cũng đã quên mất, người có tin không?

Chiêu Liệt chậm rãi ngồi xuống, nhìn vào trong miệng giếng nói:

- Người tin cũng được, không tin cũng không sao. Thật sự ta cũng không rõ rốt cuộc chân thân mình là gì nữa.

Gã xoay người ngồi trên miệng giếng, mái đầu đã chuyển sang bạc trắng.

- Ài, thời đại này thật là tốt quá a. Cường giả đều biến mất cả, chỉ còn vài con chó con mèo tồn tại trên thế gian này. Nếu không cũng chỉ là những tên dở sống dở chết mà thôi, ha ha ... Rốt cuộc ta cũng sống sót rồi, ha ha...

Gã nói xong rồi ngửa mặt lên trời cười to. Trong tiếng cười lại tràn ngập bi thương. Cười rồi, gã lại khóc, lúc đầu còn là cười đến chảy nước mắt, rồi dần chuyển sang khóc rống lên. Gã lôi từ trong ngực ra một xâu chuỗi, mỗi hạt kết thành chuỗi có từng điểm đỏ như khói từ bên trong tản ra, như thể một giọt nước màu đỏ tươi nhỏ xuống rồi nhanh chóng tán ra xung quanh bề mặt, rồi lại trở về nguyên dạng.

Gã cầm chuỗi hạt đỏ tươi kia, ngơ ngẩn đến xuất thần. Một lát sau, gã lẩm bẩm nói:

- Rốt cuộc thì xâu chuỗi này có lai lịch gì, vì sao ta nhìn vào lại đau lòng như vậy?

Một lát sau, gã cất xâu chuỗi trong tay đi, rồi xoay người đứng lên. Lúc này trong giếng lại có giọng nói vang lên:

- Ta biết ngươi nghĩ gì. Thật ra chỉ một mình ta đã đủ rồi, ngươi có thể thả Tiểu Bạch Long rời đi.

- Ha ha.

Vẻ mặt Chiêu Liệt đầy âm trầm, bi thương đau khổ lúc này đã bay biến, gã đáp:

- Ta đã sắp luyện hóa được huyết mạch chân long trên người nàng, sao phải thả nàng ta đi?

- Bởi vì nàng và ngươi giống nhau, phải rất gian nan sống sót trên đời này.

- Không, ta và nàng ta không giống nhau. Nàng ta có truyền thừa, có huyết mạch chân long, cho nên mới không cần phải giãy giụa sinh tồn, cho nên mới có thể chạy loạn khắp chốn không kiêng nể gì.

- Xuất thân không thể lựa chọn. Cũng vì xuất thân mà nàng phải trả một cái giá quá lớn rồi. Phúc họa song hành, tất cả đều đã đến. Có phúc tất có họa, có họa cũng nhất định chứa phúc bên trong. Điểm này người còn hiểu cặn kẽ hơn ta, vì sao còn có thể nói như vậy?

- Hiện tại, chính là lúc nàng ta phải nhận lấy họa.

Chiêu Liệt bình tĩnh nhìn xuống giếng đáp. Qua một lúc lâu vẫn không có âm thanh nào từ dưới giếng truyền lên.

Gã tiến sát miệng giếng rồi ngồi xuống, bàn tay xoa nhẹ cạnh giếng. Giếng Tù Long tản ra ánh sáng nhàn nhạt, màn nước chợt xuất hiện gợn sóng tản ra, rồi Long cung lại dần được hiển hóa ra lại. Cuối cùng giếng Tù Long và Chiêu Liệt đều dần biến mất hút.

Biển sâu an tĩnh lại, mà bên trong giếng Tù Long lại càng thêm an tĩnh, như thể thời gian cũng ngừng lại bên trong đây, khiến cho người ta không cảm nhận được, không nhìn được, cũng không nghe được gì nữa.

Bên ngoài giếng Tù Long nơi biển sâu này lại phát sinh biến hóa kịch liệt. Hầu như mỗi ngày lại biến hóa ra một vẻ.

Trần Cảnh không biết Quy Uyên từng mang Hồng đại hiệp và võ sò quay lại Long cung, đại chiến với Chiêu Liệt một trận nữa. Cuối cùng y đành mang Hồng đại hiệp và võ sò chạy trốn trở ra.

Sau đó, võ sò trở về Thu Nguyệt hạp cốc, còn Hồng đại hiệp theo Quy Uyên rời đi.

Quy Uyên không hỏi võ sò trở về làm gì, đại khái là đã sớm biết.

Còn Hồng đại hiệp theo Quy Uyên trở về Tú Xuân loan sông Kinh Hà, một lúc sau Quy Uyên lại rời đi. Hồng đại hiệp cũng không biết y định đi đâu, từ đó về sau Kinh Hà chỉ còn một mình Hồng đại hiệp.

Không biết từ lúc nào đã có một lời đồn xuất hiện. Lời đồn rằng Hà Bá Trần Cảnh sông Kinh Hà bị hãm ở Đông Hải Long cung. Lời đồn vừa xuất hiện, đã có rất nhiều người đến Tú Xuân loan sông Kinh Hà thăm dò. Những kẻ pháp lực thấp tất nhiên không nhìn ra thật giả trong miếu Hà Bá, dù là một cửa của Hồng đại hiệp cũng không bước đi qua được. Còn những người có pháp lực cao chỉ cần liếc mắt cũng nhìn ra được tượng thần trên đài cao trong miếu không phải chân thực, mà là pháp tượng do tín ngưỡng nguyện lực ngưng kết thành. Bên dưới pháp tượng còn đang áp chế một người, không rõ còn sống hay đã chết.

Nhìn cảnh tượng như vậy, bọn hắc bèn có cân nhắc riêng. Biết được Hà Bá kia còn tại thế, nhưng đã không ở sông Kinh Hà. Nếu quả Trần Cảnh không còn trên đời này, tín ngưỡng nguyện lực của hắc đã tan vỡ từ lâu rồi, pháp tượng cũng không có khả năng tồn tại được.

Từng ngày từng ngày trôi qua, những kẻ tu hành đi vào miếu Hà Bá Tú Xuân loan cũng không cần phải đề phòng cẩn thận nữa, ngược lại còn rất thoải mái, không để Hồng đại hiệp vào mắt.

Bọn họ hoặc kết bè kết đội, hoặc tốp năm tốp ba mà đến. Lúc đầu Hồng đại hiệp cũng có ngăn cản bọn họ, nhưng sau khi bị một đám tu hành pháp lực không tính là cao thâm vây công suốt mấy ngày mấy đêm, nó không còn nói thêm gì nữa, chỉ lạnh lùng ẩn trong Kinh Hà nhìn bọn họ ra vào.

Từng có yêu linh trước kia nghe giảng đạo đến tìm Hồng đại hiệp, nói rằng nơi này nơi kia có đại thần khai đàn giảng đạo, rủ nó cùng đi qua.

Hồng đại hiệp vốn luôn nhất gan sợ phiền phức, nhìn thấy kẻ địch mạnh mẽ là sẽ bỏ trốn, nhưng lần này lại suy nghĩ một lúc lâu, rồi rành rọt từng chữ nói:

- Ta không đi đâu cả. Ngày nào không uống nước sông Kinh Hà, cả người ta sẽ khó chịu, ngày nào kiêng bùn đất Tú Xuân loan, toàn thân ta đều cảm thấy vô lực.

Yêu linh kia còn nói thêm:

- Người hà tất phải thế? Nếu sau này Hà Bá trở về, chúng ta sẽ quay lại. Nếu người không về được, chúng ta cũng bất lực, ở đây mãi cũng không ích gì. Không bằng chúng ta đi nơi khác cầu đại pháp, trở về có thể bảo vệ tốt cho miếu Hà Bá, không phải bị những kẻ đó khinh nhờn như vậy nữa.

- Hà Bá gia nói ta không thông minh, có dạy cho ta thần thông dời núi lấp biển ta cũng không học được. Các người đi đi, nếu sau này có kẻ nào học được phép thuật cao thâm, nhất định phải trở về. Khi đó phỏng chừng ta đã không còn, hi vọng các người có thể trông coi miếu thờ này giúp Hà Bá gia. Hà Bá gia nói qua, miếu Hà Bá này là chỗ an thân cuối cùng của người.

- Trở về, nhất định chúng ta sẽ về.

Sóng sông đưa lời bọn hăn cuốn vào trong bọt sóng nước cuộn trào, như muốn đưa tới nơi hải vực xa xôi.

- Nếu sau này Hà Bá gia trở lại, mà ta lại không còn, nhờ các người chuyển dùm cho Hà Bá gia một câu. Nói ta không còn, không thể ngăn cản đám người đó tiến vào miếu Hà Bá, nhưng ta cũng đã tận sức rồi. Nếu có thể, xin hãy giúp ta giết chết những kẻ mấy ngày trước.

Đám yêu linh nhớ tới trận đại chiến giữa nó với đám tu sĩ kia. Không biết đó là đệ tử môn phái nào mà lại vây bắt, công kích nó suốt mấy ngày

đêm. Pháp lực những kẻ đó không cao, chỉ có một tu giả pháp lực cao cường dẫn đội. Có thể nhìn ra, mục đích của gã là để đệ tử rèn luyện thêm.

- Được, ta biết rồi. Nếu Hà Bá gia biết được, nhất định, nhất định sẽ báo thù cho người. Người có nhớ khoảng thời gian miếu Hà Bá hưng thịnh lúc trước, con khi Tùng Thanh kia từng cười đùa nói gì hay không?

- Đương nhiên nhớ rõ.

Hồng đại hiệp nhớ lại, lớn tiếng đáp.

Yêu linh cười nói:

- Nó nói nếu một ngày Hà Bá gia nạp lấy tín ngưỡng của chúng sinh, nhất định chúng ta sẽ trở thành Thần Tướng tọa hạ của Hà Bá gia. Là Thần Tướng sánh ngang với Thần Tướng tọa hạ của Ngọc Hoàng đại đế Thiên đình.

Đêm an tĩnh, gió đêm hiu hiu đưa tới một tràng hồi ức tốt đẹp.

Đêm đen nhánh, vui lấp tất cả hi vọng và thù hận vào trong bóng tối.

Nhóm yêu linh tản ra, biến mất trong bóng tối. Nháy mắt sau, chỉ còn một mình Hồng đại hiệp ở lại Tú Xuân loan.

Lại qua một khoảng thời gian, trên sông Kinh Hà bắt đầu xuất hiện đám yêu linh xa lạ. Không rõ bọn chúng từ đâu mà đến, đi vào sông Kinh Hà rồi cũng không rời đi nữa.

Lúc đầu bọn chúng đều cố gắng tránh xa khúc sông Tú Xuân loan. Dù sao uy danh Trần Cảnh đủ khiến người người nghe đến phải đứng ngồi không yên.

Chẳng qua, thời gian trôi đi, càng lúc bọn họ càng lấn sát tới Tú Xuân loan hơn. Đến gần rồi thì sẽ thường xuyên qua lại nơi Tú Xuân loan, nhìn

thấy Hồng đại hiệp lạnh lùng nhìn qua, có kẻ ôn hòa cười cười, nhưng cũng không thiếu kẻ không thèm liếc mắt nhìn nó, chỉ nhìn vào miếu Hà Bá mà thôi.

Có một ngày, có kẻ đến hỏi Hồng đại hiệp: Hà Bá gia của người có biết Kinh Hà dài bao nhiêu không?

Hồng đại hiệp giận dữ, mắng to:

- Thứ bần nhão tầm thường nhà người cũng xứng hỏi xem Kinh Hà dài ngắn thế nào sao?

Thế rồi nó chiến đấu một ngày một đêm với kẻ đó, đánh đổi một thân trọng thương lấy một đỉnh ba đâm xuyên người đối phương.

Chẳng qua, dù Hồng đại hiệp có biểu hiện ra pháp lực không tẻ, vẫn không đủ khiến kẻ khác chùn bước. Toàn bộ Kinh Hà, chỉ có Tú Xuân loan là nơi nó còn thoải mái lui tới, những nơi khác đều đã có kẻ chiếm cứ cả rồi.

Mưa gió tiêu điều, đêm tối thâm trầm.

Có người thủ hộ lấy tín ngưỡng, lại có người lại đang ngược nhìn trời sao trong khoảnh vuông vẫn chừng một thước.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 70: Liên Diệp

oOo

Mọi người bắt đầu quên đi chuyện Trần Cảnh từng nhuộm cả mặt sông thành một tấm lụa đỏ, từng có xác chết của cả tiên thần yêu linh lênh bênh giữa dòng sông.

Thần, yêu, linh, đạo càng ngày càng nhiều, thậm chí có còn ma vật thăm dò. Chẳng qua, bọn họ như đạt được ăn ý với nhau ở một điểm nào đó, hoặc là không dám, cho nên vẫn chưa có kẻ nào ngấm đến miếu Hà Bá, chỉ nhìn qua ngôi miếu một lúc rồi sẽ rời đi.

Hồng đại hiệp vẫn ở bên trong sóng sông, như ẩn như hiện.

Rồi có hai người từ xa đạp sóng đi đến, tiến tới Tú Xuân loan. Một người mặc đạo bào màu đen, một người lại mặc áo bào sắc sỡ sắc hoa.

Nhìn thấy Hồng đại hiệp ở giữa sông, người mặc đạo bào đen nói:

- Sức sinh này tính ra cũng thật trung tâm. Ta nghe nói sau khi Trần Cảnh biến mất, nó vẫn thủ hộ lấy miếu Hà Bá, quả nhiên không sai.

- Đáng tiếc, không nhìn được thiên thời.

Người mặc áo bào sắc sỡ sắc hoa nói.

- Máy thứ thiên thời này, có kẻ nào nói nhìn thấy rõ được chứ?

Người mặc áo bào đen không đồng tình nói.

- Ha ha, tuy nói thiên thời ở Kinh Hà này không phải ở hai người ta người, nhưng chắc chắn không ở chỗ nó. Nếu ta là nó, nhất định đã rời Kinh Hà đi xa rồi.

- Cho nên, nó vẫn còn yêu thân, mà người thì đã hóa hình.

- Ha ha...

- Không được tùy tiện xông vào miếu Hà Bá.

Hồng đại hiệp theo sóng nước lao ra. Toàn thân nó chẳng chịt đầy vết thương.

Thông thường mà nói, một con tôm sống giữa sông đều có chân càng đầy đủ, còn làm người ta cảm giác chúng có rất nhiều chân. Thế nhưng Hồng đại hiệp bây giờ đã là một con tôm thân tàn cẳng cụt, chân càng đã gãy cụt chỉ còn vài cái ít ỏi.

Một cặp càng đỏ thẫm, trái kiếm phải đỉnh ba, chân vốn có năm cặp, thế nhưng hiện tại chỉ còn có năm cái, để bơi được thì chỉ tính là bốn cái. Màng giáp xác trên lưng của nó đã sứt mẻ, trên lớp vỏ cứng rắn như áo giáp đã lung lổ chỗ, còn có máu đen chảy ra.

Nó theo sóng nước lao ra, muốn ngăn cản hai người phía trước. Người mặc áo hoa sắc sỡ chỉ phất ống tay áo, một trận cuồng phong từ hư vô xuất hiện. Trước miếu Hà Bá đã nổi lên một tầng đất cát, như thể bị xẻng sắt xúc lên một lớp đất.

Gió như đao, cạo qua một lớp. Một cuộn đất nâu như một con rồng cuộn lên khỏi mặt đất, cuốn lấy Hồng đại hiệp.

Người mặc áo hoa sắc sỡ kia cũng không ngừng lại nhìn xem mà đi nhanh về phía trước, như thể y tùy ý phất tay đuổi một con muỗi bên người bay đi mà thôi.

Một tiếng gào thét trầm thấp vang lên.

- Ồ!

Người mặc áo bào hoa sắc sỡ có chút ngoài ý, đột nhiên xoay người đánh ra một chưởng. Tích tắc đó, hư không như sóng trào dậy sóng, một luồng khí tức mãnh mẽ tràn ra trên người y. Sóng lớn cuộn cuộn, cuốn cả con rồng đất và Hồng đại hiệp vào bên trong.

Hồng đại hiệp như thể hòn đá trên đường đi của cơn lũ quét, không ngừng bị cuốn về phía sau. Chỉ để lại mấy rãnh cắt thật sâu trên đất, là vết chân của nó bị kéo lê đi tạo thành.

- Pháp lực lại bền bỉ như vậy, khó trách có thể chiến thắng không ít yêu linh lai vãng tới đây, khó trách dù bị thương dưới tay nhiều người như vậy mà vẫn không chết.

Người mặc áo bào hoa sắc sỡ ngừng lại, nhìn Hồng đại hiệp đứng vững nơi cuối con đê Kinh Hà nói:

- Nghe nói sở dĩ pháp lực của người cực kỳ thuần hậu, là vì trường kỳ chờ tượng thần?

Quanh thân Hồng đại hiệp bị một con sóng vô hình bao trùm, mơ hồ còn có phù văn chuyển động. Đó thật ra không phải là sóng nước thật sự, mà là một loại bùa phép.

Một chưởng thành bùa phép, loại cảnh giới này không phải người bình thường nào cũng làm được. Đây cũng là nhân vật lợi hại nhất mà Hồng đại hiệp gặp phải suốt thời gian qua.

Hồng đại hiệp không để ý tới y, cũng không cách nào mở miệng. Y chỉ cười cười, tiếp tục nói:

- Cảm giác cười tôm đạo Kinh Hà thế nào nhỉ?

Y hỏi người mặc đạo bào đen bên cạnh, đối phương cũng cười đáp

- Cũng không tệ lắm. Nhìn thì cũng có chút uy vũ, lại không đánh mất khí thế của mình.

Người mặc áo hoa sắc sỡ cười lớn;

- Được lắm. Kể từ nay, người chính là tọa kỵ của ta.

Dứt lời, y bước nhanh về trước. Bước chân sỏi ra không có gì đặc biệt, bước thứ hai vậy mà đã đáp xuống trên lưng Hồng đại hiệp rồi.

Cặp càng cầm theo đỉnh ba và kiếm của Hồng đại hiệp lập tức đâm ra phía sau lưng mình. Chỉ có điều nó không đâm tới, không mảy may đụng tới người đối phương. Lòng nó nổi điên, nhảy dựng người tung bay lên không trung, rồi dùng phần lưng tiếp đất.

“Rầm...” Hồng đại hiệp ngoan lệ tạo thành một hố sâu trên mặt đất, nhưng nó không cảm nhận được mình đè phải thứ gì cả. Khi nó trở mình ngược lại, bên tai chợt vang lên tràng cười ha ha, kẻ kia lại xuất hiện trên lưng nó, hơn nữa y còn là đang hặc hặc cười rất lớn. Tiếng cười đó đối với Hồng đại hiệp đặc biệt chói tai.

Nó lộn một vòng tại chỗ, rõ ràng cảm thấy kẻ đó còn trên lưng, nhưng lại không đè được y. Nó thâm hiểu căn bản không thể thoát khỏi, pháp lực toàn thân lay động, rồi nó nhảy vào dòng Kinh Hà. Chỉ thấy nhất thời, cả con sông nổi lên tầng tầng sóng lớn.

Từng đợt từng đợt sóng cuộn cuộn vỗ vào bờ sông, bùn đất dưới đáy sông cũng dâng lên, quấy đục ngầu cả một khúc sông này.

- Ha ha...người còn bản lĩnh gì thì cứ dốc hết ra xem.

Lại qua một hồi nữa, một con sóng từ giữa sông vọt lên, đó con sóng đó là Hồng đại hiệp. Trên lưng nó vẫn là kẻ mặc áo bào hoa kia, có điều người y lại không dính chút bùn đất dơ bẩn nào.

“Rầm...”

Hồng đại hiệp ngừng lại ngay con đê. Nó cảm thấy trên lưng nó như có một ngọn núi đè nặng, thậm chí còn nặng hơn cả lần đầu tiên nó chở tượng thần đi. Pháp lực của nó cũng dần bị mài mòn hết sạch.

Tuy rằng hiện tại nó đã hết sức lực để cử động, miệng nó vẫn mắng chửi:

- Lúc Hà Bá gia ở đây, đến tới gần miếu Hà Bá đám các người cũng không dám. Chỉ khi Hà Bá gia đi vắng mới dám mò đến, ha ha. Rõ ràng kẻ nào cũng sợ hãi đến vậy mà còn găng ra vẻ như cao nhân. Chờ Hà Bá gia trở về, chắc chắn sẽ làm thịt từng tên trong các người, đem toàn bộ linh hồn trấn áp dưới miếu Hà Bá hết.

- Hừ!

Người nọ nổi giận hừ một tiếng, chân khễ dậm. Hồng đại hiệp kêu lên một tiếng đau đớn, quỳ rạp sát đất, mắt miệng đều có máu tươi trào ra.

Trong mắt nó, mọi thứ đã trở nên mờ mịt, toàn thân đau nhức, lại có cảm giác như tùy thời đều có thể bị gió thổi đi. Lòng nó chợt nổi lên bi thương, chợt nghĩ: “Không đợi được Hà Bá gia trở lại rồi, không đợi được Hà Bá gia rồi. Ta vốn tưởng mình có thể trở thành Thần tướng tung hoành giữa những áng mây, hóa ra vẫn chỉ là một con tôm đở trong nước bùn sóng đục mà thôi.

- Tự tìm đường chết! Vậy sẽ không ai cứu nổi người được nữa!

Dứt lời, y lại giơ chân lên, định một cước dẫm chết Hồng đại hiệp.

Đúng lúc này, đột nhiên có một giọng nói từ trên bầu trời truyền đến:

- Đạo hữu, chậm đã!

Chỉ thấy một người cười trên mây đi đến, tiếng nói phát ra thì vẫn còn là một chấm đen. Tiếng nói vừa đến, người đó đã đến khoảng không Kinh Hà rồi.

Người vừa cười mây kia đi xuống mặt đất thì kẻ mặc áo hoa sắc sỡ đã lạnh lùng hỏi:

- Hóa ra là Liên Diệp chân nhân Cầu Chân quan núi Hùng Nam. Chẳng lẽ người định cứu con súc sinh không biết suy xét này sao?

- Hoa Không đạo hữu, không phải ta cứu nó, mà là muốn cứu người.

Người vừa tới chính là Liên Diệp chân nhân đã từng mời Trần Cảnh tham gia Thanh Liên pháp hội. Y thi lễ với hai người rồi nói.

- Buồn cười, cứu ta? Liên Diệp, tuy chúng ta có duyên gặp mặt vài lần, nhưng tính mạng ta còn chưa tới lượt người cứu.

- Người hà tất gì phải tính toán với nó. Một cước này của người đập xuống, có thể xả cơn giận, nhưng lại rước tới họa sát thân.

- Ai? Là Hà Bá trong miếu này sao?

Hoa Không khinh thường cười nhạo hỏi.

- Đúng vậy.

Liên Diệp nghiêm túc đáp.

- Ha ha.

Hoa Không cười lạnh một tiếng, nói tiếp:

- Đừng nói hiện tại hắn đã đi vắng, Dù hắn ở đây ta cũng không việc gì phải sợ hắn.

- Người nói vậy là vì người chưa từng gặp hắn qua. Nếu đã gặp, dĩ nhiên sẽ không nói vậy. Ta hỏi người, hai chúng ra so ra, ai cao ai thấp đây?

Liên Diệp hỏi.

- Mặc dù cảnh giới người có cao, phép thuật cũng có chút cao minh hiểm thấy. Có điều pháp bảo và phép thuật đều thiên về tự bảo vệ mình, nếu đấu với ta, bốn phần là phải chết dưới thần thông của ta.

Hoa Không tự tin nói.

- Ha ha, nói thế nào đi nữa, người cũng không nắm chắc giết được ta đi.

Hoa Không hừ lạnh một tiếng, xem như chấp nhận.

Liên Diệp tiếp tục nói:

- Người chưa từng gặp hắn, nhưng ta đã gặp rồi. Chẳng những gặp, ta còn tận mắt thấy hắn ra tay. Người biết ta có cảm giác thế nào về hắn hay không?

- Cảm giác gì?

Hoa Không có chút nghi hoặc hỏi. Gã thầm nghĩ rằng, dù thần thông phép thuật của Liên Diệp kém hơn mình, nhưng cũng không kém quá nhiều. Mà gã xem ra, Liên Diệp là một người thanh cao, tuy thần thông pháp lực không bằng người, nhưng lại có ánh mắt cực cao. Nếu là người nào tính tình không hợp, dù pháp lực cao cường thì y cũng chỉ tiếp xúc một lúc rồi sẽ không để ý tới nữa.

Liên Diệp kia có nhìn qua trẻ tuổi mà tiêu sái, nhưng bên trong còn có một sự thận trọng vô cùng. Y nghiên túc nói:

- Ta đã thấy, lúc mới gặp chỉ cảm thấy hần rất yên lặng, không chút sát khí giết chóc, như một sườn núi cô độc trong gió, lẳng lặng sừng sững. Sau đó ta lại thấy hần ra tay đấu phép với Ô Hà đại vương. Ta cảm giác được hần như dòng sông lớn chạy chồm lao nhanh, trùng trùng điệp điệp vô cùng vô tận.

Hoa Không thăm kinh ngạc. Đến tầng thứ của bọn họ, đánh giá người khác sẽ không đề cập đến chuyện pháp lực kẻ đó cao cường thế nào, cũng không nói thần thông phép thuật huyền bí ra sao, mà chỉ nói về tinh, khí, thần.

Mấy câu nói của Liên Diệp, là về tinh, khí, thần của Trần Cảnh khi bất động và khi động thủ đấu phép. Suy nghĩ trong lòng gã trở nên rõ ràng hơn. Một lúc sau, gã chậm rãi hỏi

- Hần so với Ô Hà đại vương thì thế nào?

- Chỉ có hơn chứ không kém.

Liên Diệp nghiêm túc, lại rất nhanh đáp.

Hoa Không kinh nghi. Ô Hà đại vương không phải là một nhân vật tầm thường, mà là một trong mười ba đại yêu trong trời đất. Nhưng Liên Diệp lại nhanh chóng đáp là hơn chứ không kém, điều này khiến gã không thể tin được.

Thấy gã không tin, Liên Diệp nói tiếp:

- Có lẽ người không biết ta thiếu chút đã rơi vào dẫy Ô Hà, là Trần Cảnh cứu ta ra.

Y bèn kể lại mọi chuyện ở Thanh Liên pháp hội và chuyện ở Ô Hà ra. Sau khi nghe xong, sắc mặt Hoa Không kinh nghi không rõ làm sao. Một lát sau, gã quay nói với đạo nhân đang đứng ở miếu Hà Bá:

- Chúng ta đi thôi.

Đạo nhân kia quay trở lại, cười nói:

- Bức vẽ địa ngục trong miếu này thật sự rất kì diệu. Cho dù là miếu vô thần, như kẻ nào bước vào miếu này muốn lập tượng phong thần mà nói, đều sẽ cảm giác như thân hãm trong địa ngục cả.

- Kì, kì! Thật sự quá kì diệu! Khó trách nhiều người đến nhìn qua rồi lại rời đi.

Gã lắc lắc đầu nhìn qua Hoa Không nói:

- Liên Diệp nói đúng. Người không thể giết hãm. Loại nhân vật có thể đi ra từ núi thây biến máu như thần sông Kinh Hà Trần Cảnh này, lại ngày ngày mài luyện đạo tâm trong địa ngục này, há lại có thể dễ dàng chết đi. Nếu hãm trở về, biết được người giết tướng tằm tọa hạ của hãm, nhất định sẽ không bỏ qua cho người.

Hoa Không cũng nhìn nhìn về miếu Hà Bá cách đó không xa, thở dài nói:

- Chúng ta trở về đi thôi.

- Trở về đâu?

Đạo nhân hỏi.

- Về Hãm Không sơn, ta về chờ tin sóng đục Kinh Hà cuốn ngút trời sau khi hãm trở về.

Hoa Không nói.

- Được rồi, nước Kinh Hà đã quá đục rồi, từng từng đợt đợt sóng sông đều đầy khí tức giết chóc, không phải nơi chúng ta nên tới.

Dứt lời, dưới chân hai người xuất hiện một đám mây bụi, rồi bay lên trời, như gió lốc thổi cuốn đi.

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 71: Dưới Giếng Nhìn Trời

oOo

Mưa phùn chẳng biết lúc nào đã từ trên không rải xuống Kinh Hà, như con tằm trước khi chết phun nhẹ ra tơ. Mưa rơi vào trong Kinh Hà rồi tan biến không để lại chút dấu vết. Những chiếc lá cây ướt sũng, chậm rãi ngưng tụ từng giọt nước mưa. Nước theo vân lá chảy xuống, nhỏ giọt ướt đầm cả một vùng đất.

Máu từ thân Hồng đại hiệp cùng với nước hòa tan vào nhau cùng chảy lan ra mặt đất nâu, nhuộm đỏ cả vùng đất xung quanh nó.

Liên Diệp nhìn thân thể rướm máu khắp nơi của Hồng đại hiệp, trầm mặc một hồi, nói:

- Có nguyện ý theo ta đi Cầu Chân quan chữa thương không?

Hồng đại hiệp như đã không nhận biết được ai ở trước mắt, con mắt nó nhìn hướng Liên Diệp, lại có máu loãng từ trong miệng nó trào ra. Qua một lúc lâu sau, nó mới chậm chạp lắc đầu, thấp giọng nói:

- Hà Bá gia sẽ nhớ kỹ người.

Liên Diệp trầm mặc một hồi, lắc lắc đầu, thở dài một tiếng, nhấc tay bấm pháp quyết. Ở trên đỉnh đầu của Hồng đại hiệp xuất hiện một vòng hào quang màu xanh đậm, rồi như nước suối mà tưới xuống đỉnh đầu nó, dung nhập vào trong cơ thể nó. Tiếp đến, Liên Diệp lại đi tới gần Hồng đại hiệp,

đặt một cái bình ngọc nhỏ ở đó. Cuối cùng, y hóa thành một vệt sáng, bay vào trong hư không tối đen.

Mưa phùn mờ ảo dần dần biến thành mưa to như bức màn che trời đất, đánh vào những tán lá cây trước miếu Hà Bá vang lên những tiếng tạch tạch trầm đục. Trên mặt đất xuất hiện từng dòng nước, chảy qua trên người Hồng đại hiệp, rồi xóa dần đi những vết máu trên mặt đất.

Sắc trời càng lúc càng đen, mưa cũng càng ngày càng lớn.

Trong mưa gió hình như có người xuất hiện. Người này đứng ở trước mặt Hồng đại hiệp. Hồng đại hiệp bỗng bị nhấc khỏi mặt đất. Một chiếc xích sắt màu đen bỗng xuất hiện trong mưa gió, cuốn chặt lấy nó, rồi trói nó lủng lẳng lên trên cái cây trước miếu Hà Bá.

Trên mặt đất, bình ngọc đổ xuống, bị nước bùn vẩn đục đẩy đi, rồi lăn vào giữa sông, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Còn người đến từ trong gió mưa kia thì hóa thành một làn khói nhẹ, chìm từ đỉnh miếu Hà Bá đi vào bên trong. Tiếp đó, chỉ nghe thấy từ bên trong vang lên một tiếng kêu the thé chói tay, một bàn tay thò ra từ trên mái ngói của miếu, năm ngón tay có móng màu đen kịt, bên trên bàn tay quấn quanh khói đen. Bàn tay kia ra sức giãy giụa muốn thoát ra ngoài. Qua một hồi, lại một bàn tay khác thò ra từ bên trên mái ngói. Phần mái ngói của thần miếu tựa như một không gian khác vậy.

Hai bàn tay bám lấy nóc nhà, liều mạng giãy giụa. Cuối cùng, qua một hồi lâu, chủ nhân hai bàn tay cũng bò được ra. Không nhìn được rõ khuôn mặt kẻ này, nhưng lại có thể cảm nhận rõ sự sợ hãi của gã. Kẻ này vừa ra, lập tức phóng vút lên, dung nhập trong mưa, biến mất.

Từng tiếng sấm chớp vang lên, ánh sét giống như nhuộm máu xẹt qua bầu trời đen kịt.

Ánh sét soi sáng thế gian một khoảnh khắc, núi kia, nước kia, mây kia, mưa gió kia... tất cả đều trở thành một mảnh lụa trong suốt trong ánh chớp

Trước cây đại thụ cạnh miếu Hà Bá chẳng biết từ lúc nào đã có thêm một người. Người nọ mặc một thân áo đen rộng dài chấm đất, lại không hề bị dính dù chỉ một chút bùn đất mưa. Người nọ nhìn lên miếu Hà Bá. Một màn vừa rồi hiển nhiên đều bị người này nhìn thấy cả.

Ánh sét chợt lóe rồi biến mất, tới tia sét tiếp theo giáng xuống thì vừa lúc một cơn gió to theo mưa thổi tới, hất tung tà áo bào đen của người nọ. Nhìn kỹ lại, người này chỉ có một cánh tay, một bên cánh tay áo trông không khác tung bay trong mưa gió. Ánh sét lại tắt, tiếng gió vù vù, mưa không ngừng nghỉ. Tiếp tục một tia sét nữa tỏa ánh chói lòa giữa không gian, người nọ đã không thấy đâu nữa, chỉ còn lại Hồng đại hiệp với vết thương chồng chất bị trói trên cây bởi một sợi xích lớn màu đen. Mưa cọ rửa trên thân nó, khiến những miệng vết thương trên cơ thể nó trở nên trắng bệch, gió thổi khiến thân thể nó đong đưa.

Trước miếu Hà Bá đã yên tĩnh trở lại. Còn trước từ đường Hà Tiên, khi một ánh sét khác xẹt qua trời đất, lại có thể nhìn thấy nhiều hơn một bóng người, chính là người cụt tay mặc áo bào đen vừa xuất hiện ở trước miếu Hà Bá. Ánh sét chiếu rõ gương mặt của người này. Trong mưa gió mà gương mặt lại khô ráo không hề dính nước.

Người này sai bước, đi tới trước cửa từ đường, cánh tay duy nhất đẩy cửa ra. Bên trong tối đen. Lại một ánh sét hạ xuống, ánh sáng xuyên thấu qua khe cửa, chiếu rõ cảnh vật trong từ đường. Chỉ thấy phía trước từng dãy bài vị, một cái đỉnh có ba chân đã sớm tắt hết nhang thơm. Trừ những vật này cùng với bầu không khí âm trầm, nơi đây không còn gì nữa.

Người nọ xoay người bước đi, rồi nhanh chóng biến mất trong màn mưa. Cuồng phong mang theo mưa bụi vào từ đường, thổi ngã một đám lớn linh vị, khiến chúng đổ rạp trên mặt đất.

Kinh Hà cuồn cuộn, chảy xiết đến biển, không quay về.

* * *

Trong giếng Tù Long tận dưới đáy biển sâu, tượng thần một mực chìm nghỉm dưới làn nước. Trần Cảnh giờ đã sa vào cảm giác lẫn lộn giữa hiện thực và ảo giác. Hắn là thân tượng thần, khi ở núi Đông Lăng, tâm động nên thân động, một cánh tay tượng thần giơ lên. Mà lúc này, hắn không có phát hiện đầu của mình cũng ngửa lên được, nhìn được bên ngoài giếng Tù Long.

Có điều trong mắt hắn không phải là nước giếng trong suốt, cũng không phải Mê Thiên điệp đang ra sức bay khỏi miệng giếng. Ở trong mắt hắn, ngay phía trên kia là một quầng sáng trắng ôn hòa. Mơ hồ, hắn thấy được hình như lẫn trong quầng sáng kia còn thứ gì đó, nhưng dù hắn có cố gắng ra sao cũng không nhận ra rõ được.

Mà ở bên ngoài quầng sáng đó, hắn nhìn được bốn dải sáng trắng vươn dài ra ngoài, hình thành cảm giác như đó là một tấm lưới.

Trần Cảnh không khỏi nghĩ đến chuyện Liên Diệp đã nói ở Thanh Liên pháp hội. Lúc đó, Liên Diệp nói, có người sau một lần ngộ đạo ngẩng đầu nhìn trời thì thấy được một tấm lưới lớn che khắp đất trời. Ngay lúc ấy Trần Cảnh không trả lời, bởi vì hắn không tưởng tượng nổi có thể có tấm lưới lớn đến mức bao được toàn bộ thế gian. Mà bây giờ, mặc dù hắn không nhìn thấy tấm lưới lớn bao trùm trời đất ấy, nhưng lại thấy được một tấm lưới bao trùm miệng giếng. Nhìn thứ này, lại nhớ tới lời Liên Diệp, hắn bỗng nghĩ không biết tấm lưới nơi đây liệu có phải là một phần của tấm lưới khổng lồ kia không?

Quầng sáng nọ không tồn tại ở hiện thực, mà là tồn tại ở giữa âm dương hư vô.

Đột nhiên, trong lòng hẫng không yên, cảnh tượng trước mắt cũng trở nên mơ hồ. Rồi tới khi mọi thứ rõ ràng trở lại, một tòa miếu Hà Bá hiện ra trong mắt hẫng. Bên trong gió mưa sấm sét, miếu kia lúc sáng lúc tối. Trên thân cây ở trước thần miếu, có một con tôm lớn màu đỏ đang bị treo trên tàng cây bởi một sợi xích sắt lớn màu đen.

Trên bầu trời, một con chim sơn ca vô thanh vô tức hạ xuống. Nó dừng phía trên cái cây kia, nhìn sợi xích sắt to, tựa hồ đang nghĩ xem làm thế nào để tháo bỏ được.

Trần Cảnh không thể nghe được âm thanh, nhưng có thể nhìn thấy hình ảnh. Hẫng thấy một tia sét xẹt qua bầu trời, chiếu rõ cả khoảng không gian. Ngay khi ánh sét phá không, chim sơn ca như bị sợ hãi bay vọt lên. Mà cùng lúc đó, một mũi tên nhọn bay sát qua chỗ nó, đâm vào trong thân cây, sâu tới gần một nửa mũi tên. Mà con chim sơn ca kia cũng lao vào trong bóng tối, biến mất không thấy nữa.

Cạnh giếng Tù Long, Long vương vẫn ngồi khoanh chân đột nhiên mở mắt, nhìn vào trong giếng.

Trong lòng lão, trừ lúc đầu Trần Cảnh muốn dựa vào thần thông lao ra nhưng không được, thì vẫn luôn im lặng. Nhưng ngay vừa rồi, Long vương cảm nhận được sát khí mãnh liệt từ trong giếng. Lão có chút nghi hoặc, lại cũng không quản, tiếp tục nhắm mắt lại, nỗ lực tế giếng Tù Long, muốn luyện tán ý thức của Trần Cảnh trong giếng, sau đó chiếm lấy thân thể tượng thần.

Đúng lúc này, lão nghe được giọng của Trần Cảnh truyền ra từ trong giếng:

- Nếu Long vương có thể thả ta ra ngoài, ta sẽ tặng thần vị Hà Bá cho người.

- Hắc hắc, thần vị chính là mạng của người, người cho rằng bốn vương có thể bị lừa chỉ bằng một câu của người sao?

Long vương Chiêu Liệt nói.

- Ta có biện pháp để tín ngưỡng chuyển lên thân của người.

Từ giếng lại vọng lên tiếng trả lời.

Long vương Chiêu Liệt nghe thấy giọng nói này vô cùng bình tĩnh, nhưng lại có một loại sát khí khiến tim lão đập nhanh trong đó. Sát khí này được giấu rất sâu, nhưng Long vương Chiêu Liệt lại nhạy cảm cảm nhận được.

Lão thăm cảnh giác, lại chỉ cười lạnh một tiếng, cho rằng Trần Cảnh nói như vậy chỉ vì muốn thoát thân mà thôi. Nhưng ngoài dự liệu của lão, trong giếng không truyền ra tiếng của Trần Cảnh nữa.

Lại nhìn Trần Cảnh trong giếng, cũng không phát hiện có chỗ nào không đúng, lão cũng không quan tâm nữa, tiếp tục tế luyện giếng Tù Long. Đối với lão, ý thức của Hà Bá Trần Cảnh này cứng như là đá tảng vậy, nước trong giếng có vẻ khó mà ăn mòn được ý thức của hắn.

Chính Long vương Chiêu Liệt cũng không rõ trong giếng đến cùng là có cái gì. Lão chỉ biết, trước kia đã có không ít nhân vật cường đại trong Long môn bị nhốt dưới giếng mà từ từ chết đi.

Ban đầu sẽ là ý thức linh hồn tán đi, sau đó là thân thể tan rã. Chẳng qua cuối cùng bọn họ đều hóa thành một loại dấu vết xuất hiện ở vách đá thành giếng, mà dấu vết đó đến tột cùng có tác dụng gì, thì đến giờ Long vương Chiêu Liệt cũng không rõ ràng lắm. Thế nhưng lão lại cảm nhận được trong dấu vết đó có lực lượng kỳ quái.

Nhưng mà cho tới bây giờ, Trần Cảnh vẫn không hề tỏ vẻ gì là tinh thần suy yếu. Đây cũng là nguyên nhân lão gấp gáp muốn tế luyện giếng Tù Long. Tuy lão có thể sử dụng cái giếng này, nhưng vẫn chỉ ở mức độ đơn giản nhất.

* * *

Trong mắt Trần Cảnh, cảnh tượng miếu Hà Bá đã biến mất, quầng sáng trắng kia lại xuất hiện trở lại. Hắn cố dùng thần niệm câu thông, nhưng khi thần niệm chạm tới quầng sáng kia thì lại không cảm nhận được gì cả.

Khi hắn tăng cường thần niệm tiếp tục thử, quầng sáng kia lại biến mất rồi.

Hắn cũng không vội, bởi đây cũng không phải lần đầu quầng sáng kia biến mất. Mấy ngày nay, hắn vẫn luôn tìm cách quan sát quầng ánh sáng trắng thần bí này. Hắn lại câu thông con sóng đục trong tâm niệm kia, hình thành Trục Lăng Quan, lại lấy thần thông nhìn thấu âm dương của Mê Thiên điệp để quan sát bầu trời.

Trên hai mắt của tượng thần không còn là hai vòng sáng lóng lánh đen trắng nữa, mà xuất hiện hai đạo sóng gợn, trong đó lại dung nhập hai màu đen trắng, nhìn qua không hề chói mắt như lúc trước, mà bình thường hơn nhiều, không khiến người chú ý nữa, nhưng lại có khả năng nhìn được nhiều thứ càng thêm thần kỳ.

Ở trong mắt hắn, quầng sáng trắng đã lại xuất hiện.

Tuy rằng hắn nhìn thấy được, nhưng lại không cảm giác được quầng sáng kia tồn tại, hơn nữa cũng không rõ bên trong quầng sáng rốt cuộc là cái gì.

Thần niệm cẩn thận thăm dò vào, một lần lại một lần, hoàn toàn không có kết quả. Nhưng hắn không hề bỏ cuộc. Long vương Chiêu Liệt có thể

cảm nhận được trong giếng có gió nhẹ thổi loạn. Trong giếng đương nhiên không có gió, lão cũng biết gió này là thần niệm của Trần Cảnh, nhưng lão cũng chỉ coi đây là Trần Cảnh muốn tìm chỗ sơ hở của giếng Tù Long để thoát ra.

Trong quá trình dùng thần niệm cảm giác quầng sáng kia, Trần Cảnh không tự chủ được mà nghĩ tới Hồng đại hiệp, sau đó cảnh tượng Hồng đại hiệp bị treo trên tàng cây hiện ra trước mắt hắn. Tiếp đó hắn nghĩ tới Hư Linh, nghĩ thầm sao nàng lại ngồi yên không để ý tới. Sau đó, trong mắt hắn xuất hiện thân ảnh của Hư Linh.

Đó là một thế giới tối tăm mờ mịt, một cô gái mặc váy đen đứng trên một ngọn núi nhỏ. Ngọn núi này không hề có một thân cây nào, chỉ có đất đá màu đen. Đứng hai bên trái phải cô gái là hai con khỉ mặt chó, trong đó một con lớn, một con gầy hơn chút ít. Chúng nó khom người áp hai tay gần đất, cực kỳ cảnh giác nhìn chăm chăm phía trước.

Còn cô gái váy đen kia thì như lâm đại địch, trong tay thủ sẵn một chiếc gương, mà ở đằng trước nàng là một người đội mặt nạ màu vàng kim đang đứng.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 72: Ăn Rồng

oOo

Cạnh một miệng giếng trơ trọi ở chỗ sâu dưới đáy biển, có một lão già đang khoanh chân ngồi một mình. Trên người lão ta có khí tức già nua cũ kỹ nhàn nhạt, tay lão không ngừng miết lên cạnh giếng. Sau mỗi lần miết, cái giếng lại lóe lên hào quang, bên trong hào quang lơ mơ có một loại khí tức mênh mông. Nếu có nhân vật thời kỳ hồng hoang ở nơi này, bọn họ sẽ nhận ra đó là long khí.

Trong giếng có một pho tượng đá ngược đầu lên nhìn trời, hai mắt tượng như hai làn sóng gợn màu đen trắng.

Con mắt của Trần Cảnh như nhìn thấu được hai giới âm dương, dù tai chẳng nghe được âm thanh nào cả, nhưng mắt lại nhìn thấy rõ những điều ở cách không biết bao nhiêu vạn dặm.

Chỉ thấy Hư Linh như lâm đại địch, tay phải lật Chiếu Hồn bảo giám, trên người quanh quẩn sương đen. Ở sườn núi nhỏ phía dưới, có một người toàn thân cũng bao trùm trong sương đen, không nhìn rõ hình dáng, lại có thể nhận ra được trên mặt người này đeo một cái mặt nạ màu vàng. Mặt nạ hình như có đường vân, hoặc cũng có thể đó là những vết kiếm chém qua, lộ ra một cổ khí tức khó nói thành lời, chột nhìn thì rất quý dị, nhưng quan sát kỹ lại thấy mặt nạ lộ ra cảm giác mênh mông vô bờ.

Hai người hình như đang nói gì đó, nhưng không nhúc nhích.

Trên trời âm u, dưới đất cũng là màu đen, thi thoảng lại thấy du hồn xuất hiện phía xa xa, rồi chúng như cảm nhận được khí tức trên thân hai người mà vội vàng tránh đi.

Trần Cảnh vừa nhìn đã biết nơi này là âm phủ, nhưng không rõ Hư Linh xuống âm phủ từ lúc nào.

Bỗng hình như có gió lớn thổi tới, người đeo mặt nạ vàng kim kia theo gió mà tán, nhưng đúng một tích tắc ấy, Hư Linh nâng Chiếu Hồn bảo giám trong tay soi ra ngoài. Một vệt hào quang xám chợt lóe rồi biến mất.

Vệt sáng lướt qua, người nọ lại hiển lộ từ trong hư không, nhưng nháy mắt lại biến mất. Còn Hư Linh thì nắm chặt Chiếu Hồn bảo giám trong tay, thân thể chậm rãi chuyển động, con mắt nhìn chăm chăm lên hư không. Lúc nàng xoay người lại, Trần Cảnh nhìn thấy sắc mặt của nàng cực kỳ nghiêm túc. Trần Cảnh chưa từng thấy vẻ mặt nàng như vậy bao giờ. Trong lòng của hắn, Hư Linh cho dù ở lúc đối mặt với Thổ Địa Tân Hộ đánh lén hay lúc ở ngoài thành Tân Quảng cũng chưa từng nghiêm túc như vậy.

Nhìn ánh mắt của nàng, Trần Cảnh không khỏi nghĩ tới cụm từ: "Ở lẫn ranh sinh tử".

Đột nhiên, mắt Hư Linh lóe lên ánh nhìn sắc bén, sát ý bức người. Đây cũng là biểu hiện lần đầu tiên Trần Cảnh nhìn thấy ở nàng. Trong nháy mắt nàng ngẩng đầu, Chiếu Hồn bảo giám trong tay lại lóe hào quang xám. Nơi ánh sáng chiếu qua, có sắc ám kim chợt lóe rồi biến mất. Hư Linh cũng không ngừng lại, nhanh chóng xoay người, lại chiếu về một hướng khác, ngay sau đó vọt tới sườn núi bên dưới. Hai con khỉ mặt chó một lớn một bé theo sát ở sau nàng. Hư Linh liên tục động thân, lúc xoay chỗ này, lúc hiện ở chỗ kia, Chiếu Hồn bảo giám liên tục lóe lên những dải sáng mờ.

Đúng lúc này, Long vương đột nhiên vỗ vào thành giếng. Trong lòng Trần Cảnh chấn động, giống như bị người đánh một quyền, khiến hắn có

cảm giác hít thở không thông. Lần đầu tiên kể từ khi thành tượng thần, hắn mới có cảm giác như vậy. Cảnh tượng trong mắt hắn cũng ở nháy mắt này đứt đoạn.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy một con rồng. Rồng này có một sừng, cũng không rõ rệt, như là ảo ảnh vậy. Không đợi hắn kịp phản ứng, con rồng đã chui vào trong mắt hắn.

Tâm hắn đau nhức, phảng phất như có một cây châm đâm vào mắt của hắn. Con rồng kia vừa chui vào, liền không ngừng cuốn, tạo cảm giác đau đớn như kim châm muối xát, khiến Trần Cảnh không thể tập trung được, hoặc nói đúng hơn là không thể tập trung vào chuyện khác, tất cả ý niệm đều tập trung trong mắt. Chỉ thấy một con vật nho nhỏ màu vàng giống như con sâu đang ở đó cắn từng miếng từng miếng, mà mỗi miếng nó cắn xuống đều khiến hắn có cảm giác đau đớn như có gai đâm thẳng vào tim. Trần Cảnh không khỏi nghĩ tới lúc trúng hồn cổ năm đó ở Tú Xuân loan.

Trần Cảnh hiểu được con sâu vàng này đang cắn nuốt ý thức của mình, thầm thất kinh: "Đây là rồng vàng."

Thế gian có lời đồn, rắn năm trăm năm thành thường luồng, thường luồng ngàn năm hóa rồng, rồng qua năm trăm năm mọc sừng.

Khi con sâu vàng này chưa chui vào mắt, Trần Cảnh đã nhìn rõ nó có một sừng, hiển nhiên là nó đã hóa rồng sinh sừng rồi.

Lại có truyền thuyết nói, rồng vàng quanh năm ẩn vào trong cơ thể sinh linh chư thiên, cắn nuốt thần trí sinh linh để trưởng thành.

Trần Cảnh có thể khẳng định, con rồng vàng này đang cắn nuốt thần trí của bản thân, hay có thể gọi là thân niệm, cho nên hắn cảm nhận được đau đớn, lại không có miệng vết thương.

Hắn hiểu, đây là Long vương ngồi trên xuất thủ, đồng thời cũng hiểu rõ mục đích của lão là vì muốn làm ý thức của mình tán đi, sau đó chiếm cứ thân tượng thần, rồi thông qua tượng thần sinh ra thần tính và lực tín ngưỡng để tiêu diệt lực nguyên rủa của bản thân lão. Như vậy lão có thể hoàn toàn thoát khỏi tình cảnh thân và hồn già yếu.

Trần Cảnh nghĩ đến đây, tâm niệm vừa động đã gọi Mê Thiên điệp trở về.

Con bướm trên miệng giếng lập tức bay xuống, nháy mắt đã tới cạnh tượng thần. Lúc trước, con bướm muốn bay ra ngoài cả một quãng thời gian như vậy, nhưng vẫn chỉ giống như múa nguyên tại chỗ, cũng không thể tiến xa. Con bướm chợt lóe lên trước thân tượng thần rồi biến mất. Ngay sau đó, bên trong ý niệm của Trần Cảnh liền xuất hiện một con bướm như ảo ảnh. Con bướm bay về phía con sâu vàng kia. Trong cơ thể tượng đá tựa như một thế giới tối đen, con bướm trong nháy mắt lao tới con sâu vàng kia thì toàn thân chợt tỏa hào quang, hóa thành một con chim màu xanh lẫn màu vàng ở đuôi cánh và đỉnh đầu.

Trần Cảnh cũng không biết gọi con chim này là gì, chỉ là ở trong nháy mắt cảm thấy sâu vàng kia sẽ phải sợ loài chim, sau đó Mê Thiên điệp liền biến thành con chim như vậy. Đây là một cảm giác vi diệu, rất thông thuận với tự nhiên.

Con sâu vàng này vừa thấy con chim xuất hiện, tựa như lâm đại địch, hơi ngửa đầu, thân thể phình to, hóa thành một con rồng vàng nhỏ, trên trán có một sừng, cùng lúc phát ra âm thanh như trâu rống, một cỗ long khí dâng lên. Con chim xanh vỗ cánh bay, không gian chỗ hai cánh đập xuống đều như có ánh kiếm cắt vỡ. Con chim không hề sợ hãi, miệng kêu một tiếng lạnh lút, nghe kỹ lại hình như có tiếng kiếm ngân vang trong đó.

Con chim lao thẳng tới, song trảo xanh đen, đầu vuốt vàng nhạt, chộp thẳng đầu rồng vàng.

Rồng vàng co rút thân lại, sừng trên trán phát ra hào quang trắng, rồi phóng ra một tia sáng trắng tới cánh của con chim xanh kia. Con chim vội xoay mình, vẽ thành một đường cong né thoát, sau đó lại chộp vuốt về phần đầu của rồng vàng. Rồng vàng vội nghiêng người uốn éo, muốn né tránh, nhưng thân đã trúng một trảo.

Rồng vàng rống giận, thân lại lớn thêm vài phần, phóng người lên mơ hồ có khí thế muốn cười mây. Cái sừng độc nhất trên đầu nó lại bắn ra tia sáng trắng. Con chim kia lần nữa linh hoạt tránh thoát, đồng thời tiếp tục bổ nhào xuống rồng vàng.

Con rồng vàng đột nhiên xoay người muốn đi, lao ra từ mắt tượng đá như nhảy ra ngoài cửa sổ, hóa thành một con rồng hư ảo, mơ hồ nhìn rõ cả màu vàng trên thân. Con rồng lao ra khỏi mắt tượng đá, không gian trong giếng trở nên chật chội, nhưng con chim kia cũng theo sát vọt ra ở phía sau.

Nó chợt lóe lên, biến mất. Rồng vàng trốn không kịp, bị con chim kia quắp trúng, sau đó dùng mỏ xé từng miếng thịt, nuốt dần vào bụng. Chỉ trong chốc lát, con rồng vàng kia đã biến mất trong miệng con chim, mà con chim cũng xoay người bay cao, rồi trở xuống trong cơ thể tượng đá, biến mất không thấy gì nữa.

Ngồi ở miệng giếng, Long vương Chiêu Liệt giật nảy mình. Lão không ngờ Trần Cảnh còn có thủ đoạn như vậy, không khỏi đánh giá lại thực lực của Trần Cảnh, rồi thầm nghĩ: "Lúc trước cảm thấy tóm được con bướm này có thể nắm giữ điều thần bí khó có được, hiện tại xem ra, cảm giác quả nhiên là đúng."

Lão nghĩ đến đây, lại cao hứng trở lại, bởi vì Trần Cảnh hiện tại càng lợi hại, thì đến lúc lão chiếm được thân tượng đá sẽ càng có thần thông phi phàm.

-----oo0oo-----

Xuân Mậu Tuất 2018 - Chúc Mừng Năm Mới

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 73: Sinh Mệnh Quy Chúc

oOo

Mê Thiên điệp chợt lóe rồi dung nhập vào trong cơ thể tượng đá, xuất hiện tại vị trí đan điền.

Trong cảm giác của Trần Cảnh, Mê Thiên điệp càng ngày càng thần bí. Sự thần bí đó đến từ chính bộ kinh Hoàng Đình được khắc trên cánh bướm. Qua thời gian dung hòa lâu như vậy, Mê Thiên điệp đã xảy ra những biến hóa thần kỳ, cả Trần Cảnh cũng không thể xác định được rằng đến cuối cùng thì nó sẽ biến thành bộ dáng gì nữa.

Còn một chuyện khiến Trần Cảnh cảm thấy không thể tưởng tượng nổi là, mấy trang kinh Hoàng Đình kia như đã sinh ra từng sợi đạo ý trong lòng hắn, giống như một bầu trời quang đặng vô cùng, qua thời gian dần dần xuất hiện thêm những đám mây.

Trần Cảnh cảm thụ được con bướm trong cơ thể và bìa thần Ti Vũ kia.

Một người, khi lâm vào cảnh khó khăn nhất, đều sẽ hướng ra ngoài tìm cách giải khốn khó. Nhưng cả khi bên ngoài cũng không có cách nào, thì chỉ còn có thể tìm cách từ bên trong. Bốn xung quanh rét lạnh, vậy hãy tự ôm lấy hai vai, che lấy một chút ấm áp cho lồng ngực.

Khi Trần Cảnh không thể tìm được cách thoát ra khỏi giếng Tù Long, thì việc duy nhất hắn có thể làm là tìm kiếm sự biến hóa cùng thăng hoa từ chính bên trong bản thân mình.

Long vương cũng không vội. Lão đã chờ nhiều năm như vậy, chờ thêm một chút có lý nào lại không được? Giếng Tù Long vốn có năng lực luyện hóa sinh linh trong giếng, chẳng qua vô cùng chậm mà thôi. Nhưng cái chậm này lại giống như thời gian, không thể nghịch chuyển, tuy rất tử tốn, mà lại chưa từng đình chỉ. Lão biết, Trần Cảnh cuối cùng sẽ có một ngày chết ở trong giếng, mà đó cũng là lúc lão ra tay. Việc duy nhất lão cần làm là đẩy nhanh tiến trình này hơn.

Thời gian trôi qua, trời đất không ngừng biến hóa.

Trần Cảnh ở trong giếng nhận thức biến hóa của bản thân, kinh Hoàng Đình trên thân Mê Thiên điệp thần bí mà mờ ảo, còn bia thần Ti Vũ kia hóa chân thực. Hắn từ bia thần Ti Vũ cảm ứng được linh lực nặng nề như núi. Ở bên trong sống lưng hắn giống như đang bị một ngọn núi tuyết lớn ép xuống, mà dưới tuyết thì có một con suối chảy xuôi theo lưng xuống.

So sánh với bia thần Kinh Hà, mặc dù bia thần Ti Vũ này đang ở trong cơ thể hắn, nhưng hắn lại cảm thấy xa lạ.

Không biết bên ngoài giếng đã qua bao lâu, trong tâm linh hắn đột nhiên có xung động.

Thần thông nhìn thấu hư không âm dương theo tâm mà xuất, trong mắt hắn lập tức hiện lên một cảnh tượng như một bức họa. Chỉ thấy trước miếu Hà Bá ở Tú Xuân loan, một đám người đang đứng nhìn Hồng đại hiệp. Qua nhiều năm như vậy, những người năm đó chứng kiến cảnh chém yêu trên Tú Xuân loan có đã chết, có già đi, cũng có vài người thì tới tuổi tráng niên. Bọn họ đều biết Hồng đại hiệp, biết đây là yêu linh bên cạnh Hà Bá.

Bọn họ không rõ vì sao Hồng đại hiệp lại bị treo ở đây, không biết có phải do Hà Bá gia làm hay không. Nếu phải, như vậy Hồng đại hiệp hẳn đã phạm lỗi. Còn nếu không phải, vậy chẳng phải nói Hà Bá gia cũng đã xảy ra chuyện? Cho nên, trong nhất thời cũng không ai dám tìm hiểu thêm.

Qua hồi lâu, có một ông lão đi tới. Ông ta sai mấy người trẻ tuổi thả Hồng đại hiệp xuống. Thế nhưng xích sắt màu đen kia lại không thể cởi bỏ, cuối cùng bọn họ chỉ có thể chặt đứt cành cây treo lấy Hồng đại hiệp.

Lúc này, Trần Cảnh đột nhiên nghe được giọng nói của ông lão kia:

- Đây là yêu linh hầu hạ Hà Bá, ở hơn ba mươi năm trước còn cùng Hà Bá giết địch trong trận đại chiến kia, cho nên đáng được chúng ta thờ cúng.

Nói tới đây, ông lão quay đầu hướng về miếu Hà Bá, nói:

- Hà Bá gia chắc sẽ không trách chúng ta.

Nói tới đây, ông lão lại nhìn miếu Hà Bá hồi lâu, đột nhiên lớn tiếng nói:

- Chuẩn bị tam cầm lục súc (ba con gia cầm, sáu con gia súc để cúng tế), báo cho mọi người, ngày mai giờ Dần tới trước miếu Hà Bá, giờ Mão cúng tế Hà Bá.

Sau đó, ông lão lại sai người đi các thôn quanh đó truyền tin.

Trong tai Trần Cảnh, âm thanh kia càng lúc càng nhỏ, nghe đã không còn rõ ràng, nhưng vẫn nghe được loáng thoáng. Còn âm thanh từ những người khác thì hẳn hoàn toàn không nghe được. Trần Cảnh biết sở dĩ có thể nghe được giọng nói của ông lão kia, là bởi vì ông ta rất thành tín.

Mà Hồng đại hiệp sau khi được hạ từ trên cây xuống, thì xích sắt trên người vẫn chưa được tháo xuống, bởi vì không ai tháo nổi. Thoạt nhìn nó cực kỳ suy yếu, nhưng vẫn còn sống. Trần Cảnh chỉ nhìn một cái đã rõ pháp lực trên người nó bị xích sắt màu đen kia phong cấm. Mọi người chỉ còn biết bất lực nhìn Hồng đại hiệp, cuối cùng không biết ông lão kia lại nói gì đó, đám người trong thôn bèn khiêng Hồng đại hiệp tới giữa sông.

Trần Cảnh cũng không biết nguyên nhân gì khiến ông lão kia quyết định cúng tế. Hôm sau, lúc giờ Dần, người từ tám thôn ở phạm vi mười dặm quanh đó tụ tập tới trước miếu Hà Bá, lại có đến cả ngàn người.

Trời vẫn tối đen, thôn dân mang theo đèn đuốc mà tới. Dưới sao sáng làm chứng, trong lúc cả thế gian này đang đếm dần thời khắc phân chia thay thế đêm ngày, thì tại thôn Hà Tiên, thôn dân nơi đây bắt đầu cử hành lần cúng tế lớn chưa từng có.

Lần cúng tế này tập kết mọi người vào giờ Dần, tới giờ Mão bắt đầu, suốt từ khi đêm đen vẫn còn, tới khi mặt trời lên hửng mới chấm dứt.

Trần Cảnh biết, bọn họ nhất định là cảm thấy Hà Bá có lẽ xảy ra chuyện, cho nên mới cử hành một lần cúng tế lớn như vậy vào lúc này. Bọn họ không biết có bao nhiêu đôi mắt đang nhìn mình trong đêm, mà có lẽ họ cũng biết, nhưng lại không thèm để ý.

Trần Cảnh cảm nhận được một luồng sức mạnh, thấy được sức mạnh.

Hắn thấy được Kinh Hà của mình có rất nhiều người chiếm cứ, cảm ứng được bên ngoài có rất nhiều tượng thần vẫn như những ngọn đuốc chiếu sáng trong bóng đêm. Hắn ngẩng đầu, lại một lần nữa mặc niệm trong lòng: "Ta cũng cần đi ra ngoài, tính mạng của ta không thuộc về chính mình."

Tới khi ngẩng đầu, hắn nhìn đến vầng trăng sáng lặn giữa âm dương kia.

Thần niệm lại dò xét tới như một phản xạ tự nhiên, sau đó để hắn bất ngờ là, hắn lại có thể cảm nhận được sự tồn tại của vầng sáng kia, giống như là dùng tay sờ được vết ấn ký. Cảm giác vô cùng nhạt, nhưng chung quy là có cảm ứng.

Ấn ký không biết rõ kia giống như khắc sâu trong hư vô âm dương, như là dấu vết đại đạo.

Thần niệm như gió nhẹ không ngừng thổi qua, ấn ký ấy cũng dần xuất hiện trong tâm của hắn, là hình ảnh một con rồng bay cao trong mây mù.

Càng cảm nhận rõ được ấn ký kia, hắn càng cảm thấy trong giếng Tù Long này có vấn đề. Chỉ là đây rốt cuộc có vấn đề gì thì chính hắn lại không nói ra được.

Bên trên, Long vương không ngừng vỗ vào thành giếng. Trong giếng, tượng đá nhìn lên miệng giếng, lấy thần niệm câu thông với ấn ký hình rồng kia.

* * *

Với người tu hành thế gian, đây là một thời khắc rung chuyển, là thời khắc đất trời sinh biến. Cũng là thời khắc nắm giữ đại đạo, cơ duyên lúc nào cũng có thể phủ xuống.

Mà ở nhân gian, hiện tại lại không phải là một thời đại tốt. Khắp nơi đều là chinh chiến, bọn họ không biết vì sao phải chiến, thậm chí đại đa số đều không biết chiến tranh tại sao xuất hiện. Bọn họ cầm vũ khí lên, buông nông cụ, cầm lấy vũ khí chẳng hề quen thuộc rồi liều chết mà chiến cùng kẻ địch đột nhiên xuất hiện.

Khi nhìn thấy vợ con của mình chết đi thì bọn họ mới hiểu, vũ khí trong tay mình thật ra vung lên là để kéo dài sinh mạng cho thân nhân. Khi bọn họ cừu tử nhất sinh sống sót, những thứ còn đập vào mắt chỉ là tàn phá cùng máu tanh, bọn họ hiểu, mình là vì quê hương mà chiến.

Nhưng mà bọn họ sẽ mãi mãi không biết, kỳ thật bọn họ là vì tín ngưỡng mà chiến.

Tín ngưỡng để tin phụng thần linh, cũng vì phần tín ngưỡng trong lòng kia.

Sự bình tĩnh của địa giới Bá Lăng bị một đội ngũ quái dị phá vỡ. Cho tới nay, địa giới Bá Lăng là một nơi tín ngưỡng tự do. Ở nơi này, Thành Hoàng Bá Lăng đã chết, thành Bá Lăng thành quỷ vực, cũng không có một thần linh cường đại nào đi ra thu nạp tín ngưỡng của trọn cả Bá Lăng. Bởi vì địa giới này có một Hà Bá, chỉ còn hằn còn ở đó, sẽ không có thần linh nào dám tới cướp đoạt tín ngưỡng.

Mà bây giờ hãn không ở, khi có một đội ngũ quái dị như vậy xuất hiện, toàn bộ địa giới Bá Lăng không ai có thể kháng cự.

Nhân số của đám này cũng không nhiều, nhưng trang phục lại cực kỳ quái dị. Kẻ cầm đầu cười một con mãnh hổ cực lớn, vác trên lưng một cây phát trần, trên tay lại cầm một cái gậy đầu chim, trên gậy có khắc hình như hình con sâu, làm người ta vừa nhìn liền có cảm giác hết hồn.

Đám người này tới từ phương Bắc, sau khi tiến vào địa giới Bá Lăng thì một đường giết chết thần linh địa phương. Thổ Địa hoặc các tiểu Sa Công đều đã bị chết trên tay bọn chúng, người nào may mắn mới chạy thoát được.

Bọn chúng đuổi đi hoặc giết thần linh địa phương xong liền làm phép hiển lộ thần thông, muốn người dân ở đó xây thần điện, dựng tượng thần. Tổng cộng phải dựng mười lăm pho tượng thần, trong đó pho tượng chủ chính là kẻ ngồi trên hổ trắng tự xưng là Bạch Hổ tinh quân. Kẻ này tự xưng mình là hậu nhân của Bạch Hổ tinh quân.

Ở những chỗ đám người này dừng chân, nếu người dân thi công thần điện mà kẻ này không vừa ý, y sẽ thi triển thần thông pháp thuật khiến dân chúng ở đó kinh hãi. Thậm chí chuyện giết người chỉ là bình thường, bởi y sẽ làm phép để người ta sống không bằng chết. Sợ hãi cùng với tâm mang sợ hãi tương tự sẽ giúp y lấy được tín ngưỡng nhanh chóng.

Thế nhưng y tụ tập tín ngưỡng bằng thủ đoạn như vậy, lại khiến trên người y lúc nào cũng tản ra cái cảm giác để người khác sợ hãi. Nếu là người phạm gặp phải y, chỉ liếc y một cái, đã sinh lòng kinh sợ, thậm chí người nhát gan còn có thể bị hù chết. Đây cũng không phải y có cái gì dọa người, mà là trên người y tụ tập tín ngưỡng từ cái sợ hãi của người khác, cho nên người nhìn hẳn sẽ sinh ra các loại ma niệm trong lòng, khiến bản thân không thể tự kiềm chế.

Đám người này một đường giết tới, lần lượt các thôn trại cùng thành trấn đều không thoát, cũng không một thần linh nào là đối thủ của bọn chúng. Có mấy thần linh liên thủ đánh lén bọn chúng, lại bị bọn chúng chém giết đương trường.

Tin tức có tà thần, hung thần đi vào địa giới Bá Lăng truyền đến trấn Quân Lĩnh, truyền đến thôn Hà Tiền. Trong khoảng thời gian ngắn, trong miếu Hà Bá khói nhang quần quanh, người tới đốt nhang tế bái nối liền không dứt.

Thậm chí có vài thần linh cũng tới miếu Hà Bá. Không ít người thờ phụng thần sông ở nhân gian cho rằng Hà Bá gia đã không còn phù hộ bọn họ, nhưng có thần linh mặc dù biết Trần Cảnh biến mất, rơi vào Đông Hải, lại cảm thấy hẳn nhất định sẽ trở về.

Cũng có thật nhiều yêu linh thần linh cũng đang đợi đám người tự xưng là hậu nhân của Bạch Hồ tinh quân tiến tới trước miếu Hà Bá. Bọn chúng đang mong đợi đám người kia hủy miếu Hà Bá.

Trong những ánh mắt mong chờ lẫn sợ hãi, đám người kia rốt cuộc xuất hiện ở gần trấn Quân Lĩnh.

Bọn chúng dừng ở bên ngoài. Bạch Hồ tinh quân cầm gậy đầu chim, cười mãnh hổ chỉ vào phía trên không trấn Quân Lĩnh, nói:

- Nơi này có một thần linh cường đại.

Rất dễ để nhìn ra địa phương nào có thần linh cường đại hay không. Dưới tình huống bình thường, tín ngưỡng càng tinh khiết thì pháp lực của thần linh sẽ càng cao. Mà ở trong phạm vi pháp lực của thần linh đó, nhất định không có quỷ mị âm tà khí xuất hiện.

Trần Quân Lĩnh chính là một nơi như vậy.

Bạch Hổ tinh quân phái người đi mấy núi gần đó tìm tiểu yêu tiểu quái hỏi thăm, rất nhanh liền biết được thần linh trong trấn đã biến mất nhiều năm. Nghe đồn hắc đã chết ở Đông Hải long cung, có điều y biết thần linh này cũng chưa chết, nhưng đúng là giờ đã không còn ở đây.

Bên trong giếng Tù Long dưới Đông Hải, Trần Cảnh lại nghĩ: "Tính mạng của ta đã không thuộc về chính mình, ta nhất định phải đi ra ngoài."

-----oo0oo-----

Xuân Mậu Tuất 2018 - Vạn Sự Như Ý

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 74: Thịnh Hà Bá Trảm Ma Vật Này

oOo

Trong giếng Tù Long tĩnh lặng, chỉ có Trần Cảnh hò hét trong lòng.

Mà ở trấn Quân Lĩnh thì có thêm một nỗi sợ hãi đến hỗn loạn. Với con người, mất đi sự che chở của thần linh không khác gì mặc áo mỏng trong ngày gió tuyết, lạnh đến tái lòng.

Có người chạy về hướng Kinh Hà ngoài trấn, có người tránh đi nơi khác, nhưng phần lớn đều ở lại trước miếu thần trong trấn. Bọn họ chỉ còn biết cùng cầu nguyện, khẩn cầu Hà Bá phù hộ.

Miệng cùng lòng một lời, những khẩn cầu ấy hình thành những tiếng kêu ở trong tai Trần Cảnh. Âm thanh chọt xa chọt gần, lúc lớn lúc nhỏ, như những cơn gió không ngừng xoay chuyển trong tai Trần Cảnh.

Trấn Quân Lĩnh đột nhiên nổi gió, gió lạnh lẽo như băng. Người trong trấn đột nhiên cảm giác mình đưa thân vào băng tuyết ngập trời, ai nấy sợ hãi quay đầu nhìn về hướng con đường vào trấn. Đập vào mắt họ là những đám mây máu cuồn cuộn, một đám người phảng phất như đến từ địa ngục, nơi chúng đi qua là núi cây biến máu, vô số vong linh thống khổ giãy giụa nguyên rủa.

Mỗi bước chúng đi, khí tức khủng bố vô tận lại áp tới, như mở đường thông tới biển máu địa ngục.

Tín ngưỡng mà Bạch Hổ tinh quân kia lấy được là bởi vì mọi người sinh ra sợ hãi với y mà hình thành, cho nên khi mọi người thấy y, thì trong lòng sẽ sinh ra các loại cảnh tượng đáng sợ.

Người trong trấn Quân Lĩnh như người được mùi máu tanh gay mũi cùng mùi hôi thối từ xác thịt thối rữa. Bọn họ sợ hãi cực độ, từng người run rẩy lên, miệng không kìm được lắp bắp:

- Hà Bá gia phù hộ, Hà Bá gia phù hộ...

Những âm thanh này trực tiếp xuất hiện trong lòng Trần Cảnh, từ khẩn cầu biến thành hò hét, từng tiếng từng tiếng đều là tiếng hét đến tan nát cõi lòng.

"Hà Bá gia phù hộ, Hà Bá gia phù hộ. . ."

Âm thanh càng lúc càng nồn nóng, tựa như sóng biển, sóng sau cao hơn sóng trước, chồng vào cùng một chỗ, hung hăng đánh thẳng vào trái tim Trần Cảnh.

- Chỉ cần bây giờ người để cho ta ra ngoài, ta sẽ đem thần vị cùng thân tượng đá này dâng tặng người.

Trần Cảnh đột nhiên mở miệng nói lớn với Long vương trên miệng giếng. Long vương Chiêu Liệt thậm chí cảm nhận được cả ý cầu khẩn trong giọng của Trần Cảnh.

Nhưng lão chỉ cười lạnh, nói:

- Hắc hắc, trên đời há có chuyện tốt như vậy.

- Những người thờ phụng trong thần vực của ta sắp bị hung thần nô dịch, ta nhất định phải trở về.

Trần Cảnh vội vàng đáp lời.

Long vương Chiêu Liệt cười ha ha nói:

- Có chuyện tốt như vậy sao, ha ha, thật sự là trời cũng giúp ta. Người yên tâm, sau khi người chết, ta sẽ vì người giết kẻ muốn đoạt thần vị kia, đoạt lại tín ngưỡng cho người lần nữa.

Trần Cảnh ngẩng đầu nhìn lên miệng giếng, trong hai mắt đen trắng như có sóng xô kịch liệt. Tiếng kêu gào hoảng sợ trong tai hắn càng ngày càng mãnh liệt, giống như kiếm đâm vào ngực của hắn.

Mắt hắn nhìn thấy người trong trấn lần lượt sợ hãi ngã xuống đất không dậy nổi, giãy giụa muốn lùi về phía sau, nhưng toàn thân lại nhũn ra. Trần Cảnh cảm nhận được tiếng cầu khẩn cùng sợ hãi vô hạn trong lòng họ.

"Hà Bá gia phù hộ, Hà Bá gia phù hộ..."

Âm thanh run rẩy, vang dội tựa như bị gió đẩy tới nơi xa, rồi lại vọng ngược trở về.

"Hà Bá gia phù hộ, Hà Bá gia phù hộ..."

Từng tiếng, từng tiếng tụ tập cùng một chỗ, giống như những dòng suối nhỏ hội tụ, hình thành một con sông lớn, điên cuồng chạy chồm giữa cuồng phong.

Tâm trí Trần Cảnh bấn loạn, pháp lực trào dâng.

- Ha ha...

Trước cửa trấn Quân Lĩnh, kẻ cười bạch hổ cười lớn, trong tiếng cười như lẫn với tiếng tâm can của dân chúng nơi đây vỡ vụn.

"Hà Bá gia phù hộ, Hà Bá gia phù hộ..."

Âm thanh này giống như của người treo thân ngoài vách núi, chỉ còn một tay bám vấu đang phát ra những lời kêu cứu cuối cùng.

- Ha ha, Hà Bá của các người không thể phù hộ các người. Từ hôm nay trở đi, chỉ cần các người thờ phụng ta, ta sẽ phù hộ các người.

Âm thanh này vang vào tai mọi người như mang hương vị của máu. Có người đang niệm Hà Bá gia phù hộ, tai nghe âm thanh này, đột nhiên thất khiếu chảy máu mà chết.

Không một người trả lời, chỉ thấy rất nhiều người chạy hướng ra ngoài trấn. Đám người kia cũng không ngăn trở, chỉ cười lớn, trong tiếng cười tràn ngập trêu tức cùng đắc ý, như nhìn thấy một đám kiến hôi điên cuồng nhúc nhích dưới chân của mình.

Nhưng càng nhiều hơn là người quỳ rạp xuống trước miếu thần. Đứng trước nhất là một ông lão tóc trắng xóa, chống quái trượng, được một người trẻ tuổi nâng. Ông lão cũng không nhìn hung thần đang từ ngoài trấn tới gần, mà mặt hướng miếu hô lớn:

- Ba mươi sáu năm trước, con đang là một thầy đồ dạy trẻ đọc sách trong lớp, khi nghe được Hà Bá gia hỏi, từ trong đó cảm nhận được bất đắc dĩ cùng tuyệt vọng. Ngày hôm nay, Hà Bá gia chắc cũng nhìn được người trấn Quân Lĩnh sợ hãi thế nào. Ba mươi sáu năm trước, ngài hỏi chúng ta "Muốn trăm yêu nghiệt không?", chúng ta trả lời "Muốn". Ba mươi sáu năm qua đi, những đứa trẻ ngày đó còn ngồi học đường đọc sách đã thành cha mẹ cả. Năm đó tụi nhỏ nghe ngài hỏi, cả đám đều dùng tiếng nói yếu ớt mà non nớt hô lên "Muốn" và "Thỉnh Hà Bá trăm yêu nghiệt này", vậy giờ ngài có còn nghe được chúng con dùng những lời tâm can nhất, dùng tính mạng của vợ con, thân nhân mình hô to "Thỉnh Hà Bá gia phù hộ" hay không? Nếu ngài nghe được, xin hãy phù hộ chúng con, xin phù hộ trấn Quân Lĩnh đã luôn thờ phụng ngài ba mươi sáu năm qua.

Nước giếng Tù Long cuộn cuộn lên, giống như sôi trào. Âm thanh của ông lão kia tựa như chuông đồng vang mãi trong lòng Trần Cảnh, chấn động tinh thần của hắn, linh hồn, pháp lực, huyết mạch, ngay cả bìa thần Ti Vũ cũng đều đang chấn động lên.

Phần ngực thân tượng đá của Trần Cảnh lần đầu tiên xuất hiện cảm giác đè nén. Đây là sát khí đối với những hung thần không biết tên kia, là cái không cam lòng khi phải bó tay trong giếng mà nhìn người dân trấn Quân Lĩnh sợ hãi tuyệt vọng, là sát khí mãnh liệt mệnh mông, là cái áy náy tận cùng vì không làm được lời từng nói "Kẻ tin ta sẽ được ta che chở".

Đây là tín ngưỡng sau cùng mà người trấn Quân Lĩnh cầu nguyện được, là cái cuộn cuộn của sinh mệnh trong giây phút tuyệt vọng sau cùng.

Long vương khiếp sợ, không rõ chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy trong giếng pháp lực của Trần Cảnh mãnh liệt mệnh mông. Hai tay của lão đánh ra một chuỗi pháp quyết trúc trắc huyền ảo, cuối cùng vỗ một chưởng lên thành giếng. Khí tức chấn động trào dâng trong giếng nháy mắt bị ép xuống.

Trần Cảnh trong mắt chứng kiến, trong tai được nghe, như chính thân đang trải qua mọi chuyện.

Hung thần cười hổ trắng kia cười lớn, mỗi bước tiến lên của y là một bước tăng nỗi sợ hãi ở mọi người.

Phía trước miếu thần, ông lão kia tiếp tục lớn tiếng nói:

- Ở Tú Xuân loan, chính con niệm Tế Thần chú trước miếu thần, khi đó ngài nói kiếm dài ba xích trăm yêu trừ ma. Rồi sau đó, ngài trừ tà ma trong trấn, từ đó trấn Quân Lĩnh luôn thờ phụng ngài. Ngày hôm nay, ngài còn nghe được chúng con khẩn cầu không, còn nghe được chúng con kêu gọi không?

Âm thanh nghe rất già nua, nhưng lại âm vang cuồn cuộn, như xẻng đâm vào trong đất, như đá ném vào trong nước.

Mặt ông lão phủ kín nếp nhăn, lông mày của ông lão cũng đã trắng xóa, hàm răng thì rụng gần hết, thân thể tuy chống ở quái trạng nhưng lúc nào cũng có thể ngã xuống, nhưng ánh mắt của ông lão lại chấp nhất mà kiên định.

Chỉ nghe ông lão lớn tiếng hô:

- Nếu ngài còn sống, nếu ngài có thể nghe được âm thanh của chúng con, xin ngài hãy trả ma vật này.

- Thỉnh Hà Bá trả ma vật này!

Có người lớn tiếng la lên, sau đó càng lúc càng nhiều người đồng thanh:

- Thỉnh Hà Bá trả ma vật này...

...

"Thỉnh Hà Bá trả ma vật này!"

...

- Thỉnh Hà Bá trả ma vật này.

Câu nói của ông lão kia giống như kiếm sắc đâm phá hư không. Mà theo sát âm thanh của ông lão là âm thanh của người dân trấn Quân Lĩnh. Từng âm thanh như là sóng nước đập cùng một chỗ, hình thành một chân ngôn sáng rực.

Tiếng gào thét phát ra từ sâu trong nội tâm làm người ta kinh tâm động phách. Huyền âm đại đạo, thiên địa chân ngôn, không có thứ nào không xuất phát từ trong ý cảnh vong ngã.

Giếng Tù Long lại sôi trào. Trần Cảnh ngửa mặt lên trời rít gào, cổ khí cảm trong lồng ngực kia đột nhiên thoát ra khỏi miệng, hóa thành một luồng hào quang chói lọi. Sát khí lao ra bên ngoài giếng Tù Long, làm nước biển tĩnh lặng bên ngoài giếng tức thì cuộn cuộn, hình thành một vòng xoáy cực lớn.

Long vương Chiêu Liệt hét lớn một tiếng, toàn thân tản ra một quang sáng vàng, đánh ra từng chuỗi pháp quyết.

Mà ở trong làn sóng âm hình thành từ người dân trấn Quân Lĩnh, tượng thần trong miếu đột nhiên có thần quang vọt lên, xuyên thấu qua nóc miếu, hình thành một dải hào quang.

Trong phút chốc, gió mây tụ hội, linh lực toàn bộ trấn Quân Lĩnh bắt đầu khởi động tụ tập về hướng miếu thần. Phía trên tượng thần có một bóng mờ màu trắng lao ra, là một thanh kiếm hình thành từ ánh sáng trắng.

Kiểm ngân vang mãnh liệt như gió cuốn mây tan, rồi lại có vô số bóng kiếm lao ra từ tượng thần tụ tập lại thành một bóng người. Hai mắt bóng người này lạnh như băng, toàn thân trên dưới cũng lộ ra sát khí băng lạnh. Trong tay bóng người có một thanh kiếm, kiếm này không có hình dạng, mà là một luồng tia sáng trắng.

Người ở trước miếu thần ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy một vùng sáng trắng, ánh sáng phô thiên cái địa khuếch tán dần ra đến tận ngoài trấn.

Trong mắt Bạch Hồ tinh quân lại thấy một người cầm kiếm sắc lao ra từ trong miếu, giây lát đã tới trước mặt y. Y cực kỳ hoảng sợ, trong tích tắc nghĩ: "Quả nhiên là thần linh có đại pháp lực đại thần thông."

Đầu nghĩ thế, tay y đã ném ra cây gậy đầu chim. Vừa rời tay, cây gậy hóa thành một yêu vật có đầu tu hú thân rắn, sau lưng mọc hai cánh, không có chân, hai mắt lộ cái lạnh như băng và tà ác.

Yêu vật ngênh cổ kêu rít, phát ra một tiếng thét chói tai. Trong tiếng thét ấy, ánh sáng trắng bay tới trước Bạch Hồ tinh quân giống như nháy mắt yếu đi, cũng nhạt rất nhiều.

Nhưng trong mắt Bạch Hồ tinh quân, bóng trắng tay cầm kiếm kia lại không bị yêu vật hóa từ cây gậy của y ngăn cản. Trước mắt y đột nhiên sáng bừng, đập vào mắt chính là một vùng sáng trắng chói mắt, mà chính giữa vùng sáng là một bóng người với hai mắt lạnh như băng đủ làm lòng người rét lạnh.

Y không chút nghĩ ngợi, miệng hơi mở phun ra một ngụm khí, không gian đang yên tĩnh như nước giếng trước mắt y lập tức biến thành mãnh liệt như sóng biển. Vùng ánh sáng trắng kia cũng xảy ra vặn vẹo, giống như tia sáng tiến vào nước bị khúc xạ, rồi lại bị bọt sóng mãnh liệt nhấn chìm không thấy gì nữa.

Đồng thời cùng lúc ấy, cây phát trần y đeo trên lưng cũng được cầm xuống trên tay. Nhưng không đợi y có thêm hành động gì, lại phát hiện vùng sáng trắng kia đã xuyên thấu qua hư không hỗn loạn mà đến, cũng như dù mặt nước có cuộn sóng phập phồng thế nào, thì ánh mặt trời mãnh liệt vẫn đều có thể soi sáng đáy nước.

Ánh sáng chói mắt đâm tới y, sát khí bức thẳng tới giữa mi tâm. Nhưng để cho y cảm thấy tim như đóng băng, thậm chí sợ hãi, phải nói tới đôi mắt như mảnh sóng nước nhìn xuyên hư không kia.

Tay y khua khoảng phát trần, con hồ trắng cười bên dưới thì gầm lên từng tiếng, không ngừng lui về phía sau.

Phất trần khoanh tròn trước người y như quấy, hư không bỗng vặn vẹo như mặt biển ngày bão, gió mây từ tám phương tụ tập về thân y, rồi lại qua cây phát trần trong tay y mà hình thành một vùng không gian hỗn độn, ngăn cản đường đi của ánh sáng trắng.

Đúng lúc này, bên trong ánh sáng trắng lại đột nhiên lóe lên những tia vàng, ánh vàng phá vỡ vùng không gian như hỗn độn kia, rồi không chút trở ngại đâm tới như kim đâm vào trong mây, theo sát đằng sau là một vùng sáng trắng.

Bạch Hồ tinh quân hoảng hốt, chân kẹp lấy bụng hồ trắng. Mãnh hổ bật người lên, muốn tránh thoát đòn hiểm, thế nhưng lúc này phát trần trong tay y đã vỡ vụn, chỉ còn phần chuôi như bạch ngọc trong tay. Y tung thân bay vọt lên, biến mất như ảo ảnh.

Hồ trắng nháy mắt bị ánh sáng trắng nuốt hết, chỉ nghe được một tiếng gầm rú tuyệt vọng, hồ trắng đã trở thành một đồng thịt nát. Mà Bạch Hồ tinh quân trốn chạy trên không chỉ cảm thấy sau lưng sát khí càng lúc càng nặng, như có một thanh kiếm sắp sửa đâm tới người, lại như có băng dán ở sau lưng y.

Y nhìn lại, hai tia sáng vàng đã chạm vào trong mắt y. Y đau đớn kêu thảm một tiếng, đã bị một vùng sáng trắng nuốt lấy.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 75: Gào Thét Trên Mặt Sông

oOo

Thành kính nguyện cứu chuyển, tín ngưỡng có thể thành oán.

Người dân trấn Quân Lĩnh phát ra tiếng khẩn cầu gào thét từ tận sâu trong tâm linh, khiến Trần Cảnh ở xa ngoài vạn dặm có thể đắm chìm cả linh hồn và thân thể vào một loại trạng thái khó có thể diễn tả. Hắn đột nhiên cảm thấy mình như đột phá giới hạn giữa chân thật và hư vô, giống Tù Long thần bí có thể giam cầm tất cả đường như đã không còn là gông xiềng, hư không mù mịt xa xăm không còn là hạn chế.

Thế gian có một câu nói: "Bọn họ cần ta, cho nên ta ở chỗ này."

Người trấn Quân Lĩnh cần Trần Cảnh, cho nên Trần Cảnh xuất hiện.

Khi trấn Quân Lĩnh vang lên từng tiếng "Thỉnh Hà Bá trăm ma vật này", thì những thôn trấn khác có dựng tượng thần Trần Cảnh đều nhìn thấy trong miếu thần đột nhiên lóng lánh thần quang, trong lúc mơ hồ người dân những nơi đây cũng hô lên theo từng tiếng "Thỉnh Hà Bá trăm ma vật này". Cả ở những nhà có thờ những bức tượng thần Hà Bá nhỏ cũng thấy tượng trong nhà nổi lên một tầng hào quang, tuy không mãnh liệt, nhưng đủ để khiến mọi người kiên định hơn nhiều trong thời khắc lòng người bàng hoàng.

Từ chuyện ở thành Bá Lăng, từ đó đến nay toàn bộ địa giới Bá Lăng đều có loại cảm giác tử vong như kiếm kề ngay ở cổ, duy nhất chờ mong là thần linh mình thờ phụng có thể xuất hiện trăm yêu trừ ma.

"Hóa ra Hà Bá cũng không có vứt bỏ chúng ta."

Trước kia vốn có rất nhiều người bán tín bán nghi với Hà Bá. Bọn họ có đi miếu Hà Bá, dùng những pho tượng gỗ hoặc tượng đá nhỏ để thỉnh thần về, tuy rằng sớm tối đều kính hương, nhưng lại chưa từng gặp chuyện thần dị, nên vẫn luôn không thực sự toàn tâm toàn ý thờ phụng. Mà lần này họ đột nhiên phát hiện trên tượng thần xuất hiện thần quang, lập tức quỳ xuống bái lạy tượng thần. Có người không ngừng lầm bầm "Hà Bá phù hộ", có người lại liên tục niệm "Thần Linh Thủ Thân kinh". Đoạn kinh này được Trần Cảnh ngẫu hứng sáng tạo lúc ở thành Bá Lăng, giờ đã được lưu truyền ra ngoài, nhiều gia đình đã dạy trẻ nhỏ ngay từ khi sinh ra niệm đoạn "Thần Linh Thủ Thân kinh" này.

Bên ngoài trấn Quân Lĩnh lúc này cũng nghe được những tiếng thỉnh thần rung trời trong trấn, tiếp theo liền thấy được thần quang phóng ra tới tận trời từ giữa trấn.

Mà người trong trấn thì ngẩng đầu nhìn thấy một vùng ánh sáng trắng lấp xu thế phô thiên cái địa khuếch tán ra mãi ngoài. Lại nhìn quanh, mắt phàm trần của họ chỉ thấy một bộ phận yêu ma chết trong thần quang, bộ phận còn lại thì biến mất không thấy gì nữa.

Đám hung thần tới đây tổng cộng có hơn chục người, cầm đầu tự nhiên là kẻ cười mãnh hổ trắng. Mà ngoài y ra thì mười bốn kẻ còn lại cũng không phải hạng đơn giản, tuy không bằng Bạch Hổ tinh quân, nhưng cũng không kém quá xa.

Ngay khi mắt Bạch Hổ tinh quân nhìn tới ánh vàng, một vùng sáng trắng sát sau đã nuốt trọn thân thể y. Y ngửa đầu rít lên, trong tiếng rít, thân thể y vỡ tan, mà ở thời khắc cuối cùng lại biến mất không thấy gì nữa. Mười bốn kẻ còn lại thấy tình thế không ổn, đã chạy trốn còn sớm hơn cả Bạch Hổ tinh quân.

Ở một thôn nhỏ tên là Khanh Lý bên ngoài trấn Quân Lĩnh, một vệt sáng đen chợt lóe rồi biến mất, hóa thành một yêu vật mặc đồ đen, trên người bao phủ khí đen, mũi thú, lỗ tai có lông ở phía sau, đôi mắt lộ ra hung quang của dã thú.

Lồng ngực của yêu vật này đầm đìa máu tươi, hiển nhiên là bị thương.

Nếu có người từng gặp đám người Bạch Hồ tinh quân ở đây, sẽ nhận ra yêu vật này là một trong số đó.

Lúc này có rất nhiều thôn dân vẫn ngẩng đầu nhìn về hướng trấn Quân Lĩnh từ trước, cũng thấy trong thần quang lấp lánh có mấy vệt sáng bay ra từ trong trấn, mà đây chính là một trong số đó.

Khi thôn dân thấy rõ vệt sáng đen hiển hóa ra yêu quái thì ai nấy đều cực kỳ hoảng sợ. Đám nữ nhân hét lên chói tai, vội vàng kéo hài tử chạy về trốn trong nhà, đóng chặt cửa lại.

Mà các nam nhân thì cả đám đều quơ lấy gậy gộc cuốc xẻng trong nhà chạy về hướng yêu vật. Nếu là thời điểm trước, khi thấy cảnh như vậy, bọn họ sẽ chỉ biết sợ hãi, trốn còn không kịp, mà bây giờ việc trước tiên là cầm vũ khí. Đây là một loại tâm tính cực kỳ vi diệu, bọn họ không hề cảm thấy kinh sợ nữa.

Ai cũng có lòng dũng cảm, chẳng qua có người có thể tự phóng thích nó ra, mà có người thì cần cơ hội làm chất dẫn.

Khi mọi người trong thôn cầm theo vũ khí chạy tới trước mặt yêu quái mũi thú thân người kia thì nó đã đứng lên. Nó âm trầm nhìn mọi người. Tất cả đều cảm nhận được sát khí trong mắt nó, nhưng cũng cảm nhận thêm được cả sự sợ hãi, bởi vì nó vẫn còn run rẩy, cũng không biết là vì bị thương, hay là vì trải qua việc trốn khỏi cái chết dưới thần quang kia mà sinh ra sợ hãi.

Tuy mọi người cầm vũ khí, nhưng lại không ai dám lên trước. Yêu quái dù bị thương thì cũng không phải bọn họ có khả năng ngăn cản.

- Hắc hắc, ta rốt cuộc trốn ra được, thật sự là thiên ý. Ha ha, nhiều huyết thực như vậy, dễ dàng để thương thể của ta khôi phục, hắc hắc...

Trong âm thanh lộ ra mùi máu tươi dày đặc, mọi người không kìm được lùi về phía sau. Bọn họ không rõ đây là mùi máu tươi trên người yêu quái, hay là do cảm tưởng của mình.

Đúng lúc này, có một người ôm một pho tượng thần nhỏ bằng gỗ chạy đến. Tượng thần trông giống bức tượng thần ở Tú Xuân loan như đúc, tay trái cầm kiếm, tay phải khuất sau áo bào. Ánh mắt của bức tượng nhìn về phía trước, trong sắc bén lộ ra sát khí. Đây là kiểu dáng tượng được người dân tạc lại sau khi Trần Cảnh trảm Hà Bá Ác Long hạp năm đó, mà pho tượng nhỏ này rõ ràng được tạc từ cùng người tạc pho tượng tại Tú Xuân loan. Chính là vẻ bình thản bên trong lộ ra sát khí, trong im lặng lộ ra uy nghiêm.

Pho tượng thần nhỏ này tản ra thần quang trong suốt, vừa xuất hiện trước mặt yêu quái kia đã khiến nỗi sợ đang bị nó áp chế lại dâng lên trong lòng.

Sát ý phô thiên cái địa giống như bùng lên từ bên trong tượng thần. Đúng lúc này, nó nghe được có người hô:

- Thịnh Hà Bá trảm yêu nghiệt này.

Theo sau liên tục có người hô:

- Thịnh Hà Bá trảm yêu nghiệt này.

Vừa nghe thế, nó không chút nghĩ ngợi định hủy pho tượng. Thân thể nó lóe lên rồi biến mất, thế nhưng ngay nháy mắt ấy, trên tượng thần đã lấp lánh ánh sáng trắng.

Thần quang chói lọi, nó sợ hãi vạn phần xoay người bỏ chạy.

"Keng..."

Trong mơ hồ có tiếng kiếm ngân vang vang lên.

Ánh sáng trắng như mũi kiếm nhọn, trong ánh kiếm thân hình Trần Cảnh hiển hiện ra, vừa xuất hiện đã chém giết yêu quái kia. Có không ít người sau đó nói mình thấy được bóng dáng của Hà Bá gia, cũng truyền đời kể lại.

Gần như cùng lúc Hà Bá hàng lâm ở thôn này, những thôn gần đó cũng lần lượt vang lên từng tiếng thỉnh Hà Bá trăm yêu nghiệt hoặc thỉnh Hà Bá trăm ma vật này, rồi sau đó là thần quang nở rộ như sen trắng.

Tại một chỗ cách đỉnh núi Thúy Bình không quá xa, Bạch Tố Phiến từ trên cao nhìn xuống. Lấy trấn Quân Lĩnh làm trung tâm, khắp mọi nơi lần lượt lấp lánh thần quang. Thần quang như sương khói, ở trong một sát na phóng ra tất cả sự rực rỡ trong nó.

Hòa Quang thiên sư cảm thấy may mắn rằng mình còn sống. Tuy rằng nửa thân thể gã đã không còn, nhưng chí ít vẫn giữ được mạng. Lòng gã còn chưa hết sợ hãi, Bá Lăng không có Thành Hoàng chủ thần, quả nhiên có nguyên nhân.

Gã đột nhiên cảm thấy hoàn cảnh không đúng lắm, không khỏi xoay đầu nhìn quanh, mới phát hiện mình bên dưới mình là một tòa thành trì. Vừa nhìn thấy tòa thành trì này, ấn tượng đầu tiên của hắn chỉ cảm thấy nó có một cỗ khí tức thật đặc biệt, âm trầm quần quanh lấy điên cuồng cùng oán hận.

Gã lập tức nghĩ tới trước khi theo Bạch Hồ tinh quân tới Bá Lăng này thì từng nghe một người bạn nói: "Người đi Bá Lăng là rất nguy hiểm, nơi đó có một Hà Bá pháp lực cao cường, thần thông quảng đại, người không phải

là đối thủ. Hơn nữa đại bộ phận ở Bá Lăng đã không còn con người, Bá Lăng đã sắp thành quỷ vực, nơi đó cực kỳ nguy hiểm." Lúc ấy gã còn không quá tin tưởng, nghĩ thầm cho dù là Hà Bá có pháp lực thần thông cỡ nào, thì đám gã cũng không ít người. Hơn nữa lúc ấy gã đã chứng kiến thần thông của Bạch Hổ tinh quân, cảm thấy vị tất đã kém Hà Bá kia.

"Đây là Bá Lăng quỷ vực."

Khi gã nghĩ tới cái này, ngẩng đầu, thì nhìn thấy trên đầu tường thành quả nhiên giống lời đồn, có một nữ quỷ trông như cô gái nhà bên đang đứng. Nàng mặc bộ quần áo màu xanh biếc, mái tóc được cột bởi một sợi dây màu sắc rực rỡ. Mà trong thành phía sau nàng là khói đen cuộn cuộn.

Hòa Quang thiền sư nhìn nàng, nàng cũng nhìn lại gã.

"Bá Lăng nữ quỷ!" Trong lòng gã nghĩ tới bốn chữ này.

Đột nhiên, mặt cô gái đầu tường thành giãn ra, cười khế. Đó là cái mỉm cười lễ phép khi một tiểu thư khuê các gặp một người lạ. Nhưng trong lòng gã lại dâng lên cảm giác nguy hiểm mãnh liệt. Ngay khi hắn muốn bay độn chạy khỏi nơi này, bên trong tường thành đột nhiên nhô ra một bàn tay, kéo lấy gã vào bên trong.

Gã cực kỳ hoảng sợ, điên cuồng vận pháp lực, nhưng lại không thể giãy ra. Gã muốn làm phép chạy đi, chỉ thấy thân thể ẩn hiện liên tục mấy lần, nhưng vẫn không thể thoát khỏi bàn tay đen kịt đang tóm lấy mình.

Gã nhin không được hoảng sợ kêu to, nhưng bất kể gã có giãy giụa cùng kêu gào như thế nào, thân thể vẫn từ từ chìm vào bên trong tường thành. Ở một khắc cuối cùng trước khi chìm vào tường thành, gã thấy được cách đó không xa, có một thanh niên mặc áo bào đen đang lẳng lặng đứng, lạnh lùng nhìn gã bị kéo vào Bá Lăng quỷ vực. Một cơn gió thổi tới, một ống tay áo của người kia tung bay theo gió.

- Hấn mất một cánh tay.

Đây là nhận thức cuối cùng của Hòa Quang thiền sư trước khi chìm vào thành Bá Lăng.

* * *

Sơn Thần núi Thúy Bình đã lâu không rời núi, cho dù bên ngoài loạn trời long đất lở thì nàng cũng không muốn rời núi.

Nhân gian gọi nàng là Sơn Thần núi Thúy Bình, người tu hành gọi nàng là Thúy Bình nương nương, mà chính nàng thì lại biết mình còn một thân phận vĩnh viễn không thể quên — hậu nhân của Bạch Hồ tinh quân.

Nàng nhìn thấy kẻ tự xưng là Bạch Hồ tinh quân chật vật chạy trốn, khoe miệng nhếch lên cười khê, nói:

- Tộc yêu thần Bạch Hồ bắt nguồn từ thời đại hồng hoang, qua bao kiếp nạn vẫn bất diệt, lúc Bất Chu Thiên cung thống ngự trời đất, Bạch Hồ tinh quân liền có danh hiệu Thần vương. Thời kỳ Ngọc Hoàng, vài đời Bạch Hồ tinh quân còn là một trong tứ đại Thần vương hộ vệ Thiên đình. Bạch Hồ tinh quân mỗi thời đại đều có thần thông truyền thừa trong huyết mạch, hẳn chẳng qua là học được một chút pháp thuật da lông của tộc Bạch Hồ, cũng dám xưng Bạch Hồ tinh quân.

Huyền Không bên cạnh không lên tiếng, nàng tiếp tục nói:

- Nếu ta đoán không sai, mục đích của hấn là vì tìm ta.

Giọng của nàng không lớn, rất ngọt ngào, nhưng âm thanh lại chỉ truyền tới tai Huyền Không, chứ không hề khuếch tán trong gió.

Khi nàng nói chuyện, từ trấn Quân Lĩnh đến thôn Hà Tiên rồi đến Tú Xuân loan sông Kinh Hà, một vệt sáng xám chợt xuất hiện vẽ một đường

thẳng tấp, rồi từ trong hư không rơi xuống một người, chính là Bạch Hồ tinh quân kia. Chẳng qua hiện tại y đã đứt một cánh tay, hai mắt nhắm nghiền, có máu tươi chảy ra.

Nhưng y vừa hiện thân, kinh hãi trên mặt không giảm chút nào, lại muốn làm phép mà độn. Mặt y chột sáng lên bởi ánh trắng, chiếu rõ sự sợ hãi của y. Ánh sáng kia là ánh kiếm, cũng là tín ngưỡng lực hiển hóa thần quang.

Chỉ thấy một luồng hào quang lao ra từ trấn Quân Lĩnh, như cuồng phong, lại như thủy ngân lăn trên mặt đất không một tiếng động, càng giống hàng vạn hàng ngàn tia kiếm dày đặc cùng một chỗ hình thành dải ánh sáng trắng.

Bạch Hồ tinh quân hóa thành bụi đất giữa ánh sáng, phiêu tán, cuối cùng chỉ còn để lại mảnh xương vỡ trên mặt đất. Dải sáng trắng cũng không ngừng, phóng thẳng tấp về hướng Kinh Hà.

Lúc ánh sáng trắng tới Kinh Hà, đám yêu linh đang ở gần Tú Xuân loan, vọng tưởng chiếm Kinh Hà cuống cuồng bay vọt lên, giống như thiêu thân bị giết mình, chạy tứ tán.

Mà trên mặt nước Tú Xuân loan, Hồng đại hiệp vẫn đang bị xích sắt buộc chặt găng sức hô lớn:

- Chúng sinh cầu nguyện, Hà Bá hàng lâm... Chư ma tránh lui, quần yêu phục thủ...

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 76: Chờ Đợi

oOo

Tiếng kiếm ngân vang như gió gào thét quét ngang qua trời đất. Phần lớn người phàm tục không thể nghe thấy được, chỉ thỉnh thoảng có vài người tâm tĩnh mới loáng thoáng nghe thấy tiếng kiếm vang lướt bên tai. Thế nhưng với những người pháp lực càng cao, lại càng cảm thấy sát khí bên trong tiếng kiếm ngân kia càng thêm mãnh liệt.

Người không biết, tất nhiên không biết sợ hãi. Trời đất này, càng là người cường đại, càng cảm thấy kính sợ với trời đất.

Linh vụ tuôn ra, kéo dài từ trấn Quân Lĩnh tới tận Tú Xuân loan sông Kinh Hà, nhìn qua hết như một đạo tràng của tiên gia. Tượng thần Hà Bá ở trong thôn trấn vẫn tỏa ra thần quang, tuy không mãnh liệt nhưng đủ để người ta nhìn vào cảm thấy an tâm, cảm giác được rằng hóa ra Hà Bá vẫn luôn một mực phù hộ nhà mình, trong lòng không còn sợ hãi nữa.

Hồng đại hiệp trên mặt sông cất tiếng hô lớn:

- Hà Bá hàng lâm...chư ma tránh lui, quần yêu phục thủ...

Pháp lực của nó bị cầm cố, thân mình nhìn qua vẫn đầy kinh người. Thế nhưng hôm nay là ngày nó cảm thấy hưng phấn nhất trong chuỗi ngày vừa qua. Dù là hiện tại nổi lên mặt nước với nó đã là vô cùng cố hết sức, dù cho nước sông trôi qua cọ rửa trên người nó lại như một vết roi đầy đau xót quệt lên trên, nó vẫn cứ cảm thấy cuộc sống lúc này là tuyệt vời nhất.

- Hà Bá hàng lâm... chử ma tránh lui, quần yêu phục thủ ...

Trong tiếng nói của nó, luồng sáng kia chớp mắt đã tiến tới, dung nhập vào hư không của Tú Xuân loan. Mặt sông dâng lên một tầng hơi sương, một người như thể ánh kiếm ngưng kết thành xuất hiện trước mặt Hồng đại hiệp.

Sợi xích đen trên người Hồng đại hiệp chẳng rõ đã tuột ra từ lúc nào rồi, một luồng sáng trắng quét nhanh qua người nó khiến các vết thương cấp tốc khép miệng lại. Nó chỉ cảm thấy cả người ấm áp, pháp lực biến mất lại xuất hiện ào ào như suối chảy.

- Hà Bá gia...

Hồng đại hiệp hô lên, nhưng ánh sáng trắng hóa thành Trần Cảnh căn bản không để ý tới nó. Hai tay hần bắm một đoạn pháp quyết, một đạo bùa chú hiện ra trong hư không. Lá bùa kia có hình ảnh giống với dòng Kinh Hà, nhìn kỹ có thể phát hiện đó phần lớn là hà vực của con sông Kinh Hà, kéo dài trên dưới chín ngàn ba trăm dặm.

Lá bùa kia không phải là vật thật, mà chỉ là ảo ảnh được biến hóa ra, lại giống như một bức tranh thủy mặc với màu mực xanh đỏ được vẽ trên nền tơ lụa rất mỏng. Vừa xuất hiện, Trần Cảnh đã chỉ về phía Hồng đại hiệp, rồi bức tranh sông ngòi mờ ảo kia như choàng lên người Hồng đại hiệp.

Tích tắc đó, Hồng đại hiệp cảm thấy mờ lung, rồi trở nên rõ ràng ngay lại, mà lá bùa tranh kia đã biến mất.

Đúng lúc này, một vệt sáng xám từ trên trời hạ xuống. Hào quang tản ra từ phía xa như thể một nét mực tươi tắn được vẽ ra trên bầu trời, từ mảnh đến thô, từ nhạt đến đậm lên, đến Kinh Hà thì đã tản ra khắp mọi nơi, nhuộm cả bầu trời trở thành một sắc xám.

Một người áo bào đen từ trên bầu trời đánh xuống một quyền. Bóng dáng gã như một giọt mực đậm đặc, lại khiến người ta có cảm giác nặng nề, như thể một quyền của gã có thể đánh nát cả ngọn núi.

Gã xuất hiện không hề có một dấu hiệu nào, như thể vẫn luôn luôn chờ đợi nơi đó. Gã vừa xuất hiện, gió mây biến sắc, bầu trời nhuộm cả một màu sắc xám.

Trong mắt Hồng đại hiệp, chỉ tích tắc đó, trên người Trần Cảnh đã tản ra hào quang mãnh liệt, rồi phóng lên cao.

Từ xa nhìn lại, bầu trời như bị một màu sắc xám đè xuống, còn trên mặt đất, lại có một vầng sáng trắng vọt lên.

Bên trong màu xám, người mặc áo bào đen đánh xuống một quyền. Giữa sắc trắng kia, là một người được ánh kiếm ngưng kết lại, như một lưỡi kiếm đâm ngược lên bầu trời.

Gần xa đều có rất nhiều người đang nhìn, nó cũng tập trung nhìn lên trên. Có điều ngay tích tắc ánh xám và sáng trắng kia va chạm vào nhau, ánh trắng đột nhiên giảm đi rồi hoàn toàn biến mất sau thời khắc tiếp xúc vừa rồi, như thể nó vốn không tồn tại. Chỉ còn lại tiếng kiếm ngân vang loáng thoáng và cuồng phong lưu chuyển vẫn còn trên bầu trời.

Người áo bào đen kia đánh một quyền vào không trung.

“Roạt...”

Một tiếng giòn vang, như thể một quyền vừa rồi đánh nát một tảng băng giòn tan.

So với cái uy thế từ trên trời rơi xuống có thể đánh nát cả một ngọn núi mà nói, một quyền này lại đầy cảm giác gió nhẹ mây trôi, cử trọng nhược khinh.

Chỉ trong cái chớp lóe giữa không trung, gã đã xuất hiện trước miếu Hà Bá, ngẩng đầu nhìn khoảng không nơi Trần Cảnh đã biến mất.

Hồng đại hiệp trong con sóng sông nơi hà vực hung ác nhìn người mặc áo bào đen trên bờ. Hai càn nó kẹp theo sợi xích đen thô. Khi kẻ kia đưa mắt nhìn sang, sợi xích đen trên càn nó được vung lên, mỗi lần vung lên, thì sóng nước Tú Xuân loan lại thêm một lần cuộn cuộn.

Người mặc áo bào đen trên đê chỉ nhìn thoáng qua Hồng đại hiệp, căn bản cũng không để ý tới nó, lại phóng người bay lên. Gã hóa thành một đốm sáng xám mờ, rồi dần biến mất trong mắt Hồng đại hiệp.

Quầng sáng xám mờ kia lướt qua tầng tầng hư không, rơi xuống trước thành Bá Lăng. Một cơn gió thổi tụ lại thành ống tay áo, rồi hiện dần tới đỉnh đầu. Gã hiện thân ra, nhìn về Cố Minh Vi đang đứng trên đầu tường. Cố Minh Vi cũng nhìn thấy gã, như có nhận ra, cũng có vẻ không biết.

Đột nhiên, Cố Minh Vi đứng trên đầu tường nhìn về người dưới thành nói:

- Lý Mộ Tiên, người đã về rồi!

Người áo bào đen dưới thành mỉm cười đáp:

- Đúng vậy, ta đã trở về.

Nói xong, gã vẫn lẳng lặng đứng đó như vậy.

- Vậy sao người không trở vào thành?

Cố Minh Vi đứng trên đầu tường thành hỏi, giọng nói trong trẻo như chim sơn ca.

Lý Mộ Tiên đáp:

- Thành này, ta còn có thể vào được sao?

- Hì hì, làm sao không vào được? Không phải ta còn ở đây sao? Nãi nãi ta cũng còn ở đây, tất cả mọi người đều ở trong đây mà.

Lý Mộ Tiên mỉm cười, chỉ là nhìn qua, cũng không đi vào.

Trong lúc Trần Cảnh biến mất, thần quang trên toàn bộ tượng thần lớn nhỏ nơi trấn Quân Lĩnh và thôn trấn phụ cận cũng đều biến mất. Mà lúc Lý Mộ Tiên bên ngoài thành Bá Lăng nói chuyện với Cố Minh Vi, thì người gã như đã lâm vào trong một vũng bùn, chậm rãi chìm dần xuống. Tử vong như đang lôi lấy sinh mệnh gã xuống thẳng vực sâu.

Cũng ngay khi Tinh, Khí, Thần của Trần Cảnh hạ xuống mức thấp nhất, cũng là lúc Long vương tiến hành đoạt xá hãn.

Lúc Trần Cảnh thông qua tượng thần hàng lâm, hãn căn bản không phát giác tất cả mọi thứ trên người hãn sẽ nhanh chóng tiêu hao đến vậy. Thần lực, pháp lực đều không chút dấu hiệu mà nhanh chóng biến yếu hãn đi.

Trong thời khắc mà Trần Cảnh giao chiến với Lý Mộ Tiên, vì pháp lực của hãn không còn nhiều nữa, cho nên pháp tướng mới tán đi mất.

Đó cũng không phải hãn chủ động tán đi, mà thần lực đã yếu đến mức không đủ để hãn duy trì được pháp tướng ở Tú Xuân loan nữa. Cũng trong tích tắc lúc pháp tướng tán đi, thần niệm của Long vương từ đỉnh đầu hãn quán chú đi xuống.

Một bóng người u tối tiến vào từ đỉnh đầu tượng thần, rồi hợp lại với tượng thần làm một, thô bạo, bá đạo muốn lau đi ý thức của Trần Cảnh.

Lúc này là thời điểm Trần Cảnh suy yếu nhất. Thông qua hàng lâm, hãn đã tiêu hao rất nhiều pháp lực và thần niệm lực. Nếu nói pháp lực cao hay

thấp không thể giúp Trần Cảnh có thêm ưu thế nào, thì thần lực tiêu hao lại trực tiếp khiến Trần Cảnh có một cảm giác rất buồn ngủ.

Hắn cực kỳ muốn ngủ. Nhưng hắn cũng biết nếu cứ thế ngủ đi, thế gian này sẽ không còn người tên là Trần Cảnh nữa.

Thần niệm của Long vương lạnh như băng mà bá đạo, mang theo xu thế đè nặng như đỉnh Thái Sơn ép xuống, lại mệnh mông mãnh liệt hết như thủy triều.

Thần niệm của Trần Cảnh nhanh chóng lùi về phía sau, nhận biết với thân thể cũng nhanh chóng biến mất. Cuối cùng mọi ý thức của hắn đều rúc vào trong Mê Thiên kiếm điệp, chống đỡ niệm lực của Long vương.

Long vương tựa hồ cũng phát hiện không thể lập tức lau đi Trần Cảnh được, bèn bắt đầu dung hợp tượng thần.

Thời gian dần trôi qua, từng ngày từng ngày, Long vương Chiêu Liệt lại phát hiện thấy không thích hợp. Lúc trước lão chỉ biết bên trong tượng thần có dung hợp bia thần Kinh Hà và bia thần Ti Vũ, có tiềm lực vô cùng. Thế nhưng lão không nghĩ tới bên trong còn có cả Vu chú, một lực lượng nguyên rửa mà đến giờ lão vẫn còn kinh sợ. Hơn ngàn năm này, lão đã bị nguyên rửa kiểu này dày vò đến sát lằn ranh sinh tử vài lần, vốn còn tưởng có thể dùng tín ngưỡng lực trong tượng thần đã sinh ra thần tính hóa giải lấy nguyên rửa trong linh hồn mình, không ngờ lại phát hiện trong tượng thần cũng có một loại nguyên rửa không rõ tên. Lão hối hận không kịp, thế nhưng đã không còn đường lui lại, vì thi thể Long vương phía trên giếng Tù Long đã thối rửa thành một đồng thịt thối mất rồi.

Long vương lập tức thay đổi mục tiêu. Lão quyết định trước hết sẽ luyện hóa chỗ thủ vững cuối cùng của Trần Cảnh kia. Lão cho rằng trong đan điền của hắn tất có chứa bí mật, chỉ cần có thể chiếm cứ được Tử Phủ của Trần Cảnh, là có thể hiểu ra toàn bộ bí mật của pho tượng đá này.

Trần Cảnh thủ vững, tựa như một tảng đá mặc kệ gió táp mưa sa, mặc kệ sóng chồm năng chụp.

Đối với hắn mà nói, việc thủ vững bản tâm thế này không phải là chuyện mới mẻ mà đã từng trải qua rất nhiều lần rồi. Thần niệm của Long vương tuy mạnh nhưng không đủ khiến Trần Cảnh phải tán loạn. Chỉ cần không phải vỡ tan trong chốc lát, thì hắn năm chắc có thể thủ vững trong bất luận hoàn cảnh thế nào, thậm chí cho tới tận phần cuối của thế giới.

Trời đất xoay chuyển cũng sẽ không vì bất luận một sinh mệnh nào đó kết thúc mà thay đổi được. Nó vô tình nhất, mà cũng là công bằng nhất. Toàn bộ sinh linh đều ở trong cái pháp tắc vô tình và công bằng của nó, mưu cầu lấy một chỗ đứng riêng cho mình.

Nhân gian có pháp luật, hạch tâm cũng chính là chỗ vô tình cùng với công bằng. Pháp luật này cũng giống với trời đất, tuy rằng không ngừng thay đổi để hoàn thiện, nhưng vẫn luôn có những kẻ đột phá cấm kỵ này.

Nhân gian có người phạm pháp. Còn trong trời đất có người tu hành, bọn họ đều đang cố gắng xóa bỏ trói buộc bản thân mình, tìm kiếm tự do cho cả thể xác và tinh thần. Tuy giống, có điều bản chất lại khác biệt nhau.

Núi sông mây gió, hoa thú chim trùng trong thiên hạ đều phải tuân theo trật tự của trời đất. Mà Quảng Hàn cung ở núi Lạc Linh lại không như vậy. Nơi đây không xuất hiện trên thế gian, mà tồn tại giữa hai giới âm dương.

Nhan Lạc Nương đã trở về từ rất lâu rồi. Mấy ngày nay, từ trong điện tịch của cung, nàng đã hiểu thêm rất nhiều thứ, cũng hiểu rõ vì sao sau khi tiến vào âm phủ thì sư phụ lại một đường đuổi tới điện Chuyển Luân. Nàng cũng đã hiểu, vì sao vào được điện Chuyển Luân thì bà lại tiếp tục tìm kiếm đến cái nơi kia. Thế nhưng dù nàng có biết thêm vài điều, dù đã biết được

vài điều rồi nên hiểu phải đi làm rất nhiều việc, nhưng lúc này nàng lại không thể làm gì cả.

Nàng phải đợi một ngày kia tiến đến.

Gần đây nàng mới nghe được tin Trần Cảnh đã rơi vào Đông Hải. Đáng tiếc không rõ Quy Uyên đã đi đâu mất. Nếu y còn ở đó, nàng thật sự sẽ đi cùng y và Hư Linh đến Đông Hải một chuyến, làm mọi cách cứu Trần Cảnh ra. Đó là mong muốn của Nhan Lạc Nương nàng.

Thế nhưng lúc này lại chỉ có một mình nàng, cho nên đành phải chờ tới ngày trăng tròn. Vào ngày đó, nàng mới có phần nắm chắc cứu được Trần Cảnh ra khỏi Đông Hải.

Trong thiên hạ, không ai có thể quên một câu: “Trăng sáng đầy trời, Quảng Hàn vô địch.” Người Quảng Hàn cung lại càng không quên câu nói này. Chỉ riêng bọn họ, câu này còn có rất nhiều ý nghĩa. Một câu này có thể mang đến thêm tự tin cho đệ tử Quảng Hàn, đồng thời cũng là một ngày mà người của Quảng Hành cung chấm dứt lấy mọi ân thù, bộc phát toàn bộ những ý niệm thù hận chất chứa trong lòng ra ngoài. Cho nên nói, ngày này trong mắt đệ tử Quảng Hàn cung, còn là một ngày tẩy rửa tâm linh.

Chính nàng lại không biết, có một người cũng đang ngồi trong một tòa cung điện chờ đợi nàng đi ra.

Nàng này mặc một bộ đạo bào màu xanh lá, ngồi trên đỉnh ngọn núi băng, bên cạnh đặt một hồ lô rượu mang theo bộ dáng cổ xưa. Mà trên đùi nàng ta đặt ngang một thanh trường kiếm trắng như tuyết, vỏ kiếm còn hiện lên một dòng chữ - Tuyệt Tiên.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 77: Mừng Bảy, Trăng Lưỡi Liềm

oOo

Trong động phủ ở một ngọn núi đá phủ một tầng khói xanh mờ ảo, có một người đang nhắm mắt tĩnh tọa.

Vách tường đá trong động phủ có những đường nguệch ngoạc như tuân theo đại đạo nào đó, có những nét như tranh vẽ, đủ loại đủ kiểu, lại có những nét như núi sông mây mù, lại như bức tranh hoa điệp cá trùng (tranh hoa cỏ, chim chóc, cá tôm, côn trùng). Trên đó cũng có vài mặt chữ, có điều đại Nho thế gian không thể đọc được. Mỗi ý tứ kiểu chữ của từng từ không hề giống nhau, có mờ ảo, có thần bí, có thô nặng như núi, cũng có thanh mảnh như nước hồ, lại có chất phác tầm thường, cũng không rõ là nhiều hay ít chữ nữa.

Người đang ngồi nơi sâu nhất trong động có tướng mạo còn trẻ, mày như kiếm, mắt nhắm lại, viền môi khê nhếch. Tóc được búi gọn sau đầu thành một búi tóc đơn giản. Trên người mặc một bộ pháp bào mang màu xanh da trời làm chủ đạo, nhìn qua có chút rộng rãi, che khuất cả bộ đá người đó đang ngồi lên. Cổ áo pháp bào dựng thẳng, có đường viền phù văn kim tuyến, có điều một ống tay áo bên kia của người đó lại mang màu vàng kim. Trong ánh vàng kim đó còn có những đường vân huyền bí mơ hồ, nhìn qua vô cùng thần bí.

Trời đất bên ngoài động phủ là một màu đen kịt, không có một tia sáng, nhìn lên không thấy trời, nhìn xuống không rõ đất.

Người này chính là Trần Cảnh. Hiện tại hẳn không ở trong trời đất, cũng có thể nói đây là một khoảng trời đất cũng được. Nơi này là thần phủ trong đan điền của tượng thần, mà trời đất đen kịt bên ngoài kia chính là trong cơ thể của Trần Cảnh. Có điều hiện tại Trần Cảnh đã không cảm giác tới được nữa rồi.

Trong động phủ không có biến hóa bốn mùa, cũng không phân ra ngày đêm.

Đột nhiên, bên ngoài động phủ truyền đến một loạt tiếng động xột xoạt. Ngoài cửa động phủ, một đám hắc hủ* từ trong bóng tối bên ngoài xuất hiện, như một loại độc vật từ dưới đáy vực sâu theo vách núi bò lên trên.

(*Hắc hủ: một loại như rắn độc màu đen)

Đám hủ này đều đứng ngoài cửa động, nhìn vào Trần Cảnh bên trong, ánh mắt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, như có tư tưởng, lại lộ ra đầy âm lãnh.

Người kia vẫn ngồi ngay ngắn bất động trong động phủ. Chỉ chốc lát sau, hắc hủ càng lúc càng nhiều, vây kín đặc cửa động, trên dưới phải trái đều có cả. Hắc hủ xuất hiện khiến người ta cảm giác như động phủ này đang ở một vùng không gian hỗn độn, không thuộc về trời đất.

Đúng lúc này, toàn bộ hắc hủ vây kín cửa động đồng loạt phụt ra một loại khói mù màu trắng về phía động phủ. Chốc lát sau, khói mù trắng đã che kín cửa động, rồi dần lan vào sâu bên trong.

Trong động phủ không có chút gió, khói độc lan tỏa vô cùng chậm chạp, phải mất một lúc lâu sau mới tới chỗ người kia đang ngồi. Đột nhiên, hẳn mở mắt ra, đồng thời há miệng nhẹ hút. Khói độc ngập tràn động phủ như vạn sông đổ về biển, nháy mắt tràn vào miệng hẳn. Một lát sau, động phủ đã quang đãng trở lại.

Chẳng qua gương mặt của người đang ngồi chỗ kia lại nổi lên một tầng khí đen, màu sắc y phục của hắn trở nên đậm màu hơn một chút.

Ngay lúc hắn khó khăn lắm mới hút sạch đám khí độc đó đi, thì hắc hủ cũng lập tức điên cuồng tràn vào trong động. Từ dưới đáy động phủ, phía trên đỉnh động, trên vách đá, cứ ào ào tuôn tới, như một đợt thủy triều đen.

"Xì xì... Xì... Xì xì..."

Đối diện với vô số con hủ tràn vào từ bên ngoài, Trần Cảnh ngồi chỗ kia chỉ há miệng phun ra một cái. Một vầng sáng xám lao ra, mà đám hắc hủ tuôn vào trong vầng sáng lại nhao nhao vỡ vụn, thi thể hủ lại hóa thành khói độc màu đen, lại bị Trần Cảnh hút vào trong bụng. Rồi hắn nhắm mắt lại. Nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện môi hắn khẽ run rẩy khép mở, như đang nhắm thăm kinh văn gì đó.

Bóng tối bên ngoài động phủ nhất thời yên tĩnh lại. Một cơn cuồng phong lại vọt vào trong động phủ.

Tiếng rít truyền vào động phủ, âm thanh tiến vào lại giảm đi, đến chỗ Trần Cảnh thì đã nhỏ lại đến không nghe thấy được nữa.

Đột nhiên, trong bóng tối xuất hiện hai điểm sáng đỏ như hai ngọn đèn lồng được người nào đó cầm trên tay bước đi trên đường nhỏ, chậm chạp dừng đưa, từ xa tới gần. Cuối cùng ngừng lại trước cửa động phủ, hóa ra đó lại là một cặp mắt.

Tiếng thú hít thở phì phò truyền vào động phủ. Trần Cảnh mở hai mắt ra, ánh mắt sáng ngời, nhìn thấy rõ ràng mọi thứ bên ngoài. Đó là một con hắc hủ cực lớn. Thời hồng hoang, hủ cũng là một loài thuộc Long tộc, chẳng qua là ở cấp thấp nhất. Chẳng những nó không có sừng, mà vẻ ngoài còn hao hao giống với rắn.

Mãi đến khi tiến nhập vào thân thể tượng thần Trần Cảnh, lão mới đột nhiên nhớ ra được rất nhiều chuyện mà mình từng quên lãng. Điều này khiến lão vô cùng mừng rỡ. Lão cho rằng đây chính là vì bản thân đã dung hợp được một chút tín ngưỡng từ tượng thần, cho nên tâm nguyện chiếm lấy tượng thần càng thêm kiên định.

Sau khi khôi phục được trí nhớ, lão nhớ ra bản thân lúc trước là hủ, mà tên cũng là Chiêu Liệt. Khi đó lão tận mắt nhìn thấy Long vương bị tiêu tán trong một mảnh ánh kiếm, còn bản thân lại không rõ vì sao bị trọng thương.

Những năm gần đây, lão vẫn luôn đoạt xá đôi thân thể nhằm kéo dài lấy sinh mệnh, hơn nữa còn có một loại thần thông đặc biệt khác nữa cho nên đến giờ vẫn chưa chết. Chẳng qua, những năm này, mỗi lần đoạt xá, lão lại quên mất một vài chuyện gì đó, thậm chí còn quên cả giếng Tù Long. Chỉ đến khi nhìn thấy bia thần Ti Vũ xuất hiện từ trong giếng Tù Long, lão mới biết hóa ra mình còn quên mất cả thứ này nữa.

Lão phun ra một ngụm hơi độc, trong đen có đỏ, hướng vào trong động phủ. Bên trong, Trần Cảnh phát ổng tay áo màu vàng kim, một luồng sáng vàng kim thối ra ngăn đám khí độc ở bên ngoài. Độc hủy ngoài động đột nhiên biến mất. Chốc lát sau, toàn bộ động phủ đều chấn động kịch liệt, phù văn trên vách đá chớp lóe bất định. Toàn bộ động phủ như thể sắp sửa sụp xuống tới nơi.

Trần Cảnh đưa tay đánh ra pháp quyết, miệng lẩm nhẩm một đoạn huyền âm cổ quái, khiến người khác cảm thấy nặng nề như núi. Huyền âm vừa phát ra, động phủ lập tức ổn định lại, không còn rung lắc tùy thời sẽ sụp đổ xuống nữa.

Nhưng mà trong bóng tối vô biên này, động phủ lại như một con thuyền nhỏ lênh đênh trong hỗn độn, bị một cơn hắc hủ cực lớn quán lấy. Miệng hắc hủ đang phun ra từng ngụm từng ngụm khí độc vào động phủ, đồng thời thân nó cuốn chặt lấy nơi này như muốn siết vỡ động phủ ra.

Cách một đoạn thời gian, Trần Cảnh ngồi trong động phủ lại đọc ra một đoạn huyền âm cổ quái. Trước đây hẳn chưa từng niệm qua những đoạn huyền âm này, chỉ là dung hợp thêm kinh Hoàng Đình vào một bên cánh của Mê Thiên kiếm điệp, cộng thêm chuyện ý niệm hẳn dung nhập vào đan điền này, xem như đã hoàn toàn dung hợp lại. Khi đó, ý niệm của hắn chợt cảm giác được kinh văn Hoàng Đình khắc trên cánh bướm xuất hiện. Hiện tại, hẳn vẫn chưa giải thích rõ ràng kinh này, có điều đã có thể hiểu được chút ít rồi.

Cung Quảng Hàn cũng có một tấm bia thần rất lớn, có tên là Thái Âm. Bia Thái Âm này lại không thần kỳ như bia thần Kinh Hà hay bia Ti Vũ, mà chỉ là một tấm bia đá bình thường.

Dưới hai chữ Thái Âm là hai chữ Quảng Hàn. Sau đó đến một câu viết: “Phàm là đệ tử Quảng Hàn ta, đều phải ứng với tự cường, tự trọng – Tuyên Âm.”

Tuyên Âm là tổ sư Quảng Hàn.

Tiếp đó nữa là tên của nhiều đời đệ tử cung Quảng Hàn, chẳng qua tổng cộng cũng không quá bốn đời. Nhan Lạc Nương là đời thứ tư, mà ba đời trước chỉ có một truyền nhân, đến đời sư phụ nàng mới thu nhiều đệ tử như vậy. Chẳng qua, dù thu rất nhiều đệ tử, nhưng cũng có rất nhiều đệ tử chết đi.

Từng luồng ánh trăng xẹt lướt trên mặt bia Thái Âm. Cách đó không xa, Nhan Lạc Nương đang thuận tay cầm Quảng Hàn kiếm múa luyện. Khi thì nhanh, lúc lại chậm, khi thì dồn dập như hoa, lúc lại im ắng như liễu, lại có lúc như sóng nước lao nhanh. Chỉ là cho dù Quảng Hàn kiếm trong tay Nhan Lạc Nương có biến hóa thế nào, cũng đều mang đến cho người ta một

loại cảnh đẹp ý vui, như thể tiên nữ múa kiếm, một cảnh đẹp không thuộc về chốn nhân gian.

Hiện tại nàng mới biết vì sao Quảng Hàn kiếm lại có linh lực cường đại thế này. Bởi vì kiếm này mới thật sự là bìa Thái Âm, vì vậy mới trở thành kiếm của Chưởng môn. Cầm Quảng Hàn kiếm, tức nắm giữ Quảng Hàn. Cũng bởi vậy mà năm đó sư phụ nàng không cho phép nàng đưa thanh Quảng Hàn kiếm này cho Nguyệt Hà.

Hiện tại nàng khua động Quảng Hàn kiếm, lòng lại đang nghĩ tới những bí mật được viết trong điển tịch chỉ Chưởng môn mới được đọc. Trong đó, có cả nguyên nhân vì sao sư phụ phải đi vào điện Chuyển Luân.

Bồng bình phiêu ảo, ánh trăng lóa sáng thành từng dải, như nước bạc trải tràn trên mặt đất.

Lúc này là ngày mùng bảy, trăng lưỡi liềm.

Lúc này, sông Kinh Hà, một còng của Hồng đại hiệp kẹp một sợi xích đen, cột theo một con yêu không rõ tên tuổi đang điều võ dương oai.

Lúc này, âm phủ, Hư Linh vẫn đang đại chiến với một người đeo mặt nạ màu vàng kim.

Lúc này, dưới vực sâu Thu Nguyệt hạp cốc, cũng đang xảy ra biến cố trọng đại.

Lúc này, thần phủ bên trong đan điền tượng thần, trước mặt Trần Cảnh lại xuất hiện hình ảnh rất rõ ràng của Diệp Thanh Tuyết.

Một thân áo trắng của nàng đã đầy vết máu, Thanh Tâm Trấn Ma kiếm sáng lóng lánh ánh điện.

Trong lòng Trần Cảnh chấn động, thần phủ đan điền chấn động. Hắn ngẩng đầu, nhìn thấy phía trên động phủ có từng giọt nước màu đen nhỏ xuống. Đó là nọc độc của Chiêu Liệt, theo niệm lực của lão thấm vào, đang im hơi lặng tiếng luyện hóa chỗ ẩn thân cuối cùng này của Trần Cảnh.

Hắn nhắm mắt lại, hai tay trước người miết một cái, nơi đó lóe lên thần quang chói mắt, lại có hoa văn ánh kim chớp lóe. Tay hắn miết qua rất chậm chạp, sau đó dừng lại. Một mũi kiếm xuất hiện trước mặt Trần Cảnh. Lưỡi kiếm nhìn qua cực kỳ sắc bén, bên trên có khắc hoa văn ánh kim càng làm lưỡi kiếm thêm vài phần khí tức thần bí và lợi hại.

Chỉ thấy Trần Cảnh hít sâu một hơi, tay trái điểm một chỉ về phía bên ngoài động phủ. Luồng sáng biến mất trong bóng tối, chỉ còn tiếng kiếm ngân vang thoang thoảng như tiếng gió khẽ lướt đi.

Mà Trần Cảnh cũng không ngừng lại, tay trái hắn bấm pháp quyết trước ngực, tay kia chậm rãi miết ra, hư không lại xuất hiện một lưỡi kiếm màu trắng tản ra khí lạnh nhàn nhạt. Đột nhiên hắn mở miệng niệm lên một âm tiết huyền văn, một văn tự huyền bí ánh kim từ không trung sinh ra, rơi vào lưỡi kiếm kia, hình thành một dấu vết huyền văn chân thật mà rõ ràng. Huyền văn này không giống như mấy hoa văn trước đó, nó đơn giản hơn, như thể một vết tích của sấm chớp mà thôi. Nhưng nó vừa xuất hiện, lưỡi kiếm đã lộ ra một vẻ đặng đặng sát khí.

“Đi...”

Trong miệng Trần Cảnh vang lên tiếng niệm chú khẽ, lưỡi kiếm kia chấn động rồi chìm vào không trung nơi đỉnh động phủ, biến mất không còn dấu vết.

Ngay sau đó, bóng tối bên ngoài động phủ chợt vang lên tiếng rống đầy giận dữ.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 78: Mừng Chín, Trăng Như Mắt, Nhìn Thế Gian

oOo

Một ý niệm có thể thành thế giới, bên trong mỗi cơ thể cũng là một thế giới, phân ngũ hành cùng đất nước lửa gió, âm dương tương sinh. Nhưng hiện tại thân thể của Trần Cảnh chỉ là một pho tượng, ngũ hành chưa phân, âm dương không sinh, cho nên ở trong cơ thể hẳn vẫn chỉ là một vùng hỗn độn tối đen.

Bên trong hắc ám hỗn độn, một con hắc hủ như rồng đen đang không ngừng cuộn mình. Toàn thân nó mờ mờ một tầng hào quang, trong bóng đêm nổi bật khác thường. Có điều xung quanh nó còn có một ánh kiếm chớp tắt lúc ẩn lúc hiện, lúc ở phía trước, lúc tại phía sau, chọt trái chọt phải.

Mỗi lần ánh kiếm biến mất, hắc hủ kia lại cuộn mình một lần. Trong bóng tối, có thể nhìn rõ chốc lại có một vệt sáng trắng xuyên qua cơ thể thật lớn của hắc hủ, rồi lập tức biến mất đi.

Trong bóng tối chỉ có tiếng hắc hủ gầm lên giận dữ. Nó không thể bắt kịp được vệt kiếm kia, lần nào cũng đều tránh không kịp, bị ánh kiếm đả thương thân thể. Mặc dù không có lần nào khiến nó gặp cảnh chí mạng, nhưng lại làm nó bị thương. Nếu ở trong thế giới thực, hiện tại nó nhất định đã thương tổn khắp người, máu tươi đầm đìa. Mặc dù chỉ là tổn thương ở da thịt không đáng kể, nhưng nhất định khiến nó trông rất chật vật.

Chiêu Liệt hoàn toàn không ngờ rằng Trần Cảnh đột nhiên có thủ đoạn như vậy, lão cảm nhận được những vệt ánh kiếm kia như đại đạo, không

khỏi trầm nghĩ: "Lẽ nào kiếm thuật của hần đã tự thành một trường phái riêng, đạt tới đạo?"

Theo lão biết, loại pháp thuật kiếm thuật mang đạo ý này chỉ có thể chứng kiến ở hơn ngàn năm trước.

Trong trời đất thoát nhìn như vô cùng rộng lớn này, lại có một con sông đang chảy xiết. Bởi vì không phân định được trời và đất, cho nên cũng không biết sông kia là từ trên xuống dưới hay từ bên nào qua, càng không biết sông này từ đâu, rồi lại đi đâu. Nước sông cuộn cuộn, âm thanh ào ào, có một loại nhịp điệu đặc biệt.

Chỉ thấy từ trong hư không đen kịt, một luồng ánh sáng chột chìm vào trong sông. Sông sông không hề có gì thay đổi, nhưng chỉ một chốc sau, nước sông chột dâng lên, trên mặt sông xuất hiện một tấm bia thần. Bia thần chấn động, nước sông chảy xiết nhanh về một hướng. Trong bóng tối, nước sông tản ra hào quang dịu nhẹ, như dải ngân hà trên bầu trời tối đen.

Nước sông cuộn cuộn, mãi miết chảy về hướng động phủ kia.

Trời đất bên ngoài, mặt trăng ngày một tròn hơn. Nhan Lạc Nương một mực múa Quảng Hàn kiếm ở cung Quảng Hàn. Ánh kiếm càng ngày càng mộng ảo, càng ngày càng như ẩn như hiện, đã khó có thể thấy rõ từng đường kiếm, chỉ nhìn thấy tầng tầng ánh trắng như những tầng lụa mỏng tung bay trong gió.

Nhan Lạc Nương cũng không ngờ ánh kiếm kia lại tinh khiết chứ không phải là lung tung loạn xạ. Trong đầu nàng, có tất cả những ký ức từ nhỏ đến lớn, nhưng không phải kiểu ký ức lần lượt xuất hiện, mà là toàn bộ những đoạn ký ức ngắn cùng lúc xuất hiện. Trừ những thứ này, trong đầu nàng còn có sự tích về những chuyện năm đó của tổ sư, có lời nói và hành động của sư phụ ở trong điện Chuyển Luân.

"Đi tới bờ Minh Hà, xem hoa hai bên sông đã nở hay chưa. Đến cạnh Tam Sinh thạch, xem nơi đó có còn người chờ đợi."

Lúc trước nghe được sư phụ nói những lời đó, nàng căn bản cũng không biết vì sao nhất định phải đi hai nơi này. Hiện tại nàng đã hiểu, là vì muốn đi nhìn hai người, một người tên là Bắc Linh, một người là Mạnh Tử Y.

Hai người kia xuất hiện ở trong điển tịch do tổ sư nàng viết. Mà sở dĩ hai người này xuất hiện, là bởi vì bọn họ có quan hệ chặt chẽ với một người có tên là Nam Lạc. Câu đầu tiên trong điển tịch viết: "Khi ta ngẩng đầu lên, nhìn thấy ở hắn là ánh mắt thương hại. Hắn tên là Nam Lạc, sau này ta mới biết, hắn là tồn tại cường đại nhất nhân tộc."

Cái tên Nam Lạc này, cả quyển điển tịch chỉ nhắc tới một lần, nhưng toàn bộ quyển đều dựa vào những việc Nam Lạc từng làm là chính tuyến để viết ra, lấy những người râu ria bên ngoài để miêu tả Nam Lạc kia khi còn sống. Mà Bắc Linh cùng Mạnh Tử Y là hai người có quan hệ kỳ lạ nhất với Nam Lạc. Nhưng hai người này đều gặp chuyện, trong đó Bắc Linh đã chết. Trong điển tịch viết, khi hoa nở ở hai bên bờ Minh Hà, là lúc Bắc Linh có thể sống lại. Còn Mạnh Tử Y thì ở cạnh Tam Sinh thạch, không ngừng già đi, vĩnh viễn không thể rời khỏi Tam Sinh thạch.

"Bắc Linh, nàng có xuất thân ma vật trong Minh Hà, hi vọng vô thường, giết chóc thành tính, không ai có thể ước thúc được nàng. Nhưng ta biết, trong lòng nàng khẳng định yêu hắn, chính nàng có lẽ cũng không muốn thừa nhận... Mạnh Tử Y, nàng là một người rất dễ gần, nụ cười của nàng luôn làm người ta cảm thấy như được tắm gió xuân."

"Mà hắn, thì là một người đỉnh thiên lập địa, cũng là một người vô tình cả với chính mình, cho nên đối với người khác cũng vô tình... Còn ta, lại là một hồn phách ký sinh ở ánh trăng."

Thân hình của Nhan Lạc Nương tung bay trong hư không như gió. Trong ánh kiếm, nàng tựa như được phủ bởi tầng lụa mỏng.

"Ly loạn xích thân nhập nguyệt hoài, loan đao nan đoạn vọng tâm mai.
Cửu thiên thanh nguyệt hàm tình yêu, hồn ký Quảng Hàn vô mộng lai."

Rời xa loạn thế, tháng năm dài,

Loan đao khó đoạn chí một mai.

Nguyệt chín tầng trời, chôn tình ý

Hồn ở cung trăng, vô mộng lai!

(Dịch thơ: thichtócquần _ Bachngocsach.com)

Nàng suy nghĩ vô số chuyện, cuối cùng hóa cả thành bốn câu thơ, bốn loại ý cảnh bất đồng, chính là Quảng Hàn kiếm tế kiếm tâm quyết.

Nàng đột nhiên nghĩ đến hoa điều linh, lúc nở ra rực rỡ nhất chính là lúc điều linh, cũng chính là tên của kiếm quyết - Điều Linh. Trước đây nàng còn cảm thấy chướng tai với cái tên này của kiếm quyết, nhưng hiện giờ đã đọc được bản ghi chép do tổ sư Tuyền Âm năm đó lưu lại, nàng dần dần hiểu ra, bí quyết sau cùng của bốn câu thơ chính là kiếm ý điều linh.

Ánh kiếm mờ lung hư ảo, ở trong ánh trăng, Nhan Lạc Nương như tiên tử, lại vừa có cảm giác chất phác kiên nghị.

Ngày mùa chín, trăng như mắt, nhìn thế gian.

Trong mắt Trần Cảnh lần nữa thấy được Diệp Thanh Tuyết. Nàng ngồi ngay ngắn bất động, vết máu trên người đã khô. Khi Trần Cảnh nhìn thấy nàng thì nàng cũng lập tức mở mắt.

Ánh mắt của nàng rất sáng, con ngươi đen thẳm, không có một chút khác thường nào. Trần Cảnh chợt cảm thấy nàng cũng đang nhìn mình.

- Không ngờ sư đệ lại có thể luyện được thần thông thần kỳ như vậy.

Diệp Thanh Tuyết cười nói.

Trần Cảnh nghe được âm thanh của nàng, rất kinh ngạc, rồi vội hỏi:

- Sư tỷ không có chuyện gì chứ?

- Ha ha, có chuyện.

Diệp Thanh Tuyết vẫn cười khẽ, nhưng trả lời rất nghiêm túc.

Trần Cảnh khẩn trương, vội vàng hỏi tiếp:

- Có chuyện gì sao, bây giờ sư tỷ đang ở đâu?

- Ta ở trên Thiên đình.

Diệp Thanh Tuyết nói.

Trần Cảnh nhất thời ngây dại, hẳn có nghĩ thế nào cũng không ngờ rằng lại nàng đang trên Thiên đình. Nàng rõ ràng bị truyền nhân Côn Lôn thu vào trong Linh Lung Trấn Yêu tháp, sao lại tiến vào Thiên đình rồi? Ngay sau đó lại nghe Diệp Thanh Tuyết nói:

- Ta có lẽ không ra được.

- Làm sao lại không ra được?

Trần Cảnh phục hồi tinh thần lại liền vội vàng hỏi.

Nụ cười trên mặt Diệp Thanh Tuyết biến mất. Nàng ngẩng đầu nhìn quanh, nhưng Trần Cảnh cũng không thấy được hoàn cảnh ở chỗ nàng, chỉ

có thể thấy một mình nàng.

- Thiên đình giờ khắp nơi đều là ánh kiếm, giống như gió lưu chuyển xung quanh Thiên đình. Bên trong ánh kiếm tràn ngập một loại nguyên rửa không rõ, ta bị thương, không biết còn có thể sống bao lâu.

Ánh mắt của nàng tuy vẫn bình thản như trước, nhưng Trần Cảnh lại từ trong giọng nói cùng chỗ sâu ánh mắt nàng thấy được một tia thương cảm.

- Sư tỷ, đệ phải làm thế nào mới có thể cứu được tỷ?

Diệp Thanh Tuyết lắc lắc đầu, nói:

- Đệ không cứu được ta, thời gian đã không còn kịp rồi.

- Đệ cứu được, sư tỷ nói đi, tin tưởng đệ.

Trần Cảnh khẩn trương nói, nhưng tâm cảnh hẫng dao động, khiến khuôn mặt của Diệp Thanh Tuyết đang hiện trước mắt nhòe đi, rồi càng lúc càng mờ, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa.

Ở bên ngoài, vệt ánh kiếm đang ẩn hiện đánh nhau cùng Chiêu Liệt trong bóng tối bất chợt mất đi sự mơ hồ và nhẹ nhàng, bị Chiêu Liệt bắt được quỹ tích vận chuyển, bị đuôi của lão quét trúng, ánh kiếm tiêu tán trong bóng đêm.

Trần Cảnh tin rằng Diệp Thanh Tuyết đã có thể đi vào trong Thiên đình, vậy thì nhất định có cách để mình cứu được nàng.

Hắn nhắm mắt lại, trong chốc lát sau, lại mở mắt. Trong đôi mắt, gợn nước màu trắng đen lóe lên, rồi lần nữa hắn thấy được Diệp Thanh Tuyết.

Lần này, đỉnh đầu nàng có một viên ngọc xanh tỏa ánh sáng xanh bao phủ lấy người nàng. Mà trên đùi nàng thì đặt một thanh kiếm gỗ màu tím, đúng là pháp kiếm truyền thừa của núi Thiên La — Thanh Tâm Trấn Ma.

Có điều hiện tại kiếm này đã xuất hiện vết rách, hào quang ảm đạm, như lúc nào cũng có thể bị vỡ vụn.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 79: Mượn Một Khúc Ma Âm

oOo

- Đệ bị thương.

Khi Trần Cảnh lần nữa thấy Diệp Thanh Tuyết, nàng mở to mắt, nói câu này đầu tiên.

- Không có, đệ ở trong sông Kinh Hà tu hành, không đi trêu chọc người khác, làm sao bị thương được chứ!

Trần Cảnh nói, nhưng lời vừa ra, động phủ đột nhiên nổ vang một tiếng, chấn động kịch liệt, hào quang trên vách sáng tắt bất định, các hoa văn lập tức biến thành như ẩn như hiện.

Trần Cảnh vừa rồi còn cười, giờ lập tức phun ra một ngụm máu. Trong tích tắc, hình ảnh Diệp Thanh Tuyết đã vỡ tan thành từng mảnh. Mà trong động phủ, hào quang rơi rụng, giống như là tro bụi đã ngã xuống.

Hắn kêu lên một tiếng đau đớn, nhắm hai mắt lại, tay bấm một loại pháp quyết cổ quái, bản thân thì vẫn ngồi im không nhúc nhích. Mấy hơi thở sau, động phủ đã ổn định lại, hào quang không phập phồng bất định nữa, những hàng chữ bùa trên vách đá cũng hiện lại rõ ràng.

Lại một tiếng nổ vang, thần phủ đan điền chấn động. Ngay sau đó, chợt có ngọn lửa luân lên cửa động phủ, từ ngoài cửa động thiêu đốt vào trong. Bên trong ngọn lửa là một tầng màu xanh, còn phần bên ngoài có màu đen. Ngọn lửa hừng hực, che kín cửa động.

Tại vùng không gian tối tăm này, một động phủ lớn cỡ một ngôi miếu thần dập dềnh trôi nổi. Động phủ lại bị ngọn lửa ngoài đen trong xanh bao trùm thiêu đốt. Ở bên cạnh động phủ có một con rồng lớn màu đen đang như hổ rình mồi, chốc chốc lại dùng cái đuôi quật lên động phủ, hoặc là phun ra vài ngụm lửa.

Trong động phủ đã bắt đầu có lửa bén vào. Trần Cảnh vẫn ngồi ngay ngắn bất động, tay bắt pháp quyết, cảm thụ được linh lực bản thân nhanh chóng biến mất, cảm nhận thống khổ như bị ngọn lửa kia đốt ở trên người.

Đột nhiên hắt vung hai tay, miệng lớn tiếng đọc lên những âm thanh cổ quái. Âm thanh này có một loại cảm giác không chân thật, nhưng bất kể là ai, chỉ cần vừa nghe đến sẽ cảm thấy nó đã nhập vào sâu tận xương tủy mình, có điều nếu muốn hồi tưởng lại, lại nhất định không thể nào bắt chước phát ra âm thanh tương tự.

Huyền âm hoặc nhẹ hoặc nặng, hoặc mờ ảo, hoặc sắc bén. Huyền âm tương hợp cùng pháp quyết trong tay Trần Cảnh, khiến cả động phủ bỗng chốc rung lắc lên theo một nhịp điệu khó diễn tả.

Đó là kinh Hoàng Đình tan ra khắc vào cánh Mê Thiên điệp được Trần Cảnh đọc ra. Theo âm thanh này vang lên, ngọn lửa xanh đen bao trùm lấy động phủ dần dần yếu đi, rồi nhanh chóng lụi tàn.

Lửa bao lấy động phủ giảm bớt, mãi cho tới lúc biến mất hẳn, người bên trong động phủ vẫn không ngừng biến hóa bàn tay bấm quyết. Giờ này động phủ kia lại trở nên trong suốt, như chỉ cần một đòn cũng có thể khiến nó vỡ tan.

Con hắc hủ khổng lồ quét đuôi, tựa như một chiếc roi từ trên quất xuống động phủ. Đúng lúc này, Trần Cảnh ngồi trong động chợt lấy tay phải luồn vào ống tay áo trái, rút ra một thanh trường kiếm màu vàng nhạt, rồi phóng về không trung. Kiếm vừa rời tay đã xuyên qua động phủ, thoáng

cái tới trước mặt hắc hủ. Trường kiếm tản ra ánh vàng, ánh sáng chiếu vào hai mắt hắc hủ, khiến đôi mắt đỏ như đèn lồng của nó toát lên màu sắc như mộng ảo.

Hắc hủ há miệng rộng to, sóng âm bùng phát trong hư không, đồng thời một đoàn lửa xanh cuốn tới thanh kiếm.

Kiếm chợt lóe rồi biến mất, sóng âm cùng ngọn lửa như chia trái phải ập đến. Kiếm tựa như rơi vào dòng lũ, chệch khỏi vị trí ban đầu.

Lúc này, bất kể là niệm lực hay pháp lực, Trần Cảnh đều không bằng Chiêu Liệt. Trước đó hãn hàng lâm trấn Quân Lĩnh đã tiêu hao quá lớn, chỉ còn lại ý niệm ngưng luyện, lại không phải dễ dàng có thể luyện hóa. Nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy lâu dài, bị Chiêu Liệt không ngưng công kích, ý niệm cuối cùng cũng sẽ tán loạn.

Ngay lúc kiếm lẹch khỏi quỹ đạo xuất hiện ở phần đuôi hắc hủ, hắc hủ đã quật đuôi tới. Thân kiếm như bị một lực lượng vô hình trói buộc, rung động kịch liệt. Ánh sáng vàng nhạt từ thân kiếm tản ra trong bóng đêm hình thành từng tầng sắc thái.

Đúng lúc này, từ bóng tối phía sau kiếm đột nhiên có một người lao đến. Người này mặc pháp bào màu xanh da trời, trong mắt ánh lên vẻ quyết tuyệt. Hãn vừa mới xuất hiện, người còn chưa hoàn toàn hiện rõ, đã một tay nắm lấy chuôi kiếm.

Nháy mắt, hào quang bùng lên.

Kiếm vung lên, vẽ ra một đường sáng vàng, xẹt qua cái đuôi của hắc hủ. Cái đuôi tầng tầng vẩy đen kia lập tức đứt đoạn, tán đi trên hư không. Hắc hủ rộng to một tiếng, giận dữ xoay người. Cũng trong lúc xoay người ấy, cái đuôi của nó đã mọc trở lại.

Trần Cảnh nâng kiếm xông tới, hào quang vàng nhàn nhạt tản ra từ trên người hắn, trên thân kiếm, cả ở trong mắt cũng phun ra.

Hai bên không nói câu nào, bởi vào lúc này nói gì cũng đều là dư thừa, bất kỳ kẻ nào cũng đều không có đường lui. Trần Cảnh không có, Chiêu Liệt không có, chỉ có không chết không ngừng.

Ánh vàng trong đêm chói mắt khác thường, lạnh lẽo như băng.

Hắc hủ lại đảo mình, khiến cả vùng không gian tối đen này tựa như cũng rung chuyển, rồi ập tới Trần Cảnh, giống muốn áp chế hắn. Tiếp đó, hắc hủ há miệng phun ra một biển lửa.

Thanh trường kiếm màu vàng trong tay Trần Cảnh biến ảo, vẽ lên từng đường trong hư không. Trần Cảnh như có thể xuyên qua bóng tối, mỗi lần vùng kiếm lên hư không như bị cắt mở, ánh vàng xuất hiện rồi biến mất, nháy mắt đã hiện lại ở chỗ khác.

Mỗi kiếm đều chém tới thân thể hắc hủ, đồng thời cũng tránh công kích của nó.

Nếu nhìn từ đằng xa tới, sẽ có người cảm thấy Trần Cảnh công kích như đi dạo trong sân trống, vừa biến mất ở chỗ này, đã lại xuất hiện ở chỗ kia, lúc xuất hiện nhất định là có một vệt sáng vàng xé toang bóng tối.

Ánh kiếm màu vàng cắt trên thân hắc hủ làm xuất hiện những miệng vết thương có ánh vàng bám vào.

Hắc hủ gầm lên giận dữ liên tục, trong khoảng thời gian ngắn lại không cách nào công kích được Trần Cảnh.

Thoạt nhìn như Trần Cảnh chiếm thượng phong, chỉ có chính bọn họ mới biết rõ trạng thái của nhau, nếu không há lại bắt buộc phải liều mạng như

vậy. Đều không có đường lui, đều là mạng chỉ trong phút chốc, sao có thể không dùng hết toàn lực chứ.

Hắc hủ bị Trần Cảnh dùng kiếm sát thương như vậy, tuy rằng nhất thời không dính sát thương chí mạng, nhưng nếu để lâu, nó cũng sẽ gặp nguy hiểm thật lớn. Mà bây giờ Trần Cảnh đang dùng toàn lực để chiến đấu, nhìn hắc giống như thoải mái xuyên qua lại trong bóng đêm, nhưng thật ra sau mỗi kiếm hắc đều cảm thấy yếu đi một chút, chỉ muốn nằm xuống nghỉ ngơi.

Trong bóng tối không phân được thời gian, ở trong lòng bọn họ, một trận chiến này giống như đã đánh cả mấy trăm năm. Từ đằng xa trong bóng tối đột nhiên xuất hiện một điểm sáng trắng. Ánh sáng nhanh chóng tới gần, lại nghe cả tiếng nước rào rào. Tiếp tục gần hơn, liền có thể thấy rõ đó là một con sông chảy xiết trong bóng đêm.

Kiếm trong tay Trần Cảnh vẽ một đường trong đêm. Thân hình hắc chợt lóe, biến mất trong bóng tối, rồi lần nữa đã lại xuất hiện, chui vào trong con sông kia.

Hắc hủ theo sát phía sau chui vào, trong phút chốc sóng nước gầm thét.

- Ha ha, người muốn mượn lực lượng bìa thần Ti Vũ, nhưng người không nhớ là người cũng chưa luyện hóa được sao?

Nhưng lời nó còn chưa dứt, bên trong sóng sông đột nhiên có một con thuồng luồng màu xám ngoi lên, tiếp theo lại có một con quái vật nhìn như rắn nhưng có cánh.

- Ngao Chân, Trát Lý Tây Huyết Liên.

Chiêu Liệt quát. Ngao Chân là nghĩa tử của lão, mà Trát Lý Tây Huyết Liên từng là ma trong tranh.

Sau tiếng quát lớn của Chiêu Liệt, hai kẻ này lại nhe nanh gầm khẽ nhìn Chiêu Liệt, mặt đầy hung ác.

- Các người dám động thủ với ta!

Chiêu Liệt hét lớn một tiếng, âm thanh như khiến nước sông phải dừng lại, trong hai mắt lóe ra vẻ âm tàn. Thuồng luồng xám Ngao Chân cùng ma trong tranh Trát Lý Tây Huyết Liên đang muốn xông ra bỗng dừng lại. Thậm chí Ngao Chân còn hơi lùi, thoát nhìn có vẻ hai kẻ này vẫn còn có sợ hãi với Chiêu Liệt.

Trần Cảnh bỗng lóe lên trong sóng sông, rồi xuất hiện phía trên cái bia thần Ti Vũ khổng lồ. Hắn khẽ quát một tiếng, chỉ hướng Chiêu Liệt, sóng sông dâng lên ập tới Chiêu Liệt. Ngao Chân cùng Trát Lý Tây Huyết Liên bỗng nhiên gầm nhẹ một tiếng, theo sóng mà lên.

Thân thể bọn chúng trông nhỏ hơn Chiêu Liệt nhiều, thế nhưng thế bộ nhào về phía trước lại hung ác không kém gì Chiêu Liệt.

Chỉ thấy sóng sông cuộn cuộn, nhất thời không rõ bên nào chiếm thượng phong.

Trần Cảnh cũng không xem bọn chúng chiến đấu, mà nhắm mắt lại, miệng lẩm bẩm. Trong lòng hắn, cho dù cộng thêm mình cũng không phải là đối thủ của Chiêu Liệt. Với kẻ cả ngàn năm qua không ngừng đoạt xá trọng sinh như Chiêu Liệt, nhất định nhiều lần trải qua những trận đại chiến thế này.

Tuy rằng linh hồn và thân thể của lão luôn bị nguyên rủa quẩn quanh, nhưng niệm lực của lão lại cực kỳ mạnh mẽ. Mà ở trong trận đại chiến này, pháp lực căn bản không dùng được, chỉ dựa được vào niệm lực mà thôi. Cho dù lúc trước Trần Cảnh không hàng lâm trấn Quân Lĩnh để rồi bị tiêu hao thật lớn, thì ở phương diện niệm lực, hắn cũng không phải đối thủ của Chiêu Liệt.

Hiện tại hắc cần chính là thời gian, Ngao Chân cùng Trát Lý Tây Huyết Liên chính là hắc dùng để kéo dài thời gian.

Miệng hắc lẩm bẩm, âm thanh trầm thấp mà tối nghĩa.

Theo tiếng lẩm bẩm của hắc, từ trên bầu trời đen kịt xuất hiện một tia màu xanh.

Chiêu Liệt phát ra từng tiếng gầm giận dữ, trong đó hình như có vẻ lo lắng. Chỉ thấy lão căn trúng con thường luồng xám, mà chính lão lại bị Trát Lý Tây Huyết Liên căn. Con thường luồng xám thống khổ gào thét, nó muốn trở mình căn trả hắc hủy, lại bị hắc hủy ép chặt. Thường luồng xám cảm nhận được khí tức tử vong, oằn mình giãy giụa, lại không sao thoát khỏi miệng lớn của hắc hủy.

Sinh mệnh của con thường luồng nhanh chóng trôi đi, còn hắc hủy thì để mặc Trát Lý Tây Huyết Liên căn mình. Nó muốn tốc chiến tốc thắng, trước giết chết thường luồng, sau đó đương nhiên là Trát Lý Tây Huyết Liên.

Mà lúc này, Trần Cảnh ngẩng đầu lên bầu trời tối đen, chỉ thấy màu xanh trên trời càng lúc càng nhiều, trong đó còn có cả ráng hồng, chiếu xuống thành một tầng sắc thái vô cùng mộng ảo lên vùng không gian tối tăm này.

Đột nhiên, từ trên chín tầng trời như có tiếng sáo truyền xuống. Tiếng sáo mơ hồ, giống như tiên khúc.

Trần Cảnh lúc này thấp giọng nói:

- Ta sẽ cho người mượn một khúc ma âm, phá vỡ bầu trời tối tăm này, sáng tạo một đường sinh cơ.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 80: Ngủ Say

oOo

Đêm tối luôn là lúc để những âm mưu sinh sôi nảy nở. Cho dù là kẻ nào đang cùng người mưu sự, cũng đều thích nhất một câu: Nơi này chỉ có ta và người, lời người nói ra, chỉ lọt vào tai ta mà thôi. Còn có câu nói nữa chính là trời biết đất biết, ta biết người biết.

Góc phòng mật thất sẽ hoang vắng, nửa đêm sẽ không người nói chuyện, trời và đất sẽ nhìn thấy mọi thứ, thế nhưng không ai lại để ý đến chuyện ánh trăng sẽ nghe thấy được.

Đôi tai của ánh trăng, có thể lắng nghe được tất cả mọi chuyện phát sinh trong bóng tối của trời đất này.

Ánh trăng chiếu lên phần phía trên bề mặt của bọn họ, có thể nhìn thấy được âm u trong lòng hiện lên qua vẻ mặt, còn có cả dữ tợn và tự đắc nữa.

Ngày mười một, ánh trăng thanh lãnh.

Nhan Lạc Nương vẫn múa điệu Điêu Linh trước cung Quảng Hàn.

Hồng đại hiệp nằm sấp trước miếu Hà Bá Tú Xuân loan, ngược mắt nhìn ánh trăng sáng trên bầu trời. Ở một thân cây cách đó không xa, có con chim sơn ca đang lặng yên đậu nơi đó.

Trên cái càng đỏ thắm của Hồng đại hiệp có sợi xích sắt thô đen quấn vòng. Sợi xích sắt đã được Hồng đại hiệp tế thành pháp bảo của nó, trên đó

còn nhìn thấy được phù văn mơ hồ. Gió sông hát lên từng đợt gợn sóng, rồi từng lớp sóng sông lại đuổi theo cơn gió đang từng đợt từng đợt thổi đến miếu Hà Bá, thổi tới trên người Hồng đại hiệp.

- Bọn hăn đều đã đi rồi, vì sao ngươi còn ở đây?

Đột nhiên Hồng đại hiệp hỏi, âm thanh theo cơn gió cuốn lên ngọn cây, lá cây xào xạc hưởng ứng theo.

- Ta không có chỗ nào để đi.

Trên ngọn cây, đột nhiên chim sơn ca lên tiếng. Đó là giọng của nữ, vang lên trong gió, vô cùng tự nhiên, bay đi theo gió không chút lưu luyến. Giọng nói đó dần nhạt đi, chỉ còn tiếng sóng nước dồn dập ở lại.

Tiếng nói của Hồng đại hiệp như truyền tới ngàn vạn dặm, truyền đến thiếu niên đang bước nhanh đi trong bóng đêm.

- Ta phải trở về châu Cửu Hoa.

Người trẻ tuổi kia ngẩng đầu nhìn lên ánh trăng màu hổ phách trên bầu trời, nói với cô gái bên cạnh.

- Vậy, huynh có trở về đây nữa không?

Cô gái bước nhanh đi theo, nhìn thiếu niên bên cạnh hỏi.

Người thiếu niên kia hơi ngừng lại, rồi lại sải chân bước nhanh đi, đáp:

- Ta không biết.

- Lý Anh Ninh, tên tệt bạc nhà huynh. Huynh đi rồi, ta sẽ đốt miếu thần đi.

Đột nhiên nàng kia ngừng bước, đứng nguyên chỗ cũ nói lớn.

Người thiếu niên có chút chậm chân lại, nói:

- Miếu thần không phải của ta, mà là của các người. Nó nhận lấy tín ngưỡng của các người. Ta chỉ là một người qua đường đốt lên ngọn đèn tín ngưỡng cho các người mà thôi. Miếu thần còn đó, ta chung quy sẽ trở lại.

Nói xong, hắn đã hòa vào trong bóng tối. Thanh kiếm sau lưng phản chiếu ánh trăng rạng rỡ. Mà phía sau hắn, nàng kia đang ngồi xuống khóc lớn.

Tại một nơi sâu trong thâm sơn, có một con khỉ cổ đeo chuỗi Phật châu, mình mặc đạo bào đang đứng dưới gốc đào nhìn lên. Nó đã nhìn ngắm cây đào này từ lúc chưa ra lá, đến lúc nở hoa. Đến bây giờ, hoa đào đã tàn đi rồi.

Một cơn gió nhẹ thổi tới, đóa hoa cuối cùng trên cây đào cũng rơi rụng xuống. Lúc này con khỉ mới hồi tỉnh lại, hai mắt chớp chớp. Nó trầm mặc một lúc lâu, thế rồi đột nhiên đứng dậy đi thẳng hướng ra phía ngoài núi.

- To con, to con, người định đi đâu?

Một con chim sơn ca cách đó không xa bay tới. Nó vòng vòng quanh mấy ngọn cây thấp bé nơi đỉnh đầu con khỉ hỏi.

Con khỉ ngẩng đầu nhìn chim sơn ca đáp:

- Vài ngày trước ta nghe nói Hà Bá sông Kinh Hà đã xảy ra chuyện. Ta cảm thấy nên đến đó nhìn qua một chút.

- Bọn nó nói huyền thuyên mà người cũng tin sao? Có chuyện gì từ miệng lão heo kia ra mà không bốc mùi chứ? Ta xem người không nên lo

lăng, cứ ở đây đợi quả đào chín đi. Ta cam đoan năm nay nhất định quả đào sẽ lớn, hơn nữa còn ăn rất ngon nữa.

- Làm sao nhanh như vậy được? Đây là hạt giống từ bàn đào Thiên đình rơi xuống, nhất định nhiều năm nữa mới kết quả được.

Con khi nói.

- Đêm qua ta nằm mơ. Ta mơ thấy cây đào kết quả, nhưng lại không rõ người đi đâu mất rồi. Ta tìm khắp nơi cũng không thấy. Lần này người không thể đi, nhất định nó sẽ kết quả. Mong của ta chắc chắn thành sự thật.

Chim sơn ca líu ríu vội nói.

Con khi kia suy tư rất lâu rồi mới lên tiếng:

- Vừa rồi đóa hoa cuối cùng đã rơi, trên đó cũng không có quả nhỏ nào. Hơn nữa ta nhìn hoa kia, thấy được cơ duyên của ta là ở Kinh Hà.

Chim sơn ca dập dờn trên nhánh cây, như đang suy tư. Một lát sau nó nói:

- Người đã thấy được cơ duyên của người, vậy thì hãy đi đi. Nhớ là không nên ở ngoài kia lâu quá đó, đến lúc quả đào lớn mà người không về kịp để ăn thì đáng tiếc lắm!

- Nếu đào lớn lên, đã chín rồi mà ta chưa trở lại, thì người ăn một mình đi.

Con khi đáp.

- Ta nhất định sẽ ăn, ai bảo người không trở lại.

Chim sơn ca nổi giận ùng ùng nói.

Con khi cất tiếng cười cười, nói:

- Ta đi qua xem một chút rồi trở về thôi. Người đừng có ăn hết đào một mình.

Nói xong, nó liền đi thẳng ra phía ngoài núi. Thân thể to lớn của nó đi trong rừng rậm rạp nhưng lại chẳng có trở ngại nào, như thể nhập vào trong màn nước. Chợt nó quay đầu lại nhìn con chim sơn ca trên ngọn cây, lớn tiếng bảo:

- Nếu con cộp núi Nam Sơn có đến quấy rối, người cứ nói với nó, ta trở về sẽ nhổ sạch răng nó.

- Ta biết, ta sẽ nói là người sẽ ăn thịt nó luôn.

Chim sơn ca lớn tiếng đáp.

Lúc này con khỉ mới cười hì hì rồi đi. Nếu Hồng đại hiệp nhìn thấy mọi chuyện ở đây, mới cảm nhận được đạo trưởng Hầu tử trước kia đã trở lại.

Trong núi và ngoài núi, nó như thể hai con khỉ khác hẳn nhau.

Tất cả chuyện này đều liên quan tới Trần Cảnh. Nhưng lúc này lại như không có liên quan gì tới hắn. Hắn đang ngẩng đầu nhìn bầu trời tối đen, tiếng địch văng vẳng lại có ma lực khiến lòng người khiếp đảm. Mỗi lần ma âm vang lên, tâm thần hắn cũng nảy lên.

Hắc hủ một ngụm căn nuốt thông luồng xám, mà Trát Lý Tây Huyết Liên đang há to mồm căn xé nó nhưng vẫn bị thân thể nó gắt gao cuốn chặt lấy.

Hắc hủ vừa căn nuốt con thông luồng xám, ánh mắt lại ngược nhìn lên chín tầng trời.

Chỉ thấy bóng dáng một cô gái chậm rãi hiện ra trong rặng mây đỏ ánh xanh kia. Nàng này mặc bộ quần áo bằng lụa mỏng xanh, trước ngực còn nhìn thấy lớp áo lót bên trong màu hồng phấn. Tóc nàng cũng màu xanh, trong đó lộ ra vài sợi màu hồng phấn.

Nàng ta cầm một cây địch bằng trúc xanh, đặt ngang dưới môi nhẹ thổi. Tiếng địch văng vẳng đi ra, âm vang khắp cả trời đất tối tăm.

Tiếng địch lan tràn ra từ trên xuống dưới. Những nơi âm thanh lướt qua, áng mây đỏ ánh xanh lại lan khắp bầu trời. Mà cô gái kia thì lại luôn đứng ở một đám mây xanh cao nhất trong rặng đỏ ấy, cho nên nhìn nàng ta cảm thấy rất không chân thực.

Trần Cảnh ngẩng đầu nhìn, vẫn không nhúc nhích.

Trong mắt hắn, thế giới đã nhanh chóng phát sinh biến hóa. Chỉ chốc lát sau, hắn nhìn thấy không phải là bầu trời kia nữa, mà là căn phòng nhỏ quen thuộc. Đó là căn phòng nhỏ trong Tần Quảng Vương thành từng khiến hắn suýt nữa mê thất trong đó, mà hắn thì vẫn giữ nguyên cái tư thế ngồi trên giường như vậy. Trước cánh cửa phòng nhỏ đó, có một thiếu nữ đang ngồi khẽ thổi sáo.

Thiếu nữ kia có mái tóc màu xanh, lại như có vài sợi tóc mang màu hồng phấn. Mái tóc không có gì cột lại cả, ở góc nhìn của Trần Cảnh chỉ thấy một bên mặt nàng, còn mái tóc được vén sau tai. Ánh sáng đen trắng trong mắt Trần Cảnh lóe lên, không nhìn ra được điều gì khác thường, mà chỉ cảm thấy tất cả đều bình thường không thể bình thường hơn được, chân thực không thể chân thực hơn được nữa.

Ổng địch bằng trúc xanh trên tay nàng ta có khắc một hàng chữ, tuy đã bị bàn tay nàng che khuất nhưng Trần Cảnh còn nhớ được hàng chữ khắc phía trên, đó là: “Mượn một khúc âm thanh của trời đất, hứa giữ nụ cười muội muôn đời.”

Tiếng địch xa xăm, lại đượm đầy cảm giác u buồn.

Đột nhiên Trần Cảnh cảm giác cảnh tượng này thật ấm áp. Ấm áp đến mức hắn không muốn tin rằng mọi chuyện đều là giả dối.

Hắn si ngốc lắng nghe, tâm tư hồi tưởng lại cuộc sống ánh đao bóng kiếm của mình. Đột nhiên hắn cảm thấy như tất cả không còn ý nghĩa nữa, thà rằng cứ trôi qua như thế này, sinh hoạt như thế này mới là tốt đẹp nhất.

Hắn chậm rãi nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng địch du dương, lòng yên tĩnh khác thường. Hắn nặng trĩu thiếp ngủ. Mấy chục năm rồi hắn chưa từng được ngủ qua, lúc này lại vô cùng an tường thiếp đi.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 81: Thanh Tâm Trừ Ma Chú

oOo

Chỉ mong mãi mộng mị không tỉnh lại, từ nay về sau không còn là tiên linh nữa, chỉ mong có một giấc ngủ yên không người quấy nhiễu, từ nay về sau mặc ý tiêu dao trong mộng mị này.

Chỉ cần là sinh linh thì sẽ có lúc ngủ say. Ngủ rồi sẽ có lúc tỉnh dậy, trừ phi kẻ đó chết đi.

Lúc Trần Cảnh tỉnh lại, cảm thấy tinh thần sảng khoái, toàn thân không chỗ nào không thoải mái. Tinh thần và trạng thái của hắn tuyệt vời không thể tả. Tiếng âm địch vẫn còn đó, cô gái tên là U U vẫn ngồi yên trước cánh cửa như vậy. Khiến Trần Cảnh có một loại ảo giác, như thể mình chỉ vừa mới chớp mắt mà thôi.

- Ca, huynh tỉnh rồi.

Nghe tiếng động phía sau, U U quay đầu lại, kinh hỉ đứng dậy nói. Tiếng nói vừa ra, nàng đã đi đến bên giường của Trần Cảnh.

Trần Cảnh nhìn nàng. Đột nhiên nàng bữu môi, quay người đi, bộ dạng rất tức giận.

- Làm sao vậy?

Trần Cảnh hỏi.

U U sai bước vào, chụp lấy thanh kiếm trên bàn, rồi xoay người bước hai bước tới cạnh giường đưa thanh kiếm đến trước người hắc. Nàng ta không nói tiếng nào, chỉ nhìn Trần Cảnh mà thôi. Hắc ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt lưng tròng nước mắt kia. Nàng nghiêng đầu qua một bên, đưa tay áo cầm ống dịch lên nhanh chóng lau nước mắt.

- Sao vậy?

- Không phải huynh muốn giết muội sao? Giết đi, kiếm của huynh trong này đó, rút ra, đâm thẳng vào chỗ trước kia đâm muội một kiếm coi nào.

Trần Cảnh không tự chủ được, nhìn về phía cổ họng nàng. Phát hiện cổ họng nàng vẫn còn vết sẹo, tuy đã mờ nhưng hắc liếc mắt vẫn nhận ra được nơi mình đã từng đâm vào.

Trần Cảnh nhìn chăm chăm vào mắt U U, muốn từ đó nhìn ra chút ít manh mối. Lúc trước, hắc cho rằng nàng đã bị mình giết chết trong Tần Quảng vương thành rồi. Thế nhưng khi phát hiện mình trúng lời nguyện Ác Mộng Vong Hồn, hắc mơ hồ cảm thấy có thể nàng không chết. Hiện tại gặp lại, chẳng những nàng không chết, mà vẫn còn ở bên cạnh hắc. Trần Cảnh càng không thể ngờ được, là nàng vẫn còn nhớ hết tất cả những ký ức lúc trước.

Nghĩ tới đây, hắc khẽ nhắm mắt, cố rũ bỏ hết tất cả mọi thứ ảnh hưởng tới tâm tư của mình.

- Muội biết mà, huynh còn cảm thấy nơi này là trong mộng. Nhất định huynh cảm thấy là ta đang khống chế huynh. Chỉ cần giết chết muội là có thể tỉnh lại được đúng không?

U U ném thanh kiếm xuống người Trần Cảnh. Thanh kiếm có màu vàng nhạt, kiếm cách* là cánh của một con bướm màu lam, trong đó còn có vài hoa văn ánh kim. Còn chuôi kiếm lại rất đơn giản.

(*Kiếm cách: là phần ngăn giữa chuôi kiếm và lưỡi kiếm)

Kiếm này chính là hình ảnh tượng tượng của Trần Cảnh, về hình dạng của thanh kiếm một khi được ngưng hình mà thành. Thế nhưng hiện tại đã thật sự xuất hiện ở nơi này rồi.

- Ca, huynh tình tảo lại đi. Muội không trách huynh, muội biết rõ là huynh bị ác mộng ám ảnh, bằng không sẽ không thể nào đâm một kiếm kia ra được.

U U quỳ xuống bên giường, lệ rơi đầy mặt Trần Cảnh nói.

- Lần trước ta đâm một kiếm kia...

Đột nhiên, Trần Cảnh có chút bối rối, có chút chần chờ hỏi:

- Muội... không sao chứ?

Kỳ thật Trần Cảnh muốn hỏi là làm sao cô lại sống được tới bây giờ, thế nhưng lời ra khỏi miệng đã được sửa lại.

- Là một lão kiếm khách cứu muội.

Đầu óc Trần Cảnh như có tiếng sấm rền vang:

- Lão kiếm khách? Là lão kiếm khách thế nào?

- Thì là vậy đấy, một kiếm khách già nua, đi qua đây, rồi cứu muội. Nếu lúc đó huynh không rời đi, nhất định ông ấy có thể xóa bỏ ác mộng ám vào huynh rồi.

Trần Cảnh nghĩ thầm, nếu gặp được lão kiếm khách thì có khả năng đó. Chỉ là hẳn rất nghi hoặc chuyện U U lại biết rất rõ lão kiếm khách, chẳng qua hẳn nhanh chóng bình thường trở lại. Bởi vì U U này chính là Ác

Mộng Vong Hồn, những suy nghĩ sâu kín trong lòng mình bị nàng ta biết được cũng là điều vô cùng bình thường.

Hắn hít sâu một hơi, chậm rãi cầm lấy thanh kiếm đã bị ném lên giường.

- Ca...

U U gọi lớn một tiếng, giọng nói đầy cảm giác thê lương.

Nàng ta nhìn vào mắt Trần Cảnh, ánh mắt mang theo vẻ khó tin và đau khổ. Trần Cảnh nhắm mắt lại, hít sâu một hơi hỏi:

- Chiêu Liệt kia đã đi đâu rồi?

- Là ai?

U U cau mày hỏi lại. Nàng vừa mới hỏi, bầu trời bên ngoài chợt vọng đến tiếng cười ha hả. Tiếng cười từ xa đến gần, càng lúc càng lớn, khiến căn nhà gỗ chấn động rầm rĩ. Thậm chí hư không còn bốc lên một tầng tro bụi, bụi này lại trong nháy mắt bị thiêu cháy trở thành từng đốm lửa đen phốt ánh xanh. Đốm lửa vừa mới xuất hiện, căn nhà gỗ như được làm bằng giấy, nháy mắt đã bùng cháy lên.

"A... A..."

U U bịt chặt lấy hai tai, ánh mắt đầy sợ hãi.

Vốn Trần Cảnh phải rời khỏi đây, lúc này không nhận được bèn ôm lấy U U. Hắn có thể cảm nhận được thân thể nàng run rẩy, toàn thân cứng ngắc. Hắn thềm thở dài một hơi, một kiếm vẽ ra, một đường sáng ánh vàng yên ắng được rạch vẽ như một dải kim tuyến giữa không trung. Lúc này cả Trần Cảnh và U U cùng bước vào trong dải kim tuyến đó, như thể bước qua cánh cửa ánh sáng vàng kia, nháy mắt biến mất.

Bên ngoài căn nhà gỗ, trời đất sáng sủa, bầu trời xanh trong, điểm thêm vài rặng mây đỏ bên trên. Trên khoảng không của căn nhà gỗ đang hùng hực bốc cháy, đột nhiên có ánh sáng vàng tràn ra, lóe sáng chói mắt.

Một người mặc áo bào lam đang ôm một cô gái mặc áo xanh bước ra khỏi hư không. Đồng thời, từ trên chín tầng trời, một con hắc hủ đáp xuống. Trần Cảnh đẩy U U từ trong lòng đi ra, dưới chân nàng xuất hiện một đóa mây vàng nâng đỡ nàng đi xuống mặt đất. Còn hắc lại bay vút lên trên cao, kiếm trong tay đâm vào hư không, cả người và kiếm đều biến mất.

Hắc hủ như một con rắn đen cực lớn, có điều lại có điểm khác với rắn. Rắn không có râu, còn hủ lại có. Rắn không có vảy ngược, hủ có. Dưới cằm rắn không chứa châu, còn hủ lại có. Khác biệt lớn nhất là rắn chỉ âm độc, hủ chẳng những có âm độc mà còn mang cả khí thể bề trên đặc hữu của Long tộc. Trong mắt chúng, vạn vật sinh linh đều phải phủ phục dưới chân mình.

Trần Cảnh biến mất, chợt lóe hiện ra. Một luồng sáng vàng lóe sáng đâm thẳng từ phía dưới cằm hủ đi lên. Hắc hủ quấy đầu, cả người nó bùng lên một tầng lửa cháy. Thân thể nó uốn éo chuyển động, linh hoạt tránh thoát được ánh kiếm màu vàng kim kia. Miệng nó cũng há ra, tát thẳng tới điểm sáng ánh vàng đó.

Ánh vàng biến mất, sau lưng nó lại hiển hóa ra một người. Sau đó, lại biến thành một luồng sáng ánh vàng phóng lên cao, quét xuống, kèm theo đó là tiếng kiếm ngân vang réo rắt.

Ánh vàng dọc ngang, kiếm kiếm chém xuống. Quanh thân hắc hủ lại như có một tầng pháp tắc, kiếm chém lên cũng không để lại trên người nó vết thương đáng kể nào.

- Ca, nó là ảnh mộng của huynh. Huynh càng mạnh thì nó lại càng mạnh hơn. Cứ thế thì huynh không trừ được ác mộng này đâu.

Bên dưới đột nhiên vang lên tiếng của U U. Trong lòng Trần Cảnh khẽ động, pháp lực yếu bớt, quả thật pháp lực trên thân thể hắc hủ kia cũng biến yếu hơn.

Trần Cảnh kinh ngạc, hắn còn nhìn thấy sợ hãi trong mắt hắc hủ.

- Ca, huynh xuống đây đi.

U U lớn tiếng gọi.

Trường kiếm bên người Trần Cảnh vạch một đường, ánh vàng chợt lóe lên bên cạnh U U. Rồi Trần Cảnh từ trong hư vô bước ra.

U U nói:

- Huynh xem, chỉ cần huynh không tiếp tục công kích nó, nó cũng sẽ không công kích huynh. Chỉ cần huynh tiếp nhận nó, nó cũng sẽ không sinh ra sát thương gì với huynh cả.

Trần Cảnh nhìn U U chăm chăm, trầm nghĩ:

- Lẽ nào nàng đang nói chính mình?

Hắn tiếp tục ngẩng đầu nhìn hắc hủ, lại nhìn thấy sợ hãi càng lúc càng nhiều trong mắt nó.

- Ca, muội biết huynh không tin muội. Chẳng qua, muội có một quyển “Thanh Tâm Trừ Ma chú” mà lão kiếm khách để lại, có thể giúp huynh từ nay sẽ không bị ác mộng quấy nhiễu nữa.

U U cao hứng nói tiếp:

- Mới vừa rồi còn không nhớ ra, suýt nữa thì quên mất.

Trần Cảnh còn chần chừ. Hắn không đoán biết được lão kiếm khách mà U U đang nói đến là thế nào.

- Thật chứ?

- Là thật a!

U U nhanh chóng đáp lời.

- Ca, để muội niệm trước một đoạn đầu cho huynh nghe.

Không đợi Trần Cảnh trả lời, nàng đã cao hứng bưng bưng lớn tiếng lầm nhảm:

- Ta đến từ hư vô, không tranh phù hoa hồng trần...

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 82: Như Mộng Mà Không Phải Mộng

oOo

- Ca nhìn vào mắt muội đi, ở đó phản chiếu dung mạo chân thật của ca đó...

Giọng của nàng như có ma lực. Trần Cảnh nhìn vào đôi mắt nàng, chỉ thấy từ chỗ sâu trong đó có một người lẳng lặng nhìn chăm chú lại hắn. Người kia có mặt mũi giống hệt hắn, nhưng trên người lại có cái vẻ thư sinh khó giấu, để hắn cảm thấy đó không phải mình hiện tại.

"Đó là ai, là ta trong mắt nàng, hay là chính ta trong lòng ta đây?" Trần Cảnh nghĩ, tai tiếp tục nghe giọng nói càng lúc càng dịu dàng của U U, mà đó cũng như là âm thanh duy nhất còn lại trên thế gian này.

- Ca ngừng hô hấp lại, mở lòng ra, lẳng lặng nghe, sẽ nghe được lời thề của ca kiếp trước!

Trần Cảnh cảm thấy không ổn, nhưng lời kia vừa vang lên, hắn không tự chủ được mà ngừng thở, thả lỏng tâm linh, cẩn thận lắng nghe. Trong tai hắn vang lên những âm thanh cực kỳ nhỏ, giống như là tiếng khắc gì đó.

- Đó là tiếng ca dùng Mê Thiên khắc lên sáo trúc.

Trong đầu Trần Cảnh lập tức xuất hiện hình ảnh một người đang đang lấy tay trái cầm một cây sáo trúc màu xanh, tay phải cầm một thanh kiếm nhỏ, thong thả mà nghiêm túc khắc chữ lên sáo trúc đó.

- Ca nói, muốn dùng cây sáo này để mượn một khúc âm thanh trời đất.
- Ca nói, muốn để muội muôn đời nở nụ cười.

Tầng tầng lớp lớp hình ảnh ùn ùn kéo tới trong đầu óc của Trần Cảnh.

Hắn chợt sinh cảnh giác, nhưng rồi lại bị tầng tầng hình ảnh kia đè xuống. Ý thức cuối cùng của hắn đã lạc mất trong một sát na kia. Tất cả những hình ảnh đó chồng chất lên nhau, để hắn nhìn không rõ, như bị sương mù che lấp. Tai hắn cứ nghe văng vẳng tiếng sáo du dương u buồn, âm thanh qua tai chui vào trong lòng, quẩn quanh linh hồn.

Không biết qua bao lâu.

Không biết thân ở phương nào.

Không biết mình là ai.

Là ai thổi sáo trước giường của ta?

Là ai phơi quần áo trong sân?

Là ai quẩn lấy ta hô từng tiếng "ca ca"?

Trần Cảnh đều không biết tất cả những chuyện này, nhưng hắn lại cảm thấy vô cùng thân thiết, cảm giác mình thuộc về nơi này.

- Ca, chúng ta mãi mãi sống cùng nhau được không?
- Được.
- Ca, ca nói thế giới này có đẹp không?
- Đẹp.
- Ca, dù là gió nổi mây vần sét giáng ca đều bên cạnh muội đúng không?

- Đúng vậy, dù là gió nổi mây vần sét giáng...

"Uỳnh.... Ầm..."

Trần Cảnh vừa nói xong hai chữ "sét giáng" thì lập tức nghe thấy tiếng sấm sét rung trời. Hắn thấy được một tia sét chói lọi từ trên không đánh xuống. Nơi tia sét đi qua, cái thế giới không chân thật nhưng lại khiến hắn cảm thấy ấm áp này bất ngờ thay đổi. Từ trên xuống dưới đều biến hóa, nơi ánh sét đi qua, thế gian chìm vào bóng tối, trong bóng tối lại có một luồng sét như kiếm sắc đâm vào.

Trần Cảnh không biết phải làm sao, trong đầu hắn có một âm thanh nói cho hắn biết rằng phải ngăn cản tia sét kia hạ xuống, rồi lại có một âm thanh khác nói với hắn rằng đừng nhúc nhích, sét này xuất hiện là chuyện tốt. Tia sét giống như đến từ ức vạn dặm bên ngoài, Trần Cảnh ngẩng đầu nhìn, bỗng suy nghĩ ra rất nhiều ý tưởng kỳ lạ. Mà tới khi những ý tưởng kia qua cả, tia sét lại vẫn chưa đánh tới.

Hắn nhìn U U trước mắt, phát hiện vẻ mặt của nàng không biết đã trở nên dữ tợn từ bao giờ, khác hẳn với cảm giác nhu nhược vô ưu lúc trước. Điều này khiến Trần Cảnh cảm thấy cực kỳ khác thường. Tiếp tục ngẩng đầu, tia sét kia không ngừng vỡ toang, tựa như một thanh kiếm sắc từ trên trời cao đâm xuống, sau khi gặp phải ngăn cản thì bèn không ngừng biến ảo để tiếp tục lộ trình, men theo chỗ sơ hở mà đâm vào.

Ánh sét lan tràn!

Thế giới biến ảo!

Cảm quan của Trần Cảnh đối với thế giới này nhanh chóng biến hóa, một nửa là cảm giác tối tăm cùng lạnh lẽo ở chỗ ánh sét chiếu tới được, còn một nửa là cái ấm áp và hư ảo.

Hắn nhìn tia sét trên cao, nhìn vào chỗ tối đen của thế giới này. Hắn đột nhiên nhớ tới một hình ảnh, mà trong hình ảnh đó, một cô gái ôm lấy một người, cố gắng bay vọt lên trong không gian tăm tối, đồng thời không ngừng chém ra từng luồng sấm sét.

"Uỳnh..."

Tiếng sét đánh thức Trần Cảnh khỏi dòng suy nghĩ.

- Aaaa... Ca ca, muội sợ.

Lúc này, U U vừa khóc vừa nói, nhào vào lòng Trần Cảnh, còn Trần Cảnh thì đứng thẳng bất động.

- Ca, muội sợ, cứu muội, muội sợ.

Trên bầu trời, ánh sét không ngừng hạ xuống, cả vùng tối đen kia cũng theo ánh sét chói lòa mà lộ vẻ mênh mông vô cùng. Tia sét càng rơi càng nhanh, trong mắt Trần Cảnh, thế giới hư ảo mà ấm áp này bắt đầu tán loạn từng mảnh.

Trần Cảnh ôm thật chặt lấy U U, cảm nhận được toàn thân nàng đang run lên, trên người lạnh như băng. Trong miệng nàng không ngừng kêu lên:

- Ca, muội sợ, muội sợ...

Trong đầu hắn bỗng nổi lên ý nghĩ phải bay lên ngăn tia sét hạ xuống, mà theo những tiếng kêu của U U, ý nghĩ này càng lúc càng mãnh liệt.

"Uỳnh..."

Lại là một tiếng vang thật lớn.

Cái ý nghĩ kia của Trần Cảnh cũng bị tiếng sét đánh tan. Đột nhiên, U U buông tay, nhưng Trần Cảnh đã dùng một tay ôm lấy nàng. Nàng giãy giụa

kịch liệt, ngẩng đầu nhìn Trần Cảnh, Trần Cảnh cũng nhìn nàng. Hắn thấy được vẻ sợ hãi cùng cầu xin từ trong ánh mắt ấy.

- Ca, mau buông muội ra.

Trần Cảnh lắc lắc đầu.

Vẻ sợ hãi cùng nhu nhược cầu xin trong mắt U U tức thì biến thành lạnh như băng cùng oán hận. Đồng thời, miệng nàng bắt đầu vang lên những âm thanh như tiếng sáo, nhưng Trần Cảnh lại không nghe được, bởi vì tai hắn đã bị tiếng sét chiếm cứ, không nghe thấy tiếng ca của U U.

Trần Cảnh ngẩng đầu, không nhìn vào mắt U U nữa, còn dùng cả hai tay siết chặt lấy nàng. Nhưng dù là thế, hắn vẫn cảm thấy mình như đang ôm một con rồng trong lòng, dốc toàn lực mới khó khăn lắm giữ được.

"Ầm..."

Thế giới này đã hóa cả thành một thế giới tối tăm.

Trần Cảnh nhìn thấy tia sét kia đánh tới chỗ mình, không khỏi hô lớn, mà U U trong lòng hắn cũng hét ầm lên.

Tia sét giáng xuống, ánh chói lòa bao phủ rồi biến mất trong tích tắc, trước mắt Trần Cảnh lại trở về tăm tối.

Khi hắn phục hồi tinh thần lại, trong lòng chỉ có một cây sáo màu xanh, trên cây sáo có một hàng chữ: "Mượn trời đất một khúc âm thanh, hứa giữ nụ cười muội muôn đời." Mặt sau cũng không có ký tên.

Trần Cảnh nhìn chăm chú cây sáo đến xuất thần, chỉ thấy trên thân sáo quần quanh ánh sáng xanh, giống như vật sống. Hắn đưa mắt nhìn bốn phía, chỉ thấy bóng tối ở khắp nơi, dưới chân vẫn là bia thần Ti Vũ, sóng sông vẫn rì rào, mà bên trong sóng sông vốn có thường luồng xám, Trát Lý

Tây Huyết Liên và hắc hủ Long Vương chiến đấu, thì giờ lại chỉ có Trát Lý Tây Huyết Liên như ẩn như hiện cuộn mình trong bọt sóng.

Hắn đột nhiên cảm thấy tất cả đều trở nên mơ màng, trong tai giống như còn văng vẳng tiếng sáo kia, thân chẳng biết đang ở chốn nào.

Theo cảm giác đó, hắn bèn đặt cây sáo lên môi rồi thổi lên. Tiếng sáo lạnh lạnh, mây xanh ráng hồng bỗng từ đâu xuất hiện, mà trên áng mây đó giống như có một cô gái cũng đang thổi cây sáo màu xanh.

Thổi xong một khúc, Trần Cảnh hít sâu một hơi, vừa sai bước đã tiến vào giữa sông, rồi theo chiều sóng mà đi, nháy mắt đã tới cuối sông, cũng là động phủ mà Trần Cảnh luôn giữ vững. Thân hắn lóe lên, đã ở trong động phủ. Hắn há miệng phun một hơi, một con bướm bay ra, đậu ở trên bệ đá. Tiếp đó, nó từ từ vỗ cánh, quanh thân lấp lánh một tầng ánh kiếm. Nếu nhìn từ đằng xa, sẽ chỉ cảm thấy đây là một thanh bảo kiếm lấp lánh hào quang, trong kiếm lại ẩn chứa một con bướm bướm.

Mà ngay sau khi con bướm bay ra khỏi miệng Trần Cảnh, thân thể hắn lập tức hóa thành mờ mờ ảo ảo. Hắn phóng người lên, xuyên qua động phủ. Thế giới tối đen này cũng theo hắn bay lên cao mà biến thành màu xám, có nhiều chỗ còn có màu trắng. Tuy rằng toàn bộ không gian vẫn tối tăm như cũ, nhưng so với lúc trước thì đã tốt hơn nhiều.

Khi Trần Cảnh bay vút lên một độ cao nhất định, không gian đột nhiên biến đổi. Hắn tiến vào một chỗ sương trắng mịt mờ. Hắn biết nơi này là huyết Thiên Trung ở ngực. Lúc trấn Quân Lĩnh cầu cứu Hà Bá xuất hiện trừ ma, ngực Trần Cảnh đột nhiên sinh ra một luồng khí, nơi đó chính là huyết Thiên Trung.

Lúc này, hắn đứng ở vùng sương trắng mịt mịt đó, nhìn trước nhìn sau, thấy không gian này cũng không có lớn như đan điền, nếu đi thẳng chỉ bước được chừng quá ba bước. Hắn suy tư trong chốc lát, đột nhiên đi qua

phần biên vùng sương mù, lấy tay chộp tới khoảng không màu xám. Từ trên trời bỗng xuất hiện một con hắc hủ rất nhỏ. Hắc hủ bay chậm chậm đến, rơi vào trong tay Trần Cảnh. Trần Cảnh lấy tay điểm lên trán con hắc hủ này một cái, tạo thành một điểm sáng vàng ở đó. Con hắc hủ đang như mất hồn này tức thì sống lại, lượn một vòng qua bàn tay Trần Cảnh rồi phóng người lên, chui vào trong sương mù trắng, không ngừng uốn lượn trong đó.

Trần Cảnh nhìn hắc hủ chốc lát, lại nhìn cây sáo xanh trong tay. Lát sau, hắc hủ lao ra khỏi sương trắng, trở lại thế giới màu xám, đi vào trên không sông lớn, rồi dừng trên bia thần Ti Vũ. Hắc hủ đặt cây sáo lên bia thần, đứng dậy, vừa định đi, nhưng rồi lại cầm lại cây sáo, dùng một ngón tay cào cào lên thân sáo. Đây cũng không phải hắc hủ khắc cái gì, mà là đang vẽ một chữ bùa màu vàng. Tiếp đến, hắc hủ nói với Trát Lý Tây Huyết Liên trong nước:

- Trông coi kỹ cây sáo xanh này, có gì lạ thường phải báo ta ngay.

Trát Lý Tây Huyết Liên ở bên trong sóng sông gào thét một tiếng. Trần Cảnh phóng người lên, biến mất vô tung.

Khi Trần Cảnh thật sự tỉnh lại, chỉ cảm thấy tất cả những chuyện mới xảy ra đều như nhìn hoa trong sương, mơ mơ hồ hồ, giống như hắc hủ vừa mới chìm vào một giấc mộng dài, khó phân biệt thật giả.

Thân thể hắc hủ có biến hóa cực lớn, chính hắc hủ có thể cảm nhận được. Chỉ là hiện tại thân thể hắc hủ vẫn nặng nề như cũ. Bia thần Ti Vũ để cho hắc hủ cảm giác như bị núi đè xuống, hơn nữa hắc hủ vẫn chưa ra được khỏi giếng Tù Long, tuy rằng Long Vương đã chết.

Khi hắc hủ nghĩ làm thế nào để ra khỏi giếng, thì trong đầu đột nhiên xuất hiện một ít tin tức. Tin tức kia là một lời đồn không biết thật giả: nghe nói Đông Hải chi chủ Ti Vũ Long Thần có thể tự do ra vào giếng Tù Long.

Bia thần Ti Vũ tượng trưng cho Ti Vũ Long Thần. Hiện tại bia thần Ti Vũ đang trong cơ thể Trần Cảnh, nhưng Trần Cảnh lại không có phương pháp tế luyện, không như bia thần Kinh Hà không cần tế luyện gì cả. Hắc nghĩ tới đây, lại thầm nghĩ: "Lẽ nào hình thành thần vực cũng là tế luyện bia thần Kinh Hà? Vậy cái bia thần Ti Vũ này nên tế luyện thế nào đây?"

Hắc càng nghĩ, càng không biết bắt đầu từ đâu.

Sau một hồi, hắc lại nghĩ về những cảnh như trong mơ vừa nãy, nghĩ tới tia sét từ trời cao giáng xuống, liền lập tức nghĩ tới sư tỷ Diệp Thanh Tuyết. Thân tượng thần của Trần Cảnh đều là Diệp Thanh Tuyết một tay đỡ nặn, cho nên chỉ sợ Diệp Thanh Tuyết còn hiểu rõ tượng thần hơn cả hắc.

Vừa nghĩ tới Diệp Thanh Tuyết, trong mắt hắc lập tức hiện lên một màn sáng trắng đen. Qua đó, thân hình của Diệp Thanh Tuyết dần dần hiện ra. Trần Cảnh vừa nhìn rõ nàng, nàng đã phát hiện, đưa mắt nhìn về hướng Trần Cảnh.

Ở trong mắt Trần Cảnh, sư tỷ trông còn mệt mỏi hơn lúc trước, trên đỉnh đầu là viên ngọc xanh chìm nổi, tỏa xuống một vùng ánh sáng xanh. Mà thanh Thanh Tâm Trấn Ma kiếm đặt ngang đùi nàng thì đã bị gãy, chỉ còn một nửa thân kiếm. Thậm chí, hắc càng kinh hãi khi thấy lại có thêm mấy vết máu trên áo trắng của Diệp Thanh Tuyết, hơn nữa quần áo nàng cũng đã có những chỗ hồng.

- Sư tỷ.

Trần Cảnh hô.

Diệp Thanh Tuyết mỉm cười, nói:

- Chúc mừng sư đệ thoát khỏi ma chú.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 83: Thái Thượng Động Uyên Thần Chú Kinh

oOo

Trần Cảnh nghe Diệp Thanh Tuyết nói chúc mừng, nhưng trong lòng lại không hề có cảm giác thoải mái nên có. Đối với hắn, có thể thoát khỏi lời nguyền Ác Mộng Vong Hồn hắn còn đáng cao hứng hơn cả việc thoát khỏi giếng Tù Long, nhưng hắn lại cảm thấy trong lòng là lạ.

- Xem ra lời nguyền kia ảnh hưởng rất sâu với đệ. Cũng đúng, nếu không phải ác mộng kia thật sự hiện hình, thì Khu Ma Lô chú ta bày ra trong cơ thể đệ đã không thể xuất hiện.

Diệp Thanh Tuyết nhìn Trần Cảnh, thản nhiên nói, không hề lộ ra một chút lo lắng vì thân đang ở hiểm địa.

Trần Cảnh nghe thế thì kinh ngạc, rồi lập tức hiểu được, hóa ra sư tỷ đã bố trí một đạo lô chú trong cơ thể hắn. Lô chú này lại chỉ có thể đánh chết ác mộng khi ác mộng chân chính hiện hình, muốn để hắn triệt để trầm luân.

Tiếng sét đình tai nhức óc kia như vẫn còn quanh quẩn bên tai hắn, hiện tại hồi tưởng lại, hắn mới phát giác được, quả thật là âm thanh đó bao hàm cả ý cảnh trừ tà trừ ma ở bên trong. Cũng may tại lúc mấu chốt, Trần Cảnh tỉnh lại, hơn nữa cũng quyết đoán ngăn cản U U bỏ chạy.

- Sư tỷ, tỷ nói xem, một trận gió nhẹ thổi qua và một trận gió bão thổi qua, với mặt đất thì có khác gì nhau chứ?

Trần Cảnh đột nhiên hỏi.

- Bất kể là gió bão hay gió nhẹ, thì mặt đất đều có biến đổi. Chẳng qua một kiểu rõ ràng, còn một kiểu không hiện mà thôi.

Diệp Thanh Tuyết trả lời.

- Vậy thì đúng rồi, ngay cả gió nhẹ thổi qua cũng có thể khiến mặt đất biến đổi, huống chi ác mộng kia ở trong lòng đệ lâu như vậy.

Trần Cảnh chậm rãi nói.

- Xem ra sư đệ thật sự đã khác trước kia rồi, ha ha. Đệ muốn nói gì sao sư tỷ lại không biết, thế nhưng phải nhớ, bất luận mặt đất thay đổi thế nào, thì nó luôn là nơi vạn vật sinh linh thai nghén sinh sôi, điểm này luôn luôn không đổi.

Trần Cảnh trầm mặc. Diệp Thanh Tuyết vừa cười vừa nói:

- Không cần phải nghĩ nữa, không nên đắm sâu mãi vào một chuyện. Có gì không rõ, tạm thời cứ để sang một bên, đặt nó ở một góc trong lòng, sau cùng cũng sẽ có một ngày mọi khúc mắc đều được hòa tan. Nói chuyện của sư đệ đi, có phiền toái gì, cứ nói với sư tỷ.

- Sư tỷ, đệ bị nhốt trong giếng Tù Long rồi.

Hắn rất muốn cười một cái, lại phát hiện trên mặt cứng ngắc. Dù rằng đây là lần đầu tiên hắn có cái cảm giác cứng ngắc này, cũng nói rõ thân thể tượng thần của hắn lại tiến gần hơn một bước tới hóa hình. Nhưng điều này vẫn không thể làm hắn cao hứng. Nếu hắn bật cười được, cũng nhất định là cười khổ.

- A, bị nhốt ở đó sao. Con hắc hủ kia còn ở đó không?

Diệp Thanh Tuyết mỉm cười hỏi.

Trần Cảnh nhìn Diệp Thanh Tuyết, chỉ cảm thấy giống như không có gì là nàng không biết.

- Sư tỷ đã tới Đông Hải sao?

Trần Cảnh hỏi.

- Đông Hải được xưng là cội nguồn của tất cả bảo vật trong thiên hạ. Lúc lôi pháp của ta mới thành, cũng đi nơi đó nhìn thử.

Diệp Thanh Tuyết nói.

Trần Cảnh trầm than: "Sư tỷ mới vừa thành lôi pháp đã có thể qua lại tự nhiên ở Đông Hải, chính mình còn tự nhận thiên hạ dù lớn thế nào cũng tới được, lại bị nhốt ở chốn này."

- Hắc hủ kia hẳn đã hồn phi phách tán chứ?

Diệp Thanh Tuyết lại hỏi.

- Vâng, Long vương đã chết rồi.

Trần Cảnh nói. Hắn cũng không nói hồn phi phách tán, bởi vì hắn cảm ứng được trong lồng ngực của mình rất khác. Sau khi tỉnh lại, hắn không nhớ được hết nguyên nhân và mục đích của những việc mình đã làm khi thần thức nhập vào cơ thể. Nhưng chính hắn lại biết, nếu hắn đã làm vậy thì nhất định là có nguyên nhân, cũng nhất định là có lợi với bản thân hắn. Đồng thời hắn cũng biết, khống chế của mình với tượng thần còn thiếu chút nữa mới có thể đâm qua cánh cửa kia. Thần thức nhập thể mặc dù không mê, nhưng lại như nhìn hoa trong sương vậy.

- Ha ha, Long vương sao, trên đời chưa từng có Long vương như thế đâu.

Diệp Thanh Tuyết cười nói:

- Khi ta thấy nó thì đã thấy trên người nó bao phủ một tầng nguyên rửa đáng sợ. Lúc đó ta nghĩ, cách duy nhất để nó thoát khỏi thứ ấy là mượn tín ngưỡng lực để hóa giải, nhưng nó không có thời gian. Đệ bị nhốt trong giếng Tù Long, vậy nhất định là nó muốn thoát xá đệ đi. Ủm...

Diệp Thanh Tuyết suy nghĩ một chút, tiếp tục nói:

- Trên người đệ có lời nguyện Ác Mộng Vong Hồn, đệ nhất định đã dẫn động nó để đối phó hắc hủ kia, sau đó thì xúc động tới lời chú. Sau này thần vị Long vương phỏng chừng do một nhân tộc nắm giữ rồi.

Nàng không có mặt ở đây, nhưng lại như tận mắt nhìn thấy. Tới bây giờ Trần Cảnh mới phát hiện sự tỷ đúng là cực kỳ sáng suốt, chỉ từ một vài chuyện nhỏ là đoán được tất cả.

Trần Cảnh thở dài trong lòng, nói:

- Đông Hải Long vương, Ti Vũ Long Thần, thống lĩnh thủy vực thiên hạ, quản lý việc gọi mây làm mưa, đệ không làm nổi.

Tuy rằng Trần Cảnh và Diệp Thanh Tuyết ở Thiên La môn hầu như chỉ trao đổi về phương diện tu hành, nhưng đã nhiều năm như vậy, cũng chỉ có ở trước mặt Diệp Thanh Tuyết thì hắn mới có thể hoàn toàn buông lỏng, không cần để ý gì cả. Cũng chỉ có ở thời điểm này, cái chần chờ, yếu mềm, chùn chân trong lòng hắn mới xuất hiện. Không như khi ở cạnh người khác, dù gặp chuyện gì thì hắn cũng đều trầm mặc, dùng trầm mặc thay cho tất cả.

- Có cái gì mà làm không được? Ngồi lên vị trí Long vương, mọi chuyện đệ làm chính là Long vương làm.

Diệp Thanh Tuyết nói.

- Chính bởi vì sau khi đệ thành Long vương, tất cả những gì đệ làm đều là Long vương làm, cho nên đệ mới cảm thấy mình không làm được.

Trần Cảnh nói.

Diệp Thanh Tuyết chỉ mỉm cười không nói tiếp.

Trần Cảnh trầm mặc một hồi rồi lại nói:

- Có lẽ sư tỷ nói có đạo lý, thế nhưng, giờ đệ vẫn bị nhốt trong giếng này, không ra ngoài được.

- Đệ muốn ra khỏi giếng Tù Long thì phải nắm giữ được thần vị Long vương, tế bìa thần Ti Vũ.

Diệp Thanh Tuyết nói.

Trần Cảnh vội vàng nói:

- Đệ đã tìm được bìa thần Ti Vũ rồi, nhưng không tế luyện được.

Diệp Thanh Tuyết trầm tư một chút, lại nói:

- Đệ có phát hiện trong hư không có một đạo ấn ký hình rồng không?

- Ấn ký hình rồng?

Trần Cảnh thấp giọng trầm ngâm, nghĩ một lát, nói:

- Đúng là đệ phát hiện một đạo ấn ký sáng trắng, nhưng không nhìn rõ đó có phải là hình rồng hay không.

- Chính là nó đó.

Diệp Thanh Tuyết nói. Nàng vừa nói xong, đột nhiên lại nghiêng đầu nhìn sang hướng khác, rồi tức thì hóa thành một ánh chớp, biến mất vô

tung.

Mà trong mắt Trần Cảnh, lại chỉ thấy một tia chớp bay vọt trong hư không, tốc độ cực nhanh, đến mức hăn cũng khó có thể theo kịp, cuối cùng không thấy đâu nữa.

Trần Cảnh ngẩng đầu, nhìn màn sáng trắng kia, lại dùng thần niệm dò xét. Với Trần Cảnh, ấn ký trong màn sáng kia tựa như một bức tranh vẽ lên trên vách đá, mà việc của hăn là cần mang được nguyên vẹn bức tranh ấy xuống.

Hăn dồn toàn lực để cảm giác màn sáng trắng kia. Thần niệm như gió nhẹ, lướt khê nhưng mãi không dừng, chỗ nào cũng có, lại như nước suối, không ngừng thấm thấu.

Diệp Thanh Tuyết gặp nguy hiểm ở nơi kia khiến hăn có cảm giác gấp gáp như sinh tử cận kề.

Thời gian từng chút từng chút đi qua, Trần Cảnh ngày đêm không ngừng tế luyện, ấn ký nơi màn sáng trắng kia bắt đầu hiện ra trong mắt hăn. Đó đúng là một đạo ấn ký hình rồng, tạo cho hăn một cảm giác tang thương như bị gió mưa ăn mòn, mà cũng rất nặng nề. Toàn bộ ấn ký là một con thương long phong cách cổ xưa. Chỉ ít ỏi vài nét, như tiện tay vạch lên, nhưng mà long uy kia lại đập vào mặt, giống như vật sống.

Mặc dù như thế, nhưng Trần Cảnh vẫn có nguyên cảm giác không thể chạm được tới.

Bên cạnh giếng đột nhiên nhấp nhোáng ánh sáng. Đó là ánh trắng xuyên thấu qua tầng tầng nước biển chiếu xuống.

- Ánh trắng sáng thật.

Trần Cảnh không khỏi thầm nghĩ: "Hắn sắp tới ngày trăng tròn, bằng không không có khả năng sáng như vậy được."

Đúng lúc này, Tiểu Bạch Long vẫn luôn cuộn trên thân hắn đột nhiên động. Cái đầu gần như muốn dung nhập vào cơ thể hắn chậm chạp nâng lên từ trên vai tượng thần, suy yếu nói:

- Dùng máu của ta dội lên mặt trên kia đi.

Trần Cảnh hơi sửng sốt, lại nghĩ: "Lẽ nào Tiểu Bạch Long đến đây là vì cái này?"

Trong đầu vừa nghĩ vậy, hắn đã thối ra một hơi. Luồng hơi kia có màu vàng nhạt, thối qua thân thể của Tiểu Bạch Long, cắt thành một vết thương. Máu nhanh chóng chảy ra, rồi một cơn gió mang theo long huyết giội lên ấn ký hình rồng. Tích tắc sau, một tiếng rồng ngâm vang lên, toàn bộ giếng Tù Long đều khê chấn động.

Mà Tiểu Bạch Long cũng đột nhiên hóa thành một luồng sáng trắng vọt lên. Cùng lúc đó, ấn ký như hóa thành ảo ảnh một con rồng, dung hợp cùng Tiểu Bạch Long. Nước trong giếng như sôi trào, trong tai Trần Cảnh lại chỉ nghe được từng tiếng rồng ngâm.

Hồi lâu sau, âm thanh ấy nhỏ dần. Tiểu Bạch Long uốn lượn trong hư không, đáp xuống trên thân Trần Cảnh, đột nhiên cắn một cái vào lỗ tai của tượng thần, sau đó thân thể cuộn lại, hóa thành một chiếc khuyên tai lớn màu bạc.

Đồng thời trong lúc đó, trong đầu Trần Cảnh xuất hiện một quyển kinh văn. Kinh văn tên là "Thái Thượng Động Uyên Thần Chú kinh". Trong thần chú kinh này có ghi cách phân chia phẩm cấp của Long vương thiên hạ, trong đó có một đoạn tế bia thần Ti Vũ gọi là "Thái Thượng Động Uyên Thần Chú".

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 84: Đêm Khuya, Trăng Tỏ, Kiếm Như Sương

oOo

Khí tức của Tiểu Bạch Long vẫn yếu ớt như vậy, như thể lại đang lâm vào trạng thái ngủ say khó nói rõ được. Toàn thân nàng mắc trên tai tượng thần Trần Cảnh, nhìn qua như một chiếc khuyên tai hình rồng màu bạc. Chẳng qua, khuyên tai này vừa mới thành hình đã chốc lát liền hóa đá, trở thành một loại màu sắc hệt như màu trên tượng đá Trần Cảnh. Đó là do Trần Cảnh dùng pháp lực của bản thân bảo bọc lấy nàng lại.

Lúc cùng Quy Uyên một đường thuận dòng Kinh Hà đi vào Đông Hải, y có kể qua về thân thế của Tiểu Bạch Long. Khi đó hẳn nghĩ không thông, không rõ Tiểu Bạch Long lại chạy đến Đông Hải làm gì, hiện tại thì hẳn đã hiểu. Nhất định Tiểu Bạch Long đột nhiên khôi phục được chút ít trí nhớ, cho nên mới lần theo dấu vết của long văn. Hẳn không khỏi nghĩ thầm: “Lẽ nào dấu vết này là truyền thừa do thương long lúc còn đứng đầu lân giáp trong thiên hạ thời hồng hoang để lại? Nếu nói vậy, chẳng lẽ Long vương đã phán đoán được tình hình hậu thế không được lạc quan, cho nên mới lưu lại dấu vết truyền thừa này.”

Thần niệm của Trần Cảnh xuất hiện kinh Thái Thượng Động Uyên thần chú do Tiểu Bạch Long truyền tới, trong đó có phương pháp khu động và tế luyện bia thần Ti Vũ. Trong lòng hẳn thầm nghĩ, không rõ dấu vết long văn kia và bia thần Ti Vũ này có liên quan với nhau thế nào? Lại có liên quan gì với giếng Tù Long này? Suy nghĩ chốc lát, lòng hẳn đầy mông lung, lại không xác định được điều gì cả. Hẳn bèn không nghĩ tới nữa, chỉ một lòng khu động bia thần Ti Vũ mà thôi.

Trong lòng hẩn mặc niệm “Thái Thượng Động Uyên thần chú”, mỗi lần nhẩm niệm là một lần bia Ti Vũ to lớn nặng nề trong lòng lại xuất hiện một vầng sáng mờ ảo. Đồng thời bia thần Kinh Hà dung nhập vào bia Ti Vũ, hóa thành hình ảnh con sông Kinh Hà như dần sống động trở lại. Vốn lúc đầu chỉ là một con sông sôi động, giờ đang mang theo hình hài của dòng Kinh Hà thu nhỏ, còn có cả những khúc sông có dòng nước chảy siết bên trong.

Càng tụng niệm kinh “Thái Thượng Động Uyên thần chú”, bia thần Ti Vũ trong lòng Trần Cảnh cũng dần nhẹ hơn, dòng nước trong nhánh sông trên mặt bia cũng dần dần lao nhanh hơn.

Ánh trăng tiến đến sát rìa giếng Tù Long rồi lại biến mất, mọi thứ trở nên đen kịt.

Trong đêm tối không phân rõ canh giờ ấy, Trần Cảnh vẫn một lòng lặng lẽ niệm kinh Thái Thượng Động Uyên thần chú.

Hôm nay, lại có ánh trăng xuyên qua trùng trùng nước biển men tới miệng giếng sâu bên dưới. Tất nhiên ánh sáng này không thể dùng mắt thường nhìn thấy được, mà chỉ có thể cảm nhận. Chỉ có những sinh linh thường xuyên thu nạp lực lượng ánh trăng trong hải vực mới biết được. Đây là thời điểm mà ánh trăng nồng đậm nhất trong một tháng. Thời gian dần trôi, ánh trăng dần lướt tới miệng giếng, lực lượng ánh trăng càng thêm nồng đậm. Cho nên có thể khẳng định, khi ánh trăng sinh ra một bóng ảnh ngược của mình trên mặt giếng, cũng là lúc trăng treo đỉnh đầu, sương hoa đầy trời.

Nhan Lạc Nương vẫn múa luyện Quảng Hàn kiếm như vậy. Lúc này đã không nhìn ra được kiếm Quảng Hàn trên tay nàng nữa, chỉ cảm thấy tay nàng tung tẩy ánh trăng, dày đặc đến rối mắt.

Ngày hôm nay, ánh trăng đã đi qua vùng hải vực mang đầy những linh lực sát khí kia. Cuối cùng ánh trăng cũng đã chiếu tới giếng Tù Long, thế nhưng nàng không nhìn thấy Long vương đâu cả, chỉ có một miệng giếng sâu thẳm mà thôi.

Nếu không phải nàng biết Trần Cảnh bị nhốt dưới giếng Tù Long, thì hôm nay nàng đã đi qua La Phù, hoặc tìm kiếm Huyết Hà ở trong U Minh rồi.

Tìm Huyết Hà, là vì đó là di ngôn của Tổ sư Quảng Hàn Tuyên Âm. Tính kỹ lại thì đó cũng không hẳn là di ngôn. Vì chỉ là lời ghi lại trong bản ghi chép của Tuyên Âm năm xưa mà thôi, là một đoạn đối thoại giữa Nam Lạc và Tuyên Âm, cũng là đoạn đối thoại duy nhất. Trên đó có ghi thế này:

“Nếu ta biến mất trong luân hồi, cô có thể cách đoạn thời gian lại đến bờ Huyết Hải nơi U Minh nhìn qua một lần được chứ, xem xem hai bên bờ sông Huyết Hà có hoa nở hay không?”

“Được, hàng năm lúc trăng tròn ta sẽ tới nhìn một lần.”

“Còn một nơi nữa, cô có thể giúp ta xem qua nữa được không?”

“Nơi nào?”

“Bên cạnh Tam Sinh thạch... nhìn xem, còn có ai ở đó hay không?”

“Tam Sinh thạch ở nơi nào?”

“Có lẽ ở trong Âm thế.”

Từ đoạn đối thoại này, Nhan Lạc Nương nhìn ra được quan hệ giữa tổ sư Tuyên Âm và Nam Lạc không phải bình thường, nhưng không hiểu được đó là mối quan hệ gì. Đó không phải là bằng hữu, không giống tùy tùng, càng không phải là người yêu. Sau đoạn này, còn có một câu nói khiến

Nhan Lạc Nương thêm nghi hoặc không thôi, đó chính là: “Hắn...vậy mà nói với ta rằng: ‘Thật xin lỗi’.”

Nhan Lạc Nương không rõ tâm tình của tổ sư Tuyền Âm thế nào khi viết ra dòng tâm tình này, cho nên nàng không thể lý giải được.

Các đời truyền nhân của cung Quảng Hàn đều đã từng đọc qua bút ký này của tổ sư, thấy được đoạn đối thoại trên, cho nên mới tiếp nhận lấy lời hứa hẹn của tổ sư. Lúc sư phụ Nhan Lạc Nương còn tại thế, nàng từng hỏi qua về chuyện tổ sư Tuyền Âm thì được trả lời rằng vào một đêm trăng tròn thì bà chợt tan biến mất trong ánh trăng, chỉ còn để lại thanh Quảng Hàn kiếm này.

Nhan Lạc Nương hoài nghi rất có khả năng bà đã đến bờ Huyết Hà hoặc đi tìm kiếm Tam Sinh thạch. Mà hiện tại Nhan Lạc Nương cũng có ý định đi qua.

Nàng định đi qua La Phù là có nguyên nhân khác. Có điều cũng là từ bút ký của tổ sư Tuyền Âm, bên trên đó có ghi một câu nói: “Vì cái gì mà Nguyên Thủy lại để đệ tử Ngọc Đỉnh của hắn trấn thủ phong ấn, mà không giết nàng?”

Đây chỉ là vài ghi chép ngắn gọn và rời rạc, lại khiến sư phụ Nhan Lạc Nương luôn muốn đến La Phù nhìn qua, chẳng qua bà vẫn chưa làm xong. Lúc sư phụ Nhan Lạc Nương còn sống, cũng đã từng nói:

- Nhất định bên dưới La Phù có một đại bí mật. Các đời Chưởng môn La Phù đều hiếm khi rời núi La Phù, chính là vì không muốn có người lợi dụng cơ hội đột nhập vào xem.

Đáng tiếc là bà đã không còn sống được tới lúc Chưởng môn La Phù phi thăng. Nếu thế, đoán chừng bà ta có cơ hội phát hiện ra được bí mật của La Phù, hoặc cũng có thể vẫn không phát hiện ra điều gì cả.

Trăng sáng nhô cao, ánh trăng này từng chiếu qua yến tiệc Thiên Tiên cung Thiên Đế, cũng đã từng chiếu lên nữ hài đang tung lưới bắt cá giữa đêm.

Nhan Lạc Nương đang múa kiếm trước cung Quảng Hàn, đột nhiên cả người nhảy lên, thân mình khẽ biến hóa, biết mất, rồi lại hiện ra.

Trong mắt đám yêu linh phun ra nuốt vào lực lượng ánh trăng trong vùng đất này lại đột nhiên xuất hiện thêm một người. Người này như thể từ trên mặt trăng bay xuống, vạt áo bào màu lam có viền vàng, búi tóc đen cuộn cao mang lại cho người đó một vị đạo lành lạnh. Lúc này trên người nàng đã như khoác lấy một tầng ánh bạc, đầy vẻ cao thượng.

"Quảng Hàn Tiên Tử."

Lúc Nhan Lạc Nương xuất hiện trên bầu trời, đám yêu linh đó đều liên tưởng lên bốn từ này. Đồng thời những cường giả mạnh mẽ nhất trong trời đất này cũng phát hiện ra nàng. Chỉ thấy nàng đang ở trên bầu trời, thân hòa vào trong ánh trăng, nhẹ nhàng nhảy múa. Động tác lúc thì mềm mại như liễu yếu trong gió, khi thì nhanh như cuồng phong mưa rào, thân hình không ngừng biến ảo.

Ánh trăng trong trời đất như bị điệu múa của nàng ảnh hưởng, xuất hiện những đợt chấn động như thủy triều. Theo từng động tác múa, ánh trăng trong trời đất như hóa thành tấm lụa trắng được nàng nắm trong tay, không ngừng phập phồng uốn lượn.

Khi đám yêu linh bình thường chỉ có thể say mê si ngốc ngắm nhìn, còn những cường giả khác vừa mới đoán ra ý định của Nhan Lạc Nương, thì tại đỉnh La Phù châu Bắc Lô quanh năm tuyết trắng, trời đất đều phủ đầy băng tuyết, có một tiếng kiếm lạnh lẽo ngân vang lên. Đó là tiếng của Tuyệt Tiên kiếm rời khỏi vỏ. Trong một tích tắc, tuyết ở châu Bắc Lô dường như bị đóng băng lại.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 85: Quyết Chiến, Sương Hoa Đầy Trời

oOo

Châu Bắc Lô, tuyết bay tán loạn.

Trên đỉnh núi La Phù, ẩn sâu bên trong tầng mây xám, Ly Trần đang khoanh chân ngồi. Trước mặt nàng là một tầng gió tuyết tựa mây trắng, ánh trắng không cách nào thâm nhập vào bên trong được.

Tuyệt Tiên kiểm gác ngang trên đầu Ly Trần không ngừng ngân vang mãnh liệt. Tiếng kiểm ngân chấn nát gió tuyết đầy trời thành những tàn bụi mỏng nhỏ, hóa thành sương tuyết.

Nàng ta nhìn về bầu trời phía xa, như thể nhìn xuyên qua được tầng trời màu xám trước mắt, thấy được Nhan Lạc Nương đang nhảy múa giữa bầu trời đầy ánh trắng.

Tiếng kiểm ngân đột nhiên yên lặng, còn Ly Trần lại phóng người lên. Cùng lúc đó, nàng ta nâng tay rút Tuyệt Tiên kiếm ra. Một luồng sáng trắng từ trên người nàng ta vỡ bung, kèm theo đó là tiếng kiếm rời khỏi vỏ ngân lên.

“Choeng...”

Ngay tích tắc khi ánh kiếm từ trong vỏ lóe lên, bầu trời u ám như bị tách ra, còn cả người Ly Trần như thể nhảy vào một cánh cửa thời gian. Tích tắc sau, nàng ta đã biến mất không chút dấu vết.

Thuật độn kiếm vào tay nàng ta đã được sử dụng đến xuất thần nhập hóa. Như một câu nói trong “Phù Dung kiếm kinh”, bản kiếm kinh đầu tiên Trần Cảnh học: “Lấy sinh lực cả đời, dốc lòng cho một thuật, chắc chắn sẽ vượt xa chúng sinh thiên hạ.”

Ánh kiếm từ đỉnh La Phù xẹt qua hư không, rồi một cô gái mặc đạo bào màu xanh xuất hiện giữa ánh trắng trên chín tầng trời này. Bắt chéo trước người nàng ta là một thanh kiếm màu trắng, kiếm đang chậm rãi rời khỏi vỏ. Ánh kiếm lạnh lẽo, lan tràn bốn phía. Trong lúc kiếm đang dần rời vỏ, bước chân của nàng ta cũng không ngừng lại, một bước biến mất, hiện ra đã ở trăm dặm.

- Đó là Ly Trần La Phù!

- Thiên hạ Kiếm tiên xuất La Phù. Trong La Phù có Ly Trần.

Đây là một câu truyền lưu trong thiên hạ, xuất hiện sau khi Chưởng môn La Phù Triệu Tiên chân nhân đã phi thăng. Có thể nhìn ra được vị trí của Ly Trần trong lòng người trong thiên hạ thế nào. So ra thì Nhan Lạc Nương mới chỉ nổi danh gần đây mà thôi. Thế nhưng gần nhất thanh danh của nàng đã vang khắp thiên hạ, đã đuổi kịp sư phụ Ly Trần là Triệu Tiên chân nhân, xứng danh là thế hệ hậu bối rồi.

Gần đây có người thường hay so sánh nàng với Ly Trần La Phù. Hai người đều rất trẻ nhưng đã là chưởng môn của một phương, tính cách cả hai lại hoàn toàn khác nhau, đều là những kỳ tích trong mắt người trong thiên hạ.

Nhan Lạc Nương, con gái người đánh cá, vài lần suýt bị tể nhập vào vào giữa sông để xoa dịu lửa giận của cá yêu. Sau nhờ cơ duyên mà báỉ nhập vào cung Quảng Hàn, gần ba mươi năm tu hành không nổi chút danh tiếng nào. Vậy mà vào năm ngoái, lưng nàng đeo Quảng Hàn kiếm, tay cầm đèn

Lưu Ly hành tẩu khắp trời đất, sau vài lần sinh tử thì thanh danh đã leo vọt lên cao.

Lúc ấy có rất nhiều kẻ muốn đoạt lấy bảo vật Quảng Hàn kiếm thần bí của cung Quảng Hàn, có kẻ không muốn tranh đoạt, lại ngồi quan sát đánh cuộc trong những lúc uống rượu luận huyền, ngắm hoa đàm đạo. Đánh cuộc xem cô gái lẻ loi đơn độc lưng đeo thanh Quảng Hàn kiếm có thể gắng gượng được trong bao lâu. Ngoài dự liệu của mọi người, chẳng những nàng có thể gắng gượng đến tận cuối cùng, hơn nữa còn làm một cuộc lật xác với tốc độ không ai có thể tưởng tượng được, trở thành cung chủ cung Quảng Hàn tân nhiệm. Từ một cô con gái người đánh cá dưới ánh trăng trên sông đã thăng hoa thành nàng tiên tử nhảy múa dưới ánh trăng.

“Trăng sáng đầy trời, Quảng Hàn vô địch.”

Rất nhiều người nghĩ đến một câu lưu truyền từ rất lâu này. Tới nay, rất nhiều người thường bàn luận cùng nhau đều hoài nghi tới chuyện này. Thế nhưng hôm nay nhìn thấy cảnh Nhan Lạc Nương nhảy múa dưới ánh trăng sáng đầy trời, bọn họ cảm thấy ánh trăng đã không còn là ánh trăng nữa, mà là núi, là biển, là lưỡi kiếm vô hình sắc nhọn. Nếu là biển, có thể tùy thời hóa thành sóng biển ngập trời; Nếu ngưng kết thành núi, có thể trấn được vạn vật; Nếu là bóng kiếm vô hình, sẽ không để bất kỳ kẻ nào trong ánh trăng sống sót được cả.

Tất cả mọi người đều hưng phấn hẳn lên khi nhìn thấy Ly Trần xuất hiện trong ánh trăng nơi chín tầng trời này. Từ sau khi Triệu Tiên chân nhân phi thăng, bằng vào việc dùng Tuyệt Tiên kiếm lập nên Tuyệt Tiên kiếm trận trên núi La Phù, khiến tất cả đám Thần Linh Yêu Ma nghe danh mà đến đều vấp ngã trở về, danh tiếng của Ly Trần cũng vọt lên thẳng tắp ngang ngửa với Triệu Tiên chân nhân.

Nhan Lạc Nương đã phát hiện ra Ly Trần. Nói đúng hơn, khi Ly Trần vừa xuất hiện trong ánh trăng thì nàng đã phát hiện ra. Nhan Lạc Nương

còn chưa kịp nói gì, đã nghe tiếng nàng ta nương theo tiếng kiếm ngân truyền đến bên tai.

- Ly Trần La Phù, phụng di mệnh sư tôn đặc biệt tới giết người.

Lời nàng ta còn đang lan tràn trong ánh trăng, Tuyệt Tiên kiếm trước người nàng ta đã được rút ra hoàn toàn. Ánh kiếm chói mắt từ trong vỏ kiếm tràn ra, chớp lóe rồi biến mất. Dưới ánh trăng, Tuyệt Tiên kiếm càng thêm lạnh lẽo, thân kiếm như thể ngưng kết ra một tầng sương lạnh.

Ánh kiếm chớp tắt, nàng ta cũng đâm kiếm ra. Ánh trăng như một dải thủy triều bạc bị cắt xẻ, những nơi Tuyệt Tiên kiếm đi qua, một đường tối đen xuất hiện.

Kiếm mới đâm ra đã đến trước mặt Nhan Lạc Nương. Mũi kiếm lạnh băng đầy sát khí, đâm thẳng tới giữa trán nàng.

Hai tròng mắt Nhan Lạc Nương nổi lên một tầng ánh trăng, dáng người vẫn nhảy múa không đổi. Một kiếm kia đâm tới, cả người nàng tung bay về phía sau. Tuyệt Tiên kiếm đâm tan ánh trăng, đâm thẳng vào giữa trán Nhan Lạc Nương.

Cả người Nhan Lạc Nương như ngưng kết bằng ánh trăng, ánh mắt nàng nhìn thấy rõ ràng lưỡi kiếm sắc bén đang tiến đến.

Tiếng kiếm rạch phá hư không vang vọng khắp ánh trăng, mà bóng dáng Nhan Lạc Nương ngày càng mờ ảo như thể là hình ảnh phản chiếu trên mặt nước. Ngay lúc Tuyệt Tiên kiếm đâm vào người Nhan Lạc Nương, thì nàng cũng đã hoàn toàn biến mất trong ánh trăng.

Ngay khi Nhan Lạc Nương vừa biến mất, ánh trăng như thủy triều tràn về phía Ly Trần. Mỗi bọt sóng bên trong, đều ẩn chứa bóng dáng của Nhan Lạc Nương.

Mỗi bóng dáng ấy lại đưa tay chỉ ra như kiếm, đầu ngón tay là một chùm ánh trắng đậm đặc đâm tới Ly Trần.

Tuyệt Tiên kiếm trong tay Ly Trần khua lên, dọc ngang chém ra tám kiếm, vây kín lấy nàng ta vào bên trong. Bên trong tám kiếm dọc ngang đó là một khoảng tối đen, toàn bộ ánh trắng đều bị kiếm ngăn cản ở bên ngoài.

Tám kiếm như tám con đập nước, ngăn chặn toàn bộ ánh trắng như sương bạc lại.

Thế nhưng ánh trắng chỉ ngừng nghỉ trong chốc lát rồi nhanh chóng tràn qua con đập lớn màu đen kia. Ly Trần lại đột ngột đâm ra một kiếm, đánh nát ánh trắng lọt vào bên trong. Cổ tay nàng ta chuyển ngược, Tuyệt Tiên kiếm theo cổ tay cũng vòng ngược lại, phản chiếu thành những ánh sáng đầy mê ly dưới ánh trắng. Bản thân nàng ta lại ở bên trong ánh kiếm đó, chột biến chột lóa.

Ánh kiếm lúc trước như thể nước sông chảy qua mảnh đất bằng phẳng, lúc này đã tiến vào hiểm địa, nước dâng cuộn cuộn, lan tràn ngàn dặm, lại như một cơn gió kì lạ bất chợt nổi lên.

Ánh trắng quanh người Ly Trần lại nồng đậm khác thường. Đột nhiên, Ly Trần nhanh chóng bay ngược vòng trở lại. Một luồng ánh kiếm đổ xuống. Ánh kiếm cắt sạch toàn bộ ánh trắng trước mặt nàng ta, thế như sau lưng của nàng ta đã xuất hiện một vết thương.

Vết thương không sâu, cũng khó ảnh hưởng tới da thịt nàng ta nhưng lại đủ khiến rất nhiều người khiếp sợ. Bởi vì không ai nhìn ra được làm sao Ly Trần bị thương, mà lúc này cũng không rõ Nhan Lạc Nương ở nơi nào.

Sắc mặt Ly Trần đầy lạnh lùng, Tuyệt Tiên kiếm trong tay mờ ảo bất định. Đột nhiên bên trong ánh trắng, có một bóng người xuất hiện ngay trên đỉnh đầu, trong tay là một điểm ánh trắng đặc biệt sáng ngời đâm xuống nàng ta.

Ly Trần đâm ngược một kiếm lên trời, kiếm thế mau lẹ vô cùng, nhanh như điện xẹt. Thế nhưng khi lưỡi kiếm của nàng ta vừa đâm lên trời, thì búi tóc của nàng ta bị xô tung ra, tung bay tán loạn trong ánh trăng.

Sau lưng Ly Trần, một bóng người đột nhiên xuất hiện. Ngón tay nàng như kiếm, đâm thẳng vào giữa lưng Ly Trần. Cả người Ly Trần nhanh chóng nhảy lên, lưỡi kiếm vốn đâm ngược lên trên cũng trở ngược lại chém xuống. Một luồng ánh kiếm tuôn xuống, chém vỡ tan Nhan Lạc Nương bên trong ánh trăng, thế nhưng lưng áo nàng ta lại xuất hiện thêm một lỗ thủng nhỏ. Da thịt như ngọc của nàng ta đã điểm chút máu, hiển nhiên là nhờ pháp lực mà máu tươi bị ngưng kết lại, không chảy ra ngoài.

Đối với Nhan Lạc Nương, Ly Trần trước mặt rất phiền phức. Bởi vì lúc này nàng muốn đi đến giếng Tù Long cứu Trần Cảnh.

Thời gian mà ánh trăng tròn sáng đầy trời thế này không dài, chỉ chừng một canh giờ mà thôi. Nếu qua một canh giờ, lực lượng ánh trăng trong trời đất sẽ không ngừng yếu bớt đi. Cho nên Nhan Lạc Nương phải nhanh chóng giết chết Ly Trần.

Chỉ thấy Ly Trần chuyển người trong ánh trăng, Tuyệt Tiên kiếm trong tay vờn quanh người, như hàn mai nở rộ lên. Ánh kiếm lướt qua, như một chiếc roi mây màu bạc nhỏ dài quay vòng quanh người nàng ta. Một tầng ánh kiếm đủ để cản hết thủy ánh trăng ở lại bên ngoài, thế nhưng thỉnh thoảng trên người nàng ta lại xuất hiện thêm từng vệt từng vệt máu tươi.

Sắc mặt nàng ta vẫn lạnh lùng như cũ, kiếm trong tay lại càng lúc càng gấp gáp.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 86: Lên Trời Xuống Đất

oOo

Năm đó, Tuyệt Tiên kiếm này ra khỏi vỏ làm cho cả pháp lực lẫn tinh huyết của đảo chủ đảo Kim Ngao đều bị hút khô. Tiếp sau, Trần Cảnh thông qua Trọc Lăng Quan thấy được Triệu Tiên chân nhân cũng có cảm giác lực bất tòng tâm khi sử dụng Tuyệt Tiên kiếm. Vật mà bây giờ Ly Trần lại chẳng có chuyện gì cả. Pháp lực của nàng ta không bằng được Triệu Tiên chân nhân cùng đảo chủ đảo Kim Ngao lúc đó, nhưng nàng ta sử dụng Tuyệt Tiên cực kỳ thông thuận, không hề có cảm giác cố sức nào. Rất nhiều người đều đang cố đoán nguyên nhân của chuyện này.

Lúc này, giếng Tù Long đang phản chiếu hình ảnh mặt trăng. Ánh trăng trong giếng tĩnh lặng, sáng vằng vặc, nhưng bên trong hình ảnh phản chiếu đó lại có bóng của hai người không ngừng lóe lên.

Chỉ thấy một người trong đó lấy người còn lại làm trung tâm, không ngừng biến mất, xuất hiện, lại biến mất. Mà người cầm trường kiếm bị vây vào giữa thì không ngừng xoay chuyển, kiếm trong tay như nước sông chảy xiết, tầng tầng lớp lớp, phảng phất bốn phương tám hướng đều có người tấn công nàng.

Tượng thần tít nơi đáy giếng ngẩng đầu nhìn lên. Hẳn giống như thấy được cảnh chiến đấu tại bầu trời ở bên ngoài mặt biển, cũng có lẽ là nhìn qua hình ảnh phản chiếu trong nước này mà biết rõ tình cảnh của hai người kia.

Trong giếng đột nhiên xuất hiện tiếng niệm tụng kinh văn trầm thấp khe khẽ. Từng chữ đều được nhấn mạnh, âm thanh như búa đập vào thành vách, giếng Tù Long cũng khe khẽ rung động. Nước trong giếng nhộn nhạo. Mỗi khi một âm tiết xuất hiện, nước giếng sẽ nhảy lên một cái, ánh trăng phản chiếu trong nước nhất thời hỗn loạn không rõ nữa.

Thời gian dần qua, âm thanh kia càng ngày càng gấp gáp, cũng không còn trầm thấp khe khẽ nữa, mà là trầm bổng du dương, lúc nhỏ đến không thể nghe thấy, lúc lại vang vọng quanh quẩn.

Tại thế giới tối đen trong cơ thể Trần Cảnh, hào quang trên bia thần Ti Vũ phóng ra, xé cả tầng mây dày đặc trên bầu trời. Lại nghe từng tiếng rỗng ngâm, lấy bia thần Ti Vũ làm trung tâm, có một loại cảm giác rỗng ảm mình nằm dưới vực sâu, một khi phong vân tụ hội sẽ bay thẳng lên trời.

Tại sông lừng trong cơ thể hắc, con sông lớn kia cuộn trào mãnh liệt, tốc độ càng lúc càng nhanh, lại không biết nước từ đâu nguồn ở nơi nào, tựa như là tụ tập linh khí bên ngoài mà thành nước sông. Còn cuối sông cũng không phải trong đan điền thần phủ, mà nước cứ dũng mãnh tiến vào đó rồi biến mất không thấy. Trong đan điền thần phủ, con bướm kia toàn thân ảm hiện hào quang, hào quang so với lúc trước còn rực rỡ hơn mấy phần.

Đột nhiên, Trần Cảnh cảm giác thân thể cùng bia thần trong cơ thể rung lên theo một nhịp điệu tương hợp. Thân hắc chợt nhẹ đi, ngay sau đó lại cảm thấy giếng Tù Long kỳ thực cũng tản ra một loại rung động như mạch đập. Trần Cảnh không khỏi thử tương hợp với loại rung động này. Chỉ một hồi sau, cảm giác như bị phong bế cả sáu giác quan ở hắc đột nhiên biến mất. Vô cùng vui mừng, Trần Cảnh vội nhảy ra khỏi giếng Tù Long, vọt lên trên mặt biển. Trong biển đen kịt, thân thể hắc tản ra ánh sáng óng ánh, khiến yêu linh xung quanh dồn dập trốn tránh.

Ở trong nước biển, thân thể hắc nhìn qua cũng không còn là cứng ngắt, mà như là một người thật sự. Hai chân hắc hình như đã có thể tách ra, bơi

trong nước biển.

Trên mặt biển bỗng "ào" một tiếng, có một người xé nước mà ra. Liếc mắt nhìn qua thì có cảm giác cử động của người này có chút cứng nhắc. Rồi ngay khi người này định bay vút lên không, thì lại đột nhiên dừng lại, tiếp đó trở xuống trong biển, nháy mắt đã biến mất, chỉ để lại một vòng xoáy trên mặt biển.

Trần Cảnh lặn sâu trở xuống. Quanh người hắn xuất hiện một vòng xoáy thật lớn, giống như là một cái vòi rồng. Từ trên xuống dưới, những loài thủy tộc xung quanh nếu không chạy kịp đều sẽ bị cuốn vào trong đó, bất kể lớn nhỏ, cùng với vòng xoáy hình thành một cảnh tượng cực kỳ đồ sộ.

Tốc độ của hắn cực nhanh, chỉ một hồi sau đã lại đến đáy biển. Chỉ thấy nơi đây là một hạp cốc sâu hoắm, được bao phủ trong một tầng hào quang rực rỡ như trăng thu. Chỗ trung tâm hạp cốc có địa thế tụ tập linh khí. Nơi đó có một đài tế, trên đài tế có những sợi dây bùa giăng khắp nơi.

Trần Cảnh từ trên cao nhìn xuống có thể thấy ở giữa đài tế kia có một thiếu nữ tộc Sò vô cùng mảnh mai đang đấu pháp cùng người. Thiếu nữ đó chính là vỏ sò từng tu hành trước miếu Hà Bá Tú Xuân loan hơn ba mươi năm, có tên chính thức là Thu Nguyệt Vô Hoa.

Trần Cảnh vừa xuất hiện, hai người đấu pháp trên đài tế liền lập tức ngừng lại. Mà những người đang vây quanh bốn phía đài tế để quan sát cũng vội kinh hãi tản hết đi. Trong mắt Trần Cảnh, Thu Nguyệt hạp cốc có cấm chế như lưới bao phủ, nhưng hắn không hề dừng lại, cứ thế hạ xuống, trực tiếp phá tan những cấm chế kia, rồi dừng chân trên đài tế.

Cặp vỏ sò như đôi cánh màu xanh sau lưng Thu Nguyệt Vô Hoa chậm rãi rung động. Nàng nhìn Trần Cảnh từ trên trời giáng xuống, cao hứng cười, nói:

- Hà Bá gia, ngài đi ra rồi.

Sau đó nàng còn nói thêm:

- Vốn ta định trở về năm giữ đài tế truyền thừa trong tộc, rồi lại tới giếng Tù Long.

Trần Cảnh mỉm cười. Thu Nguyệt Vô Hoa cũng có thể nhìn được vẻ tươi cười trên gương mặt tượng đá của Trần Cảnh. Tuy rằng dáng tươi cười còn rất cứng nhắc, nhưng mà cũng đã có thể cảm nhận được rồi.

Người tu hành luyện từ lục phủ ngũ tạng bên trong, sẽ thể hiện ra da thịt bên ngoài. Trần Cảnh chậm rãi luyện hóa bên trong thân tượng thần, nên bề ngoài cũng bắt đầu khác biệt.

- Vậy giờ cô cầm đi.

Trần Cảnh nói.

- Vâng.

Thu Nguyệt Vô Hoa lên tiếng, sau đó ngồi xếp bằng ở chính giữa đài tế.

Lúc này, người còn lại trên đài tế mặt đầy vẻ giận dữ. Phía dưới bỗng có một người lớn tiếng hô:

- Đài tế là thánh vật trong tộc, phải vĩnh viễn lưu lại Thu Nguyệt hạp cốc, há có thể đưa ra ngoài. Huống chi, nàng ta có tư cách gì mà đòi có được đài tế?

Người này nói rất to, thoạt nhìn có uy vọng rất lớn trong tộc. Nhưng lại không có bao nhiêu người phụ họa theo y, bởi vì tộc trưởng không hề nói một tiếng nào. Vô sò tiếp tục ngồi xếp bằng không để ý đến, mà Trần Cảnh thì chỉ từ từ xoay đầu. Nơi ánh mắt hăm dọa qua, không một kẻ nào không câm như hến.

Chính tộc trưởng tộc Sò cũng không biết làm thế nào cho phải. Lão ta đã thấy qua thần thông của Trần Cảnh, hiện tại càng cảm thấy Trần Cảnh có khí thế như núi, khiến lão như bị ép chặt ở ngực, cảm giác không thở nổi. Nhưng mà giờ vỏ sò sắp cầm đài tế của tộc Sò, tương đương với muốn đoạt vị trí tộc trưởng của lão. Hơn nữa dù lão là tộc trưởng nhưng cũng chỉ hơi khống chế được đài tế kia, căn bản không có khả năng mang ra bên ngoài.

Cùng lúc lão đau đầu suy nghĩ tìm ra biện pháp, Thu Nguyệt Vô Hoa phun từ trong miệng ra một hạt châu tỏa ánh sáng trắng chói mắt. Hạt châu kia vừa xuất hiện, Thu Nguyệt Vô Hoa liền niệm ra một tràng pháp chú. Hào quang từ hạt châu càng lúc càng rực rỡ, khiến tộc trưởng tộc Sò phải nheo mắt lại. Tới khi lão mở mắt, hạt châu kia đã bay tới vị trí trung tâm nhất của đài tế.

Lão kinh hãi, định mở miệng ngăn cản. Nhưng mà lời nói đến miệng, lại không sao thốt ra nổi, giống như là có người bóp lấy cổ lão, khiến lão cảm thấy hít thở không thông.

Cuối cùng, sau một loạt động tác bắt quyết thủ thế của Thu Nguyệt Vô Hoa, đài tế thu nhỏ dần lại, như trở thành một bàn cờ nhỏ có kích cỡ bàn tay. Nhưng khác ở chỗ bốn cạnh của "bàn cờ" này đều có chữ bùa, bốn góc thì lại phân biệt có chữ bùa bốn đối tám. Trừ những thứ này, trên "bàn cờ" còn có những đường vân đan chéo nhau, mỗi đường nhìn thì như là đường thẳng cả, nhưng lại hóa đường cong, nhìn lâu sẽ khiến người ta cảm thấy quay cuồng rối rắm, ý thức hãm sâu vào đó, không thể tự kiềm chế.

Trần Cảnh vọt người lên, Thu Nguyệt Vô Hoa nhanh chóng theo, bay hướng bầu trời ở trên mặt biển.

Mãi tới khi bọn họ biến mất, cũng không có người nào dám đứng ra ngăn cản.

Chỉ chốc lát sau, Trần Cảnh và Thu Nguyệt Vô Hoa đã lao ra khỏi mặt biển. Cũng trong nháy mắt ấy, Thu Nguyệt Vô Hoa lại lần nữa hóa thành một cái vỏ sò thật lớn, có màu xanh biếc.

Cả hai tiếp tục bay vọt lên cao, hướng về trận đại chiến dưới trăng giữa Ly Trần và Nhan Lạc Nương. Ánh trăng lấp loáng trải lên thân tượng của Trần Cảnh, nhìn xa giống như là mặt nước chợt phóng lên một cột sóng lấp lánh.

Khi Trần Cảnh xuất hiện trên bầu trời, Ly Trần và Nhan Lạc Nương còn đang chiến đấu. Chỉ là trên thân Ly Trần có rất nhiều vết thương, tóc tán loạn, nhìn qua rất chật vật. Nhưng trong mắt nàng ta vẫn giữ nguyên vẻ cao ngạo lạnh nhạt, không hề có chút tức giận hay không cam lòng khi đang ở hạ phong nào.

- Ly Trần, hôm nay ta cho cô trở về.

Trần Cảnh mở miệng nói.

- Hừ, ta cần người cho sao. Ly Trần ta muốn đến thì đến, muốn đi thì đi. Ngày hôm nay nếu không phải người xuất hiện, nàng ta sẽ chết dưới kiếm của ta.

Ly Trần vừa nói hết câu, liền đã đâm một kiếm vào hư không, trong nháy mắt biến mất không thấy nữa.

Nhan Lạc Nương hiện thân trong ánh trăng, Quảng Hàn kiếm cầm trước ngực, lẳng lặng đứng ở bên cạnh Trần Cảnh. Nàng không phản bác gì về một câu trước lúc đi của Ly Trần, cũng không có chút biểu cảm tức giận nào.

Trần Cảnh đứng giữa trời, nhìn về phía xa, không nói lời nào, chỉ có đôi mắt là có thêm màn nước hai màu đen trắng.

Đột nhiên hắn nói:

- Cô chiếu ánh trăng lên ta, ta đi âm phủ cứu Hư Linh.

Hắn vừa dứt lời, đã vội vã lao thẳng xuống. Vô sò cũng không có đuổi kịp, chỉ thấy Trần Cảnh bay xuống, y phục trên thân là đá khắc, nhưng giờ như đã thành thực sự, rõ ràng giống như tung bay theo gió.

Trần Cảnh bay xuống, đột nhiên đánh một quyền vào trong hư không. Một quyền từ tượng thần đánh ra này cũng không nhanh, lại tạo cho người khác cảm giác nặng nề như núi. Hư không rung động, tiếp đó nứt ra. Ngay sau đó, Trần Cảnh há miệng thối một cái, một con bướm bướm sắc sỡ bay ra, trên thân bướm có hào quang chói mắt. Con bướm bay tới chỗ hư không nứt kia, chỗ đó lập tức vỡ toang.

Một cơn gió lạnh lẽo thối ra. Nhìn vào trong, chỉ thấy tối đen, chẳng nhìn thêm gì được.

Trần Cảnh xoay người mà vào, một chùm ánh trăng chiếu rọi để hắn hạ thẳng xuống phía dưới bóng tối.

Trong vùng không gian tối tăm này, Trần Cảnh được chùm ánh trăng soi sáng, hạ xuống thẳng một đường. Trong bóng tối, đột nhiên có vô số bóng người nhào lên. Trần Cảnh để mặc chúng nhào vào trên thân, rồi từ thân hắn lại chấn động ra từng vòng sáng trắng, những bóng người như khói đen ngưng kết kia lập tức đều bị chấn tan.

Trong bóng tối lại có vô số tiếng gào thét, xen lẫn tiếng khóc nức nở, hình như còn có cười nhạt, và cả tiếng thì thầm khe khẽ. Trần Cảnh nghe rõ, căn bản không để ý tới, cứ một đường thẳng tắp bay xuống. Trong mắt Trần Cảnh, cái không gian này cũng không phải hoàn toàn đen kịt, mà là một màu tối xám. Tuy rằng hai mắt hắn vẫn không thể nhìn thấu nơi này, nhưng không phải không thấy được gì.

Ánh trăng vẫn tiếp tục chiếu lên thân hắt, cũng chiếu xuống phía dưới. Lại qua hồi lâu, cuối cùng Trần Cảnh thấy được một tòa thành lớn màu đen. Mà trung tâm thành đang có một cô gái mặc váy đen bị vô số ác quỷ vây khốn ở trong đó. Hai bên trái phải nàng có hai con khỉ mặt chó, mỗi con đang nhào tới cắn xé từng con ác quỷ. Còn Hư Linh thì không ngừng xoay Chiếu Hồn bảo giám trong tay. Chốc chốc, nàng lại há miệng hút một đám khí đen.

Giữa đám quỷ, lại có một người mang cái mặt nạ màu vàng lặng lặng đứng nhìn chăm chú. Đột nhiên, người này ngẩng đầu nhìn về phía trên không.

Một chùm ánh trăng từ trên không chiếu xuống, một người trong ánh trăng hạ xuống.

Người mang mặt nạ màu vàng vung tay lên, lập tức có vô số ác quỷ nhào tới hướng Trần Cảnh.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 87: Lưới Lớn

oOo

Nơi này là một thế giới tối đen, với một tòa thành cũng màu đen, có vô số ác quỷ lao ra từ đó. Ác quỷ vô hình vô chất, chỉ một cái nháy mắt đã bao phủ lấy Trần Cảnh.

Một vòng hào quang phóng ra quanh thân Trần Cảnh, đồng thời có tiếng kiếm ngân vang theo sát. Ác quỷ vừa nhào tới người Trần Cảnh thì lập tức bị đánh tan. Thế nhưng lớp này vừa tan, đã có lớp sau nhào đến. Bọn chúng gầm lên những tiếng giận dữ quái dị. Những âm thanh đó như vang lên ở trong lòng, có thể khiến người khác không tự chủ được mà bị nhiếp đoạt tâm hồn.

Trần Cảnh vẫn một đường đáp xuống theo ánh trăng. Ở phía trước hắn, bóng tối bị xé mở. Còn đường lui của hắn luôn được ánh trăng chiếu lên. Bóng tối muốn che đậy phía sau hắn, lại bị ánh trăng xua tan.

Miệng tượng đá cứng ngắc của Trần Cảnh chợt mở ra một khe hở. Một con bướm lao ra. Trên thân con bướm bao phủ một tầng ánh sáng trắng, nhìn chói lòa mà lạnh thấu xương. Cánh bướm chấn động, chợt lóe rồi biến mất. Bên trong thành ở phía dưới, con khỉ mặt chó tên Tiểu Yêu vui mừng hô lớn:

- Hà Bá gia tới rồi.

Trong lúc nó nói chuyện, có một con ác quỷ nhào lên lưng nó, rồi định cắn thẳng vào cổ của nó. Bỗng có ánh sáng trắng quán lấy thân Tiểu Yêu,

lập tức ác quỷ quanh người nó tan thành mây khói, mở ra một phạm vi trống trơn hình tròn.

Nó vội quay đầu nhìn Đại Yêu và Hư Linh thì phát hiện ác quỷ quanh nơi này đều đã bị xua tan. Nó tiếp tục ngẩng đầu, nhìn thấy một chùm ánh trắng từ trên không trung chiếu đến, mà trong ánh trắng có một người đang hạ xuống.

Người kia còn chưa đến nơi, Hư Linh vung vạt áo, Đại Yêu Tiểu Yêu đã theo nàng bay lên trời, như nghênh đón người trong ánh trắng.

Đúng lúc này, người đeo mặt nạ màu vàng kim ngửa mặt lên trời rống to. Cái mặt nạ vàng bỗng hóa thành một cái đầu lớn màu vàng, giơ cái miệng thật lớn cắn tới Trần Cảnh và Hư Linh. Còn thân thể người đeo mặt nạ vàng thì điên cuồng to lên. Nhưng cũng trong nháy mắt cái đầu lớn kia há miệng, trên người y xuất hiện một con bướm. Con bướm mang theo một luồng ánh kiếm lạnh thấu xương, giống như là một lưỡi kiếm không chuôi, đâm xuống từ phía sau y.

Người đeo mặt nạ như là bất ngờ không kịp phòng ngự, bị một kiếm đâm trúng, xuyên qua. Cái đầu đang ngửa lên trời cắn tới của y hơi khựng lại, mà lồng ngực y xuất hiện một cái cửa động, bên trong tối đen, không nhìn thấy nội tạng.

Y giận dữ, nâng tay chụp tới Mê Thiên kiếm. Một luồng trối buộc cấm đoạn hư không trống rỗng sinh ra. Mà cùng một thời điểm đó, con bướm Mê Thiên kiếm đã đáp xuống một cái bia đá cao mấy trượng không biết từ đâu xuất hiện. Hư không chấn động tỏa ra một vùng ánh sáng trắng, sau đó bia đá kia đập thẳng lên trên cái đầu mặt nạ vàng kim. Cái đầu tức thì tan rã, sương đen dâng lên, giống như là bia thần Ti Vũ đã rơi vào một đám bụi đen, khiến bụi bay tán loạn, rồi nháy mắt bụi muốn bao phủ cả bia thần.

Trần Cảnh cũng không để tâm, nâng tay, chậm rãi ép xuống, giống như dùng sức đè lại cái gì đó.

- Cần thận, hẳn rất giỏi ẩn núp nguy trang.

Hư Linh đột nhiên nhắc nhở.

Tay Trần Cảnh đang hạ xuống lập tức dừng lại, sau đó đổi thành nâng lên. Nhưng bia thần vốn đang trấn áp lại chỉ hơi đung đưa chứ không có bay ngược lên. Trần Cảnh mở miệng, quát khê một tiếng. Bia thần Ti Vũ phóng ra hào quang, từ từ nhấc lên. Chỉ thấy đáy bia thần đã bị dính máu màu đen. Vô số thứ gì đó như rễ cây gắn vào bia thần, tựa như bia thần mọc rễ, mà những rễ đó là từ bên trong bia mọc dài ra.

Ngoại trừ điều này, không gian bỗng ngập tràn sương đen. Sương vốn không có sinh mạng, lại như nháy mắt hóa thành từng bàn tay đen kịt, muốn bắt lấy bia thần Ti Vũ.

- Đứt...

Trần Cảnh lại quát khê một tiếng. Con bướm Mê Thiên bỗng hiện ở phía trên bia thần. Theo đó, ánh sáng trắng chợt lóe, chiếu thẳng xuống bia thần Ti Vũ. Một luồng sáng trắng bay vút xung quanh chiếc bia, tiếng kiếm ngân vang lên. Nơi ánh sáng đi qua, những bàn tay đen kịt kia tan đi cả, mà những cái rễ ở đáy bia thần cũng bị ánh kiếm chặt đứt.

Vừa thoát trói buộc, bia thần dâng lên một tầng sóng, cái đáy màu đen lập tức được rửa sạch. Bia thần bay lên, lóe sáng, rồi biến mất cùng Mê Thiên điệp. Mà Trần Cảnh cùng Hư Linh thì bay vọt lên, hướng trở ra theo ánh trắng, trong nháy mắt đã đến lỗ hổng trong hư không do hắn tạo ra ban nãy. Lúc này nhìn xuống dưới, Trần Cảnh vẫn còn có thể nhìn thấy một cái mặt nạ màu vàng tựa như có sinh mạng, đang nhìn lên trong bóng đêm.

Đám người Trần Cảnh đi ra ngoài từ chỗ ánh trăng chiếu vào, sau đó lỗ hổng lập tức biến mất. Đại Yêu Tiểu Yêu cúi đầu nhìn kỹ, chỉ thấy ánh trăng vắng vạc rọi hư không chứ chẳng còn gì cả.

Nhan Lạc Nương cùng vô số lập tức xuất hiện cạnh Trần Cảnh. Trần Cảnh lại xoay người cất bước, nháy mắt đã tới trên không Kinh Hà, rồi xuất hiện ở trước miếu thần.

Hồng đại hiệp từ giữa sông lao ra, lớn tiếng nói:

- Hà Bá gia, ngài đã ra rồi. Con đã biết cái giếng cạn kia không nốt được ngài mà.

Theo sau nó là một đám tiểu yêu. Trần Cảnh mỉm cười. Hồng đại hiệp lại lớn tiếng nói:

- Hà Bá gia, từ sau khi ngài hiển hóa lần trước, đám đui mù kia đều chạy rồi. Ngài có muốn tìm tới cửa từng kẻ, san bằng động phủ của bọn chúng không? Những kẻ từng tới Kinh Hà, con đều hỏi thăm rõ ràng, cam đoan không thiếu một ai.

Trần Cảnh cười nói:

- Chuyện này nói sau đi.

Dứt lời, hắt lại nhìn quanh, thở dài:

- Trong giếng Tù Long hơn trăm ngày, mơ hồ qua cả trăm năm.

Không có ai lên tiếng đáp lời. Hồng đại hiệp đảo mắt, nhìn nhìn mọi người.

Đám tiểu yêu đứng đằng sau Hồng đại hiệp ở phía xa cũng chỉ kính sợ nhìn lên. Bọn chúng không dám tới gần, tuy rằng rất muốn nghe xem những người trước miếu thần đang nói gì.

Rất nhiều người đều muốn nghe xem Trần Cảnh nói gì, nhưng không ai nghe được, kể cả dùng tới pháp thuật. Bọn họ nhìn thấy rõ vùng Tú Xuân loan này, nhưng trong cảm giác của bọn họ, nơi đây lại thực thực ảo ảo.

Quá nửa đêm, khi trời còn chưa sáng, Trần Cảnh rời khỏi Tú Xuân loan. Hắn đi dọc theo Kinh Hà, tới đầu nguồn, lại men theo chân núi Côn Lô để tới phía bên kia núi, tiến vào một con sông khác có tên là Thanh Nguyên. Nhưng mới tiến vào chưa được bao lâu, hắn lại rời khỏi.

Rất nhanh, hắn lại tới một con sông khác có nguồn từ Côn Lô, tên gọi là Hoài Âm. Con sông này có vị trí đối xứng với dòng Kinh Hà. Ở sông Hoài Âm chưa bao lâu, Trần Cảnh lại tiếp tục đi, sau đó lại tới một con sông nằm ở mặt Nam của núi Côn Lô gọi là sông Nam Thiên. Lần này Trần Cảnh ở đó lâu hơn, khi rời đi cũng là rời đi trong sự cảnh giác đề phòng của Nam Thiên Long Vương cùng các Hà Bá khác thuộc sông này.

Khi Trần Cảnh trở lại Tú Xuân loan thì mặt trời đã lên cao rồi.

Hồng đại hiệp vội vàng nghênh đón, hỏi:

- Hà Bá gia, bọn họ có đồng ý cùng nhau giết lên Côn Lô không ạ?

Trần Cảnh lắc lắc đầu, nói:

- Bọn họ có lẽ có, có lẽ không. Không mấy ai muốn vì một mục tiêu xa xôi mà ưng thuận chuyện gì đó cả đâu.

- Đám người này thật không hiểu chuyện. Nhiều người như vậy cùng giết lên Côn Lô, chia đều bảo vật trên đó, thế mà còn không đáp ứng, quả là không nhìn được số trời. Hà Bá gia, giờ ngài đã là Ti Vũ Long Thần, không bằng đi thu phục bọn họ thôi.

Trần Cảnh cười cười, ngẩng đầu lẳng lặng nhìn núi Côn Lô.

Lúc này, trước miếu thần chỉ có Hồng đại hiệp và vỏ sò. Hư Linh đã trở về từ đường Hà Tiền, còn Nhan Lạc Nương cũng đã về Quảng Hàn cung. Nhất thời, miếu Hà Bá chìm trong sự tĩnh lặng như khoảng thời gian trước cơn bão.

Trần Cảnh có nói với các nàng việc mình muốn lần nữa dâng sớ lên Côn Lô, nhưng cũng không nói thời gian. Chỉ có Trần Cảnh mới hiểu hãn nóng vội đến thế nào. Ở trong giếng Tù Long, hãn nhìn thấy Diệp Thanh Tuyết thân đầy máu tươi, thì chuyện hãn muốn làm nhất chính là đi đánh nát Linh Lung Trấn Yêu tháp.

Nhưng Diệp Thanh Tuyết đã nói nàng đang trong Thiên đình, nên Trần Cảnh hiểu, dù có đánh nát Linh Lung Trấn Yêu tháp cũng vô dụng. Có điều, sau khi hãn đi ra, trong mắt hãn thấy được một ít thứ kỳ quái.

Nhất là từ lúc trở lại Kinh Hà, hãn ngẩng đầu nhìn thấy một cái lưới lớn. Tấm lưới này như lấy Côn Lô làm trung tâm, trải rộng bốn phương tám hướng, trong đó có một góc là kéo dọc theo Kinh Hà ra đến biển, còn ba góc khác theo thứ tự là dọc theo sông Thanh Nguyên, sông Hoài Âm và sông Nam Thiên.

Hãn có một ý niệm mãnh liệt trong đầu: phá tan cái lưới này, có lẽ Thiên đình sẽ có thể tái hiện thế gian.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 88: Hoàng Hôn, Thịnh Tế Tự Ta!

oOo

- Hà Bá gia, Thần cô ở núi Côn Lôn có khỏe không?

Thật ra, Hồng đại hiệp đã định hỏi là Diệp Thanh Tuyết còn sống hay không, nhưng lại không dám mở lời.

- Sư tỷ ta đã không còn ở Côn Lôn nữa.

Trần Cảnh ngẩng đầu nhìn lên núi Côn Lôn. Hiện tại vẻ ngoài của hắn đã giống người thật tới năm sáu phần. Chẳng qua, bây giờ thân thể hắn lại cao to hơn trước kia rất nhiều.

- Không có ở Côn Lôn rồi? Vậy... vậy là đã đi đâu rồi?

Hồng đại hiệp không hiểu được, lớn tiếng hỏi tiếp:

- Chẳng lẽ Thần cô đã ra đi? Thần cô là người lợi hại nhất, con biết Thần cô sẽ không có chuyện gì đâu.

Tiếng nói của Hồng đại hiệp theo gió sông truyền đi rất xa. Lúc này đã không còn nhìn thấy mặt trời, bầu trời đầy mây, mưa phùn nhẹ nhàng tung bay trong gió.

Xa xa, có một ông lão hai tay nắm theo theo hai đứa nhỏ đi về phía miếu Hà Bá. Bên trái là đứa bé trai, bên phải là bé gái.

Trong gió vọng đến tiếng của đứa bé gái:

- Gia gia, vậy sau đó Hà Bá gia có giết được con rắn yêu kia không?

Gia gia của cô bé không trả lời, đưa bé trai bên kia đã cất tiếng:

- Chắc chắn là giết được, bằng không cũng đã không có miếu Hà Bá rồi.

- Ha ha, đúng vậy đấy. Tiểu Đồ nói đúng, lần đó Hà Bá gia đã chiến thắng.

Gia gia của hai đứa bé nở nụ cười hiền lành.

- Chúng ta có thể nhìn thấy Hà Bá gia chứ?

Tiếng hỏi giòn tan của đứa bé gái vang lên.

Đứa bé trai lập tức đáp lại:

- Phải luôn luôn giữ vững tâm thành kính mới có thể nhìn thấy Hà Bá gia được. Đúng không gia gia?

- Đúng đúng, chỉ cần luôn giữ vững tâm thành kính, tất nhiên sẽ có thể nhìn thấy Hà Bá gia.

Gia gia cười ha hả đáp lời.

- Gia gia bất công.

Đứa bé gái tên là Tiểu Hi vênh môi lên, cất tiếng nói.

Ông lão kia cười hỏi:

- Gia gia thiên vị chuyện gì chứ?

- Gia gia kể chuyện này cho Tiểu Đồ nghe mà không kể cho Tiểu Hi. Đây là thiên vị.

Giọng đứa bé gái mang đầy cảm giác chất vấn hỏi tội.

Ông lão cười ha ha, đứa bé trai bên cạnh lại nói:

- Lúc gia gia kể chuyện này em cũng ở bên cạnh nghe, chẳng qua do em không nhớ mà thôi.

Lời nói của bọn họ truyền từ xa đến gần. Tới trước miếu Hà Bá, bọn họ lại không nhìn thấy Trần Cảnh đứng dưới gốc cây trước miếu cùng với Hồng đại hiệp và vỏ sò.

Khi bọn họ bước vào miếu, mưa phùn đột nhiên lớn hơn. Một con chim sơn ca từ trên không trung liệng vòng qua những nhánh cây không mấy dày đặc, chui vào trong đám lá trên thân cây.

Trần Cảnh nhìn qua chim sơn ca, nhẹ gật đầu.

- Gia gia, hình như vừa rồi con thấy được sứ giả trong bóng đêm của Hà Bá gia.

Đứa bé gái chỉ vào cây kia, nói lớn.

Ông lão quay đầu lại ngắm nghía rồi nói.

- Rất tốt, nhìn thấy là tốt rồi.

Hiển nhiên ông lão cũng không tin tưởng, đứa bé gái lại chỉ vào gốc cây kia hỏi:

- Gia gia, cây kia làm sao bị chặt mất cành vậy?

Ông lão lại quay đầu nhìn lại, rồi đáp:

- Dạo trước có tôm tướng quân tọa hạ của Hà Bá gia bị treo trên đấy. Người dân thôn Hà Tiên không cưỡi trời ra được cho nên mới chặt cành kia

xuống.

- A... là tằm tướng quân tọa hạ của Hà Bá gia sao? Sao có thể như vậy được? Lễ nào ngài ấy phạm sai lầm nên Hà Bá gia mới cố tình phạt ngài ấy?

Ông lão lắc đầu, nói ra:

- Chuyện này con đi hỏi Hà Bá gia đi vậy!

Ba người cùng đi vào miếu Hà Bá, ông lão giúp đưa bé trai và bé gái đốt hương, lại để đích thân hai đứa nhỏ tự cắm nhang. Sau đó lại kêu tất cả quỳ rạp xuống đất.

Trong đó, ông lão cầu khẩn mong cho cả nhà bình an, con cháu mạnh khỏe. Đứa bé trai mong rằng mình sẽ trở thành tướng quân cầm binh đánh giặc. Còn đứa bé gái lại không nhắm cầu trong lòng, mà ngửa đầu nói lớn:

- Tên con là Trần Tiểu Hi. Con cũng muốn làm Hà Bá, trăm yêu trừ ma, bảo hộ cho mọi người ngày nào cũng đánh bắt được thật nhiều cá, bảo hộ cho mọi người hàng năm đều có thu hoạch tốt, đê đập không bị nước sông đánh vỡ. Còn nữa, con muốn ban ngày nắng đẹp, ban đêm mới có mưa... Nếu con trở thành Hà Bá, con còn muốn...

Nó nói một tràng dài những chuyện cần làm, sau mỗi câu lại nghĩ tiếp thêm câu khác nữa.

Trần Cảnh, Hồng đại hiệp, vò sò và chim sơn ca ở bên ngoài lắng lắng lắng nghe, không người nào nói gì. Mãi cho đến khi bọn họ cầu khẩn xong rồi rời đi.

Bên ngoài, trời đã đổ mưa rất to. Nhưng bọn họ vừa mới tới ngưỡng cửa miếu, trời đang mưa to đột nhiên tạnh hẳn. Ba ông cháu hết sức ngạc nhiên. Đứa bé trai nghi hoặc nhìn bầu trời, đứa bé gái lại lớn tiếng nói:

- Nhất định là Hà Bá gia làm mưa tạnh, người đã nghe thấy lời của Tiểu Hi mà.

- Ha ha, đúng vậy! Hà Bá gia đã nghe thấy lời Tiểu Hi, cho nên mới làm mưa tạnh.

Ông lão yêu thương xoa đầu đứa bé. Rồi đưa tay dắt theo hai đứa, bước trên con đường lầy lội đi xuống.

Trần Cảnh vẫn còn nghe thấy lời đứa bé gái vọng lại trong gió:

- Gia gia, con không nhìn thấy Hà Bá gia.

- Hà Bá gia sẽ bảo hộ Tiểu Hi đấy...

- Nghe Vương nãi nãi nói Hà Bá gia rất dễ nhìn, vừa nho nhã như phu tử, lại có uy nghiêm của bậc tướng quân.

Tiếng trò chuyện của bọn họ dần đi xa, đến khi nhỏ bé đến không thể nghe được nữa. Hồng đại hiệp vẫn đứng đó nhìn bóng lưng hai ông cháu chậm rãi bước trên con đường lầy lội đi về phía trước, tay trái ông lão nắm tay cháu trai, tay phải nắm tay cháu gái.

Nó ngẩng đầu nhìn Hà Bá gia, phát hiện Hà Bá gia vẫn đang còn nhìn theo bọn họ.

Đột nhiên nó cảm thấy như thể Hà Bá gia đang sắp ra một quyết định trọng đại. Một lúc lâu sau, nó nghe thấy Hà Bá gia nói:

- Sư tỷ của ta không còn ở Côn Lôn nữa, nhưng lại bị vây khốn trong Thiên đình, tùy thời đều nguy hiểm đến tính mạng.

- Thiên đình?

Hồng đại hiệp kinh ngạc.

- Làm sao lại đi tới được Thiên đình rồi? Không phải nghe nói Thiên đình đã biến mất rồi sao? Không phải không ai còn trông thấy nữa.

Trần Cảnh trầm mặc.

- Chúng ta phải làm sao mới cứu được Thần cô ra đây?

Hồng đại hiệp lại hỏi.

Trần Cảnh không trả lời. Bởi vì hắn không biết, không biết làm thế nào cứu được. Nhưng hắn lại có một loại cảm giác, cảm giác như chỉ cần đánh vỡ tấm lưới kia đi, thì có thể nhìn thấy được Thiên đình.

Trần Cảnh nhìn thấy một phần của tấm lưới như thể Thiên đạo kia giao với nhau ngay tại Côn Lôn. Cho nên nếu muốn phá vỡ tấm lưới, Trần Cảnh ước chừng chỉ có thể phá vỡ Côn Lôn mà thôi.

Trần Cảnh xoay người nhìn về phía Côn Lôn, nói tiếp:

- Ta nghĩ, có lẽ phải phá vỡ Côn Lôn.

Hồng đại hiệp cũng đồng thời quay đầu nhìn lại núi Côn Lôn nơi ngọn nguồn sông Kinh Hà. Trong mắt nó, chỉ thấy đồi núi liên miên, tầm mắt bị dãy núi chặn lại, không nhìn thấy được gì cả.

Cả người vò sò chột nhúc nhích, đoán chừng nàng ta cũng đang nhìn về phía Côn Lôn. Thậm chí chim sơn ca trên cành cây cũng chuyển vị trí.

- Hà Bá gia, nhất định phải phá Côn Lôn sao?

Đột nhiên Hồng đại hiệp thấp giọng hỏi. Trần Cảnh không trả lời nên nó đành nói tiếp:

- Truyền nhân Côn Lôn có pháp lực cao cường, trong tay lại không thiếu pháp bảo. Nhất định trong núi cũng có rất nhiều sư huynh đệ già. Mấy

người chúng ta đi qua đó, hẳn sẽ gặp phải thua thiệt.

Lúc này dưới con đề lại có một người đến miếu dâng hương. Người này là một phụ nữ chừng hơn ba mươi tuổi, tay cầm giỏ rau xanh, bên trong còn có vài trái cây rừng. Người này vào miếu Hà Bá, bày biện trái cây, đốt ba nén nhang quỳ lạy, cũng không cầu khẩn gì mà rời đi.

Cảnh tượng như vậy ngày thường đều có thể nhìn thấy, nhất là sau khi mọi người phát hiện ra Hồng đại hiệp bị treo lên cành cây, lại càng có thêm nhiều người đến nữa. Tuy bọn họ không nói gì, nhưng Trần Cảnh cảm nhận được một lực lượng từ trong lòng bọn họ. Đó là hi vọng hẳn mạnh khỏe, chiến thắng hết tất cả mọi khó khăn trắc trở.

- Từ ngày bắt đầu thành Hà Bá hưởng lấy nhang đèn, tính mạng của ta đã không còn thuộc về ta nữa.

Lại một lần nữa, Trần Cảnh nghĩ thầm như vậy.

Hồng đại hiệp nhìn Trần Cảnh, đột nhiên nghe thấy hẳn nói:

- Người nói, ta đi Côn Lôn cứu sư tỷ, thì có quá ích kỷ với những người thờ phụng ta hay không?

Hồng đại hiệp ngây ngẩn cả người, định mở miệng nói không có gì ích kỷ cả, cứu Thần cô là chuyện hiển nhiên. Thế nhưng lời vừa đến miệng đã nghẹn lại, nó không biết trả lời thế nào mới phải.

Cánh tay cứng ngắc của Trần Cảnh giơ lên, như muốn nắm bắt lấy thời gian. Hẳn từ tốn nói:

- Ta hưởng nhang đèn, nhận nguyện lực. Tất cả những gì ta có được hiện nay đều là nhờ tín ngưỡng của bọn họ. Tín ngưỡng của bọn họ là ngọn nguồn pháp lực của ta, nhưng hiện tại ta lại định lấy thứ bọn họ đưa cho ta sử dụng cho chính mình. Nếu ta chết đi, tín ngưỡng nhiều năm qua của bọn

họ cũng sẽ bị sụp đổ. Trong trời đất này, sẽ không còn có ai che chở cho bọn họ cả.

Hồng đại hiệp không cách nào đáp lại lời Trần Cảnh, vô sò không thể, mà chim sơn ca cũng vậy. Chỉ sợ cả thiên hạ này không ai có thể trả lời hẳn được cả.

Một lúc lâu sau, Trần Cảnh sải bước bước ra. Rồi hẳn quay lại miếu Hà Bá, đáp xuống bệ đá trong miếu thần.

Tối hôm đó, tất cả những người thờ phụng Trần Cảnh đều có một giấc mộng. Vài người nhìn thấy Trần Cảnh rõ ràng, vài người thì nhìn thấy hình ảnh rất mờ ảo. Thế nhưng dù rõ ràng hay mờ ảo, bọn họ đều nghe được một câu:

- Ta cần tín ngưỡng của các người. Hoàng hôn ba ngày sau, thỉnh tế tự ta.

Ngày hôm sau, có rất nhiều người ở gần thôn Hà Tiền đi tới miếu Hà Bá. Trong lòng họ đã an ổn thêm phần nào. Có mộng xuất hiện, chứng tỏ Hà Bá không việc gì. Tuy nhiên bọn họ cũng thầm thắc mắc rất nhiều, không rõ tại sao Hà Bá gia lại đột ngột yêu cầu như vậy.

Bọn họ đi tới miếu Hà Bá, nhìn thấy hương khói lượn lờ, thần quang trong miếu cao ngút tới tận trời. Chỉ cần bước vào miếu Hà Bá đều cảm thấy tinh thần sáng khoái, mệt mỏi phiền muộn trong lòng tiêu biến, có vài người bị nội thương ỉn hoặc bệnh tật cũng đột nhiên đỡ hơn nhiều.

Mà Trần Cảnh thì đang dung hợp lấy thần thông pháp thuật của bản thân với bùa thần Ti Vũ, Mê Thiên kiếm đặt cạnh ống địch bằng trúc trên tấm bùa thần. Tất cả những thứ này đều đang dung hợp cả lại trong ý niệm của hắn.

Tất cả những thị thần trong miếu thần ngoài khu vực Bá Lăng, nơi Lý Anh Ninh đã từng truyền đạo cũng nghe thấy lời Trần Cảnh. Đây là lần đầu tiên bọn họ nghe thấy giọng nói của thần linh mình thờ phụng truyền đến,

trong lòng đầy sung sướng và hưng phấn, bèn lập tức chuẩn bị tế phẩm. Tất cả đều chuẩn bị cử hành đại tế vào hoàng hôn ba ngày sau. Trong ba ngày này đã xảy ra rất nhiều chuyện, mà miếu Hà Bá Tú Xuân loan thì hiện ra cảnh tượng phồn thịnh, nhang khói nghi ngút, người người ra vào miếu Hà Bá nườm nượp.

Tất nhiên những thần linh khác cũng phát hiện ra chuyện này. Tất cả đang âm thầm suy đoán xem sẽ có chuyện gì phát sinh?

Vào hoàng hôn, ánh chiều tà trải dài trên mặt sông, sóng nước lăn tăn óng ánh sắc đỏ pha nhuộm ánh vàng. Trước miếu Hà Bá có một cái đài tế lớn, bày các loại lư hương và tế phẩm. Những người khác cũng đang từ xa đi đến, còn những người ở quá xa thì sẽ tế tự thắp hương ngay trong nhà mình. Lại có rất nhiều nhạc sư thổi nhạc cụ vô cùng long trọng.

Lúc này Trần Cảnh đã dựng kẻ luôn bị trấn áp dưới tượng thần kia dậy. Kẻ kia nhìn qua đã như hấp hối, thế nhưng ánh mắt vẫn lạnh lùng như cũ, đờm đầy cảm giác cao cao tại thượng.

Trần Cảnh nhìn kẻ năm xưa từng đến hủy miếu Hà Bá của mình trong chốc lát rồi nói:

- Hôm nay, ta đến phá Côn Lôn ngươi.

Trần Cảnh nhìn ra ngay từ lúc đầu, biết được người này là một luồng thần niệm của truyền nhân Côn Lôn mà thôi. Lời Trần Cảnh nói, hiển nhiên truyền nhân Côn Lôn trong núi Côn Lôn có thể nghe thấy được.

Dứt lời, người này tan rã thành một đám bụi mù. Đại diện tế thần ở miếu Hà Bá cũng bắt đầu. Giọng nói của Trần Cảnh từ trong âm thanh tế tự truyền ra, người phàm không nghe thấy nhưng những người tu hành ở cảnh giới nhất định đều nghe thấy rõ ràng.

Chỉ thấy kiếm khí trên đỉnh miếu Hà Bá sáng rọi lên chín tầng trời, tiếng kiếm ngân vang như vọng tới tận linh hồn.

Còn Trần Cảnh thì từng bước tiêu sái bước ra khỏi miếu Hà Bá, xuyên qua đám người trước miếu, đi tới trước mặt sông. Hắn bước đi không nhanh, nhưng lại chứa một đại thế quyết tuyệt ẩn bên trong đó.

Ngay khi hắn đặt bước xuống mặt sông. Mặt sông cũng dâng lên một tầng sương mù.

Mọi người có thể nhìn thấy nơi tượng thần Trần Cảnh còn có một hình ảnh tượng thần được ngưng kết mờ ảo. Chẳng qua, đó lại hết như hình ảnh của vị thần thật sự trong lòng mọi người.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 89: Tâm Dậy, Bảo Táp Sinh

oOo

Trần Cảnh từng bước bước đi trên mặt sông. Động tác của hắn có chút cứng nhắc, nhưng mỗi bước chân lại kích thích linh lực của sông Kinh Hà chấn động lên. Sương mù giăng đầy khắp mặt sông. Nhìn sương mù đột ngột xuất hiện, mọi người đều cho rằng là Hà Bá gia hiển linh, người nào người nấy càng đầy tâm thành kính.

Ba ngày trước Trần Cảnh đã truyền đến mọi người tin tức hắn cần được tế tự, toàn bộ lưu vực Kinh Hà chột xôn xao cả lên. Tất cả đều đang suy đoán mục đích của Trần Cảnh. Ba mươi năm gần đây, trời đất rộng lớn này không ngừng phát sinh đại sự. Thiên La môn bị diệt chẳng qua chỉ là một sự kiện nhỏ mà thôi. Nhưng sau đó Giang Lưu Vân và Diệp Thanh Tuyết liên tục chiến đấu trên chiến trường trải dài ngàn dặm, rồi Thành Hoàng thành Bá Lăng đã lôi kéo toàn bộ thần linh tiên linh đi vào Âm phủ, dường như đã hình thành nên một đợt sóng ngầm trong trời đất này. Sau đó nữa, Trần Cảnh một đường giết thẳng ra khỏi châu Hắc Diệu, giết rất nhiều người, thiếu chút nữa đã trở thành ma vật. Diệp Thanh Tuyết từ châu Cửu Hoa đi tới, một trận chiến ở Quả Long pha đã khiến thanh danh Diệp Thanh Tuyết chân chính truyền khắp trời đất, được cho là nhân vật lấp lánh nhất trong thế hệ này.

Toàn bộ Thiên La môn bị diệt mới góp phần tạo nên tên tuổi của Diệp Thanh Tuyết, còn Trần Cảnh lại thành danh trong trận đại chiến trên khúc sông Tú Xuân loan. Song lần thành danh này không đủ để đưa hắn lên ngang tầm với Diệp Thanh Tuyết. Bởi vì hắn là thần linh, rất nhiều người

cho rằng nếu không có thần vực thì hắc sẽ trở nên vô dụng, hơn nữa cũng không hiểm thần linh làm được những điều như hắc đã làm. Người ta thật sự nhớ kỹ hắc là từ sự kiện trong thành Bá Lăng và việc dâng nước nhấn chìm Côn Lô. Hai sự kiện này cũng khiến tất cả thần linh và đạo linh trong thiên hạ biết được, châu Cửu Hoa còn có một người tên là Trần Cảnh.

Hiện tại, một lời muốn phá Côn Lô của Trần Cảnh đã như một trận cuồng phong, quét qua trời đất để rồi nhắc lên một cơn sóng lớn.

Linh lực sông Kinh Hà đang dâng tràn trong cơ thể hắc, bắt đầu từ sống lưng dưới gáy, không chỉ ở trong đan điền mà tứ tán trong tứ chi.

Hắc chậm rãi bước đi trên mặt sông, như một kẻ leo núi đang trèo dần lên đỉnh núi.

Trên đỉnh núi Thúy Bình, Thúy Bình nương nương nhìn Trần Cảnh đang bước đi trên mặt sông, thở dài:

- Chuyến đi này coi như hắc hoàn toàn bước vào Thần đạo. Nếu có thể phá được Côn Lô, coi như hắc đã chặt đứt được mọi nhân quả với việc tu đạo ở núi Thiên La trước kia.

Huyền Không bên cạnh cảm thấy khó hiểu bèn hỏi:

- Từ ngày hắc trở thành Hà Bá, không phải là đã nhập Thần đạo rồi hay sao? Làm sao nói lúc này hắc mới hoàn toàn nhập Thần đạo?

- Thần đạo...Ha ha...Thiên hạ có nhiều phương pháp tu hành đến vậy, nhưng mà Tiên Linh Thần Ma đều không phải là phương thức tu hành. Đó là nói về phương thức của bản thân bọn họ đối với vạn vật sinh linh trong trời đất này.

Thúy Bình nương nương đáp lời. Giọng nói của nàng ta mang theo mùi hương ngọt ngào, khiến người nghe bất giác cảm thấy muốn chìm vào giấc

ngủ.

Huyền Không suy nghĩ một lát, rồi lại hỏi:

- Vậy làm sao người biết được sau lần này, hắc sẽ hoàn toàn bước vào Thần đạo?

- Cảm giác.

Thúy Bình nường nường đáp.

- Với những người tu hành như chúng ta mà nói, cảm giác đôi khi còn rõ ràng chuẩn xác hơn tận mắt nghe nhìn nhiều lắm.

- Vừa rồi nường nường có nói rằng phương thức phân chia Tiên Linh Thần Ma đều dựa xem việc bọn họ đối với vạn vật sinh linh ngoài kia, vậy chúng ta thì tính là loại nào?

Huyền Không hỏi.

- Phương diện này, có lần ở trước miếu Hà Bá, hắc đã từng giải thích tương đối rõ ràng.

Thúy Bình nường nường chỉ về Trần Cảnh đang từng bước bước đi trên mặt sông, nói:

- Hắc cho rằng Tiên đại biểu cho tự do. Điểm nay ta còn muốn thêm một câu nữa, đó là Tiên đại biểu cho việc truy cầu vô hạn về tự do cả ở thể xác và tinh thần, nhưng lại không làm hại đến tự do của người khác. Ma chính là bản ngã, là tự bản thân mình. Điểm này ta thấy cũng còn chưa đủ, Ma còn là một loại cố chấp về nhận thức bản thân mình, không có bất kỳ nhận thức về tồn tại của bản thân hay của những sự vật sự việc khác. Bọn họ lúc nào cũng chỉ ở trong vòng suy nghĩ của bản thân mà suy ra chuyện thiên hạ. Còn Thần, hắc nói đó là đại biểu cho bao che, là một loại trách nhiệm.

Ta cũng cho là vậy. Linh lại rất khó định nghĩa. Hắc nói Linh đại biểu cho bản ngã bản tính, cho nên Linh rất hay thay đổi. Chúng ta là Yêu linh, tuy ta còn là Sơn Thần nhưng cũng không biết được bản thân là một vị Thần, hay chỉ là một Yêu, là Yêu linh.

Huyền Không cũng nhìn về Kinh Hà, đồng thời nghĩ thầm. Nếu Linh hướng tới tự do, có lẽ chính là Tiên linh, nếu là một Linh cố chấp thì đó là Ma linh, còn nếu Linh có tâm che chở cho nhân thế, chính là Thần linh.

“Ta hướng tới tự do, nhưng không nhất định phải tự do mới được. Ta làm việc mình thích, lại cách cố chấp rất xa. Ta che chở cho người khác, nhưng cũng có lúc lạnh lùng. Ta là một Linh thuần túy, một Yêu linh lưu lạc.” Huyền Không nghĩ thầm trong lòng.

Lúc này linh lực trong cơ thể Trần Cảnh cũng bị khuấy động như linh lực của khúc sông. Có linh lực Kinh Hà, linh lực trong trời đất, linh lực bên trong tượng thần chấn động cùng một loại nhịp điệu chấn động đầy vi diệu với linh lực trong trời đất.

Bước chân của hắc dần dần trở nên mềm mại không ít, không còn vể cứng ngắc như lúc trước. Trước kia hắc như một kẻ bị đông cứng miễn cưỡng cất bước, lúc này lại như thân thể đó đã được ủ ấm, bước chân cũng nhanh hơn, rồi dần trở nên lưu loát.

Tốc độ của hắc trên mặt sông cũng không thông thả như vậy nữa, mà lúc nhanh lúc chậm. Những khúc sông thẳng tắp thì hắc có thể bước một bước từ đầu bên này qua đầu cuối của khúc sông đó, sau đó bước chậm lại. Những nơi dòng chảy con sông thay đổi thì lại đều như vậy.

Hắc cứ vậy mà đi, từ đầu nguồn Kinh Hà thẳng hướng đến Côn Lôn.

Lúc đầu chỉ một mình hắc, đột nhiên một vỏ sò và một con tôm đỏ thẫm từ trong con sóng sông chui ra. Vỏ sò to hơn cái thớt gỗ, chột nổi chột chìm trong sóng nước nhưng vẫn theo sát bên trái Trần Cảnh. Còn Hồng đại hiệp

đi bên phải, trên cang còn kẹp theo một sợi xích to đen thùi, thỉnh thoảng bị vung vẩy chìm xuống nước, khi thì bị nó khua khoảng lên phía trên. Mặt nó đầy hung ác, lại mang thêm vài phần đặc ý nhìn đám Thần linh, Yêu linh ở hai bờ sông,

Với Thần linh, Yêu linh dọc theo hai bên bờ sông Kinh Hà mà nói thì Trần Cảnh trên mặt sông đã không còn thuộc lớp hậu bối nữa. Trong lòng bọn họ đã không có nửa phần khinh thường hẳn. Nếu nói lần hưng sóng nhấn chìm Côn Lôn lúc trước của hắn đem đến sự kinh ngạc cho bọn họ, thì lần này, trong lòng bọn họ đã nghĩ đến chuyện Trần Cảnh có thể có vài phần thắng.

Trên núi Thúy Bình, Thúy Bình nường nường nhìn về con sông Kinh Hà, hình ảnh Trần Cảnh đã sắp khuất dạng trong tầm mắt nàng ta. Huyền Không bên cạnh biết rằng là nàng ta đang suy nghĩ chuyện gì đó. Mỗi khi nàng ta không nói lời nào, lại nhìn chăm chú một chỗ, thì chính là lúc nàng ta đang nghĩ đến đại sự gì đó.

Một cơn gió nhẹ trong núi chợt thổi tung bay bộ trường bào phủ trên mặt đất của nàng, cả người nàng ta như một đoá mầu đơn đỏ nở rộ. Trước mặt nàng ta là một sơn cốc thanh tĩnh, bên trong cỏ cây xanh um, dòng suối nhỏ trong vắt lặng lẽ chảy xuôi. Thỉnh thoảng xuất hiện vài bông hoa nở trái mùa điểm tuyết bên sườn cốc. Trong núi còn có dã thú đi lại, một số chúng đang ẩn nấp trong rừng rậm, còn một số lại đang cúi đầu uống nước bên dòng suối.

Đột nhiên Thúy Bình nường nường nói:

- Nếu ta đoán không sai, nhất định Thái tử sắp xuất hiện rồi.

Ánh mắt vốn luôn có vẻ biếng nhác đột nhiên sáng ngời, lại thêm sắc sảo và sắc bén, hiển lộ rõ phong thái đại yêu trên nàng.

- Thái tử? Thái tử gì?

Huyền Không hỏi.

- Đương nhiên là Thái tử Yêu tộc chúng ta.

Thúy Bình nường nường đã trở lại cái dáng vẻ biếng nhác ngày thường của mình.

Huyền Không thật sự khiếp sợ, vội hỏi:

- Không phải Thái tử Yêu tộc chúng ta đã biến mất từ lâu rồi sao?

- Đúng là biến mất, thế nhưng biến mất không có nghĩa là chết mất. Chỉ là hẩn biến mất trong mắt chúng ta mà thôi.

Thúy Bình nường nường đáp lời:

- Cũng không biết những Yêu Thần biến mất trong mắt nhân thế kia còn có bao nhiêu truyền thừa để lại, không biết có bao nhiêu kẻ sẽ xuất hiện lại cùng với Thái tử.

Nhất thời Huyền Không khó mà chấp nhận nổi. Trong lòng nàng, Thái tử Yêu tộc đã sớm phai mờ trong dòng chảy lịch sử rồi. Một lát sau, nàng mới hỏi:

- Vậy, làm sao nường nường lại biết Thái tử sắp xuất hiện lại?

- Bởi vì tất cả những Yêu có thanh danh trong thiên hạ này đột nhiên đều im hơi lặng tiếng cả. Hơn nữa, lúc trước có một kẻ thừa kế của Bạch Hồ tinh quân xuất hiện, có lẽ là đến dẫn ta ra ngoài.

Thúy Bình nường nường chậm rãi nói.

Khi các nàng đang nói chuyện, Trần Cảnh đã đi qua Ác Long hạp, tiến tới một con thác nước. Hẩn không ngừng lại mà từng bước ngược dòng con thác đi lên. Thác nước như một tấm màn bạc chợt cuốn ngược lên. Hẩn

tiến về phía trước, nơi đó có những cột đá nhô lên mặt nước, được gọi là ghềnh Liên Hoa. Bên trên đó có một ngôi chùa có tên là chùa Liên Hoa, nhưng hiện tại đã bị bỏ hoang rồi.

Trần Cảnh đã từng chìm nước Côn Lôn một lần, lần đó diễn ra rất nhanh chóng, còn lần này chậm rãi hơn nhiều. Chính hẳn lúc này lại có nhận thức về linh lực của dòng Kinh Hà sâu sắc hơn, nên toàn bộ linh lực lắng đọng bên trong tầng đất đều bị dẫn động cả.

Hiện tại hẳn coi như mới chân chính cảm nhận được, lực lượng Kinh Hà không chỉ tập trung ở dòng sông, mà còn có thể rút được linh lực ở bên ngoài hà vực nữa.

Linh lực từ hư không được truyền đến là vì có bia thần Ti Vũ ở đây. Bia thần bài vị tam phẩm được Thiên đình định ra đã thoát khỏi hạn chế của địa vực. Có điều hiện tại dựa vào kinh “Thái Thượng Động Uyên thần chú”, Trần Cảnh mới luyện hóa được bia thần Ti Vũ, mới chỉ thông qua bia thần bắt đầu cảm ứng được linh lực trong trời đất, chỉ tính là mở ra được cánh cửa mà thôi.

Mỗi một bước chân, Trần Cảnh cảm nhận lực lượng bia thần Ti Vũ trong cơ thể lại nhiều hơn một phần. Loại cảm giác này rất giống như một miếng bông thấm nước, hay như thể trăm sông đổ về biển lớn vậy. Trên đỉnh đầu của hắn cũng dần xuất hiện một đám mây đen, chậm rãi xoay tròn lấy hắn làm trung tâm.

Trên đỉnh núi Côn Lôn là một đạo nhân đang đứng. Người này mặc áo bào vàng pha đỏ, tóc búi cao, đầu đội mũ vàng có hình hoa văn núi Côn Lôn với một cây trâm ngọc màu vàng gai cắm ngang qua. Người này mặt trắng không râu, nhìn qua còn rất trẻ, đang lặng lẽ đứng đó. Từ dưới chân núi đã có thể nhìn thấy y, có điều chỉ có một vài Yêu linh hoặc vị thần cách đó không xa, hoặc những người tu hành mới nhìn thấy được y. Trong

mắt mọi người, y như thể đứng trên một đám mây, đưa mắt nhìn khắp xung quanh núi Côn Lôn, thu tất cả mọi thứ vào tầm mắt.

Sơn mạch Côn Lôn được coi là mạch tổ, các sơn mạch khác từ đó tỏa ra khắp bốn phương tám hướng, mà y đang đứng đối diện với dòng Kinh Hà cuộn cuộn chảy xiết. Mây trắng cuộn quanh thân thể y, gió thổi đạo bào trên người y tung bay phần phật. Thỉnh thoảng còn có vài con hạc trắng bay lên trời, lượn vòng quanh người y.

Y đứng ở nơi đó, hòa lẫn vào với vạn vật. Khiến người khác nhìn vào, cảm thấy y như thể cây cối, như thể đá, như thể một bộ phận của núi... có thể nào cũng không thể giống với một con người được.

Hai mắt y đang lẳng lặng nhìn xuống dòng Kinh Hà chảy xuôi dưới chân núi. Gần chân núi, dòng chảy êm lặng như một hàn đầm, chỉ khi kéo dài ra xa, dòng chảy mới cuộn cuộn sóng. Ánh mắt y nhìn lên mây, nhìn ngọn núi, nhìn chim chóc, nhìn yêu linh, các vị thần đều giống như nhau, vạn vật sinh linh đều bình đẳng.

Ở một nơi rất xa kia, y có thể nhìn thấy có một đám mây tụ tập lại. Đám mây đó dần trở nên đen hơn, dày đặc hơn.

Y như đợi, hoặc như thể từ lúc sinh ra đã đứng ở chỗ này, chưa từng rời đi.

Trần Cảnh vẫn tiêu sái bước đi về phía trước. Bước đi của hắn càng lúc càng nhanh hơn, thân thể cũng trở nên linh hoạt hơn. Cứ như vậy tương hợp với trời đất, lại để linh lực trong cơ thể khuấy động khiến hắn nảy sinh ra một ảo giác như sôi trào lên.

Càng lúc, mây đen trên bầu trời càng dày, cuộn tròn, bên ngoài chậm rãi, nhưng bên trong điên cuồng. Hồng đại hiệp ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy đám mây cuộn cuộn trên đỉnh đầu như trung tâm của một mạch nước

ngầm. Gió càng lúc càng lớn. Những nơi Trần Cảnh đi qua, rừng núi hai bên bờ sông điên cuồng rung lắc.

Càng ngược dòng sông tới Côn Lôn, mây đen trên đỉnh đầu Trần Cảnh càng dày, trời đất đã tối sầm lại, mắt thường không nhìn rõ gì ngoài khoảng mười thước quanh mình. Nhìn xa, cũng chỉ thấy được một vùng mây đen thui đang nhanh chóng chuyển động theo dòng Kinh Hà.

Cuồng phong gào thét.

Ầm...ầm!!!

Sấm chớp ầm ầm.

Trong ánh chớp chợt lóe chiếu rọi vùng trung tâm của vùng tối đen đó, có một người đang cưỡi một con rồng và một con tôm đỏ thẫm lướt đi trên mặt sông. Mỗi lần người kia sai bước, như thể một con thuyền rẽ sóng, mây đen trên đỉnh đầu điên cuồng chuyển động theo sát mà đi. Cây cối cổ thụ hai bên bờ sông đều bị thổi gãy, bị cuốn bay lên tầng mây. Thậm chí một vài yêu linh có pháp lực thấp kém chưa kịp rời đi cũng bị cuốn lên trên cao.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 90: Ảo Giác Bất Khuất

oOo

"Rào..."

Trời đổ mưa như trút nước.

Nơi Trần Cảnh đi qua, linh lực nhìn như hỗn loạn, nhưng lại có một loại hài hòa khó hiểu. Linh lực giống như hòa thành một chỉnh thể cùng Trần Cảnh, Hồng đại hiệp và vô số. Cả ba giống như linh lực trong gió, như mây đen trong mưa, như ánh chớp trong sấm sét.

Tâm Trần Cảnh như một chiếc gương, phản chiếu hết thảy xung quanh vào đó. Gió cuồng dã cùng sấm sét dữ dội ánh lên từng vết cắt rõ ràng trong lòng hắc, nhìn như hỗn loạn không thể tả, nhưng lại có trật tự, chẳng vết nào giống vết nào.

Gió mưa một đường gào thét, thẳng từ Kinh Hà tới tận Côn Lôn.

Khi trời bước hắc sang buổi tối, trên bầu trời xuất hiện vàng trắng khuyết, chiếu mờ mờ lên ngọn núi Côn Lôn lẫn khuất trong mây.

Một đạo nhân đứng trên đỉnh núi Côn Lôn, lặng lẽ nhìn xuống. Con hạc trắng bay phía trên đỉnh đầu y như cảm nhận được mưa rền gió dữ, nôn nóng kêu lên những tiếng bất an.

Đạo nhân nhìn vùng mây đen càng lúc càng gần, đột nhiên chậm rãi nói:

- Ma, tất cả sinh linh muốn vượt lên Côn Lôn đều là ma vật, không thể tha thứ, không thể tồn tại.

Gió to, mưa lớn, sấm nổ, chớp giạt.

Nơi nào Trần Cảnh đi qua, nơi đó như có yêu linh độ kiếp. Khi hắn đi tới chân núi Côn Lôn, mây đen đã che khuất trăng trên trời. Hắn ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi, đạo nhân trên đỉnh cũng cúi đầu nhìn hắn. Một tia sét rạch ngang bầu trời, trong mắt hai người cũng như có một tia sét xẹt qua.

Đạo nhân cúi đầu nhìn, mây đen trong khoảng không gần núi Côn Lôn bỗng bị một luồng lực lượng vô hình xua tan. Hai người cứ thế nhìn nhau, như cả một kỷ nguyên trôi qua, nhưng đó chỉ là một ý niệm. Trần Cảnh thu hồi ánh mắt, cúi đầu, giơ chân trèo lên núi. Hắn bước từng bước một, chân giống như dẫm lên những bậc thang trời vô hình.

Hắn đi lên từng bước, mưa gió theo đó càng lúc càng to, sấm chớp vang trời.

Hồng đại hiệp và vô sò cũng không tiến lên theo, nhưng cảm giác của chúng nó lại tương thông một cách kỳ diệu với Trần Cảnh. Đoạn đường từ Tú Xuân loan đến chân núi Côn Lôn, tinh khí thần của chúng nó tương dung cùng Trần Cảnh. Chúng nó cảm nhận được cái nôn nóng cùng kiên định trong lòng Trần Cảnh.

Những gì chúng nó nhìn thấy chính là những điều Trần Cảnh thấy. Côn Lôn trong mắt cả ba không phải là Côn Lôn như người phàm thấy, mà là một vùng xanh xám, căn bản không giống như là vật thật trong trời đất, mà có một cảm giác không nói rõ được, như là đã mục nát, hoặc có thể nói là như có một tầng hư vô thần bí che giấu đi hình dáng thật sự của núi này.

Trong mắt cả ba, nơi Trần Cảnh đi qua dày đặc sấm chớp, nước sông phóng lên cao. Núi Côn Lôn kia lại như không chịu nổi sức hút của trái đất

mà sụp đổ từng mảng một, mảng mảng rơi vào giữa sông, rồi biến mất không thấy gì nữa. Mà những chỗ bị sụp đổ kia thì biến thành hư vô.

Cả ba không biết thứ sụp đổ từ Côn Lôn kia là gì, là núi, hay là bộ phận thần bí nào đó, giờ bị mưa gió và sóng sông cọ rửa?

Gió lớn rít gào, sấm chớp inh tai.

Phạm vi trăm dặm xung quanh đều nổi lên gió to, bên ngoài có mưa nhỏ, càng tới trung tâm mưa càng lớn, còn có sấm sét đi đùng từng đợt.

Ngoài trăm dặm có một con gấu đen thành tinh đang đứng. Nó mặc một bộ tảo tử giáp luyện từ Thái Ất tinh kim, có điêu khắc hình một ngọn núi lớn ở cả trước ngực và sau lưng. Còn ở phần bao tay và bao chân thì lại là những hàng chữ bùa khác nhau. Nhìn qua thì dường như bộ giáp này được tự nó đúc để dành riêng cho nó. Trong thiên hạ, yêu linh biết luyện khí rất ít, phần lớn cũng chỉ là tìm chút thiên tài địa bảo rồi lấy tinh khí bản mệnh ngày đêm dưỡng luyện mà thành pháp bảo.

Mà yêu linh biết luyện chế giáp trụ hộ thân như con gấu đen này có thể nói là lông phượng sừng lân, ít càng thêm ít. Chỉ nhìn vào bộ tảo tử giáp này đã để người ta biết nó không phải là một yêu quái bình thường, mà là loại có được truyền thừa.

Nó từng nghe Tiểu Bạch Long đọc Thiên Yêu Hóa Hình Thiên cả một đêm ở miếu Hà Bá, lại được quan sát lần hóa hình có ý nghĩa trọng đại của Quy Uyên. Hiện tại, nhìn từ xa, con gấu đen này cực kỳ giống người, thân thể đứng thẳng tắp, chân mang một đôi giày lớn màu vàng sậm, có khắc hình gió mây.

Tay nó đã chia ngón, mỗi bàn có bốn ngón, trên mặt cũng đã nhìn rõ được mặt mày mũi miệng. Nó nhìn Trần Cảnh đi lên Côn Lôn. Nó cũng biết, muốn lên Côn Lôn này, chỉ có cách trèo từng bước như người phàm,

chứ nếu cây pháp lực định bay lên, thì trong ý thức sẽ xuất hiện cả một ngọn Côn Lôn đè ép.

Sinh linh thế gian không ai có thể thoát được điều đó. Nó không rõ là bản thân Côn Lôn vốn luôn như vậy, hay là từ từ biến thành như vậy. Từ lúc nó nhìn thấy Côn Lôn này, trong lòng đã có cảm giác Côn Lôn không thể leo lên, hơn nữa còn mơ hồ cảm ứng được nguy hiểm.

Nó nhìn vùng mưa gió, mây đen cuộn cuộn, sấm chớp chói lòa kia, nhin không được thờ dài:

- Một Thiên La môn nho nhỏ, đời này lại xuất hiện hai nhân vật thiên kiều như vậy, dù bị diệt môn cũng đáng.

Nó vừa mới cảm thán dứt, đã nghe thấy tiếng cười to truyền đến:

- Ha ha ha ha...

Gấu đen xoay người nhìn lại, thấy một tú tài mặc áo bào trắng đứng trên một đỉnh núi khác, đang phe phẩy cây quạt trong tay mà cười lớn. Nhìn từ góc nghiêng, tú tài này trông cực kỳ thanh tú, thế nhưng trên người gã lại phát ra một loại cảm giác mà bất kể là gã có cười lớn thế nào, khí phách hào hùng thế nào, đều không giấu được cái khí tức âm nhu trên người.

Khi gấu đen nhìn sang thì kẻ này cũng nhìn qua.

- Đạo hữu, vì sao bật cười?

Gấu đen hỏi.

- Ta cười đạo hữu chỉ nhìn thấy phong thái vút bay của Diệp Thanh Tuyết và Trần Cảnh, lại không để ý tới bi ai của Giang Lưu Vân.

Tú tài kia nghiêng đầu cười, nói. Gã vừa nghiêng đầu, gấu đen liền thấy rõ ánh mắt của gã, chỉ cảm thấy trong đó là cái âm hiểm và lạnh lùng sâu

tận xương tủy.

Gấu đen giả bộ kinh ngạc lẫn tỉnh ngộ, vội vàng nói:

- Đa tạ đạo hữu nhắc nhở, đúng là ta bị Diệp Thanh Tuyết cùng Trần Cảnh này che mắt. Đạo hữu thật là tâm nhân thanh minh, không biết đạo hữu tu hành nơi tiên sơn nào?

- Tiểu sinh nhà ở thôn Hạnh Hoa, cạnh Tiểu Kiều.

Tú tài kia cười giòn, nói.

Gấu đen thầm mắng, nhưng không tiếp tục chủ đề, mà chỉ vào Trần Cảnh, nói:

- Đạo hữu có phát hiện chỗ khác biệt ở hắc lần này không?

- Ý đạo hữu là so với lần dâng sớ lên Côn Lôn lúc trước?

- Đúng vậy.

- Sấm sét nhiều hơn một chút, gió lớn thêm một chút, mưa lớn thêm một chút, mây cũng đen hơn một chút.

Gấu đen thầm nghĩ: "Thật là vô tri, lại có thể không nhìn ra đây là thần thông niệm động mưa gió sấm chớp của Ti Vũ Long Thần."

Mà tú tài kia thì cũng cười thầm: "Con gấu ngu xuẩn, lại còn muốn moi thông tin từ bản tú tài. Lẽ nào ta lại không nhìn ra Trần Cảnh kia giờ đã giấu kín sát ý tận trong tâm sao."

Khi hai kẻ này nói chuyện, Trần Cảnh đã bước được rất nhiều bước. Trên đỉnh đầu hắc, mây đen càng lúc càng nặng, sấm chớp cũng càng lúc càng dày. Những gì hai kẻ phía ngoài kia nhìn được đều không chân thật, bởi vì không gian trong phạm vi năm dặm quanh Trần Cảnh đã có chút vận vẹo.

Hai kẻ kia căn bản không thấy được mỗi bước Trần Cảnh bước ra thì tay phải sẽ chập hai ngón tay như kiếm, tay trái bấm pháp quyết đặt ngang ngực. Khi sấm sét đánh xuống, tay phải hất sẽ lập tức chỉ về núi Côn Lôn. Mà sấm sét thì đều đánh xuống theo hướng tay hất chỉ. Bởi vậy, mỗi một tia sét đều giống như một thanh kiếm sắc đâm tới núi Côn Lôn.

Trong mắt Trần Cảnh đột nhiên xuất hiện một ảo giác. Trong ảo giác đó có một đạo nhân trẻ tuổi đang bước từng bước trên bậc đá của một ngọn núi lớn. Không thấy rõ mặt của đạo nhân này, chỉ thấy một cái bóng dáng, nhìn qua khá gầy. Mỗi bước của người này vô cùng gian gian, mới đi được một nửa số bậc đá. Trần Cảnh không biết ảo giác này từ đâu đến, nhưng lại cảm thấy đạo nhân ấy không có khả năng đi được đến cuối bậc đá, bởi vì đạo nhân đã lung lay sắp đổ, lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Đạo nhân kia như ở cách rất xa xôi. Trần Cảnh chỉ thoáng thấy được, sau đó hình ảnh mờ dần, đột nhiên biến mất, tiếp lại xuất hiện. Đạo nhân trong ảo giác vẫn tiếp tục đi tới, vẫn một bộ dạng lung lay sắp đổ, như lúc nào cũng có thể ngã xuống. Bước chân của đạo nhân cũng càng thêm chậm, nhưng lại mãi vẫn không gục ngã, dù chậm nhưng vẫn tiếp tục từng bước đi tới trước. Trần Cảnh đột nhiên cảm nhận được từ đó tinh thần đấu tranh ngoan cường, xuyên qua hư không, xuyên thấu không biết qua bao nhiêu năm tháng mà đến.

Hắn bỗng cảm giác mình có thêm sức mạnh, cái sức mạnh này như tiềm ẩn sẵn trong lòng, giờ bị tinh thần bất khuất của ảo giác kia kích thích mà lên. Ảo giác biến mất, Trần Cảnh không nhìn thấy cảnh tượng đạo nhân kia tới được bậc đá cuối cùng, nhưng trong cơ thể hắn lại có cảm giác sôi trào nhiệt huyết.

Linh lực có ở khắp nơi, nhưng người tu hành sử dụng được tới đâu lại phải xem bản thân người đó có thể khơi mào được bao nhiêu linh lực.

Trần Cảnh bỗng bước nhanh hơn, mây đen trên đỉnh đầu hẳn càng thêm dày đặc, gió mưa sấm chớp cũng càng thêm lớn.

Đạo nhân đứng trên đỉnh Côn Lô nhìn thấy vùng mây đen mỗi lúc một dày thêm thì nhú mày. Dù trên đỉnh núi không có mây đen, nhưng một bộ phận sườn núi đã hoàn toàn bị mây đen che phủ, thậm chí, tuy không ở gần đỉnh Côn Lô, nhưng mây còn như hình thành một con rồng đen phía dưới.

Y lại lần nữa mở miệng:

- Ma, tất cả sinh linh muốn vượt lên Côn Lô đều mà ma vật, không thể tha thứ, không thể tồn tại.

Hạc trắng kêu lên liên hồi, như là hưởng ứng lời của y.

Trong tiếng hạc kêu vang, đạo nhân vươn tay phải ra, tức thì có một ngọn tháp màu vàng xuất hiện trong lòng bàn tay y, tỏa ra ánh vàng lấp lánh. Y lặng lẽ niệm khẩu quyết, tháp vàng lớn nhanh như thổi, chỉ nháy mắt đã cao lớn hơn bất kỳ căn nhà nào ở nhân gian, thậm chí cao ngang ngửa với những bức tường thành.

Ánh vàng từ ngọn tháp xua tan hết cảm giác tối tăm ở trước Côn Lô. Chỉ thấy y chỉ một ngón tay hướng tháp vàng, tức thì ánh vàng phóng ra càng thêm mãnh liệt, rồi chiếu thẳng về hướng Trần Cảnh đang leo nhanh lên Côn Lô.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 91: Đạo Ý Phù Pháp Khuynh Đảo Một Núi

oOo

Linh Lung Trấn Yêu tháp lóng lánh ánh vàng, giữa ánh sáng ấy giống như có vô số chữ bùa bay múa. Mây đen dày đặc bị ánh sáng chiếu tới thì tản cả ra một vùng bằng với ngọn tháp, lộ ra một chiếc bia đá cực lớn, không nhỏ hơn tháp vàng. Trên bia đá có hai chữ "Ti Vũ" như dùng mưa gió viết thành, có màn hào quang lấp lánh như ánh nước phóng lên tận trời.

Lúc trước mây đen vần vũ không thấy gì cả. Mà giờ, trong tích tắc mây tản đi, ánh vàng cùng hào quang từ bia thần Ti Vũ hòa với nhau cùng một chỗ, chữ bùa ở giữa ánh vàng cũng dừng mãi lao tới bia thần Ti Vũ.

Chữ bùa màu vàng như một đám ong vàng phá vỡ thần quang, lao về bia thần. Nhưng ngay khi chữ bùa sắp chạm tới đích, trên bia thần đột nhiên phóng ra những tia kiếm như mưa phùn. Những tia kiếm màu trắng vừa hiện, liền có một luồng sát khí mờ ảo quấn quanh trên hư không. Chữ bùa vàng bị tia kiếm quấn quanh, từng cái tan rã, không một chữ vào có thể chạm tới bia thần Ti Vũ.

Vô số tia kiếm lại nghịch hướng ánh vàng, phóng tới Linh Lung Trấn Yêu tháp. Tháp vàng đột nhiên rung lên ông ông, theo đó những tia kiếm cũng vỡ tan.

Trần Cảnh ngẩng đầu, chỉ thấy một vùng sáng vàng, thấy được một cái cửa động như vực sâu, đó chính là cửa vào tháp.

Áp lực xuyên thấu qua hư không, đè lên bìa thần Ti Vũ, cũng áp lên trên người Trần Cảnh.

Nặng nề như núi! Thân thể hắc khượng lại, bị đẩy lùi.

- Yaaaa...

Trần Cảnh hét lớn một tiếng, thân định lại, sau đó lại dẫm lên hư không, ra sức hướng về phía trước.

Hắc lại hét lớn một tiếng, vung ống tay áo.

"Ừng..."

Cuồng phong gào thét, xoay quanh dưới chân của hắc. Mưa đổ xuống như trút nước. Sóng sông cuốn lấy người hắc, hóa thành một chiếc pháp bào màu nước sông.

- Sóng làm áo này, gió làm ngựa này.

Trong đạo niệm từng được Hoàng Đình kinh ôn dưỡng của hắc sinh ra loại cảm giác này. Cảm giác vừa sinh, pháp thuật theo tâm mà ra, đồng thời miệng hắc cũng ngâm lên một câu chú ngữ huyền bí như vậy.

Phía dưới, trong sông Kinh Hà, Hồng đại hiệp đột nhiên hét lớn:

- Không cần lấy gió làm ngựa, Hà Bá gia quên tiểu tằm công tượng ngày xưa rồi sao?

Âm thanh của nó vang vọng trong mưa gió, từng đợt từng đợt.

Trần Cảnh bỗng cất giọng:

- Thần tướng công tượng ở nơi nào?

Hồng đại hiệp tung người phóng lên bầu trời, ngược sóng gió vô hình mà lên, chớp mắt đã ở dưới chân Trần Cảnh. Thân hình của nó rất lớn, càng phải mang theo một đoạn xích sắt đen thui, càng trái thì mang một cây đinh ba.

Trần Cảnh ngồi xuống trên thân Hồng đại hiệp, vỗ một chưởng ở sau lưng nó. Một cái ấn phù hình sóng chọt lóe lên rồi tắt. Hồng đại hiệp tức thì cảm nhận được lực lượng mệnh mông như thủy triều vọt tới, lập tức lớn tiếng nói:

- Núi Côn Lôn tính là cái gì, con bồi Hà Bá gia phá nó.

Trên thân Hồng đại hiệp toát ra dũng khí không sợ trời không sợ đất, cùng với lực lượng được Trần Cảnh cho mượn.

Khi Hồng đại hiệp mới gặp Trần Cảnh, nó là một kẻ nhát gan, sợ phiền phức, gặp địch thì khiếp đảm. Nhưng lúc gặp chuyện bắt buộc không thể tránh khỏi thì nó cũng có dũng khí liều mạng. Còn bây giờ, cái nhát gan khi xưa đã không còn, chỉ còn lại dũng khí dám đối mặt với bất cứ chuyện gì.

Thời gian có thể làm thay đổi tất cả, thời điểm tới, ai cũng có thể vút bay.

Ở trong sông, vỏ sò đột nhiên cũng phóng lên cao, theo sóng sông mà lên, nháy mắt đã tới bên trái Trần Cảnh. Nó không nói một lời, mà Trần Cảnh cũng không quay sang, chỉ tiện tay nắm một cái, trong tay đã có thêm một cây roi dài.

Cây roi có màu lam, trong đó lại xen chút vàng óng lờu chuyển. Roi quất trong hư không, phát ra tiếng vun vút.

Roi đánh lên vỏ sò, một cái ấn phù chọt lóe rồi tắt.

Trên đỉnh đầu Trần Cảnh, bia thần Ti Vũ phóng hào quang tận trời. Ở phía trên nữa lại có một chiếc tháp vàng không ngừng chiếu ánh sáng vàng

xuống, nhưng lại bị hào quang như sóng nước từ bia thần đẩy lên mà không thể hạ xuống. Không chỉ thế, theo mỗi bước bước lên đỉnh núi của Trần Cảnh, tháp vàng kia lại phải lùi thêm.

Đạo nhân đứng trên đỉnh núi Côn Lôn đột nhiên chỉ tay lên trời. Trên không trung tức thì có từng đợt từng đợt ánh sét bổ thẳng tới tháp vàng.

Ánh vàng trên tháp bùng lên mạnh mẽ, chiếu vào vùng mây đen vây tụ đến, tạo thành một vùng vàng nhạt. Mây cuộn cuộn, nhìn qua như là được phủ thêm một tầng lân giáp vàng.

Vô số tia sét hòa nhập vào trong tháp. Trên tháp lấp lánh ánh chớp, tia điện chạy vòng xung quanh rồi dồn cả xuống, phóng ra từ đáy tháp, tạo thành một chùm sét mang theo ánh chớp màu vàng, trong đó mơ hồ có những hàng chữ thần bí.

Bia thần Ti Vũ đột nhiên sinh ra gió lớn, rồi không biết sóng sông từ đâu xuất hiện, dâng lên ngập trời, ập thẳng đến tháp vàng.

Sấm sét màu vàng đánh xuống, sóng sông vỡ tan, hóa thành điểm điểm mưa bụi. Ánh chớp tràn lan, hình thành một không gian chói lòa.

Sét đánh tiếp xuống, trúng vào bia thần Ti Vũ. Bia thần lấp lánh ánh chớp, sóng sông lại cuộn cuộn nổi lên, nuốt hết lấy ánh chớp.

Trần Cảnh hét lớn một tiếng, roi trong tay hóa thành trường kiếm, chỉ lên trời. Chân hồng đại hiệp chột sinh gió đen, rồi ra sức chạy thẳng lên bầu trời.

Trong vòng trăm dặm, gió rít sóng gầm, tất cả nước mưa như hội tụ hết về hướng bia thần Ti Vũ.

Mây đen điên cuồng sản sinh, dần dần có xu thế bao phủ trọn cả Côn Lôn.

Đạo nhân đứng trên đỉnh núi không chút đổi sắc mặt. Mây đen đã cuộn cuộn dâng đến chân y, cuồng phong cũng thổi qua chân y, nhưng lại không thể làm tung bay pháp bào của y. Y chộp vào hư không, Linh Lung Trấn Yêu tháp liền nhanh chóng thu nhỏ, rồi bỗng xuất hiện trên tay y. Chợt y quay người bay về bên trong núi, như không để ý tới Trần Cảnh nữa.

Đạo nhân nhảy vào bên trong vùng linh khí nồng đậm như biển. Vừa tiến vào đó, y không ngừng biến lớn trong hư không, tới lúc chạm đất thì thân đã to như một quả núi, mặt thì lớn như một mẫu ruộng có miệng người, hai mắt như nhật nguyệt.

Hai tay y đẩy tới ngọn núi sắp bị mây đen che phủ. Ngọn núi dưới sức đẩy của y dường như muốn đổ sụp. Hồng đại hiệp ngẩng đầu nhìn lên, nhin không được hết to:

- Trời ạ, núi Côn Lôn sập.

Trong mắt nó, ngọn núi Côn Lôn hư ảo đang bắt đầu đổ sụp. Dững khí của nó cũng tụt tới đáy, khí thể muốn dâng sóng phá Côn Lôn cũng theo Côn Lôn sập xuống mà tan biến.

"Uỳnh..."

Trần Cảnh hét lớn một tiếng:

- Phá!

Tiếng như tiếng sấm.

Ngay tức thì, gió mây tụ tập. Trường kiếm trong tay hần phát ra tiếng kiếm ngân vang lạnh thấu xương. Hần vung kiếm chỉ về phía núi đổ. Hồng đại hiệp chỉ cảm thấy tất cả đều phải tan biến dưới kiếm này. Tâm thần đại định, nó cũng quát to một tiếng, rồi ra sức bay cao.

Dưới thân vỏ sò chẳng biết đã xuất hiện một đài tế nhỏ từ lúc nào. Đài tế tản ra hào quang, vỏ sò cũng theo Trần Cảnh và Hồng đại hiệp lao thẳng hướng bầu trời.

Trần Cảnh đương nhiên biết thứ bị sập đổ không phải núi Côn Lôn, nhưng lại có thể xem như là Côn Lôn.

Phàm là linh sơn phúc địa, đều có chân tu có đại thần thông tiềm tu tại đó. Chỉ cần thời gian đủ dài, những nơi này sẽ sản sinh đạo văn chân phù. Những thứ này có thể làm cho người tu hành khác tiến vào thì khó có thể khu động linh lực nơi đây, có thể làm cho chủ nhân nơi đây càng an thần, một ý niệm có thể khu động linh lực của toàn bộ không gian.

Núi Côn Lôn này từng là nơi cư ngụ của hai vị đạo tổ, từng xuất hiện hai vị thánh giả, kim tiên lại càng nhiều, nên mỗi một tấc đất đều nhiễm đạo ý phù pháp. Chẳng qua Trần Cảnh không ngờ rằng đạo nhân kia lại dùng đạo ý phù pháp ngàn vạn năm mới hình thành để trấn áp mình, lẽ nào không còn thủ đoạn khác nữa sao?

Nghi hoặc này vừa xuất hiện đã lập tức biến mất, Trần Cảnh liền tập trung pháp lực toàn thân để phá màn sập núi này.

Hắn không thể tránh, bởi vì núi sập xuống không phải là núi thật sự, mà là đạo ý phù pháp qua ngàn vạn năm mới hình thành. Trong đó không chỉ là ẩn chứa linh lực của cả Côn Lôn, mà điều đáng sợ nhất phải nhắc tới là đạo ý phù pháp này sẽ trực tiếp trấn ở trong tâm của Trần Cảnh. Nếu Trần Cảnh chạy thoát, dù thân thể không có việc gì, nhưng thần của hắn, tâm của hắn sẽ vĩnh viễn bị núi này đè ép, thậm chí có thể tan biến đạo tâm, phế bỏ tu vi.

Bởi vậy, Trần Cảnh không thể trốn tránh, chỉ có thể cứng rắn phá.

Sóng sông cuộn cuộn trong hư không kia bao bọc lấy cả Trần Cảnh cùng vỏ sò, Hồng đại hiệp, khiến pháp lực của cả ba tương thông, ý niệm cũng

tương hợp.

Người từ bên ngoài khó có thể thấy rõ bên trong. Bọn họ không biết ở chỗ sâu nhất trong mây đen đang phát sinh cái gì, nhiều nhất chỉ có thể nhìn thấy vài cảnh tượng mơ hồ. Lúc trước đã vậy, hiện giờ đạo ý phù pháp ngàn vạn năm đổ ập xuống, họ lại càng khó để có thể thấy rõ.

Tiếng của Hồng đại hiệp cũng bị xé thành mấy mảnh truyền ra. Người bên ngoài chỉ nghe được loáng thoáng những từ không rõ nghĩa.

Đột nhiên, mọi người cảm nhận được ánh trắng trên bầu trời giống như lóe lên một cái, mà những người mắt có thể sinh ra pháp thuật thì lại thấy có một chùm ánh trắng rực sáng khác thường chiếu tới vùng mây đen kia.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 92: Tiếng Chuông Côn Lôn

oOo

Ánh trắng chiếu lên tầng mây dày đặc, nhuộm cả tầng mây đen thành một sắc xám trắng.

Lực lượng ánh trắng xuyên thấu tầng mây, dung nhập vào trong mưa gió, đi vào bia thần Ti Vũ.

Trần Cảnh ngược núi vọt lên, ánh nước lóng lánh từ bia thần Ti Vũ hạ xuống, hình thành nên một tầng sóng nước. Mưa gió, ánh trắng dung nhập vào bên trong đều trở thành sóng nước cả. Trong sóng nước, Trần Cảnh tay cầm Mê Thiên kiếm ném lên không trung. Kiếm hóa thành một luồng sáng trắng có lẫn ánh vàng kim, bắt đầu chớp lóe quanh bia thần Ti Vũ.

Như một con thoi, những nơi kiếm đi qua, tất cả đạo ý phù pháp màu xanh đậm đều bị nó cắt nát.

Trần Cảnh cảm nhận rất rõ, khi ánh kiếm xẹt qua những đạo ý phù pháp kia, có âm thanh như va chạm kim loại truyền ra, lại có âm thanh như gỗ mục bị cắt nát, cũng có tiếng gió rít liên miên không dứt.

Khi mây đen hoàn toàn bao phủ lấy ngọn núi, toàn bộ phạm vi trăm dặm nơi này nổi lên mưa to như trút nước. Ngoài trăm dặm này, mưa rơi nhỏ hơn một chút. Càng cách xa nơi này, thì chỉ còn là mưa phùn sương mù. Có điều nước sông Tú Xuân loan vẫn dâng đầy nước, người tế vẫn còn nguyên như vậy.

Bọn họ cúng tế vô cùng long trọng, theo thứ tự từng nhóm một, cho nên mới lâu dài khác thường như vậy.

Khi Trần Cảnh đạp bước lên rìa ngoài ngọn núi Côn Lôn, là nơi bắt nguồn của con sông Kinh Hà, hẳn phải cố gắng đè nén cái cảm giác rút kiếm vung khắp bốn phía, nhìn khắp cả núi non.

Đỉnh Côn Lôn vốn chưa từng bị mây đen che phủ, hôm nay trên khoảng không lại ùi ùng đầy sấm sét, lốc xoáy, mưa to không chút kiêng nể trút xuống. Khiến người ta cảm thấy kì quái, là dù đám người Trần Cảnh ở bên trong mây mưa vần vũ đó, lại có một luồng ánh trắng chiếu bọc bọn họ lại.

Trần Cảnh đưa mắt nhìn bốn phía, nhìn thấy được có những ánh mắt kinh ngạc, có ánh mắt mang theo địch ý, một vài ánh mắt nếu lưu tâm nhìn kỹ sẽ thấy được chút ngưỡng mộ. Hẳn lại không chút để ý.

Mây đen trên bầu trời như gom hết toàn bộ hơi nước ngàn dặm quanh đây, hay như toàn bộ nước con sông Kinh Hà đã ở cả trên bầu trời này. Chúng đang trút xuống Côn Lôn bên dưới, hình thành nên một dải trắng xám, như dải thiên hà dốc xuống.

Đúng lúc này, chiếc bông tai bên tai Trần Cảnh đột nhiên lóe sáng chói mắt. Rồi một con rồng trắng nhỏ lao ra, bay lượn trong mưa gió. Mỗi lúc thân thể nó lại dài ra vài phần, đồng thời hào quang trên người nó càng thêm lấp lánh.

Trong màn mưa gió, Tiểu Bạch Long không ngừng xoay chuyển, hướng thẳng lên chín tầng trời. Chỉ trong chớp mắt, Tiểu Bạch Long vốn chỉ cỡ đầu ngón tay đã dài ra hơn một trượng.

Hai trượng Ba trượng, bốn trượng.

Rồi nó ẩn vào trong tầng mây đen khiến tầng mây này sôi trào lên. Trong sắc mây đen đó, thỉnh thoảng vẫn lộ ra những mảng lân giáp màu trắng,

thấy đầu không nhìn thấy đuôi, thấy thân nhưng không thấy vuốt, từng tiếng rỗng ngâm từ trong tầng mây truyền ra. Trong tiếng rỗng ngâm ấy, mưa gió lại càng thêm mật mù hơn, mây đen cũng thêm dày đặc hơn.

“Thân thể chân long.”

Có tiếng kinh hô.

Trần Cảnh ngẩng đầu nhìn, nhận thấy long uy càng lúc càng nặng nề, cũng chớp mắt hiểu ra nhất định là biểu hiện của những dấu ấn bên trong thành giếng Tù Long. Lúc này hẳn có thể chắc chắn Tiểu Bạch Long đến Đông Hải là vì những dấu ấn đó.

Đột nhiên, sắc mặt Trần Cảnh biến đổi. Bia thần Ti Vũ được hắn thu vào trong cơ thể đột nhiên phóng ra ngoài, nhập vào trong đám mây đen kia.

Một cái móng vuốt thò ra khỏi tầng mây đen bắt lấy bia thần. Hào quang trên bia thần bắn ra bốn phía. Có điều ngay khi vừa chạm vào móng vuốt rỗng kia thì nó lập tức trở ngược lại về phía Trần Cảnh, tốc độ nhanh chóng không kém. Nháy mắt lại đã trở vào trong cơ thể hắn lại rồi.

Bia thần nhập thể, một đoạn lời nói cũng đồng thời xuất hiện trong lòng Trần Cảnh.

Đó là lời của Tiểu Bạch Long, là một ý niệm.

Hắn đã hiểu được từ đoạn lời nói đó, là lời mà Tiểu Bạch Long giải thích cho Trần Cảnh nghe.

Hóa ra những dấu vết hoa văn hình rồng trong giếng Tù Long đã có từ thời đại hồng hoang của thương long để lại. Tại thời đại yêu tộc, có yêu thần tế luyện bia thần Ti Vũ ở Đông Hải, lấy những hoa văn hình rồng kia tế nhập vào trong bia thần Ti Vũ. Hiện tại nàng đã phân tách ra rồi.

Điều này Trần Cảnh không rõ ràng cho lắm, mà vừa rồi Tiểu Bạch Long cũng không nhắc đến. Nhưng hẳn biết có lẽ lúc này vì Tiểu Bạch Long đã hoàn toàn luyện hóa được dấu vết kia, cho nên mới mất đi không chế với bìa thần Ti Vũ. Rốt cuộc Tiểu Bạch Long cũng hoàn toàn tách rời dấu vết hình rồng ra khỏi bìa thần.

Trần Cảnh mới biết được hóa ra bìa thần Ti Vũ vẫn luôn không hoàn chỉnh.

Tất cả chỉ diễn ra trong một ý niệm của Trần Cảnh, còn lúc này Tiểu Bạch Long trên bầu trời đã kêu vang lên một tiếng rồi vọt vào trong núi Côn Luân. Phối hợp theo đó là mưa gió, sấm sét khôn cùng.

Từ trong tiếng kêu kia, Trần Cảnh chợt hiểu được ý tứ của nàng.

Lúc này trong núi Côn Luân lại rất im ắng, như thể chỉ có mây mù như biển trải đều, đạo nhân kia không rõ đã đi đâu rồi.

Tiểu Bạch Long kéo theo gió mưa, sấm sét lao xuống. So với Giao Long vương sắp hóa thành rồng lúc đó còn có thêm một loại uy thế khác nữa.

Năm đó Giao Long vương là một loại lặng im mà hung hãn ngoan lệ, từng bước từng bước lại tăng lên cao hơn. Còn về Tiểu Bạch Long, những nơi nàng đi qua đều có mưa gió gào thét, sấm sét chớp lóe, nhưng vẫn tạo cho Trần Cảnh một loại cảm giác linh hoạt và thần bí. Mãi cho đến hôm nay, Trần Cảnh mới hiểu Giao Long vương năm xưa mạnh mẽ đến bậc nào.

Tiểu Bạch Long nhảy vào trong linh hải núi Côn Luân, biến mất khỏi ánh mắt của Trần Cảnh đang còn đứng ngoài rìa ngọn núi.

Côn Luân đột nhiên yên tĩnh ngoài dự liệu của Trần Cảnh. Nhìn thấy Tiểu Bạch Long chìm vào trong Côn Luân, hẳn cũng lập tức phóng người lên rồi lao vào. Hồng đại hiệp và vô số theo sát sau lưng hắn, mà ánh trăng trên bầu trời vẫn tiếp tục chiếu rọi. Vào trong Côn Luân, Trần Cảnh chỉ cảm

thấy linh lực Côn Lôn như dòng nước lũ của con đê vỡ, theo dòng chảy của Kinh Hà dũng mãnh lao đi. Đột nhiên Trần Cảnh sinh ra một loại cảm giác, rằng Côn Lôn lúc trước vốn như một cái ao tù nước đọng, hiện tại mới tính là sống lại.

Tiến vào trong Côn Lôn còn chưa xa lắm, Trần Cảnh đã nghe thấy tiếng rỗng ngâm dài truyền ra trong màn sương mù. Từ phía xa, hắn thấy được hình ảnh Tiểu Bạch Long dựng người lên, thân thể được mưa gió sấm chớp bao quanh lấy, thậm chí còn khiến cả linh vụ trong núi cũng cuộn trào theo.

Từ lúc nàng thật sự hóa rồng, Trần Cảnh vẫn chưa từng nhìn thấy chân thân đầy đủ của nàng. Chỉ vẫn luôn là nhìn đầu không thấy đuôi, nhìn thân không thấy vuốt.

Lúc này nàng đang đối chọi với tòa Linh Lung Trấn Yêu tháp. Ánh sáng vàng chói lọi tán xạ qua tầng sương mù tạo thành tầng tầng sắc màu. Lúc Trần Cảnh tới gần cũng là lúc tòa Linh Lung Trấn Yêu tháp đột nhiên nổ tung trong hư không. Một điểm sáng ánh xanh từ trong hư vô, giữa những tro bụi của tòa tháp vọt ra. Điểm sáng xanh đó là vật sống, vừa uốn éo trong hư không, thân thể nó cũng biến đổi, rồi hóa thành một con rồng xanh lao thẳng tới Tiểu Bạch Long.

- Đó là Giao Long vương

Trần Cảnh thầm kinh hãi:

- Quả nhiên lão còn sống, vậy còn sư tỷ?

Hắn mong rằng sư tỷ cũng đi ra. Trong lòng hắn cũng hiểu rất khó có khả năng đó nhưng vẫn hi vọng sư tỷ cũng có thể đi ra ngoài giống như Giao Long vương. Toàn thân Giao Long vương màu xanh lục, trong đó xen lẫn là ánh sáng màu vàng kim. Lúc lão xoay người dựng lên, ánh sáng vàng cũng càng thêm nồng đậm.

Quả nhiên lão chưa từng ngừng nghỉ quá trình hóa rồng. Như thế lão căn bản chưa từng bị vây khốn nhiều năm qua như vậy, thời gian như thế chỉ vừa vụn vào phút chốc lúc lão nhảy vào trong Côn Lôn năm đó vậy.

Giao Long vương giương nanh múa vuốt phóng về phía Tiểu Bạch Long. Nhìn hình thể, Giao Long vương mạnh mẽ cường tráng hơn Tiểu Bạch Long, mà về thần thông thì hai người không thua kém bao nhiêu. Thế như nếu xét về khí thể nội tại, Tiểu Bạch Long yếu nhược hơn không ít.

Trần Cảnh cảm thấy nàng còn chưa khôi phục được nguyên khí, hay nói kỳ thật nàng còn chưa thật sự khôi phục được trí nhớ.

Tiểu Bạch Long phóng lên, tiếng rồng ngâm cao vút. Giao Long Vương theo sát phía sau. Mưa gió sấm sét trên bầu trời như vì hư không bị xé nứt mà trút toàn bộ xuống bên dưới.

Trong nháy mắt, Giao Long vương và Tiểu Bạch Long như thể đã biến mất ở phía xa chân trời. Trần Cảnh còn nhìn thấy vài đạo linh quang lóe lên, đuổi theo hai người Tiểu Bạch Long và Giao Long vương. Về phần có những kẻ âm thầm đi theo nữa hay không thì hẳn không biết được.

“Boong...boong...boong...”

Đột nhiên một tràng chuông ngân dài khắp Côn Lôn, tiếng sau kéo dài hơn tiếng trước, lan tràn khắp trời đất. Theo tiếng chuông vang lên, sương mù trong núi Côn Lôn dần tan biến. Hình ảnh trong núi chậm rãi hiện ra rõ ràng. Bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy từng ngọn núi bên trong, trên mỗi đỉnh đều có một tòa điện nhỏ hoặc ngôi đình nhỏ. Trần Cảnh dẫn theo Hồng đại hiệp và vô số đáp xuống một ngôi đình nhỏ trên ngọn núi nằm ngay chính giữa Côn Lôn, cũng là nơi vang lên tiếng chuông ngân. Đó là một trong chín chỗ nổi danh nhất Côn Lôn – Ngọc Hư cung.

Ánh trăng trên bầu trời nhanh chóng trở nên yếu ớt. Nếu lúc trước ánh trăng như núi như biển, trải dài vô tận, thì lúc này ánh trăng chỉ như một

màn sa mỏng khoác lên người bọn họ.

“Boong...boong...boong...”

Tiếng chuông du dương ngân dài.

Ngoài núi, có hạc có chim bay lượn, xoay vòng quanh Côn Lô.

Lại có những loài chim không tên khắp bốn phương tám hướng bay tới. Mỗi loại đều mang đầy linh khí, nhìn thoáng qua đã biết không phải là phàm vật.

Ngay vùng trung tâm, khi sương mù tan hết, lộ ra một tòa đạo điện. Một tia nắng mặt trời len qua ngọn núi cao nhất bên ngoài, chiếu xuống Côn Lô. Theo chân tia nắng ấy, có thể nhìn thấy ánh nắng đang chiếu xuống một ngôi đình nhỏ riêng biệt, bốn mặt trống không. Tuy sương mù xung quanh vẫn chưa tan hết nhưng vẫn đủ để nhìn thấy được bên trong đình, thấy được một chiếc chuông lớn được treo rủ giữa đình.

Dưới ánh nắng xuyên qua làn sương mù, chiếc chuông kia có màu nâu xanh. Nhìn kỹ bên trên chuông còn có hình khắc mặt trời và mặt trăng, bên dưới có núi non sông ngòi, tranh vẽ hoa cá chim trùng, còn ở giữa là hình rồng, phượng, kỳ lân cưỡi mây trắng.

Còn có khắc một chữ viết rất lớn, mang đậm phong cách cổ xưa mà thần bí.

Bên cạnh là đạo nhân mặc áo vàng ánh đỏ đang đánh chuông, mặt quay về phía mặt trời. Nhìn thoáng qua, Trần Cảnh đã nhận ra gã chính là kẻ duy nhất từng xuất hiện của Côn Lô, là kẻ từng vài lần đối diện với hắn nhưng chưa thềm mở miệng nói lời nào.

Ánh mặt trời rọi xuống trán gã, nhìn rõ cả những giọt mồ hôi li ti trên đó. Gã đánh chuông, từng tiếng kéo dài mà du dương, âm thanh vọng lên tận

chín tầng trời, vắng vắng không tiêu tán.

“Boong...boong...boong...”

Trần Cảnh cẩn thận nghe, nghe thấy đã có ba mươi sáu tiếng chuông được đánh vang lên. Trần Cảnh nghĩ thầm: “Lẽ nào đây là tiếng chuông khai sơn của Côn Lôn?”

Ngay khi hân vừa nghĩ vậy, cánh cửa Ngọc Hư cung được mở ra. Bên trong có hai tiểu đồng mặc áo xanh bước ra, ngáp một cái, cầm chổi trong tay bắt đầu quét tước bụi bặm trước cửa cung.

Đạo nhân kia vẫn còn đang đánh chuông. Đạo y trên người gã đã ướt đầm mồ hôi, nhưng gã vẫn chưa có ý định dừng lại. Vẻ mặt gã rất chuyên chú, như dùng toàn bộ tính mạng của mình đánh chuông.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 93: Hộ Giáo Đệ Tử

Rất nhiều tia sáng lóe lên từ phía chân trời rồi rơi xuống núi Côn Lôn. Có tia thì dừng ở giữa đám mây, có tia thì rơi xuống sườn núi, nhưng không có tia nào rơi xuống phía trước Trần Cảnh. Sương mù trong núi vốn đã ngưng đọng rất dày, nhưng dưới tiếng chuông lại như thể bùn cát dưới đáy sông bị khuấy lên, bay lên bầu trời rồi tiêu tán đi mất.

"Boong... boong...boong..."

Tiếng chuông này như làm bừng tỉnh toàn bộ Côn Lôn.

Hai đồng tử kia như vừa mới ngủ dậy. Chúng căn bản không chú ý có một số người đang đứng phía chân trời hoặc trên đỉnh núi. Bọn chúng đang nói chuyện với nhau. Một đứa nghiêng đầu nhìn đạo nhân đánh chuông, mang theo chút khó hiểu hỏi:

- O, đây là vị sư huynh nào vậy, sao ta chưa thấy bao giờ.

Đứa bé còn lại cũng nghiêng đầu nhìn qua, mới nhận ra rằng mình cũng không biết người kia liền nói:

- Đúng vậy, tại sao lại chưa thấy bao giờ nhỉ? Chẳng lẽ mới đổi người hôm nay?

Thanh âm của hai đồng tử tuy không lớn nhưng mỗi người xuất hiện ở đây đều là hạng pháp lực cao cường nên đều nghe thấy rõ ràng. Hai đồng tử cũng chỉ nghi hoặc thoáng chốc, cũng không có suy nghĩ tiếp mà cầm cái chổi tiếp tục quét sân. Được một lúc, một đứa liền nói thêm:

- Tiếng chuông hiện tại...?

- Tiếng chuông hiện tại không đúng, chỉ có khai sơn đại điển mới đánh một trăm linh tám lần, vị sư huynh này có lẽ đã nhầm rồi?

- Nhất định là nhầm rồi, chắc là do huynh ấy lần đầu đánh chuông.

Bọn chúng không nhìn thấy vị sư huynh đánh chuông mờ hôi đổ như mưa. Tại trong mắt Trần Cảnh, lúc này Ngọc Hư cùng Côn Lôn như sống lại.

Đột nhiên, một mũi tên từ núi Côn Lôn cắt ngang bầu trời rơi xuống, quỹ đạo của nó giống như đạo hình cung bay vào chỗ đạo nhân đánh chuông.

Không có tiếng rít, không có linh khí chấn động, giống như một con chim hạ xuống, không chút tiếng động, không có dấu hiệu.

"Boong..."

Mũi tên màu đen vừa tiến vào trong đình, nơi đạo nhân đánh chuông, liền bị nghiền nát, hóa thành hư vô.

Ngay lúc mũi tên này bị phá hủy.

Trong không khí vang lên tiếng rít, mũi tên này đã hóa thành hư vô mới có âm thanh truyền đến.

Ngay sau đó, lại có ba mũi tên từ núi Côn Lôn bay lên không trung, rồi rơi xuống. Ba mũi tên màu đen xếp thành một hàng, quỹ đạo bay hoàn toàn như nhau, tạo thành một đường cong. Ba mũi tên này cũng xuất phát từ cùng một phía như mũi tên trước đó, hiển nhiên là do cùng một người bắn ra.

Tại thời điểm mà ba mũi tên bay xuống, lại có một người từ trên cao rơi xuống.

Trần Cảnh ngẩng đầu nhìn, nhận thấy rằng mình cũng không thấy rõ khuôn mặt của người ấy. Bởi trên thân y bao phủ một tầng ánh sáng cầu vồng. Người này không rõ già trẻ, là gái hay trai, xuất hiện bất ngờ từ trên trời bay xuống, giống như lá rụng, nhưng tốc độ lại nhanh đến mức Trần Cảnh cũng không đoán được. Y chỉ cần nhích người thì cả thân hình đã biến mất, lúc xuất hiện lại thì đã đến đỉnh đầu của đạo nhân đánh chuông cùng lúc với ba mũi tên.

"Boong..."

Dưới một kích của mấy mũi tên và người nọ, cột đá và gạch ngói bể nát, hóa thành bụi bặm.

Hai đồng tử nhìn thấy cảnh này mà sợ đến đơ cả người, bèn lập tức ném chổi, chạy về phía Ngọc Hư cung.

Tuy thế nhưng tiếng chuông vẫn ngân vang. Chuông vẫn cứ treo ở trong không khí, không bị rơi xuống. Đạo nhân kia vẫn đang cầm cán cây khô vàng đánh vào chiếc chuông.

Ngực của gã bị mũi tên màu đen găm vào, đỉnh đầu thì bị người từ trên không bay xuống đánh một phát, máu trào ra từ khóe miệng, nhưng gã vẫn đứng đó, không ngã xuống.

Linh khí bạo động. Người kia liền bay ngược trở lại, hiện ra thân hình ở giữa đám mây. Đó là một người nhìn qua thì rất bình thường, tóc dài màu đen chải kiểu thư sinh có cột cái khăn vuông màu lam, quần áo cũng phổ thông. Trần Cảnh còn nhìn thấy có cả miếng vá nơi cổ tay áo y. Cho nên hẳn nghĩ mãi không hiểu tại sao một người thần thông phi phàm, pháp lực cao cường lại ăn mặc như vậy, có vẻ giống một thư sinh sống ở nhân gian.

Người ấy đang đứng trên một đám mây nhìn xuống phía dưới, con mắt của y không lớn, có thể nói là hơi nhỏ, nhưng lại hẹp dài, đang khép hờ lại trông như một cái khe nhỏ. Khi Trần Cảnh nhìn chăm chăm vào, y cũng

nhìn thoáng qua Trần Cảnh, trong nháy mắt đối diện đó, hắn mới nhận ra rằng ánh mắt của y cực kì sắc bén, lại như đang có vẻ tức giận.

Trần Cảnh cảm thấy khó hiểu.

Nhưng mà y chỉ nhìn thoáng qua rồi lại nhìn về phía đạo nhân Côn Lôn vẫn đang đánh chuông. Ngoài núi không còn mũi tên nào bắn tới nữa.

Không biết từ lúc nào mà bên ngoài cửa Ngọc Hư cung đã xuất hiện một đạo nhân trung niên. Lão nhìn bầu trời xung quanh, rồi liếc mắt liền đã nhìn thấy hết những người đến núi Côn Lôn. Ngay sau đó lão bấm ngón tay tính toán, chợt cảm thấy hoảng hốt, rồi quát đạo nhân đánh chuông:

- Thời gian chưa tới, tại sao lại đánh chuông?

Tại trong lúc nói chuyện, da mặt lão khô đi rất nhanh, tóc đen biến trắng chỉ trong chớp mắt. Lão xoay người muốn chạy về Ngọc Hư cung nhưng còn chưa kịp qua cửa thì đã hóa thành một cái cây khô.

Mọi người nhìn thấy cảnh này, đều cảm thấy kinh ngạc và nghi ngờ. Khi đạo nhân kia xuất hiện, tất cả mọi người đều cảm nhận được một loại khí tức mà những người ở thời đại này không có được, một loại khí tức phía trên cả Tiên đạo. Nhưng mà, người đó chỉ trong chớp mắt đã chết rồi.

- Đây là có chuyện gì?

Trần Cảnh cảm thấy khó hiểu, thế nhưng tất cả mọi người đều có thể đoán được nguyên nhân là do tiếng chuông đã khiến đạo nhân trong Ngọc Hư cung tỉnh dậy. Trần Cảnh nghĩ thầm: "Lẽ nào người trong Ngọc Hư cung đều đang ngủ say?"

Lúc này, người ở trên bầu trời đột nhiên cười lớn, tiếng vang quanh quần khắp núi Côn Lôn, khi dừng lại, y liền nói to:

- Xem ra tiếng chuông này vang lên không đúng lúc. Ha ha, hộ giáo đệ tử? Tên của người nên đổi lại thành diệt phái đệ tử mới hợp.

Trần Cảnh nhìn cách ăn mặc của y, lại nghe tiếng cười cùng lời nói, chỉ cảm thấy được đây là một người rất mâu thuẫn. Tiếng cười và lời nói của y đầy vẻ huênh hoang, còn cách ăn mặc lại rất giản dị. Chính vì thế mà mọi người nhìn vào y mới thấy đầy mâu thuẫn.

- Sư thúc, sư thúc, người làm sao vậy? Sư thúc, sư thúc.

Hai đứa trẻ vừa từ bên trong chạy ra, bọn nó cũng không biết là có chuyện gì.

"Boong... boong...boong..."

Tiếng chuông vẫn vang lên.

- Đây là chuông báo tang...

Trên bầu trời, vang lên tiếng người nọ mĩa mai. Trần Cảnh đang cố đoán xem thân phận của y. Trên đời này, người dám trêu chọc thẳng mặt Côn Lôn thực sự rất hiếm có.

Ngay lúc này, có một điểm đen trên bầu trời đang hạ xuống như một mũi tên, càng lúc càng lớn, cuối cùng hóa thành một cái ẩn to như một ngọn núi. Trong tích tắc đã xuất hiện trên đỉnh đầu người có miếng vá trên ống tay áo.

Chiếc ẩn ẩn xuống, trên thân người nọ có ánh sáng cầu vồng lóe lên, bước một bước liền tránh thoát. Chiếc ẩn rơi vào khoảng không liền thu nhỏ lại, hóa thành điểm đen, bay lên trời cao và lại ẩn xuống một lần nữa.

Trên thân người nọ lại có ánh sáng cầu vồng lóe lên, sau khi tránh né bèn nhìn lên đám mây phía xa, chậm chọc nói:

- Phiên Thiên ấn đã ra thì không thể tránh được. Không biết trong đám truyền nhân của Quảng Thành tử còn ai làm được như vậy không? Ấn vô thần, ấn hạ vô uy, liệu còn xứng với cái tên Phiên Thiên ấn sao?

Trong lúc y nói chuyện thì đại ấn đã hạ xuống vài lần nhưng kết quả đều như vậy, hơn nữa chiếc ấn luôn cách y một khoảng cách rất nhỏ. Tất nhiên là y có thể né ra xa nhưng lại cố ý tránh né sát sao như vậy.

Người đang đứng trên đám mây kia là Nguyên Chân đạo nhân, cũng là kẻ từng chiến đấu với Trần Cảnh ngay dưới chân núi Côn Lôn. Người đó lên tiếng hỏi:

- Người là ai?

- Ta là ai thì có quan trọng gì, quan trọng là người không ở núi Không Động an phận tu hành, chạy đến núi Côn Lôn làm gì?

- Đệ tử Đạo môn, khi nghe thấy chuông ở núi Côn Lôn thì đều phải có trách nhiệm hộ giáo. Người xuất hiện lúc này thì là Vu hay Yêu?

Nguyên Chân lạnh lùng hỏi.

Tiếng chuông vẫn tiếp tục vang lên, đạo nhân đánh chuông mặc một thân đạo bào màu vàng đỏ, ngực cắm một mũi tên màu đen, đỉnh đầu chịu một chưởng, vẫn đang đánh chuông. Gã giống như đang cùng với núi Côn Lôn hòa làm một thể.

Trần Cảnh không cảm thấy bất ngờ khi Nguyên Chân hỏi như vậy, bởi vì chính bản thân hắn cũng không nhìn ra được người này là Vu hay Yêu, mà cũng có thể đó chỉ là người bình thường.

- Vu? Yêu? Việc gì phải phân chia rõ ràng như vậy. Côn Lôn đã không còn là Côn Lôn trước đây nữa rồi. Câu nói mặt trời lặn phía tây chính là nói núi Côn Lôn đấy. Nếu như người nhất định muốn biết rõ thì cứ gọi ta là

Triệu bán yêu. Thiên địa này bây giờ là thuộc về bọn họ, những vị thần đang hưởng hưởng khói nhân gian.

Nói xong y liền chỉ vào Trần Cảnh. Trần Cảnh đang nhìn y, đề tài cuộc nói chuyện liền chuyển hướng sang hẳn, hỏi:

- Người nói xem ta nói có đúng không?

Trần Cảnh không trả lời y. Phía xa lại có mấy vệt ánh sáng bay tới, hóa thành người, rồi đứng trên các đám mây.

Sương mù lắng đọng nghìn năm trong núi Côn Lôn đang biến mất, tiếng chuông vẫn vang lên.

- A, a...

Hai đồng tử vừa chạy ra từ trong Ngọc Hư cung hét lên với đạo nhân vẫn đang không ngừng nghỉ gõ chuông:

- Sư huynh, sư huynh, sư phụ sư thúc sư bá và các sư tổ đều chết rồi.

Trần Cảnh cảm thấy thất kinh, nghĩ thầm: "Lẽ nào mọi người trong Ngọc Hư cung đều chết hết cả như đạo nhân vừa rồi sao?"

Hắn vừa nghĩ tới thì lại nghe thấy Triệu bán yêu than thở:

- Tâm tính ngoan độc a. Công thành cửu chuyển, thủ tại luyện tâm. Không ngờ được truyền nhân hộ giáo lại có thể lấy cái chết của toàn phái Côn Lôn để luyện tâm. (cửu chuyển huyền công đại thành là cửu chuyển, bước cuối cùng là luyện tâm)

Y nói xong thì cười ha ha. Ngay tại lúc này, khí thế của đạo nhân đánh chuông thay đổi, mũi tên trên ngực rơi xuống, linh khí quanh thân bạo động. Tiếng cười của Triệu bán yêu còn chưa dứt thì ánh sáng cầu vồng lóe lên, y đã xuất hiện tại đỉnh đầu đạo nhân, đánh ra một chưởng.

Một chuông của y đánh xuống, hư không dưới đó như đông cứng lại.

Một tiếng vỡ tan, hư không nghiền nát.

Trong một tích tắc, chỗ đó như là ảo ảnh trong nước.

"Boong..."

Tiếng chuông vang lên, đầu Trần Cảnh choáng váng, không nhìn thấy gì cả, thân hình như bị kéo xuống, đồng thời trong tai nghe thấy tiếng của ai đó hét lên:

- Đó là Lạc Hồn chuông.

Cũng đúng lúc này, trong tai Trần Cảnh vang lên tiếng địch u oán, tâm hấn động, đỉnh đầu ánh sáng lóe lên. Bia thần Ti Vũ xuất hiện, trên nó đặt một chiếc địch màu xanh, giống như là có người đang thổi.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 94: Tên Lạc Ngoài Núi

oOo

Ở phía ngoài núi Côn Lôn, có hai người đứng trên một sườn núi nhỏ. Một tảng đá lớn nằm giữa ngăn cách hai người.

Hai người là một nam một nữ. Nữ mặc một thân y phục đỏ như lửa, còn nam mặc y phục màu hồng nhạt.

- Lần này chúng ta bắn thần linh.

Người nữ mặc bộ đồ đỏ như lửa nói.

- Không bắn đệ tử hộ giáo Côn Lôn kia sao?

Người nam hỏi.

- Không được. Người bắn liên tục bốn mũi tên đều không giết được hắc, đã phá hỏng quy củ giết một người không quá ba mũi tên của chúng ta, không thể tiếp tục ra tay với hắc.

Người nữ nói.

- Ta giúp người giết hết thần linh trong núi Côn Lôn, để ta mặc lại áo trắng đi.

Người nam mặc áo hồng nhạt nói. Khuôn mặt có chút anh tuấn của gã trông đầy âm ức.

- Vậy nhìn xem biểu hiện của người. Nếu người có thể giết Hà Bá Kinh Hà có được bia thần Ti Vũ, thì có thể mặc lại đồ trắng người thích nhất, cũng là cái kiểu khó nhìn nhất kia.

Người nữ nói.

Người nam giãn mày ra, cao hứng nói:

- Tốt, ta nhất định giết hẳn.

Nói xong, gã lại hỏi:

- Giết Trần Cảnh này vì lý do gì đây?

- Quá nổi bật, quá kiêu ngạo.

Người nữ nói xong, liền vẽ một vòng tròn trên mặt đất. Tiếp đó nàng này nhắm hai mắt lại, nhưng tay vẫn không ngừng vẽ trên mặt đất. Địa hình của dãy Côn Lôn dần dần hiện ra giữa vòng tròn.

Đột nhiên, hào quang chợt lóe, bức họa trên mặt đất đã xuất hiện trong hư không. Trong bức họa có thêm rất nhiều người, có người lơ lửng trên cao, có người đứng nơi đỉnh núi.

Mà người nam kia thì kéo dây cung, chỉ vào người lơ lửng trên cao trong bức họa.

- Chờ đã, trước hết giết tên này.

Người nữ đột nhiên chỉ vào một người áo trắng, lớn tiếng nói.

Người nam vội vàng giương cung theo hướng người nữ chỉ, đang định bắn ra, người nữ lại chỉ sang người khác. Người nam tiếp tục đổi mục tiêu, người nữ lại chỉ lệch đi. Thay đổi liên tục bốn năm lần, người nam cuối cùng bắn ra một mũi tên.

Người nữ giận dữ, nói:

- Ta còn không bảo người bắn, sao người đã bắn rồi?

- Ta thật sự là không nhịn được.

Người nam nói lí nhí.

- Còn như vậy, ngày mai mặc càng thêm đỏ. Lần này ta bảo bắn người mới được bắn, nghe chưa?

- Biết rồi.

Lấp tên, giương cung, gã lại nhắm hình ảnh người trên không trung, đợi người nữ ra mệnh lệnh.

Trần Cảnh không nhìn thấy, cách đó không xa, có một người đang chạy xuống núi trong tiếng chuông Lạc Hồn, thì đột nhiên bị một mũi tên từ phía ngoài núi bắn trúng ngực, rồi rơi rụng xuống như chim.

Chỉ một mình hắn nghe được tiếng địch kia. Vở sò và Hồng đại hiệp đã giống như mất hồn, từ trong đỉnh đình lặn xuống, rơi hướng núi Côn Lôn.

Trần Cảnh phát tay, một dòng nước sông vô hình như gió cuốn ra, cuốn lấy vở sò và Hồng đại hiệp về bên cạnh mình. Hắn lại chộp một cái ở hư không, một cây địch trúc màu xanh xuất hiện trong tay hắn. Hắn nâng địch lên, ngón tay chạm vào các lỗ trên thân địch, kê lên môi mà thổi. Tiếng địch du dương lập tức vang lên, nghe ra được tâm tình tường niệm và u oán bên trong đó.

Tiếng chuông nhanh chóng bị đẩy lui ra khỏi tai vở sò và Hồng đại hiệp, thay vào đó là tiếng địch, hơn nữa còn dẫn cả tâm tình thương nặng trĩu lên trong lòng chúng nó. Nương theo tiếng địch, ảo ảnh một cô gái xuất hiện ở trên đỉnh đầu Trần Cảnh. Ảo ảnh như lụa mỏng lay động trong gió, hư hư

thực thực, thậm chí cũng nâng một cây địch trúc xanh biếc lên miệng mà thổi giống như Trần Cảnh, làm cho người ta không biết tiếng địch này là nàng thổi ra hay Trần Cảnh thổi ra.

Triệu Bán Yêu đã sớm bay vọt vào trong mây, đảo mắt đã đi xa. Ngay lúc người này sắp biến mất, một mũi tên màu đen bắn tới. Thân thể Triệu Bán Yêu chột lóe lên ánh sáng đỏ, lại như bị tiếng chuông kim hãm mà không thể tránh đi. Mũi tên bắn trúng lên cánh tay Triệu Bán Yêu, khiến thân Triệu Bán Yêu thoáng lão đảo. Nhưng Triệu Bán Yêu cũng không giống những người khác, trúng tên ngã xuống, mà lại nhanh chóng chạy xa.

Người người vội vã chạy khỏi Côn Lôn, nhưng phần lớn đều ở trong tiếng chuông mà ngã xuống mây, rơi vào trong núi.

Tiếng chuông quanh quẩn trong dãy Côn Lôn, lại không hề truyền ra bên ngoài. Mà tiếng địch thì lại chỉ lạnh lạnh quanh thân Trần Cảnh. Hồng đại hiệp phục hồi tinh thần lại, đưa mắt nhìn bốn phía, chỉ thấy đám người tiến vào Côn Lôn đều rơi rụng trong tiếng chuông. Có vài người dựa vào pháp bảo đặc biệt nên miễn cưỡng trụ được, nhưng trong lúc chạy ra ngoài Côn Lôn, lại bị tên từ ngoài núi bắn rơi.

Trong chốc lát, nơi này chỉ còn lại Trần Cảnh, Hồng đại hiệp, vô sò, và ánh trăng vô hình.

Thời điểm tiếng chuông kết thúc, tiếng địch cũng dừng lại.

Trần Cảnh nhìn thấy đạo nhân đứng bên cạnh chiếc chuông lớn màu xanh đen. Pháp lực và tinh khí của y như được một lần thăng hoa hoàn mỹ trong tiếng chuông. Trần Cảnh nhìn y, chỉ cảm thấy ở y có một cảm giác rất chu toàn, tinh khí nội liễm, rất khó để nhìn thêm được cái gì.

Đạo nhân cũng nhìn Trần Cảnh, trong mắt không thấy địch ý, chỉ có sự lạnh lùng từ tận đáy lòng.

Đó là ánh mắt giống như xem cảnh tượng khắc trên núi đá.

- Đây là Côn Lôn, người cảm thấy ra sao?

Đạo nhân kia đứng cạnh chuông lớn. Chuông vẫn treo lơ lửng ở hư không, mà cái dùi đánh chuông cũng lơ lửng bên cạnh.

Trần Cảnh hơi sững sốt, hắn không ngờ đạo nhân kia lại hỏi như vậy. Hắn đáp:

- Hoang vắng hơn tưởng tượng của ta.

- Hoang vắng sao? Hắn phải dùng từ 'tĩnh mịch' mới đúng. Người không thể tưởng tượng được cuộc sống hơn một ngàn năm nơi đây mà không thể rời đi đâu.

Sâu trong mắt đạo nhân giống như có một ngọn lửa đang bùng cháy.

Trần Cảnh không biết y có ý gì, lại hỏi:

- Người đã ở đây hơn một ngàn năm?

- Một ngàn năm có là gì? Khi người không phân rõ được chính mình là người hay yêu, sẽ biết loại đau khổ này so với chết còn khó chịu hơn.

Theo lời đạo nhân nói, đôi mắt y không giấu được vẻ đau khổ.

Mắt Trần Cảnh lấp lánh hai màu đen trắng, chỉ thấy trên người đạo nhân có một tầng hào quang lóng lánh, căn bản không nhìn ra chân thân của y là gì.

- Ta tu Cửu Chuyển Huyền Công, sớm đã thoát khỏi phàm thai.

- Người là yêu?

- Ta là đệ tử họ giáo Côn Lôn Ngọc Hư cung.

Y lập tức trả lời.

Dường như y cực kỳ miễn cảm với thân phận của mình. Khi Trần Cảnh hỏi y có phải là yêu hay không thì y trả lời cực nhanh, âm thanh cũng rất chói tai. Khi âm thanh hạ xuống, y liền nâng tay vỗ một cái lên chuông Lạc Hồn. Tiếng chuông lại vang lên, trong lòng Trần Cảnh đồng thời vang lên tiếng địch bảo vệ hồn phách. Nhưng Hồng đại hiệp và vỏ sò lại rơi từ đỉnh đình xuống, lọt vào trong núi Côn Lôn.

Nếu là phương thức công kích khác, Hồng đại hiệp và vỏ sò tuyệt đối không đến mức không có lực ngăn cản như vậy, nhưng chuông Lạc Hồn lại công kích linh hồn.

Đỉnh đầu Trần Cảnh xuất hiện một vùng thần quang, bên trong đó là một chiếc địch xanh chìm nổi.

- Địch kia gọi là gì?

Tiếng chuông vẫn ông ông chấn động. Đối phương đột nhiên hỏi, hai mắt y nhìn chăm chăm vào cây địch xanh.

- U U.

Trần Cảnh thuận miệng trả lời.

- Hậu thiên cũng có linh bảo như vậy sinh ra, thiên địa thật sự là thần kỳ. Đáng tiếc, cũng là ma khí.

Nói tới đây, y dừng một chút, lại nói tiếp:

- Người cầm ma khí, hẳn là ma vật. Hơn một ngàn năm trước, sư phụ lấy thuật số Tiên Thiên suy diễn ra tương lai Côn Lôn, tính ra thời gian tiêu tan kiếp nạn, đáng tiếc lại bị người phá.

- Khi có người đứng ở đỉnh Côn Lôn chăm chú nhìn Ngọc Hư cung, là lúc ma vật vào Côn Lôn.

Y đột nhiên thấp giọng nói, giống như đã khôi phục bình tĩnh. Trần Cảnh muốn mở miệng, y đã bay lên, chân đạp sương khói, chỉ vài bước đã tới cách Trần Cảnh không xa, rồi đánh ra một quyền.

Đồng thời, y lạnh giọng nói:

- Tất cả vọng tưởng muốn vượt khỏi Côn Lôn đều là ma vật, không thể tồn tại, không thể tha thứ.

Mắt Trần Cảnh nhấp nháy hai màu đen trắng, nhìn ra quỹ tích hành động của đạo nhân, còn nghĩ trong tích tắc đó: "Kẻ này tu hành xảy ra vấn đề." Tuy Trần Cảnh còn không rõ đạo nhân gặp vấn đề gì, nhưng lại có thể khẳng định có vấn đề.

Đầu nghĩ, miệng hắn đã phun ra một luồng sáng, bên trong đó là một con bướm bướm. Con bướm vỗ cánh, tiếng kiếm ngân vang. Ánh sáng trắng lấp lánh, nhoáng một cái con bướm đã tới trước mặt đạo nhân.

Đạo nhân lập tức thu hồi một quyền kia, đâm một ngón tay tới con bướm.

Con bướm nghiêng thân, ngay lúc đầu ngón tay của đạo nhân điểm tới, từng tia kiếm đã đâm ra. Có tia đâm tới mắt đạo nhân, có tia lại bay vòng xẹt qua thân y, có tia nhanh, có tia chậm, có tia mơ hồ, có tia sắc bén.

Đạo nhân hươ tay một cái trước thân, hư không trở nên mơ mơ hồ hồ. Những tia kiếm như lá cây rơi vào gió xoáy, bị y nắm vào trong tay, hình thành một luồng ánh kiếm, ngưng mà không tán. Ánh kiếm đâm ngược lại về phía Mê Thiên Điện.

"Đỉnh..."

Một điểm ánh kiếm lấp lánh.

Con bướm hơi chậm lại, bàn tay của đạo nhân đã xuất hiện phía trước con bướm. Bàn tay không lớn, nhưng lại mang cảm giác che trời, làm cho nó không cách nào né tránh.

Mà trên bầu trời lúc này đột nhiên có hai mũi tên bắn xuống. Hai mũi tên đi cùng một đường, tốc độ cực nhanh.

Tim Trần Cảnh đột ngột đập mạnh, một cảm giác nguy hiểm ập tới.

Lập tức trên đỉnh đầu hần xuất hiện một vùng sóng sông. Bia thần Ti Vũ chìm nổi trong đó.

Bên dưới, phía trong núi Côn Lôn, vỏ sò và Hồng đại hiệp đã tỉnh lại. Chuông Lạc Hồn có thể khiến chúng nó mất ý thức tức khắc, nhưng không thể khiến chúng nó mất mạng. Sau khi tiếng chuông không vang lên tiếp, chúng nó đã tỉnh lại, lúc này nhanh chóng bay độn về hướng Ngọc Hư cung.

Mê Thiên Điệp vỗ cánh, ánh kiếm chợt lóe, gian nan tránh khỏi bàn tay kia. Thế nhưng bàn tay lại chuyển hướng, tiếp tục chộp tới Mê Thiên Điệp. Con bướm bay về lùi sau, ánh kiếm bung ra tung tóe, chém về bàn tay của đạo nhân. Đồng thời, Mê Thiệp Điệp nhẹ nhàng đập cánh, như múa quanh cánh tay của đạo nhân, làm sinh ra ảo giác, giống như con bướm đang ở nhàn nhã dạo ở bụi hoa, giờ chuẩn bị đậu lên một cánh hoa.

Cánh tay của đạo nhân như có ma lực, ánh kiếm không thể làm y bị thương, tựa như có một tầng đạo ý vô hình che chở thân thể y.

Hai mũi tên từ trên trời hạ xuống, Trần Cảnh cảm nhận được sát ý, ngẩng đầu. Mê Thiệp Điệp chợt lóe lên, ánh kiếm lại nghênh đón phía trên không. Nhưng ngay khi hần đang định đỡ mũi tên thứ nhất, thì mũi tên này đã đột

nhiên cải biến phương hướng, bắn về đạo nhân kia. Trần Cảnh hơi sửng sốt, mũi tên phía sau đã lấy tốc độ nhanh hơn lao vào ánh kiếm.

Sát ý sắc bén nặng nề này làm cho Trần Cảnh nghĩ tới một bảo vật. Cũng chỉ bảo vật như vậy mới có thể bắn ra tên thế này.

Trong nháy mắt mũi tên lao tới, đạo nhân chớp tay một cái, mũi tên kia đã ở trên tay y. Mũi tên vụn vụn ánh sáng đen, nhanh chóng trượt khỏi tay y. Nhưng trước khi nó tuột khỏi tay mình, đạo nhân đột nhiên vỗ lên đuôi tên, đồng thời đẩy một cái, thay đổi phương hướng của nó, khiến nó lấy tốc độ nhanh hơn bay về phía Trần Cảnh. Đồng thời, cả người y cũng như một tảng đá ném xuống mặt hồ, đập nát hư không tĩnh lặng, đánh một quyền tới mi tâm của Trần Cảnh.

Sát ý cực nặng.

Không gian quanh thân Trần Cảnh đột nhiên đọng lại, không thể nào né tránh.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 95: Chúng Sinh Đều Là Chân Ma

oOo

Một luồng sức mạnh vô hình trối chặt lấy Trần Cảnh, đó là linh lực của Côn Lôn.

Trên bầu trời, mũi tên đen nhánh chớp mắt đã tới, đâm thẳng huyết Ngọc Chấm sau gáy Trần Cảnh. Tuy rằng huyết Ngọc Chấm ở sau gáy vẫn chỉ là một vùng tối đen, không cảm giác, nhưng hẳn lại có thể cảm giác rõ được sát khí bức người kia. Loại sát khí này không phải nổi ở mặt ngoài, mà nặng trĩu, xuyên thẳng vào trái tim, càng làm Trần Cảnh cảm thấy áp bách.

Mà mũi tên bị đạo nhân đẩy đổi hướng thì đâm thẳng tới huyết Đan Trung nơi ngực Trần Cảnh, theo sát là nắm tay nặng nề của đạo nhân đánh thẳng tới mi tâm.

Vốn là hai mũi tên phân ra bắn tới hai người, lại bị đạo nhân tạo thành một sát cục như vậy chỉ trong một ý niệm. Đó là một loại ý thức gặp thời cơ ứng biến, cũng không phải pháp lực cao cường có thể làm được.

Trần Cảnh hít sâu một hơi, trong cơ thể linh lực cuộn cuộn, bia thần Ti Vũ trên đỉnh đầu chấn động, hư không vốn đang như bị đóng băng tức thì được khai thông. Những gợn nước vô hình lấp loáng lên, nuốt lấy mũi tên từ trên không bắn xuống kia. Đồng thời, trên bầu trời, gió mưa nổi dậy.

Mũi tên vừa vào bên trong gợn nước thì tốc độ liền chậm lại. Quanh thân Trần Cảnh hiện lên vô số bọt sóng, mỗi bọt sóng lại như có những hàng chữ huyền diệu bên trong.

- Aaaaaa...

Trần Cảnh hét lớn một tiếng, một vùng sáng bắn ra từ cái miệng cứng ngắt của hắn. Ánh sáng vừa ra ngoài, đã biến thành sóng nước, rồi lấy thể phô thiên cái địa cuộn trào trong hư không.

Đồng thời với tiếng hét kia, con bướm bướm ở phía sau đạo nhân đã hóa thành một luồng ánh kiếm chói lọi đâm tới gáy y.

Sau khi hóa hình, dung pháp, Mê Thiên kiếm trở nên rất khác biệt so với những thanh kiếm từng lưu danh lịch sử. Trước không nói tới thủ đoạn bằng một kiếm sinh vạn pháp, mà chỉ riêng lực công kích đã yếu đi nhiều.

Mê Thiên kiếm thiếu tinh kim sắc bén. Trần Cảnh có thể dựa vào Mê Thiên kiếm sinh pháp, lại khó có thể phá vật cứng rắn, một khi gặp phải người tu hành pháp thể còn sẽ giảm uy lực trên diện rộng. So với những kiếm khí Tiên Thiên, linh kiếm Hậu Thiên như Mê Thiên kiếm không thể nào sánh được. Trần Cảnh càng lúc càng cảm nhận rõ điểm này kể từ khi kiếm hóa hình.

Thế nhưng, Trần Cảnh lại cho rằng còn có một cách có thể để linh kiếm Hậu Thiên không ngừng tăng uy lực, thậm chí có lẽ tới một ngày còn đạt tới một cao độ siêu thoát cực hạn.

Ánh kiếm vừa tỏa ra, đã xuất hiện ở sau gáy đạo nhân.

Cùng lúc đó, bên trong sóng nước xuất hiện hai quái vật dạng rắn. Một con tung thân lên, cắn lấy mũi tên từ trên cao bắn tới. Một con khác thì xông thẳng ra, cắn lấy mũi tên bị đạo nhân làm đổi hướng.

Bia thần Ti Vũ trên đỉnh đầu Trần Cảnh từ trên trời hạ xuống.

Trong nước sông, đạo nhân kia như chịu trói buộc thật chặt, động tác và tốc độ của y cũng chậm lại như hai mũi tên kia. Mà nháy mắt y vừa chậm

lại, bìa thần Ti Vũ trên trời đã phóng lớn hơn mười trượng, mang theo uy thế khuynh thiên.

Trên bầu trời, mây đen dày đặc, mưa to trút xuống, trong mưa gió không mở nổi mắt, thấy không rõ hai ba thước.

Bìa thần Ti Vũ hạ xuống.

Lúc bìa thần sắp trấn xuống đầu đạo nhân, gã bèn dùng hai tay đỡ lấy bìa thần, mặt đỏ bừng lên, hét lớn một tiếng, gân xanh trên tay nổi cuồn cuộn. Cùng lúc đó, luồng ánh kiếm kia đã đâm tới gáy đạo nhân. Chỉ thấy tóc đen của gã rụng rơi, áo rách ra, da thịt sau gáy xuất hiện chi chít vết đỏ. Thế nhưng cảnh tượng ánh kiếm lướt qua, đầu người rơi xuống lại không xuất hiện.

Trần Cảnh chỉ cảm thấy thân thể của đạo nhân căn bản không phải thịt da, mà là tinh thiết. Mê Thiên kiếm căn bản không thể phá vỡ nhục thể của gã.

"Thân thể thật mạnh." Trần Cảnh thất kinh.

Linh lực trên bìa thần Ti Vũ bắt đầu khởi động, áp chế.

Đạo nhân lại hét lớn một tiếng, thân không ngừng phóng to, chỉ chốc lát đã cao lớn tương đương với bìa thần Ti Vũ, hơn nữa còn không ngừng lớn thêm. Bìa thần Ti Vũ không thể đặt trên người gã, không trấn nổi gã.

Linh lực của núi Côn Lôn dâng lên từ dưới chân gã. Linh lực từ trên trời trút xuống thêm bao nhiêu, thì linh lực từ Côn Lôn lại tụ tập thêm bấy nhiêu lên người đạo nhân. Khí thể của gã không ngừng tăng lên.

Trần Cảnh thất kinh, đồng thời khẽ quát một tiếng. Trên bầu trời cuồn cuộn mây đen, có sấm sét đánh xuống.

Trong Côn Lôn, sóng nước mãnh liệt trút từ trên trời xuống, nhưng cũng không chảy vào trong sơn cốc, mà cứ lơ lửng ở hư không.

Mê Thiên Diệp rơi vào bọt sóng rồi biến mất. Sóng sông rít gào, lại cắt thành từng vết máu trên người đạo nhân, tựa như sóng sông đã hóa thành vô số lưỡi kiếm. Đột nhiên, lại có hai con quái vật dạng rắn xuất hiện trong sóng nước.

Trong đó, có một con chính là sinh linh chỉ ở Huyết Hà mới có. Người không ở Huyết Hà không biết nơi đó có bao nhiêu loại sinh linh, cũng không biết từ lúc nào, thế nhân đều gọi sinh linh trong Huyết Hà là Tu La tộc. Có người pháp lực cao thâm đi tới cạnh U Minh Huyết Hà, ngẫu nhiên sẽ thấy những quái vật có thân như rắn, đầu như cá, mọc ra hai cánh thịt, đó chính là Tu La.

Quái vật xuất hiện trong sóng nước chính là Tu La trong Huyết Hà, có tên là Trát Lý Tây Huyết Liên. Con còn lại cũng không phải rắn, mà là hủ, có thể hóa thành rồng, ở trong huyết Đản Trung trong cơ thể Trần Cảnh. Chúng nó vừa xuất hiện, đã bơi tới phía đạo nhân, vừa uốn mình trong nước đã biến mất.

Khi hiện lại, chúng đã ở cạnh đạo nhân. Hắc hủ xuất hiện dưới lỗ mũi của đạo nhân, tựa như muốn chui vào cái lỗ mũi thật lớn tương xứng với thân thể phóng to của gã. Ngay khi đang sắp chui vào, hắc hủ đột nhiên quay thân đi. Nhưng đạo nhân kia đã bình tĩnh há miệng, một luồng lực hút cực lớn xuất hiện. Sóng nước lập tức chảy ào ào vào trong miệng đạo nhân. Hắc hủ cũng bị cuốn theo sóng nước, muốn chui cả vào miệng gã.

Chỉ thấy hắc hủ giãy giụa thân thể, tuy không thể bơi ra xa, nhưng cũng không bị cuốn cả vào miệng đạo nhân theo sóng sông.

Mà đúng lúc này, vết máu sau cổ đạo nhân đột nhiên phun ra một vòi máu tươi. Lập tức, có một con quái vật màu đỏ, hình dạng như rắn chui

theo dòng máu đỏ vào vết thương kia. Nó phảng phất như không có thân thể, cũng không khiến miệng vết thương mở rộng.

Luồng lực hút đang kéo hắc hủ tức thì biến mất. Chợt hắc hủ lại đột nhiên quay mình, chủ động chui vào miệng đạo nhân, tựa hồ muốn theo cổ họng chui xuống bụng của gã. Ngay khi hắc hủ muốn chui vào, đạo nhân chợt cắn chặt răng lại. Hắc hủ dừng lại, uốn éo thân thể. Đạo nhân tức giận hừ một tiếng, khoảng không ba tấc trước mũi gã đột nhiên nổ tung. Thân thể đang giãy giụa của hắc hủ bỗng biến mất, chui vào trong mắt của đạo nhân.

Hai tay đang đỡ bìa thần Ti Vũ của đạo nhân chợt cong lại, dè lên vai gã, trong đó một chân như không chịu nổi mà khuỵu xuống.

Ở một sườn núi nhỏ bên ngoài núi Côn Lôn, sau một tảng đá lớn, người nam thân mặc bộ đồ hồng nhạt đang giương cung, kéo dây chỉ vào cảnh tượng trong hư không, rồi hỏi người nữ mặc y phục đỏ bên cạnh:

- Có bắn không?

- Không, ta muốn xem cuối cùng ai sẽ thắng. Ai thắng thì bắn kẻ đó. Lần này người phải chịu đựng cho bốn cô nương, phải dụng tâm, nếu không, trở về ta sẽ mách mẹ ngươi rằng ngươi không nghe lời.

Người nữ nhìn lên không chớp mắt, đồng thời lớn tiếng nói.

- Biết rồi.

Người nam cau mày đáp.

Bên ngoài núi Côn Lôn còn có rất nhiều người đang quan sát trận đại chiến trên núi Côn Lôn. Bọn họ kinh ngạc vì pháp thuật ảo diệu của Trần Cảnh, lại càng không thể tưởng tượng nổi về đạo nhân gõ chuông kia. Rất nhiều người nghĩ đến Vu tộc trong truyền thuyết. Vu tộc luyện tinh, thân

thể có thể sánh với linh bảo. Chiến kỹ của Vu tộc càng có thể làm pháp thuật âm đạm thất sắc. Nhưng đạo nhân gõ chuông kia rõ ràng là người tu hành trên núi Côn Lôn, tại sao có thể có phương pháp tu hành như vậy? Nhìn qua rõ ràng tu đạo pháp huyền môn, lại còn tu thân thể chiến kỹ, hơn nữa bất kể là pháp thuật hay thân thể chiến kỹ đều rất cường đại.

Tại đám mây ở phía sau hai nam nữ mặc đồ đỏ hồng kia, có hai người đứng đó. Một người trong đó chính là Triệu Bán Yêu mặc chiếc áo vá ở cổ tay. Người còn lại mặc áo gấm xa hoa, tay cầm quạt trắng, bộ dáng phong lưu.

- Triệu huynh, chính hai người này làm huynh bị thương sao?

Công tử áo gấm chỉ vào một nam một nữ kia, nói.

- Là cây cung kia.

Triệu Bán Yêu nói.

- Còn không phải như nhau. Sao, Triệu huynh còn chờ gì nữa, ta đối phó cô nàng kia, kẻ làm huynh bị thương giao cho huynh, coi như báo thù một tiền.

Công tử áo gấm phe phẩy quạt trắng, cười nói.

- Không vội, chờ hẵn lại bắn mũi tên đang giương nói sau. Không ngờ lại có thể thấy được cây cung này, thật là quá may mắn.

Triệu Bán Yêu nhìn chăm chăm chiếc cung lớn màu đen, trong mắt như có lửa.

- Triệu huynh, đạo tâm, đạo tâm nào. Mê mẩn pháp bảo công pháp là tối kỵ trong tu hành.

Công tử áo gấm nói.

- Bình thường đã khuyên huynh phải biết tận hưởng sắc đẹp mỹ nhân, thì khi thấy pháp bảo tốt mới không nổi tham niệm mà. Ài, rõ ràng phương pháp tu hành thanh tâm quả dục của huynh không được rồi, chẳng những không thể để huynh bỏ tính tham lam với bảo vật, ngược lại càng lúc càng nặng rồi.

Y lắc lắc đầu, nói tiếp:

- Lúc này thay đổi thì vẫn còn chưa muộn.

- Ha ha, thật sao, bỏ của ta, học cách tu hành của người?

Triệu Bán Yêu nói.

Công tử áo gấm gật gật đầu.

- Bỏ dục vọng?

- Đúng vậy.

- Vậy sao người còn không bỏ dâm dục?

- Triệu huynh, huynh hiểu lầm ta. Ta yêu thích mỹ nhân, cũng là một cách tu hành.

- Hừm! Là thế nào?

- Tất cả những thứ tốt đẹp, phá hư là tội lỗi. Ta thu nạp mỹ nhân thiên hạ, cũng không phải vì thỏa mãn dục vọng thân thể, mà là muốn biết những tiểu mỹ nhân được người mến mộ kia, dưới tình huống không cam lòng mà đánh mất trinh tiết, thì sẽ phản ứng như thế nào. Khi tâm kiêu ngạo của một người bị giẫm đạp đến bùn lầy, thì trong nháy mắt đó sẽ có các biểu hiện bất đồng, huynh không thể hiểu được tuyệt diệu trong đó đâu.

- Người đã nhập ma.

- Đạo tổ nói, sinh linh thế gian đều có đạo tâm. Phật tổ thì nói, chúng sinh đều có thể thành phật. Còn ta nói, sinh linh thế gian đều có ma tâm, chúng sinh đều là chân ma.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 96: Tính Toán Ngàn Năm

oOo

Tiếng trò chuyện của hai kẻ này chỉ quẩn quanh chỗ họ, âm thanh vừa lọt ra ngoài cách bọn họ chừng một trượng đã tan đi. Bởi vậy đôi nam nữ mặc đồ đỏ hồng kia không phát hiện ra sau mình có người.

Hai kẻ kia chuyển ánh mắt nhìn vào núi Côn Lôn. Triệu Bán Yêu nói:

- Người nhìn công pháp của người đánh chuông kia, có muốn nói gì không?

- Đạo gia luyện khí, hành pháp cũng là bày chú, hỗn tạp nhất không ai qua được Đạo gia. Trong Đạo gia có phương pháp luyện thể cũng không lạ.

Công tử áo gấm nói.

- Lẽ nào người chưa từng nghe qua huyền công hộ giáo của Đạo gia?

- Nghe giống như rất lợi hại nhỉ?

- Lại thực sự chưa từng nghe qua?

- Đạo môn huyền công tên Cửu Chuyển, trên Linh Sơn có hộ giáo, huyền công hộ giáo của họ danh tiếng vang dội, sao ta chưa nghe qua chứ.

- Ha ha, Cửu Chuyển Huyền Công chính là thần công hộ giáo của Đạo môn, nghe nói mấu chốt là ở luyện tâm, cho nên đệ tử hộ giáo đạo môn hoặc tĩnh mịch vô danh, hoặc danh chấn thiên hạ. Cũng không biết kẻ này

so với đệ tử hộ giáo đời thứ nhất ở ngàn năm trước - Dương Tiễn thì thế nào.

- Sao so sánh nổi, cách cả một thời đại. Triệu huynh, huynh cũng biết đệ tử hộ giáo không chỉ một, mà là ba. Côn Lôn có một, đảo Kim Ngao có một, Thái Cực cung có một.

Khi hai kẻ này đàm luận, trong Côn Lôn lại đang diễn ra màn độ sức liều chết.

Đây là đấu pháp thuật, lại là đấu thần thông, càng là đấu đạo hạnh.

Trát Lý Tây Huyết Liên nhìn thấy cũng tức là Trần Cảnh nhìn thấy, Trát Lý Tây Huyết Liên cảm nhận cũng là Trần Cảnh cảm nhận.

Trát Lý Tây Huyết Liên đến từ Huyết Hà. Nó có một thần thông tên là 'Phệ Huyết'. Chỉ cần đối phương có một vết thương, nó có thể qua đó đi vào cơ thể đối phương. Khi Trát Lý Tây Huyết Liên còn chưa bị người luyện thành ma trong tranh, thần thông của nó là thông qua máu tươi thì triển pháp thuật quỷ bí. Mà sau khi bị luyện thành một bức tranh, nó mất đi một ít thần thông, rồi lại hình thành một thần thông đặc biệt, có thể tiến vào trong thân thể người khác. Sau khi bị Trần Cảnh luyện hóa, nó vẫn giữ được thần thông này.

Vừa vào trong cơ thể đạo nhân, nó lập tức cảm nhận được linh lực nồng đậm đến mênh mông. Linh lực này tan vào trong máu thịt, nhiều đến mức đây là lần đầu tiên nó thấy trong suốt mấy trăm năm qua. Nó rất mừng, bởi cắn nuốt linh lực trong máu thịt chính là cách duy nhất để nó tăng pháp lực.

Nó nuốt từng ngụm từng ngụm máu lẫn linh lực, dọc theo sống lưng đạo nhân xuống dần.

Đối với nó, thân thể mỗi người đều là một không gian, bên trong có núi có sông, có âm có dương, có kim mộc có thủy hỏa. Có điều thân thể người

khác lại không chia rõ như đạo nhân này. Nơi này có sông núi, đã phân âm dương trời đất, càng có ngũ hành.

Giữa thế giới này là một ngọn lửa hùng hực thiêu đốt, tỏa ra sức nóng tựa như mặt trời. Gần đó có một cây đại thụ mọc trên đất, lại có một ngọn núi màu vàng, có nước suối trong suốt chảy ra từ đó.

Chỗ trung tâm nhất của thế giới này có kim, mộc, thủy, hỏa, thổ đã hình thành vòng tuần hoàn hoàn mỹ, mỗi nguyên tố đều tương liên với những nguyên tố còn lại, tạo ra một vòng tuần hoàn âm dương.

Nó lao thẳng tới ngọn lửa ở vị trí trung tâm. Đó là một quả tim người. Mà núi vàng là phổi, đại thụ là gan, đất là lá lách, nước là thận. Ngay khi nó nhào tới cạnh ngọn lửa kia, nó lập tức cảm nhận được cảm giác cực kỳ nguy hiểm. Nó vội dừng lại. Ngọn lửa cùng lúc ấy đột nhiên hóa thành một con phượng hoàng lửa. Phượng hoàng kêu những tiếng lanh lảnh truyền khắp bốn phương, lao đến Trát Lý Tây Huyết Liên.

Trát Lý Tây Huyết Liên chợt sinh ra ý sợ hãi. Cảm giác sợ hãi này không tới từ pháp lực mạnh yếu, mà tới từ linh hồn, giống như phượng hoàng lửa kia chính là vương giả trời sinh, mình vốn nên cúng bái nó. Nhưng cảm giác này vừa mới sinh ra, từ đáy lòng nó đã dâng lên hung lệ khí.

Tu La trong Huyết Hải không kính trời đất, không trọng thánh hiền, không biết sợ hãi. Không phải người, không phải Vu, không phải yêu, cũng không phải ma, mà là Tu La độc nhất vô nhị. Cái ý thức này gắn liền với sinh mệnh của mỗi Tu La. Nó ngửa mặt lên trời rít gào một tiếng, thân thể phóng lớn, nghênh đón phượng hoàng lửa kia. Đôi cánh thịt sau lưng nó chợt mọc thêm vảy. Vảy như lưỡi đao, không ngừng rung động trong hư không, tốc độ cực nhanh. Mơ hồ như có sóng màu máu hiện ra.

Tất cả những gì Trát Lý Tây Huyết Liên cảm nhận đều ở trong cảm giác của Trần Cảnh. Thế nhưng hắn lại chỉ thờ ơ. Hắc hủ tiến vào mắt trái của

đạo nhân mới là việc khiến Trần Cảnh như lạc vào một cảnh giới kỳ lạ. Hắc hủ kia chính là Trần Cảnh.

Linh lực bao phủ lấy hắc hủ. Hắc hủ cắn nuốt chúng từng ngụm từng ngụm.

Trần Cảnh thấy được một cảnh tượng khác. Hắn nhìn thấy cách đó không xa, chính mình đang bắt quyết niệm chú, bèn hiểu rằng mình đã dung hòa một con mắt của đạo nhân. Mà Trần Cảnh lại cảm nhận rõ, mắt trái của đạo nhân không ngừng máy động, rõ ràng là y đang vô cùng đau đớn. Tới khi mí mắt chớp xuống rồi mở ra, có thể thấy con mắt này đã không còn màu trắng, mà hoàn toàn là màu đen. Phần màu đen mới có chính là hắc hủ mới chiếm cứ.

Đột nhiên, một luồng ý thức cực mạnh phóng tới, đánh thẳng vào hắc hủ.

Một người từ trên trời giáng xuống, mặc trang phục giống hệt đạo nhân đánh chuông.

Đây là ý thức bản ngã của gã, không phải chân thân. Chỉ riêng điểm này đã không có bao nhiêu người có thể làm được. Như Trần Cảnh, lúc ở giếng Tù Long, ý thức bản ngã hoàn toàn tiến vào trong thân thể thì cảm giác của hắn với bên ngoài cực nhạy. Mà khi ý thức bản ngã trở lại ngoài thân, thì ý thức của hắn trong cơ thể trở nên giống như xem hoa trong sương.

Trần Cảnh không biết đạo nhân có thể nhất niệm xem rõ trong lẫn ngoài thân hay không, nhưng rõ ràng pháp lực dồi ở đôi tay đang nâng bìa thần Ti Vũ của gã đã yếu hẳn, có điều chưa đến mức không có lực chống cự.

Hắc hủ lập tức vùng lên, thân thể không ngừng to ra, càng lúc càng giống một con rồng đen.

Khi thân thể to đến nhất định, Trần Cảnh mới phát hiện, trong con mắt này cũng là một thế giới. Hắc hủ bay vọt lên, vẫn không ra khỏi con mắt của đạo nhân. Mà đạo nhân kia từ trên trời giáng xuống, trong mỗi hành động đều hiện ra rõ uy thế muốn giết rồng.

Hắc hủ phát ra một tiếng rống ngâm, miệng phụt ra một luồng ánh sáng chói mắt, lại mang theo sắc thái như mộng ảo. Đó là ánh sáng của Mê Thiên kiếm. Mặt đạo nhân vận vạo, rồi nháy mắt bị chôn vùi trong ánh kiếm, hóa thành một làn mây mù màu xám. Mây mù cuộn lên, hình thành nên ảo ảnh.

Trần Cảnh thông qua hai mắt của hắc hủ, thấy được một không gian điện thờ đạo giáo vô cùng rộng lớn. Bên trong điện, có vài chục đạo sĩ, nhưng vừa nhìn đã biết pháp lực không cao, bởi vì bọn họ đều chỉ mặc đạo bào màu xanh. Ở Côn Lôn, đạo bào màu xanh là y phục của đệ tử sơ cấp.

Sắc mặt của những đệ tử này đều không tốt, ai nấy trông như tai họa sắp xảy ra.

Ở bên ngoài điện, có vô số tiếng kiếm ngân vang, giống như có vô số người đang chiến đấu.

- Vô Vu, vi sư dùng thuật số Tiên Thiên tính tương lai của Côn Lôn, chỉ thấy trước mắt là một đám sương mù, tử khí nặng nề. Có điều, ở xa xôi vẫn thấy được một tia ánh sáng, chắc hẳn Côn Lôn sẽ không tiêu vong, ngày khác tất có lúc tiêu tan kiếp nạn. Thế nhưng lực nguyên rửa không ngừng rót vào từ bên ngoài Côn Lôn quá mức mạnh mẽ, Côn Lôn đại trận cũng không ngăn trở được, mà tổ sư cùng các sư phụ, sư bá, sư thúc đều không có trở về. Vi sư đã thương nghị với chư vị sư thúc của con, chuẩn bị dùng bí pháp ngủ say.

Nói chuyện là một đạo nhân trông rất tiên phong đạo cốt, mà đứng trước mặt ông ta chính là đạo nhân đánh chuông. Gã nói:

- Sư phụ, cách ngủ say này tuy rằng có thể không hấp thu nguyên khí trời đất, nhưng phong bế ngũ thức cùng sức sống trong thời gian dài là rất nguy hiểm, kính xin sư phụ nghĩ lại.

- Đây cũng là bất đắc dĩ, con không cần nói nữa. Việc ngủ say này cần một người đánh thức. Đáng tiếc Dương Tiễn sư huynh đi vắng, nếu không sau này sư huynh nhất định có thể đánh thức chúng ta.

- Sư phụ, tuy đệ tử kém xa Dương Tiễn sư bá, nhưng đệ tử cũng là đệ tử hộ giáo, cũng tu hành Cửu Chuyển Huyền Công. Việc đánh thức cứ giao cho đệ tử làm đi.

Vô Vưu hô lớn. Sư phụ của gã lại không nhìn gã, biểu hiện trên mặt không thay đổi, giống như sớm đã đoán được gã sẽ nói như vậy.

Hình ảnh không ngừng hiện lên. Trần Cảnh hiểu được, đây là trí nhớ của đạo nhân đánh chuông.

Sau khi sư phụ của Vô Vưu đóng kín cửa Ngọc Hư cung, dẫn mọi người cùng ngủ say, toàn bộ Côn Lôn chỉ còn lại một mình Vô Vưu. Gã ngồi trước cửa tu hành, không hề nhúc nhích. Mãi đến một ngày, gã đột nhiên đau đớn lăn lộn trên mặt đất. Bởi vì đây là trí nhớ của gã, nên Trần Cảnh có thể cảm nhận được cảm giác sợ hãi cực độ của gã lúc đó. Lại nghe được âm thanh trong lòng gã, Trần Cảnh hiểu, lực nguyên rủa mà sư phụ của Vô Vưu nói đã tràn đến.

Thế nhưng trong hư không không hề có chút dị thường nào. Cũng không biết đây là vì Cửu Chuyển Huyền Công nổi lên tác dụng, hay vì nghị lực kiên cường của Vô Vưu giúp gã sống sót. Gã phải chịu đau đớn rất nhiều năm, cuối cùng cũng bình tĩnh lại. Nhưng mà Côn Lôn lại trở nên nặng nề tử khí. Cỏ hoa cây cối trong núi vẫn như cũ, linh lực cũng dồi dào như cũ, có điều đã nhiễm thêm một tầng lực nguyên rủa đáng sợ, như là đã chết đi.

Đạo ý phù pháp hình thành do vô số người tu hành ở khắp Côn Lôn cũng như đông đặc lại. Vô Vưu phát hiện mình không thể ra khỏi Côn Lôn. Gã bị giam cầm trong núi này. Cho đến giờ, gã cũng không biết lực nguyên rủa kia đến từ phương nào, do ai làm.

Giờ Trần Cảnh mới hiểu, tại sao mình có thể đẩy lùi đạo ý phù pháp do linh mạch Côn Lôn ngưng kết, càng hiểu vì sao những đạo ý phù pháp này tuy nồng đậm sát khí, lại không hề có sức sống.

Đạo nhân đã sống sót. Tiếp đó, gã chỉ cần đợi khi cảm thấy nguyên rủa trong núi biến mất, lại đánh thức các vị sư trưởng ngủ say. Đáng tiếc trời không theo ý người, trước có Giao Long vương dâng sớ muốn nhấn chìm Côn Lôn, sau lại có Trần Cảnh hai lần xông lên núi. Nếu những chuyện này là nguyên nhân làm thay đổi Côn Lôn, thì thời gian lại là nguyên nhân cải biến Vô Vưu lúc nào không biết. Ngay chính gã cũng không phát giác, trải qua tháng năm buồn chán, trong tâm của gã đã xuất hiện hai loại âm thanh.

Trí nhớ cả ngàn năm của đạo nhân hiện ra ở trước mắt Trần Cảnh. Chuyện xảy ra trong ngàn năm ấy cũng không nhiều, vô cùng buồn tẻ, ngoại trừ tu hành thì chỉ có hình ảnh Vô Vưu đứng trên đỉnh núi Côn Lôn nhìn ra bên ngoài.

Trong tâm gã có trách nhiệm với Côn Lôn đặt nặng ở đầu vai, lại có bởi vì bị nhốt ở Côn Lôn quá lâu, mà muốn tự do. Thời gian dần qua, trong lòng gã sinh ra hận ý khó nói. Hận ý này như nhắm vào người đã cải biến trời đất và Côn Lôn, thậm chí sinh ra cả với các vị sư trưởng của Ngọc Hư cung.

Trong cái tâm lý dần vụn vẹo ấy, Cửu Chuyển Huyền Công của gã lại đột nhiên tăng mạnh.

Cảm thụ tâm tình từ từ bị bóp méo của Vô Vưu, ý thức của Trần Cảnh giống như cũng bị kéo vào. Hắn đột nhiên nhìn quanh, lại phát hiện mình

thành Vô Vưu, bị nhốt bên trong Côn Lôn toàn tử khí. Tâm ý vận vẹo do thời gian của Vô Vưu chuyển dời tới trên người hắc.

Luồng ý thức dung nhập Hắc Hủy của Trần Cảnh đúng là đã bị kéo cả vào tâm tình kia. Nếu không lui ra ngoài, hắc hủy sẽ bị luyện hóa.

Trần Cảnh đã gặp tình huống tương tự mấy lần. Hắc sớm có phòng bị thật kỹ với loại bí pháp huyền thuật này. Nhưng dù thế, hắc vẫn trúng phải, bởi vì bí pháp này quá mức quý dị, làm người ta khó lòng phòng bị. Khi Trần Cảnh hồi tỉnh, phát hiện điều này, hắc lập tức muốn phóng ra khỏi con mắt của Vô Vưu. Chỉ cần rời khỏi thân thể gã, tự nhiên có thể thoát khỏi pháp thuật này.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 97: Thời Khắc Sinh Tử, Hết Thảy Diệu Pháp Đều Hiện

oOo

Hắc hủ quay đầu chạy ra ngoài. Vốn tưởng rằng chỉ trong tích tắc đã có thể đi ra, nhưng nó phát hiện bản thân không sao ra ngoài được. Như thế nó không còn là hắc hủ, cũng không phải là Trần Cảnh, mà là Vô Ưu. Gã bị khốn trong Côn Lôn, hắc hủ cũng không đi ra được.

Đây là một loại pháp thuật không nhìn thấy, cũng không sờ mó được, không hiện rõ hình dạng, cũng không phân rõ âm dương.

Hắc hủ này tương tự với một ý niệm của Trần Cảnh. Lúc nhìn thấy trí nhớ Vô Ưu, dù Trần Cảnh biết sẽ có bí pháp sinh ra thế nhưng hắn cũng không tìm được mà xem cho bằng hết trí nhớ gã. Nếu đổi lại là người khác, có lẽ lúc đó đã không cách nào tự kiềm chế mình, thế nhưng Trần Cảnh đã từng trúng qua lời nguyên Ác Mộng Vong Hồn, thiếu chút thì bị Mê Thiên điệp làm mê lạc tâm chí. Bởi vì đây là một loại mật pháp thông qua kí ức cá nhân khiến người khác dần rơi vào trong đó mà không chút nhận ra, rồi từ đó về sau cho rằng mình là kẻ bị nhốt kia, vĩnh viễn không thể thoát ra được.

Trong kí ức của Vô Ưu, Côn Lôn vẫn an tĩnh như vậy, đến linh khí cũng lộ ra vẻ già cỗi nặng nề.

Trần Cảnh lại không bị trầm luân mất phương hướng. Hắn tưởng tượng ra hình ảnh Giao Long vương nhảy vào núi Côn Lôn năm đó, tách mở một lỗ hổng trong cái ý cảnh vạn vẹo kia của Vô Ưu.

Trong ý niệm của Vô Vưu, nơi rìa ngoài của Côn Lôn chột rền vang sấm sét, mây đen giăng đầy, tiếng nổ ầm ầm đi từng tầng tầng lớp lớp.

Đây là Trần Cảnh ở bên trong ý cảnh của kí ức Vô Vưu, kéo ra một phần kí ức khác.

Chỉ thấy một con giao long màu xanh xông thẳng vào trong tầng mây đen. Mây đen không ngừng cuộn cuộn, từng tia sét bổ thẳng xuống người nó. Mỗi lần sấm sét đánh vào lại làm tầng vảy xanh trên trên người nó dần nổi lên ánh vàng kim.

Giao Long vương kia nhìn xa xăm không chân thực, như ở tận phía xa chân trời, căn bản không có khả năng đi vào Côn Lôn được. Hình ảnh lại chột ẩn chột hiện, tùy thời đều có thể biến mất.

Trần Cảnh biết đó là Vô Vưu không muốn nhớ đến chuyện này, vì có thể phá vỡ ý cảnh gã xây dựng nên. Gã cố gắng bài trừ mọi kí ức về việc Giao Long vương nhảy vào trong Côn Lôn.

Chẳng qua làm sao Trần Cảnh để cho gã được như ý, làm sao có thể dễ dàng chèn ép trí nhớ lại được? Chỉ cần bị người lôi kéo lên, hết thảy sẽ tràn ra như thủy triều. Giao Long vương trên bầu trời càng lúc càng rõ ràng, càng lúc càng gần hơn. Cuối cùng nó từ trong mây đen mang theo mưa gió lao xuống, mưa to như trút nước hòa cùng tiếng rống ngâm như xuyên qua hư không kéo đến.

Trong tiếng rống ngâm này, phía sau con rồng xanh chột hiện ra một con bướm bướm. Bướm bướm nương theo Giao Long vương đi vào Côn Lôn, một đường bay nhanh vào.

Tất cả mọi thứ đều hết như trong trí nhớ của Trần Cảnh, song lại có chút khác biệt. Có lẽ là vì kí ức của hai người khác nhau, góc nhìn khác nhau thì dù nhìn vào cùng một sự việc sẽ cho ra những kí ức không giống nhau.

Đến lúc Trần Cảnh nhìn thấy Diệp Thanh Tuyết trong tòa Linh Lung bảo tháp, nhìn thấy nàng bị ánh lửa bao trùm, tâm thần trở nên kích động, một tiếng “Đi mau!” của Diệp Thanh Tuyết đã nháy mắt đưa hần thoát khỏi ý cảnh này. Hần theo con bướm bay thẳng lên đám mây, ra khỏi Côn Lôn.

Tâm niệm Trần Cảnh chợt nhẹ nhàng, hắc hủ đã lao ra khỏi mắt Vô Vưu. Chỉ thấy một con hắc hủ nương theo con sóng sông trong hư không bơi về phía Trần Cảnh, chui vào miệng hần rồi biến mất không còn thấy gì nữa. Sau đó, Trát Lý Tây Huyết Liên lại từ trong cơ thể Vô Vưu lao ra, mang theo một con sóng máu trở vào trong cơ thể Trần Cảnh.

“A...”

Vô Vưu thống khổ nổi giận gầm lên. Toàn bộ Côn Lôn như bị chấn động, rồi chậm rãi nâng lên. Mắt trái gã nhắm lại, hõm sâu vào như không còn nhãn cầu bên trong nữa. Còn mắt phải gã nhìn Trần Cảnh chăm chăm, ánh mắt lạnh lẽo sáng rực. Trần Cảnh nhìn thẳng vào gã, hai tay ép xuống bên dưới, như thể đang đè ngọn núi hạ xuống.

Từ ánh mắt Vô Vưu, Trần Cảnh như nghe thấy gã nói:

- Là người, là người hại chết Côn Lôn ta, khiến cho sư trưởng ta chết đi.

Trần Cảnh không tranh luận, thậm chí sâu tận trong lòng hần cũng không nghĩ tới chuyện tranh luận. Hại chết thì là hại chết vậy. Trong suy nghĩ của hần, đám người trong Côn Lôn chết đi cũng không khiến hần có chút áy náy nào cả. Có nhân sẽ có quả, Diệp Thanh Tuyết không rõ vì sao lại bị giam trong Linh Lung Trấn Yêu tháp, đó là nhân, mà quả chính là việc Trần Cảnh đi phá Côn Lôn.

Một người mất đi, nhìn như tất cả nhân đều biến mất, nhân quả đứt đoạn. Thế nhưng đó là chỉ nói về người đã chết rồi. Còn nếu kẻ đó có hậu nhân, như vậy cái chết kia lại bắt đầu một cái nhân quả với người thân của kẻ đó. Người tu hành là như thế, mà thế gian cũng là như vậy.

- Vì sao người lại giam sư tử ta trong tháp?

Trần Cảnh nhìn chăm chăm vào ánh mắt Vô Vưu, đột nhiên hỏi. Giọng hỏi của hắn trầm thấp, nhưng lại truyền thẳng vào trong tai Vô Vưu, như một lưỡi câu móc lấy đáp án trong lòng gã ra ngoài.

- Ả lên vào Côn Lôn ta, tất nhiên ta phải bắt ả.

Vô Vưu lạnh lùng đáp.

Trần Cảnh không nghĩ tới Diệp Thanh Tuyết lại đi tới Côn Lôn. Nhớ lại lời Hư Linh kể, đúng là nàng ấy không nói rõ lúc ấy nàng nhìn thấy sư tử bị bắt ngay sát rìa Côn Lôn, hay là ở một nơi cách xa đây.

Hắn thầm thắc mắc không rõ vì sao sư tử lại tới Côn Lôn. Rồi hắn nghĩ tới chuyện tòa tháp bị tan tành biến mất, Giao Long vương đi ra, nhưng lại không thấy sư tử đi ra, thầm nghĩ có lẽ sư tử không thể đi ra được.

Bia thần Ti Vũ vẫn đè chặt trên đầu vai Vô Vưu. Gã đưa tay nâng đỡ, chậm rãi đứng dậy.

- Sư tử người đã chết, không kẻ nào tiến vào Thiên đình mà sống sót được.

Vô Vưu nhìn Trần Cảnh, lạnh giọng nói. Lời nói như mũi dao găm vào lòng Trần Cảnh. Đó là những thứ mà Trần Cảnh một mực không muốn nghĩ tới. Hắn không muốn nghĩ tới chuyện Diệp Thanh Tuyết đang gặp phải nguy hiểm trong Thiên đình, không muốn nhớ tới ánh mắt mỗi một và những vết máu trên người Diệp Thanh Tuyết, không muốn nhớ tới thanh Thanh Tâm Trấn Ma kiếm đầy vết nứt hết như sinh mạng Diệp Thanh Tuyết lúc này, đều tùy thời có thể hoàn toàn vỡ nát.

Lời kia vừa thốt, tâm thần Trần Cảnh chợt nảy lên. Trên người Vô Vưu chợt chấn động một đợt pháp lực cường đại. Thoáng cái gã đứng đứng dậy,

hai tay định dời bia thần Ti Vũ đang trấn áp trên đầu vai gã xuống.

Cho tới bây giờ, bia thần Ti Vũ vẫn luôn đè xuống người gã. Tuy không cách nào trấn trụ gã nhưng vẫn đủ khiến gã chỉ có thể phát huy được năm sáu phần mười pháp lực. Thế nhưng chỉ tích tắc vừa rồi đã đủ để gã sử dụng được ít nhất bảy tám phần pháp lực của mình.

Trong lòng Trần Cảnh đột nhiên dâng lên một ngọn lửa giận không cách nào hiểu được. Hắn đã cố gắng không nghĩ đến chuyện của Diệp Thanh Tuyết lâu như vậy, bây giờ lại có người khơi lên. Như thế có người hung hăng đâm vào người mình một đao vậy.

Trên bầu trời, mưa to như trút nước, sấm sét lại tuôn xuống, từng luồng từng luồng thẳng xuống núi Côn Lôn. Rõ ràng là trời đất uy nghiêm đang cạo rửa lấy núi Côn Lôn này.

Hơn ngàn năm nay, đây là lần thứ hai có mưa gió sấm chớp rơi xuống Côn Lôn.

Mưa gió tuôn vào trong núi, hóa thành sóng nước. Sấm sét rạch phá không trung, rơi xuống bia thần Ti Vũ, lan tràn xuống dưới, quần khắp người Vô Vưu.

Âm thanh xẹt xẹt vang lên, ánh chớp sáng loáng... khiến lòng người kinh hãi.

Thân thể Vô Vưu nhanh chóng biến thành màu xanh, không rõ là sấm sét khiến lớp da bên ngoài của gã chết đi, hay vì gã lại khu động mật pháp nào đó.

Sông sóng vây quanh người Vô Vưu tạo thành một vòng xoáy. Vòng xoáy nước cuốn xoáy lấy thân thể gã nhưng không cách nào tạo thành vết thương, thân thể gã dường như đã thành thân thể kim cương rồi.

Mê Thiên kiếm đã được sát nhập vào trong con sóng sông này. Mỗi một giọt nước, mỗi một bọt sóng đều có chứa một thanh Mê Thiên kiếm. Lưỡi kiếm sắc bén như hòa cùng nước sinh sôi ra khắp nơi, chỗ nào cũng có. Kiếm thuận theo miệng, tai, mắt, mũi gã chui vào, đặc biệt là con mắt nhắm lại, cũng là nơi yếu ớt nhất của gã. Không những thế, kiếm khí kiếm ý ẩn chứa trong trong sóng nước cũng theo hàng tỉ lỗ chân lông trên người gã chui vào bên trong cơ thể.

Đột nhiên, trên bia thần Ti Vũ xuất hiện một thanh sáo trúc. Sáo này vừa mới xuất hiện, tiếng sáo đã vang lên từng đợt. Tiếng sáo như thể do nước sông cọ sát mà thành, cũng như thể là tiếng vang dội khi sấm sét trên bầu trời rơi xuống bia thần Ti Vũ.

Tiếng sáo thuận theo sóng sông chui vào tai Vô Vưu, dù cho mưa gió bên ngoài có to lớn đến đâu cũng không thể lấn át được tiếng sáo được.

“Sáo ma, đó là sáo ma!”

Rất nhiều người nhìn thấy tràng cảnh như vậy, trong lòng không khỏi thốt lên một câu kia.

- Ngọn tháp kia có lai lịch gì? Vì sao có thể đi vào được Thiên đình?

Đột nhiên Trần Cảnh hỏi, giọng nói dung nhập vào tiếng sáo, có một loại ma lực khiến hồn xiêu phách lạc.

Vô Vưu ngậm chặt miệng, không trả lời. Chỉ thấy da thịt trên hai gò má gã giật giật, như thể cố kìm nén gì đó.

- Ngọn tháp kia có lai lịch gì? Vì sao có thể đi vào được Thiên đình?

Trần Cảnh lại quát hỏi lần nữa. Giọng nói như dung nhập sấm sét vào bên trong, có thể chấn động thẳng vào lòng người.

Khóe môi Vô Vưu giật giật, như tùy thời có thể há mở.

- Ngọn tháp kia có lai lịch gì? Vì sao có thể đi vào được Thiên đình?

Trần Cảnh lại quát hỏi lần nữa. Lần này giọng nói của hắn căn bản như không phải hắn nói ra, mà như thể do sóng sông mưa gió tự hình thành, hoặc như thiên địa huyền âm do trời đất tự hình thành.

“Linh Lung Trấn Yêu tháp vốn là một tòa tháp trong Linh Tiêu bảo điện ở Thiên đình, không rõ vì sao lại rơi xuống Côn Lôn.”

Lần này nghe Trần Cảnh quát hỏi, Vô Vưu vội đáp lời. Lời này như thể gã vô thức thốt ra. Lời vừa ra khỏi miệng, gã chợt bừng tỉnh, ánh mắt trào lên lửa giận. Mà cũng vì câu quát hỏi của Trần Cảnh mà một đợt sóng sông lớn đã tràn vào miệng gã. Trong nước sông đầy những kiếm ý kiếm khí, thuận theo yết hầu đâm thẳng xuống lục phủ ngũ tạng gã.

Gã vội ngậm miệng lại. Thế nhưng tích tắc sau đó, cả người gã lại phát sinh biến hóa.

Thân thể vốn đã trở nên xanh đen lại càng chuyển sang đen hơn, da thịt biến hóa như trở thành đá tảng. Chỉ trong nháy mắt, cả người gã biến thành tượng đá. Tượng đá hình thành, gã như mất đi sức lực, vỡ vụn ra dưới sức nặng của bìa thần Ti Vũ. Đôi tay giơ lên đỡ lấy bìa thần rơi vỡ, bìa thần ép xuống, đè xuống vai gã. Hai vai gã vỡ nát, rồi cả thân thể gã nhanh chóng biến mất trong vòng xoáy nước sông, như thể bùn lầy tan vào trong nước, nhoáng cái đã tiêu tán.

Chẳng qua Trần Cảnh lại cau mày. Bởi vì bên trong tượng đá không có sinh mạng. Ngay lúc tượng đá vỡ tan ra, Vô Vưu cũng biến mất. Thế nhưng giữa con sóng sông có đầy những kiếm khí kiếm ý của hắn dung nhập vào, làm sao gã có thể biến mất không chút dấu vết?

Đột nhiên, trong lòng hần chột dâng lên cảm giác nguy hiểm. Tâm niệm hần chột động, sóng sông đã nhanh chóng tản đi, hóa thành một dòng nước tầm thường đổ vào Côn Lôn. Nhưng trong đó, có một con sóng không tản đi mà len tới gần Trần Cảnh. Một nắm tay thật lớn từ trong con sóng nước đó xuất hiện trước mắt Trần Cảnh, rồi cả người Vô Vuơ theo sát nắm đấm đó lao ra khỏi hư không.

Trần Cảnh thoáng chốc đã hiểu ra. Gã ta đã luyện hóa được một trong những con sóng sông tiến vào trong miệng, sau đó ẩn thân vào đó. Do vậy mà bản thân hần không thể phát hiện ra.

Lúc này cũng chỉ trong một tích tắc. Một quyền mạnh mẽ của gã như đánh nát hư không, mang theo cả ý niệm tử vong đặc thù trên người gã vọt thẳng về phía ngực Trần Cảnh.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 98: Đến Tận Bây Giờ, Vẫn Không Muộn

oOo

Linh khí hỗn loạn, tiếng hư không nứt vỡ vang lên.

Trong mắt Trần Cảnh, linh khí hỗn loạn kia như thể ô cửa sổ bị một quyền đập vỡ, gỗ vụn bay tán loạn, giấy rách tung bay. Rồi một người phá cửa sổ xông vào nơi yên ắng tĩnh mịch này, khiến người bên trong cửa sổ không kịp trở tay.

Linh lực không chỉ ở cao hay không, mà còn phải sinh pháp. Pháp sinh thì trời đất cũng trở nên vân vũ.

Trời đất này, mỗi người đều là nhân vật chủ yếu trong đó cả. Chỉ cần hấn cố ý, có thể làm cho một phương không gian chấn động theo hấn. Đôi khi, trời đất chính là người mềm lòng nhất, dù là kẻ nào, có nỗ lực thì đều sẽ được đền đáp. Nhưng đôi khi, trời đất cũng tàn nhẫn vô tình nhất. Dù cho người bần cùng khốn khổ thế nào đi nữa, nó cũng chỉ nhìn chăm chú vào người mà thôi. Lúc người không có quần áo mặc, sẽ đánh xuống mưa tuyết, lúc người không có gì bỏ bụng, thì đối mặt với người chỉ toàn là hoang dã mà thôi.

Mỗi người khi gặp phải nguy hiểm sẽ có những phản ứng không giống nhau. Có người trốn tránh, có người ôm đầu gánh chịu, có người lại ngăn người không biết phải làm sao, cũng có người không chút nghĩ ngợi tung đòn phản kích, cho dù thua kém quá xa đối phương vẫn cứ cầm đầu xông lên.

Trần Cảnh như thể một đứa trẻ luôn cảnh giác với bóng tối bên ngoài cửa sổ. Trong lúc cửa sổ vỡ toang, hấn cũng hét lớn một tiếng, tay nâng lên đánh ra một quyền. Một quyền này là hấn đánh ra trong lúc vội vàng, phát ra từ tâm hấn.

Cánh tay phải cứng ngắc đã nâng được lên, ý niệm và linh lực thông suốt. Một đợt sóng sông theo quyền kia tung ra mà nổi lên, hòa lẫn trong đó là tiếng kiếm rít gào ngân vang, hào quang chói mắt. Nhìn từ xa như thể có một con ác long nổi lên mặt nước, hoặc như có một quyền đánh nát cả một khoảng không của bầu trời.

Trong mắt Vô Vưu, đó không phải một quyền, mà là một đợt sóng kiếm. Kiếm ngân vang lạnh lẽo thấu xương, lực lượng khiến gã cảm thấy cực độ nguy hiểm, khiến tâm thần gã phải nảy lên. Gã còn nhìn thấy trong quyền này có một luồng kiếm ý như có thể đâm thủng hết thảy mọi thứ.

Gã cảm nhận được mọi thứ, nhưng một quyền gã đánh ra lại không chút ý tứ lùi bước mà càng thêm nặng nề. Như thể không khí trong Côn Lô bồng bồng sinh cơ năm đó không thể nào chuyển ngược lại thành trầm lặng nặng nề được.

Côn Lô bồng bồng sinh cơ chuyển sang không khí trầm lặng không chỉ là Côn Lô thay đổi, mà còn khiến trái tim gã thay đổi. Sinh cơ lắng đọng này như trầm xuống trong lòng gã, hóa thành thâm trầm cũng như Côn Lô yên tĩnh lúc này.

Hai mắt gã vẫn là một con nhăm lại, con mắt bên kia đã nổi lên tầng bụi lửa. Bụi lửa vừa xuất hiện đã đốt cháy thân thể gã, rồi bùng lên một ngọn lửa cao đến mấy trượng, nháy mắt đã thiêu đốt sạch sẽ toàn bộ linh lực tĩnh mịch nặng nề của Côn Lô. Toàn bộ ý cảnh của gã tương thông với cả ngọn núi Côn Lô này. Một quyền của gã đánh xuống như thể ngọn Côn Lô bị lật ngược, đè ép xuống bên dưới.

Kẻ dưới học phép, chiêu chiêu đều là tiểu thuật. Người cao ngộ đạo, niệm niệm đều là đạo pháp.

Đột nhiên, sóng sông ánh kiếm trước mắt Vô Vưu như thể không chân thật mà đã chuyển sang ảo ảnh. Âm thanh ngân vang của kiếm hòa cùng nước thủy triều cuộn trào mãnh liệt như va phải vách đá nơi xa tận chân trời. Hết thấy như không chân thật, như ảo ảnh trong mơ.

Trong lòng gã chợt nảy sinh ra ý niệm khác. Gã bèn lập tức gạt đi, nhưng cũng lúc này, một quyền của gã đã đánh tới ánh kiếm đang dâng đến kia.

“Ầm!...”

Rồi một lực lượng khổng lồ khiến gã không tự chủ bay ngược lại, rồi không kìm nén được mà phun ra một ngụm máu tươi. Trước khi gã hạ một quyền xuống, chỉ cảm giác trước mặt trống không. Thế nhưng ngay sau đó lại là một kích cứng rắn như vách núi từ trong khoảng không đánh tới, đồng thời gã cảm giác được kiếm ý quý dị kia đang theo cánh tay gã đi lên, xâm nhập vào tim mình.

Gã dùng ý niệm khu trừ đi, nhưng vừa mới tiếp xúc đến lại nảy sinh trùng trùng điệp điệp ảo giác.

Trần Cảnh cũng lộn ngược lại. Kiếm khí của hắn cũng bị phân tán ra bốn phía dưới một quyền đó. Kiếm khí ngang dọc, những nơi kiếm khí tán qua, cây cối bị chém gãy cành đứt ngọn, tạo thành một vùng hỗn độn.

Trong cơ thể hắn không có máu, nhưng linh lực cũng bị chấn động, cảm giác ý niệm mình đang bị một khí tức tĩnh mịch cổ xưa áp chế, như thể có một ngọn núi đè nặng trong lòng. Vì vậy, hắn khó mà thi pháp tiếp được nữa.

Đúng lúc này, có hai mũi tên màu đen trên núi Côn Lôn lao thẳng lên cao, vẽ nên một đường cong màu đen hoàn mỹ giữa trời đất.

“Lên!”

Trong tim Trần Cảnh chợt vang lên một âm thanh đầy ngăn ngủi và tự tin. Âm thanh này vừa xuất hiện, sát khí lạnh như băng từ trên đỉnh đầu hắt tràn xuống, xông thẳng vào trong nội tâm. Mũi tên này lao đến đúng lúc Trần Cảnh yếu ớt nhất, thậm chí còn không thể nào nảy sinh ra ý nghĩ tránh né được.

Bên kia, đỉnh đầu Vô Vưu đã bị một mũi tên đen cắm xuống. Gã rơi thẳng từ hư không vào trong núi, trong mắt gã vẫn còn hình ảnh Trần Cảnh cũng bị rớt xuống tương tự như vậy.

Tâm tư của tất cả mọi người bên ngoài hư không trôi dạt. Côn Lôn là nơi Đạo tổ thành đạo, mà Ngọc Hư cung lại là do một tay Đạo tổ Nguyên Thủy kiến lập ra. Hiện tại Ngọc Hư cung rõ ràng đã xảy ra chuyện, trống trợn hoang vắng. Đệ tử hộ giáo duy nhất lại bị trúng tên hiện không rõ sinh tử thế nào. Tất nhiên sẽ không kẻ nào nguyện ý rời đi. Nhất thời trong đám mây xuất hiện vài điểm sáng, xoay quanh trên bầu trời một vòng rồi rơi vào trong Ngọc Hư cung núi Côn Lôn.

- Các người là ai?

Hai đồng tử trước cửa Ngọc Hư cung lên tiếng hỏi. Giọng bọn nó run rẩy, hiển nhiên đang rất sợ hãi.

Suy nghĩ của bọn nó vẫn dừng lại ở hơn ngàn năm trước, còn chưa nhận ra được lúc mình tỉnh dậy thì trời đất đã thay đổi. Trong lòng bọn nó, từ trước tới nay vẫn chưa từng có kẻ nào cưỡi mây đáp thẳng xuống núi Côn Lôn, cũng chưa từng có kẻ nào dám càn rỡ ở Côn Lôn cả.

Bọn nó khó mà chấp nhận được, lại đầy sợ hãi với những thay đổi này. Bọn nó cũng không biết Vô Vưu, thế nhưng đệ tử hộ giáo vốn luôn khác biệt với đệ tử bình thường, dù không từng gặp mặt nhưng bọn nó vẫn biết gã nhất định là đệ tử Côn Lôn.

Không ai để ý, cũng không ai gây chuyện với bọn nó. Mỗi người đều hiện thân trước Ngọc Hư cung, lắc mình đi vào bên trong. Bọn nó muốn ngăn cản nhưng lại không dám. Lúc trước, Hồng đại hiệp và võ sò tiến vào Ngọc Hư cung, bọn nó cả gan ngăn cản. Rồi lại bị dây xích trên người Hồng đại hiệp quăng quật một hồi, tuy chưa nguy hiểm đến tính mạng nhưng cũng khiến bọn nó đau đớn không thôi.

Ở chân núi bên ngoài địa phận núi Côn Lôn, Hư Linh đang đứng dưới bóng râm của một gốc hòe. Có một người nữa đang đứng trước mặt nàng, pháp bào đen bị gió thổi tung lên, ống tay áo bên trái phất phới. Y là Lý Mộ Tiên.

- Vốn ta định chặn Trần Cảnh lại nhằm phân định ra sinh tử. Không nghĩ tới lại gặp cô.

Lý Mộ Tiên nói.

- Lúc hắn từ Đông Hải trở về đã có ba ngày báo mộng, sao ngươi không đi tìm hắn?

Hư Linh hỏi, vẻ mặt chăm chú, không mỉm cười, cũng không biểu lộ gì khác.

- Ha ha, lúc hắn trở về thì ta đang ở trong thành Bá Lăng. Đến khi ta đi ra thì đã không kịp chặn hắn lại.

Lý Mộ Tiên đáp.

Hư Linh cẩn thận nhìn qua y một lượt, phát hiện quả nhiên trên người y vẫn còn lay dính chút ít oán khí chỉ có ở trong thành Bá Lăng, vẫn còn chưa khu trừ sạch sẽ.

- Vậy vì sao ngươi lại ngăn cản ta?

Hư Linh hỏi.

- Từ lúc này trở đi, chỉ cần cô không tham dự vào chuyện của Trần Cảnh, ta sẽ để cô rời đi.

Lý Mộ Tiên nói.

- Chuyện của Trần Cảnh? Vậy đó là chuyện gì?

Hư Linh vẫn bình thản hỏi.

- Chỉ cần cô ở đây trong lúc hắc đấu pháp cùng người, không ra tay tương trợ cho hắc. Ta sẽ để cho cô bình yên rời đi.

Lý Mộ Tiên nghiêm túc nói.

- A, được. Ta nhận lời người.

Hư Linh nhanh chóng đáp.

Lý Mộ Tiên lại chăm chú nhìn nàng, như thể rất thương thức mấy lời thẳng thừng này. Nhưng đột nhiên sau lưng Hư Linh xuất hiện một người. Người này như một luồng khói đen, lại khiến Hư Linh đặc biệt cảnh giác.

- Cô biết lão là ai chứ?

Lý Mộ Tiên hỏi.

Hư Linh xem xét kỹ lại, đáp:

- Giang Lưu Vân núi Thiên La. Tất nhiên ta biết chứ.

- Ha ha, đúng vậy. Cô biết lão, Diệp Thanh Tuyết và Trần Cảnh đều là Thiên La môn cả. Vậy cô có biết nguyên nhân thật sự khiến Thiên La môn bọn hắc bị diệt chăng?

Lý Mộ Tiên lại hỏi.

- Nghe nói là vì bảo vật và chút ít bí mật.

Hư Linh đáp.

Lý Mộ Tiên nói:

- Năm đó ta cũng ở trong đám người tham gia diệt Thiên La môn. Đáng tiếc lúc đó nghĩ sai một bước, không chỉ khiến Trần Cảnh chạy thoát mà còn bị mất đi một cánh tay. Nếu lúc đó biết tên đệ tử Thiên La môn chột vật chạy trốn có ngày hôm nay, nói thế nào ta cũng nhất định chém giết hắn trong núi Thiên La rồi.

- Đến hôm nay, vẫn còn chưa muộn.

Hư Linh ngắn gọn đáp.

- Đúng vậy, cũng không muộn. Dù khi đó Trần Cảnh và Diệp Thanh Tuyết còn sống, nhưng từ hôm nay trở đi, Thiên La môn coi như toàn diệt môn phái đi.

Lý Mộ Tiên khẽ nói ra một câu cuối.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 99: Linh Sơn Thế Tôn

oOo

Hư Linh xoay người lại nhìn Giang Lưu Vân. Giờ đây lão ta đã không còn là Giang Lưu Vân trong trí nhớ của nàng, toàn thân bao phủ trong sát khí đen, sắc mặt âm u nặng nề, nhưng vẫn nhìn ra vẻ trắng bệch.

- Ông còn sống?

Hư Linh kinh ngạc hỏi. Trần Cảnh đã kể rất nhiều chuyện, nhưng lại luôn không muốn nhắc tới chuyện trong thành Bá Lăng. Cả một tòa thành hơn hai mươi vạn người tử vong mãi là một cái gai trong lòng hắn.

Thế nhưng điều này cũng không ảnh hưởng tới việc Hư Linh biết Giang Lưu Vân lúc ấy có ở Bá Lăng.

- Ta đương nhiên còn sống. Hai kẻ khi sư diệt tổ Diệp Thanh Tuyết, Trần Cảnh chưa chết, sao ta chết được. Muốn giết ta không dễ như vậy đâu.

Giọng của Giang Lưu Vân giống như một cơn gió lạnh, nghe xong làm người khác phải run lên.

Hư Linh cẩn thận đánh giá lão. Lý Mộ Tiên đứng gần đó nói:

- Trần Cảnh nhất định phải chết. Không riêng gì ta muốn hắn chết, mà toàn bộ thần linh thủy vực trong thiên hạ đều muốn đoạt bìa thần kia. Một mình hắn thủ sao nổi.

Y nhìn Hư Linh mà nói. Hư Linh lại không để ý tới y, chỉ nhìn Giang Lưu Vân, nói:

- Bá Lăng quý vực làm sao dễ dàng thoát ra như vậy được, nhất là Giang chân nhân, ông cùng thành Bá Lăng đây đưa nhân quả sẽ khiến ông mãi mãi không thể rời khỏi Bá Lăng.

Giang Lưu Vân hắc hắc cười lạnh, cũng không nói lời nào.

Hư Linh quay đầu nhìn Lý Mộ Tiên, nói:

- Tiểu nữ chẳng qua là một cô hồn dã quỷ, vì sao tiên quân lại nói mấy lời này với tiểu nữ?

Lý Mộ Tiên mỉm cười, đang định mở miệng trả lời, thì bỗng từ đâu có một luồng sáng chiếu qua. Y giận dữ, chỗ mi tâm hiện lên một lá cờ nhỏ hình tam giác màu đen, tỏa ra ánh sáng đen, ngăn luồng sáng kia lại. Song khi luồng sáng kia biến mất thì Hư Linh cũng đã không thấy đâu nữa.

* * *

Tại lúc Côn Lôn bị phá mở, cách xa nghìn vạn dặm, có một ngọn núi gọi là Linh Sơn. Trong thiên hạ, bất kỳ vùng núi nào có linh khí dồi dào thì đều có thể xưng là linh sơn, nhưng vừa nói tới linh sơn, mọi người sẽ nghĩ ngay tới Linh Sơn ở châu Tây Hạ.

Người tu hành trên Linh Sơn, khi hành tẩu thiên hạ, không biết đã xưng là "tăng" từ lúc nào, ý là người tu hành trước Phật tổ. Mà ở trên Linh Sơn, qua mỗi mười năm sẽ có một phật tử dẫn bước thế gian, đi vào hồng trần để thế ngộ đại đạo. Nếu phật tử này khai ngộ, sẽ trở lại Linh Sơn, đợi khi có một vị Phật tổ nào đó trên Linh Sơn viên tịch, thì phật tử kia sẽ là tân Phật tổ.

Từ trước đến giờ, người tu hành tại Linh Sơn luôn thần bí. Người thường cũng không biết phật tử của bọn họ là xuất hiện thế nào, chỉ biết đám tăng nhân ấy hạ sơn thường có câu cửa miệng là hai từ "duyên pháp".

Lúc này, trên Linh Sơn, tại Đại Hùng bảo điện đang có một hòa thượng ngồi trên đài mây. Đài mây hư hư thực thực, hòa thượng ngồi trên đó mặc áo xám. So với những hòa thượng khác đang ngồi ngay ngắn dưới đài mây, áo xám trên người hòa thượng này càng có vẻ cũ kỹ, như là đã trải qua vô vàn mưa gió, nhiễm dấu vết của tháng năm.

- Thế tôn, đêm qua ta tĩnh tọa nhập định thì thấy thiên hà trút xuống, không biết đây là điềm gì?

Dưới đài mây lại chia thành hai bên, mỗi bên có một hàng hòa thượng ngồi xuống. Hòa thượng ngồi ở vị trí đầu tiên bên trái, mặc áo tăng màu tro, tay tạo hình hoa sen, lên tiếng hỏi hòa thượng trên đài.

Cho tới giờ tăng nhân tu hành trên Linh Sơn cũng không xưng Phật tổ, chỉ xưng Thế tôn. Thế tôn kia trả lời:

- Một nghìn ba trăm năm trước, phong thần chiến đang tới cao trào thì có thiên hà trút xuống cuốn phăng trời đất. Vô số đại thần thông cũng không thoát nổi, tất cả đều biến mất trong thiên hà kia. Người nhìn thấy, nhất định là pháp tượng lưu lại thế gian.

- Thế tôn, thiên hà kia là vật gì, sao lại có thần thông như thế?

- Thế gian có nói, nhất kiếm phá vạn pháp, nhất kiếm sinh vạn pháp. Lời này bắt nguồn từ một người. Người này cầm một kiếm phá hết pháp thuật thế gian, lại bằng một kiếm thi triển ra thần thông pháp thuật độc nhất vô nhị. Thiên hà trút xuống một nghìn ba trăm năm trước chính là pháp thuật do một kiếm kia sinh ra. Từ đó thế gian mới có cách nói nhất kiếm phá vạn pháp, nhất kiếm sinh vạn pháp.

Kiểm khí tiên thiên trong thiên hạ, riêng Tiệt giáo Thông Thiên giáo chủ đã chiếm bốn cây, lại lấy Tru Tiên kiếm trận làm mạnh nhất, Tru Tiên kiếm cũng nổi danh nhất. Không biết trong thiên hạ còn loại kiếm khí nào có thể so sánh với nó?

- Người đời chỉ biết Tru Tiên, chứ không biết đến Thanh Nhan.

- Thanh Nhan? Thanh Nhan là vật gì?

- Thanh Nhan đến từ hỗn độn, bị phượng hoàng đoạt được, sau lại được một trong bốn thái tử của Phượng Hoàng cung là Khổng Tuyên ban cho thị kiếm đồng tử tên Nam Lạc. Nam Lạc ngộ được vô thượng diệu pháp, bằng kiếm này giết chóc vô số, bị Phật tổ của Phật giáo ta cùng Đạo tổ liên thủ giam tại luân hồi. Nhưng ai ngờ, trong luân hồi, Nam Lạc tiếp tục ngộ ra thần thông thiên tiên, trở về vào lúc phong thần đại chiến, một kiếm hóa thiên hà. Trong một đêm, người tu hành trong thiên hạ điêu linh, không còn nghe thấy thần tiên nữa.

Trong bão điện nhất thời tĩnh lặng, không ai nói chuyện.

Hòa thượng ở trên đài mây lại tiếp tục nói:

- Một kiếm hóa thiên hà kia đã không còn là thần thông pháp thuật thông thường, mà dung nhập sức mạnh luân hồi, dung nhập pháp chú Vu tộc cùng với cả sát ý trong kiếm đạo suốt mấy trăm năm của hãn, lúc này mới một đêm trút xuống, hóa thành thiên hà, tràn ra khắp nơi, không ai có thể ngăn cản. Phật tổ giáo ta trở về được nhưng cũng trọng thương trong thiên hà này, rồi chỉ kịp ghi chép lại chuyện xảy ra lúc ấy, sau đó luân hồi chuyển sang kiếp khác.

- Thế tôn, đất trời rộng lớn như thế, cho dù thần thông của hãn có mạnh hơn nữa, thì cũng làm sao khiến toàn bộ người trong tiên đạo biến mất được?

- Hẳn thay đổi cả trời đất. Lúc ấy trời hiện luân hồi ngọc bàn, lục đạo đều phản chiếu vào đó. Ở trong một chiều kiểm quét qua thế gian ấy, người trong tiên đạo thân ở thế gian, tất nhiên không ai có thể trốn. Cho dù tránh ở trong động phủ thì cũng chết dần theo năm tháng.

Trên mặt mỗi người đang ở Đại Hùng bảo điện đều hiện lên vẻ sợ hãi. Thế tôn nhìn mọi người, chỉ có vài người sắc mặt như thường, một người trong đó hỏi:

- Thế tôn, lúc đó có Phật tổ, Đạo tổ, Yêu hoàng, Tổ Vu đều là thiên đạo chi tử, thọ ngang trời đất, đời này còn có thể xuất hiện nhân vật giống như họ không?

Thế tôn nhìn người lên tiếng. Ông ta nhớ rõ, đây là một phật tử thân có đủ thần thông mà đầu nhập Linh Sơn, phật hiệu Mộc Chân.

- Lúc đó trời đất mới vừa hình thành, mọi ý niệm đều thành pháp, thế gian vô pháp tắc. Còn thế gian ngày nay, trói buộc trùng điệp, khó có thể tái hiện cường thịnh lúc đó.

Thế tôn nói.

- Đây là vì sao? Trời đất lúc đó sao lại khác với bây giờ?

Trên trán Mộc Chân có một con mắt đang nhắm. Thế nhưng xẹt qua con mắt đó lại có một vết kiếm nhàn nhạt, làm người ta vừa nhìn sẽ phải đoán xem, con mắt đó còn có thể mở được hay không.

- Người ở ngoài Linh Sơn và người ở trong Linh Sơn có giống nhau không?

Thế tôn hỏi.

- Tất nhiên là không giống. Lúc trước ta ma niệm quán thân, mà nay ta linh đài thông tĩnh.

Mộc Chân nói.

Thế tôn từ chối cho ý kiến. Ông ta nói:

- Người còn thay đổi mỗi ngày, qua tháng lại khác, qua năm đã xa lạ, hưởng chi trời đất.

Ông ta nhìn vẻ mặt khó hiểu của mọi người, tiếp tục nói:

- Nam Lạc có thể bằng lực lượng của một người kích động luân hồi, trong một đêm khiến kiểm chú tràn ngập thế gian, thay đổi đất trời, những người khác cũng có thể.

- Thế tôn nói là Phật tổ sao?

Có hòa thượng hỏi.

- Không riêng gì Phật tổ Đạo tổ, chúng ta cũng có thể.

- Chúng ta?

Mọi người khó hiểu.

Thế tôn mỉm cười, vừa nhấc tay lên thì trong lòng bàn tay ấy đã có thêm một viên hạt sen. Ông ta ném hạt sen xuống đất, trên mặt đất xuất hiện một bãi bùn đất. Hạt sen giống như nháy mắt mọc rễ nảy mầm, mọc ra lá sen, lại có một đóa hoa sen từ từ nở ra bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được. Hoa sen phát ra mùi thơm nhẹ nhàng, lan tỏa khắp cả Đại Hùng bảo điện.

- Đại Hùng bảo điện này có thay đổi?

- Không đúng.

Có hòa thượng trả lời:

- Hoa sen này nhìn như lớn dần, làm cho Đại Hùng bảo điện phát sinh biến hóa, nhưng lại xuất phát từ tay Thế tôn, chỉ trong một thoáng, không thể kéo dài, không thể gọi là thay đổi. Khi hoa tàn đi, Đại Hùng bảo điện vẫn là Đại Hùng bảo điện.

Thế tôn gật đầu, vung tay chém ra một luồng sáng vàng, đánh tới một pho tượng đá ở trước Đại Hùng bảo điện. Nơi đó là một hàng tượng đá hình thù dữ tợn, lại nhìn ra rất rõ những đặc điểm của Long tộc, nên trong điện ai cũng biết đó là cửu bộ thiên long, mà pho tượng bị đánh nát nằm ở cuối hàng.

- Hiện tại có thay đổi?

Thế tôn hỏi.

- Có, cửu bộ thiên long chỉ còn lại bát bộ thiên long [1].

Thế tôn gật đầu, chậm rãi nói:

- Ở trên đời, chúng ta cũng như hoa sen kia, mà Phật tổ hành sự lại giống phá tượng đá. Chúng ta thay đổi là tạm thời, còn bọn họ thay đổi là dài lâu.

Thế tôn nhìn chúng tăng xung quanh, tiếp tục nói:

- Nam Lạc hành pháp, đất trời vì đó thay đổi. Thiên đế yêu tộc lập Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, đất trời thay đổi. Vu tộc mười hai Tổ Vu lập Đô Thiên Thần Sát đài lập lục đạo luân hồi, trời đất thay đổi. Hiện tại, trời đất mà chúng ta sống là trời đất đã bị bọn họ làm thay đổi. Mà ngoài những điều đều rất dễ dàng phát giác được này, còn có những điều khó có thể nhận thấy, giống như pháp tượng của ngã Phật ta. Thế gian vốn không có Phật pháp tượng, lại bởi lúc Phật ta thành Phật lưu lại lạc ấn trong trời đất, mới

khiến kẻ đời sau chúng ta có thể thông qua quan tưởng trì tụng mà khiến pháp tượng hiện hình.

Nói tới đây, ông đột nhiên nhắm mắt, thấp giọng niệm pháp danh "Tiếp Dẫn Phật tổ". Tiếng vừa dứt, ở trên đỉnh đầu của ông bỗng lan tỏa hào quang, một người ngồi ở giữa luồng ánh sáng vàng đỏ. Mọi người nhìn tới, lại bị ánh sáng làm chói lòa, khó có thể xem rõ ràng, chỉ mơ hồ thấy được giữa quầng sáng kia có một người khoanh chân ngồi, tướng mạo giống hệt bức tranh vẽ Tiếp Dẫn Phật tổ.

Luồng Phật khí chính trực vĩ đại này làm từng người trong điện cũng niệm ra pháp danh Tiếp Dẫn Phật tổ. Khi bọn họ niệm xong, hào quang kia càng thêm sáng, phóng ra ngoài Đại Hùng bảo điện, nhuộm cả một vùng hư không thành màu vàng.

- Bởi vì có Tiếp Dẫn Phật tổ, cho nên thế gian mới có pháp tượng này.

Giọng của Thế tôn từ giữa ánh vàng truyền khắp Linh Sơn. Trong điện, không ai lên tiếng, mỗi người đều tập trung cảm thụ Phật khí trung chính bình hòa kia.

Phật quang kéo dài một hồi, rồi biến mất chỉ trong nháy mắt.

Lúc này có hòa thượng hỏi:

- Tiếp Dẫn Phật tổ có thể tái hiện thế gian không?

Thế tôn lắc đầu nói không biết.

Lại có hòa thượng hỏi:

- Thế tôn, đêm qua ta đột nhiên sinh lòng buồn bực, không thể nhập định, liền ra khỏi phòng đứng yên nhìn trời, thấy được trên chín tầng trời có một tòa bảo điện hùng vĩ như ẩn như hiện, không biết ứng với điềm gì?

Thế tôn ngẩng đầu nhìn trần Đại Hùng bảo điện, lại nghe hòa thượng kia nói tiếp:

- Về sau ta tiếp tục lấy thần thông để quan sát, nhưng chỉ thấy sao trời đầy trời, không thấy đại điện kia nữa.

- Thiên đình nằm trên chín tầng trời, gọi là Linh Tiêu bảo điện. Có lẽ đại điện người nhìn thấy chính là điện Linh Tiêu.

Thế tôn nói. Tuy ông ta có phật pháp cao thâm, nhưng đó cũng chỉ là so với những người ngồi ở đây, chứ nếu so với nhân vật ngàn năm trước thì tất nhiên kém khá xa.

Chợt lại có hòa thượng hỏi:

- Trong lúc đất trời kịch biến này, Linh Sơn ta có nên nhập thế?

Thế tôn trầm tư, chúng tăng cũng đều nghị luận, lại không có được kết quả xác đáng nào. Thế tôn nói:

- Việc này chờ thêm chút thời gian nữa nói sau.

- Linh Sơn ta cùng Côn Lôn được thế nhân tôn là hai Thánh địa tu hành trong thiên hạ. Hiện tại Côn Lôn bị phá, có phải là tượng trưng cho đại kiếp nạn lại lên?

- Kiếp số chỗ nào cũng có.

- Bia thần Tì Vũ xuất thế, xem ra, thiên hạ biến loạn sắp tới. Tranh đoạt tén ngưỡng, nhất định trăm họ lầm than.

- Bia thần Tì Vũ là thần vị tam phẩm hiện. Phong cấm Côn Lôn lại được mở, mà Pháp Quang sư đệ lại thấy Linh Tiêu bảo điện hiện thế. Có thể thấy pháp tắc thiên địa luôn giam cầm thế gian đã được cởi bỏ.

Thế tôn nói:

- Ta đem qua nhìn trời, thấy có mấy nơi phát ra thần quang, nhất định lại có người đoạt được thần bùa, hơn nữa đều là tam phẩm.

Chư tăng trong điện kinh ngạc.

Mỗi người không khỏi sinh ra cảm giác đất trời sắp kịch biến. Chỉ là loại kịch biến này cách bọn họ quá xa xôi, bởi vì bọn họ tu Phật pháp, cũng không phải người trong Thần đạo, mà hiện giờ kịch biến đều đến từ bùa thần do hai đời Thiên đế thiết lập.

Chú thích:

[1] “Thiên Long bát bộ” bắt nguồn từ kinh Phật, dùng để chỉ 8 dạng (bộ) thần hộ Pháp trong Phật giáo, bao gồm Thiên Chúng, Long Chúng, Dạ Xoa, Càn Thát Bà, A Tu La, Ca Lô La, Khẩn Na La, Ma Hầu Na La.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 100: Phù Duy Bất Tranh, Cố Vô Vưu

oOo

Mọi người thường gọi mốc thời gian trước đại kiếp nạn thiên hà hơn một nghìn năm trước là thời đại hồng hoang. Đó là thời đại không có trật tự, vạn vật sinh linh tạp cư, chẳng phân biệt được chủ yếu và thứ yếu. Mỗi loại sinh linh đều phải giãy giụa để tồn tại giữa cái lò luyện là trời đất, mà người có pháp lực thần thông thiên cang nhiều vô số kể. Đó cũng là thời đại trăm hoa đua nở, không có văn tự, không có kinh văn truyền hậu thế, thầy của mọi sinh linh đều là trời đất, pháp thuật thần thông kinh tạng đời sau cũng đều xuất phát ở thời đại này. Đó cũng là một thời đại tự do nhất, không có đạo đức trói buộc, tất cả hành động đều bằng bản tâm, chỉ cần đủ thực lực thì làm gì cũng được, không cần để ý tới ánh mắt kẻ khác, bởi vì sẽ không ai cảm thấy kỳ dị.

Mà thời đại hơn một nghìn năm sau thiên hà đại kiếp nạn đó, hậu thế lại gọi đó là thời đại lạc hướng.

Thiên đạo lạc, chúng sinh lạc, đạo không mong, thần không về.

Có không ít người ở hậu thế coi sự tích Kinh Hà giao long dâng theo linh lực cả con sông lên Côn Lôn là mốc chấm dứt thời đại lạc hướng. Lại có người cho rằng Hà Bá Trần Cảnh dâng nước Kinh Hà dìm Côn Lôn mới là chấm dứt cho thời đại ấy. Tuy không phải ai cũng đồng ý quan điểm này, nhưng tất cả đều cho rằng đó là một chuyện có ý nghĩa trọng đại.

Thần Kinh Hà - Trần Cảnh có được bìa thần Ti Vũ, nước chìm Côn Lôn, đây vẫn chỉ là bắt đầu.

Mặt Bắc Côn Lôn có một con sông gọi là Thanh Nguyên. Trong sông này có một thần linh có cùng tên với con sông. Theo truyền thuyết, bản thể của vị thần này là một ngọn cỏ thanh nguyên, sinh trưởng cạnh mắt sông, không biết gặp được cơ duyên nào mà khai linh đắc đạo. Vị này chọn đúng lúc đại chiến kịch liệt nhất, mà giờ cờ Hà Bá dâng sóng tràn lên Côn Lôn.

Mặt Tây Côn Lôn lại có một con sông tên là Hoài Âm. Giữa sông có một thần tên là Hồng Tình. Vị này vốn là một thư sinh, không may rơi xuống nước rồi hóa thành quỷ nước, lại sinh tồn qua mấy trăm năm rồi thống ngự phần lớn sông Hoài Âm. Lần này Hồng Tình cũng mang theo rất nhiều yêu linh của sông Hoài Âm mà dâng sóng xông lên Côn Lôn.

Phía Nam Côn Lôn có một sông gọi là Nam Thiên. Thần linh trong sông có tên là Thổ Oa, vốn là ngư dân ven sông, một lần đánh cá nhặt được một cái bia đá, trên bia có chi chút chữ. Người này thấy lạ, bèn rửa sạch bia đá rồi mang trở về nhà. Về tới nơi thì trời đã tối, lại gặp cường đạo đi vào làng chài của y. Y sợ hãi, vội tìm chỗ trốn tránh, cuối cùng núp ở sau cái bia đá, nhìn thấy người trong nhà bị giết hại cũng không dám ra. Nhưng cuối cùng y vẫn bị cường đạo tìm được, rồi bị cường đạo đập đầu vào bia đá. Cường đạo cho là y chết rồi, sau khi cướp sạch thì rời đi. Nhưng Thổ Oa vẫn chưa chết, lại qua nhiều năm, cuối cùng trở thành thần linh trong sông Nam Thiên.

Ba người này chọn thời cơ vô cùng chuẩn xác, là ở lúc Trần Cảnh và đệ tử hộ giáo Côn Lôn trùng tên bèn xuất hiện.

Nước sông mênh mông cuộn cuộn biến Côn Lôn thành một vùng biển rộng. Ngọc Hư cung đã hoàn toàn bị nước sông nuốt hết.

Đối với ba thần linh của ba con sông Nam Thiên, Hoài Âm và Thanh Nguyên này, bia thần Ti Vũ cực kỳ có lực hấp dẫn, cho nên ngay khi sóng nước vừa qua phía ngoài Côn Lôn, tràn vào bên trong, thì cả ba đã đồng loạt lao về hướng Trần Cảnh rơi xuống.

Thế nhưng khi ba người tới chỗ Trần Cảnh rơi xuống, lại chẳng nhìn thấy gì cả, chỉ thấy một vùng cây cối như bị kiếm khí chém ngang đổ sập xuống. Mưa ngày càng nặng hạt, sấm chớp ù ù ù ù, giống như đất trời muốn lộn nhào, nước ở Đông Hải ngược hết lên trời rồi lật úp xuống.

Đám yêu linh theo sau ba người này, cười sóng nước mà tới từ ba hướng Bắc, Tây, Nam. Nước sông mãnh liệt, linh lực va chạm, hình thành từng vòng xoáy có thể cắn nuốt sinh linh. Ba đường sóng nước tụ lại một chỗ, yêu linh ở mỗi con sông cũng bắt đầu chiến đấu với nhau.

Sương trắng mịn mù, sóng sông cuộn cuộn.

Sương mù dày đến độ che cả Côn Lôn. Nhìn từ trên trời xuống, nơi này giống như là một mắt bão ở trên mặt biển.

Ba Hà Bá cũng không chiến cùng một chỗ, mà tản riêng ra tìm kiếm, tìm một hồi không thấy gì bèn ẩn độn biến mất. Nơi này còn có một tòa Ngọc Hư cung được truyền tụng mấy ngàn năm, sao có thể tiến vào bảo sơn mà về tay không được.

Đạo ý trầm tịch trong núi Côn Lôn dần dần tan vỡ theo mưa gió, như bị bùn nước rửa trôi đi. Linh quang vẫn không ngừng từ trên không trung hạ xuống bên trong Côn Lôn, chui vào nước sông mãnh liệt kia, tiến vào Ngọc Hư cung.

Từng đã là thánh địa tu hành, ở hơn nghìn năm sau lại xuống dốc đến độ chỉ còn hai đồng tử, một đệ tử hộ giáo. Không ai phát hiện, trên một đỉnh núi không mấy nổi bật trong dãy Côn Lôn, Vô Vưu đang đứng ở đó.

Gã nhìn sóng nước cuộn trào mãnh liệt trong núi, vẫn không nhúc nhích. Gã đang nhớ tới những lời mà sư phụ gã nói năm đó khi ban cho gã đạo hiệu.

"Phù duy bất tranh, cố vô vưu [1]. Con gọi là Vô Vưu đi. Tu Cửu Chuyển Huyền Công cũng không phải cố gắng là có thể thành, nhất định phải có một cái tâm vô vưu, đường đường mà trung chính, mới có thể thành công."

Gã biết mình cô phụ kỳ vọng của sư phụ. Sư phụ gã kỳ vọng gã có thể tu hành với một cái tâm vô vưu, mà gã biết mình căn bản là không làm được. Từ lúc Côn Lôn chưa bị phá, gã đã biết, bởi vì gã nghe sư bá Dương Tiễn của mình tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công, mỗi cái giờ tay nhắc chân đều có khí xanh ôm lấy, động niệm cũng không hiển lộ nửa phần sát khí. Mà gã căn bản không thể làm được.

Gã chẳng những không có khí xanh quần thân, ngược lại có sắc đen quần quanh. Trong lòng gã rõ, có loại đạo khí ấy là bởi vì tâm bất chính, nhập tà.

Gã nhớ tới cảnh tượng khi mình mới vào Ngọc Hư cung. Khi đó khắp Ngọc Hư đều là khí lành bốc lên, tiên cầm bay liệng trên không, chúng đệ tử dốc lòng tu hành, thi thoảng lại có đệ tử xuống núi trừ ma vệ đạo. Đó mới là Côn Lôn mà gã yêu mến.

Mà giờ, gã ngẩng đầu chỉ thấy mây đen phủ kín bầu trời, chỉ thấy vô số người dùng đủ loại thủ đoạn tiến vào Côn Lôn, trong lòng sát khí quần quanh.

Đột nhiên, gã nghiêng đầu nhìn về một hướng khác, nơi đó đang có bốn người đại chiến.

Trong đó có hai người thân mặc đồ đỏ hồng, ở giữa bầu trời tăm tối này có vẻ bắt mắt khác thường. Một trong đó là một cô gái mặc đồ đỏ thắm, người còn lại mặc đồ hồng phấn, là một chàng trai, trong tay cầm một thanh trường cung màu đen.

Gã vừa nhìn thấy chiếc cung này đã biết kẻ bắn tên về mình chính là người này. Nhớ tới tên kia, đỉnh đầu và ngực gã đột nhiên đau buốt, nhin

không được ho khan một tiếng, trong cổ họng muốn trào ra máu tươi. Gã vội vàng vận khí, không để máu phun ra, lát sau đè xuống đau đớn, lại nuốt máu tươi trở vào.

Trong hai người tương chiến với đôi nam nữ này, có một người đã tới Côn Lôn, cũng đã xuất thủ với Vô Vưu. Vô Vưu không biết kẻ này gọi là gì, không biết y có lai lịch gì, nhưng thông qua thần thông pháp thuật có thể thấy dấu vết của yêu tộc, hơn nữa còn không phải loại yêu bình thường. Thế nhưng gã lại nhìn ra kẻ này rõ ràng là nhân loại, hơn nữa khí tức nhân loại rất đậm. Kẻ còn lại mặc áo trắng, cầm quạt trắng, Vô Vưu nhìn lướt qua đã thấy được vẻ thâm tà toát lên trên người kẻ này. Mặc dù nhìn kẻ áo trắng này có vẻ như phong lưu tiêu sái, lại không che giấu được cái bản chất thâm tà kia.

Bốn người bọn họ tương chiến, đấu pháp đấu thần thông, Vô Vưu cũng không quản. Tuy rằng hai trong số bốn người kia đều từng xuất thủ với gã, cũng đều muốn đoạt tính mạng gã, nhưng giờ gã lại không quản, bởi vì họ không có tiến vào Côn Lôn.

Nếu vào Côn Lôn, gã không ngại đưa tất cả vào trong Côn Lôn đại trận, luyện đến hồn phi phách tán.

Nếu có người biết được suy nghĩ hiện tại của gã thì nhất định sẽ chấn động.

Bởi vì Côn Lôn bây giờ làm gì còn có chút nào bộ dạng của linh sơn phúc địa, căn bản chính là một nơi hiểm ác. Vô Vưu đang chờ đợi, chờ tử khí trong đạo ý của Côn Lôn tán loạn sạch, khi đó gã có thể lần nữa bố trí Côn Lôn đại trận.

Côn Lôn này từ ngày đầu tiên Ngọc Hư cung xây thành, đã bày ra đại trận. Đại trận này nghe nói là Đạo tổ Nguyên Thủy tự tay bày bố. Trận không tên, đệ tử Côn Lôn đều gọi là Côn Lôn đại trận. Theo truyền thuyết,

trận này từng được phát động lúc Vu tộc tế Đô Thiên Thần Sát đài, đã hư hỏng, có điều hậu nhân lại không ai tìm thấy, càng không phát hiện được tung tích. Nhưng quả thật khi đó Côn Lôn đại trận đã bị Tổ vu Đế Giang phá qua.

Chẳng qua nhiều năm như vậy, bị tử tịch khí phong cấm, chỉ cần cái tử tịch khí này tan hết, Côn Lôn đại trận có thể lần nữa phát động. Tuy rằng linh khí Côn Lôn cũng tán loạn nhiều, nhưng cũng có thể làm Côn Lôn lần nữa hoán phát sinh cơ.

Gã nhìn nước sông gần như ngập tới chân mình, nhìn sinh linh thủy vực bơi trước mặt, nghe những tiếng gào thét lẫn trong nước, trong sương, trong lòng nghĩ: "Đến đây đi, đến đây đi, đến cả Côn Lôn đi. Ta sẽ dùng linh hồn của các người tế điện để Côn Lôn tân sinh."

Ầm, một yêu linh bay ngược đến, đập vào vách đá dưới chân gã. Yêu linh kia cũng chưa chết, giận dữ rống to một tiếng liền muốn lao ra giết ngược, lại đột nhiên phát hiện trên đầu có một người đang đứng. Nó sửng sốt, sau đó nở nụ cười dữ tợn, lộ hàm răng nanh sắc bén. Binh khí giống lưỡi cưa trong tay nó vung lên. Thế nhưng trước mắt nó đã đen lại, là một cái chân đạp lên giữa hai mắt nó.

"Bụp."

Đầu nó nổ tung giống như quả dưa hấu bị đập, máu tươi lẫn óc trắng văng khắp nơi. Binh khí của nó theo quán tính vẫn chém vào trên đuôi Vô Vưu, lại không hề lưu lại được dù chỉ một vết xước.

Một cơn gió thổi tới, thân thể Vô Vưu biến mất trong gió, chỉ còn một cái xác yêu linh không đầu vẫn chưa thôi co giật.

Gã theo gió mà đi, xuất hiện ở một đỉnh núi khác, ngồi xõm xuống, lấy tay chạm nhẹ lên đá, cảm thụ đại trận được thiết lập trong núi.

Hồng đại hiệp và vô sò là nhóm đầu tiên tiến vào Ngọc Hư cung. Chúng nó đi thẳng một đường, cũng không thấy cảnh khắp nơi là xác người như tưởng tượng, mà chỉ thấy trống trơn. Lúc chúng nó nghe hai đồng tử hô chết hết rồi, còn tưởng rằng có thể nhìn thấy thi thể đầy đất.

Chúng nó không biết, người ở bên trong vừa chết, thân thể sẽ lập tức hóa thành cát bụi.

Một đường đi thẳng đến, sau khi chúng nó bước vào không lâu, nước sông đã bao phủ Ngọc Hư cung. Rất nhiều người xuất ra pháp thuật thần thông huyền diệu để vào bên trong Ngọc Hư cung.

Chú thích:

[1] Phù duy bất tranh, cố vô vưu: trích dẫn từ một câu của Lão Tử, đại ý là không tranh giành với đời nên không dính lỗi lầm nào cả.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 – Chương 101: Ngọc Hư Cung Sụp Đổ

oOo

Với Hồng đại hiệp và võ sò, Ngọc Hư cung vốn là một nơi rất thần thánh. Tất cả sinh vật có trí tuệ trong thiên hạ đều ước mơ được một lần đến nơi đó để được nghe thánh giả giảng đạo, từ đó giác ngộ, thành tựu tiên đạo, tiêu dao tự tại, không cần phải tiếp tục bước trong bùn lầy tiến về phía trước.

(Sinh linh ngu muội, muốn tu tiên hóa hình nhưng không có người giảng đạo nên phải tự mày mò, dò dẫm giống như bước đi trong bùn lầy vừa chậm vừa khó đi, không cẩn thận thì chìm ngấm)

Khi bọn nó phát hiện Côn Lôn Ngọc Hư cung qua trong một đêm đã trống không chỉ còn duy nhất một người bảo vệ thì tất cả đều trở lên điên cuồng. Hồng đại hiệp và võ sò lao nhanh vào, mỗi khi đi qua một gian phòng đều liếc mắt nhìn, nhưng rất nhanh lại đi ra rồi tiếp tục tiến vào sâu bên trong. Bọn nó không phát hiện bất cứ bảo vật gì, cũng không thấy có bí pháp tu hành gì.

Bọn nó chỉ nhìn thấy một ít vài thứ bày biện trong phòng có linh khí âm đạm, cũng không có tìm thấy Tàng bảo thất (nơi chứa đồ quý giá), Tàng kinh các (nơi chứa bí tịch), Tàng đan điện (nơi chứa đan dược) như trong tưởng tượng. Bọn nó chỉ cảm thấy Ngọc Hư cung này cực kì rộng, đến mức mà cả hai tùy tiện chọn một hướng để đi mà mãi vẫn không thể quay lại điểm ban đầu.

Khi bọn nó giật mình tỉnh lại thì đã không biết là mình đang ở chỗ nào rồi.

Dù thế nhưng bọn nó vẫn không cảm thấy kinh hoảng, bởi vì cả hai cảm thấy Ngọc Hư cung phải lớn như thế, sẽ luôn có cách để tìm thấy lối ra. Việc cấp thiết bây giờ là phải tìm được linh đan, linh bảo cùng công pháp bí tịch.

Đột nhiên bọn nó phát hiện phía trước xuất hiện một người. Đầu gã rất nhỏ, đỉnh đầu thon nhọn, thân hình thấp bé cũng đang ghé vào nhìn từng cái gian phòng. Chỉ là gã giống như một tên trộm đang đứng cạnh cửa nhìn lén vào bên trong.

- Này...

Hồng đại hiệp gọi lớn.

Người nọ giống như bị giật mình, cả người nhảy dựng lên, thân hình còn chưa rơi xuống đã hóa thành một luồng gió đen lao về phía Hồng đại hiệp.

Chiếc xích màu đen thô to trong tay Hồng đại hiệp lập tức quất ra, trên đó có rất nhiều đốm lửa màu đen.

Bộp.

Sợi xích màu đen quất lên thân người nọ. Gã bèn lắc mình lại ở giữa không trung tránh ra xa, thoáng cái đã biến mất trong tầm nhìn của Hồng đại hiệp.

- Loại trộm cướp không có mắt, cũng không hỏi xem Hồng gia ta có địa vị thế nào ở sông Kinh Hà này.

Hồng đại hiệp nhìn bóng lưng người nọ đã đi mất, mắng to, rồi quay lại nói với vỏ sò:

- Ta nói có đúng không, vỏ sò muối muối.

Vỏ sò không thèm để ý, chỉ xoay người đi về một cái phương hướng khác với tìm kiếm. Vì hướng kia đã bị gã kia tìm kiếm, chắc không còn lại gì.

Bọn nó lại đi tiếp, mấy lần thay đổi phương hướng nhưng vẫn không phát hiện thấy gì cả ngoài mấy cái thi thể, hơn nữa đều là mới chết không bao lâu. Hồng đại hiệp có chút e ngại, nói:

- Vỏ sò muối muối, nơi này thật cổ quái. Chúng ta đi lâu như vậy nhưng sao chỉ thấy toàn phòng trống, ngoài ra không có gì khác cả.

Vỏ sò trầm mặc, qua một lúc mới nói:

- Cung điện do chính tay Đạo tổ xây dựng nên, làm sao có thể tùy tiện để chúng ta đi vào được?

- Sao muối không nói sớm, nếu biết trước ta đã không tiến vào rồi.

Hồng đại hiệp oán giận. Vỏ sò cười lạnh một tiếng. Ý tứ của nàng rất rõ ràng. Lúc đó có nói gì thì Hồng đại hiệp đều sẽ không nghe. Chẳng quá chính nàng ta cũng không dám chắc, cũng muốn tiến vào bên trong nhìn xem.

- Chúng ta phải cẩn thận, vỏ sò muối muối, lấy pháp bảo ra đi chứ. Nếu như có kẻ đui mù nào dám đánh chủ ý tới chúng ta, cũng nên cho chúng biết Hồng gia và vỏ sò muối đến từ sông Kinh Hà hung tàn thế nào a.

Vỏ sò giận dữ nói:

- Người ít nói vài câu đi. Tìm xem có thấy lối ra hay không? Đã có rất nhiều người vào đây nên nơi này bây giờ rất nguy hiểm.

Tuy nói như vậy, nhưng hơi nước ở xung quanh nàng lại càng thêm dày đặc, phía trên đỉnh đầu có một đoàn ánh sáng, bên trong ẩn hiện một thanh kiếm nhỏ màu xanh, rồi lại âm thầm tế ra Lục Mục châu

Trên thân của Hồng đại hiệp cũng có một tầng sát khí màu đen bao phủ, khiến cho toàn bộ thân thể của nó mờ đi không rõ ràng. Càng bên phải của nó cầm một sợi dây xích màu đen, còn càng bên trái cầm một cái xiên đen lớn.

Giết chóc, không chỗ nào không có.

Hồng đại hiệp cùng vô sở tiếp tục đi sâu vào bên trong, gặp ba lần tập kích, bảy lần đối mặt trực tiếp. Chẳng qua không có lần nào phải chân chính đánh nhau đến mức người chết ta sống. Ngay khi cả hai đang lo lắng có thể mình bị vây khốn ở đây thì cảnh tượng trước mắt đột nhiên biến hóa.

Những căn phòng trong Ngọc Hư cung kia đột nhiên biến mất, mà thay vào đó là một tòa đại điện chân chính hiện ra trước mắt mọi người, còn bọn họ thì lại đều như đang đứng cả ở bên phía ngoài điện. Bởi từng gian phòng đều biến mất hết, cho nên tất cả người nơi này đều hiện xuất hiện. Hồng đại hiệp và vô sở không ngờ rằng nơi đây có nhiều người như vậy, không dưới vài chục người đang ở chỗ này. Khí tức của bọn họ cũng khác nhau, có kẻ là yếu như Hồng đại hiệp, có người thì không rõ rốt cuộc là gì, cũng có người yên tĩnh như núi cao.

Biến hóa đột nhiên này khiến tất cả mọi người đều cảnh giác, không ai dám manh động. Chỉ chốc lát sau, mọi người liền nhận ra đây mới là điện mạo chân chính của Ngọc Hư cung. Ngắm nhìn xung quanh, thấy được đạo ý lộ ra nơi tòa điện này, tất cả đều cảm thấy hoảng sợ. Đây không chỉ là một tòa đại điện mà là một thiên địa hoàn chỉnh. Chỉ là nơi này khiến họ cảm thấy bị áp bức, như thể khoảng trời đất này không có sinh linh, không có sự sống. Được một lúc thì tất cả mọi người liền bình tĩnh lại, lập tức phân tán ra.

Hồng đại hiệp cùng vô sò cũng ở trong số những người này. Chỉ khác là cả hai không có vội vã đi tìm bảo vật, Hồng đại hiệp nói:

- Chúng ta đi ra ngoài thôi, nhiều người như vậy, nhất định gặp chuyện không may. Hà bá gia đã từng nói, pháp bảo mặc dù tốt nhưng chung quy chỉ là vật ngoài thân, không đủ để làm chỗ dựa.

Vô sò không nói gì nhưng cũng đã đi ra phía bên ngoài. Người khác đều đi vào bên trong, chỉ có bọn nó là đi ra ngoài, tuy rằng quái dị nhưng cũng không ai chú ý tới.

Ngay tại lúc mà bọn nó thấy được cửa ra thì Ngọc Hư cung đột nhiên rung chuyển hai cái, rồi sụp xuống. Linh khí hỗn loạn, sắc như dao cắt vào thân Hồng đại hiệp và vô sò tạo thành vài vết cắt, linh khí hộ thể của bọn nó cũng tan vỡ. Nguyên bản nước sông chỉ là nhấn chìm Ngọc Hư cung nhưng không thể rót vào bên trong được, còn bây giờ lại vì đỉnh cung điện đổ ập xuống mà tuôn vào bên trong.

Cả hai hoảng sợ, vội chạy thật nhanh về phía lối ra, nhưng lại bị một mảng tường ở trên đỉnh điện rơi xuống. Bọn nó ngẩng đầu nhìn lên, cảm thấy không phải là một mảng tường mà như là một ngọn núi nhỏ đang đè xuống. Đạo ý ẩn chứa bên trong Ngọc Hư cung hóa thành một ngọn núi đè xuống, khiến cho cả hai bị chấn nhiếp, không thể động đậy được.

Khi mà Trần Cảnh vọt phóng lên đỉnh Côn Lôn, Vô Vưu đánh ra một đạo pháp mang đạo ý của ngọn núi, bọn nó thấy được một ngọn núi đầy chân thực như bị lật ngược ép xuống. Hiện tại cũng giống như thế, chỉ khác là bây giờ bọn nó đang ở dưới ngọn núi đó.

Ngay khi mà ngọn núi đó muốn đè xuống đỉnh đầu cả hai, Hồng đại hiệp hét lớn:

- Vô sò muội muội, giết ra!

Vừa dứt lời, sợi xích màu đen trong tay nó đã quật lên trên.

Thanh kiếm xanh mơn mớn trên đỉnh đầu của vỏ sò cũng lao ra thật nhanh, cùng với sợi xích của Hồng đại hiệp đồng thời đánh vào ngọn núi đang đè xuống. Tiểu kiếm chọt lóe rồi chìm vào bên trong đó, còn dây xích thì quật lên trên ngọn núi. Ngọn núi nứt vỡ. Những đường vỡ đó là do tiểu kiếm phá vỡ tạo thành.

Bọn nó đầy vui mừng, không nghĩ rằng ngọn núi lại bị phá một cách đơn giản như thế. Ngay khi cả hai muốn tiếp tục lao ra, đằng sau chọt có một người lao nhanh đến như một cơn lốc. Cả hai đều cảm nhận được nguy hiểm cực độ đang áp sát. Trên đỉnh đầu vỏ sò liền xuất hiện một hạt châu màu trắng, tỏa ra ánh sáng chói mắt khiến mọi người xung quanh không thể nhìn rõ được gì. Rồi một thanh kiếm nhỏ màu xanh đâm ra, cùng lúc đó là sợi xích trong tay Hồng đại hiệp cũng vung tới.

- A.....

Ánh sáng chói mắt biến mất, thanh kiếm màu xanh đâm rất sâu vào ngực người kia, rồi hóa thành một đoàn ánh sáng xanh bay trở về, còn người nọ đã ngã xuống, không động đậy nữa. Bọn nó cũng không thém liếc mắt nhìn lại người đó. Chỗ sâu bên trong Ngọc Hư cung đang bị khói đen xâm chiếm, còn có một vài ánh sáng lao thẳng về phía cửa ra. Cung điện liên tục bị sụp đổ từng mảng, khiến cho không gian rung chuyển dữ dội, long trời lở đất.

Phía trên nóc của Ngọc Hư cung là từng tầng từng tầng chồng lên nhau, như thế từng tầng trời cao vậy. Cho nên lao lên trên để đi ra ngoài là cực kì khó, mọi người chỉ có thể xông về hướng cửa ra của Ngọc Hư cung.

Hồng đại hiệp và vỏ sò chỉ liếc mắt nhìn lại, chứ không dám dừng lại chút nào mà liên tục lao về phía cửa ra. Bọn nó định dùng thủy độn để chạy trốn, căn bản không thể dung nhập được vào dòng nước, không cách nào bỏ

chạy được cả. Chính vì thế mà cả hai đành phải dựa vào pháp lực mạnh mẽ bơi trong dòng nước đang cuộn trào để đi ra.

Ngay khi cả hai sắp đến được cửa ra thì bên trên lại rơi xuống một mảng nóc nhà cùng một cây xà ngang. Thế rơi như một mảnh của bầu trời sụp đổ, uy thế tỏa ra khiến cả hai có cảm giác không thể né tránh, không thể chạy trốn, chắc chắn phải chết tại đây.

Thân thể của Hồng đại hiệp liền hóa khổng lồ, to như một tòa miếu, càng trái cầm Hải Hồn xoa đâm lên. Cả người nó cũng trầm xuống vài tấc, dù thế nó vẫn hét lớn:

- Vô sò muội muội, đi trước đi.

Vừa quát xong, thân thể của nó lại hạ thấp xuống thêm vài phần. Nó vừa nói xong, đã nghe thấy lời nói của vô sò muội muội:

- Hồng đại hiệp, người đi trước.

Trên đỉnh đầu của nàng tản ra một đoàn sáng xanh, bên trong có tòa tế đàn nhỏ tản ra từng đợt sát khí chống đỡ lấy mảng đỉnh điện Ngọc Hư cung như một mảng bầu trời đang rơi xuống.

- Ha ha, đa tạ hai vị rồi.

Một luồng ánh sáng từ phía sau xen vào giữa hai người họ để lao đi ra.

Hồng đại hiệp tức giận đến huyết khí cuộn cuộn, nhưng mà áp lực nặng nề đè nặng khiến nó không thể nào di chuyển được. Loại lực lượng này càng lúc càng nặng, khiến cho cả hai đều bị từ từ đè xuống. vô sò cũng không chịu đi, lại có người lao ra từ phía bên cạnh bọn nó.

- Vô sò muội muội, người đi trước.

Hồng đại hiệp hét lớn.

Vỏ sò vẫn im lặng, không di chuyển.

Đột nhiên một luồng ánh sáng trắng rơi xuống, tiếng kiếm ngân vang xuyên qua sóng nước. Hồng đại hiệp chỉ cảm thấy cả người nhẹ nhàng, sức nặng bên trên đã không còn. Một luồng ánh kiếm bao phủ lấy bọn nó rồi cuốn đi. Cảnh tượng trước mắt bọn nó biến ảo, nhưng trong ánh kiếm Hồng đại hiệp nhìn thấy người lúc trước theo giữa hai người bọn nó lao ra. Nó bèn thuận tay cầm xoa đâm xuyên qua ngực người đó khiến gã chảy máu như suối, đỏ thẫm của một vùng nước. Khi cảnh tượng trước mắt rõ ràng, Hồng đại hiệp đã ở trên mặt nước, trên Hải Hồn xoa còn đang xiên lấy một xác chết. Chỉ là xác chết đó đã biến thành một con linh thú mà nó chưa từng nhìn thấy qua, bèn vút thẳng xuống sông. Đảo mắt đã thấy bị cắn nuốt sạch không còn gì.

Hồng đại hiệp nhìn ra xung quanh, đập vào mắt nó là một vùng mênh mông, không còn là thâm cốc núi xanh nữa mà là một nơi tràn đầy sương mù. Sóng nước dưới chân chảy êm đềm, trên mặt nước có rất nhiều thi thể chìm nổi, có nửa hóa hình, có hoàn toàn là xác động vật, có cực lớn cũng có tương đối nhỏ.

Bên cạnh nó là Trần Cảnh, Hồng đại hiệp hoan hô:

- Hà bá gia, Ngọc Hư cung còn nghèo hơn cả sông Kinh Hà của chúng ta, không có thứ gì cả.

Trần Cảnh không trả lời nó, mà nhìn về sương mù mênh mông phía trước, như thể trong đó có thứ gì đó đang hấp dẫn hẳn.

- Chúng ta đi, về Kinh Hà.

Trần Cảnh đột nhiên nói ra.

- Cứ thế này mà trở về sao?

Hồng đại hiệp vội la lớn.

- Ừ.

Trần Cảnh đáp.

- Thế nhưng ...

Trần Cảnh không có để ý đến nó, xoay người bay lên trời. Đột nhiên, sóng nước chọt dâng lên cao như một cái cuộn lấy hấn.

Trần Cảnh há mồm, phun ra một luồng ánh sáng trắng. Một luồng ánh kiếm ngân vang liền phá vỡ sóng nước đang định cuộn tới hấn, rồi xông thẳng về phía chân trời.

Sóng nước bị phá vỡ, trên bầu trời liền xuất hiện ba tấm bia thần bao vây họ ở bên trong. Một tấm bia ở phía trên, hai tấm bia ở trái phải hai bên, vây khốn Trần Cảnh vào bên trong.

Hồng đại hiệp kinh hãi:

- Không xong.

Trần Cảnh lại cười lạnh, nói ra:

- Ta không tìm các người, các người lại đến gây chuyện, coi ta là người lương thiện hay sao?

Hồng đại hiệp cảm thấy sát khí trong lời Trần Cảnh, cũng hét lớn:

- Hà bá gia, hãy để Trừu Hồn xích của con mở hàng.

Vừa nói xong nó đã lao ra, thân thể biến lớn lên, sóng nước vì thế mà dâng lên, nhìn qua cũng có mấy phần thần thái khi yêu ma xuất thế.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 – Chương 102: Đại Trận Côn Lôn

oOo

Hồng đại hiệp lao về phía một trong ba tòa bia thần đang ép tới. Nó không trông thấy người, chỉ đánh về phía tấm bia thần. Ngay khi Hồng đại hiệp vừa tới gần, một tòa bia thần có hai chữ “Nam Thiên” trông cực kì sống động và đẹp đẽ bên trên chợt rung động, ánh sáng phóng lên trên, rồi thuận di đến ngay phía trên ép xuống người nó. Khiến Hồng đại hiệp bị chìm xuống sông.

Ngay khi Hồng đại hiệp lao ra thì trên đỉnh đầu của Vô Sò cũng xuất hiện một đài tế, bia thần Thanh Nguyên trấn tại phía trên đấy, linh khí tỏa ra mãnh liệt.

Bị bia thần trấn áp, Vô Sò cùng đài tế và Hồng đại hiệp bị chìm cả vào trong nước.

Trần Cảnh cũng không có hành động gì, nhưng đỉnh đầu hắn đã xuất hiện ánh sáng. Bia thần Ti Vũ hiện lên, đẩy ra bia thần Hoài Âm ở phía trên đang định ép xuống.

- Hừ...

Trần Cảnh hừ nhẹ một tiếng.

Ánh kiếm từ bia thần Ti Vũ dâng lên, tiếng kiếm ngân vang như thủy triều bao phủ lấy bia thần Hoài Âm.

Phía trên của bia thần Hoài Âm xuất hiện một người, tay bấm pháp quyết, sắc mặt trắng bệch giống như phải chịu đựng đau đớn.

Trong lòng gã khiếp sợ, vốn nghĩ rằng mình và Trần Cảnh cũng không cách biệt quá lớn. Lần này lại có ba người cùng hành động, bày ra trận pháp thì nhất định có thể giam cầm hẳn. Gã không thể ngờ rằng thần thông của Trần Cảnh lại mạnh như vậy, chính mình cũng không thể ngăn cản nổi, cũng không có nổi thời gian để bố trí trận pháp. Gã nhớ lại khi Trần Cảnh tới sông Hoài Âm thỉnh cầu mình dâng nước nhấn chìm Côn Lôn thì đã cự tuyệt ngay từ bên ngoài cổng, chợt cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Thầm nghĩ nếu lúc đó gã then quá hóa giận thì sợ rằng bây giờ mình đã thần tán đạo tiêu.

Thần niệm của gã ở trên bia thần giống như bị vô số cây kim nhỏ đang đâm vào, không thể chống lại.

- Lên!

Hà bá Hồng Tình sông Hoài Âm cao giọng hét lớn. Bia thần bay lên cao, muốn thoát đi. Gã cũng không thèm để ý đến hai người còn lại. Hơn nữa hai người kia cũng không thể trong thời gian ngắn giải quyết xong hai yêu linh đi theo Trần Cảnh.

Đột nhiên bia thần Ti Vũ bắn ra một luồng ánh sáng trắng, mềm nhẹ như gió, lại giống như lưỡi trâu cuốn cỏ chụp lấy bia thần Hoài Âm. Bia thần Ti Vũ chấn động tạo thành một dải sóng nước căn nuốt hết, không còn thấy gì nữa.

Hà bá Hồng Tình sông Hoài Âm phun ra một búng máu, vội vẽ thần phù ngay giữa khoảng không, sắc mặt ngưng trọng giống như nếu không vẽ ra tấm phù này thì sẽ phải chết mất.

"Choang..."

Một luồng ánh kiếm sắc bén bắn về phía hà bá Hồng Tình sông Hoài Âm, thần phù dưới tay gã liền biến mất, gã lập tức xoay người bỏ đi.

"Rào rào..."

Hai tấm bia thần còn lại lao lên, trong đó một tấm bia bị dây xích màu đen cuốn lấy, tấm còn lại bị một tòa đài tế bám sát phía sau.

Bia thần Ti Vũ chấn động, sóng nước phía dưới dâng lên cuộn cuộn, giống như tất cả nước ở Côn Lôn đều đang chấn động, chúng lao lên, cuộn cuộn cắn nuốt hết hai tòa bia thần.

Nhìn từ trên cao, toàn bộ Côn Lôn bây giờ giống như một cái ao màu xanh, có thêm từng lốc xoáy nước xuất hiện.

Ngay khi mà nước sông nuốt hết hai tòa bia thần, phía trên Côn Lôn bùng sáng ngập trời. Ánh sáng chiếu rọi tạo thành mây trôi, hình thành vạn đạo ánh sáng, thụy khí bao trùm.

Hào quang biến đổi, hóa thành mây, gió đưa mây tụ, rồi mây dần hóa thành rồng thành hổ.

Rồng bay lượn, hổ gầm rú.

Đó là do mây ở trên bầu trời Côn Lôn ngưng kết lại. Toàn bộ núi Côn Lôn lại tràn đầy sinh cơ, chỉ là không còn có ai thấy rõ cảnh tượng bên trong nơi này là gì nữa rồi.

Không ai trong số những người đi vào trong núi Côn Lôn đi ra, đột nhiên biến mất hết như sự biến hóa của núi Côn Lôn lúc này.

Núi kia vẫn như thế, chỉ là ngay trong một đêm đó, lại như biến đổi một vòng tròn trong lòng mỗi người nơi này. Từ vị trí cao cao tại thượng rơi

xuống dưới bùn lầy, lại từ trong bùn lầy bay lên trên chín tầng trời, khiến cho ai cũng khiếp sợ.

Quá trình này giống như thế của rồng vậy, khi hiện có thể nuốt vân thổ vụ, bay lượn giữa chín tầng trời, còn khi ẩn thì núp trong bùn lầy, im lặng bất động.

Khoảng thời gian núi Côn Lôn bị sóng nước ngược sóng từ bốn hướng nhấn chìm, rồi lại phong bế trở lại, chỉ xảy ra trong vòng một ngày. Việc tế tự ở miếu Hà Bá cũng chỉ mới vừa kết thúc. Hư Linh đứng ở phía bên ngoài núi Côn Lôn một hồi, rồi đột nhiên xoay người biến mất giữa hư không.

Ở dưới chân thành Bá Lăng, một luồng khí đen đột nhiên xuất hiện, rồi lan tràn ra hóa thành bóng dáng một người. Hư Linh mặc một bộ váy màu đen xuất hiện, ngẩng đầu, nhìn hai chữ Bá Lăng trên tường thành đã bị âm khí ăn mòn đã không còn rõ ràng.

Bầu trời ở bên trên tòa thành này lúc nào cũng có mây đen, như tương thông với nội thành khiến nơi này trông rất âm trầm.

Trên tường thành có một thiếu nữ bước ra từ hư không. Nàng này mang một khí tức âm quỷ hệt như khí tức của tòa thành này, biến hóa nghiêng trời lệch đất nếu so với cái khí tức như của cô thiếu nữ nhà bên năm xưa.

Nàng ta vẫn mặc một bộ váy màu xanh lục, mái tóc đen được buộc lại bằng một sợi dây bảy màu. Quần áo tươi đẹp nổi bật trong khoảng không gian hắc ám nơi này, vì vậy mà càng thêm vẻ quỷ dị.

- Cô là Hư Linh đúng không? Ta nhận ra cô.

Giọng nói của nàng ta vọng xuống, phảng phất như có thể xuyên thấu tâm can người khác.

Hư Linh ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào cô ta.

- Tại sao lại nhìn ta như thế? Cô không biết ta sao? Ngày nào ta cũng ở nơi này nha, chỉ cần đi qua đây đều sẽ nhìn thấy ta.

Nàng ta lại nói tiếp:

- Cô vào bên trong thành đi nào, ở trong đó có rất nhiều cái hay.

Nàng ta nói chuyện như một đứa trẻ đang rủ bạn đến nhà chơi.

Hư Linh mỉm cười nói:

- Được, ta tới đây.

Dứt lời, nàng liền đi tới cửa thành. Dù hai cánh cổng đang đóng nhưng cũng không thể ngăn trở được Hư Linh, nàng men theo khe cửa lách vào. Ngay khi Hư Linh đi vào trong thành, ánh mắt thiếu nữ ở trên tường thành kia liền toát lên vẻ đặc ý và xảo trá.

Hư Linh xuất hiện ở bên trong thành, rồi men theo chân tường đi lên, ánh mắt của nàng ta lại trở về vẻ hồn nhiên trong sáng. Hư Linh đến cạnh nàng ta, xoay người nhìn về phía bên trong tòa thành, đưa lưng về phía người thiếu nữ. Sắc mặt của nàng ta liền thay đổi, đầy thâm độc, mồm há ra như muốn làm gì đó.

- Cô còn nhớ rõ Hà bá Tú Xuân loan sông Kinh Hà chứ?

Hư Linh đột nhiên hỏi.

Vẻ âm độc trong mắt nàng ta liền biến mất, suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Đương nhiên là nhớ, hẳn là vị hôn phu của ta, đã lâu không tới thăm ta rồi. Cô biết hẳn sao?

Nói đến đây, sắc mặt nàng ta đột nhiên biến đổi, mắt lộ vẻ hung ác, hỏi:

- Cô có quan hệ gì với hắn?

- Hắn bây giờ đang gặp nạn.

Hư Linh không có trả lời nàng, mà nói ra một câu như thế.

- A, hắn bị làm sao rồi? Có chuyện gì xảy ra?

Nàng ta lo lắng hỏi.

- Hắn sắp chết, bị người của phái Côn Lôn giam cầm ở trong núi Côn Lôn.

Hư Linh đáp.

- A....

Nàng ta che miệng kinh sợ, lo lắng nói:

- Ta... nãi nãi ta không cho đi ra ngoài, nói rằng nếu ta đi ra ngoài sẽ bị Quốc vương của quỷ quốc bắt đi.

Hư Linh cau mày, rất nhanh liền hồi phục, nói:

- Không sao cả, ta có một loại pháp thuật có thể giúp ngươi, lại đây!

Nàng ta đi tới gần, Hư Linh ghé vào bên tai nàng thì thầm. Chỉ thấy hai môi của Hư Linh khép mở liên tục, còn môi của cô ta thì giống như đang hút một cái gì đó.

Đột nhiên thân thể của Hư Linh hóa thành khói đen bị thiếu nữ hút vào trong miệng. Nàng ta cảm thấy cao hứng chép miệng hai cái, rồi ngăn người. Bởi dưới chân thành có một đám khói đen tràn ra từ hư không, một cô gái mặc váy đen hiện ra, ngẩng đầu lên nói:

- Vị hôn phu của cô còn đang bị vây ở Côn Lôn.

Nói xong liền quay người bước đi, thân ảnh càng lúc càng mờ nhạt rồi biến mất.

Ở động phủ tại núi Thúy Bình, Sơn Thần núi Thúy Bình đột nhiên nhấc tay điểm vào hư không, nói:

- Cô không nên dạy nàng pháp thuật. Nàng một pháp thông thì sẽ hiểu trăm pháp, tương lai chỉ sợ không ai có thể trị được.

Nàng ta vừa nói câu này, hư không mở ra, một bóng người mặc váy đen xuất hiện. Nàng nhìn Sơn Thần núi Thúy Bình, trả lời:

- Cần gì phải trị!

Nói xong liền biến mất.

Mây ở trên núi Côn Lôn lại đang thay đổi, không chỉ có rồng và hổ, còn có cả phượng, kỳ lân... Ngoài những thượng cổ linh thú này xuất hiện, còn có vô số các loại dị thú khác. Hư Linh đi tới chân núi, hóa thành một cỗ khói đen bay lên cao rồi tiến vào bên trong núi Côn Lôn.

Biển mây ở trong núi Côn Lôn biến ảo, có tiếng sóng lớn truyền ra.

Mặt trời xuống núi, đất trời vào đêm.

Ngôi sao xuất hiện trên bầu trời, lúc nửa đêm, vầng trăng bán nguyệt xuất hiện.

Một cô gái bước ra từ trong ánh trăng, nàng đi rất chậm rãi, từng bước từng bước một mà thoáng cái đã xuất hiện ở phía trên núi Côn Lôn. Cô phất tay, xuất hiện một đạo ánh trăng từ trên cao chiếu xuống. Biển mây ở núi Côn Lôn cuộn cuộn lên rồi nuốt hết ánh trăng.

Cô gái kia lao xuống phía dưới, trong tay xuất hiện một thanh kiếm trong suốt, chém về phía núi Côn Lôn. Biển mây cuồn cuộn, xuất hiện một cái khe lớn, trong đấy trống trơn, giống như là có một thế giới khác, rồi lại bị đám mây lấp đầy trong tích tắc.

Cô gái chém liên tục mất phát, ánh kiếm ngang dọc, ánh trắng như sương. Nhưng mỗi kiếm đều chỉ khiến biển mây gợn chuyển, xuất hiện một lỗ hổng trong tích tắc chứ không thể nào phá vỡ được. Nàng có cảm giác rằng chỉ cần cố thêm một chút nữa là được, chỉ cần pháp lực cao thêm một ít là được. Nhưng mà nàng lần lượt đề cao pháp lực thêm thì kết quả vẫn như thế, trong lòng đột nhiên hiểu ra, pháp lực bây giờ của mình thì không thể phá vỡ được biển mây, mà nó còn đang thôn phệ lực lượng ánh trắng của bản thân.

Nàng đứng im suy nghĩ, ánh trắng vẫn đang chuyển động ở xung quanh. Cuối cùng nàng đâm xuống một kiếm từ trên cao, xuyên thẳng qua biển mây bay vào bên trong núi Côn Lôn, rồi biến mất.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 103: Phong Thần Trong Giông Tố

oOo

Chuyện của Quỷ Mị Tiên Linh, nhân gian không thể biết.

Nhân gian vừa hoàn thành việc tế tự cho thần sông Kinh Hà xong, nhìn thấy có ánh sáng trắng mờ ảo phủ trùm tượng thần, bọn họ mừng rỡ cảm giác có lẽ Hà Bá nhận được tế tự của mình rồi.

Trong một sơn động, Vu Yêu Tuyết Nhi ngồi xếp bằng trên chiếc giường bằng phách hàn ngọc, toàn thân phủ trùm áo bào đen, đến đầu nàng ta cũng ẩn kín dưới lớp áo choàng. Có thể nhìn thấy mặt và tay nàng ta như thể chỉ có một lớp da đắp lên mảng xương cốt, trắng tái đến bột bột.

Trước mặt nàng ta là một con rắn khoang đen trắng đang cuộn tròn. Chính là Cửu Âm đã từng nghe đạo trước miếu Hà Bá năm xưa.

- Người thật sự muốn đi?

Vu Yêu Tuyết Nhi hỏi.

- Ta cần phải đi.

Cửu Âm đáp.

- Vậy thì đi đi. Như vậy cũng tốt, lần này triệt để chặt đứt duyên pháp với hân đi.

Vu Yêu Tuyết Nhi nói ra.

Cửu Âm khẽ gật đầu. Vu Yêu Tuyết Nhi nói tiếp:

- Hẳn là Thần, mà người lại là Vu. Giữa thần linh và Vu tộc chỉ có một bên tồn tại mà thôi. Người đã từng là tọa hạ nghe hẳn giảng đạo, lần này đi cứu hẳn coi như là hết duyên pháp. Dù cho cứu được hay không, cũng coi như hết.

Cửu Âm lại gật đầu, nói thêm:

- Bà bà, người biết cách phá đại trận Côn Lôn kia chứ?

Trong mắt Vu Yêu Tuyết Nhi lóe sáng lấp lánh, như thể có những bông tuyết bên trong, rồi nàng ta nói:

- Năm đó Nguyên Thủy của Côn Lôn dựa vào đại trận Côn Lôn cùng với cờ Bàn Cổ ngăn cản Đô Thiên Thần Sát, thế nhưng vẫn bị phá mở ra. Tuy ta không biết đại trận bị tổn hại chỗ nào, nhưng ta có thể nói cho người biết cách tìm kiếm.

Dứt lời, nàng ta bèn miêu tả lại trận đại chiến năm đó một lần. Sau khi Cửu Âm đã ghi nhớ rõ ràng, định rời đi thì Vu Yêu Tuyết Nhi lại nói:

- Ta tạm thời ban cho người một pháp bảo để sử dụng.

Dứt lời, miệng nàng ta phun ra một đoàn đen kịt, Cửu Âm bèn há miệng nuốt vào. Nó định quay đi thì Vu Yêu Tuyết Nhi lại nói thêm:

- Chớ quên người là Vu. Tính mạng của người thuộc về ta, thuộc về Tổ vu. Lúc Tổ vu trọng sinh, dù ở bên ngoài trăm vạn dặm cũng phải nhanh chóng trở về.

Cửu Âm đáp:

- Bà bà, Cửu Âm hiểu rồi.

- Ừ.

Vu Yêu Tuyết Nhi nhắm mắt lại, không nói thêm gì nữa.

Cửu Âm lui ra ngoài, nhảy vào trong bóng đêm, biến mất không còn dấu vết.

Bên trong núi Côn Lôn, sóng tràn từng trận, kiếm ngân văng vẳng.

Không ai biết tình hình hiện tại trong Côn Lôn thế nào. Bên ngoài núi, có một con khỉ đang chần chừ đứng đó, thỉnh thoảng lại đi tới đi lui, nhìn nhìn lên các ngôi sao trên chín tầng trời, rồi lại cúi đầu trầm tư, hoặc đưa tay bấm bấm đầu ngón tay tính toán gì đó.

Người nó khoác đạo bào, tay chấp sau lưng đi tới đi lui hệt như con người, trên cổ nó còn có một chuỗi phật châu.

“Đây rõ ràng là tử cục a, thế nào mà ta lại tính ra cơ duyên đang ở trước mắt chứ? Trước kia tính toán mười lần, cũng có thể đoán trúng được hai, ba lần. Chẳng lẽ nói lần này tính sai rồi?” Nó đang nôn nóng nghĩ thầm.

- Tên đạo sĩ nửa mùa, truyền cho ta cái thuật toán khi gió không chuẩn gì cả.

Con khỉ không nhịn được, thốt ra một câu mắng chửi không rõ học được từ đâu.

Mắng vài câu, nó đứng yên đấy, bất động nhìn lên bầu trời như là đang đếm ngôi sao nhằm tính toán gì đó.

Lại có một điểm sáng lướt ngang bầu trời, đến khoảng không phía trên núi Côn Lôn chợt chuyển hướng, đáp vào bên trong núi.

- Đó là Cửu Âm.

Con khi kinh ngạc hô lên:

- Nó đã đến đây, vậy chuyện này... chuyện này...

Nó nhanh chóng vò đầu bứt tai, lại tiếp tục đi tới đi lui.

Cả đám lá cây khô rải đầy dưới gốc đại thụ này đã sớm bị nó đạp nát cả rồi.

- Xem ra đây thật sự là cơ duyên. Những năm gần đây, tuy chưa từng tính toán chính xác được cơ duyên nhưng ta vẫn tính ra tai họa rất chuẩn. Lần này xem ra không có vấn đề gì, có lẽ ta tính ra được một lần cơ duyên đi.

Nó nghĩ thầm, quyết định leo thẳng lên núi Côn Lôn.

Trời đất bên ngoài Côn Lôn lúc này đã không còn bình tĩnh, có Tiên Linh độ kiếp, trong sấm sét đó có kẻ may mắn còn sống, cũng có kẻ tan thành tro bụi. Thế nhưng khiến người khác chú ý là trên chín tầng trời lúc sấm sét đánh xuống, có hình ảnh một cung điện khổng lồ hiện ra.

Hiện tượng này khiến rất nhiều người cảm nhận được một loại khí tức biến hóa của trời đất.

Nhưng mà, tất cả ngọn núi kia đàm luận về Côn Lôn là nhiều nhất, còn có cả chuyện về những người bên trong Côn Lôn kia nữa.

Rồi vài ngày nữa thậm chí trôi qua. Nhiều người suy đoán không rõ Trần Cảnh còn sống đi ra hay không. Đáp án dĩ nhiên là không ai xem trọng hẳn cả. Côn Lôn dù có sụp đổ trong vòng một đêm thì đó vẫn là Côn Lôn. Dù Côn Lôn chỉ còn một môn nhân và hai đồng tử thì vẫn mãi là Côn Lôn, chỉ có thể ngược nhìn, không thể khinh nhờn được.

Lại một ngày nắng sáng tươi đẹp, có một người từ phương xa đạp mây đi tới. Đó là Quy Uyên. Lúc này cả người y đầy những vết thương, không rõ là vừa trải qua trận đại chiến nào. Y vừa tới không trung của Côn Lôn, đã không do dự bước vào trong mây mù trong núi Côn Lôn.

Côn Lôn ngày càng thần bí mà thâm trầm, như thể đã khôi phục lại thời kỳ cường thịnh năm đó, không ai dám dễ dàng đến gần.

Những người có đạo hạnh cao thâm lại cảm nhận được Côn Lôn như tùy thời muốn nổ tung, còn nếu đến gần sẽ cảm giác được áp lực mãnh liệt.

Nhân gian có chiến loạn, có thần linh hoặc tu giả trộn lẫn trong đó nhằm truyền đạo nạp tín ngưỡng.

Có thể tùy ý thấy được tế tự. Một ngày có thể thấy được mấy lễ tế tự thần linh là bình thường.

Qua một thời gian, mây trắng trên núi Côn Lôn tản đi, trả lại bầu trời trong xanh, nhìn thấu cả cánh chim trời bay ngang.

Rất nhiều người cảm thán mấy người đi vào Côn Lôn đều đã chết rồi, bằng không Côn Lôn cũng không thể bình tĩnh trở lại được.

Thế nhưng bầu trời trong xanh trên khoảng không núi Côn Lôn còn chưa xuất hiện được bao lâu, bên trong Côn Lôn đã sinh ra từng đợt chấn động. Gió mây bên ngoài Côn Lôn lại cuộn cuộn tụ tập lại. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, khoảng không phía trên Côn Lôn lại ngưng kết ra một tầng mây đen. Mây đen lan tràn khuếch tán, che khuất cả bầu trời.

Mưa to như trút nước xuống bên dưới, sấm sét vang rền.

Cơn mưa này kéo dài ba ngày liền, nước sông bên ngoài dâng tràn. Mọi người mới nhao nhao tế tự Hà Bá và Long vương.

Thủy vực khắp thiên hạ này đều thuộc về Ti Vũ. Chỉ cần mọi người nhắm niệm Long vương, rồi khẩn cầu thì mưa sẽ ngừng nghỉ đôi chút. Như vậy tín ngưỡng nguyện lực có thể tụ tập đến bìa thần Ti Vũ.

Lại vài ngày tiếp tục như thế, đề điều khắp nơi đều lung lay sắp vỡ, tùy thời có thể tạo thành đại hồng thủy. Cho dù là vua của một nước cũng phải dẫn quần thần thế tự Long thần.

Nhân gian còn chưa biết, trong một ngày nào đó trên khoảng không Côn Lôn, mưa gió như thiên hà trút nước, sấm sét vang dội, trong từng tia chớp như rạch phá cả bầu trời u ám đó có một hình ảnh mờ ảo hiện ra.

Đó là một tòa đài tế màu đen không tính là lớn lắm, gồm có tám người trên đó. Nếu nhìn kỹ hơn, sẽ thấy đó không chỉ bao gồm có người. Trong đó có một người đứng ở trung tâm đang nhìn lên bầu trời như đang triệu báo gì đó. Mà trên bầu trời tức thì đánh xuống mưa gió sấm sét.

Quá trình này giằng co hồi lâu, cuối cùng người đứng ở trung tâm của đài tế mới lần lượt vung một miếng ngọc bài rơi vào thân của những kẻ đứng bên rìa ngoài của đài tế. Ngọc bài rơi trên thân những kẻ đó rồi thì những người đó cũng lần lượt biến mất. Sau một vòng, thì bảy người đứng bên rìa đài tế đã biến mất, chỉ còn lại một mình người đứng ở trung tâm đài tế.

Chỉ thấy hần chậm rãi vươn tay, một con bướm từ lòng bàn tay hần hiện ra. Cánh bướm khê vỗ vỗ bay lượn như dẫn động cả trời đất. Vốn người kia cùng với sấm chớp trên chín tầng trời đánh xuống như ở không gian khác nhau, nay chớp mắt đã tương thông lại với nhau.

Cánh bướm bay lên, toàn thân lấp lánh ánh sáng. Mà sấm chớp, mưa gió đầy trời cũng trong tích tắc này như tụ tập cả về phía người nọ. Như thế có một thác nước từ trên chín tầng trời trút xuống đọng vào con bướm. Tích tắc sau bướm đã hóa thành một thanh kiếm thật lớn, liên thông với trời đất.

"Phá."

Một tiếng quát trầm thấp, như tiếng sấm chói tai cuồn cuộn khiến tất cả mọi người như giật mình tỉnh mộng.

Tiếng quát chói tai này vang lên, mưa gió sấm sét trên bầu trời bỗng nhiên ngừng lại, cả trời đất yên tĩnh. Chỉ thấy có một luồng ánh kiếm từ trong núi Côn Lôn dựng thẳng lên trời cao, tiếng kiếm ngân từ xa tới gần, từ nhẹ đến nặng, dần lan tỏa ra khắp đất trời.

Vô số người khiếp sợ nhìn vào ánh kiếm vốn không nên xuất hiện trên thế gian này.

Mà ánh kiếm kia sau khi phóng lên cao, lại tiếp tục mở rộng ra hai hướng Nam – Bắc, cuối cùng ánh sáng đó hình thành nên một hình rẽ quạt, rồi chớp mắt lại biến mất.

“Ầm...”

Ầm thanh ầm ầm vang lên liên tục, tầng tầng nước được tích tụ trong núi Côn Lôn lại bắt đầu dâng tràn xông ra. Xông cuốn đi xuống, lao nhanh giữa trời đất.

Mây đen trên không trung Côn Lôn theo gió dần tản đi, mưa gió trong thiên hạ cũng tiêu biến. Nhưng mà nước từ Côn Lôn tràn ra đã nhấn chìm vô số thôn trang nhà cửa, dù đại thành cũng khó mà thoát khỏi. Vô số người đã chết trong dòng nước lớn.

Không có bao nhiêu tu hành giả để tâm đến những tai họa của nhân gian thế này, bọn họ chỉ lưu tâm đến những ảo ảnh xuất hiện trong màn mưa trên núi Côn Lôn có ý nghĩa gì. Bởi vì hình ảnh đó cực kỳ giống một quá trình phong thần, tuy nhìn qua thì đơn giản hơn trong truyền thuyết rất nhiều. Nhưng trong ý nghĩ xuất hiện đầu tiên của tất cả mọi người ở đây, chính là Trần Cảnh dựa vào bia thần Ti Vũ tam phẩm phong thần.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 – Chương 104: Một Con Rồng Tới Từ Hướng Tây

oOo

So sánh với núi Côn Lôn, thì núi Thiên La trông nhỏ hơn nhiều, lại có vẻ thanh tịnh mà không hùng hồn tráng lệ như Côn Lôn. Nếu nói núi Côn Lôn là một người đàn ông thì núi Thiên La lại như là một thiếu nữ.

- Hóa ra Diệp sư tử rất lợi hại. Trước đây ta biết tỷ ấy lợi hại, nhưng không nghĩ lại lợi hại đến như thế.

Trước một gian nhà tranh nơi đỉnh ngọn núi La Thiên, có một ông lão hơn năm mươi tuổi khoanh chân ngồi trên một tảng đá, bên cạnh là một gốc cây leo không cao lắm, trông mềm mại như thể người ta có thể đưa tay bẻ gãy dễ dàng. Ở xung quanh nó còn có xen lẫn vài loại cây tạp nham khác.

Bên cạnh ông lão còn có một thanh niên, khuôn mặt có vài phần giống lão ta. Ngồi cạnh người thanh niên đó là một thiếu phụ, tóc búi lên cao, đang bế một đứa trẻ khoảng hai, ba tuổi. (Thiếu phụ: người phụ nữ trẻ đã có chồng. Búi tóc: là khi lấy chồng họ phải làm thế chứ để phân biệt với cô gái trẻ chưa chồng)

Đứa trẻ đang ngủ, còn thanh niên cùng thiếu phụ đều đang tập trung nghe ông lão nói chuyện.

Không có ai trả lời, ông lão lại cảm khái nói tiếp:

- Năm đó ta trốn ở dưới núi đá kia. Nếu không phải được sư huynh cứu thì hiện ta đã chết rồi. Thoáng cái đã bốn mươi năm, Diệp sư tử đã vang

danh thiên hạ, sư huynh đã phong thần ở Côn Lôn, còn ta đã cưới vợ sinh con, cũng đã có cháu được ba tuổi rồi. Thực sự là tạo hóa trêu người. Nếu năm đó không có thảm họa diệt môn, ta vẫn ở trong môn phái, mà có lẽ sư huynh cũng vẫn sẽ ở Thiên La.

- Tạo hóa a, tạo hóa a!

Ông lão cảm thán hai tiếng, nhìn con trai và con dâu của mình, lại nhìn đứa cháu trai đang ngủ, than thở:

- Chúng ta liền ở lại nơi này đi. Bên ngoài loạn lạc, đã không còn chỗ an thân.

Thanh niên kia muốn nói nhưng lại thôi.

- Có gì lo lắng sao?

- Thưa cha, nơi đây là ở trong rừng sâu, con sợ rằng sẽ có sơn tinh quỷ mị.

- Có gì phải lo lắng? Nơi này là địa phận của Thiên La môn năm xưa, sơn tinh quỷ mị không dám tới gần. Mặt khác, không phải còn có thanh đằng cô cô đấy ư?

Ông lão đang nói đến cây dây leo ở bên cạnh.

Cây dây leo lắc lư, có thanh âm phát ra:

- Có Diệp sư tỷ cùng Trần Cảnh, nơi đây ai dám quấy phá.

Giọng nói âm u từ trên gốc cây dần bay xa.

Đảo mắt đã một năm trôi qua.

Trời đất càng lúc càng trở nên hỗn loạn. Núi sông trùng điệp, chia tách trời đất ra. Đến học giả có học vấn uyên bác nhất phàm thế cũng không thể biết được sau những dãy núi kia có bao nhiêu quốc gia, cũng không thể biết được ở tận cùng của hoang mạc liệu có phải là vực sâu xuống địa ngục hay không, và càng không biết được vùng biển vô tận kia liệu có điểm cuối hay không?

Núi, sông, sa mạc, biển rộng chia cắt thiên địa này thành từng ô riêng biệt, trong mỗi ô đó đều có hơn mười vương quốc.

Trung Nguyên là một vương quốc tương đối lớn ở trên đất liền, chung quanh nó đều là tiểu quốc. Có thủ đô nằm ở giữa quốc gia. Đó là một tòa thành rất lớn, xung quanh có bốn tòa thành nhỏ xa gần khác nhau, chiếm giữ những nơi hiểm yếu.

Bây giờ trời đang có mưa phùn. Cơn mưa đã kéo dài hơn nửa tháng, tuy mưa không lớn, không thể gây ra lũ lụt nhưng đủ để khiến mọi người chán nản.

Thành Ngọa Hồ, đô thành của nước Trung Nguyên, nằm ở phía Nam thành Quân An.

Tổng binh Ngô Sĩ Kỳ của thành Ngọa Hồ đứng ở phía trên cổng thành, nhìn một đám mây đen nơi chân trời xám trắng phía xa xa. Nhìn đám mây như bay về phía bên này, lại nhìn lên bầu trời mưa phùn đầy ảm đạm, đột nhiên y cảm thán nói:

- Nhất long tây lai chiến ngọa hồ, bạo vũ khuynh thành phong chiết liễu

(Một con rồng từ phía Tây đến chiến Ngọa Hồ, mưa to bao phủ cả tòa thành, gió giật từng cơn.)

Y nói tới đây thì dừng lại, ngay lập tức một văn sĩ đứng bên cạnh liền vỗ tay tán thưởng.

Ngô Sĩ Kỳ chỉ mỉm cười, nhưng vẫn nhìn về phía xa, ở nơi ấy có một người đang chậm rãi đi tới. Người nọ đi rất chậm, cứ từng bước, từng bước một tiến tới. Người văn sĩ kia cũng nhìn theo ánh mắt của Ngô Sĩ Kỳ, chợt nghe thấy y kinh ngạc thốt lên:

-Ồ, người nhìn người kia kìa, có ý cảnh rất hay a.

Người nọ mặc một bộ áo màu lam bình thường, tay cầm cây cờ phướn màu trắng, trên đó có ghi mấy chữ rất lớn: “Cầu thần khẩn mưa, tróc quỷ trừ yêu.”

- Hóa ra là một tên đạo sĩ tha phương, đáng tiếc lại có ý cảnh hay như vậy.

Văn sĩ bên cạnh Ngô Sĩ Kỳ nói ra.

Đột nhiên Ngô Sĩ Kỳ lại thì thầm :

- Cứ tưởng thiên thần hạ phàm, ai ngờ lại là giả đạo sĩ tha phương.

Trong khi y đang nói chuyện thì đạo sĩ kia cũng đã đi đến sát cổng thành, cũng gần đến lúc đóng cửa.

- Nhanh lên nào, cổng thành sắp đóng rồi.

Thủ vệ bên dưới cổng thành hét lên.

- Ha ha, đi đứng không được tốt, không nhanh nhẹn được.

Đạo sĩ trẻ tuổi cười nói.

- Còn trẻ mà đã đi đứng không được tốt, ta thấy phần eo của người cứng nhắc, chắc là thắt lưng khó xài được rồi. Ha ha...

Một cái thủ vệ ở dưới cửa thành cười lớn, nói.

Đạo sĩ vừa đến gần, trên mặt có dáng tươi cười, nhưng cũng đầy vẻ cứng nhắc.

Ngay khi hần sắp đi vào bên trong thành thì bên trên có tiếng nói vang lên:

- Này đạo sĩ, đêm nay liệu có mưa không?

- Không mưa.

Đạo sĩ ngẩng đầu, trả lời rất nhanh.

- Ha ha...

Kể cả Ngô Sĩ Kỳ ở bên trên hay là binh sĩ ở dưới đều bật cười ha ha. Với sắc trời hiện giờ thì ai cũng biết rằng đêm nay sẽ có một trận mưa to. Đạo sĩ cười cười, giống như bên ngoài cười nhưng trong lòng thì không cười. Mọi người thấy thế thì chỉ nghĩ rằng chắc là hần thấy không thoải mái nên càng cười to hơn.

Đạo sĩ đi vào bên trong thành, bước chân tập tễnh, nhìn qua thì đúng là đi đứng không được lưu loát, từng bước một đi vào. Ngay khi mà hần bước vào trong thành thì đám mây đen phía xa kia cũng đã đến ngay trên đầu thành Ngọa Hồ, mọi thứ xung quanh giống như chìm vào trong bóng tối. Gió to thổi mạnh khiến cho lá cờ ở đầu tường vang lên phần phật.

- Chắc là sẽ lại có một trận mưa to rồi.

Ngô Sĩ Kỳ nhìn lên bầu trời than thở, rồi nhìn về phía đạo sĩ đang đi xa vào trong thành, nói:

- Không có bản lĩnh cũng không sao, nhưng ngay cả mắt nhìn người cũng không có thì làm sao lừa được người khác?

- Hắn còn trẻ. Dù có là ai đi nữa, cũng đã từng từ một người nói thẳng toẹt ra suy nghĩ trong lòng, trở thành một kẻ nhìn sắc mặt người đối diện mà nói chuyện. Trừ phi hắn đã chết, hoặc là không còn ai muốn nghe hắn nói, dù chỉ là một chữ.

Người văn sĩ kia nói.

Ngô Sĩ Kỳ bước về phía phủ tổng binh, vừa đi vừa nói:

- Người thật biết tổng kết. Vậy người cũng hay nhìn sắc mặt người khác để nói chuyện?

Văn sĩ hoảng sợ, vội vàng quỳ một gối xuống, liên tục nói:

- Không dám, không dám.....

Tổng binh Ngô Sĩ Kỳ cười ha ha.

Đêm nay lại trái ngược với dự đoán của mọi người, không mưa mà chỉ có gió lớn. Ngô Sĩ Kỳ rất kinh ngạc, khi trời sáng liền phái người đi tìm đạo sĩ kia nhưng không thấy.

Người tiến vào thành lúc chập choạng đó chính là Trần Cảnh. Vào thành rồi, trên người hắn không có tiền bạc, cho nên hắn không định ở trọ mà đi tìm một cái miếu thờ. Dù cho hắn có thể đứng cả một đêm cho đến sáng nhưng lại không muốn làm như thế. Đối cảnh giới hiện nay của hắn, dù chỉ là một ý nghĩ thì đó cũng có thể là một cái cơ duyên để ngộ đạo. Hắn đột nhiên cảm thấy, nếu như mình muốn hóa hình chân chính, từ tượng thần biến thành nhục thân thì nhất định phải sinh hoạt như một người bình thường, phải biến hóa chậm chậm, bắt đầu từ căn bản.

Ý nghĩ này đột nhiên nảy sinh ở trong đầu Trần Cảnh, nhưng điều này cũng không phải là nguyên do thúc đẩy hắn hành tẩu (giống như đi du lịch trải nghiệm) trong thiên hạ. Chỉ là hắn cảm thấy nếu như muốn tiếp tục đột

phá, nhất định phải rời khỏi sinh hoạt trước đây, lấy hồng trần như tấm vải bố lau chùi đạo tâm. Hơn nữa hẳn cũng cảm thấy rằng mình cần phải tĩnh tâm, thoát khỏi mọi thứ.

Ngay khi Trần Cảnh định đi sang một ngã rẽ, đi đến một ngôi miếu thổ địa ở cách đó không xa, thì phía sau có một tiếng bước chân đang đuổi theo một cách vội vã, rất nhanh đã chạy lên trước mặt.

-Ồ, đạo trưởng, ngài có biết bắt yêu không?

Ngay khi người đó vượt qua Trần Cảnh, bất chợt nhìn thấy chữ viết ở trên chiếc phướn trắng cầm trong tay hẳn, liền quay đầu lại hỏi.

- Cầu phúc cầu mưa, bắt quỷ tróc yêu là pháp thuật mà bần đạo theo sư phụ học suốt mười mấy năm, đương nhiên là phải biết rồi.

- Vậy đạo trưởng mau theo ta về nhà bắt yêu.

Vừa nói xong bèn kéo ống tay áo của Trần Cảnh đi.

Người nọ nhìn qua có vẻ hơi gầy yếu, rất vội vàng, nhưng lực tay lại rất lớn, nhanh chóng cầm lấy tay Trần Cảnh, nửa kéo nửa lôi hẳn đi về phía trước. Tuy Trần Cảnh đi lại không tiện, nhưng vẫn cố theo kịp, nói liên tục:

-Đừng nóng, đừng nóng....

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 – Chương 105: Không Mời Thì Ta Sẽ Không Vào Nhà

oOo

Không biết đã bao nhiêu năm rồi Trần Cảnh mới lại bị người khác kéo tay lôi đi như bây giờ. Sức nóng từ bàn tay đang kéo truyền đến khiến hắn cảm thấy có chút bần thần. Ở lực nắm tay kia, hắn cảm nhận được một loại cảm giác như thể đó là đang nắm lấy cọng rơm cứu mạng. Điều này khiến Trần Cảnh nhớ lại tình cảnh sống chết mà bản thân lâm vào khi bị nhốt ở trong núi Côn Lôn. Lúc ấy có lẽ hắn đã tuyệt vọng, đã nghĩ rằng mình không thể nào thoát ra được, nhưng lại liên tục có người không để ý đến sống chết xông vào, khiến hắn không thể không nghĩ đến sinh tử của mọi người. Chính vì thế hắn mới có thể phong thần, tạo thành pháp trận, dẫn thiên uy men theo khe hở có sẵn của đại trận núi Côn Lôn để thoát ra. Có điều Côn Lôn phá, lại khiến cho con người trong bán kính ngàn dặm gặp tai ương.

Trước khi phá trận đi ra, Trần Cảnh đã nghĩ đến điều này, nhưng lại bị chính hắn gạt bỏ qua, không muốn nghĩ nữa.

Hắn nhớ, lão kiếm khách đã từng hỏi:

- Nếu như một mình con chết, mà người trong thiên hạ được an bình, thì con sẽ làm như thế nào?

Trần Cảnh đã trả lời rằng:

- Con không muốn chết, nhưng nếu như đến lúc phải chết, con nghĩ chắc là con sẽ phải chết.

- Nếu như không chỉ mình con, mà còn thêm toàn bộ bạn bè, người thân của con nữa? Bên kia là nhiều, rất nhiều người con không biết, con sẽ làm thế nào?

- Con không biết!

Đột nhiên người kia đang kéo tay hấn bị trượt chân, nhưng vì được tay Trần Cảnh kéo lại nên gã mới không ngã, nhưng lại va đầu vào tường bên cạnh làm trầy trán. Trần Cảnh hỏi:

- Không sao chứ?

- Không sao, không sao, chúng ta đi thôi.

Người nọ sờ lên đầu vài cái, rồi đi tiếp. Trần Cảnh đi theo ở phía sau.

Đi qua hai con phố, rồi rẽ vào một cái ngõ nhỏ, sau đó lại chuyển hướng liên tục ở mấy cái hẻm bên trong. Lúc này trời đã tối, ở đây lại không có ánh sáng nhưng người nọ đi rất nhanh, chứng tỏ gã rất quen thuộc với con đường ở nơi này. Gã chỉ vội vã bước đi mà quên mất rằng người đi theo sau mình mới lần đầu tiên đến nơi này, không biết đường, và trời lại tối nên khó mà theo kịp tốc độ của gã.

- Đến rồi.

Gã dừng lại ở trước cửa một tòa nhà bình thường. Xuyên qua khe cửa hai người có thể thấy được bên trong ánh đèn vẫn còn đang sáng. Người nọ đẩy cửa đi vào. Ánh sáng lay lắt của chiếc đèn chiếu lên khuôn mặt trần đầy lo lắng cùng oán giận của gã. Người nọ xông thẳng vào trong phòng, được một lát thì bên trong vang lên tiếng khóc rất khê. Trần Cảnh vẫn đứng ở bên ngoài, không dùng thần thông để tìm hiểu.

Hấn thành thần linh đã rất lâu rồi, nhưng vẫn không nghĩ thông được một số việc. Lần này hấn hành tẩu tại phạm thế đã được một thời gian dài, cũng

đã từ từ thông suốt một số việc.

“Không được mời, không vào nhà.” Đây là khi Trần Cảnh nhìn thấy có một số yêu ma tùy ý vào nhà cửa ở nhân gian, đã đặt ra một quy củ này cho mình.

Trần Cảnh đứng ở bên ngoài khá lâu. Lúc này người thanh niên kéo Trần Cảnh mới đi từ trong ra, mời Trần Cảnh vào. Trần Cảnh đi theo đằng sau gã. Thanh niên kia quay lại nhìn đạo sĩ mà mình gặp trên đường, chợt phát hiện ra là trong hai mắt hắc có một tầng hơi mờ bao phủ, giống như đôi mắt cá chết.

Gã nhìn thẳng vào Trần Cảnh, hỏi:

- Đạo trưởng, hai mắt của ngài?

- Bị bụi trần che phủ.

Người thanh niên cũng chỉ là thuận miệng hỏi, sau đó dẫn Trần Cảnh vào bên trong. Đường như gã muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Trần Cảnh cũng không hỏi, chỉ chờ gã nói ra. Hai mắt Trần Cảnh bây giờ vẫn là mắt tượng đá, chưa thể trở nên bình thường, nếu không dùng thần thông thì hắc nhìn mọi thứ đều mờ mịt.

Hắc không dùng pháp thuật để biết được trong nhà của người thanh niên xảy ra chuyện gì, vẫn chờ gã nói ra.

- Tỉnh nhi, mau mời đạo trưởng vào đây.

Giọng một bà lão nói vọng ra từ bên trong.

- Đạo trưởng, mời.

Thanh niên lập tức dẫn Trần Cảnh vào bên trong.

Bên trong chỉ có một bà lão đang ngồi, nhưng bên cạnh còn có một gian phòng đang đóng chặt cửa.

Trần Cảnh mới bước vào, bà lão nói chuyện:

- Đạo trưởng thực sự có pháp lực để trừ yêu.
- Chỉ cần là yêu ma làm hại nhân gian, ta đều có thể trừ.

Trần Cảnh trả lời. Bà lão im lặng một lúc rồi nói:

- haiz, gia môn thật bất hạnh.

Bà lão dừng một chút rồi nói tiếp:

- Nhà chúng tôi chỉ có ba người, cũng coi như êm ấm. Ba ngày trước, khi cả nhà đang ăn cơm, con dâu đột nhiên như mất hồn, đứng lên rồi đi vào phòng, đóng kín hết các cửa. Chúng ta gọi thế nào cũng không chịu đi ra. Haiz.

Bà lão nói đến đây thì dừng lại. Ánh đèn mù mờ chiếu vào gương mặt vốn đã già nua của bà. Giọng nói của bà mang đầy vẻ lo âu, buồn phiền. Trần Cảnh chờ đợi bà lão nói tiếp, cũng không hỏi xem bên trong xảy ra chuyện gì. Nhưng chỉ cần nhìn vẻ mặt của người thanh niên kia thì nhất định việc này có điều khó nói ra.

- Một lúc sau thì chúng tôi nghe thấy trong phòng có tiếng sinh hoạt vợ chồng, rất lâu mới xong. Khi con dâu mở cửa đi ra, thì vẻ mặt như chưa xảy ra chuyện gì, không biết một cái gì cả. Sau đó con ta kể lại tất cả mọi chuyện cho nàng biết, thì con dâu bỗng khóc lóc thảm thiết, chỉ muốn tự sát. Nếu không phải lão thân cùng với con trai luôn thay phiên trông nom thì có lẽ hiện tại nàng đã là vong hồn rồi.

- Cả hai người đều không phát hiện điều gì bất thường sao?

Trần Cảnh hỏi.

Ngay lập tức bà lão đã hiểu ý của Trần Cảnh, nói ra:

- Người ngoài muốn vào bên trong buồng thì chỉ có thể đi vào bằng cửa trước. Căn buồng ấy cũng không có cửa sổ, mái nhà cũng không thông với bên ngoài. Chúng tôi canh ở ngoài, không thấy ai đi ra, sau khi cửa mở cũng chỉ thấy một mình con dâu.

Trần Cảnh gật đầu.

- Chúng tôi hỏi con dâu rốt cuộc thì có nhìn thấy gì không, nó chỉ khóc, cũng không trả lời.

Bà lão nói tiếp.

- Chính vì thế nên lão phu nhân mới cho rằng việc này do yêu quái làm có đúng không.

Trần Cảnh hỏi.

- Chắc chắn là do yêu quái. Liên nhi luôn an phận thủ thường (phụ nữ chịu đựng, chấp nhận mọi thứ) nên chỉ có thể là do yêu quái mê hoặc.

Bà lão khẳng định.

Trần Cảnh im lặng một lúc rồi nói:

- Vậy lão phu nhân có thể cho ta làm phép để tìm hiểu thực hư chứ?

- Pháp thuật?

Bà lão nhắc lại, Trần Cảnh gật đầu. Bà lão nhanh chóng nói tiếp:

- Chỉ cần không ảnh hưởng đến con dâu thì đạo trưởng cứ làm đi.

Trần Cảnh gật đầu, nhìn thẳng vào cửa phòng bên cạnh. Thần niệm của hắn triển khai. Tòa nhà ba gian này lập tức xuất hiện ra trong lòng. Ở gian phòng ngủ bên cạnh, có một cô gái đang ngồi ở đầu giường, bên cạnh cô là một người đàn ông anh tuấn mặc áo trắng, đang quay sang nói chuyện:

- Một tên đạo sĩ dỏm, còn muốn dùng pháp thuật. Chỉ sợ người trong nhà của nàng bị hắn lừa một khoản tiền rồi. Có muốn ta hù dọa để đuổi hắn đi không?

- Người không được làm thế. Nếu như vậy sẽ khiến bà bà cùng tướng công (chồng) của ta bị vạ lây.

Cô ta vội vàng ngăn cản.

- Dọa cũng tốt, từ nay về sau nàng cũng không cần dẫn vật, tự trách bản thân nữa.

Người đàn ông mặc áo trắng nói.

- Không, không được. Người là yêu, ta là người, chúng ta không thể sống lâu dài với nhau. Tốt nhất người nên ra đi, đừng có đến nữa.

Cô gái nói.

- He he, nếu như ta đi thật, không quay lại nữa, tiểu nương tử chịu được sao?

Y dùng tay nâng cằm cô gái cười nói.

Cô ta lắc đầu nhưng cũng không giẫy người ra.

Đột nhiên Trần Cảnh hỏi:

- Lão nhân gia, bản đạo đã tìm được yêu quái rồi. Có muốn bản đạo bắt nó hay không?

Bà lão vội vàng nói:

- Tìm được rồi ư? Nhanh bắt nó, đừng để nó làm hại con dâu của lão.

Anh chồng vẫn đang ngồi thờ người ở cạnh cửa ra vào, không biết rút từ đâu ra một con dao, mặt đầy sát khí hỏi:

- Ở đâu? Ở chỗ nào? Để ta làm thịt nó.

- Ha ha, tên đạo sĩ này thực sự nóng vội, nhanh như vậy đã muốn ra tay rồi. Ta muốn nhìn xem hắn làm sao bắt yêu. Ha ha ha.

Người đàn ông mặc áo trắng cười, rồi nói.

Nhưng mà y không chú ý tới sắc mặt của cô gái bên cạnh đã trắng bệch. Cô ta cũng nghe thấy một giọng nói thì thầm bên tai:

- Cô có muốn bản đạo bắt y?

- Không, không, xin đạo trưởng hãy để y đi!

Cô ta khóc lóc trả lời. Y vừa nghe thấy lời nói của cô ấy, thì lập tức hoảng sợ. Mắt y lóe lên tia sáng màu đỏ, muốn chạy đi, nhưng y lại nhìn thấy đạo sĩ kia giống như bước ra từ trong hư không, cả người hằn phủ trùm trong ánh sáng trắng. Y chợt cảm thấy hoảng hốt, không kịp trở tay thì đã bị đạo sĩ đánh một chưởng vào trán. Trước mắt y tối sầm lại, chỉ nghe thấy ong ong bên tai. Khi y tỉnh lại thì đã thấy mình bị người ta nắm trong tay.

Y cảm thấy rất sợ hãi, nhưng ngoài miệng vẫn mắng to:

- Đạo sĩ kia, ta ở đây không giết hại ai, mà việc này cũng đâu có liên quan đến người?

Y nói xong mới phát hiện mình nói ra không phải tiếng người mà chỉ là tiếng thú kêu.

Lúc này bà lão ngồi ở vị trí cao nhất trong nhà (ghế của người có địa vị cao nhất thường đặt ở giữa nơi xa cửa nhất, ở sau là bức bình phong, còn khách thường ngồi ở vị trí hai bên. Chứ không phải ngồi trên cao), đang cực kì sợ hãi, còn anh chồng thì đang cầm con dao đốn củi, đầy sát khí, giống như muốn lao vào chém người.

Ngay lúc vừa nãy, bà lão chỉ nhìn thấy trên người Trần Cảnh có ánh sáng lóe lên, bàn tay phải chụp vào trong không khí, đã bắt được một con bái màu trắng. Trước đó bà lão còn chưa tin đạo sĩ biết pháp thuật, bây giờ đã ngây người, nhất thời không dám nói gì.

(Bái: là một loài động vật trong truyền thuyết, giống như sói nhưng gian xảo hơn. Hai chân trước khá ngắn nên không thể chạy nhanh được.)

- Súc sinh, người dám làm nhục vợ ta!

Anh chồng cầm dao chém tới, nhưng khi sắp tới nơi thì con Bái giãy giụa, né tránh nên con dao chỉ trúng một chân của nó. Chân con Bái bị một dao chém đứt. Trần Cảnh nhìn liếc qua con dao, biết được rằng nó đã được mài vô cùng sắc bén.

- A.....

Cửa gian phòng đột nhiên mở ra. Cô gái lao ra từ trong căn phòng, che miệng hô lớn. Ngay vừa rồi nàng đã nhìn thấy người đàn ông áo trắng bị một bàn tay bắt lấy kéo vào hư không. Sau đó nàng vội vàng đứng dậy mở cửa, chạy ra. Ra ngoài này, nàng mới nhìn thấy đạo sĩ đang cầm một con bái màu trắng, chân sau của nó đã bị chém đứt, đang rất nhiều chảy máu, vương vãi ra trên sàn nhà.

Nàng cảm thấy vừa sợ hãi lại vừa hổ thẹn, rồi hóa thành bi thương, rồi gục mặt vào cạnh cửa khóc lớn.

- Nương tử, nương tử, tốt rồi, tất cả mọi chuyện đã qua rồi, yêu quái đã bị bắt, không có việc gì nữa rồi.

Anh chồng vội ném con dao trong tay, chạy đến ôm vợ rồi an ủi.

Thế nhưng cô vợ lại càng khóc lớn hơn, đột nhiên nàng ta nói:

- Chân nhân, tiểu nữ bị yêu quái làm nhục, đã không còn mặt mũi nào sống tiếp. Mong chân nhân hãy giết nó đi, để nó không còn làm hại người khác được nữa.

Con bái nghe thấy lời nói của cô ta, thì điên cuồng giãy dụa, há miệng kêu liên tục. Ánh mắt của nàng ta nhìn con bái đã tràn đầy sự oán hận. Trần Cảnh cũng nhìn vào mắt của nàng ta, không nhìn thấy một tí cảm kích nào cả, mà giống như đang cầu xin mình hãy nhanh chóng rời đi.

- Chân nhân, xin cho ta giết yêu nghiệt này.

Anh chồng nhặt dao lên, đứng dậy, rồi muốn chém xuống.

Trần Cảnh ngăn lại, nói:

- Ta tự biết cách xử lý.

Nhưng mà ngay khi hắn vừa nói xong thì anh chồng lại giận dữ trả lời:

- Lúc này không giết còn đợi đến khi nào. Tên đạo sĩ dõm nhà người hắn là có mưu đồ khác. Lúc trước tự xưng là bần đạo, bây giờ lại xưng “Ta”, nhất định là đạo sĩ giả.

Lúc này cô vợ đứng lên hét to:

- Hắn cùng với con yêu quái là cùng một bọn, hắn là đạo sĩ giả, cái này là chiêu trò của hắn.

Trần Cảnh ngạc nhiên. Anh chồng đang cầm dao nhìn chăm chăm về phía hắn. Trần Cảnh cầm lấy con bái lúi từ từ về phía sau. Ngay khi vừa rời khỏi gian buồng kia, hắn cũng đã hiểu ra mọi chuyện. Trần Cảnh xoay người, bước đi, vừa đi vừa thì thầm:

- Lòng người à ..., người không nên thích trai đẹp. Lòng người à..., người không vì xấu hổ mà oán giận người khác. Lòng người à..., người không nên cầm dao giết ân nhân của mình.

Trong lúc lăm bẫm thì đã đi xa, người thanh niên kia có cố gắng đuổi theo cũng không kịp.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 106: Người Có Hồ Thẹn, Chỉ Nên Âm Thầm Phân Giải

oOo

Đêm lạnh như nước.

Ngay khi Trần Cảnh rời khỏi Côn Lôn, đưa mắt nhìn lại trong ngàn dặm chỉ còn là một mảnh hoang tàn, một vùng ngập nước. Khi đó hẳn cảm thấy lòng nóng như lửa đốt, bèn bỏ ra mấy ngày trời thu lại toàn bộ số nước đổ xuống đó, nhưng đã có rất nhiều gia viên bị hủy hoại trong dòng nước lũ rồi.

Không phải hẳn không nghĩ đến tình huống này. Thế nhưng nếu hẳn được lựa chọn lại, hẳn vẫn quyết định làm như vậy. Chẳng qua, điều này cũng đủ khiến lòng hẳn loạn, hết thảy tư tưởng đều bay loạn như thể tòa lâu các bị mây mù kéo đến che phủ. Hẳn không quay về Tú Xuân loan, mà quyết định du ngoạn vùng đất này.

Chỉ khi hai chân hẳn từng bước bước đi trên mặt đất, lòng hẳn mới bình tĩnh lại được một chút.

Trần Cảnh quay đầu nhìn thoáng qua gian nhà kia, nhìn ngọn đèn ảm đạm hắt ra từ trong phòng, đột nhiên trong lòng lại muốn lập ra thêm một quy tắc nữa cho mình: "Không tin không cứu, không cầu không cứu."

Hẳn vừa đi trong bóng đêm vừa nghĩ, cuối cùng vẫn chưa định rõ, nhưng đã có một lời nhắc nhở khác hình thành trong lòng.

"Người có hồ thẹn, chỉ nên âm thầm phân giải."

Trần Cảnh tin rằng nếu lần này mình có thể xử lý kín kẽ hơn một chút, che đậy chút ít cho người thì bọn họ cũng sẽ không đối xử với hắn như vậy. Con bái trắng không lớn, bị tay hắn nắm chặt lấy cổ. Lúc đầu nó cũng chửi bới, sau lại chuyển sang cầu xin, Trần Cảnh vẫn một mực không để ý tới. Đến khi đi vào một ngôi đình nhỏ, hắn thò tay vào không trung chụp một cái, lôi một cái vò gốm ra rồi nhét con bái trắng vào trong vò.

Bái trắng lên tiếng cầu xin:

- Chân nhân, xin ngài tha cho ta lần này đi. Ta không dám như thế nữa. Nhà ta còn có một vợ và một con gái, nếu ta bị phong cấm, nhất định các nàng sẽ bị người ta bắt nạt.

- Người đã biết hết những chuyện này, cần gì phải đi bắt nạt người khác?

Trần Cảnh hỏi.

- Chân nhân, tiểu yêu biết sai rồi, tiểu yêu không dám nữa.

Con bái trắng trong hũ lớn tiếng cầu xin.

Trần Cảnh nhìn con bái bị nhét thành một đồng trong hũ, trầm mặc một lúc rồi nói tiếp:

- Biết hay không biết ta không thể nhận ra được. Nhưng người đã gieo ác xuống, không thể vì một câu người đã biết sai mà xóa bỏ tất cả. Người phải gánh lấy hậu quả.

Nói đến đây Trần Cảnh ngừng lại một chút, nói thêm:

- Đối với bọn họ, người là một sự sỉ nhục. Bọn họ không muốn người sống trên thế gian này, như vậy ta sẽ phong cấm người đến khi bọn hắn chết già đi vậy.

- A, không thể a, chân nhân, không thể a...

- Người yên tâm, ta sẽ bố trí cấm chế, vào đêm tối nhất của ngày đầu tháng, người có thể thu nạp được linh lực của trời đất, như vậy người sẽ không chết được. Nếu người nói cho ta biết nhà người ở nơi nào, ta có thể đến đó nhắn với người nhà người. Nói cho bọn họ biết người bị phong cấm nơi này, để mỗi đầu tháng bọn họ sẽ tới đây thăm người.

Con bái trắng thấy Trần Cảnh sắt đá không lay chuyển, lập tức chuyển sang hèn hạ, chửi rủa không ngừng:

- Làm sao người lại hảo tâm đến như vậy? Người là tên dân đạo, lấy tư cách gì để ý đến chuyện của ta?

Trần Cảnh mặc kệ nó mắng chửi, đợi nó mắng xong mới đáp:

- Quả thật ta không phải là đạo sĩ. Ta là Trần Cảnh, mang chức trách quản mưa trong thiên hạ.

- Người là Ti Vũ thiên thần?

Bái trắng vẫn không tin. Trần Cảnh nhanh chóng vẽ ra những đạo bùa huyền bí lên vò gốm, rồi nâng đình tránh mưa này lên, đặt vò gốm xuống dưới nền đất của tòa đình. Trong tích tắc hấn buông ra, con bái trắng sốt ruột nói nhanh:

- Nhà ta ở Nguyên động trên ngọn núi Tàng Kiếm.

Đình tránh mưa đè xuống, giọng nói của con bái trắng cũng biến mất.

Trần Cảnh còn vẽ lên trên bốn cây cột cao nhất trong đình một loạt phù văn nữa.

Cùng ngày, trong đêm đó Trần Cảnh đã đi đến Nguyên động trên ngọn Tàng Kiếm cách thành Ngọa Hồ chừng trăm dặm, tìm được vợ con của bái trắng. Hấn bất ngờ khi thấy nàng này là nữ tử nhân gian, hơn nữa lại là con

gái một nhà phú quý trong nhân gian. Nghe nói báỉ trắng đã bị Trần Cảnh phong cấm tại thành Ngọa Hồ bèn năn nỉ Trần Cảnh đưa nàng ta đến thành đó. Nàng ta không cách nào ở nơi này được nữa vì không tìm được thức ăn, lại không dám đi ra ngoài. Hơn nữa không bao lâu sau, chắc chắn sẽ có các yêu quái khác trong núi đến tận cửa phá rối.

Trần Cảnh đồng ý đưa nàng ta đi ra khỏi Nguyên động. Quả nhiên trên đường có một vài yêu linh xuất hiện, giọng điệu vô lễ, đều bị Trần Cảnh dùng phép thuật đuổi đánh không dám lại gần.

Nàng này là con gái nhà phú quý chốn nhân gian, có tên Trúc Vận Thi. Lúc nàng ta đang đánh đàn trong nhà thì bị báỉ trắng bắt cóc đến Nguyên động trên núi Tàng Kiếm. Dù con gái nàng ta sinh ra là nhân loại, nhưng vẫn có nét yêu dị. Nàng nhìn ra Trần Cảnh có phép thuật kinh người, hi vọng hẳn có thể thu con gái mình làm đồ đệ nhưng Trần Cảnh không nhận lời. Nàng bèn một đường khóc ròng, nói chắc chắn con gái mình không sống được bao lâu, nhất định sẽ bị thiêu chết trong thành Ngọa Hồ mất.

Trần Cảnh trầm ngâm một lát, sau đó nói:

- Vậy ta đặt vài loại cấm chế lên người nó vậy, có thể giúp nó sống cuộc sống như người bình thường.

Vợ báỉ trắng bèn nói:

- Cấm chế phong ấn có thể khiến vẻ yêu dị của nó biến mất lúc này, nhưng khó đảm bảo sau này có hiện ra hay không. Vạn nhất xuất hiện điểm gì kỳ dị, khó tránh được bị người kêu là yêu quái rồi giết chết.

Trần Cảnh trầm nghĩ, hiện nay tuổi đứa bé còn nhỏ, gieo phong ấn xuống có lẽ khá yếu ớt. Nhưng đến khi nó lớn lên, có lẽ phong ấn trên người không còn hữu hiệu. Mà hiện tại hẳn thật sự không muốn mang thêm người nào bên người. Nghĩ một lát, hẳn nói:

- Ta truyền cho cô một quyển sách "Thần Minh Thủ Thân kinh". Thường xuyên tụng kinh này, dù có gặp vài loại yêu ma quỷ vật cũng có thể bảo vệ các người bình an.

Nói xong hắc chụp lấy một gốc cây liễu rất lớn, rồi lấy lõi cây ra, nhanh chóng điêu khắc thành hình thù một người. Sau đó hắc điểm xuống trán của hình người nhỏ bằng bàn tay đó, một đường sáng vàng lóe lên, rồi từ từ ảm đạm xuống. Cuối cùng chỉ còn sót lại một chút ít dấu vết ánh kim mờ nhạt. Trần Cảnh lại khắc quanh tượng gỗ đó vài đường mềm mại như thể đang khắc quần áo cho tượng người, nhưng nhìn kỹ thì hóa ra hắc đang vẽ phù văn.

Chỉ một lát sau, hắc lại suy nghĩ, rồi khắc lên lưng tượng người một trang "Thần Linh Thủ Thân kinh". Có điều trang sách này khác trang "Thần Linh Thủ Thân kinh" trước kia. Nội dung trong này đã được bổ sung thêm một vài thứ khác, bao gồm Kinh Hà quyển, lại có thêm Ti Vũ quyển là thứ mà Trần Cảnh tự ngộ ra sau khi rời khỏi Côn Lôn.

Hắc vừa khắc vừa nhắm niệ, cô vợ bái trắng bên cạnh cố gắng ghi nhớ.

Trần Cảnh nói:

- Về sau cô hãy dạy đứa bé tụng niệ kinh này, có thể được sống bình an vô sự. Ba mươi bốn năm sau, cô có thể cùng tướng công mình gặp lại nhau.

Nàng kia nhận lấy tượng gỗ, cảm nhận được hơi ấm từ tượng gỗ truyền ra khiến nàng ta an tâm hơn không ít.

Gió bên tai nàng ta thét gào, chỉ trong chốc lát, tiếng gió ngừng lại, cảnh tượng trước mắt lại trở nên rõ ràng. Nàng ta bèn đưa mắt nhìn ra phía xa xa, có một tòa đại thành, trên cửa thành có hai chữ "Ngọa Hồ".

Trần Cảnh đưa nàng ta tới đây, hỏi rằng có thể sống nổi ở nơi này không? Nàng lập tức đáp rằng lúc rời khỏi Nguyên động đã mang theo châu

báu, không phải lo cơm áo. Trần Cảnh gật đầu, đang định rời đi thì nàng lại hô lên:

- Con gái còn nhỏ, dù đã có tên, thế nhưng từ nay trở đi bắt đầu sinh sống ở nhân gian. Chân nhân có thể ban cho con gái nhỏ một cái tên khác được không?

Trần Cảnh nhìn qua đứa bé gái đang yên giấc ngủ ngon, suy nghĩ rồi đáp:

- Lấy họ nó là Bối đi.

Nói đến đây, hắc trầm ngâm rồi tiếp tục:

- Bởi vì đứa trẻ có thân phận khác biệt, tương lai nhất định sẽ gặp rất nhiều khó khăn. Hi vọng dù cho nó có gặp phải chuyện gì cũng đều có thể bình an, nội tâm luôn đẹp đẽ, tú lệ. Tên nó là An Tú đi, Bối An Tú.

Khi Trần Cảnh nói ra cái tên này, âm thanh chưa dứt thì hắc đã theo gió đi mất dạng.

Cô vợ của con báỉ trắng vẫn còn ôm đứa bé trong tay, phát hiện trán nó đã có thêm một ấn kí nhàn nhạt, mà cái kỳ dị đặc thù trên người đứa bé cũng chậm rãi biến mất. Cuối cùng, đứa bé biến thành một đứa trẻ con loài người bình thường.

Nàng ta bèn đưa tay sờ sờ đến dấu phong ấn trên trán con mình, thở dài:

- Con à, tên con là do Ti Vũ thiên thần đặt cho, nhất định vận mệnh của con sẽ tương liên với người.

Những tia nắng mặt trời còn sót lại chiếu lên mặt đứa trẻ, sánh đường lúc này đã đỏ thẫm như máu.

Trần Cảnh quay lại thành Ngọa Hổ thì đã qua một ngày, không biết được ngày hôm qua có Tổng binh thành Ngọa Hổ phái người tìm mình. Hắc tiếp

tục tiến vào trong thành. Thành Ngọa Hồ này chỉ có hai cửa, một hướng thông với thành Quân An là thành quốc đô của Trung Nguyên. Còn hướng kia chính là cửa thành nơi Trần Cảnh đã từng đi tới, có nói vài câu với Tổng binh thành Ngọa Hồ bên ngoài cửa thành.

Trần Cảnh từ bên ngoài tiến vào, thủ vệ thành vẫn là mấy người như vậy. Lúc ấy Tổng binh Ngô Sĩ Kỳ lệnh cho văn sĩ kia đi tìm Trần Cảnh, còn phái người tới hỏi bọn hăn có nhìn thấy Trần Cảnh rời đi hay không, bọn hăn còn đáp là không có. Nhưng lúc này lại nhìn thấy Trần Cảnh từ bên ngoài trở về, bọn hăn không khỏi nhìn một lượt từ trên xuống dưới, thầm nghĩ không rõ hăn ra ngoài từ lúc nào.

Ngày hôm qua văn sĩ cũng chỉ phái người tới hỏi thăm hăn, căn bản không nói bắt Trần Cảnh lại, cho nên bọn hăn cũng không làm gì cả. Chỉ là lúc này nhìn Trần Cảnh, trong mắt bọn hăn đã cảm thấy hăn trở nên cao thâm khó lường.

- Đạo trưởng, tối nay có mưa chứ?

- Có, mưa to.

Đám thủ vệ đồng loạt nhìn lên bầu trời. Chỉ thấy trên trời phủ đầy rặng mây đỏ, căn bản không có chút dấu hiệu sẽ mưa. Chẳng qua lần này không người nào cười to cả, chỉ dùng một loại ánh mắt quái dị đánh giá hăn. Trong lòng mỗi người đều ngạc nhiên không rõ làm sao.

Trần Cảnh đi đến cửa thành, nhìn bọn họ, rồi chỉ tay lên tấm phướn trắng mình cầm, nói:

- Cầu mưa cầu phúc, bắt quỷ tróc yêu.

Nói xong, cũng không ai lên tiếng. Trần Cảnh chỉ cười cười, không nói thêm nữa mà đi thẳng vào trong thành.

Một thủ vệ trong đám lập tức chạy đến phủ Tổng binh cáo cáo. Lúc người vệ sĩ kia quay lại thì trời đã tối đen, hơn nữa sáng sớm nay Tổng binh đã cùng với văn sĩ đi qua thành Quân An rồi.

Lúc này, bầu trời trũng thấp, đột nhiên một tiếng sét âm vang. Rồi tích tắc sau, mưa to như trút nước xuống.

Vào thành rồi, Trần Cảnh cũng đã có tính toán.

Thế nhưng ngoài ý là hắn phát hiện tòa thành này có Thổ Địa, nhưng không có Thành Hoàng. Đồng thời cũng có vài miếu thần không biết tên, nhưng tất cả đều rất nhỏ. Thần linh bên trong miếu đó cũng có thần lực cực thấp. Ngoài ra còn có một ngôi miếu Long vương nho nhỏ. Nhìn Long vương trong đó dữ tợn, có lẽ là Long vương của con sông nhỏ bên ngoài cách thành này không xa. Tuy còn có hương khói, có ông Từ chăm lo nhang đèn khói lửa, nhưng miếu thờ không có thần quang.

Trần Cảnh bèn mở một quầy hàng nhỏ bên ngoài miếu Long vương này. Sau một tháng, tên tuổi của hắn đã truyền khắp thành Ngọa Hổ. Ai ai cũng biết trước miếu Long vương phía Đông thành có một đạo sĩ biết tính toán tiết trời.

Đồng thời mọi người cũng bàn tán xem rốt cuộc Trần Cảnh có lai lịch gì. Sau đó không ít người liên hệ Trần Cảnh với miếu Long vương kia, cho rằng Long vương hiển linh. Bằng không làm sao hắn có thể nói chuyện thời tiết chuẩn xác đến như vậy được.

Đột nhiên, ngày kia có một văn sĩ tới gặp Trần Cảnh.

- Chân nhân quả thật là cao nhân. Chỉ trong một tháng ngắn ngủi, danh tiếng đã tràn khắp thành Ngọa Hổ, truyền đến cả thành Quân An.

Văn sĩ chậm rãi nói với Trần Cảnh:

- Ngày đó chân nhân từ phương Tây tới, Văn mẫu không nhìn ra được chân nhân. Mong ngài thứ tội.

Trần Cảnh chỉ nhìn qua, mặt không nở nụ cười. Bởi thân thể hắn là tượng đá, căn bản không thể cười được. Văn sĩ kia giới thiệu mình họ Văn, tên đầy đủ là Văn Tuấn Khanh, là người bên cạnh Tổng binh Ngô Sĩ Kỳ. Ý nói Tổng binh rất thích kết giao với kỳ nhân dị sĩ, muốn mời Trần Cảnh qua phủ Tổng binh ngồi một chút.

Trần Cảnh không cự tuyệt mà đi theo Văn Tuấn Khanh vào phủ Tổng binh.

Hơn một tháng nay, dù không ai biết rõ thân phận của hắn. Nhưng hắn đã có được tín ngưỡng nhân nhật như mây mù giăng núi ở trong tòa thành này.

Vào phủ Tổng binh, Trần Cảnh mới biết Tổng binh tìm hắn không đơn thuần chỉ vì muốn kết giao.

Hiện tại có rất nhiều thần linh bên trong đất nước Trung Nguyên, mỗi một tòa thành đều có một vị thần. Mà riêng bản thân tướng quân trấn thủ một tòa thành cũng có rất nhiều thần linh bên cạnh, còn có rất nhiều đệ tử Đạo môn, hoặc yêu quái hóa thành hình người hành tẩu trong nhân gian.

Nhiều năm trước, thành Ngọa Hồ này đã từng xuất hiện một tràng đấu phép, cuối cùng không còn vị thần nào ở lại. Cho nên hiện tại ở đây chỉ còn một vài tiểu thần có thần lực ít ỏi. Hơn nữa nguyên nhân chủ yếu còn là ở chính Tổng binh Ngô Sĩ Kỳ này, các thần linh thông thường căn bản không thể truyền bá tín ngưỡng trong thành, cũng không thể xây miếu thần.

Trần Cảnh chính là thần linh đầu tiên tiến vào thành Ngọa Hồ mà không bị y phát hiện ra.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 107: Không Thuận Theo Cầu Ác, Không Can Thiệp Nhân Họa

oOo

Trong phủ tổng binh ở thành Ngọa Hồ, chỉ thấy lấp ló phía sau chiếc ghế tựa lớn có tổng binh đang ngồi, còn Văn Tuấn Khanh đã lui ra ngoài sau khi Trần Cảnh tiến vào.

So sánh với tổng binh Ngô Sĩ Kỳ mặc nguyên một bộ quân phục, Trần Cảnh chỉ khoác một thân áo bào bình thường lại không hề có vẻ lép vế, tựa như so sánh một mảnh hổ trong núi với một con hạc tự do bay giữa mây.

Ngô Sĩ Kỳ ngồi trên một chiếc ghế ngọc được nạm vàng, hai chân vắt lên trên bàn, tay cầm một thanh trường kiếm, đang nhẹ nhàng lau kiếm bằng một chiếc khăn lụa.

- Không biết chân nhân tu hành ở bảo sơn nào?

Người tu hành đều thích thăm dò lai lịch của nhau, nhưng lại không tiện dùng pháp thuật, cho nên phần lớn đều chọn cách mở miệng hỏi.

Trần Cảnh mặc một bộ áo bào xanh, trong tay còn cầm phướn trắng, nói:

- Nơi nào có sinh linh sẽ là chỗ tu hành của ta.

Ngô Sĩ Kỳ giương mắt nhìn Trần Cảnh, nói:

- Hóa ra không phải là đạo nhân, mà là thần linh.

- Là người hay là yêu quái?

Ngô Sĩ Kỳ lại hỏi.

Chỉ thấy ánh mắt của Trần Cảnh như có một làn nước mờ mờ. Hắn nhìn Ngô Sĩ Kỳ, đáp:

- Đã là thần linh, sao còn phân người với yêu?

- Ha ha ha...

Ngô Sĩ Kỳ cười to, "Choeng" một tiếng, đã tra kiếm vào vỏ, lớn tiếng nói:

- Nói rất hay, đã là thần linh, sao còn phân người với yêu.

Nói xong, y bước tới trước mặt Trần Cảnh, thân thể mặc áo giáp màu đồng cổ của y cao hơn Trần Cảnh nhiều, khiến lúc y bước đi như tỏa ra uy thế của người trên.

Trần Cảnh vốn thân tượng đá, cao lớn hơn người bình thường, nhưng theo thời gian, thân thể hắn đã phát sinh biến hóa, nhỏ đi nhiều. So với Ngô Sĩ Kỳ một thân áo giáp thì đúng là có vẻ "mỏng manh".

- Như vậy, người tới thành Ngọa Hồ của ta là để thu tín ngưỡng của cả thành sao?

Ngô Sĩ Kỳ đột nhiên hùng hổ dọa người.

Trần Cảnh chưa bao giờ gặp người hỏi thẳng như vậy. Tuy rằng câu hỏi rất đơn giản, nhưng Trần Cảnh phát hiện mình lại không trả lời nổi.

Hắn không nói gì, nhưng trong lòng nghĩ: "Là vì tín ngưỡng sao? Nếu không phải, thì vì cái gì đây?"

- Ha ha ha ha...

Ngô Sĩ Kỳ cười to, nói:

- Những lời này ta đã hỏi qua rất nhiều thần linh, người biết bọn họ trả lời thế nào không?

Trần Cảnh nói:

- Tướng quân, thỉnh giảng.

Ngô Sĩ Kỳ chậm rãi quay đi, trong mắt hiện vẻ mỉa mai, nói:

- Bọn họ có thể chia làm ba loại, trong đó một loại trả lời thẳng rằng vì tín ngưỡng mà đến, một loại khác nói là vì không muốn để người thành Ngọa Hổ phải chịu loạn thần nô dịch mà đến. Còn một loại cuối cùng thì giống như người, không thể trả lời. Hai loại trước, ta gọi là hư thần, giả thần, còn loại thứ ba, người cảm thấy nên gọi là gì?

Trần Cảnh đáp:

- Loại thứ ba còn không bằng hai loại trước. Làm thần linh, cần tín ngưỡng, vậy mà không dám nói thẳng. Làm thần linh, để chúng sinh không bị loạn thần nô dịch vốn là chức trách, lại không dám mở miệng. Cho nên so sánh với hai loại trước, loại thứ ba càng kém cỏi.

Ngô Sĩ Kỳ quay đầu lại nhìn Trần Cảnh, ánh mắt như kiếm. Y nhìn chăm chăm Trần Cảnh trong chốc lát, rồi đột nhiên cười to, cực kỳ khinh thường phất tay, ý bảo Trần Cảnh rời đi.

Trần Cảnh đi một lát, Văn Tuấn Khanh tiến vào, hỏi:

- Tướng quân cảm thấy thế nào?

Ngô Sĩ Kỳ nói:

- Loại thứ ba có thể là dạng thần linh tùy tiện, không có khát vọng, yếu đuối nhát gan, không dám gánh vác trách nhiệm, nhưng cũng có thể là chân thần, nói năng thận trọng, lấy bình định lại trời đất, trật tự thần đạo làm ý nghĩa sinh mạng. Người cảm thấy hần là loại nào?

- Không rõ ràng lắm.

Văn Tuấn Khanh nói.

Ngô Sĩ Kỳ ngồi trở lại trên ghế, chậm rãi nói:

- Ta lấy thế áp tới, hần không hề kinh hoảng. Ta dùng giọng mỉa mai, hần không giận. Ta hỏi hần có phải tới vì tín ngưỡng không, hần mặc dù không đáp, nhưng lại tỏ vẻ trầm tư nghĩ ngợi. Không e ngại, không sợ hãi, biết suy nghĩ, đây có lẽ thần linh cần tìm.

- Pháp lực của hần ra sao?

Văn Tuấn Khanh hỏi.

- Theo ta thấy, trong thế gian này, không có một thần linh nào có tư cách trọng định lại trật tự Thiên đình. Pháp lực cao thấp cũng không trọng yếu.

Ngô Sĩ Kỳ nói.

* * *

Trần Cảnh lại trở về trước miếu Long vương, tiếp tục tính mưa gió cho người. Ngẫu nhiên còn có người tìm đến hần để cầu phúc, thậm chí có cả đến xin tên cho con cháu.

Cuối ngày, hần trở lại căn phòng đã thuê. Phòng này nằm ở một dãy tiểu viện độc lập, trong viện có một cây hòe lớn. Lúc này trời tối đen, Trần Cảnh đứng dưới cây hòe, ngẩng đầu nhìn lá cây. Trên lá có sâu, trên cây có tổ chim, ở thân cây lại có những cái tên có nam có nữ, có nét nhìn nguệch

ngoạc chắc hẳn do trẻ con khắc lên, có nét lại cứng cáp nghiêm chỉnh, hẳn là từ tay người trưởng thành.

Nếu đây là một gốc cây bình thường thì cũng thôi, nhưng cái cây này lại là một cái cây đã khai linh.

- Người luôn đứng ở chỗ này, hẳn thấy được rất nhiều chuyện chứ?

Trần Cảnh đột nhiên mở miệng hỏi cây hòe già.

Bốn phía yên tĩnh không tiếng động, chỉ có âm thanh xào xạc từ gió thổi lá cây. Đây là lần thứ ba Trần Cảnh nói chuyện với cây hòe.

Ngay khi Trần Cảnh nghĩ nó vẫn không trả lời thì cây hòe già lại mở miệng. Âm thanh của nó vang vọng theo tiếng lá rì rào.

- Sở dĩ ta không trả lời, bởi vì ta chỉ là một tiểu thụ yếu, nào có tư cách nói chuyện với thiên thần như ngài.

Cây hòe già nói.

- Ta sao có thể là thiên thần gì, ta chẳng qua có khí lực hơn người thường một chút mà thôi.

Trần Cảnh nói.

- Tuy ta không biết pháp lực của ngài cao bao nhiêu, nhưng trên thân ngài có khí tức của thiên thần, chuyện này ta sẽ không nhận sai.

Cây hòe nói.

Trần Cảnh biết, chỉ thần linh có thần vị trước tam phẩm mới có tư cách vào Thiên đình, cho nên thần linh tam phẩm và trên tam phẩm đều được gọi là thiên thần.

- Người đã thấy rất nhiều thiên thần sao?

Trần Cảnh hỏi.

- Hơn một nghìn năm trước gặp qua không ít, sau đó thì chưa từng, mãi mười năm trước mới lại thấy một vị.

Cây hòe nói.

Trần Cảnh có chút bất ngờ, nói:

- Hóa ra người đã khai linh trước cả thiên hà kiếp.

Cây hòe già thở dài một tiếng, nói:

- Kể cả khai linh từ hỗn độn thì cũng thế nào chứ? Những vị đại thần thông từng có thể loạn thiên địa, phá luân hồi, định càn khôn, giờ cũng biết ở nơi nào?

- Bọn họ đều biến mất, nhưng người đang ở đây, có thể thấy bọn họ có chỗ không bằng người.

Trần Cảnh nói.

- Không phải ta có chỗ hơn họ, mà là vì ta tình nguyện bình thường, cho nên ta sống, mà bọn họ biến mất.

Cây hòe nói.

Trần Cảnh trầm mặc một hồi, lẩm bẩm:

- Tình nguyện bình thường sao? Lẽ nào cứ sống mà không muốn làm chuyện gì đó sao?

- Làm chuyện gì đó? Thanh lọc đất trời? Hay vì chúng sinh tạo thái bình?

Cây hòe nói.

Trần Cảnh giữ im lặng, đứng dưới tàng cây một đêm. Ngày hôm sau, hắn lại tới miếu Long vương làm người tính toán thời tiết, giúp người vẽ bùa hộ thân. Liên tiếp vài ngày, mỗi ngày đều như thế.

Đột nhiên có một ngày, mọi người trong thành Ngọa Hồ tụ tập cả trên một con đường. Thì ra là tổng binh phụng mệnh mang binh đi Bắc Hải bình loạn, dân chúng tới đây để tiễn đưa thân bằng bạn hữu. Trần Cảnh đột nhiên sinh ra cảm giác những người này cách mình vô cùng xa xôi. Cho tới nay hắn đều cho mình là nhân loại, nhưng giờ lại chẳng thể nào cảm thụ được tâm tình của những người trước mắt này.

- Hóa ra, ta đã cách bọn họ thật xa.

Trần Cảnh chợt sinh ra ý nghĩ này trong đầu.

Chớp mắt đã qua ba tháng. Trần Cảnh vẫn ở nơi này bày quán, tính toán thời tiết, không lúc nào không chính xác. Thanh danh của hắn truyền thật xa, cho dù là mấy thần linh nho nhỏ trong thành cũng đều từng tới nơi này dò xét thử. Thế nhưng dù bọn họ đều đã chuẩn bị sẵn những lời làm khó, thì tới khi ngồi xuống trước quầy, lập tức những gì chuẩn bị đều loạn cả lên. Nhìn về phía Trần Cảnh với đôi mắt như tràn ngập khói mây kia, tất cả đều cảm giác như mình bị nhìn thấu hết cả, dưới con mắt ấy chẳng biết phải làm gì nữa. Còn có cả không ít người tu hành đi qua thành Ngọa Hồ đều tới miếu Long vương. Bọn họ hoặc là luận đạo đàm huyền cùng Trần Cảnh, hoặc lại muốn dò xét lai lịch của hắn.

Đột nhiên có một ngày, Văn Tuấn Khanh vẫn luôn theo quân chinh chiến bên ngoài trở lại, đi thẳng tới trước mặt Trần Cảnh. Trần Cảnh nhìn người này, thấy một thân phong trần, trên người vẫn mang theo cái khí sát phạt chỉ người ở chiến trường mới có.

- Hiện tại có ba vạn tính mạng tướng sĩ đặt ở trước mắt người, người cứu hay là không cứu?

Văn Tuấn Khanh đi tới trước mặt Trần Cảnh, nói thẳng vào vấn đề.

- Cứu.

Trần Cảnh đáp không do dự.

- Vậy theo ta đi.

Văn Tuấn Khanh nói.

Trần Cảnh lại ngồi không hề động, nhìn Văn Tuấn Khanh, nói:

- Ta cứu người, nhưng không thể bởi vì cứu một người mà giết một người.

- Không phải tộc ta, đều không phải người.

Văn Tuấn Khanh đáp trả.

Trần Cảnh lắc đầu, nhìn Văn Tuấn Khanh, không nhắc lại. Văn Tuấn Khanh nói:

- Nếu người bắt động, có ba vạn tướng sĩ chết đi, không một người cảm kích người. Nếu người đi, ngay cả sẽ có ba vạn tướng sĩ oán hận người, thì lại cũng sẽ có ba vạn tướng sĩ khác cảm kích người, thậm chí thờ phụng người, dành trọn tín ngưỡng thành Ngọa Hồ cho người.

Trần Cảnh nói:

- Ta không dùng thần thông với người phạm tặc.

- Không cần người tới đối phó người phạm. Sở dĩ tướng quân lâm vào khốn cảnh là bởi vì đối phương có thần linh trong quân. Chỉ cần người

hàng ngũ thần linh tu sĩ của đối phương là được.

Văn Tuấn Khanh nói.

Trần Cảnh nghĩ một lát, liền đồng ý. Hẳn đồng ý không phải vì sự cảm kích của ba vạn tướng sĩ, cũng không phải vì tín ngưỡng, mà là cảm thấy nếu tất cả đều không về, trong thành Ngọa Hồ nhất định sẽ có rất nhiều người thương tâm. Còn nếu bọn họ về được, tất nhiên sẽ có rất nhiều người vui sướng. Hẳn chợt nghĩ, dân chúng cả thành mừng vui nhất định sẽ cho cảm giác tốt hơn lúc xuất chinh trước nhiều.

Chỉ là mặc dù như thế, hẳn cũng vẫn tự đặt ra một chuẩn mực trong lòng: "Thần không thuận theo những lời cầu độc ác, không can thiệp vào nhân họa." Sau hẳn lại thêm một câu: "Trong thiên hạ, bất kể là tu sĩ nhân loại, hay quỷ mị trong núi thành tinh, hay yêu quái, hay thần linh, cũng không nên chủ động hiển lộ thần thông ở nhân gian."

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 108: Thiên Thần Ti Vũ

oOo

Sau khi nghe được lời đồng ý từ Trần Cảnh, Văn Tuấn Khanh lại đi mời những thần linh khác trong thành. Trần Cảnh không đi cùng, cho nên không biết Văn Tuấn Khanh dùng phương pháp gì đã động những thần linh này. Hắn cũng không đi cùng đường với bọn họ.

Thành Ngọa Hồ đang vào tháng chín, trời nóng nực, mà Bắc Hải thì lại là băng tuyết ngập trời.

Tại một khe núi khuất gió. Nơi đây chính là đại doanh của thành Ngọa Hồ. Khe núi này có địa hình giống như một chữ "Kỷ" (几) lật nằm. Ở hai góc ngoài chữ "Kỷ" phân biệt dựng lên hai đại doanh. Mà ở bên ngoài, chỗ đối diện Bắc Hải lại có một đại doanh nữa. Đại doanh nằm ngoài này là nguy hiểm nhất, dễ bị tập kích nhất. Thế nhưng một khi bị tập kích, những đại doanh phía sau nhất định sẽ đến cứu, mấy đại doanh hỗ trợ lẫn nhau. Ở mấy chỗ núi cao lại có mấy tháp canh, có binh sĩ ngày đêm thủ hộ cảnh giới, có thể nhìn ra vài dặm ngoài xa. Chỉ cần bên ngoài có bất cứ động tĩnh gì, những đại doanh này sẽ lập tức biết được, bởi vì tháp canh sẽ nổi kèn báo, xem như truyền tin tức.

Trong đại trường của Ngô Sĩ Kỳ, y đang cầm một thanh đại đao màu vàng ngồi chính giữa. Giữa binh doanh mà y lại không mặc giáp, chỉ khoác thường phục, trông có vẻ lười nhác. Thượng tướng lâm chiến thoải mái ung dung, chính là cảm giác này.

- Sao? Vị coi bói trước miếu Long Vương kia không đi cùng người sao?

Ngô Sĩ Kỳ hỏi Văn Tuấn Khanh. Những thần linh cùng trở về với Văn Tuấn Khanh lại không hề có gì không vui, bởi do Trần Cảnh không có ý che chắn, nên bọn họ đều cảm nhận được khí tức thần linh trên thân Trần Cảnh, cũng cảm thấy được Trần Cảnh quả thật cao minh hơn bọn họ, nên được Ngô Sĩ Kỳ coi trọng như vậy là rất bình thường.

- Hẳn nói sẽ tới sau.

Ngô Sĩ Kỳ không hỏi thêm gì nữa, mà quay mặt nói với bốn vị thần linh đến cùng Văn Tuấn Khanh:

- Chư vị có thể tới, Ngô mỗ thay mặt toàn quân ba vạn ba nghìn tướng sĩ cảm tạ.

Y đứng lên, ôm quyền nói với bốn vị thần linh đến từ thành Ngọa Hồ, bất kể là động tác hay biểu cảm đều vô cùng chân thành.

Bốn vị thần linh phân biệt đáp lễ. Bọn họ vừa bước vào quân doanh này thì đã phát hiện nơi đây bị bao trùm trong hung sát khí. Thứ này do sát khí trên toàn bộ quân sĩ ngưng kết mà thành, làm cho bọn họ có cảm giác như bị đè nặng ở trên lưng. Mà tướng quân trước mặt này, giơ tay nhắc chân liền như có thể chém ra toàn bộ sát khí ấy, bức thẳng tới mi tâm thần nguyên.

Song phương ngồi xuống xong, Ngô Sĩ Kỳ liền nói với bốn vị thần linh tình hình chiến sự trước mắt.

- Người cùng quân ta giao chiến vốn là một chư hầu của Trung Nguyên ta, suốt mười năm tới khi tân vương kế vị, vẫn luôn tiến cống, nhưng năm nay khi quốc quân sai sứ giả tới, hẳn chẳng những không biết tội, còn dám chém đầu sứ giả treo ở đầu tường thành Bắc Hải. Đại vương mệnh bản tướng thảo phạt hẳn, một đường đặc thẳng, thế nhưng binh tiến tới nơi này, đã nửa bước khó đi.

Nói tới đây, Ngô Sĩ Kỳ nhìn chung quanh. Nơi này chẳng những có bốn thần linh từ thành Ngọa Hồ đến, mà còn có quan tướng trong quân.

Y tiếp tục nói:

- Cũng không phải quân ta khiếp nhược không chiến nổi, mà là bên phía nghịch tặc có thần linh tu sĩ làm phép thuật. Ta tuy có quân trận, nhưng cũng rất khó để tự bảo vệ mình. Hiện tại trong quân ta thiếu lương, không đủ để sinh hoạt bảy ngày, binh sĩ vận lương luôn bị người tu hành của đối phương đánh lén. Thời tiết càng ngày càng lạnh, nếu không thể ở trong bảy ngày phá nghịch tặc, thì cả ba vạn ba nghìn tướng sĩ quân ta đều phải chôn xương trong băng tuyết.

Ngô Sĩ Kỳ nhìn mọi người, hỏi:

- Chư vị có cách nào phá địch không?

Những tướng quân kia đều không trả lời, đều nhìn về bốn thần linh đến sau. Bởi vì đối với họ, tất cả căn nguyên đều ở việc không thể ngăn cản pháp thuật của đối phương.

- Không biết trong nghịch quân có thần thông chi sĩ gì?

Một trong bốn thần linh hỏi. Vị này tên là Đồng Trình, vốn là một gốc Thiên Lý thảo, dưới cơ duyên mà hóa hình, thành thần linh. Dòng thảo mộc hóa hình được toàn bộ đều nhờ cơ duyên, hóa hình rất khó, mà kể cả hóa hình rồi thì pháp lực cũng yếu hơn nhiều so với dòng động vật. Thế nhưng dòng thảo mộc đều có thần thông pháp thuật không ai biết.

Lúc này, Văn Tuấn Khanh trả lời:

- Từng thấy phía trên trận địa địch mây đen vần vũ, trong đó xuất hiện giao nhân (người thường luồng), tay hắc cầm một cái trống lớn, dùng chùy

nện xuống, quân sĩ phe ta nghe thấy hôn mê không thể chiến, mỗi khi gặp cảnh đó đều chỉ có kết trận lùi về.

- Ngoại trừ giao nhân, có gì nữa không?

Đồng Trình lại hỏi.

- Chưa thấy gì thêm, có lẽ có, có lẽ không.

Văn Tuấn Khanh nói.

- Có hay không, thử sẽ biết.

Ngô Sĩ Kỳ nói, sau đó hạ lệnh đánh trống, tập kết ba nghìn binh sĩ kết trận khiêu chiến.

Ngô Sĩ Kỳ cười trên một con ngựa lớn lông bạc trắng. Liếc mắt nhìn qua, con ngựa lại có vẻ oai hùng như mãnh hổ. Ở bên cạnh y là một ngọn cờ lớn thêu một chữ "Ngô" thật to, lại có lá cờ "Trung Nguyên" dựng thẳng trong quân.

Từng binh sĩ trầm mặc đập theo nhịp trống đi tới, kết thành trận thức. Trên không từ từ ngưng kết ra một áng mây đỏ. Mây đỏ lại dần ngưng kết ra hình một con hổ đỏ rít gào, mà binh sĩ bên dưới mây thì được sương đỏ bao phủ che mờ đi.

Phía trước binh trận, chỉ có mấy người Ngô Sĩ Kỳ ở bên ngoài. Trong bốn vị thần linh thì ba vị đều cười mãnh thú trong núi, còn vị tên là Đồng Trình thì cười một con ngựa vàng do pháp thuật tụ tập linh khí của đất ngưng tụ thành, nhìn cực kỳ mạnh mẽ, như lúc nào cũng có thể cười mây bay vụt lên cao.

Phản quân lập tức mở cửa doanh. Đầu tiên là hai đội binh sĩ dàn trận bước ra, sau lại tách thành hai hàng, từ chính giữa có một đội nhân mã đi

vào trước trận.

Song phương đã đánh mấy tháng, cũng không có nhiều lời, hơn nữa lần này mục đích của Ngô Sĩ Kỳ chỉ là thăm dò. Bởi vậy vừa phất tay, ba nghìn quân quân sĩ bao phủ trong sương đỏ đã lao lên, sát khí tận trời, mơ hồ có thể nghe được tiếng hổ gầm.

Phía trên không bên Bắc Hải xuất hiện một vùng sóng biển hư ảo. Bên trong sóng biển lại có một con cá mập thật lớn, hung ác lao tới quân Trung Nguyên.

Hai bên lao tới, tiếng giết chóc hóa thành tiếng hổ gầm cá mập rống, nhìn không thấy người, chỉ thấy hổ đỏ đại chiến với cá mập trắng trên không.

Chỉ chốc lát sau, cá mập đã ở hạ phong, không ngừng lui về phía sau.

"Thùng... Thùng... Thùng..."

Đột nhiên có tiếng trống vang lên.

Ở trên không quân Bắc Hải, có một giao nhân xuất hiện phía sau cá mập trắng trong tiếng trống. Kẻ này trên thân chỉ chút vẩy như vẩy cá, trên đầu không có tóc, không thấy lỗ tai, miệng như miệng cá, ẩn ẩn bên trong miệng là dày đặc răng nanh.

Trên người của gã cũng không mặc quần áo, nửa mình dưới quần một đoạn vải bố màu lam, từ đầu gối trở xuống bị che trong mây khói không thấy rõ lắm.

Theo tiếng trống vang lên, lực lượng của con cá mập trắng kia tăng nhiều, trong nháy mắt trở nên vô cùng hung mãnh. Còn con hổ đỏ thì bỗng yếu hẳn khí thế, không ngừng lùi về sau, mây đỏ cũng biến thành nhạt dần như muốn tan.

Đúng lúc này, một vị thần linh bên cạnh Ngô Sĩ Kỳ đột nhiên tung người lên, biến mất trong hư không.

Đồng thời Đồng Trình bên cạnh cũng tháo từ cổ xuống một thanh kiếm nhỏ nhìn như đồ trang sức.

Trên bầu trời, một người bỗng nhiên xuất hiện ở trong hư không, ngay phía sau giao nhân kia. Người này chính là vị thần linh vừa biến mất cạnh Ngô Sĩ Kỳ. Người này hét lớn một tiếng, giơ tay lên, lòng bàn tay hiện một lá bùa màu vàng tỏa ra hào quang lấp lánh, rồi đánh một chưởng tới phía sau lưng giao nhân.

"Thùng..."

Một chưởng kia còn chưa ấn được lên lưng giao nhân, đã thấy giao nhân bỗng đánh liên tục vào cái trống treo trên cổ.

- Aaaaaa...

Người nọ kêu thảm một tiếng, rơi xuống trận binh kịch liệt bên dưới.

- Ha ha ha.... Chút tiểu thuật, cũng dám lâm trận.

Giao nhân cười lớn. Nhưng mà gã vừa mới cất tiếng, trên đỉnh đầu gã đã thấy xuất hiện một thanh đoản kiếm, đâm thẳng tới gã theo tiếng cười.

- Aaaaa...

Giao nhân né không kịp, rơi xuống đụn mây, nhưng lại không hề rớt xuống đất, mà lập tức bỏ chạy trong hư không. Thanh kiếm kia đuổi không kịp, hóa thành một luồng sáng trắng rơi vào tay Đồng Trình, lần nữa hóa thành một mặt dây chuyền hình thanh kiếm nhỏ.

Giữa không trung, con hổ đỏ do mây đỏ biến thành dừng mãi trở lại, làm con cá mập trắng lùi liên tiếp về sau.

"Thùng thùng thùng..."

Tiếng trống lại vang lên từ quân doanh của đối phương. Sau một hồi trống trận, hồ đồ lại tháo chạy.

Lúc này, một thần linh khác bên cạnh Ngô Sĩ Kỳ tức giận hừ một tiếng, nói:

- Một con thường luồng mà thôi, ta đi chút sẽ trở lại.

Dứt lời, người này nhảy khỏi ngựa, vừa đặt chân lên mặt đất đã hóa thành một cơn gió lạnh, đi mất.

Trong chốc lát sau vẫn không thấy người này trở về.

Ngô Sĩ Kỳ có chút bận tâm, bên cạnh lại có một thần linh nói:

- Ngươi mỗ đi xem.

Dứt lời, vị này dần dần trong suốt đi, rồi biến mất trên lưng thú cưỡi.

Đồng Trình sờ sờ thanh kiếm nhỏ đeo trên cổ, nói:

- Trong nghịch quân có lẽ có thần thông chi sĩ khác, Đồng mỗ cũng đi xem, có gì còn có thể chiếu ứng lẫn nhau.

Dứt lời, Đồng Trình kẹp chân vào bụng ngựa. Dưới chân con ngựa chột sinh ra mây vàng, rồi bay thẳng lên cao.

Đi tới trên quân doanh của đối phương, Đồng Trình chỉ thấy một vùng sát khí đặc thành mây ngăn trở, không thể nhìn rõ bên trong có gì. Đồng Trình dồn pháp lực vào hai mắt, tình huống trong quân doanh lập tức hiện rõ ràng. Nhưng chỉ vừa nhìn, Đồng Trình đã kinh hãi, chỉ thấy trên cột cờ của quân doanh có treo ba cái đầu người đầm đìa máu tươi.

Đồng Trình giận dữ vô cùng. Cùng là tu sĩ, tuy ở phe bất đồng, nhưng hai bên vốn không có thâm thù gì, vậy mà đám người này lại cắt đầu ba vị thần linh treo lên cột cờ, chẳng những khiến họ thần hình đều diệt, mà còn phải chịu vũ nhục thật lớn.

- Giết thì giết, sao phải vũ nhục như vậy.

Đồng Trình không thể nén cơn giận, tháo thanh kiếm trên cổ xuống, đặt ngang miệng thổi khê. Thanh kiếm trang sức lập tức hóa thành một thanh đoản kiếm. Đồng Trình tung kiếm đi ra, kiếm hóa thành một luồng sáng lạnh, bay ra như dải lụa, khê quần quanh cột cờ. Ba cái đầu liền bị kiếm nâng lên không trung. Đồng Trình lại vung ống tay áo, thu ba cái đầu vào trong đó.

Thế nhưng vừa làm xong động tác này, Đồng Trình chợt nghe được tiếng cười như chuông bạc theo gió. Đồng Trình kinh hãi, vội điều khiển đoản kiếm quần bay quanh thân.

- Người giúp bọn hần nhặt xác, còn xác người thì ai nhặt đây?

Theo giọng nói vang lên, trong hư không bỗng xuất hiện một cô gái. Cô ta mặc một thân pháp bào đỏ tươi, điểm tuyết bởi bảy cái chấm màu đen. Cô ta vừa xuất hiện, thanh kiếm đang lượn quanh thân Đồng Trình cũng lập tức đâm tới.

Cô gái kia phất tay áo, hào quang đỏ đen xuất hiện. Chỉ thấy bảy điểm sắc đen đỏ bay múa trong không trung, Đồng Trình tức thì cảm thấy choáng váng.

Ánh kiếm màu trắng kia lập tức lộ ra bản thể, rồi bị cô gái kia chụp lấy bằng một tay. Cô ta vừa cất bước, đã xuất hiện phía sau Đồng Trình, bắt lấy gáy của Đồng Trình rồi vọt xuống trong quân doanh. "Bùm" một cái, cô ta quật Đồng Trình trên mặt đất, rồi lập tức có binh sĩ đánh tới, đè xuống

Đồng Trình còn chưa lấy lại tinh thần, lại có đại đao nâng lên muốn chặt đầu của Đồng Trình.

- Chậm đã, kẻ này không thể giết. Hẳn là Thiên Lý thảo hóa hình, đợi bản cô nương có thời gian sẽ chứng hẳn lên ăn.

Cô gái kia vốn mặt đang lạnh tanh, nói xong câu này lại cười khanh khách lên, giống như là nhìn thấy món canh yêu thích đang ở trước mắt.

Những binh sĩ kia ai nấy đều lộ vẻ sợ hãi, vội vàng dùng thùng Cấm Linh trói Đồng Trình lại. Còn cô gái kia thì lật lật thanh kiếm đã hóa lại thành vật trang sức, có chút cao hứng nói:

- Ủm, pháp kiếm cũng không tệ lắm, chuyển này thật không uổng công.

Dứt lời, cô ta đã đeo mặt dây dạng thanh kiếm kia lên cổ mình.

Tiếng trống vẫn vang, cá mập trắng không ngừng lướt tới, hồ đỏ lại từ từ lùi về sau, cuối cùng lùi tận đến cạnh đại trại, hình thành thế hồ ngồi trên núi, đồ sộ bất động, mặc cho cá mập tấn công thế nào cũng vô dụng. Cuối cùng cá mập đành bất đắc dĩ thôi lui. Mây hình thành từ sát khí trên trời dần dần tan đi, thân thể các binh sĩ dưới đất cũng hiện ra. Chỉ có một nửa còn sống, mà chỗ song phương giao chiến thì càng là thây chất đầy đồng.

Không khí trong đại trường của Ngô Sĩ Kỳ ảm đạm tới tận cùng. Các tướng quân đều giữ im lặng, nhìn Ngô Sĩ Kỳ. Ngô Sĩ Kỳ mặc một thân áo giáp uy vũ, đứng thẳng trong trường, đưa lưng về phía chư tướng, tay đề trường kiếm, không nói lời nào.

Hồi lâu sau, Ngô Sĩ Kỳ nghiêng đầu, hỏi:

- Bốn thần đều rơi vào trận địa địch, có thể làm gì?

Không có người nào trả lời.

- Ài...

Ngô Sĩ Kỳ thở dài một hơi.

Bỗng có người đến báo.

- Bẩm tướng quân, bên ngoài có một đạo nhân cầu kiến.

- Mặc trang phục gì?

Ngô Sĩ Kỳ vội hỏi.

- Thân mặc đạo y màu lam, tay cầm cờ trắng, trên cờ trắng viết "Cầu mưa cầu phúc, bắt quỷ tóm yêu".

Ngô Sĩ Kỳ mừng rỡ nói:

- Mau mau mời đến.

Người tới đúng là Trần Cảnh. Ngô Sĩ Kỳ vội bước tới đón, bắt lấy tay Trần Cảnh, nói:

- Ba vạn tướng sĩ đều ở trong tay ngài, xin hãy cứu họ.

Trần Cảnh cười nói:

- Tướng quân chớ nôn nóng.

- Trong quân không có lương thực, bốn thần đều trong tay địch, không vội sao được.

Ngô Sĩ Kỳ nói.

Trần Cảnh nói:

- Đều là lỗi của ta, trên đường bởi vì gặp được một việc chậm trễ, nếu đến sớm một chút, ba vị đạo hữu kia đã không ngộ hại.

- Cái gì, bọn họ đã ngộ hại sao?

Ngô Sĩ Kỳ kinh hãi nói.

- Đúng vậy, chịu chém đầu, thần hồn đều tán.

Trần Cảnh nói.

- Ài, là ta hại bọn họ.

Ngô Sĩ Kỳ ngửa mặt lên trời thở dài.

- Tướng quân không cần tự trách. Người tu hành, sinh tử đều ở tay mình, sao đổ cho người khác được. Ta đến chính là muốn nói cho tướng quân, tu sĩ trong quân Bắc Hải đã bị ta đuổi đi, sẽ không đến nữa.

Trần Cảnh nói.

Chúng tướng sĩ kinh hãi.

Trần Cảnh còn nói thêm:

- Ta tới cũng là muốn cáo từ với tướng quân.

- Chân nhân là muốn trở lại thành Ngọa Hổ sao?

Ngô Sĩ Kỳ hỏi. Dù y biết Trần Cảnh không phải người trong đạo môn, nhưng y vẫn gọi Trần Cảnh là chân nhân, bởi vì chữ chân nhân này cho tới nay không nói riêng gì đạo gia, mà nói tới một cảnh giới tu vi nhất định, thuộc về một cách gọi chung.

- Không, ta sẽ không về Ngọa Hổ, ta muốn đi Bắc Hải.

- Bắc Hải?

Trần Cảnh nhìn ánh mắt kinh nghi của Ngô Sĩ Kỳ, trong lòng biết người này cho là mình muốn đi tới nước Bắc Hải phản loạn, lập tức nói:

- Ta muốn đi tới chỗ sâu trong biển, chứ không phải ở nước Bắc Hải.

Ngô Sĩ Kỳ không hỏi thêm gì nữa, Trần Cảnh cũng không lưu lại, xoay người muốn đi. Ngô Sĩ Kỳ lại đột nhiên nói:

- Nếu chân nhân đã muốn rời đi, cũng chẳng biết lúc nào mới có duyên gặp lại. Không biết chân nhân có thể ban cho biết thần danh?

- Có gì mà không được chứ.

Trần Cảnh cười nói:

- Ta vốn là Hà Bá Kinh Hà, sau gặp cơ duyên mà biến thành thần Ti Vũ.

Tiếng còn vang, người đã biến mất.

Ngô Sĩ Kỳ kinh hãi, bên cạnh chư tướng nhìn nhau thất sắc.

- Ti Vũ chi thần, quản lý thủy vực thiên hạ, quản lý mưa rơi các chốn, Thiên đình chính thần, tam phẩm.

Trong đầu bọn họ không khỏi nhớ tới một câu như vậy.

Sau hồi kinh ngạc, Ngô Sĩ Kỳ quyết định sau khi trở về thành Ngọa Hồ sẽ cho xây dựng một ngôi miếu thờ thần Ti Vũ.

Trần Cảnh đi Bắc Hải là bởi vì hắn nghe từ miệng giao nhân biết được trong Bắc Hải có một vị Long Vương. Theo giao nhân miêu tả, Trần Cảnh đoán Long Vương kia nhất định là Giao Long Vương. Bởi vậy Trần Cảnh muốn đi Bắc Hải, hắn muốn hỏi Giao Long Vương một câu, ông ta có từng

tiếng vào Thiên đình hay không, có gặp được sư tử Diệp Thanh Tuyết hay không.

Mà trong khi Trần Cảnh đi Bắc Hải, ở phía Đông núi Côn Lôn đột nhiên có ánh sáng chói lòa. Vô Vưu tự phong là chương giáo Côn Lôn, đại khai sơn môn, quảng thu đệ tử.

Hành vi ở Côn Lôn như một tín hiệu, để các môn phái tu hành trong thiên hạ dồn dập khai sơn thu đồ đệ.

Lại có không ít kẻ tu hành tới cảnh giới nhất định thì sẽ sinh ra Nguyên Thần. Có điều tới khi cầu thông trời đất thì những người này đều gặp lôi kiếp tới thân. Phần lớn đều hồn phi phách tán sau lôi kiếp, chỉ một số ít có thể giữ mạng, nhưng cũng hỏng thân. Người có thể bình yên vượt qua lôi kiếp là vô cùng ít ỏi.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 109: Chu Thiên Tinh Đấu Trận

oOo

Trần Cảnh xuất hiện lại ở trên một đám mây. Hắn liếc mắt nhìn, chỉ thấy ngàn dặm đều là băng tuyết.

Cách quân doanh của quân Bắc Hải và quân Trung Nguyên không xa, đang có một người nam vác một người nữ đi trên mặt tuyết. Trần Cảnh nhớ người nam kia tên Đồng Trình, cũng tới từ thành Ngọa Hồ, còn người nữ thì ở quân doanh Bắc Hải. Vừa rồi hắn đi vào quân doanh Bắc Hải thì cô gái này bị hắn đả thương rồi chạy trốn, không ngờ giờ lại bị Đồng Trình bắt được.

- Người muốn mang ta đi đâu?

Cô gái bị vác trên vai nói.

- Nhà của ta.

Đồng Trình nói.

- Người muốn ăn ta?

- Nếu người muốn ăn ta, đương nhiên ta cũng muốn ăn người.

Cô gái kia trầm mặc một hồi, cảm thán nói:

- Không ngờ Thất Tịch ta ăn vô số linh hoa dị thảo, cuối cùng lại bị người ăn.

Âm thanh theo gió truyền vào tai Trần Cảnh, nhưng hắn không để ý tới hai người này. Lúc trước hắn không giết cô gái tên Thất Tịch này, cũng không giết giao nhân, không phải bởi vì bọn họ có thần thông chạy trốn, mà là hắn cố ý thả bọn họ.

Lúc ấy hắn vào thẳng quân doanh Bắc Hải thì nhìn thấy ba thần linh thành Ngọa Hồ bị giết, nhưng trong tâm hắn lại không hề có tức giận. Cho dù giao nhân kia cùng cô gái tên Thất Tịch có bản thể là côn trùng hóa hình ra tay với hắn, hắn cũng không hề có ý định giết họ.

Chỉ là hắn cảm thấy, thân là tu sĩ mang thần thông pháp thuật, thì không nên tham dự các trận chiến của phàm giới. Nghĩ tới đây, hắn đột nhiên cảm thấy loạn lạc trong thiên hạ có một phần rất lớn là đến từ tu sĩ và thần linh. Trần Cảnh biết, rất nhiều thần linh tham gia vào chiến tranh của người phàm, chính là để chiếm được thêm nhiều tín ngưỡng, hy vọng thông qua cách này thu thập càng nhiều tín ngưỡng nhân gian, cũng để đề cao pháp lực bản thân.

"Làm như vậy không tốt." Trần Cảnh nghĩ vậy, nhưng lại không nói rõ được tại sao, nhất thời trong lòng nảy sinh vô số ý nghĩ trái ngược, giống như là chinh chiến sát phạt ở nhân gian, chỉ thay thành mấy loại lời nói tranh cãi trong đầu hắn.

Trong nháy mắt đã đến hải vực. Trên mặt biển đen kịt, giống như lúc nào cũng có thể có tuyết rơi. Trần Cảnh cũng không nhận ra Bắc Hải Long cung ở nơi nào, nhưng hắn tự có pháp thuật, chỉ cần vừa vào trong nước biển là có thể cảm nhận được. Tại cảnh giới Thần nhi minh tri (thần linh biết rõ), chỉ cần là có ở trong nước, chỉ cần hắn muốn biết, sẽ có thể biết.

Chìm vào trong nước, một ý niệm, đã theo sóng vào chỗ sâu trong.

Sâu trong biển tối tăm mà lạnh như băng, nhưng lại không hề im lặng. Làn nước nhìn như yên tĩnh ấy không ngừng vang lên các loại âm thanh.

Những âm thanh có chút giống như tỉnh dậy sau ngủ say, có chút lại giống như tiếng nói mới, có chút thì tựa tiếng cắn xé, cũng có chút là tiếng kêu thảm trước khi chết.

Những âm thanh này tự nhiên không phải kẻ bình thường có thể nghe được. Người phàm đương nhiên là không, mà dù là tu sĩ cũng khó mà nghe nổi trong làn nước thâm sâu tĩnh lặng này.

Trần Cảnh hạ xuống đáy biển. Trước mặt hắn là một tòa núi băng khổng lồ. Tên núi băng có một cánh cổng, trên cổng có hai chữ "Bắc Hải". Cũng không có chữ nào khác, càng không có đồ án trang trí, không hề có cảm giác xa hoa mà một Long cung nên có.

Trần Cảnh đi gọi cửa. Sau cánh cửa nặng nề kia lại không hề vang lên tiếng động nào. Trên cửa không có cấm chế, chỉ là Trần Cảnh không dùng pháp thuật gọi cửa, càng không trực tiếp đi vào.

Hắn tới gần cánh cửa băng nặng nề, đưa tay trước cửa, không nhanh không chậm gõ ba cái. Cũng không có âm thanh nào vang lên trong nước, nhưng cửa kia lại từ từ mở ra. Mở cửa là một ông lão. Ông ta nói:

- Mời.

Bất kể là giọng điệu hay vẻ mặt đều đúng mức. Nói xong, ông ta đi ở phía trước dẫn đường. Trần Cảnh nói một tiếng "Làm phiền", sau đó cũng im lặng.

Bắc Hải Long cung này nhìn qua hắn là mới xây, bên trong cũng không cầu kỳ, chỉ có vài tòa đại điện đơn giản. Nhưng Trần Cảnh vừa tiến vào đã có một cảm giác nơi này thật lớn. Trần Cảnh lập tức hiểu, Bắc Hải Long cung này nhất định là Giao Long vương tự xây dựng, bởi nơi đây tràn ngập loại đạo ý bất cam bình phàm. Theo tòa cung điện này, Trần Cảnh hiểu được, Giao Long Vương từng dâng sớ muốn nhấn chìm Côn Lôn đã tiến vào một loại cảnh giới thần bí khó lường.

Khi Trần Cảnh đi vào trước mặt Giao Long Vương thì Giao Long Vương đang ngẩng đầu nhìn trần cung điện. Trần Cảnh ngẩng đầu, chỉ thấy trên trần nhà có từng đường nét đan khắp nơi, trong đó mỗi chỗ giao nhau của các nét lại tạo ra một vòng tròn, mà trong mỗi vòng tròn lại có một cái tên. Trần Cảnh liếc mắt liền thấy được Kinh Hà, Côn Lôn ở trong đó. Lấy Côn Lôn làm trung tâm mở rộng ra, bốn phía gồm Kinh Hà, Thanh Nguyên, Hoài Âm, Nam Thiên, cũng có mấy cái tên Trần Cảnh không biết.

- Người hân cũng đã thấy thứ này?

Giao Long Vương đột nhiên mở miệng nói.

Trần Cảnh hơi sững sờ, rồi hiểu rằng Giao Long Vương muốn nói cái gì. Hân chợt nhớ tới tấm lưới vô hình bao phủ trời đất mà mình thấy được khi ở trong giếng Tù Long. Đến giờ Trần Cảnh vẫn có nguyên cảm giác tràn ngập thần bí về nó.

- Ta đã thấy.

Trần Cảnh trả lời.

- Nhưng không biết đây rốt cuộc là cái gì?

- Đây là Chu Thiên Tinh Đấu đại trận.

Giao Long Vương nói.

Trần Cảnh chấn động. Giao Long Vương nói bình thản, nhưng trong lòng Trần Cảnh lại như có một tia sét xẹt qua.

- Đây chính là Chu Thiên Tinh Đấu trận đồ đã làm đất trời phải thay đổi sao?

Trần Cảnh nhin không được hỏi.

Giao Long Vương không trả lời, nhưng là Trần Cảnh biết điều đó đúng, lại cũng không đúng. Cái này chỉ là một phần nhỏ của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận mà thôi.

- Người muốn hỏi ta về Diệp Thanh Tuyết sao?

Giao Long Vương đột nhiên hỏi.

- Đúng.

Trần Cảnh đáp.

- Ta đã thấy sư tỷ của người, thế nhưng, hiện tại hân cô ta đã chết rồi.

Giao Long Vương nói.

- Đã chết?

Trần Cảnh lặp lại, không thể tin được lỗi tai mình.

- Tuy rằng sư tỷ của người bất kể là thiên tư hay là lòng dạ đều hiếm có trên đời, nhưng cô ta muốn sống sót tại Thiên đình ngập tràn kiếm chú kia là không thể nào.

Giọng của Giao Long Vương không hề có tia cảm tình nào, chỉ là đang trần thuật một sự thật. Nhưng Trần Cảnh ở một khắc này lộ ra một tia sát khí, Giao Long Vương lập tức cảm ứng được. Giao Long Vương quay đầu nhìn Trần Cảnh, nói:

- Sao, muốn động thủ với ta? Người có thể thử xem biao thần Ti Vũ của người có thể trở ra Bắc Hải này không.

Đây là lần đầu tiên Giao Long Vương nhìn Trần Cảnh kể từ khi hân bước vào trong điện băng này. Lúc này Trần Cảnh mới phát hiện, ánh mắt của Giao Long Vương không khác gì năm đó khi mình là một Hà Bá nho nhỏ,

còn đối phương là Long Vương Kinh Hà, thậm chí càng thêm thâm thúy, ngoại trừ cứng cỏi kiêu ngạo năm đó, thì còn tăng thêm vài phần thần bí.

Hai người đối diện nhau.

Cuối cùng là Trần Cảnh cúi đầu, nói:

- Xin lỗi, bởi vì nàng là sư tỷ của ta, cho nên...

- Nhưng lại không phải sư tỷ của ta. Người bởi vì cô ta cứu người đã trả giá lớn, thậm chí thiếu chút nữa đánh mất tính mạng, còn làm cho rất nhiều sinh mệnh vô tội vì vậy mà chết, cho nên sư tỷ của người nhất định phải sống? Không chấp nhận được người khác nói mấy câu người không muốn nghe?

Giao Long Vương nói.

- Ta không có ý này.

Trần Cảnh nói.

- Người đi đi.

Giao Long Vương không đợi Trần Cảnh nói thêm đã cắt lời, chấm dứt câu chuyện. Trần Cảnh bỗng cảm giác mình như rơi vào dòng thời gian chảy ngược, không ngừng lùi về phía sau. Giao Long Vương trước mắt nhanh chóng xa dần, mờ hồ, rồi biến mất, cuối cùng hiện ở trước mắt Trần Cảnh là ngọn núi băng dưới đáy biển, trên núi có một cánh cửa, mặt trên có hai chữ đơn giản "Bắc Hải". Lúc này hắn mới phát hiện, hai chữ này tạo ra một cảm giác bá đạo nặng nề, tựa như cả ngọn núi băng này là một chinh thể với cung điện kia.

Một màn vừa rồi giống như Trần Cảnh gặp phải ảo giác, giống như hắn căn bản chưa bước vào cung điện Bắc Hải này, chưa từng thấy Giao Long

Vương, cũng chưa từng thấy có một ông lão mở cửa cho hắn.

Trần Cảnh đứng thêm một lát, liền vọt người rời đi. Hắn biết, một chút hương hỏa tình phân giữa mình và Giao Long Vương đã không còn. Lên tới trên mặt biển, cảm thụ trong hư không có tín ngưỡng lực nhật nhòa mà chỗ nào cũng có, tâm tình của hắn mới bình tĩnh lại. Hắn đi từ hải vực lên bờ, đi ở vùng đất bị đóng băng, tiến vào thành Lệ Hải của nước Bắc Hải, lại ra khỏi thành, một đường tới Trung Nguyên. Mà trên đường đi, hắn không ngừng thấy được Trung Nguyên cùng Bắc Hải vẫn đang chinh chiến.

Trần Cảnh đi cũng không xa chiến trường, song phương đang liều chết chém giết.

Bất kể là Ngô Sĩ Kỳ hay tướng quân nước Bắc Hải, bọn họ đều không biết pháp thuật, nhưng không biết họ học từ đâu được cách bài binh bố trận, vừa như trận pháp lại vừa không giống, toàn bộ nhờ thường ngày diễn luyện cùng tướng quân lâm trận điều khiển, dựa vào địa thế hiểm yếu kết thành vũ dũng từ nhân khí, hình thành một luồng "thế" giống như thiên uy. Trần Cảnh đương nhiên có thể xuyên qua khói mây thấy được các binh sĩ đang trong giết chóc. Bọn họ mỗi người đều vũ dũng, mỗi người đều là những chàng trai trẻ tuổi, không ai có thâm thù với đối phương, nhưng ở đây lại dùng tính mạng mà đổi lấy mạng của nhau.

- Bọn họ vì sao mà chiến? Bảo gia? Vệ quốc? Hay là vì quân chủ mà chiến?

Trần Cảnh cũng không rõ. Trong tâm của hắn đột nhiên hiện ra một câu: "Một quốc gia hưng thịnh, nhất định phải trả giá bằng rất nhiều tính mạng của dân chúng vô tội. Một quốc gia tiêu vong cũng giống như thế."

Hắn ngược nhìn xung quanh. Trời đất mênh mông, đồi đồi núi núi, hoa lá cỏ cây, côn trùng chim thú... ở trong mắt hắn tất cả đều giống nhau, không phân biệt được cao hay thấp, thậm chí còn như là biến thành từng ký hiệu

trong thế gian. Những ký hiệu này hoặc là tĩnh lặng, hoặc là vận động. Nhưng bất kể tĩnh lặng hay vận động, đều không cải biến được cảm giác chúng là những ký hiệu, hơn nữa loại cảm giác này càng ngày càng nặng, lạnh như băng mà xa xôi.

Trong gió đột nhiên truyền tới tiếng cười, tiếng cười tràn ngập cảm giác thoải mái khoan khoái.

Hắn nhìn theo hướng âm thanh tới. Ở một ngọn núi rất gần chiến trường, đang có hai người nằm nghiêng trên một tảng đá bị mưa cọ rửa bằng phẳng sạch sẽ mà cười cười nói nói. Bọn họ căn bản không chú ý tới dưới chân núi có quân đội hai nước đang giết chóc, cũng giống như không nghe được những tiếng kêu thét rung trời. Tại bên cạnh họ có mấy đóa hoa không sợ lạnh giá nở ra, bị bọn họ tiện tay bắt xuống, rồi lại bắt những cánh hoa, mùi hương quanh quẩn trên đầu ngón tay họ. Bọn họ là vui vẻ, là không gò bó, là ngọt ngào. Trần Cảnh có thể cảm thụ được.

Trần Cảnh nhận ra bọn họ là Thiên Lý thảo yêu Đồng Trình, và Thất tinh biểu trùng tinh (bọ rùa bảy chấm) tên Thất Tịch. Hai người này vốn là sinh tử đại địch, hiện tại lại cùng nằm một chỗ phơi nắng.

Giữa bọn họ sinh ra không khí ấm áp như gió xuân, làm cho hết thảy trước mắt Trần Cảnh như tan ra, trở nên sinh động.

Mây khói dưới chân hắn tan đi, đặt chân lên đất, cảm giác được mặt đất lạnh lẽo và ẩm ướt, lại bước đi xa.

Không ít nơi trong trời đất có thần linh hiển lộ thần dị, thu thập tín ngưỡng chúng sinh.

Khai đàn giảng pháp, yêu linh tinh mị bên dưới tập hợp.

Lúc ở trong Côn Lôn, bởi vì muốn phá Côn Lôn đại trận, cho nên Trần Cảnh triệu cáo trời đất, tự phong Ti Vũ chi thần, lại phong những người tới

cứu hấn làm thần tướng bên dưới. Trong đó Hồng đại hiệp được bia thần Nam Thiên, quản lý sông Nam Thiên. Vở sò được bia thần Thanh Nguyên, quản lý sông Thanh Nguyên. Khi núi Tùng Thanh được bia thần Hoài Âm, quản lý sông Hoài Âm.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 110: Càn Khôn Ô Trọc, Vẫn Có Kẻ Biết Thần

oOo

"Bên trong chu thiên, người tối cao, không ai qua được Ti Vũ chi thần. Ở trong chu thiên, người có thể tin tưởng nhất không ai khác Ti Vũ chi thần..."

Trong sông Nam Thiên, một đám yêu linh dưới trướng Hồng đại hiệp đang ngồi lắng nghe, con nào con nấy đều là vẻ mặt sùng kính. Hồng đại hiệp vốn chỉ là một yêu linh trong sông, lại sống sót được sau khi Kinh Hà xảy ra biến hóa ngất trời, hơn nữa còn thành thần tướng dưới trướng thiên thần, không chế cả một con sông.

Theo truyền thuyết, bên dưới thiên thần đều có thần tướng, mỗi người đều pháp lực cao cường. Những truyền thuyết kia không biết chân thật đến đâu, đều là quá xa xôi, nhưng chuyện trước mắt thì rõ ràng là thật.

Thần tướng công tượng, cũng có người gọi là Đà Tượng Ma Hà (Tôm ma công tượng). Trong mắt những kẻ mạnh, tự nhiên Hồng đại hiệp chẳng là gì. Nhưng ở trong sông Nam Thiên, trong mắt đám yêu linh, Hồng đại hiệp đã sắp trở thành nhân vật như trong truyền thuyết rồi.

Trên bầu trời, trăng sao lấp lánh, xa xa lại thi thoảng thấy có ánh chớp nổi lên, mưa gió rít gào.

Hồng đại hiệp thả mình trên sóng nước. Nước sông lại kết thành một ngọn tháp nước cao cao, để chúng yêu nhìn rõ từng cơn sấm sét phía xa.

- Hà gia, đó có phải là sinh linh độ kiếp không ạ? (Hà - tôm, hà gia: cách gọi trang trọng)

Giữa sông có yêu linh hỏi. Hồng đại hiệp cười lạnh, nói:

- Hắc hắc, đúng vậy, là đang độ kiếp.

- Hà gia, ngài mau kể tiếp cho chúng con nghe chuyện vị gia kia kiếm phá Côn Lôn đi.

Hồng đại hiệp nghe hỏi chuyện này, lập tức mở cờ trong bụng. Nhưng nó vẫn cố làm ra vẻ bình thản, nói:

- Côn Lôn ấy hả? Cái chỗ Đạo tổ thành đạo ấy cũng chẳng ra sao. Các người đã muốn ta kể, ta sẽ kể một chút vậy. Nhớ khi đó, ta cùng vô số muội theo Hà Bá gia lên thẳng Côn Lôn. Các người cả đời này sẽ không biết cái cảm giác đạo ý cô động cả vạn năm trên Côn Lôn ập xuống là thế nào đâu, trời sập cũng không hơn gì cả.

Nói tới đây, nó liếc nhìn quanh một vòng, nói:

- Đạo ý, các người biết không? Các người có hiểu cái gì gọi là đạo ý không hả?

Đám yêu linh bên dưới đồng thanh không biết, cầu hà gia giải thích cho chúng. Hồng đại hiệp càng thêm đắc chí, lại có cảnh nền là sấm sét rung chuyển phía xa, càng làm nó có thêm vài phần thần dị.

* * *

Thời gian dần qua, yêu linh tu sĩ độ kiếp ngày càng nhiều. Pháp lực của kẻ độ kiếp càng cao, thì thiên uy sẽ càng lớn, thậm chí còn dẫn cả cung điện mờ mờ ảo ảo hiện ra trên bầu trời.

Chẳng những yêu linh có thể nhìn thấy cảnh đó, mà cả những người phạm trần có thị lực tốt cũng có thể thấy được. Mà mỗi khi có người thấy cảnh đó, là nhân gian sẽ xuất hiện đại lễ tế trời.

Trong Kinh Hà tĩnh lặng, có Lý Anh Ninh vẫn ở Tú Xuân loan. Việc Lý Anh Ninh làm mỗi ngày chỉ có châm hương cho những người tới dâng hương, ban đêm thì ngồi tĩnh tu dưới cây đại thụ trước miếu thần. Trên cây có một con chim sơn ca đậu.

Từ đường Hà Tiền u tĩnh. Nơi này vẫn chỉ là một từ đường của nhân gian, nhưng giới tu hành đã coi từ đường Hà Tiền này là một chỗ nguy hiểm, cho dù có tranh đấu cũng không để xảy ra ở gần nơi này.

Hư Linh thần bí, làm cho nhiều người cảm thấy sợ hãi.

* * *

Trung Nguyên, trong thành Quân An là long xà hỗn tạp, yêu ma thần linh đạo môn tu sĩ đều có.

Trần Cảnh bước vào thành thì liền tự phong ấn pháp lực bản thân. Hắn như một người bình thường tiến vào thành Quân An. Hành tẩu nhân gian lâu như vậy, để cho mặt của hắn có thêm vài phần nhân khí, không còn cứng nhắc như trước.

Trong thành không người nào biết, một vị thiên thần đã tới.

Bất tri bất giác, Trần Cảnh đã ở lại tòa thành này hơn ba tháng.

Hắn giống như muốn thật sự thành một người phạm, mỗi ngày trải qua cuộc sống của người phạm. Đây cũng xem như thời gian hắn gần kề nhân gian nhất. Lúc này, hắn đang ngồi ở trên đường, bán sợi mì, trong tay cầm một quyển sách mà đọc.

Vừa vào thành, cơ duyên thế nào, Trần Cảnh được nhận vào một tiệm bán sợi mì. Từ đó, mỗi ngày hắn đều nhận một gánh sợi mì từ cửa tiệm đó để đi bán ở khu chợ phía Đông cách đó khá xa. Hắn bán hàng từ sáng sớm đến nửa đêm, giữa trưa cũng không về tiệm ăn cơm, mà có người đưa tới.

Hôm nay, người đưa cơm tới là một chàng trai. Nhìn người này vô cùng thật thà phúc hậu, hơi mập, tên là Hồ Đại Bảo.

Kỳ thật Trần Cảnh không cần ăn ngũ cốc hoa màu, nhưng hắn vẫn ăn, ăn vào trong bụng thì thân thể sẽ tự luyện hóa, cũng không cần quá trình bài tiết tạp vật.

- A Cảnh... Người, người nói xem, Điềm Điềm... Điềm Điềm tới cùng là có ý gì với ta không?

Hồ Đại Bảo nói. Trần Cảnh vừa nghe giọng điệu của Hồ Đại Bảo, đã biết là chàng trai này đang rất căng thẳng, căng thẳng đến nỗi nói cũng thành cà lăm.

- Có, nàng có ý với người đó.

Trần Cảnh buông sách xuống, bưng lên bát cơm được Hồ Đại Bảo đưa tới, bắt đầu ăn. Trần Cảnh biết chàng trai này muốn nghe nhất chính là câu ấy. Nếu không nói ra, có lẽ cả ngày này cậu ta làm gì cũng hỏng.

Quả nhiên, Hồ Đại Bảo cười lên ha ha một cách ngây ngô

Có người đến mua sợi mì. Hồ Đại Bảo lập tức thay Trần Cảnh bán hàng, vẻ mặt chuyển biến cực nhanh, ứng đối cũng vô cùng thuần thục. Khi Trần Cảnh mới tới, việc bán chác thế nào đều là Hồ Đại Bảo dạy. Y dạy Trần Cảnh phải cười nhiều hơn, dạy Trần Cảnh về giá cả, gặp người tuổi gì lại nói thế nào.

Trần Cảnh biết, kỳ thật Hồ Đại Bảo cực kỳ thông minh, chẳng qua bề ngoài thoát nhìn thật thà phúc hậu đến mức ngô ngố mà thôi. Mà cô nàng Điềm Điềm lại ghét nhất cái vẻ ngố tàu của Hồ Đại Bảo. Nhưng càng là vậy, khi đối mặt với Điềm Điềm thì cái khôn khéo trên người Hồ Đại Bảo đều đi đâu hết, chỉ có cà lăm.

Một ngày lại trôi mau. Cũng như thường ngày, gánh sợi mì vẫn chưa bán hết. Ngay khi Trần Cảnh định thu dọn trở về, thì đột nhiên có một ông lão ăn mặc sang trọng tới trước mặt hắn, nói:

- Vị công tử này, sợi mì còn bán không?

- Bán.

Trần Cảnh ngẩng đầu, trả lời ngay.

- Tốt lắm, vậy người mang cả tới Lan Lăng Vương phủ, chúng ta mua hết.

Ông lão ăn mặc sang trọng nói. Trần Cảnh nhìn kỹ trong mắt ông ta, kết luận ngay, đây là một người thông minh cơ trí, còn đang nhìn dò xét hắn.

Trần Cảnh có chút nghi hoặc, người của Lan Lăng Vương phủ làm sao lại chạy tới chỗ mình mua sợi mì chứ? Nhưng hắn cũng không hỏi nhiều, chỉ nói "Được" một tiếng, liền tiếp tục thu dọn. Ông lão vẫn ở cạnh chờ, vẫn là ánh mắt dò xét, chẳng qua ông ta ẩn giấu vô cùng tốt. Nhưng Trần Cảnh là thần linh, tuy phong ấn pháp lực, thì vẫn cực kỳ mẫn cảm với những ánh mắt có mục đích.

Trần Cảnh thu dọn xong thì nhắc lên, ông lão đi trước dẫn đường. Đi chưa bao lâu, ông lão bước lên một cỗ xe ngựa chờ sẵn bên đường. Trần Cảnh tiếp tục gánh hàng theo sau. Xe ngựa đi không nhanh, cũng không chậm, nếu một người thường vừa gánh nặng vừa muốn đuổi theo hắn sẽ phải cố hết sức.

Trần Cảnh luôn giữ một khoảng vừa phải, nhìn như là cố hết sức. Xe ngựa cũng không đi nhanh hơn.

Ước chừng nửa canh giờ, xe ngựa tới cạnh một tòa phủ trạch. Từ bên cửa có võ sĩ thủ vệ ra hiệu cho qua. Xe ngựa tiến vào, Trần Cảnh theo sát sau. Võ sĩ chỉ nhìn hắt từ trên xuống dưới, cũng không ngăn trở, có lẽ biết Trần Cảnh là do ông lão phía trước dẫn vào.

Ông lão xuống xe, lại dẫn Trần Cảnh đi tiếp vào trong, cũng không để Trần Cảnh nghỉ ngơi một chút.

Hai người xuyên qua một dãy hành lang, lại qua mấy cái sân rộng. Lan Lăng Vương phủ này khá lớn, nơi Trần Cảnh đi qua đều rất yên tĩnh. Họ lại đi ngang một chỗ có bốn thủ vệ đứng thẳng. Cảnh sắc trước mắt lập tức thay đổi, từ thâm nghiêm biến thành ấm áp.

Trong viện lan tỏa mùi thơm nhàn nhạt, cách đó không xa có nhiều khóm hoa tử lan. Nếu nói phía trước là một đại hán mặc giáp mang đao, thì hậu viện này chính là một thiếu nữ thêu hoa vẽ mành.

Đi tới trước một tòa đình viện, ông lão kia nói:

- Cứ để ở chỗ này đi.

Dứt lời, ông ta trả tiền cho Trần Cảnh. Trần Cảnh cầm lấy, vừa nhìn đã nói:

- Không cần nhiều như vậy.

- Đó là tiền mua mìn, cộng cả tiền người đưa tới nữa.

Ông lão nói.

Trần Cảnh nghĩ nghĩ, cũng không nói gì nữa. Nhưng rõ ràng là cộng cả tiền hàng lẫn tiền công gánh cũng không cần đến nhiều tiền như vậy.

Trần Cảnh đột nhiên phát hiện có người đang nhìn mình, ngẩng đầu, chỉ thấy phía sau một cánh cửa sổ có một cô gái đang len lén nhìn mình. Đôi lông mi nhỏ dài, cái trán trắng ngần, hai con mắt thật to, đôi má ửng hồng, dải tóc đen nhánh rũ cong rũ xuống trước ngực.

Cô gái kia thấy Trần Cảnh ngẩng đầu nhìn lại mình thì mặt nàng như được bôi thêm một lớp son, hơi lùi bước về sau, nhưng vẫn dửng dưng cảm đối mắt với Trần Cảnh.

Trong đôi mắt phẳng phát như làn thu thủy, rạng rỡ lấp lánh.

Ông lão ho khan hai tiếng. Trần Cảnh vội cúi xuống, chắp tay với ông lão, cáo từ rời đi. Ông lão lại đi trước dẫn đường, một mực im lặng, ra đến ngoài mới nói:

- Công tử, những gì thấy hôm nay, không thể truyền ra ngoài.

Giọng của ông lão pha thêm một chút uy nghiêm. Trần Cảnh vội nói:

- Ta không thấy gì cả, biết truyền gì chứ.

Ông lão gật gật đầu, nhìn Trần Cảnh đã rời đi, mới trở lại chỗ Trần Cảnh đặt gánh sợi mì. Trên lầu, thiếu nữ kia vẫn đứng nhìn từ trên cửa sổ. Nếu Trần Cảnh đứng ở vị trí của nàng, sẽ phát hiện, cả đoạn đường đi trong phủ của mình đều ở trong tầm mắt của nàng.

Ông lão còn không có vào, nghe được âm thanh của hai thiếu nữ bên trong, liền lập tức lui xuống.

- Biểu muội, kia chính là người muội nói, đọc sách tại phố xá sầm uất, mà như ngồi ở đám mây cao sao?

- Vâng, biểu tỷ.

- Chẳng ra gì a.

- Đó là biểu tở tâm nhần không rõ, nhìn không ra vị đạo trên người hần.

- Ha ha, lại còn vị đạo sao? Là vị đạo gì thế, mũi của muội còn hơn cả mũi cầu rồi đó!

- Không ngửi được, mà phải dụng tâm cảm nhận. So với những vương tôn quý tộc, hần còn hơn gấp bội... Không, gấp trăm lần... Cũng không phải, là không so sánh được.

Hai thiếu nữ trong phòng, một tên là Hứa Phiên Phiên, còn người kia là Lan Khanh Lăng. Hứa Phiên Phiên là người thuộc Hứa Vương phủ, còn Lan Khanh Lăng thì là con gái nhỏ nhất của Lan Lăng Vương, cũng chính là cô gái ban nầy đối mắt với Trần Cảnh.

Hứa Phiên Phiên có chút tức giận nói:

- Chẳng phải chỉ là một kẻ bán sợi mì sao, có cần dẫm người khác để nâng hần lên như vậy không?

- Muội chỉ nói thật.

Lan Khanh Lăng chẳng hề để ý nói, ngón tay cuốn cuốn lộn tóc nhìn qua cửa sổ về phía xa.

Hứa Phiên Phiên đảo mắt, tính toán một lát, thầm nghĩ: "Nếu người đã so hần với trời cao, thì để ta cho hần ngã xuống bùn trước mặt người đi."

Trần Cảnh một đường trở về, sắc trời càng lúc càng tối.

Hần đi trong bóng đêm, giống như hòa thành một thể với đêm tối. Giống như là hần ngồi ở phố xá sầm uất, vừa bán sợi mì vừa đọc sách, tựa như tan ra cùng phố xá, lại vẫn có người có thể nhìn ra ý vị thần linh trên người hần.

Thần vật có thể tự giấu. Người không nhìn được thì xua đuổi thần vật như giày rách, chỉ người hữu duyên mới có thể thấy được. Trần Cảnh tự phong ấn pháp lực, dung nhập sinh hoạt của người phàm, cho tới bây giờ chưa có người tu hành nào phát hiện ra, không ngờ lại có một người phàm nhìn ra thần tính của hắn.

- Ta nhìn thấy hắn là cảm thấy tâm an, chỉ muốn mãi nhìn thấy hắn.

Lan Khanh Lãng tựa cửa sổ, nói với Hứa Phiên Phiên. Nàng lăm lăm, đột nhiên như giật mình tỉnh lại, la lớn:

- Trương bá, Trương bá.

Trương bá lập tức xuất hiện ở cửa, chính là ông lão dẫn Trần Cảnh vào.

- Tiểu thư.

- Trương bá, giúp ta đi lấy tơ lụa tốt nhất ở chỗ cha, ta muốn vẽ hắn.

Lan Khanh Lãng nói, rồi lại tự mình bổ sung:

- Thôi để ta tự đi.

Nàng không biết, thứ mình muốn vẽ là tượng thần linh. Khi nàng vẽ xong, nàng sẽ là người đầu tiên trong thành Quân An này tin vào Trần Cảnh. Người khác nhìn Trần Cảnh vẫn là bình thường đến không thể bình thường hơn, thậm chí quay đầu đã quên cả mặt mũi hắn. Đây là lý do Trương bá và Hứa Phiên Phiên không hiểu tại sao Lan Khanh Lãng lại cảm thấy hứng thú với một người như vậy, thậm chí có chút như mê muội.

Trương bá nhú mày, nghĩ thầm không biết có nên báo với lão gia việc này hay không. Chẳng lẽ kẻ bán sợi mì kia có yêu pháp, mê hoặc tiểu thư?

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 – Chương 111: Tin Ta Có Thể Xóa Đi Tuyệt Vọng

oOo

Trần Cảnh quay lại cửa hàng nhỏ bán mì kia. Hắn đưa toàn bộ tiền bán được cho Hồ Điềm, là cô gái mà Hồ Đại Bảo gọi là Điềm Điềm. Bọn họ là người cùng một thôn nhưng không phải họ hàng. Nhà Hồ Điềm mở cửa hàng này, còn Hồ Đại Bảo là do cha mẹ mất sớm nên mới đến đây làm thuê để kiếm tiền. Hồ Điềm là con gái một, nên cha cô muốn kén một người biết rõ hoàn cảnh như Hồ Đại Bảo làm rể, có điều lão vẫn chưa nói với cô. Hồ Điềm chắc cũng biết điều này nên luôn gây khó dễ với Hồ Đại Bảo. Cũng chỉ khi y đối mặt với Hồ Điềm mới trở thành một anh ngốc, còn thực sự vẫn là một người đặc biệt khôn lanh.

Trần Cảnh đưa tiền cho Hồ Điềm ngay trước mặt mọi người trong quán, cô nhận xong thì cực kì vui vẻ, nói:

- Một gánh mì cũ mà người có thể bán được nhiều tiền như vậy, thực sự là thần tài chiếu cố à. Ngày mai người lại lấy thêm một gánh nữa đi, nếu bán hết luôn được càng tốt.

Trần Cảnh chỉ biết cười trừ gật đầu. Hắn cũng biết cô nàng chỉ đang khích lệ chính mình, chứ không tin đấy là sự thật. Trần Cảnh đi bán từ lúc đầu đến giờ, chưa lần nào bán hết gánh hàng, mà cô nàng cũng không trách cứ gì hắn.

Một số người làm công thời vụ khác nhìn thấy Trần Cảnh giao hết tiền ra, thì nói nhỏ vào tai hắn:

- Sao người lại đưa hết tiền ra, một gánh mì cũng không cần phải nộp nhiều tiền như thế. Người nên giữ lại một ít thì hơn, thật sự là ngốc à?

Cũng có người lén lút hỏi:

- A Cảnh à, thật hào phóng, đưa nhiều tiền như thế, nói xem người giữ lại bao nhiêu tiền.

Trần Cảnh chỉ mỉm cười coi như trả lời.

Hắn vẫn cứ bán sợi mì ngày qua ngày.

Có một điều đặc biệt là mỗi ngày đều sẽ có một thiếu nữ dừng lại mua mì của hắn. Thời gian là vào lúc hoàng hôn, khi mặt trời sắp khuất núi. Mỗi ngày nàng lại mặc một bộ váy khác nhau, không bao giờ lặp lại. Thịnh thoảng Trương bá đi cùng nàng, có khi lại là một nha đầu. Lúc mới đầu nàng muốn mua tất cả mì, Trần Cảnh lại nói:

- Mua nhiều như vậy, người trong phủ của cô sẽ phải ăn thay cơm. Cô chỉ nên mua một cân thôi.

- Được.

Lan Khanh Lãng đỏ cả mặt nhưng vẫn thoải mái đồng ý.

Từ đấy về sau, mỗi ngày vào lúc hoàng hôn nàng đều tới mua một cân sợi mì, bất kể có gió lớn hay mưa rào, đều tự mình đi đến.

Cuộc sống của Trần Cảnh ở thành Quân An cũng không vì có thêm một người khách quen mà thay đổi, còn sau này sẽ có ảnh hưởng gì thì hiện tại hắn cũng không thể biết được.

Nhưng đối với Lan Khanh Lãng, ngay phút giây nhìn thấy Trần Cảnh, cuộc sống của nàng đang từ từ thay đổi. Về lâu dài, nó đã không còn là thay

đổi nữa mà thành một phần sinh hoạt hàng ngày, chiếm lấy một phần thời gian không nhỏ của nàng.

Việc đầu tiên khi nàng trở về Lan Lăng vương phủ là bỏ sợi mì vào trong một cái vại chuyên đựng được đặt ở trong phòng ngủ của nàng. Ngay sau đó nàng sẽ cầm bút vẽ lại chân dung Trần Cảnh. Đây đã là bức tranh thứ mười bảy. Trước đó, nàng đi xin Lan Lăng vương một ít tờ lụa loại tốt nhất để vẽ thì ông muốn nàng hãy vẽ ra giấy trước cho quen đã, nếu có sai sót thì sẽ lãng phí. Khi nàng bắt đầu vẽ thì mới phát hiện ra không thể nào thể hiện được cái ý cảnh mà nàng cảm nhận được. Chính vì thế mà việc này đã kéo dài rất nhiều ngày.

Hàng ngày nàng tới mua sợi mì, khi trở về lại cảm thấy ý cảnh phát ra từ trên người Trần Cảnh càng rõ hơn. Nàng không biết rằng trong mắt người khác thì nàng giống như bị ma ám. Dù cho nàng đã tiếp xúc với Trần Cảnh được một thời gian khá lâu, bức tranh đã càng ngày càng có thần vận nhưng vẫn còn thiếu một thứ gì đó mà nàng không biết đó là cái gì.

Đột nhiên một ngày, Hứa Phiên Phiên mời Lan Khanh Lăng đi Bạch Vân quan nghe đạo. Đối với những con ông cháu cha con nhà quý tộc giống như nàng thì đi nghe đạo ở đạo quán, chùa miếu trong thành là một việc rất bình thường. Mỗi khi những nơi đó có giảng đạo thì họ sẽ mời bạn bè của mình cùng đi.

Lan Khanh Lăng là con gái út nên được cha cực kì ưu ái. Chính vì thế có rất nhiều người tới mời, nhưng nàng rất ít đi. Khi Hứa Phiên Phiên mời, nàng chần chờ một lúc rồi cũng quyết định là sẽ đi. Lí do bởi vì Hứa Phiên Phiên là một trong số những bạn bè ít ỏi, đồng thời là chị họ của mình nên nàng mới đồng ý.

Hai người đang ngồi trên xe ngựa, nàng kéo màn lên khiến cho gió thổi nhẹ vào mặt.

- Làm sao lại đi đường này?

Lan Khanh Lãng hỏi. Đây là đang đi đường vòng.

- Đi đường này có thể nhìn thấy cái người một mình ngồi giữa phố sá sầm uất lại như ngồi trên đám mây kia a.

Hứa Phiên Phiên đáp.

Lan Khanh Lãng khẽ kêu lên, giống như cảm thấy việc này không hay lắm. Hứa Phiên Phiên nhìn nét mặt của nàng, cũng không nói gì, chỉ bảo xa phu đi nhanh hơn.

Trần Cảnh vẫn ngồi ở chỗ cũ, tâm của hắn tĩnh lặng như bầu trời trong xanh, gọn rõ từng sợi mây trắng mỏng manh.

Hắn nghe thấy một loạt tiếng bước chân đang chạy về phía mình, tốc độ rất nhanh.

- Rầm.

Một người nào đó ngã sấp mặt ngay bên cạnh Trần Cảnh, tay gã gạt đổ gánh mì của hắn. Sợi mì rơi vãi một đồng lớn, còn cái sọt thì lăn ra giữa đường.

Trần Cảnh ngẩng đầu nhìn thấy người nọ cũng đang quay lại nhìn thoáng qua mình, đầy vẻ hoảng sợ bỏ chạy tiếp.

Trần Cảnh đứng dậy, nhưng người nọ lại chạy trở về.

- Rầm.

Hắn lại ngã sấp mặt ở trước mặt Trần Cảnh, khiến sọt mì còn lại cũng đổ nốt, sợi mì đổ ra phủ kín một vùng nhỏ.

Ngay lúc này, hai bên đường đang có người đuổi theo, mỗi bên ba người, tổng cộng là sáu người.

Cả sáu người lao lên đánh đấm liên tiếp vào người nọ khiến gã lăn quay trên mặt đất, miệng la hét thảm thiết. Đám người nọ cũng đạp nát bét hết tất cả sợi mì ở trên mặt đất, không thể ăn được nữa.

Sự việc xảy ra rất nhanh, người trên đường còn chưa kịp tụ tập lại thì vừa lúc một chiếc xe ngựa chạy tới. Trên xe chính là Lan Khanh Lăng cùng Hứa Phiên Phiên. Cả hai người đều đang rất hưng phấn, chỉ là lí do lại hoàn toàn khác nhau.

Vụ ẩu đả xảy ra ngay trước mặt Trần Cảnh, mọi người trên đường lập tức quay lại nhìn về phía này.

Trần Cảnh chỉ hơi bất ngờ, rồi quát lớn:

- Dừng tay.

Những người kia không thềm để ý, vẫn tiếp tục đấm đá. Trần Cảnh đành phải lao ra ngăn họ lại, trái ngăn phải né, cuối cùng đẩy được cả sáu người kia ra, giải cứu cho người đang nằm dưới đất.

- Người là ai?

Một kẻ có khuôn mặt hung hãn trong đám híp mắt hỏi.

- Ta là người bán mì.

Trần Cảnh không hề sợ hãi, nhìn thẳng vào y và nói.

- Bán mì, người không sợ bị vạ lây hay sao?

Y gằn giọng nói tiếp, ánh mắt đăm đăm sát khí.

- Ta đang cứu các người đấy, sắp đánh chết người rồi.

Trần Cảnh trả lời.

- Đánh chết người thì sao, ông đây đánh chết người nhiều lần rồi, vẫn đang sống tốt đây. Nói thêm câu nữa thì người cũng sẽ ăn đòn nốt.

Y nói với giọng điệu hung ác, ngón tay chỉ thẳng vào ngực Trần Cảnh, rồi trầm giọng:

- Khuyên người một câu, không nên vì gã mà bị vạ lây. Cái tiệm mì nhỏ nhỏ của Hồ thị không bảo vệ được người đâu.

Phía sau Trần Cảnh là cờ hiệu của tiệm mì Hồ thị.

Trần Cảnh im lặng một lúc rồi nói:

- Chỉ cần ta nhìn thấy việc bất bình trước mắt, ta đều sẽ quản. Trừ phi ta không nhìn, không nghe thấy.

Khi Trần Cảnh nói ra những lời này, gáy của hắn chấn động, giống như có thứ gì ở đấy nổ tung. Hắn là thần linh, là Thiên Thần Ti vũ, mỗi lời nói, cử động đều khác người thường. Lời nói của hắn vừa vang lên đã như là một lời thề cực kì trầm trọng.

Lúc này đạo quán Bạch Vân, chùa Pháp Hoa, miếu Kỳ Thiên, điện Câu Mang trong thành Quân An đều không hện mà cùng nhìn thoáng về bầu trời ở trên đầu Trần Cảnh.

- Ha ha.

Người kia ngửa mặt lên trời cười to, cả năm người khác cũng như thế.

- Đã bao nhiêu năm...đã bao nhiêu năm...chưa từng nghe thấy chuyện cười hay đến thế. Hiệp khách à, hành hiệp trượng nghĩa à, đã rất lâu không

có ai dám quản việc ta làm, bây giờ lại có người. Thực sự là ông trời có mắt a. “Ta nhìn thấy việc bất bình đều sẽ quản”, người cho rằng mình là Thiên Thần hạ phạm ư?

Y cười nhạo xong liền quay lại nhìn xuống người bị đánh, híp mắt nói:

- Người nên nhanh chóng đưa vật kia ra đây. Phải biết rằng người không có khả năng chạy thoát. Dù cho người có thoát được thì vợ người cùng con gái sẽ bị chúng ta bán làm nô lệ.

Người nọ tái mặt, đầy vẻ sợ hãi. Trong ánh nhìn chăm chăm của đối phương, gã run giọng đáp:

- Ta ném vật kia vào trong gánh mì.

Gã vừa nói xong, sáu tên kia lập tức tìm kiếm gánh mì trên mặt đất, lại lục tung cả đồng sọt mì nhưng vẫn không tìm thấy gì.

Tên đầu lĩnh xoay người lại, ánh mắt nhìn thẳng vào Trần Cảnh, hỏi:

- Ở đâu?

Trần Cảnh im lặng nhìn hẩn, đáp:

- Mọi người nơi đây đều nhìn thấy ta đứng yên tại chỗ, chưa từng cúi người.

Y quay đầu lại, đảo mắt qua xung quanh thì mọi người câm như hến, yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi, cũng không có ai trả lời.

- Vị huynh đệ này, nếu ngài cầm, xin hãy trả lại đi. Tính mạng cả nhà ta đều nằm trong tay ngài, xin ngài hãy giơ cao đánh khẽ, tha cho ta đi.

Người trung niên kia cả người đầy máu, nhìn Trần Cảnh cầu xin.

Trần Cảnh nhìn lại, gãi quỳ ngay xuống khóc lóc cầu xin:

- Van người, trả lại cho ta đi. Người cũng thấy đó, bọn họ sẽ giết vợ con ta.

Trần Cảnh híp mắt lại, nhìn mọi người xung quanh, nói ra:

- Người không tin ta, ta cũng bất đắc dĩ. Nếu như tin ta, ta tự nhiên sẽ bảo vệ người an toàn.

- Ha ha, tin người, tin người có gì tốt?

Tên cầm đầu lớn tiếng nói.

- Tin ta có thể tiêu tai giải nạn.

Trần Cảnh cực kì nghiêm túc đáp.

Y nhìn ra xung quanh, cười ha ha nói:

- Ai tin, ai tin à, ha ha.

- Ta tin.

Hồ Đại Bảo chui ra từ giữa đoàn người nói ra, đi theo sau là Hồ Diêm.

Nghe được câu nói ta tin đó, đột nhiên Trần Cảnh cảm thấy phía dưới chân mình có một lực lượng, tuy rất yếu ớt nhưng lại nối tiếp với địa khí truyền lên.

Thần linh có thể cảm ứng được linh lực của địa mạch truyền vào trong cơ thể, đó là dấu hiệu cho thấy hắn đã có thể đặt chân tại vùng đất này.

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 112: Lan Lăng Vương Phủ, Tượng Thần Thành

oOo

Hứa Phiên Phiên ngồi ở trên xe ngựa, cười khẩy.

Cô ta đã sắp đặt tất cả mọi chuyện vừa xong. Mục đích chính của cô ta là khiến Lan Khanh Lăng nhìn thấy cảnh vừa rồi, chứ không phải là mời nàng đi Bạch Vân quan nghe đạo.

Nhưng khi cô ta thấy Lan Khanh Lăng mỉm cười, có vẻ còn rất hưng phấn thì Hứa Phiên Phiên cảm thấy khó hiểu, nên hỏi ngay:

- Biểu muội cười gì vậy?
- Biểu tỷ không cảm thấy bọn họ rất đáng cười sao.

Lan Khanh Lăng vừa cười vừa nói:

- Nhất là ở trước mặt hắn thì càng thêm buồn cười.

Hứa Phiên Phiên khó hiểu nhưng vẫn cười phụ họa:

- Đúng vậy, rất đáng cười.

Lan Khanh Lăng nghe thấy thì lại càng cười to hơn. Hứa Phiên Phiên quay đầu nhìn lại, nhú mày. Cô ta nhìn thấy ở phía xa trong đám người hỗn loạn, có hai người một nam một nữ chật vật chui ra từ giữa vòng vây.

Cô ta cảm thấy vui vẻ, nghĩ thầm: "Dù cho người đem hắc thối phòng thành thần linh hạ phạm, bây giờ chắc cũng đang bị ép đến chặt vật không chịu nổi. Phong thái cao thượng thông dong thì thế nào, khi hắc không thể chối cãi và bị dọa giết thì cũng sẽ giống như kẻ khác thôi."

Hứa Phiên Phiên đưa mắt tìm Trần Cảnh, nhưng lại không hề thấy hắc có vẻ gì là sợ hãi, hay chặt vật. Cô ta chỉ thấy một sự bình thản hờ hững, như người bị hại không phải là hắc, càng thấy một sự hiên ngang nghiêm nghị đến không thể xâm phạm. Chẳng biết tại sao, cô ta đột nhiên cảm giác hắc chính là thiên thần ở trên trời, đang lạnh lùng nhìn xuống đám người trên mặt đất.

Cô ta cảm thấy kinh dị. Đột nhiên Trần Cảnh quát hỏi:

- Người thực sự giấu đồ vật ở trong gánh mì sao.

Âm thanh của hắc không lớn, nhưng khi vừa quát xong thì toàn bộ không gian đều im lặng.

Người bị đánh cứng họng, con mắt nhìn thẳng vào Trần Cảnh. Vừa rồi gã còn khăng khăng nói rằng mình đã vứt vật đó vào gánh mì của Trần Cảnh, nhưng bây giờ gã không dám nói một từ nào cả.

- Nói đi, ở chỗ nào?!

Có người ở cạnh hắc hét to:

- Ném vào gánh mì phải không?

Gã muốn mở miệng để nói, thì Trần Cảnh tiến lên một bước, cách gã ba thước, quát lên lần nữa:

- Người phải biết rằng, trên đầu ba thước có thần linh. Mỗi tiếng nói, hành động của người đều được thần linh nhìn thấy.

Mồ hôi lạnh chảy ra như tắm, gã không dám nói gì cả. Không chỉ có gã, cả sáu người vây đánh cũng giống như thế.

Cả lũ cứ từng bước lùi về phía sau, con mắt nhìn chăm chăm vào Trần Cảnh, giống như hắc đang câu hồn bọn họ. Đột nhiên, bọn họ xoay người bỏ chạy, tay ôm đầu, giống như đang rất đau, nhưng không ai nói một tiếng nào. Mọi người vây quanh thấy vậy, cảm thấy cực kì kinh dị. Ai cũng dùng ánh mắt quái dị đánh giá Trần Cảnh, trong lòng thì suy nghĩ: "Hóa ra hắc biết pháp thuật. Thảo nào mỗi ngày hắc đều ngồi ở phố xá sầm uất đọc sách. Đệ tử tiên gia quả nhiên không giống người thường."

Trong thành Quân An, tu hành đang rất phổ biến, mọi người cũng không cảm thấy sợ hãi.

Trên xe ngựa, Hứa Phiên Phiên nghĩ thầm: "Hóa ra là đệ tử đạo gia, tại phố xá sầm uất bán sợi mì, chắc hắc đang tu tâm."

Cô ta cũng giống như những người trên đường vừa nãy, không nghĩ rằng Trần Cảnh là yêu quái. Trong suy nghĩ của bọn họ, yêu quái có thể biến ảo thành người, nhưng tuyệt đối sẽ không giống như hắc, ngồi trong phố xá sầm uất luyện tâm.

Hứa Phiên Phiên định đi qua bắt chuyện với hắc, nhưng lại bỏ qua chuyện này. Cô ta quay đầu lại thì đã thấy Lan Khanh Lăng đã nhảy xuống xe ngựa chạy đi. Nàng chạy rất nhanh về phía nhà của mình chứ không phải là đến gặp Trần Cảnh.

Xe ngựa đuổi theo Lan Khanh Lăng, Hứa Phiên Phiên bảo nàng lên xe. Lan Khanh Lăng lên xe thì chỉ nói một câu về phủ Lan Lăng vương. Hứa Phiên Phiên hỏi nàng cảm thấy thế nào, nàng vẫn không trả lời. Cô ta chỉ thấy trong mắt nàng tràn đầy sự hưng phấn. Khi đến phủ Lan Lăng vương, Hứa Phiên Phiên cũng không vào, mà cho người đi hỏi thăm lai lịch Trần

Cảnh. Hứa vương gia thích kết giao với đệ tử đạo gia, chỉ cần là người biết pháp thuật đều có thể trở thành thượng khách trong phủ.

Không riêng gì Hứa vương phủ như vậy, mà đây là do người trên yêu thích, người dưới ắt càng hơn thế. Chiêu vương mê luyện tu hành, cho nên toàn bộ nước Trung Nguyên đều tràn ngập không khí như vậy. Thành Quân An là đô thành nên ở đây lại càng thịnh hành. Bạch Vân quan, Pháp Hoa tự, Kỳ Thiên miếu, Câu Mang điện chiếm giữ bốn phương đô thành, đều thường xuyên khai đàn giảng đạo tu thân dưỡng tính.

Lan Khanh Lăng cầm theo bức tranh trống được cuộn tròn về phòng ngủ của mình. Bức tranh này vốn chỉ là một mảnh vải lụa trắng này dệt bằng tơ của linh tằm trong núi nhả ra. Khi Lan Khanh Lăng có nó, nàng đã bảo Trương bá đi tìm thợ thủ công để làm thành một cuộn tranh.

Nàng mở bức tranh ra, để nó nằm lên bàn, sau đó hòa mực rồi bắt đầu vẽ.

Ngay cái khoảnh khắc nàng cầm bút lên, nàng quên hết mọi thứ, trong lòng chỉ có hình ảnh Trần Cảnh dưới ánh nhìn của tất cả mọi người xung quanh mà hét lên:

- Trên đầu ba thước có thần linh. Mỗi tiếng nói, hành động của người đều được thần linh nhìn thấy.

Vào đúng lúc này, đột nhiên có người trong vương cung đến truyền lời, nói là Vương hậu nương nương mời thê tử của Lan Lăng vương tiến cung. Vương hậu là biểu muội của thê tử Lan Lăng vương, chon nên họ thường gặp nhau tâm sự. Đạo gần đây, Chiêu vương rất sủng ái hai phi tử Câu Mang điện dâng tặng, nên vương hậu có khi một tháng mới gặp được Chiêu vương một lần. Vì vậy nên số lần vương hậu triệu kiến biểu tỷ mình là thê tử của Lan Lăng vương cũng nhiều hơn.

Nhưng không biết vì lí do gì mà hôm nay Chiêu vương lại tới tẩm cung của vương hậu, khiến hai người cuống quýt ngênh tiếp.

Chiêu vương đã gặp thê tử của Lan Lăng vương rồi. Trước đây gã chỉ thấy người này có dung mạo xinh đẹp, hiện tại khi nhìn nàng quỳ lạy thì càng thấy động lòng đến khác thường, giống như bị mê hoặc. Chiêu vương bước đến rất nhanh, cầm tay nàng nói:

- Mỹ nhân, xin đứng lên.

Thê tử của Lan Lăng vương nhú mày, muốn giằng tay lại, nhưng không thoát ra được. Nàng cảm thấy sợ hãi, thầm nghĩ: "Phu quân thường nói Chiêu vương thích sắc đẹp, ta cần phải nhanh chóng đi về để không bị mang tiếng là mê hoặc quân vương." Nàng còn chưa kịp hiểu gì thì Chiêu vương đã ôm eo kéo vào trong lòng gã.

- A...

Ngay lập tức nàng giãy giụa, nhưng do thân thể mảnh mai, làm sao chống lại được Chiêu vương khỏe mạnh cường tráng. Huống hồ khi còn trẻ gã đã từng Nam chinh Bắc chiến, nên sức khỏe còn mạnh hơn người thường, khiến nàng không thể thoát ra được.

Vương hậu cảm thấy sợ hãi, chạy ra kéo tay Chiêu vương, hét lớn:

- Đại vương, nàng là thê tử của Lan Lăng vương...

Chiêu vương giận dữ, đá một cái khiến vương hậu lăn một vòng rồi đập đầu vào trụ đá, máu chảy ròng ròng.

Cung nữ trong điện lúc này cực kì sợ hãi, không ai dám tiến tới ngăn cản. Vài người cung nữ chạy nhanh ra ngoài đi báo với Tang phi và Sa phi, là hai phi tử do Câu Mang điện dâng lên. Có lẽ bây giờ chỉ hai người đó mới dám can ngăn Chiêu vương.

Toàn bộ cung nữ đều lui ra ngoài, không dám đứng ở bên trong nữa. Ngay sau đó thì có tiếng xé rách quần áo, có giãy giụa cùng với tiếng kêu

cứ vang lên. Mọi người đều nghe thấy nhưng không ai dám nhìn vào bên trong.

Qua một lúc thì bên trong vang lên một tiếng "Bốp...", sau đó là một tiếng găm, tiếng hét thảm, rồi lại yên lặng.

Lúc này Tang phi cùng Sa phi mới đến.

Bên trong điện, Chiêu vương hơi hoảng sợ, nhìn trước mặt hai cái xác chết, một của vương hậu, còn người kia quần áo không còn nguyên vẹn, thân hình nhiều vết bầm tím.

- Đại vương...

Tang phi hô lên.

- Các nàng, các nàng chết rồi, Lan Lăng vương cùng với Trấn Biên hầu sẽ không bỏ qua việc này.

Wương hậu là con gái của Trấn Biên hầu.

Chiêu vương tỏ ra lo lắng, có chút hối hận nói ra:

- Quả nhân, quả nhân...

- Thần thiếp thấy nhất định là thê tử của Lan Lăng vương dùng sắc đẹp dụ dỗ đại vương.

Sa phi ngắt lời Chiêu vương.

- Đúng đúng, chính là như thế.

Chiêu vương vội vàng hòa theo.

Tang phi liếc nhìn Sa phi, nói:

- Vậy đại vương phải sớm tính toán. Trấn Biên hầu tay cầm trọng binh, nếu lão ta biết chuyện này thì chắc chắn sẽ làm phản, nên đại vương phải triệu lão hồi kinh ngay bây giờ. Mấy ngày trước, Lan Lăng vương dẫn quân đi Bắc Hải, đại vương có thể hạ mật chiếu để tổng binh của Ngọa Hồ quan Ngô Sĩ Kỳ đoạt binh quyền của hắn, hoặc nếu có thể thì giết luôn.

Chiêu vương mừng rỡ, nói:

- Tang phi thật sự là túi khôn của quả nhân.

Sa phi chen vào nói:

- Đại vương, để đảm bảo vạn vô nhất thất (chắc chắn thành công), ngài có thể triệu con gái mà Lan Lăng vương sủng ái nhất vào cung, đồng thời phái người bao vây Lan Lăng vương phủ.

Chiêu vương lại khen Sa phi, rồi nghe lời hai người vợ vàng ra lệnh.

Lúc này, Lan Lăng vương phủ vẫn yên tĩnh, Lan Khanh Lăng đứng trước một bức tranh tràn đầy thần vận. Người ở trong tranh thần sắc nghiêm nghị, đang đứng ở trong bóng tối. Một khoảnh màu đen đó cũng không phải chỉ toàn sắc đen, mà có vài nét vẽ màu trắng khiến nó trở thành những khuôn mặt với biểu cảm như cười nhạo, nghi ngờ, khó hiểu, đồng cảm, hung ác, ngoan độc... đủ loại cảm xúc, nhưng không có cái nào giống nhau, mỗi cái một kiểu cách.

Người nọ đứng ở chính giữa, mặc một thân áo vải thông thường, lại như được bao bọc bởi thần quang, uy nghi không thể khinh nhờn.

Lan Khanh Lăng đang vẽ quyển trúc thư (người xưa viết trên thẻ trúc, rồi được đan lại như tờ giấy, cuộn lại như cái chả nem khi không đọc) mà người đó cầm trên tay. Dường như trong lòng hắn, đây không phải một quyển sách mà là một thanh kiếm có thể xuất ra chém quỷ bất kì lúc nào.

"Thần linh đi lại ở thế gian, chắc chắn có điều kỳ dị. Người có duyên thì sẽ nhìn thấy thần linh, người đó cần phải ghi dấu lại. Nếu thần linh gặp nạn chuyển kiếp luân hồi trong trời đất, tất có tín đồ cúng tế cho thần linh, trợ giúp thần linh xây lại thần vị. Ta hiện gặp thần. Hôm nay ta nhìn thấy thần, cũng tế thần, trợ giúp ngài sớm vang danh thế gian, chúng sinh tụng niệm thần danh."

Trong lòng Lan Khanh Lăng niệm câu này. Nàng không biết được nó từ đâu ra, có lẽ nàng chưa từng đọc qua, nhưng lúc này lại tự nhiên nhớ kĩ. Vài nét cuối cùng của bức tranh là một phần của trúc thư cũng đã vẽ xong.

Bức tranh nằm lặng yên trên bàn, giống như có thần uy lan tỏa.

Nàng cảm thấy vui sướng, đang muốn gọi người chuẩn bị tế phẩm để cúng tế thì cửa phòng khẽ mở ra. Trương bá bước vào, nhìn thấy Lan Khanh Lăng đã vẽ xong, nói:

- Tiểu thư, phu nhân truyền cung nữ đến mời tiểu thư vào cung gặp Vương hậu.

Lan Khanh Lăng hỏi:

- Có nói là có chuyện gì không?

- Không có.

Trương bá nói.

Lan Khanh Lăng suy nghĩ một lúc, cảm thấy rằng vẫn nên đi đến khi quay về sẽ làm lễ cúng tế. Nàng chỉ cần cố gắng về sớm một chút là được, vì vậy nàng bảo Trương bá chuẩn bị đồ lễ để cúng tế thần linh, còn nàng thì vào cung. Lan Khanh Lăng cầm lấy bức tranh, cuộn tròn rồi buộc dây lại, mang ở bên người, để cho mẫu hậu và vương hậu xem.

Ngay tại lúc Lan Khanh Lãng hoàn thành bức tranh, trong thành có mấy người lập tức cảm ứng được.

- Sư phụ, sao vậy ạ?

Tĩnh Đốc, đệ tử của quan chủ Bạch Vân quan thấy sư phụ nhìn lên bầu trời, hỏi.

- Một vị thần linh vào trong thành, hôm qua thần uy xoay quanh tại không trung trong một tích tắc rồi biến mất, không thể bắt, hiện tại khí tức lại hiện ra, nhưng đang đi về hướng vương cung.

Quan chủ Bạch Vân quan nói.

- Thần linh trong thành Quân An cũng không ít, tại sao sư phụ chỉ lo lắng về vị thần linh này vậy?

Tĩnh Đốc nghi hoặc.

Bạch Vân quan chủ nhìn lên trời. Bầu trời không có mây, chỉ một màu xanh, nhưng lão lại như có thể nhìn ra những điều ảo diệu.

- Vị này không giống, ngày hôm qua hắn chỉ lộ ra một tia khí tức, cuộn cuộn mà sắc bén, tuy rằng chỉ có một tia nhưng thần uy lại xông thẳng lên tận trời, so với vị ở miếu Kỳ Thiên kia thì càng thêm thuần túy. Đây là một vị chân thần được nhân gian tín ngưỡng.

Bạch Vân quan chủ nói. Lão không nói tên của vị thần ở miếu Kỳ Thiên là Minh Thiên quân. Bởi vì có một truyền thuyết, chỉ cần ở trong thành Quân An, bất kể là ai nhắc đến tên Minh Thiên quân, thì vị này sẽ biết được. Có lời đồn là chỉ cần ở trong nước Trung Nguyên nhắc đến tên vị này thì vị này cũng sẽ biết. Lời đồn này là thật hay giả thì có lẽ chỉ có những người giống như Bạch Vân quan chủ mới biết được. Tĩnh Đốc cũng chưa từng nghe thấy sư phụ của mình nhắc đến tên Minh Thiên quân bao giờ.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 – Chương 113: Lời Cầu Nguyện

oOo

Ở trong thành Bá Lăng đã không còn bao nhiêu thần linh nữa. Cách đây không lâu có một người tự xưng là Bạch Hồ tinh quân kéo đến giết rất nhiều tiểu thần linh (thần linh nhỏ yếu) chiếm giữ ở các nơi. Sau đó danh tiếng của Trần Cảnh ở đây lại được lan truyền khắp nơi. Dù loại truyền thuyết nói về hắn lúc ở thành Bá Lăng được truyền đi rất sống động, thậm chí còn có người còn tập hợp lại biên thành một bộ “Truyện Hà bá”. Nội dung kể lại các sự tích về Trần Cảnh, tuy rằng có nhiều chỗ thiếu sót và sai lệch nhưng tất cả những việc hắn làm ở nhân gian thì đều được ghi lại đầy đủ. Dù để khiến những người mất đi thần linh che chở chuyển sang thờ phụng hắn.

Dù cho những thành trì đã có miếu thờ thần linh ở hạ du của sông Kinh Hà như là thành Kinh, thành Giang Đông, thành Tây Lương đều dần có tế tự Trần Cảnh, lúc này đã là Hà Bá Ti Vũ Thiên thần, đồng thời có xu hướng khuếch tán đi các nơi xung quanh.

Trong sông Nam Thiên, Hồng đại hiệp thích nhất được người khác gọi là Đà Tượng thần tướng, chứ không thích danh xưng hà bá Nam Thiên, nhưng tất cả yêu linh gần gũi với nó đều gọi là Hà gia. Việc nó thích làm nhất là trong đêm khuya cuồng phong bão táp kể về những chuyện đã trải qua của nó cùng với Ti vũ thiên thần.

- Hà gia, ngài có thể nói cho chúng con biết thêm về sáu vị thần tướng còn lại được gia phong ở núi Côn Lôn lúc đó được không?

Một yêu linh nhìn thấy lúc này Hồng đại hiệp đang rất vui vẻ. Bởi vì bây giờ đang có cuồng phong bão táp sấm rung chớp giạt.

- Đường nhiên...

Hồng đại hiệp ngâm một tiếng rất dài, nhưng cuối cùng nói ra ba chữ:

- ...Là không được.

- Hà gia, ngài khai khai ân, để cho chúng con được mở rộng tầm mắt. Mấy ngày trước có một kẻ đến từ Tây hải hỏi rằng con có biết bảy thần tướng tọa hạ của Ti Vũ thiên thần là những ai. Lúc đó con không trả lời được, kẻ đó bèn trào phúng Hà gia sông Nam Thiên là người không có kiến thức. Lúc ấy con định cho kẻ đó biết tại sao nước sông Nam Thiên lại cuộn trào mãnh liệt (giống như câu nói trước khi đánh nhau của mấy tay đầu gấu để tao cho mày biết tại sao nước biển lại mặn), nhưng con nghĩ lại thì chúng ta không thể bắt nạt người ngoài, tránh làm hỏng danh tiếng của Hà Gia.

- Danh tiếng của Hà Gia bị phá hỏng không quan trọng, người đi đi, cho kẻ đó biết tại sao nước ở sông Nam Thiên luôn cuộn trào mãnh liệt.

Hồng đại hiệp cười lạnh, nói.

Con yêu linh này nghe xong, lập tức lui ra đứng ở một chỗ, không dám nói gì nữa. Hồng đại hiệp nhìn xung quanh một vòng, thấy rõ vô số ánh mắt kính nể nhìn vào mình, nó mới nói rất chậm rãi:

- Hà bá gia phong thần ở Côn Lôn cũng không phải là việc gì bí mật cả, nhưng nếu muốn nói thì phải do Hà gia ta tự mình nói ra.

Trước đây nó luôn tự xưng là lão tôm, nhưng hiện tại trước mặt bọn yêu linh thì đã thành Hà gia.

Đột nhiên nước sông tách ra, một con cá kiếm trắng đã khai linh bay lượn đến, miệng nói tiếng người:

- Báo Hà gia, lão tổ động Khô Cốt mời ngài đến dự tiệc vào bảy ngày sau.

Hồng đại hiệp nghe xong, âm thầm suy nghĩ: “Khô Cốt lão tổ với ta vốn không quen biết, sao tự nhiên lại mời ta đi dự tiệc? Hừ, ta nên gọi lão Hầu cùng đi, nhiều người dễ chiếu cố lẫn nhau.”

Nghĩ là làm, lập tức nó phun ra một ngụm yêu khí, hóa thành một đạo phù, lóe lên rồi biến mất. Đây là thần phù đưa tin học được khi nó trở thành thần tướng. Thần phù có thể truyền tin cho bảy thần tướng khác và cả Trần Cảnh.

Lan Khanh Lãng ngồi trên một chiếc xe ngựa đi thẳng vào Vương cung. Trên đường gặp phải một vài người ngăn lại để kiểm tra sơ rồi lại đi tiếp, không ai kiểm tra trong cỗ xe cả.

Cỗ xe nhỏ tiến vào Vương cung, như thế bị một con thú khổng lồ cắn nuốt mất.

Lan Khanh Lãng không gặp được mẹ nàng, cũng không gặp Vương hậu, chỉ thấy một người đàn ông nhìn nàng với ánh mắt đầy nhục dục (ham muốn ...). Gã chính là chủ nhân thành Quân An, là Chiêu vương, đế vương nước Trung Nguyên.

Thông qua vài lời cảm thán ngẫu nhiên của cha mình, nàng cũng biết được không ít tính cách của Chiêu vương. Có điểm tốt cũng có tật xấu, nhưng gần đây cha nàng thường than thở rất nhiều về việc Chiêu vương trầm mê nữ sắc.

Lan Khanh Lăng vội vàng hành lễ, Chiêu vương như không tự chủ được bản thân, lập tức tiến lên định đỡ nàng. Lan Khanh Lăng khẽ lùi về phía sau tránh đi bàn tay của gã.

- Ha ha, Lan Lăng vương thật sự có phúc, quả nhân thật hâm mộ hẳn.

Chiêu vương cũng không nổi giận, chỉ cười nói tiếp, giống như một trưởng bối hiền lành.

Lan Khanh Lăng trả lời:

- Phụ thân làm sao có thể so sánh với đại vương. Ngài là quân, phụ thân là thần.

- Ha ha, lại còn rất nhu thuận nữa, ngoan hơn mấy đứa nhỏ của trẫm nhiều lắm.

Chiêu vương nói.

Lan Khanh Lăng trả lời mình làm sao có thể so bì với hoàng tử và công chúa bọn họ. Tuy nàng là con gái của Lan Lăng vương, mới là lần đầu tiên được gặp Chiêu vương nhưng nàng cảm thấy rất lạ. Có vẻ như Chiêu vương đang cố che giấu một điều gì đó. Nàng nói chuyện thêm vài câu rồi đòi đi gặp Vương hậu và mẹ mình, nhưng Chiêu vương lại nói hai người đó đang ở đài Quan Tinh, không thể về ngay được.

Đài Quan Tinh là do Minh Thiên quân của miếu Kỳ Thiên đề xuất xây dựng, với lí do là muốn xem sự biến đổi của các ngôi sao để suy đoán vận mệnh nước Trung Nguyên.

Khi Lan Khanh Lăng nói muốn gặp Vương hậu và mẹ mình, sắc mặt của Chiêu vương không được tốt cho lắm, gã nói thêm vài câu rồi rời đi.

Đến bây giờ, nàng mới để ý thấy trong tòa đại điện này không có ai cả, ngay cả cung nữ hầu hạ Vương hậu cũng không thấy. Lan Khanh Lãng nghĩ thầm: “Lẽ nào tất cả mọi người đều theo Vương hậu đến đài Quan Tĩnh.”

Mặt trời đang hạ dần về phía Tây, bây giờ đã là hoàng hôn. Nàng đi tới trước cửa điện, phát hiện ra nơi này đang có binh sĩ canh gác, không cho phép nàng đi ra ngoài. Nàng cũng không phản kháng, chỉ nghĩ rằng quy củ trong Vương cung khắt khe.

Nàng nhìn sắc trời đã là lúc hoàng hôn, đột nhiên nhớ đến vị thiên thần đang đi lại ở nhân gian, trong lòng liền bình tĩnh lại. Nàng thầm nghĩ sau khi trở về chắc chắn phải tế tự người, để cho người sớm ngày vang danh hậu thế.

Nàng vẫn đang cho rằng người đó là một vị thần linh đang gặp nạn, rất cần được người dân tế tự.

Bầu trời nhanh chóng chuyển sang màu đen. Bên ngoài binh sĩ cũng đã thay một nhóm khác, mà trong đại điện vẫn chưa thấy ai trở về, chỉ có cung nữ mang cơm tới. Lan Khanh Lãng hỏi các nàng cung nữ ở đây đi đâu rồi, thì tất cả chỉ cúi đầu, không nói gì cả. Thình thoảng khi ánh mắt của hai bên chạm nhau, ánh mắt của họ có thêm một cảm xúc khác lạ nữa. Như con chim nhỏ bị hoảng sợ, lại có một sự đồng cảm và bi thương.

Đột nhiên nàng có một dự cảm không tốt.

Trong gian phòng nàng ngủ, không biết vì sao đột nhiên ngửi thấy mùi máu tanh. Nhất thời nàng khó đi vào giấc ngủ được, đồng thời càng cảm thấy bất an. Loại dự cảm không hay này như dung nhập vào màn đêm bao phủ quanh nàng.

Nàng đứng dậy, đi tới cạnh cửa. Đại điện của Vương hậu trống không, không một bóng người. Bên ngoài binh sĩ vẫn đang canh gác, lưỡi đao trên tay sắc lạnh lóe sáng trong đêm tối.

Đột nhiên nàng phát hiện có một bóng đen đang đến, thủ vệ ở đây phát giác được nhưng cũng không hô lên để người đó dừng lại. Một người binh sĩ đi lên nghênh đón y, còn những người khác vẫn đứng yên. Dưới ánh sao nhàn nhạt, Lan Khanh Lăng có thể thấy được họ đang khoa tay múa chân cái gì đó, sau đó lại chỉ về phía cung điện. Nàng cảm thấy hoảng sợ: “Lẽ nào bọn họ muốn làm chuyện xấu gì sao?” Nỗi sợ của nàng lại càng trầm trọng thêm khi xung quanh chỉ là một cung điện tối tăm.

Lại qua một lúc nữa, hình như bọn họ đã kết thúc cuộc thương lượng, cả hai cùng nhau đi tới. Lan Khanh Lăng cuống quýt lui lại, trốn ở sau cánh cửa. Đại điện này vẫn luôn có đèn thấp sáng nhưng bây giờ lại không có.

Người đó đi thẳng tới, tiến vào bên trong đại điện. Lan Khanh Lăng hoảng hốt, nàng vội lui sát về phía cạnh tường, định men theo đó mà đi, rồi ẩn trốn trong một góc nào đó. Nàng không dám hô to, nơi đây đều là binh sĩ, chỉ cần vừa hét lên thì sự việc xảy ra sau đó nàng cũng không thể biết được.

Đúng lúc này, đột nhiên nàng nghe thấy trong bóng tối có tiếng thì thầm:

- Tiểu thư, chúng ta không có ác ý, không cần sợ, ta đến để đưa người ra khỏi cung.

Lan Khanh Lăng vẫn im lặng, không có hành động gì cả, hô hấp như ngừng lại.

Binh sĩ ở trong bóng tối lại hô lên vài tiếng rồi đột nhiên nói ra:

- Tiểu thư, vương hậu và mẹ của người đều đã chết rồi. Người nên cùng với ta rời khỏi Vương cung đi.

Lan Khanh Lăng cảm thấy khiếp sợ, chạm vào một cái giá ở bên cạnh, âm thanh phát ra, ngay lập tức hai binh sĩ ở đây phát hiện ra nàng. Bọn họ đi tới nói:

- Tiểu thư, chúng ta thực sự không có ác ý. Ta đến để đưa người ra khỏi Vương cung. Nếu đợi đến lúc nhóm khác thay ca thì sẽ không thể ra được.

Bây giờ Lan Khanh Lăng cảm thấy rất bối rối, tất cả mọi thứ đều không thích hợp. Nàng suy nghĩ những lời nói của hai binh sĩ, nhưng miệng lại nói:

- Người nói dối, làm sao lại như thế, lại như thế được.

- Tiểu thư, người nhìn tòa đại điện này. Đây là nơi Vương hậu nương nương ở, làm sao có thể cô quạnh như này? Tất cả cung nữ phụng dưỡng Vương hậu nương nương hiểu chuyện đều bị giết hết rồi. Người nên nhanh chóng đi theo ta để rời khỏi nơi này. Sợ rằng sau khi trời sáng người sẽ gặp nguy hiểm.

Lan Khanh Lăng hoảng loạn, có một người trong bóng tối cầm lấy tay nàng kéo đi. Lan Khanh Lăng giãy dụa thoát ra, chạy về phòng ngủ cầm lấy bức họa rồi quay lại đi theo bọn họ.

Mấy binh sĩ canh gác ngoài cửa cũng không ngăn cản bọn họ, một người trong số họ còn nói:

- Chu đại ca, hy vọng chúng ta còn có thể gặp lại.

Người được gọi là Chu đại ca đi tới, ôm từng người một rồi đột nhiên đánh ngất siu tất cả, than thở:

- Hy vọng các người có thể sống sót, Chu Nộ Phu ta có lỗi với các người.

Người đi bên cạnh y nói:

- Chu đại ca, huynh có ân với chúng ta, chuyện của huynh cũng là chuyện của mọi người. Cho dù tất cả đều chết thì đó cũng là cam tâm tình nguyện.

Bây giờ Lan Khanh Lãng mới biết rằng họ thả mình đi, nhất định sẽ bị chém đầu. Nàng cảm thấy cực kì xấu hổ vì lúc này đã cho rằng họ muốn làm việc xấu, không nhìn được mà hỏi:

- Tại sao người muốn cứu ta?

Chu Nộ Phu đáp:

- Mười năm trước, Vương gia mang theo bọn ta đi dẹp loạn, chính ngài ấy đã tự tay băng bó vết thương cho ta. Bây giờ ta làm sao có thể nhìn thấy con gái của ngài gặp nạn mà khoanh tay đứng nhìn được?

Y nói xong, dắt tay Lan Khanh Lãng đi ra bên ngoài, đi rất nhanh trong bóng đêm, rẽ trái rẽ phải. Nàng cũng không biết mình đang đi đường nào. Nhưng mà trên đường đi thì không thấy một binh sĩ canh gác nào cả, rõ ràng là Chu Nộ Phu đã bố trí rất tỉ mỉ.

Ngay khi Lan Khanh Lãng nghĩ rằng mình có thể đi ra Vương cung, thì phía trước đèn đuốc sáng rực. Một đội quân đang bao vây trước mặt bọn họ.

Đao sắc chĩa về phía họ, ánh đao lạnh lẽo đầy sát khí áp bách kéo đến.

Sắc mặt Chu Nộ Phu biến đổi, chỉ tay vào một người ở phía đối diện, giận dữ hét lên:

- Tiểu Thiên, người bán đứng ta.

Người kia đi ra khỏi đội ngũ vệ sĩ, nói:

- Chu Nộ Phu, ta và người là đồng hương thật, nhưng ta tuyệt đối không làm việc bất trung.

Người binh sĩ bên cạnh Chu Nộ Phu quát:

- Tiểu nhân, nếu không phải Chu đại ca cứu, người không biết đã chết bao nhiêu lần rồi.

Tiểu Thiên nổi giận quát lại:

- Các người tự ý dẫn người ra khỏi cung, là tiểu nghĩa, nhưng lại là đại bất trung, Chu Tiểu Thiên ta tuyệt đối không làm.(1)

Chu Nộ Phu thấy sự việc đã không thể thay đổi, cũng không có phản biện gì, mà quay đầu lại nhìn Lan Khanh Lăng, cười thê thảm, nói:

- Là ta hại tiểu thư, hại mọi người.

Nói xong, ngay lập tức y rút kiếm ở bên hông đâm vào ngực. Một tiếng phập vang lên, y đã quỵ xuống trước mặt Lan Khanh Lăng.

Lan Khanh Lăng chỉ cảm thấy như một chiếc búa tạ đập vào đầu, nàng lạng người, chỉ là nàng chưa kịp hồi lại tinh thần, thì lại thấy binh sĩ bên cạnh hét lớn:

- Chu đại ca, chờ ta.

Binh sĩ bên cạnh Chu Nộ Phu cũng rút ra trường kiếm, đâm vào ngực, ngã xuống bên cạnh y.

Mùi máu tanh tươi nồng nặc tỏa ra. Máu chảy như suối, rồi nhuộm đỏ cả đôi giày của nàng.

Nàng hoảng sợ, bị hai tên binh sĩ cầm hai tay kéo đi. Thi thể của Chu Nộ Phu và của binh sĩ mà nàng vẫn chưa biết tên càng lúc càng xa khỏi tầm mắt của nàng.

Nàng lại bị bắt về tòa đại điện tối đen vừa nãy. Bây giờ binh sĩ canh gác bị Chu Nộ Phu đánh hôn mê đã không thấy nữa, chỉ có một bãi máu, tuy nàng không thấy được nhưng vẫn có thể ngửi thấy mùi máu tanh.

- Rằm.

Cánh cửa bị đóng lại, nàng mơ hồ nghe thấy:

- Đêm nay không bỏ qua bất kì kẻ nào tham dự việc này.

Lan Khanh Lặng ngã xuống mặt đất lạnh như băng. Bóng tối bao phủ không thể nhìn rõ khuôn mặt của nàng, chỉ có thể nghe thấy từng tiếng khóc nức nở quanh quẩn trong bóng đêm. Rồi dần nhỏ lại, rồi không gian trở nên tĩnh lặng, trầm tịch yên ắng.

Thời gian trôi đi. Khi bóng tối bị xua tan cũng là lúc trong đại điện xuất hiện ánh sáng của một ngày mới.

Lan Khanh Lặng lão đảo đứng lên. Sau khi nàng tìm được một cái chân đèn có mũi nhọn, nàng quay về hướng Đông, trải bức tranh ra trên mặt đất. Dù vào những giây phút nàng cảm thấy hoảng sợ nhất thì nàng vẫn luôn giữ chặt nó. Nàng nhắm mắt lại, đâm cái đầu nhọn của chân đèn vào ngực mình.

Máu chảy xuống trên bức tranh, nàng quỳ xuống, run rẩy nói ra từng chữ:

- Nếu như người là thần đang tu hành ở thế gian, xin lắng nghe lời thỉnh cầu của con. Con khẩn cầu người người có nghĩa thì phú quý luôn bên cạnh, chết được vào luân hồi. Nếu như người là thần linh đang gặp nạn, chịu kiếp luân hồi, thì xin người hãy dùng thần tâm chưa từng biến mất, lặng yên nghe con khẩn cầu. Con khẩn cầu, người có nghĩa thì phú quý đi theo, chết được vào luân hồi.(2)

Máu tươi chảy xuống đất, nhuộm đỏ hai chân và quần áo Trần Cảnh trong bức tranh, giống như vết máu vương lên sau khi hãn vừa mới giận dữ mà giết người.

Tế tự có rất nhiều cách, có thể dùng súc vật chưa khai linh trí làm vật tế, có thể dùng đèn nhang tâm nguyện làm tế (thắp hương cầu thần khẩn phật ở chùa), có khi là dùng chính tính mạng để tế. Lan Khanh Lãng dùng tính mạng của mình và tâm nguyện để tế tự.

Ngày mới đã đến, hôm nay có vẻ là một ngày tốt lành.

Đột nhiên mây đen kéo đến rậm rạp, mưa to tầm tã như trút nước, không gian giống như là ban đêm.

- Ầm....Ầm....Ầm...Rầm rầm....ầm.

Từng tia sét chói mắt đánh xuống từ mây đen, giống như muốn xé nát thành Quân An thành hai nửa.

Trên đường phố trong thành vốn đã có người đi lại, nháy mắt đã không thấy ai cả. Mây đen che khuất bầu trời, khiến mọi người ở trong phòng phải thắp đèn mới nhìn được. Trên đường cái có một tầng ánh sáng nhàn nhạt đang che phủ, có một đôi chân đang đi rất từ từ về phía Vương cung.

Ngay khi mưa xuống, trong thành Quân An, ở đạo quán Bạch Vân, miếu Kỳ Thiên, chùa Pháp Hoa đều phủ lên một tầng ánh sáng màu sắc khác nhau. Nước mưa không thể rơi xuống mái ngói của mấy nơi này.

(1) Trung-nghĩa: là thần thì phải trung(trung thành) với vua. Tiểu là nhỏ, đại là lớn.

(2) Nghĩa là một trong năm đức tính của người quân tử là nhân nghĩa lễ trí tín.

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 – Chương 114: Thành Quân An

oOo

Mưa to tầm tã, tiếng gió gào thét trong màn đêm u tối. Cơn gió mạnh thổi bay những hạt mưa to đập vào thành cửa sổ. Gió giật như muốn cuốn đi tất cả, hủy diệt mọi thứ trên đường đi.

Quán chủ Bạch Vân quan đứng ở dưới mái hiên, nhìn lên bầu trời mây đen mù mịt. Đệ tử Tĩnh Đốc của lão đứng ở bên cạnh, nhìn từng luồng sấm sét đang đánh xuống phía dưới. Ánh sét phản chiếu trong ánh mắt của y sắc bén như kiếm, còn âm thanh như trống đánh bên tai.

- Hóa ra là hắc tới đây, thảo nào.

Quán chủ Bạch Vân nhú mày, nói.

Tĩnh Đốc vội vàng hỏi:

- Sư phụ, người đang nói đến ai vậy?

Tuy rằng cảnh giới của y không đủ để nhìn rõ một số thứ, nhưng dù sao y cũng là người tu hành, lại là đệ tử thân truyền của quán chủ Bạch Vân quan nên chắc chắn sẽ hiểu được thời tiết thay đổi như bây giờ là việc bất thường.

- Trên đời này chỉ có một loại người hiện ra chân thân cũng đủ khiến phong vân biến sắc.

Quán chủ Bạch Vân nói.

Tĩnh Đốc suy nghĩ một lúc, không chắc chắn lắm nên đành hỏi:

- Là người thế nào vậy sư phụ, là ở phía trên cả Tiên đạo sao?

Quán chủ Bạch Vân thở dài, đáp:

- Tiên đạo chú trọng vào việc tự tại thanh tĩnh, không để ý việc trần thế thì làm sao có thể chỉ hiện chân thân mà dẫn phát thiên uy. Những người tu hành khác cũng vậy, trừ khi thi pháp thì mới có thể dẫn tới một vùng mưa gió biến sắc. Nhưng mà thần linh thì khác, bọn họ thu nạp tín ngưỡng chúng sinh. Khi mà tín ngưỡng càng nhiều, thì nguyện lực bám lên thân hần càng nhiều, cho nên thần linh đi qua đâu thì nơi đó nhất định sẽ có dị tượng. Chỉ là hiện giờ, thiên hạ này đã cực hiếm thần linh có thể khiến dị tượng ác liệt như thế này rồi.

- Lễ nào mỗi một vị thần linh thu nạp tín ngưỡng chúng sinh đều sẽ xuất hiện sấm rung chớp giạt và mưa to đi cùng thế này sao?

Tĩnh Đốc hỏi.

- Cũng không phải thế. Hiện nay, khiến cho thiên địa xuất hiện loại thời tiết này chỉ có thể là thiên thần Ti Vũ.

Quán chủ Bạch Vân nói.

Tĩnh Đốc rất kinh ngạc, nói ra:

- Lễ nào chính là người đã phong thần trong đại trận núi Côn Lôn, lập bảy vị thần tướng rồi một kiếm phá Côn Lôn – Kinh Hà Trần Cảnh.

Khi mà y đang ngạc nhiên, thì lúc này trong vương cung, Chiêu vương vẫn còn đang ngủ ở trên giường bị tiếng sấm làm cho giật mình tỉnh giấc. Đã rất lâu rồi gã chưa từng nghe thấy tiếng sấm ở trong vương cung này.

Gã bèn ngồi dậy, trong chăn bỗng thò ra một cánh tay trắng trẻo ôm lấy cổ gã. Một giọng nói nũng nịu, hơi thở run run vang lên:

- Đại vương, trời còn chưa sáng cơ mà...

Một cô gái khác lộ ra một nửa bộ ngực ngồi dậy, dán sát lên lưng Chiêu vương, đôi bàn tay nhanh chóng trượt trên lưng gã lần mò xuống bên dưới.

- Đại Vương, làm sao vậy?

Giọng nói ngọt ngào như thêm mật.

- Ầm...

Lại một tiếng sấm vang lên, ánh chớp chiếu sáng đến tận tấm rèm che trước giường.

- Người có nghe thấy tiếng sấm không?

- Đúng vậy, tiếng sấm thì làm sao hả đại vương?

Tang phi dựa sát vào người Chiêu vương, như muốn dùng thân thể mềm mại của nàng để xua đuổi sự nghi ngờ và bất an trên người gã đi.

Chiêu vương ngẩng đầu lên nhìn trần nhà. Dù cách một lớp màn mỏng màu hồng, gã vẫn có thể nhìn thấy ánh sáng của tia chớp, còn loáng thoáng nghe được tiếng mưa gió ngoài kia. Gã nói:

- Vương cung này cũng không phải là cung điện bình thường. Tổ tiên của ta đã nhờ cao nhân huyền môn vẽ trận đồ, rồi phái người xây dựng theo. Cung điện này ngoài tên gọi là Tử Tiêu, nó còn có một cái tên khác là đài Phong Thần.

- A, đài Phong Thần? Cái tên này thật kỳ lạ.

Cát phi nói. Trông mắt cô ta lóng lánh ướt át như chực khóc, tới gần Chiêu vương, kề sát môi vào lỗ tai gã, nũng nịu nói:

- Đại vương, đài Phong Thần là có ý nghĩa gì vậy?

Chiêu vương chìm vào trong một hồi ức nào đó, trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Quả nhân cũng không biết rõ lắm, chỉ nghe nói rằng bất kì kẻ tu tiên nào đi vào trong cung Tử Tiêu đều sẽ trở thành phàm nhân, thần thông không ra, pháp thuật khó dùng. Hơn nữa, ở trong cung điện này không có tiếng sấm sét, mưa gió lan tới được. Đây là lần đầu tiên quả nhân bị tiếng sét làm cho giật mình tỉnh lại.

Lúc này, có một thị nữ đi vào bẩm báo:

- Tô Lương miếu Kỳ Thiên muốn gặp bệ hạ.

Tô Lương là thị giả (dạng như kiểu thư đồng của người đọc sách ngày xưa. Nôm na là người hầu) của Minh Thiên Quân miếu Kỳ Thiên. Minh Thiên Quân rất ít khi xuất hiện, nếu có chuyện gì thì đều do Tô Lương đại biểu cho miếu Kỳ Thiên. Chiêu vương đứng dậy, sai người đi dẫn Tô Lương vào trong điện triều. Gã chuẩn bị triệu kiến quần thần.

Nhưng khi gã mặc xong long bào đi đến điện triều lại không có một đại thần nào ở đây cả. Chỉ có một ít lính canh gác ở ngoài cửa. Bên ngoài mưa to tầm tã, khiến cho mọi người không thể nhìn thấy được đại điện ở phía đối diện.

Những hạt mưa rơi xuống quá nhiều, như tạo thành một bức màn che, chặn hết tầm mắt của mọi người trong điện.

Đột nhiên Chiêu vương sinh ra ảo giác, hình như mình bị một loại lực lượng vô hình giam giữ. Loại cảm giác này khiến gã cảm thấy giận dữ.

- Đại vương, đây là do tà thần dùng phép thuật. Các vị đại thần đều bị pháp thuật của tà thần chặn đường.

Tô Lương đi lên vài bước, không nhanh cũng không chậm nói.

Chiêu vương hoảng sợ, Tô Lương lại nói:

- Xin đại vương yên tâm, có Thiên quân thì bất cứ tên tà thần nào cũng không thể tới gần cung Tử Tiêu.

Chiêu vương nghe y nói thế mới cảm thấy yên tâm một chút. Nhưng gã nhìn thấy bên ngoài mưa to vẫn không có dấu hiệu yếu đi, thì vẫn không cảm thấy an toàn. Gã lập tức ra lệnh cho toàn bộ binh sĩ tập trung đến nơi này.

Khi gã vừa ra mệnh lệnh xong, thì có một người đã tới. Đó chính là thân truyền đệ tử của quán chủ quan Bạch Vân Tĩnh Đốc. Y đi tới trước mặt Chiêu vương, chắp tay làm đạo lễ, nói ra:

- Tham kiến đại vương, nghe theo lời sư phụ, đặc biệt tới đây bẩm báo với ngài. Gia sư đã đi tìm Vũ thần đang làm phép.

- Vũ thần? Tuy rằng quả nhân không có tế tự hần, nhưng cũng chưa từng khinh nhờn. Vì sao hần lại giáng tội lên quả nhân?

Chiêu vương đứng lên, nói rất nhanh.

Lúc này tất cả binh sĩ trong vương cung đều tập trung ở đây. Có một binh sĩ tiến lên bẩm báo rằng Lan Khanh Lăng đã tự sát bằng chân đèn, máu chảy lênh láng đầy đất. Chiêu vương nghe xong, vừa kinh ngạc lại vừa luyến tiếc. Kinh ngạc là vì một cô gái nhu nhược lại ngoan cố như thế, còn tiếc vì cơ thể xinh đẹp chưa kịp được yêu thương đã thành xác khô.

Tĩnh Đốc nghe thấy thì trầm ngâm suy nghĩ, mà Tô Lương đã nói ngay:

- Việc này chắc chắn là do lấy cái chết để tế tà thần. Chỗ nàng chết tất nhiên sẽ có tượng Tà Thần, đại vương chỉ cần sai người tìm ra rồi đốt đi thì tà pháp tự khắc sẽ phá.

Y như đã sớm biết được việc này, nói thẳng ra biện pháp giải quyết. Chiêu vương vội vàng ra lệnh cho binh sĩ đi tìm nhưng kết quả lại không thấy. Chiêu vương chợt nhớ tới khi Lan Khanh Lãng vào cung có cầm một bức tranh trong tay.

Ở bên ngoài vương cung, trên đường lớn ở thành Quân An, Trần Cảnh đang đạp trên sóng nước cuộn cuộn đi về phía trước. Hắn cảm nhận được linh lực của địa mạch, cảm nhận được nguyên lực giống như nước nóng trong nồi đang sôi sục. Trong đó chỉ có một tia thuộc về hắn, đang lóe sáng dựng thẳng lên tận trời ngay ở trung tâm kia. Đó là tín ngưỡng của Lan Khanh Lãng, là nguyên lực của nàng.

Trần Cảnh không định thu nạp tín ngưỡng trong những tòa đại thành này. Hắn hành tẩu khắp nơi chỉ với một mục đích duy nhất là hy vọng bản thân mình có thể bình tĩnh lại giống như mặt đất dưới chân vậy thôi.

Hắn ngồi ở phố xá sầm uất suốt bốn tháng đọc sách trúc, tâm tình đã dần bình tĩnh thì lại bị việc Lan Khanh Lãng tế tự cùng cầu nguyện của nàng phá vỡ.

Từ một tháng trước, gió mặc gió, mưa mặc mưa, nàng vẫn mua sợi mì của Trần Cảnh. Tuy rằng bọn họ rất hiếm khi nói chuyện nhưng đây là duyên phận, tín ngưỡng bắt đầu được tạo dựng từ những việc buôn bán đơn giản như vậy.

Hắn không ngừng tiến lên, từng bước một đi về phía vương cung.

Đột nhiên màn mưa phía trước xuất hiện một người. Người này như là từ trong lòng đất chui ra, hoặc là theo gió mưa mà tới, hay cũng có thể là theo sấm sét trên trời đánh xuống.

Người này vừa xuất hiện, Trần Cảnh liền dừng lại. Trong mưa gió tối mịt, hắn không thấy rõ gương mặt của người nọ, thậm chí không nhìn rõ cả quần áo trên người y. Khi bầu trời lóe lên một tia sét, chớp tắt thì chỗ đó cũng không còn gì cả.

- Thành Quân An đã có tám trăm năm, có vô số thần linh đi qua đây, nhưng không có một ai có thể mang đi một tia tín ngưỡng từ nơi này, không ai có thể thực hiện được nguyện cầu của người dân trong thành này.

Người kia nói ra. Thanh âm theo mưa gió truyền tới tai Trần Cảnh.

- Người là Minh Thiên Quân ở miếu Kỳ Thiên?

Trần Cảnh hỏi.

Minh Thiên Quân cười, nói:

- Không dám xưng thiên quân trước mặt thiên thần.

- Vậy người còn dám ngăn cản ta?

Trần Cảnh nói.

- Nơi này là thành Quân An của nước Trung Nguyên. Miếu Kỳ Thiên đã thành lập được bốn trăm năm.

Minh Thiên Quân nói ra.

- So với Côn Lô thì thế nào?

Trần Cảnh đáp trả.

Ngay lập tức Minh Thiên Quân chột im lặng, còn Trần Cảnh đã lại tiếp tục tiến lên. Theo mỗi bước đi của hắn, mưa gió cuồn cuộn nổi lên, thôn phệ cái bóng như có như không của người nọ trong nháy mắt. Theo mưa

gió xuất hiện, người nọ cũng biến mất, nhưng mà trên đường phố đột ngột ngồi dậy từng người âm binh. Những người âm binh này mặc giáp, cầm đao, ngồi dậy từ trong nước, rồi lao về phía Trần Cảnh, tạo cảm giác giống như một thủy triều màu đen.

- Người dám giam nhốt linh hồn của người trong thành Quân An này?

Trần Cảnh tức giận, quát lên.

Trong khi nói chuyện, một luồng sáng trắng lao ra từ trong miệng hắn, hòa vào mưa gió lao về phía trước, xé nát tất cả trên đường đi. Nó giống như đao, chém nát thân thể âm binh dễ như cắt một tờ giấy màu đen.

Âm binh vỡ nát, hóa thành khói đen rồi tụ tập lại trên đầu Trần Cảnh tạo thành một đám mây, ngăn cách hắn và bầu trời. Xung quanh âm binh vẫn tiếp tục đi lên, bọn chúng không có sinh mệnh, không biết sống chết.

Trần Cảnh liếc mắt liền biết được, những âm binh này không giống với ba nghìn âm binh dưới quyền Tân Ương, cũng không tạo thành trận pháp, nhưng đám mây đen trên đầu lại khiến hắn có cảm giác nguy hiểm.

Đây không phải âm hồn bình thường, cũng không phải âm binh phổ thông, mà chúng có tín ngưỡng. Chính là hồn phách có tín ngưỡng mà miếu Kỳ Thiên thu thập được suốt bốn trăm năm qua.

Mấy trăm năm qua, miếu Kỳ Thiên đã giam giữ những hồn phách này ở thành Quân An. Những linh hồn này lúc còn sống đều là tín đồ của miếu Kỳ Thiên, chúng gần như bất tử bất diệt. Đột nhiên Trần Cảnh nghĩ đến thành Bá Lăng, nơi đó là một tòa thành với linh hồn không có tín ngưỡng, tới hai mươi vạn oan hồn. Nơi đây thì ngược lại, có rất nhiều hồn phách có tín ngưỡng, tuy bản chất khác nhau nhưng hiệu quả lại giống nhau.

- Ta nói rồi, nơi này là thành Quân An, miếu Kỳ Thiên đã ở đây bốn trăm năm rồi. Dù cho là thiên thần thì có làm sao, trong thành Quân An đã từng

giết qua nhị phẩm thần tướng.

Thanh âm của Minh Thiên Quân phát ra từ trong miệng một tên âm hồn.

Trần Cảnh cũng không nói tiếp, cổ tay khê đao, trong tay hắt đột nhiên có thêm một chiếc ấn màu đen.

- Cái này, cái này, người làm sao có được Vương ấn côi âm?

Trong không gian tối đen vang lên tiếng hô lên của Minh Thiên Quân. Trần Cảnh không để ý, giơ tay nhắc ấn lên. Năm con ác quỷ trên chiếc ấn giống như sống lại, từng con há mồm ra. Tất cả mọi thứ kể cả âm binh lẫn khí màu đen đều bị hút vào trong miệng chúng nó.

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 115: Dưới Trời Mưa Bão Tăng Hối Thần

oOo

Rất nhiều người biết Trần Cảnh đang giữ ấn Tần Quảng vương. Tuy nhiên thành Quân An cách Bá Lăng, cách Kinh Hà quá xa, hơn nữa việc này đã qua rất lâu, nên Minh Thiên quân chỉ nghe đồn như thế. Bởi thế khi Trần Cảnh lấy ra ấn Tần Quảng vương, thì lão đã hoảng sợ hô lên một tiếng quái dị như vậy. Lão vẫn luôn không tin lời đồn này là sự thật. Lời truyền miệng luôn có sự sai lệch so với thực tế, tại châu Cửu Hoa thì phần lớn mọi người đều tin là thật, nhưng khi ra ngoài khu vực khác thì sẽ có người cho rằng đó là giả dối.

Minh Thiên quân vội vã độn đi xa. Đối với lão mà nói, dù là thiên thần, chỉ cần ở trong thành Quân An thì lão cũng không sợ. Thứ duy nhất lão sợ là vương ấn âm phủ. Cõi âm có mười điện, mỗi điện đều có một chiếc vương ấn.

Năm con ác quỷ trên ấn Tần Quảng vương giống như muốn lao ra ngoài. Lúc đầu chúng nó chỉ hiện ra, rồi chậm rãi lộ thân thể ra bên ngoài. Thân thể chúng nó ngưng thật, có màu đen nhàn nhạt, hai tay và hai vai có từng khối cơ bắp vạm vỡ, hai mắt là hai đốm sáng màu đỏ. Ngay khi bọn nó há cái miệng rộng như bồn máu, hồn phách trên bầu trời tức thì tan thành mây đen rồi bị nuốt vào trong đó. Chúng xé đứt từng phần của những hồn phách này, sau đó vụn trước cái đầu, nhét vào miệng nhấm nuốt.

Âm hồn đều bị xua tan rồi biến mất trong mưa gió. Chỉ trong chớp mắt sau khi Trần Cảnh dùng ấn Tần Quảng vương, âm hồn vô thanh vô tức tan

biển, cũng giống như khi xuất hiện. Lúc này, nơi đây chỉ còn lại năm con ác quỷ lộ ra thân thể ở trên ấn Tần Quảng vương, thỉnh thoảng vẫn thấy chúng giơ tay chụp vài âm hồn rồi xé ra nuốt sống. Khác với khi Trần Cảnh dùng kiếm khí phá vỡ âm hồn, chúng sẽ hóa thành mây đen, còn âm hồn bị năm con ác quỷ xé nát thì sẽ không phân tán mà vẫn còn nguyên thân hình, đầu là đầu, chân là chân, vẫn giãy giụa khi bị bắt.

Trên bầu trời vẫn sấm rung chớp giạt như lúc trước. Ánh sét chiếu rọi cả thành Quân An, làm sáng rõ con đường nơi Trần Cảnh đang đứng. Năm con ác quỷ giống như chui ra từ trong lòng bàn tay hắn. Bọn chúng càng ở gần tay của Trần Cảnh thì càng nhỏ, và càng rời xa thì lại lớn hơn.

Khung cảnh ở đây giống như là ma vật xuất thế.

Tuy rằng Trần Cảnh có thể sử dụng được ấn Tần Quảng vương, nhưng hắn không thể hoàn toàn nắm giữ nó. Ý muốn của hắn là muốn dựa vào nó để giải thoát cho những linh hồn mang tín ngưỡng đang bị giam ở trong thành Quân An, nhưng ấn Tần Quảng vương lại thôn phệ tất cả.

Đột nhiên, Trần Cảnh phát hiện ra năm con ác quỷ trên ấn Tần Quảng vương đang thôn phệ sinh khí trong thành Quân An.

Hắn đang định thu ấn lại, thì một tiếng niệm Phật vang lên trong bóng đêm.

- Ngã Phật từ bi.

Một hòa thượng già mặc một bộ tăng y màu xám đi đến từ phía sau của Trần Cảnh. Trên thân lão có một tầng ánh sáng màu vàng nhạt, mưa gió không thể xâm phạm, nên tăng y vẫn không bị ướt. Đôi giày vải của lão đạp trên mặt đường có đọng nước nhưng lại không ướt chút nào.

Trần Cảnh cũng không quay đầu lại, vẫn tiếp tục đi về phía trước, đồng thời phong cấm năm con ác quỷ đang điên cuồng thôn phệ sinh khí của

thành Quân An vào trong ấn Tần Quảng vương.

- Thiên uy của thiên thần Ti Vũ thật lớn.

Lão hòa thượng nói.

Trần Cảnh vừa đi về phía trước, vừa trả lời:

- Linh hồn của người tế tự vẫn đang chờ đợi ta. Hòa thượng việc gì phải hiện pháp thân để đuổi theo ta chứ.

- Thiên thần Ti Vũ vừa xuất hiện đã khiến khắp chốn nháo nhào. Chỉ vì một người mà không thèm để ý đến mạng sống mọi người trong một tòa thành, đây không phải là đạo của thiên thần.

Hòa thượng vân vê phật châu ở trong tay, bước một bước lớn về phía trước.

Trần Cảnh vẫn không dừng lại. Bất kể hòa thượng bước nhanh bao nhiêu, hắn vẫn duy trì một khoảng cách không thay đổi với lão. Không thể biết được nguyên nhân là do Trần Cảnh hay do lão hòa thượng.

Trần Cảnh không hay gặp hòa thượng, có ấn tượng cũng chỉ có hai người. Một trong đó là đại hòa thượng hắn nhìn thấy khi âm thần không thể rời khỏi miếu Hà Bá, đó là một hòa thượng đang ngộ đạo. Người còn lại thì chính là Mộc Chân, một hòa thượng có thần thông bẩm sinh.

Khi Trần Cảnh im lặng, khí thế của lão hòa thượng lại càng mạnh.

Trần Cảnh có vẻ là không thể trả lời câu nói của lão. Hòa thượng càng chạy càng nhanh, trên tay, chuỗi phật châu tỏa ra ánh sáng chói lòa.

Đúng lúc này Trần Cảnh nói ra:

- Mạng người vốn không phân nặng nhẹ, thì làm sao có thể dựa vào số lượng nhiều hay ít để cân nhắc. Hòa thượng, ta hỏi người, nếu có một vạn người đều nói người đáng chết, thì người có đi tìm chết hay không.

- Tăng nhân tu hành, sao có thể chỉ vì ngôn luận của người thường mà vứt bỏ mạng sống của bản thân.

Hòa thượng nói to, giọng nói như chuông đồng.

Nhưng lần này Trần Cảnh lại trả lời rất nhanh:

- Thần tiên làm việc, sao có thể chỉ vì lời nói của tăng nhân mà vứt bỏ tín nghĩa với thế gian.

- Lấy tín ngưỡng một người mà hại mọi người là ác tín, thần không thể làm.

Hòa thượng nói lớn.

Trên trời mưa gió điên cuồng, sấm rung chớp giạt. Hòa thượng đuổi theo phía sau Trần Cảnh. Thần sắc của lão nghiêm nghị, như chỉ cần Trần Cảnh không thể trả lời được một câu là sẽ dốc toàn lực vào một đòn để giết chết hắn ngay tại chỗ.

Đột nhiên trên người Trần Cảnh xuất hiện ánh sáng chói lòa xông thẳng lên tận trời, trông rất uy nghi, hắn nói:

- Tuy là một người, nhưng lại cầu khẩn đại nghĩa thiên hạ. Dù chỉ là một người, nhưng có thể tương xứng hết thảy chúng sinh vẫn đang hồ đồ, mê muội. Hòa thượng nói ta không để ý tới sinh linh cả thành, có phải là nói muốn làm việc thiên phạt sao?

- Bởi vì một người mà thay đổi cả pháp luật của thế gian, người là loạn thần.

Hòa thượng hét lên trả lời.

- Ha ha ha ha...

Trần Cảnh cười to.

- Người cười cái gì.

Hòa thượng hỏi. Phật quang tỏa ra từ chuỗi Phật châu trên tay lão ảm đạm đi ngay sau khi Trần Cảnh cười lớn.

- Pháp luật của nhân gian từ đâu mà có, vì sao lại xuất hiện, vì ai mà tồn tại. Hòa thượng, Phật châu trong tay người vì sao lại có màu vàng, đạo của người tu chính là đạo của nhân gian hay sao?

Ngay khi Trần Cảnh nói xong, khí thế trên người hòa thượng giảm mạnh. Đầy trời mưa gió hóa thành tia kiếm lao về phía lão. Phật châu trên tay hòa thượng tỏa ra ánh sáng lóng lánh, bao vây lấy lão. Trong mưa gió, hòa thượng biến mất, chỉ còn một cái vòng xoáy ở chỗ đó, rất lâu vẫn không tan biến.

Trần Cảnh vẫn tiếp tục bước tới trong mưa gió. Bây giờ đã không còn ai dám ngăn cản hắn. Trần Cảnh đi đến trước cửa cung Tử Tiêu. Dù hắn đã ở trong thành Quân An khá lâu rồi, nhưng đây là lần đầu tiên Trần Cảnh nhìn thấy nơi này.

Ngay ở trước cửa cung Tử Tiêu, binh sĩ đứng thành hàng, đang dựng thẳng trường kích. Mưa gió cọ rửa trên thân họ. Nước mưa theo áo giáp chảy xuống. Khuôn mặt của tất cả binh sĩ đều đang rất nghiêm nghị, một tay nắm chặt trường đao.

- Ai đó?!

Binh sĩ nhìn thấy Trần Cảnh, quát hỏi.

Người đứng phía xa dừng lại.

Mưa gió cũng dừng lại theo, lượng mưa đột nhiên giảm xuống.

Chính giữa của cung Tử Tiêu là nơi các đại thần thượng nghị quốc gia đại sự. Binh sĩ tập trung ở đây rất đông, đao đã rút ra khỏi vỏ, cung lên dây, bọn họ trông đằng đằng sát khí.

Trong điện, Chiêu vương ngồi một mình trên ghế dựa ở trên cao. Tang phi và Sa phi đứng ở hai bên. Tĩnh Đốc và Tô Lương đứng ở phía dưới, nhìn ra bên ngoài đang có mưa gió. Đột nhiên Tô Lương xoay người, nói:

- Đại vương, mưa gió sắp ngừng, tà thần sắp lui.

Chiêu vương nghe thấy thế thì vui vẻ nói:

- Vẫn là pháp lực thiên quân cao cường.

Nhưng Tĩnh Đốc lại không thấy vậy, bèn nói:

- Đại vương, nếu vũ thần (thần mưa) lui lại thì tất nhiên mưa gió sẽ ngừng. Hiện nay tuy mưa gió đã hơi yếu, nhưng ở bên trong đó khí tức của vũ thần lại không có giảm xuống. Vũ thần vẫn chưa lùi bước.

Chiêu vương có chút bất an.

"Uỳnh..."

Giống như để chứng minh lời nói của Tĩnh Đốc là đúng, bầu trời lại vang lên âm thanh của sấm sét, đồng thời nó càng thêm trầm trọng.

Chiêu vương vội vàng nói:

- Vì sao vị tà... vũ thần này lại muốn làm khó quả nhân? Đạo trưởng có thể thay quả nhân nói với vị vũ thần kia: "Chỉ cần hấn lui lại, hàng năm quả

nhân sẽ cúng tế, nhất định không quên."

Tô Lương đáp lời:

- Đại vương, có miếu Kỳ Thiên, thì cần gì phải sợ tà thần. Đại vương đừng lo.

Chiêu vương chưa kịp trả lời thì Tĩnh Đốc đã nói:

- Tại sao lại gọi là tà thần. Tuy hắc là thần từ bên ngoài đến nhưng cũng là chân thần. Nếu như đại vương có thể cúng tế hắc thì chắc chắn năm nào cũng sẽ mưa thuận gió hòa.

- Thần Linh đoạt tín ngưỡng của kẻ khác thì đó chính là tà thần. Tuyệt đối không thể cúng tế hắc. Nếu như thiên hạ hỗn loạn, các vị thần linh lại còn tranh giành tín ngưỡng thì thiên hạ sẽ không thể thái bình được.

Tô Lương nói ra.

Một tiếng hét kinh hãi vang lên từ phía trước cửa điện. Một người đi ra từ trong mưa gió, không ai nhìn rõ được khuôn mặt của hắc.

- Ai đó?!

Một thị vệ quát to. Âm thanh chấn động phòng ốc.

Đối phương không trả lời, vẫn tiếp tục tiến lên, bước đến trước cửa điện. Đám thị vệ thay đổi sắc mặt, thống lĩnh hét lớn:

- Giết.

Mũi tên nhọn bắn ra. Mấy tên thị vệ cầm đao lao vào trong mưa gió, đằng đằng sát khí.

- Dừng tay.

Trong điện, Tĩnh Đốc quát lớn.

- A...

Mũi tên bắn vào trên thân thể của người nọ thì liền biến thành bụi.

Đào võ, người bay ngược lại.

- Đào tiên sinh, làm sao ngài đã đến đây rồi?

Tĩnh Đốc đi tới nghênh tiếp. Tô Lương cũng theo sát phía sau và gọi tên Đào tiên sinh.

Râu tóc của Đào tiên sinh bạc trắng. Lão đang cầm một chiếc trượng làm bằng gỗ đào cao hơn cả người. Trên chiếc trượng có mấy chồi non. Lão đang ướm đâm cả người, nhưng chiếc trượng vẫn khô ráo, không dính một giọt nước nào.

- Đào tiên sinh, người đã đến là tốt rồi. Hãy mau nói cho quả nhân nghe, ngoài kia thế nào rồi. Minh Thiên Quân, Bạch Vân chân nhân, Ngộ Pháp tôn giả đang ở đâu rồi.

Chiêu vương bước nhanh xuống từ trên ngai vàng. Gã còn chưa kịp chào hỏi Đào tiên sinh, đã hỏi rất nhanh. Người này chính là Đào tiên sinh của Câu Mang điện.

- Đại vương đừng lo, tuy rằng pháp lực của hã rất cường đại, nhưng không thể tiến vào được nơi này. Nếu hã tiến vào, bọn ta sẽ tuân theo di mệnh của tổ tiên, phong ấn tất cả các người tu hành dám đến đây bằng đài Phong Thần.

Đào tiên sinh nói.

- Có câu này của tiên sinh, quả nhân không cảm thấy lo lắng nữa.

Chiêu vương vui vẻ nói.

Trong lúc nói chuyện, hơi nước ở trên người của Đào tiên sinh cũng đã bốc hơi hết. Lão nói tiếp:

- Đại vương xin yên tâm. Trần Phong Thần dựa vào khí của đế vương ở trong thành Quân An suốt một nghìn năm qua. Nó có thể trấn áp vạn vật. Thiên thần đối mặt với nhân khí tích tụ suốt nghìn năm của nước Trung Nguyên cũng phải chùn bước.

Chiêu vương thật sự vui vẻ. Sự lo âu lúc trước đã biến mất không còn nữa. Gã trở lại trên ngai vàng. Ngay lập tức Tang phi và Sa phi dựa vào trên người Chiêu vương.

Đào tiên sinh xoay người nhìn ra phía bên ngoài điện.

Lúc này, Trần Cảnh đã đi tới trước cửa cung Tử Tiêu. Quán chủ Bạch Vân quan xuất hiện đột ngột. Lão gác một chiếc phất trần màu trắng ở khuỷu tay.

Binh sĩ giống như thật sự không nhìn thấy quán chủ Bạch Vân quan. Bọn họ quát hỏi Trần Cảnh, thấy hắc im lặng thì hai tên binh sĩ nhìn nhau rồi cùng nắm chặt chuôi đao đi về phía hắc.

- Đào Kim Ngao, Tiệt giáo, Bạch Vân ra mắt Ti Vũ thiên thần.

Quán chủ Bạch Vân nói. Trần Cảnh vẫn chưa trả lời, lão đã nói tiếp:

- Không biết vì sao thiên thần đến đây?

Ngay khi lão vừa nói xong, Trần Cảnh đột nhiên há miệng, thối ra một luồng ánh sáng màu trắng.

Ngay lúc này, cuồng phong gào thét, mưa to tầm tã. Tất cả giống như có linh hồn lao về phía quán chủ Bạch Vân.

Hai gã binh sĩ đến gần Trần Cảnh bay ra ngoài giống như lá rụng, rơi xuống trước cửa cung. Sắc mặt quán chủ Bạch Vân thì hoảng hốt, lão vung phất trần, ống tay áo cuốn lên, xoay người một cái đã biến mất đằng sau cửa cung. Ngay khi lão bỏ đi thì gió cũng thổi gãy thanh chặn ngang. Cửa cung đã rộng mở.

"Ừ....Ừ...Ừuuuuu..."

Mưa to gió lớn, sấm rung chớp giạt, áp lực mạnh mẽ từ trong mây đen ở trên đầu thành Quân An ép xuống.

Ở trong điện, đột nhiên mưa gió cuốn tới làm cho binh sĩ canh gác ngã trái ngã phải, không thể đứng thẳng được.

Trên người Tĩnh Đốc và Tô Lương đã có ánh sáng xuất hiện, từng người quát khê. Tĩnh Đốc vẽ bùa, Tô Lương niệm chú. Nhưng bùa chú của hai người đều bị mưa gió phá nát trong nháy mắt, ánh sáng trên thân của họ cũng biến mất.

Cả hai người chỉ cảm thấy đây không phải là mưa gió mà là vô cùng vô tận tia kiếm.

Quần áo của cả hai giống như đã mục nát nghìn năm, không thể ngăn cản là biến thành những mảnh vụn.

Chiêu vương hét lớn một tiếng. Gã hoảng sợ đến mức trốn ra đằng sau ghế. Chỉ có duy nhất Đào tiên sinh cầm trượng gỗ vẫn đứng yên tại chỗ, ánh sáng màu xanh lục tỏa ra xung quanh. Có điều Chiêu vương không nhìn tới được vẻ hoảng sợ trên mặt lão.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 116: Đầu Nhân Quân, Nặng Bao Nhiêu?

oOo

"Đây không phải là mưa gió, mà là thần uy ngập tràn thiên hạ."

Trong mưa gió, Đào tiên sinh đột nhiên nghĩ đến một câu như vậy. Những năm gần đây, tên của Trần Cảnh thi thoảng lại truyền tới thành Quân An. Thế nhưng Đào tiên sinh lại cho rằng trong đó tất có khuếch đại. Mãi tới năm trước, nghe nói Trần Cảnh phong thần tại Côn Lôn, kiếm phá Côn Lôn, khiến linh mạch Côn Lôn chia Đông Tây, Đào tiên sinh mới thực sự nhìn thẳng vị thiên thần trẻ tuổi này.

Trong mắt lão ta, mưa gió tựa như một người cầm kiếm đánh xuống từ bầu trời, đột nhập vào trong điện, một kiếm vung ra, như là mưa đầy trời.

Ngay khi mưa gió vừa tấp lên người lão, nháy mắt trượng bằng gỗ đào trong tay lão ta đã cắm trên mặt đất, hào quang xanh lan tỏa, cả điện sinh xuân.

Trong khoảng khắc, cây trượng gỗ đã sinh cành lá, trở thành một gốc cây đào. Những cây cột, xà ngang trong điện cũng sinh lá non. Cả đại điện bỗng giống như được tạo thành từ gỗ mới.

Sau khi cây đào mọc lên, mưa gió lập tức chậm lại. Tô Lương và Tĩnh Đốc cùng quát khẽ một tiếng, dùng pháp thuật gọi y phục bị mưa gió biến thành sợi tơ trở về, ngừng kết lại trên người.

- Đại vương, mau lấy ngọc tỷ.

Đào tiên sinh lớn tiếng nói. Chiêu vương nghe lão ta nhắc nhở, vội lấy ngọc tỷ ra. Mà Đào tiên sinh thì vẫn đứng chỗ cũ, bên cạnh là một gốc đào mọc ra một thân lá non. Lão ta đứng vịn lấy cây đào, mắt nhìn ngoài điện, chỉ thấy mưa gió đầy trời thối quết xuống, không chỗ nào không có. Vệ sĩ bình thường không mở mắt ra nổi, con người phảng phất như đã đui mù.

Đài Phong Thần này là một pháp trận, dù người vào trận đã thành tựu Nguyên Thần thì cũng bị phong ấn trong đó, thần linh cũng vậy, bởi vì đây là một pháp trận lấy khí của nhân đạo làm cơ sở.

Năm đó, người bày trận, vẽ trận đồ trên mặt đất chính là tổ tông của Kỳ Thiên miếu, Câu Mang điện, Bạch Vân quan, Pháp Hoa tự. Bởi vậy, pháp trận Phong Thần cũng phải do người từ bốn nơi này cùng chung tay mới được. Thế nhưng ở chỗ chính giữa còn cần một vị nhân quân (vua là con người) cầm ngọc tỷ trấn thủ. Đó là quy tắc chung của pháp trận, cũng là suối nguồn lực lượng của pháp trận.

Mà hiện tại, Đào tiên sinh chỉ thấy trên không bên ngoài có ánh sáng đen vọt lên, ngăn cản mưa gió xâm lấn. Đó là Minh Thiên Quân đã ngồi trên pháp đàn. Bên trái điện, ánh vàng bùng phát, đó là Ngộ Pháp hòa thượng của Pháp Hoa tự đã vào vị trí. Ngay khi lão ta lo lắng nhất, khoảng không bên phải đại điện dâng lên một vùng sáng xanh. Lão thoáng yên lòng, bởi vì Bạch Vân chân nhân đã hành pháp rồi. Chỉ còn có chính lão cùng ngọc tỷ của Trung Nguyên trong tay Chiêu vương là chưa vào vị trí.

Vừa rồi lão chợt có chút cuống, dẫn tới sơ suất. Lão không ngờ thần thông của Trần Cảnh lại thần diệu như vậy. Tử Tiêu cung này, cho dù không có bọn lão hành pháp thì cũng vẫn có lực lượng Phong Thần khó lường, thế nhưng tới giờ cũng không thấy chân thân của Trần Cảnh, chỉ thấy mưa gió đầy trời cuốn vào mỗi ngõ ngách trong cung Tử Tiêu.

Tuy rằng không thấy chân thân Trần Cảnh, nhưng Đào tiên sinh lại cảm thấy Trần Cảnh đã vào rồi.

- Tiên sinh, quả nhân... quả nhân phải làm sao?

Chiêu vương vòng từ sau ra, cầm trong tay một quả ngọc tỷ, giơ cao lên, thở hỗn hển nói.

- Đại vương chỉ cần cầm ngọc tỷ trong tay, ngồi ngay ngắn, tâm nghĩ tới Trung Nguyên, ngực có chứa chúng sinh, vậy là đủ rồi.

Dứt lời, Đào tiên sinh đã biến mất. Trong nháy mắt, cây đào cũng khô đi, cả lá non trong điện đều như vậy, rơi rụng hết cả. Cây đào ngã ra trên mặt đất, trở thành gỗ mục, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa.

Chiêu vương cầm ngọc tỷ ngồi trên ghế cao, ưỡn ngực lên, tựa như làm vậy sẽ không sợ hãi nữa, sẽ có thể đem Trung Nguyên, chúng sinh đặt vào trong lòng.

Thế nhưng bất kể làm sao, gã cũng không cảm nhận được bất cứ lực lượng gì từ ngọc tỷ truyền quốc truyền thừa ngàn năm này. Gã mẫn mộ pháp thuật tiên gia, lại cảm thấy sợ hãi thật sâu với thần thông chi sĩ.

Gã không khỏi nhớ đến câu nói kèm theo ngọc tỷ truyền quốc đã truyền thừa ngàn năm: "Làm nhân hoàng, lòng có chúng sinh, thì chúng sinh bảo hộ, chư tà bất xâm, không sợ gì cả." Nhớ tới những lời này, gã nghĩ thế nào cũng cảm thấy đây đều là lời lừa bịp.

Mặt Bắc cả tòa Tử Tiêu cung chột dăng lên một màu xanh đậm, giống như một rừng đào. Màu xanh này nối cùng với ba mặt khác, tụ ở khoảng không chính giữa điện Trung Nguyên tạo thành một vùng màu vàng đất, cuối cùng hình thành nên màu hỗn độn, bao phủ trọn lấy tòa cung Tử Tiêu.

- Đại vương, xin chớ lo lắng, trong pháp trận Phong Thần, thiên thần cũng phải rơi xuống.

Tô Lương nói.

Chiêu vương cũng không trả lời, chỉ ngẩng đầu lên nhìn trần nhà. Ngay tích tắc vừa rồi, gã quả thật nhìn thấu qua trần nhà, thấy được trên bầu trời, phảng phất thấy được một người đang đạp bước trên không, quanh thân lấp lánh ánh chớp. Nhưng thứ khiến Chiêu vương cảm thấy tim đập nhanh lại không phải thần thông hô mưa gọi gió, khống chế sấm sét của người kia, mà là ánh mắt của hắn.

Chiêu vương chưa từng gặp đôi mắt nào như vậy. Đôi mắt này tựa như có thể nhìn thấu vạn vật thế gian, có thể thấu được lòng người, có thể thông thấu hết thảy sự vật hữu hình lẫn vô hình. Chiêu vương cảm thấy người kia đã thấy được chính mình. Dưới ánh mắt đó, toàn thân gã lạnh toát.

- Quân vương Trung Nguyên quốc?

Chiêu vương đột nhiên nghe người kia hỏi.

- Quả nhân, quả nhân... Đúng vậy.

Chiêu vương nói.

- Vậy người có đức có tài gì?

Người kia lơ lửng giữa trời mà hỏi.

Chưa bao giờ có người dùng ánh mắt từ trên cao nhìn Chiêu vương như vậy, thậm chí cả người dám nhìn thẳng gã cũng cực ít, lại càng không có ai dám hỏi qua như vậy. Cho dù là bốn vị trong thành Quân An kia cũng cực kỳ khách khí với gã.

Nhưng trong tâm gã lại không có cách nào tức giận, chỉ có sợ hãi. Lúc này gã chỉ muốn trả lời.

- Quả nhân... Vị trí của quả nhân được truyền từ tổ tông, thân là chân mệnh thiên tử.

Chiêu vương không tự kìm hãm được mà nói hết những điều ở sâu trong nội tâm ra.

- Chân mệnh? Thiên tử? Mệnh của ai không gọi là chân mệnh cơ chứ? Ha ha, thiên ở nơi nào, người nói cho ta biết? Ta đi hỏi một chút xem hắc sinh ra đứa con trai là người khi nào!

Người trong mây đen hỏi.

- Thiên, thiên ở... Quả nhân, quả nhân không biết...

Chiêu vương ngẩng đầu nói.

Trong điện, hai người Tĩnh Đốc và Tô Lương hô lớn tiếng "Đại vương". Chiêu vương lại hoàn toàn không biết gì cả, ngẩng cao đầu, hai tay run rẩy, mồ hôi như tắm.

- Ha ha, người không biết sao, vậy để ta cho người biết.

Người kia nói xong, Chiêu vương thấy hắc nhấc ngón tay lên chỉ về mình, vị trí là trước ngực.

Chiêu vương không rõ hắc có ý gì, hắc lại nói thêm:

- Trên đời vốn không có thiên, làm gì lại nói tới thiên ý.

- Đúng đúng, vốn không có thiên, vốn không có thiên.

Chiêu vương nói. Con mắt gã như bị người trên trời kia hấp dẫn.

Phía dưới, Tử Tiêu cung đột nhiên vang lên tiếng hét lớn, tiếp đó là một câu:

- Người là thiên thần, lại lấy tà pháp dụ dỗ nhân quân. Đức tính như thế, há có thể là thần linh che chở chúng sinh?

Chiêu vương lập tức bừng tỉnh, như là quay về từ kề cận cái chết, toàn thân run lên điên cuồng, ngọc tỷ trong tay rớt trên mặt đất.

Tĩnh Đốc và Tô Lương vội vàng tiến lên. Tô Lương nhặt ngọc tỷ, còn Tĩnh Đốc nâng Chiêu vương dậy.

Đúng lúc này, từ trên trời lại vọng xuống một câu:

- Đó chính là nhân đạo quân vương người che chở sao? Giết không tiếc, lưu cũng vô dụng.

- Loạn thần.

Minh Thiên Quân vừa dứt lời, thì chỗ mái ngói trên nóc đại điện đột nhiên chui ra một con quỷ đen kịt, cực kỳ giống năm con ác quỷ trên Tần Quảng vương tỷ. Thân thể đen kịt như là thực chất, mười ngón có móng vuốt sắc bén, hai mắt đỏ hồng, trên đầu mọc ra hai sừng. Nó ngửa mặt lên trời rít gào, phát ra từng đợt âm thanh kinh khủng. Con quỷ vương này đã cắn nuốt vô số hồn phách, đã sinh ra thần thông, có linh trí.

Ác quỷ hai sừng phóng lên cao, trong nháy mắt đã đến giữa không trung. Trần Cảnh khẽ đảo cổ tay, trong tay lại xuất hiện Tần Quảng vương tỷ, chỉ là lần này hắn lại cầm lấy mặt trên ấn, từ trên cao ép xuống.

Ấn kia vừa xuất hiện, trong mắt quỷ vương hiện lên một chút do dự cùng sợ hãi. Trần Cảnh dùng sức ép xuống một cái liền thu hồi vương tỷ, mà trên trán quỷ vương đột nhiên hiện bốn chữ to màu máu: "Tần Quảng vương thành", rồi lại biến mất trong nháy mắt. Quỷ vương lập tức bất động trong hư không.

- Người.

Phía dưới, trong đại điện, Minh Thiên Quân cực kỳ tức giận.

Lúc này, trong điện vang lên tiếng của Chiêu vương:

- Loạn thần, tà ma. Quả nhân là nhân quân, có thể hiệu lệnh thần tiên, vạn ma bất xâm, chư tà tránh xa, há người có thể nhục hỡi. Nhanh chóng thối lui còn có thể lưu danh thần tịch, nếu không, tất khiến người mãi rớt phàm trần.

Chiêu vương nói tuy nghe khí phách vô song, nhưng Trần Cảnh có thể cảm nhận được sự sợ hãi ở sâu trong đó.

Gã nói những lời này hiển nhiên là để tự thêm can đảm cho mình.

- Trần Ti Vũ, người vẫn là rời đi thôi. Một thân pháp lực có được không dễ, nếu người vào cung, nhất định phải rơi xuống.

Ở mặt Đông Tử Tiêu cung, giữa vùng ánh vàng truyền ra tiếng của Ngộ Pháp hòa thượng.

- Hắc hắc, tuy hắc là tam phẩm thiên thần, nhưng lại nhát gan như chuột, sao dám xông vào Phong Thần trận này.

Minh Thiên Quân cười lạnh nói.

Trên bầu trời, Trần Cảnh đột nhiên nói:

- Chỉ là Phong Thần pháp trận, có gì không dám xông vào.

Dứt lời, hắc nâng tay chỉ, đỉnh đầu xuất hiện một chiếc bia thần. Bia thần lớn dần như một ngọn núi nhỏ, lơ lửng phía trên Trung Nguyên điện, ép lên vùng hào quang hỗn độn kia. Hòa quang như một cái lồng, rung lắc kịch liệt như muốn vỡ nát.

Đồng thời, mưa gió nổi dậy, sấm chớp ầm ầm.

Hắn lại há mồm phun một cái, vô số ánh kiếm lao ra, đâm tới màn hào quang phía trên không Tử Tiêu thành, rồi nháy mắt xuyên thủng hào quang. Mưa gió theo những lỗ thủng đó lao vào bên trong, lan tràn khắp bốn phía. Trên bầu trời, thân hình Trần Cảnh bỗng lóe lên một cái, biến mất, như là theo gió mưa vào Tử Tiêu cung.

Trong cung điện, sương mù tỏa ra, tựa như mưa gió hình thành sương mù, lại giống như màn hào quang hỗn độn trên không sau khi vỡ vụn hóa thành. Cả đại điện mờ sương, chốc lát đã nhìn không rõ.

Tô Lương và Tĩnh Đốc đều ở cạnh Chiêu vương. Tô Lương mừng rỡ nói:

- Vào trận rồi, vào trận tất ngã xuống.

Tô Lương biết nếu Trần Cảnh không vào trận thì không thể làm gì Trần Cảnh. Nhưng giờ hắn rút cuộc không chịu nổi bị kích mà vào trong Phong Thần pháp trận.

Chiêu Vương còn có chút lo lắng, nói:

- Thực sự như thế?

- Phong Thần trận, tự nhiên có thể phong cấm chư thần.

Tô Lương tự tin nói.

Lời vừa dứt, Tô Lương chợt nghe thấy tiếng mưa gió. Y kinh hãi, vội xoay người, lại không thấy gì cả, chỉ có sương trắng mịn mờ, mới hơi thở phào.

Nhưng y không chú ý tới, Chiêu vương đang ngồi trên vương vị đã tràn về kinh hãi trong mắt. Gã ngẩng cao đầu, nhìn thấy người làm hắn sợ hãi kia bay thẳng từ trên trời xuống, thân như ảo ảnh, mà lại thực rõ ràng, trong

tay cầm một thanh trường kiếm sáng ngời, ánh kiếm tựa như ánh mắt của hắn.

- Đầu nhân quân, nặng bao nhiêu?

Trong tai Chiêu vương nghe thấy một giọng nói không mang chút sát khí nào, nhưng gã lại cảm thấy lạnh thấu tâm can, cả người như rơi vào hầm băng.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 117: Một Thân Hóa Ngàn

oOo

Trong tiền điện chỗ Minh Thiên Quân, đột nhiên có một con hắc hủ du động trong sương mù, hóa thành một người sắc mặt lạnh lùng, trong tay nâng Tần Quảng vương tử đen kịt, đi vào.

Minh Thiên Quân đang ngồi pháp đàn trên cao, một thân áo bào đen, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chú người xuất hiện trong sương mù. Phía sau lão ta là một thanh pháp kiếm bằng gỗ màu vàng, không lưỡi kiếm, mũi kiếm phân nhánh, bên trên có từng hàng chữ bùa màu đen, liếc qua nhìn có chút quỷ dị. Cạnh thanh kiếm là một cái hồ lô. Hồ lô màu đen, như tấm mực lỏng.

Trong mắt lão hiện lên vết đen, vận khởi thần thông nhìn thẳng người cầm Tần Quảng vương tử bước vào nơi được gọi là Minh Vương điện trong Phong Thần pháp trận này. Người này có diện mạo giống bảy tám phần Trần Cảnh, nhưng thần vận lại không giống. Minh Thiên Quân vận thần thông, lại phát hiện mình nhìn không rõ lắm. Trực giác nói cho lão biết, đây cũng không phải là Trần Cảnh.

- Cả bản thân hắc cũng không thể hoàn toàn khống chế Tần Quảng vương tử này, giờ lại để một kẻ như vậy cầm ấn tới phá pháp trận, thật là trời cũng giúp ta. Nếu ta nhân cơ hội đoạt ấn này, lại lấy tín hồn tế luyện bốn trăm năm trong thành Quân An ra luyện hết ô trọc trong ấn, tiếp tục dùng ấn này tiếp quản Tần Quảng vương thành nơi âm phủ, vậy ta há chẳng phải là Tần Quảng vương sao!

Minh Thiên Quân nghĩ tới đây thì hưng phấn hẳn lên. Chỉ thấy người nọ vừa đi đến, lão không nói một lời nào, vỗ tay vào hư không. Một luồng hoa văn lóng lánh xuất hiện, từ cái hồ lô đen treo sau lưng lão chui ra một người tí hon mặc áo trắng, nhìn không có chút sinh cơ nào. Tiếp tục là người thứ hai, thứ ba... trong nháy mắt đã chui ra mười tám người, mỗi người đều cầm một chiếc quạt nhỏ trong tay.

Những người tí hon này tung mình, liền vây lấy người mới tiến đến.

Tất cả đồng loạt vung quạt đen, tức thì sương đen lan tỏa, không phân rõ đâu là trời đâu là đất. Âm dương điên đảo, ngũ hành hỗn loạn.

Minh Thiên Quân lại lần nữa niệm chú bắt quyết. Hư không phát ra một tiếng vang giòn, trong hồ lô lại lần nữa có người tí hon chui ra. Người tí hon này khác với mười tám người trước, bộ mặt rõ ràng hơn nhiều, y phục cũng không phải áo trắng, mà là đạo y màu đen, hài màu đen, tất màu trắng, vấn tóc kiểu đạo sĩ, mang mũ vàng. Nó vừa chui ra, đã dừng ở trên chuôi thanh pháp kiếm gỗ vàng. Trong khoảng khắc, kiếm bốc lên một luồng sáng đen quý dị, xẹt qua hư không, đâm tới một chỗ trong sương mù đen kịt.

Minh Thiên Quân muốn dùng toàn lực cướp lấy Tần Quảng vương tử.

* * *

Mặt Đông đại điện cũng có một tòa pháp đàn. Trên pháp đàn là Ngộ Pháp hòa thượng. Hòa thượng này mặc một thân tăng bào màu xám, cầm trong tay một chuỗi phật châu màu vàng. Chỉ thấy vách tường phía sau hòa thượng này là vô số hình vẽ, có Bồ Tát phóng sinh, có La Hán phục ma, có Thiên Long bát bộ, có tiên nữ phi thiên... Những hình vẽ này đều rất sống động, như có thể trở thành vật sống bất cứ lúc nào.

Mưa gió chợt tạt vào, đẩy tung cánh cửa, rồi hóa thành một người. Người này mặc pháp bào, nhìn mờ mờ như làn nước, bộ mặt lại rõ ràng, chính

là bộ dạng của Trần Cảnh. Hắn vừa vào cửa, đã nói với Ngộ Pháp hòa thượng:

- Hòa thượng có thể trả lời ta một vấn đề không?

Hòa thượng nói:

- Tăng nhân cũng có chuyện muốn nói với Trần Ti Vũ. Nếu Trần Ti Vũ đã mở miệng, vậy thì mời hỏi đi.

- Ta từng bị giam trong thần miếu của chính mình, ngày đêm suy nghĩ cũng không thoát được. Chợt có một ngày, có một đại hòa thượng dọc theo bờ sông mà đi, lúc tới trước cửa miếu của ta thì từng hỏi ta một câu.

- Là câu gì?

Ngộ Pháp hòa thượng hỏi. Bình sinh lão ta thích nhất là nghiên cứu pháp lý thế gian. Chỉ cần nghĩ thông mỗi chuyện thì sẽ khiến pháp lực của lão ta tăng lên, đó là cách tu hành của lão.

- Đại hòa thượng hỏi ta: "Cầu thông tới đối diện sông ở nơi nào?" Ta nói: "Đi theo sông là có thể tìm được". Đại hòa thượng lại hỏi: "Đường thông tới mây trắng xa xôi đi thế nào?" Ta nói: "Cố gắng tu hành, tự nhiên có thể đi được lên trời."

Hòa thượng hơi nhíu mày suy tư. Trần Cảnh lại nói:

- Lúc ấy ta tự cho là trả lời không sai. Giờ nhớ tới, hóa ra căn bản là ta không trả lời được đại hòa thượng. Tăng nhân, người có thể trả lời được đại hòa thượng kia sao?

Ngộ Pháp hòa thượng trầm tư.

* * *

Trong Tây điện, quán chủ Bạch Vân quan cầm trong tay phất trần màu trắng, ngồi trên pháp đàn. Trước cửa xuất hiện một người mặc quần áo dính máu, tay cầm trường kiếm. Bạch Vân quan chủ nhíu mày, kinh ngạc nói:

- Huyết Hải ma vật?

Người nọ không nói không rằng, nâng tay đâm ra một kiếm. Kiếm ra, một làn ánh kiếm màu đỏ phóng tới quán chủ Bạch Vân quan.

* * *

Trong Bắc điện, chỉ thấy trên pháp đàn là một gốc đào cành lá rậm rạp, hoa đào rực rỡ, cả điện sinh hương. Đột nhiên, có tiếng sáo từ cửa đại điện len lỏi vào. Cây đào lắc lư, lá cây tạo thành những tiếng xào xạc.

* * *

Ngoài điện, Chu Tiểu Thiên đột nhiên phát hiện tai mình chẳng nghe được gì cả, giống như mọi vật xung quanh đều biến mất. Đau đớn ở hai mắt không còn, Chu Tiểu Thiên mở mắt ra nhìn, chỉ thấy trước mắt là bóng tối, trong bóng tối có một người từ đằng xa đi tới.

- Đại... đại ca... Phu Nộ đại ca... huynh.... huynh còn sống.

Chu Tiểu Thiên hoảng sợ hô lên, không ngừng lui về phía sau. Phía sau cũng là bóng đêm, chẳng phân rõ trời đất.

Trong bóng tối, Chu Phu Nộ đi càng lúc càng gần, phía sau không ngừng xuất hiện một số người. Chu Tiểu Thiên nhận ra đó là những vệ sĩ từng phối hợp với Chu Phu Nộ cứu Lan Khanh Lăng. Bọn họ đều đã chết dưới mệnh lệnh của y.

- Đại ca... huynh tha ta lần này đi, chúng ta là đồng hương.

Chu Tiểu Thiên không ngừng lui về phía sau, sợ hãi lớn tiếng nói. Chu Phu Nộ không nói một lời, cầm trong tay một thanh trường đao đã ra khỏi vỏ, chậm rãi tới gần.

- Đại ca... đại ca.... huynh bỏ qua cho ta đi. Chúng ta là đồng hương mà, huynh, huynh còn từng ăn cơm mẹ ta nấu nữa.

Chu Tiểu Thiên hoảng sợ lớn tiếng nói.

Chu Phu Nộ đột nhiên dừng bước, sau đó xoay người biến mất trong bóng tối. Nhưng những vệ sĩ xuất hiện phía sau Chu Phu Nộ lại không hề dừng lại, mà tiếp tục đi về phía Chu Tiểu Thiên.

Chu Tiểu Thiên không ngừng lui về phía sau, lớn tiếng nói:

- Các người không thể trách ta, ta cũng chỉ phụng mệnh làm việc. Muốn trách chỉ có thể trách đại vương. Ta sinh ở Trung Nguyên, trung với đại vương là đúng, ta không có sai.

Nhưng những người đó cũng không để ý tới y, từng người nhào lên trên người y, mỗi người cắn xuống một miếng thịt, sau đó rời đi. Chu Tiểu Thiên thống khổ tru lên, găng sức giãy giụa. Nhưng bất kể y giãy giụa thế nào, thịt trên người vẫn bị cắn xuống từng miếng một.

Trong nháy mắt, toàn thân y đã đầm đìa máu, không còn chỗ nào trọn vẹn.

Ngay khi y cảm giác mình phải chết, những người đó lại rút lui. Y nhìn trong bóng tối có một người mặc áo vải dẫn bọn họ đi xa, mà bên cạnh người áo vải là Lan Khanh Lăng. Tới khi đám người đó biến mất, màn đêm tan dần. Y phát hiện mình đang nằm trên mặt đất, giống như những người khác, cũng không ai phát hiện ra điều gì dị thường từ y. Nhưng đau đớn trên người y lại vẫn nguyên như cũ, cho dù y thử tự nhìn mình, lại là hoàn hảo không tổn hao gì. Thế nhưng hiện giờ y còn chưa biết, cơn đau đớn ấy

sẽ bồi bạn với y cả đời. Mỗi khi ngày mưa tối, y sẽ lại thấy được từng miếng thịt trên người bị cắn xuống.

* * *

Tất cả chuyện này đều phát sinh khi Chiêu vương nghe được câu hỏi của Trần Cảnh.

Ở chính giữa Trung Nguyên điện, Chiêu vương ngẩng đầu nhìn, mồ hôi chảy tong tỏng, nỗi sợ hãi phát ra từ nội tâm kia như đã dày vò trong lòng gã cả trăm triệu năm. Gã đột nhiên quát to một tiếng, rồi vùng dậy, trốn ra phía sau vương ý, mặc kệ ngọc tỷ trong tay đã lăn trên mặt đất. Gã ôm đầu, hô lớn:

- Đừng, đừng...

Tĩnh Đốc và Tô Lương kinh hãi. Hai lão không biết vì sao Chiêu vương đang yên đang lành lại sợ hãi như vậy. Cả hai vội vàng đuổi theo, muốn giữ chặt Chiêu vương đang định chạy trốn ra sau điện lại. Chiêu vương cùng ngọc tỷ không thể chia lìa, không thể rời khỏi tòa đại điện này.

Thế nhưng, ngay khi cả hai sắp đuổi kịp, lại thấy có gió mưa thổi qua. Một bóng người không biết từ đâu xuất hiện cạnh hai người, mờ mờ ảo ảo, trong tay người này có một thanh trường kiếm. Thân hình người này lóe lên một cái, rồi biến mất. Đầu của Chiêu vương đã bay lên, máu phun thẳng từ cổ, tưới đẫm cả một cây cột màu đồng cạnh đó.

- Aaaaa...

Tĩnh Đốc và Tô Lương hét lên. Bóng người mưa gió hóa thành kia cũng đã lại hóa thành mưa gió, bay tới ngọc tỷ trên mặt đất. Từ bốn phía Trung Nguyên điện đều vang lên tiếng hét lớn, ngọc tỷ trên mặt đất đột nhiên biến mất không dấu vết.

Cả hai đều biết, tuy rằng Phong Thần đại trận không cần nhân quân làm gì cả, nhưng gã lại là một luồng lực lượng rất lớn trong đó. Chỉ cần tâm chí gã kiên định, tất nhiên sẽ không dễ dàng bị giết.

Một khắc trước, Tô Lương còn cao hứng nói Trần Cảnh vào trận, giờ khắc này đã thấy Chiêu vương bị giết.

Chỗ yếu nhất, cũng là then chốt nhất của trận này chính là Chiêu vương, cho nên Trần Cảnh trước lấy pháp thuật làm cho Chiêu vương nhìn thấy mình, dựa vào đoạn thời gian này tạo sự sợ hãi trong lòng Chiêu Vương về mình, mới có thể một câu đã dọa gã quên ngọc tỷ mà chạy, không biết làm sao. Từ đó Trần Cảnh mới có thể thoải mái giết gã.

Tĩnh Đốc cùng Tô Lương bước nhanh ra khỏi đại điện. Trong tai cả hai nghe được tiếng sáo văng vẳng như có như không, bèn ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy một cây sáo đang bay dần lên, mơ hồ như có một cô gái đang nhẹ nhàng thổi. Từ trước điện đột nhiên lao ra một con hắc hủ thật lớn. Miệng hắc hủ cắn một đại ấn đen kịt, bay lên bầu trời, bên dưới là Minh Thiên Quân gầm lên liên tục.

Từ phía Tây điện vọt lên một quái vật màu máu, uốn éo trong hư không rồi biến mất không thấy nữa.

Phía Đông điện, Ngộ Pháp hòa thượng đột nhiên giận dữ bay lên không rồi vờ một chưởng xuống. Dưới một chưởng này, người có bộ dạng giống Trần Cảnh hóa thành một luồng mưa gió, tán đi.

Trên không cung Tử Tiêu, bia thần Ti Vũ vọt lên, một người hiện thân, lẳng không mà đứng, chính là Trần Cảnh. Hắn như là chưa từng rời đi. Chỉ thấy hắn vẫy tay, hắc hủ xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. Tần Quảng vương tỷ dừng trên tay hắn, còn hắc hủ thì chui vào lỗ mũi hắn, biến mất. Rồi lại một con quái vật giống lươn, màu đỏ như máu, sau lưng mọc hai cánh cũng chui vào lỗ mũi còn lại của hắn, biến mất không thấy gì nữa.

Hắn lại đưa tay chộp một cái trong hư không, một cây sáo xanh xuất hiện trong tay hắn, rồi cũng biến mất.

Phía dưới hắn đột nhiên có một người mặc áo vải đi tới trong hư không. Người này giống Trần Cảnh như đúc, còn dẫn theo Lan Khanh Lăng và hơn mười vị binh sĩ kia. Chỉ thấy Trần Cảnh đưa tay vỗ lên người giống hắn như đúc kia, thân hình người nọ nhoáng lên một cái, hóa thành một bức họa, được Trần Cảnh cuộn lại.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 118: Âm Dương Nơi Nào Có Thể Sống Yên Ổn

oOo

Trên mặt Tô Lương và Tĩnh Đốc đều hiện vẻ ngạc nhiên nhìn Trần Cảnh mãi đến khi hắc biến mất trong hư không. Mây đen trên bầu trời cũng nhanh chóng tản đi, mưa gió ngừng hắt, mà khói mờ trong cung Tử Tiêu cũng tán mất.

Minh Thiên Quân, quán chủ Bạch Vân, Ngộ Pháp tôn giả, Đào tiên sinh cùng xuất hiện trước điện Trung Nguyên. Sắc mặt người nào người nấy đều cực kì khó coi.

Quán chủ Bạch Vân thở dài nói:

- Trung Nguyên, khí số ngàn năm, hôm nay đã tận.

Không ai tiến vào trong điện nhìn thi thể Chiêu vương mà lần lượt rời đi.

Tĩnh Đốc và quán chủ Bạch Vân về tới Bạch Vân quan. Sau khi quán chủ Bạch Vân nghe Tĩnh Đốc kể rõ mọi chuyện mà y chứng kiến thì thở dài một hơi nói:

- Hóa ra chân thân hắc căn bản còn không vào trong trận. Còn tưởng chân thân hắc ở nơi khác chứ.

Tất nhiên Tĩnh Đốc không biết bên ngoài điện Trung Nguyên đến cùng đã xảy ra chuyện gì, bèn hỏi:

- Sư phụ, hãn chưa từng vào pháp trận Phong Thần, vậy hãn phá trận thế nào?

- Pháp trận Phong Thần là lấy lòng dân nước Trung Nguyên ngàn năm nay làm cơ sở, há có thể dễ dàng phá được?

Quán chủ Bạch Vân nói.

- Vậy hãn có thể phá được không?

Tĩnh Đốc tiếp tục hỏi.

Quán chủ Bạch Vân suy nghĩ một hồi, nói:

- Cho dù có thể, nhất định cũng sẽ làm cho sinh linh trăm họ thành Quân An đồ thán.

- Hãn không phá pháp trận Phong Thần, sao lại có thể tự do đi lại trong trận được?

Tĩnh Đốc hỏi.

Quán chủ Bạch Vân nói:

- Hãn có thần thông huyền diệu, hóa nhập vào trong mưa gió. Đáng tiếc ngay từ lúc đầu trong lòng đại vương đã có sợ hãi, cho nên căn bản không thể hòa hợp cùng với pháp trận được. Nhất định hãn cũng nhìn ra được chỗ then chốt của pháp trận Phong Thần, cho nên đã thi pháp lên đại vương từ lúc ở bên ngoài trận. Sau khi đại vương bị giết, hãn mới nhân cơ hội này cho hóa thân vào trận.

- Hóa ra đó đều là hóa thân của hãn? Vì sao hóa thân của hãn lại thế kia?

Tĩnh Đốc kinh ngạc nói.

Quán chủ Bạch Vân ngăm ngía người đệ tử này của mình, nói:

- Đã nói với người bao nhiêu lần rồi, trong tu hành, thần thông pháp thuật chưa từng có định luận.

Lúc quán chủ Bạch Vân đang dạy bảo đệ tử mình trong thành Quân An thì Trần Cảnh lại đang lâm vào khó xử. Bên người hăn lúc này có hơn mười hồn phách, tuy được hăn che chở nhưng cũng không thể dừng lại nơi dương thế này quá lâu được. Cho nên Trần Cảnh đành dựa vào Tần Quảng vương ấn đánh thông một con đường đi tới cõi âm.

Gió lạnh gào thét, bóng tối sâu thẳm, Trần Cảnh sai chân bước đi. Sau lưng hăn là hơn mười hồn phách theo sát.

Vừa tiến vào cõi âm, âm khí ập vào mặt, bầu trời đen kịt, mặt đất tối tăm. Liếc mắt nhìn không rõ ranh giới giữa trời và đất đen kịt, khiến Trần Cảnh thoáng cảm thấy không biết phải đi hướng nào. Nếu hăn nắm giữ được Tần Quảng vương ấn, có thể trực tiếp xuất hiện ngay trong vương thành Tần Quảng. Thế nhưng hăn lại không cách nào nắm giữ hoàn toàn, nên chỉ có thể mở được con đường đi tới, lộ trình ít nhiều đều có chệch hướng với thành Tần Quảng.

Tới được cõi âm, Lan Khanh Lãng và đám người Chu Phu Nộ rõ ràng thư thái hơn rất nhiều. Dù Trần Cảnh không còn che chở nữa thì hồn phách của bọn họ cũng không dễ tán đi được.

Trần Cảnh giới thiệu với đám người bọn họ:

- Nơi này chính là cõi âm.

Lúc ở nhân gian, hồn phách của Lan Khanh Lãng và Chu Phu Nộ phải nhận lấy tổn thương, tới lúc này cũng còn chưa tỉnh táo hoàn toàn, nên không đáp lời. Trần Cảnh quyết định đưa bọn họ tới vương thành Tần

Quảng, đồng thời hắn cũng muốn đến đó nhìn xem tòa thành đã trở thành dạng gì, còn là cái thế giới giống như trên nhân gian nữa hay không.

Dựa vào cảm ứng như có như không trong lòng, hắn mang theo đám người Lan Khanh Lăng thẳng hướng về vương thành Tần Quảng mà đi.

Đi chưa được bao xa, bọn họ đã nhìn thấy một đội âm binh đi qua. Lúc này đội quân cách bọn họ không xa, hướng đi tới có lẽ sẽ xuyên qua đám bọn họ. Người cầm đầu là một âm kỵ binh đang nhìn chăm chăm về phía đám người Trần Cảnh. Lúc này, pháp lực của Trần Cảnh đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất so với lần đầu tiên hắn tới đây, cho nên thế giới này trong mắt hắn cũng không còn giống như lúc trước. Năm đó hắn không thấy rõ được diện mạo của âm binh, chỉ có thể nhìn thấy được hai ngọn lửa với màu sắc khác nhau trong hốc mắt. Còn bây giờ hắn đã nhìn thấy được khuôn mặt của kỵ sỹ trước mặt. Dù cho gã đã có thân thể ngưng thật như nhân loại, thế nhưng có vẻ như ngưng luyện còn chưa hoàn chỉnh, có điều tai mắt mũi miệng mi cũng đã xuất hiện. Tay gã đang nắm dây cương, gã đang cười cũng không phải là ngựa, mà là một con hổ đen.

Tuy gã nhìn chăm chăm hắn nhưng vẫn không ngừng đội ngũ lại, mà giữ nguyên tốc độ tiến về phía trước.

Không bao lâu sau, hắn lại gặp một đội âm binh nữa. Khác với đội âm binh lúc trước, đội này tay cầm trường thương, lưng còn đeo thêm một cây cung đen đi kèm với mũi tên.

Đi đầu là một kỵ tướng cười con ngựa âm, trên người gã cũng như đội quân phía sau đều mặc một loại như quần áo bằng da chứ không phải áo giáp đen.

Gã cũng nhìn nhìn Trần Cảnh. Trần Cảnh nhìn ra được cảm giác xem xét kỹ càng từ ánh mắt gã, thế nhưng gã cũng như đội phía trước, không hề ngừng lại.

Một lúc sau, Trần Cảnh lại gặp thêm một số đội ngũ âm binh nữa, cũng đi theo một phương hướng như vậy. Hắn không khỏi thầm nghĩ, có lẽ đã phát sinh chuyện gì đó.

Đột nhiên, trước mặt có một chiếc xe do bốn con ngựa kéo đi tới. Xe ngựa chạy nhanh như gió, trên xe còn có một tầng rèm vải. Rèm này không phải là vật phàm mà có vẽ bùa chú, có thể ngăn cản được những kẻ tu hành khác nhìn trộm. Không riêng gì trên vải rèm có phù văn, mà trên cỗ xe cũng dày đặc chi chít. Có điều rèm vải cũng không thể ngăn trở ánh mắt của Trần Cảnh. Hắn có thể nhìn thấy bên trong có một lão nhân đang ngồi nhắm mắt dưỡng thần. Bên cạnh lão nhân là một người phụ nữ phúc hậu và một cô gái xinh đẹp.

Người phụ nữ kia đầy đà, đoan trang tú lệ. Cô gái thon gầy, lại có vẻ như mang bệnh nặng trong người, chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng đủ thổi nàng té ngã.

Phía sau xe ngựa có một đội âm binh đi theo. Đội âm binh này có chút hỗn tạp, chừng hơn hai ngàn người, trong đó còn có cả yêu linh. Vì vậy, Trần Cảnh lập tức biết được cỗ xe này đến từ dương thế, thân phận có thể là một Thành Hoàng.

Lúc này xe ngựa vừa đi sát ngang qua đám người Trần Cảnh. Hắn ngừng chân đưa mắt nhìn một hồi, lúc đang định rời đi thì cỗ xe kia lại đột nhiên dừng lại. Ông lão trên cỗ xe vén tấm rèm lên nhìn qua đám người Trần Cảnh, rồi hỏi:

- Túc hạ là đến từ dương thế?

Trần Cảnh gật gù đầu đáp:

- Đúng vậy, ta đến từ nước Trung Nguyên.

Ông lão lại quan sát Trần Cảnh một lúc, rồi nói:

- Nghe nói nước Trung Nguyên là một đại quốc, làm sao bên người túc hạ lại toàn hồn phách người vừa mới chết vậy?

Lão đoán Trần Cảnh cũng là một Thành Hoàng.

Trần Cảnh đáp:

- Ta tới cõi âm là tìm kiếm phương pháp chuyển thể luân hồi giúp bọn họ.

Ông lão kia cười nói:

- Chuyển thể luân hồi kia chỉ là trong truyền thuyết. Tuy có cõi âm và cõi dương, thế nhưng đã có người nào thật sự gặp qua chuyển thể luân hồi đâu chứ?

Trần Cảnh cũng không tranh luận, chỉ nói:

- Thử tìm một lần, cho tâm nguyện an tĩnh.

Ông lão lại quan sát đám người Lan Khanh Lãng một phen, rồi nói:

- Hóa ra trong đó có tín hồn của túc hạ.

Ông lão nói năng rất ôn hòa, hơn nữa còn rất khách sáo. Rồi lão nói tiếp:

- Nếu thật sự có chuyển thể luân hồi, vậy nên tìm kiếm trong thành Chuyển Luân. Trong truyền thuyết đó là nơi chuyển thể luân hồi vĩnh sinh.

Tuy Trần Cảnh không nhất định phải đưa bọn họ đi luân hồi chuyển sang kiếp khác, nhưng nghe thấy nói vậy, hẳn không khỏi động lòng, thầm suy nghĩ: “Cung chủ Quảng Hàn cung, sư phụ của Lạc Nương cũng đã xảy ra chuyện không may tại thành Chuyển Luân.”

Trần Cảnh ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi:

- Chỉ là không rõ thành Chuyển Luân ở nơi nào?

- Điện Chuyển Luân nằm ngoài Cư U Minh ốc thạch, nằm thẳng hướng chính Đông, đối diện với thế giới Ngũ Trục.

Ông lão đáp.

- Lão hủ đang định tới điện Diêm La, tuy không đến điện Chuyển Luân nhưng cũng đi chung một đoạn đường, tức hạ có nguyện đồng hành?

Mọi người trên thế gian thường gọi mười thành cõi âm là thành, cũng gọi là điện. Bởi vì phần lớn chưa từng nhìn thấy qua, cứ truyền tai nhau mà đi, cho nên có người nói là một tòa điện, cũng có người nói là một tòa thành.

Trần Cảnh nghĩ thầm:

- Với pháp lực của ta bây giờ, dù gặp phải nguy hiểm trong điện Chuyển Luân cũng có thể bảo đảm được bọn họ không gặp phải chuyện gì. Đồng thời có thể nhìn qua xem Diêm La, Chuyển Luân và Tần Quảng có gì khác nhau hay lại là một dạng như nhau đây?

Nghĩ đến đây, hần bèn gật đầu đáp ứng.

Ông lão kia vô cùng sung sướng, lập tức mời Trần Cảnh lên xe ngựa. Mà vị phu nhân ngồi trong cỗ xe ngựa kia lại đang cố sức giật kéo y phục lão, hiển nhiên là không muốn Trần Cảnh lên xe ngựa. Ông lão lại không để ý tới phu nhân kia, chỉ cố sức mời Trần Cảnh lên ngồi chung. Trần Cảnh cười nói:

- Đa tạ hảo ý. Tại hạ mới học được một môn phép thuật Nghĩ Vật Hóa Hình, đúng lúc cần dùng.

Dứt lời, hần nắm một chút đất đen dưới mặt đất, ném vào trong không trung. Trong nháy mắt, một luồng khói đen cuộn cuộn nổi lên, rồi ngưng

kết ra một cỗ xe ngựa màu đen giống hệt như cỗ xe ngựa của ông lão kia, thậm chí cả bốn con ngựa đen kéo xe cũng giống hệt như vậy.

Trần Cảnh không ngừng lại mà tiếp tục nắm thêm ba vốc đất đen vung lên hư không, ngừng kết thêm ba cỗ xe ngựa. Sau khi đám người Lan Khanh Lăng lên cỗ xe, thì Trần Cảnh cũng bước lên ngồi.

Ánh mắt ông lão chớp động, cảm thán nói:

- Quả nhiên túc hạ pháp thuật huyền bí.

Dứt lời lão cũng lên xe ngựa, cùng Trần Cảnh đánh ngựa mà đi. Tuy mặt đất không bằng phẳng nhưng cỗ xe lại cực kỳ vững vàng, bởi xe ngựa này không có bánh xe, mà lướt đi trong không trung.

Hai người nói chuyện qua cửa sổ, một đường đi thẳng về phía trước.

Ông lão giới thiệu mình là một Thành Hoàng ở nước Hoài Hải, tên là Bạc Phu Tử. Phụng mệnh Diêm La vương mang theo âm binh đến giải vây điện Diêm La.

Trần Cảnh kinh ngạc hỏi:

- Trong điện Diêm La vẫn còn Diêm La vương sao? Làm sao mà chưa từng nghe nói qua?

- Lão hủ cũng không rõ ràng lắm. Chỉ là mấy năm trước, bị ngài ấy tìm tới cửa, thụ Thành Hoàng ấn, cho nên hiện tại nhận lệnh mà đến.

Bạc Phu Tử than thở. Hiển nhiên không phải lão ta cam tâm tình nguyện đến nơi này.

Trần Cảnh biết rõ thụ ấn trong lời lão không phải là chuyện cấp một ấn tín đơn thuần, mà tương đương với thụ phù của Thiên đình. Từ đó về sau, buộc phải vâng mệnh nghe triệu.

Trong lòng hần không khỏi thất kinh:

- Chỉ bằng việc một vị Diêm La không rõ thật giả có thể thụ Thành Hoàng ấn, đã không dễ coi thường được rồi.

Thế rồi hần nghi hoặc hỏi thăm:

- Vị Diêm La vương kia đã có thủ đoạn thế này, làm sao mà điện Diêm La có thể bị vây chứ? Kẻ nào đang vây điện Diêm La?

Bạc Phu Tử đáp:

- Lão hủ cũng không rõ nguyên nhân thế nào, chỉ biết người đứng đầu bao vây điện Diêm La là lão tổ.

- Lão tổ? Lão tổ gì?

Trần Cảnh hỏi.

- Không rõ lắm. Lão hủ chỉ biết trong tay lão tổ có một tấm gương, chiếu vào có thể hiện rõ hết thấy mọi việc trong đời kẻ đó. Mà sinh tử bản thân cũng sẽ bị lão tổ khống chế.

Bạc Phu Tử nói ra.

Đột nhiên Trần Cảnh nhớ tới Hư Linh cũng có một tấm gương, bèn thầm nghĩ: “Không biết lúc này nàng ấy đang ở đâu?”

Rồi hần lại hỏi:

- Lúc trước ta từng gặp rất nhiều âm binh. Bọn họ cũng là nhận lệnh đến giải vây hay sao?

- Tất nhiên đều vậy. Nghe nói đã có hơn mười vạn âm binh từ các nơi khác bên ngoài điện Diêm La kéo đến.

Bạc Phu Tử nói ra.

- ----- 000 -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 119: Lão Tổ

oOo

Trần Cảnh không biết được dương thế lớn như thế nào. Dù cho bây giờ hẳn là thiên thần Ti Vũ cũng không thể trả lời cho câu hỏi thiên địa lớn bao nhiêu, điểm cuối của nó là ở đâu. Mà đây cũng là lần thứ hai hẳn đi xuống âm thế. Vì vậy hẳn còn không phân rõ được cả phương hướng ngũ hành.

Bầu trời nơi này âm trầm u tối. Mặt đất tối tăm, phập phồng. Cõi âm giống như một thế giới hỗn độn, không phân chia đâu là Âm Dương, Ngũ Hành.

Thành Hoàng thành Hoài Hải Bạc Phu Tử thỉnh thoảng nói chuyện với Trần Cảnh. Câu chuyện chỉ là những việc không quan trọng, nhưng cũng sẽ khiến hẳn cảm thấy thoải mái. Ở dưới âm thế này, dù Trần Cảnh có bìa thần Ti Vũ cũng vẫn bị áp chế, chỉ có thể sử dụng pháp lực của bản thân. Hơn nữa dùng bao nhiêu thì pháp lực sẽ mất đi bấy nhiêu. Trần Cảnh còn có vương ấn Tàn Quảng, nhưng hẳn vẫn chưa luyện hóa nên ở dưới cõi âm này không thể giống như ở trên dương thế được.

Bạc Phu Tử là một người rất hiền hòa, chí ít thì khi ở trước mặt Trần Cảnh, biểu hiện của lão là như vậy. Phu nhân của lão cảm thấy hơi khó hiểu. Bà rất hiểu Bạc Phu Tử, biết rằng bản chất của con người lão không phải như vậy. Tuy rằng lão đối xử với mọi người đều khách sáo như một lão viên ngoại, nhưng chưa bao giờ bà nhìn thấy lão lại nhiệt tình nói chuyện như lúc này. Lúc này, bà nghe ra được lời Bạc Phu Tử mời Trần Cảnh lên xe rất chân thật chứ không phải xã giao. Với bản thân Bạc Phu Tử

mà nói thì đây thật sự là chuyện không thể tưởng được. Nếu chỉ có một mình Bạc Phu Tử ở trên xe thì việc này là bình thường, nhưng trên xe còn có con gái lão và bà. Bạc Phu Tử nói chuyện với bất kì ai đều rất ôn hòa, nhưng lại không thích người khác nhìn thấy bà và con gái mình.

Trên đường đi, họ gặp rất nhiều âm binh, rải rác cách xa nhau. Rồi dần dần, thời gian trôi qua, bọn chúng lại như trở thành một đội quân lành nghề, đông nghìn nghịt, yên lặng im ắng tụ thành một đám lớn mà đi.

Tất cả âm binh đến đây đều nhằm đột phá vòng vây bao quanh thành Diêm La, chiến đấu với lão tổ.

Trần Cảnh không biết lão tổ là ai. Theo lời Bạc Phu Tử thì là một kẻ có thần thông mạnh mẽ, thần bí khó lường, không rõ lai lịch, cũng không biết xuất thân thế nào. Không biết làm thế nào đột nhiên chiêu mộ được rất nhiều ma vật quỷ vương du đãng ở âm thế, tụ tập tới bảy vạn tên, bao vây điện Diêm La. Không ai biết binh lực ở trong điện Diêm La có bao nhiêu, nhưng tuyệt đối không thể ít hơn so với âm binh đang bao vây thành.

Bây giờ Bạc Phu Tử lại nói có mười vạn âm binh đang đến. Số lượng này không thật chính xác, có thể không nhiều đến thế nhưng cũng có thể là lớn hơn rất nhiều.

- Vị lão tổ kia có danh tiếng thế nào mà huy động được tới bảy vạn âm binh chỉ trong một đêm? Hặc hặc. Lão hủ sống đến từng tuổi này rồi nhưng bội phục rất ít người. Bây giờ đã có thêm một người là lão tổ. Người có thể đột nhiên nổi tiếng, khiến cho thiên địa chấn động chỉ sau một đêm thì xứng đáng để lão già ta bội phục.

Bạc Phu Tử nói.

Trần Cảnh cười cười nói:

- Vây loại người như thế này cũng không ít.

- Đúng vậy. Cả cuộc đời lão rất muốn làm được một việc lớn có một không hai, nhưng lại bình an sống suốt hai trăm sáu mươi bảy năm chưa từng làm việc gì khác người. Lão đã từng muốn cưới tuyết nhập thành Phượng Hoàng, nhưng cuối cùng lại không đi.

Tất nhiên Trần Cảnh đã từng nghe đến thành Phượng Hoàng. Nhưng hẳn không biết gì về tòa thành này cả, thậm chí là cả vị trí cụ thể. Chỉ biết rằng đó là một tòa thành trì rất đặc biệt.

Thành Phượng Hoàng lớn hơn rất nhiều so với thành Bá Lăng, lại phồn thịnh hơn với thành Quân An của Trung Nguyên vài phần, và còn là một nơi tự do nữa. Nghe nói trong đó có đủ sinh linh các tộc trong trời đất, con người cũng là một trong số đó.

Thành Phượng Hoàng không cự tuyệt bất kì thần yêu linh ma nào cả. Bạc Phu Tử nói lão muốn cưới tuyết tiến vào thành Phượng Hoàng, tất nhiên là không chỉ muốn đi vào mà còn muốn làm chuyện gì đó. Trần Cảnh không hỏi vì lý do gì. Hắn chỉ yên lặng lắng nghe. Bạc Phu Tử tiếp tục cảm thán:

- Thế giới lớn đến như vậy, nếu lão có thể biết đến tên của ai đó, thì chắc chắn đó là một người rất phi phàm.

Lão kể tiếp về những người nổi danh mấy năm gần đây trong thiên hạ. Lão nói:

- Lại nói, nhân tài thần thông phi phàm mới xuất hiện trong thiên địa không ít. Nhưng lão ấn tượng nhất là một người tên Triệu Ngọc Bạch.

- Triệu Ngọc Bạch.

Trần Cảnh nói thầm một câu.

- Tần thành, chắc ngài chưa bao giờ nghe đến y, dù cho đã từng nghe qua thì có lẽ cũng không để ý.

Bạc Phu Tử nghĩ rằng Trần Cảnh chưa từng nghe thấy cái tên này nên mới nói thế. Trần Cảnh tự giới thiệu mình họ Tần, là một Thành Hoàng. Chính vì thế nên lão mới gọi Trần Cảnh là Tần thành. Đây chỉ là một cách xưng hô xã giao, vì hai người chưa thực sự thân quen.

- Chắc là ngài đã nghe nói đến Trần Cảnh qua rồi?

Bạc Phu Tử nhìn hẩn hỏi một chuyện. Trần Cảnh gật đầu, đáp:

- Hẩn sao? Ta biết.

- Lão có một người bạn ở Thanh Khâu kể rằng trong trận đại chiến ở khúc sông Tú Xuân loan, Triệu Ngọc Bạch là phu quân của tam tiểu thư Thanh Khâu cũng xuất hiện. Y có thù diệt môn với Trần Cảnh. Lần đại chiến đó, Triệu Ngọc Bạch đã đi đến, thế nhưng không phải để trả thù mà để hóa giải ân oán. Tần thành ngài đừng nghĩ rằng Triệu Ngọc Bạch không có đủ thực lực. Người bạn của lão đã kể rằng, lúc đó tam tiểu thư Thanh Khâu đã đi cầu xin lão tổ ban thưởng một kiện pháp bảo để phá trận. Lúc đó nếu Triệu Ngọc Bạch quyết tâm muốn báo thù thì dù Trần Cảnh còn sống, cũng không thể có được thành tựu như bây giờ.

- Y có thể buông bỏ thù hận là một việc rất khó. Người ta tu hành cả đời cũng chỉ tu một chữ “Buông” này mà thôi.

Bạc Phu Tử nói tiếp:

- Người bạn Thanh Khâu của lão kể rằng. Khi Triệu Ngọc Bạch mới đến Thanh Khâu, mọi người ở đó đều tỏ ra khó chịu. Y đã dùng nhân phẩm của mình để khiến mọi người trong Thanh Khâu tiếp nhận. Hiện nay, Triệu Ngọc Bạch đã mở một lớp học ở Thanh Khâu, mọi người nhìn thấy y đều gọi một tiếng là Triệu tiên sinh.

Trong lòng Trần Cảnh không khỏi nhớ về lần đầu tiên gặp mặt Triệu Ngọc Bạch.

Sau đó Bạc Phu Tử có nói gì đi nữa thì Trần Cảnh cũng không chú ý. Hắn chỉ nghe thoáng qua là lão đang nói về những nhân vật nổi tiếng bấy giờ. Trong đó có cả Kinh Hà Trần Cảnh, cũng chính là hắn.

Cuối cùng, sau nhiều ngày trôi qua, mọi người cũng đến được bên ngoài thành Diêm La. Bạc Phu Tử nói rằng đây đã là ngoại ô của thành Diêm La. Nếu không có lão nhắc thì Trần Cảnh thật sự không thể biết được, vì trước mắt hắn chỉ thấy toàn là âm binh.

Lúc này, một đội kỵ binh nhỏ đi đến chỗ Bạc Phu Tử. Bọn họ cầm lệnh kỳ (cây cờ nhỏ để ra lệnh của tướng quân) màu đen, ra lệnh cho lão và khoảng hai nghìn âm binh đi theo sự sắp xếp của một vị tướng quân. Trần Cảnh không kịp rời đi nên cũng bị bắt phải đi theo. Hắn muốn rời đi cũng không khó, nhưng lại không làm thế. Bạc Phu Tử biết Trần Cảnh không phải vì lệnh triệu tập mà đến đây nên không hiểu vì sao hắn vẫn ở lại.

Lập tức lão nói:

- Dựa vào thần thông huyền diệu của ngài, thoát ly nơi này cũng không khó. Vì sao ngài phải ở lại? Nếu lúc hai bên giao chiến, có thể ngài không bị làm sao cả, nhưng những linh hồn đi theo nhất định sẽ tan thành tro bụi.

Trần Cảnh trả lời:

- Không vội, ta có dự cảm là ở đây có thể gặp lại một người bạn.

- Bạn? Là bạn thế nào?

Bạc Phu Tử cau mày, hỏi.

Trần Cảnh không trả lời, chỉ nói là:

- Bặc thành chỉ cần nói ta là yêu linh tọa hạ của ngài. Chắc chắn không ai có thể phát hiện được.

Bặc Phu Tử suy nghĩ một lát, thầm nghĩ Trần Cảnh chắc sẽ không làm gì liên lụy đến mình, vì vậy đã đồng ý.

Không lâu sau, có một Thành Hoàng ở dương gian khác đi đến mời Bặc Phu Tử cùng bàn chuyện. Lão đi rất lâu mới về, vui vẻ nói với Trần Cảnh:

- Có lẽ lão sẽ rất nhanh trở lại nhân gian.

Trần Cảnh hỏi:

- Đã có kế sách phá địch rồi sao?

- Thực ra cũng không có phương pháp gì cả. Hóa ra lão tổ chỉ có một mình, có thêm hai tên yêu linh tọa hạ. Binh lực tụ tập là âm binh của mười bảy vị quỷ vương. Bọn chúng vây thành đã lâu, bây giờ lại có viện quân đến nên chúng đã bắt đầu có dị tâm. Có lẽ, mấy ngày tới quân ta không đánh thì địch cũng tự phá.

Bặc Phu Tử nói nhanh.

Trần Cảnh nghe xong, không hỏi gì khác, chỉ hỏi về đôi yêu linh là thứ gì.

- Nghe nói là một đôi khi mặt chó.

Bặc Phu Tử suy nghĩ một lát, rồi đáp.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 120: Mười Bảy Lộ Quỷ Vương

oOo

Trần Cảnh nghe thấy những sắc mặt của hắn vẫn không thay đổi, trong lòng lại cảm khái: "Ta biết nàng đã rất nhiều năm, nhưng không thể ngờ được rằng nàng lại uy phong đến thế."

Bạc Phu Tử nhìn thấy Trần Cảnh trầm tư, hỏi:

- Lẽ nào Tần thành quen biết lão tổ?

Trần Cảnh cười, lắc đầu, nói:

- Lão tổ có thể dựa vào thực lực của chính mình tụ tập mười bảy lộ quỷ vương. Đây là thủ đoạn của quỷ đế. Một Thành Hoàng nho nhỏ như ta sao có thể quen biết.

Bạc Phu Tử nghi ngờ nhìn Trần Cảnh. Hắn lại xem như phát hiện ra.

Lão trở về chỗ của mình trong quân doanh. Đến tận bây giờ, lão mới cùng Trần Cảnh tách nhau ra. Khi vào trong quân doanh, lão thở dài khiến phu nhân ở bên cạnh phải hỏi:

- Sao tướng công lại thở dài?

- Ta đang suy nghĩ rốt cuộc thì hắn là ai?

Bạc Phu Tử đáp.

Ngay lập tức phu nhân kia liền biết được Bặc Phu Tử đang nói đến ai. Bà nhìn thấy lão đang cau mày suy nghĩ, đành hỏi tiếp:

- Lúc ấy tướng công ra hết sức nhiệt tình mời hần lên xe, lẽ nào không nghĩ đến chuyện này?

- Lúc đó, ta thấy trên người hần có thần quang thanh khiết, nghĩ rằng hần nhất định không phải một vị thần bình thường. Hần lại cũng đến từ dương thế, cho nên ta mới ra sức mời hần lên xe. Tại âm thế, nếu chúng ta gặp nguy hiểm còn có thể giúp đỡ lẫn nhau. Ta không yên lòng để bà và Ấu Vi ở lại Hoài Hải mà dẫn cả hai xuống âm thế chính là vì không muốn hai mẹ con gặp bất cứ nguy hiểm gì. Thế nhưng hiện tại, ta cảm thấy thân phận của hần vượt qua suy đoán của mình. Chính vì thế chúng ta có thể gặp phiền phức vì hần, nên sẽ có nguy hiểm. Bà cũng biết rõ từ lúc bắt đầu chuyển đi này, tâm nguyện lớn nhất của ta chỉ là bảo vệ hai mẹ con bình an trở về Hoài Hải.

Ánh mắt của lão rất tình cảm nhìn phu nhân mình, nói.

- Vậy, hay là chúng ta nói với Lâm Giang vương là chúng ta không quen biết hần.

Vị phu nhân kia nói.

Lâm Giang vương trong lời bà ta là thống lĩnh của lần giải vây này. Đột nhiên thiếu nữ gầy yếu nói:

- Cha, nếu người thật sự làm vậy thì sẽ tự khiến mình gặp nguy hiểm.

Cô ta chỉ nói một câu như thế rồi lại im lặng. Bặc Phu Tử suy nghĩ một chút, nói:

- Cứ thế đã đi. Hi vọng chúng ta có thể bình an. Không biết bao giờ thiên địa mới có thể yên bình trở lại, sẽ không còn loạn lạc nữa. Ta chỉ là một vị

Thành Hoàng, lại mỗi ngày đều phải lo lắng mình sẽ bị chết trong vô vọng. Haiz. Khi nào càn khôn sáng tỏ. Khi nào trật tự mới sẽ xuất hiện đây.

Lão cũng không đi báo với Lâm Giang vương về lai lịch không rõ của Trần Cảnh. Khi gặp hần, thái độ của lão vẫn như trước. Trần Cảnh có gì cần hỏi, lão luôn tận tâm trả lời, không qua loa.

Một hôm, Trần Cảnh hỏi:

- Mười bảy lộ quý vương có lai lịch như thế nào?

Bạc Phu Tử trả lời.

- Mười bảy lộ quý vương đều xuất thân từ mười điện ở cõi âm. Mỗi người đều rất hung hãn, chiếm giữ một phương rồi tự phong mình là vương. Còn xuất thân thực sự của từng người thì lão cũng không rõ lắm. Lão chỉ nghe đồn rằng thực lực của mỗi người đều không yếu hơn so với Lâm Giang vương.

Trần Cảnh chưa gặp Lâm Giang vương bao giờ, nhưng hần đã gặp tướng quân ở đây. Trên người bọn họ đều có một luồng sát khí kinh khủng ngưng tụ, được gọi là quý tướng. Tại nước Trung Nguyên, thành Quân An, Trần Cảnh cũng bắt được một con quý vương, nhưng nếu so sánh với quý tướng ở đây thì nó yếu đuối hơn không ít.

Bạc Phu Tử nói rằng Lâm Giang vương cũng ở trong quân doanh, nhưng Trần Cảnh không thể biết được gã ở đâu giữa vô số âm binh xung quanh. Chỉ điều này cũng có thể chứng minh là thần thông của Lâm Giang vương cũng không phải dạng vừa.

Chính vì thế nên Trần Cảnh không khỏi lo lắng. Khi hần nghe Bạc Phu Tử nói bên cạnh lão tổ có hai con khi mặt chó, hần càng cảm thấy lo. Bởi vì hần nghĩ đến Hư Linh. Trong tay nàng có một tấm gương có thể chiếu rõ hồn phách, và cũng có một đôi khi mặt chó.

- Tại sao nàng lại đi tới nơi này? Và vì sao lại vây thành Diêm La?

Trần Cảnh trầm nghĩ. Ở cõi âm, quỷ vương đều là kẻ hung tàn, độc ác. Mỗi người đều có thần thông khác nhau, quỷ dị khó biết được. Nàng muốn áp chế những quỷ vương kia là rất khó. Hẳn lo lắng Hư Linh làm không được việc này, sẽ bị bọn chúng cản ngược.

Thời gian ở cõi âm không giống như trên dương thế. Trên kia một ngày thì dưới này là một năm. Thời gian trôi rất nhanh khiến không ai có thể nắm giữ. Ngay khi Trần Cảnh muốn rời khỏi nơi này, bỏ qua hết phiền phức ở đây không muốn quan tâm nữa. Đột nhiên, Bạc Phu Tử đến đây. Lão đi có chút vội vã, không biết là đang vui sướng hay lo lắng. Đến trước mặt Trần Cảnh, lão đã vội vàng nói ra:

- Doanh trại quân địch xuất hiện binh biến. Chúng ta chuẩn bị sẵn sàng để có thể xuất kích bất kì lúc nào.

Trong lòng Trần Cảnh chợt lo lắng, nhanh chóng hỏi lại:

- Binh biến đã dừng lại chưa?

- Vẫn chưa chấm dứt.

Bạc Phu Tử trả lời.

Nếu như binh biến dừng lại, thì chứng tỏ cục diện đã ổn định rồi. Như vậy chỉ có hai khả năng xảy ra. Một là kẻ phản loạn bị trấn áp, hai là đã thành công.

Hắn nhìn chăm chăm vào gương mặt Bạc Phu Tử, nói:

- Cám ơn sự chiếu cố của ngài trong mấy ngày vừa qua. Ta rất cảm kích. Hiện tại ta phải đi đến chỗ bạn của mình. Ta không thể đi cùng ngài quay về nhân gian với nhau được nữa.

Bạc Phu Tử xua tay, nói:

- Chúng ta có duyên, tự nhiên sẽ có lúc gặp lại. Thần tịch nổi tiếng, làm sao phải lo năm tháng vô tình (ý là hai người đều là thần linh, có thể sống rất lâu nên sẽ không sợ không thể gặp lại vì kẻ còn người mất).

Trần Cảnh mỉm cười, muốn rời đi, thì Bạc Phu Tử hỏi:

- Trong quân doanh có tám vạn bảy ngàn âm binh, mỗi trại đều có trận pháp. Tần thành làm sao đi ra được?

- Ta tự có biện pháp.

Vừa nói xong, hắn liền nắm một ít đất đen rồi ném lên không trung. Miệng khê thổi, nắm đất bay theo gió rồi hóa thành một làn khói màu đen. Ở trong đó, thấp thoáng có ba cỗ xe ngựa. Trần Cảnh vẫy tay, tất cả hồn phách Lan Khanh Lăng, Chu Nộ Phu,... nối đuôi nhau lên xe ngựa.

Tuy rằng chiếc xe ngựa này nhìn qua rất giống lúc trước, lại khiến người nhìn có ảo giác là nó mỏng như một tấm lụa, không chân thật. Trần Cảnh bước đến bên cạnh chiếc xe ngựa dẫn đầu, hắn ngồi lên xe rồi quay lại, hướng về phía Bạc Phu Tử ôm quyền, nói:

- Đa tạ.

- Khả khà, lão hủ cũng chưa làm được gì cả, đâu cần phải cảm tạ chứ.

- Dù có hỏi chuyện gì, nhất định ăn ngay nói thật. Việc này không phải tu giả bình thường nào cũng có thể làm được. Ta cảm ơn chính là vì ngài chưa từng giấu diếm chuyện gì.

Trần Cảnh nói. Giọng nói hắn ở bên trong cỗ xe trở nên phiêu hốt bất định (ảo diệu, không chân thật), giống như là từ phía xa truyền lại.

Xe ngựa đã đi xa, hòa lẫn vào trong bóng tối vô biên của trời đất.

Trong bóng tối, lão chỉ nghe thấy một câu nói vọng đến:

- Ta là Trần Cảnh, miếu ở trong mưa gió.

- Trần Cảnh!

Bạc Phu Tử thầm mặc niệm cái tên này. Lão nhanh chóng đã quay lại lều của mình, nói với phu nhân mình:

- Tư thái của thiên thần, quả nhiên khác với người thường.

Vị phu nhân kia không hiểu, lão giải thích:

- Cho đến tận bây giờ, ta vẫn cảm thấy trên người hắt toát ra một loại khí tức đặc biệt. Hóa ra đó chính là khí tức của thiên thần, chỉ thần linh đã thu nạp tín ngưỡng chúng sinh mới có được.

- Hắt là thiên thần?

Phu nhân kia nghĩ ngay ra người mà Bạc phu tử đang nói đến.

- Đúng vậy. Hắt là thiên thần, thần Ti Vũ.

Bạc Phu Tử nói. Lão không ý thức được trong lời nói của mình có chút hưng phấn.

Hư Linh ngồi trong lều lớn, ở giữa trung tâm, gương mặt trông rất lạnh lẽo. Trần Cảnh chưa từng gặp qua khí tức lạnh lẽo đến như thế. Ở trước mặt hắt, nàng giống như một đóa hoa nở ra trong buổi đêm yên tĩnh, rung động trong gió lạnh. Nhưng mà, hắt không thể nhìn thấy cái vẻ này, vì nàng đang ở giữa bảy vạn đại quân.

Hư Linh ngồi ngay ngắn tại chỗ, không động đậy. Tuy rằng nàng vẫn mặc một bộ váy màu đen, nhưng ánh mắt của nàng trở nên sắc bén giống như bầu không khí trong lều lúc này. Ở phía trước của nàng là hai con khỉ mặt chó. Gương mặt của chúng lộ rõ sự hung tàn, răng nanh lòi ra ngoài, chân trước hạ thấp xuống giống như hổ rình mồi. Chúng nó đang sẵn sàng để lao lên bất cứ khi nào.

Bây giờ chúng nó đã rất khác so với lúc mới đi theo Hư Linh. Khi đó tuy rằng thú tính của chúng rất mạnh nhưng vẫn kém xa so với hiện nay.

- Lão tổ, nghe nói ngài có một cái gương rất đặc biệt. Nó có thể chiếu rõ bản chất của mọi thứ. Dù cho địch nhân có mạnh đến đâu thì cũng không thể né tránh được. Ngài có thể mang ra để mọi người cùng nhìn được không?

Ở trong lều, có hai hàng người ngồi hai bên. Khí tức của mỗi người đều rất ngưng thực, thân hình và chiều cao không giống nhau, khuôn mặt cũng khác biệt. Kẻ mặc áo giáp, người thì mặc y bào, hoặc thân nhiên, hoặc nghiêm túc. Một số thì nhìn thẳng vào Hư Linh, một số khác lại híp mắt vào không nhìn ai cả. Có người thì đang mỉm cười.

Lời chất vấn này là của một quý vương chỉ có một con mắt. Gã mặc áo giáp màu đen, lại không đội mũ giáp, ánh mắt trông rất xảo trá, hung tàn. Nếu nhìn kỹ, tên quý vương này có hai đồng tử nằm chèn lên nhau. Gã là Độc Nhân quý vương. Mọi người đồn đại là con mắt của gã có thể nhiếp hồn đoạt phách.

Hầu hết tất cả các quý vương đều nhìn về phía Hư Linh. Lại có một tên nữa nói:

- Nghe nói lão tổ mang theo vô thượng diệu pháp. Chúng ta tới vây thành Diêm La chỉ là muốn biết trong đó có thần thông, pháp thuật hay kho báu

bí ẩn gì không. Nếu lão tổ có, thì cũng coi như là thù lao cho chúng ta sau một thời gian dài khổ cực.

Người nói là Hoài Nam vương. Gã vừa nói xong thì có mấy người phụ họa theo.

Hai con khỉ mặt chó là Đại Yêu và Tiểu Yêu gầm nhẹ.

Lúc này lại có một quý vương nữa nói:

- Có lẽ lão tổ nên thu nạp chúng ta vào trong hậu cung của ngài hoặc hầu hạ mỗi người chúng ra một trăm năm.

Người nói là Phong Lưu vương. Gã mặc một bộ quần áo màu trắng, một tay phẩy nhẹ chiếc quạt, mỉm cười.

Đột nhiên Đại Yêu và Tiểu Yêu lao lên, sát khí dâng lên, một chân rất lớn đá ra. Cú đá này nhìn rất bình thường, nhưng Đại Yêu không thể nào né tránh, bị đập bay ngược lại. Tuy chúng tiếp đất bằng cả bốn chân, nhưng vẫn trượt đi một đoạn dài, tạo thành bốn đường rãnh. Tiểu Yêu thì bị Đại Yêu va trúng, bay ra ngoài rồi đâm vào lều vải ở xung quanh. Nó bật dậy, ra vẻ muốn lao ra lần nữa.

Lúc này, đột nhiên một bà lão tóc bạc trắng, chậm rãi cười nói:

- Lão tổ, hai con khỉ mặt chó của ngài rất hung hãn à. Tôn nhi của bản vương vẫn luôn rất kích động. Nếu chúng nó đã không nghe lời, chi bằng hãy để hai con khỉ mặt chó này làm thức ăn cho tôn nhi của bốn vương đi.

Bà lão vừa nói xong, thì một con thú nhỏ màu xám từ lỗ tai của bà ta nhảy xuống. Ngay khi chân của nó chạm đất liền biến lớn lên ngang ngửa với Đại Yêu. Có chiều cao như một đứa trẻ mười tuổi.

Quái thú có hình dạng con khỉ này là Đề Hồn thú. Lão bà tóc bạc kia chính là Đề Hồn thú hóa hình.

Phía trước trán của nó không có lông. Trên đó có một bức đồ án âm trầm, quỷ dị, còn sau lưng lại bóng nhẵn màu đen. Nó vừa rơi xuống đất, liền muốn lao về phía Tiểu Yêu. Tiểu Yêu cũng không chịu yếu thế gằm lên, Đại Yêu nhảy từ phía sau ra, giơ nanh vuốt sắc bén đập xuống Đề Hồn thú. Tiểu Yêu thì linh hoạt chạy xung quanh Đề Hồn thú, chỉ cần có sơ hở là sẽ tấp nó một cái.

Bà lão tóc bạc là Từ An vương, có điều lại chưa từng làm một việc tốt nào cả. Khi bà ta nhìn thấy Đề Hồn thú bị hai con khỉ mặt chó vây công rơi thế yếu, bà ta muốn ra tay giúp đỡ. Nhưng chưa kịp làm gì thì đã phải đứng nguyên tại chỗ. Vì không biết từ lúc nào trong lòng bàn tay của Hư Linh đã nằm một tấm gương, chiếu về phía trước. Tất cả mọi người trong lều đều cảnh giác, không ai dám có hành động gì đặc biệt.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 121: Bằng Hữu

Ooo

Chiếu Hồn Bảo Giám vừa ra, nhiệt độ trong lều lớn giảm xuống thấp nhất, như thể bị đông cứng lại. Kẻ nào kẻ nấy nhìn chăm chú vào mặt gương trong tay Hư Linh. Tấm gương này được đồn đại rất nhiều trong cõi âm thế, nghe nói mặt kính có thể chiếu rọi mọi việc trong cuộc đời của bất kì sinh linh nào, ngoài ra còn có những diệu dụng thần bí khó lường khác nữa. Chính mắt bọn chúng cũng đã nhìn thấy một quỷ tướng chưa tấn chức lên quỷ vương đối mặt với tấm gương lại không thể làm được gì, thoát cái đã bị tấm gương nhiếp hết cả tinh phách.

Trong lều lớn, hai con khỉ mặt chó Tiểu Yêu và Đại Yêu đang chiến đấu với Đề Hồn thú. Đề Hồn thú nhanh chóng lộ dấu hiệu sẽ thua cuộc, thế nhưng Đề Hồn thú biến hóa thành Từ An vương lại không dám động đậy. Thậm chí bà ta cũng không đưa mắt nhìn qua Đề Hồn thú mình đầy thương tích kia. Đề Hồn thú hét vang, từng tiếng chói tai.

Đột nhiên Từ An vương đứng lên, tóc tai dựng đứng. Bộ dáng của một lão bà hiền lành đã bật tằm, thay vào đó gương mặt bà ta chỉ còn đầy tàn độc. Trên mình những tên quỷ vương khác cũng đồng thời tản đầy những luồng khí tức hung thần cường đại. Chúng tụ tập lại với nhau thành một đám, kết thành một cỗ đại cường thế. Từ hư không, một cái đầu ác quỷ mờ ảo được ngưng kết, há mồm gào thét với Hư Linh.

Hư Linh vẫn không nhúc nhích, thân thể nhỏ nhắn và mềm yếu đang dựa vào lưng ghế đen chột ngồi thẳng lại. Bên trong thân thể đầy ẩn hiện lên

một hương vị sắc bén âm vang.

- Các người muốn Chiêu Hồn Bảo Giám trong tay ta, muốn đạt được những pháp môn thần thông từ trên người ta, vậy có nghĩ tới chắc chắn sẽ có người trong đám các người rơi vào trong tay ta, trọn đời không thể siêu sinh?

Hư Linh lạnh lùng hỏi.

- Ha ha. Lão tổ, người đánh giá bản thân mình cao quá rồi. Chúng ta muốn giết người dễ như trở bàn tay mà thôi.

Một quý vương trong đám lớn tiếng đáp. Kẻ đó là Chung Sơn vương, từng chiếm giữ một ngọn núi tên là Chung Sơn. Tương truyền rằng Chung Sơn kia là một quả linh chuông tiên thiên biến thành, từng trấn áp qua một vị đại thần thông. Sau không biết vì nguyên nhân gì mà Chung Sơn lại biến mất sau một đêm, có điều người ta vẫn gọi nơi đó là địa giới Chung Sơn.

- Vậy sao? Một khi đã như vậy thì cần gì phải đấu võ mồm nữa? Người có thể ra tay, nhưng chắc chắn người sẽ phải chết trong tay ta. Có tin không?

Hư Linh nói đến ba chữ cuối cùng thì đầu lông mày liền thực chợt cau lại, nhìn qua hết sức sắc bén. Như thể là một thanh bảo kiếm được ma luyện ngàn năm đã rút ra một đoạn, dày đặc khí tức lạnh lẽo, sát khí ẩn hiện.

Mười bảy lộ quý vương đều bị Hư Linh chấn nhiếp, quý vương Chung Sơn quả thật không dám trả lời.

Trong phút chốc chợt yên lặng đến nghẹt thở. Tuy đó chỉ trong tích tắc, thế nhưng vẫn khiến đám quý vương nhục nhã, tên nào tên nấy đều nổi cơn giận. Trong đó có một quý vương giận dữ quát:

- Dù người có bản lĩnh thông thiên thể nào, trước mặt chúng ta cũng phải ngã xuống. Người có thể giết được bao nhiêu đây?

Gã là quỷ vương Khiếu Thiên, vừa mở miệng đã như có gió tanh mưa máu xuất hiện. Mỗi kẻ trong mười bảy quỷ vương này đều có danh tiếng xưng bá một phương, vì vô số chỗ tốt đạt được sau khi đánh hạ thành Diêm La mà cả bọn mới miễn cưỡng tụ tập lại một nơi.

Hết sức căng thẳng! Bóng tối như ngưng kết cả lại bên trong lều lớn này, hay nói chính xác là bao phủ toàn bộ khoảng trời đất này lại. Xung quanh còn có bảy vạn âm binh đang hướng về phía lều lớn rít gào, tiếng rít gào lại hóa thành khói đen tan biến đi mất.

Cuối cùng, trong hư không kia xuất hiện một cái đầu ác quỷ thật lớn, như thể một con cự ma xuất thế. Miệng của nó khê há mở rồi ngậm lại, toàn bộ khói đen trong hư không ào ào đổ dồn vào trong miệng nó. Mơ hồ trong lúc đó còn có cả tiếng uống nước, lại như có tiếng nhai nuốt từ trong trời đất truyền tới. Cách đó hơn hai mươi dặm, Bạc Phu Tử ngẩng đầu lên nhìn bầu trời.

Chỉ thấy trước miệng của cái đầu to lớn đó, có mấy cỗ xe ngựa đang bay đi vào.

Bên ngoài phát sinh biến hóa cực lớn, bên trong lều lớn, mạch nước ngầm cũng đang cuộn trào mãnh liệt, nhìn như bình tĩnh nhưng lại như hai con trâu đực đang đấu sức. Kẻ nào mất hết khí thế, kẻ đó sẽ phải chết không chỗ chôn thây. Hư Linh thầm nghĩ: “Xem ra hôm nay chỉ đành rời đi. Đáng tiếc, cơ hội khó có được như vậy. Thời gian cũng không còn kịp rồi.”

Hai con khỉ mặt chó Tiểu Yêu và Đại Yêu nằm trong phạm vi bao phủ của mười bảy vị quỷ vương, bị uy thế kia áp chế nên dù có kiệt lực cắn xé vẫn bị Đề Hồn thú đè ép sát sao. Toàn thân chúng nó đầy vết thương, tiếng

gầm gào liên hồi nhưng lại chẳng thể làm gì được, như thể một kẻ đang chìm trong dòng nước giữa một đám người vây quanh nhìn ngó, rồi sẽ dần chậm rãi mà chết đi.

Chiếu Hồn Bảo Giám trong tay Hư Linh sắp sửa lật chuyển thì mười bảy vị quỷ vương đột nhiên biến đổi sắc mặt, dồn dập ngẩng đầu. Trong hư không, có một cỗ xe ngựa xuất hiện. Đang cầm cương đánh xe là một con quỷ vương đầu mọc hai sừng.

Cỗ xe ngựa đột ngột xuất hiện trong hư không như thể một hình ảnh được phản chiếu, thế nhưng người ngồi trong cỗ xe lại khiến bọn chúng có cảm giác không giận mà uy. Theo sát cỗ xe này là hai cỗ xe ngựa nữa lớn hơn cỗ xe đầu tiên, trong đó có đầy người, lại mờ ảo không rõ thật giả thế nào.

Xe ngựa vừa xuất hiện, một quỷ vương phần nộ quát:

- Thần thánh phương nào? Dám xông vào trướng quỷ vương cõi âm.

Đáp lại lời gã là một luồng sáng trắng từ trong tay người ngồi trên cỗ xe chém ra. Đám quỷ vương rống lớn, rồi ảnh ảo một đầu ác quỷ được kết thành ngay trong đại trướng. Đầu của ác quỷ ngửa mặt lên trời gào thét, miệng mở lớn tấp tới Trần Cảnh như muốn cắn nuốt toàn bộ cỗ xe ngựa này. Luồng sáng vẩy ra, trực tiếp chém vỡ đầu ác quỷ hư ảo đó, đồng thời đánh tan một vài cỗ uy thế theo sau nó.

Tiếng kiếm ngân vang tản ra. Trong mắt đám quỷ vương như có một con bướm đang nhẹ nhàng bay lượn.

Đám quỷ vương kinh hãi, mỗi kẻ đều lôi thần thông của mình ra đánh tới con bướm đang bay đó. Con bướm lại biến mất.

Ngay khi đám quỷ vương tập trung nhìn lại, một người mặc áo bào màu lam đã đứng bên cạnh lão tổ. Đồng thời còn có hơn mười tân hồn xuất hiện

sau lưng bọn họ. Tiểu Yêu và Đại Yêu cũng nhân cơ hội lùi về bên cạnh Hư Linh. Trong lòng đám quỷ vương đều nghi hoặc không thôi.

Hai bên chỉ vừa mới va chạm, đánh và phân ra ngay tích tắc đó, nhưng thật sự nội tình bên trong lại không hề đơn giản. Nhìn như Trần Cảnh thoải mái đánh vỡ đầu lâu kia, thế nhưng kể đó hẳn tuyệt đối không còn sức để đánh ra ánh kiếm, đã không còn uy hiếp được đám chúng nó nữa. Cho nên nhìn như Trần Cảnh chiếm được thượng phong, thế nhưng là do Trần Cảnh có chuẩn bị mà đến, còn bọn chúng là vì có người ngoài đột nhiên xông vào mà vội vàng chống lại.

Chỉ nghe Trần Cảnh nói với Hư Linh:

- Không thể tưởng tượng được uy danh của lão tổ Hà Tiên cô đã kéo dài tới cả cõi âm, thật sự quá lợi hại rồi.

Hư Linh chỉ cười cười, hỏi:

- Làm sao mà lợi hại chứ? Nếu người không tới, chỉ sợ lần này ta có thể chạy thoát mạng này đã không tệ rồi.

Bọn họ chuyện trò vui vẻ, như thế không có chuyện gì xảy ra trước mặt đám quỷ vương kia. Dù sao nếu vương ấn trong mỗi đại thành không xuất ra, thì quỷ vương chính là tồn tại cao nhất trong cõi âm thế này, dù có là đến nhân gian cũng có thể chiếm cứ được một phương.

Lúc này, một quỷ vương trong đám tên là Hà Gian vương hỏi:

- Xin hỏi các hạ là thần thánh phương nào?

Trần Cảnh quay đầu, nói:

- Ti Vũ, Trần Cảnh.

Đám quỷ vương kinh hãi, nhưng chỉ là kinh mà không sợ.

Nơi đây là cõi âm, danh tiếng của Trần Cảnh không được lan truyền đến. Bọn chúng chỉ giật mình là vì bài vị tam phẩm Ti Vũ thiên thần này là một trong số những thần vị tam phẩm thiên thần cực hiếm hoi trong trời đất. Thế nhưng dù vậy, bọn chúng cũng không sợ. Thần linh ở cõi dương đi vào cõi âm, cho dù mấy phẩm đi nữa thì thần thông thuật pháp cũng đều phải nhận hạn chế. Tất nhiên Trần Cảnh không ngoại lệ, hẳn cũng đã thể nghiệm sâu sắc trong một kiếp vừa rồi kia.

- Thần Ti Vũ thì thế nào? Đây là cõi âm, không phải dương thế, đến Thiên đế còn không quản được chuyện Địa phủ cõi âm chúng ta.

Lại có một tên quỷ vương tên là Khâu Sơn quát lớn.

Rất hiển nhiên, mười bảy lộ quỷ binh cùng với cả đám bọn chúng tuyệt đối có thể hóa sinh ra thần thông cường đại. Trần Cảnh nhớ lại một số phù binh trên dương thế có thể tự hình thành binh trận thần thông đại pháp, lẽ nào phù binh đó là từ âm binh này diễn biến ra?

Hơn nữa mỗi kẻ trong bọn chúng đã rất cường đại. Nếu là ở trên dương thế, Trần Cảnh có thể dựa vào bia thần Ti Vũ sinh ra tầng tầng lớp lớp thủ đoạn đối phó với bọn chúng. Thế nhưng nơi này là cõi âm, bia thần Ti Vũ trong cơ thể ảm đạm không chút ánh sáng. Căn bản không thể như ở trên dương thế, một niệm có thể xuất động, câu thông được với linh lực không cùng trong trời đất.

- Quả thật bia thần Ti Vũ không thể làm gì được. Đây là cõi âm, lại không cần mưa rơi xuống.

Trần Cảnh đột nhiên cười nói;

- Chẳng qua, còn cái này, các người thấy thế nào?

Vừa nói, Trần Cảnh đưa tay thọc vào trong ống tay áo. Bàn tay hắn đưa ra đã có thêm một ấn tín màu đen, trên đại ấn có năm đầu ác quỷ như thế

vật còn sống. Toàn bộ đại ấn bị phủ trùm trong ánh sáng nhàn nhạt. Tần Quảng vương ấn ở cõi âm mang bộ dạng khác hẳn với lúc ở trên dương thế, dù bị Trần Cảnh phong cấm vẫn có thể thoải mái cắn nuốt âm khí.

Mười bảy quý vương đưa mắt nhìn chăm chăm. Làm sao bọn chúng không cảm nhận được lực lượng cường đại trong đại ấn này được? Ở dương thế có rất nhiều người biết Tần Quảng vương ấn nằm trong tay Trần Cảnh, thế nhưng ở cõi âm lại gần như không ai biết đến.

Trần Cảnh đưa Tần Quảng vương ấn cho Hư Linh, nói:

- Tần Quảng vương ấn trong tay cô có thể phát huy diệu dụng hơn ở trong tay ta nhiều. Hơn nữa tựa hồ như hiện giờ cô cần tới nó.

Hư Linh nhìn nhìn Trần Cảnh, vẫn không đáp lời. Trần Cảnh còn nói thêm:

- Giữa bằng hữu với nhau, ta có việc, cô tới giúp ta, ta vô cùng cao hứng. Nhưng nếu cô có việc, ta cũng hi vọng cô có thể nhận sự giúp đỡ của ta. Bằng hữu không phải là sẽ giúp đỡ lẫn nhau trong hoạn nạn hay sao?

Đột nhiên Hư Linh nở nụ cười, trong nụ cười còn có chút ít vị đạo không nói rõ được. Nụ cười kia đột nhiên nở rộ, lại nhanh chóng thu hồi, chỉ là nàng nói:

- Đã là bằng hữu, vì sao người còn không tặng nó cho ta?

Trần Cảnh khẽ sững sờ, cũng theo đó nở nụ cười đáp:

- Đã tính tặng cho cô rồi, chỉ sợ cô không cần.

- Cũng được!

Hư Linh nhận lấy Tần Quảng vương ấn. Ấn vừa vào tay nàng, năm cái đầu ác quỷ trên ấn đột nhiên hiện lên, lao ra cắn vào tay của Hư Linh. Chỉ

thấy miệng nàng phun ra một ngọn âm hỏa bản mệnh khiến năm đầu ác quỷ đang định lao ra khỏi Tần Quảng vương ấn vội co rút lại. Mà bàn tay Hư Linh đã đặt lên mặt trên đại ấn, năm ngón tay vừa vận năm vào năm đầu ác quỷ trên đó.

- Đây là... là Vương ấn!

Mười bảy lộ quỷ vương chợt nghĩ ra, không biết kẻ nào hô lên, chỉ thấy vài thân hình quỷ vương dao động, hiển lộ ra thần thông. Một cánh tay đen kịt từ hư không sinh ra, xuất hiện trước Hư Linh vài thước, lao đến chộp tới Tần Quảng vương ấn trong tay nàng. Hư Linh không chút động đậy, chỉ nhắm mắt đứng yên.

Một luồng ánh kiếm nháy mắt đã rạch thẳng tới mu bàn tay của cánh tay đang chộp tới Tần Quảng vương ấn. Cánh tay đó bị ánh kiếm chia làm hai nửa, rơi xuống bên dưới. Chưa rơi xuống mặt đất đã biến thành khói đen tán đi.

Đã có một tên quỷ vương ra tay, nhất thời đám quỷ vương khác cũng đồng loạt ra tay cướp đoạt. Dù là kẻ nào đi nữa, cũng biết chỉ có lúc này Hư Linh còn chưa nắm chắc được Tần Quảng vương ấn trong tay mới có cơ hội cướp lấy. Trần Cảnh từng bước bước ra, che chắn trước người Hư Linh. Hai tay hắn khẽ vạch trong hư không, một thanh trường kiếm ngưng thật xuất hiện trong tay.

Quỷ vương đối diện đều đã hóa thành một đám khói đen, trong khói đen có thể mơ hồ nhìn thấy từng tên quỷ vương găm thét. Trần Cảnh đâm ra một kiếm. Một kiếm kia như bụi bặm sáng trắng ngưng kết thành, không chịu được chút lực nào. Một kiếm đâm tới của Trần Cảnh nháy mắt đã tán đi, tán thành điểm điểm bụi trắng. Bụi trắng xẹt qua trong bóng tối, hóa thành từng tia sáng trắng.

Tiếng kiếm ngân vang trong bóng đêm, vắng vắng, xa xôi mà mờ ảo.

Tiếng ngân của kiếm như truyền thừa từ thời viễn cổ, luôn luôn tồn tại trong trời đất. Nay nó bị người kêu gọi mà từ bên trong hư vô hiện ra, chậm rãi ngân xướng.

----- 000 -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 122: Ngẩng Đầu Xem Sắc Trời Ra Sao

Ooo

Phần lớn những người tế luyện kiếm đều truy cầu một loại cực hạn không gì không thể phá được, như là lấy đầu người ở ngoài ngàn dặm. Dù cho là Yêu, Thần, Ma thì đều có thể một kiếm lấy đầu. Dù cho đối phương có phép thuật, pháp bảo hộ thân thể nào, dù cho họ có thân thể mạnh mẽ ra sao cũng bị một kiếm đứt đầu. Đây là một loại cực hạn. Trong thiên hạ này, dù tính từ thời hồng hoang thì cũng không có mấy người làm được điều này. Nổi danh nhất cũng chỉ có bốn thanh sát kiếm của giáo chủ Tiệt giáo Thông Thiên giáo chủ đảo Kim Ngao và Thanh Nhan của Nam Lạc. Đối diện với bốn thanh sát kiếm và Thanh Nhan kia, dù là ai đi nữa cũng bị một kiếm đứt đầu.

Muốn làm được vậy, nhất định phải có một thanh kiếm tốt. Nếu là một thanh kiếm khí tiên thiên thì không thể tốt hơn.

Kiểm khí tiên thiên cũng chỉ có mấy thanh, sau này người tu hành cũng chỉ có tự mình tế luyện ra. Cho dù tế luyện thế nào cũng chỉ là linh kiếm hậu thiên. Dù có dung nhập thiên tài địa bảo nào đi nữa cũng kém xa so với kiếm khí tiên thiên không gì không phá được kia.

Lúc đọc qua Tế Kiếm tâm kinh của La Phù, Trần Cảnh cũng định căn cứ theo cách thức trên đó ngưng luyện ra kiếm phôi, đến cuối sẽ luyện ra một thanh linh kiếm chỉ kém hơn linh kiếm Trảm Tiên mà thôi. Chỉ là sau khi Trảm Tiên kiếm bị Tuyệt Tiên kiếm chém gãy, ý nghĩ này của hắn cũng đứt gãy theo. Sau đó hắn gặp Quảng Hàn kiếm, thấy được Quảng Hàn kiếm

dung nhập trong ánh trăng đầy thần diệu, đột nhiên trong lòng hần như có gì đó được quán thông.

Kiểm khí tiên thiên từ thật mà hóa hư, có thể phá hết vạn pháp, sau đó lại sinh vạn pháp. Cho nên mới có Tru Tiên kiếm trận và một kiếm Thanh Nhan không rõ thật giả có thể hóa thiên hà trong tay Nam Lạc. Tuy rằng bọn họ đều cầm kiếm khí tiên thiên, tuy một bên biến thành kiếm trận, một bên lại hóa thiên hà, thế nhưng đều là từ một thanh kiếm diễn biến mà ra cả.

Khi mà Mê Thiên kiếm của Trần Cảnh hóa thành vô hình, cũng là thời điểm hoàn thành xong từ thực hóa hư. Theo như Tế Kiếm tâm kinh của La Phù, sau đó nữa là dung nhập các loại thiên tài địa bảo, khắc pháp trận hoặc kiếm quyết vào, cuối cùng sẽ tạo thành một thanh kiếm với đủ loại thần diệu.

Sau khi Trần Cảnh vứt bỏ phương thức tế luyện này, hần lập tức đã nghĩ đến từ thực hóa hư, rồi lại từ hư hóa thực thế nào đi nữa cũng kém hơn kiếm khí tiên thiên. Do đó hần quyết định hư hóa thanh kiếm trong tay mình cho đến cực hạn của hư, hi vọng có thể dung nhập các loại pháp thuật vào, khiến tất cả các loại pháp thuật trên thế gian đều có thể trở thành kiếm pháp.

Tia kiếm trong sương mù vạn vạo hóa thành từng tấm phù văn một, rồi đột nhiên nổ tung, tiếp đó là từng tràng kinh hoảng giận dữ vang lên.

Đám người Bạc Phu Tử và Lâm Giang vương cách đó hơn hai mươi dặm ngẩng đầu nhìn lên không trung, chỉ thấy cái đầu lâu do khói đen ngưng kết thành chậm rãi biến hóa. Bên trong khí đen đó cuồn cuộn, cuối cùng biến thành một quả đại ấn to lớn, phía trên đại ấn còn có năm ngón tay đang nắm chặt nó.

Đột nhiên, xung quanh xuất hiện rất nhiều đốm sáng trắng. Đốm sáng đột nhiên nổ tung, hóa thành những con bướm sắc sỡ. Con bướm nhẹ nhàng bay lượn.

- Đó là Vương ấn.

Lâm Giang vương kinh ngạc lắm lắm, cả người gã lập tức phóng thẳng vào trong khoảng hư không kia. Thế nhưng tới ngay phía dưới đụn mây kia gã lại khựng lại. Nhìn những con bướm đó, không hiểu sao trong lòng gã lại nảy sinh sợ hãi khiến gã do dự, bần thần không nổi rời đi, lại không dám đi vào.

Mỗi kẻ trong đám quý vương này đều có bản lĩnh không tầm thường, thế nhưng điều Trần Cảnh cảm thấy phiền toái nhất chính là Mê Thiên kiếm không cách nào khiến bọn chúng thương tổn trí mạng được. Từ sau khi khắc tờ kinh Hoàng Đình vào Mê Thiên kiếm, kiếm của hắn càng lúc càng mờ ảo hư vô rồi.

Đột nhiên Từ An vương khẽ niệm chú pháp, một phù văn quý dị được khói đen ngưng kết thành. Nó như một vật sống nhỏ bé, cong người bắn đi, luôn đi vào bên sườn Đại Yêu. Trên người Đại Yêu đã bị thương, nguyên rủa của bà ta càng dễ dàng chui vào trong cơ thể nó, từ đó không chế được Đại Yêu.

Bà ta không trực tiếp công kích Hư Linh hay Trần Cảnh, mà công kích Đại Yêu nhỏ yếu kia. Nhưng ngay khi nguyên rủa nhỏ bé đó tới gần con khỉ mặt chó, một luồng ánh kiếm xẹt qua, phân xẻ phù văn kia thành bốn năm phần. Trong tích tắc khi kiếm quang đâm phá lấy phù văn, Từ An vương cũng biến hóa tay bấm quyết, miệng niệm âm tiết cũng nhanh hơn, chú văn kia bị cắt xẻ bốn năm phần cũng không tiêu tán đi mà hóa thành bốn phần chú văn nhỏ càng thêm quý dị. Loại nguyên rủa này chính là Huyền Diệt phụ thân chú - bản sự của Từ An vương.

- Choang...

Tiếng kiếm ngân vang trong bóng đêm.

Tia kiếm kia đột nhiên nổ tung tạo thành một chùm sáng trắng, như thể một ngọn đèn lạng yên đang cháy chột bùng lên. Ánh sáng vừa bùng cháy rồi ngay đó ảm đạm lại, thế nhưng cũng đủ khiến bốn chú văn kia tán loạn cả đi.

Từ An vương khê kinh ngạc, nghĩ thầm:

- Kiếm thuật thật tinh diệu!

Trong lòng bà ta còn đang kinh ngạc than một tiếng, bỗng một cảm giác nguy hiểm báo động kéo tới. Hai mắt bà ta chột bùng lên hai ngọn lửa đen, theo đó là một luồng sáng trắng chiếu thẳng vào đôi mắt bà ta. Một tia sáng lạnh, đầy sát khí rơi thẳng tới tận sâu trong nội tâm bà ta. Như thể một con cá chui thẳng xuống đáy hồ tĩnh lặng, khuấy lên một vùng bùn nước đục ngầu.

Bà ta kinh ngạc lùi về phía sau, tay đưa lên điểm một chút vào tia kiếm kia. Nhất thời có một chút sát khí rạch xé đầu ngón tay bà ta. Niệm lực và tia kiếm va chạm vào nhau. Trong mắt bà ta lập tức xuất hiện ảnh ảo mơ hồ trùng điệp. Bà ta lập tức quyết đoán vọt người lui ra, cánh tay còn lại cũng theo đó mà vỡ nát ra, cả tia kiếm kia cũng đồng thời vỡ tan đi mất. Nỗi kinh sợ trong lòng Từ An vương chưa tan thì tức giận đã dâng lên. Bà ta rốt cuộc cũng là quý vương, là tồn tại xưng bá một phương. Một tiếng thét vang lên, Đề Hồn chú như một đợt sóng ngầm tràn đến Trần Cảnh.

Chẳng biết trong tay Chung Sơn vương xuất hiện một cái chuông đá từ khi nào. Dùi chuông là một cái chày đá nhỏ chuẩn bị đập xuống bên dưới, thì một luồng ánh kiếm đã xuất hiện đâm thẳng hướng đến trán gã. Chuông đá trong tay gã vừa cảm lấy thì tia kiếm đã quần lấy chuông, rồi trườn lên cánh tay gã. Nháy mắt, cánh tay gã đã đứt đoạn, thế nhưng tia kiếm cũng bị

chày đá đập trúng mà tiêu tán đi. Cánh tay của Chung Sơn vương vẫn còn đang cầm chuông đá rơi trên mặt đất, lại lập tức bò về hướng Trần Cảnh.

Hà Gian Vương cũng không trực tiếp công kích Trần Cảnh mà đột nhiên thối ra một hơi. Luồng hơi kia như có sinh mệnh mà luồn lách thối đến Lan Khanh Lăng phía sau Trần Cảnh.

Cả người Hoài Nam vương lại đột nhiên biến mất, trực tiếp bay thẳng tới Trần Cảnh. Ánh kiếm của Trần Cảnh rơi trên người gã như xẹt qua khoảng không, dường như không tạo cho gã bất cứ thương tổn gì.

Phong Lưu vương thân nhiên cười, quạt trắng trong tay dần theo điệu cười của gã mà biến thành màu đỏ. Y phục toàn thân của gã cũng biến chuyển sang màu đỏ, vai hơi lộ ra, khoe môi khê nhếch, mắt liếc đưa tình đầy vẻ hấp dẫn tà mị, còn nữ tính hơn cả nữ nhân. Chỉ thấy eo nhỏ gã vạm vẹo, môi anh đào khê mở, thoảng ra từng tiếng ca mang theo mùi đàn hương lan tới tận xương tủy. Nếu là phàm nhân, nghe tới hẵn là ba hồn bảy vía cũng bị câu đi mất.

Giữa quỷ vương và quỷ linh là khoảng cách một trời một vực.

Bọn họ biến hóa thật giả, ẩn hiện vô thường, hoặc chú hoặc thuật, hoặc làm phép, hoặc cứng cỏi công kích... mười bảy lộ quỷ vương càng là đối ứng nhau, công kích có xa có gần mà tới.

Tất cả mọi chuyện phát sinh chỉ bùng nổ trong một tích tắc. Nhưng mà bọn chúng lại gặp phải từng tia ánh kiếm. Tia kiếm có thưa có dày, lại không có bất kỳ pháp chú của tên quỷ vương nào đột nhập được vào trong đó.

Từng đám bông tuyết tung bay trong màn đêm, tiếng kiếm ngân vang vang vẳng kéo dài không dứt bên tai mỗi quỷ vương.

Từ An vương giận dữ xông lên, lại kinh sợ lui lại. Cánh tay của Chung Sơn vương lại gần Trần Cảnh được một chút thì bị một tia kiếm gim chặt trên mặt đất. Luồng gió mà Hà Gian vương thổi ra bị ánh kiếm xé rách, đâm rách tán đi. Phong Lưu vương bị một mảng tia kiếm chém xuống, hóa thành một kẻ mặt mày hung tợn, vẻ mặt đầy oán độc.

Ánh kiếm như tuyết bay, nổ bung, hóa thành bướm, hiện ra một vùng mộng ảo.

Từng tia kiếm ngưng kết thành thần phù trừ tà diệt ma. Thần phù do tia kiếm tạo thành không chỉ có diệu dụng của thần phù, còn mang cả sắc bén của kiếm nữa.

Nếu bất chợt có nguyên rủa xuất hiện bên người Trần Cảnh, tích tắc sẽ bị ánh sáng trên tượng thần Trần Cảnh lóe lên đánh tan tác. Dù sao thân thể hắc là tượng thần, hương nhang khói đã lâu, các loại nguyên rủa của quỷ vương bị tia kiếm đánh tan rồi nhiễm lên người hắc không thể mang đến thương tổn gì cho hắc cả.

Trong bóng tối, mười bảy lộ quỷ vương đều đã đối mặt qua với Trần Cảnh một lần, thế nhưng Trần Cảnh trong lòng mỗi kẻ lại không như nhau. Bởi vì kiếm thể ngênh đón bọn họ là không như nhau. Tuy tất cả đều là ánh kiếm, nhưng kiếm thể ẩn chứa trong mỗi ánh kiếm lại không giống nhau, có nhẹ có nặng, có nhu mềm như gió không thể nào nắm bắt, hoặc nặng nề như núi không thể tránh né được.

Lại có ấm áp như ánh mặt trời khiến người ta không cảm giác được có gì nguy hiểm, lại có như nước đá rét buốt giữa trời đông tươi qua người, lạnh lẽo đến thấu xương.

Cho dù là ai, xuất ra thần thông thể nào cũng không thể tới gần Hư Linh được. Thậm chí cả những tân hồn kia cũng không chịu chút thương tổn nào cả.

Đúng lúc này, đột nhiên Hư Linh mở mắt, Tần Quảng vương ấn trong tay được vung lên không trung. Ánh sáng đen ngút trời, mây đen đặc như mực cũng tán đi, để lộ rõ khoảng trời đất âm u.

Mười bảy lộ quý vương hiện thân ra, xoay người đi mất. Kể cả bảy vạn âm binh cũng chỉ như đám mây đen kia, thoáng cái đã tan biến đi.

Lâm Giang vương cũng xoay người rời đi, mang theo ba vạn âm binh của mình bỏ đi như một cơn gió. Tất nhiên những người khác cũng vậy. Bặc Phu Tử không đến chào hỏi Trần Cảnh, mà mang theo phu nhân và con gái lão trở về, trên đường đi có chút cao hứng nói:

- Xem ra vận khí của ta vẫn rất tốt. Đi thôi, về nhà thôi.

Trần Cảnh quay đầu nhìn lại Hư Linh đang cầm Tần Quảng vương ấn trong tay, đột nhiên cảm giác lúc này nàng như đầy uy nghiêm không thể xâm phạm được. Thật lòng hân rất cao hứng, bèn nói:

- Xem ra nên sớm đưa cho cô mới phải.

- Sớm cho ta? Người bỏ được sao?

Hư Linh cười nói. Nàng đã không kiếm lời với Trần Cảnh như lúc trước nữa, mà đã biết đùa giỡn với hắn. Quan hệ sâu cận giữa hai người hết thảy có thể nhìn thấy từ cuộc trò chuyện phiếm như vậy. Đó là một loại cảm giác, chứ không phải cố gắng biểu hiện ra bên ngoài.

- Đương nhiên, cô sớm nói là muốn nó, ta đã sớm đưa cho.

- Đây chính là Thiên La môn người dùng toàn bộ tính mạng đổi lấy a.

Hư Linh nói. Trần Cảnh thở dài đáp:

- Không nghiêm trọng như vậy đâu. Những thứ không có sự sống sẽ không thuộc về bất cứ ai cả, chỉ có sinh mạng mới có thể che chở quan tâm

lẫn nhau. Bọn họ thuộc về chính mình, cũng là thuộc về những người quan tâm che chở họ.

Hư Linh trầm mặc một hồi, nói:

- Đáng lẽ người đã tặng Tần Quảng vương ấn cho ta thì ta không phải đi vào thành Diêm La nữa. Chỉ là người tặng ta Tần Quảng vương ấn, vậy ta cũng tặng lại người một thứ.

- Là gì vậy?

Trần Cảnh hỏi.

- Bí mật.

Hư Linh đáp.

- Ài, vậy khi nào thì đưa đây?

- Chờ ta từ điện Diêm La đi ra.

Hư Linh đáp.

- Lỡ như cô một đi trong trở về thì sao?

Trần Cảnh hỏi.

- Sẽ không. Trước kia có lẽ không biết, nhưng hiện tại ta đã có Tần Quảng vương ấn, hẳn trong âm thế này không chỗ nào vây khốn được ta.

Hư Linh tự tin nói.

Một khắc trước, nơi này chen chúc đầy rẫy âm binh, mười bảy vị quý vương. Hiện tại đã trống trơn không một bóng quỷ, không còn chút dấu vết nào giữa trời đất u ám này.

Trần Cảnh không khỏi nhướng mắt nhìn về thành Diêm La mờ ảo nơi xa, trầm mặc một hồi. Hư Linh đột nhiên hỏi:

- Vì sao người không hỏi lai lịch của ta? Không hỏi xem có phải ta đã thức tỉnh kí ức kiếp trước hay không sao?

Trần Cảnh khẽ kinh ngạc, nghiêng đầu nhìn Hư Linh, cười nói:

- Vẫn muốn hỏi, chỉ là luôn chưa có cơ hội hỏi thẳng.

Đột nhiên Hư Linh thở dài nói:

- Cổ hương của ta là ở thành Tần Quảng. Trí nhớ kiếp trước của ta thỉnh thoảng sẽ xuất hiện, chẳng qua đã bị ta phong cấm rồi.

- Vì sao phải phong cấm?

Trần Cảnh hỏi.

- Hiện tại ta rất tốt, sao phải biến thành người khác chứ? Kí ức kiếp trước không phải là ta đấy, ta không cần.

Hư Linh nói.

Trần Cảnh không ngoài ý việc nàng sẽ nói như vậy. Cho tới nay, tuy nàng rất hiếm khi đề cập đến chuyện của mình, nhưng đều rất có chủ kiến, cũng có nhận thức độc đáo với nhiều chuyện xảy ra.

Trần Cảnh và Hư Linh sóng vai đi tới thành Diêm La. Sau lưng bọn họ là hơn mười tân hồn của Lan Khanh Lăng, Chu Phu Nộ..., còn có Đại Yêu và Tiểu Yêu đi bên trái Hư Linh.

Cách thành Diêm La không xa, bọn họ ngừng lại. Trần Cảnh hỏi:

- Nghe nói điện Chuyển Luân có thể khiến linh hồn chuyển thế?

- Luân hồi chuyển thế sao? Chỉ khi nào lục đạo hoàn chỉnh mới có thể. Quả thật điện Chuyển Luân có thể chuyển thế luân hồi, chỉ là ở một đoạn thời gian ngắn trước kia, còn hiện tại đã không thể rồi.

Hư Linh đáp.

Nghe xong, Trần Cảnh không khỏi ngẩng đầu nhìn bầu trời. Bầu trời nặng nề đè nặng trên đỉnh đầu, u ám tối tăm không chút ánh sáng. Đột nhiên lòng hẫng chợt nảy lên một câu nói: “Lẽ nào sinh linh trong trời đất đều chỉ hỏi kiếp này, mặc kệ kiếp sau hay sao?”

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 123: Diêm La

Ooo

Khi Trần Cảnh vừa nghĩ lẽ nào sinh linh trên thế gian chỉ hỏi kiếp này mà không quản kiếp sau, bên tai hắt lập tức có vô số lời khẩn cầu như hoa tuyết bay đầy trời. Đồng thời mắt hắt cũng nhìn thấy từng hình ảnh một.

Trong tòa miếu thần, có lão nhân cầu khẩn, có đứa bé nhỏ dâng hương cầu nguyện, có quan lại quyền quý quần là áo lụa, cũng có kẻ ăn mày không đủ quần áo che thân. Bọn họ đều cầu cho kiếp sau bình an vinh hoa, có vài người cầu cho mình, cũng có kẻ cầu cho những người thân đã mất đi.

Có vài người cầu khẩn trước tượng thần nhỏ đặt ở nhà, có người quỳ lạy trước một gò đất giữa cánh đồng bát ngát mênh mông, cũng có người đang ở giữa ranh giới sống chết, có vài người lại trong cơn trọng bệnh nữa...

Tuy Trần Cảnh là thần Ti Vũ nhưng nhân gian tự biết tòa miếu thần nào linh nghiệm, tự nhiên bất cứ tâm nguyện gì cũng đều đến khẩn cầu.

Trần Cảnh nhìn thấy, nghe thấy mấy chuyện này, đột nhiên trong lòng thầm nghĩ đến một số chuyện. Hư Linh bên cạnh hắt như thể nhìn thấu chuyện diễn ra, hỏi:

- Có chuyện gì sao?

Trần Cảnh suy nghĩ một chút rồi đáp

- Ta đột nhiên cảm thấy nếu một người lúc nào cũng nghĩ rằng còn có kiếp sau, vẫn còn mong đợi, thì liệu họ có hành thiện tích đức chứ?

Hư Linh nghiêng đầu, cười nói:

- Cũng chỉ có người mới xem xét mấy chuyện thế này. Hành thiện tích đức sao? Ta nghĩ hẳn là có, người tin thì sẽ tin, còn không tin thì không tin thôi.

- Nói cách khác, người nào có tín ngưỡng thì thường sẽ hay hành thiện tích đức hơn?

Trần Cảnh hỏi.

- Cũng có thể nói như vậy. Ta không hiểu nhiều về tâm tính của con người chốn nhân gian cho lắm. Nếu có hứng thú, người thử tìm hiểu tiếp xem sao. À, mà người rời đi lâu như vậy, còn không trở về Kinh Hà qua sao?

- Còn chưa trở về.

Trần Cảnh đáp.

- Người nên trở về sớm một chút, nơi đó cần người trở về.

Hư Linh nói.

- Ta biết, ta tới cõi âm lần này chủ yếu vì chuyện của bọn ta.

Trần Cảnh nói xong bèn quay người nhìn đám hồn phách Lan Khanh Lăng, Chu Phu Nộ phía sau. Sau đó hẳn kể ra tất cả mọi chuyện phát sinh trong nước Trung Nguyên, Hư Linh than thở.

- Quả là một đám nghĩa sĩ chân chính, quả là một cô nương có tấm lòng sáng như đuốc!

Nói xong nàng lại nhìn Trần Cảnh nói:

- Với một thần linh hưởng nhang khói thế gian, dùng uy đạt lấy là chuyện đơn giản nhất, còn dùng tín đánh đổi lại khó khăn hàng đầu. Người bỏ dễ lấy khó, thần linh khắp thế gian này đều sẽ nói ngươi là kẻ bất trí (không khôn ngoan)

- Trí hay bất trí thì ta đều không cần. Huống chi ta nào phải là kẻ trí, ta chỉ muốn tâm mình được an ổn là được.

Trần Cảnh đáp.

Hư Linh cười nói:

- Chẳng qua đó chỉ là người khác tự đánh giá thế. Còn ta cho là bọn họ lấy ngọn, người là lấy gốc. Bọn họ bỏ gốc lấy ngọn mới là đại bất trí.

Hai người nói chuyện rất lâu trước điện Diêm La. Cuối cùng Hư Linh bảo Trần Cảnh giao đám người Lan Khanh Lăng cho nàng, nói rằng nàng có một nơi an trí được cho bọn họ. Tuy không thể khiến bọn họ luân hồi chuyển thế nhưng cũng sẽ không khiến bọn họ phải tiêu vong trong trời đất. Nàng còn nói có cách để bọn họ đầu thai chuyển thế. Tuy đó không phải là luân hồi chuyển thế, nhưng trong khoảng trời đất không có luân hồi, làm được như vậy là đã quá tốt rồi.

Chỉ thấy Hư Linh cầm Tần Quảng vương ấn nhấn vào hư không một cái. Nơi đó đột ngột sụp xuống một mảng lớn, nhìn qua không phải dương thế, cũng không phải là một thế giới khác mà là một tòa thành trì. Như thế lúc này bọn họ đang ở trên không trung của tòa thành này. Dù tòa thành đen kịt một màu, không thể nhìn thấy thứ gì, nhưng Trần Cảnh chỉ liếc mắt thoáng nhìn đã nhận ra, là Tần Quảng vương thành.

Hư Linh lại đưa tay vẫy vẫy đám người Lan Khanh Lăng, từng người trong đám bọn họ lần lượt đi vào, rơi vào trong tòa thành Tần Quảng kia.

Trần Cảnh nhìn theo từng hồn phách lần lượt biến mất, nghe Hư Linh nói:

- Ở trên thế gian này, dù chúng ta có tu hành đạo gì đi nữa, có thể giúp đỡ người khác đều là loại chuyện vui sướng cả. Không giúp không phải lỗi của chúng ta. Chúng ta không có trách nhiệm này. Không phải sao?

Trần Cảnh cười cười, nói:

- Đúng vậy.

Hư Linh cũng mỉm cười. Nàng biết rõ hẳn chỉ là thuận miệng thốt ra hai từ này, cũng không phải là đồng ý với lời vừa rồi của mình.

- Đúng rồi, lúc phá được Côn Lôn người đã nhìn thấy gì? Lúc ấy sắc mặt người rất kém.

Hư Linh hỏi.

Trần Cảnh trầm mặc một hồi rồi đáp:

- Ta nhìn thấy sư tử bị thương khắp cả người, đang nằm ở một góc ngách trong Thiên đình.

- Vậy lúc đó một kiếm phá linh mạch Côn Lôn của người có giúp được gì cho sư tử người không?

Hư Linh hỏi.

Trần Cảnh trả lời:

- Ta không biết. Cô có nhìn thấy một tấm lưới lớn tồn tại giữa trời đất này không? Vô hình vô chất, lại bện tất cả linh mạch trong thiên hạ này lại với nhau.

Hư Linh lặng lẽ không lên tiếng. Trần Cảnh lại nói tiếp:

- Ta luôn nghĩ xem đó là thứ gì. Mãi đến khi gặp Bắc Hải long vương ở Bắc Hải mới biết.

- Bắc Hải long vương?

- Là Long vương Kinh Hà trước kia. Mãi đến khi gặp được ông ta, mới được cho biết, hóa ra sợi tơ đan xen như mạng nhện kia là đại trận Chu Thiên Tinh Đấu. Tuy Chu Thiên Tinh Đấu hình thành tấm lưới lớn đã sút mẻ, nhưng vẫn trói chặt được Linh Tiêu bảo điện của Thiên đình. Ta không biết vì nguyên nhân gì, nhưng phá linh mạch của Côn Lôn nhất định có thể khiến tấm lưới kia rách một lỗ, kiếm chú tràn ngập trong Thiên đình theo đó sẽ dần chậm rãi phát tiết ra ngoài.

- Thảo nào Linh Tiêu bảo điện lại luôn xuất hiện khi có người độ kiếp, còn có từng đợt sát ý từ chín tầng trời tràn xuống.

Hư Linh nói.

Cõi âm cũng có gió, gọi lên bóng đêm vô tận.

- Thành Diêm La này là điện gì vậy?

Trần Cảnh hỏi.

- Điện Tổ Vu Đế Giang.

Hư Linh trả lời.

Trong lòng Trần Cảnh khẽ kinh ngạc. Hắn không nghĩ đây lại là điện Đế Giang của Tổ Vu đứng đầu.

- Lần trước cô tới cũng là tòa điện này?

Trần Cảnh hỏi. Chính là cái lần mà hắn đi ra khỏi giếng Tù Long, sau đó đi vào cõi âm cứu Hư Linh thoát thân ra ngoài. Hắn biết nơi đó là một tòa thành, lại không đoán ra là thành trì nào. Hiện tại thì hắn đã đoán được.

Hư Linh gật đầu đáp:

- Chính là nơi đây.

- Đã nghe kỳ danh từ lâu. Nếu hôm nay đã tới đây, há lại qua thành mà không đi vào?

Trời đất u tối, cả người Trần Cảnh và Hư Linh như thể mây khói tiêu tán đi mất.

Khi Trần Cảnh đi cùng Hư Linh và Tiểu Yêu, Đại Yêu bước vào nơi đã từng là điện Đế Giang này, một áp lực chợt ập xuống đầu bọn họ. Cả người như nặng nề đi, như bị ngàn cân trọng lực đè nặng lên người. Mỗi bước đi của bọn họ lại như bị thứ gì đó buộc chặt lấy chân và thắt lưng, rất khó đi lại.

Hư Linh bước đi khá thoải mái. Tay nàng nâng Tần Quảng vương ấn, Tiểu Yêu và Đại Yêu đi bên cạnh nàng cũng không gặp phải trắc trở nhiều.

Trần Cảnh đầy nghi hoặc. Hắn nghi hoặc chính là trong tòa thành ngập tràn ảo giác, tùy thời có thể xuất hiện hình ảnh hào huyền trong hư không mờ lung. Trong đó lại có một thanh kiếm xẹt qua, như sao băng rơi thẳng xuống. Còn có hình ảnh mấy người đánh nhau, đủ loại phép thuật lớp lớp xuất hiện.

Ngoài mấy điều đó, trong mơ hồ còn thấy được từng tòa phòng xá như thành trì nơi nhân gian, chỉ là thiếu vắng bóng người ở.

Đột nhiên thanh kiếm rơi thẳng về phía hắn. Chỉ tích tắc, Trần Cảnh cảm nhận như bị rơi vào hầm băng. Luồng sát khí lạnh băng cường đại khiến

hắn cảm giác chỉ có thể khoanh tay chịu chết, cảm giác cho dù mình có trốn tránh thế nào cũng không xong, có chặn đỡ thế nào cũng không nổi.

Dưới một kiếm này, hoàn toàn không có đường sống.

- Đây là Tuyệt Tiên kiếm.

Trần Cảnh đã từng gặp qua Tuyệt Tiên kiếm, cũng đã cảm nhận qua loại sát ý này. Từ cái khí tức này hắn đoán ra được đây chính là Tuyệt Tiên kiếm. Có điều dưới tay Triệu Tiên chân nhân hay Ly Trần của La Phù thì còn kém khá xa so với một luồng ánh kiếm xẹt qua lúc này.

Ánh kiếm kia sắp sửa lướt tới, Trần Cảnh cấp tốc lách người tránh đi, cảnh tượng trước mắt lại biến đổi. Không còn thấy luồng ánh kiếm kia nữa. Trời đất lại trở về là một vùng tối đen mông lung. Hư Linh và bọn Đại Yêu, Tiểu Yêu lại như không nhìn thấy gì, nàng quay đầu lại nói với Trần Cảnh:

- Đây là vì ngày đó các Tổ Vu đã kết Đô Thiên Thần Sát đài chiến đấu với người có đại thần thông trong trời đất mà lưu lại. Bởi vì phép thuật, kiếm thuật hay thần thông của bọn họ đã đạt đến cực hạn, cho nên đã trở thành một loại tồn tại đồng dạng với phép tắc, vĩnh viễn tồn tại trong trời đất này.

- Quả nhiên, cực kỳ cường đại, chỉ là kiếm ý tồn tại giữa trời đất mấy ngàn năm đã đủ khiến vô số sinh linh kinh sợ rồi. Trước một kiếm như vậy, chỉ sợ dù là Tổ vu có thân thể ngang với linh bảo tiên thiên cũng không dám để kiếm này đâm vào người.

Trần Cảnh nói, lại nghĩ tới không ít quý vương lúc này bị kiếm của mình đâm vào người, thế nhưng lại gặp phải bao nhiêu thương tổn cả.

Hắn cũng là người tế kiếm, tất nhiên cũng sẽ so sánh kiếm của mình với luồng ánh kiếm thoáng xẹt qua lúc này. Hắn không khỏi thở dài:

- Hóa ra kiếm còn có thể đạt tới cảnh giới như vậy.

Lúc này đột nhiên Hư Linh nhanh chóng né tránh qua một bên, mà Trần Cảnh lại không nhìn thấy gì cả. Sau khi Hư Linh tránh né xong, mới nói:

- Nếu xét riêng về kiếm thuật mà nói, người đã là một kẻ đại hành gia kiếm thuật rồi. Thế nhưng cảnh giới kiếm ý vẫn kém xa so với những cao nhân kiếm đạo kia.

- Kiếm ý sao? Ta tự nhận là kiếm ta không phải tử kiếm, cũng không có kiếm ý. Tự thấy nếu so sánh với ánh kiếm vừa rồi kia quả thật khác nhau một trời một vực.

Trần Cảnh đáp.

- Ha ha, kiếm đạo của bọn họ còn dung nhập tư tưởng của chính mình. Một kiếm đâm ra chính là giáo lý lý niệm. Cho nên kiếm của bọn hãn mới có một loại cảm giác không thể địch nổi, pháp thuật cũng tương tự thế.

Tay Hư Linh nâng Tần Quảng vương ấn trước mặt, vừa đi vừa nói. Trần Cảnh nghe xong, trong lòng như có một loại xúc động, như thể có một bàn tay lau qua mặt kính mờ hơi nước.

Lúc này, trong mắt hãn nhìn thấy một cô gái mặc một bộ áo bào đỏ như khoác một thân lửa cháy trên người. Nàng ta phất tay, biển lửa phô thiên cái địa xuất hiện, tràn tới cuốn lấy Trần Cảnh.

Lửa này không phải là lửa bình thường, mà còn kèm theo cả uy thế thiêu đốt cả trời đất. Khiến Trần Cảnh cảm thấy chỉ cần mình bị dính một chút thôi, cũng sẽ bị đốt cháy trong nháy mắt

----- 000 -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 124: Từng Bước Có Pháp

oOo

Một vầng trăng non ảm đạm treo ở chân trời.

Trước miếu thần tại Tú Xuân loan dòng Kinh Hà, có một người đang đứng nhìn quanh, miệng không ngừng lẩm bẩm, chốc lại cảm thán ra thành tiếng rõ ràng:

- Không thể ngờ được, ở trong này lại có thể nhìn thấy tranh địa ngục, thật sự là thiên hạ khó gặp.

Kẻ này tự xưng là Âm Tu, nửa người nửa quỷ, không ai biết xuất thân lai lịch thế nào. Mười hai ngày trước kẻ này đi vào Tú Xuân loan, nói là tới gặp Trần Cảnh. Trần Cảnh đi vắng, kẻ này lại vẫn không rời đi, cứ ở cạnh nhìn ngó quanh miếu. Lý Anh Ninh yêu cầu kẻ này rời đi, lại bị kẻ này nói cho á khẩu không đáp lời được, muốn động thủ, nhưng rồi lại tự nhận không phải đối thủ của kẻ này. Bởi vậy Lý Anh Ninh bèn bảo Dạ Oanh đi sông Nam Thiên mời thần tướng công tượng Hồng đại hiệp, đi sông Hoài Âm mời hầu chân nhân Tùng Thanh, cuối cùng đi sông Thanh Nguyên mời thúy bối Thu Nguyệt.

Miếu thần của một vị thần linh có thể phản ánh cảnh giới của thần linh đó. Thời gian Lý Anh Ninh tu hành cũng không dài, nhưng cũng ở nhân gian hành tẩu truyền đạo nhiều năm, gặp rất nhiều thần linh, vẫn có chút tự tin vào ánh mắt mình. Lý Anh Ninh không nhìn ra được lai lịch kẻ kia, nhưng lại cảm nhận được từ trên thân kẻ kia một luồng tà khí khiến bản thân Lý Anh Ninh thấy rất khó chịu. Từ ba ngày trước, Lý Anh Ninh bắt

đầu nhận ra, chẳng biết từ lúc nào mà trên không Tú Xuân loan đã nhiều hơn một luồng khí ô uế. Chuyện này chưa từng phát sinh kể từ khi Trần Cảnh trở thành Hà Bá Kinh Hà tới nay. Lý Anh Ninh hoài nghi đây là do bí thuật từ kẻ mà y không thể nhận ra lai lịch kia.

* * *

Trong thành Diêm La dưới âm phủ, Trần Cảnh nhìn ngọn lửa đến bằng thể phô thiên cái địa kia. Khí thể bá đạo như đốt cả trời ấy phát tiết toàn bộ những gì kịch liệt vô tình nhất của lửa nóng. Trước ngọn lửa ấy, mọi pháp thuật chân hỏa trên thế gian đều phải ảm đạm thất sắc. Chỉ mới vừa thấy, Trần Cảnh đã cảm thấy toàn thân nóng bừng, linh lực bên trong thân thể tượng thần của hắn giống như muốn sôi trào bốc cháy. Hắn kinh hãi, ngọn lửa này chẳng kém gì ánh kiếm có thể khiến linh lực toàn thân người ta đông lại kia.

Hắn vội vàng bước nghiêng một bước, ngọn lửa biến mất, nhưng hắn lại thấy được một điểm sáng màu vàng sậm, như sao trời, lại có cảm giác hấp dẫn khó nói, khiến hắn không thể dời mắt. Điểm sáng kia tí trên trời cao, cách xa nghìn vạn dặm, rồi lại nhanh chóng biến hóa theo ánh mắt của Trần Cảnh, hóa thành một vầng trăng màu vàng sậm lấp lóe hào quang. Trần Cảnh thấy rõ, kia là một cái bát vàng, càng lúc càng lớn, càng lúc càng gần. Trần Cảnh lại thấy được trong lòng bát có những dòng chữ khó hiểu, mơ hồ còn nghe được tiếng Phạn ngân nga.

Nhìn cái bát này, Trần Cảnh không khỏi nhớ đến bảo vật thành đạo của giáo chủ Tây phương giáo Tiếp Dẫn đạo nhân. Nghe đồn cái bát này có thể thu vạn vật trong thiên hạ. Cái bát càng lúc càng lớn, cuối cùng bao phủ trọn cả không gian, thay thế cho bầu trời. Chỉ trong chốc lát, trước mắt Trần Cảnh đã không còn là đáy bát, mà đã là bầu trời có từng đám mây lành màu vàng. Khắp nơi tràn ngập không khí công chính bình yên, khiến người khác cảm thấy mọi phiền não đều bị đánh tan, muốn buông bỏ tất cả mà chìm vào không gian yên ả vĩnh hằng này.

Đột nhiên, Trần Cảnh cảm giác có người vỗ lên vai mình, lập tức tỉnh lại. Hắn xoay đầu, là một ông lão, mặt chi chít đồi mồi, mắt vẫn đục, trông bình thường đến không thể bình thường hơn. Chỉ thấy ông ta há miệng cười, hàm răng vàng ố đã thiếu mất một cái răng cửa. Ông ta nói:

- Cháu gái của ta nhận ra cậu là người nơi khác.

Trần Cảnh cúi đầu nhìn, chỉ thấy một tiểu cô nương tóc vẫn thành hai cái đuôi sam đang nhe hàm răng trắng cười với mình, đôi mắt to tròn đen nhánh.

Trần Cảnh bị một cái vỗ vai làm tỉnh lại, phát hiện tòa thành nặng nề tử khí này đã sống lại, không khác mấy so với nhân gian, có người buôn người bán, hai bên phố có cửa hàng cửa hiện, tiếng rao hàng hết đợt này tới đợt khác. Còn Hư Linh thì lại không biết tung tích.

Trần Cảnh thất kinh, không khỏi nhớ tới U U. Khung cảnh nơi đây sao mà tương tự những điều trong thành Tần Quảng năm nào đến vậy.

"Lẽ nào trong thành này thật sự đã tự thành thế giới?" Hắn thầm nghĩ, lại nghe ông lão kia nói:

- Sao, người trẻ tuổi, vào thành Diêm La cảm giác thế nào?

- Thật kỳ diệu.

Trần Cảnh đáp lời, lại nhìn tiểu cô nương chừng mười tuổi kia, nói:

- Tiểu cô nương, sao nhìn ta lại biết là người nơi khác vậy?

- Mùi vị.

Tiểu cô nương mau mắn trả lời, giống như chỉ đợi Trần Cảnh hỏi.

Trần Cảnh trầm ngâm, lại hỏi:

- Mùi vị sao? Mùi vị thế nào?

- Không biết, nhưng người rất thoải mái.

Tiểu cô nương vừa nói vừa hít một hơi, mặt lộ vẻ say mê. Trần Cảnh không khỏi hít thử theo, lại không nhận ra mùi gì đặc biệt, cũng không tiếp tục đề tài này, lại hỏi:

- Hai người có nhìn thấy một cô gái mặc váy đen không?

Tiểu cô nương lập tức chỉ về phía xa. Trần Cảnh nhìn theo, quả có một người mặc váy đen ở đó, nhưng eo lớn như thùng nước, tuổi tác đã hơn bốn mươi. Trần Cảnh vội vàng nói:

- Một cô gái trẻ thân hình mảnh khảnh cơ.

Tiểu cô nương ồ một tiếng, lại nói "ở kia", rồi chỉ tay. Trần Cảnh nhìn theo, nhưng cũng không phải, cho rằng cô bé không gặp qua Hư Linh, cũng không hỏi nữa.

Trần Cảnh lại hỏi:

- Lão bá, ngài có thấy trên bầu trời kia có...

Trần Cảnh dừng một chút mới nói tiếp:

- ... có ảo giác không?

- Ha ha, đó chính là một đại kỳ cảnh của thành Diêm La ta, hàng năm đều có rất nhiều khách phương xa tới để quan sát.

Ông lão nói, lại mời Trần Cảnh đến nhà mình làm khách. Trần Cảnh từ chối, không định theo ông ta trở về nhà.

Chẳng biết tại sao, hắn cảm nhận được một tia nguy hiểm. Có điều hắn không biết cảm giác ấy đến từ ông lão, hay là từ tòa thành này.

Từ biệt hai ông cháu, hắn đi về phía trước, nhưng mới được vài bước, bầu trời lại tối xuống, những người đang đi trên đường cũng bị bao phủ trong sương đen, rồi dung nhập vào đêm đen, biến mất. Hắn quay đầu nhìn lại, phát hiện hai ông cháu kia cũng không thấy đâu nữa.

Hắn thầm nghĩ: "Ảo ảo thực thực, không biết trong mắt ta nhìn cái gì là thực, cái gì là ảo đây?"

Hắn tiếp tục tìm Hư Linh, đã thấy Hư Linh từ xa bước về phía mình. Phía sau nàng vẫn là Đại Yêu Tiểu Yêu đang ngó nghiêng xung quanh, về mặt hưng phấn.

Hư Linh lên tiếng từ xa:

- Hà Bá gia, lại đây, ta dẫn ngài đi tìm một vật, có lẽ sẽ có tác dụng lớn với ngài về sau.

Trần Cảnh lên tiếng, lại bước tám bước, nhưng khi gần tới trước mặt Hư Linh thì bầu trời đột nhiên có tuyết rơi. Hắn ngẩng đầu lên, chẳng biết bầu trời tối đen đã có thêm tuyết bay tán loạn từ lúc nào. Từng bông tuyết giống như từng con bướm trắng bay lượn trên bầu trời, khiến hắn không nhận được khen một câu: "Tuyết thật đẹp!" Nhưng không ai đáp lại hắn, bởi vì Hư Linh đã không thấy đâu nữa.

Hắn không gọi, cũng không động, mà tiếp tục ngẩng đầu nhìn trời tuyết. Trong mưa tuyết, hắn thấy được một người, là một cô gái giống như băng sương. Cô gái này vừa xuất hiện trong mắt, hắn lập tức nhớ đến nhớ tới cô gái cực kỳ giống Ly Trần mà mình thấy ở phong ấn trên La Phù. Trên người họ đều tỏa ra cảm giác cao ngạo lạnh lùng như những bông tuyết trên đỉnh núi.

"Ly Trần có quan hệ gì với cô gái này nhỉ?" Trần Cảnh không khỏi ngẫm nghĩ.

Từng bước bước ra, cảnh tượng trước mặt lại biến, Hư Linh đang ở ngoài ba bước. Chỉ nghe Hư Linh nói:

- Chỉ cần không dùng thần niệm cảm ứng, sẽ không bị ảo giác ảnh hưởng.

Trần Cảnh nhìn bốn phía là bóng đen, nói:

- Ta muốn nhận thức chút đạo ý ẩn chứa trong pháp thuật của bọn họ, từ đó có thể nhìn ra giáo lý và tính cách của họ.

Hư Linh nói:

- Nhưng như thế rất nguy hiểm, bởi chỉ cần cảm ứng của ngài vượt qua dù chỉ một chút rất nhỏ, thì pháp thuật sẽ không còn là ảo nữa, mà biến thành đạo pháp chân thật, hiện trong thế gian không ai có thể ngăn cản.

Trần Cảnh đáp lời, tỏ vẻ mình sẽ chú ý, sau đó kể lại việc mình nhìn trời thấy một cái bát lớn bao trùm bầu trời, hỏi:

- Ta luôn có một thắc mắc, trong thành này có phải thật sự có một thế giới chân thật hay không?

Hư Linh suy tư trong chốc lát, nói:

- Ta không biết trả lời thế nào cả. Nói có cũng không phải, vì cái thế giới này khó có thể dễ dàng nhìn thấy, điều này không quan hệ cảnh giới pháp lực cao thấp. Còn nếu ta nói không càng không đúng, vì đã có người nhìn thấy thế giới đó.

Trần Cảnh nghe nàng nói xong, trầm mặc suy nghĩ. Hư Linh tiếp tục nói:

- Mười điện dưới cõi âm tự thành thế giới, nhưng thế giới này lại không tồn tại bên trong đại thế giới, mà xen lẫn vào hư vô. Có lẽ có những người cả đời đều không thể thấy chúng, có người nhìn thấy lại cho rằng đó là ảo giác của mình, cũng người coi đó là thế giới thật mà mê muội trong đó, càng có người mãi nghĩ xem đâu là thật đâu là giả.

Trần Cảnh không khỏi trầm thờ dài, cảm thấy như nàng đang nói đến mình. Hắn chợt phát hiện mình cũng giống như đại đa số người.

Hư Linh lại không để ý tới Trần Cảnh đang cảm thán cái gì, nói:

- Tòa thành này là điện Diêm La, vậy hẳn sẽ có sổ sinh tử, chúng ta đi tìm xem.

Trần Cảnh đột nhiên nghĩ đến Diêm La vương, hỏi:

- Diêm La vương đâu? Chúng ta đã vào thành Diêm La, sao Diêm La vương còn không xuất hiện.

Hư Linh nói:

- Lúc trước hẳn sà sà với ta, hiện tại ta có ấn Tần Quảng vương, hẳn khẳng định đã chạy rồi.

Trần Cảnh không quá bận mà với việc tìm kiếm sổ sinh tử, nhưng cũng muốn mở mang kiến thức với bảo vật quản lý sinh tử của nhân gian trong truyền thuyết. Hắn đi cũng không nhanh, cứ vài bước lại dừng để tìm hiểu ảo giác xuất hiện trong hư không.

Hư Linh cũng không nôn nóng, nàng nói:

- Chúng ta chậm rãi tìm. Nhân gian một ngày, nơi đây là một năm.

* * *

Ngoài thành Diêm La, có một đoàn người từ xa đến. Bọn họ đi tới sát tường thành, nhìn từng vết kiếm trên tường, lại đi quanh thành một vòng, lúc nào không tìm tòi thì sẽ nhắm mắt cảm thụ. Sau khi hết một vòng, người dẫn đầu đoàn là một trung niên vẫn hay vuốt lên tường thành, nhắm mắt cảm ứng, nói:

- Theo truyền thuyết, trong đại chiến năm đó, số sinh tử bị Tru Tiên xé rách, rơi vào khắp nơi trên thế gian. Nhưng ta cho rằng, khả năng rơi ở tòa thành Đế Giang xưa này là lớn nhất. Đi thôi, chỉ cần tìm được một tờ là đã có tác dụng lớn.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 125: Một Sợi Tơ Hồng Thêu Huyết Hà

oOo

Đời người một kiếp, đời cỏ một thu.

Nếu như hoa cỏ là dựa vào hạt giống mà kéo dài sinh mệnh, thì con người lại là dựa vào con cháu mà kéo dài. Phần lớn các bậc phụ mẫu đều sẽ giáo huấn, ấn định tư tưởng của mình cho con cháu ngay từ khi chúng còn nhỏ. Điều này có điểm tốt, cũng có điểm xấu. Những chuyện nghe từ nhỏ từ phụ mẫu phần lớn đều là tiếp nhận bị động, đến khi trưởng thành mặc định sẽ có bắt chước chủ động, mà đối tượng con người ta bắt chước đầu tiên chính là phụ mẫu.

So với những loại truyền thừa huyết mạch của linh loại, tư tưởng được ấn định từ nhỏ của nhân loại cũng coi như một loại truyền thừa.

Bất kể là loại linh loại nào, tới thời điểm nhất định đều sẽ đi tiếp thu những điều mà bản thân cảm thấy chính xác, hoặc cảm thấy rung động. Nếu như những tư tưởng đó hòa hợp, có thể giải thích ra được vạn vật trong trời đất thì được nhân gian gọi là đại hiền, mà người tu hành thì xưng là đắc đạo.

Đạo vốn không phân chia lớn nhỏ, nhưng sau khi lý giải thông suốt thì lại có phân chia.

Cho nên, khi một người tu hành cảm giác mình không thể tiến thêm tấc nào nữa, thì việc họ thích làm nhất chính là du lịch khắp thế gian, chứng

kiến đủ loại sự vật khác nhau, đồng thời cũng thích tìm người luận đạo cùng.

Trước miếu thần Tú Xuân loan, thần tướng công tượng Hồng đại hiệp, hầu chân nhân Tùng Thanh, thúy bối Thu Nguyệt Vô Hoa cùng Lý Anh Ninh đang vây Âm Tu kia vào giữa. Ngay cạnh đó là một gốc cây, trên cây có một con chim sơn ca đậu trên cành, hai mắt lấp lóe sáng.

- Chư vị vây ta vào giữa như vậy là muốn cùng ta luận đạo, hay là đấu pháp?

Âm Tu cười nói.

Hồng đại hiệp tức giận quát:

- Luận đạo thì sao, đấu pháp thì sao?

- Nếu là luận đạo, các người không cần mở miệng. Xem các người yêu thân chưa bỏ, không bằng nghe ta giảng đạo hóa hình, nhất định ba năm cõi bỏ yêu thân.

Âm Tu đứng thẳng ở giữa, một thân áo đen, tự tin nói.

Mặc kệ Hồng đại hiệp tức đến dựng đứng cặp mắt lồi, Âm Tu tiếp tục nói:

- Nếu là đấu pháp, các người không cần động thủ. Bằng vào các người yêu thân còn không cõi, ta chỉ lật tay cũng có thể khiến các người hồn phi phách tán.

Hồng đại hiệp gặp không ít người tu hành, nhưng chưa từng gặp kẻ nào kiêu ngạo như vậy. Âm Tu vừa nói xong, xích đen trong tay Hồng đại hiệp đã quất tới.

Ở một bên, hầu chân nhân Tùng Thanh đảo đảo con mắt, sớm đã cầm chuỗi Phật châu giấu ở sau lưng. Vỗ sò không nói lời nào, tế ra ngọc Lục Mục, còn rất ăn ý xuất hiện trước mặt Âm Tu trước cả xích đen của Hồng đại hiệp. Dưới hào quang từ ngọc Lục Mục, chẳng ai nhìn thấy được gì, xích đen quật xuống, nhưng nhanh nhất lại là hầu chân nhân Tùng Thanh, nó đã phát động chuỗi Phật châu kia trói lấy thân Âm Tu. Cuối cùng mới là sợi xích đen của Hồng đại hiệp bọc ngoài.

Chỉ nghe Âm Tu cười nói:

- Hóa ra các người cũng chỉ có bản sự thể này, ha ha...

Trong tiếng cười, gã hóa thành một làn khói đen rồi khuếch tán ra ngoài, nháy mắt che cả hư không trước miếu Hà Bá.

Lúc này, Trần Cảnh đang trong thành Diêm La thưởng thức ảo cảnh, đột nhiên sinh lòng cảm ứng. Hắn giơ tay vạch trên không một cái, một làn sóng nước cờ chiếc lá sen xuất hiện. Làn nước xanh kia dần dần hiện ra hình ảnh một vùng mây đen, trong mây mơ hồ thấy được một ngôi miếu thần, trước miếu là một con sông.

Trần Cảnh nhìn không ra mây đen kia có lai lịch gì, quan sát hồi lâu mà mây đen vẫn không hề biến hóa. Hắn thăm cảnh giác, nhưng cũng không nhìn tiếp, mà tiếp tục thưởng thức ảo cảnh đang gặp, lấy thần niệm cảm ứng những điều rất nhỏ trong đó, tìm hiểu đạo ý bên trong.

Hư Linh cũng không ở cạnh Trần Cảnh. Nàng dẫn Đại Yêu Tiểu Yêu đi tìm sổ sinh tử. Trần Cảnh vốn cũng muốn cùng đi, nhưng rõ ràng những ảo ảnh xuất hiện từng đợt trong hư không hấp dẫn hắn nhiều hơn.

Hắn bước đi khắp thành, mỗi vài bước lại nhìn thấy một ít pháp thuật, có lúc đoán được ra người xuất hiện là nhân vật nào trong truyền thuyết, có lúc lại không thể. Hắn không khỏi nghĩ thầm, hóa ra còn nhiều người có bản lĩnh như thể thông thiên, lại biến mất trong năm tháng đến vậy.

Một sợi tơ máu vắn vẹo ở trên chín tầng trời, giống như một sợi tơ hồng, chui vào biển mất trong hư không, chốc lát lại chui ra. Cảnh tượng này giống như có một đôi tay thiên đạo vô hình đang ở trong hư không, cầm kim khâu từng đóa bọt sóng màu đỏ. Thời gian qua rất chậm, Trần Cảnh vẫn không nhúc nhích nhìn lên, cuối cùng từng đóa bọt sóng kia nổi thành một mảnh, trở thành một con sông máu cuộn trào.

- Chẳng lẽ đây chính là U Minh Huyết hà?

Trần Cảnh lẩm bẩm ra tiếng.

- Người nơi khác, U Minh Huyết hà không thể nhìn lâu, cẩn thận.

Ngay khi Trần Cảnh lẩm bẩm ra câu nói kia thì trong tai hắn nghe được một câu như vậy. Hắn chuyển mắt nhìn theo, cách đó không xa có một người đàn ông thấp bé tuổi chừng bốn mươi đang nhìn mình. Bên cạnh người này còn có một gánh hàng, cái nồi trong đó không ngừng bốc ra khói trắng, thoang thoang ngửi được mùi thịt chui vào lỗ mũi. Trần Cảnh thất kinh, từ khi hắn thành thân tượng tới nay, ngũ thức lục cảm vẫn luôn không có. Tuy bây giờ trông hắn không khác gì người thường, nhưng chỉ cần tinh ý một chút sẽ nhận ra hắn có chút cứng nhắc. Hơn nữa, chính hắn cũng rõ trong cơ thể mình có rất nhiều chỗ tuy có linh lực, nhưng lại không có kinh mạch, không thành pháp. Chỉ có huyết Đan Trung, đan điền và sống lưng có pháp lực sinh sôi không ngừng.

Lại quay đầu nhìn quanh, hắn chỉ thấy từng ngôi nhà san sát thành từng dãy, đều do đá dựng thành, mỗi ngôi nhà đều có khắc hình người giết thú.

Những người đó, mỗi người đều có thân thể mạnh mẽ, cầm trong tay các loại lưỡi dao sắc bén, giết chết tất cả các loại quái thú trên mặt đất. Những quái thú kia đều là loại hung mãnh, không phải thú thường. Trần Cảnh bỗng nhớ tới vụ tộc. Mỗi người trong số họ đều là chiến sĩ trời sinh, không tu pháp thuật, chỉ tu thân thể. Hơn nữa, hình được khắc trên mỗi ngôi nhà

tựa hồ là nói cho người khác biết chủ nhân trong phòng đã giết qua dạng hung thú gì.

Trần Cảnh bỗng nghĩ tới điều gì, nói:

- Nhất thời mê muội, không biết thời gian trôi qua, cũng không biết mình đã đứng thẳng bao lâu.

- Ha ha, người xứ khác, người đứng ở nơi này chừng năm ngày rồi.

Người đàn ông thấp bé kia nói.

Trần Cảnh giật mình, lại nói thêm:

- Đã lâu như vậy sao, ta cũng không biết.

Hắn nhìn quanh, giả bộ kinh ngạc, nói:

- Ta cũng không biết mình đi thế nào lại tới đây.

Trần Cảnh vừa nói vừa đi tới gần người kia.

Người đàn ông nói:

- Người từ phía Nam mà đến, vừa đi vừa nhìn quanh.

Vừa nói, y vừa mở vung nồi, múc một chén canh, nói:

- Lại đây, uống một chén canh thường luồng tuyết.

Trần Cảnh nghĩ: "Lẽ nào ta nhìn không thấy họ, họ lại có thể thấy ta?"

Hắn nhận lấy bát canh, chỉ thấy trong bát là một mảnh sương mù xám mông lung, chẳng nhìn thấy cái gì. Trong mắt hắn hiện ra sóng nước, cảnh tượng trước mắt lập tức biến hóa, chỉ thấy một vùng sông máu như dải lụa

đỏ từ trên trời cuốn tới, càng lúc càng lớn, cuối cùng che khuất bầu trời, nhấn chìm luôn Trần Cảnh.

Trần Cảnh kinh hãi, bị một ít luồng khí mùi máu xông thẳng vào sâu trong linh hồn. Trong mắt hắn lại nhìn thấy một ma vật đang gầm thét, oằn mình ẩn hiện trong sóng nước.

Hắn cảm thụ được máu loãng sền sệt vô cùng chân thực, có mùi máu tươi xộc thẳng vào lỗ mũi. Một con sóng máu chồm tới, thân thể vẫn bất động của Trần Cảnh bị đẩy vọt lên. Đột nhiên có một thân hình từ trong sóng chui ra, nhào tới Trần Cảnh, há mồm muốn cắn vào cổ họng của hắn.

Trần Cảnh lập tức cúi đầu, từ trong miệng phun ra Trát Lý Tây Huyết Liên. Trát Lý Tây Huyết Liên tức thì đánh tới kẻ nhào tới Trần Cảnh. Bên trong sóng máu, Trát Lý Tây Huyết Liên như có thêm vô số thần thông yêu pháp, đại chiến với kẻ kia, nhưng vẫn chỉ ở hạ phong. Thân thể kẻ kia đột nhiên lại chuyển, lại cũng hóa thành Trát Lý Tây Huyết Liên. Trần Cảnh lập tức hiểu kẻ kia cũng là Tu La, là sinh linh độc hữu trong U Minh Huyết Hà.

Tuy gặp đại biến, nhưng Trần Cảnh chỉ thoáng kinh hãi, đã nhanh chóng trấn định lại. Cho tới nay hắn vẫn luôn cẩn trọng, khi thường thức ảo cảnh cũng vẫn luôn duy trì tỉnh táo, không đến mức vì quá chìm sâu vào mà khiến ảo giác trở thành pháp thuật chân thật giáng lên người hắn. Thế nhưng khi hắn nhận ra đây là U Minh Huyết Hà thì lại bị người đàn ông thấp bé kia làm giật mình, sau đó lại tập trung thần niệm vào bát canh, cũng chính là lần duy nhất toàn tâm cảm nhận, bởi vì hắn phát hiện bát canh kia tựa hồ cũng có thể để hắn cảm nhận điều đặc biệt. Cuối cùng hắn lại bị cuốn vào sông máu, bị bao phủ đến trở tay không kịp.

Trần Cảnh có chút không rõ, không hiểu là có phải lúc trước mình nhìn U Minh Huyết Hà quá lâu mà sản sinh ảo giác khác, và ảo giác mới là người bán canh thịt kia, hay người bán canh đó là người trong thành Diêm

La, y cho mình một chén canh có kèm pháp thuật đặc biệt bên trong, rồi chuyện tiếp đó khiến mình trở tay không kịp hay không?

Mùi máu tanh làm Trần Cảnh có chút choáng váng. Cho dù hãn thân tượng thần rõ ràng không ngửi được hương vị, lúc này lại vẫn ngửi thấy.

Bỗng có một luồng ma lực đặc biệt muốn chui vào trong thân thể hãn. Nước máu như là máu của chính bản thân hãn, vừa dính phải sẽ lập tức thấm thấu vào cơ thể hãn. Trần Cảnh cảm nhận được nguy hiểm mãnh liệt, nguyên lực nhang đèn từ trên thân tượng theo tâm mà ra, muốn đuổi dòng máu tanh đang muốn thấm vào cơ thể kia đi.

Đột nhiên, sông máu càng thêm cuộn cuộn. Ở bên sóng nước, Trần Cảnh không tự chủ được, thân thể theo sóng mà động. Chỉ thấy từ hư không đột nhiên xuất hiện một đạo nhân, bay về phía hãn.

Đạo nhân tướng mạo cương nghị, cả người lộ ra một khí thế lẫm liệt. Vừa tới gần sóng nước, đạo nhân bỗng rút một thanh kiếm từ bên hông ra. Kiếm ra khỏi vỏ, một luồng hào quang màu trắng lan tỏa mãnh liệt như nước. Trong tích tắc ấy, Trần Cảnh thấy rõ trên vỏ kiếm có hai chữ "Tru Tiên".

"Hãn là Thông Thiên giáo chủ." Trần Cảnh vừa nghĩ tới đây thì luồng ánh kiếm kia đã vạch mở sông máu, khóa chặt lấy hãn. Trong tai hãn vang lên tiếng kiếm ngân chói tai. Sát khí phô thiên cái địa mà đến kia để hãn lần nữa thưởng thức một loại kiếm ý khác trong thế gian.

Tim hãn như muốn đập kịch liệt, không biết là bởi vì sợ hãi, hay bởi vì nhìn thấy kiếm ý này mà hưng phấn.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 126: Bóng Tối

oOo

Từ xưa đến nay, không có bao nhiêu người dám chính diện rút kiếm ra trước Tru Tiên kiếm cả. Trước kiếm ý của Tru Tiên kiếm, có là pháp thuật gì cũng âm đạm thất sắc. Lúc này Trần Cảnh cảm thấy trong ngoài thân thể mình đều bị kiếm ý lạnh như băng phong cấm. Đến ý niệm chống cự lại cũng khó mà nảy sinh được.

- Hóa ra tử vong lại cách ta gần đến vậy.

Cho dù ở trong núi Côn Lôn hay bị nhốt dưới giếng Tù Long, Trần Cảnh cũng không cảm thấy như vậy. Nhưng ngay tích tắc khi ánh kiếm kia kéo tới, trong lòng Trần Cảnh lại trở nên đầy an tĩnh. Mọi suy nghĩ hỗn tạp đều bị kiếm ý của Tru Tiên kiếm tru diệt, sợ hãi với tử vong, truy cầu sự sống cho mình, thậm chí đến cả tên mình, hay bản thân đang ở nơi đâu cũng đều quên mất. Thế nhưng ngay khi tất cả ý niệm trong lòng hẫng bị Tru Tiên kiếm tru diệt sạch, đáy lòng hẫng lại dâng lên từng tràng cầu nguyện liên miên như dòng lũ kéo đến.

Phần cầu nguyện của chúng sinh tràn dâng lên, Trần Cảnh cũng giật mình tỉnh lại. Hẫng há mồm, phun ra một luồng ánh kiếm. Ánh kiếm vừa ra, dường như có vô số lời lẩm bẩm cầu nguyện khắp trời đất hiển hiện, nghênh đón lấy ánh kiếm của Tru Tiên kiếm.

Ngay khi ánh kiếm của Tru Tiên kiếm hạ xuống, miệng Trần Cảnh cũng há ra. Trong đó mơ hồ mỗi lời cầu nguyện lại như hóa thành một cánh bướm tuôn bay ra.

Trong ánh kiếm chói mắt, con bướm như thể con thiêu thân lao đầu vào lửa, lả tả tiêu tan trong ánh kiếm.

Ánh kiếm trùn phủ xuống. Trên người Trần Cảnh chợt lóe sáng lên, rồi sau đó dần ảm đạm.

Trong lòng Trần Cảnh cũng có một luồng ánh kiếm rạch qua. Rồi hết thảy đều chìm vào trong bóng tối.

Bên trong tòa thành Diêm La tối đen như mực, chỉ có thể nhìn thấy bóng người mờ ảo như bị đóng băng nơi đó.

Bóng tối không thể phân chia được ngày đêm. Không rõ qua bao lâu, trong bóng tối đó chợt có hai người chậm chậm đi tới. Bọn họ đưa mắt nhìn quanh bốn phía, mặt đầy cảnh giác.

Đúng lúc này, chợt một người nói:

- Ồ, có một người ở đây này.

Trong bóng tối có hai người bước ra. Một người trong đó trông rất trẻ, hai mắt như tỏa sáng trong bóng đêm. Ánh mắt gã như thể nhìn thấu được bóng đêm này. Bên cạnh gã là một người trung niên cũng có đôi mắt sáng quắc tương tự đang nhìn về phía Trần Cảnh.

- Đế quân, kẻ có thể vào trong điện Diêm La nơi âm thế này tất không phải là người thường được. Thế nhưng vì sao lại đang đứng ở nơi sinh cơ tuyệt diệt như vậy?

Hai người bước tới chỗ Trần Cảnh, người trẻ tuổi trong đó nói.

Người còn lại được gọi là Đế quân dạo quanh Trần Cảnh một vòng rồi đáp:

- Nhìn thân này, như bằng đá, không giống như xác thịt. Nhìn thần này, lại sắc bén như có ánh kiếm phun ra nuốt vào.

Dứt lời, người này đưa tay chụp vào trong bóng tối, rút tay về thì trong tay đã nắm theo một quỷ hồn đang còn giãy giụa. Y đưa quỷ hồn kia lại gần người Trần Cảnh, vừa mới nhét vào đã nghe quỷ hồn kia kêu lên thảm thiết thê lương. Thân thể quỷ hồn như thể bông tuyết rơi trong lửa, nhanh chóng tan rã. Chỉ chốc lát nó đã tiêu tan đi mất.

- Tà dị khó xâm, là có chân tín.

Đế quân kia nói tiếp:

- Thế gian này có đặc điểm như vậy cũng chỉ có Hà Bá sông Kinh Hà Trần Cảnh, hiện là thần Ti Vũ.

- Vậy mà là hãn sao? Hãn đã chết?

Người trẻ tuổi kia kinh ngạc hỏi. Gã vừa dứt lời, một giọng nói chột từ bên trong bóng tối truyền tới.

- Hãn quả thật là Trần Cảnh. Không biết các người là ai?

Một người từ trong bóng tối bước ra, váy áo màu đen, bộ dạng mềm mại yếu ớt. Có hai con khỉ mặt chó đi bên cạnh.

- Thì ra là lão tổ. Tại hạ Nhật Diệu, có thể gặp được lão tổ và thần Ti Vũ trong thành Diêm La này quả thật là vinh hạnh.

Người được gọi là Đế quân kia vội nói.

Hư Linh cau mày như đang suy nghĩ, rồi nói:

- Địa phủ ở cõi âm có mười điện, phân thành mười tám tầng ngục. Người là Nhật Diệu Đế quân trong địa ngục?

Nhật Diệu Đế quân cười cười nói:

- Đế quân không dám nhận. Nhật Diệu là tại hạ.
- Không biết Nhật Diệu Đế quân tới thành Diêm La này có chuyện gì?

Hư Linh hỏi.

Nhật Diệu Đế quân cười cười đáp:

- Lão tổ vì sao mà đến, ta cũng vì thế mà đến.

Gương mặt Hư Linh không đổi sắc, từ từ đi tới, kéo tay Trần Cảnh, nói:

- Ta đến đây đi dạo ngắm trăng.

Dứt lời, nàng đã nắm tay Trần Cảnh đi ngược trở lại phương hướng lúc này nàng đi tới.

Thân thể Trần Cảnh vô thức được Hư Linh nắm tay kéo đi, bước đi từng bước một rất có phong thái tản bộ hóng mát dưới ánh trăng. Không khỏi khiến người trẻ tuổi bên cạnh Nhật Diệu Đế quân ngẩng đầu lên nhìn bầu trời. Đến khi gã đưa mắt nhìn lại hướng Hư Linh và Trần Cảnh, bọn hắn đã biến mất dạng trong bóng tối.

- Đế quân, sao chúng ta không ngăn bọn họ lại? Nhất định bọn họ cũng vì Sinh Tử Bạc mà đến. Hơn nữa thân thể tượng thần Trần Cảnh kia đã tương đương với dị bảo, lúc này rõ ràng ý thức của hắn đã mất, hoàn hảo để tế luyện thành hóa thân.

Nhật Diệu Đế quân nhìn về phía Hư Linh đã biến mất dạng, nói:

- Lão tổ kia có thể thoải mái tự nhiên trong thành Diêm La như vậy. Có nàng, chúng ta không đoạt được. Đại Thông, người nói cho Đại Trí, Đại Nhân, Đại Nghĩa, Đại Dũng bọn hắn, nếu gặp phải cô gái mặc váy đen kéo

theo một tượng đá cứng ngắc nhất định phải tránh lui, không được tranh chấp với bọn họ.

Người thanh niên tên Đại Thông muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại nhìn xuống, chỉ lên tiếng đáp ứng. Sau đó gã đưa tay gỡ lấy túi vải bố đen treo bên cạnh hông xuống, trong tay đã có thêm bốn con sâu đen. Gã nắm bốn con sâu đen trong tay, thấp giọng niệm thần chú. Chốc lát sau, bốn con sâu tung cánh bay vào trong bóng tối.

Nếu dùng bóng tối để miêu tả tâm cảnh của một người, có lẽ người khác sẽ cảm thấy hiện tại tâm tình người này không xong. Thế nhưng lúc này tâm cảnh của Trần Cảnh lại thật sự rõ ràng như đêm tối, đêm đen kịt, yên tĩnh không chút tạp chất.

Một luồng kiếm ý của Tru Tiên kiếm đã diệt sạch ý thức của hắn. Thế giới của hắn từ nay về sau chỉ còn là một vùng bóng tối.

Hư Linh nắm tay Trần Cảnh bước đi trong bóng đêm, Tiểu Yêu và Đại Yêu ở hai bên ngay phía sau nàng. Thịnh thoảng Tiểu Yêu ngẩng đầu nhìn Trần Cảnh, nó không rõ Trần Cảnh hiện thế nào rồi.

Đột nhiên có bốn người xuất hiện trước mặt họ. Bọn hắn đứng thành một hàng ngang chặn đường đi của Hư Linh và Trần Cảnh.

Hư Linh không ngừng lại, vẫn không đổi bước kéo Trần Cảnh đi thẳng về phía bọn họ. Nàng đi tới trước mặt, bọn họ chậm rãi tách ra, để cho Hư Linh và Trần Cảnh đi xuyên qua giữa đám bọn họ.

Bốn người cùng quay đầu lại nhìn Hư Linh và Trần Cảnh, rồi đưa mắt nhìn nhau, truyền âm với nhau.

“Đại Thông dùng sâu Thực Hồn truyền lời đến, nói gấp nàng ta phải tránh đi. Đây là mệnh lệnh của Đế quân.”

“Đế quân nói nàng ta đã gần tế luyện xong Tần Quảng vương ấn, chỉ thiếu chút nữa sẽ thành Tần Quảng vương rồi. Hiện tại nàng ta tới đây, tất nhiên cũng vì Sinh Tử Bạc, sớm muộn thì cuối cùng cũng tranh chấp với Đế quân. Sao chúng ta không thử xem thực hư của nàng ta một chút?”

Bốn người quay đầu lại, nhìn thấy bóng tối như đang nuốt mất đám người Hư Linh và Trần Cảnh. Chỉ thấy Đại Dũng trong đám người chột há miệng rồi thối ra một hơi dài, đồng thời đưa tay vỗ nhẹ má phải, nhẹ mà rất nhanh. Từ miệng gã, có một luồng sáng đen bay vào trong bóng tối trên bầu trời.

Còn người tên Đại Trí thì ngồi chồm hổm trên mặt đất, tay cầm một cái bình ngọc nhỏ. Gã rút bỏ nắp lọ rồi chậm rãi đổ xuống đất. Một luồng khí vàng nhạt như khói từ bình được trút ra, như thể đám khói thuốc tụt lại không tán đi, lại như một con sâu bò sát dưới mặt đất. Đại Trí lập tức khoanh chân ngồi xuống, miệng nhẩm niệm mấy câu thần chú, luồng khói vàng kia lập tức hóa thành mấy con rắn vàng nhỏ chui vào trong bóng tối.

Đại Nhân thì đưa tay chụp vào trong sương mù rồi niệm chú một hồi, sau đó mở lòng bàn tay ném vào không trung, hóa thành một luồng gió nhẹ. Gió kia hóa thành một cây châm màu đen theo gió lướt đi.

Đại Nghĩa thì lấy một tấm áo choàng màu đen ra khoác lên người, cả người đều biến mất không chút dấu vết.

Thân thể Đại Nghĩa dung nhập vào bóng tối. Tấm áo choàng kia là một kiện dị bảo, dựa vào áo choàng đó mà gã có thể ra vào rất nhiều nơi hung sát. Gã một đường đuổi theo sau, lòng thầm nghĩ dù Hư Linh có pháp thuật thông linh thế nào cũng không thể phát hiện ra mình được. Dù cho mình không phải là đối thủ của nàng ta, nhưng vẫn thừa sức bảo vệ bản thân. Cho

nên gã không bắn khoản gì cả mà nôn nóng đuổi theo sau. Gã muốn nhìn xem Hư Linh làm thế nào đối phó với phép thuật của ba người Đại Trí, Đại Nhân, Đại Dũng. Như vậy coi như đã biết thực lực nàng ta thế nào rồi.

Trong mắt gã, Hư Linh đang kéo tay Trần Cảnh bước đi trong bóng đêm. Bóng dáng hai người cũng dần rõ ràng hơn, thấy được cả hai con khi mặt chó ở hai bên cạnh. Dù sao phép thuật ba người kia đầy quý bí, cho nên Đại Nghĩa vẫn khó nhìn thấy rõ được. Ngay khi gã còn đang cẩn thận quan sát, lại nhìn thấy Hư Linh phía trước không quay đầu lại, chỉ đưa tay phát phát. Gã còn đang đầy nghi hoặc, đột nhiên cảm thấy có một cơn gió nhẹ thổi đến. Gã ngẩng đầu lên, giữa trán khê đau đớn, lòng lập tức kinh hãi. Theo đó, một luồng sáng đen chụp xuống gã, bên dưới hai chân lại như có thứ gì đó chui đi vào. Thứ đó luôn theo huyết dịch, tích tắc đã chui tới tim gã.

Trong lòng gã sợ hãi, lại không thể kêu lên một tiếng. Mắt gã vẫn nhìn thấy trong bóng đêm có một cô gái kéo theo một người có thân thể như tượng đá chậm rãi biến mất. Từ đầu đến cuối, nàng ta đều chưa từng quay đầu lại. Thế nhưng có một trong hai con khi mặt chó chợt quay đầu chạy ngược trở lại.

Ba người kia đang ở nguyên chỗ cũ làm phép chợt lộ ra vẻ mặt vui mừng, rồi nhanh chóng đuổi theo phương hướng của Hư Linh. Chốc lát sau, bọn họ thấy được có một người đứng yên nơi đó, không động đậy. Lúc tới gần, lại phát hiện là Đại Nghĩa lúc này đã đuổi theo phía sau. Chiếc áo choàng đen trên người gã đã không còn nữa.

Ba người kinh hãi bèn đến cạnh gã quan sát, chợt phát hiện giữa trán gã có một chiếc châm đen kịt. Đại Nhân lớn tiếng nói:

- Tùy Phong Vô Ảnh châm của ta sao lại ở trên người Đại Nghĩa?

Hai người kia cùng kinh hãi, nhẹ lay vỗ lên người Đại Nghĩa, thế nhưng cả người gã chợt đổ ra đất, tan nát thành đất đen. Trong đó có mấy con sâu

vàng chui ra ngoài.

Ba người liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy được kinh hoàng trong mắt đối phương. Pháp thuật bọn hắc đều xuất hiện cả trên người Đại Nghĩa vốn đang đuổi theo phía sau, hơn nữa cả bọn không ai phát giác được gì cả.

Trong bóng tối, Hư Linh kéo tay Trần Cảnh bước đi, như một đôi tình nhân tản bộ dưới trăng thanh gió mát. Nàng không nói gì, chỉ chậm rãi bước đi.

- Lão tổ, hắc làm sao vậy?

Tiểu Yêu hỏi. Với Trần Cảnh, bọn nó vẫn luôn xưng hô là “hắc”. Tất nhiên trước mặt Trần Cảnh, chúng nó cũng không dám hô gọi như vậy, cũng không xưng hô gì cả.

- Không sao cả. Đang ngủ.

Hư Linh thản nhiên nói.

- Đang ngủ?

Tiểu Yêu không tin nổi, bèn lặp lại một lần nữa. Hiển nhiên Hư Linh không nói thêm gì, chỉ có Đại Yêu bên kia nói.

- Hình như hắc đã chết rồi.

- Là đang ngủ.

Hư Linh lặp lại.

- Vậy sao lão tổ không lay hắc tỉnh lại?

Đại Yêu hỏi tiếp.

- Để cho hắc ngủ một lát. Hắc quá mệt mỏi rồi.

Hư Linh nắm tay Trần Cảnh, không quay đầu lại mà nhắm thẳng tới thành Diêm La.

Đại Yêu và Tiểu Yêu cảm thấy khó hiểu. Đại Yêu lại càng không đồng tình, hỏi:

- Hẳn là thần Ti Vũ tam phẩm trong trời đất này, có nhiều người thờ phụng hẳn như vậy, làm sao lại mệt được?

Giọng nói của Đại Yêu trong bóng đêm không lớn, Hư Linh như thể không nghe thấy. Đại Yêu và Tiểu Yêu cũng không hỏi nữa. Qua một lúc lâu, đột nhiên Hư Linh nói:

- Một người nhận được càng nhiều, cái giá phải trả cũng càng nhiều hơn. Hẳn có được bài vị tam phẩm, được nhiều người thờ phụng như vậy, cái giá mà hẳn phải trả nhất định cũng không ít so với những thứ đó.

Một lát sau, đột nhiên Tiểu Yêu hỏi.

- Vậy, lão tổ người phải trả cái giá thế nào?

Hư Linh không trả lời.

Trần Cảnh không nghe thấy gì cả. Ý thức hẳn không biết đã lâm vào bóng tối bao lâu rồi. Dần dần, bầu trời tối tăm phía trên chợt xuất hiện chút ít ánh sáng lóng lánh. Theo ánh sáng này còn có những lời nói loáng thoáng.

Mây đen bao phủ khắp Tú Xuân loan sông Kinh Hà. Trong bóng tối đó có giọng nói của Âm Tu truyền ra.

- Ngày hôm nay ta sẽ giảng giải cho các người về đạo lý hóa hình, từ nay về sau sẽ nhập vào môn phái ta.

Âm thanh vang vang mà sắc bén, đánh thẳng vào tâm linh, lại mang đầy vẻ âm u tà mị.

----- 000 -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 127: Một Minh Ngồi Trước Án, Hiến Pháp Hai Cối Âm Dương

oOo

Phàm những nơi có yêu linh, nhất định có sương khói lượn lờ. Dù là những nơi bình thường nhất cũng sẽ trở nên thần bí. Nơi có người tu đạo chân chính, nhất định sẽ xảy ra nhiều điều kỳ lạ. Từ khi miếu Hà Bá hoang tàn có Hà Bá thì nơi đó cũng thường xuyên phát sinh những câu chuyện đầy kì dị, người trong thôn gần đó nhìn mãi cũng tập thành quen thuộc rồi.

Đột nhiên trước miếu Hà Bá xuất hiện sương mù dày đặc phủ kín suốt ba ngày không tan. Cả đoạn Tú Xuân loan đều mờ mịt hơi sương. Những kẻ đánh cá trong sương mù thỉnh thoảng có nghe loáng thoáng thấy vài giọng nói, có tiếng người, có tiếng thú... có kẻ đang đánh cá nghe thấy đoạn âm thanh đó một lúc, lại trở nên si ngốc ngồi trên thuyền nguyên một đêm dài, mãi đến hôm sau khi người nhà hắt tìm được mới tỉnh lại. Hỏi hắt nghe được cái gì thì hắt không thể nói ra được đã nghe thấy thứ gì, chỉ đáp rằng lúc nghe cảm thấy vui sướng muôn phần, toàn thân khoan khoái dễ chịu, quên đi hết thảy. Đến khi kẻ đó đi vào trong vùng sương mù lại, lại không còn nghe thấy âm thanh gì nữa rồi.

Mọi người lại không thể nhìn thấy được trận đấu phép trước miếu Hà Bá. Lúc này trong mắt đám người Hồng đại hiệp, Hầu tử và vỏ sò, Âm Tu không còn tối tăm đầy tà tính như lúc trước nữa. Ngược lại, trong mắt bọn họ, sau đầu Âm Tu lại tỏa ra hào quang chói mắt. Gã không bị phạt châu của Hầu tử phủ trùm, không bị sợi xích sắt đen thùi của Hồng đại hiệp trói buộc, miệng gã lại đang không ngừng nhấm niêm kinh văn không rõ ý

nghĩa. Hồng đại hiệp chỉ cảm thấy bên tai mình bắt đầu tràn dâng lên ngàn vạn con sóng. Bình thường nó vẫn luôn gối đầu lên sóng sông nằm ngủ, thế nhưng hiện tại nghe thấy âm thanh đó lại cảm thấy bức bối vô cùng, pháp lực trong cơ thể nó xuất hiện từng đóa bọt sóng, xuất hiện rồi lại bị nghiền nát. Trong lòng nó bức bối, vì vậy nó không ngừng quăng quật sợi xích đen kia về phía Âm Tu.

Còn Hầu tử rõ ràng đang cầm chuỗi phật châu đứng đó, đầu cúi xuống nhắm niệ, như thể nhắm niệ theo tiếng niệ của Âm Tu. Dường như chính nó cũng không hiểu gì, chẳng qua thỉnh thoảng nó tưng lớn lên, nhằm cắt ngang âm thanh niệ chú của Âm Tu.

Vỏ sò lúc này đã to hơn cả cái cối xay, lúc này bên dưới người nó chẳng biết đã xuất hiện thêm một cái đài tế nho nhỏ từ lúc nào. Trên đài tế dâng lên một tầng sát khí che chở lấy cả người nó. Chỉ thấy không trung phía trên nó có một thanh kiếm xanh biếc đang rung động rồi đột ngột đâm ra, nhằm thẳng vào thân thể đang được ánh sáng vàng bao phủ của Âm Tu. Tiếng kim loại va chạm vào nhau vang lên, thanh kiếm cũng theo đó xoay lại dựng thẳng lên, rồi lại đâm ngược từ phía trên đi xuống, đâm vào mọi chỗ mắt, miệng, tai của Âm Tu.

Cả ba bọn nó bây giờ đã là Hà Bá của một phương, tuy ngồi ở vị trí Hà Bá chưa bao lâu nhưng cũng không phải là dã yêu trong trời đất. Hơn nữa bọn nó đều đã được Trần Cảnh sắc phong làm thần tướng, trong thiên hạ này chỉ cần tới cảnh giới nhất định đều biết đến cả. Cho nên Âm Tu cao thâm mạt trắc như vậy không có khả năng không biết. Thế nhưng gã vẫn muốn đem ba người bọn nó nhập vào môn phái mình, nếu thành công, thì đó chính là một loại vũ nhục cực sâu sắc đối với Trần Cảnh.

Hơn nữa, gã còn là làm phép để đạt được, coi như là cưỡng đoạt tín ngưỡng thần linh của hắn.

Ngay khi lời cầu nguyện của mọi người phá vỡ phần bóng tối sâu trong nội tâm Trần Cảnh, hắn cũng tỉnh lại, trong lòng ngời sáng. Mở mắt ra, hắn phát hiện mình đang ngồi trước một cái bàn bên trong đại điện tối tăm. Hắn phát hiện mắt hắn không cách nào nhìn rõ ràng trong bóng tối nơi đây. Trước kia lúc mới vừa vào thành Diêm La, hắn vẫn có thể nhìn thấy một chút, dù có mù mờ không rõ ràng. Nếu nói trước mắt hắn lúc đó như đêm tối không có lấy chút ánh sao, thì lúc này trước mắt hắn chính là chín tầng trời không có lấy một ngôi sao nào. Dù cho hắn có dùng pháp lực tập trung nhìn cũng chỉ thấy mờ mờ không rõ.

Hắn ngồi lên một chiếc ghế có lưng tựa, không rõ được làm từ cây gỗ gì, lại mang cảm giác nặng nề mà rắn chắc. Hắn đưa tay sờ sờ hai bên tay dựa ghế, bề mặt không bóng loáng, một bên đã bị chặt đứt chỉ còn một nửa, bên còn lại cũng bị chém một đường nhưng không bị đứt rời.

Trần Cảnh đưa hai tay sờ lên chiếc bàn trước mặt, phát hiện có một góc bàn bị thứ gì đó sắc bén vạt mất một góc. Mặt bàn vẫn còn rất nhiều vết rạch cắt. Ngoài mấy thứ đó, hắn còn mơ hồ nhìn thấy giữa bàn còn có một cái mặt nạ màu vàng kim.

Hắn đưa tay cầm lấy, cảm giác lạnh lẽo truyền đến bàn tay. Đó không phải là cái loại lạnh như băng tuyết, mà là một loại kiểu như lãnh khốc vô tình.

“Đây là một cái mặt nạ có sinh mạng.” Trong lòng Trần Cảnh đột nhiên có cảm giác như vậy. Tay hắn lướt qua mặt nạ, phía trên bề mặt cũng có một vết cắt rạch, tuy không làm nó bị rách nhưng cũng để lại vết cắt rất sâu.

Khi hắn cầm lấy mặt nạ này lên, đột nhiên lại rất muốn đeo mặt nạ này. Càng cầm lâu, ý nghĩ này lại càng thêm mãnh liệt. Hắn run rẩy, chậm rãi cầm mặt nạ đưa lên mặt. Ngay lúc chuẩn bị đeo lên, trong lòng hắn chợt dâng lên cảm giác nguy hiểm mãnh liệt

Một người tu hành đến cảnh giới nhất định, khi làm việc gì đó thỉnh thoảng sẽ xuất hiện tâm triệu (linh tính). Vì vậy, rất nhiều người chợt cảm thấy đần độn khi chuẩn bị làm một việc thì sẽ tĩnh tâm phục khí vài ngày, thậm chí kéo dài đến mấy tháng. Đến khi hoàn toàn tĩnh tâm lại, lại bắt đầu quyết định lại thì sẽ lại có tâm triệu mới xuất hiện nữa. Chỉ cần có nguy hiểm, nhất định sẽ cảm ứng được.

Trần Cảnh đã đến cảnh giới Thần Minh, cho nên lúc này trong lòng xuất hiện cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, hăn lập tức buông bỏ mặt nạ trong tay ra. Mặt nạ kia không những không rơi xuống, mà ngược lại muốn chụp lên mặt Trần Cảnh.

Trần Cảnh giật mình, há mồm phun ra một luồng ánh kiếm phóng đến thẳng mặt nạ vàng kim kia. Mặt nạ kia như lá cây không chịu nổi sức gió mà bị thổi tung bay, biến mất trong bóng tối.

- Đây là nơi nào, sao lại có cái mặt nạ này ở đây? Hư Linh đã đi đâu rồi?

Trần Cảnh chợt nhớ tới lúc trợ giúp Hư Linh thoát thân đã nhìn thấy cái mặt nạ kia.

Đúng lúc này, hăn nghe được tiếng mở cửa. Ánh sáng mờ mờ tràn vào giúp mắt Trần Cảnh nhìn thấy rõ ràng hơn không ít. Có một người từ bên ngoài đang đi tới trước mặt hăn, không phải là Hư Linh. Trần Cảnh có thể nghe ra được bước chân người kia thật nặng nề, mỗi một bước đều lẫm lẫm ác liệt như thể dưới chân y là sinh mạng của kẻ nào đó đặc tội y. Y muốn một bước dẫm chết gã.

Y đi tới, đến khi cách rất gần mới phát hiện ra Trần Cảnh, đầy kinh ngạc nói:

- Hóa ra là Thiên thần Ti Vũ. Lúc trước ta còn tưởng ngực của ta có cơ hội nhận về thêm một tượng đá mất đi nguyên thần cơ đấy.

- Ngài từng gặp ta?

Trần Cảnh hỏi.

- Đương nhiên, làm sao vậy? Lão tổ không ở cùng Vũ thần hay sao?

Từ giọng điệu của y, Trần Cảnh cảm nhận được một tia lạnh lẽo, lập tức hỏi:

- Không biết nên xưng hô thế nào?

- Người trong ngục đều gọi ta là Đế quân. Ngài có thể gọi ta là Nhật Diệu.

Nhật Diệu Đế quân trả lời.

Trần Cảnh hỏi tiếp:

- Là ngục gì?

- Âm thế có mười điện, mười tám tầng ngục. Đương nhiên là địa ngục.

Nhật Diệu Đế Quân nói.

- Ta đã từng đắc tội qua sao?

Trần Cảnh hỏi.

- Ngài không có.

Nhật Diệu Đế Quân đáp.

Trần Cảnh ngồi yên. Hắn cảm nhận được hỏa khí rất nặng nề từ trên người Nhật Diệu Đế quân.

- Nhưng mà Hư Linh thì có?

Trần Cảnh hỏi tiếp.

- Ắ giết người của ta.

Nhật Diệu Đế quân nói.

Trần Cảnh nói ra:

- Nàng không phải kẻ hay giết người. Nếu nàng giết, nhất định người của ngài có điểm đáng giết.

Nhật Diệu Đế quân hiện đầy vẻ tức giận, nói:

- Người của ta, cho dù có làm gì cũng không thể nào chết đến hồn phi phách tán được, càng là không thể chết trong tay kẻ khác.

- Ngài là đến tìm nàng sao?

Trần Cảnh khẽ trầm mặc một lúc rồi hỏi.

- Cũng giống như ngài ở đây thôi.

Nhật Diệu Đế quân đáp.

Trần Cảnh cười cười, dáng tươi cười cứng ngắt, nói:

- Quả thật ta cũng như vậy.

Sau đó hắn còn nói thêm một câu:

- Có ta ở đây, bằng hữu của ta tất nhiên sẽ không việc gì.

Câu nói đầy mờ ảo, như thâm thấu tiến vào trong bóng tối vô tận, tiến đến một thế giới khác.

Hắn há mồm phun ra, một luồng ánh kiếm tung ra khuấy động cả bóng tối yên tĩnh này. Tiếng kiếm ngân nhẹ nhẹ như đang thổ lộ ra phần cố chấp và kiên trì trong lòng hắn.

Lúc này ở trước miếu Hà Bá Tú Xuân loan, Hồng đại hiệp cảm giác mình muốn phát điên lên. Linh lực trong cơ thể nó càng lúc càng không thể khống chế, như thể một nồi nước sôi đang không ngừng bị lửa đốt bốc hơi, cuộn cuộn ra từng đóa bọt sóng, hóa thành hơi nước rồi cạn khô đi. Gương mặt của khỉ núi Tùng Thanh đỏ bừng, tay vân vê chuỗi phật châu không ngừng run rẩy. Chỉ có vỏ sò là còn thủ vững được. Chẳng qua thanh kiếm lơ lửng trên đầu nó chỉ có thể biến ảo đắm thâu trong phạm vi quanh người nó, đắm vào từng phù văn ánh vàng đang vây quanh.

Âm thanh của Âm Tu sục sôi, vang vang như đánh thẳng vào trong lòng, thiêu đốt tâm của bọn họ trở nên nứt nẻ hết như một cánh đồng khô hạn.

Đúng lúc này, đột nhiên có một giọng nói hòa cùng một hình ảnh như xuyên qua hư không vô tận truyền tới. Tuy rất mờ, mờ như tơ bay trong gió nhưng lọt vào tai của Đà Tượng thần tướng Hồng đại hiệp, Hầu chân nhân Tùng Thanh, Vỏ sò xanh biếc Vô Hoa lại như dòng cam tuyến chảy xuyên trong lòng.

“Có ta ở đây, bằng hữu của ta tất nhiên sẽ không việc gì.”

Giọng nói kia vang lên, một luồng ánh kiếm như ảnh ảo đồng thời xuất hiện. Ánh kiếm không đậm nhưng lại mang theo một loại cảm giác như có thể xuyên qua toàn bộ vạn vật chụp xuống Âm Tu. Hào quang trên đỉnh đầu Âm Tu lóe lên rực rỡ, mơ hồ trong đó còn xuất hiện một con sư tử màu vàng. Nó há miệng khê hút vào, nuốt luồng ánh kiếm kia vào miệng.

Trong bóng tối nơi thành Diêm La địa phủ, Trần Cảnh ngồi trên mặt ghế, miệng phun ra một luồng ánh kiếm. Vừa lóe lên đã xuất hiện trước mặt Nhật Diệu Đế quân. Nhật Diệu Đế quân đánh ra một quyền. Một quyền đó

không có gì đặc biệt, thế nhưng khi được đánh ra, lại đột ngột có một mặt trời nhỏ xuất hiện trong bóng tối. Mặt trời nóng cháy chói lọi mài mòn dần ánh kiếm kia, rồi lại cuộn cuộn cuốn lên lao tới Trần Cảnh.

Đồng thời y nói ra.

- Tuy rằng ngài cao minh ngoài dự kiến của ta, thế nhưng ngài đã định bụng nhất tâm nhị dụng như vậy chỉ có thể nhận lấy diệt vong.

Trần Cảnh không nói lời nào, một luồng sóng máu từ sau đầu hắt vọt lên, Tu La Trát Lý Tây Huyết Liên ở U Minh Huyết hà xuất hiện. Nó hóa làm người, tay cầm kiếm đâm thẳng tới mặt trời nhỏ chói lọi của Nhật Diệu Đế quân. Cùng lúc đó, con hắc hủ cũng từ trong ngực hắt lao ra. Hắc hủ há mồm phun ra một đợt sóng nước âm ỉ, âm thanh của sóng nước ngân vang xa xăm.

Trong tay của Trần Cảnh lại có thêm một cây sáo xanh biếc. Hắn nâng lên môi, tiếng sáo như tiếng kiếm ngân vang khắp hư không, hóa thành từng giọt mưa kiếm trắng rơi xuống mặt trời nhỏ mà Nhật Diệu Đế quân đã triệu tới.

Âm Tu ngẩng đầu nhìn trước miếu Hà Bá Tú Xuân loan, chẳng biết trong hư không xuất hiện một người ngồi đó từ khi nào. Người đó một mình ngồi yên trong bóng tối, mơ hồ có thể thấy hắn ngồi đó, tay cầm một ngọn sáo màu xanh đang thổi khẽ. Tiếng sáo phảng phất như có ma lực xuyên thấu qua hư không vô tận, chui vào trong tai gã, làm rối loạn tiết tấu niệm kinh độ hóa của gã.

Khuôn mặt của con sư tử vàng trên đỉnh đầu gã chợt mơ hồ không rõ ràng. Nó đột nhiên há miệng nhổ ra, một ánh kiếm mảnh và mỏng bay ra ngoài. Đó là luồng ánh kiếm mà lúc trước sư tử đã hút vào. Lúc này ánh kiếm cuộn lên, biến mất, rồi lại biến thành từng giọt mưa phun rơi xuống.

Âm Tu thầm giật mình kinh hãi: “Không ngờ hẳn lại có thể tạo ra kiếm ý rõ ràng như thế. Khó trách pháp thân sư tử cũng không thể tiêu hóa nó được.”

----- 000 -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 128: Sư Tử Minh Vương

oOo

Cối âm.

Trong thành Diêm La.

Nhật Diệu Đế quân đánh ra một quyền, uy lực đánh vỡ cả không gian đen tối nơi âm thế. Ngay sau đó ánh sáng mặt trời từ dương thế tràn vào từ đó.

Bóng tối bị xua tan đi. Tất cả những thứ có sinh mệnh hay không có sinh mệnh trong bóng tối này đều bị hòa tan trong ánh sáng đó.

Luồng ánh sáng rực rỡ như ngọn lửa hướng về phía một người. Người nọ đang ngồi trong bóng tối, sau gáy vọt lên luồng sáng đỏ như máu. Ánh đỏ hóa thành hình người, cầm kiếm bổ từ trên cao đi xuống. Trước ngực người đó lao ra một con hủ màu đen, lúc đầu kích thước còn nhỏ, nhưng ngay lập tức hóa thành to mấy trượng. Nó há mồm phun ra những con sóng nước màu bạc. Sóng nước trùng trùng mạnh mẽ giống như từng luồng ánh kiếm nghênh đón một quyền tạo thành mặt trời nhỏ mà Nhật Diệu Đế quân tạo nên.

Đỏ trắng giao nhau, giống như hai dòng nước lũ lao vào nhau tạo thành một vòng xoáy, rồi nhanh chóng biến mất. Một người mặc quần áo màu máu cầm kiếm đâm xuống đỉnh đầu Nhật Diệu Đế quân. Người này và cả ánh kiếm kia đều rất đặc biệt. Dù là kiếm hay người đều như xuyên qua không gian xuất hiện, như không phải là thực chất. Đây là một loại thần

thông sau khi ma trong tranh Trát Lý Tây Huyết Liên bị tế luyện mới hình thành. Gã xen lẫn giữa hư và thực, không thuộc âm dương.

Nhật Diệu Đế quân lại đâm ra một quyền thẳng lên bầu trời, tạo thành một luồng ánh sáng mặt trời phóng tới Trát Lý Tây Tuyết Liên. Gã vẫn cứ lướt đi dù bị cản lại bởi ánh sáng. Tuy rằng tốc độ bị chậm đi một chút nhưng vẫn tiếp tục đâm xuống.

Nhật Diệu Đế quân lại đâm ra liên tục ba quyền, quyền sau càng mạnh hơn quyền trước. Mỗi khi đâm một quyền, y lại tiến thêm một bước. Ba quyền của y phân ra làm hai hướng, một lên phía trên, còn lại hai quyền là ra phía trước. Ba quyền thành một hình tam giác, tạo ra một cỗ uy thế mạnh mẽ, khiến kẻ địch có cảm giác không thể chống lại.

Trần Cảnh vẫn ngồi yên tại chỗ, chẳng qua ngọn sáo màu xanh đã đặt ngang môi. Trong tiếng sáo du dương còn hòa với tiếng kiếm ngân vang bên trong truyền khắp nơi. Ngay khi có tiếng sáo cất lên, một luồng ánh sáng kiếm tự nhiên xuất hiện trong không trung, hóa thành mưa kiếm rơi vào chỗ ánh sáng như ánh lửa đang cuộn cuộn xông tới.

Từ phía xa nhìn lại thì đó giống như một mảng lửa đang cháy hừng hực lao vào một con sóng màu bạc chảy cuộn cuộn. Cả hai va chạm giống như âm dương điều hòa, rồi cùng tan biến đi mất.

Nhật Diệu Đế quân tiến lên phía trước từng bước một, đồng thời y cũng liên tục tung quyền ra trong mỗi bước đi. Quyền sau lại mạnh và chậm hơn so với quyền trước, tạo thành tầng tầng ánh sáng mặt trời giống như nước lũ, chồng lên nhau tầng tầng lớp lớp. Dù vậy, trước mặt vẫn có một con hủ màu đen với khí thể dờn sông lấp biển ngăn chặn lấy, trên trời thì ma vật có thân giữa trời đất lại như thể trong bức tranh đang không ngừng tiến tới gần. Nhật Diệu Đế quân vẫn không nháy mắt lấy một lần, y chỉ nhìn chăm chăm vào người đang ngồi trong bóng tối. Dưới ánh sáng lay lắt chiếu đến mặt hủ, y có thể thấy rằng hủ đang không nhìn về phía mình.

Mắt của hắn khép hờ, như đang rơi vào trong một loại ý cảnh hồi ức nào đó, chẳng qua tiếng sáo càng lúc càng dễ nghe. Nhật Diệu Đế quân cảm thấy tức giận, nhưng trong lòng lại có chút lạnh lẽo. Trong tiếng sáo không chỉ có ánh kiếm tầng tầng như tuyết rơi xuống, mà khi nghe thấy tiếng sáo, trong lòng y lại có vô số ánh kiếm tấn công lục phủ ngũ tạng, công kích tận cả linh hồn y.

- Sáo ma, đây là sáo ma.

Nhật Diệu Đế quân chợt nhớ tới thế gian có lời đồn rằng Trần Cảnh có một cây sáo ma.

Bước chân của y càng lúc càng chậm. Quyền thế đánh ra càng lúc càng gấp rút. Tuy rằng y vẫn đang đi về phía trước nhưng từ thế tấn công đã chuyển sang phòng thủ.

Không biết từ khi nào, đám quỷ ảnh trong bóng tối đã tụ thành bầy đàn tới gần nơi này. Bọn chúng bị tiếng sáo hấp dẫn nên mới đến.

Lúc này, Trần Cảnh đột nhiên nghe thấy tiếng nói bên tai:

-Ồ, đó không phải là cây sáo ngọc của U U sao? Sao lại ở trên tay người kia?

Trần Cảnh nghe thấy hai tiếng U U thì chợt nghĩ: “U U, một cái tên nên sớm quên nhưng vẫn không thể quên. Một người muội muội vốn không nên tồn tại nhưng vẫn luôn tồn tại.”

Hắn lại nghe thấy có người thì thầm:

- Hình như hắn là anh trai của U U. Lần trước ta tới thành Tần Quảng có nhìn thấy hắn. Lúc ấy hắn bị thương, phải nằm trên giường.

Trần Cảnh vẫn kiên quyết cho rằng mọi thứ về U U và trong thành Tần Quảng đều là do lời nguyện ác mộng vong hồn U U tạo thành một thế giới hư ảo mà thôi. Tuy rằng hẳn tin mười điện ở cõi âm đều hình thành nên một thế giới riêng, nhưng hẳn không tin mình chính là anh trai của U U. Nếu đó là sự thật thì bản thân mình ở dương thế lại là gì? Lẽ nào mình cũng là oán linh ở âm thế hay sao?

Nghĩ đến đây, hẳn cảm thấy lạnh cả người. Tiếng sáo bị loạn một chút khiến cho Nhật Diệu Đế quân nhân cơ hội này tiến về trước một bước.

Trần Cảnh vội vàng ổn định tinh thần, tập trung tinh lực để đấu pháp cùng với Nhật Diệu Đế quân. Cùng lúc hẳn còn phải đấu pháp với Âm Tu muốn hàng phục ba thần tướng của mình ở trước miếu Hà Bá.

Ở Tú Xuân loan, tên Âm Tu đồng dạng cảm thấy lạnh cả người. Độ Hóa chân ngôn của gã bị tiếng sáo cắt đứt. Đồng thời, gã nghe thấy tiếng sáo thì lập tức sinh ra ảo giác. Gã đứng trước một gian nhà gỗ không lớn. Trong đó, một người đang ngồi ở trên giường khê cau mày nhìn mình. Gã cảm thấy được ánh mắt đó hàm chứa sát ý. Tuy rằng nó rất mờ ảo và cũng không lắng đọng lại, nhưng lại khiến gã cảm thấy có một dự cảm không tốt. Ngay khi gã muốn làm gì đó thì sát ý trong mắt người kia đã hóa thành hai đoàn ánh sáng bắn ra. Một luồng ánh sáng trắng từ trong vỏ kiếm trên bàn lóe lên rồi đâm vào ngực của gã.

Gã cúi đầu, nhìn xuống thanh kiếm đâm vào ngực của mình. Trên thân kiếm có vết rạn loang lổ, còn nhìn thấy cả con bướm trên đó.

Gã rút thanh kiếm ra. Không có máu chảy nhưng gã lại cảm thấy toàn bộ sức lực trong người như bị rút cạn. Tinh thần của gã đang dần bị xua tán, cảnh vật trước mắt ngày càng mơ hồ. Gã nhìn thấy một mảng lửa rực rỡ phừng lên cao, đốt cháy căn nhà gỗ kia. Còn gã bị chôn trong tầng đất đen. Khi con mắt của gã không còn thấy được ánh sáng nữa thì gã đã triệt để rơi vào trong bóng tối.

Cũng lúc này, con sư tử ở trong ánh sáng vàng phía sau đầu Âm Tu đột nhiên rống lớn một tiếng. Âm thanh chấn động ra hơn trăm dặm, vạn thú im lặng ẩn núp, không gian xung quanh trở nên yên tĩnh.

Âm Tu cũng nhờ tiếng rống này mà tỉnh lại được. Gã cảm thấy khiếp sợ, nghĩ trong lòng: “Mọi người đều nói kiếm thuật của Trần Cảnh sông Kinh Hà rất cao minh, là thiên tài trăm nghìn năm mới xuất hiện. Không ai nghĩ rằng ở trên tâm huyền đạo (mê hoặc, huyền hoặc lòng người) hãn cũng đạt đến một cảnh giới ít người có thể làm được.”

Gã suyết chút nữa đã chết rồi, chết một cách im lặng, không hiểu vì sao mình lại chết.

Gã không dám có chút khinh thường nào nữa, dù cho chân thân của Trần Cảnh không ở nơi này. Ngay lập tức, gã lại niệm tụng Phục Ma chú. Lần này không chỉ có một mình gã niệm mà sư tử đằng sau cũng gầm thét theo gã. Tiếng gầm của nó khi thì trầm, có khi lại rất vang.

Tiếng sáo vẫn đang phát ra trầm bổng, giống như từng luồng kiếm tia đâm vào trong lòng người nghe. Nhưng mà bây giờ trong tiếng sáo lại có cả tiếng người ẩn vào bên trong.

- Người tới từ phương Tây?

Đây là giọng nói của Trần Cảnh.

- Pháp nhãn của thần Ti Vũ có thể nhìn thấu âm dương. Thật sự là bất phàm.

Âm Tu nói.

Trong tiếng sáo hỗn loạn, lại có âm thanh của Trần Cảnh phát ra:

- Phương Tây có Sư thủ vạn quốc, Kim thân phục ma xưng Minh Vương. Người là Sư Tử Minh Vương đời này.

- Người thật sự có vốn kiến thức uyên bác.

Âm Tu nói tiếp.

- Ta từng đọc qua vài kỳ văn bí sự được ghi lại trong sách ở sư môn. Tây Phương giáo đã từng là một nơi thánh địa tu hành chỉ đứng sau ba nơi của đạo môn. Sư Tử Minh Vương lại càng có tiếng tăm, tất nhiên ta phải biết. Ta chỉ không rõ là ta cùng với giáo phái người không thù không oán. Tại sao người lại gây loạn ở thần vực của ta?

- Trần Ti Vũ đã quá sai rồi. Bần đạo không gây chuyện ở thần vực của người mà do người đã làm loạn thiên hạ.

Tiếng nói của Âm Tu phát ra từ trong miệng của con sư tử phía sau đầu gã. Những nơi thanh âm đi qua, có ánh sáng vàng chói lọi chiếu xuống.

Ngay khi gã vừa nói xong, Trần Cảnh đã hỏi tiếp:

- Vậy cái gì mới gọi là không loạn?

- Giáo lý Tây Phương truyền khắp thiên hạ, lúc đó trời đất sẽ không còn loạn nữa.

Âm Tu nói.

Qua một lúc lâu sau, tiếng nói của Trần Cảnh mới xuyên qua hư không đến đây:

- Vậy bây giờ người không cần phải vội vã truyền đạo. Nếu người có thể sống sót rời khỏi Tú Xuân loan thì hãy tiếp tục cân nhắc tiếp việc này.

Ngay khi Trần Cảnh nói xong, linh lực của toàn bộ Tú Xuân loan như nhận được triệu hoán, hóa thành một vòng xoáy lao về phía thần miếu, giống như vô số thanh kiếm đâm tới.

Trên đỉnh đầu của Âm Tu, ánh sáng vàng tỏa ra rực rỡ. Sư tử rống to.

Trong thôn Hà Tiên, tất cả mọi người đều giật mình tỉnh dậy. Một số người ra trước cửa, nhìn về phía miếu Hà Bá. Họ chỉ thấy ở đó bây giờ sương mù dày đặc, lại có ánh sáng vàng ở bên trong. Ngoài ra còn có rất nhiều tiếng động vật rống gào. Bọn họ chưa từng nghe qua tiếng sư tử rống, đều cho rằng đó là tiếng hổ gầm. Trong lòng bọn họ cảm thấy kinh ngạc, khó hiểu. Tất cả thàm nghĩ hay là có hổ yêu quấy phá.

Qua một lúc lâu, có một số người quay lại nhà thắp hương, một số người thì tụ tập lại một chỗ cao để quan sát. Tuy rằng họ không thấy trong sương mù có cái gì, nhưng lại có thể nghe thấy tiếng sóng nước, tiếng kiếm ngân và thú rống.

- Hổ yêu kia không ở trong núi xưng vương xưng bá, mà lại dám đến miếu Hà Bá gây chuyện. Chỉ cần nước sông Kinh Hà thôi cũng đủ dìm chết nó.

- Mọi người nghe thấy không? Tiếng kiếm ngân chắc là do Hà Bá rút kiếm chém yêu.

Có người nói cứ như là thật vậy.

- Nhìn kìa, đó là cái gì?

Có người giơ tay chỉ về phía miếu Hà Bá, vừa nói ra rất gấp gáp.

Mọi người nhìn theo hướng đó cũng không chậm so với người đó. Chẳng qua là tất cả chỉ chưa kịp nói ra mà thôi. Ở trên bầu trời của miếu Hà Bá có một con sư tử rất lớn ngửa mặt lên trời gào rú giữa sóng nước cuộn cuộn. Ở

bốn phía xung quanh nó có một tôm màu đỏ rất lớn, một con khỉ nhỏ gầy, một con sò màu xanh biếc lớn hơn cái thớt, và một thiếu niên cầm kiếm.

Con tôm màu đỏ to lớn như tòa miếu. Càng bên trái của nó cầm một chiếc đinh ba màu đen, càng bên phải thì đang quơ quơ một sợi xích có một ngọn lửa màu đen đang cháy phía trên.

Con khỉ nhỏ gầy cầm một chuỗi phật châu được bao phủ trong ánh sáng màu vàng. Miệng nó lăm bậm, hai mắt nhìn chăm chăm vào con sư tử.

Vỏ sò màu xanh đứng trên một đài tế nhỏ, đỉnh đầu có một luồng ánh sáng trắng che kín thân thể của nó. Mọi người chỉ có thể nhìn thấy một nửa thân dưới.

Trong bốn con vật kia, người dân thôn Hà Tiền chỉ biết được có hai. Rất nhiều người già đều đã từng gặp qua Hồng đại hiệp và Vỏ sò, dù chưa thấy thì cũng đã từng được nghe kể lại. Mọi người chưa thấy con khỉ kia bao giờ nhưng chỉ cần nhìn cũng đoán được là nó cùng một phe với Hồng đại hiệp và vỏ sò. Con sư tử ở giữa đang gầm rú kia chắc chắn là con yêu quái đang làm loạn.

- Hóa ra không phải là hổ yêu.

Mọi người đồng thời cùng có một suy nghĩ như thế.

Ngay lúc này, Lý Anh Ninh, người mà bọn họ biết rõ nhất, đã dựng thẳng thanh kiếm đâm về phía con sư tử.

Cùng lúc đó, Hồng đại hiệp cũng quất một roi xuống, tạo thành một vòng xoáy màu đen. Con khỉ vẫn nhìn chăm chăm, mồm lăm nhăm. Ánh sáng trắng trên đầu vỏ sò xuất hiện trên đầu sư tử, chiếu xuống khiến hai mắt nó không thấy gì cả. Trong đó ẩn chứa cả ánh kiếm đâm xuống.

----- 000 -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 129: Ngày Mười Một Tháng Bảy

oOo

Bốn người vây quanh tấn công con sư tử, đánh xa hoặc đánh gần, như thể một chiếc đèn kéo quân, từng đoàn từng đoàn quân đi liên miên không dứt. Đột nhiên Hồng đại hiệp vọt lên đâm ra một xiên, đầu của sư tử vàng chột biến lớn lên. Ánh sáng vàng chói lọi, bị Hải Hồn xiên của Hồng đại hiệp đâm vỡ từng đám từng đám một.

Kiểm trong tay của Lý Anh Ninh lại nhắm ngay miệng sư tử. Cùng lúc đó, tòa đài tế dưới thân vỏ sò cũng xuất hiện ngay phía trên sư tử. Vỏ sò vẫn đứng thẳng ngay trung tâm đài tế như vậy. Phật châu trong tay Hầu tử cũng được tung ra, tích tắc sau đã giữ chặt lấy đầu sư tử. Ánh sáng vàng chói trên đầu sư tử đã bị Hải Hồn xiên đen thùi của Hồng đại hiệp đâm thủng trở nên trống trơn, rồi xiên của nó đâm thẳng xuống đầu sư tử.

- Phập!

Hải Hồn xiên đen kịt đâm vào đầu sư tử. Đầu sư tử kia vỡ nát, tan biến khỏi phật châu. Lúc hiện ra, lại trở lại là một con sư tử màu vàng như cũ. Sau đó một hồi đại chiến lại tiếp tục diễn ra.

Bản thân Sư Tử Minh Vương bị Trần Cảnh áp chế, mà pháp tướng Sư Tử lại bị bốn bọn nó vây công. Trong chốc lát, công thủ nghịch chuyển. Sư Tử Minh Vương phát hiện mình đột nhiên đỡ cái này lại lỡ mất cái kia, nhất thời khó chống đỡ được. Hơn nữa tất cả phép thuật của gã trở nên yếu ngoài dự tính, dù có xuất ra phép thuật thì tốc độ thi triển cũng chậm hơn tưởng tượng rất nhiều.

Gã suy yếu, thế nhưng thực lực của những kẻ vốn gã không để trong mắt lại tăng vọt. Gã tính được rằng cứ tiếp tục như vậy sẽ không có kết quả tốt đẹp gì. Vì thế tâm niệm chợt động, sư tử bèn rống lên một tiếng. Trong mơ hồ, dường như có thêm mấy con sư tử nữa được sinh ra. Bốn phương tám hướng như nổi lên sóng gió dưới tiếng rống này, như thể cả vùng hư không này bị tiếng sư tử rống mà khuấy phục.

Một luồng sáng vàng phóng lên cao, đám Hồng đại hiệp còn chưa kịp trở tay thì luồng sáng đó đã tan biến tại phía xa rồi.

Trước miếu Hà Bá lại khôi phục vẻ tĩnh lặng.

Bên trong thành Diêm La nơi địa phủ, Trần Cảnh còn đang đấu phép với Nhật Diệu Đế quân. Trong khoảng thời gian ngắn vẫn không thể phân chia cao thấp được.

Trong bọn họ, một người là thần Ti Vũ, là Thiên thần tam phẩm trong trời đất; còn một người là quân vương của địa ngục, tất nhiên đều có chỗ bất phàm. Trong thời gian ngắn rất khó có kết quả được.

Đúng lúc này, đột nhiên Nhật Diệu Đế quân tung một quyền đánh lui Trát Lý Tây Huyết Liên rồi nhảy vào trong bóng tối, biến mất không còn tăm tích. Ngay khi y vừa biến mất, Hư Linh từ trong bóng tối đi đến.

Nàng như không phát hiện ra Nhật Diệu Đế quân, chỉ đi thẳng tới gần Trần Cảnh hỏi:

- Hà Bá gia tỉnh rồi, vừa rồi ngủ một giấc có cảm thấy ngọt ngào chứ?

Trần Cảnh nhìn Hư Linh, cái nhìn như muốn xuyên thấu nàng ta, nói:

- Cảm giác thiếu chút nữa sẽ không tỉnh lại được. Thế nhưng lúc tỉnh lại, thì phát hiện cũng giống như không tỉnh giấc, đều là bị vây trong bóng tối vô biên.

- Hà Bá gia ngài là thần linh có chân tín, thế nào lại hãm vào bóng tối không tỉnh lại được?

Hư Linh đi đến gần, đứng cách bàn án mà Trần Cảnh ngồi khoảng một trượng. Hai bên cạnh nàng vẫn là hai con khỉ mặt chó Đại Yêu và Tiểu Yêu.

Đột nhiên Trần Cảnh ngẩng đầu nhìn lên khoảng không tối đen, vẻ mặt đầy cô đơn.

- Có lẽ tỉnh lại sẽ không còn là ta nữa.

- Hà Bá gia ngài cũng từng mê thất vài lần, vẫn yên bình tỉnh lại được đấy thôi. Dù cho giữa trời này cũng không mấy ai thủ vững ý niệm như ngài.

Hư Linh nói.

Trần Cảnh nhắm mắt lại, nói tiếp;

- Thật sao? Cô biết ta sợ nhất là chuyện gì không?

- Là gì?

Hư Linh hỏi.

Cả người Trần Cảnh tựa hẳn ra sau lưng ghế, che kín cả vết kiếm chém trên phần dựa lưng của ghế, chậm rãi nói:

- Ta sợ nhất là mình bỏ ra chân tâm, nhận lại chỉ là giả ý.

- Trả giá thế nào, tất phải thu được thế nấy. Nếu không nhận được hồi báo, trời đất này cũng sẽ ghi chép tất cả mọi chuyện. Nếu cảm thấy bút ký của trời đất ghi chép thiếu hụt, chắc hẳn còn có đao bút của thần Tư Mệnh khắc hạ xuống.

Hư Linh nói.

Đột nhiên Trần Cảnh mở to mắt, nói tiếp:

- Thần Tư Mệnh có tồn tại trong trời đất hay không ta không biết, cũng không muốn biết. Nhưng có vài chuyện ta phải được biết rõ ràng.

Nói tới đây, hần nghiêng người ra phía trước, nhìn chăm chăm vào mắt Hư Linh hỏi:

- Vì sao ta lại ngồi chỗ này? Nếu ta không đoán sai, nhất định chỗ này là một vị trí phi thường đặc thù. Có thể ngồi nơi này nhất định cũng phải là người có thân phận phi thường đặc thù. Cô định làm gì? Cô có muốn làm gì đi nữa, có thể nói thẳng với ta, dù là chuyện gì đi nữa cũng có thể nói được mà.

Đột nhiên Hư Linh nở nụ cười, như thể đóa hoa lan trong sơn cốc. Rồi nàng nói:

- Hóa ra Hà Bá gia ngài tức giận chuyện này.

- Được rồi, ta sẽ nói. Để ngài ngồi chỗ này là vì có người muốn ta làm như vậy. Người này có thiên đại ân tình với ta. Hiện tại ta đã đưa ngài ngồi vào nơi này, phần ân tình đã trả xong. Duyên phận giữa ta và nàng ta coi như cạn hết.

- Là ai?

Trần Cảnh hỏi.

- Một người vốn nên biến mất trên cõi đời này.

Hư Linh đáp. Tiểu Yêu bên cạnh đặc biệt nghi hoặc, không rõ vì sao Hư Linh và Trần Cảnh lại đột nhiên nói chuyện với giọng điệu thế này. Trong ấn tượng của nó, cuộc nói chuyện giữa hai người bọn họ như dòng nước

trong vắt luôn hờ hững. Quan hệ giữa hai người cũng vậy, trong sáng khiến cho người ta đầy hâm mộ. Còn hiện tại là đang chất vấn, mơ hồ còn lộ ra cả sắc bén và thương cảm trong đó.

- Vậy còn cô?

Trần Cảnh hỏi, diễn cảm trên gương mặt hắc luôn không phong phú, dù nói gì đi nữa thì khuôn mặt vẫn lạnh lạnh như là tượng đá, không biểu lộ gì cả. Nếu đã biết hắc có thân thể tượng đá, tất biết hắc không thể biểu cảm được gì cả. Thế nhưng Tiểu Yêu lại cảm thấy gương mặt ẩn trong bóng tối của Trần Cảnh lúc này lại có một cảm xúc không thể miêu tả rõ ràng được.

Nó vẫn cho rằng vị Hà Bá Trần Cảnh này vốn đã là thiên thần Ti Vũ, không có gì khiến hắc tổn thương được. Pháp lực của hắc cũng như nội tâm đó đều hết như bầu trời này, người khác tùy ý lật chuyển thế nào thì hắc vẫn là hắc, không thêm quan tâm. Lúc này nó mới biết, hóa ra không phải lúc nào Trần Cảnh cũng lạnh lùng gió nhẹ mây bay như nó vẫn luôn tưởng tượng.

“Đại khái, mỗi người đều có chỗ mềm yếu đi. Cho dù có là thiên thần cao cao tại thượng, hay là yêu thú dưới vũng bùn lầy vừa mới khai linh.”

Đại Yêu lại lộ vẻ tức giận, gầm nhẹ với Trần Cảnh một tiếng ngay khi Trần Cảnh vừa hỏi câu kia.

- Ta sao? Là hỏi ta trước kia là ai hay hỏi ta bây giờ?

Hư Linh hỏi.

- Quá khứ không thể thay đổi, tương lai không thể biết trước. Ta chỉ hỏi cô bây giờ.

Trần Cảnh đáp

Hư Linh trầm mặc. Trong bóng tối, hai người một đứng một ngồi, nơi bóng tối đậm đặc nhất lại chính là chỗ Trần Cảnh đang ngồi. Trong bóng tối không có chút tiếng động nào, áp lực tràn đến, ép xuống Đại Yêu và Tiểu Yêu đến nghẹt thở. Khiến bọn nó có một loại cảm giác hít thở không thông.

- Bọn hắc nói trước kia ta là Vu. Nếu không biến mất, hắc là sẽ lại trở thành tọa hạ của nàng ta lần nữa. Nhưng ta không muốn nhớ lại. Ta nói với bọn họ, bây giờ ta là Hư Linh, là cô hồn dã quỷ trong trời đất, cư ngụ ở từ đường thôn Hà Tiền. Ta chỉ có một bằng hữu, không có kẻ địch, không có tộc nhân nào cả, cũng không có sứ mệnh phục hưng cái gì hết. Nhưng mà trước kia nàng ta có ân với ta, ta không thể không báo.

- Còn ta đây?

Trần Cảnh hỏi tiếp.

- Người là bằng hữu duy nhất trên thế gian này của ta.

Hư Linh đáp.

- Vậy vì sao ta ngồi ở chỗ này?

Trần Cảnh không muốn buông tha mà hỏi tiếp.

- Vốn là nàng ta muốn ta phải đeo nó lên người.

Hư Linh nói.

- Là mặt nạ vàng kim kia?

Trần Cảnh hỏi.

- Ừ.

Hư Linh gật đầu.

- Đeo lên thì sẽ thế nào?

Trần Cảnh hỏi.

- Sẽ trở thành tân Đế Giang của Vu tộc.

Hư Linh nói.

- Vậy sao cô lại không làm như vậy?

Trần Cảnh hỏi tiếp.

- Dù nàng ta có thiên đại ân với ta, nhưng người cũng là bằng hữu của ta.

Hư Linh đáp.

- Cho nên, cô mới đặt mặt nạ này trước mặt ta.

Trần Cảnh nói.

- Đúng vậy, đây là biện pháp duy nhất mà ta có thể nghĩ ra, cũng là giới hạn cuối cùng mà nàng ta có thể đồng ý.

Hư Linh nói tiếp:

- Ta chỉ nói là nếu có cơ hội sẽ đưa người ngồi xuống chỗ này, nàng ta cũng đồng ý như vậy. Vốn nghĩ không thể xảy ra khả năng này, nào biết đầu người lại đến đây, hơn nữa còn vào trong mấy ngày cuối cùng này chứ.

- Đáng tiếc, ta vượt qua được rồi.

Trần Cảnh chợt hỏi:

- Cô nói vào mấy ngày cuối cùng này là có ý gì?

- Bởi vì ngày mai Thiên đình sẽ lâm thế lần nữa.

Hư Linh nói:

- Nàng ta muốn ta tạo cơ hội đeo mặt nạ cho người trước thời điểm này.

Trần Cảnh vội hỏi:

- Làm sao cô biết được ngày mai Thiên đình lâm thế lần nữa?

- Nàng ta nói vậy.

Hư Linh đáp.

- Ngày mai là ngày mấy?

Trần Cảnh hỏi.

- Ngày mười một tháng Bảy.

Hư Linh trả lời.

- Rốt cuộc nàng ta là ai?

Trần Cảnh hỏi.

- Ta đã đáp ứng nàng ta, trước ngày mười một tháng bảy tuyệt đối không thể nói tên nàng ta ra được, cho dù có viết hay nói ra tên nàng ta thì đều bị biết được.

Hư Linh giải thích.

Trần Cảnh trầm mặc một hồi, thở dài, nói:

- Có lẽ cô không biết, trước kia lúc ta còn nửa tỉnh nửa mê đã từng đi qua nơi này. Chỉ là lúc đó ta không phải ngồi chỗ này, mà đang bị áp giải ngay

phía dưới kia. Nơi này có một người đeo mặt nạ màu vàng kim ngời. Hắn ta nói ta tội nghiệt nặng nề, đánh vào luân hồi vạn năm.

Hư Linh trầm mặc một hồi, hỏi lại:

- Người chắc chắn người là người bị thẩm vấn, chắc chắn người không ngồi chỗ này thật sao?

Trong lòng Trần Cảnh chấn động, bèn tiếp tục nhớ lại, chỉ cảm thấy mông lung không rõ. Hắn thật sự không rõ mình rốt cuộc là người bị thẩm vấn hay là người thẩm vấn nữa.

----- 000 -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q2 - Chương 130: Tung Bay Đi, Bằng Hữu Của Ta

oOo

Trong tích tắc này, suy nghĩ của Trần Cảnh bay tán loạn, bay qua lại vào những dĩ vãng vô tận cùng những mộng cảnh không xác thực. Hắn bắt đầu xuất hiện ảo giác. Là lúc hắn mới trở thành Hà Bá, thiếu chút nữa đã bị hãm vào trong mê ảo của Mê Thiên điệp. Cái cảm giác không biết mình là bướm hay là người lại lần nữa xuất hiện.

Hắn nhìn thấy thế giới biến hoa, cảm giác mình lại là một con bướm đang tìm tòi bay lượn giữa biển hoa.

Hắn nhìn thấy một gian nhà gỗ không lớn. Hắn phát hiện mình ngồi dựa vào một cái giường gỗ, đang nhìn một nữ hài tên là U U ngồi cạnh bậc cửa thối ngọn sáo xanh biếc.

Hắn cảm thấy mình như bị chia thành hàng chục người, có vừng vàng lớn nhỏ đứng trong miếu thờ, không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào khoảng trống chừng một trượng vuông trong miếu. Hay nhập thân vào các loại linh bài, hoặc trên cửa, hoặc vào những tượng thần nhỏ bé mà mấy đứa trẻ hay đeo.

Hắn nhìn thấy một đứa bé đi theo lão kiếm khách hành tẩu bốn phương. Lúc đến thành Bá Lăng, một Trần Cảnh đã ở lại, còn một Trần Cảnh lại tiếp tục đi tiếp.

Mấy cảm giác này vô cùng chân thật khiến hắn thật sự không biết nơi nào trong trời đất này là thật, nơi nào là giả. Cũng không biết rốt cuộc mình

đang sinh hoạt trong cái thế giới nào nữa.

“Không biết thân là khách trong mộng, hoặc giả ta lúc này mới là đang nằm mộng đây.” Lòng Trần Cảnh chợt nghĩ vậy.

- Cái ghế này, là người nào từng ngồi vào?

Trần Cảnh nhắm mắt, lưng dựa ghế hỏi.

Hư Linh vẫn đứng trong bóng tối, trả lời:

- Tổ vu Đế Giang năm đó từng ngồi.

- À, hóa ra hãn ta đã từng ngồi đây. Cũng không biết hãn ngồi đây đã làm những gì?

Trần Cảnh vô thức hỏi.

- Hãn từng ngồi nơi đây, viết ra danh sách sống hay chết cho một nhóm người đứng trên đỉnh cao nhất của trời đất.

- Viết ra danh sách sống hay chết cho một nhóm người đứng trên đỉnh cao nhất của trời đất.

Trần Cảnh chậm rãi nhớ kỹ câu nói kia. Đồng thời trong lòng hãn xuất hiện một hình ảnh, một người đeo mặt nạ vàng kim đang ngồi trong bóng tối tĩnh mịch, giữa một nơi cô độc nhất trong trời đất này mà điên cuồng làm ra một chuyện khiến tất cả những người có đại thần thông phải sợ hãi.

- Trên bàn này còn thiếu mấy thứ nữa.

Trần Cảnh nói.

- Đúng vậy, còn thiếu nhiều thứ. Trong đó còn có Sinh Tử Bạc.

Hư Linh vừa nói vừa bước tới phía trước. Không rõ trong tay nàng đã cầm theo một quyển sách khá mỏng từ khi nào. Nàng đặt lên mặt bàn trước mặt Trần Cảnh.

Trần Cảnh nhìn qua chỉ thấy chẳng qua đó là một phần của Sinh Tử Bạc mà thôi, lại phát hiện không nhận thấy chỗ đặc biệt nào cả. Thậm chí hẳn còn thấy cả chút ít cảm giác hư thối.

- Đây là Sinh Tử Bạc?

Trần Cảnh hỏi.

- Là Sinh Tử Bạc đã bị một kiếm chém thành hai nửa. Nửa còn lại này không chứa cái gì cả.

Hư Linh nói.

Trần Cảnh cầm lên, cẩn thận lật giở từng tờ, lại thấy rằng bên trong trắng trơn không có gì cả. Chỉ có tất cả sáu trang giấy này mà thôi.

- Cô làm sao tìm thấy vậy?

Trần Cảnh hỏi.

- Sau khi ta phong ấn mặt nạ Đế Giang kia thì có được Sinh Tử Bạc này. Mặt nạ Đế Giang có ma lực nhiếp hồn đoạt phách, có lẽ còn có một nhóm vong hồn không cam lòng tản đi sót lại. Nó lôi kéo các vong hồn thành Diêm La vào một chỗ, tự phong là Diêm La vương. Thế nhưng, nó rốt cuộc cũng chỉ là một nhóm hồn niệm không cam lòng tản đi mà thôi. Sau khi ta phong ấn chặt nó lại thì đặt trên bàn trước mặt người. Chỉ cần người chạm nhẹ vào, phong ấn của nó sẽ được giải trừ.

Nàng nói xong, lại cầm một tiểu ấn đen kịt từ trong ngực đưa ra. Năm đầu ác quỷ đáng sợ vẫn còn đó, chẳng qua hiện tại đã không còn có thứ khí

tà oán bức người nữa.

Nàng cầm Tần Quảng vương ấn, đuổi tay ra, mắt nhìn Trần Cảnh.

Trần Cảnh cũng nhìn về Hư Linh, trầm mặc hồi lâu rồi mới nói:

- Giữa bằng hữu, tất nhiên cũng nên nhận vài khảo nghiệm.

Dứt lời, hắc đột nhiên nháy dựng lên, phóng về phía bầu trời tối đen. Một luồng ánh kiếm mê ly từ hư không như một dòng sông cuộn dâng lên, mà Trần Cảnh thì đã sớm biến mất theo tiếng kiếm ngân vang mờ ảo kia rồi.

Sinh Tử Bạc trên bàn cũng bị ánh kiếm bao lại, sau đó biến mất.

Ánh kiếm phá vỡ trời đất tối tăm tạo thành một đường sáng chói mắt. Ánh mặt trời trên dương thế dũng mãnh kéo vào. Ánh kiếm lóe lên rồi biến mất trong đường nứt vỡ đó.

Hư Linh vẫn ngẩng đầu đứng đó nhìn theo, Đại Yêu và Tiểu Yêu cũng ngẩng đầu nhìn.

- Hà Bá gia quay về nhân gian.

Tiểu Yêu nói.

- Hắc mang cả Sinh Tử Bạc đi.

Đại Yêu tiếp lời.

- Chúng ta quay lại thành Tần Quảng.

Hư Linh nói.

- Chúng ta về đó làm gì?

Đại Yêu hỏi.

- Trúc Nghiệt kính đài.

Dứt lời Hư Linh đã quay người rời đi, Đại Yêu và Tiểu Yêu vội vàng đuổi theo. Bọn nó không biết Trúc Nghiệt kính đài là cái gì, thậm chí còn chưa từng nghe thấy qua.

- Trúc Nghiệt kính đài là cái gì?

- Là một đài kính có thể nhìn rõ tội nghiệt thế gian, không kẻ nào thoát khỏi, cũng không thể trốn được.

Giọng nói của Hư Linh dần vang xa trong bóng tối. Trong lúc mơ hồ, Đại Yêu và Tiểu Yêu còn cảm nhận được trong giọng nói của Hư Linh đầy nhẹ nhõm như thể đã được giải thoát.

Trần Cảnh về tới nhân gian, xuất hiện lại ở nơi chân núi Thái Sơn. Hắn ngẩng đầu nhìn, ngọn Thái Sơn như đụng cả vào trời xanh.

Hắn đã từng tới ngọn Thái Sơn này rồi. Năm đó hắn mang theo Hồng đại hiệp và vô số cùng tới nơi này nghe đạo. Hiện tại hắn đã trưởng thành đến cấp bậc tồn tại không dưới Đông Nhạc đại đế núi Thái Sơn. Chẳng qua hắn nhìn thêm vài lần nữa, vẫn cảm thấy dường như ngọn Thái Sơn này đã ngừng lại tại thời điểm hắn nghe đạo năm đó.

Cười mây nhảy lên phía trên, hắn phóng thẳng tới chín tầng trời, muốn nhìn xem bầu trời có biến hóa hay không.

Hắn thuận theo ngọn Thái Sơn mà lên, nhìn thấy mọi thứ bên dưới ngày càng nhỏ bé, gió trên bầu trời cũng bắt đầu thổi mạnh. Hắn khẽ vươn tay xé nát vài mảng mây rồi lướt qua ngọn Thái Sơn. Hắn nhìn thấy vài tòa cung điện trong núi, đó là Thần dinh của Đông Nhạc đại đế. Đột nhiên bên trong thần dinh chợt truyền ra tiếng người quát hỏi:

- Thần thánh nơi nào dám leo lên đỉnh Thái Sơn?

Trần Cảnh không để ý mà vẫn thẳng đường bay lên chín tầng trời.

Hắn muốn bay vọt ra khỏi chín tầng trời này để nghiên cứu tìm hiểu. Năm đó còn là Hà Bá, hắn chẳng qua mới chỉ bay tới đỉnh núi đã có sấm sét đánh xuống. Còn bây giờ hắn đã bay qua đỉnh Thái Sơn, trên bầu trời vẫn thật yên lặng, cảm giác như trời đất không chút biến sắc.

Trời đất này đang lặng yên biến hóa, tựa như mấy lần cải biến trước đây.

Trần Cảnh rất ngạc nhiên. Mới chỉ vài năm mà trời đất như biến đổi lớn. Hắn lại vọt lên vài trăm thước nữa, linh lực trong không trung ngày càng mỏng manh. Trần Cảnh mới cảm thấy mơ hồ trong xa xăm có một chút áp lực, thế nhưng vẫn không có mây đen và sấm chớp xuất hiện.

Hắn lại tản thần niệm trên chín tầng trời, phân tán vào trong mây gió. Tích tắc sau, gió giục mây vần, một đám mây đen đột ngột sinh ra, kèm theo đó là sấm sét xuất hiện. Chẳng qua mây đen và sấm sét này không xuất phát từ vùng trời đất không chỗ nào không có cấm chế, mà bởi vì do Thiên thần hắn mang tới. Hắn lại vọt lên trên cả chín tầng mây, tới một vùng không gian trống không. Cái cảm giác tựa như bị đè nặng trĩch trên đỉnh đầu đã không còn nữa, chỉ còn có một vùng mênh mông vô tận. Nhưng phần mênh mông vô tận này lại khiến cho bầu trời thêm phần đặc biệt thần bí.

Hắn không từ bỏ, vẫn bay thẳng ra bên ngoài khỏi chín tầng trời, nhìn thấy được chỉ chút ngôi sao trời, xa hơn nữa còn thấy được dải ngân hà thần bí mà lạnh lẽo tiêu điều, thế nhưng chớp mắt đã không còn nhìn thấy nữa. Hắn lại nhìn về phía mặt đất, chỉ thấy trăm vạn dặm giang sơn như vẽ, khắp nơi đầy khói bụi, chỉ có một vài nơi có màu xanh đậm bắt mắt, còn lại phần lớn đều khô vàng. Màu sắc ấm nóng giao hòa hoàn mỹ với sắc màu trang

nhã. Lòng hăn đột nhiên nghĩ: “Khoảng trời đất như họa này đã từng thuộc về ai? Sau này sẽ thuộc về ai đây?”

Chẳng qua ý nghĩ này chỉ lóe lên trong lòng hăn, rồi cả người hăn rơi thẳng hướng xuống một vùng đất. Đó là Tú Xuân loan sông Kinh Hà. Hăn không cảm ứng được khí tức của Thiên đình, chỉ đành trở lại Tú Xuân loan sông Kinh Hà chờ đợi đến ngày mai Thiên đình lâm thế.

Từ trên chín tầng trời thẳng hướng xuống Tú Xuân loan, trời đất trong mắt hăn chỉ như một vùng mây khói, mờ ảo nhìn không rõ. Không chỗ nào hăn không nhìn tới, lại như không nhìn thấy bất cứ thứ gì cả. Những nơi hăn đi qua, sương khói mênh mông.

“Trong chốn hồng trần cuộn cuộn, ta như cánh chim ưng truy danh trực lợi. Đêm tối không người, ta lại trở thành trẻ nhỏ yếu ớt...”

Trần Cảnh nhìn xuống bên dưới, thấy có một người trẻ tuổi lưng đeo túi vải tiêu sái bước đi trên con đường lớn. Chớp mắt sau, Trần Cảnh đã bay độn qua đỉnh đầu y. Trần Cảnh cũng không nghe được tiếng ca của y bị dãy núi chắn mắt ở phía sau lưng mình.

Đó là một câu ca, như kim châm vào lòng hăn, máu tươi chảy đầm đìa.

“Đối mặt với chốn hồng trần cuộn cuộn, ta như cánh chim ưng truy danh trực lợi...”

Một câu ca kia, đơn giản và rõ ràng đến thế. Nhưng trong đó lại đầy bất đắc dĩ khó kìm nén được.

Mãi cho đến khi về tới Tú Xuân loan, trong lòng hăn vẫn còn suy nghĩ tới mấy lời này. Nên khi Hồng đại hiệp nhìn thấy Trần Cảnh, nó tiến đến bên cạnh hăn còn nghe thấy câu: “Ở trong trời đất này, ta như con sâu cái kiến giũa giũa mong cầu sống sót.”

- Hà Bá gia, người nói cái gì vậy? Người là Thiên thần, là thần Ti Vũ duy nhất trong thiên hạ, làm sao lại giống như con sâu cái kiến chứ? Nếu người như con sâu cái kiến, chẳng phải lão tôm con là cháu chắt của con sâu cái kiến hay sao?

Nói tới đây, Hồng đại hiệp vội vàng đổi giọng:

- Không, không, không, Hà Bá gia người tuyệt đối không thể là con sâu cái kiến. Dù người trong thiên hạ đều là con sâu cái kiến hết thì người cũng không phải.

Trần Cảnh không để ý đến Hồng đại hiệp đang lải nhải bên cạnh nữa.

Hắn đứng trước miếu Hà Bá, nhìn bức vẽ mười tám tầng địa ngục chi chít bên trong miếu. Vốn đây nên là một ngôi miếu Hà Bá hoang phế, nay lại trở thành nơi nhang khói nồng đậm nhất vùng Bá Lăng. Từ một địa phương nhỏ bé, danh tiếng không đáng một xu, nay đã trở thành Tú Xuân loan vang danh thiên hạ.

Hắn lại quay đầu nhìn dòng Kinh Hà. Chỉ thấy dòng sông cuộn cuộn sóng nước, ngàn vạn năm vẫn chảy xuôi dòng như vậy. Không biết đã từng có bao nhiêu nhân vật kinh thiên động địa đưa ánh mắt ngừng lại trước con sông này?

- Hà Bá gia, ta phải trở về rồi.

Hầu chân nhân Tùng Thanh nói. Trần Cảnh nhàn nhạt lên tiếng đáp, như không nghe thấy, hoặc có lẽ hắn đã nghe rồi. Hầu chân nhân Tùng Thanh tiếp tục nói:

- Có lẽ, cũng sẽ không thể trở về gặp Hà Bá gia được nữa rồi.

- A?

Lúc này Trần Cảnh mới quay đầu lại, có chút nghi hoặc nhìn vào nó. Tùng Thanh thấy vậy, chỉ biết cúi đầu nói:

- Thái tử triệu hoán. Ta là con cháu Hầu tộc, tất phải trở về.

Trần Cảnh trầm mặc một lúc mới nói:

- Người đi đi. Vẫn là câu nói kia, cho dù có xảy ra chuyện gì, cho dù là lúc nào đi nữa, người đều có thể trở về Tú Xuân loan này.

Hầu tử Tùng Thanh nghe được khẽ nhăn răng cười cười, thế nhưng lại không còn vẻ láu cá lanh lợi thường ngày nữa mà đã pha đầy vị đạo đắng chát.

- Hầu tử, người nói gì vậy? Thái tử cái chim gì hả? Lão tôm ta cũng là đại vương trong tôm tộc, sao chưa từng nghe qua thái tử gì kia chứ?

Hồng đại hiệp lớn tiếng nói.

Khỉ núi Tùng Thanh chỉ bất đắc dĩ cười:

- Người không hiểu. Với yêu tộc chúng ta, Thiên đế mãi mãi là Thiên đế, Thái tử mãi mãi là Thái tử. Hơn nữa, Yêu muốn nổi dậy trong trời đất này lần nữa, thời điểm trọng chương nơi này đã đến. Ta là Yêu, vì vậy ta phải nghe theo triệu hoán của Thái tử.

- Ta tiên Hầu tổ Hầu tông nhà người. Đi...Đừng để Hà gia ta nhìn thấy người, đi... đi...

Hồng đại hiệp mắng to. Hải Hồn tiên trong tay vung vẩy như cố hết sức kìm chế dục vọng muốn đâm một xiên ra.

- Người đi đi. Đi làm những chuyện người cho rằng nên làm.

Trần Cảnh nói.

Khi núi Tùng Thanh lập tức hành lễ, sau đó quay người rời đi trong tiếng tức giận mắng đuổi của Hồng đại hiệp. Mãi đến khi bóng dáng nó khuất mất, Hồng đại hiệp vẫn còn mắng chửi chưa dứt miệng.

Sắc trời chuyển tối dần, Trần Cảnh vẫn đứng bên cạnh dòng Kinh Hà như thế, nhìn dòng nước sông đang cuộn cuộn chảy xiết.

Mặt trời lặn xuống đằng Tây, ánh sao lấp lánh từ bên ngoài chín tầng trời dần hiển lộ. Đột nhiên, một con rắn nhỏ khoang đen trắng từ trong nước xuất hiện. Nó uốn éo thân thể lượn tới trước mặt Trần Cảnh, chỉ thấy con rắn khoang nhỏ đột nhiên mở miệng nói ra tiếng người.

- Hà Bá gia, Cửu Âm phải quay về tộc. Ngày sau gặp mặt, xin đừng quá niệm tình nghĩa ngày hôm nay.

Nói xong mấy lời này, con rắn nhỏ tản thành từng luồng sát khí rồi tiêu tán trong hư không.

Hồng đại hiệp ở bên cạnh cũng nghe được, lập tức mắng to;

- Vong ân phụ nghĩa, vong ân phụ nghĩa, một đám gia hỏa vong ân phụ nghĩa mà.

Còn Trần Cảnh như đã sớm dự liệu hết thảy mọi chuyện. Hồng đại hiệp nghe thấy Trần Cảnh như đang lẩm bẩm:

- Bằng hữu không phải là gánh nặng hay trói buộc nhau. Các người không cần phải đến nói gì với ta cả. Cứ tung bay đi, bằng hữu của ta.

Hồng đại hiệp nghe vậy, đột nhiên linh trí mở rộng, chợt thông suốt. Nó nhớ đến những người kia, lúc ở tuyệt cảnh trong đại trận Côn Lôn, cả đám cùng tụ lại kết trận phá Côn Lôn.

Nó cảm Hải Hồn xuyên thật sâu xuống mặt đất, lòng thầm nghĩ:

- Nếu các người đã có thứ muốn theo đuổi, thì hãy tung bay lên đi.

Lý Anh Ninh cầm kiếm đứng ngay dưới gốc cây bên cạnh, chim sơn ca đậu trên ngọn cây, vỗ sò lại đang ở bên trái Trần Cảnh. Bọn nó nhìn dòng nước sông lao nhanh trước mặt, chợt cảm thấy thời gian trôi nhanh như dòng chảy con sông này vậy.

----- 000 -----

Hết quyển 2.

Chương 201 → Hết

[Q3 - Chương 1: Sinh Linh Trên Trời Như Thiệu Thân](#)

[Q3 - Chương 2: Kiếm Chú](#)

[Q3 - Chương 3: Thế Tôn Danh Cứu Khổ, Đạo Quân Hào Trường Sinh](#)

[Q3 - Chương 4: Kiếm Điện Tung Hoành Nhập Linh Tiêu](#)

[Q3 - Chương 5: Bảo Vệ](#)

[Q3 - Chương 6: Mê Thiên Kiếm Pháp](#)

[Q3 - Chương 7: Đậm Như Mực, Tươi Như Máu](#)

[Q3 - Chương 8: Một Người, Vạn Định](#)

[Q3 - Chương 9: Hồ Phong Hoán Vũ](#)

[Q3 - Chương 10: Mỗi Người Mỗi Pháp](#)

[Q3 - Chương 11: Linh Tiêu Kiếm Vực](#)

[Q3 - Chương 12: Nếu Năm Đó Ta Là Thiên Đế](#)

[Q3 - Chương 13: Mở Miệng Một Lời Đã Là Pháp Tác](#)

[Q3 - Chương 14: Tượng Thần Trấn Nê Hoàn](#)

[Q3 - Chương 15: Cô Tịch](#)

[Q3 - Chương 16: Lúc Đó Chỉ Có Thế Nói Là Bình Thường](#)

[Q3 - Chương 17: Bộ Dáng Của Ta](#)

[Q3 - Chương 18: Hiến Thần](#)

[Q3 - Chương 19: Tiểu Viên Dung](#)

[Q3 - Chương 20: Thế Giới Trong Lòng](#)

[Q3 - Chương 21: Mỗi Người Có Cuộc Sống Của Mình](#)

[Q3 - Chương 22: Tiên Không Cầm Giữ Được, Đạo Ứng Với Vứt Bỏ](#)

[Q3 - Chương 23: Nhất Triều Tinh Lai Đế Vương Xuất, Bách Thần Thiên Tiên Tán Thất Thông](#)

[Q3 - Chương 24: Gió Đây, Mưa Đây](#)

[Q3 - Chương 25: Không Nên Trở Về](#)

[Q3 - Chương 26: Có Một Cậu Bé Tên Là Thanh Đế](#)

[Q3 - Chương 27: E Là Hân Không Tiếp Được Một Ấn Phiến Thiên Của Ta](#)

[Q3 - Chương 28: Thủ Thành Bảy Mươi Năm](#)

[Q3 - Chương 29: Kém Đến Quá Xa](#)

[Q3 - Chương 30: Từ Nay Năm Xưa Đã Là Cảnh Cũ \(*\)](#)

[Q3 - Chương 31: Nhẹ Thối Ẩn Tung Bay](#)

[Q3 - Chương 32: Năm Tháng Lãng Động](#)

[Q3 - Chương 33: Lửa Cháy](#)

[Q3 - Chương 34: Chùng Kiếm](#)

[Q3 - Chương 35: Sáng Sinh Chiều Tử](#)

[Q3 - Chương 36: Trấn Thần](#)

[Q3 - Chương 37: Bức Họa Thiên Hà](#)

[Q3 - Chương 38: Nguyên Ma Thứ Hai](#)

[Q3 - Chương 39: Trong Thành Bá Lăng Trám Phân Thân](#)

[Q3 - Chương 40: Phá Vọng Nhìn Thiên Địa](#)

[Q3 - Chương 41: Tụ Tiên Lâu](#)

[Q3 - Chương 42: Một Nén Nhang Thơm Điểm Mùi Hương](#)

[Q3 - Chương 43: Tiếng Đàn Văng Vẳng Trong Mây](#)

[Q3 - Chương 44: Trong Cung Tử Vi, Bầy Yêu Tụ](#)

[Q3 - Chương 45: Lạc Hồn Không Biết Chốn Về](#)

[Q3 - Chương 46: Âm Sát Đế](#)

[Q3 - Chương 47: Thịnh Bảo Bối Xoay Người](#)

[Q3- Chương 48: Giấc Mộng Cứu U Địa Ngục](#)

[Q3 - Chương 49: Tại Âm Thế, Lạc Nương Hối Trường Sinh](#)

[Q3 - Chương 50: Chuyển Luân](#)

[Q3 - Chương 51: Phù Trận](#)

[Q3 - Chương 52: Mị Đồng](#)

[Q3 - Chương 53: U Hồn](#)

[Q3 - Chương 54: Bên Bờ Huyết Hà Luyện Thần Thông](#)

[Q3 - Chương 55: Thần Miếu](#)

[Q3 - Chương 56: Người Này Đã Thành Truyền Thuyết](#)

[Q3 - Chương 57: Một Chương Định Càn Khôn](#)

[Q3 - Chương 58: Quạt Ba Tiêu](#)

[Q3 - Chương 59: Thần Hằng](#)

[Q3 - Chương 60: Âm Dương](#)

[Q3 - Chương 61: Thanh Nhan](#)

[Q3 - Chương 62: Mặt Nạ](#)

[Q3 - Chương 63: Chí Nguyện To Lớn](#)

[Q3 - Chương 64: Thần Quốc](#)

[Q3 - Chương 65: Chúng Sinh](#)

[Q3 - Chương 66: Chúng Sinh \(Hai\)](#)

[Q3 - Chương 67: Chúng Sinh \(Ba\)](#)

[Q3 - Chương 68: Chúng Sinh \(Bốn\)](#)

[Q3 - Chương 69: Chúng Sinh \(Năm\)](#)

[Q3 - Chương 70: Sáu Vị Đại Đế](#)

[Q3 - Chương 71: Sáu Vị Đại Đế \(Hai\)](#)

[Q3 - Chương 72: Sáu Vị Đại Đế \(Ba\)](#)

[Q3 - Chương 73: Sáu Vị Đại Đế \(Bốn\)](#)

[Q3 - Chương 74: Sáu Vị Đại Đế \(Năm\)](#)

[Q3 - Chương 75: Sáu Vị Đại Đế \(Sáu\)](#)

[Q3 - Chương 76: Sáu Vị Đại Đế \(Bảy\)](#)

[Q3 - Chương 77: Sáu Vị Đại Đế \(Tám\)](#)

[Q3 - Chương 78: Sáu Vị Đại Đế \(Chín\)](#)

[Q3 - Chương 79: Tín Ngưỡng \(Một\)](#)

[Q3 - Chương 80: Tín Ngưỡng \(Hai\)](#)

[Q3 - Chương 81: Trường Sinh Đại Đế](#)

[Q3 - Chương 82: Trên Đỉnh Thần Tiêu Ngọc Thanh](#)

[Q3 - Chương 83: Ý Chí Của Chúng Sinh](#)

[Q3 - Chương 84: Đại Kết Cục \(Một\)](#)

[Q3 - Chương 85: Đại Kết Cục \(Hai\)](#)

[Q3 - Chương 86: Đại Kết Cục \(Ba\)](#)

[Q3 - Chương 87: Đại Kết Cục \(Bốn\)](#)

[Q3 - Chương 88: Đại Kết Cục \(Xong\)](#)

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 1: Sinh Linh Trên Trời Như Thiêu Thân

oOo

Ánh sao lấp lánh, lẳng lặng rơi chiếu xuống mặt đất bên dưới.

Sương bạc phủ đầy đất, ánh trăng nồng đậm.

Nghe Hư Linh nói rằng ngày mười một tháng bảy Thiên đình lại lâm thế, Trần Cảnh không kịp trở tay, vội vàng quay về. Sau đó khi núi Tùng Thanh rời đi, Cửu Âm cũng truyền lời để lại. Trong lời bọn nó đều có thể nghe ra được Thiên đình thật sự sắp lâm thế rồi. Bởi đứng sau lưng chúng nó, chính là Vu và Yêu.

Chỉ là không biết thiên hạ này sẽ có bao nhiêu bậc tồn tại xuất hiện. Thiên đình xuất hiện, tất cả lại như một đàn thiêu thân điên cuồng lao đầu vào lửa. Giữa những người này, không rõ người nào sẽ như phượng hoàng niết bàn mà thăng hoa đây? Trần Cảnh không biết được, mà hắn cũng không muốn biết. Hắn chỉ đứng ở nơi đây nhìn lên bầu trời, nhìn thấy một vài ánh sao trên đó, thấy được màn sương mù dày đặc, thấy cả ánh trăng bàng bạc mờ ảo như một dải lụa vắt qua.

Trời đất yên tĩnh. Như thế chúng sinh cũng biết trời đất này sẽ có một tràng đại biến, cho nên cả đám đều chạy đi khỏi. Hoặc cũng có thể cả đám người đó hoàn toàn không biết gì cả, chỉ lặng yên chìm sâu vào giấc ngủ.

Vào đúng thời điểm đêm hôm khuya khoắt vắng người nhất.

Đột nhiên Hồng đại hiệp chỉ lên trời, giật mình hô lên:

- Hà Bá gia, Thiên đình xuất hiện

Trần Cảnh ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một vùng ánh sáng mờ, ngoài ra không còn gì nữa cả. Sau đó, Hồng đại hiệp vội vàng nói:

- Quá mức khẩn trương, con hoa mắt nhìn lầm rồi.

Có điều nó vừa dứt lời, con sơn ca trên ngọn cây đột nhiên mở miệng:

- Đó là ánh sáng mờ phát ra từ Thiên đình.

Lời của nó không chắc chắn, chỉ là suy đoán mà thôi.

Trần Cảnh đưa mắt nhìn, không lên tiếng. Hồng đại hiệp nghe thấy chim sơn ca nói vậy, vội nói thêm:

- Hóa ra lão tôm ta còn chưa có hoa mắt, thật sự là Thiên đình.

Nhãn lực của Trần Cảnh cao minh hơn chúng nó nhiều, tất nhiên đã sớm nhìn thấy được Thiên đình ẩn khuất bên trong vùng sáng mờ đó. Thế nhưng hắn không động, chỉ lặng yên nhìn lên. Dù cho Diệp Thanh Tuyết còn không rõ sống chết ra sao trong Thiên đình thì hắn vẫn đứng yên như cũ, không chút nhúc nhích.

Trên bầu trời xuất hiện điểm điểm ánh sáng vây xung quanh.

Tựa như bầy đom đóm kiếm ăn ban đêm. Chỉ là bọn chúng đã phát hiện ra ánh sáng kia đang dụ dỗ bọn chúng tới, lại không dám bén mảng tới gần.

Đa số những điểm sáng này xoay quanh trên chín tầng trời, chỉ có đôi điểm sáng bay ngược trở xuống mặt đất. Trần Cảnh tin rằng có rất nhiều người cũng đang đứng dưới mặt đất này nhìn lên như hắn. Còn về phần có những cao nhân nào xen lẫn trong đó thì ánh mắt hắn có cao minh hơn nữa cũng không thể nhìn ra được.

Thiên đình hôm nay đã xuất hiện mà không có chút dấu hiệu báo trước nào, vô thanh vô tức.

Trần Cảnh không rõ thời gian không phải vì đạo hạnh của hắn không đủ, mà bởi vì suốt hai ba năm này hắn đã hành tẩu khắp mặt đất, tự phong cấm chính mình. Cho nên hắn không thể cảm ứng được cả một quá trình biến hóa lâu dài trên chín tầng trời. Sau đó hắn lại đi xuống âm thế, rồi vội vàng trở lại dương thế, thời gian quá ngắn ngủi không đủ để hắn cảm ứng được. Thế nhưng ngoài hắn ra, vẫn có những cường giả khác ít nhiều cảm ứng được.

Nếu không phải có Diệp Thanh Tuyết bên trong đó thì hắn căn bản cũng sẽ không để ý tới chuyện Thiên đình xuất hiện.

- Hà Bá gia, bọn họ đều đi cả rồi. Chúng ta cũng đi thôi. Nhất định trong Thiên đình có rất nhiều bảo bối, còn có cả Thần cô trong đó nữa, chúng ta nhất định phải đi vào trong đó trước bọn họ.

Hồng đại hiệp nhìn thấy điểm điểm ánh sáng liên tục xuất hiện trên bầu trời bèn vội vàng nói.

- Hiện tại chúng ta không vào được.

Trần Cảnh đáp.

- Vì sao vậy? Không phải Thiên đình đã ở nơi đó rồi sao? Với pháp lực của Hà Bá gia, nhất định vào trong đó rất dễ dàng. Dù sao thì những người kia đều có thể bay đến chín tầng trời được mà.

Hồng đại hiệp vội hỏi. Những kẻ thân cận như đám chúng nó vẫn luôn quen miệng gọi Trần Cảnh là Hà Bá gia như trước.

- Người nhìn thấy vàng sáng mờ kia không? Đó là kiếm chú vẫn luôn tồn tại bên trong Thiên đình. Tuy chúng vẫn không ngừng bị mài mòn trong

hơn ngàn năm nay, thế nhưng sau khi xông vào vẫn phải nhận nguy hiểm trí mạng, pháp thuật pháp bảo thông thường khó mà ngăn cản được chúng.

Trần Cảnh chậm rãi nói.

Gió đêm lay động, thổi tan lời nói của Trần Cảnh.

Bọn hắn ngẩng đầu nhìn, nhìn xem một khúc nhạc dạo của màn chết chóc trong bóng đêm yên tĩnh này.

Rốt cuộc đã có người không nhìn được mà nhảy vào trong quầng sáng mờ ảo kì dị kia, lại không gặp phải nguy hiểm gì cả mà xông thẳng vào Thiên đình. Có người thứ nhất, sẽ có người thứ hai. Rất nhiều người nhận thấy kẻ đầu tiên xông vào không gặp phải chuyện gì, cho nên cả đám lập tức điên cuồng tràn vào.

- Hà Bá gia, Hà Bá gia... Nhanh nhanh... bọn họ đều đi vào rồi. Không có nguy hiểm gì, không có chuyện gì cả.

Hồng đại hiệp hưng phấn nói.

Trần Cảnh vẫn thờ ơ, ngẩng đầu nhìn lên.

Trên bầu trời vẫn có rất nhiều điểm sáng xoay quanh, không dám đi vào. Bọn họ phát hiện sau khi nhóm người kia đi vào, ánh sáng mờ ảo kia rõ ràng yếu mờ đi rất nhiều. Tất nhiên Trần Cảnh cũng phát hiện ra được.

Thiên đình bên trong quầng sáng mờ đó rất rộng rãi và khổng lồ, lại không người có thể nhìn thấy rõ ràng mọi thứ bên trong. Như thể đang có một tấm lụa mỏng nào đó che ngang lại.

Không người đi ra, bên ngoài lại không ngừng có người kéo vào.

Mãi tới lúc ánh sáng mờ ảo tản ra từ trong Thiên đình đã không còn rõ ràng lắm, lập tức có rất nhiều điểm sáng với màu sắc khác nhau từ mặt đất

phóng lên cao, có trước có sau. Thế nhưng tất cả đều chỉ gói gọn trong khoảng thời gian ánh sáng mờ ảo đã không còn rõ ràng nữa mà thôi.

- Thiên đình, Thiên đình biến mất ngàn năm nay đã định lâm thế lại rồi sao?

Đến lúc này Trần Cảnh vẫn còn có một loại cảm giác như không chân thật. Từ lúc biết được sư tỷ Diệp Thanh Tuyết tùy thời có thể chết đi bên trong Thiên đình, không lúc nào hắn không muốn tiến vào trong đó. Mãi đến khi một kiếm phá Côn Lôn vừa rồi, hắn mới không còn sức lực để làm gì nữa, càng không biết phải làm thế nào. Bởi vì một kiếm phá Côn Lôn kia đã khiến ngàn dặm quanh đó gặp phải lộn lộn. Cho nên thời gian qua hắn chỉ có thể hành tẩu trong nhân gian mà thôi.

Hiện tại hắn vẫn không thể tin được Thiên đình lâm thế. Cứ như vậy lâm thế, không có chút dấu hiệu kinh thiên động địa nào cả.

Hắn còn chưa sẵn sàng, lại đột nhiên cảm thấy hết thảy đều là chuyện đương nhiên.

Hắn không cố sức nhìn xem lúc này có những ai trên bầu trời, có người quen nào trên đó, hay có những lão ma thần thông quảng đại đã lâu không xuất thế hay không? Hắn chỉ phóng người lên, vọt lên tới chín tầng trời. Quanh người hắn là một vòng ánh kiếm đầy mê ly bao phủ. Trong mắt mọi người dưới mặt đất, Trần Cảnh cũng như hàng trăm điểm sáng kia, giống hệt nhau, không chút vẻ chói mắt hay có gì đặc biệt hơn cả.

Yêu, Linh, Thần, Đạo, Phật, Ma đầy trời như những cánh bướm lao về tòa Linh Tiêu bảo điện trong truyền thuyết.

Một khắc trước, hắn còn đang đứng dưới đất nhìn những người phía trên. Lúc này đã trở thành một trong đám bọn họ.

Thiên đình được thể gian tôn xưng thực chất là một quần thể cung điện khổng lồ trên chín tầng trời, có tên gọi đầy đủ là Linh Tiêu bảo điện. Đây là nơi vạn thần từng châu bái Ngọc đế. Nghe nói tòa Linh Tiêu bảo điện này chính là một kiện linh bảo tiên thiên, bản thân nó đã tự hình thành thể giới.

Trần Cảnh vọt lên trên chín tầng trời, nhìn thấy tòa Linh Tiêu bảo điện đã mất đi vầng sáng mờ ảo, dưới ánh trăng lộ chút cảm giác tiêu điều, không còn cái vẻ chói lọi rạng rỡ sáng khắp thiên hạ như trước kia nữa. Tuy tòa điện vẫn rộng lớn nhưng đã mang hơi hướm hoang phế. Dù là vậy, Trần Cảnh xuyên qua điểm điểm ánh sáng đầy trời đi tới trước tòa đại điện nguy nga trùng điệp này vẫn cảm thấy mình rất nhỏ bé. Trước mắt hẳn là một cái cổng trời khổng lồ, trên cổng có không ít điểm hư hỏng, vài dấu vết bị cắt xẻ của thứ sắc bén nào đó, vài dấu vết gãy vỡ khác do bị thứ nặng nề đập vào. Trên cổng trời có hàng chữ lớn: “Đông thiên môn.”

Từng điểm ánh sáng đáp xuống trước Đông thiên môn, rồi nhanh chóng biến mất không còn thấy gì nữa. Trần Cảnh có thể nhìn thấy bọn họ đi vào, nhưng vừa vào đã biến mất, không cảm ứng được bọn họ nữa.

Hắn hiện thân bên dưới Đông thiên môn, đưa mắt nhìn quanh bốn phía. Chỉ thấy điểm điểm ánh sáng cực nhanh trên bầu trời, thỉnh thoảng có điểm sáng xuyên qua bên cạnh hắn cực nhanh. Và rồi ánh mắt hắn đột nhiên khựng lại. Hắn nhìn thấy một người, một người mà hắn không thể nào tưởng tượng sẽ gặp được.

Đó là một ông lão có mái tóc xám trắng, mặc áo vải xám, chân mang giày vải. Loại trang phục thông thường, khí chất thông thường này lại có thể đi tới chín tầng trời. Trừ lão kiếm khách ra, Trần Cảnh không thể nghĩ tới người nào khác trong thiên hạ có thể như vậy được.

Thế nhưng ngay khi hắn mở miệng định kêu lên thì lão kiếm khách đã bước từng bước ra, đi vào trong Đông thiên môn.

Mọi chuyện tựa như ảo giác.

Trần Cảnh bèn nhanh chóng đuổi theo sau.

----- 000 -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 2: Kiểm Chú

oOo

Trần Cảnh sải bước đi vào Đông thiên môn. Vừa bước vào, cảnh tượng trước mắt đột nhiên biến đổi. Đập vào mắt hắn là mấy bộ thi thể với tư thế như thể tự té ngã xuống đất. Hiển nhiên bọn họ đều nhắm thẳng hướng chạy ra khỏi Đông thiên môn, định rời khỏi tòa Linh tiêu bảo điện này. Gương mặt bọn họ đầy vẻ thống khổ và hoảng sợ, có thi thể vẫn còn chớp động ánh sáng của linh bảo cà sa vẫn hoàn hảo như cũ. Tất cả bọn họ đều đã chết, toàn thân lại không có vết thương nào cả.

Hắn nhìn quanh bốn phía. Bóng dáng của lão kiếm khách đã sớm biến mất không còn chút dấu vết. Hắn ngẩng đầu, nhìn thấy khoảng không phía trên. Dù trên đó không có mây trắng lơ lửng, khí trời an lành nhưng vẫn có thể tưởng tượng được, ngàn năm trước nếu ngẩng đầu tại nơi đây chắc chắn sẽ nhìn thấy mây trắng phiêu phiêu, hào quang vạn đạo. Còn bây giờ, hư không này còn nhiễm thêm một loại sát khí khắc nghiệt. Hắn thầm cảnh giác vì biết rõ trong Thiên đình này tràn đầy kiểm chú, có thể im hơi lặng tiếng giết thần diệt tiên. Ngàn năm trước đã có nhiều bậc đại thần thông như vậy phải chết dưới kiểm chú này, cho nên hắn không cho rằng mình cao minh hơn bọn họ. Hơn nữa, những thi thể ngã xuống trước mặt hắn lúc này chính là minh chứng tốt nhất, rằng kiểm chú trong Linh Tiêu bảo điện vẫn còn tồn tại. Dù có ngàn năm trôi qua vẫn đủ sức giết chết chúng tu sĩ cười mây lướt gió khắp thế gian đương thời này.

Nhìn bên ngoài, các đại điện gần như còn nguyên vẹn, dù không lồ nhưng vẫn còn nguyên mái ngói hiên thềm. Thế nhưng khi đi vào, phía trên

đỉnh đầu rõ ràng là một bầu trời rộng lớn. Nhìn ra bốn phía xung quanh, cũng vẫn là bầu trời trong xanh với vô số những điểm sáng. Từ bên trong nhìn ra bên ngoài không có chút trở ngại nào, như thể bốn phía xung quanh hoàn toàn không có thứ gì cản trở tầm mắt cả. Hắn quay đầu nhìn lại Đông thiên môn, cũng chỉ thấy hai cây cột khổng lồ đang sừng sững đứng đó, như thể đã đứng hàng trăm triệu năm giữa trời đất, tồn tại từ xa xưa cho tới bây giờ. Bên trên cây cột chống đỡ là mái ngọc xà vàng, thế nhưng trên đó đã đầy những dấu tích hoang phế. Trừ bỏ thứ này ra, hắn không còn nhìn thấy kiến trúc khác nào nữa.

"Khục, khục khục..."

Đột nhiên, Trần Cảnh không nhịn được bật lên tiếng ho khan. Cơn ho này đến không hề có dấu hiệu, chỉ đột nhiên kéo tới, không chỉ khiến phế phủ hắn cồn cào mà còn khiến lòng hắn chấn động. Thân thể của hắn là tượng đá, tuy những năm gần đây đã có ba chỗ là lưng, huyết Đan Trung, đan điền đã hoàn toàn hóa hình, từ ba nơi này làm trung tâm dần chậm rãi tan ra bốn phía xung quanh. Thế nhưng ngoại trừ ba nơi này, không còn nơi nào biến hóa từ thân đá thành thật cả, dù cho tất cả đang dần xuất hiện tri giác yếu ớt cả rồi.

Mà bây giờ hắn lại ho khan, hơn nữa còn cảm giác hơi đau rát. Đau rát từ phổi hắn truyền tới, làm hắn cảm giác được phổi mình dần sống lại. Điều này làm hắn hiểu được bản thân mình đã trúng kiếm chú. Hắn từng nhìn thấy được tình hình của Diệp Thanh Tuyết trong Linh Tiêu bảo điện qua Trọc Lăng quan. Khi đó hắn đã thấy được tầng tầng ánh kiếm, ánh kiếm như gió thổi trên một tấm lụa trắng, còn Diệp Thanh Tuyết đang gắng gượng né tránh. Lúc này không nhìn thấy gì cả, thế nhưng hắn vẫn bị thương, thương tổn ngay trong phế phổi. Hiển nhiên có lẽ những thi thể nằm trên mặt đất kia là những kẻ đã bị trúng kiếm chú, đang dốc sức liều mạng rời khỏi nơi này.

Trần Cảnh không lui về. Tuy kiếm chú quý dị khó lường, khiến phổi hần đau đớn nhưng hần tự nhận vẫn có thể chịu đựng được. Bởi vì những kẻ chết đi kia đều là những kẻ xông vào đây khi vàng sáng mờ còn chưa tàn đi hết.

Hần lại không nhịn được mà ho khan lên vài tiếng, rồi nhanh chóng bước về phía trước. Hần không phi đột đi như những điểm ánh sáng khác, chỉ chậm rãi bước đi. Mặt đất nơi này đầy những vết kiếm, nhìn kỹ còn thấy có vài thi thể đã khô héo từ lâu, có một số pháp bảo không còn chút lấp lánh ánh sáng nào nữa. Hiển nhiên đã ngàn năm trôi qua, nếu không phải là linh vật tiên thiên thì đều đã bị tiêu tan hết linh khí cả rồi. Họa may còn vài thứ đặc thù nào đó còn có thể bảo trì linh tính.

Trần Cảnh đi ba mươi hai bước, đã ho bảy tiếng. Hần phát hiện dường như những người khác không phát hiện ra ảnh hưởng của kiếm chú.

“Chẳng lẽ bọn họ không bị thương tổn, hay căn bản là bọn họ không phát hiện ra?” Trần Cảnh thầm nghĩ như vậy.

Bước thứ ba mươi ba, cảnh tượng trước mắt hần biến đổi.

Một đại điện nguy nga chân thật xuất hiện ngay trước mặt hần. Bảng hiệu phía trên cổng điện đã hư hao thành hai nửa. Chử trên bảng vẫn còn lóng lánh ánh vàng, một nửa trên tấm bảng đó còn sót lại vẹn vẹn hai chữ “Linh Tiêu”. Trần Cảnh không muốn tìm hiểu thêm những chữ tiếp theo là gì, nhưng hần chắc chắn đây không phải là Linh Tiêu bảo điện.

Linh Tiêu bảo điện là danh xưng cho cả một quần thể đại điện khổng lồ trên Thiên đình, là nơi ở của Hạo thiên Kim khuyết Vô thượng Chí tôn Tự nhiên Diệu hữu Di la Chí chân Ngọc hoàng Thượng đế * thống ngự vạn trời. Ngay ở trung tâm nhất, có một lối đi vào. Trần Cảnh thầm nghĩ đại khái có thể từ nơi này đi thông tới Linh Tiêu bảo điện.

(* Tên đầy đủ của Ngọc Hoàng thượng đế_Hoangtruc)

Từ bên ngoài nhìn vào không thể thấy được bên trong kia có hình dạng thế nào. Dù cho bị kiếm chú ăn mòn ngàn năm, thế nhưng tòa Linh Tiêu bảo điện này vẫn là một linh bảo hàng đầu trên thế gian. Năm đó Ngọc Hoàng đại đế nắm trong tay Linh Tiêu bảo điện cùng với rất nhiều thần tướng thủ đóng tại Thiên đình này, thế nhưng vẫn bị kiếm hà giết chết. Có thể thấy lúc ấy dòng kiếm hà một đường tru diệt tiên thần đầy trời phải cường đại đến thế nào.

Dù hiện tại Trần Cảnh nhìn thấy Thiên đình đầy hoang tàn, nhìn thấy đám xương cốt ngàn năm trong Thiên đình này vẫn cảm giác như không tin được.

Trần Cảnh dùng ánh kiếm hộ thân, sai bước đi vào một đại điện không rõ tên tuổi.

Vào bên trong, Trần Cảnh chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại. Hiện tại hắn mới coi như vào được bên trong. Đột nhiên, một điểm sáng lóe lên, lướt qua người hắn rồi nhanh chóng bay thẳng mất hút vào sâu bên trong. Có ba điểm sáng khác nữa theo sát phía sau. Trần Cảnh dùng Phá Vọng nhãn có thể nhìn ra mặt mũi bọn họ, thấy được bọn họ đều có thân phận là Yêu tộc cả.

Một điểm sáng nữa lại lóe lên bên người Trần Cảnh. Một người hiện thân. Người này mặc một bộ pháp bào tối màu, y liếc nhìn Trần Cảnh rồi lại hóa thành điểm sáng biến mất hút sau cổng đi vào.

Đột nhiên Trần Cảnh cảm thấy người này vô cùng quen mắt. Nhìn y, Trần Cảnh chợt nghĩ tới Nhật Diệu Đế Quân cùng Sư Tử Minh Vương.

Trần Cảnh mới đang nghĩ ngợi, chân bước vài bước đã đến cửa vào một tòa điện. Đập vào mắt hắn là một quảng trường, đi sâu hơn nữa sẽ đến điện thờ. Trong đó có không ít người, bọn họ đều đang tìm tòi bốn phía, đồng thời không ngừng cảnh giác đề phòng lẫn nhau. Lúc Trần Cảnh bước vào

trong này, cả đám đều nhìn qua. Hắc không để ý đến bọn họ, chỉ liếc nhìn qua đã thấy rõ hết tòa điện này. Hắc lại đi xuyên qua nơi này, tới một tòa điện nhỏ khác. Trong này cũng có vài người đang tìm kiếm bốn phía. Trần Cảnh liếc qua, không nhìn thấy Diệp Thanh Tuyết, bèn không để ý xem những người kia đang tìm kiếm thứ gì mà tiếp tục đi qua, tìm đến cửa ra ngoài.

Ra khỏi cửa điện, trước mắt hắc lại có một đại điện khác, rộng rãi hơn mấy nơi khác nhiều. Trần Cảnh biết đã đến được bên trong Linh Tiêu bảo điện thật sự. Bên cạnh hắc lại lóe lên điểm sáng. Đáng lẽ điểm sáng này sẽ len qua bên phải hắc mà xông tới, thế nhưng nó lại đột nhiên xoay ngược lại phương hướng vừa mới đến, bỏ chạy đi mất. Trần Cảnh nhìn lại, chỉ thấy ánh sáng trên người nọ tản đi, cả người lóe lên rồi té nhào sau bậc cửa, ánh mắt đầy hoảng sợ. Thế nhưng kẻ đó không cách nào đứng dậy được, cuối cùng đành nằm nơi đó, im hơi lặng tiếng, đến một tiếng hét thảm cũng không phát ra được.

Trong phổi của Trần Cảnh chợt mơ hồ đau rát, hắc kinh hãi nghĩ: “Chẳng lẽ đến lúc này bọn họ mới phát hiện mình trúng kiếm chú sao?”

Kiểm chú là tên gọi mà hắc từng nghe được trong Côn Lôn. Trước kia hắc không rõ là gì, hiện tại có thể đại khái suy đoán kiếm chú chính là sát nhập kiếm ý vào trong một loại chú pháp. Hay nói là một loại nguyên rủa dung nhập vào trong kiếm đạo nhằm truy sát kẻ địch, chỗ nào cũng có, không thể ngăn cản được.

Hiện tại Trần Cảnh đã dần chấp nhận sự thật năm đó có một kiếm hóa thiên hà. Trong nhận thức của hắc, có lẽ đó đã đến cực hạn của kiếm đạo, không cách nào vượt qua được.

Trần Cảnh cảm nhận trong thể nội mình như có một vài con sâu nhỏ đang chui vào người. Hắc hiểu do đặc thù thân thể mình, cho nên kiếm chú ít ỏi còn sót lại không thể thoát cái giết chết mình như những người kia

được. Hơn nữa khi cố gắng cảm giác tinh tế hơn, hắn còn thấy được kiếm chú đang bị phá hư trong cơ thể mình. Có lẽ là một điểm ảo diệu của thân thể tượng đá này mang lại cũng nên.

Đại điện này nhìn qua vô cùng hoàn hảo, còn lộ ra một uy áp mơ hồ. Nhìn thoáng qua còn có thêm một cảm giác xa xưa cao diệu, như thể có một quỷ thần tồn tại từ thời xa xưa đang chăm chú nhìn vào chúng sinh trăm họ.

Bên trên có một tấm biển hiệu làm bằng ngọc xanh, có ba chữ to đen kịt – Thanh Hoa cung.

Trần Cảnh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Ở nơi này hắn mới chính thức cảm nhận được bản thân đang ở trong một quần thể cung điện. Thần niệm hắn trải rộng ra. Đây là lần đầu tiên hắn dùng thần niệm cảm giác mọi thứ trong Linh Tiêu bảo điện này.

Trong hư không có đầy những sợi tơ kiếm lơ lửng mà mắt thường căn bản không nhìn thấy được. Tơ kiếm không chỗ nào không có, có ở quanh người hắn, có chui vào theo hơi thở của hắn. Dù là hắn không hít thở thì những sợi tơ kiếm rất nhỏ kia cũng thuận theo linh lực vận chuyển mà chui vào bên trong thân thể hắn. Linh lực vận chuyển càng chậm, tơ kiếm đi vào bên trong cơ thể cũng sẽ ít đi.

Vì thế khi những người khác phát hiện ra không đúng thì đã không còn thời gian để có thể bỏ chạy được rồi.

Tản thần niệm ra hư không, Trần Cảnh chỉ cảm ứng được một vùng nhỏ quanh nơi này. Hắn nhận thấy mấy tòa điện nhỏ kia thấp hơn nơi này không ít. Lúc đi đến đây hắn không cảm nhận được địa thế nơi này khác biệt, chỉ thấy mái ngói tầng tầng lớp lớp trùng điệp đan xen nhau. Thế nhưng khi đặt chân đến Thanh Hoa cung này mới thấy được, đây là một tòa chủ điện chân chính.

Đột nhiên Trần Cảnh cảm thấy mê muội. Kiểm ý không chỗ nào không có, thuận theo thần niệm đi vào trong cơ thể hắc, khiến hắc mê muội, đầu bắt đầu đau đớn.

Hắc khẽ lắc đầu như muốn đuổi đám kiểm chú này đi, thế nhưng lại không thể nào làm được. Mà kiểm chú kia còn thuận theo linh lực và thần niệm của hắc chảy đến kiểm thân.

Hắc vội ngừng lại, cố hết sức khiến linh lực trong cơ thể yên lặng lại. Hắc không định đi ra ngoài. Hắc tự thấy còn có thể chịu đựng được, cho nên mới nhắc chân lên, đạp bước vào Thanh Hoa cung.

Đi vào cung điện này, hắc có cảm giác như nơi đây hình thành nên một thế giới khác. Vẫn là tường đỏ, vách đỏ, vẫn là những cây cột trụ đỏ, còn có cả đủ loại điểm sáng tràn ngập màu sắc, có mặt trời, mặt trăng và các ngôi sao. Ngược nhìn lên, hắc vẫn thấy được nóc điện, thế nhưng hắc vẫn cảm giác đặc biệt cao. Mỗi viên ngói trên đó đều có những đường vân, trên mỗi xà nhà đều có khắc phù chú.

Có không ít người đã chết ngay cửa ra vào. Nhìn trang phục của họ có thể phân biệt được, có kẻ là thần quan trong Thiên đình hơn ngàn năm trước, cũng có kẻ mới vừa chết đi, trên người vẫn còn vương chút hơi ấm.

Nơi đây giống như một tòa điện ma đang cắn nuốt lấy tính mạng sinh linh trên trời này.

Ngay lúc Trần Cảnh còn đang quan sát mọi thứ, đột nhiên ngoài cửa ra vào có một người mặc tăng bào màu xám bước vào. Người này trên đầu có chín giới điểm đỏ như son, giữa trán có một nét sổ thẳng đứng, tay cầm chuỗi phật châu. Vừa mới vào tới cửa Thanh Hoa điện đã niệm một tiếng “Ngã Phật từ bi”. Đồng thời người này bèn nói thêm;

- Đạo hữu định ở Thanh Hoa cung này mà xưng Đế quân sao?

----- 000 -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 3: Thế Tôn Danh Cứu Khổ, Đạo Quân Hào Trường Sinh

oOo

Người này chính là Mộc Chân. Trần Cảnh đã từng gặp qua không nhiều hòa thượng, có thể khiến cho hẩn nhớ kỹ thì lại càng ít. Mộc Chân chính là một trong số đó. Pháp lực và thần thông của y đều là trời sinh. Trước kia, y từng là một trong những người có danh tiếng nổi nhất của thế hệ trẻ châu Hắc Diệu, nhưng vì bị Trần Cảnh đánh bại mà danh tiếng rớt xuống. Tuy nhiên, y vẫn còn tốt hơn so với hai người đi cùng. Dù sau này y lại thất bại một lần nữa ở trong thần vực của Trần Cảnh nhưng đã khiến tất cả mọi người trong thiên hạ đều phải nhớ tới mình. Nếu như trận chiến đó không phải diễn ra ở trong thần vực của Trần Cảnh thì cũng không ai dám chắc rằng hẩn sẽ là người chiến thắng. Bởi vì lúc đó Mộc Chân đã có được vài loại thần thông.

Trần Cảnh nghe lời của Mộc Chân thì đã lập tức hiểu được mọi chuyện. Những kẻ thần thông cao cường đến đây không phải để tìm kiếm bảo bối và sách vở, mà muốn có được quy tắc chung của mỗi pháp điện trong Linh Tiêu bảo điện. Mỗi một đại môn phái đều có tín vật truyền thừa. Đó có thể là ấn, là phù, tuy không giống nhau nhưng chúng đều có một điểm chung là có thể điều khiển được đại trận bảo vệ môn phái, giúp cho người chưởng quản trở nên bất bại khi ở trong phạm vi sơn môn. Linh Tiêu bảo điện chính là pháp bảo, thậm chí là linh bảo tiên thiên. Chính vì thế tất cả mọi người đều nghĩ rằng bên trong nó nhất định có quy tắc chung gì đó. Còn là thứ gì thì không ai biết được, có thể là một ấn tín, hoặc một vật vật vờn không ai để ý.

- Đạo bất đồng, sao lại tự xưng là đạo hữu? Phật gia các người tu hành không phải đều là lục căn thanh tịnh, đại tự tại hay sao?

Trần Cảnh nói.

- Ha ha, Phật gia tu chính là tất cả đều là duyên pháp viên dung (viên mãn, dung hợp)

Mộc Chân nói.

Trần Cảnh xoay người lại nhìn y, nói:

- Vậy người tới nơi này, là có duyên pháp gì, muốn thành tựu duyên pháp gì?

Mộc Chân niệm một tiếng phật hiệu, đang muốn nói tiếp thì Trần Cảnh đã hóa thành một điểm ánh sáng bay đi. Bởi vì hắn mơ hồ nghe thấy một tiếng sấm. Ở trong Linh Tiêu bảo điện, Trần Cảnh chỉ có thể nghĩ đến một người là Diệp Thanh Tuyết chứ không còn ai khác nữa.

Nơi này rất lớn, có rất nhiều cửa điện. Càng vào bên trong kiểm chú càng cực kì nồng đậm. Trần Cảnh không dám tản thần niệm ra mà chỉ có thể dùng mắt nhìn, nhưng hắn lại không thể nhìn thấy gì. Lúc này hắn cũng không còn để ý đến chuyện dùng linh lực ở trong điện Thanh Hoa có bị kiểm chú xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng hay không. Ngay khi hắn bước qua cửa điện để đi vào điện Thanh Hoa, bỗng một tia chớp sáng lao thẳng đến trước mặt.

Trần Cảnh xoay người sang bên cạnh, nhưng vẫn không tránh được. Tia chớp đánh vào người hắn, tạo thành một vầng sáng phủ trùm cả người.

- Xoẹt.. Xoẹt.

Trong ánh chớp đó, ánh kiếm trên người Trần Cảnh xuất hiện. Tiếng kiếm ngân vang từ bên trong, lẫn át hết cả tiếng chớp sét tạo ra. Ngay lúc này, thân thể của Trần Cảnh đã xuất hiện ở không trung. Cả người của hắn được bao phủ bởi ánh kiếm chớp tắt bất định. Ngay khi ánh chớp bị tiêu diệt thì một luồng ánh sáng màu vàng kim như xuyên qua hư không lao đến, cơ hồ phủ trùm kín cả bên trong tòa điện này.

Trần Cảnh há mồm phun ra một luồng ánh kiếm bắn về phía ánh sáng màu vàng. Cùng lúc đó hắn bước thêm một bước, tiếng kiếm ngân vang lên. Một tia sáng trắng lóe lên, như một thanh kiếm cắt đứt tờ giấy ánh vàng đâm thẳng về phía dưới một cây trụ nhà rất lớn.

Bây giờ, hắn mới phát hiện ở nơi đây còn có hai người nữa. Trong đó một người chính là kẻ lúc trước mang lại cho hắn cảm giác rất giống Sư tử Minh Vương và Nhật Diệu đế quân. Luồng sáng vàng kim đánh vào hắn lúc này cũng là xuất phát từ tay gã. Gã mặc một bộ pháp bào màu tối, lại gần như trong suốt như nước. Ngoại trừ trong hai mắt có một đạo ánh sáng như dòng nước và cả người đang bị bao phủ bởi một tầng hơi nước mờ ảo thì khuôn mặt của gã rất bình thường.

Kẻ còn lại là một đạo sĩ có gương mặt lạnh lùng. Y mặc đạo bào màu trắng bạc như tuyết. Tóc của y được búi lên rất cao. Trên đạo bào có rất nhiều phù văn giống như do các tia chớp biến thành. Y đứng im tại chỗ nhưng lại khiến người nhìn có cảm giác như một ngọn núi lớn. Ánh mắt của y như có sấm sét. Trên trán là một hình tia sét giống như bầm sinh đã có. Y lạnh lùng nhìn Trần Cảnh. Tia chớp sáng vừa rồi chính là do y đánh ra. Trần Cảnh có thể xác định là lời thuật của y chỉ sợ cũng không dưới sự tỷ mình.

Cả ba người ai cũng không nói gì cả. Trong một thời gian ngắn, không gian nơi đây im lặng đến mức ớn lạnh.

Trần Cảnh nhìn khắp xung quanh nơi này. Hắn chỉ thấy có một cây trụ bằng ngọc rất lớn đang chống đỡ xà chính của cung điện, cũng chính là trung tâm của cung Thanh Hoa. Với xà chính là trung tâm, có rất nhiều xà phụ kết nối trải rộng ra toàn bộ cung điện giống như một cái mạng nhện.

Trần Cảnh thầm nghĩ: “Chẳng lẽ cây trụ này chính quy tắc chung có thể khống chế mọi thứ ở cung Thanh Hoa.” Ngay khi hắn còn đang suy nghĩ thì cửa vào lại mở ra. Người đến chính là hòa thượng Mộc Chân.

Y tiến lên vài bước rồi dừng lại. Y liếc mắt đã phát hiện ra cây cột trụ bằng ngọc đó nhưng cũng nhận thấy nó không có gì đặc biệt. Chỉ có điều nó mang màu tối đen, ảm đạm hơn so với những nơi khác trong điện này.

Ngay khi Mộc Chân bước vào, đạo sĩ mặc đạo bào màu trắng như tuyết đã cười lạnh, nói:

- Hóa ra trên Linh sơn cũng không thanh tịnh.
- Mộc Chân gặp qua đạo quân.

Mộc Chân chỉ nói.

Trần Cảnh chưa từng biết đến đạo quân, cũng là lần đầu tiên hắn gặp mặt. Nhưng chỉ nghe cách nói chuyện của Mộc Chân thì tất nhiên thân phận của người này phải cực cao.

Ngay lúc này, lại có hai người nữa đi vào nơi này. Cũng khiến Trần Cảnh cảm thấy ngạc nhiên khi nhìn thấy họ. Một người là Nhật Diệu đế quân ở địa ngục, người còn lại là Sư Tử Minh Vương. Cả hai vừa tiến vào thì ngay lập tức bao vây Trần Cảnh và đạo quân lại.

Đạo quân nhìn tình thế xung quanh, nói:

- Có vẻ như các người đang trong tình thế bắt buộc phải có được cung Thanh Hoa này rồi. Chẳng lẽ các người cho rằng nhiều người là có thể bức lui được ta hay sao?

- Thế Tôn danh cứu khổ, đạo quân hào trường sinh. Đạo quân và Thế Tôn ngang hàng, tiểu tăng sao dám bất kính.

Mộc Chân nói ra.

Trước đây, Trần Cảnh chưa từng nói chuyện với Mộc Chân, nên cũng không nghĩ tới y lại là người rất biết lễ nghĩa, không để lại sơ hở gì. Sau khi nghe Mộc Chân nói, Trần Cảnh đã biết được người này chính là Trường Sinh đạo quân. Tuy hẳn biết được đạo hiệu nhưng vẫn không biết rõ lão là ai.

Trường Sinh đạo quân nói:

- Địa ngục gọi là Nhật Diệu đế quân, ở bên ngoài thì được xưng là Sư Tử Minh Vương, ở thủy phủ lại được gọi là Động Châu đế quân. Thuật hóa thân của người quả nhiên lợi hại.

Đột nhiên lão nói một lời không đầu không đuôi, sau đó ngay lập tức hóa thành một tia ánh chớp bỏ chạy. Trần Cảnh cũng bước thêm một bước, hóa thành một luồng ánh kiếm chớp lóe mà đi.

Trần Cảnh lại hiểu rõ lời nói không đầu không đuôi kia của Trường Sinh đạo quân. Hóa ra Nhật Diệu đế quân, Sư Tử Minh Vương, Động Châu đế quân đều là một người. Hẳn không biết ai mới là bản tôn, hoặc có thể cả ba đều là hóa thân và bản tôn thì không ở nơi này. Về phần Mộc Chân kia hiển nhiên là đi cùng với họ nên lão mới nói bọn họ bắt buộc phải chiếm lấy cung Thanh Hoa.

Trần Cảnh không nghĩ rằng Trường Sinh đạo quân e ngại bọn họ. Có lẽ lão chỉ cảm thấy chuyện có làm cũng không có kết quả nên quyết đoán rời

đi. Dù cho chính bản thân Trần Cảnh cũng cảm thấy Trường Sinh đạo quân có một loại khí chất cao thâm khó lường.

Trần Cảnh độn kiếm rời đi, bọn họ cũng không thể ngăn cản được. Hắn đi theo ngay phía sau Trường Sinh đạo quân, trong nháy mắt đã bay ra khỏi cung Thanh Hoa, rồi hướng sang phía bên trái. Một lúc sau Trường Sinh đạo quân lại đến trước cửa một tòa cung điện khác có cấu trúc gần giống như cung Thanh Hoa. Lão không thèm để ý đến việc Trần Cảnh đã hiện thân ở cách đó không xa. Lão chỉ tay lên trời, một luồng sấm sét đột nhiên sinh ra, rồi đánh xuống cửa cung điện. Cứ liên tục năm đạo như thế hạ xuống, hoa văn trên cửa điện đã ngưng tụ thành năm chữ phủ Thần Tiêu Ngọc Thanh.

Lão quay lại nhìn thoáng qua Trần Cảnh, nói:

- Cung điện này đã thuộc về ta. Nếu như người muốn thì cứ ra tay đoạt lấy.

Vừa nói xong, lão đã hóa thành một tia chớp bay vào bên trong.

Ngay khi Trường Sinh đạo quân biến mất, một cánh cửa của phủ Thần Tiêu Ngọc Thanh lại mở ra. Một người mặc đạo bào màu đen, mặt cũng màu đen, trên mặt có vô số vết sẹo nhìn cực kì xấu xí, còn thân hình lại cao lớn. Gã ôm một thanh kiếm có vỏ màu đen như mực. Người này vừa xuất hiện, Trần Cảnh đã cảm thụ được sát khí rất mạnh.

Gã chính là hộ pháp. Trần Cảnh xoay người, bay đi. Sát khí ở trên người kẻ đó tỏa ra cực kì mạnh, ít người có thể bì nổi. Nếu tâm trí ai không kiên định, chỉ cần nhìn gã lâu một chút thì sẽ xuất hiện ảo giác núi thây biển máu. Trần Cảnh nghĩ ngay đến Lục Tiên kiếm, một trong bốn thanh sát kiếm nổi danh thiên hạ.

Khí tức trên thân gã đã tương thông với Lục Tiên kiếm. Trong thiên hạ, rất ít người có thể ngăn được một kiếm của gã. Trần Cảnh không hiểu được

tại sao Trường Sinh đạo quân có thể khiến gã làm hộ pháp trông coi cửa điện.

Trần Cảnh quay trở ngược lại cung Thanh Hoa. Vốn hăn muốn từ đây tìm ra con đường đi thông vào sâu bên trong. Chẳng qua, ngay khi hăn trở lại, bên trong cung Thanh Hoa đã đầy những hào quang lóng lánh, pháp thuật như nước lũ trút xuống.

Cây ngọc trụ ở trung tâm tỏa ra hào quang chói mắt, bắn ra bốn phía xung quanh. Ở trên cột trụ xuất hiện rất nhiều phù văn dày đặc, rồi lại biến mất. Dưới chân ngọc trụ, ba người Nhật Diệu đế quân, Sư Tử Minh Vương, Động Châu đế quân, mỗi người đang ấn một tay lên trên, tay còn lại dựng ở trước ngực bấm niệm thần chú.

Còn toàn thân Mộc Chân đang phát ra ánh sáng màu vàng kim chói mắt. Đỉnh đầu chín điểm giới tỏa ra ánh sáng màu đỏ. Trước mặt y lại chính là Đông Nhạc đại đế.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 4: Kiểm Diệt Tung Hoành Nhập Linh Tiêu

oOo

Trần Cảnh xuất hiện khiến cả hai bên đều cảm thấy căng thẳng. Tất cả lập tức ngừng tấn công, cảnh giác nhìn hắn.

Bọn họ đều là cường giả trong thiên hạ, trấn thủ một vùng, xưng vương xưng đế. Nhưng ngay khi Trần Cảnh xuất hiện, bọn họ vẫn cảnh giác như cũ. Trần Cảnh không muốn tranh đoạt cung Thanh Hoa với bọn họ. Hắn xoay người lại, hóa thành một luồng ánh sáng kiếm bay vào một cánh cửa cung bên trong rồi biến mất. Ngay khi Trần Cảnh rời đi, trong cung Thanh Hoa, pháp thuật lại bắn ra tứ phía.

Trần Cảnh lại tiếp tục bay vào sâu bên trong của điện Linh Tiêu, hy vọng có thể tìm thấy Diệt Thanh Tuyết. Sau khi đi qua hai tòa cung điện lớn lúc này, đại khái hắn đã có thể suy đoán được cấu trúc của toàn bộ điện Linh Tiêu này rồi. Nơi này lấy điện Linh Tiêu làm trung tâm, bốn phía là bốn tòa đại điện, xen giữa là tầng tầng lớp lớp những tòa tiểu điện. Tất cả tạo thành tòa Linh Tiêu bảo điện ở Thiên đình.

- Khụ khụ...

Trần Cảnh ho khan. Lúc này, cơn ho khiến hắn cảm thấy cực kì đau đớn, như cả lực phủ ngũ tạng đều bị chấn động.

Ánh kiếm trên người Trần Cảnh biến mất. Hắn đáp xuống mặt đất. Chỉ cần dùng mắt thường hắn cũng có thể thấy được nơi này tràn ngập tia kiếm.

Đây đã là bên trong của Linh Tiêu bảo điện, nếu hấn đi sâu hơn tí nữa thì thực sự rất khó để quay trở ra ngoài.

Lúc đầu, những người đến sớm nhất đã hấp thu hết kiếm chú ở bên ngoài Linh Tiêu bảo điện. Chính vì thế nên kiếm chú ở đó mới chậm rãi biến mất. Nơi này đã là sâu bên trong của Linh Tiêu bảo điện, có rất ít người đến nên kiếm chú ở đây vẫn còn rất dày đặc.

Trần Cảnh đang đứng giữa nơi giao cắt của rất nhiều con đường, trên đỉnh đầu là mái hiên không quá cao, hai bên là lan can màu xanh đen có khắc rất nhiều các loại hoa văn khác nhau trên bề mặt. Ở cách đó không xa là một tòa đình nhỏ. Trong đình đặt một chiếc bàn và bốn chiếc ghế làm bằng ngọc trắng. Một cô gái đang ngồi trong đình, mặt nhìn về hướng Đông. Nàng mặc một bộ quần áo màu đỏ vàng xen kẽ. Tóc nàng có cài một nhánh trầm hoa rủ xuống đầu chân mày. Mái tóc đen dài được vén qua một bên, buông dài qua chiếc cổ trắng như tuyết, rủ xuống cạnh bàn ngọc.

Trần Cảnh đi tới trước mặt cô gái. Nàng đang dùng tay chống cằm, nhìn lên bầu trời. Nơi đây như một vườn hoa, lại có thể ngắm cảnh bầu trời. Trần Cảnh đến gần mới phát hiện nàng vẫn còn rất trẻ tuổi, sắc mặt hồng hào, làn da trắng mịn.

Có vẻ như nàng có cuộc sống rất thoải mái. Trần Cảnh nhìn vào đôi mắt nàng, thấy hai điểm sáng màu trắng. Hấn nhìn kỹ lại thì đó là hình ảnh phản chiếu của dòng thiên hà trong mắt nàng. Trần Cảnh nhìn theo ánh mắt của cô gái, thấy được góc độ là đang nhìn lên bầu trời. Hấn có thể tưởng tượng được hơn một ngàn năm trước, cô gái này đang chống cằm ngồi nơi này nhìn lên bầu trời thì đột nhiên thấy được một dòng thiên hà phủ xuống. Nàng còn chưa kịp phản ứng thì dòng thiên hà kia đã cuốn phăng đi tất cả mọi thứ. Uy lực sót lại đến ngàn năm sau còn khiến Trần Cảnh không dám đi tiếp.

Trần Cảnh cảm ứng được cô gái này đã chết rồi, cũng không suy đoán ra được thân phận của nàng. Hắn cũng không muốn suy nghĩ nhiều về việc này. Bây giờ hắn muốn làm nhất là tìm được sư tỷ Diệp Thanh Tuyết. Hắn bèn ngồi xuống phía đối diện với cô gái.

Vừa ngồi xuống, một con bướm sắc sỡ từ trong miệng của hắn bay ra. Con bướm có cánh màu xanh lam nhạt, lại như thể màu ánh nước ngưng tụ lại mà thành. Trong đó còn có một mảng cánh màu vàng có trộn lẫn với ba màu: màu đen, xanh lam, trắng, có đốm chấm, hoặc có đồ án hình con mắt. Con bướm nhẹ vỗ cánh bay một vòng quanh đình rồi lần lượt đậu xuống ở bốn góc phía trên chiếc cột đỡ của đình. Giữa hai cây cột mà con bướm đậu lên, một tấm màn kiếm theo đó xuất hiện, từ trên rủ xuống bên dưới. Tiếng kiếm ngân vang nhàn nhạt, như tiếng người đang thì thầm giữa đêm khuya yên lặng.

Bốn phía Đông Tây Nam Bắc xung quanh đều có màn kiếm buông xuống, trong đình cũng càng thêm mờ ảo nhìn không rõ. Chỉ thấy con bướm chập chờn bay lượn trong đình. Những nơi nó đi qua, một đạo phù đột nhiên xuất hiện, rồi tỏa ra hào quang bao phủ toàn bộ ngôi đình. Ở bên trong, có hai luồng ánh sáng một đỏ một đen bay ra khỏi hai lỗ mũi của Trần Cảnh. Ánh sáng màu đen bay lên phía trên, chui vào dưới mái đình. Ánh sáng màu đỏ chui xuống bên dưới chiếc bàn.

Tất cả chỉ trong tích tắc, ngay sau đó ánh sáng bao quanh đình dần thu lại, cả tòa đình cũng không thấy đâu nữa. Chỉ còn một con bướm to cỡ bàn tay đang bay tại không trung. Nó bay phiêu hốt, không xác định, rồi đột nhiên biến mất. Khi nó xuất hiện trở lại thì đã ở khúc rẽ ngoặt ở hành lang phía trước.

Nhờ có con bướm này mà Trần Cảnh có thể nhìn thấy rõ ràng mọi thứ trong Linh Tiêu bảo điện, kể cả những tia kiếm bé đến mức mà mắt thường không thể nhìn rõ. Con bướm bay phiêu phiêu, chọt cao chọt thấp. Nó bay qua vài tòa điện nhỏ, lại qua vài tòa điện lớn hơn một chút. Mỗi tòa đại

điện nhìn qua đều có vẻ ngoài tương tự nhau, nhưng vẫn có sự khác biệt. Bên trong mỗi tòa đại điện đều có bố cục bày biện khác nhau, đều có ẩn chứa thiên đạo riêng. Thịnh thoảng, hẳn có thể nhìn thấy có một số người ở ngàn năm trước đã chết đi bên trong một số tòa điện. Bọn họ đều chưa kịp phản ứng gì thì đã chết.

Bay đi, bay đi mãi, con bướm bay trong đại điện tĩnh mịch này tìm kiếm Diệp Thanh Tuyết.

Hắn không biết rằng bây giờ ở bên ngoài Thiên đình đang có rất nhiều người tranh đấu. Hơn nữa đều là những kẻ có thần thông quảng đại trong thiên hạ. Tất cả họ đều muốn chiếm lấy đại cung điện này. Mục đích của bọn họ là trước tiên chiếm lấy những tòa điện nhỏ trước rồi lại chậm chậm như tằm ăn lên những tòa điện lớn hơn. Cuối cùng là bọn họ sẽ khống chế được cả Linh Tiêu bảo điện của Thiên đình. Không có ai giống như Trần Cảnh, ngay từ đầu đã tiến vào khu vực trung tâm để tìm kiếm. Dường như bọn họ biết rằng nơi đó có kiếm chú dày đặc, nguy hiểm trùng trùng.

Con bướm cứ một mực bay đi, tia kiếm cũng càng lúc càng dày đặc. Chẳng qua Trần Cảnh có thể thông qua ánh mắt của bướm Mê Thiên nhìn thấy sợi sợi tia kiếm kia đang giăng giăng hướng đi ra bên ngoài điện.

Bay nữa, bay nữa, phiêu hốt mờ ảo bay trong hư không, có nhanh có chậm chạp, hoặc chuyển hướng không tiến lên, hoặc chớp lóe vô định.

Cuối cùng, con bướm bay tới trước một tòa đại điện rộng rãi mà khổng lồ. Nơi này còn cao lớn, rộng rãi hơn tòa điện cung Thanh Hoa và đại điện đã bị Trường Sinh đạo quân chiếm giữ rồi đổi tên thành phủ Thần Tiêu Ngọc Thanh rất nhiều.

"Đây chính là Linh Tiêu bảo điện."

Dẫn đến cung điện này là ba mươi ba tầng cầu thang, trên cửa điện có một tấm biển cực lớn, viết bốn chữ to "Linh Tiêu bảo điện."

Phía trước đại điện này là một quảng trường. Bên trái quảng trường là một ngọn tháp rất giống với ngọn tháp hắc từng thấy trong tay Vô Vưu núi Côn Lôn. Chẳng qua hiển nhiên ngọn tháp này không phải là ngọn tháp trong tay y. Bên phải là một nơi đã bị tàn phá, có lẽ trước kia từng có thứ gì đó nhưng nay đã không còn lại vết tích. Trần Cảnh thầm nghĩ có lẽ nơi đó cũng từng có một ngọn tháp, chính là Linh Lung Trấn Yêu tháp.

Con bướm lướt một vòng trên quảng trường. Nó nhìn ra bốn phía xung quanh. Nơi đây là chỗ cao nhất. Ở hai phía Đông và Nam đều có một tòa điện to lớn không kém so với chỗ này. Đó chính là cung Thanh Hoa và phủ Thần Tiêu Ngọc Thanh. Hai hướng còn lại thì hắc không thấy được vì đã bị Linh Tiêu bảo điện chặn mất tầm nhìn. Ở nơi này, hắc có thể nhìn thấy có rất nhiều người đang bay rất nhanh, quanh người bao phủ ánh sáng đang tập trung đến hai tòa điện lớn. Ở mấy tòa điện nhỏ khác thì có ít người hơn. Thịnh thoảng cũng có một ít người bay đến Linh Tiêu bảo điện này, thế nhưng bọn họ cũng nhanh chóng quay ngược trở lại. Vì bọn họ có thể cảm nhận được nơi đây nguy hiểm đến tính mạng. Cho dù như thế vẫn có một ít người bay đến đây nhưng không dám đáp xuống bên dưới mà chỉ đứng ở trên cao nhìn xuống.

Trần Cảnh chỉ mượn ánh mắt của con bướm để nhìn, rồi bay nhanh đến chiếc cửa to lớn của Linh Tiêu bảo điện. Con bướm nhẹ nhàng đậu xuống trên cánh cửa, hai cánh khê vổ. Một luồng ánh sáng mịn mờ tỏa ra, con bướm cũng biến mất không còn tăm tích.

Vừa vào trong Linh Tiêu bảo điện, Trần Cảnh đã nhìn thấy bốn cây cột cực kì cao ở trung tâm, giống như trụ trời chống tại bốn điểm cực của bầu trời. Ở chóp đỉnh điện, tia kiếm tập trung dày đặc tựa như những đóa mây trắng. Từng mảng tia kiếm giống như tấm lụa mỏng đang vắt giữa không trung. Ở dưới sàn điện, thi thể cùng với pháp bảo chồng chất. Bọn họ đều có chung một biểu cảm là đang rất hoảng sợ nhưng vẫn cố gắng phản kháng.

Ở nơi cao nhất trong này là chỗ ngồi của Thiên đế. Một người con gái mặc bộ quần áo màu trắng đang đứng ở đó, trên áo nhuộm đầy vết máu. Tay nàng cầm một thanh kiếm mà Trần Cảnh chưa từng thấy bao giờ. Mũi kiếm chỉ vào người đang đối mặt với nàng. Tuy rằng như thế, Trần Cảnh chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra được sự tử mình đang rơi vào tuyệt cảnh. Ngay khi Trần Cảnh đi vào, cả Diệp Thanh Tuyết và người kia đều nhìn về phía hắn.

Diệp Thanh Tuyết nở nụ cười.

Người kia lại nói:

- Một con bướm, chỉ một cái hóa thân mà thôi. Hôm nay chúng ta đều phải chết.

Diệp Thanh Tuyết nói ra:

- Ta đã cược thắng. Quả nhiên sự đệ của ta đã tới trước.

Ngay lúc này, từ phía cửa lớn có một luồng ánh kiếm xuất hiện. Tiếng kiếm ngân vang, khiến người nghe cảm thấy lạnh băng. Một đạo kiếm quang lóe lên rồi biến mất. Một cô gái mặc đạo bào màu xanh xuất hiện ở nơi này.

Người kia cười to:

- Đệ tử của ta cũng đã tới. Trần nhi, giết hắn.

Người mà lão nói muốn giết chính là Trần Cảnh. Ngay lập tức, tiếng kiếm ngân vang lên. Một luồng ánh kiếm đã lao về phía con bướm đang bay trong không trung.

Luồng ánh kiếm chói mắt này như quỹ tích của Thiên đạo, muốn xé rách cả hư không nơi này.

Đây chính là Tuyệt Tiên kiếm, là thanh kiếm mà Ly Trần cầm giữ.

Trong nháy mắt, Trần Cảnh lại cảm thấy được loại kiếm ý đã từng gặp phải lúc còn ở trong thành Diêm La. Mấy năm không gặp, Ly Trần vậy mà đã nhập kiếm đạo rồi.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 5: Bảo Vệ

oOo

Ánh kiếm lạnh thấu xương xé rách hư không. Từ trên Tuyệt Tiên kiếm phát ra tuyệt sát khí, bức mở những tia kiếm tự do trong hư không.

Con bướm đang bay nhanh, chợt giống như bị quấy nhiễu, nhưng vẫn ra sức bay về phía trước. Có điều so sánh với ánh kiếm kia, tốc độ của con bướm lại thành cực kỳ chậm. Chỉ trong nháy mắt, chỉ nhất niệm, chỉ tích tắc ánh kiếm kia xuất hiện, con bướm đã bị ánh kiếm chém từ giữa thành hai nửa. Nó cố vỗ cánh nhưng chỉ có thể rơi xuống, rồi mới rơi có một nửa đã tiêu tán thành mây khói.

Trên chỗ cao nhất của Linh Tiêu bảo điện, Diệp Thanh Tuyết đứng đó. Nàng bỗng nở nụ cười, trường kiếm trong tay hạ xuống, người đang ngồi trên ghế vàng lập tức ngã về phía trước. Bỗng không biết từ đâu xuất hiện một con bướm. Thân bướm lấp lánh ánh kiếm chừng ba thước, muốn hạ tới từ phía sau đầu của người bị Diệp Thanh Tuyết lấy kiếm chỉ vào. Người nọ tức giận hừ một tiếng, sau gáy đột nhiên hóa thành một khuôn mặt, há miệng định nuốt cả con bướm lẫn ánh kiếm vào.

Con bướm kia tựa như có chút sợ hãi, ánh kiếm lóe lên. Con bướm đập cánh rồi biến mất. Diệp Thanh Tuyết ngồi thay vào chỗ người nọ vừa ngã xuống, bên người xuất hiện một con bướm. Ánh kiếm lại lóe lên, con bướm hóa thành người, cúi mình đỡ lấy bờ vai của Diệp Thanh Tuyết.

Không ngờ chỉ một sát na này Diệp Thanh Tuyết lại suy yếu như vậy. Trần Cảnh chưa bao giờ thấy nàng giống lúc này, khí tức sinh mệnh mỏng

manh như tơ. Trần Cảnh vội vùng tay, vô số ánh kiếm bao lấy Diệp Thanh Tuyết. Thế nhưng việc này cũng không có tác dụng bảo hộ, chỉ để Trần Cảnh cảm thấy an lòng hơn một chút mà thôi.

Vừa mới rồi, quanh thân Diệp Thanh Tuyết luôn có tia điện lóng lánh, ngăn cản những kiếm chú kia. Nhưng có vẻ tia điện chỉ cản được một bộ phận, nàng vẫn bị thương tổn.

Tuy con bướm không bị thương dưới kiếm chú vô tận, nhưng lại không cách nào bảo vệ được Diệp Thanh Tuyết, tựa như bản thân nó không thể thông qua ánh kiếm bảo vệ chính mình.

Ngay khi Trần Cảnh hiển hóa ra đỡ Diệp Thanh Tuyết, nàng bỗng nói:

- Đừng để ta rời khỏi chỗ ngồi này.

Nói xong, nàng nhắm hai mắt lại, khí tức nhanh chóng âm đạm xuống, tới tận lúc Trần Cảnh không còn cảm giác được khí tức gì trên người Diệp Thanh Tuyết nữa. Chỉ thấy trên tay nàng vẫn cầm một thanh kiếm mà Trần Cảnh chưa từng thấy, không phải Thanh Tâm Trấn Ma kiếm truyền thừa từ Thiên La, mà là một thanh kiếm trên mặt có hai chữ "Đế Vương".

Ở trước điện, Ly Trần cầm trong tay Tuyết Tiên kiếm, đi tới từng bước một. Năm ấy, nàng ta chiến một trận với Nhan Lạc Nương xong, bèn ở đỉnh La Phù tu hành, không xuất hiện trên thế gian đến tận lúc này. Hôm nay, vừa xuất hiện lại, nàng ta như đã bước chân vào kiếm đạo, khí tức trên thân hòa làm một thể với Tuyết Tiên kiếm kia. Ở một kiếm ban này, Trần Cảnh chỉ cảm nhận được khí tức duy nhất trên người nàng ta là lạnh như băng.

Ly Trần bước từng bước tới gần, quanh người mơ hồ có ánh kiếm phóng ra thu vào. Chỉ có cực ít tia kiếm có thể xâm nhập vào bên trong thân thể nàng ta.

Tất cả điều này đều là bởi vì Tuyệt Tiên kiếm. Kiếm khí tiên thiên không phải linh bảo thông thường có thể sánh bằng.

Ly Trần đi tới giữa điện thì không bước nữa.

- Vị trí này há ai cũng có thể ngồi!

Người nói chuyện đúng là Triệu Tiên chân nhân, người đã từng là chủ môn La Phù. Lão ta vẫn là thân nguyên thần, đương nhiên vượt qua Linh Tiêu bảo điện ngập tràn kiếm chú mà không chút ảnh hưởng nào. Trần Cảnh còn chưa đứng dậy, cũng chưa nói được gì, Triệu Tiên đã chụp một tay lại. Nhất cử nhất động của lão đã thành pháp, chỉ một cái chụp này, thân thể của lão không ngừng lớn lên, tay còn chưa bắt được Trần Cảnh, người lão đã cao ngang với Linh Tiêu bảo điện. Hai mắt lão như điện, tay ra đòn như có hào quang âm dương quấn quanh.

Một chưởng này, chẳng những muốn bắt Trần Cảnh, mà còn muốn bắt lấy cả Diệp Thanh Tuyết.

Trần Cảnh không có đường lui, càng không thể né tránh. Nếu như chỉ có một mình, khẳng định hắn đã xuất đòn kiếm tránh đi. Nhưng lúc này hắn không thể, phía sau hắn có Diệp Thanh Tuyết. Nếu hắn tránh, thì Diệp Thanh Tuyết xong rồi.

Chỉ thấy trong nháy mắt một chưởng kia chụp xuống, Trần Cảnh đột nhiên há miệng như rống to, nhưng lại không nghe được âm thanh gì cả. Miệng chưa khép lại, cả người hắn bỗng phát ra hào quang chói mắt, rồi thân thể hắn biến mất, một con bướm xuất hiện, vọt lên nghênh đón bàn tay kia.

Tiếng kiếm ngân vang lên trong tích tắc ấy, nghe lạnh thấu xương.

Trong điện, Ly Trần nắm thật chặt kiếm trong tay. Mắt nàng ta càng lúc càng trở nên sáng, phảng phất như có ánh kiếm phát ra từ đó. Lấy cảnh giới

hiện giờ của Ly Trần, có thể cảm thấy được một kiếm này của Trần Cảnh có thêm một chút gì đó rất khó nói so với trước kia. Trước kia, bất luận kiếm thuật pháp thuật của Trần Cảnh có cao minh cỡ nào thì nàng vẫn nhận biết được. Nhưng mà lần này, kiếm thuật của hắn đã có chút thần bí khó lường.

Ánh kiếm đâm thẳng tới vòng xoáy hai màu âm dương ở trong lòng bàn tay kia, cũng là nơi nguy hiểm nhất. Ánh kiếm ban đầu dày đặc như đan thành lưới đâm lên, nhưng càng gần bàn tay thì lại dần hợp lại rồi bay thẳng tới, như là vòng xoáy âm dương kia có lực hút vô tận, muốn hút hết ánh kiếm đi vào.

Trên thân con bướm lại lóe ánh kiếm như muốn giãy giụa thoát ra. Chỉ thấy hào quang âm dương trên bàn tay khổng lồ kia tăng mạnh, con bướm chợt lóe, biến mất, rồi lại xuất hiện ở trong lòng bàn tay.

Đương nhiên Trần Cảnh không biết đây là pháp thuật gì. Còn Ly Trần lại biết, đây là Nhiếp Kiếm Thủ của La Phù. La Phù nổi tiếng từ kiếm thuật, thế nhưng ít ai biết, La Phù còn có một loại pháp thuật nghe như cực kỳ bình thường, lại là một trong những pháp thuật cao thâm nhất của La Phù - Nhiếp Kiếm Thủ. Nhiếp Kiếm Thủ tự nhiên không chỉ là hút kiếm, mà còn có thể hút vạn vật.

Chẳng qua nhìn thấy Triệu Tiên chân nhân xuất ra Nhiếp Kiếm Thủ, Ly Trần lại nhú mày.

- Ha ha, hay cho một hóa thân kiếm linh, thực là đồ tốt.

Triệu Tiên chân nhân cười lạnh nói. Ly Trần càng nhú mày sâu hơn.

Đúng lúc này, bàn tay Triệu Tiên chân nhân chợt lấp lánh một luồng ánh kiếm, rồi tiêu tán trong ánh sáng ấy. Ánh kiếm không ngừng lại, khuếch tán bao phủ lấy thân thể Triệu Tiên chân nhân, cứ như là một ngọn lửa muốn đốt cháy rụi thân thể của lão.

Trong ánh kiếm, một con bướm bay thẳng tới hai tròng mắt Triệu Tiên chân nhân. Ánh sáng quanh thân bướm ngưng thực như kiếm.

Tiếng kiếm ngân vang lại lưu chuyển, giống như dẫn động những tia kiếm phân ly trong hư không.

- Hừ.

Triệu Tiên chân nhân tức giận hừ một tiếng, vung tay áo, như là muốn dùng cách này đập "lửa". Trần Cảnh chỉ cảm thấy một luồng lực lượng khổng lồ đủ để dời núi lấp biển ập tới.

Chỉ thấy con bướm đang bay lên bỗng ngừng lại, rồi như không chịu nổi sức gió, bị gió thổi rơi xuống hướng mặt đất.

Con bướm cố đập cánh, tiếng kiếm ngân vang lên chát chúa. Ánh kiếm tung hoành cắt nát hư không. Ngay khi con bướm muốn theo ánh kiếm mà đi, thoát khỏi phạm vi của Triệu Tiên chân nhân, thì Triệu Tiên chân nhân đột nhiên mở miệng quát lớn ra một huyền âm pháp chú, âm nặng như núi.

Theo tiếng quát của lão, Trần Cảnh chỉ cảm thấy như bị một ngọn núi lớn áp xuống, người trầm xuống, thân thể không tự chủ được rơi hướng mặt đất.

Kiếm quyết phân rất nhiều loại, đây là một loại kiếm quyết trong La Phù biến thành. Loại kiếm quyết này đúng là nặng như núi, hiện được chương giáo La Phù Triệu Tiên chân nhân sử dụng đúng là xuất thần nhập hóa, thoát khỏi phạm trù kiếm quyết, đạt tới một loại cảnh giới toàn thân.

Con bướm ra sức đập cánh, nhưng chỉ thấy nó không ngừng rơi xuống. Tiếng kiếm ngân ở giờ khắc này như là tiếng gào thét của con bướm trước khi chết.

----- 000 -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 6: Mê Thiên Kiếm Pháp

oOo

Cách đó không xa là Diệp Thanh Tuyết đang nằm ngã ở vị trí người từng đứng đầu Linh Tiêu bảo điện - Hạo Thiên đại đế từng ngồi. Nhưng giờ không rõ nàng sống chết thế nào. Việc duy nhất Trần Cảnh có thể làm là tuân thủ lời Diệp Thanh Tuyết đã nói, dừng để nàng rời khỏi ghế này.

Con bướm vỗ cánh, ánh kiếm bung ra từng đợt dữ dội. Trong ánh kiếm, mơ hồ có vô số con bướm bay ra, nhưng lại không có con nào là thật. Đột nhiên, một luồng sáng chói mắt lóe lên, ở giữa ánh sáng trắng chói lòa có xen lẫn chút sắc vàng. Cũng trong một sát na này, không thấy rõ được con bướm nữa.

Mà vào thời khắc ấy, con bướm rơi xuống trên mặt đất. Cái khí tức cuộn cuộn kia tràn lên mặt đất lại như là đất cát phát ra âm thanh ù ù, một mảnh mịn mờ, chỗ con bướm rơi xuống như bị vùi lấp lại.

Triệu Tiên chân nhân hơi nhíu mày, vung tay lên, đồng bụi đất vùi lấp con bướm bị thổi tung lên không rồi hóa thành hư vô. Nhưng con bướm vốn nên ở chỗ đó lại không thấy đâu nữa.

Triệu Tiên chân nhân có chút kinh ngạc. Lão ta không nhìn ra con bướm kia biến mất lúc nào. Ly Trần cách đó không xa cũng không thấy. Nàng ta chỉ nhìn rõ cảnh con bướm dù đã ra sức giãy giụa nhưng vẫn bị vùi lấp.

"Keng..."

Một tiếng kiếm ngân du dương vang vọng trong hư không. Tai vừa nghe, đã cảm thấy như lụa mỏng lướt qua hai má. Trong điện, Tuyệt Tiên kiếm trong tay Ly Trần sáng lên, nhưng nàng ta không thể xác định tiếng kiếm ngân kia là từ chỗ nào. Phảng phất nó như tới từ giấc mộng đêm qua vậy. Những gì không cách nào nhìn thấu đều sản sinh cảm giác nguy hiểm.

Hai mắt Triệu Tiên chân nhân như điện, đột nhiên hét lớn một tiếng, trước người sinh ra sóng âm cuồn cuộn. Những tia kiếm hay kiếm chú bị phân ly trong hư không đều giống như phù du trong nước, bị sóng âm cuốn lên.

Thế nhưng một tiếng hét này của lão lại không thể át đi tiếng kiếm ngân kia, trái lại như làm tiếng kiếm ngân bị kinh động. Ở trong mắt Triệu Tiên chân nhân, đột nhiên có một con bướm nhẹ bay, nhưng con bướm ấy cứ như từ mộng ảo, căn bản không thấy rõ, một biến thành hai, hai biến thành ba, ba biến thành khắp nơi đều là bướm.

Lão cả kinh, cảm giác nguy hiểm dâng lên, lập tức hét lớn một tiếng, trước mắt tức thì trong sáng lại. Nhưng đã có một con bướm mờ ảo không mang chút sát khí nào bay tới đỉnh đầu lão, ánh kiếm phun ra nuốt vào, cực kỳ bí ẩn.

Hạ xuống, ánh kiếm dày đặc.

Đỉnh đầu Triệu Tiên chân nhân đột nhiên tan ra. Lão là thân nguyên thần, tùy ý biến ảo.

Ở nháy mắt con bướm Mê Thiên hạ xuống, đầu của lão rụt về trong cổ, rồi tan ra thành một luồng mây mù trắng. Ánh kiếm trên thân con bướm thêm chói mắt, đã muốn đâm tới.

"Keng..."

Tiếng kiếm ngân vang nhẹ như tiếng gió, nhẹ nhẹ nhập nội tâm.

Trong một sát na này, con bướm giống như điều hâu hạ xuống. Ở phía dưới nó, tựa như không phải là một nhân vật tiên đạo nguyên thần, mà là một con thỏ trắng.

Trong nháy mắt này, thân thể của Triệu Tiên chân nhân đột nhiên vọt lên không rồi vòng ngược lại, đối né đòn thành thế công kích. Con bướm lập tức bay lên trời, hai cánh có hai luồng sáng vàng bắn thẳng vào trong sương mù trắng. Sương trắng nuốt chửng lấy đòn công kích, lần nữa hóa thành đầu của Triệu Tiên chân nhân. Thế nhưng lão cũng không đuổi theo ra tay. Con bướm ở hư không, vừa đập cánh đã biến mất, tới khi xuất hiện lại thì đậu ở bàn tay cầm kiếm của Diệp Thanh Tuyết.

Sắc mặt Triệu Tiên chân nhân có chút âm trầm. Ở trước mặt lão, bất kể Trần Cảnh biến hóa như thế nào cũng đều là để hóa giải pháp thuật của lão. Nhưng chính vì thế, Triệu Tiên chân nhân mới cảm thấy kinh ngạc. Thần linh bây giờ không thể so với thần linh ngàn năm trước. Hơn ngàn năm trước, Thiên đình nạp tín ngưỡng trời đất, mỗi một thần linh chỉ cần đạt thần vị đều có pháp lực tương ứng. Mà bây giờ, tuy rằng tự do không ít, nhưng so sánh chân thực giữa thần linh bây giờ với thần linh ngàn năm trước, ở thần vị ngang nhau, thần linh bây giờ hiển nhiên kém hơn. Cho dù là Trần Cảnh dùng chân thân tiến đến thì pháp lực của hắn cũng chưa chắc so được với Triệu Tiên chân nhân, huống chi hắn là kiếm linh hóa thân.

Thế nhưng chính một kiếm linh hóa thân lại tạo tình huống như hiện giờ.

- Không thể tưởng được, ở ngoài La Phù, còn có thể có một kiếm tu như người.

Triệu Tiên chân nhân nói. Trần Cảnh lại không trả lời lão. Hắn giống như thực sự chỉ là một con bướm, không nói một lời, chỉ đều đặn đập cánh.

Triệu Tiên chân nhân vừa nói xong, đã phun ra từ miệng một tia sáng vàng như tơ. Đây chính là một tia kiếm chìm vào thân thể lão lúc trước, giờ

bị lão đẩy ra ngoài. Tia vàng chớp tắt trong hư không, vắn vẹo, rồi bỗng hóa thành một con bướm. Con bướm chợt lóe hào quang, hóa làm người. Mà con bướm đậu trên mu bàn tay Diệp Thanh Tuyết thì đồng thời tan biến như sương khói.

Triệu Tiên chân nhân sững sốt, sau lại thở dài:

- Mịt mờ như khói bụi, sắc bén như tuyết lạnh. Khi lại huyền bí như bướm xuân đi vào giấc mộng, thần bí khó lường.

Lời của lão tuy là cảm thán, còn là khen Trần Cảnh, nhưng sát khí trong mắt lại ngày càng nặng.

Kiểm thuật của Trần Cảnh đã đi lên một con đường khác, điểm này Ly Trần cũng nhìn ra. Nàng ta nóng lòng muốn thử. Còn Triệu Tiên chân nhân thì thẳng đến lúc thành nguyên thần mới để nàng ta cảm nhận được loại cảm giác này.

Không dựa vào kiếm, mà niệm niệm đều là kiếm. Mỗi cái giờ tay nhắc chân đều là kiếm thuật.

Kiểm thuật của Trần Cảnh là thần thông bản mệnh của kiếm linh Mê Thiên Diệp diễn hóa mà ra, lấy mê huyền làm chính, kỳ ảo có thừa, nhưng cái duệ sát khí lại hơi không đủ, cho tới giờ vẫn thiếu cái pháp gọn gàng một kiếm phá hết địch. Đây là bởi vì chất liệu kiếm không được. Bất quá sau đó Trần Cảnh đã bước lên một con đường cực hư kiếm đạo khác, nhiều năm như vậy đây là lần đầu tiên biểu hiện ra, đúng là khiến chưởng môn La Phù - nơi được xưng là thiên hạ kiếm tiên xuất La Phù cũng phải kinh ngạc, được lão đánh giá một câu "thần bí khó lường".

Ngay khi Trần Cảnh chuẩn bị lại ra tay, Triệu Tiên chân nhân đột nhiên nhíu mày, nói:

- Trần nhi, giết hẳn.

Nhưng lão vừa dứt lời, từ bên ngoài điện đã vọng vào tiếng đàn.

Tiếng đàn này lãng đãng mịt mù, lại không cách nào ngăn nó chui vào tai.

Trần Cảnh lập tức nghĩ tới Cầm Ma Thạch Nham, không ngờ y cũng xuất hiện sau nhiều năm mai danh ẩn tích như vậy. Tiếng đàn của y vẫn là mờ ảo không thể nắm lấy như trước, nhưng sau khi vào tai lại như hóa thành thực chất, ý vị như chui vào cơ thể.

Ly Trần đang bước về phía Trần Cảnh lập tức ngừng lại, ngẩng đầu nhìn đỉnh điện. Đương nhiên nàng ta không nhìn thấy được đỉnh điện, nhưng nghe ra âm thanh chính là đến từ vị trí đó.

Lúc này, Triệu Tiên chân nhân nói:

- Người trẻ tuổi, kiếm thuật của người tuy rằng rất đặc biệt, nhưng chỉ bằng sức của mình người không cách nào bảo vệ sư tỷ của người. Như vậy sẽ chỉ hại sư tỷ của người. Người giao kiếm kia ra đây, ta có thể mặc các người rời đi, như vậy sư tỷ của người hẳn còn cứu được.

Trần Cảnh nói:

- Sư tỷ nói với ta đừng để sư tỷ rời khỏi chỗ ngồi này. Ta không thể mang sư tỷ đi. Trừ phi ta chết.

- Người trẻ tuổi, lời nói không cần được quá vẹn toàn. Người có biết sư tỷ của người cầm kiếm gì không? Người có biết sư tỷ của người vì sao muốn ngồi trên vị trí để vương đứng đầu Thiên giới không?

----- 000 -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 7: Đậm Như Mực, Tươi Như Máu

oOo

Trong lòng Trần Cảnh vẫn luôn ẩn tượng với hình ảnh Diệp Thanh Tuyết ngồi tu hành trên căn nhà cỏ xưa kia. Dù cho trời hết sáng rồi tối, hết gió thổi đến mưa bay thì nàng vẫn cứ ngồi chỗ kia. Khi đó Diệp Thanh Tuyết rõ ràng đến vậy, về sau chậm rãi mơ hồ đi một chút, nhưng cũng thêm rõ ràng hơn một chút. Hiện tại Diệp Thanh Tuyết đã như bị sương mù che phủ. Thế nhưng dù là lúc bắt đầu hay đến bây giờ, Trần Cảnh cũng không hề để ý Diệp Thanh Tuyết thần bí thế nào, không để tâm qua. Dù cho người đứng đầu thiên hạ trong thời điểm này hỏi như vậy, Trần Cảnh cũng không để tâm đến.

- Ta không biết, cũng không muốn biết. Ngài là tu giả Nguyên Thần đầu tiên trong ngàn năm qua, không có chuyện gì trong thiên hạ có thể giấu giếm được ngài cả. Nên ngài cũng biết, nàng là sư tỷ ta, là người đã nhiều lần cứu ta trở về giữa những thời khắc sinh tử.

Trần Cảnh nói. Trên người hắn và người Triệu Tiên chân nhân đều có một tầng ánh sáng trắng phủ trùm. Chẳng qua trên người Triệu Tiên chân nhân là tầng hào quang Nguyên thần, còn toàn thân Trần Cảnh chính là ánh kiếm phóng ra thu vào.

Ngoài điện, tiếng đàn vẫn truyền vào như có như không, chưa từng đứt gãy, triền miên không dứt.

Chân thân Trần Cảnh ngồi trong ngôi đình nhỏ đột nhiên mở hai mắt ra, hai luồng hào quang một đỏ một đen nhanh chóng chui vào hốc mũi. Hắn

đứng lên, vừa sai bước đi ra đã biến mất ngay góc rẽ phía trước, không chút để tâm xông thẳng vào trong vùng kiếm chú nồng đậm trước mặt.

- Chàng trai trẻ, năm đó lần đầu ta xuống núi hành tẩu cũng không để tu giả thiên hạ vào trong mắt. Sau vài lần ném trái mới hiểu được một đạo lý.

Triệu Tiên chân nhân nói. Trần Cảnh trầm mặc không nói gì. Hắn đứng trước mặt Diệp Thanh Tuyết, hai tay rủ kín trong ống tay áo bào màu lam. Hắn hiểu được ngay khoảnh khắc sinh tử vừa rồi, lúc Triệu Tiên chân nhân dùng pháp lực dung nhập vào kiếm ý nặng như núi sắp sửa vùi lấp mình, hắn đã dùng hết kiếm lực làm nổ bung kiếm linh hóa thân, nhân cơ hội đó bỏ chạy. Sau đó hắn lại huyền hóa ra một ảnh ảo nơi này, cố ý để bọn họ tin rằng đã thật sự vùi lấp được mình, rồi nhân cơ hội đánh lén. Đáng tiếc hắn vẫn bị phát hiện.

Ngay lúc nguyên thần của Triệu Tiên chân nhân biến ảo, kiếm linh bay ra kỳ thật là giả dối. Bản thể của hắn lại chân chính sát nhập vào một trong hai luồng sáng ánh vàng kim kia, chìm vào trong thân thể nguyên thần của Triệu Tiên chân nhân. Hắn định mạo hiểm giết chết Triệu Tiên chân nhân, có điều vẫn không làm được. Chẳng qua, hắn cũng đã biết được vì sao Triệu Tiên chân nhân lại không chết dù ở trong tòa Linh Tiêu bảo điện tràn ngập kiếm chú thể này.

Triệu Tiên chân nhân nói thêm:

- Có đôi khi, giữ được tính mạng còn trọng yếu hơn tất cả. Nhất là với những người tu hành như chúng ta. Khoảng trên dưới một trăm năm tới, có ai biết được mình sẽ trở thành thể nào đâu? Người tu hành tuyệt đối không nên tham gia, hay cùng người khác tranh cao thấp nhất thời, mà nên nhìn xem ai sống lâu hơn. Đến khi trên dưới một trăm năm tới nhìn lại, người sẽ phát hiện rất nhiều kẻ địch của mình đã tan thành mây khói trong năm tháng.

Trần Cảnh vẫn trầm mặc như cũ. Ly Trần lại dẫn Tuyệt Tiên kiếm ra khỏi Linh Tiêu bảo điện. Năm đó, một trận chiến giữa Ly Trần và Cầm ma Thạch Nham rốt cuộc cũng chấm dứt khi Thạch Nham biến mất. Trong mắt vài người, đó là Thạch Nham bỏ chạy. Thế nhưng trong lòng Ly Trần thì ngược lại, bởi vì lúc ấy chính nàng ta cũng không biết Thạch Nham rời đi thế nào cả.

Ánh mắt Triệu Tiên chân nhân dần lạnh xuống, ông ta nói:

- Chàng trai trẻ, đáng thương cho người tu hành không dễ dàng, lại nghe tai này lọt tai kia đi mất. Thiên kiếp có thể tránh được, nhân họa lại không thể tiêu trừ.

Đột nhiên, Trần Cảnh nói:

- Chân nhân dạy bảo, Trần Cảnh tự nhiên sẽ khắc ghi. Có điều hôm nay, bất kể thế nào cũng không thể làm thương tổn đến sư tỷ ta được. Trừ phi ta chết.

Giọng nói của hắn không lớn, bốn chữ cuối cùng nhẹ bằng nhưng lại mang theo một vị đạo vang vang lạnh thấu xuống. Trong tiếng nói còn hòa lẫn với kiếm ý.

Lời hắn vừa thốt ra, Triệu Tiên chân nhân đã động thân. Hay nói là cả người ông ta đã đánh tới. Dáng vẻ như núi lớn, thân thể lại như được ánh kiếm ngưng kết thành, ánh kiếm của ông ta như một dòng nước lũ màu bạc chồm xuống.

Tình thế xuất hiện, đột nhiên trong một tắc vuông đó đã không còn chỗ nào tránh né được.

Như thể chùy lớn đánh vào sỏi đá.

Đây chính là phương thức đánh chết Trần Cảnh tốt nhất. Triệu Tiên chân nhân nhận thấy kiếm thuật của Trần Cảnh đã đến mức nhập pháp, nếu chỉ đấu kiếm thuật mà nói thì e rằng trong chốc lát khó có thể làm gì được hắn. Cách thức duy nhất là dùng pháp lực đè nặng xuống, không để hắn tránh né được thì hắn mới không có cơ xoay chuyển tình thế.

Ông ta nghĩ như vậy không sai, thế nhưng Trần Cảnh há lại không nghĩ tới? Ngay từ khi hắn định phát triển kiếm đạo của mình theo đường lối như vậy thì đã nghĩ đến một vài vấn đề. Cho tới nay, pháp lực của hắn không tính là cao, huống hồ hắn còn lựa chọn loại hình kiếm hóa hư, một loại kiếm đạo dung nhập vào trong các loại phép thuật khác.

Chỉ thấy nguyên thần của Triệu Tiên chân nhân hóa thành một luồng ánh kiếm mãnh liệt đánh tới, bàn tay bên người Trần Cảnh cũng chém mạnh ra, cuốn động.

Ánh kiếm bùng lên, một cánh tay Trần Cảnh hóa thành một lốc xoáy ánh kiếm màu trắng cuốn từ trong ra ngoài như một cái dùi đục. Pháp lực mãnh liệt kia vậy mà như bị đục phá, cả người Trần Cảnh hóa thành một con bướm tung bay trong luồng ánh kiếm đó.

Hai cánh bướm rung lên như thể đang cố sức giãy giụa trong cơn gió lốc. Quanh con bướm là ánh kiếm dọc ngang, tiếng kiếm ngân vang lạnh thấu xương. Thế nhưng khó tin là Diệp Thanh Tuyết phía sau con bướm lại không chịu chút ảnh hưởng nào.

Trong lòng Triệu Tiên chân nhân chấn động. Trước kia ông ta tưởng rằng kiếm thuật của Trần Cảnh có lẽ chỉ vừa vặn đi vào từ thực hóa đến cực hư. Hiện tại ông ta mới biết kiếm thuật của Trần Cảnh đã tiến một bước dài, căn bản không còn là thi triển ra thuật, mà đã là pháp, còn sắp sinh ra kiếm ý. Hơn nữa, đó không phải là một loại kiếm ý sát ý đơn giản thông thường, mà là một loại kiếm ý độc hữu của riêng hắn.

Triệu Tiên chân nhân cảm thấy pháp lực mình như bị xé ra, như thể dòng nước bị một mòm đá sừng sững cắt xẻ, đành tách ra hai bên mà chảy đi. Lúc này ông ta mới biết mình đã xem thường kẻ hậu bối này. Nếu ông ta biết Trần Cảnh có được bùa thần Ti Vũ tam phẩm, nhất định sẽ không nói ra những lời nói vừa rồi. Vừa rồi tiếp xúc, ông ta chỉ cảm thấy kiếm thuật của Trần Cảnh đi theo con đường huyền pháp, nếu hai người cứ đơn thuần đấu kiếm như vậy, ông ta chưa chắc có thể thắng được, nhưng Trần Cảnh phải bảo vệ Diệp Thanh Tuyết sau lưng cũng không thể nào tránh né đi. Thế nhưng ông ta ngoài ý chính là Trần Cảnh lại có thể phá vỡ pháp lực của mình trong một tắc vuông kia.

Tiếng đàn vẫn vang vọng ngoài điện, đồng thời tiếng kiếm rời vỏ chói tai vang lên. Tuyết Tiên kiếm đã rời khỏi vỏ!

Ngay tích tắc khi Tuyết Tiên kiếm rời khỏi vỏ, ánh sáng dững mãnh lao tới Diệp Thanh Tuyết càng thêm mãnh liệt. Con bướm cũng càng thêm chói lòa ánh kiếm, lại như tùy thời sẽ bị thổi hoặc bị xé rách đi mất.

- Rầm!

Cánh cổng Linh Tiêu bảo điện bị va đập mở ra, một người tiến vào, từ xa đã đánh ra một quyền. Chỉ thấy một đợt sóng sông theo một quyền của hắn hiện lên, mệnh mông cuồn cuộn quét tới.

Triệu Tiên chân nhân giật mình kinh ngạc, lập tức hiểu ra kẻ vừa tiến vào là chân thân của Trần Cảnh. Cũng trong phút chốc này, ông ta nhìn ra được bài vị tam phẩm của hắn. Sóng sông lao cuốn tới, mà Trần Cảnh đánh ra một quyền kia xong cũng biến mất.

Triệu Tiên chân nhân không né tránh. Nếu pháp lực kia quét tới nơi đây, ông ta dễ dàng mượn lực chuyển hóa, thuận thế quét tới Diệp Thanh Tuyết. Thế nhưng mà lực lượng kia vừa thổi lên người ông ta đã vòng lại tạo thành một con lốc xoáy. Ông ta cảm giác được, chợt hiểu đây chính là thế của hà

vực biến thành kiếm vực. Hiển nhiên ông ta không có mặt trong cuộc đại chiến ở Tú Xuân loan năm đó, nếu không sẽ lập tức nhận ra đó chính là đại trận Kinh Hà Hâm Không kiếm vực từng bao phủ toàn bộ thanh niên châu Hắc Diệu bên trong.

Có điều hiện tại Trần Cảnh không cần mượn lực của sông Kinh Hà hỗ trợ nữa, mà đã có thể hóa sinh từ hư không ra.

Triệu Tiên chân nhân bứt trở ra, trước người Diệp Thanh Tuyết dần xuất hiện một bóng người. Hắn chậm rãi vươn tay, một con bướm hạ xuống ngay lòng bàn tay hắn, cánh bướm khẽ chậm rãi khép mở. Mắt hắn nhìn con bướm trong lòng bàn tay, gương mặt sắc cạnh như dao gọt không chút biểu cảm, y phục trên người không hề lay động. Hắn chậm rãi quay mặt đối diện với Triệu Tiên chân nhân.

Triệu Tiên chân nhân lại lần nữa hiện thân, nhìn chăm chăm Trần Cảnh.

Chỉ nghe Trần Cảnh nói:

- Năm đó dáng vẻ của ngài tuyệt thế không ai sánh bằng, tay cầm Tuyết Tiên giết đại yêu trong thiên hạ như giết chó. Một kiếm xuyên thấu hư không mà đến đủ khiến cho ta suýt nữa thì thần tán đạo tiêu.

- Còn hiện tại thì sao?

Triệu Tiên chân nhân lạnh lùng hỏi.

Trần Cảnh vẫn nhìn con bướm trong tay, thong thả mà cứng ngắt đáp:

- Chân nhân già rồi.

Triệu Tiên chân nhân giận dữ, chỉ là ông ta chưa ra tay, con bướm trong tay Trần Cảnh đột nhiên bay lên. Trong mắt Triệu Tiên chân nhân chỉ thấy một vùng ánh kiếm đầy mê ly, rồi từng ánh kiếm lại đột ngột hóa thành

từng con bướm bướm. Đồng thời sóng sông trên người Trần Cảnh cũng ào ào tràn lên. Con bướm ngừng lại trên sóng sông, con sóng bất chợt tung tóe thành muôn ngàn đóa hoa rực rỡ sắc màu.

Triệu Tiên chân nhân cảm giác như mình lạc giữa biển hoa, gió nhẹ lướt qua mặt, hương hoa thoảng từng đợt.

Dù sao thì Triệu Tiên chân nhân cũng đã vượt qua thiên kiếp thành Nguyên Thần, cho nên cảm giác trong lòng ông ta vừa lóe lên, miệng đã lập tức phun ra chú pháp chân ngôn. Cảnh tượng trước mắt ông ta biến đổi. Chỉ thấy có một người đang ngồi trên một tấm bia đá bằng ngọc trắng đặt trước đế vị của Diệp Thanh Tuyết. Người nọ cầm một ngọn sáo màu xanh biếc trong tay, đặt lên môi thổi. Một con bướm bay lượn xung quanh hắn. Tiếng sáo vang lên, hư không bắt đầu xuất hiện tầng tầng lớp lớp sóng sông, tiếng nước rào rào từ bia thần Ti Vũ dâng lên. Trong nháy mắt, nước đã tràn ngập hơn phân nửa Linh Tiêu bảo điện.

Trần Cảnh lại vút cây sáo xanh biếc kia vào trong hư không. Cây sáo bỗng bênh trong con sóng. Tiếng sáo đã ngừng nghỉ, lại có chút biến hóa, như thể vì dòng nước chảy xuyên qua những lỗ nhỏ trên thân sáo mà phát ra âm thanh. Con bướm hạ xuống cây sáo. Dù trong con sóng nước thế này, nhưng con bướm kia vẫn tự do bay lượn như thường.

Đột nhiên Trần Cảnh mở miệng nói:

- Chân nhân, đáng tiếc thân thể ngài là nguyên thần. Tuy rằng năm đó ngài đã vượt qua thiên kiếp đến nơi đây, lại không thể tiến thêm được chút nào nữa. Ngược lại, còn lùi lại một bước. Không biết ta có nói sai không?

Triệu Tiên chân nhân ở bên ngoài con sóng sông, nhìn thẳng vào Trần Cảnh đang đứng trên bia đá cao cao bên trong.

- Năm đó ngài độ kiếp, thân nguyên thần kia đã bị kiểm chú phân tán trong Thiên đình này xâm nhiễm. Tuy rằng may mắn còn sống, nhưng ngài

đã không thể tiến bộ được nữa, nguyên thần của ngài coi như đã phế mất. Nếu không phải sư tỷ bận rộn ngăn cản kiếm chú, chỉ sợ chân nhân đã chết dưới kiếm sư tỷ rồi.

Nguyên thần của Triệu Tiên chân nhân không tỏ vẻ gì, thế nhưng thân thể ông ta đang run rẩy, cực kỳ giống như nguyên thần đã không xong, sắp phải tán đi mất.

Tiếng sáo ngân dài như thể mang theo ma lực hòa vào cùng sóng sông, muốn nuốt lấy Triệu Tiên chân nhân.

Chỉ thấy đột nhiên Triệu Tiên chân nhân chợt không còn nhúc nhích, thân thể nguyên thần trắng bạch như ánh kiếm lại đột ngột chuyển sang màu đen. Màu đen nhanh chóng khuếch tán, chốc lát sau đã nhuộm đen toàn bộ cả người ông ta, chỉ có cái đầu vẫn còn giữa được màu trắng.

Tiếng sáo phiêu đãng quanh thân thể Triệu Tiên chân nhân, bướm Mê Thiên vẫn bám vào phía trên thân cây sáo.

Trần Cảnh vẫn ở nơi đó, tiếp tục nói:

- Kỳ thật chính ngài cũng đã biết oán khí ngàn năm trong Linh Tiêu bảo điện này đã sớm theo kiếm chú xâm nhập vào bên trong nguyên thần của ngài. Ngài đã không còn là chương môn La Phù có thể một bước nhảy ngàn dặm, một kiếm tung hoành thiên hạ như xưa kia nữa. Ngài chỉ là một nguyên thần bị oán khí xâm nhiễm. Cả thiên hạ này chỉ có một nơi có thể giúp ngài sống sót được.

Trần Cảnh mới nói đến đây, trong hư không đột nhiên xuất hiện một giọng nói nữa:

- Cả thiên hạ này, chỉ có Bá Lăng mới giúp người sống sót được.

Đồng thời trong lúc đó, gương mặt của một cô gái xuất hiện trong hư không. Nàng ta chăm chú nhìn Triệu Tiên chân nhân, như thể căn bản không nhìn thấy Trần Cảnh. Triệu Tiên chân nhân không nhúc nhích được, như thể đang phải cố sức chống đỡ thứ gì đó.

Tiếng sáo vẫn vang vọng khắp hư không, nước nở nghẹn ngào, như khóc như than, đánh động đến tâm khảm người khác.

Thực ra trong lòng Triệu Tiên chân nhân lúc này đầy những hỗn loạn. Tiếng sáo kia nhẹ nhàng chui vào trong lòng ông ta, hóa thành tầng tầng hình ảnh hão huyền khiến tư tưởng ông ta không tự chủ được mà hãm sâu vào bên trong. Oán khí dưng mãnh tiến vào người lúc ông ta vừa mới độ kiếp tiến đến Linh Tiêu bảo điện đang như mực loang dần trên giấy, nhanh chóng loang ra thành một mảng đen thui.

Chẳng biết từ lúc nào bên tai ông ta lại văng vẳng vang lên: “Cả thiên hạ này, chỉ có Bá Lăng mới giúp người sống sót được... Cả thiên hạ này, chỉ có Bá Lăng mới giúp người sống sót được.... Cả thiên hạ này, chỉ có Bá Lăng mới giúp người sống sót được...”

Từng câu từng câu, lại khiến lòng ông ta cuộn cuộn.

Cuối cùng ông ta phóng người lên, lao ra khỏi Linh Tiêu bảo điện, như một đám mây đen bình thường sà xuống nhân gian.

Gương mặt cô gái huyền hóa trong hư không đột nhiên quay lại nhìn Trần Cảnh. Ánh mắt kia hoàn toàn khác biệt với trong ấn tượng của hắn, cực kỳ tinh táo, lại như cực kỳ điên cuồng.

Nàng ta chỉ liếc mắt nhìn qua Trần Cảnh một cái rồi biến mất không nhìn thấy gì nữa. Trần Cảnh rất bất ngờ trước biến hóa to lớn như vậy của Cổ Minh Vi, lại càng không thể ngờ rằng có loại thủ đoạn thần thông thế này. Chẳng qua hắn không có thời gian suy tư xem đã có chuyện gì xảy ra, nhất thời cũng không nghĩ nhiều tới chuyện làm sao Cổ Minh Vi vốn không thể

rời khỏi thành Bá Lăng lại có thủ đoạn thần thông sâu không lường được, lại có thể hiển hóa vào trong Thiên đình trên chín tầng trời được, lại mê hoặc được cả Triệu Tiên chân nhân tiến vào trong thành Bá Lăng. Hắn có thể tưởng tượng được, Triệu Tiên chân nhân tiến vào thành Bá Lăng rồi sẽ không có khả năng đi ra ngoài được nữa. Oán khí bên trong thành Bá Lăng có thể khiến một kẻ tu hành thấp yếu hãm sâu vào trong bóng tối, vĩnh viễn không thể tỉnh lại.

Hắn không nghĩ nữa mà vung tay lên, toàn bộ sóng sông hư ảo bên trong Linh Tiêu bảo điện lại cuộn cuộn, tràn ngập cả đại điện. Đồng thời hắn không ngừng đánh ra từng tràng pháp quyết, miệng hô từng câu thần chú chân ngôn bên trong con sóng sông kia, rồi ẩn chúng vào từng đóa bọt sóng trong đó.

"Khụ khụ ... Khụ khụ khụ ..."

Đột nhiên Trần Cảnh lại ho khan, cả người hắn chợt run rẩy đến khom người lại. Lần ho khan này mãnh liệt như thể nếu bên trong thân thể hắn có máu thì hắn là đã ho ra đầy máu rồi.

Hắn ho khan mà nhắc lên từng con sóng to tràn ngập Linh Tiêu bảo điện, muốn luyện hóa các tia kiếm tiến vào bên trong người lại không thể làm được. Hắn cảm nhận được một loại sát khí sâu tới tận xương tủy trong những tia kiếm nhỏ kia. Đó không phải là một loại sát ý oán hận, cũng không phải là loại thù địch phải giết chết, mà là một loại sát ý đường đường chính chính. Khi Trần Cảnh muốn luyện hóa tia kiếm kia thì sinh ra một cảm giác, rằng đó không phải tia kiếm mà là một dòng thiên hà, một dòng sông kiếm thổi quét qua thiên địa. Cho nên Trần Cảnh đã quên mất không luyện hóa tia kiếm nhỏ trong cơ thể, không khỏi thầm cảm thán trong lòng: "Đây mới thật sự là kiếm ý, là kiếm ý ngàn năm không tiêu tan."

Những năm gần đây Trần Cảnh cũng đã nảy sinh ra kiếm ý, bằng không làm sao hắn dám mạo hiểm tiến vào trong cơ thể của Triệu Tiên chân nhân

kia chứ. Dù không đạt được mục đích, nhưng Triệu Tiên chân nhân cũng không thể luyện hóa được.

Thần chú xuất hiện trong con sóng sông, chợt lóe chợt tắt. Sóng sông tràn ngập bên trong Linh Tiêu bảo điện, sáp nhập cả những kiếm chú còn sót lại vào bên trong. Từ mũi hắc, hai luồng hào quang một đỏ một đen dung nhập vào trong con sóng, rồi biến mất không còn thấy gì nữa.

Hắc đang bày trận, hoặc nói hắc đang tế ra kiếm vực tương tự như kiếm vực ở Tú Xuân loan năm đó. Chỉ là cảnh giới pháp lực hay kiếm thuật của hắc đã không còn yếu nhược như năm đó nữa.

Trần Cảnh có thể tưởng tượng được chốc lát sau nhất định nơi này sẽ trở thành trọng điểm tranh đoạt của các đại tu sĩ. Mà hắc thì buộc phải thủ ở nơi này, không để người khác quấy rầy đại sự tỷ được.

Đến nay hắc vẫn còn nhớ như in tình hình bản thân năm đó khi từ Tân Quảng thành nơi âm thể trở lại dương gian, bị tu sĩ nhân gian cho là ma vật âm thể nên đã truy sát. Hắc bị đuổi chạy đến cả người khô héo, tâm trí hôn bại. Cho dù hắc đã thề với những người truy sát rằng sẽ vĩnh viễn không đoái hoài gì đến chuyện đời nhưng cũng không thắm vào đâu. Vốn tưởng rằng lần đó sẽ chết, nhưng Diệp Thanh Tuyết đã đến. Một luồng sấm sét từ trên trời giáng xuống, ánh chớp trắng sáng mà chói mắt chiếu rọi cả trời đất Quả Long pha, cũng chiếu rọi tâm tình như đã chết của Trần Cảnh.

Lúc ấy Diệp Thanh Tuyết còn chưa thành danh đã đại chiến một trận với toàn bộ thanh niên tuần kiệt châu Hắc Diệu. Về sau ngoại trừ tầng lớp chưởng môn hàng đầu, còn lại đều ra tay đối phó nàng, nhưng cũng đều chịu bại dưới ánh sét của nàng.

Trận chiến ấy kéo dài ba ngày ba đêm, đánh bại hết cả châu Hắc Diệu, lại không giết chết một kẻ nào. Trận ấy cũng đã tạo nên tên tuổi của Diệp Thanh Tuyết.

Đã nhiều năm như vậy trôi qua, rốt cuộc cũng đến phiên Trần Cảnh. Hắn quay đầu nhìn Diệp Thanh Tuyết đang nằm xuống nơi đã từng là ghế ngồi của bậc đế vương, mặt mày tái nhợt kinh người.

Năm đó Trần Cảnh như một bộ hài cốt nằm ngã dưới gốc cây. Năm đó Diệp Thanh Tuyết chắn trước mặt hắn, một mình đối mặt với tất cả tầng lớp tu hành luyện khí của một châu.

Ngày hôm nay, Trần Cảnh đứng trước ngai vàng đế vương, tự mình tể ra đại trận chờ đợi một nhóm người cường đại nhất trời đất này kéo đến. Không ai hay biết, hắn đã trưởng thành đến đỉnh cao này rồi.

Hắn biết Triệu Tiên muốn thanh kiếm trong tay Diệp Thanh Tuyết, hơn nữa còn muốn ngôi chỗ này. Hắn có thể khẳng định ngai vàng đế vương đó là đầu mối quy tắc khống chế toàn bộ Linh Tiêu bảo điện. Thế nhưng Diệp Thanh Tuyết đã từng nói không được để nàng rời khỏi chỗ này. Cho nên Trần Cảnh sẽ không di chuyển nàng đi.

Những tòa điện bên ngoài rìa Linh Tiêu bảo điện còn khiến những người đã lâu không xuất thế đấu tranh sống chết giành lấy, hưởng chi là vị trí này trong Linh Tiêu bảo điện.

Trần Cảnh đánh ra từng đạo pháp quyết, đem toàn bộ bản sự của mình dung nhập cả vào trong pháp vực nơi này.

Bên ngoài Linh Tiêu bảo điện, mỗi phương hướng Đông, Tây, Nam, Bắc đều có từng điểm điểm sáng bay tới. Có vài điểm sáng trong suốt chói mắt, cũng có mờ ảo mờ lung, không có điểm nào là không lộ ra khí tức cường giả cả.

Trời đất đã lặng yên trong ngàn năm, nay Thiên đình hiện thế mà bắt đầu sống động lại. Sở hữu Linh Tiêu bảo điện đã định trước là sẽ được trời đất khắc ghi. Mà trong một đoạn này, tên của Trần Cảnh sẽ nồng đậm nhất, cũng sẽ tươi đẹp nhất.

Đậm như mực, tươi như máu.

Bên trong Linh Tiêu bảo điện ở Thiên đình, có người đang một mình tế
kiếm vực.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 8: Một Người, Vạn Địch

oOo

Tận cùng trong bóng tối, có người đang đàm thoại:

- Ở Côn Lôn không phải hẳn đã phong thần sao? Không tính lão tổ thì dưới trướng còn có sáu vị thần tướng.

- Hai vị Sò yêu và Tôm yêu lúc này có muốn ra sức cũng chẳng được việc.

- Vậy những người khác thì sao?

- Ngoài hai kẻ đó, những người còn lại đều có quyết định của riêng mình.

- Những người đó làm sao vậy? Nhan Lạc Nương đâu rồi, nàng xuất thân từ thôn Hà Tiên, giờ đã là cung chủ Quảng Hàn cung. Quảng Hàn kiểm thần diệu vô song, như thế nào nàng lại không tới?

- Nàng sao, nàng là Quảng Hàn cung chủ, mà trên đời lại có một nơi gọi là Âm Dương Quan.

- Còn Quy Uyên nữa?

- Y thuộc về Long tộc. Long tộc kiêu ngạo, khinh thường tranh giành Thiên đình. Vì vậy y sẽ không xuất hiện.

- Còn có Hầu chân nhân, nó còn chưởng quản sông Hoài Âm, do chính Hà Bá gia phong làm Hà Bá.

- Nó là Yêu tộc, là Hầu tộc trong Yêu tộc, phải nhận lệnh từ Yêu tộc Thái Tử.

- Vậy, còn có Cửu Âm?

- Nó là Vu, nhất định sẽ nghe theo hiệu lệnh của tổ tông.

- Vậy, vậy chẳng phải Hà Bá gia phải đơn độc một mình rồi? Lão tổ, người thì sao?

- Từ lúc bắt đầu tế luyện Tần Quảng Vương ấn, ta đã không thể rời khỏi âm thể rồi, trừ phi thành Tần Quảng có thể hiển hiện tại dương thế.

- Vậy thực sự ngài ấy chỉ còn một mình rồi.

- Cũng không hẳn như thế, hẳn còn có hàng ngàn hàng vạn tín đồ, có pháp lực đến từ chính hắn, đến từ chính những phạm nhân đang thờ phụng hắn.

Trong hắc ám, Hư Linh tiếp tục nói:

- Pháp lực mỗi người đều đến từ sự nỗ lực của bản thân, nhưng hết lần này đến lần khác, có người tung hoành thiên hạ, có kẻ lại chỉ có thể giãy dụa trong năm tháng, tan biến trong dòng thời gian. Các người biết đó là vì sao chứ?

Đại yêu, Tiểu yêu lắc đầu.

- Do rất nhiều người chỉ tu hành vì pháp lực, nội tâm bọn họ thiếu một thứ.

- Là thứ gì?

- Tín ngưỡng!

- Tín ngưỡng? Tu giả chúng ta cũng phải có tín ngưỡng sao? Còn thần linh thì sao, bọn họ cũng phải có tín ngưỡng chứ?

- Không sai, phàm nhân thờ phụng thần linh, mà tín ngưỡng của thần linh thì là đạo nghĩa lý niệm trong thâm tâm chính họ. Cũng có thể cho rằng, bọn họ thờ phụng Thiên đạo.

- Như vậy, đạo nghĩa và lý niệm của Hà Bá gia là gì đây?

- Ngày trước ta biết, hiện tại ta không rõ. Những năm gần đây hắc thường hành tẩu trong trời đất. Lúc trước gặp hắc ở trong thành Diêm La, ta đã thấy được ở hắc có thêm điều gì đó đặc biệt khác thường. Nếu không phải vậy, chưa chắc hắc đã tỉnh lại được khi ngồi trên ghế kia.

- Lão tổ biết hắc nhất định tỉnh lại.

- Ta không biết, nhưng ta tin tưởng hắc có thể.

Một cuộc đối thoại trong tận cùng hắc ám của trời đất.

Trong Linh Tiêu bảo điện có bốn cột trụ lớn được trạm trổ đủ loại hoa văn khắc ấn, lại như tự nhiên mà có, không loại nào giống nhau. Thế gian muôn loài đều hiển hiện trên từng cột trụ vàng kim đó.

Toàn bộ đại điện đã bị sóng nước hư ảo bao trùm, dần dần Linh Tiêu bảo điện sinh ra chút ít hào quang, như là do sóng nước gây ra.

Trần Cảnh đứng tại phía sâu bên trong, tay không ngừng kết xuất các loại phù ấn phức tạp, có khi lại từ miệng hắc bay ra. Mỗi phù ấn thần văn xuất hiện sẽ hòa nhập vào sóng sông rồi biến mất.

Phía ngoài Linh Tiêu bảo điện có từng vầng sáng bao quanh, chưa từng giảm bớt. Người ngoài trông đến, vốn Linh Tiêu bảo điện đã có ánh nước

dập dồn, mơ hồ lại nghe được tiếng sóng vỗ.

Bất chợt phía xa có tiếng đàn cầm truyền lại, vang vọng mịt mờ, tiếp đó không trung có ánh kiếm chợt lóe, một cô gái mặc áo đạo sĩ xuất hiện, đó là Ly Trần. Nàng vừa tới, nhìn phía Linh Tiêu bảo điện, đảo mắt nhìn đám người xung quanh trong chốc lát, sau đó nhún người phi thân vào đại điện. Chợt có người hô lên:

- Ly Trần sư tỷ, Đạo quân có lệnh, không được tự ý vào Linh Tiêu bảo điện.

Lời vừa dứt đã có một ánh hào quang tụ lại trên không, ánh sáng dần nhạt, xuất hiện hai đạo sĩ trẻ tuổi đứng đó. Hai người trông giống nhau đến chín phần, vừa rồi cũng là cả hai đồng thời hô lên. Thế nhưng Ly Trần lại như không nghe thấy, khi hết câu thì nàng đã ở trong Linh Tiêu bảo điện.

Hai đạo sĩ trẻ xoay mặt nhìn nhau, một người nói:

- Nàng vào trong rồi, làm sao bây giờ?

Người còn lại suy nghĩ, nói:

- Đạo quân lệnh chúng ta đến ngăn cản nàng tiến vào điện, giờ nàng đã đi vào, chi bằng chúng ta đợi ở đây chờ nàng đi ra.

Xoay quanh phía trên Linh Tiêu bảo điện lần lượt có người xuất hiện, đều đề phòng cảnh giác lẫn nhau, song vẫn chăm chú để ý phía trong điện. Bọn họ chỉ nghe được tiếng kiếm rút khỏi vỏ truyền ra chói tai, ánh kiếm lóe ra ngoài nhưng vẫn chói mắt, băng lãnh.

Ánh kiếm khi sáng khi tối, tiếng sóng xô cuồn cuộn, hiển nhiên đang có chiến đấu kịch liệt. Phía trên khoảng không của Linh Tiêu bảo điện lại có người tới, vừa xuất hiện dưới chân liền hiển hóa một đám mây trắng. Phía trên lại hiện tiếp một chiếc bàn mây, một chiếc ghế mây, y ngời xuống,

phẩy tay trên mặt bàn. Một cây đàn cầm đá hiện ra, chưa thấy y có động tác gì, tiếng đàn đã vang lên. Y ngồi đó, ngón tay nhẹ gảy đàn đá, tiếng đàn mờ ảo như từ chín tầng trời tràn xuống, dần dần ngập tràn không gian, khi trầm khi bổng, nhịp đàn biến ảo theo vầng sáng pháp phông quanh Linh Tiêu bảo điện.

Hai vị đạo sĩ trẻ liếc nhau, cùng lúc vẽ ra một đạo phù chú trong hư không. Phù chú hóa thành vầng sáng xanh nhàn nhạt bao lấy hai người, một người trong đó nói:

- Y là Cầm ma Thạch Nham.

- Lão gia nói, dưới trướng Thái Tử Yêu tộc có Thạch Nham là kẻ khó lường nhất, quả nhiên không sai. Đến Ly Trần sư tỷ với Tuyệt Tiên Kiếm cũng chưa chắc làm gì được y. Chỉ sợ Chính Dương sư huynh cầm Lục Tiên Kiếm hay Cửu Chuyển Huyền Công của Vô Vưu sư huynh cũng không làm gì được.

- Chúng ta chưa từng được thấy y và Ly Trần sư tỷ chính diện quyết đấu với nhau, dù thấy có lẽ y không chống được Tuyệt Tiên Kiếm của Ly Trần sư tỷ. Vậy y cũng không đánh lại Chính Dương sư huynh. Cửu Chuyển Huyền Công của Vô Vưu sư huynh chính là công pháp hộ giáo của Đạo môn, huyền ảo vô cùng, chắc gì đã không chiến được đàn đá của y.

- Người không được quên, lão gia từng nói qua, dưới trướng Thái Tử Yêu tộc trừ Thạch Nham này còn có mấy vị trước đây thuộc về mười ba Đại yêu trong thiên địa, cùng vô số Yêu tộc.

Bọn họ dường như vô cùng tự tin vào pháp thuật của bản thân, cũng không lo người khác nghe được. Người kia còn nói tiếp:

- Lão gia còn nói người tu hành trong thiên hạ nhiều vô kể, người pháp lực cao cường càng không ít, nhưng có thể tranh đoạt Bảo điện Thiên Đình cũng chỉ có ba vị. Một là Linh Sơn Thế tôn, ông ta không chỉ có pháp lực

cực cao, mà hóa thân thì càng nhiều. Một người khác là vị nương nương trong thành Hoài Nam kia, lão gia nói nàng là Vu tộc đấy. Ngay đến bây giờ vẫn không rõ ràng đạo hạnh nàng sâu cạn thế nào, rất nhiều Thành Hoàng trong thiên hạ đều đã thần phục nàng. Cuối cùng phải kể đến Thái Tử Yêu tộc rồi. Còn những người khác dù cho pháp lực cao cường cũng chưa đủ kinh sợ. Chúng ta chỉ cần lưu ý không để Linh Tiêu bảo điện bị ba vị kia chiếm lấy là được, chờ đến khi lão gia nắm giữ phủ Thần Tiêu Ngọc Thanh, cũng là lúc đoạt lấy Linh Tiêu bảo điện này.

- Như vậy nếu chẳng may Ly Trần sư tỷ thất thủ trong Linh Tiêu bảo điện, kẹt lại trong đó, không phải là làm hỏng đại sự của lão gia hay sao?

- Ly Trần sư tỷ nắm Tuyệt Tiên kiếm, cho dù đánh không lại, muốn thoát ra hẳn cũng không phải vấn đề.

Trong lúc hai người đối thoại, tiếng đàn trên chín tầng trời ngày càng sục sôi, không khí sát phạt ngập tràn như đồng điệu với tiếng kiếm réo rắt ngân nga khi rõ khi mờ trong Linh Tiêu bảo điện.

Bất chợt, một bóng kiếm từ Linh Tiêu bảo điện vọt ra, tiếng kiếm ngân mãnh liệt vang lên, theo đó là ánh kiếm chiếu khắp trời đất. Dù cho những kẻ ngay phía trên không trung của Linh Tiêu bảo điện lúc này đều không phải là những người tầm thường, nhưng cũng phải nheo mắt không thể nhìn thẳng. Trong ánh kiếm đó, có một người lao ra từ Bảo điện, y phục đạo sĩ chông chất vết kiếm, máu tươi nhuộm đỏ, tóc rối tung bay, khuôn mặt còn in hẳn một vết kiếm.

Hai vị đạo sĩ đang còn đứng trong màn sáng xanh kia chợt kinh hãi thất sắc, vội vàng hô lên:

- Ly Trần sư tỷ.

Nhưng bọn họ vừa mới dứt lời, Ly Trần lại hóa thành bóng kiếm bay xuống mặt đất bên dưới. Chẳng qua là lần này có tiếng Ly Trần từ bóng

kiếm truyền ra:

- Ly Trần vô năng, đã bị thương nặng, tạm trở về La Phù dưỡng thương.

Hai vị đạo sĩ ngoảnh mặt nhìn nhau, xoay người hóa thành chùm sáng xanh vọt đi. Bọn họ muốn nhanh chóng bẩm báo lại chuyện nơi đây cho Trường Sinh Đạo quân biết.

Mà những người khác trên phía Linh Tiêu bảo điện cũng đều tỏ ra kinh ngạc, họ không ngờ được Ly Trần trọng thương thoát ra. Rõ ràng bọn họ cũng muốn vào xem đến tột cùng là có chuyện gì, nhưng lại không dám. Tuy đám bọn họ đều tự thấy đạo hạnh bản thân đủ mạnh mẽ, càng không cho rằng thần thông yếu thế hơn so với Ly Trần, nhưng thấy Ly Trần đại bại trở về, hơn nữa nàng còn có Tuyệt Tiên Kiếm trên tay, thành ra không có người dám vào tìm hiểu rồi.

Thần niệm của bọn họ cũng không thể thăm dò vào bên trong Linh Tiêu bảo điện. Tuy rằng từ bên trong tỏa ra hào quang cùng đạo ý đủ để biết được đây hẳn là một vị Thần linh, nhưng không người biết rõ trong đó là ai.

Cơ mà có người nói Trần Cảnh tiến vào Thiên đình, hiện tại trong các đại điện đều không có bóng dáng hắn. Vì vậy vẫn có kẻ cho rằng hắn là người đang trong Linh Tiêu bảo điện.

Trong Linh Tiêu bảo điện, Trần Cảnh vẫn đang tế kiếm vực. Hắn dồn hết mọi thứ dung nhập vào tòa kiếm vực này, có pháp thuật, có thần chú... Những thần chú đó mặc dù đa phần cần phải ở nhân gian mới phát huy tác dụng, mà lúc này lại dung hòa với kiếm vực của Trần Cảnh, đã trở nên khác biệt, có thể khiến bất cứ ai tiến vào Linh Tiêu bảo điện cảm thấy tâm thần không yên. Loại pháp thuật vô hình này, nếu chỉ tính riêng nó thì hầu như vô dụng với đám cường giả. Hiện tại đã khác, những thần chú đó đều do Trần Cảnh lấy tín ngưỡng nguyên lực tế ra, có hiệu quả đặc biệt.

Thủ đoạn chân chính của hắn không phải là Mê Thiên kiếm. Mê Thiên kiếm đã dung hòa với sóng sông, kiếm khí vô hình nương theo sóng nước hư ảo mà phát động.

Mà bia thần Ti Vũ thì biến thành một tòa tế đàn, Trần Cảnh ngồi phía trên. Nơi này là khởi nguồn pháp lực của hắn. Dần dần, phía trên Linh Tiêu bảo điện tụ tập từng đám mây đen, người phía ngoài lập tức nhận ra, hóa ra người phía trong Linh Tiêu bảo điện thực sự là Ti Vũ Thiên thần Trần Cảnh.

Cầm ma Thạch Nham đã bị những đám mây đen bao phủ, nhưng tiếng đàn của y vẫn xuyên thấu mây đen len lỏi trong trời đất.

Trừ khu trung ương, toàn bộ phía ngoài Thiên đình đều tràn ngập sắc thái, thần thông pháp thuật tầng tầng lớp lớp, phía sâu bên trong lại yên tĩnh.

Thiên đình rất nhiều tiểu điện, nhưng đại cung điện chân chính lại chỉ có sáu tòa. Trong sáu tòa đó có một tòa gọi là cung Thanh Hoa, là nơi Trần Cảnh tới khi vừa tiến vào Thiên đình. Có Đông Nhạc đại đế và đám người dưới trướng, cùng Nhật Diệu Đế quân, Sư Tử Minh Vương, Động Châu Đế quân, Mộc Chân đang tranh đoạt quyền sở hữu cung Thanh Hoa. Những tu sĩ Tán tiên khác chỉ cần tiến vào trong điện sẽ gặp phải nguy hiểm đến tính mạng.

Phủ Thần Tiêu Ngọc Thanh thì bị nhóm người Đạo môn chiếm lấy. Sâu trong đại điện là Trường Sinh Đạo quân đang tế luyện nơi này. Trong nhóm người đệ tử Đạo môn này, có một vị Trần Cảnh từng gặp. Là người thân mặc áo bào đen, khuôn mặt xấu xí, tay cầm Lục Tiên kiếm, còn có đệ tử hộ giáo Côn Lôn sơn ngàn năm - Vô Vưu, những người khác ai ai cũng là trang tuấn kiệt từ Đạo môn.

Mà trong cung Tử Vi, cung Thừa Thiên Hiệu Pháp, thượng cung Câu Trần đều đang có chiến đấu kịch liệt hơn cả chiến đấu trong cung Thanh Hoa và phủ Thần Tiêu Ngọc Thanh nhiều lắm.

- ----- 000 -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 9: Hô Phong Hoán Vũ

oOo

Trên mặt đất, nếu có người ngẩng đầu nhìn lên bầu trời có thể thấy được một góc của Thiên đình. Thiên đình ẩn hiện trong mây, thỉnh thoảng lộ ra một góc nhưng vẫn đủ khiến đám người bên dưới cúng bái đồn dập.

Mọi người nơi Tú Xuân loan sông Kinh Hà cũng nhìn thấy được. Chỉ là bọn họ không cử hành nghi thức tế trời gì cả, có chăng số người ra vào miếu Hà Bá có đông đúc hơn bình thường đôi chút. Một người thật tâm thờ phụng thần linh, có nghĩa là lúc sợ hãi hay vui sướng thì đều nghĩ về vị thần linh mình thờ phụng trước tiên hết.

Ban đêm, nơi miếu Hà Bá vẫn còn có Hồng đại hiệp, Võ sò, Lý Anh Ninh. Trên cây to bên cạnh đó còn có một con chim sơn ca.

Bọn nó đều ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nhìn thấy đêm đen không ngừng lấp lánh điểm điểm ánh sáng. Điểm sáng kia có màu sắc khác nhau, nhưng mỗi khi chúng lóe lên lại có thể nhìn thấy được một góc của Thiên đình. Bọn nó biết điểm sáng này chính là phép thuật, còn nhân gian lại cho rằng đó là thần tiên trên trời đang chúc mừng.

- Một mình Hà Bá gia đi vào Thiên đình.

Hồng đại hiệp nói.

- Nhìn trên bầu trời đầy những phép thuật chói mắt, chắc chắn chiến đấu vô cùng kịch liệt. Một mình Hà Bá gia làm sao đánh thắng được nhiều

người như vậy đây?

Hồng đại hiệp nói xong, cũng không ai tiếp lời nó. Sau khi trầm mặc một lúc, Hồng đại hiệp đột nhiên ưỡ oải nói;

- Cũng tại chúng ta vô dụng, không lên được trời cao, cũng không thể xuống đất sâu được. Mỗi khi đến thời khắc thế này đều không giúp được gì cho Hà Bá gia cả.

Nó tự mình lầm bầm lầu bầu. Màn đêm đen kịt nhanh chóng cắn nuốt lấy lời nó.

Lại một lúc nữa, đột nhiên nó nổi giận ùng ùng nói:

- Người có tâm vô lực, kẻ có lực lại vô tâm. Sau này pháp lực lão tôn ta cao cường, nhất định sẽ tìm tới cửa từng người, hỏi xem bọn họ có biết được mùi vị bị Hải Hồn xuyên của lão tôn ta đâm xuyên thân thể thế nào không.

- Nếu bọn họ nói không biết?

Đột nhiên Vô sò hỏi.

Hồng đại hiệp lập tức lớn tiếng đáp;

- Ta đây liền đâm ra ba lỗ thủng trên người bọn họ.

- Còn nếu như biết rồi?

Vô sò lại hỏi.

Hồng đại hiệp vẫn hùng hực như cũ đáp:

- Có biết ta cũng muốn đâm ra ba lỗ thủng trên người bọn họ.

Vô sò trầm mặc không thềm nói nữa.

Tất cả lại tối tăm, chỉ có từng con sóng sông vỗ vào bờ.

Đột nhiên Lý Anh Ninh nói:

- Tuy pháp lực chúng ta không cao, nhưng chúng ta vẫn có thể giúp được Hà Bá gia.

- Giúp thế nào?

Hồng đại hiệp vội vàng hỏi.

- Hà Bá gia là thần linh, là thần Tì Vũ trong trời đất. Pháp lực của người đến từ nguyên lực và tín ngưỡng của chúng sinh. Chúng ta có thể đi truyền bá tính ngưỡng của Hà Bá gia ra ngoài.

Nói xong, Lý Anh Ninh quay người đi vào trong bóng tối.

Hồng đại hiệp nghĩ ngợi, nói:

- Tiểu Anh Ninh nói rất đúng. Chúng ta có thể giúp được Hà Bá gia. Ta trở về sông Nam Thiên đây, cũng phải để cho sinh linh giữa sông đến cúng tế Hà Bá gia.

Nói xong, nó lại nói với Vô sò:

- Vô sò muội muội, muội cũng nhanh quay về sông Thanh Nguyên đi thôi.

Vô sò không trả lời, nhưng nó biết nhất định Vô sò sẽ làm vậy. Đột nhiên nó quay đầu nhìn con chim sơn ca trên ngọn cây hỏi:

- Người thì sao?

Chim sơn ca vẫn luôn như không tồn tại trong đám bọn họ. Nhưng nó ở đây đã lâu, cho nên bọn Hồng đại hiệp và Vô sò đều biết rõ nó.

- Ta không biết. Ta không có chỗ đi, pháp lực cũng thấp kém không giúp được gì cho Hà Bá gia. Ta chỉ có thể ở đây nhìn mà thôi.

Chim sơn ca đáp.

Hồng đại hiệp trầm mặc một lúc rồi nói;

- Cũng tốt. Nếu Hà Bá gia và chúng ta đều chết cả thì cũng có người nhớ rõ rằng chúng ta đã từng tồn tại.

Nó nói xong bèn nhào vào lòng sông Kinh Hà, ngược dòng bơi đi. Nó định trở về sông Nam Thiên. Vỗ sò lại dạo quanh miếu Hà Bá một lúc, rồi cũng tiến vào dòng Kinh Hà, biến mất không chút dấu vết.

Gió đêm thoáng lạnh, con chim sơn ca đậu trên ngọn cây như hòa làm một thể với bóng đêm.

Trên chính tầng trời, trong Linh Tiêu bảo điện nơi Thiên đình.

Chẳng rõ từ khi nào, trong những đóa bọt sóng vô hình kia mơ hồ có thêm chút ít văn tự. Theo bọt sóng tung tẩy, văn tự cũng ẩn hiện bên trong. Đó chính là kinh văn Hoàng Đình được Trần Cảnh dung khắc trên cánh của bướm Mê Thiên.

Những năm gần đây hắn không tiếp tục khắc kinh văn Hoàng Đình lên cánh còn lại của Mê Thiên kiếm điệp nữa. Bởi vì hắn cảm giác vẫn còn chưa tới lúc. Hắn cảm giác một tờ kinh văn Hoàng Đình dung khắc lên cánh bướm của Mê Thiên kiếm điệp kia đã là cực hạn chịu đựng của cánh bướm rồi. Cho nên đã nhiều năm như vậy, hắn chỉ cố dung hợp lại. Mãi đến gần đây hắn mới cảm giác có một loại hòa hợp gắn bó, như thể kinh văn Hoàng Đình kia đã gắn bó bẩm sinh với Mê Thiên kiếm điệp vậy. Mà cũng trong lúc đó, có một loại thần diệu mang đến cho Trần Cảnh cảm giác như tâm thần mình mờ ảo mông lung như ở bên ngoài chín tầng trời, xa xăm mà sâu sắc.

Đột nhiên Trần Cảnh quay đầu lại, chẳng biết Diệp Thanh Tuyết đã tỉnh lại từ lúc nào.

Diệp Thanh Tuyết mỉm cười nhìn Trần Cảnh, cũng không nói lời nào.

- Sư tỷ, đã tỉnh lại.

Trần Cảnh bước vài bước tới gần, khẽ giọng nói.

Diệp Thanh Tuyết chỉ mỉm cười nhìn, lát sau mới lên tiếng

- Quả nhiên sư đệ đã trở thành một đại nhân vật trong trời đất này rồi.

- Sư tỷ...

Trần Cảnh kêu lên một tiếng, sau đó lại không nói gì. Hắn cảm nhận được sinh cơ của Diệp Thanh Tuyết vẫn yếu ớt như cũ, như thể một ngọn nến trong gió chỉ có mỗi đôi bàn tay che chắn, có thể tùy thời tắt mất.

Diệp Thanh Tuyết cười hỏi;

- Sư đệ, còn có thể hộ pháp cho sư tỷ ta ba tháng nữa chứ?

- Đương nhiên.

Trần Cảnh nhanh chóng đáp.

- Cho dù ai tới đây vẫn thủ được?

Diệp Thanh Tuyết hỏi.

- Dù ai tới vẫn vậy.

Trần Cảnh vẫn nhanh chóng khẳng định.

Diệp Thanh Tuyết nở nụ cười. Có lẽ hôm nay là ngày nàng cười nhiều đến vậy trong cả đời này. Nàng nói:

- Trong lòng ta có cuốn bí quyết “Hô Phong Hoán Vũ” lấy được trong thành Tần Quảng. Lúc ấy nghĩ một thời gian nữa sẽ đưa cho đệ, không nghĩ một thời gian kia lại kéo dài đến giờ này.

Trần Cảnh lắc đầu, không nói thêm gì.

Diệp Thanh Tuyết tiếp tục nói:

- Nếu có người đến, dù họ có nói gì đi nữa thì đệ cũng không được nhận lời bọn họ. Bởi vì đệ không nợ nần bất kì kẻ nào cả.

Tuy rằng Trần Cảnh không biết rõ ý tứ của Diệp Thanh Tuyết là gì, nhưng hẳn vẫn gật đầu.

Diệp Thanh Tuyết lại mỉm cười nói tiếp:

- Nếu ba tháng sau ta không tỉnh lại, nhất định ba năm sau sẽ tỉnh lại.

Giọng nàng càng về cuối càng nhỏ lại, nói xong mấy lời kia thì đã lâm vào trạng thái không cảm ứng được chút khí tức nào.

Trần Cảnh vẫn còn một bụng thắc mắc, nhưng đoạn thời gian Diệp Thanh Tuyết tỉnh táo hẳn lại không hỏi một câu nào. Khoảnh khắc mà Diệp Thanh Tuyết nhắm hai mắt lại, trong lòng hẳn chỉ có một ý tưởng, đó chính là sẽ không để bất kì người nào đến quấy rầy sư tỷ.

Hắn trầm mặc một lúc, suy nghĩ mông lung, một hồi mới bình phục lại, bèn lấy quyển bí quyết “Hô Phong Hoán Vũ” từ trong lòng Diệp Thanh Tuyết ra. Bìa ngoài quyển này có màu xanh, bề mặt có đường vân chìm hình đồ án mưa to gió lớn mà hắn từng nhìn thấy. Mở tờ đầu tiên ra, có ghi hai hàng chữ: “Gọi gió Tồn Phong trên chín tầng trời thổi vạn vật, hô mưa

Nhược Thủy trong cõi hư vô hiện chân hình. Thiên địa biến sắc, thế giới quy khu.”

Những dòng chữ này nhìn qua tán loạn mà mông lung, nhìn kỹ lại cảm thấy đại khí mênh mông. Hơn nữa chúng hợp với hoa văn chìm ngoài bìa lại càng thêm mạnh mẽ, khiến người ta có cảm giác một pháp này vừa xuất, vạn pháp phải thất sắc.

Tiếp tục mở ra, bên trong nữa là một loại văn tự mà hẳn không hiểu. Lại nhìn lại lần nữa, hẳn vẫn không hiểu, tuy thế lại có một cảm giác rất quen thuộc như hẳn vốn đã từng biết kiểu chữ này thế nhưng bây giờ đã không biết nữa. Cảm giác của hẳn hiện tại như đang ngắm hoa trong sương mù, hoặc ngắm trăng rằm nơi đáy nước vậy. Hẳn lại cẩn thận nhìn, nhìn nữa, lòng nghĩ ngợi, đột nhiên hiểu được loại cảm giác kia đến từ kinh Hoàng Đình được dung khắc trên cánh của Mê Thiên kiếm điệp. Đó là cảm giác rõ ràng hẳn không biết kinh văn Hoàng Đình, thế nhưng không hiểu sao lại cảm thấy quen thuộc, rồi dần dần có thể hiểu ra một vài ý tứ trong các con chữ đó. Văn tự của “Hô phong hoán vũ” cũng là như vậy.

Không có người nào vừa mới sinh ra đã biết hết mọi chuyện trên thế gian. Nếu có, thì kẻ đó nhất định không phải là người. Thế nhưng vẫn có người dù không học tập văn chương thánh hiền nhưng vẫn có thể làm những chuyện của thánh hiền. Có một số việc mà ở một giai đoạn tuổi tác nào đó không thể hiểu được, nhưng tới một độ tuổi nhất định lại có thể hiểu rất rõ ràng.

Như việc Trần Cảnh với quyển “Hô Phong Hoán Vũ” này vậy.

Bên ngoài Linh Tiêu bảo điện vẫn có không ít người vây quanh, trong đó có một Đại yêu nổi tiếng trong trời đất có chút không tin mà nói:

- Hừ, chỉ là một tên hậu bối, chẳng lẽ có bản lĩnh thông thiên như vậy sao? Hôm nay ta sẽ gặp hẳn, xem thử coi hẳn có bản lĩnh thế nào?

Lão cũng từng là nhân vật phong vân một cõi, tự xưng là Bách Lý thần quân. Lão nói với bằng hữu bên cạnh:

- Xem ta đi vào gặp hãn, để cho người trong thiên hạ biết Yêu tộc ta không phải Đạo môn kia sánh được.

Dứt lời, lão còn không tể ra pháp bảo mà hóa thành một điểm sáng bay vào trong Thiên đình, đi thẳng tới Linh Tiêu bảo điện.

Vừa vào trong điện, lão đã cảm thấy cả người trầm xuống như bị một lực nặng ngàn cân đè lên người, đi lại khó khăn, không khỏi nghĩ thầm: “Xem ra cũng có vài môn đạo. Ta cũng nên cẩn thận chút ít, kéo lại lật thuyền trong mương, thành danh cho tên nhãi này.”

Tay lão giữ vững chú Định Thân để phòng bản thân bị sóng sông cuộn cuộn trôi đi, trong mắt hiện ra ánh đỏ đầy yêu dị. Mặc dù vậy lão vẫn không thể nhìn thấu được con sóng sông này, chỉ chốc lát sau lão đã không còn phân biệt được phương hướng nữa.

Lão chợt bối rối, thầm nghĩ: “Đây là trận pháp gì vậy, lại có khả năng điên đảo âm dương.”

Lão lại trần thần niệm ra ngoài, muốn dò xét xem thật ảo trong Linh Tiêu bảo điện này. Thần niệm vừa ra, tầng tầng sóng sông trước mắt chợt biến hóa. Lão vui vẻ thầm nghĩ: “Pháp trận này cũng không khá khẩm bao nhiêu, chỉ có thể che được thần nhãn, không che được thần niệm.”

Nhưng mà trong tích tắc, khi thần niệm lão cảm ứng đến thì con sóng đó đã hóa thành nhiều đóa hoa, hương thoảng từng đợt, một con bướm nhẹ nhàng bay lượn.

Chỉ nháy mắt đó lão đã bị lạc trong bụi hoa mà không có chút tín hiệu báo động nào cả.

Bên ngoài Linh Tiêu bảo điện, đám người chờ đợi một lúc lâu vẫn không thấy Bách Lý thần quân đi ra. Đám Yêu tộc đi cùng lão tới đây không khỏi lo lắng, lại không ai dám đi vào trong bảo điện kia cả. Gần đây Thái Tử có lệnh chỉ được đứng đây xem xét, tùy thời báo cáo động tĩnh từ Linh Tiêu bảo điện là được, không được đi vào bên trong đó. Nếu kẻ nào dám không nghe lệnh, sinh tử tự chịu.

Lại qua một lúc, bên trong Linh Tiêu bảo điện có một người đi ra, nhìn bộ dạng như bị mất hồn lạc phách. Dường như không phải kẻ đó tự mình đi ra, mà bị dòng nước xô đẩy ra ngoài. Vừa ra khỏi Linh Tiêu bảo điện, kẻ đó đã ngã xuống bậc thang ngay trước cửa điện, vỡ nát làm bốn năm mảnh, như thể một khúc gỗ mục đã đến thời kỳ mục nát cả ra.

Toàn bộ những người bên ngoài Linh Tiêu bảo điện đều cực kỳ kinh ngạc. Dù với rất nhiều người, Bách Lý thần quân không sánh được với Ly Trần kiệt xuất nổi bật, nhưng dù gì lão cũng là lão yêu một thời. Thế nhưng chẳng những lão không phá được trận thức này, mà còn không thể sống sót đi ra ngoài được.

Chẳng biết từ lúc nào, mây đen phía trên Linh Tiêu bảo điện càng lúc càng nặng nề, dần dần đè nặng xuống bên dưới, sà xuống gần sát tới Linh Tiêu bảo điện. Bên ngoài Linh Tiêu bảo điện lúc này chủ yếu là những nhân vật hàng đầu trong thiên hạ, cho nên bọn họ cảm nhận được trong mây đen này có thêm thứ gì đó nguy hiểm. Có chút tối tăm, lại đầy cảm giác nguy hiểm.

Chẳng biết Cầm ma Thạch Nham đã đi ra khỏi đám mây đen kia từ khi nào. Tiếng đàn của y đã trở nên trầm thấp hơn như một bài ai điệu dành cho Bách Lý thần quân vừa mới ngã xuống kia.

Không ai nghe được tiếng than thở khe khẽ của y:

- Mấy chục năm trước, bí quyết “Hô Phong Hoán Vũ” từ trong tay ta cuối cùng đã hóa gió thành mưa, còn “Tiên Thần Loạn” của ta cũng đã nên khúc rồi. Đợi đến khi thiên địa loạn, chỉ tiếng đàn của ta không loạn.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 10: Mỗi Người Mỗi Pháp

oOo

Nếu được lựa chọn, bất cứ ai cũng biết nên chọn lợi tránh hại.

Nếu Trần Cảnh có thể lựa chọn, hẳn cũng không muốn ở lại trong Linh Tiêu bảo điện, chờ người khác đến vây giết. Nhưng hẳn không còn lựa chọn khác. Cho nên hẳn chỉ có thể nỗ lực hết sức để bảo vệ tính mạng của mình và sư tỷ. Những kẻ vây giết có thể đến đây bất kì lúc nào, hẳn không muốn chết, nên chỉ có thể là người khác chết.

Trần Cảnh ngồi một mình giữa con sóng nước ở trong Linh Tiêu bảo điện, ngưng niệm nhìn về phía trước. Hẳn có thể nghe thấy tất cả những lời nói có nhắc đến hai chữ “Trần Cảnh”. Có người đang tế tự chốn nhân gian, có người ở ngoài Linh Tiêu bảo điện đang thì thầm to nhỏ với người khác.

Đột nhiên hẳn có cảm giác đang ngồi một chỗ nhưng có thể nghe thấy toàn bộ thiên địa, giống như thiên địa này đều tại tâm. Nhưng điều này cũng không khiến hẳn cảm thán hay rung động. Duy nhất chỉ có vài câu như đang giải thích và từ biệt mới khiến hẳn xúc động.

- Uyên và ngài quen biết tại Ác Long hạp. Ngài cứu ta thoát khỏi thiên kiếp nhân họa (tai kiếp do trời và cả do người). Đáng lẽ Uyên phải dành cả đời mình để báo ân. Nhưng Uyên sinh ra thì đã là long tộc, nếu có kiếp sau thì sẽ báo đáp ân này của ngài.

Đây là lời của Quy Uyên.

- Ta vốn định đi Thiên đình, nhưng nghe nói Hà bá gia và Diệp tử tử đang ở trong đấy. Tiểu Bạch Long sẽ không đi tranh cướp Thiên đình nữa. Thực sự hoà niệ khoảng thời gian ở Tú Xuân loan, có thể sống một cách không lo không nghĩ.

Đây là lời của Tiểu Bạch Long.

Bọn họ nói rất ngắn gọn nhưng tại trong lòng Trần Cảnh thì nó lại tồn tại rất lâu.

Một luồng ánh trắng từ tận bên ngoài chín tầng trời chiếu thẳng vào Linh Tiêu bảo điện. Ở ngoài điện, tất cả mọi người ngẩng đầu lên nhìn, họ chỉ thấy trong ánh trắng có một chiếc đèn màu xanh từ từ rơi xuống.

- Đèn Lưu Ly, là đèn Lưu Ly Định Hồn.

Có người bay vọt lên cao, chớp mắt đã đến bên cạnh chiếc đèn. Gã thò tay ra định cướp lấy chiếc đèn. Tay vừa vào ánh trắng thì đã bị cắt đứt.

- A...

Gã kêu thảm thiết rồi rơi xuống. Tất cả những người còn lại thấy cảnh đó thì không dám có hành động gì nữa. Trong đoạn thời gian do dự này, chiếc đèn đã bay vào bên trong Linh Tiêu bảo điện.

Trần Cảnh chỉ nhắc tay lên, chiếc đèn đã rơi vào tay hắn. Hắn hiểu điều Nhan Lạc Nương muốn nhắn gửi. Hắn nhìn thấy nàng bay vào trong điện Thừa Thiên Hiệu Pháp từ trên chín tầng trời.

Giữa hai người, dù ân nghĩa của người này với người kia có lớn như thế nào thì khi gặp lại nhau vào lần tới họ sẽ phải ở phía đối lập với nhau. Đứng ở phía đối lập hay không thì không ai có thể trả lời được.

Trần Cảnh nhìn kĩ chiếc đèn một lúc lâu. Hắn thổi một ngụm linh khí ra, đèn bắt đầu rực cháy trong sóng nước. Sau đó hắn đặt nó ở bên cạnh Diệp Thanh Tuyết. Theo đó, hắn hít sâu một hơi khiến cho sóng nước trong điện tập trung lại đây rồi tạo thành một vòng xoáy. Trần Cảnh cảm thấy ngũ tạng lục phủ đều quặn đau, như thể hắn hít vào không phải linh khí mà là kiếm khí. Khuôn mặt của hắn vốn không thể biểu hiện được cảm xúc nhưng lúc này cũng đang tỏ ra hơi đau đớn.

Hắn quay đầu lại nhìn Diệp Thanh Tuyết, rồi ngẩng đầu lên nhìn sóng nước ở trên. Từng đóa bọt do sóng nước tạo thành đều phản chiếu một hình ảnh riêng. Lý Anh Ninh đang ngồi giảng đạo trước một đám người. Hồng đại hiệp đang nằm xiên ở càn trái, dây xích đen ở càn phải găm thét ở sông Nam Thiên. Vô sò thì đang lập một đài tế ở sâu trong hà vực. Trên tế đàn có tượng Trần Cảnh, sinh linh ở con sông đó đang lần lượt đi lên tế bái.

Ngoại trừ những hình ảnh trên, trong từng bọt sóng nước đều xuất hiện tượng thần với kích thước lớn nhỏ khác nhau. Đồng thời với đó thì còn có cả miếu thần. Một số chỗ chỉ có bài vị được làm bằng gỗ rất đơn giản. Có hình ảnh thì lại là cảnh những đứa trẻ đang chơi đùa hoặc đọc sách nhưng tất cả đều đeo tượng Trần Cảnh ở trên người.

Nhìn thấy những cảnh này, hắn cảm thấy thật sự ấm áp từ tận đáy lòng. Ngay khi cảm xúc ấy sinh ra, những tượng thần ở khắp nơi đều tản ra một tầng thần quang màu xanh.

Khi bọn nhỏ thấy tượng thần nhỏ đeo trên ngực mình tỏa ra ánh sáng màu xanh, ngay lập tức chạy về gọi ông bà, bố mẹ của mình. Cha mẹ bọn chúng nhìn thấy vội quỳ xuống, nhìn lên trời và tế bái. Họ lầm bầm niệm Hà bá hiển linh, Hà bá phù hộ các loại. Họ không biết rằng bây giờ Trần Cảnh đã trở thành thần Ti Vũ.

Trần Cảnh nhắm mắt lại. Hắn đang lắng nghe tiếng nói đến từ trời đất, như muốn cảm nhận được lực lượng từ trong hư vô.

Hắn nhắm mắt lại một lúc lâu rồi mở ra. Đôi mắt bằng đá vốn luôn chết lặng không hiển lộ chút thần thông gì bỗng nhiên sống động lại. Hắn lại tiếp tục ngồi xuống, tiếp tục đọc bí quyết “Hô Phong Hoán Vũ”.

Ngọn đèn tỏa ra ánh sáng màu xanh, chiếu vào trong sóng nước nhuộm thành một dải sóng màu xanh. Một cô gái mặc áo trắng cầm kiếm đang nằm ở trên vương tọa màu vàng. Ngay phía trước nàng là một người ngồi trên bậc thang, đang cầm và đọc cuốn sách ở trên tay.

Ở bên ngoài lúc này thì âm thanh sát phạt vang lên liên miên không dứt. Pháp thuật và pháp bảo lúc ẩn lúc hiện. Ngoại trừ Linh Tiêu bảo điện, các cung điện khác vẫn đang bị vô số người tranh đoạt. Bây giờ mọi người không trực tiếp đấu phép đấu thần thông để cướp lấy cung điện nữa. Mà một số người đã chiếm được cung điện nhỏ, dựa vào đó làm cơ sở để thi pháp và bố trí phép thuật hướng tới chủ điện trung tâm. Linh Tiêu bảo điện ở vị trí trung tâm nhất của nơi này nên bây giờ chính là chỗ an tĩnh nhất. Dù có một số người ở bên ngoài nhìn chăm chăm vào nhưng không ai dám manh động.

Trong cung Thanh Hoa, đột nhiên có một người xuất hiện. Y mặc tăng bào màu xám, đầu trọc có chín giới điểm. Y vừa hiện thân, thân thể của Nhật Diệu đế quân, Sư Tử Minh Vương và Động Châu đế quân đều hóa thành hư vô rồi biến thành ba cái bóng dung nhập vào người y. Thân thể của y lập tức biến hóa. Ở trên đầu y, tóc đen mọc ra rất nhanh rồi tung bay theo gió. Còn tăng bào thì biến thành pháp bào vừa vặn với thân thể, tay áo rộng thùng thình.

Chỉ trong chớp mắt, trên người y lại có ba người đi ra. Đó chính là Nhật Diệu đế quân, Sư Tử Minh Vương, và Động Châu đế quân. Cả ba người không có thay đổi gì, chỉ là vừa ra đã lập tức toàn lực tấn công Đông Nhạc đại đế. Còn người vừa từ tăng chuyển thành đạo sĩ thì nhắm mắt lại, giơ tay sờ lên cây cột ở trung tâm nơi này. Nếu như Trần Cảnh ở đây lúc này, hẳn sẽ nhận ra người này chính là kẻ đã từng nói chuyện với mình ở trước miếu

Hà Bá. Lúc đó Trần Cảnh bị nhốt trong miếu Hà Bá không ra được, còn y thì đi dọc bờ sông, hỏi hã làm sao qua sông, rồi lại hỏi hã làm sao đi đến bên trên chín tầng trời.

Y chính là Linh Sơn thế tôn, cùng thời với Trường Sinh đạo quân, được mọi người gọi là Linh Sơn Thế Tôn Cứu Khổ.

Đông Nhạc đại đế liên tiếp bị bức lui về phía sau. Thần linh tọa hạ của lão cũng dồn dập bỏ chạy ra bên ngoài. Những ai chậm chân một chút đều bị giết chết. Lúc trước ba người kia đều tấn công nhưng chưa dùng hết toàn bộ sức mạnh vì phải phân tâm làm hai việc. Bây giờ họ toàn lực tấn công, Đông Nhạc đại đế và thần linh dưới quyền lập tức không thể chống lại được.

Mộc Chân cũng chạy nhanh ra khỏi nơi này. Y trực tiếp nhảy vào một tòa điện nhỏ ở ngay bên cạnh. Sau đó y lập tức tấn công, đuổi những tu sĩ chiếm giữ nơi này đi ra. Ba giới điểm trên đỉnh đầu của y tỏa ra ánh sáng màu đỏ chiếu khắp mọi nơi. Trong điện lập tức xuất hiện một đám mây đỏ, còn có tiếng phạn âm phát ra.

Ở một tòa điện nhỏ bên cạnh phủ Thần Tiêu Ngọc Thanh, có vài cỗ thi thể còn rất mới, vẫn đang giữ tư thế ngồi xếp bằng khi còn sống. Một người mặc áo màu đen bước vào bên trong. Người nọ ngẩng đầu, trong mắt của gã lóe lên ánh kiếm trắng bệch. Ngay khi ánh kiếm biến mất, gã đã đi ra bên ngoài, tiến nhập một tòa điện khác.

Trong phủ Thần Tiêu Ngọc Thanh, Trường Sinh đạo quân ngồi ngay ngắn ở trên cao. Bên cạnh lão là đệ tử hộ giáo của phái Côn Lôn Vô Vưu. Ngoài ra còn có vài người là thế hệ trẻ nổi bật của Đạo môn. Phần lớn mọi người đều đang trực xuất những kẻ tế luyện ở những điện nhỏ bên cạnh. Bởi có bọn họ, Trường Sinh đạo quân tế luyện phủ Thần Tiêu Ngọc Thanh chậm hơn nhiều, cho nên cần phải diệt trừ.

Trong điện Thừa Thiên Huệ Pháp, Cửu Âm và hai người nam nữ mặc áo đỏ đang đứng ở đó. Người nam cực kì bắt mắt vì y đang cầm một cây cung màu đen. Hai người bước ra khỏi cung điện rồi đi về phía các điện nhỏ ở bên cạnh. Y giương cung, cài tên. Một mũi tên bắn ra đã khiến không gian thay đổi. Tiếp đó là tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên ở khắp nơi.

Những kẻ có thể tranh đoạt với bọn họ thì đều đã thất bại và bỏ đi rồi. Những người có thể uy hiếp đến họ thì đều đã chiếm được các tòa đại điện khác. Thời cơ để tất cả mọi người tranh đoạt Linh Tiêu bảo điện vẫn chưa đến.

Cung Tử Vi đang có Thái Tử Yêu tộc tể luyện.

Trần Cảnh không quan tâm những điều này. Hắn không biết Diệp Thanh Tuyết có thể tỉnh lại được không. Bây giờ hắn chỉ toàn tâm toàn ý tể luyện kiếm vực ở đây.

Sau một thời gian rất lâu, đột nhiên có một người trực tiếp đi vào bên trong Linh Tiêu bảo điện. Người này nhìn qua đầy cơ bắp, đôi mắt rất linh động, lại mặc đạo bào trông rất cổ xưa, trên cổ đeo một chuỗi Phật châu. Trần Cảnh nhìn bề ngoài người này, lập tức nghĩ ngay đến con khi tên Tùng Thanh. Hắn nhìn kĩ lại thì quả nhiên đó chính là nó. Bây giờ nó đã hóa hình rồi.

Nó tiến vào trong Linh Tiêu bảo điện. Đầu tiên nó làm đại lễ với Trần Cảnh, rồi nói:

- Tiểu yêu từng được nghe người giảng đạo. Người có ân dạy dỗ tiểu yêu. Đáng lẽ ta phải báo đáp ân nghĩa này. Đáng tiếc bản thân lại là Yêu tộc, phải nghe theo lời triệu tập của Thái Tử. Hôm nay ta đến đây là thay mặt Thái Tử hỏi người mấy câu.

Trần Cảnh nhìn Tùng Thanh, rồi nói:

- Người là Yêu tộc, nghe theo Thái Tử Yêu tộc là chuyện đương nhiên. Mặc dù người theo ta nghe đạo vài năm nhưng ta không phải dốc sức chuyên tâm dạy một mình người. Hơn nữa bản thân ta cũng có thu hoạch từ việc đó. Huống chi, ta thật sự không dạy các người cái gì cả nên không cần nói đến ân nghĩa, càng không thể tự nhận là thầy. Chúng ta đều là những người đang trên đường cầu đạo. Thái Tử có việc muốn hỏi thì cứ nói. Người không cần phải ngại.

Tùng Thanh lại làm đại lễ. Trần Cảnh không ngăn cản. Tùng Thanh nói:

- Thái Tử hỏi là không biết ngài còn nhớ đến quyển Thiên Yêu Hóa Hình Thiên?

Trần Cảnh im lặng một lúc. Hắn nghĩ lại thời điểm mình vừa mới tỉnh lại, cả người đều bị bọc kín trong tượng thần. Mắt không thấy gì, tai không thể nghe. Sau đó hắn có thể nghe được thì cũng chỉ ở trong thần miếu, lại không thể tu hành. Sau khi nghe Tiểu Bạch Long niệm Thiên Yêu Hóa Hình Thiên một đêm thì mới có thể tu hành trở lại. Chính vì thế nếu không có nó thì Trần Cảnh không biết bây giờ mình sẽ như thế nào. Có lẽ hắn vẫn đang ở trong thần miếu thu nạp tín ngưỡng nguyện lực và suy nghĩ cách để hóa hình.

Trần Cảnh nói:

- Người đi nói với Thái Tử rằng ta nhớ kĩ.

Tùng Thanh lại tiếp tục hỏi:

- Thái Tử nói: nếu ngài nhớ kĩ, vậy ngài có biết là Thiên Yêu Hóa Hình Thiên là do Diệp tiên tử mượn từ chỗ của ngài ấy?

- Việc này ta không biết.

Trần Cảnh trả lời rất nhanh.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 11: Linh Tiêu Kiếm Vực

oOo

- Thái tử nói, nếu ngài không biết, vậy giờ coi như biết rồi.

Tùng Thanh nói.

- Giờ ta biết rồi.

Trần Cảnh nói.

Tùng Thanh tiếp tục nói:

- Thái tử nói, năm đó, khi Diệp tiên tử mượn Thiên Yêu Hóa Hình Thiên từng nói, nếu như đòi lại, tất sẽ làm theo.

Trần Cảnh trầm mặc một hồi, nói:

- Sư tỷ ta trọng thương bất tỉnh. Chờ sư tỷ tỉnh lại nói sau.

- Ngài và Diệp tiên tử tình cảm sâu đậm, hiện giờ Diệp tiên tử hôn mê bất tỉnh, sao ngài không thay mặt Diệp tiên tử quyết định.

Tùng Thanh không bỏ đề tài.

Trần Cảnh ngồi đó, nghe xong lời này thì ngẩng đầu lên nhìn Tùng Thanh. Tùng Thanh đối mắt với hắn trong chốc lát, cúi đầu, nhưng cũng không lui ra ngoài. Trần Cảnh nói:

- Từng có rất nhiều yêu linh đến rồi đi từ Tú Xuân loan, nhưng duy chỉ có người là miệng lưỡi lợi hại nhất, ứng biến nhanh nhất, cũng giỏi nhìn sắc mặt người ta nhất.

Tùng Thanh nghe thế vội ngẩng đầu, mặt có vẻ xấu hổ, nói:

- Hà Bá gia, nếu tiểu yêu đã tới rồi, thì cũng phải nói cho hết lời, ngại thấy có đúng không? Dù sao ta cũng là Yêu tộc.

Ánh mắt của Trần Cảnh hơi biến hóa, không còn sắc bén như ban nãy, nói:

- Người là yêu, ta là người. Chúng ta tuy có quan hệ cá nhân, nhưng vẫn không thay đổi được lập trường. Người đi đi, nói cho Thái Tử biết, hết thầy chờ sư tử của ta tỉnh lại nói sau. Hiện giờ, bất kể là ai muốn quấy rầy sư tử của ta, ta đều sẽ không bỏ qua cho kẻ đó. Mặc dù ta không có bối cảnh thân phận thâm hậu gì, cũng không có thần thông kinh thiên động địa gì, nhưng nếu ta một lòng muốn giết ai, thì ở thiên hạ hiện nay, không ai sống ổn được.

Mới ban đầu giọng của Trần Cảnh còn lớn, nhưng càng về sau lại càng nhỏ, mấy chữ cuối cùng còn giống như thì thào tự nói. Nhưng Tùng Thanh đứng trong Linh Tiêu bảo điện lại nghe rất rõ. Một câu vừa nói hết, Tùng Thanh liền cảm giác được sóng nước trong điện này bốc lên sát khí, từng tia nhập vào tận xương. Tùng Thanh vội vàng rời khỏi điện.

Trần Cảnh cúi đầu nhìn Hô Phong Hoán Vũ. Ngoài điện, mây đen vần vũ. Mọi người hơi có chút kinh hãi, thầm nghĩ Trần Cảnh quả nhiên không phải chuyện đùa, sau khi lấy được bùa thần Ti Vũ càng thêm cao thâm khó lường. Mà bên cạnh vùng mây đen nặng nề treo thấp trên khoảng không Linh Tiêu bảo điện, có một người ngồi trên mây trắng, tay lướt đàn đá. Mây đen quanh người này bông bông, tiếng đàn tuy không lớn, nhưng lại chứa sát phạt khí không thua gì sát khí từ sóng nước bên trong điện Linh Tiêu.

Giống như tiếng đàn này có thể dung nhập toàn bộ sát khí trên thế gian vào trong nó.

Lại có một luồng sáng bay tới Linh Tiêu bảo điện. Tiến vào là một người áo đen, tóc màu lam, đôi mắt hẹp dài mà nhỏ, chỉ nhìn qua thôi cũng làm người khác liên tưởng tới sự thâm độc. Kẻ này đi vào trong điện, còn chưa mở miệng, Trần Cảnh đã nói:

- Cửu Âm, người cũng tới. Hóa hình rồi sao, thật là một chuyện đáng chúc mừng.

- Những năm kia ở cạnh Hà Bá gia, để cho ta có tâm chí thanh minh, nhờ đó mới có thể hóa hình.

Cửu Âm nói.

- Nước Kinh Hà súc rửa được một chút vẩn đục thế gian. Ta đây trở thành Hà Bá năm mươi tám năm cũng được thơm lây không ít.

Trần Cảnh nói.

- Kinh Hà bởi vì ngài mà chói mắt.

Cửu Âm nói.

Người biết Cửu Âm đều rõ, gã không phải là một người nói nhiều. Hiện tại gã nói với Trần Cảnh nhiều lời như thế, đã là cực kỳ hiếm thấy.

Trần Cảnh nói:

- Không ngờ người cũng biết nói lời dễ nghe như vậy. Đáng tiếc, lúc ở Tú Xuân loan người lại chưa từng nói cái gì.

Cửu Âm sau khi biến hình có môi rất mỏng, mặt hơi xương. Gã không nói gì thêm, có lẽ là không biết mở miệng thế nào, cho nên im lặng. Trần

Cảnh vốn cũng không phải là một người nói nhiều, nhưng hắn sẽ không để người khác cảm thấy khó xử, nhất là người từng bên cạnh hắn, vì thế hắn nói:

- Lần này ngươi tới là có chuyện lời chứ?

- Nương nương nói, trước khi Diệp tiên tử tỉnh lại, nương nương sẽ không động tới Linh Tiêu bảo điện này.

Cửu Âm nói.

Trần Cảnh có chút bất ngờ, lát sau mới nói:

- Nương nương là ai?

- Không biết, nương nương có thể thông qua huyết mạch kêu gọi ta, có thể làm cho ta hóa hình. Ta nghĩ, nương nương hẳn là Đại vu.

Cửu Âm đáp.

Trần Cảnh không rõ lắm Đại vu là tồn tại như thế nào, nhưng từ truyền thuyết có thể tưởng tượng ra được, Đại vu có thần thông thiên triệt địa. Hắn cũng không rõ hiện tại mình so với nương nương kia chênh lệch thế nào.

- Sư tỷ cùng nương nương có nhân quả gì sao?

Trần Cảnh hỏi. Hắn không cho rằng Đại vu tự dừng phái Cửu Âm đi nói câu này.

Cửu Âm nói:

- Nương nương không nói với ta, ta không biết.

Hai người không nói gì thêm. Lúc Cửu Âm rời Linh Tiêu bảo điện, Trần Cảnh lại cúi đầu nhìn Hồ Phong Hoán Vũ. Chẳng biết tại sao, cho tới bây giờ, Trần Cảnh chỉ cảm thấy toàn thân đều ngấm ngấm đau, từ bên trong thì lại hơi hơi tê ngứa. Thế nhưng mặc dù chịu cảm giác cực kỳ khó chịu như thế, lại không hề có cảm giác trí mạng. Đại bộ phận kiếm chú đều đã dung nhập vào trong sóng nước.

Thiên đình không phải linh bảo bình thường, không ai có thể tế luyện dễ dàng, huống chi còn nhiều người tu hành muốn cướp đoạt như vậy. Có sáu tòa cung điện, Trần Cảnh chiếm một tòa, năm tòa khác cũng đã bị chiếm cứ. Chỉ cần bọn họ tế luyện xong nơi mình chiếm được, liền có thể tự xưng là đế quân, trở thành nhất phẩm thần linh. Khác với Trần Cảnh, bọn họ không đi đơn độc, cho nên khi có không ít tán tu tiến vào trong điện, bọn họ mới phát hiện, chỉ mỗi chỗ trung tâm của Linh Tiêu bảo điện này là có duy nhất một người.

Trần Cảnh đã không nhớ nổi có bao nhiêu người đã đi vào Linh Tiêu bảo điện, rồi lại có bao nhiêu người đi ra ngoài. Nhưng hẳn biết, người chết ở Linh Tiêu bảo điện đều là những kẻ đến cuối cùng không bỏ xuống được tham lam, muốn giết hắn. Tổng cộng có mười một người như vậy, có kẻ Trần Cảnh biết tên, có kẻ hắn có nghe nói, cũng có kẻ mới gặp lần đầu. Nhưng bọn họ đều chết hết. Trần Cảnh cũng không muốn giết họ, không phải là bọn họ đáng giết hay không đáng giết, mà là bọn họ không thích hợp chết trong kiếm vực Linh Tiêu này.

Chết ở chỗ này, sẽ tiêu hao kiếm chú ngàn năm dung nhập vào trong sóng nước. Bọn họ không biết, kỳ thực bọn họ lấy sinh mệnh của mình để tiêu hao kiếm vực, rồi dâng tặng người đến sau, nhưng sẽ chẳng ai nhớ cái "tốt" này của họ.

Chẳng biết từ lúc nào, Trần Cảnh đã không còn quan tâm tới sống chết của những người không quan hệ với mình, cũng chẳng muốn biết lai lịch hay tâm tính của họ. Có lẽ đây là do thấy cái chết quá nhiều, tâm lạnh, cũng

có lẽ do trải qua nhiều, tâm đã bị thế sự luyện thành chai cứng rồi, thành một thanh kiếm sắc lạnh hai lưỡi.

Sương gió bốn mùa có thể khắc trên khuôn mặt người dấu tích của năm tháng, cũng có thể thối tâm của một người thành lạnh rắn.

Trần Cảnh cũng không biết, qua nhiều năm như vậy, mình đang từ từ biến thành một người tâm lạnh. Mà có lẽ là hẩn biết, nhưng lại chưa bao giờ nói. Lại có lẽ, chỉ khi ở sâu trong lòng hẩn có sản sinh dòng nước ấm, thì mới khiến cái tâm lạnh theo năm tháng của hẩn mềm mại chốc lát.

Diệp Thanh Tuyết đương nhiên là chỗ mềm mại nhất trong lòng hẩn. Trong cuộc đời này, hẩn từng có ba lần tuyệt vọng, cả ba lần đều được Diệp Thanh Tuyết kéo từ tuyệt vọng về. Nhất là lần cuối cùng, hẩn thân như cây khô nằm ngã dưới tàng cây, chờ người khác nghiền xương thành tro, chờ người khác rút hồn phách hẩn ra mà thiêu hủy luyện hóa. Thế nhưng lúc đó, nàng đã tới. Nàng là Diệp Thanh Tuyết, là sư tỷ của hẩn, thậm chí có thể xem như sư phụ, bởi vì phương pháp tu hành của hẩn đều là nàng dạy. Khi còn tu hành ở núi Thiên La, những gì hẩn không hiểu đều tới hỏi nàng.

Hiện tại nàng an vị sau hẩn, trên chiếc ghế Ngọc Hoàng đại đế từng ngồi, hơn ba tháng còn chưa tỉnh.

Nàng đã nói, ba tháng sau chưa tỉnh, thì ba năm sau nhất định sẽ tỉnh.

Nhưng hẩn lại có một loại dự cảm, rằng ba năm sau Diệp Thanh Tuyết cũng chưa chắc có thể tỉnh được. Từ sau khi vượt qua thần minh chi kiếp, dự cảm của hẩn càng ngày càng linh nghiệm. Dự cảm càng mạnh thì càng chuẩn xác. Mặc dù hẩn dự cảm Diệp Thanh Tuyết ba năm sau không thể tỉnh lại rất nhạt, nhạt đến độ hẩn chỉ cho rằng đây là lo lắng mà thôi, nhưng cuối cùng vẫn là có. Hẩn là thần linh, tâm phải như mặt nước, tâm sáng như gương chiếu rọi vạn vật, chuyện thế gian không nên lưu lại bất cứ dấu vết gì trong lòng hẩn. Tâm của hẩn hẩn phải như nước trong chảy qua gương,

đây mới là một thần linh chân chính, không vướng mắc vì bất cứ chuyện gì, nhìn việc thế gian như nhìn hoa trong kính. Chỉ là bây giờ hắn còn không làm được như vậy, bởi vì hắn thành thần còn chưa lâu, mới chỉ có năm mươi tám năm ngắn ngủi, mà toàn bộ năm tháng tu hành của hắn chẳng qua là sáu mươi mấy năm mà thôi. Thế nhưng, thần thông của hắn còn mạnh hơn nhiều người tu hành trăm năm, thậm chí mấy trăm năm. Pháp thuật của hắn như mưa phùn như gió xuân, càng giống như một giấc mộng, làm cho người ta không cảm thấy nguy hiểm đã chết rồi.

Đây là lời của người vào Linh Tiêu kiếm vực rồi ra ngoài được nói lại. Còn có người nói: "Ở trong Linh Tiêu bảo điện, người nhìn thấy, nghĩ đến, cũng có thể là ảo giác. Ký ức của người, dục vọng của người, toàn bộ từ trong ra ngoài của người đều hiện ra theo từng cơn sóng nước. Mỗi một bọt sóng đều hóa thành một thế giới. Khi người chìm vào ảo cảnh trong thế giới này, thì những ảo giác đó sớm đã hóa thành tia kiếm đi vào cốt tủy và linh hồn của người."

Trần Cảnh vốn không có thần thông như vậy, cũng không có pháp thuật hư ảo tinh diệu như vậy. Nhưng trước kia không có, hiện tại lại có. Khi hắn dung hòa một thân sở học cùng sở ngộ, liền xuất hiện kiếm vực này. Trần Cảnh không đặt tên cho nó, nhưng người tu hành thế gian đều gọi nó là Linh Tiêu kiếm vực. Đây là kiếm vực, cũng không phải kiếm trận, chỉ cần là nơi có Trần Cảnh, tùy thời tùy chỗ đều có thể xuất hiện kiếm vực như vậy. Trong kiếm vực ấy, chỉ cần một ý niệm của hắn là có thể trở thành pháp thuật.

Hơn nữa, kiếm vực này còn có thể phát triển. Phát triển đến mức nào thì cả Trần Cảnh cũng không biết.

Hiện tại Linh Tiêu bảo điện đã hoàn toàn bị mây đen bao phủ. Bên trong Linh Tiêu bảo điện chỉ là một màu tăm tối, ánh sáng duy nhất phát ra từ một chiếc đèn xanh. Hào quang từ đó như sóng, từng vòng từng vòng lan tỏa. Ngọn đèn bao phủ lấy người đọc sách bên dưới nó. Hắn vẫn như ba

tháng trước, ngồi nơi đó đọc sách, nhìn cuốn sách mà hần không nhận ra chữ nào trên đó, nhưng lại càng ngày càng có thể hiểu được - Hô Phong Hoán Vũ quyết.

Tại hần không nghe được bất kỳ âm thanh nào bên ngoài, nhưng trong bóng đêm bên trong điện lại không ngừng lóe lên những con sóng ánh sáng, theo đó có những hình ảnh chợt lóe rồi biến mất. Hình ảnh có khi là cảnh tượng bên ngoài Linh Tiêu bảo điện, có khi là việc nhân gian ở ngàn vạn dặm xa. Tâm của hần càng ngày càng tĩnh, tĩnh giống như là nước suối lạnh từ trong núi sâu đang lắng lắng chảy xuôi.

Ở trên không Linh Tiêu bảo điện, mây đen vẫn nặng nề, nhưng vẫn có một thứ kéo dài không dứt truyền qua nó vào trong, đó là tiếng đàn. Tiếng đàn này, cho dù Trần Cảnh không muốn nghe, lại y nguyên truyền vào. Trong lòng hần, chủ nhân của tiếng đàn này giống như một vực sâu không đáy, vĩnh viễn không biết hần nông sâu thế nào.

Ba tháng qua đi, tiếng đàn cũng vang lên ba tháng.

Ba tháng tế kiểm vực làm cho Trần Cảnh có một loại cảm ứng đặc biệt với Linh Tiêu bảo điện. Lúc này, ánh mắt của hần chuyển từ sách lên trời, nhìn về phía cửa đại điện, bởi vì hần cảm ứng được có một luồng khí tức cường đại xâm nhập Linh Tiêu bảo điện.

Là đến từ một tòa đại điện khác.

- Tới rồi, cuối cùng đã tới.

Trần Cảnh thì thảo. Sóng nước trong Linh Tiêu bảo điện dâng lên, ánh nước lóng lánh.

----- 000 -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 12: Nếu Năm Đó Ta Là Thiên Đế

oOo

Luồng khí tức này có thể xưng là pháp, cũng có thể xem nó giống như lúc gió bão tới, màu đen kịt cùng khí thể bao phủ khắp đất trời.

Nếu không phải tự mình cảm nhận, không ai có thể tưởng tượng được loại cảm giác này. Trần Cảnh cũng không tưởng tượng nổi, nhưng hiện tại hắn cảm nhận được. Thứ chậm rãi ép đến từ bóng tối kia, để hắn tựa như nghe được vạn thú gào thét, vạn (chúng) loại rít gầm.

"Đây là Thái Tử yêu tộc."

Trần Cảnh trầm nghĩ. Trong tiếng gầm gừ của vạn loại, hắn cảm nhận được khí tức trong thì thần phục, ngoài thì dương uy. Hắn dùng Trọc Lăng Quan xem thử. Một khung cảnh hiện ra, nhìn thấy như là hỗn độn sơ khai, trời đất bất phân, chu thiên vạn loại ở trong thanh trọc khí bái lạy về một phương. Loại tình cảnh rầm rộ này chỉ có thể xảy ra khi một vị vương giả mà toàn thể yêu linh cùng công nhận xuất hiện. Tuy loại khí tượng này còn chưa đủ chân thật, còn chưa thực sự quân lâm thiên hạ nhưng đã có hình thái ban đầu.

Trần Cảnh không tự chủ được nghĩ đến tín ngưỡng, đây cũng là một loại tín ngưỡng.

Khi Trần Cảnh cảm nhận được và nghĩ tới tín ngưỡng thì sóng nước cũng cấp tốc phát sinh biến hóa. Chỉ thấy bên trong bọt sóng xuất hiện từng

màn cảnh tượng vạn dân cúng tế. Những cảnh tượng này vừa hiện, khí tức vương giả khuynh thành ở trong lòng hắc lập tức tiêu trừ.

Ở trong cung Tử Vi có một người tuổi còn trẻ ngồi xếp bằng. Người này bỗng mở hai mắt, bên cạnh lập tức có người hỏi:

- Thái Tử, sao vậy?

Thái Tử mỉm cười nói:

- Quả nhiên, có chút không đơn giản.

- Thái Tử đang nói...?

- Vị trong Linh Tiêu bảo điện kia.

- Hóa ra Thái Tử nói Trần Cảnh.

- Những năm gần đây, thường xuyên nghe người ta nhắc tới tên hắc. Vốn ta tưởng rằng đó chỉ là một hậu bối có chút thần thông pháp lực, không ngờ cảnh giới đã cao như vậy. Thiên hạ ngày nay, nếu có người coi thường hắc, nhất định sẽ chịu thiệt.

Bạch Hoa Tử đi theo Thái Tử một trăm hai mươi ba năm, rất rõ ràng chuyện dù mặt ngoài Thái Tử đối với ai cũng vô cùng khoan hậu, hoàn toàn là tác phong vương giả, nhưng bên trong lại cực kỳ kiêu ngạo, đã rất nhiều năm chưa hề khen ai. Có một bí mật không ai biết, người được Thái Tử khen qua, đến nay còn sống không có mấy người, hơn nữa đều chết trên tay Thái Tử.

Bạch Hoa Tử còn biết, người trong thiên hạ ngày nay theo lời Thái Tử là chỉ một tầng cao cấp nhất trong thiên hạ. Trong tầng cao cấp nhất ấy đều là những người có chút pháp lực thần thông, nhưng vẫn có thể đột nhiên chết

đi bởi một loại bí thuật không biết nào đó. Nhưng chuyện này dù sao cũng cực ít phát sinh.

- Thái Tử, Linh Tiêu bảo điện này đã là mục tiêu cho mọi người công kích, nếu giờ Thái Tử lấy, hẳn chưa phải lúc.

Bạch Hoa Tử nói.

- Tự nhiên ta biết chưa phải lúc, vừa rồi chẳng qua là thử thôi. Đợi khi ta hoàn toàn nắm trong tay cung Tử Vi này, bọn họ hẳn cũng nắm giữ những cung điện khác, sau đó chính là thời điểm tranh đoạt Linh Tiêu bảo điện. Đến lúc đó ta sẽ ở trong cung Tử Vi này hành pháp. Còn các người thì phải đi chiếm lấy những điện nhỏ ngoại trừ chủ điện Linh Tiêu bảo điện, rồi cắm lên yêu phiên (lá cờ) do chính tay ta tế luyện.

- Vâng.

Bạch Hoa Tử đáp. Gã biết, một khi Thái Tử đã quyết định thì không cần gã nhiều lời thêm, chỉ cần nghiêm chỉnh làm theo là được.

Thái Tử lại nhắm hai mắt lại. Còn Bạch Hoa Tử thì vẫn chưa thể khiến cảm xúc bị Thái Tử kích thích làm kích động lắng xuống. Gã đi theo Thái Tử một trăm hai mươi ba năm, ngày đêm trông mong yêu tộc có thể nắm giữ trời đất lần nữa, cả đời mong muốn có thể nhìn thấy Thái Tử quân lâm đại địa, trở thành thế gian chi chủ.

Gã nhìn quanh một vòng chư vị yêu linh trong điện, thấy ở một góc nhỏ có một thanh niên gầy lùn. Thanh niên kia thấy ánh mắt của gã dừng trên người mình thì lập tức cúi đầu, nhưng Bạch Hoa Tử vẫn nhận thấy được đó là hạng người gian hoạt, cũng nhận ra thanh niên mặt gầy giờ xương, tướng mạo xấu xí này.

- Tùng Thanh, người nói xem, Trần Cảnh kia là hạng người gì?

Bạch Hoa Tử nói.

Tùng Thanh ngẩng đầu nhìn Bạch Hoa Tử, chỉ thấy sắc mặt gã bình thản, không nhìn ra đang nghĩ cái gì, càng không rõ câu hỏi này có mục đích gì. Nhưng ngay một sát na ngẩng đầu lên kia, Tùng Thanh thấy từ sâu trong mắt Bạch Hoa Tử một tia khinh thường cùng chán ghét, điều này làm trong lòng Tùng Thanh như có một cây kim đâm một cái.

Tùng Thanh không khỏi nghĩ tới ánh mắt của Trần Cảnh. Trong mắt Tùng Thanh, Trần Cảnh dễ hiểu hơn so với Bạch Hoa Tử này nhiều, thậm chí dễ hiểu hơn rất nhiều rất nhiều thần linh yêu ma trên thế gian này. Vì thế, Tùng Thanh trả lời:

- Đó là một thần linh đơn giản.

- Bất kể là sinh linh gì, càng đơn giản thì càng không sống lâu. Người đã nói hễ đơn giản, vậy người có thể nói xem hễ đơn giản thế nào không?

Bạch Hoa Tử nói.

Tùng Thanh nói:

- Trong trời đất này, đơn giản xác thực là không sống lâu. Nhưng Hà Bá gia đã sống lâu như vậy, hơn nữa càng ngày càng đơn giản. Vậy mà ngài ấy chẳng những không có chết, ngược lại pháp lực càng ngày càng cao, cảnh giới cũng càng ngày càng sâu không lường được.

- Từ ngữ khí của người, ta có thể nhìn ra người đối với hễ vô cùng cung kính.

Bạch Hoa Tử nói.

- Ngài ấy vốn là một thần linh đáng được tôn kính.

Tùng Thanh nói.

- Vậy sao, ha ha. Xem ra thật sự là một thần linh đơn giản mà làm cho người ta tôn kính a. Ta nghe nói thành Bá Lăng từng là một thành trì vô cùng phồn thịnh, cũng do thờ phụng hắc mà biến thành ma vực nhân gian. Cho dù người pháp lực cao cường cũng không dám chủ quan vào trong đó. Thành tựu này của hắc, cho dù là một ngàn năm cũng không có qua.

Tới câu cuối cùng, ngữ điệu của Bạch Hoa Tử cũng không có thay đổi, giống như là đang trần thuật một sự thật, làm cho người ta cảm thấy gã chỉ là đang luận chuyện. Nếu ai không rõ, nhất định sẽ tin rằng gã đang nói thật. Đó chính là bản sự của gã, bất kể chuyện gì từ miệng gã nói ra đều sẽ biến thành một chuyện thật, không mang bất kỳ sắc thái phê phán gì.

Nhưng Tùng Thanh lại cảm thụ được giọng nói của gã có biến hóa cực kỳ nhỏ, và ánh mắt gã cũng có một tia châm chọc như kiếm, hào quang chói mắt, đâm thẳng tới cổ họng.

Trần Cảnh từng nói Tùng Thanh lạnh lợi, cũng nói y giỏi nhìn sắc mặt người, đoán tâm tư người. Bạch Hoa Tử dù che giấu tốt nhưng vẫn bị Tùng Thanh cảm nhận được, huống chi gã cũng không có tận lực che giấu.

Tùng Thanh liếc nhìn Bạch Hoa Tử, lại cúi đầu, nói:

- Có lẽ việc này có chút hiểu lầm. Phàm trong thiên hạ, chuyện gì lan truyền quá ngàn vạn dặm đều sẽ có biến hóa, huống chi đã qua nhiều năm như vậy.

- Ồ, chẳng lẽ là ta sai rồi?

Bạch Hoa Tử cười nói.

- Đương nhiên không phải, ngài không có sai.

- Ha ha, dù là tình huống chân thực có chút khác với ta nghe được nhưng lúc hắc chưa tiến vào, Bá Lăng vẫn không thành ma vực, tới khi hắc đi ra

thì đã thành một thành trì dọa tiên hãm thần, cái này hẳn không sai chứ?

- Ngài đương nhiên không có sai.

Tùng Thanh nói. Y biết thời điểm này hẳn nên câm miệng. Đây là cách làm sáng suốt nhất. Y biết rõ, Bạch Hoa Tử này muốn từ trong miệng y nghe được những lời không tốt về Trần Cảnh. Nhưng những lời ấy mãi cứ đảo quanh trong bụng, tới lúc chuyển lên ngực, sắp nhin không được bật ra thì Bạch Hoa Tử lại cười nói:

- Xem ra người thực sự tôn kính hẳn.

Tùng Thanh lập tức nói:

- Đúng, ta tôn kính Hà Bá gia, bởi vì Hà Bá gia đáng để ta tôn kính.

- Ủm, người nói một chút, người còn không nói hẳn đơn giản thế nào, nói hết đi.

Bạch Hoa Tử nói.

Tùng Thanh ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Bạch Hoa Tử, chậm rãi nói:

- Nói chuyện này thì càng đơn giản. Bởi vì ngài ấy đối với người rất đơn giản. Nếu là người đối với ngài ấy chân tình, ngài ấy cũng dùng chân tâm hồi báo. Nếu là người xem thường ngài ấy, vậy cũng chỉ nhận được từ ngài ấy sự lạnh lùng. Nhất là năm gần đây, loại cảm giác này càng ngày càng nặng. Nhưng mà ngài ấy không oán hận người nào cả, bất kỳ kẻ nào cũng không. Ta nhớ kỹ, Hà Bá gia từng nói: "Ta không tài không đức, không dám đi làm chuyện giáo hóa muôn dân trăm họ, không dám truyền đạo thiên hạ, chỉ có thể trông coi duy nhất chỗ miếu thờ của ta. Nhân gian có người tin ta, ta tự nhiên muốn hồi báo tín nguyện của bọn họ. Các người hỏi ta chuyện tu hành, ta nhất định dùng hết những gì ta biết giải đáp cho

các người. Nếu là có người thù hận ta, ta sẽ không để ý, hy vọng các người cũng không để trong lòng, bởi vì điều đó không gây trở ngại gì cho ta cả."

Bạch Hoa Tử híp mắt lại. Lời của Tùng Thanh khiến trong đầu gã bỗng dựng hiện ra một bóng người. Người này không có khuôn mặt, nhưng lại tản ra một loại khí mãnh liệt. Loại cảm giác này gã nhất thời nói không ra, theo bản năng hỏi:

- Có người thù hận hãn, hãn căn bản không thèm để ý. Vậy nếu như có người muốn giết hãn thì sao?

- Bây giờ Hà Bá gia vẫn còn sống, hơn nữa sống rất tốt, pháp lực càng ngày càng cao. Mà những kẻ toàn tâm toàn ý muốn ngài ấy chết, thì hoặc là chết rồi, hoặc là bị ngài ấy bỏ rơi phía sau.

Tùng Thanh nói.

Bạch Hoa Tử cau mày, nói:

- Đây là một người đáng sợ, đơn giản đáng sợ.

Trong lòng gã, bóng người mơ hồ kia đột nhiên như rõ ràng dần lên, một luồng hào quang chói mắt xé tan sương mù bao phủ quanh bóng người đó.

Gã nhắm mắt lại, dường như ánh sáng trong tâm tưởng kia thật sự làm mắt gã khó có thể mở.

- Đây là một người bên ngoài lạnh lùng, bên trong lại là ánh kiếm bùng phát.

Bạch Hoa Tử trầm nghĩ. Đột nhiên gã rất muốn biết hình dạng của Trần Cảnh, nên lại hỏi Tùng Thanh.

Tùng Thanh nhìn Bạch Hoa Tử nhắm mắt lại thì khẽ mỉm cười. Y biết rõ, trên thế gian này, lại có một người vĩnh viễn không có tư cách trở thành

đối thủ của Hà Bá gia rồi.

Y tả tướng mạo của Trần Cảnh. Theo thời gian, trong đầu Bạch Hoa Tử dần dần xuất hiện một người.

- Thật sự là một kẻ lạnh lùng.

Bạch Hoa Tử cảm thán nói.

Tùng Thanh đột nhiên nói:

- Không biết ngài có từng nghe qua "Hà Bá thủ thân kinh" không?

- Chưa từng, người nói nghe một chút.

Bạch Hoa Tử nói.

Vì vậy Tùng Thanh đọc "Hà Bá thủ thân kinh" cho gã nghe. Tùng Thanh nói một câu, gã lại đọc thầm theo một câu. Khi Tùng Thanh đọc xong, bóng người trong lòng gã càng thêm rõ ràng, đồng thời tỏa ra thần quang bức người. Thần quang kia vừa hiện, gã lập tức cảm giác không đúng, đột nhiên mở to mắt, giậm dừ nói:

- Thứ hèn mọn, cũng dám ám toán ta.

Dứt lời, gã đánh ra một chưởng, uy thế phô thiên cái địa theo ra. Tùng Thanh giống như lá cây bị gió hất lên, đập vào một cây cột bằng ngọc trong điện.

"Rầm..."

Tùng Thanh rơi xuống, lăn vài vòng trên mặt đất. Thân hình y vụn vẹo, mũi miệng không ngừng phun máu. Y khó nhọc nghiêng đầu, nhìn Thái Tử vẫn nhắm mắt ngồi ngay ngắn bất động. Rồi y lại như thấy Trần Cảnh đứng ở trong mưa gió, hai tay tựa như đang nâng cả bầu trời mây đen cuộn cuộn.

Đây là một màn ở núi Côn Lô, giờ xuất hiện trong lòng Tùng Thanh. Mắt y mơ hồ, nhưng tâm thì vẫn trong sáng.

"Ta là thần Ti Vũ, hôm nay bị khốn tại Côn Lô, mượn thiên mà phong thần... Năm đó, nếu như ta làm Thiên đế, ai muốn vì ta làm tọa hạ thần tướng?"

"Ta nguyện ý."

Trong mưa to gió giạt trên núi Côn Lô, trong thế vạn quân như trời sập, trong sấm sét vang rền, ba chữ kia vẫn vang lên rành rọt.

----- 000 -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 13: Mở Miệng Một Lời Đã Là Pháp Tắc

oOo

Tùng Thanh co cụm lại trong góc. Trong điện vẫn còn mấy vị Yêu tộc khác, nhưng không ai đến đỡ dậy, bởi Tùng Thanh sống hay chết cũng chẳng liên quan đến họ. Thái Tử vẫn ngồi phía trên, nhắm mắt, như không biết đến chuyện xung quanh. Bạch Hoa Tử không tiếp tục xuất thủ, vội vàng đả tọa. Gã là Yêu tộc, trong ý thức lại xuất hiện thân quang của một vị thần linh là chuyện vô cùng đáng sợ.

Nếu là thần linh bình thường, dù Bạch Hoa Tử có suy tưởng thế nào cũng không có thân quang xuất hiện được. Cho dù thần linh đó đã vượt qua thần minh kiếp cũng thế, vậy mà Trần Cảnh làm được. Khi gã hình dung bộ dáng Trần Cảnh theo lời kể của Tùng Thanh thì đã có cảm giác khác thường, nhưng lúc đó gã không quá để tâm đến, cho đến khi nghe Tùng Thanh niệm “Hà Bá Thủ Thân kinh” xong, bóng dáng Trần Cảnh trong tiềm thức gã tỏa ra thân quang.

Với những người tế tự dưới nhân gian, họ khao khát nhất là khi nghĩ đến Hà Bá, trong tiềm thức có thể hiện lên hình ảnh vị thần đó. Có thân quang tỏa ra, như vậy tà ma không thể xâm hại.

Song, Bạch Hoa Tử là Yêu tộc, nếu trong tiềm thức gã có xuất hiện hình ảnh Trần Cảnh thì trước mặt hắc, gã sẽ yếu ớt như đứa trẻ vậy. Đây là một dạng pháp thuật, mà lại không phải pháp thuật, nói không rõ, giải thích không được, Bạch Hoa Tử biết, mỗi một vị thần linh cường đại đều có thân

thuật khó lường của riêng mình, nên hiện tại gã chỉ muốn xóa bỏ thần tượng Trần Cảnh trong tiềm thức, càng nhanh càng tốt.

Tại Lăng Tiêu Bảo điện, bất chợt Trần Cảnh nhắm mắt lại, khi mở mắt ra, pháp quyết “Hô Phong Hoán Vũ” trên tay hiện lên một bức họa. Trong bức họa hẳn thấy một người đang nằm co cụm trên nền đất.

Đột nhiên Trần Cảnh nói với giọng trào phúng:

- Chính mình vô năng lại đổ lỗi cho người khác.

Thanh âm vang lên trong Lăng Tiêu Bảo điện, rõ ràng mang ý châm chọc, âm điệu lại vô cùng bình thản, nhưng đó lại như một mũi tên xuyên thẳng trái tim Bạch Hoa Tử. Hoặc là nói nó vốn là mũi kiếm, xuất hiện từ trong suy nghĩ của gã, đâm vào trái tim gã, ánh kiếm rọi khắp linh hồn.

Trong cung Tử Vi không thể có thanh âm của hắn, nhưng Thái Tử lại mở mắt. Bởi vì Bạch Hoa Tử bất chợt học ra một ngụm máu, đôi mắt vốn luôn tự tin đã thay đổi, ngập tràn sợ hãi và khiếp đảm. Dù rằng gã biết việc trong lòng mình xuất hiện hình ảnh Trần Cảnh rất có thể sẽ gây phiền toái nên muốn mau chóng xóa đi, lại không ngờ được pháp thuật của Trần Cảnh đã đến nhanh như thế. Một câu lầm bầm đầy ý châm chọc mà như một thanh kiếm, xuyên thẳng trái tim. Nếu có người muốn biết, gã càng muốn nói rằng nó gần như pháp tắc của thần linh (thần tắc), khiến cho gã không có cách nào giải thích.

Chợt gã lại cảm thấy may mắn, may mắn Trần Cảnh không nói muốn gã chết đi. Nếu hắn mà nói câu này, gã cũng không biết bản thân có phải chết hay không.

- Ha ha, vậy là ta còn đánh giá thấp hắn. Bạch Hoa Tử, người đã giúp chúng ta hiểu rõ hơn thực lực của hắn, đây là công lớn.

Bạch Hoa Tử nghe được lời của Thái Tử, nếu khi này tiếng Trần Cảnh trong tâm chí gã như một thanh kiếm sắc bén, vậy thì giọng nói của Thái Tử lại như gió xuân dịu dàng, giúp cho sinh mạng đang sắp khô héo của gã lại tràn trề sức sống. Tất cả như ảo giác vậy. Nếu không phải khóe miệng vẫn còn vương vết máu, có lẽ gã còn tưởng rằng vừa rồi chỉ là một cơn ác mộng.

Dẫu vậy, dù gã không còn cảm giác bị uy hiếp đến tính mạng, nhưng sự tự tin trước đó đã không còn. Trông thì như đã bình phục, nhưng chỉ gã mới biết bản thân đã không còn là chính mình của trước kia.

Còn Tùng Thanh vẫn co cụm tại nơi đó, thỉnh thoảng vẫn có máu tươi từ miệng tràn ra.

Chớp mắt lại qua ba tháng, trong ba tháng Trần Cảnh cảm ứng được vài luồng khí tức đến từ các nơi. Mỗi nơi lại bất đồng, có Đạo gia thanh linh, có Vu tộc trần tục.

Đợi đến lúc mây đen giăng kín Lăng Tiêu Bảo điện, năm tòa đại điện khác đều tỏa hào quang xuyên chín tầng mây, màu sắc khác biệt.

Cung Thanh Hoa tràn ngập ánh vàng hoàng kim. Phủ Thần Tiêu Ngọc Thanh sắc xanh trong trẻo, nhu hòa, tụ mà không tán, như có thể bao dung vạn vật. Điện Thừa Thiên Hiệ Pháp dày đặc khí đen. Cung Tử Vi cuộn cuộn xám xịt. Thượng cung Câu Trần không chút ánh sáng, tĩnh mịch, nhưng trong cảm ứng của Trần Cảnh lại là kiếm khí lăm liết, uy thế khiếp người.

Cũng vào lúc này, mỗi đại điện lóe ra một tia ánh sáng, xuyên thẳng đến Lăng Tiêu Bảo điện rồi chìm trong mây đen.

Lăng Tiêu Bảo điện, tòa chủ điện là chỗ Trần Cảnh, có Lăng Tiêu kiếm vực. Mà phía ngoài chủ điện, còn có bảy mươi hai tòa tiểu điện, tòa tòa san sát, nơi nơi tương thông.

Trần Cảnh tĩnh tọa bất động. Hắn cảm ứng được tình hình xung quanh nhưng không thể rõ chi tiết. Hắn biết có không ít người đã vào được, lại không rõ ràng đó là những ai. Mà chủ yếu là chủ nhân năm tòa đại điện không có một ai xuất thủ, chỉ có đám người dưới trướng bọn họ tiến đến.

Trần Cảnh không để tâm thần thông bọn họ ai hơn ai. Khi có người xuất hiện trước cửa Lăng Tiêu Bảo điện, hắn biết chuyện gì phải tới cũng đã tới.

Nhưng lại không như hắn tưởng tượng, rằng bọn họ sẽ đâm đầu lao vào, mà từng người dừng trước cửa ngắm nghía rồi quay đi.

Từ lúc Thiên đình xuất hiện trên chín tầng trời, không ai nổi danh trong thiên hạ qua được năm người trong năm tòa đại điện, ngoài ra còn có vô số những nhân vật khác. Nếu nói chủ nhân mỗi tòa đại điện đều thần bí mà xa vời, thì những người dưới trướng bọn họ lại gần gũi vô cùng chân thật, mỗi người đều được lan truyền trong thiên địa.

Năm tòa đại điện trên Thiên đình đã chia tách những người tu hành trong thiên hạ ra. Kẻ không có tư cách, hoặc vì đủ loại nguyên nhân mà không đi vào Thiên đình như những người kia thì đang nghị luận với nhau bên dưới mặt đất. Nhưng dù có bàn về hạo kiếp đại biến đổi ngàn năm qua, hay đoán trước tương lai ai sẽ là người đứng đầu Thiên đình thì đều phải kể đến Diệp Thanh Tuyết trong Lăng Tiêu Bảo điện, càng không tránh khỏi nhắc tới một người, đó là Trần Cảnh.

Việc thế gian, không gì hơn chuyện người này người kia.

Những chuyện đàm luận thông thường, Trần Cảnh có thể nghe được, nhưng hắn lại như không nghe thấy, như ảnh chiếu trên sông, không dấu không vết, chỉ có lời nguyện rửa ác độc mới khiến hắn sinh lòng cảnh giác.

Bảy mươi hai tòa tiểu điện trong Lăng Tiêu Bảo điện đều đã bị chiếm lấy. Quảng trường phía trước chủ điện xuất hiện một người, sau đó từng người từng người xuất hiện, giống như một loại triệu hồi.

Vào lúc này, dẫu là những người đang ở trên Thiên đình hay những người dưới mặt đất như đều đã quên mất từng có Ly Trần bị thương trong Lăng Tiêu Bảo điện lúc ban đầu, cũng không một người biết được trong thành Bá Lăng đang có sự biến đổi kịch liệt.

- Triệu Tiên chân nhân, chương môn La Phù, thiên hạ đệ nhất Kiếm Tiên cũng chỉ có thể.

Tường thành Bá Lăng, một thiếu nữ đứng nhìn đám khói đen quện đặc trong thành. Trong khói đen phát ra từng tiếng gào rú.

----- 000 -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 14: Tượng Thần Trấn Nê Hoàn

oOo

Một mình ngồi trong Linh Tiêu bảo điện, mắt nhìn việc chu thiên, tai nghe chuyện tam giới.

Đương nhiên Trần Cảnh còn chưa đạt được đến cảnh giới như vậy, thế nhưng cuộc sống ngồi một mình tế kiếm vực trong Linh Tiêu bảo điện, mắt đọc bí quyết “Hô Phong Hoán Vũ” nhìn như không có gì nhưng chính bản thân hẳn biết mình đã có biến đổi lớn. Đó là một loại biến đổi từ bên trong ra ngoài, không chỉ đơn giản là gia tăng pháp lực lên hoặc là học thêm được một loại thần thông thuật pháp.

Vì vậy, hẳn biết cặp đôi nam nữ mặc quần áo cùng màu sắc đứng trước mặt mình lúc này tên là Dương Hồng Hồng và Khâu Huyền Cơ. Người mặc đồ màu đỏ thắm là Dương Hồng Hồng. Bộ dạng nàng ta như không hề để ý gì cả, có lẽ vì tự tin vào thần thông của mình, hoặc có thể là vì tự tin vào Khâu Huyền Cơ bên cạnh mình.

Trong tay Khâu Huyền Cơ đang nắm một cây cung màu đen. Cây cung này như đang rung động bởi thân cung có chút mơ hồ, mờ ảo không rõ ràng. Y căng thẳng gấp vạn lần so với Dương Hồng Hồng. Mà so với bất kỳ kẻ nào thì nhìn y cũng đều lo lắng hơn cả.

- Các người tới đây là muốn giết ta, hay chỉ muốn nhìn xem ta có mọc ra ba đầu sáu tay hay không?

Trần Cảnh nhìn đôi nam nữ trước mặt. Không ai hiểu rõ hơn hẳn chuyện cây cung màu đen trong tay Khâu Huyền Cơ kia đáng sợ đến thế nào. Lúc ở núi Côn Lôn, hẳn từng bị trúng một mũi tên từ cây cung này bắn ra. Mũi tên đó ẩn chứa sát khí khó gặp được trên thế gian này. Trong lòng hẳn, trời đất ngày nay chỉ có thanh Tuyệt Tiên kiếm là có thể sánh ngang được. Chẳng qua, hiện tại đã có thêm một thanh Lục Tiên kiếm từng nhìn thấy trước phủ Thần Tiêu Ngọc Thanh.

- Rõ ràng người có thể nghe thấy chúng ta đánh cược với mấy lão yêu quái bên ngoài kia. Xem ra chúng ta đều đã đánh giá người thấp rồi.

Dương Hồng Hồng đưa tay vuốt một lọn tóc, ngón tay cuộn cuộn vuốt vuốt.

Trần Cảnh chỉ ngồi đó, nói:

- Có thể nghe thấy thì tính là gì chứ? Chẳng qua chỉ là thính tai hơn người thường một chút mà thôi, cũng không coi là gì cả.

- Nơi này là Thiên đình năm xưa, mà cũng sẽ là Thiên đình sau này, là nơi đã từng chôn vùi biết bao nhiêu kẻ đại thần thông. Người thường tuyệt không dễ dàng tản thần thức ra chứ đừng nói nghe thấy chúng ta nói chuyện. Hơn nữa chúng ta cũng không phải là bùn đất đấy.

Trần Cảnh không nói thêm lời nào nữa. Hắn nhìn ra được, dù có nói gì đi nữa thì cô gái tên Dương Hồng Hồng này cũng có hàng dài lời đáp lại được. Thế nhưng hắn không nói lời nào nữa thì nàng ta vẫn tiếp tục nói tiếp:

- Chúng ta chẳng những không phải là đám bùn đất nặn thành, mà là tu hành giả đỉnh cấp trong thiên hạ. Đừng nói là nghe được, dù là tu sĩ bình thường đứng trước mặt chúng ta cũng không nhìn thấy, không nghe được đây này. Mà người ...

Đang đi tới đi lui, đột nhiên nàng khựng người lại, đưa ngón tay thon dài chỉ vào Trần Cảnh, lớn tiếng nói:

- Rõ ràng chỉ ngồi nơi đây lại có thể nghe được chúng ta nói chuyện, mà chúng ta lại không hề cảm giác được.

Nói xong lời này, cô ta mang theo ba phần hồn dỗi, bảy phần không phục, miệng khê vênh lên. Thế nhưng Trần Cảnh lại há miệng khê thối, như thể trước mắt hẳn có một con muỗi.

Ngay khi ngón tay Dương Hồng Hồng chỉ về phía Trần Cảnh, Khâu Huyền Cơ cũng giương cung lên, tốc độ nhanh đến nỗi không ai thấy rõ được. Dường như cung của y đã nâng sẵn chỉ hướng về Trần Cảnh, lúc Trần Cảnh thối ra một hơi về phía trước thì cây cung đen trong tay y đã được kéo ra rồi. Nếu nói trong phạm nhân thường dùng từ “nháy mắt” để chỉ tốc độ nhanh nhất, ngăn ngủi nhất thiên hạ, thì tốc độ giương cung của y ít nhất còn nhanh gấp mấy chục lần so với “nháy mắt”.

Nâng lên, cung đã giương ra.

Cung kéo căng, trên cung đã có thêm một đường sáng.

"Ô...ô...n...g..."

Mũi tên ánh sáng mang theo sắc bén có thể xuyên thấu hết mọi thứ, đâm rách tất cả các con sóng sông đang lăn tăn cuộn động.

Trước mặt Trần Cảnh thật sự có một con muỗi, lúc Trần Cảnh thối một hơi, nó không những không bị thối đi mà còn bay nhanh hơn ngược về phía Trần Cảnh. Như thế Trần Cảnh căn bản không phải thối con muỗi đi, mà là định hút con muỗi kia vào bụng.

Con muỗi chỉ chọt lóe, đã chui vào trong miệng Trần Cảnh.

"Hi hi..."

Tiếng cười của Dương Hồng Hồng vang lên, mũi tên ánh sáng cũng đã cách trán Trần Cảnh ba thước.

Mũi tên này như muốn đánh tan ý thức của Trần Cảnh.

Chỉ một mũi tên này, đủ khiến tất cả sự sống của sinh linh trên thế gian phải tuyệt diệt.

Tuy nơi này là Linh Tiêu bảo điện, tuy nơi này chỉ có những con sóng sông lẫn tăn từng gợn nhưng ngay khi mũi tên này xuất hiện, lại có một loại khí tượng như thể gió giục mây vùn, trời đất biến sắc. Mũi tên ánh sáng này sắp chui vào trán Trần Cảnh lại đột nhiên đổi phương hướng. Bởi vì mũi tên đã bị một vòng xoáy nước điên cuồng chuyển động bao phủ, đến khi nó cách trán Trần Cảnh chưa đến một tấc thì đã lóe lên rồi biến mất. Rồi nó lại thuận theo đỉnh đầu Trần Cảnh bay ra ngoài.

Cây cung đen trong tay Khâu Huyền Cơ lại được giương lên, lần này chưa kịp kéo căng hết cỡ, nhưng vẫn mang theo uy thế có thể bắn thủng cả trời xanh. Thế nhưng y vừa mới giương cung ra, lại không nhìn thấy Trần Cảnh ở đâu nữa. Hoặc nói là y không phân biệt được đâu mới là Trần Cảnh. Đã từng có rất nhiều kẻ chạy trốn trước mũi tên của y. Ngay từ khi còn bé, đã có rất nhiều sinh mạng chạy thoát dưới mũi tên của y, thế nhưng những năm gần đây càng lúc càng ít lại. Y cũng càng lúc càng tự tin, dù rằng có là nhân vật tiếng tăm trong thiên hạ cũng không thể bình yên vô sự dưới mũi tên của y chứ đừng nói tới chuyện y vừa mới giương cung ra đã tích tắc không rõ Trần Cảnh ở đâu như thế này.

Bởi vì trước mắt y, vị trí của Trần Cảnh lại xuất hiện một tượng thần. Hoặc nói là một pho tượng đá – thật sự do đá điêu khắc mà thành, căn bản không có sinh mạng. Pho tượng đá này xuất hiện trước mắt, y chột do dự. Ngay khi y còn đang do dự, thì một pho tượng đá khác xuất hiện ngay bên

cạnh. Chẳng qua pho tượng đá này như đang ở một nơi cực kỳ xa xôi, rồi dần dần tượng đá này như mờ đi. Trong lúc này, phía trên pho tượng lại xuất hiện một ngôi miếu thần. Miếu này thâm sâu mà u ám như có thể cắn nuốt hết thấy mọi ánh mắt, mà pho tượng đá cũng đã không còn rõ ràng nữa rồi.

Y đột nhiên bừng tỉnh, trước mắt đầy những bọt sóng nước. Trong mỗi bọt sóng nước đó đều có một pho tượng. Tượng đá không hề có sinh cơ, nhưng ánh mắt tượng đá nhìn vào lại khiến lòng y dâng lên cảm giác sợ hãi.

Trời nghiêng đất ngã, y đã không còn phân rõ vị trí lúc này Trần Cảnh ngồi là ở đâu nữa.

Đột nhiên y thấy được một cái đầu tượng đá cực lớn từ không trung phía trên cao, đang há to miệng chậm rãi tiến tới mình. Miệng nó há to như thể cắn nuốt được cả trời đất, đang ép xuống y.

Mũi tên trong tay y chớp tắt, chui vào sâu bên trong miệng của tượng đá kia như thể đâm vào trong đêm đen như mực, không có chút tiếng động. Y cảm nhận nguy hiểm mãnh liệt, cung tên trong tay cũng không kịp kéo căng hết mức. Chẳng qua lần này y không lập tức bắn ra mà ngưng thần cảm nhận xem Trần Cảnh ở nơi nào. Ở lần ngưng thần cảm nhận bốn phía xung quanh này, y phát hiện Dương Hồng Hồng bên cạnh đã xảy ra chuyện.

Con muỗi trong tích tắc được Dương Hồng Hồng thả ra lúc nàng ta đưa tay chỉ vào Trần Cảnh không phải là một con muỗi phàm vật bình thường. Tuy lai lịch nó không rõ ràng nhưng đã bị tế thành thân ngoại hóa thân. Mỗi lần bản thân cảm thấy không tiện đi đến nơi nào đó, thông qua con muỗi này nàng ta có thể dễ dàng len vào, không người phát hiện. Hơn nữa con muỗi này còn có năng lực đoạt xá người khác, kí sinh ngay bên trong, tiên thân khó thoát.

Trong tích tắc con muỗi nhỏ tiến vào trong thân thể Trần Cảnh, nàng ta đã nhìn thấy một khoảng trời đất, một vùng trời đất đen kịt. Như thể bản thân nàng ta đã đi tới một vùng trời đất thuở còn sơ khai hỗn độn. Nàng bay thẳng tới một nơi có ánh sáng, chỉ chốc lát đã tới nơi. Đó là một tòa động phủ, từ ngoài cũng có thể nhìn thấy một người mặc áo đen đang ngồi không chút động đậy ở bên trong.

Nàng ta nghĩ thầm: “Lời đồn có nói thân thể của hắc do Diệp Thanh Tuyết hấp thụ từ bùn sông mà thành, không ngờ là thật. Hơn nữa bên trong người hắc đã sắp tự hình thành nên trời đất rồi.”

Nàng ta còn đang do dự ở bên ngoài động phủ, mắt nhìn người đang ngồi bên trong, lòng thầm nghĩ: “Người này là đệ nhị nguyên thần của hắc sao? Hay tự bản thân sinh ra nội cảnh, tự dựng nên sinh mệnh?”

Đang lúc nàng còn nghĩ ngợi như vậy, người đang ngồi bên trong động phủ đột nhiên mở mắt, tỏa ra hào quang lạnh lẽo. Nàng ta giật mình kinh hãi, dường như còn toát cả mồ hôi lạnh. Trong tích tắc người kia mở mắt ra, cổ của y đã vươn dài ra phía trước, rồi nhanh chóng hóa thành một con hắc hủ. Lúc con hắc hủ hiển hóa hoàn toàn trước mặt nàng thì toàn thân nó đã ở bên ngoài động phủ, chỉ còn cái đuôi vẫn còn đặt trên bệ đá.

Con muỗi đang định bay đi, lại phát hiện toàn thân nặng nề như bị núi đè nặng, hoặc như bị bùn đất quện chặt lấy, căn bản không nhúc nhích được. Rồi chớp mắt, nó bị hắc hủ nuốt mất. Trong mắt Dương Hồng Hồng nhanh chóng biến ảo, không còn nhìn thấy được cảnh tượng trong thân thể Trần Cảnh nữa. Đến khi nàng ta nhìn rõ ràng cảnh tượng trước mắt mình lại trở nên kinh hãi, lúc này cũng là thời điểm Khâu Huyền Cơ quay sang nhìn nàng ta.

Không như Khâu Huyền Cơ, nàng ta không nhìn thấy có một cái đầu lâu cực lớn từ trên trời ép xuống, mà nhìn thấy một tượng đá nho nhỏ đang dần chui vào trong mi tâm mình.

Chẳng biết từ lúc nào, toàn thân nàng đã đầm đìa mồ hôi.

Khâu Huyền Cơ hét lên một tiếng: “Đi!”

Ngay lúc này, Dương Hồng Hồng nhắc một ngón tay điểm một chỉ. Ngón tay như bạch ngọc, phủ trùm bởi vầng sáng óng ánh thanh khiết. Hào quang tỏa ra chói mắt không thua kém gì mũi tên ánh sáng lúc Khâu Huyền Cơ giương cây cung đen bắn ra.

Tượng thần đang chui vào mi tâm nàng ta đã bị đánh nát dưới một chỉ này.

Đang lúc nàng ta cảm thấy nhẹ nhõm, thì sau gáy mình đã bị một tượng thần nhỏ khác chui vào. Cung Nê Hoàn lập tức bị trấn trụ, thân thể nàng ta không thể động đậy được, miệng cũng không thể nói được. Cảnh tượng trước mắt ngày càng mờ đi, rồi dần dần nàng ta chìm vào trong bóng tối.

Khâu Huyền Cơ bên cạnh thấy tình thế không ổn, không rõ Dương Hồng Hồng bị thứ gì chế trụ. Nhất thời y không biết phải làm thế nào bèn giương cung bắn ra một mũi tên thẳng hướng lối ra khỏi cung điện mà y lơ mơ cảm ứng được. Mũi tên vừa bắn ra, cả người y cũng nhanh chóng biến mất. Không chỉ có bản thân y mà cả cây cung mà đen kia cũng biến mất tăm tích trong mũi tên ánh sáng kia.

Mũi tên ánh sáng xuyên thấu hết thủy, phá vỡ lớp lớp sóng sông.

Bên ngoài Linh Tiêu bảo điện, chỉ thấy có một mũi tên sáng trắng lao ra khỏi đại điện rồi tản đi trong hư không. Một người nam mặc bộ đồ màu hồng phấn xuất hiện. Cả người y lóe lên, sau đó đã hạ xuống mặt đất rồi.

Đứng trước Linh Tiêu bảo điện lúc này đều là những thiên kiêu tuần kiệt trên thế gian cả. Triệu Bán Yêu của Yêu tộc bèn cười nhạo nói:

- Sao vậy? Hai người các người cùng vào, lại chỉ có một người đi ra. Chỉ một mình Trần Cảnh đã khiến các người chật vật thế này sao? Xem ra các người đã quá xuống dốc rồi, tốt nhất nên trốn vào một xó xỉnh u tối nào đó trên thế gian đi, đừng để mọi người phải trông thấy nữa.

Khâu Huyền Cơ chỉ cười lạnh đáp:

- Chỉ một mình Trần Cảnh sao? Ở đây không có kẻ nào đáng là đối thủ của hãn cả. Mà người, nếu đi vào nhất định không còn cả xương cốt.

Ngày đó, Triệu Bán Yêu thừa cơ tiếng chuông trên Côn Lôn trùng điệp vang lên trong trận đại chiến đã đánh lén Khâu Huyền Cơ, muốn đoạt lấy cung tên trong tay y. Đáng tiếc lại không thành công. Hôm nay lập trường của hai bên càng thêm khác biệt, cho nên càng thêm trào phúng nhau. Nghe thấy Khâu Huyền Cơ nói vậy, gã thầm nghĩ: “Mấy năm trước ở núi Côn Lôn đã từng nhìn thấy thần thông thuật pháp của hãn, tuy có huyền bí nhưng chưa chắc ta phải sợ hãi. Dù hiện nay hãn đã phát triển rất nhiều, nhưng chẳng lẽ ta cũng không tiến bộ thêm hay sao? Những năm nay pháp lực của ta đột nhiên tăng mạnh, thuật Hóa Hồng của ta càng thêm thuận buồm xuôi gió, dù có là nơi cùng hung cực hiểm nào cũng đừng hòng vây khốn được ta. Tên kia đã nói vậy, ta sẽ đi vào trong kia một chuyện. Nếu chuyện ổn thỏa, ta sẽ lấy đầu Trần Cảnh đi ra. Còn nếu không thể làm được thì ta cũng vẫn đi ra được, vẫn có thể đập rớt thể diện của Vu tộc y.”

Nghĩ tới đây, gã cười nói:

- Tự người đã vứt bỏ không để ý tới người thương của mình mà trốn mất, còn nói rằng Trần Cảnh kia lợi hại. Không phải Triệu Bán Yêu ta chưa từng gặp qua hãn, thần thông hãn có bao nhiêu ta đều rõ ràng. Người ở đó mà nhìn xem ta vào thế nào, ra thế nào. Linh Tiêu bảo điện này đối với ta mà nói, chính là chỗ không người.

- Nếu người tiến vào còn có thể đi ra, cây cung này sẽ là của người.

Khâu Huyền Cơ lạnh lùng nói.

- Được, ha ha.

Triệu Bán Yêu cười to, đồng thời nói với đám người xung quanh:

- Tất cả mọi người chứng kiến, cũng nghe thấy cả rồi. Là Khâu Huyền Cơ hăn tự nói đấy. Nếu lúc đó nuốt lời, ta cũng muốn xem thử người còn tư cách gì đặt chân trên thế gian này, chỉ sợ lúc đó nương nương nhà người phải hổ thẹn thay cho người.

Bên cạnh gã cũng có vài người cùng đến từ điện Thừa Thiên Hiệu Pháp, nghe thấy Khâu Huyền Cơ nói xong cũng có người muốn mở miệng, lại bị sát khí trên người y chặn họng lại.

- Lời của ta, cũng như mũi tên của ta, là thứ kiên định nhất trong trời đất.

Khâu Huyền Cơ lạnh lùng nói.

- Tốt, ha ha.

Triệu Bán Yêu cười to nói:

- Cung là của ta, giúp ta bảo quản cây cung đó cho tốt. Ta đi một lát sẽ trở về.

Triệu Bán Yêu chưa dứt câu đã hóa thành một dải cầu vồng tiến nhập vào bên trong Linh Tiêu bảo điện.

Vị công tử mặc áo gấm đứng cạnh đầy lo lắng muốn khuyên bảo gã thì đã không kịp nữa.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 15: Cô Tịch

oOo

Triệu Bán Yêu cũng là một kẻ rất tự tin. Người có thể sống hơn trăm năm thì đều có đủ tự tin cả. Tuy rằng pháp lực của gã không phải rất cao, nhưng pháp thuật lại rất mạnh mẽ. Chính vì thế nên gã rất tự tin. Nhất là thuật Hóa Hồng được gã tìm thấy ở một tổ chim trên một cây ngô đồng vào năm mười năm trước. Hơn mười năm trước, gã quay trở lại nơi đấy nhưng cái cây kia đã biến mất, cùng với đó là tổ chim cũng không thấy đâu nữa. Theo như trí nhớ thì cái tổ chim kia cực kì không tầm thường, gã cho rằng đó là chỗ ở của một vị tiên bối yêu tộc hay ẩn giả nào đó nên mới vội vã bỏ đi.

Lúc đó gã tự cảm thấy thuật Hóa Hồng của mình đã đủ để bản thân đi đến được bất cứ đâu trong trời đất này. Chính vì thế gã mới quyết định quay lại nơi đó, nhưng lại không thể tìm thấy gì.

Vào lúc này, đã qua hơn mười năm rồi, gã tự phụ rằng trong thiên hạ không ai có thể ngăn cản nếu gã muốn đi. Dù cho là Thái Tử hay vị nương nương trong điện Thừa Thiên Hiệu Pháp cũng chưa chắc có thể ngăn được. Chính vì thế gã mới tự tin đi vào bên trong Lăng Tiêu bảo điện. Nơi này vốn là vàng son lộng lẫy, dù cho lúc Trần Cảnh đi vào có nhìn thấy cả điện đầy vẻ âm đạm, mặt đất đầy rẫy thi cốt chứng tỏ nơi này đã từng diễn ra một trận chiến cực kì ác liệt thì nơi đây vẫn rất rộng rãi, uy nghi và bề thế của kẻ vương giả có khí phách quân lâm thiên hạ, nhìn xuống mọi thứ. Bây giờ, nơi này đang chìm trong bóng tối. Dù cho con mắt của Khâu Huyền Cơ có thể liếc nhìn thấy được vài trăm dặm nhưng khi y đi vào nơi này thì

cũng không thể nhìn xuyên qua được bóng tối ở đây. Triệu Bán Yêu cũng giống như thế, gã chỉ nhìn thấy được những chỗ mà cầu vồng tản ra ánh sáng mà thôi.

Ánh sáng cầu vồng tại trong sóng nước bị chiết xạ thành từng lớp sóng đỏ. Bóng dáng gã không xuất hiện, chỉ có ánh đỏ tiếp tục chiếu vào sâu bên trong Lăng Tiêu bảo điện. Thuật Hóa Hồng đặc biệt ở chỗ là ánh sáng của nó rất linh động và nhanh chứ không phải chỉ ở sự ẩn nấp. Dù cho nhìn thấy ánh sáng cầu vồng chiếu đến bản thân cũng không thể chặn lại, nhìn thấy nó muốn rời đi cũng không thể ngăn cản.

Lúc ánh sáng cầu vồng chiếu khắp mọi nơi trong Lăng Tiêu bảo điện. Gã nhìn thấy Trần Cảnh ngồi một chỗ.

Triệu Bán Yêu cảm thấy rất kinh ngạc. Trước khi vào đây, gã nghĩ rằng dù hãn có biến hóa thế nào cũng chỉ ở trong dự liệu của mình. Hiện tại nhìn thấy mới biết quả thật trên người hãn có một sự biến đổi nghiêng trời lệch đất. Triệu Bán Yêu không dám suy đoán xem pháp lực và thần thông của hãn có thể tăng thêm bao nhiêu nhưng chỉ dựa vào khí tức thoát ra bên ngoài cũng khiến gã cảm thấy sợ hãi. Gã thầm nghĩ: “Xem ra ta không đủ khả năng để lấy đầu của hãn được rồi.”

Gã quan sát Trần Cảnh thì đột nhiên cảm thấy hãn có một loại khí tức vô cùng cô độc. Mới đầu rất nhạt, nhưng cảm giác một lúc thì cái cô độc này đã như thâm nhập vào trong tận cốt tủy mình. Gã thầm nghĩ: “Điều này cũng đúng thôi, một thân một mình ở trong này đối phó với nhiều kẻ địch mạnh mẽ. Một mình chờ đợi cái chết, chỉ nghĩ thôi đã đủ để khiến cho một số người điên cuồng mà hãn lại ở dưới áp lực như vậy có thể đột phá. Thật khó để tưởng tượng tại sao hãn lại có thể làm được. Nhưng mà đột phá dưới loại áp lực này thì hãn nhất định đã đi lệch ra khỏi phương hướng đã định trước. Có lẽ khi người còn sống sẽ phải chịu đựng cô tịch và bóng tối vây quanh. Hoặc là thời điểm người tỏa sáng chói lọi nhất cũng là lúc người chết.”

Ngay khi gã đang suy nghĩ, Trần Cảnh ngồi ở chỗ kia đã ngẩng đầu lên. Hai mắt của hắn sáng như những ngôi sao rực rỡ nhất ở chín tầng trời. Triệu Bán Yêu chỉ cảm thấy ở Trần Cảnh đang ngồi nơi này, phải một mình đối mặt với vô số cường giả là cảm giác đầy cô tịch, cô tịch đến lòng người giá lạnh.

Gã tự thấy mình không phải đối thủ của hắn nhưng cũng không muốn lạng lẽ rời đi. Chính vì thế gã nói:

- Ta nghe nói người một mình trấn thủ nơi này, nên đến để nhìn qua.

Trần Cảnh lại cúi đầu, giống như trước mắt hắn không có một ai cả.

Đột nhiên Triệu Bán Yêu cảm thấy mình có thể hiểu rõ Trần Cảnh vào lúc này. Gã biết hết những gì Trần Cảnh từng trải qua. Đương nhiên, trong thiên hạ bây giờ rất nhiều người nghe đến thuộc lòng sự tích của hắn. Tại trong các buổi tụ tập bạn bè nho nhỏ hay trong pháp hội lớn, khi nói chuyện về người nổi tiếng hiện nay hoặc các sự kiện đều nhất định có tên Trần Cảnh. Dù cho là phạm phu tục tử hay người tu tiên đều thích phân tích lời nói và hành động của người khác, rút ra khuyết điểm trong đó để tự răn mình hay con cháu trong nhà.

Đa số con người khi mới sinh ra sẽ không có tính cách, chỉ có một số bản năng. Sau này khi lớn lên thì tính cách bắt đầu phát triển, cuối cùng tính cách của một người được quyết định bởi chính những sự việc họ trải qua. Tính cách tự nhiên có thể ảnh hưởng đến thành tựu của một người sau này. Người tu hành cũng tương tự như vậy.

Triệu Bán Yêu nhìn Trần Cảnh cúi đầu xem sách. Gã phát hiện rằng hắn vẫn cứ như thế ngay sau khi nghe câu nói vừa nãy. Gã nói tiếp:

- Tuy rằng ta là yêu tộc nhưng trong người vẫn có một nửa huyết thống là nhân loại. Tại rất lâu trước kia, khi còn tu hành ở trong núi ta bị một đạo sĩ đánh lén. Rơi vào bước đường cùng ta đành phải từ bỏ nhục thân rồi hồn

phách nhập vào thai nhi trong bụng một người phụ nữ. Ban đầu ta chỉ muốn tạm lánh một thời gian nhưng do tiêu hao quá lớn nên bị hôn mê. Khi ta tỉnh lại thì đã là một đứa trẻ mới sinh rồi. Chính vì thế ta luôn luôn sinh hoạt tại nhân gian. Ta có thể hiểu tình trạng của người lúc này. Ta biết rõ người là một người toàn tâm toàn ý đối đãi với bạn bè. Nhưng vì một lí do bất khả kháng nào đó mà bạn bè người phải đứng ở phía đối lập. Đây là một việc khiến bản thân mình cực kì đau khổ, đúng không? Dù cho lí do của bọn họ là gì thì đó cũng là phản bội, là phản bội lại tình bạn.

Trần Cảnh lại ngẩng đầu lên. Triệu Bán Yêu nhìn thẳng vào mắt hắn.

Triệu Bán Yêu không có hiện ra thân thể của mình. Ánh sáng cầu vồng đang bao phủ khắp nơi trong Lăng Tiêu bảo điện, phân tán theo sóng nước, lan tỏa ra đến tận mỗi góc ngách, hoặc đậm hoặc nhạt, hoặc yên tĩnh hoặc linh động.

Những nơi bị ánh sáng cầu vồng chiếu vào thì hoặc là rực rỡ sắc màu, hoặc là một vùng sáng, nhưng tuyệt nhiên không có một người nào. Thế nhưng Triệu Bán Yêu lại cảm thấy Trần Cảnh nhìn thấy được chính mình, thật sự rõ ràng nhìn thấy chân thân của gã.

- Người có thể nhìn thấy ta?

Triệu Bán Yêu ngưng trọng nói.

Lúc này Trần Cảnh lại trả lời:

- Tại nơi đây, không có gì ta không thể nhìn thấy.

Đột nhiên Triệu Bán Yêu cảm giác giống như mình đang bị lột trần như nhộng đứng ở trước mặt người khác. Gã cho rằng là không ai nhìn thấy chính mình, sự thật là họ đã sớm nhìn rõ ngay từ đầu. Đột nhiên gã cảm thấy con mắt của Trần Cảnh thật sự đáng sợ. Bởi vì gã nhìn thấy sự lạnh lùng trong đó, đến mức sẽ không vì bất cứ lí do gì mà thay đổi. Gã biết

rằng tất cả những lời nói vừa rồi của mình đều không thể ảnh hưởng đến hắn, hoặc nếu có ảnh hưởng thì gã căn bản cũng không biết.

- Ta đến chỉ vì muốn nhìn thấy người. Giờ ta đã gặp người thì ta nên rời khỏi đây thôi. Cáo từ.

Triệu Bán Yêu nói.

Trần Cảnh giống như đã nhìn thấu hết mọi ý nghĩ của gã. Hắn nói:

- Người đã nhìn thấy một ít ảo diệu trong trận pháp nơi này, nên không thể đi được. Nếu người vẫn muốn đi ra ngoài, chắc chắn sẽ chết.

Triệu Bán Yêu vốn đang mỉm cười, từ từ trở nên nghiêm túc. Tiếng nói của gã truyền ra từ bên trong ánh sáng cầu vồng:

- Ta dám vào thì tất nhiên sẽ ra được. Trong thiên hạ không ai có thể nhốt ta lại được.

Ngay khi đang nói chuyện, ánh sáng cầu vồng trong Lăng Tiêu bảo điện đã khuếch tán ra. Trong sóng nước, ánh sáng trở nên càng phiêu phiêu mờ mờ. Triệu Bán Yêu quay lại nhìn vào con mắt của Trần Cảnh, còn thân thể của gã chậm rãi đi xa về phía cửa Lăng Tiêu bảo điện. Khi vừa đi vào nơi này, gã đã để lại một chùm ánh sáng cầu vồng ở đó.

Trần Cảnh vẫn tròn mắt nhìn gã, lẳng lặng nhìn gã bỏ chạy về phía cửa điện. Lúc này ánh sáng cầu vồng vẫn phiêu đảng trong đại điện. Triệu Bán Yêu cười khẩy, thầm nghĩ: “Ta cứ tưởng người thật sự nhìn thấy chân thân, nhưng hóa ra tất cả đều là lừa gạt.”

Chỉ một thời gian ngắn, gã đã đi đến ngay trước cửa điện.

Ở bên ngoài Lăng Tiêu bảo điện, tất cả mọi người bao gồm cả Khâu Huyền Cơ đều nhìn về phía cánh cửa. Bọn họ nhìn thấy ở cửa vào Lăng

Tiêu bảo điện, ngoài ánh sáng màu xanh của cửa điện vẫn luôn luôn có một chùm ánh sáng cầu vồng rất nhạt. Bọn họ biết rõ là chỉ cần chùm ánh sáng cầu vồng này vẫn còn thì Triệu Bán Yêu lúc nào cũng có thể độn đi ra. Một số người đã nhìn cái cung màu đen trong tay Khâu Huyền Cơ vài lần. Cái cung này không đơn giản chút nào. Tương truyền đó là vũ khí của một Đại vu thiện sử dụng cung tên, còn được Tổ vu dạy dỗ chiến kỹ ở thời kỳ hồng hoang. Đồn rằng chiến kỹ này cần cầm cung để múa, huyền diệu khó lường. Khi múa đến mức tận cùng mà gương cung lên bắn thì có thể khiến nhật nguyệt rơi rụng. Chính vì thế cái cung này được mọi người gọi là Lạc Nhật ma cung.

Khi Khâu Huyền Cơ chiếm được cây cung này, y gọi là Cửu U Ma Hồn cung. Bởi vì mỗi khi y kéo dây cung thì nghe như có ma vật gào thét. Hơn nữa y tìm thấy cây cung này ở Cửu U nên lấy Cửu U Ma Hồn để đặt tên cho nó.

Đột nhiên, ở phía cửa vào Lăng Tiêu bảo điện, ánh sáng cầu vồng trong làn nước lại trở nên rực rỡ hơn. Mọi người ở bên ngoài lập tức nhìn thấy, đều thầm nghĩ trong lòng: “Thuật Hóa Hồng của Triệu Bán Yêu quả nhiên thần diệu khó lường. Không biết Khâu Huyền Cơ có thực sự tặng cho gã cây cung kia không? Nếu y nuốt lời thì sợ rằng hai bên sẽ có một trận chiến.” Những người không liên quan đều đang giữ tâm thế xem trò vui. Chỉ có hai tộc Vu Yêu đều đang âm thầm cảnh giác.

Tại Lăng Tiêu bảo điện, ánh sáng cầu vồng đột nhiên lóng lánh.

Đột nhiên Khâu Huyền Cơ kéo căng Cửu U Ma Hồn cung, rồi thả ra. Một luồng ánh sáng bắn ra.

Ánh sáng cầu vồng đang tràn ra bên ngoài cửa Lăng Tiêu bảo điện. Ngay khi nó trở lên cực thịnh thì một mũi tên ánh sáng bay đến, nhắm ngay vào trung tâm.

Triệu Bán Yêu cảm thấy kinh hãi suýt chết. Ngay khi gã đang đặc ý vì chính mình sắp đi ra khỏi Lăng Tiêu bảo điện thì một tia sáng trắng xuất hiện trước mặt. Sát khí tỏa ra giống như từ trên trời giáng xuống. Gã lập tức nghĩ ngay đến tình cảnh năm xưa khi bản thân bị tên đạo sĩ dùng lôi pháp đánh lén.

Ánh sáng của mũi tên bay đến cực nhanh, chỉ trong một tích tắc.

Tuy gã sắp đi ra khỏi Lăng Tiêu bảo điện, nhưng dù sao vẫn chưa đi ra. Nếu đang ở bên ngoài thì chắc chắn gã có thể tránh được. Lần trước tại núi Côn Lôn, gã giả bộ bị thương rơi xuống đất, rồi đi vòng trở lại đánh lên Khâu Huyền Cơ. Còn bây giờ ngay khi gã vừa định đi ra khỏi cửa điện thì bị mũi tên này chặn hết mọi con đường. Mũi tên này cực kì xảo diệu, thời gian cực kì chuẩn xác, thật sự là ngoan độc.

Triệu Bán Yêu cảm thấy mối nguy hiểm muốn mạng của mình.

Gã không kịp tránh né. Ngay thời điểm mũi tên đâm vào mi tâm, gã cố gắng thoát đi khiến cho nó chỉ đánh vào bả vai của mình. Sát khí từ mũi tên tràn theo kinh mạch vào bên trong thân thể gã. Gã còn chưa kịp khu trừ thì tiếng nói của Trần Cảnh đã vang lên:

- Ta nói rồi, ngươi không thể đi ra được.

Gã nghe thấy những lời này thì đã nhìn thấy có một pho tượng. Tượng đá giống như sống lại, vừa xuất hiện đã tỏa ra thần quang rồi biến mất. Gã nhìn thấy cảnh vật chậm rãi mờ đi, chỉ còn lại một pho tượng thần tỏa sáng chói. Dù cho gã nhắm mắt hay trợn mắt thì cũng chỉ thấy một pho tượng. Lúc này tượng thần là tồn tại duy nhất ở trong trời đất này. Đôi mắt của tượng thần nhìn chăm chú vào gã.

Miệng không thể nói, thân không thể động, tai không thể nghe. Triệu Bán Yêu biết rằng mình đã bị phong ấn ở bên trong điện rồi. Đây là chuyện gã không thể nào nghĩ tới trước khi đi vào đây. Đồng thời gã lại càng hận

Khâu Huyền Cơ. Gã thật sự không ngờ rằng lời nói như một phán quyết của Trần Cảnh ngay lúc mình sắp rời khỏi đã ứng nghiệm rồi.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 16: Lúc Đó Chỉ Có Thể Nói Là Bình Thường

oOo

Khâu Huyền Cơ đột nhiên ra tay đã vượt khỏi dự liệu của tất cả mọi người, hoặc có thể cũng không phải vậy. Thế nhưng dưới mũi tên đó, Triệu Bán Yêu đã không thể trở ra được. Yêu tộc vẫn còn người ở đây, trong đó còn có kẻ đã từng là một trong mười ba đại yêu trong trời đất. Nói là đã từng, là bởi vì mười ba đại yêu kia đã chết mất vài vị, hơn nữa còn có một đời đại yêu mới hình thành. Ví dụ hiện tại có Cầm ma Thạch Nham tới giờ vẫn chỉ nghe thấy tiếng đàn mà chưa hiện thân. Còn có Triệu Bán Yêu mới vừa rồi đã bị một mũi tên của Khâu Huyền Cơ bắn lén giết ngược trở lại vào trong Linh Tiêu bảo điện. Còn có vị công tử mặc áo gấm luôn theo sát Triệu Bán Yêu như hình với bóng. Gã tên là Đan Thanh công tử, yêu thư pháp thích vẽ tranh, lại càng mê gái đẹp. Gã mê mẩn gái đẹp không khác gì sở thích đam mê pháp bảo kì lạ của Triệu Bán Yêu, mê đến tận xương tủy, đã thành một loại ma chướng. Chính bọn họ cũng biết, chẳng qua không thể thay đổi được, cho nên mới gọi là ma chướng.

Còn có một đại yêu khác là Ô Hà đại vương. Nhưng ở nơi này không có người nào gọi lão là đại vương, mà chỉ gọi là Ô Hà. Dù trong lòng lão đầy lửa giận, mà lão đều đầy lửa giận với tất cả những người không tôn kính lão, có điều vẫn nén nhịn không phát tác mà thôi. Năm đó sau khi Trần Cảnh cứu người đi từ trong tay mình, lão đột nhiên cảm thấy trời đất kịch biến. Rồi lão mới phát hiện Ô Hà lĩnh đã không còn là chim chóc khó lọt tiên thần khó gần như trong suy nghĩ của mình nữa.

Bọn họ lại không hề động. Tuy đều là yêu tộc, đều cùng ở dưới trướng Thái Tử, thế nhưng bọn họ sẽ không làm những chuyện như dốc sức liều mạng với người vì chuyện của người khác. Yêu tộc không có truyền thống này. Có thể nói người dưới trướng vị nương nương trong điện Thừa Thiên Hiệu Pháp rất ít ỏi, có hai người là Khâu Huyền Cơ và Dương Hồng Hồng, tính thêm Cửu Âm sau khi thực lực nó được gia tăng lên thì chỉ còn một người xuất hiện sau khi Khâu Huyền Cơ vừa bắn mũi tên đi ra, đó là Nạp Lan Vương.

Nạp Lan Vương là Thành Hoàng, còn là một Thành Hoàng tự xưng Vương, thế nhưng chẳng biết tại sao lại nghe theo lệnh của nương nương, chịu ở dưới trướng của bà ta.

Thái Tử ở điện Tử Vi đã từng nói qua, người cực kỳ có tính uy hiếp chính là vị nương nương trong điện Thừa Thiên Hiệu Pháp, người thần bí nhất là vị ở trong thượng cung Câu Trần, người không muốn đắc tội nhất chính là Trường Sinh Đạo quân trong phủ Thần Tiêu Ngọc Thanh. Mà nguy hiểm nhất, chính là Thái Ất trong cung Thanh Hoa. Thái Ất chính là vị Linh Sơn Cứu Khổ kia. Sau khi thu hồi các phân thân thì ông ta chính là Thái Ất, Thái Ất Cứu Khổ.

La Phù vẫn là La Phù, thế nhưng lại không còn là La Phù kia nữa. Trăm ngàn năm qua, La Phù luôn vững vàng chèo chống câu nói – Kiếm Tiên thiên hạ, xuất La Phù. Hiện tại vẫn như vậy. Nhất là sau khi Triệu Tiên chân nhân thành tựu Nguyên Thần, một kiếm tung hoành trời đất thì danh tiếng đã đạt đến cực đỉnh. Có người nói từ khi Ly Trần dùng Tuyệt Tiên kiếm bày ra Tuyệt Tiên kiếm trận, La Phù bắt đầu xuống dốc. Cũng có người nói rằng từ khi Trảm Tiên kiếm bị Tuyệt Tiên kiếm chém đứt thì đã định trước La Phù kiếm phái cuối cùng sẽ mất đi trong bầu trời gió tuyết vạn trượng kia.

Những năm này, La Phù vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh đến mức khiến người ta quên mất Kiếm Tiên La Phù. Chỉ khi tin tức Thiên đình hiện thế trên

chín tầng trời, Ly Trần bị trọng thương chạy ra khỏi Linh Tiêu bảo điện truyền ra mới trở thành một con sóng tung bay khỏi mặt biển. Tuy rất đột ngột, thế nhưng lại nhanh chóng chìm ngấm đi mất.

Lúc này trên đỉnh núi La Phù, đang có hai người đứng giữa bầu trời đầy tuyết bay.

Một người mặc đạo bào xanh, hông đeo một bầu rượu và một vỏ kiếm màu trắng.

Người còn lại khoác áo choàng đen kín người, mặt như xương khô, cả người da bọc xương. Nếu không phải còn nhìn thấy lớp da mỏng dính trên gương mặt người này, có lẽ người khác còn tưởng rằng đây là một khung xương được phủ trùm một tấm áo choàng đen lên trên.

Người mặc đạo bào xanh là Ly Trần. Mà chắc chắn phải là Ly Trần, bởi chỉ có nàng ta mới có thể mặc một bộ đạo bào xanh đơn giản nhưng vẫn lóe sáng nổi bật như vậy mà thôi.

Người còn lại là Tuyết Nhi, tự xưng là Vu yêu, xưa nay luôn thần bí. Kể nào tận mắt nhìn thấy thần thông xuất từ trong tay nàng thì đều đưa ra thêm một danh hào – Vu yêu vương.

- Vu?

Ly Trần không quay đầu lại hỏi.

- Chỉ là bông tuyết vạn năm khai linh, được tỷ tỷ dùng tinh tuyết Tổ vu điểm hóa, cho nên mới có Vu yêu.

Tuyết Nhi đáp.

- Ít nhất cũng dính đến một chữ Vu. Vị nương nương trong điện Thừa Thiên Hiệu Pháp đã triệu tập tất cả Vu trong thiên hạ, sao người không đi?

Ly Trần hỏi.

- Tính mạng ta không thuộc về Vu tộc, chỉ thuộc về tỷ tỷ.

Tuyết Nhi đáp.

- Tỷ tỷ của ngươi là ai?

Ly Trần lại hỏi.

- Là một người rất giống cô.

Tuyết Nhi nói.

- Là người bị phong cấm bên trong núi tuyết kia?

Ly Trần hỏi tiếp.

- Đúng vậy.

Tuyết Nhi nói.

- Đó là ai?

Ly Trần lại hỏi.

- Cuối cùng cô đã muốn biết.

Tuyết Nhi nói.

- Nói.

Đột nhiên Ly Trần quay đầu lại trong gió tuyết, lạnh lùng nói.

Tuyết Nhi cười đáp:

- Đó là Tổ vu Huyền Minh.

- Sao cô ta lại phải ở đây?

Ly Trần hỏi.

- Ta không biết. Cô là chương môn La Phù, cô phải biết rõ chứ?

Tuyết Nhi nói.

Ly Trần không nói thêm gì nữa, chẳng qua chỉ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nhìn về phía Linh Tiêu bảo điện.

Tuyết Nhi lại nói tiếp:

- Chẳng lẽ không phải sao? Cô hẳn biết rất nhiều thứ chứ? Cô nên ở trên Thiên đình, đợi lệnh của Trường Sinh đạo quân, thế nhưng cô lại ở đây.

Ly Trần không nói gì.

Tuyết Nhi vẫn tiếp tục:

- Dù Trần Cảnh kia không tệ, thế nhưng căn bản không thể làm cô bị thương như vậy được.

- Hẳn đã thay đổi đến mức người không tưởng nổi.

Đột nhiên Ly Trần nói.

Tuyết Nhi lại nói tiếp:

- Có thay đổi nhiều hơn nữa cũng không có khả năng làm cô bị thương nặng như vậy. Chẳng qua cô không muốn nghe theo lệnh của Trường Sinh Đạo quân mà thôi.

- Người rất thông minh.

Đột nhiên Ly Trần lạnh lùng nói.

Tuyết Nhi còn định nói thêm, chỉ thấy một luồng sáng trắng chém thẳng xuống đầu. Ánh kiếm chói mắt xé toạc Tuyết Nhi từ đầu xuống chân, chỉ còn thấy bông tuyết bay lả tả. Tuyết Nhi đã biến mất không thấy gì nữa. Lúc này tiếng kiếm mới ngân vang vọng ra khắp trời đất.

Gió tuyết trên đỉnh núi cuộn lên, đạo bào Ly Trần phát phối, tóc đen tung bay. Ánh sáng trắng lóe lên, Tuyết Tiên kiếm đã vào vỏ. Nàng ta gỡ hồ lô rượu bên hông xuống, ngửa đầu hớp một ngụm đầy miệng.

Chỉ nghe nàng lạnh lùng nói trong gió tuyết đầy trời:

- Kiếm của ta do chính ta làm chủ. Không ai khống chế được tính mạng ta cả, không người nào có thể.

Bên trong thượng cung Câu Trần, có người hỏi:

- Hắn là người thế nào?

Nhan Lạc Nương đứng ở cửa cung, không quay đầu lại, đáp:

- Hắn là một người rất bình thường.

- Vậy hắn là vị thần thế nào?

- Hắn là một vị thần rất bình thường.

Nhan Lạc Nương lại đáp.

- Vậy phép thuật thông thường là gì?

- Không biết, mọi thứ đều bình thường. Ta không phát hiện thấy chỗ nào đặc biệt cả.

Nhan Lạc Nương nói.

- Vậy vì sao hắc có cảnh giới cao như vậy?

- Rất bình thường. Hắc đi từng bước một, làm chuyện một người nên làm, chuyện một vị thần nên làm. Hắc tự nhiên có được cảnh giới như vậy, không phải sao?

Nhan Lạc Nương nói.

Một lát sau, người ngồi ngay ngắn bên trong nói thêm:

- Đúng vậy a. Một người làm chuyện nên làm, thông thường sẽ rất chói mắt. Nếu người muốn giúp hắc thì cứ đi đi. Ta cũng chỉ tới thượng cung Câu Trần này tìm một thứ mà thôi. Linh Tiêu bảo điện với Âm Dương quan ta mà nói thì không là gì cả.

Nhan Lạc Nương quay đầu lại nhìn, sau đó ra cửa, hóa thành ánh trắng mờ ảo tiêu tán trong hư không.

Trong điện chỉ còn một người cụt một tay đứng đó, là Lý Mộ Tiên.

Phía trước Linh Tiêu bảo điện, hư không đột nhiên tản ra một luồng ánh trắng. Nhan Lạc Nương yên ắng xuất hiện. Đột nhiên có người cười nói:

-Ồ, đây là cung chủ cung Quảng Hàn nha. Sao vậy? Không ở thượng cung Câu Trần canh cửa mà đến Linh Tiêu bảo điện này làm gì?

Người nói là Đan Thanh công tử. Nhìn thấy Nhan Lạc Nương xuất hiện, gã khẽ mở quạt xếp trong tay ra, vừa nói chuyện vừa bước tới gần nàng. Nhan Lạc Nương chỉ lạnh lùng nhìn. Rất nhiều năm trước, nàng chẳng qua là một bé gái đánh cá trên Tú Xuân loan sông Kinh Hà, tùy lúc sẽ trở thành tế phẩm bị tế vào sông làm nguôi lửa giận cho cá yêu, làm sao cũng không nghĩ sẽ có ngày hôm nay. Có lần sắp sửa bị tế vào dòng sông, nàng còn nhìn bầu trời nghĩ: “Nguyện kiếp sau làm chim, có thể tự do tự tại bay lượn.”

Còn bây giờ nàng đã đứng ở Thiên đình trên chín tầng mây, đứng trước Linh Tiêu bảo điện, trước mặt đại yêu trong thiên hạ này lại không có chút sợ hãi.

Đan Thanh công tử gần bước đến bên người nàng, chợt ngừng bước, cười nói:

- Nghe nói cung chủ cung Quảng Hàn có một thanh Quảng Hàn kiếm tuyệt thế vô song, thần diệu khó lường. Không biết cung chủ có thể lấy ra xem thử có được như vậy hay không?

Nhan Lạc Nương nghiêng đầu nhìn gã, hỏi:

- Người muốn xem?

- Ta nghĩ tất cả mọi người đều muốn xem.

Đan Thanh công tử khẽ phẩy chiếc quạt xếp trong tay một cái, vừa cười vừa nói.

Nhan Lạc Nương chợt cười lạnh nói:

- Chính người không dám, lại đổ rằng mọi người muốn xem. Đáng tiếc ánh trăng hôm nay không đậm đặc.

Nói đến đây nàng ngừng lại. Đan Thanh công tử cười to hỏi:

- Ánh trăng không đậm đặc, Quảng Hàn kiếm không đẹp sao?

- Không phải Quảng Hàn kiếm không đẹp, chỉ vì ta thích nhìn xem bộ dạng của hồn phách sợ hãi tiêu tán trong ánh trăng mà thôi.

Nhan Lạc Nương nói.

Bình thường Nhan Lạc Nương sẽ không nói những lời như vậy, dù có đấu pháp cùng người khác cũng sẽ không nói nhiều. Số lần nàng nói chuyện với người lạ càng hiếm hoi. Nếu bỏ Quảng Hàn kiếm trong tay ra, nàng vẫn giống hệt cô bé ở thôn Hà Tiên năm xưa, luôn giữ một loại kính sợ nhàn nhạt với những người tu hành trên thế gian. Nếu không cần thiết, nàng tuyệt đối không chủ động làm phép thuật làm gì.

Thế nhưng hôm nay tâm tình nàng vô cùng không tốt. Hoặc nói là từ khi Thiên đình hiện thế, tâm nàng chưa từng yên tĩnh qua.

- Ha ha ...

Đan Thanh công tử cười to, nói:

- Có lời nói trắng sáng đầy trời, Quảng Hàn vô địch. Ta đây lại muốn nhìn xem nàng có thật sự là cung chủ cung Quảng Hàn hay không? Ba mươi năm trước, cung Quảng Hàn các người làm tổn thương ta, vậy lấy thân thể người bồi thường lại đi.

Ba mươi năm trước, Đan Thanh công tử vất vả lắm mới bắt được một nữ yêu, đang định dùng Âm Dương Phệ Âm diệu pháp căn nuốt tinh khí thuần âm của nữ yêu kia, lại bị một luồng ánh sáng đánh lén. Nếu không phải gã nhanh chân bỏ chạy thì đã sớm chết mất rồi. Dù vậy, thân thể gã vẫn bị tàn phế, hơn nữa ngay cả khi gã hóa hình thì phần thân thể bị ánh sáng đánh bị thương vẫn không cách nào hồi phục lại. Điều này đã trở thành mối ung nhọt vĩnh viễn trong lòng gã. Về sau, gã tìm mọi cách nghe ngóng mới biết, thế gian này cũng chỉ có cung Quảng Hàn là có loại kiếm giống như ánh sáng trắng mà thôi.

Đan Thanh công tử từng bước một ép tới. Chợt bên kia có tiếng người cười nhạo vang lên:

- Một con yêu quái sống ba trăm năm rồi lại không biết xấu hổ ra tay với một người mới sống được mấy chục năm. Yêu cũng chỉ là yêu, dù có hóa

hình cũng chỉ là yêu vật. Có sống trong nhân gian bao lâu cũng không thể thay đổi được bản tính súc sinh lông lá được.

Mấy lời này vừa nói ra, mỗi tên yêu tộc nơi này đều trợn trắng cả mắt. Người nói không ai khác, là Nguyên Chân đạo nhân ở Quảng Thành đạo tràng. Ông ta chính là người dùng một quả ấn chứa Tam Vị chân hỏa trấn áp Trần Cảnh trong lần đầu tiên hấn hưng sóng nhấn Côn Lôn, thiếu chút nữa đã đốt sạch cả linh lực Kinh Hà.

Ông ta nói xong, tay nâng theo một đại ấn mang phong cách cổ xưa, từng bước bước tới, đầy vẻ uy nghiêm.

Thế nhưng, ánh mắt mọi người đều chỉ rơi xuống đại ấn mang phong cách cổ xưa mà nặng nề trong tay ông ta, chỉ cảm thấy đó không phải là một ấn tín, mà là một ngọn núi độc nhất vô nhị trên thế gian ập vào mặt.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 17: Bộ Dáng Của Ta

oOo

Đại ấn trong tay Nguyên Chân khiến người kinh hãi, phảng phất như một ngọn núi khổng lồ đè ép xuống. Loại tình cảnh này, không riêng gì Đan Thanh công tử thấy, người xung quanh cũng đều cảm thụ được.

Khí tức phía trước Linh Tiêu bảo điện lập tức ngưng trọng hẳn lên, bởi vì đại ấn như núi lớn kia tựa như đang đè xuống từ bốn phương tám hướng. Khí cơ dẫn dắt, khí tức trên thân từng người đều có biến hóa. Đỉnh đầu mỗi người đều hiện ra ý vị khác nhau, trong đó đạo nhân có diện mạo xấu xí tên Chính Dương là sắc bén nhất. Chỉ nghe Lục Tiên kiếm trong tay người này không ngừng rung động, không ngừng phát ra tiếng kiếm ngân vang, phảng phất muốn chui ra khỏi vỏ để uống máu tươi.

Đây là thị uy, không riêng gì với yêu tộc, mà là với tất cả mọi người ở đây.

Đỉnh đầu Đan Thanh công tử đột nhiên hiện lên một quầng hào quang ngũ sắc, trong đó mơ hồ có thể thấy được một bức mỹ nhân đồ. Bức họa này tên là Thiên Kiều Bách Mị đồ. Mỗi một cô gái trong đó đều là yêu tinh hoặc linh vật có thần thông pháp thuật đặc thù, bị hút tinh phách vào tranh, từ đó bị Đan Thanh công tử sai sử. Hơn nữa những cô gái này còn có thể thu nạp tinh phách sinh linh để phát triển, có thần thông quỷ dị khó lường.

Thiên Kiều Bách Mị đồ vừa hiện liền lại biến mất, đã thấy một cô gái mặc váy đỏ hiện lên trên đỉnh đầu Đan Thanh công tử, hướng Nguyên

Chân đạo nhân cười dịu dàng, mơ hồ tạo cảm giác trời đất cũng vì đó thất sắc.

Theo tiếng kiếm ngân vang lên, ánh trăng mờ lung trên thân Nhan Lạc Nương càng lúc càng sáng. Đỉnh đầu Khâu Huyền Cơ mơ hồ hiện lên một chiếc cung đen. Từ trên thân những người khác cũng đều phát ra hào quang đủ loại màu sắc, mơ hồ mỗi người đều có kết nối pháp tượng. Chỉ có tiếng đàn nghe tiếng mà không thấy người của Cầm ma Thạch Nham là vẫn bất biến.

Cô gái xuất hiện từ trong Thiên Kiều Bách Mị đồ cũng giống như đại ấn trong tay Nguyên Chân, đều biểu hiện ra uy lực kinh khủng.

Mọi người nhìn thấy đại ấn trong tay Nguyên Chân thì không tự chủ được nghĩ đến Phiên Thiên ấn, cùng thầm nghĩ: "Tại sao ông ta lại có thể sử dụng Phiên Thiên ấn?" Nhưng rồi lại nghĩ đến Ly Trần có thể sử dụng Tuyệt Tiên kiếm, Chính Dương có thể điều khiển Lục Tiên kiếm thì tất cả lại không lạ nữa.

Có lời đồn, Lục Tiên kiếm là dùng toàn bộ sinh mệnh của tu sĩ trên đảo Kim Ngao hiến tế, lúc này mới khiến Lục Tiên kiếm lại ra khỏi vỏ, lần nữa vang danh thế gian. Cũng có người nói, sở dĩ Ly Trần có thể sử dụng được Tuyệt Tiên kiếm là bởi vì đảo chủ Kim Ngao Hư Cực và Hắc Sơn lão yêu cùng Khổ Hải yêu tăng đã tế điện Tuyệt Tiên kiếm, do đó khi Tuyệt Tiên kiếm đến tay Ly Trần thì mới bị nàng nắm giữ.

Mà nghe nói, Phiên Thiên ấn có tổn hại, cho nên những năm gần đây không ai sử dụng được. Còn có người nói là bởi vì núi Không Động không có người pháp lực cao cường, cho nên không ai sử dụng nổi nó.

Thiên Kiều Bách Mị đồ trong tay Đan Thanh công tử tự nhiên kém đại ấn trong tay Nguyên Chân, cho dù huyền diệu thêm nữa cũng vẫn kém. Bởi vì cái đại ấn như núi cao này chính là Phiên Thiên ấn. Thế gian này cũng

chỉ có Phiên Thiên ấn mới có khí tức có thể làm người ta vừa trông đã khiếp sợ như thế.

Chỉ thấy một góc đại ấn kia không biết là bị vật sắc bén nào đó chém ròi, hơn nữa trên thân ấn có không ít vết cắt, lộ ra một loại sát khí nặng nề.

Tuy rằng Thiên Kiêu Bách Mị đồ không so được Phiên Thiên ấn, nhưng bất luận pháp bảo gì thì cũng phải xem là ai sử dụng. Chỉ thấy cô gái váy đỏ kia mỉm cười, hư không sinh hương, mà đại ấn trong tay Nguyên Chân lại theo đó phóng xuất ra một luồng khí thể như núi cao. Chỉ nghe Nguyên Chân đạo nhân gầm lên một tiếng, nói:

- Muốn chết.

Nhưng còn không đợi Đan Thanh công tử mở miệng, Ô Hà đại vương bên cạnh đã cả giận nói:

- Ta thấy người mới là tìm chết. Đừng tưởng có Phiên Thiên ấn trong tay thì dám xem thường yêu trong thiên hạ. Người đừng quên, dù Quảng Thành Tử năm đó cầm Phiên Thiên ấn hoàn chinh cũng ngã xuống rồi, huống chi người.

- Phiên Thiên ấn dù tổn hại, nhưng người vẫn không lật được trời.

Nguyên Chân đạo nhân lạnh lùng nói.

Y nói xong, không thấy ai nói tiếp. Nhưng hư không lại như ngưng đọng, chỉ có tiếng đàn vẫn lay động. Có điều trong tiếng đàn ấy giờ lộ ra sát ý quẩn chặt không ngớt, khiến mọi người ở đây càng rục rịch muốn động.

Tựa như ở giữa họ có một sợi dây buộc chặt, chỉ cần có một cử động nhỏ, cũng sẽ làm xuất hiện một trận chiến kinh thế hãi tục.

Từ thiên hà kiếp hơn ngàn năm trước, đây coi như một trận chinh phạt mở màn trong trời đất.

Bọn họ đều là tuấn kiệt trong chúng sinh thế gian, hoặc là người có đại cơ duyên, hoặc là người có đại nghị lực, hoặc là người có người có đại ngộ tính, không một ai là phàm tục.

Nhưng mà, cũng vừa lúc đó, trong hư không đột nhiên xuất hiện một loại dao động khó hiểu, không nghe được, không thấy được, cũng không nắm bắt được, nhưng thực sự tồn tại, truyền vào trong tai bọn họ, lại để mỗi người nghe được một âm thanh khác nhau.

Trong đó có người nghe được: "Vào điện, giết Trần Cảnh, đoạt vương tọa."

Cũng có người nghe được: "Rời khỏi Linh Tiêu bảo điện."

Nhan Lạc Nương thấy được đám yêu tộc lắng nghe một hồi, sau đó lần lượt hóa thành luồng sáng phóng tới Linh Tiêu bảo điện. Nhưng lại có ánh sáng lạnh từ Lục Tiên kiếm trong tay Chính Dương phóng ra cực nhanh, so với đám kia còn nhanh hơn, xuất hiện tại trước Linh Tiêu bảo điện, một kiếm vạch thẳng hàng, hào quang tràn lan, không hề phân địch ta.

Nhan Lạc Nương phóng người lên, hóa thành một luồng ánh sáng bay lên trời. Trong tai nàng cũng nghe được âm thanh: "Bọn họ đã thỏa thuận, để người bên dưới vào điện."

Nhan Lạc Nương nghe được lời này, người đã ở trên bầu trời nhìn xuống dưới. Chỉ thấy đám thuộc yêu tộc đi cả về hướng Linh Tiêu bảo điện, mà người trong đạo môn lại thủ không cho vào. Vu tộc Nạp Lan Vương thì lùi ra, hiển nhiên không định tiến vào. Nhưng Khâu Huyền Cơ lại không rời đi, hiển nhiên bởi vì Dương Hồng Hồng còn ở bên trong, muốn đi vào cứu ra. Trừ mấy người này còn vài người đứng ở đó, trong đó có một người Nhan

Lạc Nương biết, là Mộc Chân. Bọn họ không hề động, cũng không rời đi, xem ra là theo lệnh, muốn đi vào.

Năm tòa điện, thượng cung Câu Trần và điện Thừa Thiên Hiệu Pháp đều không tham dự vào, còn ba tòa khác thì có ý tứ nhất định phải có.

Rất hiển nhiên, bọn họ đã thỏa thuận xong ở một chỗ không người biết. Nếu dùng lời thông tục của nhân gian mà nói, tất nhiên là có giao dịch.

Trần Cảnh không nghe được, nhưng hẳn cảm thụ được. Vài thứ kia mặc dù không thành âm thanh, không thành ngôn ngữ, nhưng Trần Cảnh lại hiểu được rất nhiều. Khi có thân hình nhoáng lên, xuất hiện trước Linh Tiêu bảo điện, một kiếm phát ra một mảnh hào quang giết chóc, ngăn mọi người vào điện, Trần Cảnh tuyệt không cảm thấy bất ngờ. Hẳn chỉ cảm thụ được rằng kiếm ý của Lục Tiên kiếm khác với Tuyệt Tiên kiếm.

Tuyệt Tiên kiếm ra khỏi vỏ là một loại tuyệt sát chi khí, mà Lục Tiên kiếm ra khỏi vỏ lại là sát lục chi khí. Nếu như nói tuyệt sát chi khí mang cho người khác một loại tuyệt vọng, tuyệt vọng lạnh lẽo, như vậy Lục Tiên kiếm lại là điên cuồng, điên cuồng giết chóc, núi thầy biển máu.

Lục Tiên kiếm vừa ra, một đàn hào quang vọt tới Linh Tiêu bảo điện bỗng xoay ngược trở về, cũng có hào quang tiêu tán không thấy nữa. Khi Chính Dương xoay người tiến vào Linh Tiêu bảo điện, trong điện đã có một người, là Mộc Chân.

Con mắt trên trán Mộc Chân đã mở ra, chín chấm son trên đầu gã tản ra hào quang đỏ, chiếu vào sóng nước, lại phản chiếu lên thân gã, khiến bộ tăng bào xám gã mặc trông như nhuộm máu.

- Ngã phật...

Mộc Chân ngâm vang một tiếng Phật hiệu.

Mà khi gã đọc một tiếng này, Chính Dương đã tiến đến, nhắc tay đâm ra một kiếm, khí thế điên cuồng thổi quét ra.

Thân ảnh của Mộc Chân tán loạn theo ánh kiếm, thậm chí có máu tươi lẫn mảnh áo bay ra, nhưng hai chữ "Tử bi" vẫn tiếp tục vang lên. Ngay cách Chính Dương không xa, thân hình của Mộc Chân lần nữa hiển hiện.

Mà lúc này, ánh sáng từ một mũi tên xé không gian tiến vào điện, hóa thành một người, chính là Khâu Huyền Cơ.

Nhưng mà, cùng Khâu Huyền Cơ gần như đồng thời tiến tới là đệ tử hộ giáo núi Côn Lôn ngàn năm - Vô Vưu. Y vừa đến, liền chỉ đứng ở cạnh cửa. Ngoài cửa có mấy luồng sáng lao nhanh tới, Vô Vưu liên tục đánh ra mấy quyền, từng luồng sáng tiêu tán dưới quyền của y. Có luồng tiêu tan hào quang, hóa thành người, bay ngược ra. Nhưng cũng có luồng tán rồi lại tụ. Cũng có luồng linh động vòng qua được.

Xung đột chỉ diễn ra trong nháy mắt, thoáng cái đã ổn định lại. Khi bọn họ yên tĩnh, lập tức phát hiện vị trí Linh Tiêu bảo điện đặc biệt thế nào. Bọn họ rốt cuộc hiểu được, vì sao Ly Trần cầm trong tay Tuyệt Tiên kiếm mà còn phải trọng thương rời đi. Cũng hiểu vì sao Dương Hồng Hồng có Khâu Huyền Cơ cầm Cửu U Ma Hồn cung bên cạnh cũng không ra được.

Với bọn họ, Linh Tiêu bảo điện này giống như là một thế giới khác rồi.

Khi bọn họ cảm thụ được điều này, thì lập tức bình tĩnh trở lại. Bọn họ không nhìn thấy Trần Cảnh, nhưng lại có thể nghe được tiếng của hắn.

Chỉ nghe mơ hồ tiếng của Trần Cảnh từ sóng nước: "Không ngờ Trần Cảnh ta lại có vinh hạnh đặc biệt này, có thể được chư vị thiên kiêu thế gian cùng nhập điện này, cùng giết tiểu thần linh không biết trời cao đất rộng ta. Chỉ sợ thế gian này, sẽ không bao giờ có một lần nào như vậy nữa. Có lẽ, rất nhiều năm sau, thế gian này sẽ không bao giờ có người nhớ từng có ta xuất hiện. Nhưng ở thời điểm này, ta nghĩ, các người sẽ nhớ kỹ ta, cũng

vĩnh viễn nhớ kỹ. Bất kể các người tương lai sẽ tung bay cửu thiên, hay trầm luân bần lầy, bộ dạng của ta, các người đều quên không được."

Tiếng này rất nhẹ, lại truyền rõ ràng vào tai mọi người. Âm thanh này như có ma lực, chui thẳng vào trong linh hồn bọn họ. Nhưng bọn họ lại không chú ý tới sự đặc biệt của âm thanh này, bởi vì lúc này, trước mặt bọn họ là một pho tượng đá. Không biết tượng đá này từ đâu mà đến, có lẽ đến từ hư vô, từ chính âm dương vậy.

Tại tích tắc bọn họ trông thấy, khuôn mặt vô hồn của tượng đá như sống lại. Con mắt của tượng đá giống như thấy được trong lòng bọn họ. Khuôn mặt lạnh như băng của tượng đá khắc ở trong lòng bọn họ.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 18: Hiến Thần

oOo

Trần Cảnh nổi danh thế gian bằng vào kiếm thuật mờ ảo như gió mưa, dâng tràn như nổi sóng. Mà sau mười năm, kiếm của hắn từ thực chuyển hư, càng thêm phiêu huyền mà quỷ dị.

Pho tượng đá này đột nhiên xuất hiện, bất kỳ người nào cũng đều nghĩ rằng đó hẳn là một loại pháp thuật quỷ dị. Nhưng mà mọi người lại vẫn cảm thụ được trên thân tượng đá có kiếm ý kéo dài không dứt. Loại kiếm ý này khiến mọi người lập tức nghĩ tới thần linh. Chỉ có thần linh chân chính mới có kiếm ý như vậy. Bởi vì bên trong kiếm ý có một loại ý che chở kiên định, dù chưa hình thành đại thế huy hoàng che chở chúng sinh, nhưng cũng đã hình thành loại kiếm đạo che chở đặc biệt.

Ngay từ khi Trần Cảnh trở thành Hà Bá, hắn đã bắt đầu che chở. Lúc đầu là che chở thôn Hà Tiền, là sinh linh trong Tú Xuân loan, là thuộc về bị động. Theo thời gian trôi qua, tâm hắn dần dần theo hướng thần linh thế gian. Khi ở trước miếu Hà Bá tại Tú Xuân loan, bị một ma vật hỏi chỗ khác biệt giữa tiên, linh, yêu, ma, thần, hắn nói tới thần linh thì dùng hai chữ "che chở".

Nếu như nói, tại thời điểm nói ra ấy, hai chữ kia giống như là lục bình phiêu du trên mặt nước, thì hiện giờ hai chữ này đã là đại thụ thâm căn cố đế trong lòng hắn, đã có thể che chắn năng gát gió bão, hình thành nên ý che chở của chính hắn.

Những chuyện trải qua mấy năm nay, làm cho hai chữ che chở rốt cuộc mọc rễ. Tới sau khi tiến vào Linh Tiêu bảo điện, đối mặt Diệp Thanh Tuyết mà hứa, thì nó đã nảy mầm rồi. Che chở một người là che chở, che chở chúng sinh cũng là che chở. Điểm chung này đủ để cho tâm cảnh của hắn tròn đầy. Tuy hiện tại có lẽ còn kém xa cao độ của tiền nhân, nhưng cũng xem như đã có thể giới tròn đầy của riêng hắn.

Người trong Linh Tiêu kiểm vực lập tức muốn khu trừ pho tượng đá đột nhiên xuất hiện giữa tâm niệm của mình, nhưng nhất thời chẳng có cách nào.

Đây không phải pháp thuật, không phải là thần thông, mà là một loại ý.

Tuy rằng "Ý" này hiện vẫn không thể hiển lộ tại âm dương, không thể xuất hiện trong đại thế giới này, nhưng giờ đang thật sự xuất hiện trong mắt, trong lòng, trong cảm giác của bọn họ. Điều này làm một thân thần thông pháp thuật của bọn họ không dùng nổi.

Từng người hai mắt chăm chú nhìn vào một đôi mắt bằng đá trong hư vô kia.

Trong khoảng thời gian ngắn, Linh Tiêu bảo điện tĩnh lặng. Vốn sát khí đằng đằng, chỉ một hồi sau đã an tĩnh toàn bộ. Người bên ngoài không biết, lại có người xông vào. Vừa mới vào, hai mắt liền nhìn thấy một pho tượng đá thật lớn, đôi mắt tượng lộ ra tia sáng kỳ dị, giống như câu hồn đoạt phách. Mới vừa đối diện, người đó sẽ cảm giác pháp lực của mình bị chế ngự, không thể động đậy.

Nạp Lan Vương ở ngoài, không có đi vào nhìn Linh Tiêu bảo điện, trong lòng thầm nghĩ: "Dù cho người mấy năm nay tăng lên cao hơn, lần này chỉ sợ cũng không sống nổi. Diệp Thanh Tuyết đã không cách nào trợ giúp người rồi. Còn người khác, giúp cũng vô dụng."

Nạp Lan Vương không khỏi lại nghĩ tới chuyện lúc ấy tại thành Bá Lăng. Chỉ có người cũng ở trong thành Bá Lăng như lão mới biết được Bá Lăng lúc đó là cái dạng gì. Qua nhiều năm như vậy, cảnh tượng kia vẫn hiện rõ mồn một trước mắt. Lão vẫn luôn muốn quên, nhưng lại không thể. Theo cách nhìn của lão, tòa thành Bá Lăng này cuối cùng biến thành như vậy cũng không có gì kỳ quái. Ở trong thế gian này, ở trong trời đất mà khắp nơi đều thờ phụng thần linh này, một tòa thành trì từ thờ phụng thần linh, từng bước một đi về hướng tuyệt vọng, cuối cùng oán khí ngút trời, đó là đáng sợ cỡ nào. Lão thường xuyên sẽ nghĩ, lúc ấy nếu như mình rời đi chậm, liệu có phải là sẽ bị oán khí đầy thành phá tan tâm cảnh nhiều năm qua không?

Lão vốn tưởng rằng tòa thành này sẽ không còn sinh linh còn sống, sẽ không còn nhân loại bình thường, cho dù là linh hồn bình thường cũng không có. Nhưng Trần Cảnh lại đi ra được. Mà tòa thành kia cũng so với trong tưởng tượng của lão càng thêm đáng sợ, lại thành một tòa ma thành. Lão luôn suy nghĩ rằng, tòa thành kia nhất định còn có bí mật mà lão không biết, cũng không phải chỉ có một cái ấn Tần Quảng vương mà dẫn dắt ra biến số lớn như vậy. Chỉ là đã nhiều năm như vậy lão vẫn không thể quyết định đi vào. Năm gần đây, lão lại càng không sinh nổi ý nghĩ tiến vào thành Bá Lăng tìm tòi.

Bởi vì trong thành Bá Lăng kia đã thai nghén ra một ma chân chính, một ma trong ma.

Người tiến vào trong Linh Tiêu bảo điện chỉ cảm giác trong sóng nước có vô cùng vô tận tượng đá. Không ai có thể đếm rõ, bởi vì bọn họ chỉ nhìn thôi là sẽ chìm vào trong một loại chống cự, chống cự lại ý niệm trong mắt tượng đá bức áp mà đến.

Nếu là người phàm thấy, sẽ chỉ cảm thấy tượng đá này linh tính bức người, trong lòng tự nhận đây là một pho tượng thần, sẽ sinh tâm kính nể và tín nhiệm. Nhưng bọn họ là người tu hành, trong lòng bọn họ không thể

tồn tại một pho tượng thần. Trong lòng họ chỉ có thể là thanh tịnh tĩnh lặng, hoặc cũng có thể là bất kỳ vật gì khác, nhưng tuyệt đối không có khả năng bị một pho tượng chiếm.

Cho nên bọn họ nhất định phải khu trừ nó. Nhưng mà bọn họ căn bản chưa từng gặp chuyện như vậy. Trong nhất thời, từng người một tiếp xúc đạo của Trần Cảnh, từng người không thể nói, thân không thể động.

Không ai biết rõ trong sóng nước có bao nhiêu tượng đá. Nhưng tự Trần Cảnh lại biết, tổng cộng có ba mươi hai pho tượng.

Những tượng thần này đến từ miếu thần trên thế gian. Bọn họ thấy, đều là những pho tượng đang được thờ cúng trong các miếu thờ. Bọn họ không biết, cái loại lực lượng từ trong tối tăm trấn áp bọn họ cũng không phải đến cả từ Trần Cảnh, mà là từ tín ngưỡng của người trên thế gian với Trần Cảnh, là đèn nhang nguyện lực.

Trong Linh Tiêu, tiếng đàn vẫn vắng vắng, nhưng không linh động bằng lúc trước. Tiếng đàn ở trong sóng nước phảng phất như có hình dạng, trôi nổi tung bay, trong tiếng đàn lại có một người như ẩn như hiện.

Lúc trước mọi người chỉ nghe được âm thanh mà không thấy bóng người. Chỉ có Trần Cảnh biết rõ, chủ nhân tiếng đàn là người tiến vào điện sớm nhất.

Chợt tiếng đàn có chút gián đoạn, mà Cầm ma Thạch Nham cũng chậm chậm hiển hóa ra. Trong tay gã phảng phất ôm một cây đàn đá. Thân thể gã lúc sáng lúc tối.

Lúc này, trong tiếng đàn nghe được cả tiếng gã nói:

- Trên thế giới này, thần linh vô số, nhưng có thể như người, ta lại không thấy một ai. Không thể ngờ, người lại đi trước một bước này so với chúng ta.

Gã nói xong những lời này, thân thể đã hiện ra hoàn toàn, đồng thời tiếng đàn cũng tắt. Bởi vì gã cũng giống người khác, đứng đó không nhúc nhích.

Đại địa vô cùng rộng lớn, thần linh nhiều đếm không xuể, những năm gần đây lại càng nhiều. Nhưng vùng Bá Lăng này hiện nay chỉ có loại miếu thờ duy nhất là miếu Hà Bá. Ba mươi hai pho tượng Trần Cảnh có hơn nửa là đến từ địa giới Bá Lăng, còn lại thì ở bên ngoài Bá Lăng, có pho tượng ở cách xa tận ngàn vạn dặm. Từ nơi vốn đặt những pho tượng ấy, nếu nhìn lên trời, sẽ phát hiện có những đường cong uốn lượn.

Đó là đường Lý Anh Ninh đã từng đi qua. Hiện tại Lý Anh Ninh lại lần nữa theo từ đường này tới. Lý Anh Ninh mới từ Bá Lăng đi ra. Lý Anh Ninh đã đi qua hết mỗi một miếu thần ở Bá Lăng, cũng ở đó tuyên truyền giảng giải sự tích của Trần Cảnh, hiệu triệu mọi người tâm tưng "Hà Bá thủ thân kinh".

Nhưng ngay lúc Lý Anh Ninh bước ra khỏi Bá Lăng, miếu Hà Bá trong thiên hạ đều phóng ra thần quang. Thần quang xuyên qua nhà cửa, dù là ban ngày cũng có thể thấy. Khi người xung quanh mỗi ngôi miếu thần đi tới miếu Hà Bá thì bọn họ phát hiện ba chữ "Miếu Hà Bá" đang biến mất dần theo ánh hào quang. Rồi tới khi đêm tối, ba chữ kia cuối cùng biến mất hẳn.

Trong miếu thần tỏa ra mùi hương nồng đậm, giống như mùi hương khói cung phụng những năm gần đây cùng lúc tuôn ra. Đồng thời thần quang hóa thành sương khói, không nhìn rõ trong miếu nổi nữa. Chỉ mơ hồ thấy tượng thần trong miếu như một người cao lớn nhìn chăm chú ra ngoài miếu. Trong lòng bọn họ lại không hề sợ hãi, trái lại có cảm giác tâm an.

Một ngày này, tại trong hậu thế được mọi người gọi là "ngày hiển thần", đồng thời còn có một cách xưng hô cũng từ thời điểm này bắt đầu hình thành.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 19: Tiểu Viên Dung

oOo

Điều kì dị trong miếu thần kéo dài liên tục hơn mười ngày rồi biến mất. Ngay sau đó, khắp nơi trong miếu thần xuất hiện các loại chú văn. Những thứ này chắc chắn là lần đầu tiên xuất hiện ở đây. Chính vì những chú văn này, mọi người đều thấy miếu thần tỏa sáng lúc ban đêm. Ánh sáng này lúc mạnh lúc yếu. Dù cố gắng tìm hiểu nguyên nhân của việc này nhưng có lẽ họ có dùng cả đời cũng không thể tìm ra.

Có một việc khiến mọi người không thể hiểu nổi chính là sau khi ba chữ “Miếu Hà Bá” trên cửa miếu biến mất lại không có chữ gì khác thay thế cả. Từ đó nơi đây vẫn luôn trống trơn như thế. Thời điểm mà mọi người cảm thấy bàng hoàng, bất an là một ngày mây đen rậm rạp, sấm rung chớp giạt.

Sau đó một ngày một đêm, đang là buổi tối.

Bầu trời đen kịt, thỉnh thoảng có một số ánh sáng le lói phát ra từ phía sau mây đen.

Trong ánh sáng đó, mọi người có thể thấy được cạnh góc của một tòa cung điện to lớn ẩn kín bên trong mây đen dày đặc. Họ không biết chuyện gì xảy ra nhưng Trần Cảnh lại biết rõ. Bởi vì chút ánh sáng le lói kia là do hắc tạo ra.

Bên trong Lăng Tiêu bảo điện lúc này, hơn mười người vẫn đang đứng yên tại chỗ. Trên thân thể bọn họ như đang bị hóa đá, cảm giác như là họ không thể tỉnh lại được nữa, sẽ đứng mãi ở nơi này rồi hóa thành tượng đá.

Trần Cảnh có thể khống chế mọi thứ ở trong Lăng Tiêu bảo điện. Lần này một mình hấn trấn áp rất nhiều người ở đây, nhìn qua có vẻ thoải mái, nhẹ nhàng nhưng sự thật lại cực kì gian nan. Khó khăn đến mức bây giờ tất cả đều không động đây, đứng im một chỗ nhưng hấn cũng không thể đi đến giết bọn họ, lại cũng không thể sử dụng được bất kì pháp thuật nào nữa cả.

Mọi người ở bên ngoài Lăng Tiêu bảo điện nhìn thấy tất cả bên trong đều đứng im một chỗ. Họ không thể suy đoán được tình cảnh bên trong đang như thế nào. Người nào người nấy cảm thấy kinh ngạc khó hiểu. Có người không nhìn được nữa bèn tiến vào bên trong để xem xét. Ngay khi những người này bước vào lại lập tức cũng đứng yên bất động. Chính vì thế càng khiến những người còn lại bên ngoài không dám tiến lên. Mỗi người ở bên ngoài đều đang do dự. Họ đều là người tu hành cường đại, có thể tự mình lập núi dựng động phủ ở bất kì đâu. Nhưng lúc này tất cả đều không dám đi vào một tòa cung điện nhìn bề ngoài có vẻ rất bình thường nhưng sự thật lại sâu không lường được.

Trần Cảnh cũng không biết bản thân có thể trấn áp được bao nhiêu người nữa. Hấn cũng không biết còn có thể chế ngự những người này thêm được bao lâu. Hấn chỉ biết là bây giờ hấn đang cố hết sức rồi. Trong điện này không ai tầm thường cả, bọn họ đều người có tâm chí kiên định và đều đang cố khu trừ pho tượng thần khỏi tâm niệm mình.

Hấn cảm giác chính mình như đang so đấu thể lực và sức chịu đựng với tất cả mọi người. Đây là một kiểu đấu rất nguyên thủy. Ngay khi hấn kiệt sức trước thì chắc chắn sẽ tử vong, không có một kết quả nào khác. Miếu thần ở thế gian cũng sẽ sụp đổ. Tín ngưỡng và nguyện lực ở trên thân thể hấn cũng sẽ tan biến.

Đây không phải cuộc so đấu về pháp lực hay thần thông mà là sự hiển hóa đạo ý của mỗi người. Khi thần thông hay pháp thuật không thể sinh ra tư tưởng, sinh mệnh, linh hồn thì người đó vĩnh viễn không có được đạo của chính mình. Một người thành được đạo của chính mình thì một nư

cười, một ánh mắt, một cái vung tay đều có thể hóa thành thuật pháp trong thiên địa này.

Cho nên chỉ có thể dựa vào đạo ý ở trong lòng mình để chống lại. Bất kể là kẻ nào, tu hành đến một thời gian nhất định đều sẽ có đạo ý của riêng mình. Chỉ là đạo ý là đó chỉ là từng cái riêng lẻ, không thể tạo thành một thế giới, không thành một hệ thống, không có sự viên dung.

Đạo ý không phân chính tà, hay tốt xấu, cũng không có mạnh yếu. Nó chỉ thể hiện cá nhân lĩnh ngộ được thâm sâu bao nhiêu, có viên dung hay không. Nếu không có sự viên dung thì cho dù pháp lực có cao, lĩnh ngộ có sâu bao nhiêu cũng không thể ngăn cản được Trần Cảnh lúc này. Bởi vì hắn đã gần thành một tiểu thế giới của mình, đạo ý đã tương đối viên dung. Việc này giống như kết tinh của đạo, chỉ cần có đủ thời gian thì sẽ phát triển thành một thế giới riêng.

Thế giới đó cũng không phải là thế giới chân thực mà là thế giới ở trong lòng mỗi người. Có lẽ một ngày nào đó nó sẽ hiển hóa trong thế giới thực, hoặc vĩnh viễn chỉ là hư ảo, nhưng cũng đủ để giúp một người ở trong đó vĩnh hằng. Đây là suy nghĩ của Trần Cảnh, cũng là điều mà mấy năm gần đây hắn đang suy tư.

Sau thiên hà kiếp vào nghìn năm trước, thế gian không ai có thể tu thành Nguyên Thần. Nhưng thế gian vẫn có sự phân chia cảnh giới ở trên Nguyên Thần tiên đạo đó là Tiên, Thần, Đạo, Thánh. Bây giờ hắn lại có cách phân chia của riêng mình. Hắn cho rằng bất luận người nào có pháp lực cao bao nhiêu, phải xem đạo ý của bản thân viên dung được thế nào. Cách phân chia Tiên, Thần, Đạo, Thánh thì là xem một người cảm ngộ thiên địa bên ngoài sâu cạn như nào để xác định. Còn Trần Cảnh thì dựa vào cảm ngộ ở bên trong mỗi người. Một bên là đối ngoại, một bên là đối nội, đó là hai cái phương thức hoàn toàn khác biệt.

Hắn cho rằng những người trong thiên hạ bắt đầu tu hành lúc tư tưởng tâm cảnh không thể viên dung là giai đoạn dễ bị lạc mất phương hướng nhất. Điều này giống như một người sinh ra, trẻ nít được chỉ bảo, rồi bắt đầu học tập. Mãi cho đến khi bọn họ trưởng thành, sau đó thành lập gia đình mới là một cột mốc độc lập của một người. Theo như Trần Cảnh thì tiểu thế giới ở trong mỗi người tu hành bắt đầu viên dung cũng tương tự vậy. Tiểu thế giới viên dung này gắn liền với những kinh nghiệm trải qua từ lúc còn nhỏ cho tới lớn lên. Một gia đình có thể giàu hoặc nghèo, nhưng đó chỉ là khởi đầu. Một tiểu gia đình có thể phát triển thành hình dạng thế nào còn phải xem xét đến sau này. Có lẽ sẽ thành một thế gia truyền thừa ngàn vạn năm, hoặc cũng có thể là một vương quốc, hay một gia đình giàu có ba đời rồi suy vong. Cũng có thể là sống một đời chật vật rồi chết đi.

Trần Cảnh cho rằng bản thân mình đã đến cảnh giới tiểu viên dung. Còn những người ở trước mặt hắn, có người đã đến gần sát cảnh giới tiểu viên dung, còn có một số tuy rằng pháp lực rất mạnh nhưng lại kém rất nhiều.

Một thế giới viên dung hình thành không ở pháp lực của người đó cao bao nhiêu, cũng không phải do thần thông mạnh như thế nào. Điều này giống như một gia đình bền vững hay phân rã không phải nằm ở mức giàu sang thế nào, mà ở tâm ý mỗi người có muốn hay không. Chỉ cần tâm ý muốn thì tất cả sẽ tự nhiên như nước chảy thành sông.

Pháp lực mạnh yếu, cùng thần thông quảng đại cũng không phải điều kiện then chốt để hình thành thế giới tiểu viên dung. Nhưng khi đạt đến cảnh giới này thì pháp thuật, thần thông chắc chắn sẽ có sự biến hóa nghiêng trời lệch đất, có ưu thế áp đảo khi đối địch với tu sĩ chưa đạt đến tiểu viên dung. Chính vì thế nên Trần Cảnh mới có thể một mình so đấu với nhiều người có thần thông pháp lực không kém gì hắn ở trong Lăng Tiêu bảo điện này.

Trong những người này, Cầm ma Thạch Nham gần với cảnh giới tiểu viên dung nhất, nhưng đạo ý của y lại ướn át như nước. Mỗi lần y xuất hiện

thì nhất định nơi đó sẽ xuất hiện khí tức sát phạt, hơn nữa tiếng đàn của y phảng phất cũng ẩn chứa sát phạt của thiên địa. Chính vì thế Trần Cảnh mới cảm thấy không có uy hiếp gì từ Thạch Nham.

Đối với Trần Cảnh, Mộc Chân lại khiến hắn cảm thấy áp lực nhất. Hắn không biết lai lịch của Mộc Chân, chỉ cảm thấy tư tưởng của gã ẩn chứa một ngọn lửa, nếu bộc phát thì có thể đốt cháy hết tất cả. Trần Cảnh không biết đạo ý của gã là gì, chỉ thầm nghĩ trong lòng: “Đạo ý này nhất định không phải do Mộc Chân tạo ra”.

Ngoại trừ hai người đó, mặc dù Khâu Huyền Cơ cách tiểu viên dung khá xa nhưng thế giới trong lòng y lại rất thuần túy. Nó chói lóa giống như chính mũi tên Khâu Huyền Cơ bắn ra. Trần Cảnh cảm nhận được thế giới của y như chỉ có một người duy nhất là Dương Hồng Hồng. Ý cảnh này đã định trước Khâu Huyền Cơ đạt tiểu viên dung nhưng rất khó thành được đại kết cục, có điều lại cực thuần túy. Mà những thứ thuần túy là thường là những thứ cực kì nguy hiểm.

Vô Vưu là đệ tử hộ giáo của Đạo môn, lại tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công. Đạo ý của kẻ này là bảo vệ. Thứ được bảo vệ ở đây chính là Đạo môn, nhưng lại có một vết rách rất lớn. Chính vì thế Vô Vưu không thể đạt tiểu viên dung trong một thời gian ngắn tới. Nếu Vô Vưu có thể xóa đi vết rách này thì Trần Cảnh sẽ gặp phải uy hiếp cực lớn.

Những người khác đều không giống nhau, nhưng đều cách tiểu viên dung không xa.

Tuy thế chắc chắn trong số họ sẽ có người dừng lại ở đây mà không thể tiến lên cao hơn được nữa.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 – Chương 20: Thế Giới Trong Lòng

oOo

Trần Cảnh có thể trấn áp rất nhiều người như vậy đã đủ kinh thế rồi. Không ai có thể nghĩ đến chuyện này, kể cả chủ nhân của năm tòa điện hiện tại kia cũng không nghĩ tới. Thái Tử ở cung Tử Vi đã tế luyện sơ bộ được nơi này, dựa vào đó cảm thụ được đạo ý phát ra từ Lăng Tiêu bảo điện. Trong ý cảm của y lúc này rõ ràng giống như đang nhìn tận mắt, thế nhưng cảm giác lại như nơi đó là một dòng sông đang chảy cuồn cuộn, lại chỉ ở trong phạm vi của đại điện mà không tràn ra bên ngoài. Nếu nhìn kỹ, còn có thể thấy được từng tia vận sắc khác biệt nhau.

Trong lòng y nghĩ không khỏi nghĩ tới hai từ “Viên Dung”. Dung hợp những thứ khác biệt với nhau lại, thì đó chính là viên dung. Y nhìn thấy bên trong vẫn còn những đoàn ánh sáng khác nhau nên tất nhiên hẳn vẫn chưa thể hoàn toàn dung hợp mọi thứ.

- Không ngờ cảnh giới của hắn đã đến thế này rồi. Thảo nào hắn có thể trấn áp tất cả mọi người mà không ai phản kháng nổi.

Thái Tử nghĩ: “Hiện tại thủ hạ của ta đã không còn ai là đối thủ của hắn. Dù cho có dùng Chiêu Yêu phiến thì có lẽ không có yêu nào trong thiên địa có thể chiến thắng hắn ở bên trong Lăng Tiêu bảo điện này được. Cứ như vậy cũng chỉ thành trò cười cho thiên hạ thôi. Nếu như chính ta ra tay, mặc dù nhất định thắng hắn nhưng Trường Sinh đạo quân trong phủ Thần Tiêu Ngọc Thanh và Thái Ất Cứu Khổ ở cung Thanh Hoa chắc chắn sẽ không ngồi yên mặc kệ mọi chuyện.”

Y nghĩ ngợi, cảm giác trong khoảng thời gian ngắn tới quả nhiên không có cách nào tốt cả. Rồi y âm thầm sinh hận: “Nếu như ta sớm biết bản lĩnh của hắn như vậy, lúc trước đã sớm trừ khử hắn rồi.”

Y tin rằng những người khác cũng có cùng suy nghĩ như vậy.

Ngay khi y còn đang nghĩ có nên ra tay hay không thì ở cung Thanh Hoa có một luồng ánh sáng màu vàng kim xông thẳng lên trời. Trong ánh sáng đó, mọi người có thể mơ hồ nhìn thấy một Kim Thân hòa thượng cao một trượng tám như ẩn như hiện. Mọi người đều không thấy rõ ràng, hòa thượng cũng không đủ ngưng thực nhưng lại có một loại tình cảm như xông thẳng vào tận sâu trong tâm linh mỗi người.

Thái Tử cười thầm, đột nhiên ngẩng đầu nói một câu châm chọc:

- Đây là từ bi sao, hay là phổ độ chúng sinh?

Kim Thân bên trong ánh sáng vàng ở trên cung Thanh Hoa mở miệng nói ra:

- Tự nhiên là từ bi vi hoài, phổ độ chúng sinh.

Tiếng nói này lúc mới nghe sẽ cảm thấy rất lạnh lùng, xa cách, nhưng chỉ cần ngẫm lại thì sẽ cảm thấy trong âm thanh đó có một loại đại tình cảm nhìn xuống chúng sinh. Cũng chỉ có đại tình cảm như vậy mới có thể nói ra những lời này, và chỉ như thế mới khiến mọi người không cảm thấy những lời này giả dối.

Thái Tử tự nhiên cũng cảm thấy loại cảm xúc chan chứa này, nhưng y lại xem thường. Trong suy nghĩ của y thì thế gian không thể có loại người này. Dù cho thực sự có người như thế, thì Thái Ất Cứu Khổ làm vậy cũng vì tu hành của bản thân mình chứ không phải do bẩm sinh. Cho nên y cực kì xem thường những người này. Y kiên định cho rằng bất kể là người hay yêu, hoặc thậm chí là vu thì đều có các loại tính cách khác nhau. Mà Phật

gia phương Tây tu hành lại xóa bỏ tâm tình tối thiểu của một sinh linh đi mất.

- Lời nói và việc làm của Thế Tôn không giống từ bi, cũng không giống phổ độ, lại càng không đối xử với chúng sinh như một. Không biết nên giải thích thế nào?

Thái Tử chất vấn.

Đây là một loại luận đạo trực tiếp nhất. Với người tu hành đến cảnh giới như bọn họ mà nói, luận đạo là đấu pháp và đồng thời đấu pháp cũng là luận đạo.

Ngay khi Kim Thân xuất hiện phía trên cung Thanh Hoa thì Trần Cảnh đã cảm nhận được rồi. Hãn cũng có cảm nhận như Thái Tử Yêu tộc cảm nhận được, nhưng lại có điều khác biệt. Bởi vì Kim Thân kia đang không chút tiếng động niệm xướng kinh văn. Hãn không thể nghe được, nhưng lại có thể thông qua biến hóa trong cơ thể của Mộc Chân cảm nhận đó như lời chỉ dẫn thức tỉnh.

“Ông ta muốn đánh thức thứ ở trong cơ thể của Mộc Chân?” Trần Cảnh nghĩ thầm. Nếu thứ đó thức tỉnh, Mộc Chân chắc chắn sẽ tỉnh lại, hơn nữa sẽ có thay đổi rất lớn. Có thể sẽ giúp Mộc Chân xông thẳng vào cảnh giới tiểu viên dung.

Ý thức trong tư tưởng của Mộc Chân càng lúc càng trùng kích mãnh liệt. Giống như trong tư tưởng của Mộc Chân đã ẩn chứa sẵn mầm mống, chỉ cần đợi thời cơ đến sẽ nảy mầm mọc rễ rồi bùng phát.

“Trong tâm của Mộc Chân có một đạo quả viên dung rất mạnh mẽ.” Trần Cảnh vừa nghĩ đến điều này, đột nhiên nảy ra một chủ ý.

Trong lòng Mộc Chân là một thế giới bình phàm, cũng không quá to lớn. Trong thế giới này tất cả mọi người đều bị một pho tượng đá yêu dị nô

dịch. Mọi người phải làm việc vất vả cả ngày lẫn đêm chỉ để kiếm được càng nhiều tế phẩm tế tự cho tượng đá yêu dị.

Mà mục đích của Mộc Chân là phá hủy tượng đá này. Gã muốn làm được điều này thì đầu tiên phải khiến mọi người ở đây không thờ phụng, tế tự tượng đá nữa. Nhưng ở nơi này gã chỉ là một hòa thượng bình thường, không có pháp thuật, không thần thông. Dù cho gã cầm chùy sắt đi đập tượng đá thì cũng không thay đổi được gì cả, vì nó hấp thu nguyện lực của mọi người mà trở nên cứng rắn đến mức không gì sánh bằng.

Sau khi Trần Cảnh trấn áp Mộc Chân, trong lòng gã hình thành nên thế giới hư ảo này. Tuy đó chỉ là một thế giới hư ảo không có thật, nhưng nếu gã có thể phá hủy tượng đá ở trong lòng mình thì sẽ thoát khỏi trấn áp của Trần Cảnh. Cảnh giới của gã cũng sẽ đại tăng lên, có lẽ sẽ viên dung.

Cho tới nay, Mộc Chân đều ở lại trong chùa miếu nhỏ của mình đọc kinh văn, rồi sau đó giảng kinh cho mọi người. Tuy đa số người không để ý đến gã nhưng Mộc Chân vẫn chăm chỉ giảng kinh. Điều này như khắc họa thêm cho tâm cảnh gã. Đôi khi có người đánh gã, nhưng cũng có người đưa cho gã chút cơm canh. Tuy thế giới này không lớn nhưng lại có đầy đủ những kiểu tính cách của nhân loại. Có thiện và ác, có đẹp và xấu, có trầm lặng, có hồn nhiên, tham lam. Đây là ấn tượng của Mộc Chân ở thế giới hiện thực, cho nên đã hình thành thế giới thể này trong lòng gã.

Khi Kim Thân xuất hiện phía trên cung Thanh Hoa, Trần Cảnh đã cảm thấy khí tức của Mộc Chân rõ ràng mạnh hơn rất nhiều. Vì gã giảng kinh cho mọi người trong thế giới này đã có dị tượng xuất hiện, khiến không ít người nán lại nghe gã giảng kinh. Ngay khi gã gõ mõ đi quanh tượng đá, miệng niệm một loại kinh văn không biết rõ thì Trần Cảnh đột nhiên cảm thấy đau đớn, giống như không phải gã đang gõ mõ mà là gõ trên ngực hần.

Sự khác biệt của Mộc Chân ảnh hưởng trực tiếp đến tượng đá, vô cùng chân thật.

Mộc Chân gõ mõ, đồng thời đi vòng quanh tượng đá. Mỗi một bước, một lần đập mõ đều như có một loại lực vô hình lớn đánh vào, như búa tạ đập vào người tượng đá.

Đột nhiên, tượng đá mở miệng nói ra:

- Một người, dù là ai, đều phải sống vì bản thân mình trước, mới có thể cảm thụ được vẻ đẹp của cuộc sống, đúng không?

Tiếng nói tượng đá nghe cứng ngắt, nhưng ẩn chứa một loại cảm giác yêu dị không thể nói rõ. Tượng đá mở miệng, tự nhiên là Trần Cảnh đang nói chuyện.

Mộc Chân hơi dừng lại, cũng ngừng niệm kinh văn. Gã dừng đập mõ lại một nhịp rồi lại tiếp tục gõ, đồng thời vẫn đi vòng quanh tượng đá. Gã bắt đầu mở miệng nói chuyện:

- Một người, không thể sống chỉ vì bản thân mình. Nếu sống như thế thì người đó sẽ bỏ qua rất nhiều chân, thiện, mỹ và giả, ác, xấu của cuộc sống.

Tượng đá dừng một chút, nói tiếp:

- Người biết ta đang nói cái gì. Người không thể không cảm nhận được có một đốm lửa tư tưởng khác ẩn trong cơ thể của người. Người không muốn thừa nhận hay đang sợ hãi.

Mộc Chân dừng lại một lúc, ngẩng đầu lên nhìn vào hai mắt của tượng đá. Trên bầu trời đột nhiên xuất hiện mây đen, rồi phủ kín khắp nơi chỉ mất vài giây. Ngay sau đó tất cả mọi người ở trên thế giới này đều biến mất, chỉ còn từng luồng sấm sét trắng sáng đánh xuống hòa cùng với mưa rền gió dữ. Dưới ánh chớp nhấp nháy, chỉ thấy một hòa thượng mặc áo vải bố, cầm

mỗ đứng ngẩng đầu nhìn pho tượng đá trước mặt. Trong mưa gió, sấm chớp, tiếng gõ mỗ vẫn vang lên một cách rõ ràng mạch lạc.

Thế giới này là thế giới trong lòng Mộc Chân, tất cả đều thuận theo tâm niệm của gã tạo thành. Mưa gió, lôi điện cũng không ngoại lệ.

- Biết rõ thì sao, không biết lại như thế nào? Thừa nhận cũng thế mà không thừa nhận cũng có làm sao?

Thân hình Mộc Chân cũng không vạm vỡ, đứng trước tượng đá lại càng không cao to. Quần áo ướt đầm, nước mưa chảy xuống từ trên cái đầu bóng lờng của gã. Lúc này, gã ngẩng đầu lên, hỏi tượng đá. Âm thanh không lớn nhưng đủ cho tiếng nói hay thân thể của gã đều thẳng tắp như một ngọn thương.

- Các người luôn luôn thích nói những lời như thế để tỏ ra mình cao thâm sao? Ta biết rõ, ở sâu trong nội tâm người chắc chắn đang rất mâu thuẫn.

Tượng đá nói.

Mộc Chân ngẩng đầu nhìn thẳng, nghiêng người rồi lại tiếp tục đi quanh phía tượng đá. Gã vừa đi vừa gõ mỗ.

Gã đi hết một vòng, mới nói:

- Khi còn nhỏ, ta đã cảm giác được có một người ở trong thân thể của mình. Kẻ đó luôn luôn xuất hiện trong giấc mộng của ta. Ta cũng không biết kẻ đó là như thế nào, cũng không biết tên của kẻ đó. Nhưng ta biết y thật sự tồn tại. Mãi đến khi sư phụ đưa ta đến Độ Trần tự để tu hành thì y không còn xuất hiện ở trong mộng nữa. Nhưng ta vẫn cảm giác được sự tồn tại của y. Hơn nữa y vẫn đang ảnh hưởng đến cuộc sống của ta. Mỗi lựa chọn đều là do chính bản thân ta suy nghĩ sau đó quyết định. Mỗi một loại pháp thuật, mỗi một đoạn kinh văn đều là do chính ta nỗ lực tu hành lý giải. Nhưng mà..

Gã đột nhiên ngừng nói, ngẩng đầu nhìn tượng đá. Gã cũng ngừng đập mõ, nhìn thẳng vào hai mắt của Trần Cảnh, nói tiếp:

- Nhưng mà mỗi lần tiến bộ, ta bỗng phát hiện ra là kẻ trong người mình đang dẫn đạo ta tiến về phía trước. Sau mỗi lần tiến bộ, mỗi lần lựa chọn ta đều sẽ cảm thấy điều này. Người có thể hiểu sao?

Trần Cảnh im lặng, không trả lời. Mộc Chân nhắm mắt lại, chậm rãi nói tiếp:

- Người không thể hiểu được cảm giác này. Mỗi một quyết định, một tiến bộ, một bi thương cùng hạnh phúc của người đều là do chính người lựa chọn. Người sẽ có hối hận, lo lắng, thù hận và muốn bảo vệ một người nào đó nhưng ta thì không. Ta giống như gió, như mây, như nước chảy, như núi cao vậy. Ta không thể tự chủ. Cho nên người nói trong cơ thể ta có tư tưởng của một người khác. Vậy người hãy trả lời đi. Ta biết rõ thì làm sao, thừa nhận lại có gì khác sao?

Tượng đá im lặng. Mộc Chân tiếp tục gõ mõ và đi vòng quanh tượng đá. Trần Cảnh nghe tiếng mõ và tiếng niệm kinh văn của gã, cảm thấy tiếng gõ mõ của gã lộ ra một cảm giác bất đắc dĩ, cùng giãy giụa nhưng lại có cả cô tịch cùng với cả an tường như nước chảy bèo trôi.

“Mâu thuẫn.”

Đây là Trần Cảnh cảm nhận được trong tiếng gõ mõ của Mộc Chân.

Mỗi một người tu hành đều là kẻ cô tịch. Mỗi một người tu hành cũng rất mất cảm.

Trần Cảnh biết rõ, nếu Mộc Chân buông thả, không giãy giụa nữa thì gã sẽ tiếp thu toàn bộ tư tưởng của mầm mống trong lòng. Lúc đó gã sẽ bị tư tưởng kia thay thế. Cũng chính vào thời điểm đó, Mộc Chân sẽ đột phá. Tượng đá tất nhiên sẽ không thể trấn áp được gã nữa.

Trần Cảnh không nghĩ tới Mộc Chân bề ngoài bình tĩnh, bên trong lại ẩn chứa nỗi lòng như vậy. Hắn nghĩ tới chính mình, lại tiếp tục nói:

- Dù thế nào, một người nên sống vì bản thân mình trước, mới cảm thụ vẻ đẹp của sinh mệnh. Không đúng sao?

Tiếng nói của tượng đá không còn đông cứng nữa mà như tiếng nói phát ra từ nội tâm của Trần Cảnh, hắn không chỉ nói với Mộc Chân mà còn đang nói cho chính mình.

Trong đó bao hàm cả tình cảm chân thành tha thiết.

Mộc Chân đột nhiên ngẩng đầu, hỏi:

- Lẽ nào người cũng giống như ta?

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 21: Mỗi Người Có Cuộc Sống Của Mình

oOo

Mưa gió đầy trời, một tia sét đánh phá vụn dậm mây, chiếu rọi lấy hàng ngàn tiểu thế giới. Chỉ duy nhất có tượng đá đứng vững như núi.

Tăng nhân đứng trước tượng đá, tay cầm chày gỗ, ngưỡng định không gõ xuống.

Như đang hỏi đạo, chờ đợi tượng đá giải thích nghi hoặc.

- Ta đương nhiên không phải.

Tượng đá phát ra tiếng nói. Tăng nhân kia vẫn bất động như cũ, hiển nhiên gã không cảm thấy thỏa mãn với đáp án này. Hoặc căn bản không tin được.

Tượng đá nói tiếp:

- Từ nhỏ ta đã đi theo lão kiếm khách hành tẩu trong trời đất, được ông ấy dạy bảo, khai mở linh tuệ. Về sau lại đọc đạo tạng của núi Thiên La, được sư tỷ dẫn đạo học phương pháp luyện khí. Sau lại kế thừa chức vị Hà bá, nập tín ngưỡng sông Kinh Hà, Bá Lăng, mới có ta ngày nay.

Trần Cảnh giải thích.

Đột nhiên Mộc Chân nói:

- Người vốn không cần phải giải thích.

Dứt lời, gã nhắm mắt cúi đầu, lại vừa vòng quanh tượng đá vừa gõ mõ.

Bãi cỏ trên mặt đất đã bị gã dẫm thành một lối mòn hình tròn.

Tượng đá phát ra tiếng cười, sau đó nói:

- Vậy người có cảm thấy ta nói đúng không? Dù có thế nào, thì một người sống, phải có được cuộc sống của chính mình.

Trần Cảnh nói đến cuộc sống của chính mình không phải chỉ đơn thuần nói về một sinh mạng đang sống, mà là chỉ một tư tưởng độc lập. Một người tu hành nhất định phải có được tư tưởng độc lập. Nếu không, vậy thì không thể coi là người tu hành được, có chăng chỉ là một thuật sĩ, một phương sĩ (*) mà thôi. Hẳn tin rằng Mộc Chân rõ ràng ý tứ của hẳn. Y đi vòng quanh tượng đá một lúc, đột nhiên nói:

- Người nói không sai, thế nhưng cũng chưa chắc đã đúng. Hiện tại, ta lại không thể phản bác người.

Dứt lời, gã bèn ngồi xuống dưới chân tượng đá, tùy ý để cho mưa gió tấp vào người, tay lại đều đặn gõ vang từng tiếng mõ.

Nếu muốn phân chia ra thì hẳn người trên thế gian được chia làm ba loại. Một loại là người ta bảo sao nghe vậy. Loại thứ hai là người lựa chọn những lời họ thích nghe, họ tin theo. Còn loại thứ ba chính là người có tư tưởng độc lập. Loại người này mỗi khi thấy một chuyện, nhất định phải rút ra được quan hệ nhân quả trong đó, cho nên có những kiến giải đặc biệt của riêng mình với chuyện thế gian. Lời của Trần Cảnh là nhắc đến loại người này. Nếu muốn trở thành loại người này, nhất định phải trải qua thời gian tu hành dài dòng buồn chán mới được.

Trần Cảnh cho rằng loại người bảo sao nghe vậy thì không thể tính là người đang sống cuộc sống của chính mình được.

Hắn không biết Mộc Chân nói không thể phản bác, là không phản bác hay là không thể phản bác được. Tuy không biết nhưng hắn đã đạt được mục đích của mình rồi. Bởi vì Mộc Chân đang nỗ lực dập tắt đi đốm lửa không thuộc về tư tưởng của bản thân trong lòng mình. Tiếng mõ trong tay gã vang lên vô cùng kiên định, hiển nhiên gã đã quyết định là một người tu hành sống cuộc sống của chính mình.

Mọi chuyện phát sinh ở thế giới trong lòng Mộc Chân chẳng qua chỉ là một ý niệm ở đại thế giới chân thật bên ngoài mà thôi.

Đột nhiên tượng phật Kim Thân La Hán trên không trung cung Thanh Hoa nhìn qua Linh Tiêu bảo điện. Chỉ một cái liếc mắt này lại như thể xuyên thủng không gian và thời gian, nhìn thấy được trong lòng Mộc Chân, thấy được gã đang ngồi gõ mõ dưới chân tượng đá.

Ông ta chỉ thoáng nhìn qua rồi thu hồi ánh mắt lại, sau đó trả lời chất vấn của Thái Tử Yêu tộc phát ra từ cung Tử Vi.

- Lời nói và việc làm chỉ là ngoại tượng (hình ảnh bên ngoài). Ta nói và làm đều là một lòng như thế. Cho dù sấm sét tru ma hay dẫn người hướng thiện, đều xuất phát từ một lòng duy nhất. Đối với thương ưng như vậy, mà đối với kiến càn cũng là như vậy.

Hòa thượng bên trong ánh sáng vàng nói.

Thái Tử cười to hỏi:

- Hòa thượng, người biết khiêm tốn cẩn thận là thế nào không?

- Dù có khiêm tốn cẩn thận hay liều lĩnh ương ngạnh đều là vì bản thân người không bình tĩnh, không một lòng. Cho nên mới cần phải khiêm tốn, cần cẩn thận, mới e ngại miệng người, không khác biệt gì với liều lĩnh ương ngạnh cả. Trong nội tâm ta muốn thế nào thì đều sẽ làm như vậy, cho nên sao không dám nói vậy được.

Thái Ất Cứu Khổ trong cung Thanh Hoa, cũng chính là Kim Thân một trượng tám trên không trung cung Thanh Hoa nói, cảm giác thiên hạ to lớn, bỏ mình thủ người phô thiên cái địa tràn xuống. Trong cung Thanh Hoa, có tiếng niệm xướng Phật hiệu vang lên. Những người khác nghe thấy lời người này nói đều chau mày lại, trên người dâng lên vàng sáng như muốn chống lại loại cảm giác uy nghiêm từ tượng Phật Kim Thân phía trên không trung cung Thanh Hoa truyền ra. Có điều đó chỉ là loại cảm giác lay động tới tâm linh, không phải là thứ ngoại vật như pháp bảo hay phép thuật ngăn cản được. Cho nên bọn họ nhao nhao hóa thành điểm sáng bay thẳng lên, tránh ra xa. Thế nhưng vẫn có thể nhìn thấy điểm điểm ánh sáng từ bên dưới bay vút lên, thành kính quỳ gối trước cung Thanh Hoa.

Thái Tử Yêu tộc thầm giận dữ. Bởi vì trong số những kẻ quỳ gối trước cung Thanh Hoa còn có cả Yêu tộc, thậm chí còn có cả vài loại chim linh trí sơ khai cũng bay về phía cung Thanh Hoa.

Đột nhiên, trên khoảng không cung Tử Vi chợt hiện lên vàng sáng như khói lửa, mơ hồ có tiếng chim lớn kêu vang. Trong tiếng chim lớn kêu vang đó, từng con chim đang lượn quanh cung Thanh Hoa lần lượt rơi rớt xuống nóc điện. Trong nháy mắt, nơi đó vốn là cảnh tượng bình hòa trăm chim triều bái đã biến thành một tòa cung điện trải đầy xác chết.

- Hòa thượng, từ bi của người ở đâu? Sao lại không cứu bọn họ? Nhiều sinh mệnh phải chết đi vì người, chẳng lẽ người không cảm thấy áy náy sao?

Thái Tử Yêu tộc ngồi trong điện lớn tiếng hỏi.

Kim Thân một trượng tám trên cung Thanh Hoa mở miệng đáp:

- Thái Tử giết chúng, sao lại nói là tội của bản đạo? Xưa có thiên ma phủ xuống mê hoặc chúng sinh, lại nói rằng đó là tội nghiệt của chúng sinh. Lời ấy của Thái Tử sao mà giống với lời của thiên ma.

- Lời này là Linh Sơn Thế Tôn mượn chuyện này chụp mũ cho người sao? Theo cao kiến của Thái Ất Cứu Khổ cung Thanh Hoa, hôm nay có thể nói ngữ điệu của ta giống hệt với thiên ma, vậy mai này có thể định đồng tội với chúng được rồi. Thật sự được mở rộng lỗ tai a.

Thái Tử Yêu tộc lớn tiếng cười nhạo.

Lời nói của hai người vang vọng trên chín tầng trời. Trên khoảng không của cung Tử Vi, khói xám cuộn cuộn không ngừng biến ảo ra đủ hình thù con thú, cực kỳ chân thật, hình thần đầy đủ. Chẳng qua tuy không ngừng biến hóa, nhưng cứ một con xuất hiện, thì con còn lại sẽ biến mất.

- Lời ấy của Thái Tử đại sai rồi. Sinh linh chư thiên này, sinh tử đều đã định số nhưng tu trì có thể thay đổi được thiên mệnh. Bọn chúng đã gặp được Phật pháp của ta, đã hướng tới giác ngộ, cho dù hôm nay có chết đi thì linh hồn vẫn sẽ an tường. Ngày sau nhất định chúng sẽ được đầu thai ở thế giới cực lạc của ta, không phải gánh chịu nỗi khổ sinh tử luân hồi.

- Thế giới cực lạc? Thế gian này có sao? Lời nói vô căn vô cứ cũng có thể nói cho sinh linh chư thiên trên chín tầng trời này nghe được?

Giọng nói của Thái Tử vang vọng khắp cả tầng trời, tất cả các tu sĩ trên tầng mây này đều nghe thấy được cả.

- Thế gian căn bản không có thế giới cực lạc. Từ khi có sinh linh cực lạc, thì thế giới cực lạc cũng có rồi. Thế giới cực lạc tồn tại trong lòng mỗi sinh linh. Mỗi một sinh linh chết đi, đều có thể đi vào vĩnh hưởng cực lạc.

Kim Thân một trượng tám trên cung Thanh Hoa nói, lời lẽ đầy trang nghiêm và chân thật khiến người nghe không kìm được mà tin phục. Cho dù ông ta nói về một sự vật không tồn tại trên thế gian này, thế nhưng những tu sĩ cao thâm kia cũng không kìm được suy nghĩ, chẳng lẽ thật sự có một nơi nào như vậy?

Hai người bọn họ đang luận đạo, chợt phía bên phủ Thần Tiêu Ngọc Thanh có vầng sáng xanh vọt lên cao. Trong vầng sáng xanh trong như nước, một người ngồi dậy khỏi mặt nước đó, rồi đứng thẳng lên. Đạo y pháp quan trên người này nhìn rất rõ ràng như thể vật thật, thế nhưng gương mặt y lại mờ lung không rõ. Cả người y không ngừng biến lớn lên, cuối cùng cả thân thể y hiện ra, tức thì đã đứng phía trên Linh Tiêu bảo điện rồi.

Nhìn từ rất xa, có thể thấy rõ đạo nhân khổng lồ kia đang vươn người nhìn chăm chú vào cung điện bên dưới.

Đạo nhân khổng lồ kia đột nhiên há miệng, rống to một tiếng. Cả tòa Linh Tiêu bảo điện chợt lắc lư, rồi phía trên tòa điện có một pho tượng đá hiển hiện. Tượng đá như chìm ở trong mặt nước, bị tiếng rống to này thổi dạt đám cỏ rong rêu màu đen phủ kín mặt nước ra, tượng đá mới dần hiển lộ.

Gương mặt tượng đá không chút cảm xúc, chỉ có đôi mắt như sống động. Đối diện với thần thông Đạo gia đỉnh cấp này lại không có chút ý tứ sợ hãi, chỉ có một loại tĩnh thủ mặc kệ trời long đất lở, ta vẫn sừng sững bất động.

Người khổng lồ ngồi dậy trong vầng sáng xanh kia chính là thân ngoại hóa thân của Đạo gia, là thần thông dựa vào một niệm từ linh lực hiển hóa mà thành. Đạo linh kia có khả năng thi pháp đến đâu còn phải dựa vào thực lực của chủ nhân, cảnh giới của người làm phép. Nghe nói đây chính là thần thông mà Đạo tổ ngộ ra, một niệm có thể hóa ra mấy thân ngoại hóa thân, mỗi hóa thân lại có được tám phần thực lực của Đạo tổ. Hơn nữa, chỗ tốt của thân ngoại hóa thân này chính là không cần có chủ nhân khống chế, lại không có sự sống. Cho nên đây cũng là một trong những loại thần thông tất phải tu hành của Đạo gia.

Tiếng rống to này có uy hiếp cực lớn tới Trần Cảnh, cả bên trong lẫn bên ngoài. Ở bên ngoài, Trần Cảnh không có vẻ sợ hãi, thế nhưng bên trong hẳn

lại cuộn cuộn như nước sôi, mà bản thân hẩn lại giống như một cái nồi đầy kín nắp.

Hẩn dùng tượng thần trấn nhiều người như vậy là đã cố hết sức rồi. Cho nên một tiếng rống của Đạo linh đã khiến hàng mây của bốn người trong Linh Tiêu bảo điện lập tức giật giật như tùy thời có thể tỉnh lại. Phàm là kẻ nào trong bốn người đó tỉnh lại đều tính là tai nạn với Trần Cảnh cả. Vì vậy, Trần Cảnh căn bản không thể để bọn họ tỉnh lại được. Trong bốn người này, Chính Dương lại sắc bén nhất.

Thế giới nội tâm của Chính Dương là một vùng máu tươi đầy trời, tử thi đầy đất. Những tử thi kia đều là sư huynh đệ của gã. Trước đám tử thi này là một pho tượng đá, trong tay của pho tượng là một thanh trường kiếm màu đen. Kiếm có tên là Lục Tiên.

Đây chính là ký ức ảm sâu nhất trong lòng Chính Dương, được khắc ghi sâu nhất. Đó là tràng cảnh xảy ra trên đảo Kim Ngao, chỉ là lúc đó Lục Tiên kiếm không nằm trong tay tượng đá mà nằm trên một giá kiếm. Còn những sư huynh đệ của gã đang tiến lên rút thanh kiếm, sau đó bị Lục Tiên kiếm hút cạn máu huyết mà chết.

Đây là tình cảnh ảm sâu nhất trong trí nhớ gã biến thành, như thể là một loại tâm ma.

Trần Cảnh cảm nhận được nỗi thống khổ của gã, một loại không thể nói ra lời được. Sư phụ, sư huynh, sư đệ gã đều lần lượt chết đi, cuối cùng chỉ còn lại một mình gã. Cái loại đau khổ phải mang vác trên vai gánh nặng phục hưng đảo Kim Ngao hòa cùng thù hận mà trở nên hỗn tạp điên cuồng, trở thành sát khí điên cuồng. Trong tiểu điện dần tràn ngập khí tức giết chóc. Trần Cảnh biết rõ gã muốn rút thanh Lục Tiên kiếm ra. Thực ra không phải là gã muốn, mà trong trí nhớ của Chính Dương, Lục Tiên kiếm đã được gã rút ra đấy. Lúc này nhất định gã có thể rút được thanh kiếm ra. Dưới sát niệm điên cuồng của gã, Trần Cảnh tự biết rất khó trấn áp được

gã, mà dù có trấn trụ được thì cũng không thể trấn được thanh Lục Tiên kiếm kia.

Vì vậy, Trần Cảnh muốn phá vỡ cái ý cảnh duy nhất đang chậm rãi hình thành này của gã, để gã không thể rút được thanh Lục Tiên kiếm ra. Trong trí nhớ của Chính Dương, thời điểm này không có người nào xuất hiện, không có ai nói thêm điều gì cả.

Đột nhiên tượng đá chợt lên tiếng:

- Thanh kiếm này, người không thể rút.

Bước chân đang đi tới của Chính Dương chợt ngừng lại, gã vô cùng ngoài ý, tựa như ý nghĩ không được thông suốt. Gã không nghĩ ra làm sao tượng đá lại nói được, cũng không nhớ rõ mình đang ở trong thế giới tâm cảnh của mình chứ không phải là hiện thực, cũng như gã đã quên mất mình đang ở bên trong Linh Tiêu bảo điện.

- Sư huynh, sư đệ, sư phụ ta đều vì rút thanh kiếm này mà chết. Vì sao không thể rút?

Chính Dương lạnh lùng hỏi.

- Là bởi vì sư huynh, sư đệ, sư phụ người đều đã chết vì thanh kiếm này, nên người càng không thể rút.

Tượng đá nói.

Trong mắt Chính Dương hiện lên vẻ nghi hoặc, rồi lại nhanh chóng bị giết chóc thay thế. Chỉ thấy gã nói:

- Yêu ma nhà người, chính người đã ngăn cản chúng ta rút kiếm, chính người đã để bọn họ phải chết đi, ta phải giết người...

Gã lớn tiếng hô, lời sau cùng không được nói hết thì gã đã đánh về phía tượng đá, rồi rút thanh Lục Tiên kiếm trong tay tượng đá ra. Một luồng ánh kiếm cực nhanh lướt qua đầu tượng đá. Đầu pho tượng đá lập tức rơi xuống.

-----oo0oo-----

(*) Thuật sĩ: Là người dùng phép thuật.

(*) Phương sĩ: Kể chuyên về một nghề, thuật như bùa thuốc, tướng số.

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 22: Tiên Không Cầm Giữ Được, Đạo Ứng Với Vứt Bỏ

oOo

Ngay khi Chính Dương chém bay đầu tượng đá trong lòng mình, Linh Tiêu bảo điện cũng vang lên một tiếng kiếm ngân như ẩn như hiện, thậm chí còn có ánh kiếm trong điện lộ ra.

Ánh kiếm này chỉ chợt lóe lên rồi biến mất, lại xuất hiện ngay tích tắc sau khi Đạo linh kia rống lên một tiếng. Thế nhưng sau tiếng kiếm ngân kia không còn có thêm tiếng thứ hai vang lên nữa, nó chỉ lan khắp hư không rồi tan biến đi mất.

Ở thế giới trong lòng Chính Dương, đầu tượng đá kia bị chặt đứt, rơi xuống dưới mặt đất rồi vỡ vụn. Ngoài đại điện của đảo Kim Ngao lại có thêm tiếng người truyền vào.

- Lục Tiên ma kiếm, Tiên không nắm giữ nổi, Đạo ứng với vứt bỏ.

Ngoài cửa có một người đi vào. Người này Trần Cảnh đã gặp qua ở thành Quân An nước Trung Nguyên, quán chủ Bạch Vân quan. Năm đó Trần Cảnh ở thành Quân An nước Trung Nguyên đã cảm nhận được khí tức trên người ông ta thuộc về nhất mạch Tiệt giáo của đảo Kim Ngao

Môn phái Đạo gia trong tam sơn ngũ nhạc không giống nhau dù có cùng tên gọi là Luyện Khí sĩ Đạo gia. Đó đều là tên mà những người ngoài Đạo môn gọi bọn họ. Còn chính bản thân bọn họ khi nói về mình, nhất định sẽ nói mình là Luyện Khí sĩ của đạo quán nào đó, hay núi nào đó. Bởi vì tuy đều là Đạo gia, nhưng bọn họ chỉ nhận thức sư thừa của mình. Do đó, có

thể thấy Trường Sinh đạo quân tụ tập được rất nhiều tu sĩ Đạo môn trong thiên hạ thế kia là một chuyện không thể tưởng tượng nổi, cũng có thể nhìn ra được thân phận của ông ta không tầm thường thế nào.

Phương pháp tu hành mỗi một chi mạch Đạo gia truyền thừa xuống đều không giống nhau, dĩ nhiên dao động pháp lực và khí tức trên người cũng khác nhau. Khí tức trên người mỗi tu sĩ của nhất mạch Tiệt giáo đảo Kim Ngao đều có một luồng ánh sáng xanh như kiếm dựng thẳng lên cao. Lúc ấy tuy rằng quán chủ Bạch Vân quan rất điềm đạm, thế nhưng khí tức hiển lộ ra lúc ông ta động dụng phép thuật vẫn có những tia sáng xanh từ đỉnh đầu xông thẳng lên hư không.

Quán chủ Bạch Vân quan này dĩ nhiên là do Trần Cảnh huyền hóa ra. Trước đó, Trần Cảnh nghe thấy Chính Dương rống giận, đã hiểu chuyện không tốt. Quả nhiên gã đã điên cuồng rút kiếm ra. Bởi vậy cũng có thể thấy chấp niệm của gã cực kỳ điên cuồng, đắm sâu trong linh hồn mới rút thanh Lục Tiên kiếm ra được. Cũng may trong khoảnh khắc gã trở nên điên cuồng kia, dù đã chém bay đầu tượng đá Trần Cảnh đang trấn áp gã thì vẫn không tỉnh lại được, vẫn bị Trần Cảnh nắm lấy cơ hội trấn phong lại lần nữa. Cho nên những người bên ngoài Linh Tiêu bảo điện thấy được có tiếng kiếm ngân vang lên trong điện, thấy có ánh kiếm hiển lộ, nhưng chỉ lóe lên lại tắt mất.

Lúc này quán chủ Bạch Vân quan vẫn là tượng đá mang đầy lực lượng tín ngưỡng của nhân gian, được Trần Cảnh biến ảo ra. Năm đó hẳn nhận ra khí tức nhất mạch Tiệt giáo trên người ông ta, bèn thử nghiệm một lần. Quả nhiên Chính Dương có biết đến ông ta.

Chỉ thấy gã nhìn vào quán chủ Bạch Vân quan, vui mừng nói:

- Bất Hồi sư thúc, rốt cuộc người cũng trở về rồi.

Lập tức, gã chỉ vào trong cung Bích Du, bật khóc:

- Sư thúc, sư phụ và các sư huynh đệ đều chết cả rồi, đảo Kim Ngao đã mất rồi, sư thúc...

Dứt lời, gã quỳ rạp xuống, lệ rơi đầy mặt.

Trần Cảnh chưa bao giờ nghĩ rằng một người với vẻ ngoài sung mãn khí tức giết chóc lại có một phần nội tâm yếu đuối thế này. Nghe thấy Chính Dương kêu lên một tiếng sư thúc, hẳn mới biết được đạo hào của quán chủ Bạch Vân quan là Bất Hồi.

Truyền thuyết từng nói rằng cung Bích Du này do một trong ba vị Đạo tổ là Thông Thiên chân nhân xây dựng nên. Trong truyền thuyết cũng từng nói, đây là nơi Kim Tiên thường xuyên ra vào. Thế sự biến ảo, có lẽ chính Thông Thiên chân nhân cũng không thể nào nghĩ được đảo Kim Ngao của mình sẽ có ngày biến thành như vậy, trống vắng mà tịch mịch.

- Chính Dương, lẽ nào người quên mất lời nói lúc Tiệt giáo chúng ta lập Tiệt rồi hay sao?

Quán chủ Bạch Vân quan Bất Hồi nói.

Chính Dương ngẩng đầu, lớn tiếng đáp;

- Đệ tử đến chết cũng không dám quên.

- Vậy người niệm lớn lên cho ta.

Quán chủ Bạch Vân quan nói tiếp.

Chính Dương lập tức lớn tiếng đáp:

- Vâng, sư thúc.

Đang nói, nhưng nước mắt gã vẫn còn đầm đìa trên gương mặt xấu xí. Trần Cảnh rất khó tưởng tượng gã còn có một khía cạnh mềm yếu đến thế

này, không khỏi nghĩ thầm: “Thế gian có nói người đáng sợ, nhất định có điểm đáng thương. Quả nhiên không thể phân được phong cách hành sự của mỗi người với bản tính và trải nghiệm của hẳn. Không ai là cuồng ma, sát nhân bẩm sinh, cũng không có ai trời sinh đã lạnh lùng vô tình.”

- Lấy ra một đường sinh cơ trong trời đất, không cầu không khẩn, chỉ tự tu tự được.

Chính Dương lớn tiếng nói. Câu này trong giáo lý Tiệt giáo được phổ biến rộng rãi, tất nhiên Trần Cảnh đã biết từ trước. Hẳn hỏi một câu như vậy chẳng qua là vì muốn chiếm thế chủ động mà thôi.

Nhưng lúc này, hẳn lại không kìm được mà nói thêm một câu:

- Tu hành, tu hành, tu là cái gì, mà hành là làm gì?

Kỳ thật lời này là hẳn đang tự hỏi mình, thế nhưng nói ra lời thì Chính Dương sẽ cảm thấy như đang hỏi gã. Gã trầm ngâm một lúc mới đáp:

- Tu hành, tu chính là phép thuật Tiệt giáo đạo Kim Ngao ta, hành chính là chỉ hộ giáo truyền đạo.

- Đây là ý nghĩ hiện tại của ngươi? Không phải là suy nghĩ chân thật của ngươi.

Quán chủ Bạch Vân quan nói.

Đột nhiên Chính Dương ngẩng lên, lớn tiếng nói:

- Ta muốn tu kiếm ý Lục Tiên, giết Triệu Tiên và Ly Trần đã đoạt Tuyệt Tiên kiếm của Tiệt giáo ta.

Hai mắt gã đỏ ngầu, giọng nói mơ hồ nhuốm thêm điên cuồng.

Trần Cảnh nhìn gã, lòng thầm cảm thán quả nhiên sát ý trong lòng gã có thể tùy thời bộc phát ra ngoài. Nhìn vào mắt gã, hẳn biết lúc này đã không gì khiến gã lùi lại nửa bước, trừ phi dựa vào thân phận sư thúc này ngăn lại. Sau đó ở bên cạnh gã dẫn đạo, khiến đạo ý điên cuồng sau khi trải qua tràng cảnh ở cung Bích Du mà dần tiến tới viên dung kia trở nên nhạt xuống. Bất kể thế nào thì hẳn cũng phải phá cho được phần Đạo ý này của gã.

- Giết chóc sao?

Quán chủ Bạch Vân quan cúi đầu nhìn xuống, ánh mắt tràn đầy thân thiết, giọng nói nhu hòa.

- Không, là báo thù.

Chính Dương lớn tiếng đáp.

Trần Cảnh thầm cảnh giác. Trước đó gã đã trở nên điên cuồng rồi rút Lục Tiên kiếm ra, cho nên loại chuyện này cũng tùy thời có thể phát sinh lại. Chẳng qua, hiện tại may là thân phận hẳn đã khác, ít nhất Chính Dương còn không nhìn thấu được.

- Thù nhất định phải báo, thế nhưng thù hận che đầy hết Đạo tâm thì không thể giữ lại. Chính Dương, theo sư thúc, sư thúc dạy người một thiên “Thủ Thân kinh” có thể khiến thù hận tiêu tán đi, không bị chúng lấn át che đầy Đạo tâm mình.

Quán chủ Bạch Vân quan cúi mình, khom người nói, đồng thời kéo tay Chính Dương đi thẳng tới cung Bích Du.

Tiến vào cung Bích Du, quán chủ Bạch Vân buông Chính Dương ra, còn mình đi thẳng đến ngồi xuống vị trí mà chương môn mới có thể ngồi. Vị trí này không phải là vị trí cao nhất trong cung Bích Du. Từ ngàn năm nay, cái vị trí tối cao kia chưa từng có người ngồi qua, là nơi chỉ có Thông Thiên

chân nhân mới ngồi được. Vị trí mà quán chủ Bạch Vân ngồi ở hàng đầu tiên bên trái. Khắp nơi trên mặt đất vẫn còn đầy thi thể, hăn ngồi xuống rồi nói:

- Kinh này không phải là giáo pháp Tiệt giáo ta, chỉ là sự thúc ngẫu nhiên có được. Hiện tại ta sẽ truyền cho người, phải thành thật lắng nghe, không được có ý nghĩ khác.

Chính Dương vội vàng quỳ xuống, quán chủ Bạch Vân lại nói:

- Người học kinh này xong, ngày đêm tụng niệm, có thể thanh tâm tịnh thần, đạo tâm thanh tịnh.

Dứt lời, hăn đọc một câu, lại đợi Chính Dương nhắm niệm lại câu đó theo sau.

Thế giới trong lòng phát sinh rất nhiều chuyện dài dòng, thế nhưng với hiện thực mà nói cũng chỉ là một ý niệm.

Bên ngoài Linh Tiêu bảo điện, hóa thân Đạo linh chỉ mới rống lên một tiếng đã có một tượng đá hiện lên phía trên Linh Tiêu bảo điện. Đạo linh kia là một đám ý niệm của Trường Sinh đạo quân. Hăn cũng biết phép thuật này của Trường sinh đạo quân.

Tiếng rống này được Đạo gia gọi là Hoán Linh chân ngôn, thường dùng để thức tỉnh những đệ tử nhập ma. Mục đích của Trường Sinh đạo quân là muốn đánh thức những đệ tử Đạo môn trong điện, nhưng lại có người ngăn cản lại. Người này không ai khác chính là Thái Tử Yêu tộc. Chỉ nghe y cười lớn nói:

- Đạo quân không tin tưởng vào đệ tử Đạo môn mình sao? Thế Tôn chỉ dựa vào Phật pháp muốn đánh thức đệ tử tọa hạ của mình, còn ông lại thần nhiên trực tiếp thi pháp. Không bằng chúng ta ước hẹn đến đêm trăng tròn, quyết chiến trên đỉnh Lăng Tiêu, được chứ?

Giọng nói của y pha đầy ý trêu chọc, mà sau những lời này, Đạo linh kia cũng hóa thành vầng ánh sáng xanh quay trở lại phủ Thần Tiêu Ngọc Thanh. Chỉ nghe thấy giọng nói của Trường Sinh đạo quân truyền tới;

- Người đã làm phép từ lúc đầu rồi, còn cho rằng không người nào trong thiên hạ biết sao?

- A? Hóa ra ông đã biết rồi? Ta còn nghĩ là thật không ai biết đấy.

Thái Tử Yêu tộc tùy ý trả lời, căn bản không chút cảm giác về chuyện bị người lật tẩy.

Không ai để ý đến bọn họ nữa. Trong chốc lát, trên chín tầng trời yên tĩnh trở lại, như thể đang chờ đợi kết quả bên trong Linh Tiêu bảo điện. Rất hiển nhiên, cung Thanh Hoa, cung Tử Vi, phủ Thần Tiêu Ngọc Thanh đều làm phép. Tuy Thái Tử trong cung Tử Vi làm phép rất kín đáo, thế nhưng không ít Yêu tộc vẫn nhìn ra được. Bởi tiếng thú rống trong vầng sáng màu xám trên không trung cung Tử Vi luôn không ngừng biến ảo chính là do y làm phép. Tiếng thú rống cũng nhằm thức tỉnh đám Yêu tộc trong Linh Tiêu bảo điện. Ba người bọn họ đều cho rằng Trần Cảnh phong cấm nhiều người như vậy đã rất cật lực, chỉ cần thi phép bên ngoài một lần như vậy đã đủ rồi.

Thế nhưng ngoài dự liệu của ba người, Linh Tiêu bảo điện lại không lập tức xuất hiện thay đổi lớn nào. Lúc Đạo linh kia rống lên một tiếng Hoán Linh chân ngôn còn có kiếm ngân, ánh kiếm thoáng hiện, mọi người còn cho rằng kiếm vực trong Linh Tiêu bảo điện đã bị phá vỡ. Thế nhưng chuyện đó chỉ thoáng hiện qua rồi biến mất khiến mọi người đều ngoài ý, trong đó còn có ba người bọn họ. Mà có lẽ hai vị khác cũng rất bất ngờ.

Bên ngoài Linh Tiêu bảo điện bình tĩnh, bên trong nhìn qua cũng rất bình tĩnh. Kì thực lúc này đang là giai đoạn nguy hiểm nhất với Trần Cảnh. Hẳn như một con thuyền nhỏ giữa con sóng biển, tùy thời đều có thể bị đắm,

chìm vào vạn kiếp bất phục. Thế nhưng hãn vẫn đang gắng gượng, cố gắng cân bằng, dùng sức lực áp chế những kẻ tu hành với lai lịch bất phàm này.

Trong thế giới nội tâm của Vô Vưu là một vùng tĩnh mịch, hoặc nói là một vùng tĩnh mịch đang héo rũ, không có chút sinh cơ.

Thế giới của y là núi Côn Lôn, là ngọn Côn Lôn mà Trần Cảnh từng tiến vào. Thế nhưng đây là núi Côn Lôn ở khoảng thời gian trước khi hãn từng đi vào rất rất lâu trước. Nơi đây, có một con sóc đang leo lên một pho tượng thần. Bên cạnh pho tượng có một người nằm dài, chính là Vô Vưu, sinh cơ đã tuyệt diệt.

Cảnh tượng biến ảo thế này khiến Trần Cảnh suy đoán, có lẽ đó là một sự kiện khắc sâu trong lòng Vô Vưu. Cho nên sau khi bị trấn phong mới biến ảo thành thế giới trong lòng y. Chẳng qua khi đó chắc chắn không có tượng đá kia, mà chỉ có một cánh cửa lớn đóng chặt cửa.

Bởi vì tượng đá đang đứng trước cung Ngọc Hư ở Côn Lôn, chặn ngang cửa vào. Con sóc phải leo qua pho tượng mới đi vào đó được.

Trần Cảnh thầm suy đoán con sóc này mới là Vô Vưu, còn kẻ chết đi bên cạnh kia chỉ là thân xác của y. Như vậy, ở Côn Lôn ngàn năm vừa rồi, Vô Vưu không biết vì sao đã chết, lại phụ thân trên con sóc đó. Cuối cùng y lại trùng tu, hóa hình. Trong lòng y, nhất định có một khoảng thời gian y muốn mở cánh cửa ra, đi vào bên trong cung Ngọc Hư.

Trong quá trình leo lên, con sóc không ngừng biến hóa, mà thi thể bên cạnh cũng đang không ngừng thối rữa. Cuối cùng ngay cả xương cốt trên thi thể kia cũng tan biến trong mưa gió, còn con sóc đã hóa hình thành người. Đảo mắt đã ngàn năm, bên ngoài núi Côn Lôn, một tia sét rơi xuống núi Côn Lôn. Ánh sét biến thành người, đó là Diệp Thanh Tuyết.

Trần Cảnh khẽ kích động. Đây là thế giới biến ảo từ trong ký ức của Vô Vưu, Diệp Thanh Tuyết xuất hiện cũng rất bình thường. Thế nhưng trong

nháy mắt này, hẳn cảm giác ý thức của Vô Ưu muốn phá được phong cấm của tượng thần rồi.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 23: Nhất Triều Tinh Lai Đế Vương Xuất, Bách Thần Thiên Tiên Tẩn Thất Thông

oOo

Tiểu viên dung là một loại cảnh giới không liên quan tới pháp lực pháp thuật, nhưng lại có thể ảnh hưởng thật sâu tới pháp lực và pháp thuật của một người tu hành. Đây là một loại nhìn không thấy sờ không được, chỉ có người đạt tới tự biết, người gần đạt cố gắng nắm lấy.

Nếu đạo tâm viên dung, tất sẽ xuất hiện thần thông tương ứng.

Ban đầu Trần Cảnh trấn trụ Dương Hồng Hồng chẳng qua là theo bản năng. Hắn cảm giác mình có thể làm, bèn làm. Cho tới khi luận pháp cùng Mộc Chân ở thế giới trong lòng gã, tượng đá nguyên lực phong cấm đã chân chính thành một loại bí pháp chỉ Trần Cảnh mới nắm giữ. Loại bí pháp này được hắn gọi là Thiên Huyền Tượng Đá Trấn Thần cấm pháp.

Trong Linh Tiêu bảo điện nhiều người như vậy, mỗi người đều có cách chống cự khác nhau, cách muốn phá Thiên Huyền Tượng Đá Trấn Thần cấm pháp cũng khác nhau. Nhưng bất kể thế nào, cũng không cải biến được sự thật rằng không thể dựa vào pháp thuật pháp bảo mà phá cấm pháp này.

Ở thế giới trong lòng Vô Vu, Diệp Thanh Tuyết mượn sắm sét trên chín tầng trời mà phá đổ vào Côn Lôn, trực tiếp đi hướng Côn Lôn cung Ngọc Hư. Một luồng sắm sét đánh thẳng từ trên trời xuống tượng đá ở trước cung Ngọc Hư.

Trần Cảnh thông qua hai mắt tượng đá kia thấy được Diệp Thanh Tuyết xuất hiện theo ánh sét. Đây là lần đầu tiên hắc đối mặt với lời pháp của Diệp Thanh Tuyết, mới biết lời pháp của nàng tinh diệu đến thế nào. Một loại pháp thuật cường đại hay không, cũng không quyết định bởi việc nháy mắt bộc lộ ra được bao nhiêu sức mạnh, mà là ở việc khống chế tỉ mỉ, như Diệp Thanh Tuyết hiện tại. Trần Cảnh chỉ cảm thấy nàng như hoàn toàn dung hòa vào trong sấm sét.

Sét kia vốn do trời đất phóng ra, lại bị nàng khống chế, mà không hề có cảm giác nàng đang cố sức, ngược lại còn rất thoải mái. Đây là cảm giác của Trần Cảnh. Trừ điều này, hắc cũng chỉ có thể dùng một câu: "sâu không lường được, thần diệu vô song" để hình dung. Chẳng trách cả một thế hệ người tu hành trẻ tuổi ở châu Hắc Diệu bại dưới tay nàng, lại không ai chết đi.

Đây là thế giới trong lòng Vô Vưu, Diệp Thanh Tuyết chỉ là một luồng sét trong trí nhớ của y. Nàng đương nhiên không thể nào thấy được Trần Cảnh. Mà theo ánh sét chói mắt kia giáng xuống, Trần Cảnh hiểu được mình bị Vô Vưu lừa gạt. Nhưng y vẫn xem thường Trần Cảnh, hoặc là nói y cũng không rõ ràng trạng thái bây giờ của Trần Cảnh. Y phải dựa vào đạo ý của riêng mình, phải có một loại tinh thần ý niệm có thể độc lập với thế gian, mới có thể phá được cấm pháp của Trần Cảnh. Như của Trần Cảnh là thần linh thủ hộ, như Chính Dương là cừu hận và điên cuồng... những điều này có thể khiến họ có tinh thần ý niệm lẫn lộn cùng một chỗ. Mà Vô Vưu, bây giờ còn không có, y còn không có chuyện để đời này dù vứt bỏ sinh mệnh cũng phải đi làm.

Bởi vậy, Trần Cảnh nhìn thế giới trong lòng Vô Vưu, không hề cử động, im lặng như đá, mặc cho sấm sét đánh lên tượng đá. Mà sét vừa đánh lên tượng, lập tức đã biến mất. Bản thân Trần Cảnh cũng đi theo đường mê ảo. Dưới Mê Thiên kiếm, thần tiên cũng bị lay động tâm thần, không thấy lưỡi kiếm tử vong cắt ngang yết hầu, lại chỉ thấy hoa nở đầy trời.

Hắn tự nhiên biết rõ làm sao để phá ảo giác, chỉ cần giữ vững bản tâm.

Vô Vưu tựa hồ có chút ngoài ý muốn, lại tựa hồ đã sớm dự liệu đến kết quả này.

Y đột nhiên mở miệng nói:

- Đây là pháp thuật gì, chẳng những có thể cấm phong pháp lực, còn có thể nhất ý thức của ta ở trong hư vô, không thể cảm ứng được nhục thân tồn tại.

- Đây là Thiên Huyền Tượng Đá Trấn Thần cấm pháp.

Tượng đá mở miệng nói.

Vô Vưu thấp giọng lẩm bẩm lại, một lát sau nói:

- Ta có lỗi với sư phụ, có lỗi với Côn Lôn. Ta không xứng tu hành Cửu Chuyển Huyền Công.

Y thì thào tự nói, cũng không phải để Trần Cảnh nghe. Lại nghe y nói tiếp:

- Là ta đập vang chuông, là ta hủy diệt Côn Lôn, là ta giết chết sư phụ và mọi người.

Trần Cảnh biết Vô Vưu là đệ tử hộ giáo, tiếp nhận nhiệm vụ ở thời gian định sẵn sẽ đánh vang chuông. Nhưng hơn một ngàn năm trôi qua, khi chuông vang lên, những người trong cung Ngọc Hư đều chết hết, ngay cả đã chết bao nhiêu năm cũng không biết. Điều này hiển nhiên không thể trách Vô Vưu, bởi vì y cũng bất lực. Mà bây giờ Vô Vưu áy náy như vậy, hoặc là cả đời không thoát khỏi được, hoặc là thoát khỏi áy náy, không nghĩ chuyện cũ nữa. Điều này đều phải xem chính y.

Đối với Trần Cảnh mà nói, giống như là bị phân hóa thành mười bảy người, đã là hết lực rồi. Hết thủy là như thế, tiếp tục có người tiến vào trong điện, rồi phảng phất trong nháy mắt bị trấn phong. Thời gian lại trôi qua ba ngày. Ba ngày này đối với nhân gian đương nhiên chỉ là ba ngày bình thường. Nhưng đối với người tu hành biết được đang phát sinh tình thế hỗn loạn ngàn năm khó gặp, thì ba ngày này còn dài hơn ba năm. Không ai có thể ngờ Trần Cảnh cứ thế trấn áp trong điện ba ngày, hơn nữa dường như còn muốn tiếp tục trấn áp.

Trong ba ngày này, Trần Cảnh luôn suy tư một việc. Hắn nghĩ đến chính mình khi còn bé, nghĩ đến mình rốt cuộc sinh ra tại nơi nào, đến từ chỗ nào. Trong điện mười bảy người, mỗi người đều có lai lịch. Bất kể trong lòng họ có bí mật gì, bất kể họ có lai lịch khó ngờ đến đâu, nhưng chung quy là có lai lịch. Mà Trần Cảnh hẳn không có, hoặc có thể nói là không phải hẳn không có mà là chính bản thân hắn không nghĩ ra. Ký ức hẳn có thể nhớ được là theo sau lão kiếm khách hành tẩu thế gian. Nhưng ngay cả khởi đầu ở đâu hẳn cũng không nhớ, chỉ nhớ Bá Lăng là điểm cuối.

Hơn nữa khi tiến vào Đông Thiên môn của Thiên đình, hắn có thấy lão kiếm khách, nhưng bây giờ lại không biết người đã đi nơi nào. Hắn không tin mình nhìn lầm. Mà nếu không nhìn lầm, vậy lão kiếm khách nơi này là vì cái gì, mà hiện giờ ông ta đã đi đâu?

Hắn lại nghĩ tới đạo quả nhìn không thấy sờ không được trong cơ thể Mộc Chân, luôn thao túng Mộc Chân như thao túng một con rối dây. Rồi hắn lại nghĩ tới chính mình, nghĩ trong cơ thể mình liệu có phải cũng có một đạo quả, điều khiển tương lai của mình hay không. Ý nghĩ này vừa nảy lên liền lập tức bị hủy bỏ. Đồng thời hắn lại nghĩ, thế gian này sẽ còn kẻ giống như Mộc Chân không?

Ở ngày thứ tư, ba chỗ cung Thanh Hoa, cung Tử Vi, phủ Thần Tiêu Ngọc Thanh đều có hào quang phóng ra, rọi về hướng trung tâm Linh Tiêu bảo điện. Trần Cảnh ở trong Linh Tiêu bảo điện, trong một sát na cảm giác

được từ ba hướng khác nhau có ba luồng lực lượng khổng lồ nghiền ép đến. Lực lượng này không phải pháp lực, cũng không phải một loại pháp thuật nào, là tới từ lực lượng tâm linh, là một loại đạo ý.

Đến từ cung Thanh Hoa là một loại đại thể huy hoàng, không thể né tránh, vừa cảm nhận được liền có cảm giác muốn quỳ bái. Đó giống như một dòng lũ chảy xiết, mà sinh linh chu thiên đều bị cuốn ở trong đó.

Trần Cảnh giữ vững tâm thần. Nếu không phải hấn đạt tới cảnh giới tiểu viên dung, chỉ sợ không được một lát liền muốn quy y, hoặc cũng chỉ có thể khó khăn né xa. Mà bây giờ Trần Cảnh tự nhiên là ngưng toàn bộ tâm thần thủ vững. Kia là dòng lũ nuốt hết thiên hạ, còn hấn như một cây đại thụ trong cơn lũ, cắm rễ chặt vào đất, chịu đựng nước lũ đánh vào.

Còn từ hướng cung Tử Vi là vạn thú gầm thét vọt tới, thú dữ trên bờ, sinh linh trong nước, tất cả lấy khí thế phô thiên cái địa lao về Trần Cảnh. Trong đầu Trần Cảnh xuất hiện một hình ảnh, vạn thú lướt qua, mặt đất không còn một ngọn cỏ, trở thành một mảnh hoang vu. Đây là vương giả bá đạo chấn động tâm linh.

Về phần phủ Thần Tiêu Ngọc Thanh lại tạo cho Trần Cảnh cảm giác là một đạo sấm sét chói mắt. Sấm sét này giống như từ trên trời mà đến. Trần Cảnh thấy được ánh sét từ Diệp Thanh Tuyết ở trong ký ức Vô Vưu. Nếu như thuật Ngự Lôi của Diệp Thanh Tuyết có thể nói là thần diệu, độc nhất vô nhị, thì đạo sấm sét này ở trong cảm giác của Trần Cảnh giống như pháp tắc thiên đạo, lạnh băng vô tình, như là trời cao giáng xuống lôi phạt.

Diệp Thanh Tuyết là điều khiển sấm sét tinh diệu, mà phủ Thần Tiêu Ngọc Thanh lại là sấm sét hủy diệt.

Ba phía tựa hồ đều muốn một kích này hoàn toàn đánh chết Trần Cảnh.

Trần Cảnh bất động, hấn không thể động, cũng không thể nhúc nhích được. Hấn là một thân cây, cho dù cao lớn đến che trời thêm nữa, cho dù

nhiều cánh chim xây tổ trên tàng cây thêm nữa, cho dù nhiều người dưới tàng cây nghỉ tạm thêm nữa, thì cũng chẳng thấm vào đâu. Tiểu viên dung của hần dưới ba phương trùng kích, tựa như con thuyền nhỏ giữa biển, như cánh bướm trong cơn gió dữ. Hần cảm thụ được tê liệt, bị xé rách thành vô số khối.

Trần Cảnh quay đầu lại nhìn thoáng qua Diệp Thanh Tuyết, thầm nghĩ: "Sư tử, mạng là do tử cứu trở về, đúng là vẫn còn phải trả lại cho tử."

Trong Linh Tiêu bảo điện, hào quang lóng lánh.

Tiếng kiếm ngân vang tận trời, giết chóc điên cuồng. Đó là Lục Tiên kiếm, là Chính Dương đã tỉnh lại. Khí tức giết chóc nặng nề trên người Chính Dương càng thêm dung hòa với Lục Tiên kiếm. Gã thiếu chút nữa bị Trần Cảnh lừa tưng xong Thủ Thân kinh. Nếu như tưng xong, gã nhất định khó có thể tiến thêm. Thế nhưng lại không như ý nguyện, vào lúc này tiểu viên dung của Trần Cảnh bị phá. Không riêng gì Chính Dương cầm Lục Tiên tỉnh lại, những người khác cũng lần lượt tỉnh. Nhưng bọn họ cũng không ra tay với Trần Cảnh, mà vội vàng lao ra ngoài. Dưới ba mặt cuồng phong, bọn họ cũng không muốn ý thức của mình bị xé thành mảnh vỡ.

Chỉ thấy hào quang chớp động, từng luồng sáng từ trong Linh Tiêu bảo điện phóng vọt ra.

Chỉ có Chính Dương chém một kiếm về phía Trần Cảnh. Trần Cảnh nhìn một kiếm này, bất lực. Ý niệm của hần đã bị nghiền ép. Tuy rằng hần ý thức được mình vào lúc này nhất định sống không nổi, nhưng hần không cam lòng chết đi như vậy. Trong một sát na này, hần lại nghĩ đến những phạm nhân thờ phụng hần, nghĩ đến sau này nếu họ gặp nguy nan gì, muốn khẩn cầu mình giải cứu, thì mình lại không thể đáp lại họ, mà họ sẽ bị nguy nan vùi lấp.

Một ý niệm, có thể nghĩ đến rất nhiều. Hãn còn nghĩ đến: "Cả đời ta, lúc đầu tu trì tự thân, lại chẳng tu đến cái gì. Sau lại là thần linh, mặc dù được Kinh Hà cùng Bá Lăng tín ngưỡng, lại không thật sự làm gì cho người thờ phụng ta. Mà những người không thờ phụng, thậm chí chưa từng nghe qua ta, ta càng không hề để bọn họ ở trong lòng."

Đến cuối cùng, tất cả tâm tư của hãn đều hóa thành một câu: "Ta cả đời này tầm thường vô vi, nếu như có thể lặp lại..."

Suy nghĩ của hãn đoạn tuyệt, bóng đêm tràn tới, tất cả đều là màu đen tối.

Một lời kiếm ý thủ hộ của hãn còn chưa kịp hô lên, một khúc sáo mê hồn nhiếp phách còn chưa kịp thổi, bia thần Ti Vũ trong sông lưng mới vọt lên đã ảm đạm, cửu thiên Tồn phong cùng hư vô Nhược thủy cũng không kịp lâm thế. Hãn đã chẳng thấy gì nữa rồi. Ánh mắt của hãn không nhắm, bởi vì hãn là tượng đá. Con mắt tuy rằng có thể nhìn thấy đồ vật, cũng sẽ không nhắm không nháy. Hãn ngồi y nguyên ở đó, không động đậy.

Lục Tiên kiếm đã chém tới trán của hãn. Nếu một kiếm này chạm trúng, thân thể hãn nhất định phải chia làm hai nửa.

Cũng chính là lúc này, Diệp Thanh Tuyết vẫn nằm ở vương tọa cao nhất trong Linh Tiêu bảo điện, tỉnh lại. Chợt hào quang tản ra lóng lánh ngay trước khi Lục Tiên kiếm bổ tới đầu Trần Cảnh.

Như sấm chớp đánh xuống từ trên trời, rạch ngang bầu trời đêm.

Kiếm trong tay nàng tên là Đế Vương. Đế Vương kiếm trong kiếm khí tiên thiên.

Nơi ánh kiếm lướt qua, hư không như được tẩy rửa, tinh khiết không một vết tích.

Một cảm giác ớn lạnh trong chớp mắt khiến Chính Dương chẳng nghĩ được gì, tâm tình điên cuồng cũng bị thay thế bằng sợ hãi. Lục Tiên kiểm chuyển động, xoay quanh bên người gã. Bản thân gã hóa thành một luồng sáng phóng ra bên ngoài điện.

Diệp Thanh Tuyết khẽ lắc mình, đã đứng cạnh Trần Cảnh. Trần Cảnh ngồi chỗ đó, quyển sách trong tay rơi trên mặt đất.

Nàng đột nhiên đứng lên, Đế Vương kiểm trong tay vung ra. Một kiếm này giống như dốc hết đạo pháp huyền diệu trong nội tâm nàng mà thành.

Thiên La phúc diệt Thanh Tuyết lạc, phiên phiên lôi quang diệu thể gian.

(Thiên La hủy diệt Thanh Tuyết ngã, ánh chớp lập lòe rọi thể gian)

Chuyển chiến thiên hạ vạn thiên lý, lôi đình diệu pháp thể gian truyền.

(Chiến đấu không nghỉ ngàn vạn dặm, sấm sét thần diệu truyền thể gian)

Tăng nhập âm gian chiến Tần Quảng, diệt tại Hắc Diệu bại quần tiên.

(Từng xuống âm phủ đánh Tần Quảng, cũng ở Hắc Diệu thắng quần tiên)

Nhất đối thanh tinh vô hạ mâu, nhất song tổ thân hộ hồn thủ.

(Đôi mắt thanh tinh không lay động, tay nặn lại thân bảo hộ hồn)

Đạo kinh tá thư lý khinh sương. Diệt tọa lăng tiêu thụ tam túc.

(Trộm kinh mượn sách chân nhẹ bước. Ngồi xuống Lăng Tiêu ngủ ba đêm)

Nhất triều tinh lai đế vương xuất, bách thần thiên tiên tấn thất thông.

(Một sớm tinh lai Đế Vương ra, trăm thần ngàn tiên đều sợ tiếng)

Đăn kiến lôi quang như sương tuyết, hựu kiến bạch y lãng tiêu hiên.

(Chỉ thấy ánh sét như sương tuyết, lại thấy áo trắng hiện ở Linh Tiêu)

Kiểm quang doanh doanh ánh thu thủy, huyền chú kiều sắt tự thiên âm.

(Ánh kiếm loang loáng như ánh nước, niệm lời chú huyền diệu như âm thanh của trời.)

Một màn này, Trần Cảnh không thể chứng kiến. Khi hăn lại mở to mắt, đã là bảy mươi năm sau.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 24: Gió Này, Mưa Này

oOo

- Hôm nay ta trồng cây đào này ở đây, hai mươi năm sau, nơi này nhất định sẽ là một rừng đào. Mỗi tháng ba, hoa đào nở, nhất định sẽ rất the lương.

- O, vì sao lại rất the lương, phải là rất mỹ lệ chứ.

- Chỉ có the lương mới thành mỹ lệ.

Cậu bé nói năng rất hùng hồn, nói xong còn dương dương tự đắc, hồn nhiên không để ý tới tiểu cô nương bên cạnh trông như muốn khóc. Cách không xa nơi hai đứa trẻ này trồng cây đào, có một ngôi miếu thần bỏ hoang. Miếu không tên, rất nhỏ, cũng rất cũ nát, mới nhìn trông giống như là một ngôi miếu do sơn tinh quỷ quái trong núi lập ra. Trong miếu có không ít tượng đất, có sứ nữ, có hoàn hảo, có tượng thú dữ tợn, cũng có tượng địa ngục ác quỷ. Xếp ở trong cùng là một pho tượng nhìn còn bình thường một chút, là một pho tượng con người. Trừ điều này, pho tượng đó chẳng khác gì với những pho tượng khác, đều bị phủ một tầng bụi đất, mặt trên có phân chim, mặt đất quanh tượng đầy lỗ đào bới, có đọng nước, đặc biệt nhất là bên cạnh còn có một cái lỗ lõm. Bùn đất trong lỗ mềm xộp, có thể nhìn thấy một khúc xương cánh tay lộ ra bên ngoài. Không biết là bị dã thú nào móc ra.

Bức tượng ở hàng chót kia chính là Trần Cảnh. Hắn đã tỉnh lại từ ba tháng trước. Nhưng hắn chỉ có một chút ánh sáng nội tâm bất diệt. Miệng không thể nói, thân không thể động. Âm thanh mà tai nghe được cũng rất

mơ hồ, tựa như người ngễnh ngãng ngẫu nhiên theo gió nghe được lời người khác, nhưng cũng chỉ loáng thoáng tiếng còn tiếng mất.

Tại lúc hẩn tỉnh lại, đầu óc hoàn toàn hỗn loạn. Tiêu tốn gần một tháng mới làm rõ những hỗn loạn trong đầu, hẩn mới nhớ mình tên là Trần Cảnh. Hẩn là hẩn phải ở Linh Tiêu bảo điện. Nhưng nơi này lại là chỗ nào? Hẩn không biết, càng không biết tại sao mình lại ở chỗ này, rồi là ai cứu mình? Chỉ có thể là sư tử tỉnh lại. Nếu là đã tỉnh, mà chính hẩn lại ở chỗ này, vậy có thể là sư tử gặp phiền phức lớn, hoặc là, đã chết rồi.

Bởi vì hẩn nghĩ, có thể là sư tử vội vàng đặt mình ở chỗ này.

Cậu bé và cô bé trồng cây đào ngoài miếu đột nhiên tiến tới ngôi miếu hoang không biết tên này. Cậu bé mặc áo đen làm từ vải thô, tóc vẫn kiểu người trưởng thành, cầm trong tay một bó nhang màu vàng. Cô bé cũng mặc áo vải thô đen, trên tay có mồi lửa. Thắp nhang xong, cậu bé cầm trước mỗi pho tượng trong miếu ba nén. Nói đến cũng lạ, ngôi miếu này đã tan hoang không chịu nổi, nhưng mà trước mỗi pho tượng đều có một vật để cắm nhang. Cũng không phải tất cả đều là bát hương, mà có chỗ mà chiếc bình, có chỗ là chiếc bát lớn, bên trong chứa đầy cát.

Cậu bé cầm nhanh xong, bộ dạng trở nên thành kính đứng lên. Toàn bộ quá trình rất nghiêm túc, với mỗi pho tượng đất đều như vậy. Tới khi cậu bé cắm nhang vào trong cái bình xám trắng vờ một mảnh đặt trước chân Trần Cảnh, Trần Cảnh lập tức ngửi thấy một mùi thơm dịu nhẹ, có một loại cảm giác phiêu nhiên, tựa như đang nóng bức có một cơn gió mát lành thổi qua. Tuy rằng ba nén nhang rất ít, nhưng lại khiến hẩn sáng khoái tinh thần.

Đây là nhang đèn nguyện lực đã lâu không thấy, giống như khiến toàn bộ thân thể của hẩn đều tỉnh lại.

Cậu bé cầm xong một nén nhang cuối cùng, lại trở về vẻ hoạt bát trẻ con, cười nói:

- Trước kia đều là theo gia gia tới nơi này dâng hương, rồi cuộc đến phiên ta.

Nói xong, cậu bé còn véo nhẹ mặt của tiểu cô nương bên cạnh, nói:

- Gia gia để ta thắp nhang cho tượng thần, muội chỉ có thể châm lửa thôi.

Tiểu cô nương xụ mặt xuống, trông như là muốn khóc.

Hai đứa nhỏ nhìn thấy hài cốt lộ ra bên cạnh Trần Cảnh, lại không hề sợ hãi, chỉ tò mò nhìn quanh:

- Này, chờ lần sau chúng ta tới đây, lại trồng một gốc đào ở đây đi.

Chỗ cậu bé chỉ là một cái lỗ lõm, có một đoạn xương tay lộ ra.

Cô bé ngập ngừng muốn nói lại thôi, sau đó lại xị cái miệng xuống, nhìn qua là sắp khóc.

Cậu bé cười lớn, nắm tay tiểu cô nương rồi kéo chạy ra bên ngoài.

Ba tháng trước, Trần Cảnh tỉnh lại, chỉ cảm giác thân thể của mình như là chết rồi, cực kỳ giống khi hắn tỉnh lại ở Tú Xuân loan năm đó. Điều này làm cho hắn sinh ra một ý nghĩ. Hắn cho rằng mình vẫn luôn ở đây, còn Kinh Hà, Tú Xuân loan, Hà Bá gì đó, đều là chính mình ở trong đêm tối quá nhiều năm tháng mà sinh ra ảo giác. Bia thần Ti Vũ, Lăng Tiêu bảo điện đều là bởi vì mình quá muốn rời đi mà sinh ra tâm ma vậy.

Mãi đến khi cậu bé kia cầm nén nhang ở trước mặt hắn, hắn cảm giác được khói nhang quen thuộc, mới nghĩ ra, tất cả chuyện kia đều là sự thực. Hắn thật sự đã ở trong Linh Tiêu bảo điện đánh với cường giả trong thiên hạ.

Khói nhang bốc lên phảng phất như có sinh mệnh, uốn lượn đi tới dưới lỗ mũi của Trần Cảnh, nhưng cũng không ngưng kết, mà tiến vào trong

thân thể Trần Cảnh. Hắn cảm thụ được một dòng khí lưu ấm áp theo mũi tiến vào. Thân thể vốn không có cảm giác nào liền như bị một luồng khói nhang này đốt cháy lên.

Luồng nhang kia tiếp nhập vào thân thể hắn liền tràn ra, dung nhập vào trong bóng tối, không chút tiếng động. Nhưng mà lại chỉ có Trần Cảnh biết rõ thân thể mình biến hóa.

Tại bảy mươi năm trước, nhìn hắn đã rất giống con người, mà hiện tại hắn lại hoàn toàn là một pho tượng đất. Toàn thân trên dưới không có một chỗ nào không đông cứng và lạnh như băng.

Nhưng mà, theo khí tức nhang khói tiến vào thân thể hắn, trên mặt tượng dần dần xuất hiện biến hóa, bùn đất như dần tan ra, bong tróc từng mảng. Lại lộ ra khuôn mặt cứng ngắc không có huyết sắc trước đây.

Quá trình này kéo dài rất lâu. Tới khi sắc trời ảm đạm xuống, ngoài miếu đột nhiên truyền đến tiếng sột soạt, sau đó lại nghe thấy tiếng người xì xào bàn tán. Đây là tiếng của quỷ vật yêu dị, người phàm trần thế tục không nghe được. Nhưng Trần Cảnh đã có thể nghe thấy.

Chỉ nghe trong đó có một giọng lạnh lạnh:

- Ngày kia là sinh nhật một trăm lẻ ba tuổi của thái tử nước Thiên Lâm, chúng ta nhất định phải đưa lễ vật tới đúng lúc.

Một giọng khác như chum vỡ đáp lại:

- Lần này nếu chúng ta tặng pho tượng đất kia, nhất định sẽ rất bắt mắt. Thái tử nhất định sẽ thích, mà thái tử thích, có khi cao hứng lại thưởng to cho chúng ta.

- Đúng vậy, ai mà ngờ ở chỗ hoang sơn dã lĩnh này lại có một pho tượng thần anh khí bức người, nhìn không có chút trạng thái đất đá nào thể chứ.

Thật sự là trời cũng giúp hai huynh đệ chúng ta.

Giọng nói lạnh lạnh cất lên.

- Năm đó, chúng ta đi ngang nơi đây, thấy cái miếu này đã muốn dùng phép chuyển đi, tiếc là pháp lực không đủ. Lần này mượn Đại Lực phù của Đại Lực Kim Cương vương, nhất định có thể dời nó.

Âm thanh chưa tắt, đã thấy có hai bóng người đi vào miếu. Thì ra là ra quỷ vật vẫn chưa ngưng hình, không thể hiển hóa ban ngày. Dưới ánh trăng sao, có thể nhìn ra chúng nó ăn mặc như hai người đàn ông ở nông thôn. Một con béo, một con gầy.

Bọn chúng đi vòng quanh Trần Cảnh, nhìn thấy trên thân tượng bong ra từng mảng bùn đất, lập tức mừng rỡ nói:

- Hóa ra không phải tượng đất, mà là tượng đá. Người xem, cái thần thái này, trông như người sống vậy.

Hai con quỷ tăm tắp liên tục, thỉnh thoảng còn đưa tay sờ thử vài chỗ. Trong đó con quỷ béo cảm thán nói:

- Nếu không phải nơi này hoang vu, chắc chắn đã đầy nhang khói. Hai chúng ta nhập vào thân tượng, nhất định thu thập không ít nhang đèn, có lợi thật lớn với tu hành.

Con quỷ gầy nói:

- Nếu nhang đèn vượng cũng không tới phiên chúng ta nhập thân tượng hưởng.

- Đây hẳn là một pho tượng thần từng hưởng qua đèn nhang thế gian.

Con quỷ béo nói.

Hai con quỷ không ngừng chuyển động quan sát, lại thấy được hài cốt ở cái hố phía sau Trần Cảnh, nói:

- Năm kia đi qua nơi này, mặc dù không di chuyển được tượng thần, nhưng mà chúng ta cũng được một cái tân hồn, dạy dỗ xong đưa cho Ngô Pháp Vương làm thị thiếp, Ngô Pháp Vương liền thưởng chúng ta phương pháp luyện âm. Nếu không nhờ thế, hiện tại chỉ sợ cả Đại Lực phù chúng ta cũng không sử dụng được.

- Nơi này thực sự là phúc địa của chúng ta. Không bằng, chờ chúng ta được thưởng ở nước Thiên Lâm xong, lại về cái miếu này, làm Sơn Thần đi?

Con quỷ nhìn rất gầy nói. Giọng của nó cũng giống thân hình, cứ lạnh lạnh mỏng manh.

- Không tốt, không tốt, người nhìn tượng này cùng với những pho tượng khác đi, bất kể là thần vận hay thân hình đều là khác nhau một trời một vực. Có lẽ, có lai lịch bất phàm.

Con quỷ béo nói.

Quỷ gầy nói:

- Nhiều năm như vậy, đại thần trong thiên hạ ngã xuống còn ít sao? Cho dù hãn nã đó có hiển hách hơn nữa, cũng đã ngã xuống nhiều năm rồi. Chúng ta cần gì phải sợ. Lại nói, tuy trời đất còn chưa xuất hiện đế vương định lại càn khôn, nhưng chư vị đại đế cũng đã lần nữa sắc phong thần phẩm thiên hạ. Chúng ta tới đây không cầu nhang đèn, nhưng cầu có thể có chỗ an thân. Lẽ nào người muốn đi làm người hầu cho Thành Hoàng sao?

Nó nói câu sau cùng là hỏi quỷ béo. Quỷ béo liên tục lắc đầu, nói:

- Tuy rằng đi chỗ Thành Hoàng có lẽ có thể kiếm một quan nửa chức, nhưng sao so được chúng ta tiêu dao tự tại như giờ.

Hai quý cảm thán một chút, thẳng đến khi ánh sao thưa dần mới phục hồi tinh thần. Quý gầy ngẩng đầu nhìn sắc trời, nói:

- Trời sắp sáng, chúng ta lên đường đi, trước hừng đông nhất định phải đến núi Bạch Mao. Nơi đó chính là nơi hội âm, nhiều mộ phần, nhiều tử khí, âm khí nặng, cho dù là ban ngày chúng ta cũng không cần né.

Quý béo lại có chút lo lắng nói:

- Núi Bạch Mao có một hoạt tử nhân (người sống như đã chết - xác chết còn sống), pháp lực có chút cao cường, chúng ta đi nơi đó liệu có...

- Bởi vì có hắc ở đó, nên chúng ta mới tới đó đặt chân. Hoạt tử nhân không cần dùng tượng đá này. Hay là muốn đi dây Thủy Hà? Nơi đó có một con quỷ nước, tự xưng là Thủy Hà vương, cả Sơn Thần Hà Bá gần đó cũng không làm gì được nó. Chúng ta tới đó chỉ sợ càng thêm không ổn. Sợ rằng nó vừa thấy tượng đá này đã nổi lòng muốn cướp đoạt.

- Thế nhưng ta nghe nói Thủy Hà quỷ vương từ trước đến giờ nhân nghĩa, luôn tử tế với kẻ khác, nhất là với dạng không thuộc đạo thần như chúng ta.

Quý béo nói.

- Đó là nó chưa có gặp thứ đáng để động tâm thôi. Tượng đá này với quý linh chúng ta chính là đại bảo vật. Chúng ta pháp lực thấp, không giữ được, Thủy Hà vương nhất định sẽ chiếm làm của riêng. Chúng ta không nên tới đó thì hơn.

- Nhưng mà cái xác sống ở núi Bạch Mao kia tính cách âm lệ, đừng chân ở đó sợ cũng không lành.

Hai con quỷ bàn tán hồi lâu mà vẫn chưa có kết quả. Sắc trời đã sáng trong lúc chúng nó do dự. Chúng nó không có cách nào khác, đành quay lại cái hầm kia.

Ban ngày, yên tĩnh.

Gần xa chỉ có chim hót. Hai con quỷ kia như đã ngủ, không chút tiếng động. Tới khi sắc trời lại sầm tối, chúng mới chui ra.

- Hiện tại dương khí vẫn vượng, bất lợi cho chúng ta bay độn. Chờ hai canh giờ nữa trời tối hẳn, sẽ làm ít công to.

Quỷ gầy nói.

Nhưng mà lần này không phải quỷ béo trả lời, mà là một giọng khác.

- Các người không cần chờ nữa, ta có lời muốn hỏi các người.

Âm thanh này vừa vang lên, hai con quỷ đã kinh hãi xoay người, muốn xuyên tường bỏ chạy. Rồi chúng lại chợt phát hiện, vách tường bình thường vẫn xuyên qua giờ cứng rắn như sắt. Chúng nó lại định chui xuống đất, mặt đất cũng như thế. Lại vội vàng chạy ra cửa, cửa đã không thấy đâu. Chúng hoảng sợ, ngửa đầu lên đã không thấy trần miếu nữa, trong miếu cũng thay đổi, chỉ thấy có một người thần tình lạnh lùng, sắc mặt hơi xanh, đang đứng đó nhìn chúng.

Hai con quỷ vội vàng quỳ xuống, ra sức lạy, lớn tiếng nói:

- Đại thần tha mạng, bọn ta vô ý mạo phạm, đại thần tha mạng, đại thần tha mạng...

Thủ đoạn của Trần Cảnh cũng không phải là pháp thuật cao thâm gì, nhưng trong mắt hai con quỷ này thì đã là đại thần thông rồi.

Trần Cảnh nói:

- Chỉ cần các người thành thật trả lời ta, sẽ không có chuyện gì.

- Xin đại thần cứ hỏi, chúng ta nhất định biết gì nói đấy, không dám giấu giếm.

Quỷ béo vội vàng nói.

Trần Cảnh trầm mặc một hồi, làm cho hai con quỷ đang quỳ rạp dưới đất càng thêm thấp thòm lo âu. Bọn chúng không thể ngờ rằng trong tượng thần này còn có thần tính, vì thế trong lòng liền nghĩ nhất định đây là một vị thần đại năng, lại càng thêm sợ hãi. Mãi lát sau, Trần Cảnh mới hỏi:

- Ta hỏi các người, hiện tại Thiên cung trên trời lấy người nào làm chủ?

Hai quỷ không khỏi cùng nghĩ: "Xem ra hắc đã ngủ ở nơi này rất lâu, không biết chuyện bên ngoài rồi."

Quỷ gầy vội vàng đáp:

- Từ sau trận đại chiến bảy mươi năm trước, Thiên đình liền chia làm sáu, sáu vị đại đế đều là chí tôn thế gian.

Trần Cảnh thất kinh, hắc không nghĩ tới Thiên đình lại có thể chia làm sáu, nhưng cũng không quản sáu vị đại đế là những ai, chỉ hỏi:

- Linh Tiêu bảo điện là người nào làm chủ?

- Thiên La Vạn Kiếp Hiền Diệu Thanh Tuyết đại đế.

- Tên là gì?

- Tiểu nhân không dám gọi thẳng tên đại đế.

Quỷ béo sợ hãi nói.

Trần Cảnh lại hỏi:

- Có phải là Diệp Thanh Tuyết không?

Hai quý kinh sợ, ngẩng đầu nhìn trời, tựa hồ Trần Cảnh nói ra ba chữ Diệp Thanh Tuyết lập tức sẽ dẫn ra thiên kiếp.

Hư không ngưng tĩnh, nội tâm Trần Cảnh lại cuộn cuộn. Hắn không rõ, nếu sư tỷ bây giờ là chủ nhân Linh Tiêu bảo điện, vì sao mình lại ở nơi này. Hắn không nghĩ ra, cho nên, hắn liền muốn biết càng nhiều chuyện hơn.

Hắn lại hỏi:

- Thiên đình chia làm sáu, vậy trời đất hiện giờ là dạng gì?

- Các đại đế phong thần thiên hạ, định lại phẩm cấp thần vị.

- Vậy nơi này là địa giới gì, do ai cai quản.

- Nơi này là địa giới Vạn Hóa, do Vạn Hóa đại thánh chưởng quản. Đó là thần tướng dưới trướng Thần Tiêu Ngọc Thanh Tử Vi đại đế.

Quý béo nói. Nói xong, nó ngẩng đầu nhìn Trần Cảnh, lại không hề nhìn được chút động tĩnh nào từ trên mặt hắn.

Trần Cảnh đột nhiên cười nói:

- Ha ha, hóa ra đã phong thần định càn khôn rồi. Đáng tiếc bảy mươi năm, ta vắng mặt bảy mươi năm, có ai còn nhớ rõ ta đây?

Sau đó hắn lại hỏi:

- Như vậy, thần tướng bên dưới sáu vị đại đế lại lấy ai đứng đầu?

- Mỗi thần tướng bên dưới sáu vị đại đế đều cao thâm khó lường, tiểu nhân không thể phân biệt.

- Thanh danh lớn nhất là ai?

Trần Cảnh truy vấn. Hắn từ bóng tối tỉnh lại, phát hiện trời đất biến hóa thật lớn, ngay cả tên sư tử đều bị bỏ thêm một chuỗi tôn hiệu thật dài, để cho hắn cảm giác xa lạ. Cho nên hắn muốn nghe được mấy cái tên năm đó, để mình tìm lại chút quen thuộc với thế giới này.

- Thanh danh hiển hách là không ít, có Chàng Chung (gỗ chuông) chân quân núi Côn Lôn, có Lục Tiên kiếm vương đảo Kim Ngao, có Mộc Chân phật tử...

Hai quỷ thay phiên nói rất nhiều cái tên, con này vừa dứt câu con kia đã tiếp lời. Đối với chúng, người hiển hách quá nhiều, cơ hồ mỗi người đều là người mang đại thần thông, cao cao tại thượng.

Trần Cảnh nghĩ rất nhiều chuyện, như muốn thấu hiểu hết thời gian bảy mươi năm qua. Những cái tên hai con quỷ nói, có tên Trần Cảnh biết, có tên Trần Cảnh đoán được, nhưng phần nhiều là không biết. Lại theo hai con quỷ biết được, ngày nay các nơi trong trời đất đều có thần linh do mỗi đại đế sắc phong, không thể tự chiếm thành trì, dựa vào thần thông chiếm đoạt thần vị như trước nữa.

Hơn nữa mỗi một địa giới đều có một thần tướng cai quản. Dưới thần tướng lại có rất nhiều thần vị. Những thần chức này sẽ trợ giúp các thần tướng quản lý chuyện bên trong thần vực. Có chuyên tổ chức việc phạm tục, có quản lý việc ti chức tiên linh. Dưới hai bộ phái này lại có phân loại, từng tầng từng tầng, được chia rất tỉ mỉ.

Trần Cảnh đột nhiên sinh ra loại cảm giác trời đất to lớn, nhưng không có chỗ đặt chân.

Trong lòng hắn không khỏi nghĩ: "Cũng không biết Bá Lăng thế nào, Kinh Hà hiện tại là ai cai quản? Còn thuộc về ta sao?"

Nghĩ đến đây hắn đột nhiên cười cười tự giễu, rồi hít một hơi thật sâu, cười nói:

- Bất kể trời đất này biến hóa thế nào, ít nhất gió này, mưa này đều là của ta.

Theo hần hô lên hai chữ "gió" và "mưa", bầu trời tối tăm nháy mắt nổi lên gió to. Gió từ chín tầng trời xuống. Gió tụ mây. Mây sinh mưa.

Gió to mưa lớn lập tức tới, nhấc cả cái nóc miếu rách nát lên. Dưới ánh mắt hoảng sợ của hai con quỷ, Trần Cảnh theo gió mưa bay thẳng lên bầu trời.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 25: Không Nên Trở Về

oOo

Thế gian có thơ rằng:

Đêm dài không lưu được tiếng người đã mất, trời xanh khó tiếp được ánh trăng thanh.

Bảy mươi năm tá túc nơi miếu tàn, khê gọi một tiếng mưa gió hiện.

Mưa này, gió này, tới đây thật cổ quái.

Trong núi Vạn Hóa có một cái động tên là động Vạn Hóa, trong động có Vạn Hóa đại thánh.

Vạn Hóa đại thánh đang uống Hầu Nhi tửu do một tên Hầu vương dưới quyền cống nạp tới. Gã cảm ứng được địa giới Vạn Hóa có chút không bình thường, chẳng qua cũng không để tâm tới. Địa giới của gã đã nhiều năm qua chưa từng xuất hiện người đại thần thông nào. Từ lúc chưởng quản địa giới Vạn Hóa này, gã không tin chuyện thế gian có bậc đại thần thông lánh đời nữa, ít nhất gã cho rằng địa giới Vạn Hóa này không có khả năng có. Mà vài chuyện còn con thì các thần linh bên dưới sẽ tự xử lý tốt, không cần gã phải ra tay.

Gã đang ôm ấp hai bên là hai nàng công chúa mỹ nhân do nhân gian kính hiến tới, tay nâng chén rượu vừa mới được rót đầy, ngửa đầu hớp cạn, lòng đầy sáng khoái cười nói với các động chủ tới dự yến tiệc trong động hôm nay:

- Núi Vạn Hóa được đổi tên cách đây sáu mươi lăm năm trước, đến nay cũng coi như có chút danh tiếng trong thiên hạ. Trong đó không thể thiếu nỗ lực của chư vị đang ngồi đây. Chúng ta đều là một phần tử của Vạn Hóa này. Tới, tới, chúng ta cạn một chén này.

Gã nói dứt câu, tất cả mọi người đều nâng chén lên cao. Đột nhiên có một người lớn giọng nói

- Khoan, lời vừa rồi của đại thánh sai rồi.

Các động chủ trong động đang nâng chén lên đều ngừng cả lại, quay đầu lại nhìn kẻ vừa lên tiếng. Kẻ này tướng người ngũ đoản, có hai chòm râu dài, là động chủ động Hoàng Nguyên, tên là Hoàng Nguyên, vốn là một con chuột tinh. Nhìn thấy y phủ nhận lời vừa rồi của Vạn Hóa đại thánh, sắc mặt người nào người nấy đầy cổ quái.

- A?

Vạn Hóa đại thánh ồ lên một tiếng, nghe không ra vui hay giận.

Hoàng Nguyên vuốt vuốt chòm râu nói:

- Đại thánh nói sai hai điều rồi. Đầu tiên, núi Vạn Hóa chúng ta không phải có chút danh tiếng trong thiên hạ, mà là rất có danh tiếng. Thiên hạ này có ai không biết đến núi Vạn Hóa chứ...

Y vừa nói, vừa nhìn đám yêu xung quanh, tinh thần phấn chấn tiếp tục nói:

- Ai chẳng biết đến uy danh của Vạn Hóa đại thánh. Năm đó đại thánh chiến một trận với Lịch Thành lão ma, danh chấn thiên hạ. Dù cho những thần tướng danh chấn thiên hạ vào bảy mươi năm trước cũng không dám khinh thường đại thánh. Mà núi Vạn Hóa có uy danh như vậy đều là nhờ

công của một mình đại thánh, bọn ta đều đang nương nhờ phúc trạch của đại thánh mà sống.

Vạn Hóa đại thánh cười to. Gã rất cao hứng. Hoàng Nguyên nói mấy lời này khiến gã đặc biệt sảng khoái. Những lời lúc nãy gã nói chẳng qua là vài lời khiêm tốn mà thôi. Những người khác lúc này mới hồi phục tinh thần lại, hóa ra Hoàng Nguyên kia chỉ đổi cách thức tăng bốc Vạn Hóa đại thánh. Cả bọn bèn lập tức nhao nhao tăng bốc. Trong phút chốc, toàn bộ động Vạn Hóa đầy tràn những lời nịnh hót.

Lúc Vạn Hóa đại thánh đưa chén rượu bằng đồng đỏ lên định uống cạn, đột nhiên gã ngừng lại, nghiêng tai, ngưng thần.

Đám yêu lập tức ngưng bật lại, không thốt một lời, cũng không dám hít thở, thậm chí chén rượu đang giơ lên cũng giữ yên ở đó.

Bên tai Vạn Hóa đại thánh vang lên tiếng gió thổi như từ trên chín tầng trời thổi xuống. Điều này khiến gã ít nhiều cảm nhận được nguy hiểm, lại không rõ nguy hiểm từ đâu tiến đến, nhẹ nhẹ thăm vào tận xương, như kiếm khí, lại như hàn khí.

- Các người có nghe thấy không?

Vạn Hóa đại thánh hỏi.

- Nghe cái gì?

Có yêu hỏi.

- Tiếng gió.

Vạn Hóa đại thánh hí mắt nói. Trong động phủ phi thường an tĩnh, nghe gã nói hai từ tiếng gió này thì lũ yêu đã bắt đầu nghe thấy được rồi. Tiếng gió kia như hóa thành từng sợi tơ lạnh lẽo thổi vào tận trong xương cốt.

- Kẻ nào dám nổi gió ở Vạn Hóa này?

Có yêu hỏi. Không ai trả lời nó. Bởi vì sau câu nói đó, bọn họ không còn nghe thấy tiếng gió thổi nữa, mà là một cơn cuồng phong.

“Vù...ù ù ù...”

Cuồng phong gào thét đến hai vị công chúa nhân gian còn nghe thấy được. Tuy rằng từ lời nói của Vạn Hóa đại thánh mà các nàng biết ngọn gió này không bình thường, thế nhưng vẫn không nghĩ rằng sẽ khiến Vạn Hóa đại thánh sợ hãi. Các nàng thật sự không nghĩ ra, ngoài sáu vị đại đế trên thế gian này thì còn kẻ nào khiến Vạn Hóa đại thánh phải sợ hãi nữa.

“Nhất định đại thánh sẽ dạy bảo cho kẻ vừa nổi gió không biết trời cao đất rộng kia biết ai mới là người lớn nhất ở địa giới Vạn Hóa này.”

Các nàng nghĩ như vậy, đám yêu khác trong động phủ cũng nghĩ như vậy. Lúc này không có kẻ nào dám ra tay, bởi thông thường những trường hợp thế này thì đích thân Vạn Hóa đại thánh sẽ ra tay. Đây là một cơ hội dương oai hiểm có, bọn chúng sẽ không làm lỡ mất.

“ Vù... ù ..ù ù ù.”

Tiếng gió như khóc như than, như hổ gầm, lại như sói tru.

Như thế có vô số dã thú đang diễu võ dương oai bên ngoài động phủ.

Đây là khiêu khích, khiêu khích trắng trợn mà đã nhiều năm nay chưa từng xuất hiện. Năm đó đại thánh vâng mệnh tới đây cũng gặp phải rất nhiều khiêu khích, thế nhưng người khiêu khích thì đã biến mất vĩnh viễn cả rồi. Mà người từ bên ngoài đến năm xưa đã trở thành Vạn Hóa đại thánh, ngọn núi này cũng đã được gọi là núi Vạn Hóa.

Bọn hăn nhìn Vạn Hóa đại thánh. Chỉ thấy bàn tay gã nắm chặt chén rượu, sắc mặt nghiêm nghị lạnh lùng, gắt gao nhìn chăm chăm ra bên ngoài động phủ như thể cũng có gì đó đang nhìn thẳng vào gã. Bọn hăn nhìn thấy trong mắt Vạn Hóa đại thánh có cả phần nộ và sát ý.

Đây là dấu hiệu Vạn Hóa đại thánh muốn ra tay rồi. Bọn hăn có thể tưởng tượng được, lúc Vạn Hóa đại thánh ra tay nhất định sẽ là một kích nhanh như chớp. Thần thông cắn nuốt vạn vật của gã vừa ra, dù là núi hoang cũng bị nuốt sạch sẽ.

“Phù...ù ù ù....”

Đột nhiên cửa động phủ mở toang ra, một luồng gió lốc thổi vào.

Động Vạn Hóa này không phải là nơi bình thường, dù là kẻ tu hành cũng không dám đi ngang qua khoảng không phía trên núi. Nếu có người muốn đi ngang qua, dù là ai cũng phải thu dọn quang lại, trầm khỏi mây trắng mà đi bộ vào núi. Vào núi rồi tất có người phát ra độn phù thông hành để đi qua.

Động phủ này còn được Vạn Hóa đại thánh bày ra cấm pháp dung nhập vào trong linh mạch của núi Vạn Hóa. Ngoại trừ Vạn Hóa, chỉ những ai biết khẩu quyết niệm chú mới có thể mở động phủ này ra được. Hiện tại, động phủ lại bị một cơn gió thổi bung ra.

Gió lốc gào thét tuôn thẳng vào bên trong, trong gió có mưa. Nước mưa như dùi thép đâm vào mặt đám yêu. Yến tiệc trên bàn đá cũng bị cuốn ngược đi lên, xô cả về phía Vạn Hóa đại thánh ở sâu bên trong cùng.

Lúc này, lũ yêu mới biết cơn gió này không tầm thường. Gió bình thường không thể thổi bung cửa động phủ Vạn Hóa, cũng không thể làm cho Vạn Hóa đại thánh không chút nhúc nhích.

Toàn bộ đồ ăn, trái cây, rượu ngon trên yến tiệc đều tuôn xối xuống người Vạn Hóa đại thánh. Thế nhưng gã vẫn cứ bất động như vậy.

Cơn gió thổi vào, ánh lửa trong động phủ tối sầm xuống. Lữ yêu lại có thể nhìn thấy được gương mặt gã đang run rẩy, hai mắt đỏ ngầu đầy kinh sợ.

Trên người lữ yêu vọt lên vầng sáng lấp lánh. Chúng nó dùng phép thuật hộ thân, hoặc dùng pháp bảo hộ thân.

Một lúc sau, mưa gió rời đi.

Ánh lửa lại bùng sáng, đúng là vẫn chưa bị thổi tắt. Lữ yêu lại phát hiện trên mặt đất không có lấy một hạt nước mưa, thế nhưng trên mặt chúng, trên thân chúng đều ướt đẫm. Phép thuật hộ thân hay pháp bảo của bọn chúng không có nửa điểm tác dụng.

Mọi thứ như ảo giác, lại chân thật đáng sợ.

“Là ai?”

Lữ yêu đều thầm hỏi vậy. Bọn nó không tưởng tượng được thế gian này có người nào thần thông thế này. Bọn chúng đều biết hết các cường giả trên thế gian, biết rõ thần thông của bọn họ hiển hóa ra sẽ có dạng gì.

- Đại thánh.

Có yêu khê kêu Vạn Hóa đại thánh một tiếng.

Vạn Hóa đại thánh như thoáng giật mình tỉnh mộng, gã liếc nhìn lữ yêu rồi nói:

- Ta sẽ nhập cung Tử Vi gặp mặt Đại đế.

Gã lớn tiếng nói, như cố gắng che giấu điều gì đó. Chỉ có hai vị công chúa nhân gian ở hai bên cạnh mới có thể nhìn thấy bàn tay giấu dưới bàn của Vạn Hóa đại thánh đang diên cuồng run rẩy.

- Đại thánh, trận mưa gió kia, có lai lịch thế nào?

Có yêu hỏi.

Vạn Hóa đại thánh lạnh lùng nhìn nó một cái, nói:

- Trận mưa gió này đến từ Vạn Hóa, cho nên ta muốn gấp rút bẩm báo Đại đế.

Dứt lời gã đứng dậy, đi thẳng vào sâu bên trong động phủ. Hai vị công chúa nhân gian vội vàng đuổi theo sau. Các nàng là định thay y phục cho Vạn Hóa đại thánh.

Chúng lũ yêu chỉ biết nhìn nhau, trong lòng nghi hoặc vạn phần.

Trong động Vạn Hóa không còn mưa gió nữa. Mưa gió cũng biến mất không chút dấu vết trong địa giới Vạn Hóa. Rất rất nhiều người còn chưa phát hiện ra trận mưa gió này thì nó đã biến mất rồi.

Trong ngôi miếu đổ nát ở thôn nhỏ dưới chân núi. Nơi này đa số hộ dân hành nghề săn bắn. Trần Cảnh đến một ngôi nhà gần tòa miếu nhất. Hắn cười mưa gió mà đến.

Cửa mở ra.

Bước ra ngoài là một lão nhân có thân thể cường tráng. Nhìn thấy Trần Cảnh trong bóng tối, ông ta lập tức kinh hãi vội lui vào nhà, cầm theo ngọn đuốc và trường đao đi ra. Theo sau ông ta là hai đứa bé một trai một gái từng chơi đùa dưới gốc đào trước ngôi miếu đổ nát.

Ánh lửa soi sáng bóng dáng của Trần Cảnh, lão nhân kia lập tức kinh hô một tiếng rồi quỳ ngay xuống mặt đất. Thế nhưng ông ta lại cảm nhận có một lực lượng nhẹ nhàng nâng ông ta dậy, bên tai vang lên một giọng nói có hơi cứng nhắc.

- Người biết ta?

- Tiểu lão nhi không biết.

- Vậy sao người gặp ta đã vội quỳ xuống?

- Tiểu lão nhi dâng hương ba mươi ba năm.

Ông ta trả lời một câu không đầu không đuôi, Trần Cảnh lại biết ông ta nói ba mươi ba năm dâng hương, ý trả lời mình nhận ra tượng thần trong miếu thờ kia.

- Vì sao người lại dâng hương ở miếu đó?

- Là do phụ thân tiểu lão nhi dặn dò.

Lão nhân cúi đầu nói.

- Phụ thân người còn dặn dò gì không?

Trần Cảnh hỏi.

Lão nhân vẫn cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào Trần Cảnh. Có điều cậu bé và cô bé sau lưng ông ta lại nhìn Trần Cảnh không chớp mắt.

Lão nhân đáp:

- Phụ thân dặn lại, nếu có một ngày tượng thần biến mất, vậy không cần phải dâng hương nữa. Còn nếu có ngày tượng thần sống lại, sẽ đi tới trước cửa nhà, lúc đó có một câu muốn nhắn lại cho ngài nghe.

- Là câu gì?

Trần Cảnh hỏi.

- Không nên trở về nữa.

Lão nhân đáp.

Trần Cảnh thấp giọng nhẩm lại câu trên, rồi hỏi:

- Chỉ câu này? Không còn gì nữa sao?

- Không có, chỉ một câu này.

Lão nhân đáp.

- Người là người ở đâu?

Trần Cảnh hỏi.

- Tiểu lão nhi được sinh ra ở đây, gia phụ đến từ đâu thì tiểu lão nhi không biết.

Lão nhân nói.

- Phụ thân người không nói với người sao?

- Không có.

Trần Cảnh thầm nghi hoặc, thế nhưng cũng biết không thể hỏi thêm được gì.

Hắn đang định rời đi, đột nhiên cậu bé phía sau chỉ vào Trần Cảnh nói:

- A, ta cũng biết người, người là pho tượng trong miếu kia.

Lão nhân kinh hãi vội bịt miệng cậu bé lại. Hiển nhiên ông ta vô cùng sợ hãi, bởi ông ta không biết gì về Trần Cảnh cả. Ông ta chỉ hoàn thành di mệnh của phụ thân mình mà thôi. Vốn ông ta còn tưởng rằng mãi đến lúc chết đi cũng sẽ không có biến hóa gì, hay nhiều nhất thì có lẽ tượng thần sẽ không còn nữa. Không nghĩ tới tượng thần sống lại thật. Trong lòng ông ta sợ hãi muôn phần, cho nên không dám ngẩng đầu lên, cũng không dám liếc mắt nhìn Trần Cảnh một cái. Mà lúc này cháu trai mình lại đột nhiên lên tiếng, cho nên ông ta lập tức bịt kín miệng cháu mình lại.

Đồng thời ông ta nói:

- Tiểu hài tử trong nhà, còn chưa hiểu chuyện.

Trong lòng ông ta, chuyện có khác thường, tất có yêu tà quấy phá.

- Phụ mẫu của đứa trẻ đâu?

Trần Cảnh hỏi.

Lão nhân vội trả lời

- Năm ngoái vào núi đi săn rồi không thấy trở về.

- Cha ta, mẹ ta đều bị yêu quái trên núi ăn mất óc mà chết.

Cậu bé đột ngột kéo tay ông mình ra, lớn tiếng nói.

Trần Cảnh hỏi:

- Là yêu gì?

- Một con Mộc mị chuyên ăn tủy não người.

Cậu bé đáp.

Lão nhân không kịp trở tay, chỉ đầy sợ hãi. Ông ta lo sợ tượng thần yêu dị này có liên quan tới yêu quái trong núi, cháu trai mình nói mấy lời này sẽ rước phải đại họa.

Trần Cảnh nói:

- Các người ở đây chờ ta.

Lời hăn vừa mới ra, người đã biến mất, chỉ có cơn gió gào thét như sóng thổi phía xa xa.

Nhìn thấy Trần Cảnh biến mất rồi, lão nhân rất muốn mắng cháu trai mình vài câu, lại không dám lên tiếng. Ông ta lo rằng tượng thần yêu dị không đi xa sẽ nghe được. Mặt mày cậu bé bên cạnh đầy hưng phấn, còn cô bé đột nhiên lại lên tiếng:

- Thanh Ngưu ca ca, ca thật dũng cảm.

- Đương nhiên rồi.

Cậu bé đắc ý đáp.

Nó vừa mới nói xong, một cơn gió đã ập vào mặt. Tượng đá vừa mới biến mất đã xuất hiện trong cơn gió. Trên đỉnh đầu tượng còn có thêm một gốc cây già không quá to lớn đang hạ xuống. Trên cây có không ít cành khô như thể sắp chết, không có sức sống. Vừa mới rơi xuống, rễ cây đã nhanh chóng luồn vào trong đất.

Trần Cảnh thổi ra một hơi, một luồng sáng trắng gọn ghẽ quấn quanh gốc cây già một vòng. Toàn bộ nhánh rễ của gốc cây này bị chặt đứt hết, cây già phát ra từng tràng kêu la thảm thiết. Những chỗ bị chặt đứt của cây lại đang chảy đầy máu tươi.

Lão nhân hoảng hốt, cậu bé lại gan dạ dị thường. Nó hét lớn:

- Chính là yêu quái này.

- Đây chính là Mộc mị?

Trần Cảnh hỏi.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 26: Có Một Cậu Bé Tên Là Thanh Đế

oOo

Thanh Ngưu rất kích động, bèn chụp lấy cây đao trong tay gia gia nó, muốn xông tới chém cây hòe già bị gọt thành một khúc cây kia. Lúc này, đột nhiên trên khúc cây khô lóe lên một vầng sáng xanh đen, rồi một ông lão bị chặt đứt tứ chi hiện ra trong vầng sáng đó. Tứ chi lão ta vẫn không ngừng đổ máu, nhìn cực kỳ thê thảm. Chỉ là gương mặt và con mắt lão lại đầy yêu dị, trong mắt đầy khát máu mà đỏ ngầu.

Chỉ nghe lão kêu lên:

- Đại thánh tha mạng, đại thánh tha mạng...

Trong trời đất hiện giờ, người thường vẫn hay xưng hô những yêu linh không rõ lai lịch, không rõ thân phận có phép thuật cao cường là đại thánh. Mà hiện tại nhìn qua Trần Cảnh, có thể thấy thân thể hắn là tượng đá, căn bản không phải là nhân loại. Cho nên tất nhiên Mộc mị này cũng cho rằng hắn là một tượng đá sinh linh thành tinh, hoặc là một yêu quỷ nào đó phụ thân vào tượng đá, cho nên cũng kêu lên cái danh xưng đại thánh này.

Trần Cảnh không trả lời, đầu không động dấy, mắt không chớp nháy, miệng không mở ra. Nếu hắn không mở lời, người khác chỉ cho rằng hắn là một tượng đá cực kỳ giống thật mà thôi.

Thân thể Trần Cảnh như thể bị đóng băng vạn năm, hiện tại đang chậm rãi sống lại. Mà bia thần Ti Vũ chính là thứ được coi phong ấn đầu tiên, mà

thứ đầu tiên khiến thân thể hẫng sống lại sau khi tỉnh dậy là nhờ nén nhang mà cậu bé trước mặt này đốt lên.

Cậu bé kia nhìn thấy thân cây hóa thành một ông lão chột hoảng sợ, vội lùi người về sau. Nó càng siết chặt cây đao trong tay hơn, chỉ về phía Mộc mị phía xa, lớn tiếng mắng:

- Yêu quái, người hại chết cha mẹ ta, hôm nay ta sẽ báo thù cho họ.

Nói xong, nó nhắm chặt mắt lao lên, giơ trường đao chém xuống. Lưỡi đao chém vào thân thể Mộc mị lại như chém vào một khúc gỗ thật sự.

Chặt chém một lúc lâu, đến khi nó cạn sạch sức lực, mở mắt ra thấy Mộc mị trước mắt đã bị mình chặt thành hai đoạn mới kéo đao lùi ra sau.

Một luồng sáng như dòng suối trong lành chợt xuất hiện trên đỉnh đầu cậu bé rồi hạ xuống, dung nhập vào bên trong. Ông lão vội kinh hãi, còn chưa kịp nói gì thì đứa bé trai đã hô lên:

- Thật thoải mái quá a, đại tiên, người dạy phép thuật cho con đi.

Trần Cảnh nhìn vào con mắt đen láy đầy linh động của nó, một lúc sau mới đáp lời:

- Người muốn học phép thuật gì?

- Con muốn học cười mây lướt gió, dời non lấp bể.

Cậu bé trả lời. Nó vừa nói xong thì cô bé kế bên vội kêu lên:

- Con cũng muốn học nữa.

Ông lão bên cạnh lại khần trương. Ông ta sợ cháu mình khiến Trần Cảnh tức giận, thế nhưng lại không biết ngăn cản thế nào cả.

Trần Cảnh hỏi:

- Người học phép thuật này để làm gì?
- Con học xong, sau này sẽ thu thập hết yêu quái trong trời đất này.

Cậu bé lại lớn tiếng trả lời.

- Thu thập làm gì?

Trần Cảnh hỏi.

- Ngâm rượu cho gia gia uống.

Cậu bé nói.

Lúc này ông lão vội xen vào nói:

- Đồng ngôn vô ky, lời trẻ nhỏ xin đừng chấp nhận.

Trần Cảnh không để ý tới lời ông lão nói, đột nhiên miệng hắn phun ra một luồng sáng trắng. Ông lão cực kỳ hoảng sợ, vội vọt lên che chắn trước mặt cậu bé. Chỉ là ông ta vừa động thì luồng sáng trắng kia đã chui vào trước trán cậu bé rồi. Lúc này ông lão nhìn thấy luồng sáng kia phóng tới Mộc mị thì đã chém nó thành từng đoạn từng đoạn nên cho rằng Trần Cảnh nổi giận muốn giết chết cậu bé, cho nên ông ta mới hành động như vậy. Khi nhìn thấy cậu bé không có chuyện gì, cũng không rõ chuyện gì đã phát sinh, ông ta đành luôn miệng nói trẻ nhỏ không hiểu chuyện, không nên trách tội các loại mà thôi.

Cậu bé xoa trán, hô to:

- Phép thuật...

Cô bé cũng vội vàng nói, mắt nhìn vào Trần Cảnh.

- Con cũng muốn học theo.

Trần Cảnh lại phun ra một luồng sáng trắng chìm vào trán cô bé. Rồi hỏi:

- Người tên gì?

Cậu bé đáp:

- Con tên là Cơ Thanh Ngưu.

Đáp lời còn nói thêm:

- Cái tên Thanh Ngưu này thật khó nghe, người giúp con đổi sang tên khác đi.

Trần Cảnh ngẫm nghĩ rồi nói:

- Người có biết trời đất này có sáu vị Đại đế?

- Con biết!

Cậu bé trả lời.

- Vậy người có muốn trở thành một nhân vật giống như bọn họ không?

- Muốn.

- Được, vậy người tên là Thanh Đế đi.

Trần Cảnh nói tiếp.

Lời vừa nói, gió đã nổi lên. Dứt lời, người đã theo cơn gió biến mất trong màn đêm.

Còn cậu bé lại lớn tiếng nói với theo trong bóng đêm:

- Năm đó nếu con làm Thanh đế, nhất định sẽ để người nhìn thấy được phong cảnh đẹp nhất thế gian này.

Tất nhiên trong bóng tối không có ai trả lời nó cả, thế nhưng cô bé bên cạnh lại hỏi:

- Phong cảnh đẹp nhất thế gian là thế nào? Ta cũng muốn nhìn.

- Phong cảnh đẹp nhất tất nhiên là lúc hoa đào nở rộ đồng loạt rụng xuống. Đến lúc đó muội đứng cạnh ta ngắm là được.

Cậu bé cao hứng nói. Mà vẻ mặt của cô bé như mếu đến nơi. Bởi cô biết rõ, thời điểm hoa đào nở rộ nhất, nhất định nó sẽ đến lay gốc cây để cánh hoa rơi rớt xuống cả. Đó chính là phong cảnh đẹp nhất trên đời mà nó nói đấy.

Ông lão kia không biết bốn từ “không nên trở về” có nghĩa là gì, thế nhưng Trần Cảnh đương nhiên lại biết. Ông lão kia nghe theo di mệnh phụ thân ông ta, một mực ở nơi này dâng hương chỉ vì nhả nhủ lại bốn từ này. Trừ Diệp Thanh Tuyết ra, Trần Cảnh không nghĩ ra được sẽ có ai an bài cho hắn như vậy, cũng không biết sẽ có ai để lại một câu nói cho hắn như vậy nữa cả.

“Vậy là làm sao chứ? Nếu trở về thì sẽ thế nào?”

Trần Cảnh thầm nghĩ ngợi. Hắn cảm thấy nhất định mình phải trở lại. Nhưng trước khi trở lại, hắn nhất định phải rõ ràng mọi chuyện xảy ra sau khi mình lâm vào say ngủ. Bảy mươi năm, hắn có thể cảm nhận bản thân nhân họa đắc phúc nhưng lại không cảm nhận được nửa điểm những chuyện ngoài bản thân mình. Còn chuyện trời đất thì hắn cũng có thể thông qua sắc trời dò xét chuyện thế gian, nên có thể cảm ứng được chút ít. Hiện mới tỉnh lại, tuy rằng hắn phát hiện tâm mình yên tĩnh hơn nhiều, lại hoàn toàn không biết chút chuyện nào của trời đất cả. Gió mây đều rõ ràng trong lòng hắn, lại không biết rõ điềm báo bốn mùa biến hóa thế nào chính là tình

huống của Trần Cảnh lúc bây giờ. Hoặc có thể nói, lúc này hắc siêu nhiên nằm ngoài trời đất, không lây dính nửa điểm nhân quả, không nằm trong hồng trần, như thể trong trời đất này đã không có một kẻ là Trần Cảnh nữa.

Trần Cảnh không biết được những thuật tính tiên thiên trong thế gian huyền bí thế nào, nhưng hắc biết khi một người vượt ra khỏi mức cảnh giới nhất định sẽ tự biết trước được phúc họa của bản thân. Cảnh giới cao hơn chút nữa sẽ biết trước được phúc họa của bạn bè người thân mình. Đương nhiên biết trước ở đây không có khả năng biết rõ thời gian địa điểm, không thể biết chính xác chuyện gì phát sinh ở nơi nào, mà chỉ là cảm ứng được một vài dấu hiệu. Cho nên Trần Cảnh không thể xác định thế gian này có cao nhân nào cảm được toàn bộ chuyện của trời đất hay không. Ít nhất hiện tại hắc không có cảm ứng gì, cũng không cảm ứng được phúc họa gì của bằng hữu cả.

Hắc muốn hiểu rõ những chuyện đã phát sinh ở bảy mươi năm trước. Vốn định hỏi Vạn Hóa đại thánh kia, nhưng gã là Thần tướng tọa hạ của Thái Tử Yêu tộc, động tới gã sẽ kinh động đến Thái Tử nên hắc mới quyết định không hỏi gã nữa mà tìm hỏi Hư Linh.

Năm đó Trần Cảnh đưa Tần Quảng vương ấn cho Hư Linh, cảm thấy đại ấn đó rất thích hợp cho nàng sử dụng. Hơn nữa mỗi lần hắc khu động Tần Quảng vương ấn đều phải kiệt lực ngăn cản khí linh trong đó câu hồn. Cho nên lúc đưa cho nàng, hắc còn lo lắng không rõ Hư Linh có tế luyện được hay không. Không nghĩ tới nàng chợt động đã tế luyện được rồi. Điểm này đến Thành Hoàng thành Bá Lăng là Tần Ương không thể làm được, Trần Cảnh cũng khó làm được, thế nhưng nàng lại nhẹ nhàng làm xong.

Hiện tại Trần Cảnh không có Tần Quảng vương ấn, không dễ dàng đi vào cõi âm được nữa. Hắc biết thế gian này có hai nơi có thể đi vào được, một là lối mà hắc từng cùng Tần Ương đi vào, lối còn lại là ở cấm địa hậu sơn Tiên Phù tông. Hiện hai nơi này cách hắc cực xa. Như vậy, hắc muốn đi vào cũng chỉ có thể dùng pháp lực phá mở lối vào hai giới âm dương, thế

nhưng pháp lực hiện tại của hắn quá yếu so với bảy mươi năm trước, đánh mở lối đi có chút quá sức.

Ngọn nguồn pháp lực của hắn là thần lực, là nguyên lực của vạn chúng. Bây giờ thần lực của hắn còn đóng băng, đang chậm rãi phá mở. Hắn không biết tình huống Kinh Hà và Bá Lăng thế nào, nhưng dựa vào việc pháp lực trên người không tiêu tán đi, có thể thấy được miếu thần của hắn vẫn còn. Miếu thần còn, thì tín ngưỡng vẫn còn đó.

Hắn vốn định trở về đó, thế nhưng nghĩ đến lời nói Diệp Thanh Tuyết để lại, hắn chợt do dự. Cho nên hắn mới muốn đi tìm Hư Linh hỏi han một chút.

Một cơn gió to nổi lên thổi gãy cả một cành của cây tùng cổ thụ trên đỉnh núi, làm cho một con chim không biết tên phải kinh hoàng kêu vang một tiếng trong bầu trời đêm. Trong gió, có một người đáp dưới tàng cây tùng kia.

Người đó chính là Trần Cảnh. Dùng pháp lực đánh mở hai giới âm dương tiêu hao sức lực quá nhiều, hơn nữa sẽ khiến không ít người chú ý. Cho nên hắn muốn dùng Trọc Lăng quan kêu gọi Hư Linh.

Từ ban đầu, Trọc Lăng quan vốn chỉ nghe thấy một vài lời bàn có nhắc đến tên hắn. Một thời gian sau lại có thể nhìn thấy vài thứ. Sau đó nữa hắn đã dung nhập ý cảnh của Trọc Lăng quan vào trong bản năng của mình, rồi tương dung với thế giới hắc bạch trong hai mắt Mê Thiên điệp tạo thành Phá Vọng nhãn, có thể nhìn thấu các biến hóa và ảo giác. Cho dù hắn có ở điện Diêm La thì cũng đã nhìn rõ một khoảng cách nào đó rồi.

Hiện tại là lần đầu tiên hắn sử dụng lại kể từ khi tỉnh dậy. Không thấy hắn có động tác gì, trước người hắn đã xuất hiện một vầng sáng như gợn sóng màu xanh, chậm rãi nhộn nhạo lan tỏa, tới khoảng ba thước trái phải

thì không mở rộng ra thêm nữa. Trong màn sáng xanh trong suốt đó không có thứ gì cả.

Đột nhiên, có tiếng gọi vang lên:

- Hư Linh... Hư Linh... Hư Linh...

Giọng nói này kéo dài mà quái dị, không giống như tiếng người, cũng không bị khuếch tán mà như bị từng gợn nhọn nhọn của màn sáng xanh cắn nuốt mất, chui vào trong trời đất tối tăm. Liên tục ba tiếng vang lên. Tiếng sau lại lớn hơn tiếng trước, kéo dài hơn tiếng trước. Một tiếng buông xuống, màn sáng xanh lại vẫn đục thêm chút ít. Đến tiếng thứ ba hạ xuống, chút ít gợn sáng xanh đã biến thành một cái động đen sâu thẳm. Tiếng gió lạnh lẽo vù vù từ sâu trong động tối sâu thẳm đó truyền ra, mơ hồ còn nghe ra được có tiếng ác quỷ gầm gừ.

Đột nhiên cái động đen kịt đó mở rộng, một cánh tay trắng như tuyết từ trong động đó thò ra, kéo Trần Cảnh vào bên trong.

Ngay tích tắc khi Trần Cảnh bị kéo đi, trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng sấm, ánh chớp đánh thẳng xuống cây tùng cổ thụ. Cây tùng bị đánh nát thành bụi phấn, chỉ còn trơ lại bộ rễ cây. Trong ánh chớp đó xuất hiện một người mặc pháp bào màu bạc, vẻ mặt lạnh lùng đang cau mày nhìn vào nơi mà Trần Cảnh vừa mới biến mất.

Gã là thần Dạ Du, tuần hành giám sát trời đất. Vừa rồi gã cảm ứng được nơi đây có pháp lực dao động dị thường, cảm ứng được khí tức cõi âm. Gã đoán nhất định đã có người đánh mở lối vào hai giới âm dương cho nên mới chạy tới, không ngờ đã chậm mất một bước.

Chờ đợi trong chốc lát, gã vẫn không thấy người kia trở về, lòng thầm nghĩ: “Cửa vào đi thông tới cõi âm trong thiên hạ này đều có người canh gác. Người này có thể đánh mở lối đi hai giới âm dương, nhất định không phải là người bình thường. Nếu không phải là người bình thường, muốn

vào cõi âm sao không đường đường chính chính đi theo lối cửa vào Âm giới chứ? Trời đất này không chỉ có một Đại đế, với bản lĩnh đánh thông lối đi vào hai giới của hắc, hắc nhất định có thể thoái mái đi vào cõi âm. Vậy vì sao hắc còn đi vào ở nơi đây chứ?”

Sự có cổ quái, tất có âm tà.

Gã nghĩ như vậy, bèn quyết định trở về cung Tử Vi cấp báo cho Đại đế.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 27: E Là Hắc Không Tiếp Được Một Ấn Phiên Thiên Của Ta

oOo

Bàn tay trắng nõn như ngọc chụp lấy cánh tay Trần Cảnh rồi kéo thẳng vào trong bóng tối tĩnh mịch và sâu thẳm như vô tận mà đi. Bên tai hắc nghe được tiếng gió vù vù lạnh lẽo. Trong mắt hắc chỉ là một vùng lơ mờ. Trước mặt hắc là bóng lưng của người đang kéo tay mình, tóc đen khẽ bay như thể đang xỏa bông bành trong làn nước.

Lúc cánh tay này vừa xuất hiện, Trần Cảnh đã biết đây là Hư Linh. Tuy rằng nàng đã có biến hóa, cánh tay và cả thân thể đều như ngưng đọng thành máu thịt như thường, nhưng khi cánh tay đưa ra, Trần Cảnh vẫn nhận ra ngay rằng đó là nàng. Đây chỉ là một cảm giác. Đến chính hắc cũng không phát hiện ra Hư Linh trong lòng hắc có một loại cảm giác đặc biệt như thế.

Năm đó Trần Cảnh cũng đã dựa vào Tần Quảng vương ấn trực tiếp đánh thông qua ranh giới ngăn cách âm dương một lần, lúc này là Hư Linh từ cõi âm đã đánh mở ra một con đường để đi thông qua ranh giới. Thế nhưng nhìn bộ dạng nàng có vẻ phi thường cấp bách, như muốn nhanh chóng quay về cõi âm, quay về thành Tần Quảng vương.

Bọn họ không ngừng hạ xuống bên dưới, như thể đang rơi nhanh xuống dưới vực sâu.

Đột nhiên, trong bóng tối có một giọng nói uy nghiêm xuất hiện. Chỉ nghe thấy một tiếng hét lớn:

- Là ai? Dám tự tiện xông vào cõi âm, làm loạn trật tự âm dương.

Trần Cảnh kinh ngạc, nghe ra như thể giữa âm dương đã có người thủ hộ mà bảy mươi năm trước không hề có. Lòng hắn thầm nghĩ: “Tinh dậy đã có biến hóa to lớn rồi. Chẳng lẽ, hiện tại muốn cưỡi mây bay độn cũng cần có sắc phù thông hành hay sao?” Nghĩ vậy là do hắn thấy có người thủ hộ màn chắn hai giới âm dương mà liên tưởng đến.

Giọng nói này xuất hiện, một đạo sĩ lưng đeo một thanh trường kiếm cũng nhanh chóng hiện ra trong bóng tối hư vô. Vừa xuất hiện, gã đã kinh ngạc:

- Lúc này mà người còn dám ra khỏi thành Tần Quảng sao?

Sau đó, gã lớn tiếng nói:

- Nếu đã đi ra, thì không cần trở về nữa. Mau theo ta đi phủ Thần Tiêu Ngọc Thanh gặp đại đế.

Trần Cảnh và Hư Linh vẫn không ngừng rơi xuống bên dưới, gã kia cũng gắt gao theo sát phía sau. Chỉ là giữa gã và hai người lại như cách nhau bởi một tấm lụa đen. Hư Linh không để ý tới, vẫn cứ nhanh chóng rơi xuống bên dưới.

Trên người đạo sĩ kia hiển lộ ra một luồng kiếm khí sắc bén, thấy Hư Linh căn bản không để ý tới mình bèn giận dữ quát:

- Hư Linh lão tổ, bằng vào bản lĩnh của người có thể co đầu rút cổ trong thành Tần Quảng vương cũng không có gì, thế nhưng nếu đã đi ra, thì đừng hòng trở về được.

Dứt lời, ngón tay gã như kiếm dựng chỉ thẳng lên trời, kiếm tuế màu vàng trên thanh kiếm sau lưng bay lên. Một luồng sáng vàng bay vọt ra, ánh vàng kim như hóa thành đám bụi vàng tung bay trong màn đêm. Ánh

kiếm ông ông vang lên, hóa thành một con rồng vàng xông cuốn đến hai người Trần Cảnh và Hư Linh.

Trần Cảnh cảm thấy giận dữ, đang định ra tay thì nghe Hư Linh nói:

- Không nên ra tay. Giữa âm dương này đã bị Trường Sinh đại đế bày ra địa võng, chỉ cần chúng ta hiển lộ phép thuật, võng kia sẽ hiển hóa ra. Lúc đó chỉ sợ ít nhiều khó thoát thân.

Trần Cảnh trầm nghĩ, ra là vậy, khó trách chỉ một mình đạo sĩ kia cũng dám nói sẽ bắt giữ Hư Linh lại.

Hắn lại nhìn Hư Linh, mới phát hiện Hư Linh và mình cũng không hiển lộ lấy nửa điểm khí tức, như thể sương khói trong đêm tối, không phân biệt ra được trong ranh giới âm dương này.

Hư Linh vừa nói Trần Cảnh không cần ra tay, thanh kiếm màu vàng kia đã biến thành con rồng vàng giương nanh múa vuốt vọt tới sát phía sau. Trần Cảnh còn có thể cảm được kiếm ý dày đặc từ đó.

Kiếm tới gần, Trần Cảnh có thể cảm ứng được kiếm này là một thanh linh kiếm. Trần Cảnh tin tưởng Hư Linh. Quả nhiên, ngay khi con rồng vàng lao xuống, hắn phát hiện trên người mình dâng lên một tầng gợn sóng nhàn nhạt mờ lung, lại cực kỳ mỏng nhẹ nhưng đủ để hai người như ở vào một không gian khác.

“Keng...”

Bên tai Trần Cảnh vẫn còn nghe rõ tiếng kiếm ngân vang quanh quẩn, như thể có người ghé bên tai nói nhỏ. Đồng thời trong mắt hắn chỉ còn là một vùng ánh sáng vàng. Hắn cảm giác như con rồng vàng kia bò lên lưng mình, nhưng nó lại lướt đi qua. Trong bóng tối, ngón tay hợp lại làm kiếm của đạo sĩ kia lại chuyển động, miệng gã niệm kiếm quyết ngự kiếm. Con

rồng vàng lại chuyển mình, hóa thành một thanh kiếm vàng sáng chói chém xuống Hư Linh và Trần Cảnh.

Hư Linh vẫn cứ rơi xuống như cũ, kiếm lại vẽ nên một đường sáng vàng óng trong bóng đêm.

Tuy rằng Trần Cảnh biết nhất định Hư Linh năm chắc sẽ không bị kiếm này gây thương tích, thế nhưng hắn lại không muốn nhượng bộ như vậy. Cả đời hắn đến bây giờ, tuy không thích chủ động, ưa yên tĩnh, thế nhưng lại chưa từng có người nào tìm đến tận cửa nhà mình lại không đáp trả lại cả.

Lúc này hắn bèn thổi một hơi về phía thanh kiếm vàng kia. Một luồng sáng trắng bay ra nghênh đón lấy thanh kiếm màu vàng, nhanh chóng quấn quanh thanh kiếm. Kiếm kia lập tức trở nên nặng nề, xiêu xiêu vẹo vẹo, như không xác định được phương hướng. Đạo sĩ kia kinh hãi, ngón tay nâng lên lập lòe một tầng sáng xanh, miệng không ngừng niệm động kiếm quyết ngự kiếm, nỗ lực khống chế.

Trần Cảnh lại có cảm ứng khác. Luồng ánh kiếm có ý niệm của hắn đã quấn lên thanh kiếm vàng của đối phương, khiến thanh kiếm màu vàng kia khó có thể vận chuyển như ý. Thế nhưng trừ chuyện đó, hắn còn cảm ứng được áp chế và trói buộc trong bóng tối nữa. Đúng lúc này, hắn nhìn thấy một tấm lưới lớn như tấm lưới đánh cá chặn ngang dòng sông chốn nhân gian chậm rãi xuất hiện trước mặt, mà hai người bọn họ lại như hai con cá đang xuôi dòng đi xuống, vừa lúc bị tấm lưới đánh cá chặn lại.

“Đây là địa võng.” Trần Cảnh thầm nghĩ, thảo nào Hư Linh không muốn hiển lộ pháp thuật. Từ tấm lưới kia hắn có thể cảm nhận được một loại khí tức không thể nói rõ được. Nếu nhất định phải dùng lời miêu tả, thì có lẽ là thiên đạo, là khí tức của thiên đạo. Đó là một loại đạo ý, thấy được tấm lưới này, lại cảm giác như không thể nào thoát được, cũng không có chỗ nào trốn tránh được. Trần Cảnh rất rõ ràng điều này. Bởi dù sao bảy mươi năm trước hắn đã đạt đến tiểu viên dung, tuy rằng đã bị ba trong sáu vị đại đế

hiện tại đồng thời phá vỡ nhưng hiện tại hẳn đã tỉnh lại, không bị hồn phi phách tán, cũng không có vĩnh viễn yên lặng nằm xuống. Nếu hẳn đã tỉnh, thì dù pháp lực còn chưa khôi phục nhưng cảnh giới của hẳn không ngã xuống. Nếu bảy mươi năm qua hẳn cứ tỉnh táo như vậy, lại trải qua một vài biến cố khiến tính cách và quan niệm của hẳn biến đổi thì có lẽ cảnh giới tiểu viên dung của hẳn có khả năng tan vỡ. Nhưng bảy mươi năm vừa rồi hẳn đã ngủ say, không biết đến những biến hóa thiên thời đấy.

Hư Linh lại không lên tiếng, vẫn cứ kéo tay Trần Cảnh bay xuống bên dưới, nghênh đón tấm địa võng kia.

Trước kia, Trần Cảnh không cảm nhận được ranh giới phân chia âm dương này lại khó vượt qua, lại dài dằng dặc như thế này.

Tấm địa võng càng ngày càng rõ ràng, Trần Cảnh phát hiện trên giao điểm của địa võng còn có một người. Lúc hẳn nhìn thấy y, cũng đột nhiên nghe được tiếng hét lớn:

- Yêu tà phương nào? Dưới địa võng còn chưa buông tay chịu trời.

Trần Cảnh giận dữ. Từ khi xuất đạo đến nay, hẳn còn chưa từng bị kẻ nào hô quát là yêu tà. Huống chi năm đó lúc hẳn ngạo thị quần hùng khắp trời đất trong Lăng Tiêu bảo điện, những kẻ này chỉ dám đứng từ xa mà nhìn.

- Phá nó.

Giọng nói của Trần Cảnh vang lên trong đêm tối, vô cùng rõ ràng.

Người đang đứng trên tấm địa võng đối diện giận dữ nói:

- Thật can đảm, thiên hạ này không có mấy người dám chính diện xông vào Tiên đạo Thập Cửu quân chúng ta.

Hư Linh không nói, khí tức trên thân nàng đã phát sinh biến hóa. Khí tức mờng lung hỗn độn, không chút cảm ứng tới nháy mắt đã biến hóa, hóa thành một khí tức sắc bén mà khoáng đạt. Trong tích tắc này, nàng tựa như một vị quân vương của bóng tối.

Từ khí tức biến hóa trên người nàng, Trần Cảnh hiểu được trong bảy mươi năm qua nhất định nàng đã trải qua rất nhiều điều. Hơn nữa tất cả đều là một mình nàng đối mặt phản kích để dành thắng lợi mới dung dưỡng nên cái khí tức sắc bén và khoáng đạt trên người như vậy.

Nàng vừa hiển lộ khí thế, lập tức có tiếng người trong tấm lưới phía trước nói ra:

- Ấ là Tần Quảng vương.

Vừa dứt lời, một điểm sáng chui vào trong bóng tối. Đó là ánh sáng đưa tin đi.

Lời y vừa thốt, Hư Linh và Trần Cảnh đã đến trước mặt rồi.

Đi tới gần rồi, Trần Cảnh mới hiểu được vì sao lại thấy địa vũng này quen thuộc như vậy, hơn nữa cả khí tức cũng sẽ khiến hần nghĩ tới thiên đạo. Vào bảy mươi năm trước, hần đã vài lần nhìn thấy một tấm lưới hư vô trên chín tầng trời. Hiển nhiên địa vũng này không thể là tấm lưới kia được, nhưng nhất định chủ nhân của địa vũng này đã gặp qua tấm lưới như thiên đạo kia, cho nên mới tế luyện ra linh bảo kiểu này.

Hư Linh và Trần Cảnh đã nhanh chóng lao tới. Ngay tích tắc tiếp xúc với địa vũng, ngón tay trắng muốt như ngọc của Hư Linh khua lên. Ngón tay thanh khiết như ngọc vừa mới xuất hiện, bóng tối lao nhanh như dòng nước này bỗng chốc như ngừng hần lại.

Ngón trở nàng xẹt qua địa vũng. Trên tấm lưới lập tức xẹt lên những tia lửa nhỏ. Mấy tia lửa kia biến mất thì tấm lưới đã bị cắt rách mấy sợi lưới.

Cùng lúc đó, trong tấm lưới vang lên một tiếng hét thảm. Đạo sĩ kia như hóa thành khói xanh tản đi mất.

Hư Linh kéo Trần Cảnh phá vỡ lỗ hồng chui qua khỏi tấm lưới. Vừa qua, Trần Cảnh lập tức phun ra một luồng sáng trắng. Luồng sáng này nhanh chóng lan ra phủ trùm lên tấm địa võng. Thiên đạo Thập Cửu quân trên tấm lưới chốc lát đã chết lặng, bất động cả lại. Trong nháy mắt này, bọn chúng đều đã bị Thiên Huyền Tượng Đá Trấn Thần cấm pháp của Trần Cảnh phong trấn. Trên không trung lại có một con bướm xuất hiện. Con bướm vỗ cánh hóa thành một con chim ưng chụp lấy tấm địa võng kéo đi theo sau hai người Trần Cảnh và Hư Linh.

Tấm địa võng bị chim ưng chụp lấy nhanh chóng hóa thành một tấm lưới tơ màu trắng nho nhỏ.

Phía sau lưng họ là đạo sĩ lưng đeo kiếm vàng đạp hư không đi tới. Ở một hướng khác, có một đạo sĩ với hai ống tay áo rộng tung bay bước vài bước đến gần. Thế nhưng tất cả đã chậm, bọn họ chỉ đành nhìn Hư Linh và Trần Cảnh đi vào trong một tòa đại thành đen kịt, theo sát sau lưng là một con chim ưng.

Đạo sĩ lưng đeo kiếm vàng đi tới trước mắt đạo sĩ đội cao quan đang đi đến, làm một đạo lễ rồi nói:

- Nguyên Chân sư huynh, là Tần Quảng vương đi ra, đánh mở lối đi thông âm dương đưa một người vào đây.

Những người kia chưa từng gặp qua Hư Linh, chỉ khi nàng trở thành chủ nhân của thành Tần Quảng vương mới biết tới, cho nên thông thường đều gọi nàng là Tần Quảng vương. Đây cũng là danh xưng mà cả thiên hạ hiện tại gọi nàng. Còn những người đã biết nàng từ lúc nàng chưa trở thành Tần Quảng vương thì đều gọi nàng là lão tổ, hoặc là Hà Tiên lão tổ, hay là Hư Linh lão tổ.

- Đưa người nào tiến vào?

Nguyên Chân đạo nhân hỏi. Ông ta mặc đạo bào âm dương, đầu đội mũ đạo quan màu tím đậm, có một chòm râu đen kéo dài tới trước ngực.

- Người kia nhìn qua có thân thể cứng ngắc, trên người có khí tức nhang đèn nhàn nhạt. Phép thuật hãn như kiếm khí, lại không giống kiếm khí, mờ ảo không thể nắm bắt, vừa mới chạm nhau lại như nhẹ nhẹ xâm nhập vào tận xương, xua không đi, đuổi không tán. Ý niệm vừa mới tiếp xúc với chúng, lập tức sinh ra trùng trùng ảo giác.

Ánh mắt Nguyên Chân đạo nhân híp lại, chậm rãi nói:

- Hóa ra là hãn.

- Sư huynh, hãn là ai?

Đạo sĩ lưng đeo kiếm vàng vội hỏi.

- Trên thế giới này, chỉ có một người mới khiến Hư Linh chủ động đi ra khỏi thành Tần Quảng vương, cũng chỉ có một người có loại phép thuật thế này.

Nguyên Chân nói ra.

Đạo sĩ lưng đeo kiếm vàng trầm ngâm suy tư, đột nhiên bừng tỉnh, vội nói:

- Chẳng lẽ là hãn?

- Không sai, chính là hãn.

Nguyên Chân đạo nhân nói.

- Như vậy... vậy phải làm sao đây sư huynh? Hẳn đi tới thành Tân Quảng thì chẳng phải chúng ta phí công vô ích rồi sao?

Đạo sĩ lưng đeo kiếm vàng nhanh chóng nói, trong lời gã còn mơ hồ có lo lắng và sợ hãi.

Nguyên Chân đạo nhân hít sâu một hơi, tự tin nói:

- Hẳn trở về thì thế nào? Hiện tại cũng không phải là năm đó. Dưới Phiên Thiên ấn của ta đã hai mươi năm nay không người tránh được. Mà hẳn, nhìn qua thì pháp lực đã giảm đi, phải nhờ ả ta đón dẫn về. Ta e là hẳn còn không tiếp nổi một ấn Phiên Thiên của ta, khó có thể làm tiêu tan đi tâm nguyện nhiều năm qua của ta được.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 28: Thủ Thành Bảy Mười Năm

oOo

Năm ấy, Trần Cảnh như lục bình bị cuốn vào cỏi âm, lại theo sóng mà trôi tới thành Tần Quảng. Mà hơn trăm năm qua đi, giờ hẵn lại tới thành Tần Quảng, đúng là có một loại cảm giác quen thuộc mà xa lạ.

Lần này tiến vào không có U U hô ca ca, cũng không có chuyện người trong thành muốn giết thiên ma ngoại vực.

Hắn nhìn thấy một tòa thành rất đơn giản, gần như hoàn toàn giống một tòa thành ở nhân gian, chỉ là ít sinh cơ. Bởi vì đây vốn là một thành ở cỏi âm để sinh linh dương thế sau khi chết đi, linh hồn có chốn dừng chân.

Trong thành cũng hoàn toàn không giống lần đầu hắn tiến vào. Không có chút khí tức quỷ dị nào, cũng không có u ám khó mà nhìn thấu, mà là từng dãy nhà. Có đơn sơ, có đình viện, có nhà trước cửa còn có hai con thú lớn bằng đá, có nhà lại trồng loại cây không biết tên... Trên mặt đất, đá đen trải đầy, đường phố còn rộng hơn cả đô thành Quân An của nước Trung Nguyên. Nhìn kỹ, mỗi khối đá đen trên mặt đất đều như được chôn sâu xuống, lớn vô cùng, trên mặt có vẽ hình thú, lại như chữ viết, nhưng nhìn kỹ thêm thì thấy giống có những con thú bị phong ấn trong đó. Mỗi viên gạch đều như vậy.

Lại nhìn Hư Linh, nàng yếu điệu thướt tha đứng một bên. Năm đó nàng cứ như tinh linh trong đêm đen. Hiện tại loại cảm giác này y nguyên, nhưng vẻ như sương như khói nhạt đi một ít, mà cảm giác ngưng thực thì nhiều hơn. Đồng thời, nàng đứng ở nơi đó, liền có cảm giác độc lập trong trời đất.

Loại cảm giác này không phải người nào cũng có thể có, cho dù là pháp lực có cao hơn cũng không chắc có. Trần Cảnh từng cảm nhận được cảm giác này từ Diệp Thanh Tuyết, cũng thấy được từ trên người Ly Trần khi nàng ta bại trận rời khỏi Linh Tiêu bảo điện, hiện giờ thì thấy được trên người Hư Linh.

Tuy rằng các nàng đều có một loại khí tức độc lập trong trời đất, nhưng mỗi người lại khác nhau. Diệp Thanh Tuyết là loại yên tĩnh mà cao xa, như sấm chớp trên trời, nhìn từ xa thật đẹp đẽ, rồi lại có cảm giác chấn động. Còn Ly Trần thì là tuyết bay cô tịch, kèm theo gió, lạnh như băng mà sắc bén.

Hư Linh trước mặt thì là thần bí, như đêm đen an bình, như đêm tối thâm thúy.

Đêm tối luôn làm cho người ta thấy không rõ, đoán không ra.

- Hóa ra thành Tần Quảng là cái dạng này. Biết sớm như vậy, ta nhất định sẽ tới nơi này ở lâu dài.

Trần Cảnh nhìn Hư Linh mà nói, giọng thoải mái.

Hư Linh cười cười, nói:

- Hà Bá gia tới lần này cũng thật không phải lúc.

- Ồ, tại sao vậy?

Trần Cảnh nhìn quanh, hỏi.

- Lúc này đang có người muốn đoạt thành Tần Quảng này. Có lẽ nhìn thấy sẽ là một cảnh tượng chấn động.

Hư Linh nói ra.

Trần Cảnh ngẩng đầu nhìn bầu trời, chỉ thấy một màu u ám. Toàn bộ thành Tần Quảng giống như chìm trong giấc ngủ, hơi giống với thời điểm trời bắt đầu nhá nhem sáng ở nhân gian.

- Đó là trời sao?

Trần Cảnh nhìn bầu trời, hỏi.

- Cõi âm không có trời.

Hư Linh trả lời.

- Ừ, cũng đúng, vốn là không nên có trời.

Trần Cảnh cất bước trên con đường yên tĩnh. Sắc trời ảm đạm, bốn phía yên tĩnh, chỉ có tiếng nói của bọn họ đang khuếch tán, tán nhập chỗ xa xôi.

Hư Linh cũng đi bên cạnh.

Một lát sau, Trần Cảnh như mới bình ổn được ý nghĩ trong lòng, chậm rãi nói:

- Bảy mươi năm a, con mắt vừa nhắm, cứ thế trôi qua.

Hư Linh lại cười nói:

- Hà Bá gia thật tiêu dao, một giấc bảy mươi năm. Ta ở giữa trời đất này có lẽ đã nghìn năm, nhưng cũng chưa từng an tĩnh được suốt bảy mươi năm. Bảy mươi năm a, ta cũng đã chịu đựng qua được rồi.

Trần Cảnh nghiêng đầu nhìn nàng, cũng không phát hiện nàng có cảm xúc gì đặc biệt, vẫn chỉ là thản nhiên.

- Bảy mươi năm của ta chỉ là một màu tối đen, còn bảy mươi năm của cô nghe chừng rất đặc sắc. Nói cho ta nghe một chút đi.

Trần Cảnh nói.

Hư Linh đi theo bên cạnh Trần Cảnh, tản bộ trong tòa thành yên tĩnh không người này. Một lát sau, nàng mới lên tiếng:

- Kể ra cũng rất đơn giản. Từ khi ta tế luyện Tần Quảng vương tử xong, suốt một thời gian rất dài ta không ra được khỏi thành Tần Quảng. Mãi rất lâu về sau, ta mới có thể ra khỏi thành, nhưng cũng không rời khỏi âm thế này được. Sau lại có ba vị đại đế phái người tới mời ta thương nghị việc trọng định lục đạo luân hồi. Bọn họ mời ta đi tới Thiên cung, ta không rời khỏi được nên không đi. Sau nữa, bọn họ bố trí vườn ngự uyển lâm thời ở bên ngoài thành Tần Quảng, cũng mời ta đi. Ta đi rồi, nhưng thiếu chút nữa không có trở về.

Trần Cảnh nghiêng đầu nhìn nàng. Nàng giống như đang nói đến chuyện của người khác vậy, cũng vẫn thản nhiên. Nhưng mà Trần Cảnh có thể tưởng tượng được, trận chiến ấy nhất định vô cùng kịch liệt, là một trận chiến sinh tử.

- Bọn họ là ai?

Trần Cảnh hỏi.

Hư Linh nói:

- Sau khi Thiên đình chia làm sáu, sư tử Diệp Thanh Tuyết của ngài ẩn nấp ngoài cửu thiên, không biết tung tích. Thượng cung Câu Trần cùng điện Thừa Thiên Hiệp Pháp cũng như thế. Ba tòa cung điện khác thì có cung Tử Vi đặt ở trung thiên, lại xưng là Trung Thiên Tử Vi cung. Nghe nói Thái Tử Yêu tộc cung Tử Vi năm đó chiếm được bìa thần sao Bắc Cực. Sau khi y xưng đế, gọi là Tử Vi Bắc Cực đại đế. Bên dưới hắn là hai vị thần tướng, một vị là Đan Thanh công tử, một vị là Triệu Bán Yêu.

Trần Cảnh nói:

- Đan Thanh công tử năm đó tâm cảnh tà ý, có điềm báo nhập ma, nhưng trong tay lại có món dị bảo giỏi mê hoặc tâm thần con người, hơi không cẩn thận sẽ bị mê hoặc. Nếu đánh với một mình hắc, hắc tất nhiên không phải đối thủ của cô, nhưng nếu hắc ở bên cạnh người khác làm phụ trợ lại là một đại phiền toái. Triệu Bán Yêu thì gần như có tham niệm điên cuồng với linh bảo. Hắc biết trong tay cô có Tần Quảng vương tử, tất nhiên sẽ tới. Pháp lực của hắc không tính là xuất sắc, nhưng lại có thuật độn xuất thần nhập hóa, cũng là thuật độn thần diệu nhất mà ta từng gặp. Có hắc ở đó, cô muốn chạy trốn sẽ hết sức khó khăn.

Hư Linh cười cười nói:

- Nghe nói bọn họ đều là bại tướng dưới tay ngài, đều từng bị ngài phong cấm rất lâu trong Linh Tiêu bảo điện. Xem ra ngài hiểu rất rõ bọn họ.

- Ta chỉ hiểu được họ năm đó, chứ không phải hiện tại. Bọn họ phát triển đến mức nào, ta hoàn toàn không biết gì cả.

Trần Cảnh nói.

- Có vài người có thể một đêm thoát thai hoá cốt, lại có người sống uổng trăm năm.

Hư Linh nói.

Trên thân Trần Cảnh tan ra nhanh hơn, nửa mình dưới càng cứng ngắt một chút. Hắc không cần cất bước, chỉ cần trong lòng nghĩ muốn đi, thành này giống như hiểu được ý của hắc mà chậm rãi tự trôi về sau. Hắc biết, đây là pháp thuật của Hư Linh. Ở trong thành này, Hư Linh chính quân vương.

- Còn có người nào nữa?

Trần Cảnh lại hỏi.

Hư Linh tiếp tục nói:

- Trong tinh quân chư thiên, Bắc Cực vi tôn, nhưng mà, lại có Nam Cực vi vương. Bia thần sao Bắc Cực bị Tử Vi đại đế đoạt được, mà bia thần sao Nam Cực thì đã sớm bị Trường Sinh đại đế đoạt lấy. Ông ta ở phủ Thần Tiêu Ngọc Thanh, lại gọi là Nam Cực Trường Sinh đại đế. Bên dưới ông ta có một vị thần tướng, tên là Nguyên Chân.

- Thì ra là ông ta. Ông ta là truyền nhân của đạo tràng Quảng Thành Tử núi Không Động. Phiên Thiên ấn trong tay ông ta dù có hư hỏng nhưng vẫn là chí bảo sát phạt nhất đẳng trong thiên hạ. Có người nói, Phiên Thiên ấn này có thể sánh với Tru, Tuyệt, Lục, Hãm tứ sát kiếm. Ông ta nhất định là người chủ sát lần đó.

Trần Cảnh nói.

Hư Linh không chỉ nói về một trận chiến năm đó của nàng, mà còn đang nói cho Trần Cảnh biết về bố cục thiên hạ hiện giờ. Trần Cảnh tự nhiên cũng biết rõ.

Nàng tiếp tục nói:

- Chu thiên ba trăm sáu mươi lăm tinh thần (vì sao) lẽ ra vốn không phân chia trên dưới cao thấp, nhưng lại thực sự có bất đồng. Phương Đông có một bia thần của sao Khải Minh (sao Kim - sao Mai), siêu thoát Bắc Cực Nam Cực, mặc dù không nổi danh như Bắc Cực Nam Cực nhưng cũng là một bia thần cực kỳ đặc biệt. Không biết Thái Ất Cứu Khổ thiên tôn đoạt được nó khi nào, mà sau khi ông ta nhận được bia thần này, thì ở lại cung Thanh Hoa, xưng là Đông Cực Thanh Hoa đại đế. Bên dưới ông ta chúng ta chỉ biết có một vị, chính là Nhật Diệu đế quân từng gặp ở thành Diêm La.

Trần Cảnh nghe được người này, trầm mặc một hồi mới nói:

- Người này lai lịch quỷ dị, ta hoài nghi hẳn là một phân thân của Thanh Hoa đại đế.

- Sau đó ra sao?

Trần Cảnh tiếp tục hỏi.

Sau đó, bọn họ không giết được ta ở bên ngoài, liền bắt đầu muốn trực tiếp công phá thành Tần Quảng, cứ như thế đến bây giờ.

Hư Linh nói rất nhẹ nhàng, nhưng Trần Cảnh nghe lại cảm thấy nặng nề. Giờ hẳn mới hiểu, tại sao lúc ở nơi gần cách âm dương, đạo nhân kia lại nói ra lời như vậy.

- Bọn họ muốn luân hồi lần nữa vận chuyển trong trời đất sao?

Trần Cảnh hỏi.

- Bọn họ nói như vậy.

Hư Linh nói:

- Ta cũng không có ý kiến. Ta cũng rất muốn những hồn phách tiến vào cõi âm có thể luân hồi, lần nữa thu được sinh mệnh. Nhưng bọn họ không nên muốn ta giao vương tử ra. Nơi này có tất cả những điều ta quen thuộc, bởi vì mỗi một tấc đất nơi này đều là ta thanh trừ tới. Năm đó những quỷ vương cùng những đại ma trong thành này đều do ta chính tay gạt bỏ, nên giờ thành Tần Quảng mới có bộ dáng này. Bọn họ dựa vào cái gì vừa tới liền cướp nó đi?!

Trần Cảnh nhìn Hư Linh. Ở một khắc này, lần đầu tiên hẳn cảm giác được Hư Linh chân thật, cảm giác nàng rõ ràng đứng ở trước mặt mình.

Ở trước kia, bất kể Hư Linh làm cái gì, bất kể là tức giận hay vui cười, hẳn đều cảm thấy Hư Linh như một làn sương mù, như mây trên bầu trời,

không có gốc rễ. Mà bây giờ, nàng có định tính, nàng đã coi thành Tần Quảng này trở thành nhà rồi.

Hắn không biết Hư Linh đã từng cho rằng mình chỉ là một cô hồn dã quỷ trong thế gian, nên mới để Trần Cảnh cảm giác nàng như là sương khói, lúc nào cũng có thể biến mất.

- Năm đó ta thủ Linh Tiêu bảo điện mới có chút thời gian như vậy mà đã cảm giác sinh mệnh muốn khô kiệt. Vậy mà cô cô độc thủ thành này gần bảy mươi năm, cô cũng thay đổi.

Trần Cảnh nói.

- Đúng vậy, ta cũng thay đổi. Chỉ cần là sinh mệnh, sẽ luôn luôn cải biến. Một cô hồn dã quỷ vốn không có nhà, lại có nhà, cũng không biết loại cải biến như ta là tốt hay là xấu đây?

Hư Linh nói.

Trần Cảnh cười, chỉ vào thành này, nói:

- Đương nhiên là tốt. Âm thế đệ nhất thành không phải Tần Quảng thì còn nơi nào khác nữa. Về sau sinh linh lui tới trong cõi âm, nhất định phải một lần tới Tần Quảng mới không uổng công tới âm gian.

Hư Linh cũng vui vẻ cười cười. Đây là nàng thật sự cao hứng, dáng tươi cười chân thật, không phải nụ cười mờ ảo như sương.

- Bảy mươi năm này, ta không chỉ cải biến thành này thành như vậy, cũng không chỉ cố thủ nó. Ta còn tạo nên được một thứ.

- Là thứ gì?

Trần Cảnh hỏi.

- Thấy là sẽ biết.

Hư Linh nói xong, bước lớn về phía trước mà đi. Trần Cảnh theo sát sau, cảnh tượng trong thành biến hóa, những dãy nhà biến mất, đường phố ẩn đi trong sắc trời tối tăm, cả Trần Cảnh cũng không nhìn thấu. Chỉ chớp mắt, trước mắt đã xuất hiện một tòa đàn tế thật lớn. Bên cạnh đàn tế có một chiếc bia đá lớn dựng thẳng, mặt trên có ba chữ lớn đỏ tươi - Đài Nghiệt Kính.

Dưới ba chữ đỏ tươi còn chi chút những chữ nhỏ. Hư Linh đứng cạnh Trần Cảnh, nói:

- Mặt trên kính là Chiếu Hồn bảo giám, hiện tại không riêng có thể chiếu nhân hồn, còn có thể chiếu việc sinh tiền của linh hồn.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 29: Kém Đến Quá Xa

oOo

Trần Cảnh đi qua, nhìn kỹ. Đàn tế có bậc thang đi lên, bên trên có một cái đài cao một trượng, trên đài có kính vây quanh.

Trần Cảnh nhìn hướng mặt kính quay đến, nói:

- Đó là hướng nào?

- Ta nghĩ, đó có thể là phía Đông.

Hư Linh nói.

Cõi âm chỉ toàn một màu tăm tối, trên bầu trời cũng không có trăng sao, không rõ bốn chiều, tự nhiên cũng không rõ được phương hướng.

- Vì sao phải là phía Đông.

Trần Cảnh thấy khó hiểu, hỏi.

Hư Linh đi tới đài Nghiệt Kính, chạm quanh một vòng, lại đi tới trước mặt kính, nhìn người trong kính, nói:

- Nước sông luôn chảy về hướng Đông.

Đột nhiên nàng nói ra một câu như vậy. Trần Cảnh không nghĩ ra nước sông chảy về Đông cùng đài Nghiệt Kính hướng mặt về phía Đông có quan hệ gì.

Hư Linh tiếp tục nói:

- Trước đây ta cảm thấy thời gian là không thể nắm giữ, bất kể dùng phương pháp gì cũng vậy. Thời gian giống như là bị nước sông chảy xiết mang đi, mọi người đều là bị nước sông chảy xiết cuốn đi tuổi trẻ cùng thân thể khỏe mạnh. Ta nghĩ, nước sông mang sinh mệnh tuổi trẻ của họ đi, mang đến phía Đông. Có một ngày, linh hồn của họ nhất định sẽ theo từ phía Đông trở về. Ta hy vọng đài Nghiệt Kính có thể chiếu soi được cuộc đời của bọn họ. Như vậy, cho dù cuối cùng họ cũng vẫn tiêu tán trên thế gian, ít nhất cũng có thể lưu lại sự tích suốt đời của họ trước đài Nghiệt Kính.

- Vậy tại sao phải gọi là đài Nghiệt Kính?

Trần Cảnh hỏi.

- Ta cảm thấy, một con người bất luận là khi chết đi được người khác tôn kính đến thế nào, hay là người đắc đạo thành tiên, thì đều phải trải qua khoảng thời gian sống hoàn thiện trước đó. Mà tất cả những điều sai lầm trong khoảng thời gian ấy sẽ qua kính này sẽ hiện cả lên. Cho nên đài này gọi là đài Nghiệt Kính, và kính này có thể coi như kính "nghiệp".

- Vậy nếu có người cả đời làm việc thiện, không hề sai lầm thì sao?

Trần Cảnh nói.

- Nếu cả đời làm việc thiện, không hề sai lầm, tất nhiên sẽ linh tính quang minh, trước đài Nghiệt Kính chỉ có ánh sáng. Trong lòng không có bóng ma, cũng không có nguyên hình.

Hư Linh nói.

Trần Cảnh thở dài:

- Vậy không phải chỉ có người trong lòng có tội nghiệt mới có thể hiện hình trước kính?

- Nếu ta không thay đổi gì đến, thì chính là như vậy.

Trần Cảnh suy nghĩ, nói:

- Xem ra trước đài Nghiệt Kính này không có người tốt.

Hư Linh cười cười, dáng vẻ có chút đắc ý. Đây là lần đầu tiên Trần Cảnh thấy Hư Linh lộ ra vẻ mặt như vậy. Hắn cười nói:

- Đài Nghiệt Kính này chẳng lẽ không có tác dụng khác sao?

- Đương nhiên có. Trong bảy mươi năm ngài ngủ say, từng có vài lần bọn họ đồng thời đi vào trong thành. Đáng tiếc không thể lưu lại bọn họ. Nếu không có đài Nghiệt Kính này, chỉ sợ lúc ngài gọi ta, đã không có ai trả lời ngài.

Lúc này Trần Cảnh mới hiểu tình cảnh của nàng hung hiểm đến vậy. Hắn nói:

- Ta gọi cô, sao cô còn rời khỏi thành này, đi chỗ gần cách âm dương tiếp ta tiến Âm thế?

- Tuy rằng ta không biết những năm này ngài đi đâu, nhưng ta cũng không phải không biết việc ở bên ngoài. Ngài biến mất lâu như vậy, đột nhiên xuất hiện kêu gọi ta, ta sợ ngài không biết tình huống trong trời đất, bị người vây bắt.

Hư Linh nói.

- Vây bắt?

Trần Cảnh lặp lại hai chữ này, có chút nghi hoặc.

- Sư đệ của Thiên La Vạn Kiếp Hiên Diệu Thanh Tuyết đại đế đương nhiên được "vây bắt". Ngài từng dựa vào sức một mình mình, khiến những thần tướng hiên hách nhất thiên hạ ngày nay thiếu chút nữa mãi mãi không tỉnh lại, đảm đương được hai chữ "vây bắt" này.

Hư Linh nói.

Trần Cảnh không quá để ý chuyện ấy. Hắn nói:

- Lễ nào cũng chỉ có vậy sao? Cô có biết sư tỷ lưu lại một câu, nói ta không nên quay trở lại không? Cô biết tại sao sư tỷ lại nói vậy không?

Hư Linh nghĩ nghĩ một lát, nói:

- Bấy mười năm qua ngài luôn ngủ say trong bóng tối, hẳn là chưa từng nghe qua hai từ "chủng thần" (gieo/ trồng thần)?

- Chủng thần?

- Đúng vậy, chủng thần. Nghe nói ngàn năm qua, không ít người bị trồng thần nguyên (căn nguyên của thần).

Hư Linh nói.

- Bị ai trồng xuống thần nguyên?

Trần Cảnh vội hỏi.

- Không biết, nghe nói là những vị đại thần thông trước kia.

Hư Linh nói.

- Bọn họ không phải đều chết sao?

Trần Cảnh kinh ngạc nói.

- Có lẽ không chết, ai biết được.

Hư Linh nói.

- Vậy có những ai bị trồng thần nguyên rồi?

Trần Cảnh hỏi.

Hư Linh nhìn Trần Cảnh nói:

- Không biết có ai. Ngài thì sao?

- Ta sao, ta đương nhiên không có.

Trần Cảnh tự tin nói. Nhưng nói xong câu này, hắn lại chìm vào trầm tư.

Đúng lúc này, từ trên không đột nhiên truyền tới âm thanh:

- Trần đạo hữu nếu đã trở lại, sao không đi ra gặp người quen năm đó một lần đây?

Trần Cảnh ngẩng đầu. Không đợi hắn nói chuyện, chỉ nhìn thấy một ngọn núi khổng lồ từ trên không ép xuống. Vừa nhìn một cái, Trần Cảnh liền biết đây không phải là núi, mà là Phiên Thiên ấn. Ấn vẫn là ấn kia. Ở trong Linh Tiêu bảo điện, Phiên Thiên ấn trong tay người này không cho y bất gì trợ giúp gì. Không riêng gì y, bảo vật trong tay những người khác cũng không thể trợ giúp cho bọn họ. Nhưng hiện tại Trần Cảnh rốt cuộc thấy được Phiên Thiên ấn trong tay truyền nhân Quảng Thành đạo tràng là dạng gì rồi.

Giống như núi, lại không giống. Núi không có loại lạnh lùng này. Phía dưới cực kỳ bằng phẳng, vừa nhìn đã cảm thấy một khi ấn hạ xuống thì toàn bộ sinh linh đều trở thành bột phấn. Trời đất tăm tối nơi cõi âm không thể nào tối tăm hơn vì Phiên Thiên ấn, nhưng cảm giác che phủ bầu trời này vẫn hình thành ngay khi Phiên Thiên ấn xuất hiện.

- Phiên Thiên.

Như một góc trời sụp xuống.

Phạm vi Phiên Thiên ẩn có khả năng bao trùm dường như vừa vặn cả tòa thành Tần Quảng. Trong một tích tắc này, Trần Cảnh cảm giác thân thể như bị trói buộc lại.

Phiên Thiên ẩn không ngừng hạ xuống. Trong thành bắt đầu mơ hồ, mọi thứ trong thành giống như muốn vỡ tan dưới áp lực của Phiên Thiên ẩn, chấn động, càng lúc càng bất ổn, cuối cùng hóa thành một vùng sương đen, hóa thành một vùng u ám.

Nếu đứng từ trên tường thành nhìn xuống dưới, sẽ chỉ thấy một vùng tối tăm sâu thẳm, chẳng thấy được gì trong thành nữa. Mà trong thành, ở một tích tắc này, Trần Cảnh lại cảm giác Phiên Thiên ẩn đi xa, chỉ còn giống như là ở chỗ đáy vực sâu nhìn từ bên ngoài vực có một chiếc lá cây hạ xuống.

Trần Cảnh biết, đây là Hư Linh ra tay. Chủ nhân thành Tần Quảng là Hư Linh, mà hắn giống như một con kiến nhỏ trong thành, tất cả đều là khổng lồ mà xa xôi như vậy.

Phiên Thiên Ẩn muốn bao trùm cả tòa thành Tần Quảng, muốn trấn áp cả thành. Đây là chuyện mà chủ nhân chiếc ẩn luôn muốn làm những năm gần đây, nhưng vẫn chưa thể làm được. Mỗi khi Nguyên Chân dựa vào Phiên Thiên ẩn trong tay, muốn hạ xuống, thì luôn cảm giác thành Tần Quảng biến thành hư ảo không thật. Ẩn hạ xuống có lẽ chỉ có thể rơi vào vực sâu vô tận. Cảm giác này chỉ xuất hiện sau khi y ra ẩn. Còn khi ẩn vẫn ở trên tay, y vẫn chỉ cảm thấy ẩn của mình có thể đập tan tòa thành này, xóa tên nó khỏi thế gian.

Thế nhưng khi ẩn vừa ra, y cảm giác được thành này hư ảo không thật, lại cảm thấy như một vực sâu cắn nuốt vạn vật, cho dù là Phiên Thiên ẩn có

che phủ được lớn hơn nữa, rơi vào trong đó cũng sẽ bị cắn nuốt. Cho nên những năm gần đây, thành Tần Quảng vẫn ở nơi này, Phiên Thiên ấn vẫn luôn không hạ xuống.

Y sẽ không làm chuyện không nắm chắc. Ấn không hạ, liền không tính thất bại.

Mà lần này lại khác. Ấn kia tựa như một đám mây đen vần vũ trên bầu trời. Từ trong mây đen đột nhiên chui ra một người. Người này mặc một thân đạo bào màu tím, đeo trên lưng một thanh kiếm vàng. Nhìn từ góc của Trần Cảnh, giống như là một người phàm ngẩng đầu nhìn một con chim bay trên chín tầng trời.

Chỉ nghe đạo nhân kia sau khi xuất hiện thì cất giọng nói:

- Bần đạo Huyền Nguyên Tử, nghe nói Trần Ti Vũ tái hiện thế gian, không khỏi vui mừng. Lúc trước vội vã gặp mặt, khó thấy phong thái chân chính của Trần Ti Vũ. Nhiều năm trước tới nay, vẫn luôn nghe truyền thuyết Trần Ti Vũ ở trong Linh Tiêu bảo điện trấn phong tu sĩ thiên hạ. Nay may mắn gặp mặt, muốn dựa vào ba tấc Hoàng Long kiếm trong tay lĩnh giáo thần thông của Trần Ti Vũ.

Dứt lời, gã nhấc tay rút kiếm trên lưng ra. Ánh vàng tràn ngập, tiếng kiếm ngân vang. Huyền Nguyên Tử lại ném kiếm trong tay lên giữa hư không tầm tối. Kiếm hơi dừng lại, sau đó xẹt qua bầu trời tối tăm mà đâm xuống vùng u ám trong thành.

Từ chỗ của gã có thể dễ dàng nhìn thấy người duy nhất trong thành Tần Quảng, chính là Trần Cảnh đứng dưới vùng đáy tối đen, bốn phía đen kịt.

Trong lòng của gã, lúc này Trần Cảnh chỉ sợ đã bị thần uy của Phiên Thiên ấn chế ngự rồi. Dù cho không chế ngự, thần thông cũng sẽ bị giảm dưới Phiên Thiên ấn. Ở dĩ vãng, lúc Phiên Thiên ấn hạ xuống, rất nhiều người tu hành có pháp lực thần thông không hề yếu, cũng chỉ biết ngẩng

đầu nhìn ẩn hạ xuống, như quên cả chống cự. Lại có người dù muốn chạy trốn, nhưng dưới ẩn, ngay cả thuật độn cũng không sử dụng được. Bởi vì hư không đã bị Phiên Thiên ẩn phong cấm cả.

Đây cũng là chỗ đáng sợ của Phiên Thiên ẩn.

Hoàng Long kiếm lóe lên mà xuống, chỉ trong một tích tắc đã xẹt qua hư không sâu thẳm, xuất hiện trước mặt Trần Cảnh. Huyền Nguyên Tử mừng rỡ, thầm nghĩ: "Quả nhiên pháp lực của hãn giảm đi, lại đã không thể hành động."

Hoàng Long kiếm phát ra hào quang chói mắt, một màu vàng chói lọi chiếu sáng khắp không gian.

Vèo...

Một kiếm đâm xuống.

Yết hầu.

Gã là muốn cắt đầu.

Nhưng tại lúc kiếm đâm tới, Trần Cảnh vốn đang đứng bất động lại đột nhiên cúi đầu, căn lên trên Hoàng Long kiếm. Trong lòng Huyền Nguyên Tử chấn động, giống như bị người căn lên tim gan. Gã kinh hãi, thúc giục Ngự Kiếm quyết, Hoàng Long kiếm lại phóng ánh hào quang chói mắt. Nhìn từ không trung, một màn này giống như một con rồng vàng bị một người đứng ngây ngốc bất động căn một ngụm nuốt đầu. Nhìn qua cực kỳ quỷ dị mà rung động. Nhất là người kia đang đứng bất động ở dưới vực sâu không đáy, giống như một ma vật.

Rắc...

Huyền Nguyên Tử cảm giác tim của mình bị căn nát, thân thể run lên.

Trong tai gã lại truyền đến tiếng của Trần Cảnh:

- Kiếm khí lộ ra ngoài, người còn kém quá xa.

Đứt lời, chỉ thấy Trần Cảnh phun ra. Hoàng Long kiếm kia bay ngược lại, hóa thành một luồng sáng như sao băng xẹt qua bầu trời. Mũi kiếm đã không còn, khiến tiếng kiếm phá hư không càng thêm chói tai. Huyền Nguyên Tử muốn thu hồi Hoàng Long kiếm, tay bấm pháp quyết, trong tay tỏa ra ánh sáng xanh óng ánh, một tay chộp ra. Nhưng qua kiếm kia lại vạch một đường qua tay gã, cổ tay gã tức thì đứt đoạn...

A...

Trong lòng gã kinh hãi vạn phần, trong mắt tràn đầy sợ hãi. Một ánh kiếm thoáng hiện cắt tới cổ họng của gã. Gã vội vàng nghiêng người, vọt ngược lên trời, muốn trốn vào Phiên Thiên ấn mà bỏ chạy. Lại có ánh kiếm khác nháy mắt chém tới trán của gã, theo đó đầu gã bay lên, rớt xuống trong bóng tối.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 30: Từ Nay Năm Xưa Đã Là Cảnh Cũ (*)

oOo

Tuy rằng pháp lực của Trần Cảnh chưa hồi phục nhưng cảnh giới của hắn thì vẫn như xưa. Trần Cảnh cắn đứt kiếm Hoàng Long, cũng đã phong ấn luôn ý thức của Huyền Nguyên Tử bám ở trên đó. Đồng thời thuận thế lưu lại thần niệm của mình ở trên thân kiếm, ngự kiếm chém giết đối phương. Ngay lúc này, trên mặt đáy của ấn Phiên Thiên ấn xuất hiện một gương mặt người, mặt vuông trán rộng, râu dài màu đen, lông mày rậm, môi dày. Chỉ cần nhìn qua bề ngoài đều sẽ biết ngay đây là một người rất nghiêm túc. Trần Cảnh cũng nhận ra người này, và cũng rất hiểu ông ta, đương nhiên mọi thứ hắn biết chỉ là ở quá khứ.

Hai người không chỉ gặp nhau một lần ở trong Lăng Tiêu bảo điện. Lần đầu tiên Trần Cảnh gặp ông ta là khi hắn trở về sông Kinh Hà. Khi đó hắn vừa mới đi ra khỏi thành Bá Lăng, vì không đè nén được rung động nên đã điều động linh lực sông Kinh Hà đánh thẳng lên Côn Lôn nhưng không được đành quay về. Lúc đó Nguyên Chân dùng một đại ấn ấn chứa tam vị chân hỏa muốn trấn áp hắn tại đáy sông Kinh Hà. Tam vị chân hỏa suýt chút nữa đã thiêu đốt sạch sẽ linh lực của sông Kinh Hà. Nhưng Trần Cảnh đã ngưng tụ được một điểm chân linh để chém đứt mối liên hệ giữa cái ấn và ông ta. Chính vì thế mới dập tắt được tam vị chân hỏa.

Sau đó khi gặp nhau trong Lăng Tiêu bảo điện, ông ta đã hoàn toàn thay đổi. Đại ấn của ông ta cũng đã thay thế bằng Phiên Thiên ấn thật sự. Tại thời điểm đó, ngoại trừ Nhật Diệu cùng Sư Tử Minh Vương thì tín ngưỡng của Nguyên Chân với Đạo môn là kiên định nhất. Trần Cảnh có thể nhìn

thấy sâu trong nội tâm của ông ta chỉ có một nguyện vọng duy nhất. Đó chính là phục hưng đạo môn. Ông ta rất kiên định với quyết định của mình.

- Bảy mươi năm mới gặp lại nhau. Vì sao người chỉ dám trốn trong thành không dám ra. Phong thái năm xưa trong Lăng Tiêu bảo điện đã đi đâu rồi.

Đầu người xuất hiện ở bên trên Phiên Thiên ấn, có một loại cao cao tại thượng như thể là ông trời đang nói chuyện với chúng sinh ở bên dưới. Mà Trần Cảnh ở sâu bên trong thành Tần Quảng chỉ giống như một con kiến hôi trong mắt ông ta.

Trần Cảnh ngẩng đầu lên. Hắn có một cảm giác rất đặc biệt. Lúc này hắn không cảm thấy mình rất nhỏ bé, cũng không phải là sợ hãi. Hắn đã không biết đến sự sợ hãi từ rất lâu rồi. Hắn cảm thấy mình giống như đang một mình đối mặt với bóng tối khi bầu trời sập xuống.

- Người còn chưa phải là trời, Phiên Thiên ấn của người cũng không phải là trời. Cho nên người không thắng được ta. Bảy mươi năm trước ta có thể đánh bại người nhanh đến mức mà người còn chưa kịp sử dụng ấn Phiên Thiên. Bây giờ, pháp lực của người tăng mạnh, pháp lực của ta còn chưa hồi phục. Nhưng ta vẫn có thể khiến Phiên Thiên ấn của người không có cơ hội sử dụng được.

Tiếng nói của Trần Cảnh vọng lên từ tận cùng trong thành Tần Quảng. Thanh âm từ rất xa truyền ra nhưng lại rõ ràng như khi hai người đứng cạnh nhau nói chuyện.

- Nếu như vậy, sao người không dám đi ra khỏi thành. Chỉ cần người có thể chịu được một ấn thì ta sẽ lập tức quay lại dương thế, mãi mãi không bao giờ đặt chân vào âm thế nữa bước.

Nguyên Chân đạo nhân xuất hiện ở dưới đáy Phiên Thiên ấn nói.

Ngay khi ông ta nói xong, Phiên Thiên ẩn từ từ bay lên cao, càng lúc càng mờ nhạt rồi biến mất.

Ngay khi Phiên Thiên ẩn biến mất, thành Tần Quảng cũng chậm chậm hiện ra. Lúc trước thành Tần Quảng chỉ là một đồng hỗn độn màu đen thì bây giờ một tòa thành đã xuất hiện rõ ràng. Hư Linh cũng xuất hiện ngay giữa không trung. Nàng vừa xuất hiện thì lập tức nói:

- Theo truyền thuyết, Phiên Thiên ẩn do chính Ngọc Thanh đạo tổ tế luyện núi Bất Chu tạo thành. Phi thường nặng nề, thế gian không có thứ gì chịu nổi một ẩn. Ngọc Thanh đạo tổ còn tế luyện vài loại cấm pháp vào đó khiến cho mỗi khi Phiên Thiên ẩn đánh xuống, kẻ địch rất khó chạy trốn được. Mấy năm gần đây, ông ta dựa vào ẩn này để tung hoành trong thiên địa. Rất ít người có thể tránh được một ẩn của ông ta.

- Mấy năm nay tung hoành trong thiên địa? Không phải ông ta luôn luôn ở cõi âm sao?

Trần Cảnh hỏi lại.

- Không phải. Ba người bọn họ thay phiên nhau, mỗi mười năm đổi một lần. Lúc này đến lượt Nguyên Chân đạo nhân là chủ đạo, hai người khác là phụ.

Hư Linh trả lời.

- Nếu là thế, chắc ông ta vẫn thường xuyên quay lại dương thế.

Trần Cảnh nói.

- Đã từng có hai kẻ thuộc mười ba yêu trong trời đất chết dưới Phiên Thiên ẩn của ông ta. Nghe nói đều không thể đỡ được một ẩn.

Hư Linh lại nói.

Trần Cảnh im lặng một lúc, nói:

- Cô hy vọng ta không đi.
- Người vừa mới tỉnh lại, pháp lực vẫn chưa hồi phục.

Hư Linh nói tiếp. Tuy nàng không nói rõ, nhưng ai cũng hiểu nàng đang khuyên Trần Cảnh không nên đi ra ngoài lúc này. Theo lý mà nói, bây giờ tốt nhất là Trần Cảnh không nên đi ra ngoài. Hắn đã ngủ say suốt bảy mươi năm, mà đối phương lại tu hành từng đó thời gian. Pháp lực của ông ta tăng mạnh, nên dù trước kia có chênh lệch thì có lẽ hiện tại đối phương đã vượt qua hắn. Chính vì thế Hư Linh mới khuyên Trần Cảnh như vậy. Ngay khi hắn nhớ kiếm Hoàng Long ra, nàng cũng cảm thấy khí tức của Trần Cảnh đã yếu đi rất nhiều so với trước kia. Đó là lí do khiến nàng rất lo lắng cho hắn.

Trần Cảnh cười cười. Nàng chỉ nghe thấy tiếng cười, nhưng không thấy nét mặt của hắn.

Hắn nói:

- Cô yên tâm. Tuy rằng pháp lực của ta chưa hồi phục nhưng ta cảm thấy bản thân đang cực kì tốt. Dù cho trước kia cũng không thể bằng bây giờ.

Hắn nói xong thì quay người đi về phía trước. Hắn vừa đi vừa nói:

- Cô đã thủ ở đây được bảy mươi năm. Hiện tại ta sẽ vì cô mà rời thành trăm tướng. Mở cửa thành phía Đông cho ta, cô chỉ cần đứng trên đầu tường quan sát là được. Nếu có trống, đánh vang lên cho ta, còn nếu như có kèn hiệu, thì hãy thổi lên cổ vũ ta.

Không biết từ lúc nào, ở dưới chân Trần Cảnh đã tản ra khói đen. Không ai thấy được chân của hắn bước đi mà chỉ thấy vai của hắn hơi dao động thì thân thể đã tiến về phía trước. Theo mỗi bước đi của hắn, đường phố ở

trước mặt bỗng chuyển từ mờ lung thành rõ ràng. Trong không gian yên tĩnh này, giống như chỉ có một mình hần bước đi. Những nơi hần đi qua thì lại có khói đen bao phủ, che kín hết từ đường xá đến phòng ốc. Khói đen chậm rãi ngưng tụ thành một người. Lúc đầu người đó rất lớn, nhưng lại chầm chậm phân tán thành một người nhỏ hơn nhưng càng lúc càng ngưng thật hơn trước. Mặt mũi và y phục của người đó cũng từ từ rõ ràng.

Một người luôn phải đi về phía trước, không quay đầu nhìn lại.

Nhân sinh vốn dĩ không thể quay lại từ đầu. Dù vậy, thỉnh thoảng chúng ta dừng lại và quay đầu nhìn lại, đột nhiên nhận ra rằng hóa ra quá khứ của chính mình là phong cảnh đẹp nhất trên đời.

Một cánh cửa thành xuất hiện ngay phía trước mặt Trần Cảnh. Hần đi ra bên ngoài.

Nghe nói mười điện ở cõi âm đều do điện Tổ vu của Vu tộc biến thành. Hần không biết thành Tần Quảng có nguồn gốc từ điện nào. Điện Tổ vu vô cùng thần bí, tuyệt đối không hề kém cạnh so với Phiên Thiên ấn. Chỉ cần Hư Linh vẫn ở đây, Phiên Thiên ấn chắc chắn không thể đánh xuống được. Nếu miễn cưỡng hạ ấn xuống, có lẽ sẽ không lấy về được.

Hư Linh không thể rời khỏi thành. Trần Cảnh đã đến, hần không thể khoan nhượng. Hơn nửa ngày xưa trước mặt Trần Cảnh, Nguyên Chân chỉ là một kẻ yếu. Bây giờ ông ta lại dám trực diện khiêu khích, Trần Cảnh không thể nào bỏ qua được. Thần và tiên không phải là kẻ đoạn tuyệt hết tình cảm. Bọn họ cũng có hỉ nộ ái ố. Bọn họ chỉ là một đám người truy cầu tín ngưỡng của bản thân. Tín ngưỡng này khác hẳn so với tín ngưỡng của con người thờ phụng thần linh. Thần và tiên thờ phụng chính là truy cầu hoặc mộng tưởng của bản thân. Bọn họ không ngừng nỗ lực để đạt được điều đó. Đây cũng là một loại tu hành.

Tâm của mỗi thần linh đều sẽ có hai chữ che chở. Tâm của mỗi vị tiên đều truy cầu sự tự do.

Trần Cảnh bước ra bên ngoài thành Tần Quảng. Hắn quay đầu nhìn lại thì thấy binh sĩ mặc giáp màu đen đứng thành hàng chỉnh tề ở trên tường thành. Hư Linh đứng ở trung tâm. Nàng vẫn mặc váy màu đen. Hai con khỉ mặt chó đứng ở hai bên. Bọn nó còn chưa hóa hình, vẫn là hình dạng con thú. Không biết có phải nguyên nhân là do sinh linh ở dương gian nhưng lại tu hành ở cõi âm hay không mà bọn nó đều có một loại khí tức quý dị, mỗi khi hai mắt chớp chớp đều sẽ xuất hiện ánh sáng màu đỏ đậm như máu.

Tại không trung phía đằng sau bọn họ, một cái trống thật lớn đặt trên giá. Mặt trống đen kịt. Trên thân trống điêu khắc các loại mãnh thú. Một con quỷ vương đầu có sừng, tóc đỏ đứng ở trước cái trống. Tay nó cầm hai cái xương đùi rất lớn của một loài thú nào đó.

Ở ngay bên cạnh là một cái kèn lệnh trôi nổi trong khói đen. Trong khói đen là cái gì thì Trần Cảnh chỉ thoáng liếc qua nên không thể thấy rõ. Hắn chỉ liếc mắt một lần rồi lại nhìn về phía Hư Linh. Lúc này nàng trông cực kì anh dũng, đầy khí tức khoáng đạt. Binh sĩ vây quanh dày đặc khiến nàng giống như một vị quân vương của bóng tối. Mặc dù bầu trời đen tối, thế giới không có chút ánh sáng nào nhưng nàng vẫn như đang đứng ở giữa chín tầng trời.

Trần Cảnh nhìn thấy tình cảnh lúc này, đột nhiên trong lòng hắn cảm thấy kiêu ngạo. Hắn xoay người, nhìn về phía hành dinh như ngọn núi ở phía xa, trong lòng đột nhiên thốt thức: “Đằng đằng bảy mươi năm, tình dậy sau giấc ngủ dài. Không biết thiên địa ra sao, nhưng tâm ta vẫn như cũ.”

Ngay khi hắn xoay người, đằng sau lập tức vang lên tiếng trống, tiếng cờ bay phần phật.

Cường giả đương nhiên có ngạo khí của cường giả. Trần Cảnh cũng không ngoại lệ. Người có thể trở thành cường giả thì cuộc sống của kẻ đó chắc chắn là một cuộc chinh phạt. Không riêng gì Trần Cảnh mà bất luận ai cũng đều như thế. Không ai có thể ngộ đạo ngay từ khi vừa mới tỉnh tọa ở luyện khí rồi trở thành cường giả tuyệt đỉnh ngay được. Trần Cảnh có sự kiêu ngạo của mình, Nguyên Chân cũng thế. Cho nên ngay khi Nguyên Chân nhìn thấy Trần Cảnh thì chắc chắn hai người phải có một trận chiến. Ông ta phải đánh thắng hẳn để xóa đi hai lần trải qua thất bại của mình trước Trần Cảnh.

Một đám khói màu đen bao phủ dưới chân Trần Cảnh. Thân thể hắn động nhẹ thì nhoáng cái đã biến mất, rồi xuất hiện ở nơi khác cách chỗ cũ ba dặm. Khói đen tản ra hóa thành năm con tiểu quỷ. Chúng quỳ xuống bái lạy Trần Cảnh rồi ngay lập tức biến mất.

Một người đứng ở sườn núi không cao gần đó. Mặt ông ta hình chữ điền, lông mày rậm, trán rộng môi dày, chòm râu đen mềm mại rủ xuống trước ngực. Ông ta đứng ở trên cao nhìn xuống, tay cầm một đại ấn có bề ngoài cổ xưa.

Ngay khi thấy Trần Cảnh, ông ta nhìn hẳn một lúc rồi nói:

- Người không nên tới. Ít nhất cũng không nên đến vào lúc này.
- Đúng không? Có cái gì gọi là nên với không nên chứ? Lúc nào thì mới gọi là đúng thời điểm?

Trần Cảnh hỏi.

Nguyên Chân nhìn Trần Cảnh. Ông ta giống như chúa tể của nơi này. Ở phía sau ông ta, trận doanh Thiên binh tỏa ra ánh sáng màu xanh sặc sỡ thẳng lên tận trời. Khí tức của nơi đó dung hợp với cơ thể của ông ta làm cho Nguyên Chân tỏa ra khí tức lẫm liệt, uy nghi đến mức khiến người khác không thể khinh nhờn.

- Người đã đến rồi thì sẽ phải chết. Chính vì thế người không nên tới đây. Nếu người đợi pháp lực của mình khôi phục rồi đến thì người còn có cơ hội để liều mạng. Chính vì thế nên người tới không đúng lúc.

Nguyên Chân nghiêm túc trả lời câu hỏi vặn của Trần Cảnh.

- Ha ha...

Trần Cảnh cười lớn. Thân thể hắn đứng yên, miệng không mở nhưng lại có tiếng cười phát ra. Trong không trung, theo sự xuất hiện tiếng cười của hắn thì khói đen hội tụ tạo thành một cái miệng ngửa lên trời cười lớn. Cái miệng đó cực kì to lớn nhưng không có răng.

Nguyên Chân nhìn thấy cảnh này thì biết rằng mình đang bị đối phương chế giễu. Ông ta cảm thấy tức giận, nhưng trên mặt vẫn bình thản. Từ trước tới nay, ông ta vẫn luôn không bao giờ thể hiện cảm xúc trong lòng ra bên ngoài để khiến người khác biết được.

Trần Cảnh nói tiếp:

- Người cảm thấy đứng ở trên cao một chút thì có quyền phán xử người khác hay sao. Nếu thế sao người không biến Phiên Thiên ấn thành núi Bất Chu. Lúc đó người có thể đứng ở đỉnh cao nhất, như vậy thì tất cả mọi người đều sẽ phải ngưỡng mộ nhìn lên.

- Pháp lực của người chưa hồi phục nên người không bằng ta. Phiên Thiên ấn đánh xuống thì bất kì vật gì đều bị ép thành bột phấn. Người không thể chống lại được. Biện pháp duy nhất để người có thể chiến thắng ta đó là dùng tới pháp thuật người sử dụng ở Lăng Tiêu bảo điện. Nhưng ta bây giờ đã khác ngày xưa. Lúc này người nói những lời kia chỉ đơn giản là muốn ta kích động để nhân cơ hội thi triển pháp thuật đó. Tốt nhất người hãy buông bỏ ý nghĩ này đi. Lúc này, tình cảnh cũng giống như bảy mươi năm trước nhưng vị thế của người đã khác. Khi đó người từng bảo sư thúc

Triệu Tiên một câu “chân nhân già rồi.” Bây giờ ta có một câu nói tặng cho người.

- Mời nói.

- Đáng tiếc một thời phong vân tan. Từ nay năm xưa đã là cảnh cũ.

----- oOo -----

(*) Nguyên văn:

Tòng thử Trần niên thị cự Cảnh -> tách tên Trần Cảnh ra để châm chọc.

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 31: Nhẹ Thối Ẩn Tung Bay

oOo

Nguyên Chân như đang than thở, khuôn mặt thể hiện rõ sự tiếc nuối. Ông ta vừa nói xong, Phiên Thiên Ẩn trên tay lập tức hóa thành một vầng ánh sáng màu xanh chói mắt, rồi biến mất. Bầu trời đột ngột tối sầm, một quả ẩn lớn như núi xuất hiện. Nguyên Chân chẳng biết đã biến mất từ lúc nào rồi, chỉ còn một đại ẩn khổng lồ đang đè xuống một tượng đá hình người đứng ở trên mặt đất.

Tiếng trống trận và kèn lệnh đang sục sôi, hùng tráng từ phía trên đầu tường thành Tần Quảng truyền đến giống như tâm tình của Trần Cảnh lúc này. Cái đầu tượng đá của hắc ngẩng lên lúc Phiên Thiên ẩn xuất hiện trên bầu trời, đôi mắt tượng đá vô hồn như có ánh nước vận chuyển. Hắc như không chỉ đang nhìn Phiên Thiên ẩn trên bầu trời, mà còn như là từ dương gian nhìn lên tòa Thiên cung trên chín tầng trời.

Thời gian trôi qua thật nhanh. Mới đây thôi hắc vẫn chỉ là một hậu bối tân nhân, bây giờ đã trở thành đối tượng để kẻ khác khiêu chiến.

Tại bảy mươi năm trước, hắc quá chói mắt, huy hoàng là vậy. Hắc đã trấn áp tất cả những kẻ tu hành mạnh nhất trong thiên hạ, bất kể Tiên Thần Yêu Ma, hay Vu Phật Đạo Linh ngay cả khi bọn họ còn chưa kịp nói một lời ở Lăng Tiêu bảo điện.

Hắc chỉ mới vừa nhắm mắt, đến khi mở mắt thì bảy mươi năm đã trôi qua. Thiên địa đã thay đổi.

Hắn nhìn lên Phiên Thiên ấn như trời sập ép xuống. Hoàn cảnh bây giờ khác hoàn toàn so với khi hắn ở trong thành Tần Quảng. Trước đó hắn chỉ cảm thấy một loại trói buộc nhàn nhạt, vì gần như toàn bộ uy áp cùng cấm pháp của Phiên Thiên ấn đều nhờ Hư Linh dựa vào thành Tần Quảng ngăn lại. Còn bây giờ, hắn đang một mình đối mặt.

Hắn cảm thấy bản thân mình giống như bị chôn xuống đất. Uy áp và trói buộc nặng trĩu khiến hắn không thể động đậy. Linh khí ở âm giới vốn không có nhiều tác dụng với Trần Cảnh, bây giờ lại không thể cảm ứng được chút nào. Không gian ở phía dưới chiếc ấn giống như một vùng sinh cơ tịch diệt. Đột nhiên mặt đất chấn động rồi thụt xuống. Mặt đất không phải bị hạ xuống, mà bề mặt trở nên xấp phẳng như bị lực ép nặng nề nén lại.

Đồng thời, vào lúc này Trần Cảnh nhìn thấy rất nhiều phù văn màu vàng xuất hiện giữa hư không. Hắn hiểu ra chính những phù văn này khiến cho người ở dưới ấn không thể nào thoát đi. Cấm pháp do chính Nguyên Thủy đạo tổ tế nhập vào trong ấn để ngăn chặn tất cả độn thuật trên thế gian. Đương nhiên, uy lực bao nhiêu còn phải dựa vào người sử dụng Phiên Thiên ấn và người bị trấn áp ở bên dưới có tu vi như thế nào. Dưới đáy của Phiên Thiên ấn, ngoại trừ hai chữ "Phiên Thiên" thật lớn, còn có những đường vân đan kín, giống như là lưới thiên đạo mà Trần Cảnh từng thấy ngày trước.

Hư Linh đứng ở đầu tường nhìn về phía này. Nàng có thể nhìn thấy một người ở dưới đất ngẩng đầu nhìn lên Phiên Thiên ấn đang ép xuống. Người đó ngây ra như phỗng, đứng im tại chỗ. Ở phía trên chiếc ấn, Nguyên Chân đạo nhân đang liên tục thi triển rất nhiều pháp quyết. Chỉ có ở phía xa mới có thể nhìn thấy hóa ra ông ta đang ở phía trên đại ấn. Từ phương hướng của nàng, có thể nhìn thấy không gian phía dưới chiếc ấn đang vặn vẹo rồi tạo thành một cái lồng giam cầm mọi thứ bên trong.

Gió gào thét khắp bốn phía, trong đó còn có tiếng niệm pháp chú của Nguyên Chân vang lên.

Phiên Thiên ấn ép xuống cực nhanh. Ngay khi vừa rời khỏi bàn tay của Nguyên Chân thì đã hóa thành một ngọn núi khổng lồ đè xuống. Mà lúc này, đột nhiên Trần Cảnh lại nói:

- Ngoại vật, có gì đáng để nói cơ chứ.

Giọng nói của Trần Cảnh không lớn, rất bình thường. Nhưng vào tai Nguyên Chân đạo nhân lại cảm thấy không tầm thường. Giọng nói đó giống như một loại ma lực vang lên ở tận trong suy nghĩ của ông ta. Mỗi một người tu hành đều có quyền quyết định mình muốn hoặc không muốn nghe bất cứ thứ gì. Khi bọn họ cảm thấy trong âm thanh ẩn chứa pháp thuật thì sẽ dùng ý niệm của mình ngăn lại pháp thuật và chỉ nghe thanh âm. Mỗi người tu hành đều biết cách ẩn giấu pháp thuật vào âm thanh. Đạo môn còn có một pháp thuật tương tự có tên là Hoán Linh chân ngôn. Chỉ cần một tiếng chân ngôn cũng có thể đánh gãy chú ngữ pháp thuật khác, đánh gãy suy nghĩ của kẻ địch. Nam Cực Trường Sinh đại đế ở phủ Thần Tiêu Ngọc Thanh đã từng dùng đạo linh quát ra một tiếng Hoán Linh chân ngôn.

Tuy rằng Trần Cảnh dùng Hoán Linh chân ngôn, nhưng hẳn lại không biết nó có tên như vậy.

Đạo môn có Hoán Linh chân ngôn dùng để chặt đứt pháp thuật cùng suy nghĩ của người khác nên đương nhiên cũng có biện pháp để chống lại. Nguyên Chân cũng biết loại pháp thuật này. Đó chính là Đoạn Thức Cấm Thính pháp. Pháp thuật này rất đặc biệt, chỉ cần nhập môn là có thể học tập, không yêu cầu pháp lực nhưng có người chỉ cần một đêm đã tu thành, có người thì phải mất mấy chục năm. Pháp thuật này cần người học hiểu được ý, chứ không ở cố gắng.

Phái Thiên La không phải Đạo môn chính tông nên Trần Cảnh tự nhiên không biết những điều này. Nguyên Chân lại là loại người chỉ cần một đêm đã học được Đoạn Thức Cấm Thính pháp. Ông ta đã dùng pháp thuật này để chống lại nhiều loại chú ngôn pháp thuật. Dù cho không thể ngăn cản thì cũng làm suy yếu uy lực chú thuật của đối phương. Âm thanh của Trần Cảnh lại cực kì thuần nhất, không chứa bất kì một loại pháp thuật nào, không có cảm xúc ẩn bên trong. Nhưng âm thanh thuần nhất này lại như một thanh kiếm, đâm nát Đoạn Thức Cấm Thính pháp của Nguyên Chân, rồi đâm thẳng vào lòng ông ta, chui lên linh hồn ông ta. Ngay khi âm thanh này xuất hiện, trên đầu Trần Cảnh cũng có một vầng thần quang, bên trong đó ẩn hiện một pho tượng đá.

Khi Nguyên Chân nhìn thấy tượng đá bèn lập tức cảnh giác hơn. Ông ta không ngờ pháp thuật của Trần Cảnh lại thần dị và khó lòng phòng bị đến vậy.

Ông ta nhắm mắt lại, phong cấm lục thức của mình. Hình ảnh của tượng thần vẫn xuất hiện ở trong suy nghĩ của Nguyên Chân, tuy đã mờ nhạt đi rất nhiều nhưng vẫn không thể tiêu trừ hết được. Ông ta niệm pháp quyết, điều khiển Phiên Thiên ẩn tiếp tục ép xuống bên dưới. Tuy Nguyên Chân đã đóng hết lục thức, để ý niệm của Trần Cảnh xâm nhập trong lòng nhanh chóng thối lui nhưng ông ta vẫn nhận biết tất cả mọi thứ xung quanh. Ông ta có thể thông qua Phiên Thiên ẩn nhìn thấy trời đất, nhưng cũng không quá rõ ràng cho lắm.

Trần Cảnh vẫn đang ở phía dưới Phiên Thiên ẩn. Đột nhiên ông ta cảm thấy có ý niệm xâm nhập vào bên trong ẩn.

Linh bảo tiên thiên luôn ẩn chứa pháp tắc trời đất. Đây cũng là nguyên nhân tại sao rất nhiều người chiếm được chúng thì thực lực đều tăng mạnh. Phiên Thiên ẩn không bao hàm thiên địa pháp tắc nhưng nó ẩn chứa một không gian riêng mà các loại linh bảo hậu thiên không có được. Nơi đó

giống như một tòa động phủ, có lẽ đã được tạo thành ngay trước khi luyện chế thành ấn.

Động phủ này cũng không phải là không gian chân thực, cũng giống như đan điền ở trong thân thể của Trần Cảnh. Nó chính là nơi mà thần niệm của chủ nhân Phiên Thiên ấn ký túc để khống chế pháp bảo này. Chỉ cần chiếm nơi này là có thể khống chế cả Phiên Thiên ấn. Chỉ là hiện tại động phủ này đã bị một luồng thần thức của Nguyên Chân chiếm cứ.

Phiên Thiên ấn ép xuống ngay phía trên đầu Trần Cảnh, còn hắn vẫn đứng im tại chỗ và ngẩng đầu nhìn lên.

Thế giới bên trong Phiên Thiên ấn là một vùng hỗn độn. Có một người ngồi xếp bằng ở bên trong một vùng ánh sáng tại trung tâm nơi này. Đó chính là thần thức của Nguyên Chân. Tay ông ta đang niệm pháp quyết giống y hệt bản thân ông ta đang bấm niệm ở bên ngoài. Đột nhiên, ông ta mở mắt ra, nhìn thấy ở trong hỗn độn phía xa bên ngoài có một người đang từ bóng tối bước đến. Càng lúc càng gần, chỉ trong chớp mắt đã đến ngay gần phía trước mặt ông ta. Nguyên Chân vẫn im lặng. Ông ta đương nhiên biết Trần Cảnh muốn cướp đoạt ấn Phiên Thiên của mình. Lúc này ông ta cảm thấy cực kì hoảng sợ. Trước đó, ông ta chỉ lo phòng thủ bản thân mà không nghĩ ra mục đích thật sự của Trần Cảnh lại là Phiên Thiên ấn. Dĩ nhiên luồng thần niệm ở bên trong Phiên Thiên ấn yếu hơn so với bản thể không ít.

Cách ứng phó của Trần Cảnh là tránh nặng tìm nhẹ, nhưng trong tích tắc lúc Phiên Thiên ấn hạ xuống lại muốn đoạt đi khống chế của nó, thì lại hết sức khó khăn.

Người đi đến không phải con người mà là một pho tượng đá bị ánh sáng mờ lung bao phủ. Ở trong không gian hỗn độn, u ám này thì lại càng đầy khác thường.

Nguyên Chân không thèm nói bất kì một lời sáo rỗng nào cả mà ngay lập tức quát to:

- Cấm.

Ở trong không gian hỗn độn ngay lập tức xuất hiện một chữ “cấm” cực kì to lớn. Chữ “Cấm” này không phải văn tự bình thường mà là cấm pháp do Nguyên Thủy đạo tổ dung luyện vào khi luyện chế Phiên Thiên ấn. Mục đích là để phòng ngừa kẻ địch có pháp lực cao hơn dựa vào thần niệm để chui vào ấn, duỗi ý thức của chủ nhân ấn ra ngoài. Chữ "Cấm" như sấm sét, xẹt qua không gian đen kịt.

"Xẹt... Ầm!"

Tượng đá bị vỡ tan thành nhiều phần. Ánh chớp trong chữ "Cấm" không dừng lại mà vẫn tiếp tục lao đi đến tận phía xa trong hư vô.

Ngay khi tượng đá bị đánh nát, Nguyên Chân như nhìn thấy một ánh mắt xuất hiện, nhìn ông ta. Ông ta lại mơ hồ thấy được hình ảnh của vạn dân cầu nguyện chợt lóe rồi biến mất. Cảm giác mình đang đối diện với hình ảnh vạn dân cầu nguyện ẩn bên trong một vùng hư huyền rộng lớn. Bên tai ông ta lại như đang nghe thấy vô số người cầu khẩn, vô số hình ảnh đập vào trong mắt.

Ông ta cảm thấy kinh hãi, lập tức cố gắng thủ vững đạo tâm.

Năm đó, trong Linh Tiêu bảo biện, ông ta bị trấn phong trong nháy mắt. Sau đó ông ta đã đến hỏi Trường Sinh đạo quân pháp thuật đó là gì và làm sao để chống lại.

Trường Sinh đạo quân trả lời rằng, đó không phải pháp thuật. Nếu ông ta gặp lại thì chỉ cần dùng tốc độ nhanh nhất đánh chết kẻ địch, và không nên bị kích động đạo tâm. Chỉ cần cố gắng giữ vững đạo tâm của mình thì kẻ địch cũng không thể làm gì được.

Đúng lúc này, tiếng nói của Trần Cảnh lại vang lên:

- Một vị thần linh, là cần phải bảo vệ tất cả sinh linh chư thiên. Người thấy có đúng không?

Giọng nói của hắc lưu loát, thuần túy như màn đêm yên tĩnh. Đây chính là câu nói mà Trần Cảnh muốn nói từ bảy mươi năm trước. Đáng tiếc lúc đó hắc chỉ giữ ở trong lòng không dám nói ra. Lúc này nói ra miệng, là lời lắng lại suốt bảy mươi năm, câu nói này phát ra từ tận sâu trong nội tâm của hắc, không mang theo cảm tình, chỉ có một loại chân thành thẳng vào nội tâm. Nguyên Chân vốn đang thủ chặt đạo tâm, sau khi nghe câu nói này đã lập tức bị phá vỡ. Giống như một luồng ánh kiếm lướt qua màn đêm đen tối. Nguyên Chân lập tức cảm thấy cực kì hoang mang, mất phương hướng, vô thức trả lời:

- Đúng vậy.

Ông ta vừa nói từ này ra khỏi miệng, sắc mặt của chân thân ở bên ngoài đã đại biến. Đột nhiên ông ta tự nhấn lên ngực một cái, phun ra một ngụm máu tươi. Máu tươi hóa thành một tờ huyết phù dán lên Phiên Thiên ấn. Ngay vừa rồi, thần niệm của ông ta ở trong ấn đã bị Trần Cảnh thay thế. Thậm chí suýt chút nữa cả bản thể cũng bị phong ấn. Ông ta đã phải chặt đứt mối liên hệ với Phiên Thiên ấn, nhưng lại không thể để Trần Cảnh đoạt được ấn nên đành phải dùng máu của mình làm Cấm Nguyên Huyết Linh phù phong ấn nó lại.

Ngay khi Cấm Nguyên Huyết Linh phù sắp dán lên Phiên Thiên ấn. Đột nhiên đại ấn lật ngược lại.

Phong vân biến sắc, như thể đất trời đảo ngược.

Từ lúc Nguyên Chân đột nhiên ra tay, đến khi Phiên Thiên ấn hạ xuống. Tất cả chỉ xảy ra trong tích tắc.

Không chỉ riêng Hư Linh đang đứng ở trên tường thành Tần Quảng quan sát, ở hai hướng khác cũng có người đang nhìn trận chiến này. Trong đó có hai người từng bị Trần Cảnh trấn phong ở Linh Tiêu bảo điện năm xưa. Bọn họ tất nhiên cũng muốn biết sau bảy mươi năm không có tung tích, bây giờ Trần Cảnh ra làm sao. Còn rất nhiều người khác chỉ nghe qua danh tiếng của Trần Cảnh chứ chưa bao giờ thực sự nhìn thấy hẳn.

Lúc này tất cả bọn họ đều kinh hãi. Bởi vì khi Phiên Thiên ấn ép xuống, Trần Cảnh vẫn đứng yên. Chỉ thấy đỉnh đầu hắn có ánh sáng hiện lên, bên trong là một pho tượng đá, sau đó lại biến ảo thành hình ảnh vạn dân cầu nguyện. Rồi ngay lập tức sắc mặt Nguyên Chân ở bên trên Phiên Thiên ấn biến đổi, phun ra một ngụm máu, ngưng kết ra Cấm Nguyên Huyết Linh phù.

Cũng chính lúc đó, Trần Cảnh đứng ở bên dưới thối một hơi. Từ miệng hắn, một luồng ánh sáng trắng bay vọt lên như một cơn gió, lại thổi cho Phiên Thiên ấn cuộn ngược lại.

Như lá cây hay chiếc lông chim bị gió thổi bay ngược lên trời.

Bên trên Phiên Thiên ấn, Nguyên Chân xoay người muốn chạy trốn. Hai tay ông ta xé mở hư không ở ngay bên cạnh. Một vầng ánh sáng trắng chói mắt chiếu ra từ bên trong cái khe đó. Ông ta nghiêng người rồi chui vào bên trong. Phía sau ông ta là Phiên Thiên ấn, vùng không gian chỗ đó cũng bị Phiên Thiên ấn cuốn vào trong, cuộn cuộn như bị một ngọn lửa thiêu đốt, lại giống như một vùng biển đang có lốc xoáy hoành hành.

Phiên Thiên ấn trở mình ép ngược xuống.

Từ trên cao đè xuống như trời sập. Ở bên dưới chiếc ấn không có một ngọn gió, nhưng ở bên ngoài thì như có cuồng phong gào thét, khói đen như nước ào ào từ bốn phía tràn tới.

Ở dưới ẩn đột nhiên có một người từ trong hư không rơi ra, nhìn cực kì hoảng sợ. Người đó còn chưa kịp rơi xuống đất thì lại ngay lập tức đưa hai tay xé mở hư không thoát đi. Nhưng ánh sáng trắng vừa xuất hiện lại vẩn vẹo, rồi lại biến mất.

Phiên Thiên ẩn rơi xuống.

Tuyệt thế vô song.

Nguyên Chân bị ép rơi xuống dưới mặt đất, mà Phiên Thiên ẩn theo sát phía sau đè xuống.

- Rất tốt. Người đã trở về. Thế giới này chỉ vừa mới có chút đặc sắc, làm sao có thể thiếu người được chứ.

Triệu Bán Yêu đứng ở trong đám đông phía xa cảm thán nói.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 32: Năm Tháng Lẳng Động

oOo

Trong Âm thể không phân ngũ hành, bốn chiều bất định. Không có đất - nước - lửa - gió, tất cả như là một thể giới còn chưa thật sự hình thành. Người không biết chỉ cho rằng trời đất này vốn phân âm dương, nhưng bọn họ lại không biết, trời đất đã từng không có Âm phủ, hoặc đúng hơn là phân giới tuyến không rõ ràng. Mà bây giờ thì âm dương hai nơi, cực kỳ rõ ràng.

Ngoài thành Tần Quảng ba dặm, một chiếc ấn lớn như ngọn núi áp xuống mặt đất. Chung quanh gió đen tuôn ra như sóng, vấy vùng bốn phía. Hư không trên cao lại như sụp đổ, hình thành một vòng xoáy thật lớn. Dưới ấn có một người đang không ngừng bay vọt lên, trên người không ngừng lóe tắt hào quang, kiệt lực muốn rời khỏi phạm vi một dặm dưới ấn nhưng lại không sao làm được.

Tại thời điểm sinh tử này, Nguyên Chân chẳng nghĩ ngợi gì nữa, toàn lực điều khiển Phiên Thiên ấn. Một món chí bảo luyện thành lúc hậu thiên như vậy tất nhiên sẽ có hai bộ khẩu quyết. Một bộ là sử dụng khi tế luyện điều khiển bình thường, còn bộ khác là dùng tới trong trường hợp bị người khác đoạt đi.

Lúc này Nguyên Chân từ trên không trung hạ xuống mặt đất. Nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện mặt của ông ta hướng lên Phiên Thiên ấn trên trời. Hai mắt, hai tay ông ta đều hiện ra hai tầng sáng xanh, ngưng mà không tán. Đồng thời miệng ông ta đang không ngừng mấp máy, nghe như có tiếng gào to

truyền ra, thế nhưng tiếng này lúc nặng nề lúc êm tai, chỉ có chung đặc điểm là cổ quái mà tối nghĩa. Người khác không thể từ trên thân Nguyên Chân cảm thụ được cái gì, chỉ có Trần Cảnh hiện tại có thể cảm thụ được, trong Phiên Thiên ấn có một luồng sức mạnh lấy thế dờn non lấp bể mà lao tới phía trung tâm nhất. Cũng chỉ có Trần Cảnh biết, lúc này, Phiên Thiên ấn có thể đổi chủ bất cứ lúc nào.

Trần Cảnh đoạt Phiên Thiên ấn là một quá trình cực kỳ ngắn. Hiện tại, ở quá trình tương tự lúc Phiên Thiên ấn hạ xuống, Nguyên Chân muốn đoạt lại Phiên Thiên ấn.

Đột nhiên, từ bên trong một hành dinh (nơi đóng quân tạm khi hành quân) cách đó vài dặm với mặt ngoài có hào quang xanh bao phủ, một lá cờ đen viền vàng thật lớn vọt ra. Trên mặt cờ có thêu một cây phủ màu vàng đất, trông cực kỳ chân thực, tạo vẻ nặng nề mà lại trang nghiêm.

Lá cờ này vừa xuất hiện, liền có một hàng tiếng pháp chú vang lên. Thế giới âm u mà trầm thấp này lập tức mù mịt trong sắc xanh. Pháp chú vang tiếng ông ông, giống như tiếng của một đám ong mật vỗ cánh, lại giống tiếng của một đám trẻ nhỏ cùng đọc kinh văn tiên hiền. Nghe vào trong tai, chỉ cảm thấy ấn chứa khí thế không gì sánh nổi, hoặc như có huyền bí viễn cổ giấu ở trong đó.

Lá cờ bay phấp phới, chiếc phủ vàng đất trên mặt cờ rung động, vọt ra khỏi mặt cờ, phóng lên cao ở trong sắc xanh cùng tiếng pháp chú ngân nga, rồi hóa thành một thanh linh phủ thật lớn, hào quang chói mắt. Một phủ từ trên cao bổ xuống, bầu trời tối đen như bị bổ rách, trong hư không xuất hiện một vết cắt trắng, tựa như âm thể bị cắt ra một cái khe.

Xẹt...

Âm thanh phủ phá hư không.

Sát khí kinh người nhập thẳng vào trong lòng.

Trần Cảnh cảm ứng được. Nhưng vừa cảm ứng được thì phủ kia đã bốc lên trên Phiên Thiên ấn. Phiên Thiên ấn không có một vết xước, mà đại phủ màu vàng đất cũng lập tức biến mất.

Luồng thần niệm mà Trần Cảnh gửi trong Phiên Thiên ấn lại nhìn thấy thanh cự phủ từ trên trời giáng xuống. Chỉ vừa thấy được, đã bị ánh phủ chém đứt, theo đó trời đất trước mắt biến đổi, Phiên Thiên ấn hóa thành một cái ấn nhỏ, trở xuống trên tay Nguyên Chân. Mà Trần Cảnh thì vẫn là Trần Cảnh, vẫn đứng ở chỗ đất trũng do Phiên Thiên ấn ép xuống trước đó, không hề nhúc nhích.

Thân hình Nguyên Chân bỗng lóe lên, xuất hiện ở cạnh chỗ đất đó, nhìn Trần Cảnh, cũng không nói chuyện. Qua rất lâu, đột nhiên ông ta phóng người lên, thẳng lên bầu trời tối đen kia. Phiên Thiên ấn trong tay ông ta áp một cái lên vùng mây mù. Ấn này tựa như chìa khóa, trong chớp mắt bầu trời bỗng nứt ra một cánh cửa lớn, từ đằng sau cửa chói lòa ánh sáng chỉ dương thế mới có. Nguyên Chân một bước bước ra, biến mất trong ánh sáng. Đây là ông ta tuân thủ lời nói trước đó, nếu bại thì trở về dương thế. Còn có trọn đời không vào cõi âm nữa không, thì phải đến sau khi ông ta chết mới biết được.

Mà ở ngoài đạo cung hành dinh cách đó vài dặm, vẫn chỉ thấy ánh sáng xanh mờ mờ lung. Lá cờ thêu hình đại phủ màu vàng đất đã biến mất, tựa như chưa từng phát sinh chuyện gì.

Xa xa, Triệu Bán Yêu cùng Nhật Diệu để quân phân biệt ở hai phương hướng bất đồng. Bọn họ nhìn nhau, lặng lẽ trao đổi. Bọn họ đang phán đoán tình trạng của Trần Cảnh, suy đoán Trần Cảnh có bị thương dưới một phủ kia không.

Ngay khi bọn họ muốn động thủ, lại có một luồng hào quang tối đen từ đầu tường chiếu xuống. Chỉ thấy trên không tòa thành không biết đã xuất hiện một cái đàn tế từ lúc nào. Trên đàn tế lại có một cái đài đá, trên đài đá

có một mặt gương thật lớn đang chiếu tới bên này. Ánh sáng tối đen chiếu vào trên thân Trần Cảnh. Lúc này Trần Cảnh mới xoay người, thân thể chộp lên, biến mất trong vòng sáng.

Bọn họ cuối cùng vẫn không quyết định được có nên ra tay hay không, cũng không biết Trần Cảnh rốt cuộc có thụ thương hay không.

Hư Linh cũng không biết Trần Cảnh có bị thương không, nên nàng muốn tiếp Trần Cảnh về thành Tần Quảng.

Trong thành Tần Quảng đã khôi phục lại cảnh ôn hòa trước kia. Trần Cảnh ngồi ở trong phủ thành chủ. Trong phủ không một bóng người, chỉ có Hư Linh với hân. Hư Linh nói:

- Đó là đội quân Tiên đạo thứ ba. Lúc trước ngăn trở chúng ta ở ngăn cách âm dương chính là đội quân Tiên đạo thứ mười chín. Chức trách chủ yếu của đội thứ mười chín là chụp bắt những tu sĩ tự ý xuất nhập âm dương hai giới. Đội mười chín lại phân làm hai. Ở dương thế quản việc bắt bớ, pháp bảo ngự sử tên là Thiên Cương sát. Còn pháp bảo ngự sử tại âm thế tên là Địa Sát vong.

Trần Cảnh lắng lắng nghe. Hư Linh tiếp tục nói:

- Trong đội thứ ba có một bảo vật tên là Càn Nguyên Thí Thần phiến, chuyên tổn thương tinh hồn, thần hồn của người tu hành. Ta sợ ngài gặp chuyện.

- Ta biết.

Trần Cảnh nói.

- Ta không ngờ trong hành dinh kia còn có bảo vật như vậy, không kịp đề phòng, bị diệt mất thần niệm ta để trong Phiến Thiên ấn.

Hư Linh biết khẳng định không đơn giản như Trần Cảnh nói. Phiên Thiên ấn không phải là linh bảo đơn giản, mà là Đạo tổ lấy núi Bất Chu tế luyện mà thành. Chỉ gửi vào một luồng thần niệm tuyệt đối không thể khống chế được.

Trần Cảnh đột nhiên nói:

- Bảy mươi năm trước, ta đột nhiên tiến vào một loại ý cảnh rất đặc biệt. Loại ý cảnh này không làm pháp lực của ta tăng nửa phần nhưng ta lại có một loại cảm giác, cho dù trời đất này lật chuyển thì vẫn có thể không tiêu vong. Chia lìa một luồng thần niệm, lại có thể viên dung chính mình.

Hư Linh nói:

- Đây là cảnh giới gì?

Trần Cảnh trả lời:

- Ta là thần linh, khẳng định không thể tu ra nguyên thần. Cho nên kia không phải dấu hiệu nguyên thần sắp thành. Bởi vậy ta gọi đó là tiểu viên dung.

- Tiểu viên dung? Viên dung là gì? Pháp thuật? Hay là tín ngưỡng nguyện lực cùng pháp lực bản thân?

- Cũng không phải, viên dung chính là tâm cùng ý của mình. Lúc đó ta cảm thấy chính mình vô cùng cường đại, hoặc nói là vô cùng siêu nhiên. Ở một khắc đó, ta cảm thấy ta giống như trở lại cái đêm giết người năm mười bảy tuổi ở Bá Lăng, một đêm biến thành người lớn. Mà những người kia ở trước mặt ta giống như những đứa trẻ, ta có thể phong cấm bọn họ giống như là người lớn với trẻ con, có uy hiếp trời sinh.

Trần Cảnh chậm rãi nói. Hắn cực ít nói ra tiếng lòng với người, càng chưa từng nói với người cảm thụ khi mình tăng lên cảnh giới. Hiện tại hắn

nói với Hư Linh, là bởi vì cảm giác Hư Linh cũng sát tới cảnh giới này, muốn dùng cách này trợ giúp nàng một tay. Đồng thời cũng là nói cho Hư Linh, tại sao hãn chưa khôi phục pháp lực mà còn dám đi ra ngoài, còn có thể trong phút chốc đoạt Phiên Thiên ấn.

- Đó là thứ gì?

- Đó là một loại ý độc lập với thế gian, có thể giao lưu trời đất, không bởi vì vạn vật trầm luân mà mê man, không vì ngoại vật mà lạc bản tâm. Được như vậy, gọi là viên dung. Trời đất ngoài thân, trong thân thủ vững.

Trần Cảnh chậm rãi nói. Hãn vừa nói, từ trong mắt tượng đá đột nhiên phóng ra hai luồng sáng trấn nhiếp tâm hồn kẻ khác, dài ba tấc, tựa như ánh kiếm.

- Ta nghĩ ta hiểu rồi.

Hư Linh đột nhiên nói.

Trần Cảnh cũng không hỏi. Hãn ngẩng đầu nhìn bầu trời, đột nhiên nói:

- Ta hãn là nên trở về.

- Về chỗ nào?

- Dương thế.

Trần Cảnh nói, dứt lời đã bay thẳng lên bầu trời tối đen.

Âm và dương, có người chỉ cảm thấy đó là ngăn cách sống với chết, có người lại cảm thấy đó chỉ là hai con đường. Người tu hành nếu muốn đánh thông hàng rào âm dương, nhất định phải có đại pháp lực, hoặc có dị bảo. Trần Cảnh trở lại dương thế cũng không cần Hư Linh đi hỗ trợ. Những lời hãn vừa nói giống như là để tẩy rửa lòng mình. Lúc vọt người lên trời, ở giữa ngăn cách âm dương, hãn cảm thụ được một tầng ngăn cách mơ hồ

không rõ dày mỏng. Hắn khẽ quát một tiếng, há miệng phun ra, một luồng ánh kiếm như sấm đánh ra ngoài. Bầu trời đột nhiên nứt vỡ, một vùng sáng trắng mang dương khí tiến vào âm thể. Trần Cảnh nháy mắt chui vào đó.

Trong âm thể có sinh linh ngẩng đầu, nhìn thấy trong vùng sáng kia có một cái lưới lớn bọc Trần Cảnh lại. Mơ hồ nghe được: "Tự tiện nhập dương thể, phải chịu hình phạt ngũ lôi." Sau lời này còn có gì nữa thì không phải những sinh linh trong âm thể có khả năng nghe được.

Những người thủ hộ trong ngăn cách âm dương thầm nghĩ: "Lại bắt được một ma vật từ Âm phủ nhập dương thể."

Bọn họ đang dương chức chỉ có thể ở tại ngăn cách âm dương, cũng không biết trong âm thể xảy ra chuyện gì. Huống chi trong lòng của bọn họ, sinh linh trong âm thể đều là ma vật ác quỷ. Mỗi khi bọn họ bắt được một sinh linh từ cõi âm tiến nhập dương thể, hoặc là từ dương thể tiến nhập âm thể, thì đều có thể được công lao, sẽ được ban thưởng xuống công pháp. Tích lũy nhiều quân công còn có thể thăng chức.

Nhưng mà còn không đợi bọn họ cao hứng, đã thấy một luồng sáng trắng chiếu vào mắt, sau đó trong đầu có âm thanh ông ông vang lên, rồi không biết gì nữa.

Trần Cảnh không đi ra ngoài chín tầng trời tìm kiếm Diệp Thanh Tuyết. Hắn trở về Tú Xuân loan, trở về Kinh Hà, tới Bá Lăng.

Nơi đó hết thảy như thường. Khi hắn trở lại Kinh Hà Tú Xuân loan, lập tức có loại cảm giác như cá vào trong nước. Hắn cảm giác, ở nơi đây, chỉ một ý niệm của mình có thể khiến phong vân biến chuyển, vung tay lên có thể hình thành gió to mưa lớn.

Đây mới là thần vực, thần vực chân chính. Thần vực này của hắn không bởi vì hắn ngủ say bảy mươi năm mà biến mất, ngược lại càng thêm thuần

tĩnh, giống như là lắng đọng chặt chẽ lại, lại nhờ năm tháng xóa đi những điều không bất ổn.

Tín ngưỡng cần phải lắng đọng. Thời gian càng lâu, tín ngưỡng sẽ thâm nhập cốt tủy.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 33: Lửa Cháy

oOo

Đi vào Tú Xuân loan, miếu vẫn là miếu kia, vẫn giống như bảy mươi năm trước. Chỉ là không biết từ khi nào đã dựng lên một pho tượng thần mới. Phàm nhân không biết kỳ thực tượng thần đã đổi một lần, nhưng Trần Cảnh đương nhiên biết rõ. Cây đại thụ trước miếu đã lớn tới mức có thể che trọn cả miếu thờ dưới bóng mình rồi. Trần Cảnh dừng lại bên dưới tán cây. Hắn vừa đứng, ngưng tụ tinh thần, tĩnh tâm lại, chuyện phát sinh trong thần vực suốt bảy mươi năm qua đều dồn dập hiện lên.

Phát hiện ra Trần Cảnh đầu tiên là chim sơn ca vẫn đậu trên cây. Nàng đã hóa hình, tên là Dạ Hương. Nàng nhìn thấy Trần Cảnh không lâu thì Hồng đại hiệp tới, sau đó vô sò cũng tới.

Hồng đại hiệp vẫn như cũ, từ thật xa đã hô Hà Bá gia, tựa như Trần Cảnh không phải biến mất bảy mươi năm, mà chỉ biến mất bảy ngày. Vô sò cũng như xưa, chỉ là trên thân càng thêm vẻ xanh biếc.

Trần Cảnh nở nụ cười. Thân thể hắn sau hai ngày đứng yên tĩnh đã khôi phục lại như năm đó, thậm chí càng thêm linh hoạt. Hắn cười, trên mặt cũng sẽ xuất hiện vẻ tươi cười.

- Nhiều năm qua như vậy, người còn không có hóa hình, tu hành cho hết lên thân người khác rồi sao?

Trần Cảnh nói giỡn một câu. Hắn đương nhiên liếc mắt một cái là nhận ra Hồng đại hiệp sớm đã kết yêu đan, có thể hóa hình rồi.

Hồng đại hiệp lại lớn tiếng nói:

- Hóa hình thì làm sao chở Hà Bá gia được. Không thể chở Hà Bá gia, cái tên Đà Tượng của con chẳng phải không thể gọi tiếp sao.

Trần Cảnh cười nói:

- Đã như vậy, thì người vĩnh viễn không nên hóa hình đi. Một đường tu hành, không nhất định phải hóa hình mới có thể tiến thêm một bước.

Dứt lời, hắt lại ngăm ngía vô sò đứng cạnh, nói:

- Nhiều năm như vậy, khổ cực các người.

Trần Cảnh nói hiển nhiên là việc chúng nó chiêu cố sự tình trong thần vực. Nếu không có đám Hồng đại hiệp, trong thần vực sao có thể thái bình thế này.

- Chúng con là thần tướng do Hà Bá gia phong. Hà Bá gia không ở, tự nhiên do chúng con thủ hộ. Lại nói, hiện tại cũng không có ngoại đạo tà ma nào dám ở Kinh Hà, Bá Lăng sinh sự. Uy danh của Hà Bá gia cùng Thần Cô, trong thiên hạ còn ai không biết chứ.

Hồng đại hiệp nói đến khoa trương. Nhưng Trần Cảnh biết trong chuyện này chỉ sợ là vì bảy mươi năm qua, trong thiên hạ còn tương đối ổn định, mỗi thần linh được các đại đế sắc phong, đều ở trong thần vực được phong thu nạp tín ngưỡng, vô lực truyền đạo khắp nơi.

Trần Cảnh cùng đám Hồng đại hiệp đã nhiều năm không gặp, tuy nhìn có vẻ như quan hệ người dưới kẻ trên, nhưng trong lòng Trần Cảnh lại có cảm giác vui sướng như gặp lại bạn cũ, ở trong gió nhẹ mưa phùn đàm luận thời gian bảy mươi năm kia, ở dưới ánh sao đêm kể chuyện cũ cùng người.

Đám Hồng đại hiệp cũng không biết những năm nay Trần Cảnh đi đâu. Hồng đại hiệp đương nhiên sẽ hỏi. Nó nghĩ cái gì sẽ nói cái đó, mà Trần Cảnh cũng không giấu giếm, chỉ nói mình bị bao bọc trong bùn đất ở một ngôi miếu nhỏ bỏ hoang, cũng không biết lý do.

Hồng đại hiệp cực kỳ khó hiểu, lại nói:

- Thần Cô nói Hà Bá gia đang dưỡng thần, không ngờ lại dưỡng theo cách này.

Trần Cảnh cũng không nói Diệp Thanh Tuyết có nhẫn lại hãn không nên trở về.

Hàn huyền trò chuyện, lại nói đến Nhan Lạc Nương. Nàng thành một trong các thần tướng của Câu Trần đại đế. Còn Tùng Thanh sau một trận đại chiến kia đã từng về đây một lần, nói là muốn về tu hành ở nơi mình sinh ra, không bao giờ rời núi nữa.

Mà những người khác thì không có trở về. Hồng đại hiệp nhắc đương nhiên là mấy người từng cùng được phong thần tướng trên núi Côn Lôn.

Trần Cảnh cũng không lên tiếng, chỉ lắng nghe.

Bất quá Trần Cảnh hỏi tới chuyện Diệp Thanh Tuyết cứu hãn thế nào thì Hồng đại hiệp cũng không nói được lời gì cụ thể, chỉ nói được đại khái là lúc ấy ánh sét sáng rọi bầu trời, ai cũng thấy Thần Cô cầm trong tay một thanh kiếm, điều khiển sấm sét trên trời giáng xuống. Cũng sau một màn sấm sét đó, Thiên đình chia ra làm sáu.

Trần Cảnh hỏi nó có biết tại sao Thiên đình lại một phân thành sáu không, thì Hồng đại hiệp hưng phấn nói rằng, thế gian có một lời đồn, nói là Thiên đình đã bị đại thần thông giết hết tiên thần trong Thiên đình phá vỡ từ ngàn năm trước, chẳng qua tới giờ mới hoàn toàn phân tán. Trần Cảnh không trả lời, cũng không biết hãn tin hay không.

Nói đến Diệp Thanh Tuyết, liền tự nhiên sẽ nói đến thần tướng của nàng. Mà vừa nói đến cái này, giọng điệu của Hồng đại hiệp lập tức không tốt lắm, hiển nhiên rất không thích thần tướng của Diệp Thanh Tuyết.

Trần Cảnh thấy kỳ quái, hỏi:

- Dưới sư tử là thần tướng nào?

Đúng là hắn có chút tò mò về chuyện này.

Hồng đại hiệp nói:

- Có tất cả mấy người thì con không biết, nghe nói là có không ít, nhưng lão tôn con chỉ thấy hai người. Hai kẻ này đều kỳ quái, không giống sinh linh giới này.

- Không phải giới này, chẳng lẽ là từ âm thế?

Trần Cảnh hỏi.

- Con cũng không rõ ràng lắm. Chỉ là con từng thấy bọn họ đến Tú Xuân loan. Trong đó một kẻ trên thân có âm khí lượn lờ. Còn một kẻ thì lại phát ra mùi tanh hôi nhàn nhạt. Cũng không biết là có lai lịch gì.

Trần Cảnh trầm mặc một hồi, nói:

- Luôn nghe nói trong trời đất này còn có ba chỗ là Tu La giới, Ác Quỷ đạo, Địa Ngục, chỉ là ta chưa từng đi. Nếu trời đất thật sự phân lục đạo, đồng thời nếu đã phân thì chỗ chúng ta chính là Nhân Gian đạo, mà bọn họ vô cùng có khả năng đến từ ba chỗ kia. Ta biết rõ có Nhật Diệu đế quân xuất thân từ Địa Ngục. Mà sinh linh Tu La giới ta cũng đã gặp. Về phần Ác Quỷ đạo thì ta không biết ở nơi nào.

Nếu không phải Hồng đại hiệp nói, hắn quả thật không biết có hai người như vậy đã tới trước miếu của mình. Hắn đứng dưới tàng cây hai ngày, nhìn

hết chuyện xảy ra trong bảy mươi năm qua ở thần vực, lại không hề nhìn thấy hai người kia. Hiển nhiên là trên thân họ ẩn chứa pháp, cho nên mới không lưu lại ảnh ở thần vực, hay nói theo cách khác là có vết tích trong trời đất nhưng Trần Cảnh còn không thể nhìn thấy.

Bất kỳ một sinh linh nào cũng có vết tích lưu lại trong trời đất, là quỹ tích cả đời. Cảnh giới pháp lực càng cao, tự nhiên lại càng nhạt. Trần Cảnh nhìn được trong thần vực đều là thấy vết tích của người có cảnh giới thấp hơn hẳn, hơn nữa còn ở trong thần vực của hắn, lại còn nghĩ đến thần linh nơi đây là Trần Cảnh.

Hồng đại hiệp không ngờ Trần Cảnh cũng không biết hai kẻ kia, liền nói thêm:

- Thần tướng của Thần Cô ít, về sau chỉ sợ phải thiệt thòi lớn.

Trần Cảnh thuận miệng hỏi:

- Thiệt thòi lớn gì?

Hồng đại hiệp lập tức nói:

- Cùng một bầu trời, làm sao có thể có sáu đại đế cùng tồn tại chứ. Cho dù có, cũng nhất định sẽ chia làm chủ yếu và thứ yếu. Ngay cả lão tôn con cũng biết, về sau sáu vị đại đế nhất định sẽ có một trận đại chiến. Thần Cô chỉ có mấy thần tướng, không thiệt thòi mới là lạ.

Trần Cảnh không có trả lời, chỉ nhìn dòng nước Kinh Hà, lại nghĩ tới Hư Linh nói, thời gian luôn không nhìn thấy, lại mang đi dung nhan của chúng sinh. Nếu thời gian là hữu hình, nhất định sẽ chảy xiết giống như nước sông này, mãi không quay đầu lại.

Một lần gặp lại này, bọn họ đứng rất nhiều ngày, trong mưa gió không nói không động.

Trần Cảnh đột nhiên nói:

- Sư tử không phải một người thích thần quyền. Đại đế vị đối với sư tử tuy có trợ giúp nhất thời, nhưng khi sư tử không cần nó nữa thì nhất định sẽ vứt bỏ nó như cỏ rác. Sư tử truy cầu chính là đại đạo mệnh mệnh. Hơn nữa sư tử tu cũng không phải là Thần đạo, không thèm để ý tín ngưỡng, không cần bất kỳ vật gì ngoài thân.

Trần Cảnh chậm rãi nói. Hắc đột nhiên nghĩ đến một câu không biết xuất phát từ đâu: "Tu hành chính là vứt bỏ."

Hắn không khỏi đột nhiên nghĩ đến câu Diệp Thanh Tuyết lưu lại - "Không nên trở về." Lúc trước, sau khi nghe Hư Linh nói, hắn từng suy đoán không biết có phải là bởi vì cái "chủng thần" hư vô kia không. Giờ nghĩ lại, mặc dù có thể, nhưng còn có một khả năng khác, đó là sư tử đã đi lên con đường "vứt bỏ". Hoặc nói, kỳ thật sư tử luôn vứt bỏ, dựa vào từng cơ hội mà vứt bỏ từng người hoặc từng chuyện có liên hệ.

Nhưng mà hắn lại nghĩ tới một trận chiến sư tử cứu mình từ Quả Long pha trở về bên vôi vàng xưa ý nghĩ kia đi.

Qua hồi lâu, hắn dè xuống ý niệm trong đầu, không nghĩ nữa. Trong lúc hắn đang quyết định chuyện mình cần làm, chợt nghe Hồng đại hiệp hỏi:

- Hà Bá gia, chúng ta bây giờ là muốn lập phủ sao?

Lập phủ trong lời nó chính là thành lập một thần phủ, sắc phong các loại thần chức quản lý sự tình trong thần vực.

Trong một vùng thần vực, nhiều nhất tự nhiên là việc nhân gian cầu khẩn. Nếu một thần linh có thể làm được có cầu tất ứng (cầu xin linh nghiệm), như vậy thần linh này nhất định sẽ sung túc tín ngưỡng. Nhưng nếu thần vực quá lớn, vậy sẽ khó làm được, cho nên mới có chuyện sắc phong thần chức đi xử lý chuyện phía dưới. Hơn nữa trong một vùng thần

vực đương nhiên sẽ không cho phép có người đầu pháp. Nếu thật có việc, vậy thì phải đến thần phủ trong thần vực, nơi này sẽ có thần chức tới phân xử.

Trần Cảnh thuận miệng trả lời, cũng để cho Hồng đại hiệp đi lập thần phủ, do nó và vô số cùng chung quản lý thần vực. Còn Dạ Hương thì là người giám sát trong thần vực. Nếu Lý Anh Ninh trở về thì sẽ để Lý Anh Ninh tổ chức việc nhân gian.

Hắn cũng chỉ là đại khái nói một câu, nói xong liền lại trầm mặc mấy ngày, sau cùng thì rời đi trong một ngày mưa gió.

Hắn đây là muốn đi khắp thiên hạ. Tâm tình viên dung của hắn là che chở, che chở không riêng gì sinh linh trong thần vực. Khi ở Âm phủ, hắn từng khẳng định lại một câu, một thần linh phải che chở sinh linh thiên hạ. Hắn là một thần linh, loại lời này không thể nói lung tung. Nếu đã nói ra, lúc ấy đã thành đại thể hùng hồn như gió to thổi lửa cháy, nhưng dĩ nhiên lửa sẽ rất mau yếu xuống. Nếu như không cách nào thực hiện, cảnh giới của hắn sẽ như đồng lửa hết mất củi khô mà tắt dần, sau cùng chỉ còn một đồng tro lạnh như băng.

Cho nên, Trần Cảnh phải đi làm. Bất kể có thể làm được hay không, nhưng tâm đã dậy lên lửa lớn kia không thể tắt.

Ý trong lòng dâng lên, mỗi tiếng nói cử động đều muốn hóa thành vật có thể cháy.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 34: Chủng Kiếm

oOo

Đi qua thượng, trung, hạ du, Trần Cảnh đều nhìn qua một lần. Mỗi địa phương có miếu thần của hãn thì đều ghé chân lại, đồng thời tiến nhập vào trong miếu một lần. Đây là lần đầu tiên hãn tiến nhập vào những tòa miếu thần của mình ở ngoài phạm vi Tú Xuân loan. Nhìn những tượng thần được khắc bằng đủ loại đá trong miếu, hãn có một loại cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ như đang nhìn chính bản thân mình ở những độ tuổi khác nhau, sinh trưởng ở những địa vực khác nhau. Những tượng thần này được điêu khắc không quá khác biệt với bản thân Trần Cảnh cho lắm, thế nhưng thần vận trên đó lại có chút khác biệt.

Trong đó, có những pho tượng nhìn qua nhu hòa hơn, phong thái trong ánh mắt tượng có một loại ôn hòa. Còn có vài pho tượng lại sắc bén vô cùng. Hãn phát hiện ở những địa phương có tượng đá phong vận nhu hòa, dân gian nơi đó cũng mang bầu không khí thuần hòa, mọi người sinh hoạt an ổn hơn. Mà ở vài nơi mà tượng đá mang thêm chút vẻ sắc bén thì phong cách người dân nơi đó cũng nhanh nhẹn và dũng mãnh hơn không ít. Lại có những nơi tượng thần như không rõ rệt, cả người như bước đi trên mây mù, có cảm giác như mờ mờ ảo ảo.

Tập tính cuộc sống của con người trong địa vực đối diện với tượng thần có những trạng thái tư tưởng khác nhau thì khí tức tượng thần biểu lộ cũng khác biệt nhau. Ngàn vạn người cũng quan bái một vị thần, có lẽ sẽ có ngàn vạn vị thần hiển hiện trong lòng mỗi người bọn họ. Đột nhiên trong lòng Trần Cảnh có chút xúc động, chợt nghĩ tới rất nhiều thứ.

“Mặc dù bề ngoài của thần trong miếu không thay đổi nhưng nội tính đã bị thay đổi. Trong lòng mỗi chúng sinh đều có một thần linh.”

Lần đầu tiên Trần Cảnh cảm giác tượng thần trong miếu cũng không phải là mình, cảm giác bọn họ tế bái không phải là mình, lại thật sự là đang tế bái thờ phụng chính bản thân mình. Như thế trời đất trong lúc này đã hình thành nên một loại quy tắc như khế ước.

Hắn nhìn mọi người lui tới nơi này, đột nhiên ý động trong lòng, há miệng phun ra một luồng ánh kiếm. Ánh kiếm lao ra khỏi miệng Trần Cảnh, dựng thẳng lên cao, rồi từ trên cao lại đâm đi xuống lưng tượng đá. Mơ hồ có thể nghe thấy tiếng kiếm trở vào vỏ kiếm, như thế không phải kiếm đi vào trong tượng đá, mà là tuyệt thể thần kiếm uống mau xong lại trở vào vỏ. Ý vị của tượng thần trong miếu cũng xảy ra biến hóa, trở nên ngưng luyện thêm một chút. Luồng ánh kiếm kia cũng không tán đi, mà ở trong mắt Trần Cảnh, sau lưng tượng thần trong miếu đã có thêm một vầng sáng lấp lánh vọt lên.

Phía trên miếu thần đã có mây trôi uốn lượn. Trần Cảnh cảm nhận được tín ngưỡng nguyện lực dung nhập trong luồng ánh kiếm kia, khiến cho ánh kiếm ngưng đọng không tiêu tán đi. Trong ánh kiếm này còn có ý của Trần Cảnh, nhất thời có thể không tiêu tán ngay nhưng không có chuyện vĩnh viễn không tán, tối đa chỉ chừng hai ngày nữa sẽ tán đi. Mà hiện tại Trần Cảnh lại có cảm giác như đó là thân ngoại hóa thân, cảm giác tượng thần kia như là một thứ độc lập với mình. Đây vốn chỉ là ý động nhất thời của hắn, thế nhưng lúc này hắn cũng muốn nhìn xem liệu chút kiếm ý mình lưu lại sẽ biến thành bộ dáng gì.

Nói là kiếm ý, nhưng cũng có thể nói là một luồng tâm niệm của Trần Cảnh. Hắn không khỏi nghĩ tới lời đồn về “chúng thần” không rõ thật hay giả, thậm chí nghĩ: “Như vậy có tính là chúng thần hay không? Dù cho không phải, cũng tính là chúng kiếm rồi.”

Sau đó, mỗi lần Trần Cảnh tiến vào trong một tòa miếu thần của mình, hắn đều lưu lại một luồng kiếm ý. Đồng thời hắn cũng dùng phép thuật lại lần nữa viết xuống tên của miếu thần mà khi kiến lập miếu, mọi người đã khắc xuống. Bảy mươi năm trước, hắn nhất thời ý động, xóa đi toàn bộ tên miếu thần. Lúc đó hắn cảm thấy miếu thần che chở toàn bộ sinh linh thiên hạ, không thể gọi là “Miếu Hà Bá” được, danh không chính thì tín ngưỡng khó tụ được. Mà hiện tại chính tay hắn lại viết xuống tên của miếu thần từ khi được kiến lập năm xưa, vì hắn cho rằng tín ngưỡng của mọi người không nằm ở tên miếu. Mọi người đều cho rằng đó chính là Hà Bá, mà hậu thế sau này lại cứ tiếp nối mãi như thế, trong lòng bọn họ vẫn cứ nhớ kỹ về Hà Bá gia kia. Nếu như thay đổi, tuy rằng người sau này vẫn sẽ thờ phụng như thế, chỉ sợ chỉ có những lão nhân mới có thể nhắc lại chuyện miếu thần từng có tên là miếu Hà Bá gia, bởi vì có vài nguyên nhân mới đổi thành tên hiện nay. Có thể loại truyền thuyết này được lưu truyền mấy đời, nhưng sau đó mọi người hắn chỉ nhớ tới tên miếu thần mới mà thôi.

Tuy nói kỳ thực chuyện này căn bản không ảnh hưởng tốt hay xấu gì tới Trần Cảnh, thế nhưng đột nhiên hắn lại không muốn mình biến mất trong trời đất này. Miếu Hà Bá tuy chỉ mang bài vị bát phẩm, chỉ thờ một tiểu Hà Bá trong sông Kinh Hà. Dù cho hiện tại hắn là thiên thần Ti Vũ trong thiên hạ, nhưng hắn vẫn cảm thấy quen thuộc với danh xưng Hà Bá này.

Hiện tại hắn lại lần nữa dùng pháp lực viết lên tên toàn bộ miếu thờ. Trên từng tên miếu đều nhất định lộ ra phong cách và thần vận phù hợp với tượng đá trong miếu. Hơn nữa trên mỗi tượng đá, hắn đều gieo xuống một luồng kiếm ý.

Tiêu tốn hơn nửa năm hắn mới dùng chân đi hết từng tấc đất trong thần vực mình. Tuy rằng bảy mươi năm trước hắn có thể cất bước đi được rồi, nhưng thân thể vẫn không chân chính hóa hình được mà còn ở vào một trạng thái hỗn độn. Hơn nửa năm vừa rồi qua đi, hắn mới cảm giác toàn bộ

thân thể tượng đá này ngưng thật đi không ít, quanh thân như đã sinh ra một đường huyết mạch.

Hắn xuất hiện ở một vùng trước thần vực của mình, rồi đi tới thành Bá Lăng. Thành Bá Lăng lúc này như có xu hướng siêu thoát khỏi những biến hóa trong trời đất. Vốn đây là một tòa thành không nên xuất hiện trên nhân gian, mà trước đây hắn cũng chỉ cho rằng thành này cùng mình chỉ có một điểm giao nhau trên nhân gian này mà thôi. Sau này nghĩ lại, hắn cảm giác e là bản thân mình còn có rất nhiều liên lụy và nhân quả với Bá Lăng này.

Tường thành thành Bá Lăng lộ ra một khí tức quỷ dị, cẩn thận nhìn xem thì lại cảm giác như thể mỗi chỗ ở nơi này đều như có một gương mặt đang nhìn về phía hắn. Mà những gương mặt đó đều khác biệt nhau. Lúc Trần Cảnh xuất hiện dưới thành, đầu tường thành vẫn có một cô gái xuất hiện. Nàng ta vẫn trang điểm như năm đó, váy áo màu xanh lục đầy bắt mắt giữa đầu tường thành Bá Lăng phủ đầy khói đen tới tận trời. Chỉ là sau bảy mươi năm, nàng lại có gì đó khiến Trần Cảnh cảm thấy khó nắm bắt được.

Năm đó lúc Trần Cảnh đi ra khỏi thành Bá Lăng đã từng định làm Cổ Minh Vi tiêu tán trong trời đất này, thế nhưng lại không đành lòng. Cho nên mới có Cổ Minh Vi bây giờ. Mà sau này hắn từng nghĩ muốn thu xếp trở lại xua tán hết oan hồn trong thành này đi, lại cũng không đành lòng ra tay. Cuối cùng mới có thành Bá Lăng như hiện tại. Nếu là lúc đó thì hắn còn có cơ hội thực hiện được, còn sau này thì đã không thể làm được nữa rồi.

- Ta nhận ra người.

Cổ Minh Vi đứng trên thành đối mặt với Trần Cảnh đang đứng dưới thành, một lúc lâu sau mới mở miệng nói câu đầu tiên như vậy. Trần Cảnh vẫn không trả lời, nàng bèn nói thêm:

- Trong thành của ta có tượng người.

Trần Cảnh cảm thấy kinh ngạc. Chỉ là sự xuất hiện của nàng này đã không thể dùng lẽ thường để suy đoán được.

- Ta có thể vào xem không?

Trần Cảnh hỏi.

Cố Minh Vi đứng trên đầu tường mỉm cười, nụ cười có chút tà khí lại có chút đặc ý. Nàng ta cười hì hì nói:

- Trong thiên hạ không có người nào dám vào thành của ta. Người không nên gạt ta.

Trần Cảnh nhìn nàng, một lát sau mới nói:

- Cô thật sự không biết ta?

Trần Cảnh vừa nói xong, vẻ cười hì hì trên mặt nàng ta đã biến mất, thay vào đó là nét bi ai đậm sâu. Nàng chậm rãi nói:

- Ngày mai, ta sẽ nhận ra ngươi hay không? Ký ức ta chỉ có một ngày, một ngày...

Nói tới đây, nàng rơi lệ, nước mắt rơi xuống gò má.

Trần Cảnh không biết vì sao hiện tại nàng lại biến hóa thế này, biến đổi không thể nắm bắt được, hoàn toàn không có dáng vẻ của năm đó nữa. Ngoại trừ hình dạng bên ngoài, tính tình nàng cũng đã thay đổi. Mà hiện tại nàng nói rằng mình không có ký ức nữa, không rõ thật hay giả thế nhưng Cố Minh Vi trong ký ức của Trần Cảnh xem như đã hoàn toàn biến mất rồi.

Hắn không nói gì nữa, nhắc bước tiến vào thành Bá Lăng.

Vừa vào thành đã có một cảm giác khác thường ập vào mặt, tựa như hắn đã tiến vào một không gian khác. Đưa mắt nhìn bốn phía, hắn thấy từng

gian nhà trong thành y nguyên như vậy, lại như mọi thứ đã sống lại, mọi nơi đều lộ ra yêu dị. Như thế mỗi tắc không gian nơi này đều là một dạng vật phẩm còn sống, cũng đã nảy sinh oán khí. Đây là cảm giác đầu tiên của Trần Cảnh. Hắn vẫn đi thẳng về phía trước, đi tới nơi mà hắn từng tính qua một quẻ trong thành. Quẻ tượng lúc đó của Trần Cảnh có nhìn ra được tương lai của thành Bá Lăng, chỉ là lúc đó hắn nửa tin nửa ngờ, mà người xem bói kia sau khi rút ra quẻ đó thì lập tức sợ hãi rời khỏi thành Bá Lăng.

Đi về phía trước nữa.

Đột nhiên hắn rất muốn nhìn qua Cổ phủ. Một đường hắn đi qua, thường xuyên có những hồn phách từ dưới nền đất chui lên, chẳng qua vừa nhìn thấy Trần Cảnh thì chúng nó lại tiêu biến đi mất. Những hồn phách kia cũng xảy ra biến hóa quỷ dị hết như biến hóa của Cổ Minh Vi, như có tư tưởng, có hiểu biết để lựa chọn rồi.

Đó không còn là vong hồn bình thường nữa. Trần Cảnh có thể nhìn ra được vài vong hồn đã có được chút ít thần thông, có thể gọi là Ma được rồi. Trần Cảnh thật sự không muốn gọi những vong hồn đầy thành này là Ma. Hắn vẫn còn nhớ rõ cái khí thế và lực lượng hiển lộ ra năm đó khi hai mươi vạn vong hồn khắp thành Bá Lăng đã vượt bỏ tín ngưỡng. Cái khí thế như tranh mệnh với trời mà dù Trần Cảnh đến cảnh giới này khi nghĩ lại vẫn còn thấy kinh hãi không thôi. Hắn cũng cảm thấy được, nếu như những người trong thành Bá Lăng này không chết, mà tản ra khắp trời đất thì cái tâm ý vô thiên vô thần, vô tín ngưỡng trong lòng của bọn họ sẽ truyền khắp thiên hạ. Lúc đó, toàn bộ thần linh trong thiên hạ đều sẽ tàn tạ khô héo như hoa cỏ thiếu nước.

Mà hiện tại vong hồn trong thành này đã không còn cái loại nhuệ khí không kính trời, không kính quỷ thần, chỉ còn oán khí hóa thâm sâu hơn mà thôi. Vong hồn đã quên hết ký ức lúc sinh tiền, mà vì ở trong một tòa thành đầy oán khí nên mới sinh ra tư tưởng mới, nên mới biến thành Ma.

Trần Cảnh đi thẳng hướng đến Cổ phủ, mỗi bước đi của hắn như thể kinh động đến một ít ma hồn. Không rõ ma hồn sợ hãi với khí tức trên thân thể hắn hay thể nào mà luôn luôn xuất hiện không chút tiếng động, rồi lại biến mất không chút dấu vết.

Trần Cảnh đi tới trước Cổ phủ, đẩy cửa ra. Đã nhiều năm trôi qua như vậy, cửa phủ lại không bị mục nát. Ngay lúc hắn đẩy cửa, trên cửa đột nhiên hiện ra hai cái mặt người. Sau khi chúng nó nhìn thấy Trần Cảnh thì đột nhiên hú lên quái dị, rồi vọt ra khỏi cánh cửa, biến thành một luồng khói đen tan biến trong hư không.

Trần Cảnh bước chân đi vào, rồi nhìn qua một gian phòng.

Hắn nhớ rõ năm xưa từng nhìn thấy bức tranh trong phủ, có vẽ một dòng thiên hà từ trên chín tầng trời thối quết xuống. Cái khí thể mệnh mông trong bức tranh rất hiếm gặp trên thế gian này. Lúc ấy Trần Cảnh đã cảm thấy không đơn giản, sau lại thấy trên đầu Cổ Minh Vi có cột một dải tơ bảy màu, nên mới thúc đẩy hắn tới đây nhìn qua một lần nữa.

Cổ phủ cũng như trong thành trì này, nhìn qua đều sạch sẽ ngăn nắp, không có xác người trải đầy mà như vẫn còn người đang sinh sống bình thường. Trần Cảnh đi tới trước gian nhà mà Cổ nữ nãi từng mời hắn vào, đã thấy Cổ Minh Vi sớm đứng ở nơi đó rồi.

Nàng cười. Có nhìn thế nào thì Trần Cảnh cũng cảm thấy nụ cười của nàng ta đầy quỷ dị và tà khí, một loại cảm giác như thâm nhập tận sâu vào trong xương tủy. Không đợi Trần Cảnh nói chuyện, nàng ta đã mở miệng nói:

- Cả thành đầy người chúng ta chỉ còn một ngày có thể sống yên ổn, sáng sinh chiều tử. Chiều sinh sáng tử. Người là người có đại pháp lực, có thể giúp đỡ chúng ta chăng?

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 35: Sáng Sinh Chiều Tử

oOo

So với cõi âm, thành Bá Lăng thiếu đi vài phần mệnh mông rộng lớn, nhiều hơn vài phần nhỏ hẹp quý dị. Điều này lại làm cho rất nhiều người, trong đó có Trần Cảnh thâm cảm thán sự thần kỳ của đại thế giới này. Gieo xuống hạt giống là một ngôi thành đầy oán hận, có thể sinh trưởng thành một không gian cho ma vật sinh tồn.

Cố Minh Vi đứng đó nhìn Trần Cảnh, như thể chỉ vừa mới quen biết hẳn, hoặc là thật sự muốn Trần Cảnh trợ giúp nàng.

Trần Cảnh bèn nói:

- Ta có thể giúp cô, cô theo ta rời khỏi nơi này. Ta đưa cô đến một nơi kia, khi đó cô có thể trở thành một người bình thường.

- Lẽ nào hiện tại ta không bình thường sao?

Cố Minh Vi hỏi.

- Sáng sinh chiều tử là bình thường sao? Cô xem, chúng ta cũng không chết như vậy.

Trần Cảnh nói.

Cố Minh Vi trầm ngâm một lúc, đột nhiên sắc mặt chuyển sang rất khó coi, nói:

- Ta biết, người muốn gạt ta. Người cũng muốn gạt ta.

Nói xong lời cuối, giọng nói của nàng ta càng lúc càng chói tai. Gương mặt bắt đầu tuôn đầy khói đen, cả người lộ ra một loại khí tức oán hận.

Trần Cảnh hỏi

- Đây là cô muốn ta giúp cô, ta cũng chỉ có cách này mà thôi. Lễ nào trước kia đã có người từng tới đây sao? Không phải trí nhớ của cô đã biến mất sao?

Trần Cảnh nói ra mấy vấn đề kia rồi, khói đen trên người nàng ta chậm rãi rút đi. Nàng ta nói:

- Tuy rằng trí nhớ ta mỗi ngày đều biến mất, nhưng vẫn được lưu giữ trong thành này. Có một hòa thượng đã từng tới đây. Y có nói về một thế giới cực lạc, chỉ cần ta rời đến đó, sẽ không phải sống khổ sở nữa.

Trần Cảnh nghe đến thế giới cực lạc trong lời nàng, liền biết người tới hẳn là ở núi Linh Sơn. Hẳn không hỏi có phải Mộc Chân hay không, chỉ hỏi:

- Đã như vậy, sao cô lại không đi?

- Hừ, còn có thế giới nào tốt hơn tòa thành này của ta? Y lừa gạt ta đi ra ngoài, mà người cũng đang lừa ta đi ra ngoài.

Cố Minh Vi lớn tiếng nói.

Trần Cảnh ngừng một chút, nói:

- Vậy ta cũng hết cách rồi.

Hắn vừa dứt lời, trên mặt Cố Minh Vi lại thoáng hiện sắc xanh. Nàng ta nhìn Trần Cảnh, đột nhiên thét lên như thể nhớ ra chuyện gì đó. Tiếng thét

chối tai, mà người nàng ta như bị tiếng thét này chấn nát, nháy mắt tiêu tán trong làn khói đen không nơi nào không có ở thành Bá Lăng này.

Trần Cảnh đưa mắt nhìn quanh, chỉ cảm thấy mọi nơi chốn đều có oán linh lơ lửng. Trên người hắn tản ra một tầng sáng thần quang nhạt khiến đám oán linh này không dám bén mảng tới gần. Trần Cảnh nhìn chúng nó, nhớ đến lời Cố Minh Vi lúc nãy, rằng chỉ sau một ngày nữa chúng nó sẽ chết đi, rồi lại có không ít oán ma lại tân sinh. Hắn suy tư hồi lâu, nghĩ mãi không ra làm sao thành Bá Lăng lại trở thành thế này.

Trần Cảnh đẩy cửa mở ra, tiến vào bên trong. Tất cả đều trống rỗng, không có gì cả. Hắn ngẩng đầu nhìn nơi từng treo bức họa, thế nhưng đã không còn gì. Hắn bèn dạo quanh một vòng, đi vào trong những gian phòng sâu hơn. Bên trong tối đen nhưng Trần Cảnh vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng mọi thứ, lại không nhìn thấy có gì cả. Chỉ là hắn cảm nhận được một loại quái dị như thể có ai đó nhìn mình, quay người lại chợt thấy một bà lão ngồi bên kia. Đó là Cố nữ nhân. Thế nhưng nhìn kỹ lại, hắn lại không nhìn thấy gì cả.

Hắn tản thần niệm ra, lại thấy được mùi vị thối rữa, tiếp tục quay đầu lại thì thấy chỗ ngồi kia có một thi thể đã thối rữa. Trên mặt đất cũng có một cái xác đã khô héo cả rồi, thế nhưng vẫn đủ để nhận ra khung xương bên dưới lớn hơn khung xương bên trên một chút. Ngoài trừ điều đó thì không có gì nữa.

Trần Cảnh đi dạo quanh Cố phủ một vòng, rồi ra khỏi cổng thẳng hướng đi tới bên trong thành. Đột nhiên hắn nhìn thấy trước mặt có một người mặc quần áo nhân gian. Người đó nhìn thấy Trần Cảnh, lại không sợ hãi, chỉ đứng xa xa nhìn lại, ánh mắt lạnh lùng. Tất nhiên Trần Cảnh cũng thấy y, chỉ liếc mắt cũng nhìn ra được kẻ này có thân thể và hồn phách không tương hợp nhau. Đó chỉ là một loại cảm giác, nói không rõ thành lời, nhưng Trần Cảnh chỉ liếc mắt đã nhìn ra được.

Hắn nghĩ thầm nhất định có người nhân gian đến gần Bá Lăng này, hoặc là đi vào trong thành nên bị những oan hồn trong này phụ thân. Từ ánh mắt bọn họ có thể thấy được những oan hồn này sống sót lâu hơn, không nằm trong tình trạng sáng sinh chiều tử như những oan hồn như khói mờ kia. Chẳng qua một khi thân thể kia tử vong rồi, nhất định oan hồn không còn chỗ trú ngụ nữa. Về phần chúng có tiêu tán mất hay không thì Trần Cảnh không cách nào chắc chắn được, dù sao chính tòa thành này tồn tại trong trời đất đã mang quá nhiều kỳ dị rồi.

Rất nhanh, Trần Cảnh đã tới trung tâm tòa thành. Năm xưa đây chính là vị trí miếu Thành Hoàng, cũng là nơi mà Tần Ương tế luyện Tần Quảng vương ấn. Miếu Thành Hoàng trên mặt đất đã biến mất chỉ còn lại vùng đồ nát, thế nhưng tín ngưỡng của Tần Ương lập thành phủ Thành Hoàng lại không biến mất. Hiên nhiên phủ Thành Hoàng này đã trở thành một tồn tại đặc thù rồi. Trần Cảnh liếc mắt, nhìn ra được bên cạnh còn có một đài tế đã sụp đổ hơn phân nửa. Lúc vừa tiến đến gần, hắn đột nhiên nghe thấy một giọng nói:

- Rốt cuộc ngươi đã trở lại.

Chỉ thấy trước cửa phủ Thành Hoàng xuất hiện một người. Kẻ này mặc một thân pháp bào xanh đen, trên pháp bào còn có từng sợi khói đen bốc lên. Diện mạo người này không rõ ràng, nhưng vừa xuất hiện Trần Cảnh đã nhận ra. Đó chính là người đã từng là chương môn của Thiên La – Giang Lưu Vân.

Trần Cảnh không biết Giang Lưu Vân còn không chết, hoặc nói là chết rồi nhưng lại đang dùng một cách khác để sống.

- Vì sao ông lại cho rằng ta có thể trở về?

Trần Cảnh hỏi.

- Bởi vì bí mật trong thành này.

Giang Lưu Vân nói, hơn nữa vẫn còn rất tỉnh táo nói chuyện.

Trần Cảnh tiếp tục hỏi:

- Bí mật? Bí mật gì?

- Mỗi ngày trong thành này đều phát sinh biến hóa. Từ một tòa thành đầy oán linh ban đầu đã biến thành tòa thành ma. Lẽ nào người không chú ý tới, thành Bá Lăng này không ngừng hút linh lực trời đất vào. Nó sẽ dần biến lớn lên. Ngoại trừ linh lực trời đất, nó còn có thể dung nạp hết thảy mọi ma niệm trong thiên hạ.

Giang Lưu Vân nói.

Trần Cảnh trầm ngâm một lúc, hỏi tiếp:

- Còn ông thì sao?

- Ta sao? Ta coi như là một ma hồn trong tòa thành này vậy. Nếu lúc ấy không phải ở trong này thì ta đã chết rồi. Hoàn cảnh trong này giúp cho hồn phách của ta không tiêu tán, cho nên ta còn sống như vậy, tu hành nhiều năm như vậy đã không có cách nào rời khỏi nơi này rồi. Có lẽ ta vĩnh viễn không thể rời khỏi nơi này được.

Giang Lưu Vân đáp.

Trần Cảnh có chút nghi hoặc. Giang Lưu Vân không phải là một người nói nhiều, hơn nữa ông ta phải rất oán hận hăn mới đúng. Cho nên hăn thầm nghi ngờ, lập tức hỏi:

- Vì sao ông phải nói mấy lời này với ta?

- Bởi vì người không ra khỏi đây được, ta cao hứng không kìm được mà nói nhiều hơn.

Giang Lưu Vân cười nói, trong tiếng cười còn đầy khoái trá và quý dị.

Trên người Trần Cảnh hiện có một vầng thần quang như ngọn lửa bao bọc lấy. Hẳn sợ ma hồn vô hình vô chất nơi đây phụ thân vào.

Lại nghe Giang Lưu Vân cảm hận nói:

- Nếu không phải là người thì ta đã rời khỏi tòa thành ma này rồi. Nếu không phải vì Diệp Thanh Tuyết, làm sao ta lại chết ở nơi đây được.

Trần Cảnh nói:

- Năm đó có lời đồn rằng Thiên La môn đã nắm được huyền bí đặc đạo thành tiên, có thật hay không?

Đây vẫn luôn là điều Trần Cảnh muốn hỏi. Có điều thời gian hẳn ở cạnh Diệp Thanh Tuyết quá ngắn nên mãi vẫn chưa hỏi được.

- Đặc đạo thành tiên sao? Ha ha ha, đặc đạo thành tiên có gì huyền bí đáng để nhắc tới? Chẳng qua bảo vật thì đúng như lời đồn. Người còn nhớ hạt châu kia chứ, tên là Định Hải thần châu, thuộc về Tiên Thiên. Trong đó chẳng những ẩn chứa linh lực cường đại mà còn có thêm cả đại đạo Tiên Thiên. Chính vì vậy mà Diệp Thanh Tuyết mới khi sư diệt tổ cướp đi mất. Bằng không, nhất định trong sáu vị đại đế đã có thêm ta. Làm sao có chuyện ta luân lạc tới nơi này.

Đột nhiên, Trần Cảnh cảm nhận được nguy hiểm mãnh liệt. Hắn nghiêng đầu nhìn lại, nhìn thấy trên tòa đài tế đã nghiêng đổ gần một nửa có một luồng khói đen ngưng kết thành dáng người. Kẻ đó như ngưng kết tất cả tà khí, sát khí trong tòa thành đầy khói đen ảm đạm này. Lúc Trần Cảnh nhìn thấy luồng sát khí kia thì gương mặt kẻ đó cũng đã hiện rõ ràng, chính là Triệu Tiên chân nhân, đã từng là chưởng môn La Phù.

Lúc Triệu Tiên chân nhân nhìn qua Trần Cảnh, hăn đột nhiên cảm nhận được nguy hiểm mãnh liệt. Lúc này hăn cũng chợt nghĩ tới, thân thể của mình quả thật là thứ tốt nhất với bọn họ. Có được thân thể này của hăn, bọn họ có thể rời khỏi thành Bá Lăng này, đi tới bất kỳ nơi nào trong thiên hạ. Có điều tuy muốn chiếm cứ lấy, nhưng đám ma hồn yếu ớt kia lại không dám tới gần hăn. Nghĩ tới đây, thần quang trên người hăn như một ngọn lửa bùng lên. Một bóng người bên cạnh hăn biến mất trong hư vô, rồi lại hiển hóa ra lần nữa trước cửa phủ Thành Hoàng. Đó chính là Giang Lưu Vân. Ông ta thừa dịp Trần Cảnh phân tâm nên đã tìm cách xâm nhập vào thân thể của hăn, đáng tiếc Trần Cảnh vẫn luôn luôn cảnh giác.

Sau đó, đột nhiên Giang Lưu Vân lại nói;

- Người không ra được. Trong thành này có bốn ma vật cường đại phân chia chiếm lấy bốn pho tượng trong bốn miếu thần. Năm đó tín ngưỡng trên tượng thần đã giúp chúng nó không giống với đám thông thường. Ngoài chúng nó còn có Ma chủ nữa. Trong thành này, nàng vô cùng cường đại, dù chỉ có một mình nàng thì người cũng khó mà đi ra ngoài được. Huống hồ còn có lão nữa.

Nghe Giang Lưu Vân nói, Trần Cảnh bèn đưa mắt nhìn về phía Triệu Tiên chân nhân, hỏi:

- Ma chủ là ai?
- Là cô bé kia.
- Là người có sợi tơ bảy màu cột trên tóc đó sao?
- Đúng vậy, chính là nàng. Nàng chính là Ma chủ.

Giang Lưu Vân đáp.

Trần Cảnh xoay người nhìn bốn phía, quả nhiên phát hiện khắp nơi trên vách tường, vách nhà đều đầy những gương mặt hồn ma nhìn mình chăm chăm.

- Lễ nào chưa từng có người nào tiến vào tòa thành này mà đi ra ngoài được sao?

Trần Cảnh nhìn bọn họ. Những nơi ánh mắt hắt lướt qua, mấy gương mặt hồn ma lập tức biến mất, sau khi hắt nhìn đi nơi khác lại hiện ra.

- Có, hơn nữa còn có hai người.

Giang Lưu Vân đáp.

- A, là hai người nào?

Trần Cảnh hỏi.

Giang Lưu Vân vẫn trả lời đầy đủ:

- Một người cũng từng là người trong thành Bá Lăng này, tên là Lý Mộ Tiên.

- A, là y à. Chẳng những là người trong thành này, mà y còn là một trong những hung thủ diệt Thiên La môn. Ông là chương môn của Thiên La môn, sao không lưu y lại.

Giọng nói Trần Cảnh có chút châm chọc.

- Nếu ta nói, những việc ngoài thân đều chỉ là mây khói. Chức vị chương môn, đám đệ tử... đều không là gì cả. Người giết chết nhục thân ta, khiến ta phải lâm vào hoàn cảnh không sống không chết thế này, thế nhưng ta vẫn nói chuyện với người, cũng không có chuyện vừa nhìn thấy người đã báo thù. Người thấy thế nào?

Giang Lưu Vân cười lạnh một tiếng hỏi.

Trần Cảnh không khỏi đánh giá lại Giang Lưu Vân. Ông ta lại nói tiếp:

- Chúc chưởng môn có thể cấp cho ta phương tiện tu hành cho nên ta tranh đoạt, thế nhưng nếu đã mất đi, có nghĩ tới thì cũng có ích lợi gì? Có thể khiến tu vi ta tăng lên sao? Định Hải thần châu có thể khiến tu vi ta tăng lên cho nên ta tranh đoạt, ta giết sư huynh, thế nhưng đã mất đi rồi thì ta cứ nghĩ đến cũng có ích lợi gì đâu? Nghĩ đến có thể khiến ta tu hành đề thăng lên sao? Người giết chết nhục thể ta, khiến ta không sống không chết như vậy, rốt cuộc ta cứ mãi ghi hận thì sẽ giúp tu vi của ta tăng lên sao? Không thể, cho nên ta không hận thù gì người cả.

Đây là lần đầu tiên Trần Cảnh nhìn thấy Giang Lưu Vân rất bình thường như vậy, thế nhưng hần nhanh chóng nghĩ thầm: “Với ông ta mà nói, thân thể này của ta có rất nhiều chỗ tốt. Như vậy hiện tại nhất định ông ta đang định đoạt lấy thân thể này.”

Giang Lưu Vân không ngừng nghĩ mà nói tiếp:

- Trên người Lý Mộ Tiên có một tấm Âm Dương phù, phi thường huyền diệu. Chẳng những có thể đưa y ra ngoài, còn có thể mang theo ta cùng đi ra ngoài.

Trần Cảnh nghe ông ta nói vậy, trầm ngâm một chút đã nói:

- Nếu ông đã được y mang ra ngoài rồi, mà bây giờ lại ở trong này, nhất định là muốn chiếm Âm Dương phù của y.

Giang Lưu Vân trầm mặc, Trần Cảnh tiếp tục nói:

- Xem ra ông đã thất bại, không đoạt được. Bằng không ông sẽ không còn ở đây nữa. Còn một người vào thành có thể đi ra được là ai?

- Người kia là hòa thượng, chiếu theo phép thuật y thì có lẽ tới từ Linh Sơn.

Giang Lưu Vân đáp.

Ông ta đã không rời khỏi thành Bá Lăng này nhiều năm rồi, cho nên cũng không biết rõ ràng những nhân vật trong trời đất này.

- Mộc Chân?

Trần Cảnh hỏi. Hắn thầm nghĩ đến Mộc Chân trước tiên.

- Y tự xưng là người tiếp dẫn đến thế giới cực lạc, muốn tiếp dẫn toàn bộ ma hồn ở tòa thành này đến thế giới cực lạc trong lời y nói.

Giang Lưu Vân nói.

Trần Cảnh thầm nghĩ hoặc sao Mộc Chân lại tự xưng là như vậy, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ không phải là y.” Hắn nhớ rõ lựa chọn cuối cùng của Mộc Chân trong Lăng Tiêu bảo điện là chống lại Đạo quả tồn tại trong cơ thể y. “Lẽ nào sau đó lại có biến hóa gì đó.” Trần Cảnh tự nghĩ.

- Nếu không phải lúc cuối cùng y đột nhiên bộc phá ra thần thông và pháp lực kinh người thì chắc chắn đã không ra được. Con mắt trên trán y đã mở ra một cánh cửa đi thông tới phiến không gian khác.

Giang Lưu Vân nói.

Trần Cảnh biết trong cơ thể Mộc Chân có thứ thần thông và pháp lực không thuộc về y, lại nghĩ đến con mắt trên trán y, trong lòng đã chắc chắn đó là y rồi.

Lúc này, Trần Cảnh nhìn thấy từ bốn phía đều có người đi tới. Bọn họ có thân thể, nhưng đều là chiếm cứ lấy của người khác. Lúc này bọn họ đến đây, hiển nhiên là muốn chiếm lấy thân thể Trần Cảnh. Mỗi kẻ đều nặng nề

tử khí, hơn nữa đại đa số bọn họ khi còn sống cũng đều là người tu hành có pháp lực cả. Trần Cảnh không để ý tới bọn họ mà xoay người rời đi.

Triệu Tiên chân nhân đang đứng trên đài tế cao cao đột nhiên đánh xuống. Người ông ta như khói đen, đột nhiên phân tán thành mười luồng khói đen như muốn chụp lấy Trần Cảnh.

Năm đó Triệu Tiên chân nhân từng là người đứng đầu thiên hạ, nắm trong tay Tuyệt Tiên kiếm tung hoành khắp nơi, không người ngăn cản được. Rồi sau đó thân thể Nguyên Thần của ông ta đấu pháp với Trần Cảnh trong Lăng Tiêu bảo điện, hẳn đã cảm thấy Nguyên Thần ông ta thần diệu khó lường. Bây giờ ông ta đã nhập ma, Nguyên Thần ở trong thành Bá Lăng này cũng không bị tán đi. Nguyên Thần vừa động, lập tức hiển lộ biến hóa khó lường, lại càng thêm đầy quỷ dị.

Từ lúc tiến vào thành Bá Lăng thì Trần Cảnh đã luôn đề phòng, Triệu Tiên chân vừa mới động thân thì hẳn cũng đã động. Chỉ thấy quanh người hẳn đã có một vòng ánh kiếm bao phủ. Ánh sáng trắng như ngọn lửa, ngay khi mười luồng khói đen ụp xuống thì cũng bùng lên. Vừa va chạm, khói đen kia đã biến mất, trên bầu trời lại xuất hiện một cái đầu người do khói đen ngưng kết thành. Đầu kia có mắt mũi cực kỳ rõ ràng, có điều miệng nó đang há to, rồi rống lên một tiếng. Cả thành Bá Lăng như bị rung chuyển, dâng lên một tầng bụi bặm đen thui như màu khói đen. Trên không trung thành Bá Lăng, gió mây như biến sắc, chốc lát gió to đã nổi lên, mây đen ngưng kết lại.

Trần Cảnh ngẩng đầu, lại không nhìn thấu đầu người do khói đen ngưng kết lại kia. Hẳn biết đây chính là thân thể Nguyên thần của ông ta. Chỉ là hẳn vừa ngẩng đầu, đầu người kia đã lao xuống cắn nuốt hẳn, miệng to kín trời, như thể cắn nuốt được cả trời đất, rồi nó một ngụm cắn nuốt sạch Trần Cảnh.

Cũng trong tích tắc hắc bị cắn nuốt này, bốn phương tám hướng bên kia cũng hiện ra bốn người. Thân thể bọn họ không rõ ràng cho lắm, nhưng vẫn được tính là ngưng thật hơn ma hồn bình thường trong thành rất nhiều, có thể nhìn rõ cả y phục trên người bọn họ. Đó chính là bốn ma vật cường đại theo lời Giang Lưu Vân kể.

Trên đầu tường, chẳng biết Cố Minh Vi đã đứng đó từ lúc nào. Nàng ta đang lạnh lùng nhìn vào trong thành, trong tay đã có thêm một cuộn tranh vẽ.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 36: Trấn Thần

oOo

Ngay khi Trần Cảnh bị nuốt chửng thì cả một vùng đất xung quanh cũng trở nên tối tăm. Mọi thứ như bị bóng tối bao phủ. Đột nhiên hai người xuất hiện ở trên chín tầng trời nơi đây. Cả hai người đều mặc áo giáp giống nhau, phù văn trên áo cũng tương tự. Mỗi người đều cưỡi trên một con ngựa trông rất thần tuấn. Một con màu đen, một con màu trắng. Ngựa đạp hư không sinh mây, nhẹ nhàng đứng ở phía trên cao của thành Bá Lăng.

Người cưỡi ngựa trắng nói:

- Thành Bá Lăng xảy ra chuyện gì rồi. Sao tự nhiên nơi đó lại thôn phệ linh lực với tốc độ khủng khiếp thế này.

Người cưỡi ngựa đen nói:

- Đại đế đã dặn chúng ta không cần quản đến thành Bá Lăng. Chỉ cần đảm bảo chi tiết sự việc ở đây là được.

- Chúng ta luân chuyển tới đây giám sát vùng này đã được mười ba năm. Đây là lần đầu tiên ta mới nhìn thấy thành Bá Lăng xuất hiện động tĩnh lớn đến như vậy. Trước đây chỉ nghe nói ma chủ trong thành Bá Lăng thần thông kinh khủng, nhưng chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy. Ta thật sự không hiểu dưới quyền đại đế có nhiều thần tướng mạnh mẽ như vậy lại không tiêu diệt ma chủ trong ma vực Bá Lăng này đi.

- Hiền đệ chắc có điều chưa biết. Người có biết Lý Mộ Tiên, thuộc hạ của Câu Trần đại đế?

- Biết chứ. Ta nghe nói gã có một loại thần thông là thuật Âm Dương Luân Hồi. Từ trước đến nay vẫn chưa ai có thể phá được. Nhưng gã làm sao vậy?

- Hơn bảy mươi năm trước, gã đã đi vào bên trong thành. Lúc đó ma chủ trong thành Bá Lăng còn chưa đắc đạo, nghe nói gã suýt chút nữa thì không thể đi ra. Tuy nhiên, khi đó thần thông của Lý Mộ Tiên cũng chưa đại thành.

- Vậy nếu bây giờ gã lại đi vào, sợ rằng cũng chưa chắc không phải là đối thủ của ma chủ.

- Người có biết phật tử Linh Sơn ở dưới quyền Thanh Hoa đại đế không. Vài năm trước, kẻ đó cũng đi vào thành Bá Lăng. Nghe nói lúc đó bầu trời thành Bá Lăng bị chia thành hai nửa. Một bên là phật quang vàng chói, còn một bên là đêm tối thâm trầm. Ở trong ánh phật quang có một pho tượng Phật màu vàng. Còn bên đối diện là vô số ma hồn rít gào lẫn át cả tiếng tụng kinh của tượng Phật. Bọn họ đấu pháp suốt bảy ngày bảy đêm nhưng cuối cùng phật tử Linh Sơn Mộc Chân phải rời đi. Ta nghe người ta nói, chính phật tử kia thuật lại rằng lúc đầu thần thông của ma chủ rất bình thường nhưng mỗi ngày đều có biến hóa. Đến ngày thứ bảy thì y đã không thể chống lại được.

- Thật hay giả vậy? Ma chủ thực sự lợi hại đến thế. Vậy còn ai có thể đánh bại được nó chứ?

- Chính vì thế, đại đế mới ra lệnh cho chúng ta giám sát ở đây. Chính yếu là nơi này do Thanh Tuyết đại đế quản hạt, không thuộc về quản hạt của đại đế. Nếu không, đại đế chắc chắn sẽ thu phục ma chủ.

Dứt lời, gã lại nhỏ giọng nói tiếp:

- Lão đệ, người còn không biết một điều là sự thật thì phật tử Linh Sơn đến thành Bá Lăng cũng không phải vì trừ ma. Mục đích thật sự của y là muốn thu phục ma chủ.

- A... Hóa ra là vậy. Đại đế cũng có ý muốn như vậy chứ?

- Có. Nhưng nếu đã dám tự xưng là ma chủ thì làm sao có thể dễ dàng bị thu phục như vậy.

Trong khi hai người đang nói chuyện thì khói đen đã cuộn cuộn phủ kín khắp thành. Trên trời mây đen rậm rạp, sấm sét ẩn hiện nhưng không đánh xuống dưới.

Trong thành, Trần Cảnh đứng yên tại chỗ. Nguyên thần của Triệu Tiên chân nhân biến hóa khó lường. Khi còn ở trong Linh Tiêu bảo điện, hắn đã lĩnh giáo qua. Nếu lúc trước Trần Cảnh muốn tự bảo vệ mình còn hơi miễn cưỡng mới làm được thì bây giờ hắn tuyệt đối tự tin là mình có thể. Nhưng hắn muốn giết Triệu Tiên mà nói thì gần như không thể rồi. Nguyên thần của ông ta vốn đã biến hóa khó lường, dù phải chịu thương tổn lúc độ kiếp tiến vào Thiên đình, sau đó lại bị oán khí xâm nhập, pháp lực của ông ta cũng không tăng lên nữa. Thế nhưng nguyên thần đã thành rồi. Bây giờ ông ta có thể câu thông linh lực trong thiên địa, làm phép khiến thuật đều đầy vẻ biến hóa thất thường, lại không bị hạn chế bởi nhục thân nên Trần Cảnh rất khó để giết ông ta. Hơn nữa bây giờ ông ta đã nhập ma nên càng thêm phần quỷ dị. Chính vì thế hắn gần như không thể nào giết được ông ta.

Vì vậy, Trần Cảnh muốn dẫn dụ ông ta nhập vào thân mình. Nếu ông ta nhập vào thân thể hắn, mọi thứ sẽ thay đổi hoàn toàn. Nếu như trước kia còn chưa đạt đến cảnh giới viên dung thì hắn không dám làm như vậy. Chỉ sợ lúc đó hắn còn chưa kịp giết chết ông ta thì đã bị chiếm đoạt nhục thân rồi. Dù sao Triệu Tiên chân nhân hiện tại chính là thân thể nguyên thần đã qua độ kiếp, cũng từng là Kiếm Tiên tung hoành thiên hạ một thời nên ý niệm chắc chắn mạnh mẽ tuyệt đỉnh thiên hạ.

Ánh kiếm như ngọn lửa bao quanh người Trần Cảnh. Hắn muốn dẫn dụ nguyên thần của Triệu Tiên chân nhân nhập thân, cũng phù hợp với mục đích của ông ta là chiếm đoạt thân thể của Trần Cảnh. Nhưng hắn không thể đơn giản thu lại tất cả ý niệm của mình vào bên trong. Nếu không ông ta nhất định sẽ hoài nghi. Cho nên nhất định Trần Cảnh phải làm mọi thứ để ngăn cản nguyên thần ông ta nhập thân, có điều tuyệt đối sẽ không để lộ đạo niệm viên dung của mình. Kiếm ý bên trong ánh kiếm quanh người hắn có chứa mê huyền, đó là Mê Thiên kiếm ý. Ẩn giấu trong mê huyền là sắc bén. Kiếm ý này sẽ khiến cho kẻ địch vừa tiếp xúc sẽ bị ảo giác. Dù cho Mê Thiên kiếm làm bị thương cũng không phát hiện.

Bây giờ thân thể nguyên thần của Triệu Tiên chân nhân có thể gọi là nguyên thần ma thân, đang bao bọc lấy cả người Trần Cảnh. Ánh kiếm bảo vệ quanh Trần Cảnh như một ngọn lửa, còn bốn phía lại đen kịt như nước đang ép tới ánh kiếm quanh người hắn. Ánh kiếm không ngừng thu lại. Cuối cùng ánh sáng quanh người Trần Cảnh tắt hết, hình dáng vốn đã gần giống người thường của Trần Cảnh lại nhanh chóng hóa lại thành tượng đá.

Giang Lưu Vân đứng ở bên cạnh nhìn tất cả sự việc từ đầu đến cuối. Ánh sáng màu đen nhấp nháy ở trên người nhưng không ai biết ông ta đang suy nghĩ gì. Ông ta đã nói chuyện với Trần Cảnh rất lâu. Tuy thái độ ông ta rất bình thường nhưng hắn tuyệt đối không tin Giang Lưu Vân chỉ bị mất đi nhục thân mà thôi. Nhất định ông ta đã có những biến đổi nào đó mà Trần Cảnh còn chưa biết được, bằng không thì ông ta không thể nào sinh tồn ở trong này được cả. Trần Cảnh không biết lúc nào thì ông ta sẽ ra tay, thế nhưng bây giờ toàn bộ ý thức của hắn đã lui vào bên trong thân thể.

Nơi Thiên Linh Cái trên đỉnh đầu Trần Cảnh chính là bầu trời của thế giới bên trong thân thể hắn. Bây giờ, nơi đó lại đang bị rạch phá. Như thể có một dòng nước đen hòa lẫn với vài luồng ánh sáng trắng quét xuống bên dưới. Nước sông lạnh như băng, có kiếm ý sắc bén, lại có quỷ dị khó nắm bắt, nhưng nhiều hơn cả là một sự bá đạo phô thiên cái địa. Đó chính là ý

thức của Triệu Tiên chân nhân. Ông ta muốn tận diệt toàn bộ ý thức còn ẩn nấp trong thể nội này của hắc.

Thế giới bên trong cơ thể Trần Cảnh là một vùng hỗn độn. Từ Thiên Linh Cái nhìn xuống, có thể thấy một dòng sông đang chảy xuống bên dưới giống như một dòng thác nước. Dòng chảy lại rất chậm rãi, bình thản như dòng Kinh Hà lặng lẽ xuôi dòng chứ không hề táo bạo, mạnh mẽ. Nguyên nhân có lẽ do Trần Cảnh sống ở Tú Xuân Loan rất lâu, nên dòng sông này mới hiển hiện ra ý bình lặng của dòng chảy nơi Tú Xuân Loan.

Con sông này bắt đầu từ Thiên Linh Cái, rồi chảy xuôi tới tận sâu bên kia dòng sông, đó là sông lưng Trần Cảnh, có bia thần Ti Vũ ẩn tàng bên trong đó. Dòng sông này đã sinh ra lòng sông. Lòng sông chính là xương sống của hắc. Đồng thời cũng sinh ra các nhánh sông nhỏ hơn. Là những đoạn khung xương sườn gắn liền với sông lưng hắc. Trước kia không có những thứ này, hiện tại đã có rồi.

Ở trung tâm nơi này có một vầng ánh sáng. Một người ngồi xếp bằng ở bên trong. Ở tận cuối của con sông cũng có một vầng sáng, cũng có một người ngồi xếp bằng trong một vầng ánh sáng đó. Ý thức của Triệu Tiên chân nhân tiến vào nơi này thì chỉ nhìn thấy một mảnh hỗn độn, chứ không thể xem xét hết toàn bộ thân thể Trần Cảnh được.

Ý thức của Triệu Tiên chân nhân là một vầng u ám xen lẫn theo vài tia sáng màu trắng. Trần Cảnh có thể cảm nhận được trong vầng u ám kia ẩn chứa một loại chiếm đoạt đơn thuần. Còn những tia sáng trắng lại là thái độ kiên định muốn giữ vững bản tâm. Nhưng tổng hợp lại thì vầng sáng đó vẫn thể hiện một loại xâm chiếm với sự tham lam và oán hận chiếm chủ đạo.

Thế giới bên trong Trần Cảnh là một mảnh hỗn độn nhưng lại ẩn tàng sức sống. Ngay khi ý thức của Triệu Tiên chân nhân tiến vào thì nơi đây

nhìn qua vẫn là một mảnh hồn độn, có điều lại thiếu đi một phần sinh cơ, lại có thêm u tối khác thường.

Thần niệm của Triệu Tiên chân nhân phô thiên cái địa quét xuống, như nước đá rót thẳng từ trên Thiên Linh Cái đi xuống. Cọ rửa đi một thân ấm áp của hắn đi, lại bị ngăn trở lại ở ngay huyết Đan Trung.

Nơi đó là một tòa động phủ ở thế giới bên trong người Trần Cảnh. Mặc cho thần niệm của Triệu Tiên chân nhân xung kích thế nào thì vẫn chưa từng dao động, chỉ tỏa ra ánh sáng lóng lánh. Ngay khi thần niệm của Triệu Tiên chân nhân gặp phải cản trở, thì trên bầu trời bỗng xuất hiện một người mặc áo đen, tay lại cầm một thanh kiếm tỏa ra ánh sáng trắng.

Người này vừa xuất hiện, Trần Cảnh bèn mừng rỡ. Triệu Tiên chân nhân dám lộ ra chân thân ở nơi này thì hẳn nhất định phải giữ ông ta lại. Bộ dáng Triệu Tiên chân nhân hiện giờ rất nôn nóng, xem ra là muốn nhanh chóng chiếm đoạt thân thể của Trần Cảnh, bởi bên ngoài còn rất nhiều ma hồn đang nhìn chăm chăm vào.

Ngay lúc này, dòng sông nghịch hướng dựng lên, như một tấm rèm bị một đôi tay cuộn ngược lên lại. Nếu có người đã từng nhìn thấy cảnh Trần Cảnh cười sòng lên Côn Lôn thì cũng sẽ rất kinh ngạc khi nhìn thấy tràng cảnh đang diễn ra trong thế nội hắn lúc này. Chỉ thấy con sóng kia từ lưng cuồn cuộn nổi lên, ngược thẳng lên Thiên Linh Cái. Chỉ trong tích tắc, nó đã che khuất lấy cả bầu trời.

Triệu Tiên chân nhân lập tức phát hiện có gì đó không đúng, đường lui đã bị chặn. Ông ta chỉ cười lạnh, nói:

- Tiểu bối, chỉ một mình ngươi cũng dám tính kế ta.

Lời vừa nói xong, ông ta không thèm để ý phía trên mà ngay lập tức đâm một kiếm vào thẳng động phủ bên dưới. Ông ta muốn nhanh chóng tiêu diệt ý thức của Trần Cảnh.

Ngay lúc này, một con bướm từ trong bóng tối phía dưới bay ra, lẳng lẳng bay giữa không gian hỗn độn ở nơi này.

Đồng thời, một con hủi đen dài hơn mười trượng lao ra khỏi động phủ, nằm vắt ngang giữa trời đất như sinh vật tiên thiên sinh ra từ trời đất hỗn độn này. Vừa đi ra, người nó đã vặn vẹo, hư không dao động như sóng nước.

Trong bầu trời, không biết từ khi nào có tiếng sáo vang vọng. Âm thanh rất mù mịt, hững hờ nhưng lại lan tỏa khắp nơi.

Chỉ trong chớp mắt, Triệu Tiên chân nhân đã bị rơi vào giữa vòng vây. Trần Cảnh cũng muốn tốc chiến tốc thắng.

Tuy Triệu Tiên chân nhân hiển hóa chỉ là một người đang cầm kiếm nhưng mỗi hành động của ông ta đều khiến cho phong vân biến sắc. Sau câu nói của ông ta là một đoạn trầm mặc. Trần Cảnh cũng không trả lời lại.

Chính là trầm mặc chiến đấu. Vì nơi này là trong thân thể Trần Cảnh nên hãn chiếm hết ưu thế. Còn Triệu Tiên chân nhân chỉ là nguyên thần, nhưng lại là người tu đạo duy nhất độ kiếp trong một ngàn năm qua. Chính vì thế ý thức của ông ta cực kì ngưng thực và biến hóa khó lường. Cho nên dù là trong cơ thể Trần Cảnh thì hãn nhất thời cũng không có cách nào cả.

Ngay lúc này, Triệu Tiên chân nhân đột nhiên biến thành một luồng khí màu đen âm trầm, tỏa ra sát khí ngút trời.

Trần Cảnh than nhẹ một tiếng. Hãn biết bây giờ Triệu Tiên chân nhân đã triệt để nhập ma. Lúc trước ông ta vẫn đang cố gắng giữ vững nên thần niệm mới có những tia sáng màu trắng, nhưng bây giờ đã không còn nữa. Trần Cảnh không ngờ tới Triệu Tiên chân nhân đã bị chính mình bức ép đến mức phải nhập ma. Nhưng nếu phải lựa chọn một lần nữa thì Trần Cảnh vẫn sẽ làm như vậy.

Thân hình của Triệu Tiên chân nhân hóa thành khói đen rồi tản ra xung quanh, càng lúc càng mờ nhạt, cuối cùng dung nhập vào thế giới hỗn độn trong người Trần Cảnh, không còn chút tăm tích nào. Thế nhưng lại như thế nơi nào cũng có ông ta, không cách nào nắm bắt được. Cũng chính lúc này, trong bầu trời hỗn độn này vang lên giọng nói của Trần Cảnh:

- Triệu Tiên chân nhân chắc cũng biết ta đã nhập thần đạo, không tu nguyên thần. Bây giờ ta lại đạt đến cảnh giới viên dung, cho nên nguyên thần của chân nhân có thần diệu đến mức nào thì cũng không thể nấp kín được ở đây.

Ngay sau đó, Trần Cảnh xuất hiện trong hỗn độn. Hắn giơ tay chỉ thẳng lên trời. Một tấm bia thần rơi xuống trấn áp một nơi sơn cốc u ám. Ngay lập tức, một tiếng hét thảm thiết vang lên. Một luồng khói đen hình người giãy giụa ở bên dưới.

Hắn lại chỉ về một hướng khác, con hủi lao xuống, cắn vào trong hư không. Một người bị nó cắn nát rồi bị nuốt vào. Sau đó nó quay lại trong động phủ rồi hóa thành hình người, tĩnh tọa tại chỗ.

Hắn tiếp tục chỉ tay đến nơi khác. Một thanh kiếm xuất hiện, trên thân có một con bướm trông rất sống động. Kiếm quang lóe lên rồi biến mất, sau đó đâm vào vách núi. Dưới mũi kiếm có một luồng khói đen hình người đang giãy giụa điên cuồng.

Triệu Tiên chân nhân phân tán nguyên thần tại khắp nơi ở trong thế giới này. Nhưng nơi mà bia thần Ti Vũ trấn áp ma hồn là nơi Trần Cảnh cảm ứng khí tức nặng nề nhất. Những chỗ ma niệm khác bám vào chỉ khiến hắn có cảm giác tê ngứa như bị kiến cắn.

Hắn không thèm để ý, thò tay chụp vào hư không, một cây sáo màu xanh đã ở trong tay. Rồi hắn nâng lên môi thổi, tiếng sáo lập tức truyền khắp trời đất, âm hiện hình, hóa thành từng luồng thần quang chiếu rọi khắp nơi.

Đột nhiên, trong hư không vang lên tiếng nói của Triệu Tiên chân nhân:

- Tiểu bối, để xem ngươi còn thủ đoạn gì nữa.

Ngay lập tức, một cái miệng rất lớn mở ra ở ngay phía sau Trần Cảnh, muốn cắn nuốt hẳn.

Trần Cảnh chỉ cười nói:

- Mặc dù thần thông của chân nhân huyền diệu, nhưng làm sao so được với nguyên lực của chúng sinh.

Ngay sau đó, một vầng sáng bay vọt ra từ trong thân thể của Triệu Tiên chân nhân. Trong đó là hình ảnh phản chiếu của vạn dân đang cầu nguyện. Cảnh tượng này bao phủ nguyên thần của ông ta lại. Trong vầng sáng đó, có một pho tượng thần càng lúc càng hiện rõ, trấn trụ lấy nguyên thần của Triệu Tiên chân nhân. Mặc cho ông ta biến hóa đủ kiểu nhưng vẫn không thể chạy thoát.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 37: Bức Họa Thiên Hà

oOo

Khi Trần Cảnh dựa vào bia thần Ti Vũ chế ngự luồng ma niệm do Triệu Tiên chân nhân phân hóa ra, hắn liền biết giờ mình không giết nổi Triệu Tiên chân nhân. Triệu Tiên chân nhân có thân là nguyên thần vốn đã vượt qua lô kiếp, gần như vô hình đã thoát khỏi hạn chế nhục thân, lại hóa ma, càng thêm quỷ dị khó dò. Nếu Trần Cảnh muốn tiêu diệt Triệu Tiên chân nhân thì cần có thời gian, dựa vào ý cảnh bản thân dần đạt đến viên dung mà chậm rãi luyện hóa như là hàm đồ ăn vậy. Việc này sẽ rất lâu, mà vào lúc này không cho phép hắn làm như vậy, bởi vì trong thành Bá Lăng này còn rất nhiều hung hiểm chờ hắn.

Thiên Huyền Tượng Đá Trấn Thần pháp này căn bản là nguyên lực chúng sinh, cùng với đạo niệm nguyện ý che chở chúng sinh của Trần Cảnh mà tạo thành một loại pháp thuật. Nhưng sau khi hắn dựa vào Thiên Huyền Tượng Đá Trấn Thần pháp trấn trụ Triệu Tiên chân nhân, cảm thụ được dục vọng mãnh liệt từ thân nguyên thần của Triệu Tiên chân nhân, thì lại đột nhiên có nhận thức mới đối với ma. Nếu nói, một người bình thường từ khi sinh ra đến khi chết đi, bất kể thế nào thì đều có cảm tình. Cho dù cảm tình này là đối với người nào, chỉ cần có cảm tình này thì cả đời của người đó dù có làm chuyện ác tới đâu, trong lòng vẫn có quang minh. Bọn họ biết rõ việc mình làm không được người thế gian thừa nhận. Nhưng ma thì khác, trong lòng của ma không có chút quang minh nào, ngoại trừ dục vọng bản thân ra, đã không còn cái khác. Đây là điểm hoàn toàn bất đồng giữa hai loại sinh linh.

Trần Cảnh lại nghĩ đến những ma hồn tự sinh tự linh trong thành, trong lòng nghĩ, có lẽ chính là bởi vì hoàn cảnh này mới sản sinh ra những sinh linh như thế.

Hắn không ngờ Triệu Tiên chân nhân lại khó tiêu diệt như vậy. Tuy rằng trấn trụ được ông ta, nhưng muốn đồng thời chống lại Cố Minh Vi đã trở thành ma chủ Bá Lăng thì không có nắm chắc rồi.

Trên chín tầng trời, bỗng có thêm một người xuất hiện cạnh hai thiên binh cười hai con thiên mã một đen một trắng. Người này mặc một bộ giáp vàng sáng ngời, khoác thêm bên ngoài là một chiếc áo choàng đỏ thẫm, bên hông là một thanh trường đao trông rất hoa lệ có khảm một viên đá màu lam ở trước mặt, chuôi đao thì khảm một cặp đá đỏ như máu. Người tới là thần tướng thứ chín của Tử Vi đại đế, tên là Huyết Đao thiên quân.

Y vừa xuất hiện, hai thiên binh kia lập tức xuống ngựa, quỳ gối trên mây, miệng hô thiên quân. Tuy rằng mọi người đều lén lút gọi y là cửu tướng quân, thế nhưng ở trước mặt thì đại đa số mọi người vẫn gọi y là thiên quân. Hai thiên binh này là thuộc hạ của Huyết Đao thiên quân, đương nhiên biết rõ y. Vị thần tướng thứ chín của Tử Vi đại đế này đã khiêu chiến và đánh bại thần tướng thứ chín lúc đó - Bạch Cốt chân quân vào ba mươi năm trước, rồi được Tử Vi đại đế phong làm thần tướng thứ chín. Y vốn có tên là Dạ Lan Thành, bản thể là gì ít có người biết. Linh loại trên thế gian nhiều vô kể, loại loại đều có thể hóa hình, nếu không thể nhìn thấu, tự nhiên không thể biết.

Từ lúc đó trở đi, bài vị thần tướng bên dưới Tử Vi đại đế không ngừng phát sinh biến hóa, duy nhất không biến hóa là thần tướng thứ nhất. Đệ nhất thần tướng là Cầm Ma Thạch Nham, cực kỳ thần bí, khó gặp, dù cho gặp rồi, cũng không đấu pháp cùng người, mà nếu muốn ngăn cản Cầm Ma rời đi lại làm không được. Có người cảm thấy Thạch Nham có vẻ hữu danh vô thực, nhưng lại càng có nhiều người cho rằng Thạch Nham là mạnh nhất. Biến hóa nhiều nhất là thần tướng thứ tư. Người này vốn xếp thứ bảy,

chỉ trong ba mươi năm, đã xếp đến thứ tư. Người này là Triệu Bán Yêu. Bất kể đấu với người nào, Triệu Bán Yêu đều dùng thuật hóa cầu vòng. Chẳng qua thuật này đã cao minh hơn nhiều so với bảy mươi năm trước, không chỉ có thể tự bảo vệ mình mà còn có thể giết địch trong khoảnh khắc. Có người nói Triệu Bán Yêu hoàn toàn không dưới thần tướng thứ hai và thứ ba, thậm chí có thể tranh phong cùng thần tướng thứ nhất.

- Bên trong thế nào?

Huyết Dao thiên quân Dạ Lan Thành nói. Giọng của y rất lạnh, còn khàn khàn, tựa như cổ họng khô khốc không thể dùng sức nói lớn.

- Bẩm thiên quân, một ngày trước, đột nhiên có oán tà khí xông ra từ thành Bá Lăng. Chúng thuộc hạ thần thông thấp kém, muốn dùng pháp thuật quan sát bên trong thì lại cảm thấy đầu váng mắt hoa...

- Tức là cái gì cũng không thấy đúng không?

Giọng của Dạ Lan Thành khàn khàn, lại có vẻ nôn nóng. Không riêng gì giọng điệu, cả tính cách của y cũng vậy. Tay y lúc nào cũng đặt ở chuôi đao bên hông, tựa như lúc nào cũng có thể đại chiến một trận với kẻ khác.

- Thuộc hạ vô năng.

Hai thiên binh hạ thấp đầu xuống.

Dạ Lan Thành giận dữ. Công việc giám thị thành Bá Lăng này là do Tử Vi đại đế phân xuống. Tới nay y tổng cộng mới nhận được ba việc, đây là một trong ba việc đó. Nhưng để y sôi gan là, thành Bá Lăng xuất hiện biến hóa không phải y mà là thần tướng thứ năm Giám Thiên tinh quân báo trước. Tuy Giám Thiên tinh quân chỉ xếp hạng giữa, nhưng lại có quyền lợi giám sát thiên hạ. Dạ Du thần từng xuất hiện lúc Trần Cảnh tiến vào Âm phủ cũng là thuộc hạ của Giám Thiên tinh quân. Lần này thành Bá Lăng xuất hiện biến hóa, Dạ Lan Thành không biết, mà Giám Thiên tinh quân lại

biết, hơn nữa còn biết là Trần Cảnh tiến vào Bá Lăng. Vì thế Dạ Lan Thành mới sinh tức giận, nghe hai thiên binh nói thì lạnh lùng cất lời:

- Các người quả thực vô năng.

Tiếng như trống lớn đập vang, một ngón tay điểm ra, mi tâm của hai thiên binh tức thì xuất hiện một chấm đỏ. Đồng thời, mây dưới thân bọn họ đột nhiên tan đi, người rơi thẳng tắp xuống thành Bá Lăng. Bọn họ cũng chưa chết, nhưng thân thể lại không thể động, kêu thảm thiết rơi xuống thành Bá Lăng.

Trong nháy mắt bọn họ rơi vào Bá Lăng, Dạ Lan Thành đã thấy được cảnh tượng trong thành. Y lưu lại pháp thuật trên người hai thiên binh kia. Bọn họ nhìn thấy thì y cũng nhìn thấy. Y thấy ma hồn bay lượn như ong vỡ tổ, nhìn thấy trong thành có một pho tượng đá đứng yên không động đậy. Y thấy được bốn phía tượng đá có bốn ma vật cường đại đang rục rịch muốn động. Cũng chính sau cái liếc mắt này, lại thấy vài chục hồn ma chui vào trong cơ thể hai thiên binh kia, sau đó không thấy được gì nữa. Dạ Lan Thành hơi kinh ngạc. Y vốn có chút xem thường thành Bá Lăng này, không rõ tại sao Tử Vi đại đế lại coi trọng Bá Lăng đến vậy. Nhưng sau khi Mộc Chân đại chiến với ma chủ Bá Lăng bảy ngày rồi bại trận chạy đi, y liền thận trọng với nơi đây hơn. Có điều không quản do lúc trước xem thường hay lúc sau thận trọng, y cũng không có tiến vào Bá Lăng, bởi vì y cảm nhận được từ đó một loại khí tức khiến mình chán ghét. Đó là một loại cảm giác khắc chế trời sinh.

Khi y thấy được hai thiên binh bị ném vào Bá Lăng rồi bị ma hồn chiếm lấy thân thể trong tích tắc, thì càng phát lạnh trong lòng. Không ai biết, y là xác chết biến thành yêu, sợ nhất là những thứ có thể dễ dàng chiếm thân thể người khác.

Đột nhiên, y phát hiện có người đang nhìn mình. Theo cảm giác nhìn lại, chỉ thấy từ đầu tường ẩn trong màn sương đen quay cuồng kia, chẳng biết

khi nào đã xuất hiện một cô gái. Tóc đen, áo xanh, tóc tết bằng một sợi tơ bảy màu. Y lập tức nghĩ tới cô gái được xưng là ma chủ. Trong lòng y căng thẳng, thân thể vốn không có nhiệt độ càng phát lạnh. Y chỉ cảm giác, trong hai mắt cô gái kia như có hai ma hồn chui ra, bay thẳng lên trời, muốn chui vào trong mắt y.

Trong lòng y kinh hãi, trường đao bên hông nháy mắt ra khỏi vỏ. Không có tiếng đao ngân, chỉ thấy một vệt sáng đỏ như sa mỏng bổ ra, đánh tan hai ma hồn định chui vào mắt y.

Từ trước đến nay, y đều cực kỳ thận trọng với tình huống ma hồn nhập thân. Bởi vì bản thân y không có hồn phách, một khi có ma hồn nhập vào, y sẽ không thể chống lại. Y không cần để ý tới những pháp bảo công kích hồn phách, nhưng lại sợ ma hồn nhập thân, không bao giờ dám dính tới.

Khi y nhìn lại ma chủ trên tường thành, lại thấy nàng nhếch miệng cười, giống như khinh thường, lại như cười lạnh, còn giống như muốn nói y không trốn nổi. Y hít sâu một hơi, bài trừ tạp niệm trong lòng. Y biết rõ nhược điểm của mình, nhưng cũng rất rõ ưu thế của mình. Y là thi thể hóa yêu, lại ở trong một hang động tại khe núi chiếm được pháp quyết tu hành tên là "Luyện Dương Chân Giải". Điều này làm cho nhục thể của y vô cùng cường đại, có thể bằng thân thể phá tan pháp thuật của người khác. Huống chi y còn có thanh Thị Huyết Nhiếp Phách đao, nếu như có hồn phách gần thân, nhất định sẽ bị đao này cắn nuốt.

Y thấy được Trần Cảnh ở bên trong liền rời đi. Nếu Trần Cảnh không ra được thì cũng xong, còn nếu ra được, y muốn giết chết Trần Cảnh trước khi Giám Thiên tinh quân đuổi tới, đánh tan ấn tượng không tốt từ Tử Vi đại đế lúc trước.

Về phần mình có phải là đối thủ của Trần Cảnh hay không, y đương nhiên cân nhắc qua. Cho nên y muốn đi tìm hai vị hảo hữu hỗ trợ. Hai hảo

hữu này có pháp lực không dưới y, chỉ là một lòng tu hành, cho nên không nổi danh.

* * *

Diệp Thanh Tuyết hiện tại tuy là một trong sáu đại đế, nhưng cũng không quá nổi danh, bởi vì bên dưới nàng không có người nào, không có thần linh thuộc hạ. Nàng cũng chưa từng hiển lộ pháp tượng thần tích trong thế gian, nhân gian tự nhiên là biết rất ít về nàng, ngoại trừ người của giới tu hành.

Mà ở ngoài thần vực của Trần Cảnh không còn là một nơi vô chủ nữa.

Trần Cảnh không để ý tới những chuyện này. Trong lòng hắn, trời đất này không có chủ nhân, mọi người trong thiên hạ được tự do thờ cúng bất kỳ người nào, còn thần linh không có quyền lợi đi can thiệp. Tín ngưỡng không thể bức bách hay mê hoặc bằng pháp thuật.

Lúc này hắn đương nhiên không biết, ở bên ngoài thần vực của hắn đã có một cái lưới lớn giăng sẵn. Bất kể hắn đi hướng nào ra ngoài đều sẽ bị công kích. Đây là một trận vây bắt, thậm chí là sẵn giết, hơn nữa cũng không phải chỉ đến từ Tử Vi cung.

Bên trong thân thể Trần Cảnh trấn áp Triệu Tiên chân nhân, mà cảm giác tượng đá cứng ngắc bên ngoài cũng chậm rãi rút đi, biến thành bộ dáng một người bình thường.

Biến hóa của hắn làm cho Giang Lưu Vân biết, trận chiến giữa Trần Cảnh và Triệu Tiên đã xong. Ông ta không nghĩ lại nhanh như thế. Nếu nơi đây chỉ có một mình ông ta, nhất định đã nhân cơ hội bày trận thức rồi. Thế nhưng đây là thành Bá Lăng, còn có ma vật khác, cho nên ông ta không động. Mà bây giờ, pho tượng đá này rõ ràng đã thức tỉnh, lại không biết đó là Trần Cảnh hay là Triệu Tiên. Nhưng có thể xác định bất kể là ai thì đều sẽ còn một trận chiến nữa. Ông ta không khỏi nhìn về cô gái ở đầu tường

kia, chỉ thấy hai mắt nàng ta phát ra ánh sáng lạnh đang nhìn lại nơi này. Giang Lưu Vân đã từng gặp nàng vô số lần, lại là lần đầu tiên phát hiện ánh mắt của trong suốt đến vậy, trong suốt đến mức làm lão cảm thấy sợ.

Trần Cảnh mới vừa tỉnh dậy liền nhìn thấy Cố Minh Vi. Hắn chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra Cố Minh Vi khác với lúc trước. Trước đây, bất luận thế nào, nàng đều phát ra một loại khí tức hỗn loạn không xác định. Mà bây giờ, tuy vẫn tà dị như cũ nhưng lại có thêm trong suốt im lặng. Nàng thấy Trần Cảnh tỉnh lại, đột nhiên nói:

- Có phải người muốn nhìn bức họa này không?

Nàng vừa dứt lời, tay đã mở bức họa. Trần Cảnh tức thì cực kỳ hoảng sợ. Cảnh tượng trước mắt biến ảo, một dải thiên hà màu trắng bạc từ trong tối tăm ào xuống cuốn tất cả.

Sát khí như gió, kiếm ngân vang như thủy triều.

Giống như mộng ảo, rồi lại chấn động như vậy. Loại tuyệt sát chi khí phô thiên cái địa này nháy mắt mở ra phòng ngự trong tâm hắc, xâm nhập chỗ sâu trong linh hồn hắc.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 38: Nguyên Ma Thứ Hai

oOo

Tại lúc trời đất diễn hóa, những pháp bảo theo trời đất hình thành gọi là linh bảo tiên thiên. Trong đó đại đa số linh bảo tiên thiên đều ẩn chứa hoặc nhiều hoặc ít một chút tiên thiên đại đạo. Người có được linh bảo tiên thiên có thể lĩnh ngộ đại đạo trong đó, do đó pháp lực cảnh giới đều tăng nhanh. Có những pháp bảo lại tới khi trời đất đã có vạn vật sinh linh vẫn chưa thành hình, sau được người tu hành luyện thành pháp bảo. Những pháp bảo này gọi là linh bảo hậu thiên. Linh bảo trong thiên hạ đa số đều không thoát khỏi tiên thiên và hậu thiên, nhưng vẫn còn một loại bảo vật được gọi là dị bảo.

Bức họa trong tay ma chủ Cố Minh Vi chính là dị bảo. Bất kể một chỗ nào trên bức họa kia đều không phải do trời đất thai nghén ra, lại ẩn chứa đạo ý vô tận. Bùa kiếm mà Trần Cảnh từng tặng Cố Minh Vi miễn cưỡng tính là một loại dị bảo. Mà lúc này vật trong tay nàng không biết là người phương nào luyện chế ra, càng không biết thế gian còn có dạng người có thể luyện thành bảo vật như vậy.

Trần Cảnh không tưởng tượng nổi. Trước đây không tưởng tượng nổi, hiện tại cũng vẫn không tưởng tượng nổi. Chẳng qua hắn chợt nghĩ tới truyền thuyết kia. Truyền thuyết một ngàn năm trước, có một dải thiên hà từ trên chín tầng trời đổ ụp xuống cuốn đi tất cả. Chúng sinh thiên hạ đều thấy được trong mộng. Mà cũng chính từ đó về sau, tu sĩ đã ngoài Tiên đạo một đêm biến mất. Đi qua Côn Lôn và Thiên đình, hắn từ không tin chút

nào đến có chút tin tưởng. Hiện tại, hắn đột nhiên nghĩ, có lẽ năm đó thật sự có một dải thiên hà cuốn phẳng thiên hạ như vậy.

Khi tâm cảnh của hắn càng ngày càng viên dung, trong lòng từng cho rằng thế gian không còn người nào có thể khiến tâm của mình sinh ra sợ hãi và bất an. Ví như khi hắn tới thành Diêm La, đối diện với những pháp thuật thần thông còn sót lại trong bóng tối như từng đạo pháp tắc, thì vẫn có thể đối ứng tự nhiên vậy. Nhưng giờ hắn mới biết, mình còn kém rất nhiều.

Triệu Tiên chân nhân trong cơ thể Trần Cảnh cũng cảm giác được Trần Cảnh suy yếu trong nháy mắt này, nhân cơ hội giây giụa.

Ở thế giới trong thân thể Trần Cảnh, thân thể của Triệu Tiên chân nhân lật qua lật lại như mây đen. Nhưng ở chính giữa lại bị một pho tượng đá áp chế. Tượng đá nặng như núi. Nếu chỉ là sức nặng, thì rõ ràng không thể áp chế được ông ta. Ông ta sớm đã là thân nguyên thần, vô hình vô chất, hiện tại còn là ma vật, tự nhiên càng không bị trọng lượng ngăn chặn. Cho dù là tượng đá nặng thêm ngàn vạn lần nữa cũng không được. Vậy mà tượng đá này lại khiến ông ta không thể động đậy, cả người không có lực. Đã sớm thoát khỏi nhục thân, giờ ông ta lại vẫn cảm thụ được trói buộc chỉ khi có nhục thân mới có.

Lúc này ông ta cảm ứng được lực lượng của tượng đá kia đã giảm bớt, ra sức thoáng giây giụa, đúng là cảm giác tượng đá lắc lư. Ông ta không biết chuyện gì xảy ra nhưng hiển nhiên đây là một cơ hội khó có được, bèn xuất ra toàn lực, hết sức xoay mình. Năm đó ông ta được xưng là thiên hạ đệ nhất Kiếm tiên, sau khi nguyên thần thành, nguyên thần tựa như ánh kiếm ngưng kết thành, xâm nhập trong thân Trần Cảnh cũng lộ ra kiếm ý sắc bén. Lúc này ông ta toàn lực, tựa như có vô số nhát kiếm cắt lên tượng đá.

Dưới vô số nhát kiếm như sương đen, tượng đá bắt đầu vỡ vụn từng đoạn, giống như là làm bằng đất, bị phơi nắng quá lâu, không chịu được mặt trời chói chang mà rạn nứt, cuối cùng vỡ vụn trên mặt đất.

Lúc này ông ta cũng không nghĩ chạy ra, mà là muốn chiếm lấy thân thể của Trần Cảnh. Nhưng đúng lúc này, từ trên bầu trời tối đen lao xuống một luồng sáng trắng. Ánh trắng như màn kiếm, nhìn mờ ảo, lại có tuyệt sát ý có thể thổi quét tất cả, so với tròng cảnh vừa rồi ông ta xâm nhập trong cơ thể Trần Cảnh thì càng thêm cường thế. Ông ta muốn né tránh, lại đã không kịp, chỉ có thể ngăn cản. Hiện tại ông ta mới hiểu tại sao Trần Cảnh đột nhiên biến mất vô ảnh vô tung. Ông ta không biết Trần Cảnh còn sống dưới thiên hà cuốn tất cả này không, bởi vì chính ông ta cũng không có đường lui, không thể tránh né, không thể thỏa hiệp, thậm chí cũng không biết ngăn cản thế nào.

Ông ta chỉ đành thủ vững, nỗ lực bảo trì một tia tâm niệm không tiêu tan đi.

Ngay khi ý thức của ông ta hốt hoảng muốn tán đi thì thiên hà đại thế cuốn tất cả kia lại lấy thế như thủy triều rút mà thổi lui, tốc độ cực nhanh. Cũng chính tại lúc này, Triệu Tiên chân nhân nhìn thấy trong hư không xuất hiện một điểm sáng phảng phất là nấp trong ý thức mình, theo trong hư vô xuất hiện, chỉ trong nháy mắt đã chiếm ý thức của ông ta. Tại trong màn sáng kia, một đám khói đen đang bay loạn, như là kiệt lực muốn trốn từ ánh sáng vào trong bóng tối. Nhưng mà đám khói đen lại như mê loạn rồi, chỉ biết qua lại trong vùng sáng, rồi mỗi lần qua lại lại nhỏ dần, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa.

Cũng ở trong tích tắc biến mất ấy, nguyên thần của Triệu Tiên chân nhân muốn tán đi, rồi lại bị một đoàn khí tức bao bọc lấy. Theo đó liền thấy trong nguyên thần kia sinh ra một pho tượng đá nho nhỏ. Tượng đá chợt lóe thần quang rồi biến mất. Mà nguyên thần kia đúng là không tán đi, còn ổn định lại. Chẳng qua hiện giờ nguyên thần này không còn là Triệu Tiên chân nhân, mà là Trần Cảnh. Bất quá so với Triệu Tiên lúc trước thì yếu hơn không ít, bởi vì trước lúc nguyên thần phân hóa ra đã bị Trần Cảnh dùng

bia thần Ti Vũ và Mê Thiên kiếm trấn áp một bộ phận, sau lại bị thiên hà cuốn tới, phần bị chế ngự kia đã tán đi trong nháy mắt rồi.

Tất cả chuyện này đều là chỉ phát sinh trong một thời gian ngắn. Đầu tường, ma chủ Cổ Minh Vi chỉ mở bức họa ra một thoáng rồi lập tức cuộn lại, nhưng chính động tác này lại khiến sắc mặt nàng nhìn qua khó coi hơn nhiều. Sắc mặt vốn hồng nhuận trở nên tái nhợt, hơn nữa mơ hồ còn thấy được khí xanh. Hiển nhiên, nàng mở bức họa kia ra cũng không phải một chuyện thoải mái.

Trần Cảnh đứng ở tòa tháp gỗ từng được dùng làm đàn tế tụ tập tín ngưỡng. Triệu Tiên chân nhân lựa chọn chiếm nơi này là bởi vì trên đàn tế còn sót lại tín ngưỡng nguyên lực, có thể khiến ông ta duy trì một tia thanh tịnh trong ma thành này. Tại trong Linh Tiêu bảo điện, ông ta biết rõ mình bị oán khí trong điện xâm lấn nguyên thần. Sau đó bị Trần Cảnh nhìn ra, dùng lời nói bức bách, lại để ông ta sinh hận, đồng thời có dấu hiệu nhập ma. Thời điểm ông ta hoảng hốt, Cổ Minh Vi không biết thế nào đột nhiên lấy thần thông hiển hóa, nhân lúc tâm thần ông ta dao động mà mê hoặc dẫn tiến vào thành Bá Lăng. Từ lúc đó, liền càng không thể vãn hồi. Ông ta chỉ đành chiếm giữ đàn tế, nỗ lực duy trì một tia thanh minh. Lúc nhìn thấy Trần Cảnh, ông ta lập tức nghĩ tới chuyện chiếm thân tượng thần của hắn. Đây là cơ hội duy nhất của ông ta, tuyệt đối không thể bỏ qua.

Trần Cảnh vẫn không nhúc nhích đứng ở nơi đó, thân thể lại là bộ dáng tượng đá. Như vậy vừa nhìn liền biết Trần Cảnh xảy ra vấn đề, cho dù ý thức không mất đi, cũng bị thụ thương rất nặng. Miếu Thành Hoàng là một vùng phế tích, nhưng vẫn mơ hồ có thể nhìn thấy nơi đó còn có một tòa phủ Thành Hoàng âm u mờ ảo. Tuy rằng phủ Thành Hoàng nhìn cũng tàn tạ không chịu nổi nhưng vẫn không biến mất. Giang Lưu Vân đứng ở đó. Ông ta nhắc chân lên, nhưng vẫn không bước ra. Ông ta nhìn bốn ma vật có thân hình mơ hồ bất định trong thành. Ngoại trừ Cổ Minh Vi, đó là bốn ma hồn không bị sáng sinh chiêu tử trong thành. Bốn ma hồn này ngay từ đầu đã

bám trên thân tượng thần trong bốn ngôi miếu thần trong thành, vì vậy mà bốn ma hồn không bị tan biến, trái lại càng ngày càng cường đại.

Hiện tại bốn ma hồn đã có linh trí, không còn hành động bằng bản năng nữa. Ngay khi Trần Cảnh lần nữa hóa thành tượng đá, bốn ma hồn phân biệt theo tứ chi chui vào thân thể của Trần Cảnh.

Bọn chúng cũng không lựa chọn tiến vào theo đầu Trần Cảnh, bởi vì lúc trước Triệu Tiên vào từ nơi đó, sau lại không thấy ra, cho nên bọn chúng có cố kỵ trong lòng. Đám ma vật này coi như vừa cẩn thận vừa nhát gan. Mà Giang Lưu Vân thì bắt đầu nóng ruột. Ông ta đương nhiên muốn đoạt thân thể của Trần Cảnh. Chiếm được thân tượng thần sẽ không bị vây ở chỗ này nữa. Chính ông ta đã từng thử đi ra khỏi thành Bá Lăng nhưng chỉ mới bước ra khỏi ma thành này, ông ta đã có cảm giác hồn phi phách tán. Chỉ cần chiếm thân thể của Trần Cảnh thì sẽ có thể rời đi, từ đó dưới bầu trời này, lại có nơi nào không thể đi chứ.

Nhưng ông ta lại vẫn không dám động, vì có ma chủ Cố Minh Vi còn đứng ở đó. Ngay khi Cố Minh Vi mở bức họa ra, nếu không phải bởi vì không nhằm vào ông ta thì chỉ sợ sau một khắc ông ta đã thành một oan hồn trong thành Bá Lăng rồi. Ông ta là người chứng kiến Cố Minh Vi phát triển, nhìn thấy nàng từ một oán linh không biết quá khứ lẫn tương lai phát triển thành một ma chủ quý dị khó lường như hiện tại. Về sau lại càng không biết nàng cùng thành Bá Lăng này đi phát triển tới mức nào, ông ta không thể đoán được, cho nên cũng không dám có động tác gì ở trước mặt Cố Minh Vi.

Bên trong thân thể Trần Cảnh, bốn ma hồn cường đại chui vào tứ chi. Bọn chúng vừa tiến vào, liền lao tới phía trung tâm nhất. Bởi vì bọn chúng thấy được một nguồn sáng vô cùng rõ ràng. Trong nguồn sáng, có một pho tượng hình người nho nhỏ đang ngồi xếp bằng.

Bọn chúng vừa thấy cảnh này thì liền vọt tới. Trong tư tưởng của chúng, đây chính là bản ngã ý thức của Trần Cảnh. Chỉ cần cắn nuốt được nó, liền có thể nắm được thân thể tượng thần này. Cho nên cả bốn ma hồn gần như đồng thời vọt tới.

Nguồn sáng đột nhiên nổ bung, hóa thành một cái miệng thật lớn, giống hệt như lúc Triệu Tiên chân nhân cắn nuốt Trần Cảnh. Trong một tích tắc, hai ma hồn bị cắn nuốt. Hai con khác xoay người muốn trốn thì trên bầu trời đột nhiên hạ xuống một tấm bia thần, thần quang vạn trượng, trấn áp một ma hồn. Lại một chuôi kiếm phá vỡ hư không, vẽ ra một dải sáng trắng, đâm tới ma hồn còn sót lại.

Nhìn thân thể có cái miệng khổng lồ kia, đúng là có bảy phần giống Trần Cảnh nhưng phong thái lại bất đồng. Hắn tản ra một loại khí tức quỷ dị làm cho người ta khó có thể nắm bắt. Thân thể kia to ra xẹp vào giống như đang tiêu hóa hai ma hồn. Chốc lát sau, an tĩnh lại, hắn đi tới cạnh ma hồn bị bia thần Ti Vũ trấn trụ. Bia thần bay lên, hắn bắt lấy ma hồn, nhét vào trong miệng. Cũng không thấy hắn nhai, chỉ thấy hít sâu một hơi, ma hồn nhanh chóng nhỏ đi, chốc lát sau đã bị nuốt vào trong miệng.

Một chỗ khác, một chùm ánh kiếm cắt vào hư không. Ánh kiếm đâm qua một ma hồn. Ma hồn không ngừng gãy giữa, phát ra từng tiếng rít gào thê lương thảm thiết, lại không cách nào tránh thoát bị kiếm đâm xuyên. Kiếm thoát nhìn cũng không phải rất ngưng thực, có chút mờ lung, nhưng ánh kiếm lại rất thực, trong thân kiếm có một con bướm mở hờ cánh như chuẩn bị bay lên.

Cái người có bảy phần tương tự Trần Cảnh đi tới trước Mê Thiên kiếm, bắt lấy ma hồn kia. Ngay sau đó, Mê Thiên kiếm hóa thành một con bướm bay lên. Trong cánh bướm có một vùng màu vàng, lúc đập cánh thì ánh vàng xẹt qua hư không. Con bướm đập cánh vài cái đã biến mất, lưu lại vài nét vàng trong trời đất hỗn độn, rồi dần dần cũng tan biến cả.

Cái người có bảy phần giống Trần Cảnh kia lại lặp lại hành động vừa này, nhét ma hồn kia vào miệng, hút mạnh một cái. Ma hồn mau chóng nhỏ dần, cuối cùng hóa thành một luồng khói đen, bị nuốt hoàn toàn.

Người này, không phải là Triệu Tiên, mà là thân nguyên thần của Triệu Tiên đã bị Trần Cảnh chiếm lấy khi sắp tan biến. Hiện tại căn nuốt bốn ma hồn, nguyên thần đã ổn định lại.

Ở trong tích tắc chiếm cứ nguyên thần, Trần Cảnh có một loại cảm giác khó tả. Trong chớp mắt ấy, hắn liền cảm ứng được đủ loại diệu dụng, càng cơ mồi cảm giác được, sự cảm thấu về nguyên thần này sẽ mang tới chỗ tốt cực lớn cho tu hành của mình.

Nguyên thần này tương đương với một sinh mệnh độc lập tách từ Trần Cảnh, có thể du tẩu thiên hạ. Cho dù bản thể của hắn bị diệt thì nguyên thần vẫn có thể tiếp tục sống sót, đồng thời tiếp tục tu hành.

"Mặc dù vẫn là nguyên thần nhưng lại đã hóa ma, cũng có thể coi là sinh mệnh thứ hai của ta. Không thể xưng là nguyên thần, không bằng gọi là nguyên ma thứ hai đi."

Nghĩ tới đây, nguyên ma thứ hai của Trần Cảnh ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, lao khỏi thân thể Trần Cảnh, xuất hiện ở trên đỉnh đầu hắn. Chỉ thấy một đám khói đen kịt không ngừng xoay chuyển, hóa thành một ma đầu. Ma đầu không ngừng biến hóa, cuối cùng hóa thành một đạo nhân mặc đạo bào đen ngồi ở trên mây đen, trong hai mắt lộ ra tia sắc lạnh, nhìn về phía ma chủ Cố Minh Vi ở đầu tường.

Giang Lưu Vân ở trong phủ Thành Hoàng cực kỳ hoảng sợ, liên tục lui về phía sau.

Trần Cảnh ở bên dưới đạo nhân áo đen kia bỗng mở mắt, gương mặt làm từ đá lần nữa hóa thành màu da, tuy còn hơi có vẻ trắng rần.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 39: Trong Thành Bá Lăng Trảm Phân Thân

oOo

Đầu tường thành Bá Lăng, ma chủ Cố Minh Vi nhìn Trần Cảnh ở trung tâm thành. Nàng chậm rãi đi tới, như một bức họa lay động trong gió, thân mình vừa lóe lên một cái đã thay đổi vị trí. Mỗi bước biến mất, lại hiện ra ở chỗ khác, không ai có thể đoán được nàng sẽ xuất hiện ở đâu. Thế nhưng nhìn nàng mỗi bước bước ra đều chỉ như một thiếu nữ đang từ tốn đi tới. Chính loại ý cảnh nhìn như thong dong này, ở trong tòa ma thành này, càng hiển lộ cái quỷ dị ở nàng.

Trần Cảnh ở chỗ trung tâm nhất trong thành. Bất kể Cố Minh Vi đi ở đâu tường thế nào, cũng không thay đổi khoảng cách giữa hai người. Trần Cảnh xoay người đi tới miếu thần ở phía Nam thành. Nơi đó chính là miếu Hà Bá. Trần Cảnh tới lần này là muốn tìm kiếm bí mật của thành này. Nhưng tiến vào Cố phủ lại hoàn toàn không đạt được gì. Hắn nhớ tới bức họa kia, đúng là một dị bảo đủ để kinh hãi thế tục. Có điều nó đã bị Cố Minh Vi đoạt được. Tuy chỉ thoáng hiện cũng đủ để Trần Cảnh chấn động.

Hắn đi tới miếu Hà Bá được xây dựng năm đó tại thành Bá Lăng. Đi tới gần, đột nhiên hắn nghe được có người đọc "Thần Linh Thủ Thân kinh". Bộ kinh này được Trần Cảnh lần đầu tiên tự mình dạy người dân trong thành Bá Lăng niệm tụng. Tuy rằng về sau "Thần Linh Thủ Thân kinh" diễn hóa thành "Hà Bá Thủ Thân kinh" cùng "Ti Vũ Thiên Thần Thủ Thân kinh", nhưng chân chính nhập vào linh hồn trong lòng Trần Cảnh vẫn là "Thần Linh Thủ Thân kinh".

- Ta có một quyển "Thần Linh Thủ Thân kinh", tụng nó có thể an hồn hộ thân, không bị ngoại ma tập kích. Thân máu thịt, hồn vô hình, ngẩng đầu ba thước có Hà Bá. Áo lam trừ tà, kiếm tru ma ba thước, ngụ trong tâm, chỗ Nê Hoàn, hộ hồn phách ta được bình an. Ý ngưng tâm tĩnh, thần quang chiếu thiên linh. Mắt trần nhìn thấy tức là Hà Bá thấy, lòng cảm thấy, Hà Bá cũng cảm thấy. Quỷ mị không dám lại gần, âm tà đều tránh xa..."

Đây là lúc Trần Cảnh ở thành Bá Lăng thấy được người trong thành chống chọi trong âm tà vô tận, thì trong tâm nổi lên những lời này. Những lời này có thể gia tăng tín ngưỡng người trong thành, nhưng đều là xuất từ phế phủ của hăn, từng chữ đều là chân ngôn.

Độc "Thần Linh Thủ Thân kinh" là Cố Minh Vi.

Ký ức của Trần Cảnh lập tức được kéo về thời điểm trong thành Bá Lăng lựa chọn sinh tử. Đó là đoạn thời gian âm u tối tệ. Bất kể sau này thành tựu của hăn cao tới đâu, sợ là cũng không quên được.

Hăn ngẩng đầu nhìn Cố Minh Vi đang từng bước bước đi ở đầu tường, lúc ẩn lúc hiện, không ngừng niệm tụng "Thần Linh Thủ Thân kinh". Nhưng nàng lại không nhìn hăn, giống như một người cô độc đắm chìm trong ký ức lúc còn nhỏ. Một tay nàng sờ tường thành, từng bước đi ra, thân như khói nhẹ tan biến. Rồi lại hiện lên ở đằng trước, tiếp tục bước tới.

Nguyên ma thứ hai vốn là một luồng khói đen ở trên đỉnh đầu Trần Cảnh cũng không tiếp tục nhìn chăm chăm Cố Minh Vi nữa, mà ngẩng đầu, đưa tay chụp ra trong hư không. Một ma hồn liền xuất hiện trên tay hăn, không ngừng vận vẹo giây giụa, phát ra từng tiếng kêu nhiếp tâm thần người khác, nhưng lại không thể sinh ra chút ảnh hưởng nào với nguyên ma. Chỉ thấy hăn nhét nguyên ma vào miệng, hít sâu một hơi, ma hồn liền bị hút vào.

Miệng còn đang nuốt, tay hăn đã từ hư không bắt tới một ma hồn nữa.

Trần Cảnh nhìn Cố Minh Vi. Tiếng kêu thảm thiết của ma hồn trước khi tán diệt truyền vào trong tai Trần Cảnh mà cứ như từ hư vô xa xôi vang lên. Hắn đột nhiên giật mình tỉnh lại, tâm sinh cảm báo, trong mắt hiện ánh nước. Lập tức hắn thấy được giữa chân mày Cố Minh Vi có khí đen bao phủ. Chỉ thấy nàng cụp mắt xuống, mi an tĩnh, không hề có cảm giác như đang làm phép. Nhưng mà, hắn lại càng thêm cảnh giác, thầm nghĩ: "Không ngờ nàng đã đến cảnh giới làm phép không lộ ra ngoài, mỗi tiếng nói cử động đều có thể mê hoặc lòng người rồi."

Đây là một loại cảnh giới pháp thuật. Trong điển tịch của các phái trong thiên hạ đều sẽ có các loại cảnh giới pháp thuật. Lúc ban đầu là "Hiển pháp". Bất luận là loại pháp thuật nào, chỉ cần niệm chú ngữ pháp quyết xong thì pháp thuật sẽ hiện, chính là hiển pháp. Sau đó dần dần càng ngày càng thuần thực đối với pháp thuật, uy lực pháp thuật cũng ngày càng lớn. Tới khi pháp thuật có thể ngưng đọng thực chất, thì gọi là "Chân hình". Xa hơn về sau, lại có cảnh giới "Nhập vi". Mà loại pháp thuật của Cố Minh Vi thiện mê hoặc lòng người, lại ẩn vào trong mỗi tiếng nói cử động, không để lại dấu vết, rất khó phân rõ, thì gọi là cảnh giới "Bất lộ".

Trong điển tịch còn ghi chép lại, truyền thuyết có người có thể dùng loại pháp thuật mê hoặc tâm thần con người này giống như là hảo hữu chân thành nói chuyện. Dù cho nhìn thẳng vào mắt người đó cũng không cảm giác được người đó có chút giả tạo hay mê hoặc nào. Dù cho đối diện với người có pháp lực cao hơn mình, cũng có thể ảnh hưởng tới tâm lý người đó.

Chẳng qua bất kể pháp thuật hiện hình ra ngoài hay pháp thuật quý bí vô hình, thì chỗ cao thâm nhất đều cùng một cái tên, tên là "Ngôn xuất tùy pháp" (Lời ra pháp theo). Nghe nói tới cảnh giới này, mỗi một lời quát ra đều khiến phong vân biến sắc, nói núi là núi, nói gió là gió.

Trần Cảnh mặc dù không có cảm giác đây có đúng là pháp thuật của Cố Minh Vi hay không nhưng hắn thực sự cảm thấy nguy hiểm. Chỉ cần có

nguy hiểm, hẳn liền có thể cảm ứng được.

Hắn lại đi về phía trước. Cố Minh Vi vẫn niệm tụng "Thần Linh Thủ Thân kinh". Nàng niệm rất thành kính, rất nhỏ, giống như một cô gái ở một căn phòng tĩnh lặng, một mình tụng kinh văn. Nhưng Trần Cảnh lại nghe được rất rõ ràng. Trần Cảnh cũng không có né tránh không nghe. Ngay khi sắp tới trước miếu Hà Bá, tiếng tụng kinh của Cố Minh Vi biến thành thủ thi như hát khê, ý cảnh trong đó lập tức biến thành dịu dàng, mà trong dịu dàng lại mơ hồ có oán hận. Lúc đầu cảm giác này còn rất nhạt, nhưng sau khi Trần Cảnh đi thêm mấy bước, liền càng lúc càng nồng đậm.

Đột nhiên, hắn ngừng lại, nhìn quanh, chỉ thấy bốn mặt đã vây đầy ma hồn, hơn nữa mỗi ma hồn đều đang niệm "Thần Linh Thủ Thân kinh". Tâm tình viên dung của hắn lại cuộn trào lên, giống như là nước sôi lục bục trong nồi, muốn nhấc cái nắp dậy ra.

Hắn có chút khiếp sợ. Khiếp sợ địa vị của Cố Minh Vi ở thành Bá Lăng này, giống như đại đế trên chín tầng trời. Chỉ cái này có thể nhìn ra, Cố Minh Vi hoàn toàn xứng đáng là chủ nhân của thành này, thanh danh ma chủ lại càng chuẩn xác. Lại khiếp sợ vì ma hồn toàn thành cùng Cố Minh Vi tụng "Thần Linh Thủ Thân kinh" kinh tâm động phách như vậy. Đây là lần đầu tiên kể từ khi Trần Cảnh đánh tan Lời nguyện Ác Mộng Vong Hồn, tâm thần lại loạn lên không thể khống chế như vậy. Trong ý cảnh viên dung của hắn chợt xuất hiện một tia màu đen.

Trong lòng hắn chợt động, nguyên ma thứ hai trên đỉnh đầu đột nhiên chụp một cái lên đầu Trần Cảnh. Chỉ thấy một luồng khí đen quấn quanh tay nguyên ma, không ngừng giãy giụa muốn chạy đi như một vật sống. Nguyên ma thứ hai từ từ giơ cao tay lên, khí đen kia như một sợi dây, bị rút từng phần ra từ đỉnh đầu Trần Cảnh.

Nếu như nói ý cảnh viên dung là một làn hơi nước chỉ có Trần Cảnh cảm thụ được, thì hiện tại mỗi khi nguyên ma thứ hai rút ra một phần, hẳn liền

cảm giác đạo ý viên dung của mình giảm một phần. Bởi vì những khí đen kia đều sinh sôi ra từ trong đạo niệm viên dung. Hắn đột nhiên có một cảm giác, cảm giác đạo ý của mình sẽ cứ thế mà từ từ biến mất.

"Đây mới là điểm mà ma vật khiến người khó lòng phòng bị."

Hắn nghĩ trong đầu, chân bước nhanh về phía trước. Nguyên ma thứ hai trên đỉnh đầu buông sợi khí đen trong tay ra. Khí đen lại co rút về trong cơ thể Trần Cảnh, nhưng Trần Cảnh như không cảm giác được.

Hắn đi tới trước miếu Hà Bá, chỉ thấy nơi này đã hoàn toàn biến thành màu đen. Có lẽ cũng không phải màu đen, nhưng mỗi người đi vào thành Bá Lăng đều sẽ nhìn thấy là màu đen. Tại trong thành này, bất kể là sinh linh nào, thì lục thức đều chịu ảnh hưởng.

Mỗi một tắc trong miếu Hà Bá kia đều như có ma hồn sắp sinh ra, trên mái ngói như có ma hồn niệm chú. Trần Cảnh sai bước bước vào trong, nhìn tượng đá trong miếu.

Thần vận trên tượng đá đã hoàn toàn biến mất, ngược lại còn có một tia quỷ dị. Trên tượng đá tràn đầy đốm đen. Trần Cảnh không khỏi nhớ tới lần mình được mời vào trong miếu thần năm đó, lại nghe ma hồn đầy bên ngoài đang tụng "Thần Linh Thủ Thân kinh", tâm thần loạn lên, khí đen lan tràn.

Hắn đột nhiên xoay người, nhìn hướng ra ngoài, nói:

- Người đã muốn giữ ta lại chỗ này như thế, vậy ta liền lưu lại ta của năm đó đi.

Trong miếu thần vang lên tiếng kiếm ngân.

Ở trong lòng Trần Cảnh, tâm niệm của hắn bị một kiếm phân ra. Một phần bị chia cắt ấy đại diện cho hắn năm đó ở Bá Lăng. Phần chia cắt dung

nhập trong ánh kiếm, xẹt qua hư không, khắc lên trán tượng thần.

Trong chớp mắt ánh kiếm khắc lên trán tượng thần, hắc đã ra khỏi miếu.

Ma hồn trong thành vẫn đang niệm "Thần Linh Thủ Thân kinh". Oán khí ẩn chứa trong âm thanh đã không thể lay động Trần Cảnh được nữa. Phân thân xong, hắc cảm thấy mình thoải mái thuận tĩnh lên nhiều. Mà trong miếu, tượng thần hiện lên hào quang đen, hai mắt như sống lại, nhìn chăm chú ra ngoài.

Trần Cảnh đi nhanh về phía trước. Không ai có thể biết hắc đã chém ra giai đoạn đã trải qua khiến hắc luôn canh cánh trong lòng kia. Trong mắt Cổ Minh Vi, ngay khi Trần Cảnh bước ra khỏi miếu, trên người hắc tỏa ra thần quang, bao lấy nguyên thần thứ hai trên đỉnh đầu hắc, tôn lên lẫn nhau thành càng thêm rực rỡ, có một loại huyền diệu khó mà nói hết.

Trần Cảnh bước nhanh về phía trước. Cổ Minh Vi lại chỉ nhìn theo. Tới tích tắc khi Trần Cảnh bước khỏi thành Bá Lăng, Cổ Minh Vi đột nhiên nói:

- Là các người tạo nên tòa thành không tín ngưỡng này, cũng vứt nó vào vực sâu vạn trượng. Từ hôm nay trở đi, thế gian không còn Cổ Minh Vi, thế gian cũng không còn thành Bá Lăng. Bởi vì nơi này không có người, chỉ có ma. Trời sinh, đất nuôi ma, lấy dục vọng chúng sinh làm thức ăn. Tất cả đều là thiên ma, trong không gian thiên ma này tôn ta làm chủ.

Nàng nói lời này vô cùng trang nghiêm, giống như là tuyên cáo với đất trời. Một lời giống như đã dẫn động pháp tắc trời đất, hư không trên chín tầng trời chấn động, gió giục mây vần.

Trần Cảnh không quay đầu lại, bước nhanh hơn. Nhưng nguyên ma thứ hai trên đỉnh đầu hắc đột nhiên rít gào, hai tay không ngừng chém ra, giống như muốn cắt đứt trời buộc vô hình nào đó.

Trong tích tắc Trần Cảnh ra khỏi cửa thành, cảm ứng của hắn về thành Bá Lăng phía sau trở nên mơ hồ. Hắn quay đầu lại, chỉ thấy tường thành từ chân đến đầu đã hóa thành khói đen. Hắn nhìn Cổ Minh Vi ở đầu tường dần dần bị khói đen cuốn cuộn nuốt hết. Trong nháy mắt ấy, hắn cảm thấy hai mắt Cổ Minh Vi lóe ra ánh sáng lạnh như băng, trong lạnh băng lại lộ ra quỷ dị.

Hắn xoay người, nguyên ma thứ hai cũng được hắn thu hồi trong nháy mắt ấy.

Cất bước về phía trước, chợt hắn dừng lại. Hắn cảm ứng phía trước đã là một mảnh sát vực, đang chờ hắn đi đến.

Xoay người.

Trong nháy mắt xoay người, hắn lại cảm ứng được phía trước là một mảnh tuyệt địa. Nếu cứ đi tới trước, hung hiểm dị thường.

Lần này hắn không tiếp tục đổi hướng tránh đi. Hắn biết rõ, bất kể là phương hướng nào cũng đã thành nơi tuyệt sát.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trời xanh vạm vỡ, mây trắng nhẹ bay.

Trần Cảnh không xem thiên văn, không bói toán, càng không xem quẻ. Nhưng hắn có thể cảm ứng được, cảm ứng tự thân hung hiểm. Cảm giác hung hiểm lại tới, hắn tiếp tục ngẩng đầu nhìn trời nhưng giờ đã cảm thấy bốn phía là mây đen vần vũ, chỉ riêng có một khoảng trời nho nhỏ ở giữa là thanh tĩnh. Đó như một miệng giếng, còn Trần Cảnh như một con thú bị nhốt trong giếng, không chỗ nào để đi, không chỗ nào để trốn.

Bốn phía bầu trời như có vô số đôi mắt nhìn hắn, xem hắn lựa chọn đi phương hướng nào.

Nhưng cuối cùng hẳn lại chẳng chọn phương nào cả, mà lao thẳng lên trời mây.

Giậm chân một cái, toàn bộ linh lực trong thần vực cũng dựng lên, hóa thành một con rồng xanh. Rồng xanh rít gào. Đứng ở trên trán rồng chính là Trần Cảnh.

Mây bốn phía di chuyển, tụ lại vào giữa.

Phảng phất muốn che khuất miệng giếng này, nhốt mãnh thú bên trong đến chết.

Tiếng sấm đì đùng, đây là thiên uy.

Chớp giạt liên tục, kinh thiên động địa.

Trên những đám mây kia, không biết có bao nhiêu thiên binh thần tướng đứng thẳng.

Chỉ thấy một con rồng xanh từ dưới đất uốn mình lao lên. Từ trên thân rồng, một người hô lớn:

- Ta muốn gió này, thổi tan mây đen đầy trời. Ta muốn mưa này, tẩy sạch bụi bặm thế gian.

Thanh âm vang dội, lại như trực tiếp từ lồng ngực phát ra.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 40: Phá Vọng Nhìn Thiên Địa

oOo

Trần Cảnh chỉ muốn yên tĩnh ở thế gian làm những chuyện hẩn muốn, không muốn đối địch với bất kì kẻ nào. Sau khi rời khỏi thành Bá Lăng, hẩn lại càng không muốn trở thành kẻ thù của bất kì người nào. Hẩn hi vọng chính mình có thể giống như dòng suối nhỏ ở trong rừng núi luôn chậm chậm chảy mặc kệ mọi thứ. Hẩn hi vọng chính mình sẽ luôn duy trì một tấm lòng công chính, không cần một thứ cảm xúc nào nữa.

Không có thương hại, không có căm ghét, không có oán thù, không nghiêng về cái thiện nhưng cũng không trừng trị cái ác.

Nhưng cây muốn lặng mà gió lại chẳng ngừng.

Hẩn nhìn xung quanh, không có một con đường nào để đi. Hẩn ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy bầu trời như một cái lồng. Ngay lúc này, Trần Cảnh cảm thấy cực kì khó thở, bức bối khiến hẩn không tự chủ sinh lòng oán hận, không cam lòng. Thời gian hẩn ở trong thành Bá Lăng khá lâu nên đã bị nơi đó cảm nhiễm một chút mà không hay biết. Hẩn vừa tỉnh lại, cảm thấy thiên địa thay đổi. Hẩn lại không thể tìm được chỗ để sống khiến sâu trong nội tâm của Trần Cảnh sinh ra oán niệm. Đúng lúc này, hẩn không thể kìm nén được cảm xúc đang cuộn trào nữa và buột miệng hai câu:

- Ta nguyện hóa thành gió, cuốn tan hết mây đen trên trời. Ta nguyện hóa thành mưa, tẩy sạch bụi bặm thế gian.

Mưa từ tận bên ngoài chín tầng trời rơi xuống. Gió xuất hiện từ hư vô. Tất cả vô thức xuất hiện thối vào thế giới này.

Hô Phong Hoán Vũ.

Trong thời kì hồng hoang, có Tổ vu Xa Bì với thuật Hô Phong Hoán Vũ thiên hạ vô song. Dù là linh bảo cũng sẽ bị hóa thành bụi đất trong mưa gió.

Mây đen trên trời bị xua tán ngay lập tức.

Tất cả mọi thứ diễn ra chỉ sau khi Trần Cảnh rời khỏi thành Bá Lăng vài bước. Tại trong mắt người thường thì trời đất này rất yên ả, rồi tích tắc đã thay đổi. Gió thổi mây bay, mưa to tầm tã.

Một con rồng xanh từ dưới mặt đất bay thẳng lên trên. Nó ngửa đầu kêu vang, như tiếng kiếm ngân dài.

Mây đen trên chín tầng trời cuộn trào như sóng biển trong chớp mắt phải tản đi vì bị cuồng phong xua tan. Tiếng mưa xối xả vang lên.

Mây đen biến mất để lộ ra thiên binh thần tướng ở phía sau. Vẻ mặt của tất cả bọn họ hiện rõ sự kinh ngạc. Cũng trong cái kinh ngạc này, từng lớp áo giáp của các thiên binh tựa như lá cây mục nát bị gió thổi tán đi, thân thể bọn chúng nháy mắt hóa thành xương khô. Xương khô lại tích tắc đã bị ăn mòn trở thành bụi bặm sau đó theo nước mưa rơi xuống.

Gió len vào tận xương, gào thét tận trong linh hồn của chúng thần.

Con rồng xanh cũng biến mất ngay sau một câu nói của Trần Cảnh. Bảy mươi năm trước, hắc lĩnh ngộ Hô Phong Hoán Vũ, nhưng đến tận bây giờ mới sử dụng lần đầu tiên. Chỉ trong chớp mắt nhưng hắc đã dùng toàn bộ linh lực của mình.

Tất cả thiên binh đều biến mất trong mưa gió, chỉ còn lại thần tướng. Có điều sắc mặt của tất cả bọn họ đều tái nhợt, cố gắng kiên trì trong mưa gió.

Cuồng phong gào thét, mưa gió tầm tã. Chỉ trong chớp mắt, sương mù đã bao phủ khắp trời đất khiến cho không gian trở nên mờ mịt. Thần niệm dò xét trong mưa gió đều bị thổi tan. Đó là Trần Cảnh còn chưa tu hành thuật Hô Phong Hoán Vũ đủ cao thâm, nếu không thì chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng có thể xâm nhập linh hồn và thổi tan ba hồn bảy vía của tất cả sinh linh. Còn mưa rơi trên thân thể sinh linh cũng sẽ ăn mòn hết mọi thứ.

Trong mưa gió, các thần tướng xoay người chạy trốn.

Bây giờ Trần Cảnh gần như vô địch nên bọn họ chỉ có thể chạy trốn. Bọn họ rời đi xa, mất một lúc nữa mới thấy mưa gió đã yếu bớt. Bọn họ bèn quay trở lại chỗ cũ nhưng Trần Cảnh đã biến mất.

Bọn họ chỉ nhìn thấy thần quang lóe lên, xẹt qua bầu trời. Hoặc chói mắt, hoặc đen tối, hoặc bí ẩn xuất hiện ở phía trên bầu trời thành Bá Lăng.

Bọn họ đều là thần tướng trong cung Thanh Hoa, cung Tử Vi, phủ Thần Tiêu Ngọc Thanh. Mỗi cung ba người, tổng cộng là chín người. Bọn họ nhìn nhau, đều thấy vẻ khiếp sợ trong mắt đối phương. Bọn họ đều là người có kiến thức uyên bác nên khi bình tĩnh lại thì đã đoán được tên pháp thuật Trần Cảnh vừa sử dụng. Đó chính là thuật Hô Phong Hoán Vũ. Pháp thuật này có từ thời hồng hoang, bọn họ chỉ nghe tên mà chưa bao giờ thấy trực tiếp. Thần tướng của phủ Thần Tiêu Ngọc Thanh nói rằng phải trở về cầu Trường Sinh đại đế ban cho Định Phong châu rồi sẽ quay lại trấn áp Trần Cảnh. Một vị thần tướng khác hóa thành một đoàn ánh sáng rời khỏi, chỉ để lại lời nhắn là đi tìm một người bạn để mượn bảo vật là Huyền Nguyên Khống Thủy kỳ.

Bọn họ vốn đang bày ra sát trận ở tất cả các phương hướng chờ Trần Cảnh nhưng khi thấy hắc đã xông thẳng lên chín tầng trời. Cả đám tức giận

không ít, bèn đuổi theo sau. Trận chiến này, bọn họ còn chưa kịp nhìn thấy một góc áo của Trần Cảnh thì đã tổn thất rất nhiều thiên binh. Đối với bọn họ thì đây là một điều nhục nhã. Bọn họ đều là thần tướng có danh trong thiên hạ, làm sao chấp nhận được chuyện này. Bọn họ vẫn chỉ nghĩ rằng kết quả như này là do Trần Cảnh chiếm được tiên cơ. Nếu hai bên so đấu pháp lực, hay thần thông thì có lẽ bọn họ chưa chắc đã yếu hơn.

Đột nhiên, có một luồng ánh sáng màu đen từ chín tầng trời giáng xuống.

Y vừa xuất hiện, hư không xung quanh như có một loại áp lực đè nặng.

Y có hai hàng lông mày rất dài, lại sát nhau. Hai mắt của người này tỏa ra hai luồng ánh sáng màu xanh lục. Tóc của y màu xanh biếc. Chải gọn ra phía sau. Chùm tóc phía sau đây lại được đặt lệch qua một bên, vén qua vai, rủ xuống trước người. Nếu chỉ nhìn bề ngoài thì y giống như công tử đẹp trai tiêu sái, đáng tiếc hai hàng lông mày lại phá hủy hết mỹ cảm này.

Y xuất hiện, chỉ nói với chúng thần:

- Đại đế nói, nơi này không ai được phép động thủ.

Nơi mà y nói đến chính là thần vực của Trần Cảnh. Bởi vì bọn họ đang đứng ở trên không trung thần vực của Trần Cảnh. Y chính là Thất Dạ tinh quân, thần tướng của Thiên La Vạn Kiếp Hiên Diệu Thanh Tuyết đại đế. Rất nhiều người đều ở sau lưng gọi y là Thất Dạ ma quân.

- Nếu ta cứ muốn làm thì sao.

Âm thanh từ chỗ xa truyền đến. Một điểm ánh sáng bay đến đây. Ngay khi tiếng nói biến mất thì điểm sáng cũng đến trước mặt Thất Dạ tinh quân. Nó hóa thành ba người, trong đó một người chính là Huyết Đao thiên quân Dạ Lan Thành vừa rời khỏi nơi này, đi mời hai người bạn tốt đến để giết Trần Cảnh. Gã mặc áo choàng màu đỏ thẫm, áo giáp màu vàng, tay đang

nắm chặt Nhiếp Hồn đao đầy khát máu nhìn chăm chăm vào Thất Dạ ma quân.

Trong thiên hạ có tất cả sáu đại đế. Người nổi tiếng nhất là Bắc Cực Tử Vi đại đế. Dưới quyền có mười vị thần tướng, cứ vài năm lại có chút ít thay đổi. Bởi vì cứ cách vài năm lại có yêu tộc tu hành thành công, sau đó đến gặp đại đế xin một chức vị. Điều này rất có lợi với tu hành của bọn chúng. Chỉ có vị nương nương ở trong điện Thừa Thiên Hiệu Pháp mới có thể so sánh với Tử Vi đại đế. Cho đến tận bây giờ vẫn không ai biết thân phận, lai lịch của nàng nhưng đại đa số Thành Hoàng và Thổ Địa trong thiên hạ đều thuộc nàng quản hạt. Chỉ cần không phải là yêu linh chiếm bài vị Thành Hoàng thì đều sẽ nghe theo hiệu lệnh từ điện Thừa Thiên Hiệu Pháp.

Đại đế có ít thần tướng phụ thuộc nhất là Linh Tiêu bảo điện Thanh Tuyết đại đế. Nàng chỉ có ba vị thần tướng và Thất Dạ tinh quân là một trong số đó.

- Người nào dám động thủ thì người đó sẽ chết.

Thất Dạ tinh quân nhìn chăm chăm Huyết Đao thiên quân Dạ Lan Thành, chậm rãi nói. Y mặc quần áo màu đen, trên đó có vài điểm sáng như ngôi sao. Nếu nhìn kỹ vào bộ đồ đen của y, sẽ thấy rất giống như đang nhìn vào vùng đêm đen tinh không.

- Là người nói vậy?

Tuy Huyết Đao thiên quân Dạ Lan Thành rất nóng tính, nhưng gã cũng không phải là người ngu ngốc. Gã biết rõ mình có thể kết thù với ai, và cũng biết rõ lúc nào thì có thể báo thù.

Gã biết rõ Trần Cảnh không có quan hệ gì với Thất Dạ nên mới hỏi một câu này.

- Người nói.

Thất Dạ tinh quân giơ ngón tay lên trời. Ngón tay của y thon dài, thậm chí có thể nói rằng đó là ngón tay đẹp nhất thế gian. Nhưng móng tay của y lại quá dài nên đã phá hủy mất mỹ cảm kia.

Dạ Lan Thành biết rõ cái Người kia mà y đang nói đến là ai. Tuy Diệp Thanh Tuyết đã nhiều năm chưa từng xuất hiện, thậm chí gã còn không biết Linh Tiêu bảo điện bây giờ đang ở nơi nào. Nhưng gã biết rằng nếu một vị đại đế đã nói vậy, mà có kẻ vẫn cố tình làm trái thì đó chính là giẫm lên tôn nghiêm của đại đế. Nếu đúng như thế, sợ là ngay cả Tử Vi đại đế cũng không thể bảo vệ được gã. Trừ khi cả đời này Dạ Lan Thành phải trốn ở trong cung Tử Vi, không ra ngoài. Nghe đồn, Thanh Tuyết đại đế tuy còn trẻ nhưng thần thông cũng không kém so với năm vị đại đế còn lại. Dạ Lan Thành không muốn của đời còn lại phải trốn trong cung Tử Vi nên gã phải nhượng bộ.

- Thời đại hiện nay là của yêu tộc chúng ta. Sớm muộn gì yêu tộc cũng làm chủ thiên địa.

Dạ Lan Thành nói xong bèn quay người rời đi, mấy thần tướng khác cũng lần lượt rời khỏi thần vực Bá Lăng. Có điều bọn họ không tản đi như vậy, mà chỉ là đang tìm kiếm Trần Cảnh trong khắp vùng trời đất này.

Chẳng qua Trần Cảnh như biến mất khỏi trời đất này. Bọn họ sẽ không cho là như vậy, nhưng lại không ai tìm thấy hần. Đối với bọn họ thì đây là một việc gần như không thể tưởng tượng nổi. Thiên hạ hiện nay đã được từng vị thần tướng của tất cả các vị đại đế trông coi. Bọn họ tuy không thể đại biểu cho tất cả thần tướng trong thiên hạ nhưng sự thật là không ai phát hiện tung tích của Trần Cảnh.

Lúc đầu chỉ là mười vị thần tướng ban đầu không tìm thấy. Sau đó tất cả thần linh trong thiên hạ đều tỉ mỉ tìm kiếm trong thần vực của chính mình thì vẫn không thấy Trần Cảnh. Bọn họ chỉ phát hiện một ít thần linh của

khu vực khác đang lén lút truyền đạo ở trong thần vực của mình, còn tung tích của Trần Cảnh lại không phát hiện chút nào.

Trần Cảnh như đã biến mất, nhưng tất cả đều biết rằng hẳn nhất định dung nhập vào trong chúng sinh mệnh mộng.

Hình ảnh Trần Cảnh cười rộ xanh bay lên chín tầng trời được truyền miệng khắp thiên địa. Thần thông Hồ Phong Hoán Vũ khiến rất nhiều thần linh kinh sợ. Chuyện này và lịch sử bảy mươi năm trước hợp lại tạo thành một cơn gió lốc quét ngang qua khắp trời đất.

Trần Cảnh đang đi lại khắp nơi trong thiên địa. Tâm của hắn càng lúc càng tĩnh lặng. Trong hành trình này, hắn không chỉ dung luyện nguyên ma thứ hai mà còn hòa nhập cảnh giới viên dung vào trong nó. Quá trình này rất bình thản, không có cản trở. Hắn chẳng những không bị tổn thương khi loại bỏ nguyên thần của Triệu Tiên chân nhân mà còn khiến cho bản thân càng phát triển hơn.

Hư không phản chiếu, hắn mơ hồ thấy thiên địa giống như cái cối xay đang vận chuyển. Còn chúng sinh đang sinh tồn bên dưới cối xay này.

Nguyên ma thứ hai lao thẳng lên trời, hướng ra bên ngoài chín tầng trời bay đi.

Bản thể của Trần Cảnh vẫn chậm rãi đi khắp thiên địa. Hắn đi qua bất kì nơi nào, thì đều cảm nhận địa linh, phong thủy và cả sinh linh ở đó. Tuy nói ai cũng có thất tình lục dục nhưng mỗi người lại khác nhau. Mỗi sinh linh đều có tính chất đặc biệt của riêng mình. Phá Vọng nhãn của hắn đã dần có thêm sắc thái, không phải là những màu sắc bắt mắt mê hoặc lòng người, mà là một loại sắc thái nhân tính chân thật.

Tham, sân, si, hận, ái, điên, âm hiểm, xảo trá, nóng giận, tình dục... Tất cả nhân tính trong mắt Trần Cảnh đều có một màu sắc riêng. Mỗi nơi hắn

đi qua thì đều muốn đưa mắt nhìn ra phía xa, nhìn thấy thế giới với một bức tranh rực rỡ sắc màu.

Màu sắc rực rỡ như nước lũ, chảy quanh cuồn cuộn.

Theo tâm niệm hẳn, thần vực bên ngoài chậm rãi xuất hiện những nét vẽ nhàn nhạt, rồi tạo thành một bức tranh, như một bức tranh thủy mặc. Phảng phất ở cõi hư vô có một nét bút vô hình đang phác họa thiên địa này trong lòng hẳn.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 41: Tụ Tiên Lâu

oOo

Trần Cảnh hành tẩu trên thế gian, lui tới qua các đại thần vực. Không ai có thể nhận ra hắn trong biển người mờ mịt này, ngoại trừ một người tìm được hắn. Người này không phải là Diệp Thanh Tuyết, không phải là Hư Linh, cũng không phải là Nhan Lạc Nương. Không phải là người mà Trần Cảnh thầm cho rằng là những người có thể tìm được hắn, mà là kẻ trăm năm trước đã từng ngăn đường Trần Cảnh từ châu Hắc Diệu trở về Kinh Hà.

Tiếng đàn vắng vắng, từ hư vô tràn ra, nhẹ nhẹ xâm nhập vào linh hồn, như một dòng nước mát chảy xuôi qua cõi hồng trần lục đục. Khiến Trần Cảnh không nhìn được mà nghe xong một khúc cầm này, rồi mới ngẩng đầu nhìn lên một tòa Tụ Tiên lâu đối diện. Chỉ thấy nơi đó chẳng biết đã có một người ngồi từ lúc nào, y đang đưa tay khẽ gảy lên một chiếc đàn cầm đá.

Y mặc một bộ trường bào màu xám. Nói qua, thiên hạ này có rất ít người mặc pháp bào màu xám, bởi màu xám luôn không khiến người ta để mắt nhìn tới, hơn nữa cũng là một màu rất không thu hút, lại chẳng thể mang chút cao quý nào. Thế nhưng Thạch Nham mặc lên người lại hiện lên một luồng khí vận thanh tao, ý vị từ tận bên trong ra tới bên ngoài mà không kẻ nào trên thế gian so bì được.

Trong Tụ Tiên lâu kia có không ít người ngồi thưởng trà hoặc uống rượu. Thạch Nham ngồi sát phần rìa lâu hướng ra mặt đường, lưng quay về phía

Trần Cảnh. Bên cạnh y là hai cô gái, một người mặc áo váy màu vàng nhạt, còn người kia mặc một bộ váy dài màu hồng. Hai nàng này giống hệt nhau, búi cùng một kiểu tóc, cũng đều tản ra cái khí tức thanh xuân giống hệt nhau. Chỉ liếc mắt nhìn qua, Trần Cảnh đã nhìn ra các nàng chính là cảnh hoa yêu hóa hình.

Nếu không phải Trần Cảnh nhìn ra được tính cách sắc thái từ bên trong tản ra ngoài của mỗi người, chỉ sợ hẳn cũng không phân biệt rõ hai người bọn họ khác nhau. Còn Thạch Nham thì từ trong ra ngoài đều là một màu xám bao phủ, tựa như màu của chiếc áo bào y đang mặc. Đó là một loại khí tức mà trong mắt người phàm, y bình thường đến không thể bình thường hơn được. Còn trong mắt những người như Trần Cảnh thì y đầy cao nhã bắt mắt. Tựa như âm sắc của tiếng đàn y, thế gian này không ai có thể đàn ra được thanh âm như vậy.

Trần Cảnh lại nhìn dòng người qua lại hai bên đường. Vẫn thấy bọn họ đang chìm trong vội vàng của mình, hoặc an nhiên tự đắc, hoặc đầy vẻ đau khổ suy tư.

Ngay khi ánh mắt của Trần Cảnh lướt qua người Thạch Nham, thì y cũng mở miệng nói:

- Không thể tưởng được người còn tinh thông đạo thuật suy diễn thuật toán.

Y nói chuyện tựa như nói với một người bạn lâu năm của mình. Cách nói chuyện vô cùng tự nhiên, tuyệt không như nói với những người đã lâu không gặp mặt, hoặc như một người đang ngồi trên lầu nói vọng xuống người đang đứng bên đường vậy. Y vừa mới mở miệng, hai cô gái đứng sau lưng lập tức nhìn quanh. Hiển nhiên các nàng cũng không rõ Thạch Nham đến đây làm gì.

- Tiểu thuật tiểu đạo, không coi là gì.

Trần Cảnh đáp lời. Hắn đang ngồi trên một quầy xem quẻ bói, bên cạnh có một lá cờ đen dài có viết sáu chữ: “Tính quá khứ, đoán tương lai.” Sáu từ rất đơn giản, kiểu chữ rất bình thường, không có gì đặc biệt so với mấy vị thầy bói khác cả. Điểm đặc biệt duy nhất có lẽ là có một bát nhang đặt ngay góc trái chiếc bàn hắn ngồi. Dù là ai, muốn tới đây nghe hắn tính toán thì đều phải thắp một nén nhang cả.

Hắn vừa nói, hai cô gái đứng hai bên trái phải Thạch Nham lập tức nhìn lại. Các nàng thầm kinh ngạc. Bởi vì căn bản chủ nhân mình không hay dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với người. Chính xác mà nói, chủ nhân Thạch Nham của các nàng căn bản cực ít nói chuyện. Quanh năm suốt tháng, ngoại trừ đánh đàn thì chỉ nhìn xem trời trăng và các ngôi sao, hoặc lên núi cao nhìn nước chảy, hoặc tiêu sái dạo chơi trong thế gian mà không có mục đích cụ thể. Y có thể không nói tiếng nào trong mấy tháng liền. Hôm nay đến nơi này, đột nhiên Thạch Nham ngừng lại, sau đó đi lên tầng ba của Tụ Tiên lâu, ngồi trên chiếc bàn hướng ra phía ngoài đường bày đàn cầm đá của mình ra. Mới đầu các nàng cho rằng đó là chuyện thường, vì Thạch Nham vẫn thường làm vậy. Thế nhưng y mở lời nói chuyện, các nàng mới kinh ngạc, không khỏi nghĩ thầm: “Trên đời này có người nào khiến chủ nhân mở miệng nói chuyện như vậy?”

- Từ hư vô lần mò quá khứ, thông qua quá khứ lại suy diễn tương lai. Nếu tâm không thành, ý không tĩnh thì làm sao làm được? Thuật này tuy là tiểu thuật, nhưng đạo lại không phải tiểu đạo.

Thạch Nham vẫn cứ gảy đàn đá, không thấy dây đàn rung động, chỉ thấy ngón tay y khua gảy nặng nhẹ không đồng nhất, tiếng đàn cũng trở nên khác biệt. Lúc này tiếng đàn lại như nước suối nhỏ giọt, ngẫu nhiên vang lên một hai tiếng, lại làm cho người ta bình tâm tĩnh khí.

Người trong lâu lại không hề phát hiện Thạch Nham không giống người thường.

Trần Cảnh không tranh luận với y về điều đó. Trên đời này có rất nhiều việc khó phân rõ ràng. Cho dù là chuyện gì cũng đều có hai mặt, không phân rõ đúng sai. Trong mắt những người khác nhau, mọi sự đều sẽ không giống nhau. Đây cũng là đạo, nệm niệm bất đồng, tức thì đạo cũng khác biệt. Nói đến cùng, đạo trên thế gian này đều là chỉ đạo của mỗi cá nhân, cho nên mới có đủ loại môn phái. Đương nhiên, phần lớn hậu nhân sẽ không bằng tiền nhân, nếu có người vượt được tiền nhân, nhất định vì có đạo của chính mình.

- Mấy lần gặp mặt, tiếng đàn của người đều lộ ra sát phạt. Lần này nghe lại, chỉ có vương bận và lưu luyến, có chuyện gì cần phải hạ quyết tâm sao?

Trần Cảnh hỏi. Vừa lúc này có một trung niên mập mạp do dự trước quầy của Trần Cảnh, rồi nhìn kỹ hắn vài lần. Một lúc sau ông ta bèn ngồi xuống trước mặt hắn, mở miệng nói thẳng vào vấn đề:

- Nghe nói đạo trưởng trắc toán sự việc quá khứ rất chuẩn, nhất định thật sự có phép thuật.

Trần Cảnh nhìn ông ta, mỉm cười, không khẳng định cũng không phủ nhận, cũng không nói gì.

Thạch Nham như thể không nhìn thấy trước mặt Trần Cảnh có người, chỉ chăm chú nhìn đàn cầm trước mặt, nhẹ nhàng vuốt ve, thỉnh thoảng khảy ngón tay trên dây đàn tạo thành vài âm điệu truyền ra. Y nói:

- Ở Linh Tiêu bảo điện bảy mươi năm trước, tuy rằng đạo tâm người như một, nhưng vẫn như một thanh kiếm lộ đầy sắc bén. Biến mất bảy mươi năm này, nhìn lại đã như nước chảy rót vào trong vụn vặt.

Trần Cảnh không vội trả lời Thạch Nham, chỉ đưa mắt khích lệ nhìn người trung niên có chút mập mạp trước mặt. Từ cách ăn mặc có thể biết gia cảnh của ông ta không tệ. Rồi ông ta nói tiếp:

- Nếu đạo trưởng thật sự là người tu hành, ta mong đạo trưởng ghé qua hàn xá vài ngày.

Trần Cảnh không nói lời nào, chỉ mỉm cười nhìn bát nhang bên góc trái bàn. Bát nhang được đắp nặn từ bùn đất bình thường, màu như bùn đất, không có gì đặc biệt. Trên bát nhang đã có rất nhiều chân nhang còn sót lại.

Thỉnh thoảng đàn đá dưới tay Thạch Nham lại phát ra vài tiếng. Tiếng đàn như từ hư không tràn ra. Việc Trần Cảnh không trả lời y mà đáp lại lời của một thương nhân bình thường ngồi trước quầy của hãn không khiến y cảm thấy tức giận, thế nhưng hai cô gái sau lưng y lại rất không vui. Trong đó, cô gái mặc áo váy dài màu hồng còn trừng mắt hạnh lên, nhìn Trần Cảnh chăm chăm đầy sát khí, người còn lại chỉ cau khế hàng mày thanh tú lại.

Tuy rằng các nàng rất tức giận, lại không hề mở miệng nói lung tung. Có thể khiến chủ nhân các nàng tự mở lời trước nhất định phải là người đứng đầu trong trời đất này. Có điều các nàng cũng không cảm thấy e ngại gì, bởi trong mắt các nàng thì chủ nhân của mình vẫn lợi hại nhất, cũng cao quý hơn bất cứ người nào. Đây là một dạng cao siêu từ tận trong linh hồn, các nàng ở cạnh bên Thạch Nham lâu như vậy, cũng đã bị cái khí tức này cảm nhiễm lên mình.

Người ngồi trước bàn Trần Cảnh lập tức đứng dậy, đi thẳng tới một gian hàng chuyên bán các loại vàng mã giấy cúng gần đó.

Trần Cảnh nhìn thấy ông ta rời đi, vào cửa hàng rồi, mới lên tiếng:

- Người cũng thử ngủ một giấc xem sao.

Tiếng đàn cùng giọng nói của hãn như tương hợp với nhau. Lời kia như nhiễm một chút mờ ảo cao thượng, như thể mây trắng trên chín tầng trời. Trần Cảnh ngừng một chút, lại nói tiếp:

- Một giấc ngủ bảy mươi năm, mở mắt tỉnh ra thế sự đổi dời. Loại cảm giác này rất bình thường, thế nhưng chỉ có chân chính trải qua mới cảm giác được, xâm nhập tận tâm can, không cách nào gạt bỏ được.

Trong lúc hần nói chuyện, tiếng đàn đột nhiên biến đổi. Lúc trước là kỳ ảo cao thượng, lại chuyển sang uyển chuyển, lộ ra một cảm giác lưu luyến và mờ mịt như thấm sâu vào trong cốt tủy. Tiếng đàn như đáp lại lời Trần Cảnh nói, như thể vừa rồi biểu lộ ra tâm ý trong lời hần.

- Trong lòng còn vướng bận mới để ý những thứ đó. Người chỉ là một đám mây, cần gì phải để ý xem dừng lại ở khoảng trời thế nào?

Thạch Nham nói.

- Chúng ta chung quy đều là sinh linh có tư tưởng, không phải là mây trôi vô thức. Chúng ta đều nhớ đến quá khứ của mình, đều suy nghĩ đến tương lai của mình. Tiếng đàn của người đầy vẻ mê mang, là lo lắng chuyện tương lai, hay là đang có chủ ý gì chưa chắc chắn?

Hai cô gái đứng bên cạnh Thạch Nham nghe thấy hai người đối đáp nhau, vốn đã thay đổi suy nghĩ về Trần Cảnh, thậm chí cho rằng hần là tri âm của chủ nhân mình. Thế nhưng lúc này lại nghe hần nói trong tiếng đàn chủ nhân lộ vẻ mê mang, không khỏi nén giận, cảm thấy hần đang khinh thường tiếng đàn chủ nhân mình.

Cô gái mặc áo váy hồng nhạt thấp giọng nói thầm:

- Ra vẻ cao thâm.

Lời nàng ta nói rất khế, tuy người phàm trong Tụ Tiên lâu này không nghe được, nhưng Trần Cảnh và Thạch Nham đều nghe thấy. Cho dù nàng nói khế nhưng vẫn nghe thấy như thường. Có điều Trần Cảnh lại không chú ý, còn Thạch Nham vẫn nói tiếp:

- Quả thật có chuyện đang dẫn đo do dự. Xem ra lần này ta nên đi ngủ một chuyến mới được. Ngủ một giấc sẽ khiến mọi thứ lắng đọng lại hết.

Hai cô gái bên cạnh nghe y nói vậy tức thì giật mình, có chút không tin những lời này do chủ nhân các nàng nói ra. Chỉ là Thạch Nham không quay đầu lại nhìn các nàng, mà chỉ khẽ gảy đàn đá như cũ.

Lúc này, người trung niên kia đã mua xong nén nhang, rồi trở lại. Ông ta mua loại tốt nhất ở cửa hàng, châm lên trước mặt Trần Cảnh rồi cung kính vái ba vái, mới cắm nhang vào bát nhang.

Trong lúc ông ta cắm nhang xuống, Trần Cảnh cũng nhắm hai mắt lại, yên tĩnh như đang lắng nghe âm thanh trong trời đất, hoặc như cảm nhận quỹ tích của nhang khói giăng giăng giữa âm dương hư vô.

- Ta sợ người ngủ một giấc, rốt cuộc không tỉnh lại được.

Trần Cảnh nhắm mắt lại, đột nhiên nói.

Tất nhiên người trước mặt hẳn không nghe thấy được lời này.

Sau khi nói xong, đột nhiên Trần Cảnh đứng lên, cầm lấy cờ phướn bên cạnh, tay chỉ lấy bát nhang. Trung niên hơi mập kia khẽ hiểu, lập tức ôm lấy. Trần Cảnh cất bước, người trung niên phía sau vội đuổi theo hỏi:

- Đạo trưởng, chẳng lẽ không hỏi xem tại hạ có chuyện gì cần nhờ sao?

Trần Cảnh vẫn cứ khoan thai bước về phía trước, không quay đầu lại, nói:

- Trong lòng ngài cầu gì, ta đã biết hết.

Trung niên kia khẽ kinh nghi, lại phát hiện Trần Cảnh đi tới quả đúng là hướng nhà mình.

Chỉ là ông ta đương nhiên không nghe thấy tiếng đàn vẫn văng vẳng bên tai Trần Cảnh, cũng như lời Thạch Nham nói với Trần Cảnh.

-----oo0oo-----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 42: Một Nén Nhang Thơm Điểm Mùi Hương

oOo

Đang mùa thu, ánh trời chiều cũng nhuộm sắc thu đều hiu. Mặt trời chưa xuống núi đã có cái mát lạnh không tên len lõi theo làn gió, tùy ý len qua kẽ tóc của người đi đường, men theo tà áo bị hất tung đầy nổi ngượng ngùng e ngại của các thiếu nữ, nhuộm thêm vẻ đỏ hồng trên mặt các nàng.

Trong làn gió phiêu đảng là tiếng rao của những gánh hàng rong, ập vào mặt là mùi hương của phấn son. Trong tiếng gió thổi còn có tiếng trai gái trêu đùa, có tiếng cười nói giả thật giả dối, cũng có chân tình chân ý, có cả nỗi niềm nôn nóng hoặc chết lặng mà đến chính chủ nhân của nó còn không rõ ràng. Đây là một con đường tiêu hồn.

Theo bước chân của Trần Cảnh, tiếng đàn không ngừng biến ảo. Đi vào đường phố với những khí tức bất đồng, tiếng đàn cũng trở nên bất đồng. Tiếng đàn của Thạch Nham còn có thể tương hợp với những tạp âm trên con đường đó. Thỉnh thoảng có tiếng người khóc lớn hoặc hô to, hoặc những âm thanh khác nữa từ trên lầu các truyền tới, đàn đá vẫn có thể tương dung tương hợp được. Người khác không nghe thấy, nhưng Trần Cảnh lại có thể cảm nhận chi tiết.

Giọng nói của Thạch Nham cũng theo tiếng đàn truyền đến bên tai Trần Cảnh:

- Nếu người đã tính quá khứ, đoán tương lai, ta đây cũng tới cầu người tính một quẻ.

Tiếng nói từ miệng Thạch Nham, vang lên trong tai Trần Cảnh.

- Một nén nhang thơm, thành tâm thì linh nghiệm.

Nghe Thạch Nham nói lời này, Trần Cảnh không chút suy nghĩ phải trả lời làm sao. Hắn căn bản không để ý Thạch Nham sẽ cầu hắn tính toán điều gì. Lẽ ra với cảnh giới của Thạch Nham, nếu y có chuyện muốn cầu, Trần Cảnh cũng không trả lời được. Thế nhưng hắn lại đồng ý.

- Nhất định phải là một nén nhang thơm sao?

Thạch Nham thốt hỏi, tiếng đàn vang vọng mang đầy nghi vấn. Từng âm tiết như ngân dài mãi.

- Người là tiên tiêu giao giữa thế gian, ta là thần trong lòng chúng sinh. Một nén nhang thơm nguyện, một luồng linh khí duyên, chúng ta không thể bỏ qua được.

Trần Cảnh bước đi giữa cảnh nhân thế hỗn loạn, giọng nói lại như xuyên qua hư vô, vang vọng trong Tự Tiên lâu. Vốn hai cô gái đứng hai bên cạnh Thạch Nham lúc ban đầu còn chút bức bối với Trần Cảnh, nghe được câu nói này lửa giận cũng tan biến theo. Các nàng nghe ra được cho dù là thần hay tiên thì cũng đều có bi ai và bất đắc dĩ cả. Đồng thời các nàng cũng cảm nhận được cái bi ai và bất đắc dĩ phía sau sự bình thản này.

Tiếng đàn loáng thoáng mờ mịt, vắng vắng trong làn gió.

Đột nhiên Thạch Nham cười nói:

- Một nén nhang thơm thì một nén nhang thơm, có gì đáng ngại chứ.

Cô gái mặc bộ váy áo mỏng màu vàng nhạt trong hai người đứng bên y vội vàng nói khẽ:

- Chủ nhân, quy tắc thế gian này đã dần dần hiển lộ, hắc lại là thần đang tu quy tắc. Nén nhang này, không nên đốt.

Lần này, Thạch Nham lại ngoài ý trả lời nàng, y đáp:

- Nếu như không đốt, chính là khuất phục cái trật tự còn chưa hình thành này. Hắc đã dám tham dự vào quá trình xây dựng trật tự kia, lẽ nào ta lại có tâm sợ hãi sao? Còn không nói việc trật tự kia chưa thành hình, nếu có thành hình rồi thì có làm sao chứ?

Cô gái mặc váy áo vàng muốn nói thêm nữa nhưng lại thôi. Khi nhìn thấy Trần Cảnh tiến hành trắc toán hay giải quyết những khúc mắc cho mọi người, không thu tiền vật thế gian mà chỉ nhận một nén nhang thành tâm thì nàng đã biết, Trần Cảnh là một thần linh. Hơn nữa hắc còn là một thần linh cực kỳ cường đại. Hắc không hiện danh, không cần người khác tụng niệm thần danh của hắc khi khẩn cầu, chỉ cần kẻ đó thành tâm đốt lên một nén nhang là đã biết khẩn cầu trong lòng người đó. Đó phải là thần linh rất rất cường đại, thậm chí nàng còn chưa từng gặp qua thần linh nào cường đại đến vậy. Cho nên nàng mới không muốn chủ nhân mình đốt nén nhang lên. Nếu đốt, sẽ giống như thờ phụng hắc. Chủ nhân nàng là mây trắng trên chín tầng trời, làm sao có thể khuất phục dưới người khác chỉ để khẩn cầu chứ? Nếu là mình, nàng sẽ tuyệt đối không đốt.

Mà Thạch Nham lại không phải là nàng, nên y đốt.

Ngón tay của y vẫn gảy trên những dây đàn. Tiếng đàn len tới trước mặt người trung niên trong cửa hàng nhang đèn gần đó, hóa thành một chàng thanh niên mặc quần áo trắng. Người này nhìn như một đám mây trắng thông thường, mắt sáng như sao.

Y tiến vào trong tiệm, không người chú ý tới. Chỉ khi y mở miệng nói chuyện mới nhận ra, mà người trong tiệm cũng chỉ ấn tượng vào đôi mắt sáng ngời kia.

Cửa hàng này không lớn, chỉ có một người chường quầy. Người thanh niên áo trắng muốn mua một nén nhang loại tốt nhất, tay móc ra một miếng ngọc đưa tới trước mặt chường quầy. Sau khi nhận lấy, người chường quầy này mới nhú mày nói:

- Thứ này quá nhiều tiền.

Người thanh niên áo trắng cười nói:

- Vậy đổi thứ này lấy một nén nhang đi.

Dứt lời, người này đi ra cửa. Chường quầy kia vội vòng ra khỏi quầy hàng, đuổi theo ra ngoài cửa, lại chẳng nhìn thấy ai nữa. Chẳng qua ông ta mơ hồ nghe thấy vài tiếng đàn.

Ông ta nghi hoặc trở vào cửa hàng lại, tay lật lật nhìn miếng ngọc, càng nhìn càng cảm thấy ngọc này cực kỳ trân quý. Ông ta bèn tập tức quyết định, nếu người thanh niên kia quay lại sẽ trả lại cho y, còn nếu không trở lại thì ông ta sẽ để thứ này làm bảo vật gia truyền.

Người trung niên có vẻ hơi mập kia tên là Ngô Đại Dụng, là một thương nhân kinh doanh vài cửa hàng trên phố. Đang đi tới, đột nhiên Trần Cảnh ngừng lại. Ông ta cũng ngừng lại theo, rồi nghiêng người nhìn về phía trước nhưng chẳng thấy có gì cả. Ông ta còn đang nghi hoặc thì chợt bên cạnh mình có thêm một người thanh niên áo trắng. Chỉ thấy trong tay y đang cầm một nén nhang đã được đốt cháy, mùi hương thơm ngát. Y đến bái lạy Trần Cảnh, rồi cầm nhang vào bát nhang.

Ngô Đại Dụng vội nói:

- Ài, vị công tử này, ta đã thỉnh vị đạo trưởng đây trước rồi. Nếu người có chuyện, phải chờ ba ngày sau mới được.

Nói xong, ông ta lại quay người nhìn qua Trần Cảnh. Chỉ thấy hắc cười cười, rồi lại bước đi tiếp.

Ngô Đại Dụng rất vui. Ông ta sợ rằng vị công tử thanh cao quý khí này chặn đường thỉnh Trần Cảnh đi mất. Nhìn thấy Trần Cảnh vẫn bước về phía trước, ông ta bèn quay người nhìn qua thanh niên áo trắng kia, lại chẳng nhìn thấy ai cả, chỉ thấy người đi đường vội vã. Ông ta hướng mắt nhìn ra xa, cũng không thấy bóng dáng vị công tử áo trắng nào cả. Ông ta đầy kinh nghi, lại thấy Trần Cảnh đã đi xa rồi đành vội vàng đuổi theo sau. Ông ta muốn hỏi vừa rồi có chuyện gì, lại cảm thấy có thể là ảo giác của bản thân nên tất cả chỉ đành chôn giấu trong lòng mà thôi.

Tiếng đàn vẫn theo sát Trần Cảnh, Thạch Nham vẫn còn ngồi trên Tự Tiên lâu như vậy.

Không ai trong thành này biết lúc này đang có hai người vừa nói chuyện vừa luận đạo, cũng có đấu pháp.

Trần Cảnh không thu vàng bạc thế gian làm phí quẻ mà chỉ cần một nén nhang thơm, cùng một tâm thành tín trong lúc đó.

Đó chính là một quy tắc trật tự mà hắc lập ra cho bản thân. Đã qua nhiều năm như vậy, từ thời khắc trở thành thần linh thì hắc đã hành sự theo một quy tắc này rồi, có điều hắc chưa lập nên rõ ràng, vẫn còn tỉnh tỉnh mê mê. Tựa như từ bên này sông đi qua bờ bên kia sông có rất nhiều cách thức, nhưng hôm nay hắc đã kiến lập một cây cầu bắc ngang qua sông. Một cây cầu tín ngưỡng thông hành trong nhân thế.

Chỉ sau khi hắc tỉnh lại, mọi thứ mới trở nên rõ ràng.

Trần Cảnh thiết lập nên một trật tự và quy tắc là dù người nào đến cầu hắc, cũng phải đốt một nén nhang. Nếu Thạch Nham đốt nhang lên, như thế y đã nhập trong quy tắc trật tự của hắc. Thế nhưng Thạch Nham làm như vậy, Trần Cảnh lại không rõ trong lòng Thạch Nham muốn cầu đến điều gì.

Thật sự không phải Thạch Nham chưa đủ thành tâm, trái lại Trần Cảnh cũng đã cảm nhận được thành ý trên người y, thế nhưng lại không thể từ đó biết được suy nghĩ của y như trên những người khác được.

Trong cảm ứng của hần, suy nghĩ trong lòng Thạch Nham tựa như tiếng đàn mờ ảo kia của y, không rõ xuất hiện từ nơi nào, rồi lại chìm vào nơi nào rồi.

Mà Thạch Nham cũng không thoải mái và tùy ý như vậy. Ngay khoảnh khắc vừa dứt nén nhang kia xong, y đột nhiên cảm thấy có một ánh mắt xuất hiện trong lòng mình, nhìn thấy hết thảy bản thân mình. Con mắt kia như thể đã tồn tại từ xa xưa, y có trưởng thành, có lột xác thế nào cũng không trốn thoát được ánh mắt này. Y biết rõ đây chỉ là ảo giác, thế nhưng thời khắc này y cũng không chắc chắn Trần Cảnh có nhìn rõ được những suy nghĩ trong lòng mình hay không nữa.

Ngón tay Thạch Nham lướt nhanh trên phím dây đàn đá, như thể muốn khôi phục nội tâm đang không còn ổn định của mình. Đột nhiên y phát hiện, vừa rồi kinh tâm động phách hơn thi triển pháp thuật đấu phép nhiều lắm.

Rồi y đột ngột nói:

- Không biết vận mệnh tương lai của trời đất này thế nào?

Y không biết Trần Cảnh có nhìn thấy được suy nghĩ trong lòng mình hay không, mà Trần Cảnh cũng không biết câu hỏi này có thật là suy nghĩ trong lòng y hay không.

Tiếng đàn vắng vắng, như có như không.

Trần Cảnh đáp lời:

- Trời đất này từ hỗn độn mà diễn sinh ra, diễn biến thành vạn chúng sinh linh, tới hiện nay vẫn chưa từng ngừng nghỉ biến hóa. Không ai biết rõ được trời đất tương lai.

- Vậy tương lai chúng sinh sẽ thế nào?

Thạch Nham hỏi.

- Chúng sinh vẫn là chúng sinh, bất cứ lúc nào cũng không thay đổi. Hiện tại sống thế nào, tương lai vẫn sống thế đó.

Trần Cảnh lại đáp.

- Vậy tương lai của chúng thần trong trời đất sẽ ra sao?

Thạch Nham lại hỏi.

Trần Cảnh vẫn nhẹ bước trong dòng người trên đường phố, lặng yên một lúc mới đáp:

- Thế gian vốn vô thần, thần ứng với quy tắc trật tự mà sinh. Quy tắc trật tự loạn, chúng thần sẽ tự tiêu tán.

Đây là điều mà mấy ngày nay hần cảm ngộ ra, tới bây giờ cũng chưa từng nói qua. Lúc này Thạch Nham hỏi, mới không kìm nén được nói ra. Lời này của hần nhất định sẽ được trời đất khắc ghi, nếu có người nào cảnh giới cao thâm, dùng thần niệm câu thông với trời đất nhất định sẽ nghe được câu nói này của Trần Cảnh. Chỉ là bọn họ nghe xong, không thể biết được người nào nói ra lời này, cũng không biết là tiền nhân hay hậu nhân nói ra, mà cho rằng đó là một dự triệu mình thấy được trong trời đất này.

Loại ngôn ngữ dự triệu này, không phải là người lập ra quy tắc trật tự không thể lưu lại được, không phải phát ra từ tâm mình cũng không thể lưu

lại được. Chính bản thân Trần Cảnh không biết điều này, mà Thạch Nham đang nói chuyện với hắn cũng không hay biết.

Mà người trong thành Lâm Giang này cũng không ai hay biết đang có hai người đàm luận về tương lai chúng sinh trong trời đất.

Thạch Nham trầm ngâm suy tư một lúc, như đang suy nghĩ tiêu hóa câu nói kia của Trần Cảnh. Qua một lúc y mới nói thêm:

- Nếu có một người đại thần thông muốn mượn thân thể ta tái sinh lại, nên làm thế nào?

- Một thân há có thể hai người cùng tồn tại. Không đồng ý.

Trần Cảnh nói.

- Nếu như cưỡng đoạt lấy?

- Tru hắn.

- Nếu là kiếp trước đó của ta ngươi, thì nên làm gì?

Thạch Nham hỏi rất nhanh, rất vội, mà Trần Cảnh trả lời cũng nhanh và vội không kém.

- Ta không có kiếp sau, cũng không có kiếp trước. Chỉ có một nén nhang thơm đốt trên bát nhang ngày hôm nay.

Đột nhiên Thạch Nham cảm giác giọng nói của Trần Cảnh như biến thành một luồng ánh kiếm chói mắt, tầng tầng cuồn cuộn, dựng thẳng lên trời cao.

Tiếng đàn dưới tay Thạch Nham cũng trở nên cao vút. Đột nhiên y lớn tiếng hỏi:

- Ta muốn lên chín tầng trời giết một người xưng đế trong một tòa điện, người nguyện cùng đi với ta?

Lời này vừa ra, khí tức sát phạt cũng tầng tầng lớp lớp dựng lên, xoay quanh trên khoảng không thành Lâm Giang.

Chẳng qua, Trần Cảnh còn chưa trả lời thì đã có một giọng nói khác từ trong thành Lâm Giang truyền ra.

- Ta nói cảm thấy thế nào cũng không đúng, hóa ra là có cao nhân đi tới thành Lâm Giang này. Nếu đã tới rồi, vì sao lại dấu đầu lòi đuôi chứ?

Lời nói từ trung tâm thành truyền tới. Lời vừa dứt, một người vạm vỡ từ xa đi bộ tới, mới vài bước đã tới ngay bên dưới tòa Tụ Tiên lâu.

Không ai trong thành Lâm Giang cảm nhận được chuyện gì, vẫn cứ bận rộn đi qua lại.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 43: Tiếng Đàn Văng Vẳng Trong Mây

oOo

Trần Cảnh và Thạch Nham nói chuyện tưởng như vang dội sục sôi, nhưng thực tế chỉ có hai người họ nghe được. Mà Thành Hoàng thành Lâm Giang này cũng chỉ ở câu sau cùng do Thạch Nham nói ra mới cảm ứng được khí sát phạt đến tận trời trên Tụ Tiên lâu.

Vị Thành Hoàng thành Lâm Giang này tên là Lâm Giang Tiên, thuộc điện Thừa Thiên Hiệu Pháp. Mặc dù gã được xưng là Lâm Giang "Tiên", nhưng lại là một nam giới. Sở dĩ gã xưng là Lâm Giang Tiên, là vì gã thích ý vị của từ "tiên", lại nắm giữ thành Lâm Giang, nên chọn cho mình cái danh là Lâm Giang Tiên.

Bộ dáng của gã là một người cao lớn, lại một thân áo trắng bay bay, đi qua quảng trường náo nhiệt cũng rất có ý vị mờ ảo không dính chút khói lửa trần thế của tiên. Nhưng giọng của gã lại phá hủy ý cảnh này, làm cho người ta cảm thấy gã giống như một nông dân ở nông thôn, sau khi có tiền thì cố gắng học theo cuộc sống của người giàu trong thành.

Rất nhiều thứ là từ bên trong mà phát ra ngoài, có là có, không có chính là không có. Bất kể là khí chất phú quý hay tiên ý tiêu dao thì dựa vào lời nói ăn mặc bên ngoài cũng có thể mô phỏng theo, thậm chí còn rất giống. Nhưng dù sao cũng chỉ "giống", mà không phải "là". Có điều "giống" cũng cần có thời gian tích lũy, từ từ tạo nên một "chính mình" như mong đợi, chậm rãi thay đổi theo hướng mình thích mới càng mang lại kết quả tốt hơn.

Khi Lâm Giang Tiên nhìn thấy Thạch Nham, gã lập tức có cảm giác hồ thẹn. Gã luôn ước ao có loại khí chất cao quý như Thạch Nham. Tới bây giờ gã vẫn luôn mô phỏng theo dạng người như Thạch Nham. Nhưng mà khi gã thấy Thạch Nham vốn không có nhìn mình, nháy mắt trong lòng gã dâng lên cảm giác hồ thẹn buồn bực. Hồ thẹn buồn bực vọt lên, hóa thành sát khí, xoay quanh hai mắt. Chỉ thoáng chốc, hai mắt gã đỏ đậm lên, mặt lộ gân xanh. Gân xanh không ngừng lan rộng, tràn ra hết mặt, lại thoáng sau mặt gã đã hóa thành một mảnh xanh sậm.

Gã là Thành Hoàng trong thành Lâm Giang này, ngay khi sát khí bốc lên trong lòng, trên không thành, mây gió lập tức biến sắc.

Người trên đường ngẩng đầu nhìn trời, lập tức đồng loạt vội vã thu dọn hàng quán.

Trần Cảnh và Ngô Đại Dụng cũng đang đi trên đường. Gió to thổi y phục của Ngô Đại Dụng kêu phàn phật. Ông ta không phát hiện góc áo của Trần Cảnh không hề động đậy, nhưng dù có phát hiện cũng sẽ chỉ cho rằng đây là pháp lực của Trần Cảnh. Ông ta lại không biết, đây là vì y phục trên thân Trần Cảnh còn chưa có phân hóa hoàn toàn từ tượng đá, tuy nhìn qua rõ ràng mà một bộ quần áo nhưng lại không thể bị gió thổi lên.

- Sắp mưa to rồi. Đạo trưởng, chúng ta đi nhanh chút đi.

Ngô Đại Dụng nhìn mây đen trên không, nói.

Trần Cảnh tất nhiên là không nói gì thêm. Hắn còn đang nghĩ về lời Thạch Nham nói. Trên trời có sáu vị xưng đế, hắn không biết Thạch Nham muốn đi giết vị nào. Nhưng để hắn kinh hãi là, cho dù hắn nghĩ Thạch Nham có thể muốn đi giết sư tỷ Diệp Thanh Tuyết thì trong lòng hắn vẫn rất bình tĩnh. Loại cảm giác này để hắn kinh hãi với chính mình.

Tiếng đàn vẫn vắng vắng. Hòa cùng tiếng ồn ào náo động trong thành và tiếng mưa gió trên bầu trời càng khiến tiếng đàn có vẻ mờ ảo.

- Có sáu người ngồi trong điện xưng đế.

Trần Cảnh nói.

Trong Tự Tiên lâu, hai cô gái phía sau Thạch Nham đều cảnh giác nhìn Thành Hoàng thành Lâm Giang. Mà Thạch Nham thì vẫn không hề liếc mắt nhìn gã.

Lâm Giang Tiên giận dữ, nói:

- Tại thành Lâm Giang của ta, còn không ai dám khinh thường ta như vậy.

Cô gái mặc đồ đỏ phía sau Thạch Nham lại không nhường chút nào, nói:

- Ở trong thiên hạ này, còn không có người nào dám nói chuyện với gia chủ của ta như vậy.

- Đó là các người không gặp ta. Khi bốn vương tung hoành Âm phủ, không biết các người còn đang ở trong cái động trên núi nào.

Lâm Giang Tiên cả giận nói.

- Tu hành lâu như vậy mà chỉ có tu vi thế này, người là tu hết lên thân heo sao?

Lời này sắc bén như một thanh kiếm. Nàng này đã nén giận từ lúc gặp Trần Cảnh, chỉ là thần vận của hấn khiến nàng nói không ra những lời này. Mà giờ kẻ tới này đã làm nàng ta không nén được nữa, những lời khó nghe tuôn ra như nước lũ.

- Miệng lưỡi lợi hại thì tính gì, hãy xưng tên ra, người là người phương nào?

Lâm Giang Tiên vẫn cố nén lửa giận. Ý vị từ trên người Thạch Nham khiến gã nhất thời đần đờ bất định.

- Bằng người cũng xứng biết tên chủ nhân nhà ta sao?

Cô gái áo đỏ lại nói. Lời này giống như một chiếc châm đâm vào trong lòng Lâm Giang Tiên.

Lâm Giang Tiên đã không nhin nổi nữa, hét lớn một tiếng. Trên bầu trời, mưa rơi xuống như trút nước. Mà cả người gã cũng biến mất trong tiếng hét. Chỉ chớp mắt, trong thành đã tối đen, người trên đường cũng không kịp thu dọn nữa mà vội trú hết vào trong nhà cửa bên đường.

Lúc này, trong thành không thấy một ai nữa, cả tòa thành tựa như hóa thành một cái miệng thật lớn, lại như một vòng xoáy, mà trung tâm vòng xoáy là Tụ Tiên lâu. Vòng xoáy này lại không tổn hại bất kỳ kiến trúc nào trong thành.

Cũng đúng lúc này, một khúc đàn vang lên từ trong vòng xoáy. Tiếng đàn vọt lên từ Tụ Tiên lâu, nháy mắt khuếch tán.

Trần Cảnh và Ngô Đại Dụng còn chưa tới được nhà của ông ta thì bầu trời đã đen kịt. Ngô Đại Dụng muốn trú, Trần Cảnh lại vẫn đi trên đường lớn. Ngô Đại Dụng hô vài tiếng đạo trưởng không được Trần Cảnh để ý, thì chỉ đành đi theo.

Trần Cảnh vừa nghe tiếng đàn này, liền biết đây là khúc "Tiên Thần kiếp". Hắn không khỏi thầm nghĩ: "Một dây đàn đá rung, gió mây thành mù mịt. Khúc kiếp nạn Tiên Thần, trời này ai dám nghe."

Lúc hắn lặng yên nhấm hai câu này, khúc đàn kia đột nhiên đại biến. Tiếng đàn như kiếm hóa thành từng sợi tơ xoay cùng với vòng xoáy vô hình kia, chui vào chỗ sâu nhất. Chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết kinh sợ, sau đó không còn âm thanh nào truyền ra nữa. Mà mây đen trên trời cũng

tán đi trong nháy mắt, vòng xoáy cũng biến mất từ lâu. Ánh chiều tà vẫn chưa tắt mất, chiếu lên từng đám mây đen còn chưa tan hết, vẽ ra một chiếc cầu vồng từ phía đầu tường cực kỳ đẹp mắt.

Tiếng đàn vang lên trong trời chiều, có vẻ an tường đến lạ.

Dù là ai cũng sẽ không nghĩ tới, ngay vừa nháy mắt đó, Thành Hoàng thành Lâm Giang đã chết trong tiếng đàn.

Thạch Nham chậm rãi nói:

- Ngồi trong điện xưng đế tuy có sáu người, nhưng muốn ràng buộc, khi dễ ta lại chỉ có một.

Trần Cảnh vẫn ở trên đường cái. Mặt Ngô Đại Dụng đã đầy vẻ bội phục cùng ngạc nhiên, bởi vì trên người Trần Cảnh không hề dính một giọt nước nào. Ngay vừa rồi khi trời đất bỗng tối đen, ông ta cảm thấy, thiên hạ này chỉ có ở gần Trần Cảnh là an toàn.

Trên đường cái vẫn ẩm ướt, nhưng không có vũng nước đọng. Người hay bên đường lại mở hết cửa ra, thưởng thức cầu vồng trên không. Bọn họ thấy trời đất tối đen rồi lại bừng sáng thì cũng không sợ hãi, cho là trời nổi cơn giông mà thôi, cũng chỉ cảm thấy hơi ngạc nhiên khi giông tan quá nhanh chứ cũng không nghĩ tới chuyện gì quái dị.

Từ lời Thạch Nham, Trần Cảnh đã biết y muốn nói tới Tử Vi đại đế. Trong mấy đại đế, cũng chỉ có Tử Vi đại đế có xuất hiện cùng y. Thạch Nham cũng không nói đến tên Tử Vi đại đế, vì Trần Cảnh và y đều biết, chỉ cần vừa nói ra tên Tử Vi đại đế thì người này sẽ biết. Hơn nữa, khi nói chuyện, Thạch Nham cũng sẽ không ngừng tạo ra tiếng đàn. Đây là muốn che giấu thiên cơ để tránh Tử Vi đại đế từ trong hư không xa xăm cảm ứng được.

Trần Cảnh một đường đi, tiếng đàn một đường theo. Trong tiếng đàn không có khí thế sát phạt kinh diễm như lúc tru sát Lâm Giang Tiên vừa rồi nữa. Mà Trần Cảnh lại không cách nào từ trong tiếng đàn cảm ứng tâm ý của Thạch Nham. Hắn không biết nếu mình từ chối thì liệu có một trận chiến sinh tử sau đó hay không.

Rẽ qua một hướng khác, một tòa phủ viện hiện ra trước mắt. Trong viện không có cảnh lá cây lộ ra ngoài. Biển tên ngoài phủ có viết hai chữ "Ngô phủ", gắn bên trên cánh cửa to lớn trông rất chính khí. Trần Cảnh vừa tới đây, đã cảm giác trong phủ này mọi chuyện đều tốt, âm dương hòa hợp, nhưng lại có một tia mờ mịt.

Hắn ngừng lại. Ngô Đại Dụng vội vàng nói:

- Nơi đây chính là hàn xá.

Dứt lời, ông ta tiến lên gõ cửa. Hồi lâu sau, từ bên trong có một người ăn mặc kiểu quân gia đi ra, hô một tiếng lão gia, sau đó lui sang một bên.

Trần Cảnh ngược mặt lên hư không, nói:

- Điện kia, sớm muốn đi vào xem thử.

Hắn nói bình thản, không hề nhìn ra ý tứ hàm xúc nào. Trần Cảnh xác thực đã sớm muốn đi vào. Tại bảy mươi năm trước, khi hắn nhìn thấy Tùng Thanh cuộn tròn trong một góc Tử Vi cung thì đã muốn đi vào rồi. Tuy cách bảy mươi năm, những chuyện cũ kia đều như bùn cát lắng đọng sâu dưới đáy nước nhưng chỉ cần bị khuấy lên là sẽ vẫn vẫn đục. Biện pháp duy nhất chỉ có thanh lý sạch sẽ.

Có một câu này của Trần Cảnh, tiếng đàn kia lập tức cất cao, phảng phất như lên thẳng chín tầng trời.

Chỉ nghe Thạch Nham nói:

- Khi nào người rảnh?

- Khi nào người đi?

Trần Cảnh hỏi.

- Nghĩ tới là đi, bây giờ.

Tiếng đàn của Thạch Nham như đã vượt ra ngoài chín tầng trời, rồi lại mật mù nhập hư vô, thâm nhập cốt tủy linh hồn.

- Vậy thì bây giờ đi.

Trần Cảnh đi vào trong Ngô phủ. Trong mắt Ngô Đại Dụng, Trần Cảnh cũng không có chút biến hóa nào. Thế nhưng ông ta không thể nào nghĩ đến nỗi, Trần Cảnh đang cùng một người quyết định lên trời giết Tử Vi đại đế nổi danh thiên hạ.

Trần Cảnh vừa dứt lời, Thạch Nham đã đứng dậy, thanh toán tiền trà, mang theo hai cô gái bước xuống Tụ Tiên lâu, đi thẳng ra khỏi thành.

Ngô Đại Dụng nói:

- Đạo trưởng, thành này có Thành Hoàng, lẽ ra không nên có khí âm tà. Nhưng năm gần đây, trong Ngô phủ chúng ta luôn không yên ổn. Ta từng cầu bùa trừ tà trong miếu Thành Hoàng cũng không thấy tốt hơn.

Trần Cảnh nói ra:

- Người dẫn ta đi nhìn xung quanh xem.

Ngô Đại Dụng vội vàng ở phía trước dẫn đường, mang theo Trần Cảnh đi lại khắp nơi.

Thạch Nham ra khỏi thành Lâm Giang, đi tới một đỉnh núi, nhìn dòng sông chảy xiết đằng xa, nói:

- Ta phải đi rồi, các người cũng đi đi.

- Chủ nhân, người muốn đi sao?

Cô gái áo đỏ tên là Hồng Trang. Nàng này luôn mồm miệng như kiếm, nhưng lúc này âm thanh đã run rẩy lên.

Thạch Nham vẫn chưa quay đầu lại, tựa như chỉ muốn làm một chuyện bình thường.

- Nhưng... nhưng hẳn thực sự sẽ đến sao? Vạn nhất hẳn không đến, chỉ một mình chủ nhân, vậy... vậy...

Hồng Trang khẩn trương nói.

- Hẳn sẽ đến. Các người trở về đi.

Dứt lời, Thạch Nham đã phóng người lên. Tiếng đàn lại lan tràn trong hư không.

Hai cô gái chỉ có thể đứng nhìn theo. Sau khi tiếng đàn vang lên, bọn họ có thể thấy được, từ phía xa có một con bướm bay tới cạnh chủ nhân của mình, rồi lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Các nàng không nhìn thấy ở phía trên đàn đá đã có thêm một vết khắc hình con bướm.

Tiếng đàn mờ ảo, theo gió vang xa, vắng vắng trên không, không ngừng không tán.

Một bộ áo xám theo gió lắc lư, một khúc đàn quần quanh lên thẳng trời cao.

Ở chỗ sâu trong mây trắng, một tòa cung điện nguy nga sừng sững.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 44: Trong Cung Tử Vi, Bầy Yêu Tụ

oOo

Người trong phủ của Ngô Đại Dụng cũng không nhiều. Ông ta có một nguyên phối phu nhân (vợ chính thức), hai tiểu thiếp. Nguyên phối của ông ta giống trượng phu của mình, tuổi trung niên, dáng người mập mạp, cho dù lúc còn trẻ có xinh đẹp thì giờ cũng không nhìn ra nữa.

Ngay khi Trần Cảnh vừa vào đến cửa, đã thấy được "khí" của tòa phủ đệ này. Cũng không phải là cảnh tượng "khí" tán loạn lung tung mà là các loại hòa vào nhau, rất bình ổn. Điều này chứng tỏ nơi đây không có chuyện gì xấu xa, từng người đều rất an phận.

Ngô Đại Dụng ở phía trước dẫn đường. Phu nhân của ông ta chỉ lộ mặt một chút, liền lại lui về, nhìn qua có chút khôn khéo hòa ái.

Ngô Đại Dụng vừa đi vừa giới thiệu các căn phòng là ai đang ở, rất tận tâm, chỉ là không nói trong phủ đang phát sinh chuyện gì. Cuối cùng trở lại cạnh phòng ngủ chính, ông ta mới nhân tiện nói:

- Đạo trưởng đêm nay nghỉ tạm ở chỗ này đi, ta đã an bài người hầu hạ đạo trưởng rồi.

Dứt lời, ông ta tự mình rót cho Trần Cảnh một chén trà rồi mới lui ra. Qua một hồi, liền có một cô gái chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, bưng một mâm trái cây tiến vào. Hoa quả trong mâm đều đã được gọt vỏ sẵn, không quá nhiều, cũng không phải vật quý báu gì, nhưng lại nhiều loại, cũng rất tươi.

Cô gái tiến vào, thi lễ với Trần Cảnh, nói:

- Ra mắt đạo trưởng.

Giọng cô ta ngọt ngào, nói xong đặt mâm trái cây xuống rồi lùi ra ngoài. Qua một lát, lại có một cô gái chừng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi đi đến, trên tay là một ít hoa quả khô, cũng hành lễ, bỏ mâm hoa quả xuống liền lùi xuống.

Từ khi tức trên thân hai người, Trần Cảnh biết họ là hai vị tiểu thiếp của Ngô Đại Dụng. Ngô Đại Dụng để hai tiểu thiếp tự mình hầu hạ, có thể nói là cực kỳ tận tâm.

Trần Cảnh cũng không đi ra ngoài, chỉ đứng ở cạnh lư hương được Ngô Đại Dụng bày ở hướng Đông phòng, nhìn làn khói lững lờ chìm vào hư không.

Ngô Đại Dụng không nói muốn Trần Cảnh làm gì, nhưng Trần Cảnh đã biết được. Hắn nghe được từ trong lòng của Ngô Đại Dụng. Hắn cũng đã nói với Ngô Đại Dụng "Mong muốn trong lòng người, ta đã biết", chỉ là Ngô Đại Dụng tựa hồ chưa quá tin tưởng.

Lại qua không lâu, Ngô Đại Dụng đến mời Trần Cảnh dùng cơm. Trần Cảnh nói mình đang ích cốc tu hành, không ăn ngũ cốc.

Sắc trời lặng yên mà đen dần xuống. Ngô Đại Dụng đi nằm ngủ ở căn phòng sát vách. Lẽ ra Trần Cảnh nên ngủ trong phòng khách, cách phòng ngủ chính của bọn họ một chút. Nhưng bọn họ lại an bài Trần Cảnh tại đây, hiển nhiên có dụng ý nào đó.

Khi Ngô Đại Dụng thắp nhang cắm vào trong lư, Trần Cảnh theo trong lòng ông ta nghe được, cả nhà Ngô Đại Dụng từ già đến trẻ đều gặp mộng, còn là gặp liên tục cùng một giấc mộng tới một tháng. Người trong mộng còn nói những lời nối tiếp qua mỗi đêm. Mặc cho Ngô Đại Dụng tới miếu

Thành Hoàng cầu bùa trừ tà tì việc quái dị này cũng không hết, lại mời đạo sĩ tới nhà làm phép vẫn vô hiệu. Nhưng trừ điều đó thì lại không có gì không khỏe, chỉ là mỗi đêm đều gặp mộng khiến người một nhà này cực kỳ hoang mang.

Đương nhiên Trần Cảnh không biết mộng đó là gì, cho nên đêm nay Trần Cảnh muốn xem cho rõ ràng.

Khi Ngô Đại Dụng định từ phòng Trần Cảnh đi ra ngoài, Trần Cảnh đột nhiên gọi ông ta lại, nói:

- Ngài bảo những người nằm mơ trong nhà đều thắp một nén nhang đi.

Ngô Đại Dụng vội vàng đồng ý, lui ra ngoài, kêu phu nhân cùng hai tiểu thiếp và hai con một trai một gái tiến vào. Con trai ông ta chừng mười bảy mười tám tuổi, con gái thì khoảng mười bốn mười lăm, mặt mũi đều rất giống phu nhân của ông ta. Bọn họ thắp nhang xong liền ra ngoài, căn phòng trở nên yên ắng.

Bọn họ đi xa, Trần Cảnh nghe được hai người con nói:

- Vị đạo trưởng này thật kỳ quái, khác với những vị đã tới.

Trời càng ngày càng tối, cũng càng ngày càng tĩnh, tĩnh đến có thể nghe được tiếng hít thở. Sinh linh hoạt động ban ngày đều ngủ say, sinh linh hoạt động ban đêm mới bắt đầu chui ra khỏi ổ. Bên ngoài mèo kêu chuột chạy, xen lẫn theo tiếng chó sủa, ngẫu nhiên lại có vài tiếng quái điệu rít vang.

Mà một nhà Ngô Đại Dụng nhất định cũng bắt đầu nằm mộng rồi. Chỉ là hiện tại trong mộng của họ đã nhiều thêm một người.

Lúc này Trần Cảnh vào mộng của người khác, mà ở chỗ khác, một vở kịch kinh thiên vừa vãn mở màn.

Cung Tử Vi chiếm cứ trung thiên, bất kể từ chỗ nào lên, chỉ cần bay lên trời, đều có thể tìm được cung Tử Vi này.

Hôm nay như là một ngày đại lễ ở cung Tử Vi. Rất nhiều tinh quân thần tướng đều được cho gọi về. Không riêng gì người ngoài không biết phát sinh chuyện gì, mà cả những thần tướng được gọi về kia cũng không biết.

Trên chín tầng trời, chỗ sâu trong mây trắng.

Một tòa cung điện nguy nga đặt trên tầng tầng mây trắng. Liếc mắt nhìn qua, nơi nguy nga này giống như ăn sâu vào hư vô. Trên cung điện có khí lành đủ màu bao phủ, giống như là khí huyền hoàng bảo hộ, vạn tà bất xâm.

Bảy mươi năm trước, lúc Thiên đình vừa hiển thế, tất cả đều là u tối, ảm đạm không ánh sáng. Mà bảy mươi năm sau, hiện giờ đã là nguy nga trang nghiêm, người ra vào đều có linh quang hộ thể, trên thân có khí vận thần tiên.

Cung Tử Vi là một chính thể với hơn ba trăm tòa cung điện lớn nhỏ. Ở phía trước, Tử Vi đại đế còn dùng thần thông xây một tòa Thiên môn. Trên mặt Thiên môn có bốn chữ lớn hùng hồn - Trung Thiên Tinh Môn.

Cửa này bị mây mù phủ quanh, khiến người ta thấy không rõ cạnh góc.

Chỉ thấy một luồng sáng từ hư vô xa xôi mà đến, rơi trước Thiên Môn này, lại xoay quanh một vòng rồi tắt dần, hóa thành một người. Là một thiếu niên áo trắng. Thiếu niên nhìn quanh một chút, liền đi thẳng vào cửa. Lại bước vài bước, liền biến mất vô tung. Chỉ có thể nhìn thấy cung Tử Vi phía sau cửa, lại không nhìn được người tới gần cung.

Lại một lát sau, một luồng sáng đỏ bay tới. Luồng sáng này như mang theo lực trùng kích cả tử cân, không ngăn được, va chạm tại hư không dưới Thiên môn. Một vùng sáng đỏ tràn lan rồi tan biến dần, một công tử mặc áo gấm hiện thân ra.

Vị công tử này hiện thân, cũng không nhìn quanh, mà đi thẳng tắp qua cửa. Nơi vị này đi qua, lại có dấu chân tỏa ánh sáng màu đỏ lưu lại trên mây trắng.

Đột nhiên, một người không một tiếng động từ trong hư không đi xuống, một bộ áo xám, tay áo bay bay. Người này đi từng bước một, nhưng vừa sải bước thì đã tiến vào Thiên môn, rồi biến mất không thấy gì nữa. Tất cả quá trình người này xuất hiện đến biến mất chỉ là chuyện nháy mắt.

Sau khi người này đi vào, trong cung vang lên tiếng chuông. Trong tiếng chuông, từ trên Thiên môn lập tức hạ xuống một luồng hào quang. Xa xa lại có một luồng linh quang bay cực nhanh đến. Chỉ thấy trên hai cột trụ của Thiên môn có hai người, mỗi người cầm một thanh đại đao, mặc áo giáp. Trong đó một người vừa hiện đã bổ một đao tới linh quang kia, đồng thời phản nộ quát:

- Người nào dám xông loạn trong Thiên Tinh Môn.

Đao vạch hư không, ánh đao loang loáng lên như những bông hoa tuyết.

Linh quang xoay lệch hướng, tránh thoát ánh đao. Ánh sáng tan dần, một người xuất hiện, là một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi có một chòm râu đen nhánh, còn là một mỹ nam tử hợp tiêu chuẩn, trên trán có một hình xăm hoa sen cực kỳ yêu dị. Người này nói:

- Ta là Bạch Liên giáo chủ tại động Liên Hoa dưới hạ giới, thụ phù chiếu mà đến, Thiên môn thần tướng vì sao ngăn ta?

Thần tướng trên một cây cột trụ lớn tiếng nói:

- Tiếng chuông đã vang, giờ đã qua, Thiên môn đóng, ai cũng không thể ra vào.

Bạch Liên giáo chủ vội vàng nói:

- Không biết có thể châm chước một chút không, vì ta gặp phải chút chuyện mới tới trễ.

- Thiên môn đã đóng, trừ phi có phù chiếu của đại đế, bằng không tuyệt đối không thể mở ra. Chẳng lẽ người không biết rằng, mỗi người đi qua Thiên môn này thì đại đế đều biết trong lòng. Giờ nếu mở ra, đại đế nhất định biết rõ. Người muốn để chúng ta bị đại đế trách phạt?

Bạch liên giáo chủ còn muốn nói nữa thì thần tướng cầm đao đứng sau cả giận nói:

- Đừng nên nhiều lời, nhanh chóng rời đi, bằng không chớ trách chúng ta không nói tình cảm.

Bạch Liên giáo chủ không giấu được hận ý thoáng hiện trong mắt, giậm chân, xoay người hóa thành một luồng linh quang bay xuống hạ giới.

Trong cung Tử Vi, Tử Vi đại đế ngồi trên đế vị, phía dưới là từng hàng tinh quân thần tướng, còn có cả đại vương, đại thánh tu hành trong các núi dưới hạ giới. Tất cả không dưới trăm vị, tổng cộng chia làm mười hàng. Trước mỗi hàng đều có một vị là một trong mười thần tướng, mà phía sau mười thần tướng thì đa số là đại yêu tiếm tu trong các núi, mỗi vị đều khí tức ngưng luyện, thần thông phi phàm.

Ngay phía dưới Tử Vi đại đế là một thông đạo, bên trái thông đạo là đệ nhất thần tướng nổi danh thiên hạ của cung Tử Vi - Cầm Ma Thạch Nham. Sáu vị đại đế sáu tòa đại điện, chỉ cung Tử Vi là xếp hạng thần tướng, hơn nữa những đại đế khác cũng không có đến mười thần tướng.

Năm ấy Thạch Nham được phong làm đệ nhất thần tướng thì có xuất hiện qua một lần, sau đó không xuất hiện lại ở cung Tử Vi nữa. Điều này làm cho rất nhiều người muốn khiêu chiến y mà không gặp được y, hơn nữa cho dù có cơ hội nhìn thấy ở nơi khác, thì y cũng chỉ như cơn gió, chợt lóe rồi biến mất.

Thạch Nham ngồi nơi đó khiến không ít người liên tiếp liếc mắt nhìn. Rất nhiều người đều cảm thấy Thạch Nham sở dĩ còn chiếm danh vị đệ nhất thần tướng này là bởi vì cực ít xuất hiện trước mặt người khác mới bảo trụ được.

Lúc này Tử Vi Đại Đế mở miệng nói:

- Thiên Hoàng năm đó, Thiên Đế cùng Đông Hoàng uy lẫm thiên hạ, vạn tộc sinh linh, ai dám không tôn, ai dám không phục. Thế sự dời đổi, thiên hạ hôm nay là lúc yêu tộc ta trùng hưng.

Trong điện yên tĩnh, nghe Tử Vi đại đế nói, mọi người đều đang suy đoán đột nhiên Tử Vi đại đế triệu mình đến đây là có chuyện quan trọng gì cần công bố.

Mỗi người đều đoán trong lòng: "Chẳng lẽ là muốn bắt đầu chinh chiến thống nhất thiên hạ?"

Tử Vi đại đế tuy nhìn bề ngoài vẫn còn trẻ tuổi, nhưng ánh mắt lại tràn ngập uy nghiêm, xẹt qua trên mặt từng thần tướng yêu vương. Ánh mắt sắc như đao, không ai dám nhìn thẳng. Chỉ nghe Tử Vi đại đế nói:

- Ta không dám tự so với Thiên Đế và Đông Hoàng. Nếu muốn khôi phục vinh quang muôn đời của yêu tộc ta, chỉ Thiên Đế, Đông Hoàng mới có thể.

Chúng thần tướng yêu vương đều nghi hoặc nhìn Tử Vi đại đế.

Lai lịch của Tử Vi đại đế này, cho dù chư vị đang ngồi ở đây cũng không rõ lắm. Mọi người chỉ biết thân phận của vị này là thái tử. Nhưng trong yêu tộc, có thể xưng thái tử không ít, sớm nhất thì có thái tử cung Bất Tử Phượng Hoàng, lại có thái tử cung Thiên Trì Long, còn có Kỳ Lân nhai cũng có thái tử. Chỉ là để cho mọi người nghĩ đến trước tiên chính là thái tử của Thiên cung do Thiên Đế, Đông Hoàng kiến lập ở núi Bất Chu. Vị thái

tử Thiên cung ấy tự nhiên là người ngồi đây không có khả năng gặp qua, nhưng lại không thể chưa từng nghe qua.

Lúc này nghe ý tứ của Tử Vi đại đế, hiển nhiên có rất nhiều chuyện quan trọng muốn công bố.

- Trong lòng các người hiện tại khẳng định đều đang suy nghĩ ta rốt cuộc có lai lịch gì, có nguồn gốc gì chứ?

Tử Vi đại đế nói.

Yêu tộc cho tới bây giờ cũng không có lấy đức thu phục người hay danh vọng phục chúng, tất cả đều phải dựa vào thực lực mới có thể khiến người kính phục.

Lúc này có người nói:

- Lần đầu tiên gặp đại đế, liền cảm ứng được trên thân đại đế có khí tượng vương giả vạn linh triều bái, cho nên ta vừa nhìn đã tin tưởng đại đế là hậu nhân của Thiên Đế yêu tộc ta.

Mở miệng nói chuyện là một thiếu niên áo trắng. Người này ngồi ở bên phải Thạch Nham, hẳn là đệ nhị thần tướng của cung Tử Vi.

Người này vừa mở miệng, liền có không ít người lên tiếng theo, nội dung cũng tương tự thiếu niên.

Chỉ có mình Thạch Nham là tới giờ vẫn chưa ngẩng đầu nhìn Tử Vi đại đế. Chẳng qua tính tình của y vốn lạnh nhạt, có vẻ quái gở, nên cũng không ai cảm thấy kỳ quái.

Nhưng Tử Vi Đại Đế lại đột nhiên hỏi y:

- Thạch Nham, tiếng đàn của ngươi nhập thẳng vào hồn, huyền diệu như thế, có thể thấy ngươi giỏi nhất là xét lòng người. Người nói xem, khi

người trông thấy bản đế thì có cảm giác gì?

Tử Vi đại đế vừa mở miệng, chúng thần tướng cùng yêu vương lập tức hướng mắt nhìn về Thạch Nham.

Vừa rồi đại đế vẫn xưng là "ta" khi nói chuyện, mà nói với Thạch Nham lại xưng là "bản đế". Điều này không khỏi khiến chư yêu thần trong đại điện suy nghĩ sâu xa.

Trong nháy mắt đó, Thạch Nham mặc bộ áo bào tro ngồi đơn độc một góc trở nên hoàn toàn không hợp với khí tức trong cung Tử Vi.

Có người cười thầm, có người nghĩ Thạch Nham sẽ trả lời thế nào. Bị đại đế điểm danh trước mặt mọi người, nếu trả lời tầm thường, vậy chỉ sợ mặt mũi của vị đệ nhất thần tướng cung Tử Vi này sẽ bị mất hết. Lại có nhiều người nghĩ đến chuyện, tại sao đại đế vẫn xưng là "ta", mà nói với Thạch Nham lại xưng là "bản đế". Trong chuyện này hẳn có thâm ý, chẳng lẽ là cho rằng Thạch Nham bất kính, nên đại đế muốn mượn cơ hội này răn đe?

Chư thần tướng yêu vương đều có suy nghĩ của riêng mình, nhất thời làm cho đại điện trở nên yên tĩnh hẳn.

Tử Vi đại đế ngồi trên bảo tọa đế vương, một thân Tử Vi huyền bào, đầu đội mào in hình sao trời, khiến cả người vị đại đế này có vẻ thần bí mà uy nghiêm. Tử Vi đại đế nheo mắt nhìn Thạch Nham, trong mơ hồ dường như có tia bén nhọn phun ra nuốt vào.

Lúc này, tại thành Lâm Giang dưới nhân gian, Trần Cảnh cũng mở mắt. Hư không bên ngoài cung Tử Vi không biết khi nào xuất hiện một vùng mây đen. Mây đen chậm rãi trôi về hướng cung Tử Vi.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 45: Lạc Hồn Không Biết Chốn Về

oOo

Bầu không khí trong cung Tử Vi ngưng kết thành áp lực trùng điệp, đè lên ngực, làm cho người ta không thở nổi.

Lúc này Thạch Nham ngẩng đầu lên, nhìn về phía đại đế, chậm rãi nói:

- Khi mới gặp đại đế, cảm giác đại đế có khí chất đế vương.

- Phụt...

Y vừa nói ra, lập tức có người cười ra tiếng.

Mà bầu không khí tựa hồ đông lại trong điện cũng được buông lỏng trong nháy mắt.

Trong điện không ít người cười, trong mắt đều có vẻ khinh thị. Thạch Nham trả lời làm cho rất nhiều người cảm thấy Thạch Nham cũng chẳng có gì đặc biệt, so với bọn họ mỗi người đều là yêu vương một núi, tâm cao khí ngạo thì một trời một vực.

Lúc này trong điện có một người nói:

- Đệ nhất thần tướng của cung Tử Vi chúng ta hóa ra cũng giống như ta, vừa thấy đại đế liền bị khí chất vương giả của đại đế thuyết phục. Đáng tiếc ta không biết đàn như nữ nhân, nếu không, vị trí đệ nhất thần tướng liền là của ta.

Lời vừa dứt, trong cung đã có không ít người cười rộ lên.

Chỉ trong thoáng chốc, bầu không khí trang nghiêm trở nên có chút ồn ã. Mà đại đế cũng không lên tiếng, để mặc đám yêu vương nhốn nháo.

Đột nhiên lại có tiếng hô:

- Nghe nói đệ nhất thần tướng có cầm kỹ xuất thần nhập hóa, sao không đàn một khúc để mọi người mở mang nhãn giới?

- Đáng tiếc, ái thiếp của ta không ở đây, bằng không có thể hòa tấu đàn sáo cùng Thạch Nham huynh, để cho đại đế cùng chư vị ngồi đây được thư thái.

Giọng người này không lớn, cũng không mang ý cười, nghe qua rất chân thật, nhưng lời vừa ra lại để càng thêm nhiều người nở nụ cười.

Trong mười vị thần tướng, Huyết Dao thiên quân ngồi ở ngoài cùng. Gã nhìn về phía giữa, thu hết sắc mặt các thần tướng khác vào mắt. Gã biết, trong những thần tướng này, người biết Thạch Nham rõ nhất là đệ tứ thần tướng Triệu Bán Yêu. Chỉ thấy Triệu Bán Yêu vẫn ngồi im tại chỗ, mắt nhìn thẳng, tay phe phẩy chiếc quạt giấy, không nhìn ra cảm xúc gì.

Lại nhìn thần tướng khác, có người nghi ngờ, có người mỉm cười, có người thì bộ dáng đang xem kịch vui.

Lúc này, Tử Vi đại đế đột nhiên mở miệng nói:

- Nếu mọi người đã có nhã hứng như thế, vậy thì đàn một khúc đi, để mọi người mở mang nhãn giới.

- Đại đế không phải có chuyện muốn nói cùng mọi người sao?

Thạch Nham nói.

- Ha ha, sớm đã biết cầm kỹ của người thiên hạ vô song, dù cho là có chuyện, cũng có thể chờ người đàn xong rồi nói.

Tử Vi đại đế tựa hồ cũng rất có hứng thú.

Phía dưới nghe Tử Vi đại đế nói như vậy, càng là lớn tiếng nói ra:

- Đệ nhất thần tướng, tới một khúc đi.

Thạch Nham nhìn đại đế, nói:

- Tiếng đàn của ta không phải người có đại pháp lực đại phúc duyên thì không nghe được, ta sợ bọn họ không có phúc hưởng thụ.

- Trong cung Tử Vi của bản đế, mỗi người đều có đại pháp lực đại phúc duyên, người không cần phải lo lắng.

Tử Vi đại đế nói.

Nhanh chóng lại có người nói:

- Đệ nhất thần tướng không cần lo lắng cho bọn ta. Mặc dù chúng ta chưa từng nghe qua tiếng đàn đệ nhất thiên hạ, nhưng trong từng động phủ đều nuôi không ít nhạc công. Ta nghĩ, tiếng đàn của đệ nhất thần tướng hẳn sẽ không để chúng ta thất vọng.

Kẻ này hiển nhiên nhận định Thạch Nham chỉ là hạng hữu danh vô thực.

Thạch Nham không quay đầu lại, cũng không nhìn người hai bên đang nhìn y. Y phất tay áo về phía mặt bàn trước mặt một cái, các loại trái cây quý hiếm trên đó liền biến mất. Một thuật Tụ Lý Càn Khôn này không dính nửa điểm khói lửa, nhưng trong mắt rất nhiều người cũng không có lực uy nhiếp gì.

Tay phải của y chọt lướt nhẹ qua mặt bàn, một chiếc đàn đá màu xám đen xuất hiện trên bàn. Ý cười trên khóe miệng mọi người nhạt dần. Ai nấy đều cảm nhận được, cho dù đệ nhất thần tướng cung Tử Vi có là danh không xứng thực thì cũng tuyệt đối không phải hạng người đơn giản. Sở dĩ tất cả mọi người đều nở nụ cười là bởi vì cười theo đám đông, sự hòa theo ấy xem như một cách để người ta quên đi nhiều chuyện, ví dụ như khủng hoảng và sợ hãi.

Trên đàn đá này mơ hồ có những đường vân đá trải rộng khắp thân đàn.

Từ khi lên tiếng đến giờ, Thạch Nham vẫn nói bằng giọng ôn hòa, như là không hề tức giận. Lúc này hai tay của y cũng rất ổn định, đặt trên năm dây đàn, tức thì mơ hồ có tiếng đàn vang lên. Âm thanh vừa vang, trong lòng mọi người không khỏi dâng lên cảm giác, thiên hạ đệ nhất cầm khúc là hoàn toàn xứng đáng. Dù là người có ý định muốn gây sự thì trong lúc Thạch Nham đánh đàn cũng không mở miệng nữa.

Tiếng đàn giống như từ xa cách hư vô mà đến, lại nhập thẳng đáy lòng, phảng phất như là người yêu mến ở phía xa kêu gọi. Tiếng đàn đột nhiên cất cao nhưng cũng không để người cảm thấy chói tai cùng đường đột, trái lại như là tình nhân hờn dỗi, xúc động tiếng lòng.

Tiếng đàn bật ra nốt cao. Ai cũng cảm thấy sắp sửa hạ xuống thì tiếng đàn lại cất cao thêm nữa. Mỗi người giống như là cười lên tiếng đàn này thẳng lên không trung, mặc cho gió lạnh thổi phàn phật vào mặt cùng quần áo, thoải mái đến độ như tất cả phiền não đều bị đánh tan. Tiếng đàn lại cất cao thêm, mọi người chỉ cảm thấy linh hồn của mình đã ly thể, theo tiếng đàn lên thẳng trời cao, hòa vào mây trắng, mù mịt vô tung. Ngay tại lúc mọi người quên hết tất cả, tiếng đàn đột nhiên hạ thấp, phảng phất một người đang cười mây đạp gió thì mất hết pháp lực, rơi thẳng từ chín tầng trời xuống, tốc độ càng lúc càng nhanh. Bọn họ cảm giác hít thở không thông, tứ chi cứng ngắc, không biết làm sao, sợ hãi bao phủ toàn thân.

Mặt đất đã ở ngay trước mắt.

"Àm..."

Tiếng va chạm vang lên. Ngay sau đó, bọn họ cảm giác toàn thân tê dại thì tiếng đàn trở nên êm dịu nhẹ nhàng. Thay đổi nhanh chóng này để bọn họ cảm giác thân thể cùng linh hồn của mình như được một đôi tay mềm mại vỗ về, quên hết tất cả.

Đây là đoạn êm dịu nhất của khúc đàn, cũng là chỗ mê người nhất trong tiếng đàn của Thạch Nham.

Dưới nhân gian, Trần Cảnh thầm nghĩ:

- Lúc này động thủ sẽ là một thời cơ rất tốt.

Hắn vốn có thể nhìn thấy cảnh tượng trong điện nhưng hắn không nhìn, thu hết khí tức của Mê Thiên điệp lại, yên lặng cảm ứng âm thanh trong cung Tử Vi. Cho dù như thế, hắn vẫn bị tiếng đàn của Thạch Nham hấp dẫn.

Tiếng đàn nhỏ dần, lưu chuyển trong hư không, chậm rãi chìm vào hư vô, lại như vẫn quanh quẩn trong lòng chúng thần tướng yêu vương, thật lâu không tiêu tan.

- Nghe một khúc này, thế gian không nghe nổi khúc đàn nào nữa.

Thiếu niên áo trắng cạnh Thạch Nham nói.

Đồng thời có không ít người phụ họa. Tiếng đàn của Thạch Nham để bọn họ cảm thấy khiếp sợ, không khỏi cùng nghĩ, nếu vừa rồi có người muốn giết mình thì mình cũng không hề phòng bị được.

Đột nhiên có người hô:

- Bách Nhan huynh, Bách Nhan huynh...

Mọi người nhìn theo hướng âm thanh, chỉ thấy một người đang đỡ một người khác. Người được đỡ thất khiếu chảy máu. Tất cả mọi người đều có pháp lực thần thông cao cường, vừa nhìn liền biết người nọ đã tuyệt diệt sinh cơ.

Ai nấy đều kinh hãi trong lòng.

"Bịch... Bịch... Bịch..."

Lại có ba người đổ xuống, cũng là thất khiếu chảy máu, sinh cơ tuyệt diệt.

Ngay một tích tắc này, cảm đảm đều trầm mặc nhìn về Tử Vi đại đế cùng Thạch Nham.

Bốn người này đều là những kẻ trước đó châm chọc Thạch Nham, giờ đã chết cả. Những người còn lại không khỏi lạnh hết sống lưng, cổ cứng lại, đồng thời trong đầu hiện lên hai chữ — Cầm Ma.

- Người không nên giết bọn hăn.

Tử Vi Đại Đế nheo mắt nói.

- Đại đế, ta nói rồi, khúc đàn của ta không phải người đại pháp lực đại phúc duyên không thể nghe.

Thạch Nham nói.

Tử Vi đại đế nhìn Thạch Nham, như muốn nhìn thấu y. Thạch Nham lại chỉ vuốt ve cây đàn, yên tĩnh. Không ai biết lúc này Thạch Nham nghĩ cái gì. Dù là Trần Cảnh cũng chỉ mơ hồ đoán được một ít nguyên nhân Thạch Nham định giết Tử Vi đại đế, nhưng cũng không biết cụ thể.

Trần Cảnh ngồi ở nhân gian, lại thầm nghĩ Tử Vi đại đế có thể cảm ứng được sát khí trên thân Thạch Nham không. Nghĩ đến đây, hần lập tức hiểu ra, tại sao đại đế lại ép Thạch Nham trước mặt nhiều người như vậy. Tử Vi đại đế hiển nhiên là cảm ứng được sát khí từ Thạch Nham, nhưng lại không quá chắc chắn.

Trong cung Tử Vi, bất kể là ai muốn che giấu sát khí trên người cũng đều rất khó, huống chi còn trước Tử Vi đại đế cảnh giới cao thâm. Nhưng Tử Vi đại đế không thể xác định rõ ràng, cho nên mới ép xuống, để Thạch Nham hiển lộ sát khí. Mà Thạch Nham hiển nhiên là biết mục đích của Tử Vi đại đế. Y không chỉ hiển lộ, hơn nữa còn hiển lộ ra không che giấu chút nào. Lần này, sát cơ của y đã lộ ra ngoài, nhưng vẫn che đậy kín một luồng sát khí nhắm vào Tử Vi đại đế, ngay cả Tử Vi đại đế cũng không cảm ứng tới.

Tử Vi Đại Đế nhắm mắt lại, lặng im trong chốc lát, rồi mở mắt ra, không nhìn Thạch Nham, mà nói với chúng thần tướng yêu vương:

- Một trăm năm trước ta được nghe qua âm thanh này, một trăm năm sau lại nghe, đã thâm nhập cốt tủy, quả nhiên tuyệt không thể tả. Một khúc này, quả là chỉ người có đại pháp lực đại phúc duyên mới có thể nghe.

Dứt lời, trong hư không Tử Vi cung đột nhiên xuất hiện bốn lực sĩ đội khăn vàng. Bốn người này chỉ hiện ra nửa thân thể, lấy tay nhắc bốn yêu vương đã chết, kéo vào hư không rồi biến mất không thấy gì nữa.

- Thạch Nham, người tự ý sát sinh trong cung Tử Vi, bản đế phạt người bị giam cầm trăm năm, người có phúc không?

Tử Vi đại đế nói một tiếng cực kỳ uy nghiêm.

Bị giam trong thiên lao không có chút pháp lực nào, trăm năm giam cầm cũng không thể thu nạp linh lực tu hành, đối với người tu hành chính là một hình phạt rất nặng. Có rất nhiều người tu hành đã chết ở thiên lao như vậy.

Chỉ nghe Thạch Nham trả lời:

- Đại đế phán phạt, mặt tướng không dám không phục.

Tử Vi đại đế "Ừm" một tiếng, sau đó hướng về chúng thần tướng, yêu vương nói:

- Hôm nay triệu mọi người tới, là có một việc muốn tuyên bố với mọi người.

Tử Vi đại đế quét mắt nhìn tất cả, nói tiếp:

- Không biết mọi người có từng nghe truyền thuyết thiên hà trong mộng chưa?

Mọi người gật đầu.

Tử Vi đại đế tiếp tục nói:

- Từ khi thiên hà trong mộng xuất hiện, trời đất không đổi, nhưng thần tiên lại biến mất trong một đêm. Việc này, người phàm có lẽ không tin, nhưng chúng ta lại không thể không tin. Những người của ngàn năm trước đã đi đâu? Trong bọn họ có nguyên Ngọc đế Hạo Thiên của Thiên đình ngày nay, có Đạo tổ, có nhiều kim tiên như vậy, các đệ tử thiên tiên của đạo môn lại càng nhiều không kể xiết, bọn họ đều đi nơi nào? Câu trả lời là đại bộ phận đều chết rồi, hồn phi phách tán. Nhưng ta muốn nói cho chư vị, vẫn còn không ít người pháp lực cao cường vẫn tồn tại. Trong những người này có các tiền bối yêu tộc chúng ta, có kim tiên đạo môn, Đạo tổ. Mục đích ta triệu mọi người tới, mọi người đoán được chưa?

Người phía dưới đồng loạt nín thở ngưng thần, tiêu hóa tin tức này.

Tử Vi đại đế đứng dậy, nói:

- Trời đất này là của yêu tộc chúng ta, ngay từ đầu đã như vậy, hiện tại lại càng như vậy. Đạo môn đã xuống dốc, truyền thừa đoạn tuyệt. Vu tộc thiếu chút nữa tuyệt diệt, hiện tại cho dù còn tồn tại nhưng cũng không thuần, không đủ gây sợ hãi. Cho nên, trời đất bây giờ là của yêu tộc chúng ta. Nhưng nếu chúng ta muốn trở lại hưng thịnh như thời Thiên Hoàng, thì chỉ dựa vào chúng ta là không đủ. Chúng ta cần phải nghênh đón các yêu tộc tiền bối trở về. Đồng thời, chúng ta còn ngăn cản những kẻ khác cũng trở về. Đây là mục đích ta triệu mọi người tới nơi này.

Tử Vi đại đế đứng ở chỗ cao, bao quát chúng thần tướng cùng yêu vương. Giờ khắc này, người ta không khỏi cảm giác Tử Vi đại đế trước mặt có khí thế mệnh mông, phảng phất từ xa xăm có một luồng khí tụ tập về hướng Tử Vi đại đế.

Mà Thạch Nham vốn vẫn cúi thấp đầu, đột nhiên ngẩng lên. Ngón tay đặt trên đàn đá của y đột nhiên gảy lên dây đàn. Một đoạn âm thanh như kiếm đâm phá hư không.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 46: Âm Sát Đế

oOo

Trần Cảnh đang ngồi ở nhân gian, bỗng giật mình.

Ngay khi tiếng đàn đạt đến cao trào, hắn cảm thấy đó là một cơ hội tốt để hành động nhưng Thạch Nham lại không làm gì cả. Còn hiện tại, khí thể của Tử Vi đại đế đang ở đỉnh cao, quanh thân hội tụ đủ loại khí tượng thì Thạch Nham lại động.

Chỉ là tiếng đàn của y không giống như vừa ra tay là ám sát Tử Vi đại đế theo như Trần Cảnh tưởng tượng. Thanh âm này như một thanh kiếm phá vỡ hư không, rồi lan tỏa ra xung quanh. Tiếng đàn sục sôi lại cực kì phù hợp với hoàn cảnh lúc này khiến cho khí thể trên người Tử Vi đại đế càng tăng mạnh.

- Có thể nghênh đón cường giả của tộc ta trở về. Nham xin đàn một khúc nữa để cầu chúc các tiền bối sớm quay lại.

Thạch Nham nói. Ngón tay của y gảy phím đàn càng thêm nhanh.

Trần Cảnh khá bất ngờ khi nhìn thấy điều này. Nội tâm của hắn thoáng nảy lên, lại đè nén xuống, hiếm hoi chấn động một lúc.

Tử Vi đại đế liếc mắt nhìn Thạch Nham nói tiếp:

- Các tiền bối thực ra đã tử vong từ lâu rồi. Khi tu hành đến cảnh giới này, thân thể có khả năng sẽ bị gạt bỏ nhưng thần ý vẫn sẽ độc lập tồn tại

trong thiên địa. Chúng ta cần phải làm là thức tỉnh lại bọn họ từ trong cõi hư vô, để họ có thể quay lại thế gian.

Tiếng đàn như đang phụ họa cho lời nói của Tử Vi đại đế.

Thiếu niên mặc áo trắng ngồi cạnh Thạch Nham, hỏi:

- Chúng ta phải làm gì để đánh thức họ từ trong cõi hư vô?
- Chỉ cần niệm tên của bọn họ là được.

Tử Vi đại đế nói.

Đệ nhị thần tướng tên là Hoang Nguyên. Không ai biết bản thể của gã là gì nhưng khi Tử Vi đại đế sắc phong thập đại thần tướng thì gã đột nhiên xông tới từ hạ giới, sau đó đoạt đến vị trí đệ nhị. Lúc đó, gã đánh với rất nhiều thần tướng nhưng lại không chiến đấu với Thạch Nham. Có người quen hỏi lí do thì gã chỉ nói: “Đã từng thử qua Tiên Thần Kiếp của Thạch Nham, thắng thua khó đoán nên cũng không cần phải đánh nữa.”

- Bất kể là ai, bất luận phương thức cũng được sao?

Đệ nhị thần tướng Hoang Nguyên hỏi tiếp.

Tử Vi đại đế nói:

- Tâm kính thì thông thần.

Một câu nói đã làm sáng tỏ mọi thứ.

Đột nhiên, Thạch Nham nói:

- Thạch Nham không rõ một chuyện. Mong đại đế giải đáp.
- Nói đi.

Đại đế nói.

- Đại đế triệu chúng ta lại đây có phải là vì muốn mỗi người cùng niệm tên một vị tiền bối?

Thạch Nham không nhìn đại đế, bình thản như đang nói chuyện với bạn bè, tay vẫn tiếp tục gảy đàn. Thái độ của y cho thấy không có vẻ gì là tôn trọng đại đế cả.

- Đúng.

Đại đế lạnh lùng trả lời.

- Thạch Nham muốn hỏi. Nếu thức tỉnh ý thức của tiền bối trong hư vô, khi thành công liệu người niệm có bị đoạt xá nhục thân hay không?

Giọng nói của y bình thản như tiếng đàn của y khi nãy vậy. Y vừa nói xong, tất cả mọi người ở đây đều biến sắc, nhìn về phía Tử Vi đại đế.

Sát khí lạnh lẽo tỏa ra từ mắt của Tử Vi đại đế. Ông ta nói:

- Đương nhiên là không. Người nghe thấy những thứ nhảm nhí này ở đâu?

Đột nhiên, ngay lúc này, Thạch Nham ngẩng đầu, nói ra:

- Gần đây Thạch Nham mới ngộ ra một khúc mới, muốn đại đế bình luận một chút.

Trần Cảnh dưới nhân gian giật mình. Hẳn cứ nghĩ rằng Thạch Nham sẽ đánh lén ám sát, nhưng không ngờ y lại muốn khiêu chiến trực tiếp. Bất quá, nếu suy đi tính lại, bất kể là đánh lén ám sát hay khiêu chiến trực tiếp nhìn thì có vẻ y rất nhẹ nhàng thông dong, nhưng những người hiểu chuyện đều biết việc này như đất bằng nổi sấm sét, hư vô sinh sóng ngầm vậy.

Không chỉ một mình Trần Cảnh, tất cả mọi người trong điện cũng khiếp sợ nhìn Thạch Nham, nhưng y vẫn nhẹ nhàng, thông dong. Ngay khi vừa nói xong, y không cần đợi câu trả lời của Tử Vi đại đế. Tay Thạch Nham vỗ lên chiếc đàn rồi lao thẳng lên trên. Sau mỗi lần vỗ, tiếng đàn càng lúc càng cao. Y điên cuồng vỗ vào chiếc đàn đá. Tiếng đàn lan ra xung quanh như xuyên thấu qua cung Tử Vi để kết nối với thiên địa.

Ngay lập tức Trần Cảnh nhận ra đây chính là "Thiên Địa Loạn". Thảo nào Thạch Nham lại có tự tin đánh một trận với Tử Vi đại đế.

Tiếng đàn khiến cho cung Tử Vi như rung lên, lung lay sắp sập. Đây chỉ là ảo giác nhưng mọi người trong điện đều cảm thấy vô cùng chân thực. Mọi người đều cảm thấy như đây là thật, thân thể của bọn họ cũng rung động theo.

Toàn bộ thế giới đang động. Thân thể của mọi người đều dao động, tâm cũng rối loạn. Bọn họ không cảm thấy nguy hiểm, mà chỉ có sự kinh ngạc, ý niệm không thể tập trung.

Tại nhân gian, Trần Cảnh cũng đột nhiên hiểu rõ mọi chuyện. Hắn thầm nghĩ: “Hóa ra lúc này y đánh đàn là xây dựng khí tức của mình trong lòng mọi người chứ không phải chỉ để tương hợp với khí thể trên người Tử Vi đại đế mà thôi. Tất cả để chuẩn bị cho một khúc Thiên Địa Loạn cuối cùng này.”

Tiếng đàn của y in dấu ấn tại trong linh hồn của mọi người. Khi Thạch Nham đánh Thiên Địa Loạn, bọn họ không cảm ứng được nguy hiểm. Sự thật là Thạch Nham không dùng ám chiêu, mà là thủ đoạn trong tối ngoài sáng hợp nhất. Sau vài lần đánh đàn và hiển lộ sát khí giết người, một loạt hành vi của y khiến cho Tử Vi đại đế thả lỏng phòng bị với mình.

Ngay khi Thạch Nham đánh khúc Thiên Địa Loạn, Tử Vi đại đế chợt cảm thấy hoảng hốt. Ông ta phát hiện ra máu trong cơ thể mình đang loạn,

không thể khống chế ý thức của bản thân, linh hồn cũng run rẩy. Tất cả những các loại âm nhạc ông ta từng nghe trong quá khứ đang bộc phát, đồng thời những cảm xúc sinh ra khi nghe những loại âm nhạc đó cũng được tái sinh.

Tử Vi đại đế giận dữ. Ở trong đại điện, từng người đều phải đang chống đỡ tiếng đàn nên không ai thay thế ông ta trừng phạt Thạch Nham, chỉ có thể tự mình động thủ. Dù cho bên trong hay bên ngoài cơ thể của Tử Vi đại đế, kể cả thân thể hay là máu huyết thần niệm đều đang rất rối loạn nhưng ông ta vẫn có thể ra tay được.

Tinh thần đạo niệm của ông ta giống như một hòn đá tảng ở giữa dòng sông, dù cho sóng nước có mạnh đến đâu thì cũng không thể nghiền nát được. Nhưng do ảnh hưởng của tiếng đàn, hành động của ông ta trở nên chậm chạp như đang đi trong vũng bùn.

Tiếng đàn như hữu hình, lại như vô hình quấn quanh người Tử Vi đại đế.

Ông ta đang giận dữ. Do sơ ý trong một giây lát, ông ta đã bị tiếng đàn xâm nhập vào sâu trong nội tâm.

Ông ta đi từng bước về phía Thạch Nham. Mỗi bước đều nặng nề.

Đột nhiên tiếng đàn bùng nổ ra phía xung quanh, tạo ra những đóa hoa màu vàng rồi biến thành vòng xoáy quấn lên tay, chân, thắt lưng của Tử Vi đại đế. Sau đó tất cả đều chui vào trong cơ thể ông ta như những thanh dao sắc vụn xoắn lại.

Tử Vi đại đế bước về phía trước, chậm rãi, từng bước bước xuống bậc thang. Mỗi bước đi, thân thể của ông ta lắc lư như một ông ta nhân gần đất xa trời đang bước xuống bậc thềm.

Mồ hôi chảy ướt đẫm trên trán Thạch Nham.

Toàn bộ thần tướng, yêu vương trong cung Tử Vi đều lung lay lắc lư. Vòng xoáy màu vàng xuất hiện xung quanh người. Bọn họ hoặc tế ra pháp quyết hộ thân, hoặc dựa vào pháp bảo hộ thân nhưng vẫn có không ít người ngã ra đất. Những người này đều bị thất khiếu chảy máu, toàn thân co rúm.

Lúc này, tình cảnh của mười đại thần tướng lại không giống nhau. Bởi vì bọn họ đều là yêu, bản thể khác nhau nên thiên phú cũng khác. Chính vì thế tình cảnh của mỗi người đều không giống nhau. Có người tương đối thoải mái nhưng có người lại lung lay sắp ngã.

Lúc này, ngay cả Tử Vi đại đế đi lại cũng khó khăn trong khúc Thiên Địa Loạn này thì tình cảnh của bọn họ làm sao mà tốt được.

Giờ phút này, thiên địa vì Thạch Nham mà loạn. Một bộ áo bào tro, một chiếc đàn đá trở nên cực kì nổi bật.

Trước đây, trong mỗi cuộc chiến tranh trong thiên hạ đều có hình bóng của Thạch Nham. Y luôn luôn đứng ở trên chín tầng trời, cảm thụ giết chóc, hỗn loạn ở khắp nơi, rồi dung nhập vào trong tiếng đàn. Nhưng sau khi đánh một trận với Trần Cảnh ở Linh Tiêu bảo điện xong, Thạch Nham không còn cầm đàn đá ở trước mặt mọi người nữa.

Lúc này, pháp bào và dây buộc tóc màu tro, lưng hơi khom cùng với khí tức cô tịch của y lại trở nên cực kì bắt mắt.

Tiếng đàn tràn ra bên ngoài cung Tử Vi, bay tới rồi xoay quanh đám mây đen lẩn quẩn ở nơi cực cao. Đó chính là đệ nhị nguyên ma của Trần Cảnh biến ảo thành.

Từ chỗ của Tử Vi đại đế đến Thạch Nham có chín bậc thang. Ông ta bước xuống bậc thang thứ hai thì đồng thời cũng hét lên:

- Mưu nghịch.

Ngay khi ông ta nói xong hai chữ này thì cặp mắt vốn như buồn ngủ đột nhiên tuôn ra hai luồng hào quang. Ngay lập tức, tiếng đàn cũng to hơn, cơ hồ như muốn át đi hai từ kia. Ánh sáng trong mắt Tử Vi đại đế cũng chợt lóe rồi biến mất.

Ông ta lại bước thêm một bước nữa, đồng thời cũng nói tiếp:

- ... Trừu hồn...

Cứ mỗi khi ông ta nói ra một chữ thì tiếng đàn lại bùng nổ ra một âm tiết.

Tử Vi đại đế bước tiếp và nói:

- Đoạt phách...

Hào quang chợt lóe rồi chợt tắt ở trên thân thể của ông ta. Ông ta nói tiếp:

- Trấn Cửu U...

Giống như mỗi lời nói đều dùng chân ngôn để nói ra.

Thân thể của Thạch Nham đã là tiên linh từ rất lâu. Căn bản y sẽ không chảy mồ hôi nhưng bây giờ mồ hôi lại chảy từ trên trán của y xuống. Trên người Thạch Nham tỏa ra mùi hương rất thơm. Đó chính là hương của linh dịch.

Tử Vi đại đế đã liên tục bước xuống năm bậc thang. Ông ta chỉ còn cách Thạch Nham bốn bậc thang nữa. Sát ý trong mắt ông ta càng lúc càng nhiều.

Ông ta bị Thạch Nham ám sát nên mới rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm bây giờ. Do ông ta nhất thời chủ quan, không ngờ tới tiếng đàn của Thạch Nham lại huyền ảo khó lường đến mức này. Bây giờ, mỗi bước của ông ta

đều rất khó khăn. Người ngoài nhìn vào thì chỉ thấy tiếng đàn như vòng xoáy quẩn quanh người ông ta. Trên thực tế ông ta cảm nhận tiếng đàn đã hóa thành từng đạo pháp thuật, từng hình ảnh ẩn chứa tinh hoa chắt lọc từ mỗi cuộc chiến đấu trong thiên địa mà Thạch Nham thu thập được.

Điều này vẫn không thể ngăn cản được Tử Vi đại đế, cũng không thể giết chết ông ta. Tình cảnh của ông ta bây giờ giống như quả cầu tuyết đang lăn từ trên núi xuống, lúc đầu chậm nhưng càng về sau lại càng nhanh.

Bước thứ sáu, bước thứ bảy, bước thứ tám,..

Tử Vi đại đế đã đến rất gần Thạch Nham.

- Trên thế giới này, chưa từng có ai khiến ta rơi vào hoàn cảnh sinh tử. Chỉ có người, không thể tha thứ. Thần hồn của người sẽ bị đóng trên hình giá, giày vò suốt ngày đêm. Thân thể của người vẫn sẽ tồn tại ở đây, cũng sẽ trở nên nổi tiếng khắp thiên hạ. Người sẽ chính mắt nhìn thấy tất cả.

Ông ta bước tiếp một bước, đây là bậc thang cuối cùng.

Đột nhiên, ông ta thò vào trong ống tay áo tìm kiếm, sau đó rút ra một thanh kiếm tỏa ra ánh sáng đen rồi đâm về phía Thạch Nham. Ông ta hành động rất chậm nhưng lại không chút trúc trắc.

Cũng chính lúc này, tiếng đàn sục sôi, hỗn loạn, sát ý vốn dung nhập vào trong linh hồn đột nhiên tản ra. Động tác của Tử Vi đại đế cũng dừng lại, giống như quả cầu tuyết lăn từ chỗ cao thẳng hướng xuống đất bằng lại gặp phải vũng bùn.

Trần Cảnh cũng lập tức hiểu ra. Đây chính là thời điểm hãn phải ra tay. Trần Cảnh mới là thích khách chân chính, cũng là lí do Thạch Nham mời hãn.

Lúc này, Thạch Nham vẫn luôn cúi đầu đánh đàn, đột nhiên nói:

- Người khiến ta không được tự do, tự nhiên có thể giết.

Y vung tay lên, lướt qua năm sợi dây đàn, tay giơ cao hướng về phía Tử Vi đại đế. Y ngẩng đầu lên, cũng là lần đầu tiên y nhìn thẳng vào mắt Tử Vi đại đế.

Sau khi âm thanh cuối cùng vang lên, một con bướm nhẹ nhàng bay ra. Tiếng kiếm ngân vang lạnh như băng xuất hiện cùng với tiếng đàn.

Hai con mắt của Tử Vi đại đế phản chiếu hình ảnh của con bướm. Lần đầu tiên ông ta cảm thấy kinh hoàng và hoảng sợ. Đó là khi tính mạng gặp phải uy hiếp thì cảm xúc thật sự của mỗi người đều sẽ không thể khống chế mà dâng lên.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 47: Thịnh Bảo Bối Xoay Người

oOo

Con bướm xuất hiện rất mỏng mịn, rất đẹp. Nó vỗ nhẹ đôi cánh khiến mọi người có ảo giác như hàng ngàn hàng vạn pháp thuật tuôn ra.

Tử Vi đại đế cũng biết Trần Cảnh. Ở Linh Tiêu bảo điện, Trần Cảnh dựa vào kiếm vực khiến cả thiên hạ kinh sợ nhưng ông ta vẫn coi hăn chỉ là kẻ hậu bối. Dù cho lý trí bảo rằng cần phải coi trọng Trần Cảnh nhưng ông ta vẫn không tự giác khinh thường hăn.

Rất nhiều việc vẫn luôn như thế. Khi chưa tự mình nếm trải, dù người khác có nói gì thì mình vẫn coi đó như gió thổi bên tai, mà không bao giờ chịu chú ý cẩn thận.

Tử Vi đại đế chỉ cảm thấy đây là một thanh kiếm vô cùng thuần túy. Thanh kiếm bay ra từ chiếc đàn, chém thẳng về phía ông ta.

Ngay lúc này, huyết mạch pháp lực của ông ta như bị tiếng đàn ảnh hưởng mà tán ra, không thể tụ lại được. Việc này chỉ xảy ra trong một tích tắc ngắn ngủi nhưng đủ để giết chết ông ta.

- Chậm.

Tất cả sợ hãi và không cam lòng của Tử Vi đại đế lúc này hóa thành một chữ chậm. Tuy thế nhưng nó không phải pháp tắc hay chân ngôn nên không thể ngăn cản Mê Thiên kiếm.

Mê Thiên điệp hóa thành ánh kiếm đâm vào mi tâm của Tử Vi đại đế. Ngay sau đó, sức sống của ông ta liền yếu đi rất nhiều. Cặp mắt đang phản chiếu Mê Thiên kiếm điệp cũng hóa thành màu tro. Lúc sức sống của ông ta đã sắp tuyệt diệt, thân thể của ông ta khô quắt lại. Con bướm bay ngược lại về sau thì Tử Vi đại đế cũng hóa thành một tờ giấy màu hình người rơi xuống mặt đất. Lại đột nhiên có một chiếc hồ lô bằng ngọc xuất hiện nơi hình người bằng giấy đó.

Trên chiếc hồ lô ngọc kia có miệng cùng mắt. Ngay khi nó xuất hiện, Trần Cảnh thông qua Mê Thiên kiếm điệp cảm thấy cực kì khó thở. Hắn cảm giác được chiếc hồ lô có tồn tại sự sống.

Trần Cảnh cảm thấy hoảng hốt, bèn lao thẳng ra bên ngoài cung điện. Hắn lóe lên rồi ngay lập tức lướt ra ngoài cửa đại điện.

Khi Thạch Nham nhìn thấy hồ lô xuất hiện, y chỉ liếc mắt một cái. Tiếng đàn ngay lập tức trở nên biến đổi, mờ ảo hư huyền, rồi thân thể của y cũng nhanh chóng mờ đi.

Ngay khi bọn hắn sắp rời khỏi cung Tử Vi thì hai mắt của chiếc hồ lô bắn ra hai chùm ánh sáng màu đỏ, chiếu vào thân thể của Mê Thiên kiếm điệp ở ngay sát cửa cung Tử Vi và thân thể sắp tan biến trong hư vô của Thạch Nham.

Mê Thiên kiếm điệp lập tức dừng lại, còn thân thể của Thạch Nham cũng không thể mờ nhạt thêm được nữa.

Trần Cảnh thầm nghĩ không ổn. Hai mắt trừng lên, bắn ra hai luồng ánh sáng. Đồng thời một tiếng nói vang lên từ bên trong Tử Vi cung:

- Thịnh bảo bối xoay người.

Tiếng nói non nớt như của trẻ con nhưng vào trong tai Trần Cảnh lại cảm thấy như bị một con dao đâm vào trong người.

Chỉ thấy Mê Thiên kiếm điệp bộc phát ra hào quang sáng chói. Một chỗ có phù văn màu vàng hiện ra, đó là chân ngôn trên kinh Hoàng Đình. Dù như thế, Mê Thiên kiếm điệp vẫn bị bóc đi một lớp, thân thể mờ nhạt nhưng vẫn không thể thoát ra khỏi cung Tử Vi.

Cùng lúc, tiếng đàn của Thạch Nham cũng trở nên bộc phát. Hai tay của y ấn mạnh lên đàn. Trên khuôn mặt y đột nhiên lại xuất hiện một khuôn mặt nữa với ngũ quan vắn vẹo. Khuôn mặt này kêu lên một tiếng thảm thiết rồi thân thể của y biến mất khỏi nơi này.

Lúc này, thần tướng và yêu vương ở trong cung điện cũng lập tức tỉnh lại. Tử Vi đại đế đã hóa thành một tờ giấy màu rất sống động ở trên mặt đất. Chiếc hồ lô xoay tròn giữa hư không rồi biến mất.

Các vị thần tướng và yêu vương cũng hóa thành những luồng ánh sáng có màu sắc khác nhau hướng ra bên ngoài cung Tử Vi bay đi.

Tại trung thiên tinh môn, đột nhiên một người một bướm đánh xuống tầng sáng bên trên, rồi lại khựng lại, như thể tích tắc đó đã bị ấn sát lên tầng sáng đó.

- Tiếng chuông chưa vang lên, không ai tự tiện xuất nhập được.

Có hai giọng nói trên cửa tinh môn vang lên, đồng thời hai người đã xuất hiện. Trong đó một người đã cầm đao bổ về phía con bướm, đao xẹt qua, con bướm đã hóa thành khói biến mất.

Người còn lại kinh ngạc hỏi:

- Đi ra ngoài rồi sao?

- Hẳn đã đi ra ngoài rồi.

Thần tướng canh cửa tinh môn xuất đao trả lời.

Ngay lúc này, đột nhiên tiếng đàn vang lên từ phía sau bọn họ. Cả hai người vội vàng xoay người lại, chỉ nhìn thấy một người mặc áo xám xuất hiện từ trong hư vô, tay cầm một cái đàn đá. Y nhấc tay lên tạo thành một luồng ánh sáng đủ màu sắc chụp xuống. Hai thần tướng canh giữ cổng này chỉ kịp giơ đao lên thì đã không thể làm gì được nữa. Người nọ chợt lóe rồi cũng biến mất.

Mê Thiên điệp là kiếm linh, tương đương với hóa thân của Trần Cảnh.

Hắn vừa mới bay ra từ cung Tử Vi liền muốn bay ra bên ngoài chín tầng trời. Ngay vừa rồi, Mê Thiên kiếm linh suýt chút nữa thì bị xóa sổ. Thần niệm của Trần Cảnh ở trong kiếm gần như đã bị ánh sáng đỏ kia đánh tan. Hắn không thể nào hồi tưởng lại cái cảm giác lúc đó, giống như linh hồn bị thiêu đốt. Ý thức của hắn bị một đoàn ánh sáng nóng bỏng xuyên qua. Ánh kiếm cũng không thể ngăn cản được. May mắn là kinh văn Hoàng Đình khắc trên cánh bướm đã xuất hiện. Nếu Mê Thiên kiếm biến mất lúc đó thì Mê Thiên điệp cũng sẽ biến thành vật vô chủ. Có lẽ nó sẽ chết rồi tan biến, cũng có thể bị người khác lấy đi, nhưng chắc chắn sẽ không còn thuộc về Trần Cảnh nữa.

Mê Thiên điệp bay xuống bên dưới mặt đất. Nó bay không nhanh như bình thường, ngay cả kiếm độn cũng không thể một lần được một trăm dặm như trước kia. Lí do vì lúc này thần niệm của Trần Cảnh ở bên trong nó đang bị thương nặng.

Trần Cảnh rất ngạc nhiên khi thấy Tử Vi đại đế hóa thành giấy màu. Sau đó chiếc hồ lô xuất hiện, hắn lập tức cảm thấy mình không phải là đối thủ nên phải chạy trốn. Thạch Nham cũng giống như hắn.

Thạch Nham thoát ra khỏi trung thiên tinh môn của cung Tử Vi rồi thì cũng bay về phía mặt đất. Ngay lúc này, chiếc hồ lô ngọc đã chui ra từ trong hư không.

Hai con mắt trên chiếc hồ lô bắn ra tia sáng màu đỏ đậm. Thạch Nham một tay ôm đàn, một tay gảy nhanh liên tục. Đồng thời y cũng ngay lập tức động ra đằng sau. Thân thể của y dần dần biến mất. Tiếng đàn ngưng kết thành từng vòng xoáy màu vàng chắn trước người y. Cùng lúc đó, một vòng xoáy màu vàng cực lớn bao phủ xung quanh chiếc hồ lô như muốn nuốt chửng nó.

Ngoại trừ bắn ra hai đạo ánh sáng màu đỏ thì chiếc hồ lô vẫn chưa làm tiếp điều gì. Nó đứng im giữa vòng xoáy màu vàng, chính vì thế lại khiến không khí lúc này càng thêm quỷ dị.

Dường như vạn pháp không thể xâm phạm, không thể nhiễm lên chiếc hồ lô đó.

- Thịnh bảo bối xoay người.

Lại là tiếng trẻ con vang lên. Thanh âm này giống như là duy nhất trong trời đất.

Thạch Nham hét lên. Râu tóc bay tứ tung, đầu lìa khỏi cổ biến mất, chỉ còn thân thể y tan biến đi khi đang rơi xuống. Duy nhất chiếc đàn đá là rơi xuống dưới mặt đất.

Chiếc hồ lô đang muốn chui vào trong hư không thì đột nhiên một cánh tay từ trong hư không thò ra, nắm chặt lấy nó. Một người mặc áo màu đen từ trong hư không xuất hiện. Gã có bảy phần tương tự Trần Cảnh, cũng chính là đệ nhị nguyên ma của hắn.

Đệ nhị nguyên ma há mồm, thổi ra một luồng khí đen về phía chiếc hồ lô đang bị gã nắm trong tay.

Chiếc hồ lô vẫn bất động, khí đen thổi trúng nó không lưu lại bất cứ vết tích gì. Nó vẫn trơn bóng như trước.

Đột nhiên, hai mắt chiếc hồ lô bắn ánh sáng đỏ. Đệ nhị nguyên ma đã đề phòng từ trước nên ngay lập tức biến mất.

Tuy đệ nhị nguyên ma biến đổi thất thường, quỷ dị khó lường nhưng khi đứng ở trước chiếc hồ lô này hẳn lại cảm thấy sợ hãi như gặp phải thiên địch. Trần Cảnh chỉ muốn thử xem mình có thể đoạt chiếc hồ lô ngọc này hay không. Ngoài ra, còn một lí do nữa là hẳn muốn cứu Thạch Nham. Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi đó, chiếc đàn đá rớt xuống mặt đất kia đã biến mất trong hư không.

Ngay lúc này, vô số ánh sáng đầy màu sắc từ tại trong hư không xuất hiện ở nơi đây.

Thần tướng và yêu vương ở trong cung Tử Vi đã đuổi đến.

Ở phía xa, một người đi ra từ trong hư không. Người nọ không hề giống như phi độn, mà chỉ như từ một chấm nhỏ biến to lên thành một người trưởng thành. Đó là một người phụ nữ, nhìn qua tầm ba mươi bốn tuổi, nhưng nếu nhìn kĩ thì lại không thể đoán được tuổi nàng ta. Nàng ta trùm khăn trên đầu, mặc một bộ quần áo bình thường, đeo một chiếc tạp dề. Hình tượng này khiến người ngoài nghĩ, chắc nàng ta đang làm cơm thì phải vội vã đi ngay, tay vẫn còn cầm một giỏ đồ ăn. Ngay khi nàng ta xuất hiện, không khí vốn đang thần bí hư huyền bỗng chuyển thành nơi phố xá sầm uất còn nàng ta đang đi chợ trên phố xá sầm uất đó.

Chiếc hồ lô ngọc như chìm vào trong nước biến mất. Người phụ nữ kia cầm cái giỏ vớt về phía chiếc hồ lô biến mất, như thể nàng ta như đang vớt một con cá nhỏ ở dưới sông lên. Chiếc hồ lô ngọc bị vớt vào trong chiếc giỏ. Nàng ta quay người, thân hình càng lúc càng nhỏ lại, chớp mắt đã đi rất xa hoặc như đã thu nhỏ ngay tại chỗ. Chỉ chốc lát nàng ta đã biến mất.

Ngay sau đó vô số đạo ánh sáng mới hiển hóa ra thân hình.

Bọn họ nhìn nhau, không ai nói được lời nào. Một khắc trước đại đế còn nói lời đầy hùng hồn, hiện thời đã không biết sinh tử. Mà bọn họ cũng không biết được trước đó đại đế đã xảy ra chuyện gì, đến nay cũng không rõ rốt cuộc xuất thân của đại đế là thế nào nữa.

- Vừa rồi có phải là...

Có người hỏi.

- Hình như là vị kia của điện Thừa Thiên Hiệu Pháp.

Có người không chắc chắn đáp.

Không gian lại yên tĩnh.

Ngay lúc này, một điểm ánh sáng màu đỏ xuất hiện ngay ở giữa bọn họ. Ánh sáng khuếch tán, một chiếc hồ lô hiện ra. Mọi người cảm thấy khó hiểu nhưng không giải thích được. Vừa rồi, rõ ràng họ nhìn thấy là vị nương nương hư hư thực thực của điện Thừa Thiên Hiệu Pháp đã thu lấy chiếc hồ lô, làm sao bây giờ nó lại ở đây.

Bọn họ còn đang nghi hoặc thì chiếc hồ lô đã xoay tròn rồi hóa thành Tử Vi đại đế.

Ông ta chấp tay, đứng giữa hư không nói:

- Thiên hạ đều quá coi thường bản đế rồi.

Ông ta chỉ vào đệ nhị thần tướng Hoang Nguyên, ra lệnh:

- Các người đi bắt Trần Cảnh và Thạch Nham lại. Nếu như không bắt sống được thì phải mang xác lại đây. Nếu vẫn không có thi thể thì phải mang linh hồn về. Nếu không thể mang được cái gì về thì hãy khiến bọn chúng không còn một chút dấu vết nào trên thế gian nữa.

Các thần tướng đồng thanh vâng lệnh.

Tử Vi đại đế nói tiếp:

- Ba tháng sau, bất kể kết quả ra sao thì đều quay về cung Tử Vi.

Chúng thần tướng và yêu vương lại vâng lệnh lần nữa. Tử Vi đại đế vung tay, bọn họ ngay lập tức tán đi.

Trên mặt Tử Vi đại đế vẫn còn rất tức giận, ông ta xoay người bước vào trong hư không rồi biến mất. Ngay sau đó, thiên hạ xuất hiện lời đồn thổi rằng Tử Vi đại đế đơn thương độc mã đánh vào điện Thừa Thiên Hiệu Pháp, nhưng không rõ kết quả thắng bại thế nào.

Không ai có thể tìm thấy Thạch Nham.

Nhưng muốn tìm Trần Cảnh lại không khó, vì Mê Thiên kiếm điệp vẫn luôn bay trong thiên địa.

Con bướm vẫn bay rất bình thản nhưng Trần Cảnh biết có ít nhất ba người đang nhìn chăm chăm vào nó. Bọn họ đang đợi nó bay về thân thể của hắn.

Một cánh của con bướm có màu vàng, ba cánh còn lại màu xanh lam, trong suốt như lưu ly.

Hư không ở trước mặt đột nhiên xuất hiện một đám mây đen như lụa. Con bướm bay vào trong đó thì lập tức trở nên mờ lung.

Mây đen biến ảo, co rút vào phía trung tâm rồi hóa thành một người mặc áo đen. Hắn có gương mặt tương tự Trần Cảnh nhưng ánh mắt lạnh lùng đến vô tận. Hắn vươn tay. Con bướm đậu ở trong lòng bàn tay của gã.

- Đều đi ra thôi. Không cần phải theo dõi nữa.

Đệ nhị nguyên ma lạnh lòng nói.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3- Chương 48: Giác Mộng Cứu U Địa Ngục

oOo

Một câu của đệ nhị nguyên ma vừa ra, ba phía hư không lấy hấn làm trung tâm hiện ra ba người.

Kẻ trước mặt hấn là một người mặc áo trắng tuấn tú, nhìn qua chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi, ánh mắt đầy thuần tĩnh, mái tóc đen dài, một thân áo trắng lại có thêm một chiếc chuông nhỏ đeo ngay cổ. Người sau lưng không ai khác, là đệ cửu thần tướng, Huyết Dao thiên quân Dạ Lan Thành. Còn bên kia là một người hấn không rõ tên họ.

Đệ nhị nguyên ma chỉ nhìn vào con bướm trong lòng bàn tay, như thể không để ba người kia vào trong mắt, miệng lại nói:

- Tử thi phía sau kia, lại muốn chết thêm lần nữa ư?

Phía sau hấn chính là Huyết Dao thiên quân Dạ Lan Thành. Vừa xuất hiện, tay gã đã ấn lên chuôi Thị Huyết Nhiếp Phách đao, sát khí hiển lộ. Đệ nhị nguyên ma vừa nói ra, trong lòng gã vừa giận vừa sợ. Bản thể của gã là tử thi nhưng hiếm người trên đời này biết được, lại chưa từng nghĩ tới có người vừa liếc mắt đã rõ ràng cả thể này. Hơn nữa cả người gã đang đầy sát khí, đã che giấu hết mùi tử khí trên thân đi rồi.

Tay gã ấn chặt đao, lại không rút ra. Trong mắt gã, người trước mắt toàn thân âm tà mờ mờ ảo ảo, nhìn như thể là cơn gió, không rõ thật ảo. Đao trong tay cũng vì thế khó mà rút ra được.

Đao này không rút ra, gã định mở miệng nói chuyện, lại đột nhiên cảm thấy có một mũi nhọn vô hình ép tới. Đó là một loại ý vô hình xâm nhập vào tận trái tim của gã. Gã chỉ có thể ngưng thần thủ vững, miệng không thể thốt nên lời nào.

“Ha ha ha...”

Đệ nhị nguyên ma ngửa mặt lên trời cười to, nói:

- Thiên đình Tử Vi, là nơi tối cao trên thế gian này lại có tử thi đứng trên đại điện. Chẳng lẽ thiên hạ này không còn vật sống sao?

Hắn vừa nói nên câu, Huyết Đao Dạ Lan Thành đã không nhịn được nữa. Gã hét lớn một tiếng, tay vung lên rút trường đao ra, một tầng ánh đỏ dâng lên. Có điều đao chỉ vừa mới ra khỏi vỏ được một nửa, đệ nhị nguyên ma vốn còn đang xoay đầu đưa lưng về phía gã chẳng biết đã xuất hiện trước mặt gã từ lúc nào. Hai mắt hắn lóe lên tia lạnh lùng, cũng không có động tác gì mà chỉ tung người nhào tới.

Cái bổ nhào kia tựa như con sông vỡ đê tràn xuống.

Đao trong tay Dạ Lan Thành rút vội ra không có đủ được ba phần lực lượng đã bị đệ nhị nguyên ma nhào vào người. Dạ Lan Thành chỉ cảm thấy bản thân mình như phải nhận lấy một lực cường đại đánh mạnh vào, thân thể kiên cố như linh bảo đã bị chia năm xẻ bảy dưới cái bổ nhào này rồi.

Rồi thân thể gã nhẹ bẫng lại, ý thức theo đó mà trở về. Có điều thân thể lại không khống chế nổi mà rớt xuống mặt đất. Thân thể gã tan rã, ý thức khó tụ lại được rồi. Đệ nhị nguyên ma đã sớm xoay người lại, đối mặt với những người khác, cũng không thèm liếc mắt nhìn lại Dạ Lan Thành. Con bướm kia vẫn đang đậu trên đầu vai hắn. Dạ Lan Thành đầy bi phẫn, không cam lòng, lại đầy bất đắc dĩ. Lúc vừa xuất hiện gã đã sơ ý, bị người khai ra nội tình không ai biết đã ảnh hưởng tới ý cảnh của gã, đao khó có thể rút ra. Sau đó gã lại cố sức rút ra, toàn bộ tinh, khí, thần lại không thể hợp nhất

được. Chính trong khoảnh khắc gã cố sức rút đao ra, ý cảnh thủ vững bản thân như bị thùng một lỗ, đã bị đệ nhị nguyên ma chớp thời cơ xông vào mà vỡ tung.

Đệ nhị thần tướng của cung Tử Vi đứng đó, không nhúc nhích. Người trước mặt y vô cùng thần bí. Y chưa từng gặp qua Trần Cảnh nên cũng không xác định được thân phận đệ nhị nguyên ma này. Hơn nữa trên người đệ nhị nguyên ma này còn có một luồng đạo khí cao xa, lại đầy tà tính.

Một thần linh, tất có thần khí riêng. Thần khí có thể trong hoặc đục, đậm hoặc nhạt. Đệ nhị thần tướng Hoang Nguyên này không phải chưa từng gặp qua người hóa ma, thế nhưng căn bản bọn họ không thể so với người trước mắt kia được. Đó là sự khác nhau một trời một vực. Nếu ma vật có phân chia thứ bậc, thì trước đây y nhìn thấy chẳng qua là một tiểu thương đi lại chốn nhân gian chợt có được một thân quan lộ hiển hách, thế nhưng một thân ma khí đục ngầu kia có lắng đọng cỡ nào cũng khó mà thành đại khí được. Còn trước mặt y lúc này, đó là ma trên chín tầng trời. Ma khí mang theo một luồng ý mờ ảo cao xa, đứng nơi đây lại như không chỗ nào không hợp làm một với hư không xung quanh. Nhìn trong mắt, rõ ràng hẳn tại nơi đó, thế nhưng lại cảm thấy như không có gì cả, an tĩnh tựa như gió xuân. Rồi vừa nháy mắt đánh giết đệ cửu thần tướng Dạ Lan Thành lại như bùng nổ ra, sát khí và bá khí như vọt thẳng lên cao, khiến y không tìm được cảm giác có thể ra tay được.

Tới cảnh giới của bọn họ, lúc đấu pháp nhất định trong lòng phải có được sự ổn định. Đó là một loại cảm giác, dù cho đối phương có che giấu thực lực khiến cảm giác gặp sai lầm, thế như đó vẫn là cảm giác được. Đằng này dù đệ nhị nguyên ma có động hay không động cũng chỉ có một cái cảm giác duy nhất. Cảm giác thấy người trước mắt như sương mỏng trong núi, nhìn không chân thật rõ ràng, cũng không nhìn thấy rõ hết mọi thứ, không biết bắt đầu từ đâu, cũng biết biết phần cuối cùng là nơi nào.

- Người có biết thứ gì đang đậu trên vai người không?

Hoang Nguyên hỏi, giọng nói cũng rất thanh tú.

Đệ nhị nguyên ma không nhìn hấn, chỉ nghiêng đầu ghé mắt nhìn qua con bướm nói:

- Chỉ là một con bướm cô độc lạc đường không biết chỗ quay về mà thôi.
- Vậy người sai rồi. Đó không phải là con bướm đi lạc không biết đường về, mà là kiếm linh Mê Thiên kiếm, sẽ quay về chỗ của Ti Vũ Thiên thần.

Hoang Nguyên nói.

- Là của hấn thì thế nào? Hiện tại trong tay ta, thì là của ta.

Đệ nhị nguyên ma đáp.

Hoàng Nguyên yên lặng một lúc, đột nhiên nói:

- Người chính là hấn.
- Làm sao nhìn ra được?

Đệ nhị nguyên ma hỏi.

- Dù chưa từng gặp qua hình dáng, đã thấy qua tượng thần. Người cực kỳ giống hấn.

Hoang Nguyên đáp.

- Ta không phải là hấn. Hấn không phải là ta.

Đệ nhị nguyên ma nói.

- Người là hấn, hấn cũng là người.

Hoang Nguyên nói.

Không đợi đệ nhị nguyên ma nói thêm, người bên cạnh vốn chưa từng lên tiếng đột nhiên nói:

- Cần gì nhiều lời với hã, ai quan tâm hã là ai? Nếu cản đường, cứ giết sạch là được.

Người này mặc một bộ áo bào vàng nhạt, nhìn qua cũng chừng hai mươi mấy tuổi. Trên áo bào còn có đóa đóa hoa chìm. Có thể nhìn thấy Trần Cảnh dùng một chiêu thần thông đã đánh cho Dạ Lan Thành rơi thẳng xuống mặt đất không có lực hoàn thủ mà vẫn có thể thản nhiên nói lời này, có thể thấy gã cũng là kẻ có thần thông quảng đại.

Đệ nhị nguyên ma nghiêng đầu nhìn gã, hai mắt chợt lóe sáng, rồi nói:

- Hồ hoa sao không ngồi núi xưng vương, mà phải đến trời này chịu sai bảo.

Người kia thầm kinh hãi. Gã thật sự không ngờ Trần Cảnh có thể nhìn thấu bản thể của mình, chỉ cười lạnh nói

- Người đường đường là một thần linh nhận kỳ nguyện của chúng sinh, lại nuôi dưỡng ma thân trên chín tầng trời. Thật sự lòng dạ khó dò.

Đệ nhị nguyên ma cười lạnh hỏi:

- Thế nào gọi là ma?

- Người chính là ma.

Người bị đệ nhị nguyên ma gọi là hồ hoa nói.

- Vậy ngươi là gì?

Đệ nhị nguyên ma tiếp tục hỏi.

- Ta là Yêu, là một trong đám chúng sinh. Mà người thì không phải, người là kẻ địch của chúng sinh.

Năm đó Trần Cảnh còn ở miếu Hà Bá đã từng trả lời vấn đề về Ma. Hắn dựa theo tâm ý phát triển lên mà phân chia, không ngờ người này trực tiếp phân chia dựa theo thân thể bên ngoài.

- Đạo bất đồng.

Đệ nhị nguyên ma chỉ nói một câu này, sau đó không nhìn gã nữa. Lúc này Hoang Nguyên lại nói:

- Ta từng nghe Triệu tiên sinh nói về người.

Nghe lời này, đệ nhị nguyên ma nghĩ ngay tới Triệu Ngọc Bạch. Bởi người trước hắn có bản thể là một con cáo chín đuôi. Trong thiên hạ, chỉ có Thanh Khâu mới có tộc cáo chín đuôi.

- Ta nghe nói y đang mở lớp giảng bài trong núi Thanh Khâu. Người là đệ tử của y sao?

Đệ nhị nguyên ma hỏi.

- Trước đây từng ngồi nghe tiên sinh giảng bài ba năm.

Hoang Nguyên đáp.

- A, nghe ra được gì sao?

Trần Cảnh vẫn rất quan tâm tới chuyện của Triệu Ngọc Bạch, cũng muốn từ vị đệ nhị thần tướng của cung Tử Vi này nghe ra xem y hiện nay thế nào rồi.

- Tiên sinh thường nói, hành sự tùy vào tâm.

Hoang Nguyên đáp.

- Tâm lại nên thế nào?

Đệ nhị nguyên ma lại hỏi.

- Tâm án chiếu theo tâm ngài ấy.

Hoang Nguyên lại nói.

- A, hóa ra y không thay đổi gì cả. Thật sự rất tốt.

Đệ nhị nguyên ma vừa nói xong, Hoang Nguyên mới nói tiếp:

- Tiên sinh có đạo lý của tiên sinh, ta nghe giảng ba năm qua lại cảm thấy khá phức tạp. Hành sự dựa vào tâm mình cũng được, như vậy tu hành mới có lợi.

- Vậy hiện tại người thì sao chứ?

Đệ nhị nguyên ma lại hỏi.

- Đương nhiên là diệt ma.

Hoang Nguyên dứt lời, cả người đã vọt lên, ánh sáng tản chói mắt.

Người còn lại cười to, rống lên một tiếng tựa như hổ gầm chốn thâm sơn.

Sau lúc hừng đông, mọi người trong Ngô phủ đã tỉnh lại rồi. Đêm qua Trần Cảnh còn chưa kịp nhập vào trong mộng thì bọn họ đều đã tỉnh lại, cho nên hẳn còn chưa rõ trong mộng có chuyện gì, chỉ đành đợi tới đêm mai lại nhập vào mộng của mọi người xem xét. Cũng may Ngô Đại Dụng cũng không hỏi vội, đảo mắt lại đến buổi tối, một nhà người trong Ngô phủ

lại đi ngủ. Trần Cảnh tỉ mỉ quan sát, hóa ra tất cả đều cùng thấy một giấc mộng. Trong mộng có một ông lão đang khóc lóc kể lể.

Hoàn cảnh này cũng không phải ở nhân gian, mà là cõi âm. Ông lão kia bị nhốt trong một phòng giam đen kịt, thỉnh thoảng bốn phía xung quanh lão có bóng người đi lại. Trong đó có một người thường đi tới đấm đá lão một phen, mà bóng người bốn phía lại bật cười ha hả.

Giấc mộng đêm nay là như thế.

Ngày nằm mộng thứ ba, lão nhân kia bị một người kéo đi, mang ra treo lên một nơi cao trong nhà giam, rồi dùng roi quật lên người lão. Người kia vừa quật roi, vừa mắng chửi khó nghe. Trong tiếng mắng đó, Trần Cảnh nghe ra hai người có quen biết nhau. Chỉ nghe người quật roi luôn miệng chửi mắng:

- Ai bảo người không cùng ta đi giết Trương Tứ, ai bảo người không đi trộm trâu của Vương gia với ta, ai bảo người phá vỡ chuyện tốt của ta với Triệu quả phụ.

Mà ông lão kia bị đánh chỉ khóc lớn, trong tiếng khóc có nghe ông ta nói:

- Cả đời ta tuy không làm nhiều việc đại thiện, nhưng cũng không làm việc ác qua, làm sao chết đi lại tới nơi này. Chết rồi cũng không được an ổn.

Ngày thứ tư, Trần Cảnh hỏi Ngô Đại Dụng có biết ông lão bị đánh kia không, ông ta mới nói:

- Tuy không nhìn thấy rõ lắm, nhưng nghe giọng nói rất giống giọng của phụ thân đã qua đời.

Trần Cảnh lại hỏi phụ thân ông ta qua đời bao lâu rồi. Được đáp rằng ông lão qua đời không bao lâu thì một nhà người bắt đầu nằm mơ như vậy.

Trần Cảnh lại hỏi ông ta có biết người đánh phụ thân của mình không, Ngô Đại Dụng nói hình như đó chính là một người bạn tốt của gia phụ khi còn sống.

Ngô Đại Dụng lại hỏi Trần Cảnh có biết đó là nơi nào không.

Trần Cảnh trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Nơi đó giống như là Cửu U địa ngục.

Ngô Đại Dụng kinh hãi, nói:

- Làm sao lại vậy được? Phụ thân ta suốt đời chưa làm chuyện ác, làm sao khi chết lại thê thảm như vậy?

Dứt lời, ông ta bèn quỳ rạp xuống đất, cầu:

- Thỉnh đạo trưởng cứu lấy cha ta.

Trần Cảnh đành nói:

- Chuyện này ông nên đến miếu Thành Hoàng cầu đi.

Thật tình hắn cũng không biết làm sao đi tới địa ngục được, cũng không biết qua bảy mươi năm nay thì cõi âm đã biến hóa thế nào rồi.

Ngay lúc Trần Cảnh vừa khuyên Ngô Đại Dụng đến miếu Thành Hoàng cầu thì bên tai hắn nghe thấy giọng nói của một người:

- Ha ha, thì ra Ti Vũ thiên thần ở đây. Ta cũng đang tìm Thành Hoàng, không rõ Ti Vũ biết Thành Hoàng ở đâu không?

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 49: Tại Âm Thế, Lạc Nương Hối Trường Sinh

oOo

Ngô Đại Dụng căn bản không nghe thấy giọng nói đột nhiên xuất hiện này.

Trần Cảnh không lo lắng người này sẽ đột nhiên xông vào bên trong Ngô phủ. Từ khi Tử Vi đại đế phân phong thập đại thần tướng, điện Thừa Thiên Hiệu Pháp tuy rằng không phân chia nhưng pháp luật quy thúc mỗi một Thành Hoàng và thần linh tọa hạ càng thêm nghiêm mật.

Trong cung Tử Vi đại đế có “Tử Vi kỳ chư thần thư”, cung Thanh Hoa có “Thanh Hoa Luân Hồi luật”, phủ Thần Tiêu Ngọc Thanh có “Thần Tiêu Ngọc Thanh quy”. Ngoại trừ ba điện này, nghiêm mật bậc nhất chính là “Thừa Thiên Hiệu Pháp điều luật”, còn được gọi tắt là “Thiên điều”. Trong đó có một điều ghi rõ: “Thần, không thỉnh không được vào nhà người.”

Cho nên, Trần Cảnh không đi ra, ông ta cũng sẽ không tiến vào.

Ngô Đại Dụng cầu xin Trần Cảnh cứu phụ thân ông ta, Trần Cảnh bèn nói mình cũng không thể cứu được. Ngô Đại Dụng không biết làm thế nào, chỉ quỳ mãi ở đó, lúc sau một nhà ông ta đều quỳ cả. Cuối cùng Trần Cảnh chỉ đành nói:

- Có cơ hội sẽ cứu phụ thân ngài.

Ngô Đại Dụng lập tức mừng rỡ, nói sẽ vì Trần Cảnh mà lập bài vị trường sinh. Trần Cảnh không nói gì, chỉ để lại vài câu khiến ông ta bớt sầu muộn

rời đi ra ngoài.

Ngô Đại Dụng một mạch đưa tiễn Trần Cảnh ra khỏi phủ. Tuy rằng ngoài cửa phủ không phải là đường lớn ở thành Lâm Giang, thế nhưng vẫn có người đi lại không ngớt. Có điều Ngô Đại Dụng không nhìn thấy một người đứng ngay bên đường trước cổng nhà mình. Trần Cảnh biết người này, đã từng quen biết lúc ở trong thành Bá Lăng. Tên người này là Nạp Lan Vương.

Trần Cảnh nhìn ông ta, lại không nói chuyện, rồi cứ thế đi thẳng ra ngoài thành. Nạp Lan Vương luôn đi theo sau. Ra khỏi thành rồi, Trần Cảnh đi một mạch tới một sườn núi mới ngừng lại.

Trần Cảnh quay đầu nhìn Nạp Lan Vương đang đứng cách đó không xa, chợt có một cảm giác như chuyện cũ phủ đầy bụi bặm.

Hắn không nói gì, Nạp Lan Vương cũng không nói gì cả. Hai người cứ vậy đứng sóng vai một hồi lâu, nhìn mặt trời dần lặn xuống rìa Tây rồi rời đi.

Cuối cùng Nạp Lan Vương cũng không hỏi Trần Cảnh về chuyện Thành Hoàng thành Lâm Giang biến mất, Trần Cảnh cũng không nói một lời nào. Hai người bọn họ đều nhớ lại chuyện năm xưa trong thành Bá Lăng. Thời khắc đã qua gần trăm năm lại như hiện rõ mồn một trước mắt, cho nên bọn họ mới đứng trên sườn núi nhỏ đó một lúc rất lâu.

Trần Cảnh lại đi. Nhớ tới phụ thân của Ngô Đại Dụng đang chịu khổ trong một nơi thật thật ảo ảo trong Cửu U địa ngục, lại nghe lời khóc lóc kể lể của Ngô phụ, hắn thầm nghĩ: “Nếu có ngục này, coi như là dùng để giam giữ những kẻ đại gian đại ác.”

Chỉ là chính hắn cũng không biết đến ngục thế nào, chỉ biết là ở dưới cõi âm. Hắn không khỏi nghĩ đến Nhật Diệu đế quân, tục truyền ông ta là hóa thân nơi địa ngục của Thanh Hoa đại đế. Hắn lại không thể đi tìm ông ta

được, chỉ có thể đi tìm Hư Linh mà thôi, có lẽ nàng ấy sẽ biết. Có điều Trần Cảnh mới từ chỗ nàng ấy đi ra, nhất thời còn chưa muốn trở lại.

Hắn lại hành tẩu trong nhân gian hơn một tháng nữa, bắt đầu hiểu rõ chuyện trên thế gian.

Hắn lại cảm nhận được mỗi chỗ đi qua nhất định có một điểm khác biệt. Thần vực khác nhau, cảm giác sẽ không giống nhau. Có nơi hắn như đi vào trong nước, có nơi thì lại như đi vào vũng bùn.

Hắn tinh tế cảm nhận. Mãi đến một ngày, hắn nhìn thấy trong hư không một quy tắc của thiên thần, như là thần nhập vào trong quả hạt của thần tướng cung Tử Vi thì nhìn thấy “Tử Vi Kỳ Chư Thần thư” trong hư vô. Thần vực có “Tử Vi Kỳ Chư Thần thư” thì hắn như đi vào trong nước, dù cảm thấy trôi buộc nhưng không mãnh liệt. Trần Cảnh thầm nghĩ cung Tử Vi đại biểu cho Yêu tộc. Yêu tộc vốn tôn trọng thực lực và tự do, không thích bị trôi buộc, cho nên “Tử Vi Kỳ Chư Thần thư” cũng chỉ là một ước chương bao quát mà thôi.

Mà “Thanh Hoa Luân Hồi luật” lại có rất nhiều giới luật với bản thân tương tự như huấn đạo chúng sinh chốn nhân gian, “Thần Tiêu Ngọc Thanh quy” lại như tập hợp các giới luật của Đạo môn được sửa đổi thành. Chỉ có “Thừa Thiên Hiệu Pháp điều luật” là có ước thúc nặng nhất, nhất là những điều lệ về chư thần trên thế gian. Nhìn qua, có thể thấy dường như đây căn bản không phải là vì điện Thừa Thiên Hiệu Pháp thiết lập với thần linh bên dưới trướng, mà mang tư thái như là thần luật với các thần linh trong thiên hạ. Điều điều đều dựa trên căn cứ và lí lẽ, thế nhưng ý chính nhất lại là muốn thần phải xa rời khỏi phân tranh chốn nhân gian.

Điều đầu tiên của Thần tắc quy định về xử phạt.

Thiên thứ hai của Thần tắc là về các tiên linh không tại chức. Cuối cùng là xử lý việc hồn phách sau khi chết không tiêu tán của con người.

Rất lâu về trước, sau khi chúng sinh chết đi thì hồn phách sẽ tiêu tán trong trời đất. Sau vài lần trời đất biến đổi, con người sau khi chết sẽ có vài hồn phách không tiêu tán, sau đó tụ lại trở thành ác quỷ. Mãi đến trong cuộc chiến luân hồi lần thứ nhất, Vu tộc lấy thân hóa nhập thiên địa, cuối cùng Hậu Thổ mới vẽ ra lục đạo luân hồi. Có điều đó mới chỉ là khung sườn trống trơn, phải rất nhiều năm sau Nam Lạc mới phân hóa lục đạo kia ra. Thế nhưng vẫn còn chưa được hoàn chỉnh.

Sinh linh trong lục đạo vẫn còn không cách nào tương thông luân hồi nhau, cho nên mới có Địa phủ cõi âm. Địa phủ cõi âm đã bù đắp cho chỗ thiếu hụt đó, khiến lục đạo có thể liên thông luân hồi bình thường, có điều lại bị một kiếm hóa thiên hà của Nam Lạc làm biến mất đi. Tiên linh chư thiên cũng biến mất. Địa phủ không người chủ sự, dù lục đạo còn đó nhưng đã không cách nào vận chuyển luân hồi như bình thường được nữa.

Trần Cảnh không biết những chuyện này. Có một ngày, đột nhiên Nhan Lạc Nương tìm tới hắn. Muốn tìm hắn nói khó thì cũng không khó, chỉ cần hô lên tên Trần Cảnh trong trời đất này là hắn có thể nghe thấy được. Nhan Lạc Nương hô lên, Trần Cảnh đáp lại, cho nên Nhan Lạc Nương tìm đến Trần Cảnh.

Nàng tìm Trần Cảnh không có chuyện gì khác thường, chỉ là muốn Trần Cảnh cùng nàng đi tới điện Chuyển Luân một chuyến.

Bọn họ bèn đi vào cõi âm.

Bọn họ không biết rằng thiên hạ này hiện tại có thêm rất nhiều miếu thần. Trong miếu không thờ những vị thần được phân phong làm thần tướng trên thế gian, mà là những tiên thần từng có mặt trong đợt Thiên Hà kiếp. Trong mỗi đại đạo quán vẫn có thánh tượng Đạo tổ bình yên đứng đó.

Chẳng biết từ lúc nào, thiên hạ có lời đồn rằng một ngày nào đó những người từng biến mất trong trời đất sẽ trở về.

Có điều Trần Cảnh lại không thêm để tâm đến chuyện đó. Trong lòng hẳn, người của quá khứ là người của quá khứ, thế giới này sẽ không lùi trở về trước được. Đã mất đi thì chính là mất đi, có sống lại thì tính là người mới rồi. Mỗi ngày trên thế giới này có biết bao sinh linh được sinh ra, có thêm mấy người của quá khứ nữa thì có làm sao chứ.

Đồng thời trong thiên hạ này lại có một mạch nước ngầm nho nhỏ bắt đầu cuộn chảy. Mạch nước ngầm này là một thiên thần văn, nói rằng phạm nhân trên thế gian này lập thiện thì có thể hưởng được phúc lộc, có thể thành được tiên thần. Những lời này do Lý Anh Ninh nói ra. Mỗi ngày đến một nơi truyền đạo, hẳn lại tuyên truyền giảng giải đến xung quanh. Không biết vì nguyên nhân gì, trên người hẳn không nhìn ra một chút dao động pháp lực, đến các vị thần linh cũng không để ý gì đến hẳn, nhưng trạng thái tinh thần của hẳn lại cực kỳ tốt. Đây chính là điều mà muội muội Triệu Ngọc Bạch từng nói sau khi vẽ xong mười tám tầng địa ngục trong miếu, làm việc thiện có thể thành thần tiên. Nhiều năm sau Lý Anh Ninh đã phân chia ra tầng thứ đẳng cấp, làm nhiều hay ít việc thiện thì có những công thế nào. Như thế chính bản thân hẳn cũng tin tưởng không thôi. Mà mỗi lần Hồng đại hiệp vội vã gặp qua hẳn thì đều là một lần cảm thấy kinh dị hơn.

Trần Cảnh đi cùng với Nhan Lạc Nương xuống cõi âm. Nhan Lạc Nương vẫn mặc bộ pháp bào năm xưa Trần Cảnh thuận dòng nước chảy xuống mà luyện hóa thành đưa cho nàng. Dáng vẻ của nàng cũng không có thay đổi gì so với năm xưa, dường như năm tháng cũng không in hẳn được vết tích nào trên gương mặt nàng. Nàng đã thay da đổi thịt, tiếp nhận chức vị cung chủ cung Quảng Hàn, kiên nghị cũng hiển hiện ra bên ngoài. Hiện tại nàng đã có bốn phần thanh lãnh như ánh trăng rồi.

- Hai chữ Quảng Hàn như chiếm hết cả ý tứ thanh lãnh, mà cô ở cung Quảng Hàn nhiều năm như vậy, trên người cũng càng lúc càng giống cung chủ Quảng Hàn.

Trần Cảnh nói.

- A, giống là tốt rồi, ta mà không giống mới kỳ quái.

Nhan Lạc Nương đáp.

- Mấy năm nay sống thế nào?

Trần Cảnh hỏi.

- Ngày nào cũng vậy, có ánh trăng làm bạn không rời.

Nhan Lạc Nương đáp.

- Cô tịch?

Trần Cảnh hỏi.

- Không, rất thích. Mấy năm nay chỉ vương bạn một chuyện duy nhất, đó là muốn đến bên bờ Huyết hà và Tam Sinh Thạch xem qua.

Nhan Lạc Nương nói.

Từ lúc nàng vào cỏi âm, bước đi vẫn luôn chậm lại phía sau Trần Cảnh nửa bước.

Trần Cảnh quay đầu nhìn nhìn nàng, lòng thầm thấy nàng quả có biến hóa lớn. Thế nhưng hẳn nhớ lại tính tình nàng lúc trước, lại cảm thấy cũng là bộ dạng lúc này.

Hai người lặng yên đi rất lâu.

Đột nhiên Nhan Lạc Nương nói:

- Mấy thần tướng cung Tử Vi đang tróc nã khắp thiên hạ một người cực kỳ giống ngài.

Trần Cảnh mỉm cười, nói:

- Đó là hóa thân nguyên thần của ta.

Nhan Lạc Nương không hiểu, hẳn là vị thần, làm sao lại có hóa thân nguyên thần. Trần Cảnh bèn kể qua chuyện về Triệu Tiên chân nhân và Cố Minh Vi trong thành Bá Lăng.

Nhan Lạc Nương lúc nhỏ cũng từng đi vào thành Bá Lăng, nên nghe kể thành Bá Lăng đã biến hóa, nàng chỉ im lặng thật lâu không nói gì. Một lúc lâu sau nàng mới lên tiếng:

- Không biết cuối cùng thì thành Bá Lăng sẽ thế nào?

Trần Cảnh đáp:

- Ta nhìn thấy thành Bá Lăng đã có xu hướng tự hình thành thế giới rồi. Nếu không bị người có đại thần thông phá hủy, e rằng sẽ trở thành một tiểu thiên thế giới.

- Nếu thật sự như vậy, nơi đó chính là không gian của Thiên ma.

Nhan Lạc Nương nói.

Trần Cảnh yên lặng một lát, mới nói:

- Giữa thiên địa này, ma vật sinh ra tất có ý nghĩa tồn tại. Trời đất này là một đại luân hồi, chúng tiên chư thần tu hành trên thế gian này không khác gì núi non, phàm nhân cả, cũng không có gì khác với ma vật. Thời cơ tới, ma vật cũng sẽ xuất hiện, nếu tới lúc diệt vong thì tự nhiên sẽ phải diệt vong. Một loại sinh linh diệt vong, thì sẽ có một loại sinh linh khác sinh ra.

Nhan Lạc Nương nghe xong, đột nhiên hỏi:

- Chúng sinh trong trời đất này tiêu tan vô thường, vậy có một ngày nào đó, những người tu hành như chúng ta cũng không cách nào tu hành được không?

Nghe nàng hỏi như vậy, Trần Cảnh cũng chột giật mình, rồi lặng yên một lúc lâu mới đáp:

- Có lẽ sẽ có một ngày như vậy.

- Thật sẽ có ngày như vậy sao?

Nhan Lạc Nương lặp lại.

- Nếu một ngày âm dương không vận chuyển, linh khí thiên hạ bị dị hóa, vậy thì người tu hành lấy linh khí là cơ sở tu hành tự nhiên sẽ biến mất.

Trần Cảnh nói ra.

- Thế này... hẳn không có khả năng được. Dù linh khí trong trời đất này có biến hóa cũng không phải là chuyện trong một sớm một chiều. Người tu hành có thể thuận theo biến hóa này mà cải tiến phương pháp tu hành.

Nhan Lạc Nương nói.

- Chuyện của trời đất nào có rõ ràng được như vậy chứ? Chỉ cần xảy ra một trận đại biến là đã đủ để tiên thần chư thiên diệt sạch cả rồi.

Trần Cảnh đáp lời.

Nghe Trần Cảnh nói qua như vậy, Nhan Lạc Nương thầm cảm thấy không có khả năng. Thiên hạ này lẽ nào lại xuất hiện đại biến đến như vậy chứ? Cho dù lại đại kiếp nạn Thiên Hà ngàn năm trước cũng không thể nào cắt đứt căn cơ tu hành trong thiên hạ này được. Kỳ thật chính Trần Cảnh cũng cảm thấy không thể. Nàng bèn nói:

- Thần được hình thành từ tín ngưỡng, tín ngưỡng càng lúc sẽ càng thịnh. Chỉ cần con người không bị diệt sạch thì thần linh tu hành đạo này có thể được vĩnh tồn.

- Nếu có một ngày, tư tưởng mọi người đột nhiên chuyển biến, không tiếp tục thờ phụng thần linh nữa. Như vậy thần linh cao cao tại thượng cũng sẽ tan thành mây khói. Nếu quy tắc thành hình thì còn không thể nào chuyển hoá được cả.

- Sẽ có sao, những chuyện đó sẽ phát sinh sao?

Tất nhiên Nhan Lạc Nương không tin những điều này, còn nói thêm:

- Vậy chúng ta có thể sống đến lúc đó sao?

Trần Cảnh nói:

- Có lẽ có thể, có lẽ không. Chúng ta muốn trường sinh trong lúc đại thế giới đi xuống là rất khó.

- Vì sao? Không phải hiện tại chúng ta rất tốt sao?

Nhan Lạc Nương hỏi.

- Không biết, chẳng qua chỉ là cảm giác của ta.

Trần Cảnh đáp.

- Vậy chúng ta phải làm sao?

Nhan Lạc Nương lại hỏi.

Trần Cảnh trầm mặc một lát, đáp:

- Có lẽ có một cách.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 50: Chuyển Luân

oOo

Trần Cảnh nói rằng có một ngày tiên thần cuối cùng sẽ biến mất trong trời đất này, thế nhưng chính hắn cũng không tin tưởng. Dù cho biến mất thì có lẽ phải rất lâu sau, hắn không thể dự kiến được. Chẳng qua đó chỉ là một điểm xúc động mơ hồ trong lòng hắn mà thôi.

Nhan Lạc Nương nghe đến hắn có cách có thể trường sinh bất diệt, Nhan Lạc Nương bèn hỏi:

- Là pháp môn gì vậy?

- Vài ngày trước trong cung Tử Vi có nghe đại đế nói, những người từng biến mất kia vẫn còn tồn tại giữa hư vô. Lại nhìn thấy thành Diêm La vẫn còn sót lại đạo pháp của ngàn vạn năm trước, ta nghĩ có thể sử dụng một loại phương thức khác tồn tại trên thế gian này được.

Trần Cảnh nói.

Nhan Lạc Nương nghi hoặc nhìn qua, Trần Cảnh tiếp tục nói:

- Ta từng xem qua các điển tịch có ghi chép lại niên đại của trời đất, thấy rằng trời đất này vốn chỉ có một trời đất, hiện tại lại có lục đạo, còn có mười điện cõi âm tự hình thành trời đất riêng. Thế nhân không nhìn thấy được Ngũ Trang quan núi Vạn Thọ nổi danh trong truyền thuyết, lại nghe thấy phương Tây có thế giới cực lạc cũng tự hình thành thế giới. Cô lại nhìn thành Bá Lăng xem, cũng đang có xu thế này. Ta nghĩ, nếu muốn

không chết trong thế giới này, đạt tới cảnh giới vạn kiếp bất diệt, có thể dựa vào tiểu thiên thể giới ẩn giữa hư vô. Dù sao đại kiếp nạn cũng là phủ lên đại thiên này.

Nhan Lạc Nương như suy nghĩ một lúc, mới nói ra:

- Vậy cứ xen giữa âm dương, ẩn giữa những nơi nhỏ bé thì đều là tiểu thiên thể giới sao?

Trần Cảnh không lên tiếng, cũng có thể nói là không biết phải nói thế nào.

Bốn phía nơi đây đều mờ ảo u ám, gió lạnh mây đen vờn quanh, ngẫu nhiên có vài cô hồn dã quỷ xuất hiện bên cạnh họ, rồi lại giật mình như bị gió thổi cuốn đi mất.

- Cung Quảng Hàn ẩn trên chín tầng trời, di động theo bóng trăng, nửa ẩn nửa hiện dưới ánh trăng có tính là một tiểu thiên thể giới hay không?

Nhan Lạc Nương hỏi.

- Đương nhiên là tính. Ta nghe nói năm đó Ngũ Trang quan cũng di động theo linh mạch của thiên hạ, rất khó tìm được, bây giờ lại càng không tìm ra. Có lẽ cũng đã tự hình thành thế giới rồi.

Trần Cảnh đáp.

- Như vậy là có thể thoát sao?

- Phiêu diêu bên ngoài, không nhiễm chút khí bẩn bên trong đại thế giới, chắc hẳn có thể tránh bị trời đất biến hóa liên lụy tới đi.

Trần Cảnh cũng không chắc chắn nói.

Nhan Lạc Nương suy nghĩ một chút rồi nói tiếp:

- Cung Quảng Hàn lấy cơ sở là bia Thái Âm mà thành. Nếu cung Quảng Hàn có thể hóa thành tiểu thiên thể giới, như vậy ba trăm sáu mươi lăm tấm bia tương ứng với sao trời kia chẳng phải cũng có thể sao?

- Có lẽ có thể.

Trần Cảnh nói.

Tất nhiên cả Nhan Lạc Nương và Trần Cảnh đều không biết cung Quảng Hàn nhờ có rất nhiều đại cơ duyên mới có thể trở thành bộ dạng hiện nay được.

Nhất thời hai người lại trở nên yên lặng, như đang nghĩ đến chuyện gì đó, chỉ chuyên chú đi thẳng về phía trước.

Trần Cảnh không biết điện Chuyển Luân ở nơi nào. Hắn đã từng đi qua thành Tần Quảng, đi qua điện Diêm La, tuy cõi âm này không có bốn chiều nhất định, cũng không phân ngũ hành nhưng đi qua rồi thì hắn vẫn có thể tìm đến được. Có điều Nhan Lạc Nương lại muốn tìm đến điện Chuyển Luân, Trần Cảnh chỉ đành theo nàng đi tới vùng đất cõi âm mênh mông vô bờ này tìm kiếm mà thôi.

Mỗi lần tới cõi âm, Trần Cảnh đều suy nghĩ. Một ngày trên dương thế bằng một năm dưới cõi âm luôn khiến hắn cảm thấy kì quái, không rõ làm sao lại như vậy. Hắn lại nghĩ, nếu như vậy, vì sao đã nhiều năm như vậy mà cõi âm chưa từng xuất hiện qua người có đại thần thông kinh thiên động địa nào cả.

Hai người cứ bước đi mãi trong cõi âm u tối, một bước nhoáng lên, thoáng hiện đã hơn mười dặm, cứ yên lặng đi tới.

Đến lúc mà Trần Cảnh không rõ mình đã đi được bao lâu thì trước mắt xuất hiện một tòa thành, đầu tường có hai chữ Chuyển Luân rất lớn, sắc sảo chói mắt, kiếm ý dày đặc. Hai chữ Chuyển Luân kia như ẩn chứa tất cả

những huyền bí hàng đầu trên thế gian, như thể bất luận là ai lâm vào trong đó đều vĩnh viễn không thể ra được.

Nhan Lạc Nương chỉ vào một cái khe hở cực lớn trên đầu tường, nói:

- Năm đó sư tôn mang theo ta đi vào từ cửa thành, nhưng chúng ta lại từ cái khe kia đi ra ngoài.

- Bên trong có thứ gì ngăn cản cô đi ra hay sao?

Trần Cảnh hỏi.

Lúc này Nhan Lạc Nương khẽ cau mày như đang nhớ lại cảnh tượng lúc đó, lại cảm thấy như một giấc mộng xa xôi mà mờ ảo. Nhưng sư tôn nàng quả thật đã tiêu tan trong đó, không đi ra ngoài được.

Nàng nhìn tòa điện Chuyển Luân, như thể toàn bộ tinh khí, thần, ý đều bị hút đi vào, một lúc lâu sau mới nói:

- Lúc chúng ta đi vào, sư tôn dựa vào Quảng Hàn kiếm mà đi, vẫn không có gì ngăn cản cả. Chẳng qua lúc đi ra, cảm giác như trước mắt có vô số oan hồn, ào ào như thủy triều mà đến. Ta cầm Quảng Hàn kiếm ra sức chém giết, ngoài ra không còn biết đến gì khác nữa.

Trần Cảnh cười cười bảo:

- Nếu thật sự có vô tận oan hồn, chỉ sợ tỷ muội các cô đã không ra được rồi. Hẳn tất cả đều là ảo giác, nếu ý chí không kiên cường, có lẽ các cô sẽ không đi ra được.

Nhan Lạc Nương nói:

- Ta không biết, hiện tại nhớ lại, cảm thấy trí nhớ có chút không rõ ràng.

Trần Cảnh nghiêng đầu nhìn Nhan Lạc Nương, thấy nàng đang cau mày bèn nghĩ thầm: “Với cảnh giới hiện này của nàng, không thể có chuyện ký ức mơ hồ được, huống chi còn là trải qua chuyện trọng yếu như vậy. Xem ra nơi đó có sinh linh có phép thuật huyền pháp cực cao minh.”

- Chúng ta đi vào thôi, không cần nghĩ nhiều nữa. Dù có gặp phải gì thì thanh Quảng Hàn kiếm trong tay cô đủ để khiến bọn họ lui binh.

Tuy rằng bản thân Trần Cảnh chưa học qua huyền pháp gì cả, thế nhưng từ khi hần có được Mê Thiên điệp thì bản thân tương đương với có thêm một thần thông bản mạng nữa. Lúc đầu hần chỉ có thể thi triển, sau chậm chậm lý giải, đến bây giờ như thể vừa sinh ra đã biết.

Học tập một loại phép thuật nào cũng thế, tất nhiên phải đi từ thấp lên cao, đồng thời quy về niệm và kỹ xảo. Cho dù học phép thuật gì đi nữa, chính yếu nhất vẫn là về ý đã. Như thế lúc luyện khí, phần lớn học giả ban đầu đều có cảm giác toàn thân khó chịu. Thế nhưng đó không phải là khó chịu về thân thể, mà là một loại chuyển biến về tư tưởng, hay nói là một loại phá vỡ, cho nên mới cảm thấy khó chịu.

Trần Cảnh lại từ không biết, sau chuyển thẳng đến vừa sinh ra đã biết. Rồi từ đó hần lại ngộ theo kiểu từ trên xuống bên dưới, sau mới thông hiểu đạo lý.

Nhan Lạc Nương như hít sâu vào một hơi, đưa tay chụp vào trong hư không, một thanh kiếm có vỏ ngoài như ánh trắng xuất hiện trong tay. Kiếm rút ra, một luồng ánh trắng mảnh nhỏ tràn ra, chìm vào trong khe cửa. Cả Trần Cảnh và Nhan Lạc Nương cùng biến mất không còn dấu vết nữa.

Trần Cảnh và Nhan Lạc Nương cùng tiến vào thành Chuyển Luân, chỉ dựa vào cảm giác mà bước đi. Nhan Lạc Nương không rõ là vì pháp lực mình cao hay vì có Trần Cảnh bên người mà nàng chỉ cảm thấy bóng tối

bốn phía u tối nhưng yên tĩnh vô cùng, một đường bước đi lại không có gì quý dị cả. Đi một lúc lâu, nàng mới nói:

- Nơi đây hình như chỉ có bóng tối vô tận, căn bản chúng ta cũng không biết phải đi đến khi nào.

- Chúng ta đi thêm một lát nữa vậy.

Trần Cảnh nói xong, cũng không nói gì nữa mà cất bước thẳng hướng phía trước mà đi.

Lại qua một lúc nữa, đột nhiên Trần Cảnh nói:

- Nãy giờ chúng ta chỉ một mực quay về chỗ cũ, hiện tại đi theo ta vậy.

- Làm sao ngài biết được?

Nhan Lạc Nương không nhin được hỏi.

Trần Cảnh chuyển hướng qua một phía khác bước đi, được vài bước lại đột nhiên chuyển hướng nữa. Nhan Lạc Nương bám sát theo sau. Trần Cảnh mới giải thích:

- Vừa tiến vào nơi này ta cũng không nhìn thấy rõ lắm, đi một lúc lâu mới nhìn quen mắt, thấy rõ thành Chuyển Luân này hơn rồi.

Nhan Lạc Nương nghe Trần Cảnh nói rất nhẹ nhàng đơn giản, đương nhiên nàng sẽ không cảm giác chuyện đơn giản như vậy. Chính nàng căn bản không nhìn thấy gì trong bóng tối này, dù hai mắt có ngừng tụ ánh trắng thì cũng chỉ thấy như có một tấm lụa đen che trước mắt, thế nhưng lúc này Trần Cảnh lại nói có thể nhìn thấy rõ ràng.

Trần Cảnh lại tiếp tục nói:

- Thành Chuyển Luân nay cũng tương tự với thành Diêm La hay thành Tần Quảng, nếu tâm chí không kiên định, đi vào rồi sẽ khó mà ra ngoài được. Năm đó sở dĩ cô có thể đi ra ngoài, hoàn toàn là nhờ vào tâm trí kiên định của cô và thanh Quảng Hàn kiếm kia.

Trần Cảnh không nói rằng vừa tiến vào đã nhìn thấy trong phạm vi mười bước quanh mình, nhưng vẫn không cách nào tránh khỏi việc vẫn một mực đi vào đường cũ. Hắn cảm thấy mỗi lần bước đi đều khác nhau, nhưng cứ đi mãi, lại phát hiện quay trở về chỗ cũ. Bởi vì vừa quay đầu lại, hắn có thể nhìn thấy cửa thành phía sau lưng, cách chừng hơn mười bước chân. Hắn lại tĩnh tâm, cùng Nhan Lạc Nương đi rất lâu, mỗi bước đều cẩn thận cảm nhận, cuối cùng hắn mới chân chính cảm nhận được thành Chuyển Luân nơi này.

Vốn trong cảm ứng của hắn, thành Tần Quảng hay thành Diêm La đều như hư vô, dù có nhìn tận mắt, bản thân đã tiến vào trong thành rồi thì hắn vẫn cảm ứng như đang ở trong hư vô. Lần này hắn lại chân thật cảm ứng được, cảm ứng có thứ gì đó trong hư vô. Hắn biết thần niệm ý thức mình lại tinh tiến tí mĩ hơn một bước. Hắn có một loại cảm giác bước chân đạp lên vật thật, thỉnh thoảng còn nhìn thấy đường nét của những nhánh cây. Hắn cũng cảm nhận được mình đang từng bước một bước về phía trước.

Khắp nơi trong thành Chuyển Luân chậm chậm hiện rõ trước mắt Trần Cảnh. Chỉ khác với thành Tần Quảng và thành Diêm La là hắn không nhìn thấy tòa thành nào cả, chỉ toàn là đồi núi liên miên. Mà nơi bọn hắn đang đi lúc này chính là một con đường nhỏ gấp ghe trong núi.

Hai bên là núi cao, cây cối trên núi rậm rạp. Hai người đang bước trên con đường nhỏ trong núi. Trần Cảnh còn cảm nhận được cả lá khô dưới chân, còn Nhan Lạc Nương lại không nhìn thấy thứ gì, cũng không cảm ứng được gì cả.

Có một con rắn xanh đen nhỏ nằm chặn giữa lối đi, bị Nhan Lạc Nương và Trần Cảnh đi tới làm giật mình. Trần Cảnh ngừng lại, Nhan Lạc Nương bèn kỳ quái hỏi:

- Sao vậy?

- Có con rắn chặn ngang đường chúng ta.

Trần Cảnh đáp.

Trong mắt hắc, con rắn này trông như thể đang ở trong đám sương mù dày đặc, không nhìn rõ đầu đuôi của nó.

- Không giết được sao?

Nhan Lạc Nương lại hỏi.

Trần Cảnh lắc đầu, Nhan Lạc Nương không nhìn thấy gì bèn tiến lên trước một bước, đưa tay rút Quảng Hàn kiếm ra. Một luồng ánh trắng tràn ra rọi sáng mọi thứ xung quanh, thấy được cả núi non hai bên và con rắn nằm giữa đường. Ánh kiếm lóe lên, rồi tối sầm lại, kiếm trở vào bao. Quảng Hàn kiếm của nàng cũng chỉ có thể rọi sáng xung quanh trong chớp mắt mà thôi.

Trần Cảnh nói:

- Nếu như ta không đoán sai, thì đó không phải là rắn, mà là con rồng xanh.

- Rồng xanh thuộc Long tộc sao?

Nhan Lạc Nương hỏi.

Trần Cảnh vừa cẩn thận nhìn lại, vừa chậm rãi nói:

- Hắc không phải là huyết mạch long tộc chính tông, mà là rắn hóa thành rồng xanh.

- Vậy nó hiện tại là?

- Hắc là bị trọng thương, lại lần nữa hóa thành con rắn lục nhỏ.

Trần Cảnh đáp. Hắc không muốn làm kinh động đến con rắn nhỏ, chuẩn bị đi vòng qua bên cạnh. Thế nhưng vừa chuyển hướng, con rắn lục nhỏ kia đã mở miệng nói chuyện:

- Tuyên Âm, rốt cuộc người đã tới.

Thoáng nghe thấy cái tên này, Trần Cảnh lại không biết Tuyên Âm mà con rắn này nói tới là ai, quay đầu lại nhìn Nhan Lạc Nương đã thấy nàng khẽ chau mày hỏi:

- Đó là tục danh của tổ sư, tiền bối biết tổ sư?

Nhan Lạc Nương nghe thấy giọng hỏi kia là giọng của nữ, thầm nghĩ chẳng lẽ nó có quen biết tổ sư. Nếu vậy, nó hẳn là là đại yêu trước đại kiếp nạn rồi.

- Ta chưa gặp qua nàng ta, nhưng nhận ra ánh trăng này, nhận ra Quảng Hàn kiếm này.

Con rắn lục nhỏ không nhúc nhích đáp lời.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 51: Phù Trận

oOo

Nhan Lạc Nương nghe ra trong lời con rắn lục này có vẻ không có đại thù với tổ sư, có lẽ còn có chút liên quan sâu xa, bèn trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Cung Quảng Hàn vắng vẻ, không biết tiền bối có quan hệ sâu xa gì với tổ sư?

Nhan Lạc Nương thường không hay khách sáo với người khác, lòng có thắc mắc sẽ hỏi thẳng ra ngay.

- Xem ra người thật sự không phải nàng ta rồi. Mới nãy nhìn thấy ánh trăng trong vỏ kiếm trút xuống, còn tưởng nàng ta đã trở về.

Rắn lục nhỏ yếu ớt nói.

Lúc này Trần Cảnh đang đứng bên cạnh nhìn, đột nhiên hỏi:

- Tiền bối có cần chúng ta làm giúp chuyện gì?

Hắn nhìn ra hành động của con rắn lục nhỏ này rất khó khăn, như thế phải chịu phong ấn.

- Trên người ta có phong ấn, các người lại không thể giải được.

Rắn lục không giấu diếm mà nói thẳng.

Lúc này Nhan Lạc Nương mới nói:

- Tổ sư đã biến mất hơn một ngàn năm rồi, mà những thần tiên năm đó cũng đã sớm biến mất không chút tung tích.

Rắn lục kia vẫn có thể cử động đầu được, nó nói:

- Hóa ra đã qua hơn ngàn năm rồi.

Nói đến đây, đột nhiên nó trầm ngâm một lúc lâu mới nói tiếp:

- Vì sao ngươi lại đến nơi này?

- Tổ sư có di mệnh, nhất định cần đến xem hai bên bờ Huyết hà có hoa nở hay không, nhìn xem có người còn đang chờ đợi bên Tam Sinh Thạch hay không.

Nhan Lạc Nương đáp.

- Cũng không biết sư tôn đệ tử còn ai sống nữa không, không biết có đạo thống của người nào được truyền thừa không.

Rắn lục như đang lẩm bẩm nói.

Lúc này, Nhan Lạc Nương mới hỏi:

- Không biết nên xưng hô với tiền bối thế nào?

Rắn lục mới nói:

- Ngươi mang theo Quảng Hàn kiếm, vậy coi như cũng hiểu rõ khởi nguyên hình thành của cung Quảng Hàn đi.

Tất nhiên Nhan Lạc Nương hiểu rõ, bèn khẽ gật đầu. Rắn lục mới nói thêm:

- Vậy nhất định người biết rõ một người tên là Nam Lạc.

Nhan Lạc Nương vẫn gật đầu, răn lục nói:

- Ta là đệ tử đầu tiên của Nam Lạc.

Nhan Lạc Nương lại không biết quan hệ giữa sư tổ và Nam Lạc là thế nào. Nhìn qua ngữ khí trong sổ tay ghi chép thì nàng cảm giác như ngang hàng, nhưng lại có ghi rằng tổ sư tu hành pháp môn từ Nam Lạc. Nếu vậy thì nên là văn bối, còn nên lấy lễ đệ tử đối đãi. Nếu như vậy, sư tổ và răn lục trước mặt này là đồng lứa với nhau.

- Ta hỏi người, có nghe nói qua về Âm Dương quan?

Răn lục hỏi.

- Có nghe qua.

Nhan Lạc Nương đáp.

- Đã từng gặp qua người của Âm Dương quan chứ?

Răn lục lại hỏi.

- Đã gặp.

Nhan Lạc Nương trả lời.

- Thấy thế nào?

Răn lục hỏi tiếp.

- Pháp lực cao cường, sâu không lường được.

Nhan Lạc Nương trả lời.

- Thế nhưng lại không thấy bọn họ tới đây.

Đột nhiên rắn lục tức giận nói.

Nhan Lạc Nương không nói thêm gì nữa, phần nhiều là do nàng không biết nên nói gì cả.

- Rất nhiều năm trước, sư tôn đã tới đây.

Nhan Lạc Nương nói.

- A, vậy sao? Ta mới tỉnh lại không lâu, cũng không gặp qua.

Rắn lục nói.

- Phải làm sao để cứu người?

Nhan Lạc Nương lại hỏi.

Rắn lục suy nghĩ một chút rồi nói:

- Các người không cứu được ta, chỉ có thời gian mới có thể cứu ta.

- Vậy cũng chưa chắc. Người không nói, làm sao biết được chúng ta có cứu được hay không?

Lần này thì Trần Cảnh lên tiếng.

- Vậy người có nhìn ra được ta đây không phải chân thân không?

Rắn lục hỏi.

Nghe nó nói vậy, Trần Cảnh mới nhìn kỹ lại, phát hiện quả thật không giống là chân thân. Sở dĩ lúc đầu hắn không nhìn ra, đơn giản vì muốn nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh trong điện Chuyển Luân này đã không dễ dàng.

Khi nó nói ra, hần lập tức nhìn lại mới cảm thấy được khí tức trên thân nó mông lung mà hư ảo.

Rắn lục trước mặt không phải bản thể, như vậy bản thể của nó đang ở đâu rồi? Trần Cảnh nhìn quanh một vòng, chỉ thấy hai bên là núi cao trùng điệp, rừng núi rậm rạp, ngoài ra không còn nhìn thấy gì nữa cả. Thân ở trong núi, lại không nhìn rõ được chân thật.

Lúc này rắn lục mới nói:

- Chân thân ta bị đè dưới chân núi.
- Sao ngươi lại bị đè ở nơi đó?

Nhan Lạc Nương hỏi.

- Ài, một lời khó nói hết.

Rắn lục nói.

- Làm sao chúng ta cứu được ngươi?

Nhan Lạc Nương lại hỏi.

Rắn lục đáp:

- Trên ngọn núi này có một lá bùa. Chỉ cần gỡ lá bùa kia là ta có thể đi ra.

Trần Cảnh và Nhan Lạc Nương cùng ngẩng đầu nhìn, lại không thấy gì nữa cả.

Rắn lục bắt đầu lướt trên mặt đất, nói:

- Ta dẫn bọn ngươi đi.

Nó đi thẳng về đỉnh núi phía trước, Trần Cảnh và Nhan Lạc Nương liếc mắt nhìn nhau rồi bước theo sau. Tuy rằng không hiểu chút nào về rắn lục này, thế nhưng bọn họ vẫn muốn cứu nó ra khỏi đây.

- Không biết truyền thuyết ngàn năm trước Nam Lạc một kiếm hóa thiên hà, tru sát tiên thần khắp trời có phải là thật hay không?

Trần Cảnh hỏi rắn lục đang đi phía trước.

- Nếu ngàn năm này không còn có tiên thần tồn tại, vậy là thật rồi.

Rắn lục nói.

- Vì sao người lại bị trấn phong nơi này?

Trần Cảnh hỏi.

Rắn lục nhìn nhìn Trần Cảnh rồi mới nói:

- Người là người, không phải yêu.

- Ta là thần trong lòng chúng sinh.

Trần Cảnh đáp. Hắn cũng không nói rõ mình là người. Hắn không cho rằng mình còn là người nữa.

- Thần? Là thần gì hả? Ngự trị trên chúng sinh sao?

Rắn lục không quay đầu lại, hỏi hắn.

- Không phải.

Trần Cảnh đáp. Hắn cảm thấy dường như rắn lục này có chút địch ý với mình.

Hắn nói mình là thần trong lòng chúng sinh một cách rất thần nhiên, không có chút vị đạo cao cao tại thượng nào cả. Trong lòng hắn, đây là một loại trao đổi bình đẳng, là khế ước.

Như thể nước nâng thuyền lên, cũng có thể đánh chìm thuyền.

- Vậy là gì?

Rắn lục tiếp tục truy hỏi.

- Mỗi một vị thần đều chỉ là một ý niệm trong lòng chúng sinh, là một loại kì vọng, là tín ngưỡng. Mà ta cũng chỉ là một niệm trong lòng bọn họ, là chút ít kí thác và mong mỏi của bọn họ.

Trần Cảnh nói.

Đột nhiên rắn lục quay đầu lại, phát ra một tràng cười như chuông bạc, theo đó nói:

- Chung quy mọi người cần phải cầu người, cần phải đốt hương quỳ bái trong miếu thần của người.

Trần Cảnh im lặng không nói thêm gì nữa. Hắn cảm nhận được rắn lục trước mắt này có thành kiến với thần linh.

Nhan Lạc Nương lại đáp lời:

- Cho dù là ai, muốn sống sót trên thế giới này cũng phải bỏ ra vài thứ của bản thân đến trao đổi.

- Năm đó Tuyền Âm thanh lãnh như nguyệt, cũng không biết nói như người.

Rắn lục nói.

Nhan Lạc Nương tiếp tục nói:

- Chúng ta tu hành, phải trả giá thời gian và tình cảm. Phàm nhân thờ phụng thần linh chẳng qua chỉ phải trả giá bằng tín niệm của bọn họ.

- Người tu hành là lấy thời gian trong trời đất này để sử dụng.

Rắn lục nói.

Nhan Lạc Nương lập tức tiếp lời:

- Tuy rằng ta sống lâu hơn phàm nhân, nhưng những chuyện trải qua sau khi tu hành không nhiều bằng khoảng mười năm còn là phàm nhân. Tu hành, ngoại trừ tĩnh tọa câu thông với trời đất, ân cần chăm sóc nguyên thần thì còn có thể làm gì nữa? Chẳng qua là giãy giụa sinh tồn, kéo dài sinh mệnh từ năm sáu chục năm lên đến mấy trăm năm, cũng phải đấu tranh để sinh tồn. So với phàm nhân còn thống khổ hơn nhiều lần, sống lâu hơn bọn họ năm nào, tức thì thống khổ nhiều hơn bọn họ chừng đó năm.

- Chưa từng nghe nói qua câu nói người tu hành, tu chính là “vứt bỏ” hay sao?

Rắn lục hỏi.

- Trong “vứt bỏ” này có cả vứt bỏ tính mạng của mình sao?

Nhan Lạc Nương nói tiếp:

- Chỉ khi nào tính mạng con người quy về hư vô thì lúc đó mới được yên tĩnh vĩnh hằng.

Nhan Lạc Nương nói ra.

Rắn lục lại nói tiếp:

- Thần linh, chung quy trong trời đất này cũng không tồn tại lâu dài.

Trần Cảnh liền bảo:

- Ngoại trừ trời đất này, gần như không có thứ gì có thể trường tồn trong trời đất. Thần linh, phàm nhân chẳng qua cũng chỉ là dạng phương thức sống sót khác nhau. Khi cơ duyên tới, sẽ có thần linh. Cơ duyên tán đi, thần linh cũng sẽ biến mất.

Rắn lục không nói gì nữa, chỉ một đường đi lên đỉnh núi.

Tuy rằng trên núi có cây cối che kín trời nhưng với Trần Cảnh và Nhan Lạc Nương cũng không bị ảnh hưởng gì nhiều.

Đột nhiên, rắn lục lại nói:

- Xem ra năm đó Tuyền Âm cũng không chạy ra khỏi điện Chuyển Luân này.

- Sư tổ cũng đã tới đây sao?

Nhan Lạc Nương hỏi.

- Đương nhiên.

Rắn lục đáp.

- Năm đó trước lúc sư tôn một kiếm hóa thiên hà thì đã sắp xếp mọi chuyện cả rồi. Chẳng qua biến số vẫn luôn luôn tồn tại. Sau khi sư tôn một kiếm hóa thiên hà thì không trở về nữa, thập điện côi âm lại xuất hiện ngoài ý muốn. Lúc Dương sư đệ gọi chúng ta tới thì đã trở thành dạng này rồi.

- Các người gặp phải chuyện gì?

Nhan Lạc Nương vội hỏi.

- Không biết hắc là ai, cũng không biết lai lịch thế nào. Chỉ biết hắc như bị thương rất nặng, thế nhưng vẫn đủ khiến mỗi người trong chúng ta bị thương nặng.

Rắn lục kể lại.

Nhan Lạc Nương cũng không biết phải bắt đầu hỏi ở đâu rồi.

Núi này không tính là rất cao, hai người một rắn đi một lúc thì đã tới đỉnh núi. Nhìn thấy nơi đó chỉ toàn núi đá, ngoài ra không có gì nữa cả. Toàn bộ đỉnh núi là chi chít tảng đá màu đen sẫm.

- Những núi đá kia đều là lá bùa kia biến thành.

Rắn lục nói.

Trần Cảnh ngưng thần nhìn lại, chỉ cảm thấy bùa chú kia vô cùng thần kỳ. Nếu không phải có rắn lục chỉ ra thì hắc không hề phát hiện được là do lá bùa biến thành. Hiện tại nhìn lại, thì hắc thấy rằng nơi này cũng giống một đại trận.

Phất tay thành bùa, bùa rơi thành trận. Loại thủ đoạn này hiện tại hắc không có khả năng sánh được.

Nhan Lạc Nương rút kiếm vung lên.

Ánh trắng trong Quảng Hàn kiếm tràn ra.

Ánh kiếm, ánh trắng đâm vào bùa ẩn bên trong.

Trong chốc lát, ánh trắng biến mất.

Trần Cảnh nhìn Nhan Lạc Nương, chỉ nghe Nhan Lạc Nương nói:

- Ta không phá được, lá bùa kia còn thu lấy pháp lực trên người ta hóa thành lực lượng cho nó.

“Là đoạt lấy thiên địa tạo hóa.” Trong lòng Trần Cảnh không khỏi thầm nói một câu. Đây là cảnh giới hãn không cách nào đạt tới.

- Bùa chú này đã yếu đi rất nhiều so với năm đó.

Rắn lục nói:

- Nếu không như vậy thì sao ta có thể tỉnh lại được, cũng không có khả năng biến hóa một luồng thần niệm đi ra. Nếu có sư tôn thì chỉ cần người lật tay, bùa kia đã bị phá vỡ rồi.

Xét đến cùng là lực lượng còn chưa đầy đủ, nếu lá bùa này có lực lượng đầy đủ thì không cách phá giải được. Hay nói cách khác là cảnh giới không đủ, cho nên không cách nào khu động nhiều linh lực trời đất hơn, cho nên pháp lực không thể nhiều hơn được.

Trần Cảnh không động, liên tục bước ra vài bước, đi xuyên qua đồng núi đá kia. Vừa rồi hãn đã đi vào một nơi yếu nhược nhất trong phù trận. Mỗi bước chân của hãn bước ra không tính là nhanh, thế nhưng lại có một loại vận luật kỳ diệu.

Song khi hãn đi tới chỗ đó thì lại phát hiện nơi đó không phải là điểm yếu nữa. Hãn nhìn quanh bốn phía, cảm giác hoa mắt choáng thần, đồng thời cảm giác bước chân trên mặt đất như đi vào trong vũng bùn.

Thần niệm hãn tràn ra, vừa vào trong phù trận đã bị cắt đứt.

- Các người không phá được phù trận này.

Rắn lục nói:

- Nếu có sư đệ nào của ta còn sống, chỉ cần một cơn cũng xong chuyện.

Trần Cảnh nghe nó nói vậy cũng không nói gì thêm. Tuy rằng hấn cảm thấy nếu dùng toàn lực chưa chắc không phá được, thế nhưng nơi này là điện Chuyển Luân hung hiểm thần bí, hấn không dám để lực lượng hao tổn quá nhiều. Hơn nữa hấn cũng không biết rõ con rắn lục trước mặt này.

Vì vậy, cuối cùng hai người bọn họ bèn cáo từ rắn lục, đi xuống đỉnh núi.

Bọn hấn xuống núi rồi, rắn lục mới hóa thành một cô gái áo váy màu xanh lục nhỏ nhắn xinh xắn. Nàng ta nhìn nơi Nhan Lạc Nương và Trần Cảnh biến mất, thì thào tự nói:

- Quảng Hàn kiếm của Tuyền Âm vẫn còn tồn tại trên thế gian thì nàng kia cũng sẽ không thể chết được. Cô bé kia có phải là nàng ta không đây? Nếu đó là Tuyền Âm mà nói, vậy hấn là ai chứ? Là người mà sư tôn an bài sao?

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 52: Mị Đồng

oOo

Trần Cảnh và Nhan Lạc Nương tiếp tục đi về phía trước. Ngay trước khi rời đi, cả hai người đã hỏi qua răn lục. Nó nói rằng chỉ cần đi tiếp ba trăm dặm thì có thể nhìn thấy Huyết Hà.

Nhưng mà Trần Cảnh và Nhan Lạc Nương đã đi rất lâu nhưng vẫn chưa đến nơi đó. Bọn họ cẩn thận cảm thụ bước chân của chính mình nhưng không có điều gì bất thường. Ngoài ra, Trần Cảnh đã không còn cảm thấy vài loại bản nguyên trong thành Chuyển Luân nữa.

Đột nhiên, Trần Cảnh dừng lại, nhìn âm vụ mờ ảo xung quanh, nói:

- Chúng ta đi lâu như vậy, vẫn luôn bình an vô sự, cuối cùng chuyện cũng đã tới rồi.

- Là cái gì.

Quảng Hàn kiếm đã xuất hiện ở trên tay của Nhan Lạc Nương.

Năm đó, sư phụ của nàng đã chết ở nơi này. Nhan Lạc Nương thậm chí còn không biết thứ gì đã giết chết người.

Du hồn lảng vảng ở bốn phía, thỉnh thoảng phát ra tiếng khóc nức nở, nghẹn ngào cùng với tiếng cười lạnh lẽo. Bọn họ cũng không thêm để ý đến chúng nó bởi vì cả hai chỉ coi đây giống như tiếng kêu của côn trùng ở trong bụi cỏ.

Đột nhiên Trần Cảnh ngẩng đầu nhìn hư không, nói lớn:

- Chúng ta đi ngang qua nơi này, chỉ là khách qua đường, cũng không mạo phạm các hạ. Vì sao lại vây khốn chúng ta?

Hắn vừa nói xong, trong không trung lập tức vang lên tiếng cười lạnh cực kì quỷ dị, khiến người nghe không biết là tiếng cười phát ra từ đâu, ở xa hay gần.

Nhan Lạc Nương tập trung lắng nghe. Nàng nhớ rõ ràng khi xưa sư phụ của mình cũng đột nhiên đứng lại ngừng thần lắng nghe. Mặc dù không biết hoàn cảnh bây giờ có giống ngày trước hay không nhưng nàng vẫn phải cảnh giác. Đột nhiên, hư không truyền đến một giọng nói:

- Dâng lên thần nguyên. Bốn vương có thể tha chết cho các người.

Tà vật này chắc chắn biết rõ bọn họ là thần linh nên mới đòi thần nguyên. Thứ này cũng giống như Nguyên Anh của Đạo gia hay nội đan của linh loại, đều là cội nguồn của pháp lực, không thể thiếu.

Ánh trăng đột nhiên chiếu xuống.

Quảng Hàn kiếm đã ra khỏi vỏ.

Ánh trăng chiếu vào nơi đây tựa hồ cũng bị nhiễm lên một tầng màu đen. Thân hình Nhan Lạc Nương trở nên mờ lung dưới ánh trăng, vừa ẩn hiện đã đột nhiên xuất hiện ở một sườn núi phía xa. Một kiếm đâm ra, du hồn ở sườn núi đằng trước lập tức tan biến.

Trần Cảnh kêu nhẹ một tiếng. Trên người hắn lóe lên thần quang.

Hắn lập tức nhoáng người đến một chỗ khác, dưới chân lại xuất hiện một luồng khói đen vụn vụn.

Khói đen cổ găng giấy giụa, như ngọn lửa muốn bùng lên, quấn quanh chân Trần Cảnh. Lại có tiếng lửa đốt vang lên, mơ hồ còn có cả mùi vị của thịt nướng lan ra. Đây chỉ là ảo giác. Chỉ trong chốc lát, khói đen đã hóa thành ngọn lửa hùng hực rồi nuốt trọn cả người Trần Cảnh.

Nhan Lạc Nương muốn động, lại dừng lại, vì nàng nghe thấy tiếng nói của Trần Cảnh.

Trần Cảnh dẫm lên khói đen chính là Mị Đồng Quỷ vương. Nó vốn là Mị Đồng thú ở trên dương thế. Thân hình vừa nhỏ vừa xấu, là thú ăn thịt. Bề ngoài giống như báo, có cặp răng nanh mọc dài ra bên ngoài, cực kì xấu xí. Nó chỉ có một con mắt nhưng chứa hai cái đồng tử. Dù cho thú vương của bách thú thì cũng phải quỳ xuống nếu thấy nó, lại có tiếng nói mê hoặc người khác. Không biết vì lí do gì nó đi đến cõi âm này, thân thể bị hư thối nhưng hồn phách không những không tan biến mà còn tu thành Quỷ vương.

Con mắt của nó không bị hư thối dù thân xác đã chết, là chỗ để linh hồn của nó bám vào nên mới có thể tồn tại được ở nơi này. Nó nhận ra con mắt của mình càng ngày càng thần diệu. Chỉ cần vài tích tắc đã tạo thành huyền cảnh có thể vây khốn được cả ác quỷ cõi âm và tu sĩ khiến họ không thể thoát ra. Từ đó về sau, nơi này thêm một Mị Đồng Quỷ vương thần bí đáng sợ. Nếu nhìn từ phía xa, có thể thấy có một người mặc áo đen chỉ có một mắt.

Trần Cảnh vốn tinh thông huyền thuật. Chẳng qua huyền pháp này là thần thông bẩm sinh của Mị Đồng Quỷ vương, nhất thời không xem xét kỹ, không để ý nên mới đi nhầm vào bên trong. Trần Cảnh muốn phá vỡ nơi này thì thực sự không dễ vì không gian ở đây hư hư ảo ảo, không chỗ ra tay. Chính vì thế Trần Cảnh mới nói chuyện với nó. Có lẽ qua nhiều năm như vậy mà Mị Đồng Quỷ vương chưa gặp ai có thể phá vỡ huyền thuật của mình nên rất tự tin trả lời. Ngay khi nó vừa nói chuyện, không chỉ Trần Cảnh mà Nhan Lạc Nương cũng phát hiện, chẳng qua là nàng không đâm trúng còn hắc đã chặn lại được khi nó đang né tránh.

Đã qua nhiều năm, Mị Đồng Quỷ Vương còn phát hiện mắt nó còn có một loại pháp thuật khác là lửa U Mị Hồn. Ngọn lửa này khác với tam vị chân hỏa ở chỗ, khi nó xuất hiện sẽ khiến người khác bị mê hoặc, muốn chạm vào. Ngay khi họ chạm vào thì lập tức sẽ bị đốt sạch hồn phách, cực kì âm độc, bá đạo.

Trần Cảnh dẫm lên người Mị Đồng Quỷ vương nên bị ngọn lửa U Mị Hồn này trực tiếp thiêu đốt.

Trong cảm giác của hắn, có một đôi mắt đang đặc ý vui vẻ.

- Ha ha ha. Dù cho người pháp lực cao hơn, có thần thông quảng đại cũng sẽ bị lửa U Mị Hồn đốt cho hồn phi phách tán.

Trần Cảnh vẫn im lặng, để mặc ngọn lửa thiêu đốt. Trước kia, ở thành Bá Lăng, hắn đã từng bị một ngọn lửa điên cuồng nhất, tràn ngập khí tức hủy diệt thiêu đốt nhưng vẫn còn sống. Ngọn lửa đó không nhằm vào hắn nhưng linh hồn của Trần Cảnh cũng bị nó thiêu đốt, như linh hồn của hắn trải qua cuộc tẩy lễ. sau đó lại phải chịu đựng lời nguyền Ác Mộng Vong Hồn quấy nhiễu làm cho linh hồn của hắn đã trở nên cực kì cứng cõi. Làm sao có thể dễ dàng bị thiêu đốt như vậy được.

Mị Đồng Quỷ vương cười lớn. Ngọn lửa càng bốc lên hùng hực. Nhan Lạc Nương cảm thấy tiếng cười của nó cực kì chói tai.

Một lúc sau, đột nhiên Trần Cảnh nói:

- Con mắt này không phải của người à.

Mị Đồng Quỷ vương kinh hãi. Nó không nghĩ tới Trần Cảnh vẫn có thể nói chuyện được. Ngay lúc này, nó cảm thấy đau đớn khắp cả người, còn thân thể Trần Cảnh như bị một tầng nước lạnh bao bọc rồi dập tắt ngọn lửa.

- Đây là cái gì.

Mị Đồng Quỷ Vương hoảng sợ kêu lên.

Trần Cảnh lạnh lùng nói:

- Là sự huyền diệu của nguyên ước chúng sinh. Loại người như người làm sao có thể biết được.

Nhận thức của Trần Cảnh về cách dùng nguyên lực đã thay đổi. Truyền thuyết Đạo tổ có bảo vật là tháp Thiên Địa Huyền Hoàng. Trong đó chứa khí Huyền Hoàng, có thể bảo vệ bản thân khiến cho vạn pháp bất xâm. Tuy rằng nguyên lực chưa chắc đã thần diệu như vậy nhưng cũng không kém bao nhiêu. Chẳng qua nguyên lực dùng bao nhiêu thì mất bấy nhiêu, ngưng tụ không dễ dàng.

Xét cho cùng, Trần Cảnh thi triển pháp thuật vẫn là thiên huyền tượng đá trấn thần pháp. Nhưng hắn dùng một phương thức khác mà thôi. Trong mắt Mị Đồng Quỷ vương lúc này, Trần Cảnh là một vị thần cao lớn, thần quang lóng lánh bao phủ đang dẫm lên người nó.

Trần Cảnh nói:

- Nhờ con mắt này mà người tung hoành nhiều năm, lại không biết sự thật rằng mình cũng chỉ là công cụ của con mắt này mà thôi.

- Người thả ta ra.

Mị Đồng Quỷ Vương hét lên. Thế nhưng áp lực trên người nó càng lúc càng lớn. Nó cảm thấy mình sắp bị nghiền nát rồi, không chỉ riêng con mắt mà còn cả linh hồn nữa.

- Đứng, đứng mà... Mị Đồng Quỷ vương cảm nhận được sát ý của Trần Cảnh. Như thể sát ý đó được ngưng tụ ở trên chín tầng trời, rồi đâm thẳng từ trên đó xỏ xuyên qua trái tim của nó.

Sát ý của Trần Cảnh như chim ưng còn Mị Đồng Quý vương như con thỏ không chỗ chạy trốn trên mặt đất.

- Cầu xin người. Đừng. Ta... ta, ta nguyện ý làm thị linh đi theo người, vĩnh viễn không phản bội, nếu trái lời thề sẽ bị rơi vào địa ngục, trọn đời không được siêu sinh.

Mị Đồng Quý Vương càng nói càng gấp gáp.

- Lời nói của người không có tác dụng, vì mọi thứ của người chỉ để lót đường cho người khác mà thôi.

Trần Cảnh lạnh lùng nói.

- Thượng thần, xin đừng hiểu nhầm, ta vẫn là ta...

Mị Đồng Quý Vương nói.

Trần Cảnh cũng không thêm để ý nữa, ngay lập tức phong ấn nó lại.

Hắn giơ chân, khẽ vươn tay ra, một con mắt đã rơi vào lòng bàn tay.

Con mắt này vô cùng xinh đẹp, nằm yên trong lòng bàn tay của hắn. Trần Cảnh nhìn chăm chú vào một vệt sáng màu xanh ở bên trong nó. Giống như nó không hề bị phong ấn, mà vẫn đang tỉnh táo và nhìn thẳng vào mắt hắn. Ánh mắt này chui vào trong nội tâm của Trần Cảnh. Đường như ánh mắt kia ẩn chứa phép tắc có thể xuyên thấu qua tất cả. Vầng sáng trong mắt Trần Cảnh càng lúc càng sáng, hắn muốn nhìn thấu nó. Nhưng hắn lại chỉ thấy sự thâm thúy vô tận, không thấy đáy.

- Con mắt này...?

Nhan Lạc Nương hỏi.

- Đây là một con mắt thuộc về thời đại hồng hoang. Không biết vì sao nó lại xuất hiện ở nơi này.

Trần Cảnh nói.

- Thời đại hồng hoang? Tại sao lại thế?

Nhan Lạc Nương hỏi.

- Bên trong nó ẩn chứa khí hoang vu chỉ có ở thời đại hồng hoang, cùng loại với đạo ý Tiên Thiên.

Trần Cảnh trả lời.

- Tiên Thiên? Hoang vu? Nếu là Tiên Thiên thì tại sao lại lưu lạc đến nơi đây.

Nhan Lạc Nương hoảng sợ hỏi.

Trần Cảnh vẫn đang nhìn con mắt ở trong lòng bàn tay. Nó như đang dung nhập vào tay hắn, lại như đang sinh trưởng luôn tại chỗ.

- Lúc trước, Mị Đồng thú chiếm được vật này. Đáng tiếc, ta không thể nhìn thấy quá trình này, cũng không thể biết được tại sao nó lại đến Âm giới.

Trần Cảnh nói.

Đột nhiên, hai tay hắn chập lại, con mắt cũng biến mất. Trần Cảnh nói:

- Chúng ta đi tiếp thôi.

Hắn biết rằng bên trong con mắt kia còn ẩn chứa một ý thức khác. Nếu không phải đang bận chuyện thì Trần Cảnh rất muốn luyện hóa ý thức kia, vì dù sao lưu lại cũng là một tai họa.

Hắn nhìn trời đất bốn phía đã thay đổi. Nơi đây căn bản cũng không có sườn núi nào cả, mà là một cái khe núi, trong đó có dòng suối nhỏ. Bọn họ tiếp tục đi về phía trước, không gặp bất cứ trở ngại nữa. Mặc dù Trần Cảnh cũng không lộ ra khí tức thần linh dương thế trên người hắn cực kì bài xích với chốn cõi âm này. Nên dù ở xa Quỷ vương cũng có thể cảm nhận được khí tức thần thánh mãnh liệt ở trên người hắn mà tránh đi.

Hai người đi về phía trước một đoạn đường không rõ xa gần thế nào, rốt cuộc đã nhìn thấy một dòng sông. Nước sông đỏ đậm như máu, sóng ngầm ở dưới vỗ mạnh vào hai bên bờ tạo thành bọt trắng xóa.

Hai người đứng ở bên cạnh bờ Huyết Hà, lại không hề ngửi thấy mùi máu tươi, cũng không nghe thấy âm thanh gì cả. Giống như cảnh vật trước mắt là ảo giác không thuộc về thế giới này.

- Đây là U Minh Huyết Hà?

Nhan Lạc Nương hỏi.

Trần Cảnh lại im lặng.

Nhan Lạc Nương nói tiếp:

- Một dòng Huyết Hà sinh ra ở chốn U Minh, hấp thu hết tà khí trong thiên hạ.

- Có lẽ ta đã tới nơi đây.

Đột nhiên Trần Cảnh nói.

Nhan Lạc Nương quay đầu lại, nhìn Trần Cảnh. Hắn vẫn đang nhìn Huyết Hà, không hề nhúc nhích. Một lúc sau, hắn nói:

- Đúng thế, chắc chắn ta đã tới nơi đây. Lúc đó ta đi theo lão kiếm khách.

- Lúc nào?

Nhan Lạc Nương có chút khó tin, hỏi tiếp.

- Rất lâu về trước...

Hình ảnh xuất hiện trong đầu Trần Cảnh, nhưng hắn lại không thể tập trung. Hắn nhắm mắt cố nghĩ lại nhưng càng cố thì càng mơ hồ. Đột nhiên Nhan Lạc Nương nói:

- Ồ, bông hoa kia thật đẹp.

Trần Cảnh mở to mắt. Hắn nhìn thấy ở Huyết Hà phía xa có một bông hoa màu đỏ tươi. Cánh hoa như máu, giống màu nước sông nên ánh mắt bọn họ bị dòng Huyết Hà thu hút, nhất thời đã không chú ý tới.

Ngay khi Trần Cảnh nhìn thấy bông hoa, trong đầu hắn lập tức vang lên một câu nói. Hắn không nhận nổi, thì thào:

- Khi nào hoa nở ở hai bên bờ Huyết Hà, chính là lúc nàng sống lại.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 53: U Hồn

oOo

- Ngài vừa nói gì? Ai sống lại?

Nhan Lạc Nương nghe Trần Cảnh nói vậy bèn kinh ngạc hỏi. Nàng không hiểu tại sao hăn lại đột nhiên nói như vậy.

Nàng cảm thấy khí tức trên người Trần Cảnh không ổn, lúc mạnh lúc yếu.

- Ngài nhớ lại được điều gì sao?

Nhan Lạc Nương hỏi.

Trần Cảnh chậm rãi đi đến bên cạnh khóm hoa ở gần bên bờ Huyết Hà. Hăn nói:

- Ta nhớ lại rất nhiều chuyện, nhiều đến mức ta cũng không biết phải hiểu như nào nữa.

Nhan Lạc Nương chưa từng nghe thấy Trần Cảnh nói như vậy bao giờ. Ban đầu, nàng chỉ là một cô bé đánh cá còn Trần Cảnh là Hà Bá, trong lòng của nàng, hăn lúc nào cũng rất thanh lãnh, tự tin.

Đột nhiên, Trần Cảnh ôm đầu, ngồi xuống. Rất nhiều hình ảnh lộn xộn xuất hiện trong đầu hăn. Thời không khác nhau, trí nhớ khác nhau tạo thành một mớ hỗn loạn. Có lúc hăn đang đi theo lão kiếm khách chu du khắp nơi trong thiên địa, sau đó hăn tu luyện một mình, rồi lại có âm thanh tế tỵ của

phàm nhân vang lên. Mọi thứ đan xen vào nhau, như một cái đầm nước đục ngầu đang sôi trào nhưng lại không có chỗ để thoát nên chỉ có thể cuộn cuộn trong đầu Trần Cảnh.

Cuối cùng mọi thứ cũng dừng lại, hóa thành một ông lão đứng bên bờ sông. Ông ta đang nhìn sóng nước cuộn cuộn của Huyết Hà. Một đám khói đen bị gió thổi bay về phía lão. Nó bay chậm rãi, nhẹ nhàng. Ngay khi khói đen sắp chạm vào quần áo của lão thì ông ta quay lại, giơ tay bắt lấy nó. Khói đen điên cuồng giãy giụa trong tay lão, như muốn thoát đi, đồng thời trong đó còn vang lên tiếng kêu hoảng sợ.

Lão chỉ nhìn đám khói đen, cũng không để nó biến mất. Qua một lúc lâu sau, ông ta như thất thần, rồi đột nhiên nắm bắt một mình:

- Người đã muốn chiếm thân thể của ta, vậy thì ta sẽ tạo ra một cái thân thể mới cho người.

Ngay lập tức, lão giơ tay chụp vào giữa hư không. Trong Huyết Hà lập tức xuất hiện một con quái vật giống cá mà không phải cá bị lão chụp vào trong tay. Nó điên cuồng giãy giụa, ông lão chỉ vung tay lên, ngay lập tức da thịt trên mình con cá bị lóc xuống, lơ lửng giữa không trung. Lão lại chụp một phát vào hư không, xương cốt đột nhiên xuất hiện. Tất cả xương cốt đều không giống nhau, màu sắc cũng khác biệt, cuối cùng tạo thành khung xương hình người. Lão lại tiếp tục vẽ một đạo ấn phù huyền ảo ở trên trán của khung xương, nó lập tức đứng bất động trên mặt đất. Lão đắp thịt của quái vật kia lên khung xương. Cuối cùng dung hợp mọi thứ vào nhau tạo thành một đứa bé tầm bảy tám tuổi.

Trần Cảnh nhìn đến đây đã đoán ra được điều gì đó, hẳn có chút bối rối. Ngay sau đó, lão cầm lấy u hồn trong tay vỗ vào trán của đứa bé.

Đau đớn khiến toàn thân đứa bé run lên.

Bây giờ Trần Cảnh vẫn có thể cảm nhận được sự đau đớn này. Cảm giác toàn thân đau nhức khi thân thể mới hình thành. Đứa bé kia chính là hắn. Trần Cảnh là do ông lão dùng xương khô trong điện Chuyển Luân và da thịt của quái vật trong Huyết Hà tạo thành. Cuối cùng hắn cũng biết thân thể của mình, cũng hiểu rõ lý do tại sao bản thân lại không có ký ức khi mới sinh.

- Hóa ra ta chỉ là một đám u hồn trong thành Chuyển Luân nơi cõi âm này mà thôi.

Lão nói với đứa bé:

- Khi người quay lại nơi này, hãy buông tay dốc hết tất cả đánh cược một lần đi. Trở thành một đám u hồn phiêu lãng bên bờ Huyết Hà hay tiêu dao nơi chín tầng trời đều do chính bản thân người cả.

Dứt lời, ông ta điểm một cái vào mi tâm đứa bé. Ánh sáng chói lóa như có hàng ngàn phù chú pháp văn chui vào trong mi tâm, rồi lại biến mất không thấy gì nữa. Từ đó, đứa bé đi theo sau ông lão chu du khắp thiên hạ.

- Hóa ra, bờ Huyết Hà này chính là nơi khởi đầu của sinh mạng ta.

Trần Cảnh đứng lên.

Hắn nhìn về phía hai bờ sông Huyết Hà. Những khóm hoa màu đỏ sẫm mọc liên miên bất tận hai bên bờ sông. Nụ nụ hoa chớm nở, chỉ có hoa mà không có lá.

Nhan Lạc Nương thấy Trần Cảnh có vẻ đã bình tĩnh lại. Nàng không biết hắn vừa trải qua những gì. Một lúc sau, Trần Cảnh đột nhiên nói, giọng điệu đã thêm vài phần khác lạ.

- Ngôi sao hôm trước đã không phải ngày hôm trước. Chợt quay đầu lại, thân đã qua trăm năm.

Nhan Lạc Nương không biết tại sao lại cảm thấy Trần Cảnh dường như đã có thay đổi. Hắn vẫn như xưa nhưng lại không phải vậy. Trong giọng nói của hắn có thêm một chút hương vị khác nhưng nàng không thể diễn tả được.

- Ngài làm sao vậy?

Nhan Lạc Nương hỏi.

- Không sao cả.

Trần Cảnh nói.

- Ta đang suy nghĩ cô có phải là Tuyền Âm ngày xưa hay không? Ta đang suy nghĩ liệu nơi này có nguy hiểm gì đang chờ ta? Ta đang suy nghĩ ta phải đi tiếp trên đường đời sau này như thế nào?

- Ta đương nhiên không phải tổ sư. Ta là Nhan Lạc Nương ở thôn Hà Tiên. Từ nhỏ đã cùng phụ thân đánh cá kiếm sống. Tuy ta không biết Tuyền Âm tổ sư còn sống hay không nhưng ta tuyệt đối là chính ta.

Nhan Lạc Nương nói.

Trần Cảnh lại im lặng.

Nhan Lạc Nương chậm rãi đi đến bên cạnh bờ Huyết Hà. Nàng ngồi xổm xuống, đưa tay sờ những khóm hoa, nói:

- Hoa này không biết tên gọi là gì? Chỉ thấy cánh hoa không thấy lá.

Trần Cảnh vẫn im lặng. Nhan Lạc Nương khó hiểu, quay đầu lại thì chỉ thấy hắn đang sờ sờ, ngẩng đầu nhìn bầu trời âm u.

Trong thành Chuyển Luân, bầu trời vốn luôn tối đen nên hai người đều không biết bọn họ còn đang ở bên trong thành hay không. Nếu là có mà

nói, thì dòng Huyết Hà này đã chảy xuyên qua thành Chuyển Luân.

Nhan Lạc Nương cũng ngẩng đầu lên nhìn trời. Một vầng sáng như vầng nước không biết đã xuất hiện từ lúc nào. Tuy nó ảm đạm nhưng nếu so với nền trời tối đen thì đây giống như cái khay ngọc. Nàng không biết nó đã xuất hiện ở đây từ trước nhưng do nàng không để ý hay là mới xuất hiện.

- Đó là cái gì?

Nhan Lạc Nương hỏi.

Trần Cảnh lắc đầu. Hắn chỉ biết chắc chắn rằng vầng sáng đó không phải tới từ dương thế, nhưng lại không biết nguồn gốc của nó. Trực giác nói cho hắn biết bên trong nơi đó không phải vùng đất lành.

Vầng sáng không lớn, bên trong vầng sáng như nước dường như còn đang chuyển biến.

Đột nhiên Trần Cảnh nói:

- Ta vốn chỉ là một đám u hồn ở Huyết Hà. Bởi vọng tưởng đoạt xá thân thể của lão kiếm khách nên bị bắt. Ông ấy đã dùng tro cốt trong thành Chuyển Luân và thịt Tu La trong Huyết Hà tạo thành thân thể của ta. Tuy rằng thân thể đó đã hư thối và dung nhập vào trong tượng đá. Nhưng đối với ta thì ân tình của lão kiếm khách vẫn rất lớn. Ông ấy cho ta một thân thể để có thể chu du trong thiên địa. Ông khai linh, khai tuệ để một u hồn u mê không biết gì, chỉ hành động theo bản năng thành một người bình thường.

Nhan Lạc Nương nghe, rồi nhìn Trần Cảnh. Tiếng nói của hắn rất bình tĩnh nhưng nàng lại cảm thấy tâm tình của hắn đang chấn động.

Trần Cảnh ngừng lại một chút rồi đột nhiên lớn tiếng nói:

- Chính vì thế, bất kể giá nào thì ta đều phải cảm tạ ông. Chính ông ta đã cho ta cơ hội để trải nghiệm cuộc sống, nên dù ông ấy có gieo xuống bất kì thứ gì vào trong hồn phách của bản thân thì ta đều phải trả lại ân tình này.

Lúc đầu tiếng nói của Trần Cảnh rất lớn, nhưng đến cuối cùng thì gần như đang la to lên, như muốn đem mọi cảm xúc giấu trong lòng bộc phát ra bên ngoài.

- Thoáng qua trước mắt, thoáng qua trước mắt, mọi thứ đã bất đồng ...

Trần Cảnh nói câu trước rất to nhưng câu sau lại như đang lẩm bẩm.

Nhan Lạc Nương không hiểu tại sao hắt lại như thế, nên vội vàng hỏi:

- Sẽ xảy ra chuyện gì hay sao?

Dứt lời nàng cũng nhìn lên bầu trời, nhìn xem bốn phía, chỉ thấy bao la rộng lớn, ngoại trừ bọn họ thì không có ai khác.

- Sẽ xảy ra. Nơi đây sẽ xảy ra sự kiện trọng đại nhất một nghìn năm qua.

Trần Cảnh nói.

- Chẳng lẽ nó còn lớn hơn cả việc Thiên đình Linh Tiêu bảo điện xuất hiện trên hậu thế?

Nhan Lạc Nương chăm chú hỏi. Nàng cũng không quá tin tưởng nơi này sẽ có đại sự phát sinh.

- Ngàn năm trước, thần tiên một đêm biến mất, ngàn năm sau có thể lại chỉ trong một đêm xuất hiện trên thế gian.

Trần Cảnh ngẩng đầu nhìn trời, nói.

- Vậy sao chúng ta không rời khỏi nơi này, hoặc tránh đi cũng được. Ngài trở về thần vực, ta quay lại cung Quảng Hàn thì sợ gì thiên địa thay đổi.

Nhan Lạc Nương hỏi.

- Không tránh được. Năm đó, ta được lão kiếm khách cải tạo thân hình rời khỏi nơi đây, đã định trước sẽ có một ngày như vậy. Nếu như ta chết đi thì sẽ không có chuyện gì xảy ra, nhưng ta còn sống nên không thể tránh. Nếu như ta đoán không sai, cô cũng không tránh được.

Trần Cảnh nói.

- Ta?

Nhan Lạc Nương nghi hoặc.

- Cô là cung chủ cung Quảng Hàn, truyền thừa từ Quảng Hàn kiếm.

Trần Cảnh nói.

Nhan Lạc Nương cực kì khó hiểu nhìn Trần Cảnh, nói:

- Đúng thế, nhưng thì sẽ xảy ra chuyện gì?

- Cô đã nghe việc về chủng thần chưa?

Trần Cảnh hỏi.

- Nghe rồi, nhưng chủng thần thật sự tồn tại sao? Bây giờ, chúng ta cũng không thể phát hiện trong thân thể mình có che dấu cái gì cả.

Nhan Lạc Nương nói.

Trần Cảnh có vẻ đã bình tĩnh trở lại. Hắn nói:

- Bọn họ đã từng là những người cường đại nhất trong thiên địa này. Tất cả pháp môn tu hành hiện nay của chúng ta bây giờ đều là do bọn họ truyền thừa. Các loại pháp bảo mạnh mẽ bây giờ đều do bọn họ tế luyện. Bọn họ từng tranh đấu cùng trời, thành lập nên các môn phái và thế gia. Bọn họ thành lập các loại trật tự trên thế gian. Bây giờ tuy không ai nhìn thấy nhưng khắp nơi đều có dấu vết của bọn họ. Có lẽ, bất cứ ai tu luyện pháp môn và thần thông, kế thừa linh bảo của bọn họ đều vô tình bị chúng thần.

Nhan Lạc Nương giờ Quảng Hàn kiểm đem trong tay lên, nhìn thật kĩ một lúc rồi nói:

- Ta thật sự chỉ là một cô bé theo cha đánh cá trên sông. Tuyệt đối không thể bị chúng thần.

Nàng như đang nói cho chính mình nghe, hay là đang nói với Quảng Hàn kiểm trong tay.

Trần Cảnh không nói thêm gì nữa. Hắn có thể khẳng định nhất định Tử Vi đại đế phát hiện thứ giống như mâm ngọc này trên bầu trời nên mới có buổi tiệc trong cung Tử Vi. Ông ta chắc chắn biết nhiều thứ hơn so với chính mình. Nếu như thế, các đại đế khác chắc hẳn cũng đều biết việc này.

Hai người cứ đi chậm rãi dọc theo bờ Huyết Hà. Bọn họ cứ đi rất tùy ý chứ không hề có mục đích gì.

Bọt nước trong dòng Huyết Hà bắn lên tung tóe. Nhìn qua chẳng những có sóng ngầm mãnh liệt, lại di chuyển rất nhanh nhưng không gây ra tiếng động gì cả. Nước sông như máu, lại không có chút mùi máu nào.

Thỉnh thoảng có quái ngư lướt sóng bơi đi. Nhưng không có con nào nhảy khỏi mặt nước.

Không gian nơi này tối đen. Chỉ duy nhất có ánh đỏ mờ ở bên cạnh dòng Huyết Hà và vầng sáng nhàn nhạt của mâm ngọc trên bầu trời.

Trần Cảnh và Nhan Lạc Nương bước đi chậm rãi bên dòng Huyết Hà, để cho tâm trạng bình tĩnh trở lại hoặc cũng có thể đang chờ đợi đến ngày đó.

Trần Cảnh không biết mâm ngọc trên trời là gì nhưng trực giác mách bảo hẳn rằng căn nguyên của mọi chuyện đều ở trong đó.

Đột nhiên Trần Cảnh dừng lại, bàn tay vừa lật thì một chiếc đèn màu xanh đã ở trên tay của hắn. Trần Cảnh nói với Nhan Lạc Nương:

- Chút nữa thì quên, chiếc đèn này là của cung Quảng Hàn nên cô hãy cất kĩ đi.

Chiếc đèn này Nhan Lạc Nương đã đưa cho hắn ở bảy mươi năm trước. Khi đó, nàng không thể đi vào Linh Tiêu bảo điện để giúp hắn nên đã cho mượn chiếc đèn này. Bây giờ Trần Cảnh đã trả lại, nàng tất nhiên sẽ nhận. Nàng nói:

- Chiếc đèn màu xanh này cũng không phải đồ vật của cung Quảng Hàn. Nghe nói sư tổ lấy nó từ điện Tổ Vu. Sư phụ và các vị sư huynh sư tỷ cũng không thể tế luyện, chỉ là ngay khi ta mới vào cung Quảng Hàn thì nó lại câu thông. Thật sự là kỳ quái.

Nàng cầm lấy đèn Lưu Ly Định Hồn, nâng lên nó rồi nhìn chăm chú. Trần Cảnh nhìn nàng, như có điều muốn nói nhưng cuối cùng lại thôi.

Hai người đứng im một lúc lâu bên dòng Huyết Hà này. Trong tâm niệm Trần Cảnh có chút xúc động, tại một nơi mà thiên địa sắp xảy ra biến động. Hắn quyết định dung hợp mọi thứ của bản thân một lần, cũng thuận tiện tế luyện con mắt kia. Hắn ngồi xuống bên cạnh bờ Huyết Hà. Sóng của dòng Huyết Hà đánh đến bên cạnh hắn. Hai bên người mọc đầy hoa đỏ kéo dài đến tận chân trời. Nhan Lạc Nương cũng ngồi xuống bên cạnh hắn, nâng lên chiếc đèn và nhìn chăm chú. Ánh mắt của nàng rất phức tạp như đang nghĩ tới chuyện gì đó.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 54: Bên Bờ Huyết Hà Luyện Thần Thông

oOo

Từ sau khi yêu trong thiên hạ lần lượt hóa hình, trời đất này không còn bình tĩnh nữa. Hoặc có thể nói, kỳ thật trong thế giới này vẫn luôn âm thầm dậy sóng, chưa từng có lúc bình tĩnh. Thế nhưng đối với thế giới này, bình tĩnh hay hỗn loạn đều chẳng có gì đáng kể.

Những ngày này, thiên hạ nhìn như an bình nhưng lại có một loại cảm giác bị đè nén áp bức, tựa như là đêm trước khi mưa gió nổi lên. Cảm giác giống như đang đợi cái gì đó, lại không biết đó là gì, biết sẽ có đại sự phát sinh nhưng đến cùng phát sinh cái gì thì không nói nổi.

Vài ngày trước, Nguyên Ma từng chiến đấu với thần tướng của Tử Vi đại đế đã biến mất. Trận đại chiến kia có thể xem như một trận kịch liệt nhất từ khi Thiên đình lục đế xưng đế tới nay. Nghe nói thần tướng của cả sáu đại đế đều tham dự, mặc dù không lên một lượt, lại có một lần vây quanh Nguyên Ma mười dặm trong hư không trên chín tầng trời. Trong phạm vi trăm dặm này, mỗi thần tướng đều đã đấu cùng Nguyên Ma. Tuy chỉ vừa đụng đã chạy, nhưng cũng đủ để nhìn ra Nguyên Ma kia cường đại. Trong đó tự nhiên có người pháp lực thần thông không đủ, vừa đụng với Nguyên Ma đã lập tức phân ra thắng bại. Mặc dù không chết nhưng lại âm đạm thất sắc, chỉ có thể làm nền.

Có chuyện tốt là nhờ đó mà gom thần tướng bên dưới lục đế lại cùng một chỗ, để xếp hạng thiên hạ thập đại nhất phẩm thần tướng. Ngoài nhất phẩm

còn có nhị phẩm thần tướng. Không có phẩm thì gọi là Thiên đình thần tướng.

Trong thiên hạ cũng còn có tu sĩ không vào Thiên đình. Năm gần đây, có phương trượng Độ Trần tự thanh danh nổi lên. Độ Trần tự này vốn chỉ là một ngôi chùa nhỏ, danh tiếng không ra khỏi một châu Hắc Diệu. Mà sở dĩ nổi danh ở châu Hắc Diệu là bởi vì năm đó có Mộc Chân. Hiện tại mọi người chỉ biết Mộc Chân, lại ít có người biết Mộc Chân ban đầu tu hành tại Độ Trần tự.

Độ Trần tự sở dĩ nổi tiếng lần nữa là bởi vì phương trượng Độ Trần tự trong một lần hành tẩu giữa hậu thế gặp được Mộc Chân. Nghe đồn hai người luận đạo một đêm không rõ thắng thua, đấu pháp mấy canh giờ cũng bất phân thắng bại. Phương trượng Độ Trần tự cứ như vậy nổi danh. Mọi người hưng phấn bàn về pháp lực và thần thông của vị phương trượng Độ Trần tự này, lại bàn về vị phương trượng này thật ra từng là sư đệ của Mộc Chân, nhưng không ai biết vị này năm đó sau khi sư phụ mất và sư huynh rời núi, đã một thân một mình chấp nhất giữ vững Độ Trần tự, rồi một thân một mình tu hành, lại có pháp lực thần thông không thua Mộc Chân. Người không có đại nghị lực, đại ngộ tính thì khó có thành tựu như vậy.

* * *

La Phù, tuyết vẫn bay như xưa.

Gió lạnh thấu xương cuộn xoáy trên đỉnh La Phù, kết thành tia chui vào trong cơ thể người.

Trên đỉnh núi, Ly Trần khoanh chân ngồi trong gió tuyết. Trên đùi là một thanh trường kiếm trắng như tuyết. Dưới thân, núi đã kết thành băng. Một mỏm đá kỳ quái nổi lên, trên có chỗ hổng, trên lỗ hổng để một cái hồ lô phong cách cổ xưa.

Từng bông tuyết chậm chậm rơi xuống, dừng ở trên người Ly Trần, chảy xuống. Ly Trần sớm đã là một pho tượng băng rồi, không cảm giác được tia sinh cơ nào cả. Một đụn bông tuyết ở cách nàng không xa hóa thành một người khoác áo bào đen, là vu yêu Tuyết nhi. Qua hồi lâu, nàng ta lại hóa thành bông tuyết, tan biến vào hư không.

* * *

Trong núi Phương Thốn, có một người tiên phong đạo cốt ngồi đó dạy học. Bên dưới là hơn mười đệ tử ngồi ngay ngắn.

Có đệ tử hỏi:

- Sư phụ, thế gian đồn có ngàn năm chủng thần, sẽ có một ngày trở về, điều này có thật hay không?

Trên đài cao, người tiên phong đạo cốt nói:

- Các con cứ làm tốt bài học mỗi ngày, núi Phương Thốn dù chưa thể siêu thoát ngoài hậu thế nhưng cũng không dính hồng trần. Chủng thần cùng các con không quan hệ. Nếu như có ai rời núi, lúc kiếp đến mới biết sinh tử không do mình, thì ghi nhớ, vật định tĩnh tâm tu hành.

Ông lão nói xong liền nhắm mắt không nói nữa. Mà các đệ tử bên dưới tuy mỗi người đều nhìn như lặng yên phục tùng, nhưng vẫn có người đang nghĩ:

- Kiếp cùng cơ (kiếp nạn và cơ duyên) từ trước đến nay đều cùng đến. Có kiếp chính là có cơ duyên. Người tu hành chúng ta há lại vì sợ kiếp số mà an tọa trong động thiên.

Những đệ tử này nghĩ, sau khi mình rời núi nhất định sẽ bắt được cơ duyên, có được đại thần thông. Nhưng còn việc có thể mất đi thứ mình gìn giữ không muốn mất thì lại đều đề lại không nghĩ tới.

* * *

Bên cạnh Huyết Hà, Trần Cảnh tĩnh tọa bất động. Cạnh đó là Nhan Lạc Nương đang cầm ngọn đèn xanh nhưng trong lòng lại giống như bọt sóng cuộn cuộn bên trong Huyết Hà. Ngay khi Trần Cảnh trả lại đèn cho nàng, nàng đột nhiên nghĩ tới một chuyện đáng sợ. Có lẽ nàng không phải tổ sư Tuyền Âm chuyển thế, nhưng lại có liên hệ kỳ lạ với ngọn đèn kia.

Trong cung Quảng Hàn có nhiều sư huynh sư tỷ như vậy, lại không thể khiến ngọn đèn này có gì khác lạ. Chỉ có nàng vừa vào cung Quảng Hàn, đèn này liền ẩn hiện lửa xanh.

Nhan Lạc Nương càng nghĩ càng cảm thấy lời đồn về chủng thần kia đáng sợ, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ ta cũng bị chủng thần rồi?". Vốn nàng một mực tin rằng mình không thể bị chủng thần, nhưng giờ lại không xác định nổi. Xét đến cùng, nàng tuy kiên nghị, ương ngạnh, có tính cách kiên cường bất khuất của một cô gái sông nước, nhưng nghĩ đến những đại thần thông trong truyền thuyết kia, trong lòng liền trống vắng, không nắm chắc, như chẳng có sức lực nào. Khi còn là phạm nhân, nàng chỉ cảm thấy những tiên nhân cười mây cười gió kia tiêu dao đến mức khiến người ta say mê, chứ không hề cảm thấy e ngại. Hiện tại nàng cũng tu hành, pháp lực càng cao, càng cảm giác những nhân vật trong thần thoại kia là đáng sợ và cường đại đến cỡ nào.

Biết càng nhiều, lại càng cảm thấy đáng sợ với thế giới này.

Nhan Lạc Nương đột nhiên đứng dậy, ném ngọn đèn trong tay vào Huyết Hà. Ngọn đèn tỏa ra một tầng sáng xanh nhàn nhạt xung quanh, vẽ một đường vòng cung trên không rồi rơi xuống mặt nước, sau đó nhanh chóng chìm xuống, bị Huyết Hà nuốt hết.

Nhan Lạc Nương ném đèn vào Huyết Hà, đứng hồi lâu liền ngồi xuống, đặt Quảng Hàn kiếm lên đầu gối, ngồi xếp bằng, nhắm mắt, nhập định.

Đèn xanh rơi vào trong Huyết Hà, bị sóng nước cuốn qua liền biến mất.

* * *

Người khác nhìn Huyết Hà chỉ cảm thấy đây là một con sông máu chảy xiết, nhưng lại không biết nó đã tự thành thế giới, là một trong lục đạo, gọi là Tu La đạo.

Thế giới Tu La đạo không giống với âm phủ hay dương thế. Nó có màu đỏ như máu, máu nhuộm trời, trên bầu trời quanh năm đều là mây máu cuộn cuộn. Ngày hôm nay, từ bầu trời mây máu kia đột nhiên rơi xuống một chiếc đèn xanh. Đèn xanh xuất hiện lập tức dẫn vô số Tu La bay vọt lên, tranh đoạt lẫn nhau, lại không có một Tu La nào có thể mang đèn xanh đi.

Mà Tu La trên bầu trời như đàn chim bay múa. Một ngọn đèn xanh giống như là đồ ăn, bất kỳ kẻ nào chiếm được thì ngay sau đó đều sẽ bị vây giết. Trên đèn xanh kia tỏa ra một tầng hào quang xanh nhạt, giống như hấp dẫn trí mạng, dụ hoặc đám Tu La trong Tu La giới như thiêu thân lao lửa mà chém giết cướp đoạt.

Trên bầu trời, không ngừng có Tu La chết đi, lại không ngừng có Tu La từ mặt đất đỏ sậm bay vút lên.

Tu La trong Tu La giới vốn trời sinh tính lạnh lùng tàn nhẫn. Bọn chúng tuy cũng là sinh linh có trí tuệ, nhưng không giống nhân loại, khi vừa ra đời nhỏ yếu không chịu nổi, mà vừa ra đời đã có thể dùng móng vuốt cứng rắn xé rách đồng loại, nuốt vào tất cả những sinh linh có thể ăn được ở xung quanh.

Bản thân Tu La cũng không sinh sản, tất cả Tu La đều là từ thế giới Tu La thai nghén ra. Chỉ có những Tu La hóa hình mới có thể sinh đẻ. Cho nên, Tu La giới này có hai loại Tu La. Một loại do trời đất thai nghén ra, một loại khác là do Tu La kết hợp sinh ra. Qua vô số năm, bên trong Tu La

giới cũng chậm chậm tạo thành từng thế lực. Tiểu thế lực đương nhiên là vô số kể, nhưng đỉnh cao nhất, được toàn bộ Tu La bên trong Tu La giới biết tới thì có bát bộ (tám chỗ, tám loại), phân đà ở tám phương.

Trên bầu trời tranh đấu cực kỳ kịch liệt, không ngừng có Tu La chết đi. Đột nhiên, một bàn tay từ trong hư không thò ra. Bàn tay trắng bóng, mềm mại như không xương, cổ tay nhỏ nhắn. Bàn tay vừa xuất hiện đã nắm lấy đèn xanh. Ngọn đèn rơi vào tay ngọc, hào quang xanh lập tức tắt ngóm.

Cánh tay xuất hiện sau bàn tay, tiếp đó tới một thân người mặc một bộ áo bào màu máu rộng thùng thình. Một cô gái sắc mặt lạnh lùng hiện ra từ trong hư vô. Nàng này vừa xuất hiện, đám Tu La còn đang tranh đấu không ngớt lập tức tản hết ra xa. Bọn chúng đương nhiên nhận ra người vừa đột nhiên xuất hiện. Chỉ cần Tu La giới chủ vừa xuất hiện, Tu La trong thế giới Tu La liền biết, bởi vì Tu La giới chủ làm cho bọn chúng kính sợ từ trong lòng. Đó chính là giới chủ Tu La giới.

Tu La giới chủ bắt được đèn xanh, chỉ trầm mặc nhìn lên. Đối với mỗi Tu La trong Tu La giới, Tu La giới chủ là một truyền thuyết. Tuy rằng mỗi Tu La đều biết có một vị giới chủ, nhưng lại chẳng mấy kẻ gặp được. Tu La giới chủ thần thông đến thế nào, càng ít kẻ biết. Chẳng qua có một câu, Tu La giới chủ thần thông đệ nhất.

Đột nhiên, có một người từ hư không hiện ra, ngay phía trước Tu La giới chủ. Đó là một người tuổi còn trẻ, mặc một thân áo trắng, nhìn qua anh tuấn mà tà dị. Chỉ thấy người này khom mình, chắp tay hành lễ, nói:

- Bái kiến giới chủ.

Tu La giới chủ như là bị người này quấy rầy, lạnh lùng nhìn y một cái, lại như là nhìn không khí, rồi quay người lại, tà váy đỏ phất lên, liền chìm vào hư không, biến mất. Người áo trắng tà dị biến sắc, há miệng, phát ra tiếng gầm nhẹ tức giận. Y chính là kẻ thuộc cao tầng của một trong tám thế lực

lớn nhất Tu La giới. Ánh mắt coi thường của Tu La giới chủ khiến y thương tổn thật sâu. Tới cảnh giới của y, loại uy áp tự nhiên từ trên người Tu La giới chủ đã cực nhật rồi.

Tu La giới chủ trực tiếp trở về Tu La điện. Đối với nàng mà nói, trong Tu La giới chẳng có ai đáng để nàng liếc mắt nhìn nhiều.

Cũng từ lần này đã chôn xuống mầm họa, dẫn đến về sau phát sinh chuyện bát bộ Tu La vây công Tu La điện.

* * *

Trần Cảnh ngồi một mình tại Huyết Hà, nhập định, tĩnh tâm.

Hắn dùng tâm thuần tĩnh để cảm nhận và nhớ lại tất cả những chuyện mình đã trải qua. Những pháp lý đạo niệm chưa thông hiểu, hắn để riêng qua một bên, chỉ muốn thấu hiểu những pháp lý đạo niệm đã quen thuộc trong lòng. Bất luận pháp thuật thần thông gì, đều chỉ sau khi hiểu rõ mới có thể trực tiếp phát huy ra uy lực lớn nhất.

Hắn từ điểm xuất phát mà lý giải một lần nữa.

Kiểm quyết không biết tên học theo lão kiếm khách chậm rãi hiện lên trong lòng hắn, hóa thành một người đứng đó diễn luyện kiếm pháp. Từng chiêu từng thức, hoặc chậm hoặc nhanh, hoặc ổn trọng hoặc quỷ dị.

Phương pháp luyện khí học từ núi Thiên La hóa thành một người lẳng lẳng ngồi đả tọa luyện khí. Những điển tịch từng xem lại hóa thành từng người nghiêm túc xem kỹ từng chữ từng câu. Phù Du kiếm kinh hóa thành một đạo nhân ngồi đó tế kiếm.

Từng cái sở học sau khi rời khỏi Thiên La cũng hiển hóa, hóa thành một đám người linh ngộ lại lần nữa.

Tế Kiếm tâm kinh của La Phù, Thiên Yêu Hóa Hình thiên của yêu tộc, Thần Du Tinh Không quyết của núi Phương Thốn. Những thứ này đều là pháp môn tu hành thế gian khó gặp.

Trần Cảnh lại một lần nữa thể ngộ. Đến hôm nay, hắn nhìn những sở học này đã có đạo ý riêng của mình, càng lý giải được nhiều thêm. Vốn hắn cho là mình đã hiểu hoàn toàn, lại phát hiện hóa ra còn có một mảnh trời đất khác.

Đột nhiên, trong hư không tối đen có một người mặc đồ đen im ắng xuất hiện. Y phục trên thân người này không giống như quần áo mà như là thân thể của người này, hòa làm một thể. Người này vừa sải bước ra, thân hình lóe lên đã xuất hiện ở phía trên không của Trần Cảnh, sau đó ngồi xếp bằng xuống, hóa thành một đám mây đen tỏa ra sắc đen nhàn nhạt.

Hào quang nhàn nhạt kia chụp lấy Trần Cảnh. Người tới chính là nguyên ma thứ hai của Trần Cảnh.

Trong hào quang, một con bướm lóe lên, chui vào thân thể Trần Cảnh.

Mê Thiên kiếm điệp trở lại trong đan điền của Trần Cảnh, hắn liền bắt đầu thể ngộ thần thông bốn mạng của Mê Thiên điệp, mê huyền cùng thể giới đen trắng. Mê huyền là năng lực làm người ta sinh ra ảo giác trong nháy mắt của Mê Thiên điệp, còn thể giới đen trắng thì là nhìn thấu ảo giác. Hai loại năng lực này đương nhiên chẳng qua là năng lực lúc ban đầu, lúc này đã sớm gia tăng rồi. Chẳng qua là Trần Cảnh theo chỗ sâu nhất trong Mê Thiên điệp để cảm thụ.

Cuối cùng chính là Trục Lăng quan, bia thần Ti Vũ, cùng Thiên Huyền Tượng Đá Trấn Thần cấm pháp. Đồng thời, trong cơ thể hắn, hắc hủ thần thông cũng hiện lên, ma trong tranh tại sống lưng cũng theo đó xuất hiện ở trong lòng Trần Cảnh.

Tiếng sáo lạnh lạnh vang lên. Một thiếu nữ mờ ảo như mây khói, thổi một cây sáo màu xanh, đang phiêu diêu ngay trong cảm niệm của Trần Cảnh.

Tất cả, tất cả những chuyện này...

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 55: Thần Miếu

oOo

Huyết Hà không biết bắt nguồn từ nơi nào, cũng không biết rốt cuộc là ở đâu.

Lúc Trần Cảnh ngồi bên bờ Huyết Hà dung hội thần thông pháp thuật mà bản thân có được, bên bờ Huyết Hà dần xuất hiện rất nhiều người. Mỗi người đều có lai lịch không giống nhau, điểm giống nhau duy nhất chính là bọn họ liên tục ngẩng đầu nhìn lên cái mâm ngọc vân nước trên bầu trời. Bất kể bọn họ ở đâu, chỉ cần ngẩng đầu là có thể trông thấy được.

Có chút người tự cho là mình có thần thông, đánh cuộc với người khác xem ai tới đoạn cuối cùng của Huyết Hà này trước. Lập tức hai người thi triển thần thông độn pháp, hóa thành hai luồng sáng, nháy mắt dọc theo Huyết Hà biến mất. Thế nhưng qua một hồi lâu sau, hai người lại từ một chỗ khác trở về. Hỏi bọn họ tại sao lại như thế thì chính bọn họ cũng nói không rõ ràng, chỉ nói đột nhiên trước mắt sáng lên liền về tới nhân gian, muốn về theo đường cũ đã không thể.

Thời gian dần qua, người đến bờ Huyết Hà càng ngày càng nhiều. Có vài kẻ hẳn là nghe nói nơi đây có linh bảo tiên thiên xuất thế, cho nên kết bạn mà đến. Có kẻ thì bởi vì nghe nói nơi đây sẽ có đại thần thông từ ngàn năm trước trở về nên muốn đến nhìn phong thái. Lại có kẻ nghe nói nguyên nhân chủng thần, bọn họ biết rõ hơn một chút, cũng có thể cảm nhận được một chút kiếp số bản thân, thế nên đến nơi này.

Có người thậm chí thấy được thần tượng của sáu vị đại đế trên Thiên đình.

Bọn họ cũng giống Trần Cảnh, từ trong thành Chuyển Luân mà vào. Chỉ là lúc bọn họ đi vào lại không giống Trần Cảnh. Khi Trần Cảnh tiến vào thành Chuyển Luân thì là một vùng đen kịt, mà bọn họ đi vào thì thành Chuyển Luân lại có chút ánh sáng, giống như là đêm trăng. Có điều không ai gặp được con rắn xanh kia.

Tất cả chuyện này, Trần Cảnh đều không thèm để ý. Tâm của hắn đang diễn hóa các loại pháp thuật đạo quyết. Lúc đầu, trong lòng hắn là nguyên một đám "người" hiện lên rõ ràng, cảm ngộ diễn luyện các loại sở ngộ sở học, nhưng rồi dần dần lại bắt đầu có chút mơ hồ. Mơ hồ đầu tiên chính là những "người" biến thành từ quan sát các loại diễn tịch. Những "người" này tản ra rồi biến mất, dung nhập trong những "người" khác.

Sau đó chính là "người" ngồi ngay ngắn tĩnh tu Thiên La Dẫn Đạo quyết biến mất. Những "người" này biến mất cũng không để những "người" khác có biến hóa gì lớn. Chỉ khi "người" ngồi xếp bằng tế kiếm cùng cầm kiếm diễn luyện kiếm pháp vô danh kia dung hợp cùng một chỗ, thì kiếm pháp trong tay "người" kia lập tức biến hóa về chất. Kiếm pháp tuy rằng vẫn là kiếm pháp cũ, lại đã không còn là nằm trong tay, mà là theo kiếm chỉ mà động. Ngay sau đó, kiếm kia cũng có biến hóa, biến thành một con bướm, bay múa quanh "người" đó. Con bướm được bao phủ trong một vệt ánh kiếm, quỹ tích bay múa vẫn là theo kiếm quyết kia.

Ánh kiếm xoay, hình thành từng vòng xoáy, lại hóa thành nhiều đóa hoa. Hoa lại diễn hóa thành biển hoa. Biển hoa biến ảo vỡ tan, lại là một con bướm từ đó bay lên. Chẳng qua con bướm này nhìn qua càng thêm nhẹ nhàng linh hoạt kỳ ảo. Thời điểm cánh bướm rung lên, ánh kiếm nhẹ nhẹ cực nhanh, vây quanh "người" ở chính giữa mà bay lượn.

"Người" ở giữa theo thời gian dần qua, hóa thành tượng đá. Con bướm tiếp tục bay lượn quanh tượng đá.

Giống như đã qua trăm triệu năm, tất cả đều mơ hồ tản đi, mơ hồ cái gì cũng thấy không rõ, cái gì cũng không có, hoặc tựa như bóng người lắc lư, từng tầng từng tầng, huyền huyền trùng trùng điệp điệp. Nhan Lạc Nương ở bên cạnh, đột nhiên phát hiện khí tức trên thân Trần Cảnh bỗng loạn lên. Nàng nhìn sang hắn, chỉ liếc một cái, lại có vô số ảo giác xuất hiện trong tâm niệm, vội vàng nhắm mắt vọt người rời xa.

Vọt ra ngoài, nàng mới phát hiện trời đất tối đen này có biến hóa. Ngẩng đầu nhìn bầu trời, cái mâm ngọc kia đã sáng lên không ít, soi sáng cả vùng u tối này. Nàng đã có thể thấy rõ những nơi rất xa. Dõi mắt nhìn lại, dãy núi trập trùng, có lúc phẳng phất như ở vào trời sáng, lại có lúc như nằm trong đêm tối.

Khi nàng lại nhìn về phía Trần Cảnh, thì căn bản không nhìn được hắn nữa. Chỗ đó đã không có Trần Cảnh, chỉ có một đóa hoa, một đóa hoa màu đỏ không giống bất kỳ một đóa hoa nào trên đời. Nhưng Nhan Lạc Nương là từ bên người Trần Cảnh rời đi, biết nơi đó chính là Trần Cảnh. Nàng vận thần thông, trong đôi mắt dấy lên ngọn lửa màu như ánh trăng mà nhìn đóa hoa kia. Đóa hoa trong mắt nàng chậm rãi biến thành một người khoanh chân ngồi, chẳng qua vẫn mơ hồ không rõ bộ dáng.

Cứ thế một lúc sau, cái mâm ngọc trên bầu trời vẫn không có nhiều biến hóa lớn. Nhan Lạc Nương lại nhìn thấy có vệt sáng xẹt qua bầu trời. Trong Huyết Hà có Tu La theo sóng trời lên, lại theo sóng mà ẩn. Khí âm hủ nhân nhật truyền tới chóp mũi của Nhan Lạc Nương, tai nàng lại nghe được tiếng kêu to của loài côn trùng nào đó mà chỉ ở âm thế mới có.

Nhan Lạc Nương ngồi ở một sườn núi phía sau Trần Cảnh vài dặm, nhắm mắt lại. Trần Cảnh ngồi ở cạnh Huyết Hà, hắn đã tiến vào trong tĩnh lặng cực sâu, tiến vào một loại cảnh giới huyền diệu khó giải thích.

Trên bầu trời đột nhiên có ba vệt sáng xoay quanh, rơi xuống cách chỗ Nhan Lạc Nương không xa. Trong đó có một người trêu đùa:

- Thật là một tiểu nương tử thú vị. Sao ngồi một mình ở đây, có muốn cùng ca ca...

Có một người khác tiếp lời trêu chọc nói:

- Ca ca cùng muội nhìn sóng nước Huyết Hà chảy xiết, ngắm hoa Bỉ Ngạn đầy trời.

Ba người vừa nói vừa tiến lại gần Nhan Lạc Nương. Quảng Hàn kiếm trên đùi Nhan Lạc Nương ra khỏi vỏ, ánh trắng theo đó lan tỏa lập tức cuốn ba người kia vào trong ánh trắng. Chỉ thấy khuôn mặt ba người vắn vẹo. Ánh trắng ở trong một sát na kia tiến vào cơ thể bọn họ, bọn họ không thể ngăn cản.

Ánh trắng tắt lịm, ba người té ngã trên mặt đất. Chỉ trong chốc lát, cả ba liền bị trùng ăn xác của Âm phủ bò đầy người, cắn nuốt chỉ còn xương cốt.

Lại hồi lâu, Trần Cảnh đột nhiên tỉnh lại. Nhưng chẳng được bao lâu, hắn đã nhắm mắt lần nữa.

Huyết Hà vẫn đang chảy, hoa Bỉ Ngạn vẫn đang nở. Nhan Lạc Nương vẫn ngồi xếp bằng ở sườn núi phía sau hắn.

Đột nhiên có một bóng ma im ắng xuất hiện ở sau lưng Nhan Lạc Nương. Nhan Lạc Nương vẫn ngồi xếp bằng bất động, nhưng mắt đã mở ra. Bóng ma lại chậm rãi lui về phía sau. Lại qua hồi lâu, bóng ma kia xuất hiện ở một chỗ khác, rồi chậm rãi tới gần. Lần này Nhan Lạc Nương không hề có phản ứng, tựa như chưa tỉnh. Bóng ma tới cách Nhan Lạc Nương một trượng thì lui ra phía sau, chậm rãi biến mất.

Hết thầy đều yên tĩnh trở lại. Trên sườn núi, ba bộ xương vẫn có trùng ăn xác bò đây. Loại sinh vật này bình thường không nhìn thấy, kể cả ở âm phủ cũng không có sinh mệnh nào thấy được chúng nó, nhưng khi có thi thể ngã xuống thì trùng ăn xác lập tức xuất hiện. Đã có trùng ăn xác, như vậy nhất định còn có rất nhiều sinh linh ở dương thế không có xuất hiện, chẳng qua là không bị mọi người biết mà thôi.

Bóng ma lại đột nhiên xuất hiện. Lần này xuất hiện không phải một, mà là năm. Năm âm hồn tới gần Nhan Lạc Nương, từng bước một, càng lúc càng gần. Nhan Lạc Nương vẫn nhắm mắt như cũ.

Đột nhiên năm âm hồn đồng thời nhào tới Nhan Lạc Nương, tuy không một tiếng động, lại có một loại quỷ dị khác.

Một vùng ánh trắng lấy Nhan Lạc Nương làm trung tâm khuếch tán ra. Bên trong ánh trắng, năm âm hồn phát ra từng tiếng kêu thê lương thảm thiết, rồi biến mất ngay trong đó. Mà ánh trắng lại lập tức rút ngược trở lại, về Quảng Hàn kiếm hơi trượt ra khỏi vỏ trên đùi Nhan Lạc Nương. Nhan Lạc Nương mở to mắt, nhìn nhìn Trần Cảnh vẫn ngồi chỗ cũ, phát hiện lúc này trên người Trần Cảnh không có chút khí tức nào, giống như đã biến mất.

Nàng không biết hai lần mình rút Quảng Hàn kiếm đã kinh động bao nhiêu người trong bóng tối, không biết lúc này có bao nhiêu người đang nhìn mình.

Nàng lại nhắm mắt lại. Từ sau khi ném đèn Lưu Ly Định Hồn xuống Huyết Hà, tâm của nàng dường như cũng trở nên lạnh hơn.

Nơi xa hư không đột nhiên tuôn ra một loạt quầng sáng. Trong quầng sáng có người râu tóc bay lên, có người hai mắt phát hào quang, có tiếng lăm bầm niệm pháp chú, có tiếng cười to... Những thứ này rất nhanh liền lại

biến mất. Những quầng sáng tựa như pháo hoa, bùng nổ rồi tắt lịm trong thoáng chốc.

Khi quầng sáng hiện lên, đã chiếu sáng thân hình của Nhan Lạc Nương đang ngồi một mình trên sườn núi.

Liên tiếp, trong bóng tối khắp nơi đều có người tranh đấu, chẳng qua phần lớn tranh đấu đều dồn dập mà ngắn ngủi.

Đột nhiên, có người một đường lao đảo từ bóng đêm chạy tới, bịch một tiếng ngã sấp xuống ở dưới sườn núi chỗ Nhan Lạc Nương ngồi, rồi lại vội vàng bò lên, thi thoảng nhìn về phía sau, biểu tình kinh hãi. Nhìn thấy Nhan Lạc Nương, người này vội vàng nói:

- Vị này chính là Quảng Hàn Nhan cung chủ?

Nhan Lạc Nương mở to mắt, cũng không trả lời.

Người nọ lại tiếp tục nói:

- Nghe đã lâu cung chủ thần thông quảng đại, cầu cung chủ cứu tại hạ một mạng.

Dứt lời, người nọ vội vàng chạy lên, quỳ gối trước chỗ Nhan Lạc Nương không xa, rồi không ngừng dập đầu. Cũng đúng lúc này, từ xa xa trong bóng tối có một người đuổi tới, cười lạnh nói:

- Hôm nay có là ai cũng không thể cứu được người.

Rồi người này nói với Nhan Lạc Nương:

- Các hạ hẳn chính là Quảng Hàn cung chủ đi. Tên khốn này trộm bảo vật của ta, cùng ta có đại thù, cung chủ tốt nhất không nên xen vào việc của người khác.

Người quỳ gối trước Nhan Lạc Nương tựa hồ rất sợ hãi, nhìn về phía sau, lại chạy hướng sau lưng Nhan Lạc Nương, đồng thời hô lớn:

- Cung chủ cứu ta, là hãn muốn đoạt bảo vật của ta, dù thế nào không nên tin hãn.

Nhưng ngay khi kẻ này chạy tới cạnh Nhan Lạc Nương thì đột nhiên ra một trảo chụp xuống đỉnh đầu nàng. Năm ngón tay xanh đen, trong tích tắc đã tới đỉnh đầu Nhan Lạc Nương, giống như xuyên qua hư không.

Lại là một vệt ánh trắng rơi tận trời. Cái tay kia lập tức dừng lại, tan rã. Người nọ kinh hãi, bay vút lên trong ánh trắng, lại chỉ bay được một trượng liền "bịch" một tiếng, rơi trên mặt đất, hết sạch sinh cơ. Kẻ ở phía xa xa kia đang muốn xông lại cũng lập tức ngừng bước. Gã nhìn kỹ vào mắt Nhan Lạc Nương, mới phát hiện ánh mắt nàng cực kỳ lạnh lùng, lạnh lùng tựa như ánh trắng kia. Gã lùi từng bước về sau, được cực xa mới dám xoay người bên lên, biến mất trong bóng tối.

Lại là hồi lâu, sóng Huyết Hà chẳng biết đã chảy bao đợt.

Trong tâm niệm của Trần Cảnh, hỗn độn mông lung kia dần dần xuất hiện một ngôi miếu thần. Miếu thần rất giống với miếu ở Tú Xuân loan. Bên trong miếu u ám, nhìn không rõ. Mới xuất hiện, ngôi miếu này rất mơ hồ, nhưng rồi theo thời gian mà chậm rãi ngưng thật, chẳng qua nhìn vẫn còn chút mông lung.

Một con bướm bay vào trong miếu, đậu trên xà ngang, hóa thành một dấu khắc hình con bướm.

Một con hắc hủ từ hư vô lao ra, chui vào một cánh cửa bên trong thần miếu, cũng hóa thành một dấu khắc hình hắc hủ. Lại có một con quái ngư màu đỏ chui ra, chui vào một cánh cửa khác, biến thành một dấu khắc đỏ như máu.

Một chiếc bia thần mang theo hào quang bay vào trong miếu, xoay tròn một cái, hòa thành một cái bệ thần.

Lại có một người mặc áo bào đen rất giống Trần Cảnh sai bước tiến vào miếu, đứng trước cửa ra vào chốc lát, nhìn nhìn vào trong, cuối cùng đi tới bệ thần kia, rồi từ từ nhắm mắt an thần tĩnh tu.

Một cây sáo xanh từ trong hư vô xuất hiện, hóa thành một luồng sáng, khắc sâu vào một góc chếch lên ngoài mái hiên. Lại có một chiếc lưới tỏa hào quang bay ra bọc lấy miếu thần, sau đó chậm rãi dung hòa, đó là lưới địa sát.

Đây là một ngôi miếu thần được Trần Cảnh ngưng kết bằng lực tín ngưỡng. Trong miếu dung hợp tất cả pháp thuật thần thông mà hắc có. Nếu có người bị thu vào trong miếu, muốn thoát ra chính là ngàn vạn khó khăn.

Mà khí tức chân thân Trần Cảnh cũng trong một tích tắc này biến mất, giống như biến trở về một pho tượng đá.

Cũng không thấy hắc động, đỉnh đầu của hắc hiện ra một ngôi miếu thần.

Chân thân tượng đá của hắc lồng nhập vào trong đó, trong chốc lát sau, một Trần Mặc mặc áo bào đen từ trong miếu thần đi ra. Đây là Trần Cảnh "thật" cùng nguyên ma thứ hai thay đổi vị trí. Chân thân của hắc đã ngồi lên bệ thần ở trong miếu thần.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 56: Người Này Đã Thành Truyền Thuyết

oOo

Miếu thần hiển hóa trong hư không, bàn tay Trần Cảnh trong miếu cũng lật lại, trong lòng bàn tay đã xuất hiện thêm con mị nhãn. Trần Cảnh cảm giác rằng con mắt này còn có điểm thần kỳ phi thường, không chỉ giới hạn ở huyền pháp mê hoặc.

Chân thân hẩn ngồi trong miếu tu hành tế luyện, đệ nhị nguyên ma hành tẩu bên ngoài thế gian nên với hẩn cũng không có gì khác biệt. Chỉ thấy miếu thần trên bầu trời càng lúc càng nhỏ, ẩn biến vào hư vô.

Trên sườn núi phía xa xa, Nhan Lạc Nương đã đứng lên, nàng nhìn rồi hỏi:

- Ngài là nguyên ma?

Trần Cảnh nói:

- Lúc chân thân ta tại thế gian, thì ta tất nhiên là nguyên ma. Chân thân không ở đây thì ta chính là Trần Cảnh. Kỳ thật dù là tượng đá hay là nguyên thần thì đều là ta cả, không có gì khác biệt.

Kỳ thật vẫn có điểm khác nhau. Khác biệt lớn nhất chính là tượng đá chân thân Trần Cảnh có chủng thần bên trong, mà trên người nguyên ma lại không có. Còn có thần thông của thân thể nguyên ma này so ra không biến hóa nhiều như thân thể tượng đá.

Nhan Lạc Nương vẫn có chút không thích ứng được, có chút không quen, có cảm giác kỳ cục, thế nhưng nàng vẫn gật đầu nói:

- Rất nhiều người đến nơi này, không rõ có nguyên nhân gì?
- Thiên tượng khác thường, người tu hành tất nhiên có thể biết tới.

Trong đệ nhị nguyên ma còn có ký ức của chương môn Triệu Tiên chân nhân bị Trần Cảnh đoạt được nên kiến thức của hắn cũng trở nên rộng rãi hơn. Hắn cũng biết có rất nhiều thứ ban đầu vốn không phức tạp, chỉ là sau này có người tham dự vào mới trở nên phức tạp như thế.

Hai người cứ bước đi dọc Huyết Hà, thỉnh thoảng gặp vài tu sĩ, cũng không để ý tới họ.

- Hoa này có thể sống ở nơi cõi âm tối tăm mịt mù, sinh trưởng cạnh Huyết Hà thế này thật đáng kinh ngạc.

Nhan Lạc Nương nói.

- Khó nhất chính là còn có thể kéo dài vô tận, lại chỉ hai bên bờ Huyết Hà mới có, như vậy mới càng khiến người người kinh diễm.

Trần Cảnh nói tiếp.

Hai người vừa đi, vừa tùy ý nói chuyện.

- Huyết Hà này gần trong gang tấc mà chúng ta lại không nghe lấy nửa điểm tiếng sóng nào. Truyền thuyết nói rằng Huyết Hà chính là Tu La đạo, nhìn qua có thể thấy truyền thuyết là thật.

Nhan Lạc Nương chỉ vào dòng Huyết Hà nói.

Trần Cảnh cũng nghiêng đầu nhìn qua, chỉ thấy có một con quái ngư có hai cánh đang ngoi đầu lên khỏi dòng nước đỏ như máu, rồi nhanh chóng

lặn ngụp mất dạng. Hần nói:

- Huyết Hà vốn cũng là một bộ phận của trời đất này, hiện tại gần như tách ra khỏi đó. Tuy có thể nhìn thấy, nhưng đã không còn chịu ảnh hưởng của trời đất dương thế nữa rồi. Chúng ta có thể nhìn thấy, chắc chắn lại không sờ đến được.

Phía trước có một đám người đang lớn tiếng bàn luận cạnh Huyết Hà. Đó đều là những kẻ kiệt xuất trong hàng ngũ đệ tử các môn phái, hoặc thuộc hàng chân truyền trong đó. Mỗi người đều có những lý giải về sự kiện cũng như truyền thuyết về diễn biến của trời đất đến ngày nay.

Chỉ nghe một người trong đó chỉ vào dòng Huyết Hà, cao giọng nói:

- Vài ngàn năm trước, Huyết Hà lão tổ của Huyết Hà này đã bị trấn áp dưới núi Côn Lô. Đáng tiếc cuối cùng lại bỏ trốn được.

- Không thể tưởng được Thiên Kiêm tông của Phong huynh cũng có ghi chép lại chuyện này.

Lại một người trong đám nói:

- Không biết Phong huynh có biết vì sao Huyết Hà lão tổ lại bị áp dưới núi Côn Lô không?

Diện mạo người này bình đạm, lại có thêm khí chất trầm ổn, gần như tương phản với người được gọi là Phong huynh của Thiên Kiêm tông kia. Một người thần thái nổi bật hứng khởi, còn một người lại bình ổn rộng lượng.

- Đương nhiên. Năm đó Côn Lô được xưng là “vạn sơn chi mẫu”, trong núi có vô số người tu, mỗi người đều có đại thần thông. Hiện tại có rất nhiều tổ sư các môn phái từng tu trong núi Côn Lô. Trong núi Côn Lô có hai nơi thần thánh nhất, một trong số đó là cung Ngọc Hư núi Côn

Lôn. Trong điển tịch Thiên Kiếm tông ta có ghi lại, một ngày kia, Huyết Hà lão tổ đột nhiên đi vào núi Côn Lôn khiêu chiến với Đạo tổ chân nhân Ngọc Thanh. Đạo tổ thương lão tu hành không dễ, tránh không chiến. Huyết Hà lão tổ lại cho rằng Đạo tổ sợ lão, không cam lòng buông tha, cuối cùng đại đệ tử của Đạo tổ là Quảng Thành chân nhân nổi giận ra tay. Ông ta đã dựa vào Phiên Thiên ấn trấn phong Huyết Hà lão tổ dưới bậc thang đi lên cung Ngọc Hư.

- Thật sự là thế sao?

- Hóa ra là vậy.

Một đám khoảng năm sáu người đều là những người trẻ tuổi, vừa mới rời xuống núi nên không tránh khỏi kiêu ngạo.

Theo đó, lại có từng người nói ra “chân tướng” mà mình đã biết. Chuyện mà mỗi người biết đến lại không giống nhau, chỉ là chút ít điểm nhỏ mà thôi. Cho nên bọn họ đều cao giọng đàm luận, như thể chân tướng mấy ngàn năm trước kia theo lời bàn luận của bọn họ mà dần trở lại.

Có người nói:

- Sao chúng ta không biên thành một quyển sách, tiêu đề là “Huyết Hà lão tổ ở Côn Lôn – trước và sau.”

Lập tức có người phụ họa, chính là đệ tử Thiên Kiếm tông được gọi là Phong huynh nói:

- Tuy rằng đời chúng ta lấy tu hành làm trọng, nhưng có thể lật giở ra được chân tướng của lịch sử cũng là một công lớn. Trời đất này sẽ ghi lại công đức của chúng ta.

Nhìn qua có vẻ y là người có uy vọng khá lớn trong nhóm người này. Y vừa nói, lập tức có người trầm trồ khen ngợi.

- Thật buồn cười! Bọn họ cho rằng mình đứng trong sự môn nhìn thấy rõ ràng chân tướng hay sao?

Khi bọn họ đang trầm trồ khen ngợi nhau thì một giọng nói ở cách đó không xa truyền đến. Đó là giọng của một cô gái, không to không nhỏ, như không cố ý nói cho bọn họ nghe. Những mỗi người trong đám đều có tu vi, tự nhiên nghe thấy rõ ràng. Nhất là sau khi bọn họ đang vui mừng, nghe được lại càng thêm chói tai.

Người nào người nấy đều nhìn qua nơi phát ra giọng nói kia, chỉ thấy có một nam một nữ đang sóng vai bước đi. Người nữ mặc một bộ pháp bào hoa lệ, còn người nam chỉ mặc một bộ hắc bào với một mái đầu tóc đen.

Mọi người không biết lai lịch hai người này ra sao, nhất thời yên lặng, rồi quay qua nhìn tên đệ tử Thiên Kiếm tông họ Phong kia.

Lúc này lại nghe người nam mặc áo bào đen đáp:

- Chân tướng vĩnh viễn không người biết được. Chuyện nào thế gian truyền bá rộng khắp thì chân tướng lại cực xa xôi nhất. Bọn họ đều còn trẻ, đời từng trải nhiều hơn thì sẽ tự nhận ra được chuyện gì thật giả. Trong một sự kiện bao giờ cũng có vài phần thật vài phần giả, muốn có năng lực phân biệt nhất định phải có thời gian và từng trải lắng đọng lại mới được.

Lời nói đầy ra vẻ của người nam mặc áo bào đen kia khiến đám người cực kỳ khó chịu. Dù là sư phụ bọn họ cũng chưa từng nói qua với giọng điệu như vậy.

- Đệ tử của Thu Lăng chân nhân Thiên Kiếm tông, Phong Ý bá kiến hai vị tiền bối.

Phong Ý dẫn theo đám người kia đuổi theo sau, nói:

- Không biết tôn tính đại danh hai vị ra sao, tu hành ở bảo sơn nào vậy?

- Trong ánh trăng bên ngoài chín tầng trời.

Nhan Lạc Nương đi thẳng về phía trước, miệng đáp.

Trần Cảnh thì không thềm trả lời.

Phong Ý thầm giận dữ, nghe câu trả lời vừa rồi của Nhan Lạc Nương, y chỉ cho rằng đó là một lời đùa cợt bản thân mình. Có điều đến được nơi đây tuyệt đối không phải là người bình thường, y lại không rõ ràng nội tình của hai người nên dù lòng thầm phẫn nộ với thái độ của Trần Cảnh và Nhan Lạc Nương nhưng cũng không dám quá phận.

Có điều, bên cạnh y đã có người lớn tiếng hỏi:

- Lẽ nào các người có thể biết nhiều hơn chúng ta sao? Tổ sư của bọn họ đều tu hành ở trong núi Côn Lôn, thậm chí còn từng nghe đạo trong cung Ngọc Hư Côn Lôn. Bọn họ truyền xuống có thể sai hay sao?

Nhan Lạc Nương quay đầu hỏi:

- Đã từng tu hành trong núi Côn Lôn, vậy các người có từng đọc qua quyển ghi chép của cung Thái Cực, một nơi thần thánh khác trong núi Côn Lôn chứ hả?

- Đương nhiên biết, cung Thái Cực là nơi Đạo tổ Thông Huyền thành đạo, sao bọn ta lại không biết chứ.

Người kia cười đáp.

- Vậy người cũng biết trong cung Thái Cực có một đệ tử kí danh tên là Nam Lạc?

Nhan Lạc Nương nhanh chóng hỏi tiếp.

Người nọ nhú mày yên lặng, không biết là y biết hay là không biết.

Nhan Lạc Nương xoay người, bước nhanh đi bắt kịp với Trần Cảnh, vừa đi vừa nói:

- Sau khi Huyết Hà lão tổ bị áp dưới cung Ngọc Hư của Côn Lôn, một mình Nam Lạc đã độc chiến với mười hai kim tiên ở Ngọc Hư. Sau đó cứu được Huyết Hà lão tổ ra ngoài.

- Vớ vẩn, Nam Lạc kia là đệ tử kí danh của cung Thái Cực, sao lại có thể cứu Huyết Hà lão tổ đi được?

Có người lớn tiếng chất vấn.

- Vì sao đệ tử cung Thái Cực không thể cứu Huyết Hà lão tổ đi?

Nhan Lạc Nương kỳ quái hỏi.

- Huyết Hà lão tổ là tà ma ngoại đạo, nếu Nam Lạc kia cứu đi, có thể thấy gã cũng không phải thứ tốt đẹp gì.

Lại có người nói tiếp.

Nhan Lạc Nương không nói nữa, nàng cùng với Trần Cảnh đi xa.

Đột nhiên, trong đám người phía trước nữa chợt có một giọng nói truyền ra:

- Nếu Hà Bá gia ta ở đây, há để cho người giương oai.

Giọng nói này rất hào sảng, dù là lời nói đầy cậy thế nhưng vẫn rất hùng hồn thẳng tính.

Một trận cười vang phát ra, có người hỏi:

- Hà Bá gia nhà người là kẻ nào?

Lại có người nói:

- Vài ngày trước ta có giết một Hà Bá của một con sông.

Kẻ bị vây bên trong đám người cũng không nói rõ Hà Bá nhà mình là ai càng khiến người khác cho rằng nó đang khoác lác, hoặc sợ nói nhiều lộ tẩy mất.

Trần Cảnh và Nhan Lạc Nương vừa nghe thấy giọng nói này bèn biết ngay là Hồng đại hiệp. Trong lòng Trần Cảnh không khỏi có chút ngoài ý, không rõ làm sao mà Hồng đại hiệp lại tới nơi này.

Vừa đến gần nhìn vào, đã thấy Hồng đại hiệp ở bên trong, bộ dạng chật vật. Chỉ nghe nó lớn tiếng nói:

- Ta đang nói thật. Chỉ cần các người giúp ta cứu muội muội ta ra, nhất định Hà Bá gia nhà ta sẽ báo đáp các người. Dù là thần thông hay phép thuật cũng tùy ý các người lựa chọn.

"Ha ha. . . Ha ha ha. . ."

- Chỉ là một Hà Bá thì mang đến cho chúng ta chỗ tốt gì được? Không bằng người làm tọa kỵ cho ta đi. Cam đoan theo ta tốt hơn theo Hà Bá gia nhà người nhiều.

Một kẻ to con nói.

- Người không được. Người kém Hà Bá gia nhà ta nhiều lắm.

Hồng đại hiệp lớn tiếng nói.

Lại có người nói:

- Vậy ta thì sao? Người làm tọa kỵ của ta vậy.

- Người cũng không được, một đầu ngón tay của Hà Bá gia nhà ta cũng đủ di chết nhà người.

Hồng đại hiệp lớn tiếng từ chối.

Phần lớn mọi người trong đây đều cười to, chỉ có sắc mặt người vừa hỏi câu kia là không tốt. Gã âm trầm nói:

- Phúc duyên trước mặt lại không biết nắm bắt, súc sinh vẫn là súc sinh.

Một câu này của gã đã đắc tội với không ít người. Trong đây cũng có Yêu vật hóa hình, nếu gã không nói mấy lời này thì thôi, vừa nói ra lập tức có người trợn mắt quát to:

- Người nói cái gì? Nói lại lần nữa xem, đạo gia ta diệt người.

Người này nhìn qua mặc đồ của đạo gia, thế nhưng hiển nhiên trước khi tu đạo là một yêu quái.

Trần Cảnh nghe thấy Hồng đại hiệp đang cầu cứu mọi người, bèn không đứng nhìn xem nữa. Hắn lập tức đi vào, hỏi Hồng đại hiệp:

- Đi cứu ai?

Hồng đại hiệp mừng rỡ nói:

- Hà Bá gia, hóa ra người ở đây. Con biết nhất định người sẽ ở đây mà. Cái đám không có kiến thức này toàn là kẻ nhát gan, đến Hà Bá gia là ai cũng không biết, thật quá phí phạm thời gian hành tẩu trong trời đất mà.

Trần Cảnh chỉ khẽ cười một tiếng, đồng thời hắn sai bước bước ra, đã ngồi ngay trên lưng Hồng đại hiệp.

- Người nói cái gì...

Một câu này của Hồng đại hiệp lại đắc tội với đám đông người này.

Trần Cảnh chỉ nói:

- Đi thôi.

Hồng đại hiệp lập tức tung người nhảy lên. Chợt có người hét lớn:

- Chạy đi đâu.

Nói xong, gã nhảy người lên cản lại. Trần Cảnh chỉ phất ống tay áo, một cơn gió tràn tới phá tan phép thuật của gã, đồng thời cũng đẩy gã rơi ra sau mấy trượng.

Trần Cảnh ngồi trên lưng Hồng đại hiệp, còn Nhan Lạc Nương đứng bên cạnh, từng bước bước đi. Tuy không thấy nàng bước nhanh đi, nhưng mỗi bước chân đều như không hạ xuống.

Trần Cảnh hỏi Hồng đại hiệp vì sao tới nơi này. Nó nói thiên hạ đều đồn rằng nơi này sẽ có linh bảo xuất thế, cho nên nó với Vô sò mới đến xem. Trần Cảnh bèn mắng:

- Tất nhiên là người dụ dỗ Vô Hoa tới nơi này rồi. Nơi này mỗi bước đều hung hiểm, đến ta làm gì cũng phải cẩn thận.

Hồng đại hiệp vội than thở rằng nó quá oan uổng, nói rằng đã thương lượng với Vô sò xong mới tới. Mục đích của chúng nó tất nhiên không phải vì linh bảo, mà chủ yếu là cảm thấy Hà Bá gia sẽ ở đây. Mặt khác bọn nó muốn mở mang thêm kiến thức, nếu không thể tận mắt nhìn thấy việc trọng đại của trời đất thế này, e rằng sẽ là thiếu sót cả đời này mất.

Trần Cảnh không nghĩ tới Hồng đại hiệp lại có thể nói được như vậy, cho nên cũng không trách nó nữa. Lại hỏi rốt cuộc Vô sò xảy ra chuyện gì.

Hồng đại hiệp mới kể:

- Chúng con một đường đi bình an, nào biết gặp một con trâu háo sắc. Chỉ trách lão tôm con có mắt không trông, trúng phải gian kế của nó.

Trần Cảnh mặc kệ Hồng đại hiệp, hẳn biết rõ nó luôn khoa trương mạnh miệng, chỉ hỏi

- Hiện tại Vô Hoa thế nào, người biết không?

- Hiện tại có lẽ đã động phòng rồi. Chúng ta đi nhanh thì may ra còn được uống rượu mừng.

Hồng đại hiệp đáp.

- Vậy sao người để một mình nàng ở đó?

Trần Cảnh hỏi.

- Có hai kẻ như con cũng không phải là đối thủ của con trâu háo sắc kia. Cho nên con đành dùng kế thoát thân đi ra. Nếu không, e rằng không còn gặp được Hà Bá gia nữa.

Hồng đại hiệp nói.

- Mà nói xem, làm thế nào mà các người chuốc thù với con trâu háo sắc kia?

Trần Cảnh hỏi.

Hồng đại hiệp vội nói:

- Con trâu háo sắc kia thấy chúng con thì mời chúng con đến động phủ nó làm khách. Con với Vô sò muội muội cũng muốn tìm người hỏi đường một chút, cho nên mới đi theo. Không nghĩ tới con trâu háo sắc kia vừa thấy sắc đã nổi dâm ý, vậy mà đánh chủ ý vào Vô sò muội muội. Tất nhiên lão tằm con không đồng ý rồi. Nàng là người của Hà Bá gia mà, cho nên ngay lúc đó lão tằm con bèn trở mặt với nó, dù uống nhiều rượu hơn nữa cũng sẽ trở mặt với nó. Chỉ là dù con trâu kia có háo sắc thật, nhưng bản lĩnh không tệ, con đại chiến với nó ba trăm hiệp nhưng cuối cùng không

địch nổi. Vô sò muội muội đại chiến với nó hai trăm chín mươi hiệp cũng không địch lại...

Trần Cảnh mặc kệ Hồng đại hiệp nói tiếp, hăn lại không nói gì. Hăn biết bên trong này tất có thêm chuyện nữa, đáng tiếc Hồng đại hiệp lại chỉ bày ra bộ dạng này. Mà hăn cũng không quá lo lắng, nhìn bộ dạng Hồng đại hiệp, có thể thấy hiển nhiên Vô sò không bị nguy hiểm đến tính mạng.

Đột nhiên, trên bầu trời có người quát lớn:

- Trần Cảnh, hóa ra người trốn tới đây, hiện tại đừng mơ trốn thoát được.

Giọng nói này từ trên cao truyền xuống, vang vọng khắp nơi, nhưng thế muốn làm cho tất cả tu sĩ trong không gian này phải giật mình kinh hãi.

Trần Cảnh ngẩng đầu, chỉ thấy một người đang đứng trong không trung. Một luồng sáng trắng từ trong tay gã bay ra, rồi biến mất trong hư không.

Trần Cảnh không biết gã, có điều trong bóng tối đã có người kinh hô lên:

- Đó là đệ thất thần tướng của cung Tử Vi, Thất Sát tinh quân.

Bọn họ mới vừa kinh hô, Thất Sát tinh quân đã hóa thành luồng hào quang hạ xuống chỗ Trần Cảnh. Dù là một luồng ánh sáng, thế nhưng bên trong vẫn có những chú văn cực kì nhỏ đang cuồn cuộn. Kẻ nào biết đến Thất Sát tinh quân thì cũng biết được đó là thần thông mạnh nhất của gã - Đại Diễn Động Thiên Thần quang, ngưng kết sát khí của Thất Sát tinh bên ngoài chín tầng trời mà thành. Bản thân gã lại nhìn qua rất nhiều bí pháp luyện kiếm của Đạo môn, cho nên luồng sáng như sao này cực kì đơn điệu lại cực kỳ đáng sợ. Phần lớn những người đấu phép cùng gã nhìn thấy được ánh sao, thế nhưng dù có pháp bảo hay phép thuật gì hộ thân cũng đều bị xuyên thủng. Phong thái sử dụng Đại Diễn Động Thiên Thần quang lấy đầu người ngoài ngàn dặm của gã không kém gì của Kiếm tiên cả.

Đại Diễn Động Thiên Thần quang vừa ra, chói mắt nổi bật trong bóng tối.

Ngẩng đầu nhìn vào, sẽ cảm thấy hơi thở như trì trệ lại.

Chỉ thấy khi ánh sao kia vừa rơi xuống đỉnh đầu, người ngồi trên con tôm đỏ chỉ đưa tay khoát qua đã bắt được ánh sao trong lòng bàn tay. Từ xa nhìn lại như thể hắn đang bắt một con đom đóm bình thường, tùy ý nhẹ nhàng.

Trong tích tắc khi Trần Cảnh nâng tay lên, Thất Sát tinh quân nhìn thấy lòng bàn tay của Trần Cảnh đột nhiên có thêm một cái lỗ đen. Lỗ đen kia hóa thành một tòa miếu thần. Trong lòng gã vừa dâng lên cảnh giác thì bên tai vang lên tiếng sáo hòa quyện với mới giọng nói: “Tiến vào!”

Trong lòng gã hốt hoảng, nhưng đã rơi vào miếu thần trong lòng bàn tay Trần Cảnh, đã không có khả năng đi ra được nữa. Trong nháy mắt, pháp lực trên người gã đã bị trấn phong, chỉ cảm giác được có hàng tỉ trọng lực đè lên người. Gã ngẩng đầu, đã nhìn thấy Trần Cảnh đang ngồi ngay ngắn nơi đó.

Mọi người thềm kinh hãi.

Nhớ tới một câu vừa rồi của Thất Sát tinh quân.

“Hóa ra hắn là Trần Cảnh.”

Phong Ý của Thiên Kiếm tông lúc này đuổi theo hai người Trần Cảnh và Nhan Lạc Nương cũng thấy một màn vừa rồi, mồ hôi lạnh ướt đầm cả lưng. Mà đám người còn lại cũng đầy kinh hãi. Trong lòng bọn họ, tên của Trần Cảnh không thua kém gì Thiên ma.

Mà người bị Trần Cảnh khua tay áo đẩy lui đi thì đang nuốt một ngụm nước bọt xuống. Bên cạnh gã có người nói:

- Mạng người lớn thật, có thể sống được dưới tay hắn. Giữa trời đất này không có bao nhiêu người được vậy đâu.

Lúc bọn họ nhìn về phía Trần Cảnh lần nữa thì hắn đã cùng Hồng đại hiệp và Nhan Lạc Nương biến mất trong màn khói đen rồi.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 57: Một Chương Định Càn Khôn

oOo

Hồng đại hiệp dẫn đường cho Trần Cảnh đi tới chỗ ở của con trâu kia. Nó vừa đi vừa gào thét phấn khích, tốc độ càng lúc càng nhanh. Nó nói:

- Hà Bá gia, người thật sự quá mạnh mẽ. Đệ thất thần tướng của cung Tử Vi Thất Sát tinh quân lại bị người phất tay thu thập. Lúc nào đó nhất định người phải dạy con thần thông này nhé.

Trần Cảnh chưa nói gì, Nhan Lạc Nương đã trả lời:

- Người không học được thần thông này đâu. Người mà học được, chắc trời đất lúc đó cũng bị lật ngược rồi.

- Cũng đúng. Nếu ta có được phân nửa thần thông của Hà Bá gia thì đã lên trời làm thần tướng rồi.

Hồng đại hiệp to mồm.

Nhan Lạc Nương khinh thường, nói tiếp:

- Tiền đồ! Người chỉ có chút ít tiền đồ này mà thôi.

Từ khi tu hành đến nay, những người mà nàng có thể thoải mái nói chuyện càng ngày càng ít rồi. Hồng đại hiệp trước mắt là người mà nàng có thể tùy ý nói đùa được.

- Lạc Nương muối muối, muối không nên cười nhạo ta. Dù sao muối cũng xếp hạng mười trong thiên hạ thần tướng nha.

Hồng đại hiệp to mồm phản bác. Bảng xếp hạng thần tướng mà nó nói tới cũng không phải chỉ giới hạn ở cung Tử Vi mà bao gồm tất cả thần tướng dưới quyền các vị Đại đế khác nữa. Vị trí trên bảng này dựa vào danh tiếng của các thần tướng, pháp thuật thần thông và linh bảo của mỗi người để sắp xếp.

Nhan Lạc Nương có thể đứng hạng mười vì nàng cầm Quảng Hàn kiếm, lại đã từng đại chiến với Ly Trần dưới một ngày trăng tròn kia. Bảng không chỉ dựa vào khoảng thời gian gần đây nàng không có hành động gì lớn, chắc chắn sẽ không thể xếp hạng cao đến thế.

Đương nhiên bảng này không phải do các vị đại đế sắp xếp mà là một người tự xưng Phong Vũ đình chủ xếp hạng. Tuy Phong Vũ đình chủ rất thần bí nhưng bảng xếp hạng của ông ta cực có sức thuyết phục, được mọi người tin tưởng.

Nhan Lạc Nương nói:

- Ta nhường lại danh vị này cho người nhé, để người không cần phải suốt ngày mơ mộng này nọ nữa.

- Không cần. Lão tằm ta đây muốn dựa vào bản lĩnh của mình đánh bại tất cả thần tướng hàng đầu khắp thiên hạ.

Hồng đại hiệp nói lớn.

Bọn họ đi vào một ngọn núi hoang to lớn. Nơi đây không hề giống với những khu rừng rậm rạp, dày đặc đại thụ như Trần Cảnh và Nhan Lạc Nương từng gặp được lúc trước. Hồng đại hiệp dẫn đầu, tung người nhảy lên đỉnh núi, rồi từ đỉnh núi này tung người nhảy sang một ngọn núi khác.

Trước mắt bọn họ là những ngọn núi hoang vu như liên miên vô tận kéo dài từ phía xa.

Hồng đại hiệp càng lúc càng nôn nóng vì nó không thể tìm thấy vị trí lúc trước.

Ngay khi nó hoảng hốt muốn kêu lên thì Trần Cảnh đã sớm phát hiện nên ngăn lại. Hắn nói:

- Nơi đây dãy núi chập chùng, liên miên không dứt. Nhìn qua có vẻ hỗn loạn nhưng nếu nhìn kĩ thì sẽ thấy đường ra.

- Đường? Đường nào chứ? Ở cõi âm, vong hồn đi lại đều không cần đường. Nơi đây cũng không có con thú nào cả thì làm gì có đường.

Hồng đại hiệp thắc mắc.

- Con tôm ngốc này. Nghe cho kĩ đây. Người nhìn bên này, xem hướng của những dãy núi, lại nhìn tiếp bên kia, rồi tự ngẫm nghĩ xem có thể hiểu ra không?

Trần Cảnh cảm thán.

Hồng đại hiệp trừng mắt, tỉ mỉ nhìn thật kĩ một lúc lâu rồi đột nhiên kêu to:

- A, hóa ra là như vậy.

Trần Cảnh hỏi:

- Người hiểu ra sao, nói ra xem nào.

Hồng đại hiệp vò đầu bứt tai một lúc lâu rồi nói:

- Hà Bá gia, lão tôm con quá ngu ngốc nên không nhìn ra cái gì cả.

Nhan Lạc Nương khẽ cười rồi trêu chọc nó:

- A, hóa ra là như vậy.

Vỏ ngoài của hồng đại hiệp như đỏ hơn. Nó ghen cả một lúc lâu nhưng cũng không thể nói ra điều gì cả.

Trần Cảnh không nhận xét mà tiếp tục gợi ý:

- Người không nên chỉ nhìn vào núi mà hãy để ý xem tất cả những đỉnh núi nối lại với nhau tạo thành cái gì.

Nói xong, hắn lại chỉ vào một chỗ nói tiếp:

- Người lại nhìn chỗ đó. Có nhìn ra được điều gì không.

Hồng đại hiệp cũng không quá ngốc. Sau khi Trần Cảnh chỉ điểm nó lập tức hiểu ra, nói:

- Con hiểu rồi. Hà Bá gia, con hiểu rồi. Những ngọn núi này tạo thành một đạo phù, còn nơi đó là chỗ linh lực tập trung. Đó chắc chắn là động phủ của con trâu háo sắc kia.

- Ha ha, mặc dù nói đúng có ba phần nhưng câu cuối cùng lại đúng được bảy phần.

Trần Cảnh vừa cười vừa nói.

- Đây là một chỗ phong ấn. Đi thôi, xem thử người nào muốn dẫn dụ chúng ta đến đây.

Hồng đại hiệp nghe xong bèn hoan hô:

- Hà Bá gia, chúng ta nên thận trọng một chút mới hợp lý.

- Sợ sao?

Trần cảnh cười, hỏi nó.

- Tất nhiên con không sợ. Năm xưa, lão tôm con theo Hà Bá gia xuống địa phủ, qua Đông Hải, vào Long cung, phá Côn Lôn, người có thấy con sợ hãi lần nào chưa.

Hồng đại hiệp vội vàng lớn tiếng nói. Ngay sau đó, nó lập tức tung nhảy lên, cười gió bay lượn trên trời như một chim khổng lồ dừng trên đỉnh núi, rồi không ngừng lại mà nhảy qua đỉnh núi khác. Ngay khi vừa rơi xuống nó đập vào một tảng đá to ở trên mặt đất rơi xuống sơn cốc bên dưới tạo thành một tiếng động lớn. Ngay sau đó là vài tiếng quái dị vang lên nhưng bọn họ không thêm để ý, vẫn cứ tiếp tục thẳng đến nơi có âm linh khí hội tụ.

Một lúc lâu sau, Hồng đại hiệp đứng ở trên không trung, nói lớn:

- Hà Bá gia, đúng rồi, chính là chỗ này.

Vừa nói xong, nó đã tung người nhảy xuống sơn cốc bên dưới.

Sơn cốc sâu hun hút không thấy đáy, giống như một con thú đang há mồm chờ con mồi tự nhảy vào.

Hồng đại hiệp rơi xuống cực nhanh, đồng thời sát vân cũng đã ngưng tụ ở cả dưới chân nó.

- Âm thủy nê sát khí của người cũng được đó. Nó thô dày nên vừa có thể phòng vệ vừa có thể giết địch. Nếu như luyện đến mức tinh thâm có thể hóa thành phép, ô nhiễm pháp bảo và nguyên thần người.

Trần Cảnh nói.

Hồng đại hiệp hừ hừ rồi nói:

- Con không học được pháp bảo thần thông, và cũng không thêm học vì quá phức tạp. Con nhớ rõ ngày xưa khi cùng Hà Bá gia trở về sau khi đến

chỗ Đông Nhạc đại đế nghe giảng đạo. Gặp phải ba Sơn Thần kia cản đường, Hà Bá gia bảo con xông lên. Con cũng nóng giận nên lập tức lao lên. Nào biết trong đó có một Sơn Thần bị con va vào mà chết, sau đó còn một người bị con đập một Lang Nha bồng vỡ đầu. Tuy con biết rõ do thủ đoạn của Hà Bá gia nhưng vẫn thích cái cảm giác lúc đó. Bất kể đối phương là ai, cứ bố nhào về phía trước, chỉ một đòn sẽ đánh chết hẳn. Cảm giác đó thực sự rất thoải mái.

Trần Cảnh rất bất ngờ khi biết Hồng đại hiệp lại thích phong cách chiến đấu như thế. Trước đây hẳn cũng không chăm chú dạy dỗ nó nhiều, nhưng sau khi nghe được điều này hẳn lập tức nói:

- Ta có một bộ Thiên Yêu Luyện Thân quyết, đợi chút nữa sẽ dạy cho người.

Hồng đại hiệp sung sướng hét ầm lên. Thiên Yêu Luyện Thân quyết là phương pháp luyện thân mà Trần Cảnh ngộ ra từ Thiên Yêu Hóa Hình thiên. Pháp quyết này dựa vào sát khí linh lực dung nhập vào thân thể để khiến nó cứng rắn như pháp bảo. Thành tựu cao bao nhiêu thì phải xem tạo hóa của Hồng đại hiệp.

Đột nhiên Trần Cảnh khẽ nói:

- Quả nhiên là có chút môn đạo.

Bọn họ rơi xuống từ trên đỉnh núi vào sơn cốc này nhưng rất lâu vẫn chưa tới đáy.

Nơi đây hiển nhiên là một chỗ phong ấn nên tiến vào không dễ dàng. Nếu lúc trước Trần Cảnh còn cảm thấy vào đây có chút phiền phức nhưng bây giờ thì không khó lắm. Hẳn đã hợp nhất pháp lực, thần thông, pháp thuật, nguyên lực tín ngưỡng vào cùng nhau tạo thành một tòa miếu thần. Điều này giống như một người chỉ cần nghĩ là sẽ tập hợp tất cả lực lượng của mình vào một quyền.

Đột nhiên Trần Cảnh đánh ra một chưởng vào hư không. Không gian đen kịt như cánh cửa bị mở ra, lại như bức tường bị đánh vỡ ra một lỗ hổng. Đằng sau khe hở có ánh sáng tràn ra. Hồng đại hiệp thừa cơ lao ngay vào khe hở, chỉ chớp mắt đã đến đáy cốc.

Ở đáy cốc, bọn họ nhìn thấy một cái hang động đơn giản. Bên trong đó tối như mực.

Hồng đại hiệp hét to:

- Con trâu háo sắc kia, lăn ra đây, lăn ra đây tái chiến với ta ba trăm hiệp.

Nó vừa hét xong thì bên trong xuất hiện một tiếng nói vang dội:

- Con tôm đỏ nhà người đã chiến qua với lão trâu ta ba trăm hiệp lúc nào vậy? Bại tướng dưới tay ta cũng dám quay lại khiêu khích.

Ngay sau đó là một con trâu màu xanh đi ra. Ngay lập tức con trâu nhìn thấy Trần Cảnh ngồi trên lưng Hồng đại hiệp, còn Nhan Lạc Nương đứng bên cạnh. Con mắt của con trâu chuyển loạn, không biết nó đang nghĩ gì.

- Hừ, Hà Bá gia nhà ta đã đến rồi. Con trâu háo sắc nhà người sao còn chưa đầu hàng, thả vỏ sò muối muối đi ra.

Hồng đại hiệp hét lớn.

Con trâu xanh thở dài, nói:

- Haiz, thực không dám nói dối, vỏ sò muối muối đã bị Nha quý và Hồn nương tử cướp đi rồi.

Hồng đại hiệp giận dữ, mắng xối xả. Trần Cảnh lại hỏi chuyện:

- Tại sao người lại dẫn bọn chúng ta tới đây?

Con trâu đảo mắt, nhanh chóng trả lời:

- Vị này chắc là Hà Bá gia. Ta kết giao cùng với tôm huynh, như thế huynh đệ tri âm.

- Huynh đệ cái đầu người. Hồng gia mù mắt nên mới quen biết người.

Hồng đại hiệp nổi giận chửi.

Con trâu cũng tức giận mắng lại:

- Người nghĩ rằng mình tốt lắm sao. Ngay khi đến động phủ của ta, người đã nhìn chăm chăm vào cây côn sắt của ta. Lúc ra về còn muốn trộm đi, may mà ta đề phòng, nhưng người không lén lút ăn trộm được thì lại muốn cướp giữa ban ngày. Lão trâu ta là ai cơ chứ. Năm xưa khi ta tung hoành thiên địa thì người vẫn còn không biết đang ở đồng bùn nào đó.

Hồng đại hiệp giận dữ, muốn nhào lên quyết sống chết với con trâu.

Trần Cảnh vỗ nhẹ lên lưng Hồng đại hiệp. Nó lập tức an tĩnh lại. Ngay sau đó hắc đã xuất hiện ở trước mặt con trâu, đặt một tay lên trán, chỗ ở giữa hai sừng nó, nói:

- Dù cho ngày xưa người lợi hại như nào thì bây giờ cũng đang bị trấn áp ở đây. Dù cho ngày xưa người thần thông quảng đại như nào thì bây giờ ta muốn giết người chỉ cần lật tay là được.

Bàn tay đặt lên đầu của con trâu khiến nó có cảm giác như đang bị cả bầu trời đè xuống. Nó hoảng hốt. Bao nhiêu năm như vậy, cuối cùng cũng có người nắm giữ đại thần thông xuất hiện ở chỗ này. Bây giờ nó cảm thấy cực kì dao động, không thể bình tĩnh, nhưng lại có cả sự tức giận nữa. Vì dù sao thì người trước mặt nó cũng chỉ là kẻ hậu bối mà thôi, nhưng hắc lại dám nói những lời lẽ như thế với nó. Thật sự không thể tha thứ.

Áp lực trầm trọng đè lên người khiến con trâu không thể nhúc nhích. Trước đó, nó không muốn lùi lại, càng không thể lùi trước mặt hậu bối. Nhưng bây giờ, nó cảm thấy nếu mình lùi lại dù chỉ một bước thì sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Đột nhiên thân thể của con trâu trùng xuống vì áp lực nghiêng trời lật biển đã ép xuống người nó. Đây cũng không phải chân thân mà chỉ là một luồng thần niệm của nó kết hợp với âm linh khí ngưng tụ thành thân thể. Dưới áp lực này, nó muốn tán đi, nhưng lại không thể tán đi được. Âm linh khí ngưng kết thành thân thể nó đã quỳ rạp xuống đất.

Nó càng giận dữ thì áp lực đè nặng lên người lại càng lớn. Cuối cùng âm linh khí vỡ tan, thần niệm của nó đang muốn trốn đi thì bị Trần Cảnh nắm lấy. Còn chưa kịp nói gì thì nó phát hiện mình đã xuất hiện trong một tòa miếu thần. Ở trong đó, trên thần đài là một người đang ngồi và quát hỏi. Thần niệm của nó chỉ nghe thấy tiếng ù ù rồi nói hết mọi thứ.

Ngay sau đó, người đó lại quát lên một lần nữa, luồng thần niệm nhỏ nhoi nó không chịu nổi nữa, đã tan vỡ mất.

Hồng đại hiệp chỉ nhìn thấy con trâu xanh mà mình đánh mãi không thể thắng bị Hà Bá gia nhẹ nhàng ấn tay một phát thì đã quỳ xuống rồi tan biến thành âm linh khí.

- Điều này... Điều này... Nó không phải chân thân à?

Hồng đại hiệp khiếp sợ, nói.

- Chân thân của nó còn bị trấn áp ở dưới chân núi. Đáng tiếc thần niệm của nó không chịu nổi Hoán linh thuật của ta ép hỏi nên đã bị tan vỡ mất.

Trần Cảnh nói.

- Vậy Vô Hoa tử tử bây giờ ở chỗ nào?

Nhan Lạc Nương hỏi. Nàng là con người, tuổi đời nhỏ nhất. Nàng rất thích khí tức an tĩnh trên người vỏ sò, cho nên bình thường đều gọi là tỷ tỷ. Nhưng trước mặt nàng ta lại chưa từng nghe nàng gọi như vậy cả.

- Cái này thì ta biết. Vô Hoa thật sự đã bị Nha quý và Hồn nương tử bắt đi.

Trần Cảnh trả lời.

- Sao lại như vậy? Không phải Hà Bá gia vừa nói là nó cố tình muốn dẫn người đến mà?

Hồng đại hiệp không hiểu, hỏi.

Trần cảnh mỉm cười, nói:

- Đi sẽ biết.

Hồng đại hiệp đi ra ngoài trên một con đường mòn. Đoạn đường này không xảy ra chuyện gì. Trần Cảnh nói:

- Phong ấn nơi này chủ yếu để nhắm vào tu sĩ có pháp lực. Nếu tu sĩ có pháp thuật thần thông từ trên cao đi xuống thì không thể đến đây cốc.

- Đi thẳng từ mé trái cốc tiến vào.

- Đi thẳng tới.

Trèo lên núi rồi xuyên cốc.

- Đi sang phải rồi đi thẳng, sau đó sang trái, đi qua đầm âm linh kia.

...

...

- Chính là sơn cốc phía trước.

- Hà bá gia, sơn cốc phía trước đen kịt, con không nhìn thấy gì cả.

Hồng đại hiệp nói.

Trần Cảnh nói:

- Dãy núi này là do một tấm phù biến thành. Trung tâm của nó chính là chỗ này. Vào đi, bây giờ ở trên đời không gì có thể làm khó dễ Hà Bá gia nhà ngươi nữa rồi.

Hắn cười khẽ, nói. Tuy hắn có vẻ thờ ơ nhưng lại cực kì tự tin.

Hồng đại hiệp sung sướng. Nó thích phong cách Hà Bá gia bây giờ, cái khí chất coi thường tất cả mọi thứ trên đời. Hồng đại hiệp hết lớn, đồng thời lao vào bên trong sương mù đen kịt:

- Vô sò muội muội, lão tôm cùng với Hà Bá gia tới cứu muội đây, còn có cả Lạc Nương muội muội đến rồi.

bên trong sơn cốc tối tăm nhưng Trần Cảnh vẫn nhìn thấy mọi thứ rõ ràng.

Tiếng gọi của Hồng đại hiệp âm ỉ vang vọng khắp sơn cốc.

Tiếng cười quái dị vang lên. Một con quạ đen như mực không biết từ chỗ nào bay ra, rồi đậu trên tảng đá nhỏ. Bên cạnh là một cái bóng mờ. Hóa ra chỗ đó có một cái hang động.

- Hà Bá Tú Xuân loan, người là thần ở trên nhân gian thì ta còn kiêng kị người ba phần nhưng tại nơi này, he he, nếu người đã tới thì đừng mong đi ra.

Giọng nói của con quạ cực kì quái lạ, quỷ dị vang lên.

- Là người.

Trần Cảnh còn chưa nói gì, Nhan Lạc Nương đã hô lên một tiếng. Ngay lập tức, nàng rút Quảng Hàn kiếm ra khỏi vỏ. Sau đó, một luồng ánh trắng từ trong vỏ kiếm chiếu sáng toàn bộ không gian nơi này.

Con quạ đen đã từng xuất hiện trong đại chiến ở Tú Xuân loan, cũng chính là kẻ đã đuổi giết Nhan Lạc Nương và sư tỷ muội của nàng một đường đến thẳng Tú Xuân loan. Còn bóng mờ ở cạnh nó chính là kẻ đã từng đến miếu Hà Bá hỏi Trần Cảnh về tiên, thần, yêu, linh, ma là gì. Sau đó lại đến từ đường Hà Tiên thì bị Hư Linh dùng Chiêu Hồn Bảo Giám dọa sợ phải chạy trốn.

Ngay khi Quảng Hàn ra khỏi vỏ, quạ đen há mồm kêu lên quái dị khiến cho sơn cốc giống như bị đảo ngược khiến mọi người có cảm giác trời đất bị nghiêng.

Trần Cảnh bất ngờ vì quạ đen có thể sử dụng phù trận. Ngay lập tức hắn nghĩ đến điều gì đó, rồi giơ tay nhấn một cái vào hư không. Ngọn núi lớn đang muốn đảo ngược dừng lại ngay tức khắc. Nha quỷ kia hoảng sợ muốn bay đi nhưng đã bị ánh trắng bao phủ lấy.

Trong ánh trắng, Nha quỷ bay toán loạn như con ruồi mất đầu, không ngừng trở nên mờ nhạt bên trong ánh trắng, cuối cùng tiêu tán không còn gì cả.

Cái bóng mờ còn lại chính là Hồn nương tử. Ầ ta muốn chạy trốn nhưng lại không thể vì ngay khi phù trận đã phát động, hư không đã bị bóp méo, không thể bỏ chạy. Bây giờ ả ta cảm thấy mình bị một thứ gì đó đè lại khiến cho bản thân không thể động đậy. Hư không đứng yên, ngay cả chính ả cũng không thể di chuyển thì làm sao có thể chạy thoát.

Đột nhiên, áp lực trên người buông lỏng, Hồn nương tử muốn chạy đi nhưng ngay lập tức ả đã xuất hiện ở trong miếu thần.

Trong sơn cốc, âm linh khí cuộn trào như thủy triều lên. Trần Cảnh vung tay lên đã đưa Vò sò vào bên trong miếu thần. Hắc quát khẽ:

- Đi.

Gió lốc cuốn lên đưa mọi người bay thẳng lên không trung.

Từ trên trời nhìn xuống, dãy núi này bây giờ như một lò lửa đang cháy hừng hực. Khói đen bốc lên cuộn cuộn, ngọn núi rung chuyển.

- Ha ha ha... Ha ha. Lão nguời ta cuối cùng đã thoát khốn rồi. Ha ha...

Một ngọn núi rung chuyển mạnh mẽ.

Hồng đại hiệp kinh ngạc, hét lên:

- Là con trâu háo sắc kia.

Trần Cảnh lại vung tay lên. Miếu thần hiện ra trong không trung, tỏa ra ánh sáng khắp xung quanh. Một lúc sau, một tấm linh phù mỏng manh bay ra từ trong dãy núi bị ánh sáng này cuốn vào bên trong miếu thần.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 58: Quạt Ba Tiêu

oOo

Dãy núi đang rung lắc dữ dội. Lúc này các ngọn núi hóa thành bụi đất bay lên trên không trung.

Khói đen phủ kín khắp nơi, bay lên tận chân trời. Sơn cốc nơi Trần Cảnh đến lúc này thì bây giờ cũng đã bị chìm xuống, không còn nhìn thấy nữa.

- Ha ha... Ha ha... Ha ha.

Tiếng cười sảng khoái vang lên, thể hiện rõ sự sung sướng khi lại được tự do sau hàng ngàn năm bị giam cầm trong phong ấn.

Thân núi vỡ ra. Một con trâu xanh to như núi nhảy lên trời. Nó ngửa mặt gào rống. Tiếng rống của nó lan ra như sóng khí, tạo thành mây đen che kín bầu trời. Ngay sau khi rống xong, thân thể nó thu nhỏ lại như một con trâu bình thường. Nó quay lại nhìn lướt qua Trần Cảnh, rồi chạy về phía ngược lại. Bốn vó của nó tung bay không phát ra âm thanh gì, nhưng những nơi nó đi qua thì bụi bay mù mịt, mặt đất chấn động.

Động tĩnh nơi này quá lớn, tất nhiên đã có rất nhiều người chú ý tới. Một trong số họ vội vã đuổi theo con trâu khi thấy nó chạy đi.

Ở phía xa chân trời có vài điểm ánh sáng rơi xuống, đồng thời ở một hướng khác cũng có vài điểm ánh sáng đang bay đến nơi này với tốc độ cực nhanh.

Tất cả có tổng cộng là tám điểm sáng trong bầu trời tối đen này.

Lúc đầu tất cả đều hướng về phía Trần Cảnh nhưng giữa đường thì có bốn điểm ánh sáng tách ra đuổi theo con trâu.

Hồng đại hiệp lo lắng hỏi:

- Hà Bá gia, có sát khí.

- Đúng vậy, sát khí rất mạnh.

Trần Cảnh vừa cười vừa nói. Ngay lúc này, bốn điểm ánh sáng bao quanh Trần Cảnh rồi hóa thành bốn người với khuôn mặt, quần áo khác nhau. Bọn họ đều nghe lệnh của Tử Vi đại đế đến để giết Trần Cảnh. Ngoài ra việc Trần Cảnh và Thạch Nham ám sát Tử Vi đại đế ở cung Tử Vi khiến bọn họ mất hết thể diện. Dù sao họ cũng là thần tướng dưới trướng của Tử Vi đại đế, nên tất cả đều muốn bắt giữ Trần Cảnh để rửa sạch nỗi nhục này.

Bây giờ nói chuyện là không cần thiết, tất cả ngôn từ lúc này đều là dư thừa.

Đấu pháp giữa những người tu hành, thắng bại chỉ trong một khoảnh khắc.

Bốn người phân ra bốn phương, tạo thành trận pháp khóa chặt hư không nơi này. Ngay khi họ tách ra thì mỗi người đều thi triển một chuỗi pháp quyết. Trong hai tay bọn họ tỏa ra ánh sáng chói lòa.

Ở phía Đông là đệ nhị thần tướng cung Tử Vi Hoang Nguyên. Mặt như đĩa trề, nhưng đôi mắt lại tỏa sáng lạnh lẽo.

Ở phía Nam là đệ ngũ thần tướng ...

Ở phía Tây là đệ lục thần tướng ...

Ở phía Bắc là đệ bát thần tướng ...

Nguyên ma của Trần Cảnh đã từng đánh nhau với bọn họ nên ai cũng hiểu rõ thủ đoạn quỷ dị khó lường của hắn.

Lúc bốn người đồng loạt ra tay, Trần Cảnh không chỉ phòng thủ tránh chiến giống như lần trước, rồi dùng đòn pháp quỷ dị của nguyên thần rời đi. Dù sao thì đây là nguyên thần hóa ma của Trần Cảnh, điểm khác biệt lớn nhất so với bản thể là khả năng thiên biến vạn hóa, có thể trốn vào bên trong hư nguyên khiến đám các thần tướng không thể phát hiện.

Không thấy Trần Cảnh niệm chú bấm pháp quyết, thân thể đã hóa thành làn khói tản đi. Hồng đại hiệp và Nhan Lạc Nương cũng biến mất theo. Đệ ngũ Đệ ngũ thần tướng hoảng sợ, thần thức của gã đã hoàn toàn khóa chặt Trần Cảnh lại, thế nhưng Trần Cảnh lại biến mất mà không có chút dấu hiệu nào, khiến gã không thể nắm bắt được.

Đột nhiên trong lòng gã vang lên cảnh báo. Gã chỉ kịp ngẩng đầu thì đã thấy một bàn tay đè xuống.

Bàn tay cực lớn, khiến cho gã cảm thấy như cả bầu trời đang ép xuống, không thể tránh, không thể trốn được. Dù sao gã cũng không phải kẻ yếu, cũng không giống như đệ thất thần tướng Thất Sát tinh quân cứ một đầu đâm thẳng vào bên trong đó.

Pháp quyết trên tay gã cũng không thay đổi. Một tia sáng từ ngón giữa bay ra, đánh vào bàn tay đang chụp xuống phía trên. Ngay khi tia sáng chạm đến lòng bàn tay thì chỗ va chạm đột nhiên tan ra, một tòa miếu thần xuất hiện ở đó. Miếu thần u ám, thâm trầm giống như bên trong chứa đựng cả thiên địa.

Ngay lúc này, tâm tình của đệ ngũ thần tướng thay đổi đột ngột. Gã dùng toàn bộ pháp lực đánh ra, đồng thời cũng nhanh chóng bay về phía sau. Gã không phải chỉ đơn giản lui lại mà đang sử dụng một loại đòn pháp tinh

diệu. Tuy không tinh diệu và nhanh bằng độn thuật hóa cầu vòng nhưng lại có chỗ đặc biệt riêng.

Dù gã lui lại bao xa vẫn cảm thấy mình chưa thoát khỏi bàn tay kia và bên trong miếu thần có một người đang âm thầm nhìn chăm chăm vào mình.

Tia sáng chói lóa đã xông vào bên trong miếu thần ở giữa bàn tay kia. Đây không phải pháp thuật đơn giản mà là nửa pháp thuật nửa thần thông, tên của nó là Thông U Phệ Tinh pháp.

Tia sáng kia tuy sáng ngời, nhưng bên trong miếu thần lại tối tăm mù mịt. Ngay khi tia sáng vào bên trong miếu thần, cơ hồ như lập tức chiếu sáng tỏ nơi này. Đệ ngũ thần tướng vẫn không thể nhìn thấy rõ tượng thần ở trong miếu thần. sau khi vào trong này, tia sáng kia lập tức hóa thành một người không phải là đệ ngũ thần tướng, mà là một cô gái có đường cong hoàn hảo, làn da sáng bóng như ngọc. Cô ta uốn éo, giơ tay nhắc chân đều tỏa ra sức hấp dẫn vô hạn.

Cô ta có vẻ ngoài rất xinh đẹp, hấp dẫn nhưng chỗ đáng sợ nhất của ả là đồng thời tồn tại ở thế giới thực lại có thể xâm nhập vào ý thức của người khác. Người bị nhập không thể khu trừ cô ta, đến cuối cùng sẽ cắn nuốt hết tinh nguyên.

Cô ta vừa mới uốn éo cơ thể, miệng phát ra âm thanh vô tận hấp dẫn thì từ xà nhà ở trong miếu thần bắn ra một luồng ánh kiếm chém xuống, lập tức xé nát cơ thể của ả. Tuy vậy nhưng thân thể của cô ta lại tập hợp rồi ngưng kết thành một người mới. Ánh kiếm liên tục quay tròn tại nơi đó vào tạo thành một vòng xoáy xé nát cơ thể của ả.

Đệ ngũ thần tướng muốn dùng Thông U Phệ Tinh pháp để ngăn cản nguy cơ. Dù không thể đạt đến mức độ đó thì cũng có thể kéo dài thời gian để gã chạy trốn. Sự thật là gã vẫn không thể thoát khỏi bàn tay đang đuổi

theo phía sau. Quá hốt hoảng, gã cắn lưỡi, phun ra máu để thi triển Thông U Phệ Tinh pháp một lần nữa. Đột nhiên bàn tay phía sau nhanh chóng biến lớn ra, tích tắc sau đã bắt được gã.

Lúc này, đệ ngũ thần tướng không thể nhìn thấy ở trong hư không đột nhiên một cái hồ lô bằng ngọc thạch xuất hiện. Chiếc hồ lô có mắt và miệng, nhảy ra từ trong hư không. Ngay khi xuất hiện, nó lập tức bắn ra hai tia sáng màu đỏ.

Thời gian từ khi bốn vị thần tướng xuất hiện đến bây giờ trôi qua rất ngắn. Từ lúc Trần Cảnh biến mất đến khi đệ ngũ thần tướng nhìn thấy bàn tay rồi bị nó bắt lại cũng xảy ra rất nhanh.

Hai tia sáng bắn ra thì một tòa miếu thần xuất hiện ở giữa hư không. Miếu thần chỉ cao chừng một trượng, không quá to nhưng lại có vẻ cực kì thần bí.

Ánh sáng bắn vào phía trên miếu thần rồi lập tức khuếch tán, lan tràn, tạo thành một hình cầu bao phủ miếu lại.

Ở bên trong, miếu thần lúc sáng lúc tối. Đột nhiên từ bên trong miếu thần, một luồng ánh kiếm bắn ra, chém thẳng vào lồng sáng. Nó cắt đứt lồng sáng, đồng thời miếu thần cũng biến mất rồi xuất hiện ở bên trên chiếc hồ lô.

Chân thân của Trần Cảnh là tượng đá và Nguyên Ma của hắn đều ở bên trong miếu thần. Tượng đá đặt ở trên bệ thần, còn nguyên ma dung nhập vào miếu thần. Trần Cảnh muốn thu chiếc hồ lô này vào bên trong miếu thần để trấn áp. Trái ngược với suy nghĩ của hắn, chiếc hồ lô không thềm giãy giụa, phản kháng mà còn chủ động bay vào miếu thần.

Bây giờ Trần Cảnh đang cực kì cảnh giác. Khi hắn ám sát Tử Vi đại đế thì chiếc hồ lô này suýt chút nữa đã giết chết hắn. Tuy bây giờ Trần Cảnh không cảm thấy một chút pháp lực chấn động nào từ nó nhưng cảm giác

mách bảo hần phải cẩn thận. Mấy năm gần đây hần chưa bao giờ cảm thấy như vậy. Dù cho bây giờ hần đã ngưng kết miếu thần nhưng cũng không thể nào ngăn chặn cái cảm giác này.

Trước đây Trần Cảnh không biết lai lịch của chiếc hồ lô này. Sau khi hần nhập định tu hành, hợp nhất mọi loại thần thông trên người, dựa vào trí nhớ của Triệu Tiên chân nhân, hần biết có một loại linh bảo nằm xen giữa tiên thiên và hậu thiên có tên là Trảm Tiên hồ lô. Chiếc hồ lô này vô cùng thần bí. Nó chỉ mới xuất hiện vài lần trong lịch sử. Nếu không phải đạo thống của người sáng lập La Phù là Ngọc Đình chân nhân, đệ tử thân truyền của Đạo tổ thì Triệu Tiên chân nhân cũng căn bản không biết điều này.

Trảm Tiên hồ lô cũng không phát ra bất kì chấn động pháp lực nào nhưng vẫn có thể bay về hướng miếu thần. Trần Cảnh đã bỏ qua ý tưởng muốn thu lấy chiếc hồ lô lúc trước. Hần cảm thấy nếu mình để cho hồ lô tiến vào bên trong miếu thần thì sẽ phải chịu nguy hiểm cực lớn. Nếu không phải thời điểm này, không phải tại đây, hần sẽ liều lĩnh để Trảm Tiên hồ lô vào bên trong miếu thần. Dù cho chính hần không chắc mình có thể trấn áp được, nhưng khẳng định sẽ không để Trảm Tiên hồ lô chém tới nguyên thần, ý thức bên trong.

Từ trong miếu thần, một luồng ánh kiếm bay ra đâm vào Trảm Tiên hồ lô, lại không thể làm nó bị xước. Kiếm ý không cách nào xâm nhập vào hồ lô, nên cũng không thể tiếp xúc với ý thức của nó. Chính vì thế thần thông mê huyền của Mê Thiên điệp không thể thi pháp.

Trước đây, chỉ cần là người tu hành thì ý thức thần niệm sẽ xuất hiện ở bên ngoài thân thể, chỉ cần đụng chạm vào Mê Thiên kiếm là sẽ bị mê huyền. Bây giờ Trảm Tiên hồ lô lại không như vậy. Ánh kiếm lướt qua. Ngay lúc này, cửa miếu thần biến thành nhiều cánh cửa ảo ảnh trùng trùng điệp điệp đan xen do tiếng kiếm ngân cùng với tiếng sáo tạo ra thành. Nguyên ma vốn đã dung nhập vào trong miếu thần cũng biến ảo theo. Cả

nó và miếu thần đều muốn bỏ chạy, nhưng dù biến hóa thế nào thì Trảm Tiên hồ lô vẫn cứ bay đến miếu thần.

Chiếc hồ lô đang càng lúc càng tiến đến gần cửa vào miếu thần. Trần Cảnh nghĩ thầm: “Nếu đã không thể tránh lui thì đành phải chiến đấu vậy.”

Tuy Trảm Tiên hồ lô rất lợi hại nhưng Trần Cảnh cảm thấy nó cũng không đến mức như truyền thuyết miêu tả, không như trong thần thoại rằng Kim Tiên gặp phải Trảm Tiên hồ lô, nguyên thần cũng bị định trụ (bắt đứng im tại chỗ) tại cung Nê Hoàn, nháy mắt bị chém chết . Lúc này, tuy rằng Trảm Tiên hồ lô thần kỳ, nhưng Trần Cảnh vẫn cảm thấy mình vẫn có khả năng đánh bại chiếc hồ lô này.

Đột nhiên, trong hư không vang lên giọng nói:

- Trảm Tiên hồ lô.

Người nói đang hơi kinh ngạc.

Bầu trời tối đen, miếu thần xuất hiện ở không trung, thoắt ẩn thoắt hiện, phiêu diêu bất định nhưng chiếc hồ lô vẫn luôn ở phía trước cửa và đang càng lúc càng tiến gần hơn. Hư không ở trước cửa miếu thần như một vùng đầm lầy nhưng không gây ra chút xúu ảnh hưởng nào tới chiếc hồ lô.

Ngay sau tiếng nói kia, một cơn cuồng phong cuốn thẳng lên chín tầng trời.

Trong gió, bốn luồng linh quang tán đi rồi hóa thành bốn người tung bay như lá bị gió cuốn đi. Đó là bốn vị thần tướng khác của cung Tử Vi.

Sau khi cuồng phong tan biến, một con trâu xanh đập mây đen bay thẳng lên không trung. Có một cô gái xinh đẹp, lạnh lùng mặc váy xanh đang cười trên lưng nó. Nàng cầm một cái quạt nhỏ màu xanh biếc.

- Chẳng lẽ mọi thứ muốn quay lại như trước kia.

Cô gái thở dài, nói. Ngay khi dứt lời, cô ta quạt một phát về phía miếu thần và Trảm Tiên hồ lô.

Cuồng phong gào thét xuất hiện, từ bốn phương tám hướng cuốn về phía miếu thần và Trảm Tiên hồ lô.

Miếu thần trong cuồng phong như thể là hình chiếu trong nước mà biến mất, như ngọn lửa đèn cầy bị dập tắt.

Trảm Tiên hồ lô chỉ nhẹ nhàng lắc lư, hai mắt của hồ lô bắn ra hai tia sáng đỏ về phía cô gái. Cô ta lại tiếp tục quạt một lần nữa. Hai đạo cuồng phong trùng điệp với nhau rồi đánh về phía tia sáng. Tia sáng đỏ vụn vụn như bị gió thổi méo mó, nên tốc độ đã chậm đi rất nhiều nhưng vẫn đánh về phía cô gái cùng con trâu xanh kia.

Thấy thế, con trâu xanh tung nhảy lên, cười gió bay đi. Cô gái lại quạt nhẹ một cái. Cuồng phong sinh ra rồi lại nhập vào cơn gió trước khiến nó mạnh hơn.

Con trâu xanh cười gió, phiêu hốt bất định vòng quanh Trảm Tiên hồ lô. Mỗi lần di chuyển, cô gái đều quạt một phát.

Đột nhiên, một giọng nói truyền đến.

- Đại đế, Định Phong châu.

Ngay lập tức, một luồng ánh sáng trắng rơi vào trong gió khiến cuồng phong giảm mạnh xuống.

Trảm Tiên hồ lô lắc lư, hóa thành Tử Vi đại đế. Lão nắm lấy Định Phong châu, nhìn cô gái kia, nói:

- Hóa ra vẫn còn có người sống. Quạt ba tiêu của người có lợi hại đến đâu cũng không thể khiến người khác bị thương.

Cô gái có vẻ cũng biết điều này. Ngay lúc này, nàng hướng về chính mình quạt một phát. Cuồng phong xuất hiện. Cô gái cười trâu xanh theo gió bay đi mất.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 59: Thần Hàng

oOo

Cô gái cười trâu lướt gió bay đi. Một số thần tướng lập tức đuổi theo.

Tử Vi đại đế cũng xoay người biến mất.

Bầu trời cỗi âm ồn ào náo nhiệt bỗng trở nên yên tĩnh. Không gian nơi này như bị một tấm màn đen che phủ, mọi thứ đều diễn ra trong bóng tối.

Trần Cảnh không quan tâm lắm. Miếu thần của hắc tướng tự thần thông tự lý càn khôn của Đạo gia, nhưng cũng có điểm khác biệt. Quan chủ Ngũ Trang quan Trấn Nguyên Tử núi Vạn Thọ đã tu luyện thần thông này đến cảnh giới cao nhất. Chỉ cần một cái vung tay, lão có thể thu hết cả núi hay biển, nhưng lại không thể dung nạp được chính bản thân.

Miếu thần của Trần Cảnh xen giữa hư vô và hiện thực. Dù nó chưa thể gọi là tiểu thiên thể giới nhưng cũng không tồn tại trong đại thể giới rồi.

Thất Sát tinh quân bị nhốt trong miếu thần và bị phong cấm toàn bộ pháp lực, thần thông. Đệ ngũ thần tướng cũng bị giam cầm giống như gã. Cả hai người đều có thể nhìn thấy Trần Cảnh nhưng lại không thể nhìn thấy nhau.

Bọn họ thấy Trần Cảnh ngồi trên bệ thần, lại cảm thấy rất ngạc nhiên vì thân thể của hắc giống như tảng đá có hai màu xanh trắng. Hai mắt hắc màu xám trắng như bị hóa đá. Toàn bộ tượng đá không tỏa ra chút sinh cơ nào nhưng cả hai đều cảm thấy có khí tức rất thần dị.

Đột nhiên, áp lực đè nặng trên người bọn họ buông lỏng. Cả hai lập tức lao về hướng cửa miếu thần. Pháp lực của bọn họ trào dâng như cái cung đang được kéo căng đến cực hạn, còn thân thể thì như mũi tên lấp trên đó, chỉ cần thả nhẹ ngón tay là sẽ lập tức bắn ra, xé nát hết tất cả chướng ngại vật trước mặt. Pháp lực như cung, ngón tay đương nhiên không phải là ngón tay, mà chính là mong muốn thoát khỏi nơi này của bọn họ.

Ngay khi cả hai hóa thành hai đạo ánh sáng như mũi tên nhọn bắn ra ngoài thì thân thể bọn họ nổ tung, như cây cung bị kéo mạnh quá mà đứt dây. Không có máu văng tung tóe, không có thịt xương từng khúc, chỉ là thân thể của bọn họ mềm nhũn, rơi xuống đất. Toàn bộ tinh khí, linh khí và thần nguyên ở trong thân thể khuếch tán ra bên ngoài thành ba loại ánh sáng khác nhau rồi chậm chậm dung nhập vào miếu thần.

Nhan Lạc Nương và Hồng đại hiệp vẫn luôn đứng ở bên cạnh nhìn thấy toàn bộ mọi thứ. Chỉ là những người kia cũng không nhìn thấy hai người bọn họ. Tòa miếu thần nho nhỏ này đã có khí tức bao dung như tạo hóa càn khôn.

Nàng đứng ngay cạnh Trần Cảnh nhưng lại có cảm giác như xa cách vạn dặm. Đó giống như khoảng cách giữa người và thần.

Đột nhiên một người xuất hiện ở giữa không gian trong miếu thần. Nhan Lạc Nương không hiểu nổi người đó vào đây bằng cách nào. Có lẽ vì đây là miếu thần của Trần Cảnh nên nguyên ma có thể ra vào thoải mái.

Đệ nhị nguyên ma nói:

- Bên ngoài hỗn loạn. Tốt nhất nên ở trong này tu hành, đợi đến khi thiên biến.

Hồng đại hiệp rất thích náo nhiệt, muốn nhìn xem bên ngoài đang xảy ra chuyện gì nhưng Trần Cảnh đã cảnh báo. Hơn nữa Hà Bá gia muốn dạy nó Thiên Yêu Luyện Thân quyết nên nó đang cực kì hưng phấn.

Nhan Lạc Nương nói nàng muốn đi tìm tam sinh thạch. Trần Cảnh khuyên:

- Miếu thần đang phiêu dăng ở trong Âm thế. Cô có thể đứng trước cửa miếu để nhìn ra bên ngoài. Không ai có thể phát hiện chúng ta. Khi nào tìm được thì đi ra cũng không muộn.

Sau khi hăn nói, cửa miếu thần trở nên trong suốt khiến cho người ở trong có thể nhìn khung cảnh bên ngoài, có thể nhìn thấy trời đất cõi âm. Như thế nơi này là một tòa miếu trong cõi âm vậy.

Đệ nhị nguyên ma biến mất. Nhan Lạc Nương đứng tựa bên cạnh cửa. Một cuốn kinh văn xuất hiện trong đầu của Hồng đại hiệp. Tượng đá Trần Cảnh cầm một con mắt ngập nước giống như đang còn sống, hiện đã muốn dung nhập vào bàn tay của hăn.

Đây là con mắt tiên thiên, hơn nữa còn ẩn chứa ở trong đó một luồng ý thức bất diệt. Trần Cảnh phải tế luyện nó trong thời gian rất lâu. Nhan Lạc Nương và Hồng đại hiệp không thể nhìn thấy một tấm linh phù đang trôi nổi ngay trước mặt tượng đá, tỏa ra từng vòng sóng chấn động. Trần Cảnh cảm thấy một loại đạo ý ở trên đó. Vì thời gian trôi qua rất lâu nên đạo ý đã yếu đi rất nhiều nhưng cái loại đạo mịt mờ đó đủ khiến Trần Cảnh vẫn cảm thấy rất vui mừng. Linh phù này đã đạt đến một cảnh giới rất cao, không còn là Pháp nữa.

Bảy mươi năm trước Trần Cảnh đã có thể dựa vào đạo ý để phong ấn một người. Nhưng dù cho là quá khứ hay hiện tại thì hăn cũng không thể phong ấn một người một cách thoải mái dễ dàng được. Trần Cảnh có thể tưởng tượng ra người phong ấn con trâu xanh bằng cách dùng đạo ý tạo thành linh phù đã không cần dùng pháp lực. Tại quá trình này, linh phù đã hấp thu âm linh khí để hóa thành dãy núi. Nghìn năm vẫn tồn tại, phù như traten, lại tạo thành sự vật thực sự trong thiên địa, không bị biến mất.

Một người muốn có đạo ý thì tâm cảnh nhất định phải viên dung, phải có tư tưởng độc lập trong thiên địa. Đây là một loại lực lượng cực kì kinh tâm động phách.

Trần Cảnh chăm chú cảm nhận linh phù.

Nếu nói Trần Cảnh đang ở cảnh giới tiểu viên dung đi tới cảnh giới đại viên dung. Đạo ý ẩn chứa ở trong linh phù này đã có thể gọi là siêu thoát, vượt ra cả thiên địa. Từ viên dung đến siêu thoát còn cần có một loại đạo ý “độc lập” nữa.

Viên dung thế giới nội tâm là biến tất cả mọi thứ bên ngoài thành chính mình.

Độc lập là đứng ở đỉnh cao, lặng yên quan sát thiên địa, hoàn thiện bản thân.

Siêu nhiên là không bị bất cứ thứ gì ở thiên địa bên ngoài ảnh hưởng đến chính mình.

Đây chính là cách phân chia cảnh giới của Trần Cảnh. Bây giờ hắn vẫn chỉ đang ở cảnh giới viên dung, hóa mọi thứ bên ngoài vào bản thân mình.

Viên dung là hoàn thiện ở bên trong mỗi người, không thể nhìn thấy. Độc lập là bên trong hoàn thiện rồi thăng hoa biến chất ảnh hưởng đến bên ngoài. Siêu thoát thì không thể diễn tả được, một niệm thành pháp, chỉ cần nghĩ là sẽ thành đạo.

Đạo có hàng ngàn vạn loại. Chúng sinh tu đại đạo thiên địa để thành đạo của bản thân. Một số người cho rằng tu đạo của bản thân là tiểu đạo. Có người lại cho rằng đạo không phân chia lớn hay nhỏ vì dù thế nào thì tất cả đều là tu hành. Chỉ cần thành đạo thì có thể truyền thừa, thân thể dù biến mất, linh hồn diệt nhưng đạo ý sẽ vẫn tồn tại mãi mãi.

Bây giờ Trần Cảnh vẫn đang hướng tới đỉnh của đại đạo.

Linh phù tan biến ở trong miếu thần.

Thế giới trong miếu thần dường như dừng lại. Thời gian ở đây có tốc độ khác với thế giới bên ngoài, không phải vì miếu có điều huyền diệu riêng mà là vì Trần Cảnh kiểm soát đây.

Từng ngày trôi qua.

Thiên địa âm trầm khiến mọi người không thể xác định thời gian đã qua bao lâu. Mâm ngọc ở trên trời càng lúc càng sáng, càng lúc càng to lớn hơn. Nếu nhìn kĩ có thể thấy những đám mây đang dần tan rã, để lộ ra thế giới bên trong. Có lẽ ở đó là một không gian khác.

Trần Cảnh đang đứng ở đỉnh núi cao nhất ở âm thế, nhìn lên bầu trời. Lúc này rất nhiều người cũng giống như hắn, yên lặng nhìn lên trời. Cảm giác áp bức, đè nén càng lúc càng nặng. Ở dương thế, có rất nhiều miếu thần được xây mới. Thần linh ở đó thì có người khác lạ cũng có người quen thuộc. Các môn phái đạo quán không xây dựng thần tượng nhưng đều kêu gọi đệ tử quay trở về sơn môn, ngồi ngay ngắn trước tượng tổ sư.

Có rất nhiều tán tu tu hành pháp môn được truyền thừa nhưng không có môn phái. Những người này chỉ thường nhập định ở động phủ hoặc tại đỉnh núi. Bọn họ đều cảm ứng được một điều gì đó từ trong cõi hư vô.

Bọn họ cảm thấy có một chuyện rất lớn sắp phát sinh ngay trên bản thân mình, nhưng nói không rõ, kể không được nên đành phải nhập định. Rất nhiều người tin rằng kiếp số sắp tới rồi.

Lúc này thiên địa cực kì yên tĩnh.

Trong Âm thế, trên chín tầng trời, đột nhiên mâm ngọc chấn động như bị thứ gì đó che khuất một nửa. Khi chấn động dừng lại, mâm ngọc tỏa ra ánh

sáng chói lóa. Một điểm sáng từ bên trong bay ra ngoài. Hay có thể nói hình ảnh này giống như mâm ngọc chuyển động làm văng điểm sáng này ra ngoài.

Điểm sáng này bay về phía một người đang ngồi trên đỉnh núi ở chỗ rất xa, rồi chui vào trán gã.

Người này đang nhắm mắt, đột nhiên mở ra, hiện lên vẻ sợ hãi. Nhưng ngay sau đó gã cười to, nói:

- Hóa ra muốn đoạt xá ta. Người yếu ớt như thể một ánh nến, ta thổi một hơi là dập tắt được.

Gã nhắm mắt lại. Một lúc lâu sau, gã hét lớn, khí tức trên thân đột nhiên tăng mạnh, pháp lực liên tiếp đột phá. Chuyện này kéo dài một lúc rồi mới dừng lại. Khi gã tỉnh lại, lập tức cười to. Tiếng cười vang xa đến cả chục dặm.

Vài đạo linh quang bay đến vì nghe thấy tiếng cười của gã. Ngay khi đến gần, linh quang hóa thành vài người. Một kẻ hỏi:

- Điểm sáng kia bị người đoạt được?

- Ha ha ha, quả thật đã bị ta đoạt mất.

- Là thứ gì?

- Là cái này.

Dứt lời gã phất tay. Một đạo ánh sáng đen tối như đao chém ra.

Mọi người hoảng sợ. Tất cả đều cảm nhận thấy sự nguy hiểm cực độ tỏa ra từ ánh sáng đen tối. Đao chưa tới nhưng nguyên thần đã hoảng sợ nhảy lên.

Kẻ lên tiếng kia chỉ kịp xoay người, còn chưa hóa thành linh quang thì đã bị đao khí chém rách thân thể. Pháp thuật hộ thân và thân thể cứng rắn cũng bị ánh đao này cắt xẻ như chém cắt bùn.

Khí sát độc xâm nhập nguyên thần khiến thân thể gã bị nhiễm độc. Người này muốn dùng hết pháp lực để bỏ chạy nhưng không được. Pháp lực trong cơ thể đang bị thứ gì đó hút đi rất nhanh. Y cố gắng cúi xuống thì chỉ thấy một thanh đao có hình dạng quỷ dị đang cắm ở ngực, thôn phệ linh lực mình.

- Ha ha, không ngờ ta chiếm được Hóa Huyết thần đao.

Gã chính là Ô Hà lão tổ. Trần Cảnh đã từng từ Ô Hà lĩnh của gã cứu người đem ra. Đáng lẽ gã cũng là một thần tướng trong cung Tử Vi, nhưng vì bại trước đệ nhị thần tướng là Hoang Nguyên. Thân là một trong mười ba đại yêu tung hoành nhiều năm trong thiên hạ, gã cảm thấy hổ thẹn nên không ở lại trong cung Tử Vi nữa.

Điểm sáng kia chính là Hóa Huyết thần đao. Đao này cực kì sắc bén, chuyên sát thương nguyên thần. Dù cho thân thể mạnh mẽ thế nào cũng không thể ngăn cản thanh đao này. Trọng yếu nhất là thanh đao này có thể ẩn vào trong hư vô, bản thân xen vào giữa hư thực. Trên thân đao đã tiêu hao toàn bộ linh lực và sát khí vốn có nên Ô Hà lão tổ mới lấy địa hỏa Ô Sát và sát khí oan hồn mà bản thân dung luyện được rót vào bên trong nó.

Hóa Huyết thần đao chui vào trong cơ thể của gã còn chứa cả một luồng ý thức, chẳng qua đã quá yếu ớt sắp tiêu tan nên bị gã tiêu diệt. Nhờ đó gã đạt được một ít kí ức và công pháp tu hành.

Ô Hà lão tổ cực kì sung sướng. Gã nhìn thấy mâm ngọc lại sắp xuất ra một điểm sáng nữa, lập tức bay lên, lướt qua hư không rồi biến mất. Gã quyết tâm phải cướp giật bằng được thứ kia. Bây giờ, gã đã có Hóa Huyết

thần đao, càng thêm tự tin không ai có thể ngăn lại một phát chém của chính mình.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 60: Âm Dương

oOo

Trong thế giới tiên thần này, chưa từng có người nào ghi lại những biến thiên của năm tháng. Vốn cũng từng có, thế nhưng chỉ là một đoạn ngắn ngủi. Đó là khoảng thời gian trong thời kì Thiên hoàng Bất Chu Thiên cung và Ngọc đế Thiên đình Lăng Tiêu Bảo điện thống ngự trời đất.

Có lẽ chính vì bọn họ đã đặt tên khoảng trời đất, ghi nhớ năm tháng của trời đất này mà phạm phải điều kiêng kị, bị trời đất tiêu diệt.

Trời đất này, đã định trước là cô độc vô danh.

Nhan Lạc Nương đi ra khỏi miếu thần của Trần Cảnh, đứng cùng một chỗ với đệ nhị nguyên thần Trần Cảnh, nhìn thấy thỉnh thoảng lại có một điểm sáng chớp lóe từ trên bầu trời hạ xuống. Dù cho mâm ngọc trên bầu trời có ngày càng sáng ngời nhưng vẫn không góp thêm vài phần ánh sáng nào cho trời đất nơi cõi âm này. Có lẽ bởi mâm ngọc kia chỉ là tự thân tỏa sáng, cũng không chiếu rọi tia sáng của mình xuống cõi trời đất này.

- Rốt cuộc đó là thứ gì?

Nhan Lạc Nương nhìn một điểm sáng xẹt ngang qua bầu trời, rơi xuống một nơi xa xôi. Rồi lại dẫn tới một đám người tu hành nhanh chóng truy đuổi qua phương hướng đó.

Trần Cảnh đứng bên cạnh. Hắn là thân Nguyên Thần. Lúc bản tôn tượng đá của Trần Cảnh hành tẩu trong trời đất thì nguyên ma hắn rong chơi trên

hư không chín tầng trời. Khi đó, hân cũng không cảm ứng được gì cả.

Đột nhiên hân thả người nhảy dựng lên, thân thể như một đám mây đen vươn dài trong hư không, kéo thẳng lên tới chín tầng trời. Chỉ còn một mình Nhan Lạc Nương đứng ở nơi đó. Lại có một điểm sáng trắng chói mắt rơi xuống, nhắm thẳng vào mi tâm của Nhan Lạc Nương.

Quảng Hàn kiểm đâm ra, ánh trắng tràn ra khỏi vỏ kiểm lại không cách nào ngăn cản điểm sáng đó. Điểm sáng đi thẳng vào trong ánh trắng. Trước mắt nàng như thấy được một ngọn đèn nhỏ. Ngọn đèn kia xuất hiện, tất cả tâm tư của Nhan Lạc Nương như bị thiêu đốt, bùng cháy lên.

Có kẻ truy đuổi theo điểm sáng mà tới, nhìn thấy Nhan Lạc Nương đứng đó, không nhúc nhích bèn mừng rỡ. Thế nhưng đột nhiên trên người Nhan Lạc Nương lại bùng lên một ngọn lửa, màu lửa từ nhạt biến thành đậm, phút chốc sau đã nuốt sạch cả người Nhan Lạc Nương. Thân thể nàng hóa thành tro tàn. Ngọn lửa cũng nhanh chóng nhỏ lại, trở thành một ngọn lửa nhỏ như trên ngọn đèn. Có người đưa tay đụng vào, nháy mắt đã bị lửa thiêu, dù có pháp bảo hay pháp thuật gì cũng không thể dập tắt được ngọn lửa. Chỉ một lúc sau, toàn bộ pháp lực nội thân và linh lực bên trong thân thể, đến cả linh hồn cũng đều không thoát được.

Những người đuổi theo điểm sáng đến đây, nhìn thấy ngọn lửa pháp phòng tuy nhỏ nhưng lại có uy lực cực đại, đều thầm mơ tưởng thu lấy nó để luyện làm bảo vật. Mỗi người đều vận dụng một thân thần thông nhằm thu lấy ngọn lửa đèn, thế nhưng dù là kẻ nào đi nữa, nếu trực tiếp dùng thân thể đụng vào sẽ bị lửa thiêu đốt ngay lập tức, còn dùng bảo vật thu lấy thì linh lực trong linh bảo sẽ bị mất hết, bị đốt cháy thành tro bụi.

Trong khoảng thời gian ngắn này, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Thế nhưng đốm lửa lơ lửng kia càng lúc càng mờ nhạt, ánh lửa càng yếu dần, như thể thứ có thể duy trì ngọn lửa cháy này đang dần bị đốt sạch rồi.

Đột nhiên, có một đám mây đen không chút tiếng động từ trên bầu trời hạ xuống, rồi hóa thành một người mặc áo bào đen, mặt mày ngưng trọng và nghiêm nghị. mấy người vây quanh bốn phía phát hiện thấy đột nhiên có thêm một người không mời nữa xuất hiện bên đồng loạt công kích về phía hắn. Chỉ thấy hắn vung tay áo lên, loạt công kích đều biến mất.

Người tới là Trần Cảnh. Hắn vươn tay, chậm rãi đưa tới gần ngọn lửa nhỏ. Hắn có thể cảm nhận ngọn lửa đó rất khủng bố, thế nhưng lại đang không ngừng suy yếu đi. Bàn tay hắn chậm rãi tiến đến ngọn lửa, ngọn lửa cũng lập lòe, khẽ chao động như tùy thời sẽ tắt đi.

Trong lòng bàn tay Trần Cảnh chậm rãi hiện ra một tòa miếu thần nho nhỏ. Cửa miếu hướng thẳng lên mặt trên của lòng bàn tay, nhìn như thể một lỗ đen tối tăm.

Ngọn lửa tiếp xúc với lòng bàn tay Trần Cảnh. Ánh lửa lập lòe chao động lập tức ổn định lại.

Trần Cảnh còn cảm nhận được bên trong ngọn lửa có ý thức của Nhan Lạc Nương, nghe thấy nàng nói:

- Hóa ra ta cũng chỉ là một ngọn đèn.

Nói xong mấy lời này, nàng đã lâm vào yên lặng, dù Trần Cảnh có kêu gọi thế nào cũng không trả lời. Cũng may ngọn lửa này không tiếp tục biến yếu đi, có điều lúc này ngọn lửa đang thiêu đốt lại chính là tinh nguyên pháp lực của Trần Cảnh.

Mấy người bị Trần Cảnh thu vào trong miếu thần đều đã bị hắn phong cấm cả lại, mỗi người đều đứng thẳng bất động. Một ngọn lửa nhỏ rơi trên

đỉnh đầu một người trong đó. Nếu tinh nguyên của bản thân Nhan Lạc Nương bị đốt cháy hết, như vậy coi như nàng cũng hoàn toàn tiêu tan rồi.

Trần Cảnh nghĩ đến ngọn đèn xanh mà Nhan Lạc Nương ném xuống dòng Huyết Hà kia, lòng chợt thở dài. Chuyện này có muốn né tránh, cũng không thể né tránh được.

Quảng Hàn kiếm rơi trên mặt đất. Hắc cầm lên, nói với kiếm:

- Nếu đã là chuyện quá khứ, cần gì phải quay lại hiện tại? Dù các người có trở về cũng không còn nguyên vẹn, há lại phải biến những thứ đang nguyên vẹn ở hiện tại thành không hoàn chỉnh kia chứ.

Dứt lời, ánh sáng đen trong lòng bàn tay hắc chợt tản ra rồi co lại, thanh Quảng Hàn kiếm đã biến mất.

Hắc phóng người, bay lên thẳng chín tầng trời, lại không thể nào đến gần tới nửa mâm ngọc kia. Hắc không biết, ở dương thế cũng có vầng sáng như nửa cái mâm ngọc xuất hiện.

Đây chính là nguyên thần hóa ma thân của hắc, có thể cảm ứng với toàn bộ trời đất này như thể cá ở trong nước, chỉ cần có một gợn sóng cũng có thể cảm ứng được. Thế nhưng khi hắc bay thẳng lên chín tầng trời, mọi thứ trước mắt cũng mờ ảo đi, cảm ứng với mâm ngọc kia cũng càng mờ mịt như thể nơi đó hoàn toàn không có gì.

Thỉnh thoảng lại có điểm sáng xẹt qua người hắc.

Hắc không thể chạm tới được nửa mâm ngọc kia, bèn định trở lại dương thế. Chỉ là trong lòng hắc có một loại cảm giác rất mãnh liệt, như thể sẽ có đại sự phát sinh trên người mình. Đó là cái cảm giác không phải nguy hiểm cũng không phải là cơ duyên, không thể nói rõ được, khiến trong lòng hắc cảm thấy buồn bực, bức rứt.

Đúng lúc này, đột nhiên trên chín tầng trời xuất hiện một luồng tơ máu, như thể chui ra từ trong mâm ngọc kia, vô cùng rõ ràng. Thế nhưng Trần Cảnh lại biết không phải. Tơ máu đó trong tích tắc đã biến thành một bộ quần áo màu đỏ như máu tung bay trên bầu trời, trong bộ đồ đỏ tươi đó có người hiện ra. Đường như người đó đang mặc bộ áo bào đỏ tươi kia vào.

Đó là một cô gái xinh đẹp nhưng lạnh lùng đáng sợ. Cô ta nhìn Trần Cảnh, ánh mắt như kim đâm thẳng vào lòng hắc, khiến Trần Cảnh thầm thất kinh, cảnh giác.

Đột nhiên, cô ta nói:

- Nếu chết rồi, thế nào còn định sống lại, phải không?
- Người đã chết, tự nhiên không thể sống lại.

Trần Cảnh nói.

Cô gái xinh đẹp mà lạnh lùng đáng sợ này đột nhiên cười rộ lên đầy mỉa mai, tay cô ta vung ra, một ngọn đèn xanh từ trong ống tay áo bay thẳng về phía Trần Cảnh. Trần Cảnh vừa tiếp lấy ngọn đèn thì cô ta đã biến mất trong hư không. Hắc lập tức hiểu ra, cô nàng này hẳn là đến từ Huyết Hải. Có điều hẳn cũng cảm thấy nghi hoặc về thân phận của cô nàng này. Hiển nhiên không phải chân thân của cô ta đi tới đây, thế nhưng chỉ một luồng phân thân cũng đủ để Trần Cảnh cảm nhận được cô ta rất cường đại, không kém gì Tử Vi đại đế cả.

Ngọn đèn trong tay, hắc bèn đưa vào trong miếu thần, ngọn lửa nhỏ lập tức rơi vào ngọn đèn. Thế nhưng ánh sáng của nó đã trở nên mờ ảo, tầng lửa cũng có những màu sắc khác nhau. Bên trong là màu xanh, bên ngoài là đỏ nhạt, mà rìa ngoài cùng của ngọn lửa lại là một tầng màu trắng. Nhìn qua, ngọn lửa đã không còn sáng ngời như lúc trước nữa.

Trần Cảnh thử kêu gọi tên Nhan Lạc Nương, lại không nghe thấy đáp lời, chỉ thấy ngọn lửa khê đong đưa.

Ngọn đèn xanh bay lên, rơi vào bệ thờ trước mặt tượng thần, còn Quảng Hàn kiểm thì được treo ngay trên vách bên cạnh, yên tĩnh, không có lấy nửa điểm không an phận. Hồng đại hiệp thì đang tu hành. Nó muốn luyện hóa toàn bộ sát khí tích lũy nhiều năm vào trong cơ thể mình. Khi thành công, tất nhiên nó sẽ có sự nhảy vọt cả về chất. Còn Thu Nguyệt Vô Hoa vẫn đang hôn mê bất tỉnh. Thần hồn nàng ta đã bị thương. Trần Cảnh chỉ biết một biện pháp duy nhất là thông qua nguyên lực nhang đèn mà tu dưỡng nàng. Cũng may miếu thần này vốn được kiến tạo từ tín ngưỡng nguyên lực, Thu Nguyệt Vô Hoa ở đây sẽ luôn được tu dưỡng. Chỉ là lúc này nàng ta chưa thể tỉnh lại được mà thôi.

Thỉnh thoảng lại có điểm sáng rơi xuống trời đất này, như mưa sao băng rơi xuống.

Rất nhiều người nhìn thấy tràng cảnh vừa rồi xảy ra trên bầu trời, có điều hần không lưu tâm, chỉ đưa tay xuất một chưởng vào hư không. Hư không bị xé mở ra một cái khe, hần hóa thành một làn khói nhẹ chui vào, biến mất không còn dấu vết.

Trở lại nhân gian, đột nhiên trong lòng hần có cảm ứng, bèn bay thẳng theo một phương hướng mà đi. Chỉ thấy ở một ngọn núi sát với biển có một thanh niên xấu xí đang ôm đầu lăn lộn trên mặt đất. Khi y nhìn thấy Trần Cảnh đi tới, vội vàng lê lết tới trước người Trần Cảnh, ôm lấy chân hần nói:

- Hà Bá gia, ta không muốn chết a. Ta không muốn bị người khác đoạt xá mất, không muốn để một kẻ xa lạ khống chế lấy cơ thể ta.

Xa xa, có một con chim đang kêu gào âm ỉ, tựa như rất nóng ruột và sợ hãi thế nhưng lại không bay đi.

Y chính là Tùng Thanh, hai con mắt đã chuyển sang đỏ thẫm. Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, Trần Cảnh đã nhìn thấy được những cảm xúc khác hẳn nhau trong đôi mắt đó. Đó chính là dấu hiệu bị đoạt xá hoặc đang bị dung hợp.

Trần Cảnh thầm than một tiếng, lòng bàn tay lóe sáng. Tùng Thanh đang ngồi chồm hổm trên mặt đất đã hóa lại thành con khỉ, rồi chậm rãi hóa thành một tảng đá. Y đã bị Trần Cảnh phong ấn lại. Hiện tại Trần Cảnh không nắm chắc có thể giúp y tiêu trừ được ý thức đang đoạt xá bên trong kia, nên trước tiên chỉ có thể phong ấn lại, đợi sau này lại cởi bỏ phong ấn ra. Bởi hẳn cảm giác sắp có đại sự phát sinh trên người mình, hơn nữa càng lúc lại càng bức thiết hơn.

Ánh sáng trong tay hắt lại chớp lóe, chém ra từng đạo ấn linh quang nhập vào trong hư không, tụ tập toàn bộ linh lực của ngọn núi cả vào chỗ này. Hẳn cũng dẫn toàn bộ linh khí trong biển lại đây nhằm duy trì linh lực tẩm bổ phong ấn trên thân thể Tùng Thanh không bị tiêu tán, đồng thời có thể giúp Tùng Thanh dù bị phong ấn vẫn có thể thu nạp linh lực thiên địa được.

Rồi hắt phóng người lên, nổi gió tung bay lên chính tầng trời. Thoáng chốc hẳn đã đi tới ba ngàn dặm, tới đỉnh một ngọn núi vừa mắt, hẳn đứng đó nhìn núi sông thiên hạ, tựa như một cuộn tranh vẽ. Nhìn quanh bốn phía, cảm giác như vô tận, mênh mông, trống trải không giới hạn.

Hẳn đứng đó, đứng rất lâu, yên tĩnh chờ đợi thời khắc kia tiến đến. Đó là thời khắc quyết định vận mệnh của hẳn. Hẳn cảm ứng trời đất này, thân thể nguyên ma trên đỉnh núi chậm rãi tán đi theo làn gió, dung nhập vào hư vô. Nguyên thần dung nhập vào hư không rồi, Trần Cảnh nhìn thấy mây trên bầu trời xoay chuyển hết như một cái cối xay, mà linh khí địa mạch dưới mặt đất cũng chuyển động như trên một cái đĩa quay, tương phản với chuyển động trên bầu trời, cảm giác như là một âm một dương. Lúc này hẳn cũng thấy được cái mâm ngọc như thể siêu thoát ngoài trời đất này.

Mâm ngọc kia cũng được chia làm hai, một nửa tại âm, một nửa tại dương, bên trong nó cũng đang chuyển động theo một phương thức huyền diệu.

Hắn tỉ mỉ quan sát, cảm nhận một loại đạo ý như có như không. Đột nhiên hắn biết được đó là Luân Hồi Ngọc Bàn, một cái tên chỉ tồn tại trong hư vô. Hoặc nói cái tên đó đã từng tồn tại trong quá khứ, thế nhưng hắn lại cảm ứng được rồi.

Vào lúc này, hắn cảm giác như mình là một bộ phận của trời đất. Thế nhưng cũng ngay trong khoảnh khắc này, có một điểm sáng từ trong Luân Hồi Ngọc Bàn rơi xuống. Trần Cảnh đang ở trong miếu thần chợt mở to hai mắt, tích tắc đó, điểm sáng kia đã xé vỡ hư không đi vào trong miếu thần không thuộc về đại thế giới này, hóa thành một thanh kiếm đâm thẳng vào mi tâm Trần Cảnh.

Mọi thứ, trước thanh kiếm nay đều chỉ như là hư vô.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 61: Thanh Nhan

oOo

Trước thanh kiếm hạ xuống từ trong Luân Hồi Ngọc Bàn này, Trần Cảnh cảm thấy mình thật bé nhỏ và vô lực. Cho dù là lúc nào đi nữa, hắn cũng chưa từng có loại vô lực thế này qua, đến tâm tình giãy giụa cũng không có. Ngay khi hắn cho rằng mình bị thanh kiếm này chém đứt đầu, vạn kiếp bất phục thì linh hồn hắn trong tích tắc như bị đông cứng lại. Đột nhiên trong thân thể hắn có thứ gì đó trào dâng. Hắn không biết đó là thứ gì, nhưng bức về về lão kiếm khách lại hiện lên trong đầu hắn, vẫn là ở bên bờ Huyết Hà. Chỉ nghe lão kiếm khách nói:

- Người vừa mới uống vào chính là đường lui của một người thần thông cái thế lưu lại. Y cho rằng mình là trời, muốn thay trời hành phạt. Thật sự buồn cười. Không những khiến chính mình phải chết, mà tâm nguyện của y đã định trước là không cách nào thực hiện được. Tác dụng của y có chăng cũng chỉ là đẩy ngã một cồn cát cao mà thôi. Thế nhưng cồn cát có đổ sụp rồi thì vẫn y nguyên là một đồng cát đấy thôi. Người uống vào thứ dẫn dắt linh hồn y, có lẽ vào một ngày nào đó bọn hắn sẽ trở lại trời đất này, người sẽ nhận được chỗ tốt, có điều cũng đưa tới cho người kiếp nạn diệt thân. Nếu có thể qua được thì đó sẽ là tạo hóa của người, còn không qua được thì người cũng không có gì đáng tiếc. Dù sao người chẳng qua cũng chỉ là một đám u hồn nơi âm thế này mà thôi.

Đây là một đoạn ký ức cuối cùng về lão kiếm khách, được chôn giấu nơi sâu nhất trong lòng Trần Cảnh. Lúc này, cái thứ mà hắn từng uống vào đó cũng đồng thời trào dâng lên.

Trong suy nghĩ của hắn, xuất hiện một đoạn cuộc sống của một người.

Trần Cảnh nhìn thấy sinh hoạt của nhân loại trong thời kì trời đất diễn biến còn sơ khai. Hắn nhìn thấy nhân loại đang ngoan cường sinh tồn trong trời đất, thấy được một người trở thành tế ti, thấy được một người trở thành thần tướng tọa hạ của Thượng đế Yêu tộc. Hắn nhìn thấy được nội tâm của một người tên là Nam Lạc, thấy y liên tục giãy giụa cầu sinh, thấy y bất đắc dĩ và lựa chọn, nhìn thấy y càng ngày càng mạnh. Cuối cùng ... cuối cùng ... toàn bộ tín niệm cả đời y đều hóa thành một kiếm, một kiếm ngang trời, một dải thiên hà cuốn sạch thiên hạ.

Trần Cảnh đang ở vào một trạng thái ấm áp. Cái thứ hắn nuốt vào bên bờ Huyết Hà vốn lạnh lạnh, thế nhưng lúc này dâng lên lại đầy ôn hòa bao trùm hết cả người hắn. Một loại cảm giác hỗn độn khiến hắn cảm thấy mình tỉnh táo, hoặc cảm thấy như hôn mê.

Kiểm băng lạnh, thân kiếm thanh khiết ớn lạnh. Phần che tay phía trên chuôi kiếm có dạng như một đôi cánh phượng giương ra. Chuôi kiếm đang nằm trong tay Trần Cảnh nhưng hắn lại thực sự không cảm nhận được thứ gì cả, chỉ như đang chìm trong làn nước ấm, mơ hồ mà mộng lung.

Trần Cảnh nhìn thấy được cả cuộc đời của Nam Lạc, cũng lập tức hiểu rõ bản thân mình đã uống vào thứ dẫn dắt linh hồn y lưu lại. Tuy lòng bội phục y, nhưng hắn lại không cảm giác được mình là y.

Hắn đưa tay miết qua hàng chữ tên kiếm “Thanh Nhan” trên thân kiếm, lòng lại nghĩ:

- Trên trời dưới đất này, nếu người xưng là đệ nhị, thì còn thanh kiếm nào dám tự nhận là đệ nhất chứ.

Hắn ngồi trong miếu thần chờ đợi. Chờ giết chóc kéo đến.

Đột nhiên, bia thần Ti Vũ bên dưới chấn động, tòa miếu cũng lắc lư. Miếu thần ẩn hiện trong hư vô cũng hiện ra trong trời đất. Trần Cảnh hiểu được, đây là có kẻ thông qua Chu Thiên Tinh Thần bia tìm được hắc, khiến miếu thần phải hiển hóa. Tuy rằng trong dẫn dắt linh hồn kia không có thần thông gì nhưng vẫn đủ đề cao được nhận thức của hắc với trời đất này.

Trần Cảnh đứng dậy, bước chân vừa nhấc đã đi ra khỏi miếu thần, mà đệ nhị nguyên ma lại hiển hóa ngời xếp bằng trên bệ thần. Hắc biết, lúc này chỉ có bản thân tượng đá mới có thể nắm giữ được Thanh Nhan mà thôi. Bởi vì trên thân thể tượng đá của hắc có dẫn dắt linh hồn của Nam Lạc, bằng không kiếm này cũng không tìm đến hắc.

- Đáng tiếc, ta không phải là hắc...

Trần Cảnh thầm cảm thán trong lòng.

Gió thu lành lạnh, lại là mùa thu của một năm nữa.

Vạn dặm quanh đây là cả một vùng khô vàng. Lá cây tàn lụi, sắc thu trầm trầm.

Trong cảnh tượng đó, có một thanh kiếm từ chân trời lao tới. Một kiếm này như mang theo ý của gió biển ấm thấp, đè ép cả ý thu khô hanh xuống. Trần Cảnh đưa mắt nhìn, chỉ thấy chân trời như có vùng biển lật ngược đang lao tới. Một vùng trời biển, sóng lớn cuộn cuộn.

Một kiếm kia sáng ngời, lại như sóng biển, từ nơi xa xôi đã cảm nhận được một loại ý mệnh mờ mờ cuộn cuộn. Nhưng khi tới gần hơn, sẽ cảm nhận đó không phải là ý của từng đợt con sóng, mà là kiếm ý giết chóc đầy trời.

Lục Tiên kiếm.

Trong thiên hạ này, cũng chỉ có giết chóc của kiếm khí tiên thiên mới có thể đè ý thu đầy trời xuống được. Đồng thời hẳn cũng biết, người đó tuyệt đối không ai ngoài Chính Dương đảo Kim Ngao. Lúc trước gã đã dùng toàn tâm chí dung tể vào trong Lục Tiên kiếm, cho nên chắc chắn là người yếu nhất khi đối mặt với đám người trong luân hồi trở về.

Trần Cảnh nhớ lại năm đó tể kiếm vực ở Linh Tiêu bảo điện, Chính Dương có đi vào trong đó. Nên Trần Cảnh đã nhìn thấy thế giới nội tâm sâu bên trong gã, cũng biết gã là một kẻ kiên định. Chính vì vậy mà gã còn có thêm một mặt điên cuồng.

Chỉ vừa thoáng qua, Chính Dương đã xuất hiện ngay vùng hư không trước mặt Trần Cảnh. Gã không nói gì, đâm thẳng một kiếm xuống. Kiếm chưa đến, ý đã tới rồi. Như thể có núi cây biến máu cuồn cuộn đè xuống.

Trường kiếm của Trần Cảnh dựng lên.

Lúc này đã không còn phép thuật gì cản được một kiếm đâm xuống của Chính Dương, vì vậy Trần Cảnh xoay ngược Thanh Nhan kiếm, chân đạp đỉnh núi phóng người lao lên. Chỉ thấy hẳn như bước lên bậc thang, có điều mỗi bước đi đều nặng nề, bước từng bước một, không có lấy một chút gì gọi là phiêu dật. Thế nhưng tốc độ của hẳn lại cực nhanh, hư không dưới chân như nứt vỡ cả ra.

Đỉnh...

Trần Cảnh đưa tay đâm ra một kiếm, va chạm thẳng vào mũi kiếm Lục Tiên trong tay Chính Dương.

Một kiếm này chỉ đơn giản là kiếm chạm kiếm.

Mũi kiếm vừa chạm nhau, Trần Cảnh đã cảm thấy cái khí tức giết chóc đầy trời đang đè nặng xuống đã ngừng lại. Hẳn biết, kiếm ý giết chóc vô biên đó đã bị Thanh Nhan kiếm chặn lại. Nếu là một thanh kiếm khác, chỉ

lần này cũng đủ khiến Trần Cảnh ăn phải thiệt thòi lớn. Lần này va chạm giữa hai bên khiến Trần Cảnh hiểu được pháp lực của Chính Dương không cao hơn mình, ngược lại còn thấp hơn mình một chút. Có điều cảnh giới của gã lại cực cao, kiếm ý bên trong một kiếm này Trần Cảnh không thể nào bì kịp.

Trong tích tắc, trời đất như tĩnh lặng, như đóng băng lại, không hề có bạo liệt điên cuồng khi hai cổ lực lượng va vào nhau. Thế nhưng đó cũng chỉ là nháy mắt, tựa như một cảm giác hoảng hốt. Rồi Trần Cảnh và Chính Dương lại hành động.

Kiếm chém xéo qua.

Ánh kiếm tung hoành.

Ánh kiếm lướt qua, như cắt nát cả trời đất.

Hai người triển đấu sát người, kiếm kiếm đoạt mệnh. Hư không trong phương viên mười dặm như lật chuyển, xuất hiện vòng xoáy, khiến linh lực thiên địa trở nên hỗn loạn. Chiến đấu trên bầu trời rồi chuyển sang dưới mặt đất, sau đó lại chiến trên các đám mây, rồi từ đám mây chiến đến trong núi.

Hai người Trần Cảnh và Chính Dương đều là những kẻ tập kiếm. Bốn thanh tuyệt thế sát kiếm của Thông Thiên giáo chủ đảo Kim Ngao đã từng tung hoành thiên hạ, hầu như không người địch lại. Đương nhiên trên đảo Kim Ngao có truyền thừa kiếm quyết. Nhưng Chính Dương đang sử dụng là Lục Tiên kiếm quyết lại không đến từ đảo Kim Ngao, mà là điểm sáng từ trong Luân Hồi Ngọc Bàn hạ xuống cách đó không lâu.

Trần Cảnh vẫn sử dụng kiếm quyết vô danh mà lão kiếm khách không có thân phận rõ ràng truyền thụ cho.

Có Lục Tiên kiếm quyết, Chính Dương vận dụng Lục Tiên kiếm như thay da đổi thịt. Những phép thuật khác của Trần Cảnh so ra quá đơn bạc, sử dụng trước mặt gã như thể tờ giấy bị dao sắc cắt lên vậy.

Cho nên hẳn chỉ có thể thi triển kiếm quyết. Thế nhưng đối diện với Lục Tiên kiếm quyết, bộ kiếm quyết vô danh kia có chút lực bất tòng tâm.

Trần Cảnh gặp phải áp chế không phải kiếm của hẳn kém hơn Lục Tiên kiếm, mà là kiếm quyết vô danh Trần Cảnh thi triển ra kém cỏi hơn. Trước đây hẳn cảm thấy không có kiếm quyết nào trong thiên hạ vượt qua được kiếm quyết vô danh mà lão kiếm khách truyền thụ cho mình. Chỉ khi chân chính đối diện với Lục Tiên kiếm quyết, hẳn mới biết được, hóa ra kiếm quyết của mình tối đa cũng chỉ ngang ngửa với kiếm quyết phái La Phù truyền thừa xuống. Tuy rằng đó là kiếm quyết đứng đầu trên thế gian, thế nhưng hiện nay vận dụng lại có chút kém cỏi rồi.

Trần Cảnh chỉ cảm thấy thân thể mình ngày càng nặng, tựa như thể bị toàn bộ hư vô bài xích, bị linh lực quán lấy thân thể. Hẳn hiểu đây là vì mình đã rơi xuống hạ phong, rơi vào trong kiếm cảnh của Chính Dương rồi.

Chẳng qua Trần Cảnh cũng không phải là người mới bắt đầu học kiếm quyết. Hẳn không tiếp tục thi triển nữa, mà tự bản thân dựa vào cảm giác của mình rồi xuất kiếm. Vừa mới không dùng đến bộ kiếm quyết kia, hẳn đã cảm nhận được một loại áp lực trầm trọng. Lúc hẳn vận dụng kiếm quyết, tuy rằng không phải là địch thủ của Lục Tiên kiếm nhưng vẫn có thể chống đỡ được vài phần, mỗi lần huy động kiếm trong tay đều sẽ tác động đến thiên địa linh lực, quanh người cũng có thiên địa linh lực bao trùm. Nhưng khi hẳn bỏ qua không dùng đến kiếm quyết này nữa, những linh lực do vận dụng kiếm quyết ngưng tụ lại đều bị Lục Tiên kiếm của Chính Dương xua tán cả đi.

Trần Cảnh cảm giác được áp lực nặng nề từ khoảng trời đất này. Cả trời đất theo Lục Tiên kiếm mà động. Có thể nói, vút bỏ kiếm quyết giữa đường như hăn đang làm thế này là một chuyện cực độ nguy hiểm.

Trong mắt hăn, Lục Tiên kiếm lúc này đỏ thẫm như máu, như thể thanh kiếm này vì giết người quá nhiều mà đã ngưng tụ thành những vệt máu thực chất. Hiện tại kiếm lại bị máu tươi nhuộm kín. Trần Cảnh không rõ là do mình bị ảo giác hay Lục Tiên kiếm vốn đã như vậy nữa.

Lục Tiên kiếm đâm xuống, cả khoảng bầu trời như dung nhập trong một kiếm này.

Trong lòng hăn, trong mắt hăn, tất cả mọi thứ đều đã biến mất, chỉ có một mũi kiếm đỏ máu đâm vào mi tâm mình.

Tử vong tới gần mi tâm, Trần Cảnh mở to hai mắt như si dại. Tất cả chỉ chớp mắt như gió nhẹ lướt qua ngọn cây, Trần Cảnh đột nhiên hành động. Hăn như quên hết tất cả, một kiếm vung ra, như thể đâm diệt sạch mọi tâm tình của hăn.

Kiếm trong tay Trần Cảnh đột nhiên, lại rất tự nhiên chém ra, kéo lê thành một hình vòng cung trước người.

Đình...

Thanh Nhan kiếm và Lục Tiên kiếm đối chiến nhau lâu như vậy, nhưng mới tiếp xúc với nhau lần thứ hai.

Thanh Nhan kiếm cắt ngang một kiếm đâm xuống này cả về góc độ và áp lực. Hư không bị một kiếm này vạch cản cũng buông lỏng đi, tán ra thành từng phiến hư không nhỏ. Cả người Trần Cảnh cũng chớp động theo quỹ tích của thanh kiếm xẹt qua. Thanh Nhan kiếm không khiến một kiếm nặng nề của Lục Tiên kiếm chuyển lệch đi bao nhiêu cả. Lục Tiên kiếm bạt ngang qua, người Trần Cảnh đã nhoáng hiện ra, kiếm trong tay hăn đè thân

của Lục Tiên kiếm xuống, đồng thời đâm thẳng về phía cổ họng của Chính Dương.

Thân người Chính Dương xoay chuyển, Lục Tiên kiếm cũng chuyển động. Trần Cảnh lập tức thuận tay hất kiếm lên, hai người lại xoay người xuất kiếm.

Cả vùng thiên địa linh khí theo hai người xoay chuyển mà cũng cuộn cuộn xoay chuyển, như thể một con linh giao đang chuyển mình lột da.

Từng kiếm của Trần Cảnh đâm xuống, thân theo kiếm mà chuyển động, cực kỳ nguy hiểm. Thế nhưng sau hơn mười kiếm, Trần Cảnh vẫn còn sống, dù không sử dụng kiếm quyết nhưng hắc vẫn còn sống dưới Lục Tiên kiếm quyết. Trong lòng hắc hiện giờ, chỉ có kiếm trong tay và Lục Tiên kiếm mà thôi.

Một kiếm rồi một kiếm, cả người của Trần Cảnh như ẩn như hiện.

Có lẽ nơi hư không phía xa đang có rất nhiều ánh mắt chăm chú vào trận chiến này, hoặc có lẽ không có.

Bên trong Luân Hồi Ngọc Bàn, vẫn có từng điểm sáng rơi ra.

Sau một kiếm kia, kiếm chiêu của Trần Cảnh đã kéo dài không dứt, không còn là kiếm quyết trước kia nữa, mà lại như tự nhiên mà thành. Trần Cảnh không phải là một kẻ mới vừa học kiếm, tạo nghệ về kiếm của bản thân cực cao. Khi hắc chém ra kiếm đầu tiên, trong đầu vẫn đầy hỗn độn, thế nhưng sau đó hết thảy đều hóa tự nhiên. Như thể hắc đã đến cảnh giới vùng kiếm đầy tự nhiên như vậy, hoặc kiếm đã tự theo hắc mà động.

Hắc tiến nhập vào một loại trạng thái trống không, lại như ngộ đạo, hoặc như là tự chuyển động theo kiếm trong tay mình. Hắc rất tỉnh táo trong từng kiếm chiêu huyền diệu của bản thân mình, lại cảm thấy mơ hồ hỗn độn, không rõ ràng gì cả.

Một trận chiến này của bọn hãn kéo dài ba ngày ba đêm. Từ lúc Trần Cảnh phải cố hết sức mới bảo vệ được mình lúc ban đầu đến khi cả hai trở nên ngang tài cân sức. Hai luồng ánh kiếm quấy mây nhiều gió khắp cả một khoảng đất trời, linh khí cả vùng này như ngưng tụ thành từng tia kiếm, không ai dám tới gần.

Hai người giằng co, hoặc triển đấu liên miên tại chỗ, hoặc chỉ trong tích tắc đã xuất hiện cách đó mười dặm, thân mình cả hai theo kiếm mà độn, kiếm kiếm như điện.

Trên đỉnh núi La Phù, tuyết rơi trắng xóa. Ly Trần trên đỉnh núi như hòa lẫn vào băng tuyết, phải một lúc mới nhìn rõ được cả người nàng ta. Chỉ thấy thân thể nàng ta run rẩy kịch liệt, tay vẫn nắm chặt Tuyệt Tiên kiếm. Một ngày trước, có một điểm sáng đã chìm vào giữa trán nàng ta. Hiện tại đã qua một ngày rồi, Vu yêu Tuyết Nhi đang lẳng lặng chờ đợi cách đó không xa, ánh mắt mang đầy lo lắng.

- Buông Tuyệt Tiên kiếm ra.

Vu yêu Tuyết Nhi nói.

Bàn tay nắm lấy Tuyệt Tiên kiếm của Ly Trần chốc lát thoáng buông lỏng, rồi lại siết chặt như thể trong nội tâm đang đấu tranh kịch liệt.

- Buông bỏ Tuyệt Tiên kiếm, cô mới có thể là chính cô.

Vu yêu Tuyết Nhi nói thêm.

Đột nhiên, Ly Trần mở mắt ra. Ánh mắt nàng ta chỉ toàn sát ý lạnh lẽo. Vu yêu Tuyết Nhi kinh hãi, hóa thành bông tuyết bay đầy trời.

Tuyệt Tiên kiếm ra khỏi vỏ, một kiếm xẹt qua hư không. Thân thể nàng ta theo kiếm kia mà biến mất. Nơi xa, một vùng tuyết rơi bị rạch qua, rồi một cánh tay từ trong hư không rơi xuống. Có điều không thấy thân thể của

Vu yêu Tuyết Nhi xuất hiện, mà Ly Trần cũng biến mất trong màn gió tuyết đầy trời. Trên đỉnh núi La Phù chỉ còn lại một bình rượu ở nơi đó, đã kết đầy băng sương.

Ly Trần một đường bay độn, ánh kiếm trong tay chớp lóe. Trong khoảng chớp lóe đó, thân hình nàng đã đi cực xa. Đi qua mấy ngàn dặm, trước mắt nàng chỉ có một vùng mây hỗn loạn, có bóng dáng hai người ẩn hiện trong mây, ánh kiếm tung hoành.

Ly Trần đâm ra một kiếm. Kiếm phá vỡ hư không mà đi, tiếng kiếm ngân vang.

Trần Cảnh đang chiến đấu ngang sức với Chính Dương, bên tai chợt vang lên một tràng kiếm ngân.

Một luồng ánh kiếm từ phía xa chân trời đâm tới.

Kiếm ý tuyệt sát như xuyên thấu vào trong tai của vạn chúng sinh linh. Đám yêu trong núi nghe được đều phủ phục sát mặt đất, toàn thân run rẩy.

Nghe tiếng kiếm ngân này, Trần Cảnh biết rõ là Tuyết Tiên kiếm tiến đến, cũng chính là Ly Trần đi đến. Năm đó, kiếm thuật của Ly Trần đã không dưới Trần Cảnh, thậm chí dường như còn trên cơ hăn. Sau nhiều năm im hơi lặng tiếng, không ai biết nàng ta đã mạnh mẽ đến thế nào.

Hôm nay, trong bốn thanh kiếm dùng để bố trí Tru Tiên kiếm trận của Thông thiên giáo chủ Tiệt giáo, đã có hai thanh kiếm cùng tới.

Ánh kiếm phút chốc đã tới, đâm thẳng vào ngực Trần Cảnh. Kiếm ý tuyệt diệt khiến thân thể tượng đá hóa hình của Trần Cảnh phải căng cứng lại.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 62: Mặt Nạ

oOo

Lục Tiên từ phía Đông tới, ý kiếm giết chóc ngút trời, cuộn trào mãnh liệt như sóng biển.

Tuyệt Tiên đến từ phía Bắc, ý kiếm tuyệt sát vô biên, phô thiên cái địa, không chừa lại một đường sinh cơ.

Trần Cảnh không biết sẽ có bao nhiêu người đến giết hắn. Trong lòng hắn tự hiểu, chắc chắn lúc này tất cả mọi người đều cho rằng hắn là Nam Lạc trở về, bởi vì thanh Thanh Nhan kiếm đang còn trong tay hắn. Nhưng hắn không phải, có điều chỉ mình hắn tự biết. Đương nhiên, lão kiếm khách cũng biết.

Tuyệt Tiên kiếm từ vạn dặm bên ngoài mà đến. Người cầm kiếm chính là Ly Trần, có điều có lẽ đó không còn là Ly Trần nữa. Nàng ta chỉ là một thanh kiếm, một thanh Tuyệt Tiên kiếm tuyệt sát tới giết Trần Cảnh mà thôi.

Trần Cảnh đang ở bên dưới Lục Tiên kiếm, dù lòng có nóng vội nhưng kiếm trong tay hắn vẫn men theo kiếm cảnh xa xăm mà chém ra. Mỗi một kiếm chém ra, hắn lại có chút mê loạn, có chút hưng phấn nhẹ nhẹ. Hắn mê loạn, không phải vì kiếm thuật bản thân nắm giữ được lúc này, mà vì trong mỗi kiếm của hắn lại như ẩn chứa chút ít thiên đạo chí lý. Hưng phấn chính là sau mỗi một kiếm, hắn đều có cảm giác khai ngộ, như thể thiên đạo chí lý trước mặt đang bị từng chiêu kiếm trong tay hắn phân tích ra.

Tuyệt Tiên kiếm chớp mắt đã kéo đến, khí tức tử vong bóp nhẹt trái tim của Trần Cảnh.

Trên chín tầng trời, gió mây khắp chốn, hai người cầm kiếm tung bay chém giết. Từ phương Bắc, có một luồng ánh sáng trắng đâm thẳng tới.

Trong hai người đánh nhau, có một người đột nhiên một kiếm hóa thành ánh sáng trắng lao vọt lên cao, tốc độ cực nhanh. Trần Cảnh đã thoát khỏi vòng chiến, rời khỏi vùng hư không kia, đứng trên một đám mây. Thanh Nhan kiếm trong tay hắt chia xéo xuống. Trước mặt hắt là Ly Trần, bên cạnh là Chính Dương.

Ly Trần cầm Tuyệt Tiên kiếm chỉ thẳng về Trần Cảnh phía xa, còn Lục Tiên kiếm đỏ thẫm trong tay Chính Dương lại chỉ thẳng vào bầu trời bên ngoài.

Ba người trầm mặc.

Ba thanh kiếm mạnh nhất thế gian.

Vài dặm hư không quanh ba người đột nhiên cuộn cuộn mây gió, linh khí hỗn loạn.

Ngoại trừ ba người bọn họ, vĩnh viễn không ai cảm nhận được những cảm giác của bọn họ lúc này.

Trần Cảnh bắt đầu động. Hắt bước ra một bước, toàn thân như ảnh ảo, mờ ảo trùng điệp bước về phía trước, kiếm trong tay thuận thế đâm ra. Khi hắt nhắc kiếm lên, thân kiếm sáng ngời lại không tản ra hào quang. Chỉ khi ảnh ảo đầu tiên đâm ra, kiếm mới tản ra hào quang, càng lúc càng sáng ngời, cuối cùng đầy chói mắt.

Trong tích tắc lúc kiếm tản hào quang chói mắt đó, Trần Cảnh cũng biến mất, chỉ còn có ánh kiếm.

Hai người Ly Trần và Chính Dương cũng động thân. Kiếm trong tay bọn họ đâm ra, hư không cũng hoàn toàn lâm vào hỗn loạn. Trên chín tầng trời này đã đầy những gió mây.

Người trong thiên hạ ai cũng biết Tuyệt Tiên, Lục Tiên là tuyệt thế sát kiếm, trong kiếm ẩn chứa đại đạo Tiên Thiên.

Tuy rằng Thanh Nhan cực ít tiếng tăm, nhưng kẻ nào biến đến đều phải biến sắc mặt. Bởi vì thanh kiếm này đã khiến tiên thần khắp bầu trời phải biến mất.

Trên chín tầng trời, mười dặm hư không quanh đây đã đặc kín mây khói, gió lốc gào thét. Chỉ thấy ba luồng ánh kiếm chớp lóe trong khoảng mười dặm hư không đó, thỉnh thoảng còn nhìn thấy bóng người hiện ra, sau đó lại nhanh chóng dung hợp trong ánh kiếm.

Trên mặt đất, có người đang bế quan trong động thiên nhưng tiếng kiếm ngân lại chui thẳng trong lòng y, khiến tâm y không lúc nào được yên tĩnh. Ba tiếng kiếm ngân tung hoành trong tâm y, tâm niệm trong lúc nhập định bắt đầu động theo, như muốn hiểu thấu những ảo diệu trong tiếng kiếm ngân này.

“Phụt...”

Y phun ra một ngụm máu.

Có người chạy tới, kêu lên:

- Lão gia, người sao vậy? Lão gia, người sao vậy?

Ông ta đưa ánh mắt mơ ước nhìn lên đỉnh động phủ, nói:

- Ta nhìn thấy kiếm đạo chí cực, nghe thấy âm thanh của thiên đạo...

Trên bầu trời, chiến đấu vẫn đang diễn ra.

Trần Cảnh đã bị trúng kiếm. Nếu thân thể hắn là máu thịt bình thường, hắn lúc này khắp người đã đầy máu tươi. Cho dù thân thể hắn là tượng đá, hiện tại đã đầy những vết kiếm.

Miếu thần trong cơ thể Trần Cảnh vẫn đang lóe sáng lên từng đợt. Độ nhị nguyên ma ngồi trong miếu thần, giữa hai tay là một con mắt. Mỗi lần có kiếm ý tiến vào trong cơ thể Trần Cảnh, miếu thần sẽ lập tức thu thập luyện hóa nó.

Tế luyện con mắt kia lâu như vậy, cuối cùng Trần Cảnh cũng nhìn ra được chút ít huyền bí của con mắt đó. Con mắt này có ít nhất ba tầng con người, trong đồng tử còn có đồng tử, chồng lẫn lên nhau từ ba tầng trở lên. Tầng đồng tử đầu tiên có ẩn chứa một đạo phép tắc, tầng thứ hai cũng có. Trần Cảnh biết được đa số linh bảo tiên thiên đều có ẩn chứa chút ít đại đạo phép tắc, hoặc một đạo, hoặc nhiều đạo. Thế nhưng nhiều không đại biểu cho phép tắc đó cường đại, ít cũng không đại biểu phép tắc đó nhỏ yếu. Đạo, không phân lớn nhỏ mạnh yếu.

Trần Cảnh vốn định luyện hóa con mắt này, dung nhập vào miếu thần của mình. Bây giờ hắn lại có ý nghĩ khác, hoặc đã hình thành ý khác rồi, có lẽ nó sẽ trở thành một loại thần thông cường đại. Thế nhưng dù thế nào cũng không kịp phá giải tình thế nguy hiểm trước mắt được.

Ngoại trừ Thanh Nhan kiếm trong tay, hắn không dám thi triển bất kỳ thuật phép nào khác, bởi sợ rằng thuật phép vừa ra đã bị một kiếm chém vỡ, rơi vào vạn kiếp bất phục. Cho nên hắn chỉ đành dựa vào Thanh Nhan kiếm, chận vật gắng sức đấu với Lục Tiên kiếm và Tuyệt Tiên kiếm kia.

Hắn cảm giác Lục Tiên kiếm của Chính Dương và Tuyệt Tiên kiếm của Ly Trần đang chậm rãi dung hợp lại, dần nảy sinh ra một loại biến hóa huyền diệu khó giải thích. Cũng chính lúc biến hóa đó, bên ngoài chín tầng trời đột nhiên sáng lạn ánh sáng vàng kim, một cung đình khổng lồ hiện ra

rồi hạ xuống. Linh khí như sóng, bị gạt ra tứ phía, khuếch tán ra khắp mọi nơi.

Ly Trần và Chính Dương hóa thành hai luồng ánh kiếm trốn đi ra, còn Trần Cảnh lại không tránh kịp, bị cung điện khổng lồ kia phủ trùm vào bên trong.

Trần Cảnh chỉ cảm thấy căng thẳng. Hắn không giãy giụa mà nhanh chóng thả lỏng người. Trước mắt hắn lúc này là một đại điện, Diệp Thanh Tuyết đang ngồi trên đó. Không hiểu vì sao, Trần Cảnh cảm thấy bộ dạng của sư tỷ mệt mỏi đã rồi.

Hai người nhìn nhau cười.

- Sư tỷ lại cứu ta.

Trần Cảnh nói.

Diệp Thanh Tuyết cũng mỉm cười. Nàng vẫn ngồi trên ghế đế vương kia, áo vẫn trắng sáng, cười nói:

- Đúng là vậy, lại cứu sư đệ. Sư đệ phải báo đáp sư tỷ thật tốt đấy.

- Tất nhiên, chỉ sợ sư tỷ không cho ta cơ hội báo đáp.

Trần Cảnh đáp, trong lòng nổi lên gợn sóng. Hắn biết rõ vấn đề chôn sâu trong đáy lòng mình đã bị khơi lên.

Dáng tươi cười của Diệp Thanh Tuyết biến mất. Nàng nhìn thẳng vào Thanh Nhan, chốc lát sau mới mỉm cười nói:

- Đã biết. Sư đệ đã mạnh mẽ như vậy, có Thanh Nhan kiếm trong tay thì còn kẻ nào trong thiên hạ không biết đến nữa chứ.

- Đó không phải là do bản thân ta, đều là Thanh Nhan kiếm này.

Trần Cảnh nâng thanh kiếm trong tay lên, phát hiện kiếm đã không còn hào quang nữa, chỉ lạnh lạnh sắc bén như ban đầu mà thôi.

Diệp Thanh Tuyết cũng đưa mắt nhìn vào thân kiếm, nói:

- Theo truyền thuyết, Thanh Nhan kiếm vốn xuất từ Phượng Hoàng ở Bất Tử cung, treo trong tấm cung của Phượng Hoàng. Sau ban cho Nam Lạc, được gọi là Thanh Nhan mới dương danh khắp trời đất. Hôm nay nhìn thấy, quả nhiên đúng như lời đồn.

Về mặt Trần Cảnh ngưng trọng, bởi hắn cảm thấy Thanh Nhan kiếm đang nhanh chóng yếu đi, tốc độ vô cùng nhanh. Hắn đang muốn mở miệng, Thanh Nhan kiếm trong tay đã trượt xuống, rơi trên mặt đất trong đại điện. Rồi như thể thanh kiếm đâm vào không khí, hóa thành điểm sáng rơi xuống mặt đất bên dưới.

Thanh Nhan kiếm rơi xuống bên dưới, tất nhiên dẫn tới vô số người tranh cướp.

Trần Cảnh kinh ngạc nhìn bàn tay mình, chợt cảm thấy buồn vô cớ.

Diệp Thanh Tuyết nhìn Trần Cảnh. Một lúc lâu sau hắn mới hồi phục tinh thần lại, như thể vừa rồi hắn đã mất đi một thứ quan trọng như tính mạng mình vậy.

- Sư tỷ, tỷ không cảm thấy ta là Nam Lạc kia sao?

Trần Cảnh đột nhiên hỏi.

- Đương nhiên đệ không phải.

Diệp Thanh Tuyết đáp.

Trần Cảnh rất kinh ngạc, không nghĩ tới nàng lại khẳng định như vậy.

- Vì sao?

Trần Cảnh hỏi.

Diệp Thanh Tuyết vừa cười vừa nói:

- Bởi vì đệ là do ta cứu về.

Trần Cảnh vẫn nghi hoặc như vậy, chỉ nghe Diệp Thanh Tuyết nói tiếp:

- Mười điện cõi âm là từ mười hai tòa điện Tổ Vu biến thành. Hai tòa điện nữa là thành Bá Lăng, còn một tòa lại không rõ tung tích.

Nói đến đây, nàng chợt ngừng lại. Trần Cảnh thầm kinh ngạc, không nghĩ thành Bá Lăng lại là một trong mười hai tòa điện Tổ Vu, thảo nào thần kỳ đến như vậy.

- Ta biết sư đệ yêu kiếm, vốn định đưa cho đệ thanh Đế Vương kiếm này.

Diệp Thanh Tuyết nói, rồi đưa tay cầm lấy thanh Đế Vương kiếm bên cạnh, vừa rút ra một nửa lại bỏ lại vào bao kiếm. Thân kiếm chớp lóe lên ánh vàng kim.

- Nghe nói thanh kiếm khí tiên thiên này có thể trấn áp khí mệnh của một giáo.

Diệp Thanh Tuyết nói vậy, có điều giọng điệu lại hiển nhiên không quá coi trọng chuyện này. Nàng ta nói tiếp:

- Số mệnh quá huyền ảo mờ mịt, ta cũng không rõ có trấn áp được hay không. Nhưng ta biết kiếm này có thể trấn được miếu thần của đệ, hiện giờ còn hữu dụng với ta.

Trần Cảnh có chút nghi hoặc khi nghe nàng nói về miếu thần. Hiển nhiên Diệp Thanh Tuyết cũng nhận ra, bèn nói:

- Tuy rằng ta không rời khỏi Linh Tiêu bảo điện này, nhưng mà hiếm có chuyện gì trong thiên hạ có thể giấu giếm được ta. Đệ đã từng hiển lộ khí tức mình vài lần bên bờ Huyết Hà, ta cũng có nhìn thấy một tòa miếu thần, tĩnh mịch mà huyền bí.

Nói xong, nàng đưa tay cầm lấy một quyển tập trên tay vịn ghế nói:

- Tuy rằng quyển sổ sinh tử này đã hỏng nhưng vẫn có được diệu dụng khôn lường. Với đệ hân còn có nhiều diệu dụng nữa.

Nàng vung tay lên, quyển sổ sinh tử kia đã rơi vào trong tay Trần Cảnh. Tay hân khẽ lật, quyển sổ đã vào trong miếu thần. Trần Cảnh lập tức cảm nhận được một luồng khí tức khó tả từ quyển sổ sinh tử này, khiến miếu thần của hân càng thêm chân thật hơn.

Trần Cảnh không nói gì, bởi hân biết lần này giữa mình và Diệp Thanh Tuyết xảy ra chuyện đại sự rồi.

Diệp Thanh Tuyết nói:

- Chúng ta coi như từng là đồng môn, ta có chuyện muốn nhờ sư đệ hỗ trợ.

- Sư tỷ, mời nói.

Trần Cảnh nói.

- Lúc ta chuẩn bị phong thần, hi vọng sư đệ có thể giúp ta.

Diệp Thanh Tuyết đáp.

Trần Cảnh thắc mắc hỏi:

- Hiện tại sư tỷ có thể làm được rồi.

- Ta muốn là phong thần cả chư thiên, định lại trật tự của trời đất.

Diệp Thanh Tuyết bảo.

Trần Cảnh kinh ngạc, không rõ vì sao đột nhiên Diệp Thanh Tuyết lại có ý nghĩ như vậy, nhưng hần vẫn nhanh chóng đáp lời:

- Việc này đâu cần sư tỷ phải nhiều lời. Đã là việc sư tỷ muốn làm, tất nhiên sư đệ sẽ cố sức tương trợ.

- Nhưng mà vì sao tỷ lại đột nhiên muốn làm vậy?

Trần Cảnh hỏi.

- Sự nếu thành, đại đạo có thể đạt.

Đột nhiên Diệp Thanh Tuyết nhắm mắt lại.

Trước kia hần vẫn luôn cảm thấy nghi hoặc với những hành vi của Diệp Thanh Tuyết và mấy đại đệ kia, hiện tại xem như đã hiểu. Từ những lời của Diệp Thanh Tuyết, hần xem như đã rõ ràng cả.

Thế nhưng hần lại nhìn thấy Diệp Thanh Tuyết cầm một chiếc mặt nạ bên cạnh đưa lên mặt. Lúc nàng với tay lấy quyển sổ sinh tử không hề có gì nữa, nhưng hiện giờ lại xuất hiện.

Mặt nạ màu vàng, nhìn lạnh như băng lại đầy cao quý.

Trần Cảnh thâm kinh hãi. Rõ ràng mặt nạ này chính là tấm mặt nạ vàng kim mà hần từng tiếp xúc vài lần trước.

- Sư tỷ, không thể.

Trần Cảnh giật mình kêu lên.

Diệp Thanh Tuyết cầm lấy mặt nạ, nói tiếp:

- Từ hôm nay trở đi, ta và người không còn là sư tử đệ nữa, chỉ có một ước định, không có ân tình.

Dứt lời, nàng đeo mặt nạ kia lên mặt. Trong tích tắc, toàn bộ khí tức cao cao mà lạnh lùng trên người Diệp Thanh Tuyết cũng chuyển sang thần bí mà lạnh băng.

Trong nháy mắt, cả người Trần Cảnh khẽ động, nhoáng cái đã đến trước mặt Diệp Thanh Tuyết, rồi hần giơ tay chụp lấy mặt nạ trên mặt nàng như muốn kéo chiếc mặt nạ xuống. Trong mơ hồ, bàn tay hần như biến thành trời đất với hình ảnh miếu thần ẩn hiện trong lòng bàn tay.

- Choang

Đế Vương kiếm rời khỏi vỏ.

Diệp Thanh Tuyết vẫn ngồi ngay ngắn, nhưng kiếm đặt bên cạnh đã rời khỏi vỏ.

Kiếm như chớp giật, như thể ánh sét được nàng triệu tới chém dọc xuống cánh tay của Trần Cảnh. Nếu Trần Cảnh lùi lại chậm một chút, cánh tay của hần sẽ bị chém trúng, còn nếu tiến nhanh hơn một chút, có lẽ cả người hần đã bị chém làm hai mảnh.

Một kiếm này đã không có chút tình cảm sư tử nào cả, chỉ lạnh như băng, hết như gương mặt nàng lúc này.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 63: Chí Nguyên To Lớn

oOo

Bàn tay của Trần Cảnh tiếp tục chụp xuống, nhưng không phải tới mặt nạ của Diệp Thanh Tuyết, mà là tới mũi Đế Vương kiếm.

Trong tích tắc như chụp trúng đích ấy, Trần Cảnh cũng thối lui, nơi lòng bàn tay mơ hồ có một vết kiếm. Một kiếm kia nhìn như đã cắt qua da thịt, nhưng thực tế lại không hề. Trần Cảnh mặc dù không lấy xuống mặt nạ trên mặt Diệp Thanh Tuyết, cũng không đoạt được Đế Vương kiếm, lại biết sư tỷ đã tính là hoàn toàn tiến vào con đường truy cầu đại đạo rồi. Tất cả những gì trở ngại nàng thành đạo đều sẽ bị nàng tru diệt.

Hắn ngênh đón đôi mắt lặng yên như nước trong giếng của Diệp Thanh Tuyết, chăm chú nhìn, muốn cảm thụ được cảm xúc ở chỗ sâu trong đó. Thế nhưng hắn lại thất bại. Hắn chỉ cảm thấy ánh mắt của Diệp Thanh Tuyết thâm trầm đáng sợ, đã có vài phần ý vị đại đạo vô tình.

Trần Cảnh biết, sư tỷ vẫn là sư tỷ, tuyệt đối sẽ không bị mặt nạ kia đoạt xá. Cho dù ý thức ẩn chứa trong mặt nạ đó có mạnh hơn nữa cũng không thể. Giờ khắc này, Trần Cảnh cảm thấy đau lòng, như là sư tỷ đã chết rồi, thật sự chết rồi.

Trầm mặc, hai người đều trầm mặc. Kiếm trong tay Diệp Thanh Tuyết không biết đã trở vào bao từ khi nào. Nàng ngồi ngay ngắn không nhúc nhích, nhắm mắt lại, giống như căn bản không hề có một màn vừa rồi. Thậm chí những lời nói lúc trước đều như chuyện đã phát sinh hàng trăm triệu năm trước, chỉ là một ý nghĩ vô căn cứ chợt sinh sôi.

Trên thế giới này, có người vì quyền thế mà vứt bỏ thân tình, có người vì sắc dục mà đập thân tình vào vũng bùn, có người vì kim tiền mà không còn thân tình. Vậy thì vì đại đạo mà buông bỏ tất cả những điều khác rõ ràng là vô cùng bình thường rồi. Người không tu hành không thể tưởng tượng được cảm giác chạm đến đại đạo này. Người tu hành càng lúc càng đậm bạc, đó là bởi vì từ trong mênh mông năm tháng, tất cả trước mắt có thể được tính là gì chứ? Người và việc trước mắt chỉ giống như là một bọt sóng nhỏ trên mặt sông, mới thấy sinh ra đã tan biến.

Nếu có người tu hành, bởi vì người thân còn trên đời này, không bỏ xuống được, ngày đêm làm bạn, thì vài chục năm sau, người thân cũng chết mà người tu hành còn sống một mình, nhìn lần lượt từng người thân bè bạn qua đời, lần lượt an táng bọn họ. Còn không chỉ vậy, tuy rằng người này sống lâu hơn thân nhân một chút, nhưng cuối cùng cũng vẫn phải chết, bởi vì trong thời gian cần tới tu hành nhất, lại đều làm bạn với người thân. Cho nên, cuối cùng kết quả là chỉ sống lâu hơn một ít thời gian mà thôi. Có lẽ, khi người này già yếu sắp chết, mới phát hiện đã không có bất kỳ một ai vì mình lo lắng, lại có lẽ lúc sắp chết lại thấy được người từng cùng tu hành với mình vẫn trẻ tuổi như cũ, lúc này còn có thần thông phi thiên độn địa, đang dùng một đôi mắt thương hại nhìn mình.

"Bọn họ có người bầu bạn bên cạnh, cho dù có vui hơn nữa, thì hiện giờ họ cũng đều là một đồng xương trắng rồi." Nếu có đạo hữu từng cùng tu hành nói với một người tu hành sắp chết như vậy, không biết người nọ sẽ đáp lại thế nào?

"Năm tháng không vì ai mà ngừng lại. Ngoại trừ mình, còn có ai vĩnh hằng được chứ? Khi chính mình cũng tử vong, tất cả đều muốn tan thành mây khói." Trần Cảnh không khỏi ngẫm nghĩ.

Người trong thôn Hà Tiền đều đã đổi mấy đời. Những người từng thấy Trần Cảnh chém yêu trên mặt sông đã chết cả rồi. Người hiện tại chỉ nhìn

được tượng thần Trần Cảnh. Đối với họ, Trần Cảnh chỉ là một truyền thuyết, là Hà Bá trong chuyện cổ.

Không thể phủ nhận, thôn Hà Tiên xưa ở trong ký ức của Trần Cảnh đã nhạt đi rồi. Hiện tại thôn Hà Tiên cũng chỉ như ở nơi khác, có con người, đều là những sinh linh cần thần linh che chở mà thôi.

Trên người Nhan Lạc Nương đã không còn dấu vết thôn Hà Tiên. Nàng là cung chủ Quảng Hàn, là người tu hành, là đèn Lưu Ly hiện tại.

Không phải người tu hành cần phải vô tình, mà là tu hành chậm chạp, không cần vì người nào đánh đổi cảm tình. Sống cũng đủ lâu, những vương quốc cũ đều đã chết rồi, theo gió phiêu tán trong ký ức, nỗi lòng cũng tựa như đêm tối, tĩnh lặng không hề có sợ hãi.

Trần Cảnh ý thức được Diệp Thanh Tuyết đã hoàn toàn đi hướng truy cầu đại đạo, thì trong lòng như có một sợi dây ngăn cách ra.

Hắn yên lặng nhìn Diệp Thanh Tuyết ngồi ở đó, nhìn mặt nạ trên mặt nàng. Rồi hắn xoay người, đi từng bước bước ra ngoài điện, lại vọt người bay lên đỉnh Linh Tiêu bảo điện. Đưa mắt nhìn bốn phía, mây trắng bay bay. Từ sau khi hắn được đưa vào Linh Tiêu bảo điện này, Chính Dương và Ly Trần đúng là không truy đuổi đến, cũng không có người khác tìm tới Linh Tiêu bảo điện.

Từ trên Linh Tiêu bảo điện nhìn xuống cả vùng đất, vốn cái gì cũng không thấy. Nhưng trong mắt hắn, y nguyên có thể thấy được giang sơn như họa, mây khói mịt mù. Ánh sáng ở từng nơi không đồng nhất, có nhiều chỗ là một mảnh tuyết trắng, nhiều chỗ thì khô vàng, lại có chỗ xanh ngắt ngất. Núi cao, sông dài, vực tuyết, bình nguyên, thu hết vào trong mắt.

Trời đất như tranh vẽ.

Ở trong lòng Trần Cảnh quả thật có một loại cảm giác trời đất như vẽ. Nhưng đây chẳng qua là bức vẽ, dù có đẹp hơn nữa thì cũng chỉ là vẽ, mà không phải thân ở trong đó.

Siêu thoát.

Trần Cảnh không biết tâm tình siêu thoát có phải như vậy hay không, cũng không có cân nhắc qua. Giờ khắc này, hắn cảm thấy mọi sự đều không quan trọng, bao gồm cả chính mình. Thế gian này như là không có quan hệ gì với mình cả.

Cảm giác mờ mịt không biết thân ở phương nào, không biết nên về chỗ nào bỗng ập tới trong lòng Trần Cảnh. Một trăm năm trước, Trần Cảnh từng có cảm giác này. Đó là hắn sau khi có được Mê Thiên điệp, không phải ảo giác, mà là một loại cảm giác thâm nhập linh hồn. Sau nữa, nhân gian cúng tế cùng với chức trách thần linh để hắn lần nữa trở về thế giới, cùng trời đất này liên hệ một chỗ. Nhưng ở ngày hôm nay, sâu trong nội tâm hắn, cảm giác mờ mịt mê huyền kia lại lần nữa dâng lên, hơn nữa càng trở nên cuộn trào mãnh liệt.

Hắn để mặc cảm giác không biết tháng năm, không biết đang ở phương nào cọ rửa. Thế giới trong mắt hắn bắt đầu mơ hồ không rõ. Cuối cùng, hắn chỉ nhìn dán mắt vào ba tắc chỗ hư không. Trong mắt cái gì cũng không có, trong mắt nhìn thấy là trong đầu suy nghĩ, không minh hư huyền.

Trên người hắn dâng lên thần quang, con mắt dù nhắm lại, nhưng vẫn nhìn thấy một luồng hào quang càng lúc càng mãnh liệt bao bọc lấy mình. Suy nghĩ của hắn nhạt dần, thân thể trong thần quang càng lúc càng mơ hồ, giống như muốn biết mất, cùng đại đạo đồng quy, cùng trời đất đồng tồn. Đó là một loại cảm ứng vô niệm vô tướng vô tự ngã, dù là nói vẫn còn sống, nhưng cũng có thể nói là tử vong. Đột nhiên, trong lòng Trần Cảnh dâng lên bi ai thật sâu. Sự bi ai này phảng phất đến từ chỗ sâu trong lòng hắn, lại đến từ chính mỗi một sinh linh trong thế giới này. Thống khổ bi ai

về sinh lão bệnh tử, bi ai sau khi tử vong không được luân hồi, cùng với loại thống khổ hóa thành lệ quý, tất cả đều có trong lòng Trần Cảnh.

Giờ khắc này, trong lòng Trần Cảnh là mộng ảo đan xen cùng hiện thực. Hắn không biết đặc đạo sẽ là cảm giác gì. Nhưng tại trước khi cảm thụ được xung quanh đều là hào quang, hết thấy suy nghĩ của hắn đều như muốn tan biến. Hắn cảm giác mình và trời đất cùng tồn tại, cảm giác mình muốn hóa thành một bộ phận của trời đất này. Sau đó cảm giác bi ai dâng lên kia lại kéo hắn về trong hiện thực.

Hắn giật mình. Hắn còn có chức trách trên người. Hắn hưởng thụ nhang đèn nguyện lực chúng sinh, nếu giờ lại quy theo trời đất, sẽ là thất tín với sinh linh thờ phụng hắn.

Trần Cảnh không muốn cuối cùng dung nhập vào trong trời đất này, không muốn trở thành ý thức vô niệm vô tướng. Nghĩ lại cảm giác vừa rồi, trong lòng hắn thậm chí cảm thấy sợ hãi. Hắn cảm giác vừa rồi mình đã chạm tới giới hạn giữa sinh và tử.

Thân thể hắn trên không đột nhiên phóng ra một ngôi miếu thần. Miếu thần chụp lấy Trần Cảnh vào trong. Trong miếu, Trần Cảnh với thân tượng đã xuất hiện trên bệ thần. Ý nguyên mở to mắt, miếu thần thần quang chói mắt.

Tượng thần đột nhiên mở miệng, từng đợt từng đợt âm thanh lấy một loại phương thức kỳ lạ truyền tới trong trời đất.

"Nguyện kiếp này khi ta còn ngồi tại bệ thần trong miếu, chúng sinh nghe thấy tên ta, tất cả tà vọng, ma chương đều tiêu biến."

Theo lời của hắn vang lên, sinh linh trong thiên hạ đều nghe được. Bất kể là tu sĩ đã có pháp lực thâm hậu, hay nhân loại bình thường, hoặc thú loại trong núi, đều nghe được.

Chí nguyện to lớn của hắn đã phát ra. Lúc này, loại cảnh giới này đã đủ để cho hắn tại trong trời đất, trong tâm linh khắc xuống dấu ấn của chí nguyện này. Chỉ cần có dấu ấn này, hắn sẽ không ở một ngày nào đó đột nhiên hợp đạo.

Nguyện lực trong hư vô như là tìm được một phương hướng và mục tiêu quy tụ. Miếu thần được ánh sáng trắng bao phủ. Trần Cảnh chỉ thấy liên hệ giữa mình và trời đất này càng thêm chặt chẽ. Hắn cảm thụ được lực lượng trời đất, có điều lực lượng này không phải linh lực, mà là tâm nguyện lực của chúng sinh.

Nhưng mà ở trong lúc âm thanh của Trần Cảnh còn đang vang vọng, lại có một âm thanh khác vang lên. Là giọng của nữ giới, truyền vào tai Trần Cảnh.

"Vạn chúng sinh linh, bất kể ai có tâm nguyện yêu cầu đều có thể gọi tên của ta, tất không để các người thất vọng. Nếu chư thần không thể hoàn thành tâm nguyện của các người, có thể gọi tên của ta, nhất định để các người như nguyện. - Vô Thượng Thiên Ma."

Bốn chữ Vô Thượng Thiên Ma sau cùng chát chúa vang dội như chém đao lên đá, ánh lửa tóe lên, làm tinh thần hoảng hốt.

Trần Cảnh cảm giác bên trong xuất hiện một tòa thành. Thành này màu đen, ẩn ẩn hiện hiện trong hư vô. Đầu tường thành có hai chữ Bá Lăng. Có một cô gái đi lại dọc theo tường thành, vừa đi vừa hướng mặt hư vô mà nói ra từng câu từng chữ. Đó là Cố Minh Vi ngày trước, là Vô Thượng Thiên Ma hôm nay.

Mỗi một lời nàng nói ra đều tràn ngập mê hoặc, gợi lên dục vọng nguyên thủy nhất trong lòng mỗi người.

Trần Cảnh nhìn thấy nàng, đương nhiên nàng cũng nhìn được Trần Cảnh.

Trần Cảnh nhìn thấy khí tức trên người nàng sau khi hướng trời đất nói ra những lời này thì hào quang đen tận trời, vô cùng chói mắt, tuyệt không yếu so với Trần Cảnh. Trần Cảnh biết, trên thế giới này chỉ sợ không còn ai có thể gạt bỏ nàng rồi.

Ngồi ở trong miếu thần, con mắt trong bàn tay Trần Cảnh đột nhiên như sống lại, ngo nguậy, chậm rãi dung hợp với lòng bàn tay của hắn. Trần Cảnh mượn nguyên lực chúng sinh hội tụ tế luyện con mắt tiên thiên này.

Miếu thần lại chậm rãi biến mất ở phía trên không Linh Tiêu bảo điện. Một người áo đen xuất hiện tại nơi đó, nhìn đại địa mịt mờ.

Trời đất hỗn loạn tới rất nhanh, đi lại thông thả. Trên bầu trời, mâm ngọc luân hồi vẫn còn ở đó, chỉ là đã rất lâu không có điểm sáng nào xuất hiện rồi. Trần Cảnh không biết có bao nhiêu người đã từng là đại thần thông sống lại, hay là chỉ ở vùng vẫy giãy chết mà thôi. Đây không phải hắn có khả năng hiểu rõ, nhưng hắn biết, trong thời gian ngắn, chuyện bọn họ muốn làm là khôi phục thực lực.

Con mắt kia vừa rồi đã được tế luyện ba thành. Trần Cảnh tiếp tục tế luyện, nhưng trong lòng lại nghĩ đến một chuyện khác.

Trần Cảnh không biết thân phận của lão kiếm khách. Nhưng có thể khẳng định, lão kiếm khách tuyệt đối không có hảo ý đối với Nam Lạc kia. Bởi vì ông ta đã chặn đường về của Nam Lạc. Nếu đường về của Nam Lạc là một chén hồn dẫn, thì coi như đã vỡ nát ở trên tay lão kiếm khách rồi. Đồng thời cũng khiến rất nhiều người nghĩ lầm Trần Cảnh chính là Nam Lạc sống lại. Kết cục này hiển nhiên không phải điều lão kiếm khách để ý, ông ta chỉ muốn đoạn đường về của Nam Lạc mà thôi.

Trần Cảnh lại nghĩ đến đệ tử của Nam Lạc, là con rắn xanh kia. Nàng ta bị trấn áp sau khi Nam Lạc rời luân hồi. Hơn nữa lúc trước Nam Lạc đã an bài xong, còn có dương gian ở đó. Nhưng bây giờ địa phủ lại vô chủ, hiển

hiên là biến cố. Trần Cảnh lập tức nghĩ tới lão kiếm khách. Hắn còn nhớ rõ thanh xà kia từng nói, Nam Lạc đi ra có biến cố lớn, đệ tử của Nam Lạc đều bị gọi tới địa phủ. Mà Tuyền Âm và Nam Lạc có quan hệ cực sâu, cũng là đột nhiên một ngày rời Quảng Hàn cung, biến mất.

Bất chợt, trong hư vô xuất hiện một điểm sáng vàng. Điểm vàng từ nhỏ bằng hạt gạo, thoáng cái đã phóng ra thật lớn.

Trần Cảnh biết, lúc trước chính mình chống lại mê hoặc thành đạo, mà lựa chọn con đường này, nhất định phải có rất nhiều sát phạt xuất hiện.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 64: Thần Quốc

oOo

Ánh vàng soi rọi cả một vùng trời, phủ trọn cả Linh Tiêu bảo điện. Trong mơ hồ nhìn giống như giữa ánh sáng vàng có một thế giới.

Một hòa thượng từ trong ánh vàng hư vô hiện ra. Tạng y màu tro, ống tay áo rộng thùng thình, đỉnh đầu điểm chín điểm giới sọc, vị trí mi tâm trên trán là một con mắt nhắm. Thế nhưng hai mắt y lại như bị mù, ảm đạm vô thần. Trong tay y cầm một chuỗi phật châu màu đen, trên mỗi một hạt châu lại có hoa văn vàng, là văn tự chân ngôn của cửa Phật.

Người tới chính là Mộc Chân. Ánh vàng dưới chân y hóa thành đóa sen vàng hư ảo. Đưa mắt nhìn, y đứng cùng một độ cao với Trần Cảnh đang đứng trên đỉnh Linh Tiêu bảo điện.

Y nhìn Trần Cảnh, hai tay chấp trước ngực, nhưng cũng không có niệm phật.

Trong nháy mắt ấy, quanh thân Mộc Chân tỏa ra hào quang vàng lóng lánh, áp tới Trần Cảnh. Trong tai Trần Cảnh lại vang lên từng đợt tiếng Phạn, phảng phất có vô số tăng nhân đang tụng niệm tiếng Phạn. Trần Cảnh vẫn đứng im. Kia không chỉ là hào quang vàng, mà là một thế giới. Trần Cảnh thấy được, trong thế giới kia có rất nhiều tăng nhân ngồi ngay ngắn tại nơi đó. Mộc Chân cũng là một trong số đó.

- Đây là thế giới cực lạc.

Trần Cảnh chỉ tiếp xúc đã biết. Chân thực như vậy, lại hư ảo như vậy.

Chỉ thấy ánh vàng nuốt lấy Trần Cảnh. Thân nguyên ma của Trần Cảnh ở giữa ánh sáng đỏ như là bị xuyên thấu, tựa một dải lụa đen bị nhuộm sắc vàng.

Biến hóa, như khói, duỗi ra, như móng vuốt.

Biến hóa là tự nhiên như vậy. Ở trong hào quang, Trần Cảnh hóa thành một bàn tay khổng lồ chụp tới Mộc Chân. Bàn tay lúc đầu còn như khói đen ngưng kết, lại trong phút chốc hóa thành một chưởng bằng đá. Trong bàn tay đá đó có một con mắt, nhìn qua quỷ dị mà đáng sợ.

Bàn tay này xuất hiện, ánh hào quang màu vàng khắp bầu trời đều vì đó thất sắc, như làm nền cho một trảo bằng đá lạnh lẽo như bàn tay thiên đạo đó.

Đỉnh đầu Mộc Chân tỏa ra ánh sáng đỏ tận trời, rồi lại cấp tốc biến mất. Chỉ chớp mắt hào quang màu vàng đã biến mất, giống như chưa từng xuất hiện.

Trong Đại Hùng bảo điện trên Linh sơn, Cửu Khố Thế Tôn ngồi trên đài cao. Ông ta là Thanh Hoa cung Đông Cực Thanh Hoa đại đế, cũng là Cửu Khố thế tôn ở Linh sơn, lại có người gọi ông ta là thiên tôn. Phân thân của ông ta rất nhiều, thân phận thần bí, thế gian không ai có thể biết rõ.

Thế tôn nói:

- Mộc Chân, ngươi vừa rồi hiển pháp trên chín tầng trời, có được gì?

Mộc Chân nói:

- Thần vị của hãn không ai có thể đoạt. Nhận từ trời đất, tụ tín ngưỡng trong miếu thần, lại ẩn giữa hư vô, đã có ba phần trạng thái của thế giới cực

lạc. Nếu như có cơ duyên, có thể thành thần quốc, vạn kiếp bất diệt.

Thế tôn mặt không chút thay đổi, chậm rãi nói:

- Phật tổ từng nói, người nắm giữ luân hồi, có thể vạn kiếp bất diệt. Sau lại tại tịch diệt từng nói, người được chúng sinh tín ngưỡng có thể vạn kiếp bất diệt. Thế giới cực lạc của Linh sơn là Phật tổ dựa vào đại thần thông khai mở, chỉ có tín ngưỡng nguyện lực có thể khiến thế giới cực lạc phát triển không tiêu tán. Các người mang đạo truyền thiên hạ, tự nguyện lực chúng sinh về cực lạc.

Lúc này có tăng nhân nói:

- Phật tổ bằng đại pháp lực mới mở thế giới cực lạc. Trần Cảnh tu hành bất quá trăm năm, vì sao có thể thành tựu thần quốc cơ nguyên?

- Có người tin vào liền có thể lập thần quốc.

Thế tôn nói:

- Từ một ngôi miếu thần trở thành một thần quốc cũng không phải chỉ dựa vào thời gian là đủ. Thế giới cực lạc của chúng ta là do Phật tổ khai mở, mặc dù không hoàn chỉnh, nhưng so với bọn họ thì cao minh hơn nhiều lắm. Trần Cảnh ở trăm năm ngắn ngủi có thể có thành tựu như vậy, có rất nhiều nhân quả dây dưa.

* * *

Trong lúc tại Linh sơn, thế tôn đang cùng chúng tăng phía dưới đàm luận biến hóa trong trời đất, thì Ly Trần và Chính Dương đã trở về môn phái của mình.

Núi La Phù, trong cung điện La Phù có một pho tượng ngọc tạc hình Ngọc Đỉnh chân Nhân. Ly Trần mặc bộ đạo bào xanh đứng trước tượng. Ở

phía sau nàng là một đám đệ tử La Phù. Bọn họ đều đang chăm chú nhìn Ly Trần.

- Sư tỷ, tỷ còn muốn đi đỉnh núi bế quan trong gió tuyết sao?

Ly Hận hỏi.

Ly Trần không trả lời. chỉ đứng đó nhìn tượng Ngọc Đỉnh chân nhân.

Một lát sau, Ly Tình lại hỏi:

- Sư tỷ, tỷ là chương môn, hẳn lúc này phải thủ ở trong môn phái mới phải.

Ly Trần vẫn đứng thẳng không nhúc nhích. Phía sau nàng, Ly Hận, Ly Tình vẫn nhìn chăm chú, trong mắt tràn đầy lo lắng. Tuy rằng đệ tử La Phù mấy năm nay ít hạ sơn, nhưng cũng biết rõ gần đây trời sinh dị tượng, có cường giả nghìn năm trước trở về. Bọn họ lo lắng Ly Trần có chuyện. Có đệ tử đi đỉnh núi La Phù nhìn Ly Trần, lại phát hiện Ly Trần đã không ở đó. Hiện tại Ly Trần đột nhiên trở về, tiến thẳng vào đại điện chính, nhìn tượng Ngọc Đỉnh này, khiến các đệ tử La Phù cũng không biết đến cùng là thế nào.

Núi La Phù, tuyết rơi hoa bay, rơi vào đại điện trên đỉnh núi, một mảnh trắng xóa, cùng màu với núi, cùng màu với châu Bắc Lô này.

Ly Trần quay đầu, nhìn các sư đệ sư muội trước mắt.

- Sư tỷ.

- Đại sư tỷ.

- Chương môn sư tỷ.

Người thân cận một chút đều cất tiếng chào khi Ly Trần quay đầu, trong âm thanh có lo lắng, lại có một chút cảm giác xa lánh. Ly Trần nhìn lướt qua họ, lại nhìn về những bông tuyết đang rơi dày đặc bên ngoài. Đó là cảnh tượng nghìn năm bất biến của La Phù.

"Tuyết này không biết sẽ rơi đến tận năm nào, La Phù cũng không biết có trường tồn với hoa tuyết đầy trời này không?" Ly Trần chợt thăm cảm thán. Các sư đệ trước mắt, có hai vị tuy rằng thiên tư bất phàm, có ngộ tính cực cao với kiếm đạo, nhưng trong lúc trời đất biến ảo này, lại không đủ để đơn độc ngăn cản một phương.

Nàng đột nhiên nghĩ đến sư phụ Triệu Tiên chân nhân. Trong Linh Tiêu bảo điện, nàng nhìn thấy qua Triệu Tiên chân nhân. Giờ nhớ tới, nàng đột nhiên có cảm giác hoảng hốt xấu hổ. Nàng không rõ tại sao lúc đó đột nhiên mình không nghe lời sư phụ, cuối cùng còn không quan tâm mà rời khỏi Linh Tiêu bảo điện.

Hiện giờ nhớ tới, Ly Trần có cảm giác chuyện cũ như bụi trần, tâm lại từ băng hàn chuyển sang ấm áp.

- Sư tỷ.

Ly Tình hô.

Ly Trần phục hồi tinh thần, cười cười, lại khiến các đệ tử La Phù cảm thấy quái dị. Bởi vì bọn họ chưa từng nhìn thấy Ly Trần cười. Ly Trần cúi đầu nhìn Tuyết Tiên kiếm trong tay.

Từ sau khi nàng nhìn thấy dung mạo của cô gái bị phong ấn dưới chân núi La Phù, cảm tình của nàng với La Phù đã bị đóng băng rồi. Bởi vậy lúc ở Linh Tiêu bảo điện nàng mới lạnh lùng như vậy. Tuy rằng lúc đó nàng cũng cảm thụ được oán khí vô biên từ trên thân Triệu Tiên chân nhân, cảm thụ được Triệu Tiên chân nhân gần nhập ma. Nhưng hiện tại nhớ lại, nàng

lại cảm thấy nếu lần nữa gặp chuyện đó, thì tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Sau khi nhìn thấy dung mạo của cô gái trong phong ấn, lại nghe vu yêu Tuyết Nhi nói cô gái kia là Tổ vu Huyền Minh, Ly Trần giống như rơi vào trong một loại ma chướng. Vu yêu Tuyết Nhi nói Ly Trần là Tổ vu Huyền Minh chuyển thế, nhưng nàng không cho là vậy. Nàng cho rằng mình là chính mình, rồi lại sợ mình thực sự là người khác chuyển thế, bởi vì mình lại giống Tổ vu Huyền Minh đến vậy. Sau khi nghe Tuyết Nhi kể về phong cách hành sự của Tổ vu Huyền Minh, nàng phát hiện, nếu là chính mình, cũng sẽ làm như vậy. Điều này làm cho nàng rơi vào trong một loại cảnh tượng cực kỳ khó chịu. Cảm giác kia đuổi không tiêu tan. Những điều Huyền Minh trải qua cứ hóa thành ảo giác xuất hiện trong đầu óc nàng, cho nên nàng đóng băng chính mình.

- Các người hẳn đều biết, ngày gần đây thường có linh quang từ luân hồi mà ra. Có một chút là linh bảo, có chút lại là ý niệm đoạt xá.

Ly Trần nói ra.

Các đệ tử La Phù lắng lắng nghe. Ly Trần nhìn mọi người, dừng một chút lại nói:

- Năm ngày trước, có một luồng linh quang bay vào trong núi La Phù chúng ta, hẳn các người đều thấy được.

Không ít đệ tử đều gật đầu. Bọn họ xác thực thấy được, cho nên mới lo lắng cho Ly Trần.

- Linh quang kia bay tới mi tâm của ta. Lúc đó ta không cách nào tránh thoát. Hộ sơn đại trận của La Phù chúng ta cũng không thể ngăn cản được.

Nàng nhìn ánh mắt lo lắng của họ, rất nhanh nói:

- Không cần lo lắng, không phải ta vẫn rất tốt sao. Luồng linh quang kia chẳng qua là pháp tắc đại đạo trong Tuyệt Tiên kiếm mà thôi. Đạo tổ sao có thể là người đoạt thân chiếm xác người khác được chứ. Các người không cần lo lắng.

Nhìn thấy Ly Trần nói chuyện bình thường, lại còn nói những lời này, mọi người cũng cao hứng lên.

Chỉ có tự Ly Trần biết rõ, trong linh quang kia tuy rằng ẩn chứa tiên thiên đại đạo, nhưng cũng có một ý niệm sai nòng đi giết Trần Cảnh. Tuy nhiên lúc trước nàng không biết phương hướng kia có ai, tới lúc thấy Trần Cảnh đấu với Chính Dương mới biết được. Mà hiện tại, ý thức kia đã biến mất, chỉ còn tiên thiên đại đạo ở trong lòng. Nàng biết rõ đó là tiên thiên đại đạo ẩn chứa trong Tuyệt Tiên kiếm. Đến đây, nàng mới tính là chân chính kế thừa Tuyệt Tiên kiếm.

- Nếu các người thấy tu hành khó có thể tiến thêm, hoặc tiến cảnh chậm chạp, thì có thể hạ sơn du lịch. Không được cậy mạnh hiếp yếu, cũng không được làm tổn hại uy danh La Phù ta. Nếu gặp người tâm tính tốt, có thể đưa về sơn môn.

Ly Trần nói.

Thời gian thấm thoát, từ lúc Ly Trần đuổi giết Trần Cảnh đã qua gần trăm năm. Trong thiên hạ, người tu hành đồng lứa với nàng hoặc là đã danh chấn thiên hạ, hoặc là bế quan tu hành, hoặc là chết rồi. Nàng làm chương môn La Phù, đã không có người nói nàng trẻ tuổi bối phận thấp nữa rồi. Lúc này là lúc nàng đang ở thời điểm đỉnh phong nhất.

Chúng đệ tử ra khỏi đại điện. Ly Trần vẫn ở chỗ cũ, nhìn pho tượng ngọc kia. Rất lâu, rất lâu sau, mãi tới khi trời tối đi, nàng vẫn ở nguyên đó. Nàng biết, trên pho tượng này cũng không có ngưng tụ ý thức gì, điều này chứng tỏ tổ sư Ngọc Đỉnh vẫn chưa trở về. Có lẽ Ngọc Đỉnh chân nhân hoặc là đã

sớm tịch diệt không còn trong trời đất, hoặc là đã lấy một phương thức khác chuyển thế. Nàng tin tưởng, tổ sư sẽ không đoạt xá người khác. Bất kể thập nhị kim tiên của Ngọc Hư cung, hay những người trong Bích Du cung ở đảo Kim Ngao, đều sẽ không đoạt xá. Bọn họ đều đã từng là tuần kiệt thiên kiều trên đời.

- Tổ sư, xin người yên tâm. Đệ tử nhất định sẽ không để vị trong phong ấn kia thoát thân. Đệ tử đời thứ mười chín Ly Trần kính cáo.

Ly Trần khom người quỳ gối. Trong một sát na đó, tượng Ngọc Đình tựa hồ có ánh sáng lóe lên.

Ly Trần đến cùng có phải là Huyền Minh chuyển thế hay không thì chỉ có Ly Trần tự mình biết rõ. Nếu nói trước khi nàng có được đại đạo trong Tuyệt Tiên kiếm, vu yếu Tuyệt Nhi có thể lớn tiếng nói với người khác rằng Ly Trần là Huyền Minh chuyển thế, chỉ đợi thức tỉnh thì sau đó Tuyệt Nhi cũng không dám khẳng định nữa. Người đời sau có kẻ nói kỳ thực nàng chính là Huyền Minh chuyển thế, đồng thời đã thức tỉnh. Có kẻ thì nói không phải, bởi vì kiếm ý từ Tuyệt Tiên kiếm đã chặt đứt mối liên hệ giữa nàng và Huyền Minh trong tối tăm kia rồi, nên trước sau mới có chuyển biến như vậy.

* * *

Thông Thiên giáo chủ có bốn thanh tuyệt thế sát kiếm, bất kể người đoạt được thanh nào đều đủ để danh chấn thiên hạ. Ly Trần được Tuyệt Tiên, quanh năm ngồi trên núi La Phù gió tuyết rét lạnh. Mà Chính Dương cầm Lục Tiên lại về đảo Kim Ngao. Đảo Kim Ngao đã rất ít môn đồ, thế nhưng so với vài chục năm trước thì coi như đã biến nguy thành an. Môn đồ tuy ít, nhưng mỗi người đều nỗ lực tu hành.

Mà nay dưới Lục Tiên kiếm của Chính Dương, cơ hồ ít người có thể địch. Điều này làm cho đệ tử đảo Kim Ngao có tin tưởng, có động lực.

Trong cung Bích Du, Chính Dương cầm hương đứng phía dưới pho tượng đá tổ sư Thông Thiên đạo tổ. Phía sau gã là hai hàng đệ tử tuổi còn trẻ, nhỏ nhất chỉ mới mười mấy. Gã đứng trang nghiêm trước tượng thần, an tĩnh mà uy nghiêm. Ngẩng đầu nhìn, trong mắt gã không còn chút sát ý hay điên cuồng nào.

- Đệ tử Chính Dương bái tạ tổ sư điểm hóa, truyền đạo chi ân.

Nói xong, gã quỳ gối phía dưới tượng thần, kính dâng hương. Các đệ tử phía sau đều quỳ gối.

Chính Dương còn nói thêm:

- Tám mươi năm trước, cường môn La Phù Triệu Tiên chân nhân cướp đi Tuyệt Tiên kiếm. Đệ tử sinh thời, nhất định khiến Tuyệt Tiên trở lại đảo Kim Ngao, cũng mang đảo Kim Ngao phát dương quang đại, tái hiện cảnh tượng vạn tiên triều bái...

Đây là lần đầu tiên gã tế cáo tổ sư từ khi trở thành đảo chủ Kim Ngao.

Gã giống như Ly Trần, đều được tiên thiên đại đạo trong kiếm, chân chính kế thừa Lục Tiên kiếm, chỉ đợi hiểu được đại đạo, liền có thể thay da đổi thịt.

* * *

Mà lúc này Trần Cảnh đang ngồi ở trên đỉnh Linh Tiêu bảo điện, cảm thụ trời đất biến hóa, câu thông "thế" của trời đất âm dương, thông qua biến hóa trời đất mà ngộ thần thông đạo pháp của mình.

Có hai người tiến về Linh Tiêu bảo điện. Một người đến từ phía dưới, một người đến từ chín tầng trời. Một người trong đó toàn thân âm khí nặng nề, một người khác thì có mùi máu nhàn nhạt. Thân nguyên ma của Trần

Cảnh đứng ở đỉnh Linh Tiêu bảo điện. Thân tượng đá ngồi ở trong miếu thần.

Áo đen, tóc đen tung bay trong gió.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 65: Chúng Sinh

oOo

Có một đoàn ánh sáng đen đang từ bên dưới bay lên, rồi một đoàn ánh sáng đỏ từ phía trên lao xuống.

Trong đoàn ánh sáng đen là Thất Dạ tinh quân, thần tướng dưới quyền Thiên La Vạn Kiếp Hiển Diệu Diệp Thanh Tuyết đại đế. Ánh sáng đỏ là Huyết Liên tiên tử, nàng ta cũng là thần tướng của Linh Tiêu bảo điện. Diệp Thanh Tuyết chỉ có hai vị thần tướng này hiệu trung.

Khác với các thần tướng ở các điện còn lại, bọn họ đều không thu nạp tín ngưỡng, không chiếm đất xưng thần và cũng không có miếu thần ở nhân gian.

Người bay từ phía dưới lên dừng lại ở trước cửa Linh Tiêu bảo điện là Thất Dạ tinh quân. Tóc của y màu xanh biếc, hai hàng lông mày đen xì với nhau và kéo dài đến tận hàng tóc mai. Trần Cảnh không cảm nhận được ở y khí tức của nhân gian ở dương thế, cũng không có khí tức của các thành trì trong Địa phủ cõi âm.

Một đóa hoa sen màu đỏ xuất hiện ở hư không ngay bên cạnh Trần Cảnh, rồi nở rộ lên. Bên trong nhụy có một cô gái chỉ cao ba tấc, để trần nửa thân trên. Tuy cô gái nhỏ nhắn, xinh xắn nhưng Trần Cảnh vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng ngũ quan tinh xảo lại vô cùng mịn hoặc của nàng.

Nàng ta không nói gì cả, chỉ mỉm cười nhìn hắn.

Hai vị thần tướng dưới quyền Diệp Thanh Tuyết, một người đang ở phía dưới ngẩng đầu nhìn hần. Người còn lại đang ở bên cạnh hần mỉm cười.

Trần Cảnh chỉ nhìn lướt qua cả hai người rồi lại nhìn về hư không, như thể bọn họ là không khí vậy.

Trong mắt Thất Dạ tinh quân, Trần Cảnh giống như một đám mây không có chút khí tức sinh mệnh. Ý nghĩ thầm trong lòng: “Từ khi ta đi tới dương thế, bất kể là tu chân giả nhân loại hay cường giả yêu tộc đánh giá hần có chút hỗn loạn. Có người tán dương, có người bài xích, nhưng cũng nhiều người không thèm nói chuyện về hần. Bây giờ gặp mặt, ta cảm thấy nếu chỉ bàn về thần thông thì hần chắc chắn không dưới sáu vị đại đế.” Lúc này chiến ý chậm rãi sinh sôi trong đầu y.

Tâm tình và dự vọng y đã bị chém đứt từ lâu, lúc này lại không nhận được muốn có một trận chiến với Trần Cảnh. Chiến ý vừa xuất hiện đã lập tức lan ra toàn thân. Y hét lớn một tiếng, đang định ra tay đã thấy một bàn tay bằng đá như che kín bầu trời xuất hiện ở trên đầu của mình. Y vừa hoảng vừa sợ, vội vàng dùng độn thuật nhưng lại nhìn thấy Trần Cảnh vẫn đang đứng nguyên tại chỗ, bàn tay bằng đá kia cũng đã biến mất. Cô gái ở trong bông hoa sen thấy cảnh này, lại cười càng thêm vui vẻ. Nàng nói:

- Người mạnh mẽ quá mức tưởng tượng của chúng ta.

Trần Cảnh nhìn sang, trả lời:

- Người đến từ Huyết Hải, đã từng gặp người này chưa?

Hần vung tay ra. Một bức họa xuất hiện trong hư không, bên trên vẽ một người mặc quần áo màu đỏ, gương mặt lạnh lẽo, sát phạt.

- Ta không biết. Ta không phải đến từ Huyết Hải.

Huyết Liên tiên tử nói.

- Trên người người có huyết khí chỉ có ở Huyết Hải.

Trần Cảnh nói.

- Đây chẳng qua là nhiễm phải khí ở bên cạnh Huyết Hải. Ở trong biển máu chỉ có thể là tộc Tu La. Người nhìn ta liệu có giống tộc Tu La sao?

Huyết Liên tiên tử hỏi.

Trần Cảnh im lặng một lúc, đột nhiên nói:

- Ta biết rõ người là ai rồi. Vậy đây không nên là hoa sen

- Phải không? Vậy phải là gì?

- Hoa Bỉ Ngạn ở bên bờ Huyết Hà.

Trần Cảnh nói.

- Ha ha, ha ha...

Huyết Liên tiên tử cười lớn. Miệng nàng mở lớn như thể đang nghe một câu chuyện rất buồn cười. Trong tiếng cười, Huyết Liên tiên tử chợt biến mất, mà Thất Dạ tinh quân ở nơi xa cũng biến mất.

Trần Cảnh có thể cảm nhận được khí tức rất khác lạ chưa từng thấy qua trên người Thất Dạ tinh quân. Trong lục đạo, Nhân Gian đạo chính là dương thế bây giờ. Súc Sinh đạo và Nhân Gian đạo hợp cùng với nhau. Tu La đạo là Huyết Hải. Chỉ có Địa Ngục đạo và Ác Quỷ đạo là ít xuất hiện tại thế gian. Trần Cảnh cho rằng y không phải là người của Ác Quỷ đạo mà chính là ở Địa Ngục đạo. Khí tức trên người y giống với Nhật Diệu đế quân. Chính Nhật Diệu đế quân lúc ở thành Diêm La đã thừa nhận mình đến từ Địa Ngục đạo.

Hắn đứng ở trên đỉnh Linh Tiêu bảo điện, cảm ngộ trời đất này. Trong tối tăm xa xôi này, Trần Cảnh cảm nhận được rằng nếu mình muốn phát triển miếu thần thì ngoài tín ngưỡng nguyện lực, còn cần một loại bản nguyên gì đó từ trong thiên địa.

Tín ngưỡng nguyện lực là sợi dây kết nối hắn và thế giới này, nhưng cũng trói buộc hắn bằng trách nhiệm.

Trên mặt đất bao la rộng lớn, có vô số vương quốc lớn nhỏ khác nhau. Mỗi quốc gia lại có tên gọi khác nhau. Trong đó một quốc gia tên là Mạc quốc, có một thành trấn tên là Thành Thượng, có một hộ gia đình họ Tiểu sống ở đó. Gia đình này cũng giống như rất nhiều hộ khác trong thành, đều sống dựa vào mười mẫu đất.

Mặt trời còn chưa mọc, Tiểu lão cha đã ở trong phòng làm bằng gỗ và gạch của mình hết lớn. Lão có hai đứa con trai, đều chưa lấy vợ nên bây giờ vẫn phải làm nông với lão. Đứa thứ hai đã thức dậy nhưng thằng con cả vẫn đang ngủ.

- Thừa, còn không dậy ngay đi.

Giọng của lão Tiểu cũng mạnh mẽ, uy vũ như chính cơ thể lão.

Sau một lúc lâu, cửa phòng phía Đông cũng mở. Một thiếu niên tướng mạo xấu xí đi ra. Hắn sẽ không kể rằng đêm qua hắn lại nằm mơ, khiến cơ thể rất mệt mỏi vì chắc chắn cha mình sẽ không tin.

Trong giấc mơ, hắn luôn ở trong không gian hư vô, niệm tụng một bài kinh văn. Ngay khi hắn niệm, một loại lực lượng sẽ sinh ra trong cơ thể mà hắn cũng không biết là gì nhưng nó có thể làm cho không gian này rung động. Tuy nhiên sau khi tỉnh dậy, hắn lại cảm thấy mệt mỏi rã rời.

Hắn cùng với lão Tiểu và em trai của mình cùng nhau đi ra ruộng lúa ở chân núi, cách nhà hai dặm. Bây giờ đồng ruộng ít, đều phải dựa vào ông

trời nên bọn họ phải cố gắng khai khẩn càng nhiều đất càng tốt. Hàng ngày, bọn họ sẽ đi khai khẩn đất đai từ lúc sáng sớm. Nếu ai khai khẩn được thì người đó sẽ có toàn quyền sở hữu nơi đó. Bọn họ có thể thu hoạch mọi thứ được trồng ở đấy mà không cần phải cứ mười năm lại chia lại một lần như đất ở trong tộc họ.

Trời vừa tảng sáng, sương sớm vẫn còn dày. Ba người đi trên đường, chỉ thấy rõ mọi thứ ở trong vòng năm mươi bước trước mặt. Sau khi ra khỏi tường thành làm bằng đất, bọn họ đi đến núi Liên Vân ở hướng Đông. Lão Tiểu không biết ngọn núi này rộng lớn đến mức nào, chỉ cần biết mảnh đất dưới chân núi tương đối bằng phẳng, nếu khai khẩn tốt thì có thể trồng rất nhiều loại cây. Hơn nữa bọn họ càng sớm đi làm thì càng tốt, vì có nhiều người cũng đang khai khẩn ở đây. Mặc dù như thế, vào lúc sáng sớm thế này cũng chỉ có ba người bọn họ, ngoài ra không còn ai khác.

- Bây giờ, chúng ta sẽ khai khẩn mảnh đất gần đầm nước đen để chiếm chỗ trước.

Lão Tiểu nói.

- Tại sao lại là chỗ đó. Nơi đấy đã có ai khai khẩn đâu?

Đứa con thứ hai hỏi.

Lão Tiểu giải thích:

- Bây giờ không có người khai hoang, nhưng rất nhanh sẽ có người đến. Đứa con trai thứ hai nhà Đại Tráng mới cưới vợ, nên sẽ ra ở riêng. Chắc chắn Đại Tráng phải cố gắng khai hoang thêm vài mẫu đất tốt để chia cho chúng. Còn có nhà Tiểu Đình, nhà lão Đăng, Hắc Từ nữa, gần đây bọn họ đều đang tăng nhanh tốc độ khai hoang. Hơn nữa, chỗ đó cách đầm nước đen gần nhất nên không sợ hạn hán.

Tính cách lão Tiểu lỗ mãng, không thể cân nhắc đến việc khai hoang, chiếm lấy mảnh đất tốt đầu tiên thế này. Đây đều là do bà vợ Tiểu thị nói với lão vào tối hôm qua. Chính vì thế sáng nay lão Tiểu mới gọi hai đứa con dậy sớm để đi khai hoang.

Cả hai đứa con tất nhiên sẽ không cãi lại rằng nhà mình đã khai hoang không ít mảnh đất rồi, không cần phải làm như thế này. Bọn họ đều biết rõ ràng, nếu hai người kết hôn thì lão Tiểu sẽ phân cho vài mảnh đất, nên cũng biết chuyện khai khẩn đất hoang này là vì ai.

Ba người đi qua một mảnh đất đã khai hoang, tới bên cạnh đầm nước đen. Nước trong đầm màu đen nhưng không có mùi thối, cũng không có gì khác lạ, chỉ cần lấy nước ra khỏi đầm thì lại biến thành trong suốt. Thịnh thoảng cũng có người đi săn thú trở về uống nước ở chỗ đó, cũng không xảy ra chuyện gì nên không ai còn sợ hãi chỗ đó nữa.

Lão Tiểu tìm đến một bãi đất cao. Lão nghĩ rằng nơi này là tốt nhất, không chỉ khá bằng phẳng, đất đai phì nhiêu lại dễ dàng thu hoạch.

Hai anh em vẫn đứng ở bên cạnh đầm. Thừa vẫn buồn ngủ. Hãn vẫn đang suy nghĩ việc mình niệm kinh văn và xuất hiện năng lực thần kì ở trong mộng. Trong hiện thực, hãn vẫn nhớ rõ kinh văn nhưng chưa bao giờ niệm ra thành tiếng mà chỉ dám niệm ở trong lòng, nhưng lại không thấy điều thần kì xảy ra.

- Mắt của ta nhìn đến, tức là Vũ thần nhìn thấy...

- Cái gì?

Đột nhiên Tiến nghe thấy anh trai niệm ra một câu kì quái nên hỏi.

- Không có gì.

- A...

Đột nhiên có tiếng kêu hoảng sợ của lão Tiểu truyền đến từ phía xa.

Hai anh em lập tức cầm cuốc ở đang kê dưới mông, chạy về phía tiếng kêu phát ra. Ngọn núi này vốn có nhiều dã thú, bây giờ lại là sáng sớm, sương mù dày đặc nên có dã thú xuống chân núi là chuyện bình thường.

Hai anh em chạy tới nơi, nhìn thấy một con quái thú mặt trắng đang khom người đứng ở cách lão Tiểu không xa. Quái thú có hình dáng như người, giống khi đột, đang cúi người, trên mặt toàn lông trắng, cái mũi hếch lên trên. Hai mắt nó ẩn chứa sự hung ác, gian manh khiến người khác phải sợ hãi. Thấy hai người Thừa, Tiến chạy tới, nó cũng chỉ dừng bước chứ không lui lại, cũng không hề có ý định bỏ đi.

Lão Tiểu nằm trên đất, có hai vết thương kéo dài từ trên mặt đến tận ngực đang chảy máu đầm đìa. Chiếc áo cũng bị rách thành mấy cái rãnh lớn. Vết thương sâu làm lộ ra cả máu thịt. Hình như chân của lão cũng bị bong gân nên không thể bò được nữa.

Ngay lúc này, Tiểu lão cha chỉ biết rên rỉ, giãy giụa muốn đứng dậy. Thừa và Tiến lao lên phía trước cha của mình và ngăn trước mặt con quái thú. Tuy anh trai mới mười tám, còn em mười sáu tuổi nhưng hành động của cả hai bây giờ đã rất dũng cảm dù thân thể bọn họ cũng đang run rẩy.

- Xùy...

- Xùy ... XùyXùy...

Hai anh em vung vẩy cái cuốc trong tay, chân dậm dậm để đuổi con quái vật đi. Nhưng nó chỉ hơi nghiêng người lại nhưng cũng không di chuyển, thậm chí còn trên mặt còn nhếch cười lạnh lẽo.

Hai anh em sợ hãi, phát hiện quái vật không bỏ đi. Bọn họ đành phải lui lại, muốn đỡ cha mình đứng lên. Có điều bọn hăn lui bước, con quái vật liền tiến một bước.

Thừa không dám lui lại nữa, bảo Tiến đi đỡ cha, còn chính mình đứng tại chỗ, cầm chặt nông cụ. Tuy hàng ngày hăn thường kiếm lời, còn em trai Tiến hoạt bát, lắm chuyện nhưng vào thời điểm này người anh cần phải đứng ra đảm nhận. Không nên tranh chấp xem ai là người đỡ cha, ai là người chống lại con quái vật.

Thừa cố gắng tưởng tượng lại giấc mộng của chính mình, lớn tiếng niệm tụng kinh văn với mong muốn thân thể của mình tràn ngập lực lượng. Hăn rất muốn tiến thêm một bước nhưng sợ hãi khiến hai chân như đeo tạ ngàn cân. Chính vì thế hăn không thể bước ra, nhưng cũng không hề lui về phía sau.

Lão Tiểu kêu Thừa cùng chạy trốn. Lúc này Thừa mới lui từng bước một về phía sau, quái vật cũng đồng thời ép lên từng bước. Nó cười khểnh, tỏ vẻ đang trêu chọc bọn họ. Tiếng cười khe khẽ trong miệng của nó phát ra đầy quỷ dị.

Đột nhiên, quái vật nói:

- Nhân loại nhỏ yếu, nhưng lại tồn tại lâu như vậy. Đồng thời càng ngày càng sinh sôi nảy nở đến mức phồn thịnh. Thật sự là kỳ tích.

Tiếng nói của quái vật cực kì khó nghe, lại khiến người khác toàn thân sợ hãi.

Thừa không dám nói. Tiểu lão cha và em trai Tiến cũng thế. Ba người chỉ lui về phía sau.

Quái vật tiến đến gần từng bước.

Lúc này, đột nhiên trong lòng Thừa đồng thời có hai câu nói vang lên, là một giọng nam và một giọng nữ.

"Nguyện kiếp này khi ta còn ngồi tại bệ thần trong miếu, chúng sinh nghe thấy tên ta, tất cả tà vọng, ma chướng đều tiêu biến."

...

"Vạn chúng sinh linh, bất kể ai có tâm nguyện yêu cầu đều có thể gọi tên của ta, tất không để các người thất vọng. Nếu chư thần không thể hoàn thành tâm nguyện của các người, có thể gọi tên của ta, nhất định để các người như nguyện. - Vô Thượng Thiên Ma."

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 66: Chúng Sinh (Hai)

oOo

Hai giọng nói vang lên từ tận sâu bên trong linh hồn của hắn, hoặc cũng có thể là từ trong hư vô, sau đó hóa thành hai đạo thần văn ở ngay trước mặt hắn. Thừa không hiểu thần văn là gì nhưng vẫn có thể cảm thụ được hai loại hàm ý khác nhau từ đó.

Hắn là một người nhạy cảm, trầm tính, ít nói và thường hay suy nghĩ về con người và thế giới này. Hắn cảm nhận được hai hàm nghĩa khác nhau từ hai giọng nói nhưng cả hai đều không ẩn chứa sự từ bi. Giọng nói của người nam kia rất lạnh lùng, như gió thổi qua tim, như nước mưa thấm vào người, như là tiếng nói của thiên địa vẫn luôn tồn tại. Giọng nói của cô gái lại vô cùng mê hoặc. Hắn không biết phải diễn tả như nào nhưng nó giống như lời cầu nguyện phát ra từ nội tâm của một người và đã luôn tồn tại trong thiên địa này từ rất lâu trước kia. Hắn chỉ cần hướng về nó cầu nguyện là có thể đuổi yêu quái trước mặt đi hoặc giết chết nó.

Ngay lập tức, trong cơ thể Thừa sinh ra một loại lực lượng khiến hắn không còn cảm thấy sợ hãi nữa. Hơn nữa hắn còn thấy sự ngạc nhiên và hoảng sợ ở trong mắt của con yêu quái kia. Thừa không biết là thân thể hắn đột nhiên được bao phủ một tầng ánh sáng màu xanh.

- Hóa ra là thị thần.

Yêu quái mặt trắng lạnh lùng nói.

- Sẽ là vị thần linh nào nhi? Thần quang màu xanh, trong mà không đục, ngưng thực mà không tan biến. Điều này chứng tỏ rằng vị chân thần này có không ít tín ngưỡng.

Yêu quái mặt trắng kia cứ tự lẫm bẫm một mình mà không cần Thừa trả lời. Nó nói tiếp:

- Bây giờ mỗi vị thần linh hiện tại đều là chân thần nhưng ta lại đang nhìn thấy thần quang trên người người không có một tia tạp sắc. Điều này chứng tỏ rằng vị thần linh này không nạp ác nguyện. Ha ha.., thật không ngờ trên đời vẫn còn thần linh chọn lọc tín ngưỡng để thu nạp.

Yêu quái mặt trắng chỉ đứng lại một lúc, rồi vừa tự nói tự trả lời. Sau đó nó chậm chậm đi tới.

Tiến và lão Tiểu phía sau Thừa vừa hoảng sợ nhìn lại, vừa hét lớn gọi hăn cùng chạy trốn. Tuy bọn họ biết rõ có đi cùng nhau cũng không thể chạy thoát nhưng vẫn làm như vậy. Bọn họ thà chết bên nhau còn hơn là đứng ở xa nhìn Thừa chết một mình.

- He... He.

Yêu quái mặt trắng lại tiến thêm một bước.

Nhưng lúc này Thừa lại tiến thêm một bước. Hăn càng không thêm hét lớn để bản thân mạnh mẽ hơn. Hăn cũng chưa kịp nghĩ ra chính mình tiến thêm một bước là càng gần yêu quái thêm một bước. Ngay lúc này, hăn có thể cảm nhận rõ ràng khí tức hung hãn của con yêu quái đang phả thẳng vào mặt mình. Đồng thời, một tòa miếu thần xuất hiện ở trong lòng hăn. Bên trong có một pho tượng đá đang ngồi. Hăn chỉ dám liếc mắt nhìn thoáng qua rồi không dám nhìn lần thứ hai nữa, sau đó hăn quỳ xuống và cầu khẩn mong ước giấu ở sâu trong lòng mình. Tất cả những điều này đều xảy ra ở trong nội tâm của Thừa, ngay khi hăn tiến thêm một bước kia.

Ở cách ba thước trên đỉnh đầu hăn, thần quang xuất hiện, hình dáng như kiếm, chấn động không ngừng.

- Nếu ngươi là thú, là yêu, sao lại xuống núi?

Lời nói của hăn không hề có đạo lý, không ai quy định rằng yêu quái không thể xuống núi. Sinh linh trong thiên hạ đều có thể đi khắp mọi nơi. Không ai có quyền chỉ định người khác phải sinh sống ở một địa phương nào đó. Từ khi còn nhỏ, Thừa đã lớn lên ở chỗ sinh hoạt của nhân loại. Hăn nghĩ rằng yêu phải sống ở trong núi, nhân loại sinh sống ở đồng bằng, trong các tòa thành. Kiến thức và số tuổi chưa đủ lớn đã khiến hăn có suy nghĩ như thế. Dù như vậy, nhưng câu nói của hăn lại ẩn chứa thần uy, có một chút như là thiên ý.

Hư không rung động. Thần uy tỏa ra, ép về phía yêu quái, thâm nhập vào trong tâm linh của nó. Yêu quái mặt trắng hoảng sợ, lui lại về sau vài bước lớn.

Ngay khi nghe thấy Thừa nói, nó cũng nhìn thấy một tòa miếu thần. Nhưng Thừa là người cầu xin và thần phục còn nó lại cố chống cự nên mới cảm thấy sự uy nghiêm lạnh lùng toát ra từ tượng thần. Ánh sáng bắn ra từ hai mắt của tượng thần như thanh kiếm sắc bén đâm thủng lòng kiêu ngạo của yêu quái, khiến nó phải lui lại vài bước trước bức bách của tên phàm nhân này.

Thừa giống như được tăng thêm sức mạnh. Hăn căng thẳng giơ cao chiếc nông cụ, tiến lên thêm một bước lớn, đập mạnh xuống đất, miệng hét lên thật to để đe dọa.

Yêu quái mặt trắng lại lùi lại thêm vài bước. Thân thể của nó nhảy về sau một phát, đã cách xa Thừa hơn mười bước. Nó cảm thấy chiếc nông cụ trong tay Thừa như một vũ khí nguy hiểm, còn trên người hăn như đang

mặc áo giáp để phòng hộ, đồng thời uy áp tỏa ra từ hắc cũng khiến nó sợ hãi, rung động tận tâm linh.

Thừa nhìn thấy yêu quái lùi lại thì càng trở nên dũng cảm hơn. Hắc càng tin tưởng vào thần linh mình vừa nhìn thấy. Hắc không còn cảm thấy lo lắng gì nữa, nên lại tiến thêm một bước dài, rồi lại hai bước nữa, đồng thời kêu to đe dọa yêu quái. Ngay lúc này, hắc cảm thấy bản thân tràn ngập lực lượng, nghĩ rằng chỉ bằng chiếc nông cụ cũng có thể đánh chết yêu quái, cũng không còn thấy sợ nó nữa.

Yêu quái mặt trắng nhìn thấy ánh sáng bao quanh người Thừa đã cao đến vài thước, đốt cháy cả hư không tạo thành một biển lửa hùng hực, cuộn cuộn đập xuống. Nó sợ quá nên lập tức xoay người chạy trốn, chỉ sợ nếu chậm thì sẽ mất mạng.

Ngay khi yêu quái chạy trốn, Thừa cũng đuổi theo phía sau, mãi đến tận chân núi mới dừng lại, mà yêu vật mặt trắng kia đã biến mất ko còn dấu vết.

Khi phát hiện yêu vật mặt trắng đã không còn, hắc đột nhiên như mất hết sức lực, gục hắc xuống đất. Phía sau vang lên tiếng gọi âm ỉ của Tiểu lão cha và em trai Tiến. Một cơn gió mạnh thổi qua, hắc rùng mình vì lạnh. Hóa ra mồ hôi đã ướt đầm cả người.

Hắc vội vàng đứng dậy, chạy về phía Tiểu lão cha. Trên người đã không còn sự gan dạ khi đánh đuổi yêu quái lúc nãy nữa.

Ba người lập tức trở về bên trong dãy tường đất của thành Thượng Thành. Mà yêu quái mặt trắng cũng một đường chạy về sâu trong dãy núi Liên Vân. Trong lòng nó vẫn luôn có tòa miếu thần, bên trong một pho tượng đá ngồi ở trên cao, khuôn mặt lạnh lùng, thần uy âm trầm như có thể tùy thời giết chết nó. Còn nó đang run rẩy ở trước tượng đá, cố gắng chạy ra ngoài cửa miếu thần nhưng không thể làm được.

Trong hiện thực, nó đang chạy về nơi nó sinh ra. Ở đó có rất nhiều yêu, nó chỉ là một trong số bọn chúng mà thôi. Khi bọn chúng thấy nó chạy về thì liền tụ tập lại để hỏi chuyện.

Một con sói yêu hỏi:

- Bạch Diện, sao người quay lại nhanh như vậy? Thế giới nhân loại thế nào? Chơi vui không?

Bạch Diện trong lời sói yêu chính là yêu quái mặt trắng, nó đang ngồi ở trong góc của hang động tối om, hai tay ôm đầu, toàn thân run rẩy, đang kêu ô ô tỏ ra rất hoảng sợ.

Một con rắn yêu hỏi:

- Bạch Diện, người làm sao vậy?

- Nó bị ai hăm dọa chẳng?

Một con báo yêu nói.

- Ha ha, thế giới nhân loại có cái gì hù dọa được chúng ta cơ chứ?

Sói yêu cười nhạo, nói.

- Nếu thế sao người chỉ dám ở trong Vạn Yêu cốc mà không dám ra ngoài?

Ly yêu nói.

Sói yêu nói gần như hét lên:

- Rất lâu trước kia, ta đã thề không hóa hình thì không ra khỏi yêu cốc.

Ly yêu cười khẩy, nói:

- Người sợ thần linh trong nhân loại mà thôi!

- Đa phần thần linh trong nhân loại cũng là yêu tộc. Ta làm sao phải sợ?

Sói yêu lớn tiếng cãi lại.

Ly yêu nhận thấy tất cả yêu nơi đây đều đang nhìn cuộc cãi vã này nên cũng không kiềm chế nữa, nói to:

- Chỉ cần trở thành thần linh thì đã không còn là yêu nữa. Ít nhất bọn họ cũng không coi chúng ta là đồng tộc. Nếu chúng ta đi vào bên trong thần vực của bọn họ, dám gây hại cho nhân loại thì chắc chắn sẽ bị truy sát. Bọn họ là thần linh chứ không phải yêu nên sẽ không nể tình là đồng tộc mà tha thứ cho chúng ta.

Đột nhiên có yêu ở phía ngoài hét lớn:

- Hồ lão đến rồi! Hồ lão đến rồi! Hồ lão đến rồi!

....

Bọn yêu né ra, tạo thành một lối đi đến chỗ báo yêu và sói yêu.

Đồn rằng Hồ lão đến từ núi Thanh Khâu, là người có lai lịch rất lớn. Đối với nhân loại, nơi đó rất thần bí, không nhiều người biết rõ. Còn đối với yêu tộc, nơi đó là thánh địa, bởi vì thiên hồ vẫn còn sống ở núi Thanh Khâu. Lại có truyền thuyết là nơi đó đã ẩn vào trong hư vô, hơn nữa ở đó có vô số thần thông, bí pháp nên ai cũng mơ một ngày có thể vào trong, học một hai thứ.

Nghe đồn rằng Hồ lão chính là một con hồ bị vứt bỏ từ núi Thanh Khâu. Tuy vậy nhưng lão vẫn có kiến thức vô cùng uyên bác và cao thâm cùng với thân phận đủ để khiến cho bầy yêu trong Vạn Yêu cốc tôn kính. Bất kì yêu nào có nghi hoặc gì đều sẽ tìm đến lão để hỏi.

Lão đi vào nơi sâu nhất, vỗ nhẹ yêu quái Bạch Điện. Nó lập tức kêu to một tiếng rồi trốn đến bên phía khác, mắt vẫn nhắm chặt.

Nó vẫn đang kêu lên sợ hãi, toàn thân run rẩy.

- Hồ lão, việc này, việc này...

- Bạch Điện bị làm sao vậy Hồ lão?

- Xảy ra chuyện gì thế?

- Đúng vậy, xảy ra chuyện gì? Hôm qua mới đi ra ngoài, bây giờ đã biến thành thế này.

- Bạch Điện, Bạch Điện, không phải sợ! Người đã trở về rồi. Đây là Vạn Yêu cốc, Hồ lão cũng tới rồi.

Lũ yêu chen nhau nói.

Hồ lão giống như một ông lão vô cùng già nua, bước đi có chút run rẩy như có thể chết đi bất cứ lúc nào. Nhưng với một số yêu ở đây, khi chúng còn nhỏ Hồ lão đã như vậy, đến bây giờ khi chúng đã hóa hình thì Hồ lão vẫn như vậy.

Hồ lão đứng dậy. Lũ yêu lập tức ngậm miệng không nói gì nữa. Từng con yêu đều nhìn về phía lão. Hồ lão nói:

- Bạch Điện gặp phải thần linh rồi. Nó bị dọa đến mức chấn kinh nên mới bị như thế. Một vài ngày nữa, nó sẽ trở lại bình thường.

Một số yêu đã từng đi ra bên ngoài đều cùng thầm nghĩ trong lòng: “Bạch Điện đi vào thế giới nhân loại, gặp phải thần linh mà còn sống trở về là quá may mắn rồi.”

Một số yêu chưa từng đi ra ngoài thì lại nghĩ: “Chỉ gặp thần linh đã bị dọa đến mức này. Thật sự mất hết sĩ diện của yêu tộc. Trước kia còn nghĩ nó rất hung hãn, không ngờ cũng chỉ là loại nhát gan.”

Vài ngày sau, tình trạng của Bạch Diện càng lúc càng xấu. Thân thể nó gầy gò, tinh thần uể oải, thần trí không rõ, lúc nào cũng lẩm bẩm vài câu nói mơ hồ. Hồ lão lại tới lần nữa. Lão cau mày suy nghĩ.

- Hồ lão, sao Bạch Diện vẫn chưa khỏe lại. Không phải là bị tổn thương chứ?

Một con yêu hỏi.

Hồ lão trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Nó bị thần linh làm cho hoảng sợ. Chỉ là vị thần này không bình thường.

- Vậy phải làm gì để cứu nó? Nếu cứ như thế này, nó sẽ mất hết linh lực, cuối cùng trở lại thành loài thú vô tri.

- Muốn cứu nó cũng không khó. Chỉ cần đuổi vị thần linh khiến nó sợ hãi trong lòng nó đi là xong.

Hồ lão trả lời.

- Làm sao cứu đây?

- Nếu chính nó có thể tinh táo thì rất dễ. Chỉ cần hướng lên trời lễ bái, gọi tên Tử vi đại đế của Yêu Tộc ta là được. Nhưng bây giờ thần trí của nó đã không rõ, chúng ta phải dựng một tòa miếu thần để đưa Bạch Diện vào trong đó. Sau đó tự nhiên có thể đuổi đi vị thần linh đang khiến nó sợ hãi đi.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 67: Chúng Sinh (Ba)

oOo

- Miếu thần? Vì sao không dựng điện miếu Đại đế?

Sói yêu hỏi.

- Bằng vào chúng ta không thể nào dựng được điện miếu Đại đế.

Hồ lão đáp.

Có rắn yêu hỏi:

- Vì sao chứ?

- Muốn dựng được điện miếu Đại đế, nhất định phải dựa theo hình dạng cung Tử Vi mà xây theo. Vạn Yêu cốt chúng ta căn cỗi, không có cột bằng vàng ròng, không có bảo ngọc đầy đất, không có linh mộc vạn năm làm xà nhà, làm sao dựng nên một cung Tử Vi đàng hoàng được? Nếu không đúng quy cách kia, lại vọng tưởng thỉnh động Đại đế thì không phải khinh nhờn người sao, không khéo còn bị trừng phạt đấy.

Giọng nói của Hồ lão trầm thấp, như thể được lắng đọng qua ngàn năm phát ra. Không người nào hỏi lời lão ta nói là thật hay giả, bọn nó đều tin phục Hồ lão. Không chỉ vì thân phận lão, chỉ riêng giọng nói này đã đủ khiến chúng yêu cảm thấy tin phục.

Không ai có ý kiến gì về việc không xây dựng điện miếu Đại đế, có điều muốn xây dựng miếu thờ khác thì lại có quá nhiều ý kiến khó mà thống

nhất với nhau.

- Lập miếu Ti Mệnh thiên thần đi.

Sói yêu đề nghị:

- Lúc Thiên đế xây dựng cung điện trên núi Bất Chu thì có Ti Mệnh thiên thần. Nhất định sẽ bảo hộ yêu tộc ta.

Lũ yêu có chút không tin tưởng, có điều cũng chưa kẻ nào nói gì.

Hồ lão nói:

- Nghe nói tộc Thị Huyết thuộc Lang tộc từng xuất hiện một vị đại thần thông, từng vào Thiên cung nhậm chức Ti Mệnh tinh quân thời kì Thiên hoàng.

Thiên đế trong lời bọn nó tất nhiên là Đế Tuấn từng xây dựng Thiên cung trên đỉnh núi Bất Chu, thống khiển trời đất. Trong lòng đám yêu trong thiên hạ, Ngọc Hoàng đại đế lại không được đa số chúng nó thừa nhận nên chỉ có một số ít người biết rõ những chuyện xảy ra trong thời kì Ngọc Hoàng đại đế mà thôi.

Hồ lão nói rồi mọi người mới biết Ti Mệnh thiên thần là thế nào, cũng hiểu được lí do sói yêu nói muốn lập miếu Ti Mệnh thiên thần. Lúc này có người nói:

- Niên đại đã quá lâu, sinh tử không rõ, chỉ sợ khó hiển linh trong Vạn Yêu cốc a.

Lời này không lớn, nhưng lúc này lại đặc biệt rõ ràng. Sói yêu giận dữ, đang muốn nói lại thì có người lại nói chen vào:

- Đúng vậy, niên đại đã lâu, chỉ sợ là Yêu thần của năm đó cũng khó mà hiển thánh linh được.

Người nói lần này là Hồ lão, cho nên lời của sói yêu đã đến miệng bèn lập tức nuốt trở về.

Mấy con yêu khác cũng nhao nhao phụ họa thêm vào. Có vài yêu cũng định đề xuất lập miếu thờ lão tổ trong tộc mình, nhưng hiện tại nghe thấy miếu Ti Mệnh tinh quân còn không được tán thành, cho nên chắc chắn ý định nhân cơ hội này đề xuất lập miếu thờ tổ tiên bọn chúng nó không thể thành rồi. Bọn nó bèn không nói thêm gì nữa.

Từng con yêu nhìn về phía Hồ lão, hiển nhiên muốn nghe lão nói rồi.

Hồ lão bèn nói:

- Đệ tam thần tướng Cửu Diệu tinh quân có phép lực cao cường, thần thông quảng đại, vả lại nhân từ hậu đức. Chúng ta có thể lập miếu thờ tại núi Liên Vân, nơi có linh khí tụ tập, đồng thời đại tế ba ngày, chắc chắn Cửu Diệu tinh quân sẽ phủ xuống.

Lão đề xuất đệ tam thần tướng cung Tử Vi nên không ai dám nói thêm gì. Cho nên miếu Cửu Diệu đã được quyết định xây dựng.

Trong Vạn Yêu cốc, không nơi nào có nhiều linh khí tụ tập hơn núi Liên Vân, lập miếu Cửu Diệu quả rất thích hợp. Đám yêu trong cốc cũng đều có phép lực cả, cho nên dựng lên một ngôi miếu cũng không có khó khăn gì.

Trong khi lũ yêu ở Vạn Yêu cốc quyết định lập miếu thần Cửu Diệu trong núi Liên Vân, thì trong thành Thành Thượng, cuộc sống của Tiểu Thừa cũng có biến hóa lớn. Ánh mắt của phụ thân và em trai Tiến nhìn hẳn có thêm khác lạ khiến Thừa cảm thấy rất kỳ quặc. Hơn nữa chuyện lão Tiểu gặp phải yêu vật nhanh chóng được truyền đi. Thành Thành Thượng không lớn, lúc lão Tiểu trở về thì cũng là thời điểm mọi người thức dậy, cho nên nhìn thấy lão Tiểu bị thương được hai người con trai đỡ về đều xúm lại hỏi thăm. Lão Tiểu không phải là người nói dối giỏi, hơn nữa cũng cảm thấy chuyện này không có gì phải giấu diếm, huống chi lúc đó cũng còn có vài

người cũng đi khai hoang gần đó. Cho nên lão mới kể cho tất cả mọi người biết dưới chân núi Liên Vân có yêu, sau đó tất nhiên cũng kể ra chuyện làm thế nào cùng con trai thoát hiểm được.

Vì vậy, hiện tại mọi người đều nhìn hãn với ánh mắt khác thường, có tin, có không tin, có nửa tin nửa ngờ. Thế nhưng dù là thế nào thì trên người Thừa đã như có một tấm vải thần bí che phủ rồi.

Điều này làm cho Thừa có chút hoảng hốt. Hãn vốn hiểm khi ra khỏi nhà, nay lại càng ít bước chân ra khỏi cửa. Dù vậy hãn vẫn cảm nhận được ánh mắt của những người hàng xóm nhìn mình, dù có trốn tránh thế nào cũng nhận thấy được. Hãn có chút bàng hoàng, hoảng hốt với sự đổi thay này.

Nếu nói ánh mắt khác thường của người ngoài nhìn mình khiến hãn cảm thấy như bị tách biệt với người khác, thì biến hóa trong cơ thể lại càng làm hãn kinh tâm động phách. Hãn thường xuyên nghe nhìn thấy ảo giác. Hãn nhìn thấy một tòa miếu thần, nghe thấy trong hư vô có tiếng tụng kinh vang lên, mà giọng tụng kinh đấy lại lại chính là giọng của hãn tụng trong mộng. Cho tới bây giờ, hãn vẫn không biết kinh kia tên là gì. Song đến khi hãn cho rằng chính mình sắp sửa hoàn toàn biến đổi thì mọi thứ chợt biến mất, hết như những thần dị kia chỉ kéo dài tới khoảnh khắc dưới chân núi Liên Vân mà thôi. Cho nên lúc người tên là Diệu Mục đại pháp sư tìm tới cửa, thần dị trên người hãn đã không còn.

- Đã nghe nói đến những chuyện của tiểu hữu dưới chân núi Liên Vân, không biết tiểu hữu thờ phụng vị thần nào?

Sau khi Thừa bị phụ thân hãn gọi đi ra, thì Diệu Mục đại pháp sư đã hỏi thẳng một câu. Phía sau y còn có một đám người nghe tin mà kéo đến. Thế nhân đều thích náo nhiệt, huống chi Diệu Mục đã ở trong thành này nhiều ngày, thần dị trên người y liên tiếp phát sinh. Y bèn tuyên cáo với mọi người khắp nơi rằng mình là sứ giả của Phật tổ, bởi vì tâm thành nên được

ban thường phép thuật xuống. Cho nên khi mọi người biết y tới nhà của lão Tiểu, cảm thấy chắc chắn sẽ có chuyện phát sinh bèn kéo nhau cùng tới.

- Thần gì chứ? Ta không biết.

Có nhiều người quanh đấy nhìn vào như vậy, Thừa chỉ đành nói với cha mẹ mình một câu.

Trán của Diệu Mục đại pháp sư đột nhiên nhô ra, tóc nhẹ cuốn, áo bào xám còn có vài miếng vá, thế nhưng đôi mắt y đặc biệt khiến người khác phải chú ý tới. Như thế toàn bộ tinh khí thần trên người y đều tập trung cả ở hai mắt.

Y nói:

- Nếu người không thờ phụng thần linh nào, tại sao lại có thần dị hiển lộ dưới chân núi Liên Vân? Sao có thể đuổi yêu vật đi được?

Thừa chợt không biết phải nói gì. Quả thật hắn không biết chuyện gì xảy ra, càng không biết giọng nói hiển thị trong lòng hắn lúc mẫu chốt kia là của người nào. Nếu là một vị thần mà nói, thì hắn không biết đó là thần nào cả.

Lão Tiểu nhìn hắn, nói:

- Thừa à, con hiển lộ lại lần nữa đi, để Diệu Mục đại pháp sư nhìn xem là vị thần nào đã phù hộ chúng ta.

Lão Tiểu đã sống qua nhiều năm, liếc mắt cũng thấy chỉ khi Thừa hiển lộ ánh sáng từ trong người tuôn ra thì mới qua chuyện được. Thế nhưng lão lại không biết Thừa cũng không khống chế được bản thân, cũng không cách nào cảm nhận được thần dị trong cơ thể mình nữa rồi.

- Nếu có thể đuổi được yêu vật đi, vậy nhất định phải có thần linh phù hộ, nhất định phải là người thờ phụng thần linh lâu rồi, hơn nữa nhất định hiển lộ thần diệu một cách trôi chảy tự nhiên. Nếu không thể, như vậy mỗi lời nói, mỗi hành động của người đều là bịa đặt.

Diệu Mục đại pháp sư liên tục dùng ba từ “nhất định” mang đầy uy nghiêm, khiến ánh mắt mọi người cũng chuyển hết từ cười cợt sang nghi ngờ. Thừa còn nghe rõ được trong đám có người nói nhỏ:

- Ta đã nói mà, làm sao có thể gặp phải yêu mà còn sống trở về chứ? Còn cái gì mà toàn thân tuôn ánh sáng, quát ba tiếng dọa lui yêu vật. Hóa ra tất cả đều là bịa chuyện hết.

- Lão Tiểu, không lẽ lão bị thương, không cách nào khai hoang thêm đất được nên mới bịa chuyện dọa bọn ta sợ hãi hả?

- Đúng là vậy rồi.

- Là vì không muốn chúng ta khai hoang được nhiều đất hơn trong lúc lão bị thương không làm được hả?

...

- Không nhìn ra được a. Lão Tiểu có thể bịa ra chuyện hay như vậy a, ha ha ...

...

...

Diệu Mục đại pháp sư nghe thấy mọi người đều tán đồng lời nói của mình, có chút tự đắc bèn nói thêm:

- Người có biết, các người làm vậy là khinh nhờn thần linh, sẽ bị thần linh giáng thần phạt xuống hay không? Nếu thần phạt giáng xuống, toàn bộ

vùng này đều gặp nạn cả.

Lời y vừa ra, mọi người vừa nghe đã đầy kinh ngạc, rồi chuyển sang phần nộ. Người nào người nấy mới vừa cười cợt lão Tiểu đã lập tức biến thành phần nộ và hoảng sợ. Không biết kẻ nào trong đám người còn buông lời rằng, muốn dập tắt lửa giận của thần linh, chỉ có thể đem tế tự kẻ đầu sỏ cho thần linh mới được.

Một nhà lão Tiểu nghe thấy vậy vội kinh hoảng. Tuy bình thường tính cách lão Tiểu mạnh mẽ, nhưng nhiều người đồng lòng nhất trí như vậy cũng trở nên luống cuống.

- Ta không khinh nhờn thần linh. Lời cha ta nói đều là sự thật, không lừa gạt gì các người.

Thừa lớn tiếng nói.

- Miệng nói suông không bằng chứng. Nếu người thật sự có thần dị, hiển lộ cho chúng ta xem, hết thấy xem như rõ ràng.

Diệu Mục đại pháp sư nói. Nhìn thấy vẻ mặt của Thừa đầy khó xử, y bèn nói thêm:

- Giống như ta đây.

Dứt lời, y bèn niệm động một đoạn kinh văn không ai hiểu. Kinh văn vang lên, mọi người chỉ cảm thấy có chút mát lạnh tràn lên, đồng thời đều thấy được trên người Diệu Mục đại pháp sư hiển hiện lên ánh sáng vàng chói.

- Là thần thông của đại pháp sư...

- Kim quang sinh hương, là sứ giả chân chính của thần linh...

...

...

- Không lẽ thần linh Thừa thờ phụng sợ hãi Phật tổ mà Diệu Mục đại pháp sư thờ phụng, cho nên...

- Hặc hặc...

Lúc này Diệu Mục đại pháp sư bật cười, vừa cười vừa nói:

- Nếu thần linh kia có phép lực quá nhỏ, tất không dám hiển lộ trước mặt Phật tổ rồi.

- Im ngay!

Thừa quát lớn, hai mắt hăn đầy lửa giận. Hăn nhìn Diệu Mục đại pháp sư chăm chăm, Diệu Mục lại không đổi sắc, ánh mắt đầy vẻ mỉa mai xem thường.

Thừa nói tiếp:

- Ta không biết ngài ấy là ai, nhưng ta biết chắc ngài ấy nhất định là thần linh mạnh nhất thế gian. Ngài ấy có thể tiêu trừ hết thầy tà, ma trên thế gian.

- Phật ta không chỉ tiêu trừ tất cả tà ma, còn có thể giúp kẻ phụng dưỡng người sống mãi trong cực lạc, không còn sinh lão bệnh tử, không còn phải sống đầy thống khổ nữa.

Diệu Mục đại pháp sư nói:

- Tiêu trừ mọi tà ma trên thế gian thôi thì tính là gì chứ.

Đột nhiên Thừa bình tĩnh lại, chỉ nhìn chăm chăm vào Diệu Mục đại pháp sư nói:

- Người có thể nói ta, nhưng nếu người khinh nhờn thần linh mà ta thờ phụng, nhất định phải chịu xử phạt.

Dứt lời, đột nhiên trong lòng hắc xuất hiện một quyển kinh văn, năm chữ đầu tiên “Thần Linh Thủ Thân kinh” trên đó tỏa sáng chói mắt. Trong tích tắc khi quyển kinh văn này xuất hiện trong lòng, miệng hắc cũng tự nhiên nói ra.

Chỉ thấy miệng hắc phun ánh sáng, ánh sáng như hoa, đóa đóa thơm mát. Cả người hắc cũng tràn đầy ánh sáng, dâng lên đến cao ba thước, lập lòe sắc bén như muốn chém yêu tà.

“... Ta nhìn thấy, tức thần linh nhìn thấy...”

“... một tòa miếu thiên thần, kiểm chúng nguyện ba thước ...”

Lúc này, Thừa như quên hết tất cả, cảm thấy linh hồn mình tung bay trên chín tầng trời, quan sát lấy chúng sinh.

Ánh sáng trên người hắc càng thêm chói mắt. Trong lúc mơ hồ, mọi người như nhìn thấy một ngôi miếu mờ ảo trong vầng sáng ấy. Trong miếu, có một người đang ngồi.

“Đó là thần linh... thần linh mà Thừa thờ phụng.”

Trong lòng người nào cũng nghĩ vậy, lòng kính sợ dâng lên, lần lượt quỳ xuống bái lạy.

Loại kính sợ này phát ra từ sâu trong lòng, từ tận trong linh hồn dâng lên. Vừa dâng lên đã không ngừng lại được. Bọn họ rạp người xuống đất, không ngẩng đầu lên, trong óc cũng chỉ còn hình ảnh của một ngôi miếu thần. Miếu thần u ám, thần linh trên bệ thờ với ánh mắt lạnh như băng, không có cảm xúc nào nhưng lại như xem thấu hết thấy bọn họ. Thậm chí những chuyện vừa xảy ra lúc nãy cũng như bị nhìn ra rõ ràng.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 68: Chúng Sinh (Bốn)

oOo

Khi tất cả mọi người, kể cả lão Tiểu đều quỳ rạp xuống đất bái lạy Thừa, chỉ có Diệu Mục đại pháp sư còn đang găng gượng. So với những người khác đang run rẩy quỳ trên đất, y chỉ lùi lại hai ba bước, lại đang găng gượng cố không lùi bước nữa. Y chính là đại biểu của Phật tổ, là Linh Sơn cực lạc. Tuy rằng y chưa từng đi qua núi Linh Sơn, cũng chưa từng gặp qua thế giới cực lạc, nhưng thế giới cực lạc Linh Sơn vẫn luôn một mực ở trong lòng y. Lúc còn ở quê nhà, hàng ngày y đều trèo lên một ngọn núi không tính là cao cách khá xa nhà mình, nằm rạp triều bái về phía mặt trời không biết bao nhiêu lần. Y cho rằng ánh sáng lúc mặt trời vừa mọc chính là ánh sáng ngời từ hai mắt Phật tổ phát ra.

Trong lòng y không cho phép chuyện thế giới cực lạc Linh sơn bị khinh nhờn, càng không cho phép người khác khinh nhờn Phật tổ. Mà hiện tại, đang có người bất kính Phật tổ ngay trước mặt y, điều này là không thể dung thứ được.

Y tụng niệm một đoạn vịnh xướng của “Cực Lạc Trường Sinh kinh”, bài kinh mà một đại hòa thượng dạy cho mình. Từ lúc nghe được bài kinh văn này, y lập tức bị chinh phục. Mỗi lần y niệm xướng, trước mắt đều sẽ hiện lên một thế giới cực lạc, trong đó không có bi thương, không có phiền não, cũng không có nhân gian bệnh khổ. Chỉ có cực lạc và trường sinh.

- Không ai có thể cao giọng lớn tiếng trước mặt Phật tổ như vậy được, thần linh cũng không được.

Một người toàn tâm thờ phụng một thần linh, thì thần linh khác đã không cách nào ở trong tâm người đó được nữa. Diệu Mục đại pháp sư cũng tương tự vậy. Chỉ khi y ngẩng đầu nhìn tòa miếu thần tịch mịch hiện ra trong vầng sáng từ đỉnh đầu Thừa, một luồng thần uy đập vào mặt y, lay động tâm linh, tích tắc đánh tan tín ngưỡng của y với Phật tổ. Diệu Mục đại pháp sư bèn lùi lại vài bước, té ngã trên mặt đất, miệng há thật to, như thể đang có thứ gì đó chèn chặt trong lòng khiến cho y không thể thở nổi.

Vầng sáng tản đi, chỉ còn lại Thừa đứng đó. Thế nhưng trong mắt mọi người, hắn đã không còn là Thừa nữa.

Trước ánh mắt kính sợ của mọi người nhìn mình, Thừa phát hiện thế giới của mình đã bị đảo lộn rồi.

Bọn họ rời đi, người rời đi sau cùng chính là Diệu Mục đại pháp sư. Nhìn qua, bộ dạng y đã trở nên ngu dại, tín ngưỡng bị phá vỡ đã vượt qua ngưỡng chịu đựng của y. Ánh mắt người nhà Thừa cũng thay đổi, không ai gọi hắn đi làm việc nữa, thậm chí đối xử với hắn cũng đầy cung kính như đối với một vị khách đầy tôn quý.

Dần dần, Thừa cảm thấy cuộc sống của mình thật phiến toái. Hắn không muốn sống mãi như vậy, không muốn ở lại nhà mình, cũng không muốn ở trong thành này nữa, thế nhưng hắn lại chẳng rõ mình sẽ đi đâu. Cho nên mỗi ngày hắn đều ở trong phòng, nhắm mắt tụng niệm “Thần Linh Thủ Thân kinh”. Từ hôm đó, sau khi niệm ra trọn vẹn “Thần Linh Thủ Thân kinh” học được trong mộng, hắn đã có thể nhớ kỹ, cũng thỉnh thoảng tụng niệm.

Mỗi lần hắn trốn trong phòng tụng niệm, bên trong đều có vầng sáng tản ra. Điều này lại càng khiến lão Tiểu thêm kính sợ.

Mãi đến một ngày, Diệu Mục đại pháp sư mang theo dáng dấp đầy kính sợ tìm tới, nói:

- Vì sao không dựng nên một tòa miếu thần hả? Nếu đã có miếu thần, thì thần linh coi như có thể được hưởng nhang khói chúng sinh.

Lời của Diêu Mục đại pháp sư như đã mở ra một con đường mới trong hoàn cảnh đầy tù túng, không biết phải phát tiết ra ngoài thế nào của Thừa.

Xây dựng miếu thần không phải là chuyện đơn giản, thế nhưng một người đã có tín ngưỡng, có thể vì tín ngưỡng của mình mà cực kỳ kiên trì, nghị lực.

Trong mắt lão Tiểu, con trai cả Thừa của mình đã thật sự thay đổi. Hắn vốn luôn trầm mặc biến thành thần bí, rồi từ thần bí trở nên cao xa khiến lão không cách nào cảm nhận được đó là thằng con trai gần bó với mình suốt mười tám năm qua nữa. Trong lòng lão Tiểu chỉ còn đầy một lòng kính sợ.

Thừa bắt đầu giảng giải truyền bá “Thần Linh Thủ Thân kinh” trong thành. Từ lần hắn hiển lộ thần dị dưới chân núi Liên Vân và ở nhà mình trước kia mà có không ít người bắt đầu thờ phụng vị thần mà Thừa đang thờ phụng, cũng đã bắt đầu học “Thần Linh Thủ Thân kinh”, mỗi sáng tối đều tụng một lần.

Khi Thừa nói muốn dựng một miếu thần dưới chân núi Liên Vân, đã có không ít người tình nguyện xuất lực hoặc xuất tiền. Miếu thần được dựng dưới chân núi Liên Vân, bên bờ đầm nước đen. Không ai trong bọn họ biết mình đang thờ phụng thần gì. Có một số người tụng niệm “Thần Linh Thủ Thân kinh” được vài ngày, tâm niệm trầm tĩnh có thể nhìn thấy một tòa miếu thần trong hư vô, trên miếu trống trơn, không thấy viết gì cả, thậm chí còn không có cả bảng hiệu. Miếu thần tĩnh mịch như có thể chứa được toàn bộ trời đất, lại như chỉ tồn tại duy nhất một vị thần linh.

Ngay khi miếu thần được kiến lập tại nơi mà lão Tiểu gặp phải yêu vật dưới chân núi Liên Vân, thì trong Vạn Yêu cốc ở miếu này cũng có một tòa

miếu thờ Cửu Diệu tinh quân được dựng lên. Miếu Cửu Diệu tinh quân này không lớn lắm, cũng không tính là đẹp để bắt mắt nhưng phía trên ứng với các ngôi sao, phía dưới ứng với linh lực địa mạch, còn được bày yêu trong núi tế tự liên tục ba ngày. Rốt cuộc luồng thần niệm của Cửu Diệu tinh quân có hàng lâm xuống miếu thần này hay không thì bọn chúng vẫn thắc mắc không rõ, thế nhưng miếu này thật sự đã hoàn toàn khác trước rồi. Trong ngoài tòa miếu có một vị đạo gì đó bao phủ mà không thể nào nói rõ được. Ngay khi miếu Cửu Diệu tinh quân vừa được dựng xong, yêu vật Bạch Diện cũng được khiêng vào bên trong.

Thế nhưng lúc này Bạch Diện vẫn cứ co người dưới mặt đất, toàn thân run rẩy như đang gặp phải ác mộng.

- Vì sao Bạch Diện lại sợ hãi như vậy? Trong lòng nó có thứ gì khiến nó sợ hãi như thế?

Báo yêu đứng cạnh Hồ lão, đồng thời đứng cách miếu Cửu Diệu tinh quân không xa, bèn hỏi.

Hồ lão trầm ngâm một lúc, sau đó mới đáp. Lời nói lại không ăn nhập gì cả.

- Nhìn miếu tinh quân này cũng biết, tín ngưỡng đã sinh, nguyên lực đã tụ. Ài...

Hồ lão nói.

- Hồ lão, vậy sao lại thờ dài?

Báo yêu hỏi.

- Ta thờ dài là vì không nghĩ Bạch Diện lại gặp phải thần linh cường đại như vậy.

Đôi mắt của Hồ lão chớp động đầy trí tuệ, lại vô cùng thâm sâu. Lão nói tiếp:

- Cửu Diệu tinh quân không cách nào khu trừ nỗi sợ hãi với vị thần linh kia trong lòng Bạch Điện. Không chỉ vì Bạch Điện gặp phải vị thần linh kia quá cường đại, mà vì đã qua một khoảng thời gian dài, nỗi sợ hãi của Bạch Điện với vị thần linh kia đã thâm nhập vào tận linh hồn nó.

- Sợ hãi?

- Sợ hãi cũng là một loại tín ngưỡng.

Hồ lão chậm rãi nói.

Lời của Hồ lão như bị vị thần linh nơi xa xăm kia nghe được, trong miếu Cửu Diệu tinh quân đột nhiên có một vầng sáng bùng lên, chợt lóe rồi biến mất. Thế nhưng cả Hồ lão và báo yêu đều cảm nhận rõ ràng bên trong vầng sáng đó lộ ra hai luồng thần uy khác hẳn nhau. Thậm chí những kẻ khác không ở quanh miếu Cửu Diệu tinh quân cũng cảm nhận được, mỗi kẻ phủ phục trên mặt đất. Bọn nó chỉ cảm thấy có một luồng khí tức uy nghiêm mà lạnh như băng ép vào lòng mình, sinh mệnh mình trong tích tắc đó như không thuộc về mình nữa.

Thế nhưng, trong lòng đám yêu cũng đồng thời nảy sinh ra một luồng ý niệm:

- Cửu Diệu tinh quân hiển linh rồi, người nào sẽ thắng đây?

Xem như bọn nó đã đưa tay thúc đẩy trận chiến giữa hai vị thần linh cao cao tại thượng, tuy rằng cách biệt bởi hư không vô tận nhưng vẫn đầy trần trụi thực tế. Nhìn qua chỉ như một ý niệm trong chớp mắt, lại là một cuộc sát phạt đầy kịch liệt.

Vầng sáng tản đi. Bọn nó nhìn thấy tầng tín ngưỡng do đám yêu tể tự miếu Cửu Diệu tinh quân đã tán đi mất. Bọn nó lại không biết, tín ngưỡng vĩnh viễn không biết mất, dù có tản đi thì cũng không biến mất trong trời đất mà lắng đọng nơi hư vô. Chúng từ trên thân vị thần này tản đi, rồi có thể tụ tập lại trên người vị thần linh khác.

- Cửu Diệu tinh quân thua rồi.

Nhìn bộ dáng miếu thần, trong lòng đám yêu ở Vạn Yêu cốc đều hiện lên dòng suy nghĩ như vậy.

Báo yêu và cáo yêu bước nhanh tới trước cửa miếu Cửu Diệu tinh quân, nhìn vào thấy Bạch Diện vẫn nằm trên mặt đất. Thỉnh thoảng người nó lại run lên một trận.

Đám yêu còn lại cũng đi tới miếu Cửu Diệu tinh quân. Kẻ nào kẻ nấy đều yên lặng không nói lời nào, ánh mắt ánh lên vẻ kinh hoảng. Với đám yêu bọn chúng mà nói thì thần thông pháp lực, lực lượng chính là tín ngưỡng thâm sâu nhất, sùng bái từ nguyên thủy nhất. Nhưng đó cũng là thứ dễ bị lực lượng của người khác chinh phục nhất, cho nên mới có một tín ngưỡng khác, đó là tín ngưỡng với Thiên đế Yêu tộc từng nhất thống thiên hạ, sau lại tới Thái Tử Yêu tộc Tử Vi đại đế.

Chẳng qua với những tiểu yêu bọn chúng mà nói thì Tử Vi đại đế quá xa xôi, cho nên bèn lui xuống một bậc, tể tự thần tướng dưới trướng của Đại đế. Không nghĩ tới đệ tam thần tướng lại không địch lại vị thần linh khiến Bạch Diện sợ hãi kia.

Nhìn toàn thân Bạch Diện run rẩy từng cơn, bọn nó như nhìn thấy bản thân trong tương lai. Đột nhiên bọn nó cảm thấy không chút an toàn nào, nếu bản thân gặp chuyện như vậy thì phải làm thế nào đây? Ai mới có thể cứu được mình đây? Chẳng lẽ cứ sợ hãi như thế mà chết đi sao? Bọn nó không muốn, cho nên đều đưa mắt nhìn về phía Hồ lão. Hồ lão là một kẻ

không rõ thần thông pháp lực nhưng lại tới từ thánh địa tu hành của Hồ tộc núi Thanh Khâu, là trí giả.

- Đúng là cũng có cách đấy.

Hồ lão bèn chậm rãi nói.

- Cách gì đây hả? Hồ lão, mau nói đi a.

Có rất nhiều yêu trong bọn vôi vàng giục.

Hồ lão mới nói tiếp:

- Cửu Diệu tinh quân đã là người có đại thần thông đứng thứ ba ở cung Tử Vi. Trên ngài ấy chỉ có đệ nhị thần tướng Hoang Nguyên và tên phản bội Yêu tộc ta, Cầm ma Thạch Nham.

- Ý Hồ lão là, đệ nhị thần tướng?

Có yêu hỏi.

- Ha ha, có lẽ mọi người không biết, đệ nhị thần tướng Hoang Nguyên xuất thân từ núi Thanh Khâu.

Tin tức này của Hồ lão khiến bọn nó đầy kinh ngạc, chỉ nghe lão nói tiếp:

- Mà ngài ấy chính là một vị đệ tử hộ điện trong điện miếu Tô nương nương. Nếu có thể lập miếu Tô nương nương tại đây, không chỉ khiến Bạch Điện chuyển nguy thành an, mà còn có thể phù hộ chúng ta.

Tất nhiên lúc này không ai nói gì, chỉ gật đầu đồng ý, cũng không ai phát hiện khóe miệng Hồ lão khẽ nhếch lên ý cười. Vừa nhìn Bạch Điện, lão đã biết nó gặp phải người nào rồi. Lão đến từ núi Thanh Khâu, có một loại phép thuật có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng người lúc kẻ đó vô ý. Lão

đã thấy ký ức của Bạch Diện bị Thừa làm kinh sợ phải lùi lại, lúc đó lão đã nhìn thấy một tòa miếu thần trong mắt nó. Cũng may lão đến từ núi Thanh Khâu, không thờ phụng Đại đế mà thờ Tô nương nương, hơn nữa lão cũng từng nhận được sắc phù của Tô nương nương nên khi nhìn thấy tòa miếu không bị trấn nhiếp như Bạch Diện. Lão chỉ cảm nhận uy nghiêm chấn động thẳng vào trong tâm linh chứ không bị sợ hãi bất an.

Lão biết rõ hiện nay không có bao nhiêu thần linh thần diệu đến mức chỉ phủ xuống một luồng ý thức có thể giải cứu được Bạch Diện. Mười vị thần tướng của yêu tộc là không thể, chỉ có Đại đế có khả năng. Cho nên Hồ lão mới không để mọi người xây dựng miếu Đại đế, mà chỉ dựng miếu đệ tam thần tướng Cửu Diệu tinh quân. Lão nhớ Tô nương nương đã từng nói:

- Trong thiên hạ hiện nay, tinh thông tín ngưỡng nguyên lực nhất có lẽ không ai ngoài người sáng lập ra thế giới cực lạc Linh Sơn, có lẽ hiện tại bên trong thế giới cực lạc đó vẫn có nhân vật lợi hại. Ngoài ra, còn có ta. Nhưng tín ngưỡng của ta khó vượt khỏi Thanh Khâu, tuy có thủ đoạn đáp ứng tín ngưỡng chúng sinh, lại không thể thi triển tín ngưỡng chúng sinh được. Cho nên, ta xem ra trong thiên hạ này, người có thể vận dụng lực lượng tín ngưỡng đi được xa nhất chỉ có Trần Cảnh ở Kinh Hà mà thôi. Nếu người này đạt được tín ngưỡng của chúng sinh, thành tựu sẽ vô hạn.

Lúc ấy, tuy rằng Hồ lão không dám có bất kỳ dị nghị gì khi nghe Tô nương nương đánh giá hảnh cao như vậy, như sâu trong nội tâm vẫn có chút không tán thành. Tới lúc này, khi Bạch Diện gặp phải người thờ phụng Trần Cảnh thì lão mới chân chính cảm nhận được hảnh cường đại thế nào, chỉ một cái liếc mắt mà thần uy đã chấn động thẳng đến linh hồn.

Lão rời núi nhằm truyền bá tín ngưỡng cho Tô nương nương. Mà tòa miếu thờ đã thành, chỉ cần khu trừ nỗi sợ hãi Trần Cảnh trong lòng Bạch Diện là xong mọi chuyện, lão tin rằng Tô nương nương làm được.

Quả nhiên, ba ngày sau, sau khi đại tế miếu thờ Tô nương nương lần nữa, miếu lại có thần quang bao phủ. Sau một ngày một đêm, Bạch Diện từ bên trong đi ra. Không ai biết rõ trong người Bạch Diện đã xảy ra tranh đấu thế nào, bởi dù sao chuyện xảy ra cũng rất yên lặng.

Sau khi tình trạng Bạch Diện tốt rồi, có yêu trong Vạn Yêu cốc nói muốn xuống núi tìm nhân loại kia, muốn để gã phải đẹp mặt một chuyến, không để gã xem thường Yêu tộc như thế được.

Tất nhiên lời này được rất nhiều yêu tán thành, chẳng qua lại không có bao nhiêu yêu chân chính rời núi cả. Bởi đa số yêu nơi đây đều là tiểu yêu chưa hóa hình, vì vậy chỉ có Hồ lão mang theo Bạch Diện, báo yêu và sói yêu xuống núi.

Ngay thời điểm bọn nó xuống núi, có hai người đang ngồi trong một gian phòng trong thành Thành Thượng bàn chuyện. Một người là Diệu Mục đại pháp sư, còn người kia là một đại hòa thượng mặc tăng bào rộng thùng thình, đầu có ba điểm giới sẹo, thoạt nhìn như thể ông ta đã trải qua vô số tang thương.

Diệu Mục đại pháp sư nói:

- Tôn giả, ta đã điều tra xong mọi thứ về hắc. Hóa ra hắc chỉ là một tên mới có tín ngưỡng mà thôi.

Giọng diệu của y đầy vui vẻ.

Thế nhưng Tôn giả trước mặt ông ta lại nói:

- Người vừa bị một người mới có tín ngưỡng đánh tan tín ngưỡng trong lòng mình.

Diệu Mục đại pháp sư nghe xong, sắc mặt chuyển sang xám xịt.

- Người nói một chút xem, lúc đó nhìn thấy gì, nghe thấy gì, mà cảm nhận được cái gì?

Tôn giả kia lại hỏi.

Diệu Mục đại pháp sư vội vàng kể:

- Lúc ấy chỉ thấy một tòa miếu thần u ám thâm sâu, như thể là một tòa miếu thần duy nhất trong trời đất, như một vị chúa tể thiên địa vậy.

Y như thế lâm vào trong khủng hoảng ngày đó, cũng không phát hiện gương mặt của Tôn giả khê biến sắc, chỉ nói tiếp:

- Còn nghe thấy một tràng âm thanh như sấm động, a, không ... có lẽ giống với tiếng kiếm ngân vang ... không giống lắm, cũng không rõ là âm thanh gì, chỉ biết là đầu óc ông ông lên. Rồi không còn nghe thấy âm thanh gì nữa, như thể có người gào to văng tai vậy.

- Vị thần linh không rõ tên tuổi kia, thật sự quá lợi hại.

Diệu Mục đại pháp sư mới chốt lại một câu cuối cùng.

- Hừ, không phải thần linh đó quá mức lợi hại, trước mặt Phật tổ thì mọi thần linh đều là hư vọng. Thật ra là do lòng tin của người không vững chắc, cho nên tín ngưỡng trong lòng mới bị phá vỡ. Không phải Phật tổ không bằng thần linh của đối phương, mà là người không bằng Tiểu Thừa.

- Nhưng hần ... hần... hần chỉ là một kẻ mới có tín ngưỡng. Đến tên thần linh kia mà hần còn không biết.

Diệu Mục đại pháp sư vội nói.

- Nhưng mà hần một lòng tin tưởng vững chắc. Hần tin rằng thần linh mình thờ phụng sẽ trợ giúp hần. Hần tin bao nhiêu, sẽ nhận được lực lượng lớn đến bấy nhiêu.

Cả người Tôn giả chột ngay ngăn lại. Còn một điểm ông ta không nói ra, là lúc đó Tiểu Thừa bị lửa giận bao phủ, bị đẩy vào trong tuyệt cảnh, nên hẳn chỉ còn cách duy nhất là ký thác vào vị thần linh ở sâu trong lòng. Đó là hi vọng duy nhất của hẳn. Cho nên hẳn mới bộc phát ra nhiều thần lực như vậy, hơn nữa còn đầy ý vị công kích. Tôn giả thông thả mà đầy trang nghiêm nói:

- Ngày mai, ta đi gặp hẳn.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 69: Chúng Sinh (Năm)

oOo

Vùng núi Liên Vân cạnh đầm nước đen, có một sườn núi nhỏ nhô ra. Sườn núi nhỏ này giống như một ngọn núi lớn vươn ra bàn tay. Trong lòng bàn tay, một đám người khí thế ngất trời đang xây dựng miếu thần. Miếu đã dựng được hơn một nửa. Bọn họ có thể nhìn được, theo bọn họ không ngừng xây dựng, trên miếu thần còn chưa hoàn thành này đã có một tầng khí trắng mờ mờ.

Tín ngưỡng đã bắt đầu ngưng tụ ngay khi bọn họ xây dựng miếu thần.

Tiểu Thừa cũng giống mọi người, đang làm việc, vận chuyển đá, đẩy xe đất, chặt đại thụ trong núi làm xà nhà. Theo mấy ngày nay truyền đạo, tuyên truyền giảng giải Thần Linh Thủ Thân kinh, Tiểu Thừa phát hiện trong cơ thể hình như có một luồng sức mạnh lưu chuyển, khiến sức lực bản thân tăng cường, cảm giác cũng càng ngày càng nhạy bén. Tiểu Thừa có thể nghe được tiếng người nói khẽ từ xa, có thể nghe rõ được tiếng chim hót, tiếng côn trùng kêu trong núi.

Chỉ mấy ngày, miếu thần này đã được xây xong. Sau cùng còn bệ thần và tượng thần. Tượng thần làm từ lõi của một cây đại thụ đẽo gọt mà thành. Trong khoảnh khắc tượng thần được đặt lên bệ thần, trong lòng mọi người đều cảm thấy yên ổn, giống như là từ phiêu lưu trên mặt nước trở về được đất liền. Đây là an tâm.

Cũng không cần tới cúng tế long trọng, mỗi người chỉ thắp lên một nén nhang mà thôi. Bởi vì xây dựng miếu thần đã là cách cúng tế tốt nhất rồi.

Trong tích tắc miếu thần hoàn thành, tượng thần đặt xong, tín ngưỡng nơi này cũng ngưng kết. Từ lúc này, tại vùng đất này, những người chung tay xây nên thần miếu đứng đều nhận được thần linh trong miếu che chở.

Đồng thời, trong lòng Tiểu Thừa cũng xuất hiện một loại cảm giác, cảm giác mình với đại địa ở đây có một loại liên hệ khó nói nên lời.

Mọi người rời đi, màn đêm buông xuống.

Trong bóng tối bao phủ, chân núi Liên Vân này là nơi dã thú thường lui tới. Tối tận bây giờ, mọi người dù làm gì cũng đều trở về nhà trước lúc mặt trời xuống núi. Đêm tối, nơi đây rất nguy hiểm. Không có ai hỏi Tiểu Thừa có trở về hay không. Trong lòng người khác, Tiểu Thừa đã không giống như họ, đã là thị thần, là sứ giả của thiên thần ở nhân gian. Cách ngăn đã hình thành từ ngay khi bọn họ quỳ gối ngày đó, cũng càng ngày càng dày, vĩnh viễn không thể hao mòn. Ấn tượng về Tiểu Thừa trong lòng bọn họ đã bị chém đứt, Tiểu Thừa trong ký ức kia đã chết đi, kể cả với người nhà.

Tiểu Thừa ngồi trong miếu thần, lặng lẽ tụng Thần Linh Thủ Thân kinh. Ánh mặt trời đã sớm biến mất. Trong miếu, chỉ còn ánh sáng lập lờ từ nhang đèn. Tâm của Tiểu Thừa cũng an tĩnh lại, phập phồng theo đèn nhang chớp tắt kia.

Tiếng tụng kinh vang trong hư không. Theo Tiểu Thừa tụng niệm, một đêm dần trôi qua. Tâm của hắn giống như lạnh xuống theo nơi hoang dã này, không hề có các loại cảm xúc từng có.

Miếu thần này gọi là miếu Thiên Thần đầm nước đen. Trên bệ đá dưới chân tượng thần có khắc một hàng chữ: "Thành Thượng, Tiểu Thừa, tại đầm nước đen cạnh núi Liên Sơn gặp thần, lập làm minh chứng."

Sắc trời dần sáng. Tiểu Thừa cũng tỉnh lại từ trong trầm lặng.

Liền khi trên trời xuất hiện ánh nắng mai đầu tiên, từ phía thành Thượng có hai người tới. Một trong đó là Diệu Mục đại pháp sư, mà người kia là tôn giả dạy Diệu Mục đại pháp sư Trường Sinh Cực Lạc kinh. Khi bọn họ tới cách miếu thần hơn ba trăm bước thì trong miếu, Tiểu Thừa mở mắt, mà tôn giả cũng dừng chân.

- Sao vậy, tôn giả?

Diệu Mục đại pháp sư hỏi.

Tôn giả đứng thẳng một lúc, sắc mặt có chút ngạc nhiên, qua một lát mới nói:

- Thần vực sắp thành.

- Thần vực? Thần vực gì cơ?

Diệu Mục đại pháp sư nghi hoặc hỏi.

- Khi một thần linh có được tín ngưỡng ở trọn cả một phương, thì nơi đó là thần vực của thần linh ấy.

Tôn giả nghiêm nghị nói.

- Vậy... vậy... vậy hiện giờ phải làm sao?

Diệu Mục đại pháp sư có chút kinh hoàng nói.

Tôn giả nhìn thoáng qua Diệu Mục đại pháp sư, nói:

- Người hoảng cái gì. Phật tổ pháp lực vô cùng vô tận. Chỉ cần người tâm chí kiên định, liền có thể được tất cả. Hiện tại thần vực còn chưa thành, chỉ cần hấn trở thành tín đồ của Phật tổ, thì nơi đây sẽ là đạo tràng của Phật tổ.

Tôn giả nói tới đây, hưng phấn hẳn lên. Nơi đây tuy rằng chỉ là rìa núi Liên Vân, gần đó chỉ có một tòa thành là Thành Thượng. Nhưng mà từ trên bầu trời nhìn xuống, sẽ thấy còn có hai tòa thành không nhỏ hơn thành Thành Thượng, bao quanh lấy khu miếu thần này. Lại hơn mười dặm bên ngoài, tiếp tục có một tòa thành lớn. Nếu ở chỗ này lập tín ngưỡng, sẽ có thể khuếch tán đến tòa thành lớn kia, từ đó hình thành một thần vực đạo tràng thật rộng. Hơn nữa quốc gia này còn thuộc về loại chưa có thần linh nào tiến vào chiếm giữ.

Tôn giả từ trên Linh sơn xuống. Chỉ là tu vi của ông ta cũng không cao. Có lẽ bởi vì thiên tư có hạn, cho dù một mực tu hành, thành tựu vẫn có hạn, cho nên ông ta hạ sơn, đi một con đường khác là đường truyền đạo. Nếu lần này có thể biến nơi đây thành nơi tín ngưỡng Phật tổ, thì thực lực ông ta cũng sẽ tăng lên, dựa vào chuyện này có thể vào Đại Hùng bảo điện trên Linh sơn.

Tiểu Thừa đột nhiên cảm thấy trái tim co chặt, có cảm giác nguy hiểm phủ xuống. Tiểu Thừa cảm giác ngoài miếu thần chừng ba trăm bước có người đứng thẳng. Cẩn thận cảm ứng, chỉ cảm giác trên thân bọn họ có một loại khí tức đặc thù bao bọc, cùng phiến hư không này có chút không hợp nhau, khiến Tiểu Thừa thấy phản cảm không lý do. Bọn họ đang đi tới miếu thần. Tiểu Thừa chỉ cảm thấy có một luồng gió sắc vô hình đâm thẳng tới mi tâm.

Đây là hai loại tín ngưỡng tự nhiên sinh ra bài xích.

Tiểu Thừa đi ra ngoài miếu thờ, nhìn hai người kia đang đến gần. Tiểu Thừa nhìn hòa thượng đi trước Diệu Mục đại pháp sư, lại không hề thấy kinh ngạc. mấy ngày qua, Tiểu Thừa giống như là thoát thai hoán cốt.

Tiểu Thừa chỉ đứng trước miếu thần chờ hòa thượng và Diệu Mục đại pháp sư đến, không sợ hãi, cũng không nóng vội.

Khi hòa thượng tới gần Tiểu Thừa, Tiểu Thừa nghiêng người, để hòa thượng tiến vào trong miếu.

Diệu Mục đại pháp sư muốn gọi tôn giả dừng lại, tôn giả đã sải bước vào trong. Tiểu Thừa đi theo sau, cũng không liếc nhìn tới Diệu Mục đại pháp sư.

- Không biết tượng gỗ trên bệ này là ai?

Tôn giả hỏi. Giọng điệu của ông ta nghe vẫn bình thường, nhưng ý tứ cũng đã gần khinh nhờn.

Tiểu Thừa nén giận. Miếu Thiên Thần này liền hình như có khác thường, khiến Diệu Mục đại pháp sư có chút sợ hãi.

- Đây là thiên thần duy nhất trong trời đất.

Tiểu Thừa nói.

Tiểu Thừa đã càng lúc càng lạnh nhạt với rất nhiều chuyện rồi, nhưng lại càng ngày càng dễ tức giận nếu có người khinh nhờn thần linh mà mình đang thờ phụng.

"Thiên thần, không cho phép có nửa phần khinh nhờn. Thiên thần không thèm để ý, nhưng ta phải giữ gìn uy nghi của thiên thần." Đây là ý nghĩ của Tiểu Thừa mấy ngày nay.

- Vậy người có biết tên hắc là gì không?

Tôn giả hỏi.

- Tên của thiên thần chỉ tồn tại ở trong lòng, há có thể dùng ngôn ngữ để kể rõ.

Tiểu Thừa lớn tiếng nói.

- Hân là người cũng không biết hân gọi là gì?

Tôn giả nói.

Tiểu Thừa cũng đọc qua sách, tuy rằng tài học bình thường, nhưng mấy ngày qua, Tiểu Thừa lại như là được khai khiếu, hành sự nói chuyện đều tiến vào một loại cảnh giới khác. Lúc này, Tiểu Thừa đột nhiên nói:

- Ta đã biết ý đồ của các người khi tới đây. Sao không hiểu lộ thần thông pháp lực của người đi, mà còn ở đây bắt bẻ.

Tôn giả giận dữ, bật thốt lên:

- Trẻ nhỏ chưa ráo máu đầu, ngày hôm nay để cho người biết cái gì gọi là trời cao đất rộng.

Ông ta vừa dứt lời, trong miếu thần chao đảo, tựa như cả bầu trời đè ép xuống. Tôn giả niệm một tiếng "ngã phật từ bi", thân tỏa hào quang. Tiểu Thừa đột nhiên sinh ra ý nghĩ muốn người trước mắt vĩnh viễn biến mất. Cảm giác của Tiểu Thừa càng ngày càng nhạy bén, từ trên người tôn giả cảm nhận được uy hiếp bức thẳng tâm linh, không hề có khả năng thỏa hiệp. Linh lực, nguyên lực trong miếu thần sắp thành thần vực này theo tâm của Tiểu Thừa mà động.

Tôn giả cảm thấy thân thể càng lúc càng nặng, trọng lực không ngừng ép từ lưng xuống. Diệu Mục đại pháp sư nhìn không ra trong miếu này có thay đổi gì, chỉ cảm thấy tất cả tựa hồ càng ngày càng ngưng trọng, mà hào quang trên thân tôn giả thì chậm rãi thu về.

Tôn giả đi ra bên ngoài miếu thần, vô cùng chậm, thoát nhìn rất khó nhọc. Ông ta sơ suất, không ngờ trong miếu này lại ẩn chứa lực lượng cường đại như thế. Ông ta bước từng bước một ra ngoài, tới khi đến trước cửa miếu thần, thì hào quang màu vàng quang thân đã tắt, đồng thời ngã xuống đất, không phát ra tiếng gì nữa.

Diệu Mục đại pháp sư trợn mắt há hốc mồm, bịch một tiếng quỳ gối xuống, dập đầu với Tiểu Thừa, miệng vội nói:

- Thần sử thần thông cái thể, pháp lực vô song, Diệu Mục nguyện làm trâu làm ngựa hầu hạ thần sử.

Tiểu Thừa cũng không để ý Diệu Mục, chỉ quay đầu lại nhìn tượng thần.

Vừa rồi, sau khi tôn giả tiến vào trong miếu, trong lòng Tiểu Thừa quyết định không thể để hòa thượng này còn sống đi ra ngoài. Tiểu Thừa theo giọng của hòa thượng cảm thụ được bài xích mạnh mẽ. Đó là bài xích không thể bỏ qua, không thể dung hòa. Sau hòa thượng lại bất kính với thần linh trong lòng mình, khiến Tiểu Thừa càng không muốn để hòa thượng sống mà ra ngoài nữa.

Lúc này, Tiểu Thừa đột nhiên xoay người, nhìn về núi Liên Vân.

Trong núi, có con cáo già đứng trong bóng tối. Từ chỗ nó đứng có thể thấy được cửa vào miếu thần. Bên cạnh nó có một con khỉ mặt trắng, một con sói và một con báo. Nhìn một màn vừa rồi, cả bốn con yêu cùng trầm mặc không lên tiếng.

Hồi lâu sau, con cáo già đột nhiên mở miệng nói:

- Chúng ta trở về thôi, về sau không nên từ vùng này rời núi.

Dứt lời, nó xoay người đi. Cả ba con yêu tuy đầy bụng nghi vấn, lại vẫn đi theo con cáo già trở về núi.

Trên đường, con báo hỏi:

- Hồ lão, chúng ta cần gì phải sợ hăn. Hăn chỉ có một người, chúng ta có bốn, lại có Tô nương nương che chở, sợ gì chứ?

Con cáo già vừa đi vừa nói:

- Hòa thượng kia cũng có Phật tổ che chở. Phía sau hắc có thể giới cực lạc Linh Sơn, vậy mà trong miếu kia lại bị phá tâm tín ngưỡng.

- Đó chẳng qua là hắc quá ngu ngốc, lại tiến vào trong miếu thần. Vừa nhìn miếu kia đã biết nguyên lực tụ tập, trên thông nguyên ước chúng sinh trong thành, dưới thông linh mạch dưới đại địa, hắc đi vào chẳng phải là muốn chết.

Con sói nói.

- Các người coi thường hắc rồi. Hắc đi vào kỳ thực là muốn dựa vào Linh sơn Phật pháp độ hóa tượng thần, muốn khắc lên tượng thần Phật ấn Linh sơn, chuyển hóa tín ngưỡng. Đáng tiếc, hắc đánh giá thấp người kia, hoặc nói đúng hơn là đánh giá thấp vị thần linh trên trời kia. Chúng ta tuy có bốn, lại cũng không làm gì được hắc. Thần vực đã thành, vùng này đều là nơi tín ngưỡng của thần linh kia.

- Trên bệ thần trong miếu rốt cuộc là ai?

Con báo hỏi.

Trên bệ thần đương nhiên chỉ là tượng gỗ, nhưng ai cũng hiểu con báo không hỏi cái này, mà là hỏi thần linh chân chính kia.

- Là Ti Vũ thiên thần, là một người làm người ta không rõ. Hắc hành sự giống như người, lại vừa giống như ma, giống như tiên linh, rồi lại nhận cầu nguyện xưng thần. Ta không dám nói ra tên của hắc. Có lẽ trong thế gian này, bất kể nơi nào, chỉ cần nói ra tên của hắc, hắc đều sẽ biết.

Con cáo già làm ba con yêu kia cảm thấy khiếp sợ. Từ đó về sau, chúng không còn tới phần núi bên này nữa, tới hết đời vẫn như thế. Mà Tiểu Thừa cũng không thêm để ý Diệu Mục đại pháp sư thay đổi thất thường, giống như là tất cả chưa từng xảy ra, y nguyên một dạng như trước. Nhưng Diệu Mục đại pháp sư gặp qua thủ đoạn của Tiểu Thừa, chỉ cảm thấy dưới bề

ngoài bình tĩnh che giấu một thanh đao giết người không thấy máu. Sự che giấu này diễn ra rất nhiều năm nữa. Diệu Mục đại pháp sư nhìn Tiểu Thừa đối đãi mọi người đến đây dâng hương cầu nguyện đều là ôn hòa như gió mùa thu khiến ông ta gần như quên đi hòa thượng chết năm đó. Thẳng đến khi lại có một nhóm người truyền đạo tiến vào vùng này, y lại lần nữa nhìn thấy Tiểu Thừa kia tình cờ diệt sát đám người vọng tưởng phá vỡ tín ngưỡng nơi đây. Lúc đó y mới hiểu ra, tranh đoạt tín ngưỡng luôn là trần trụi mà trực tiếp.

* * *

Trên Linh Tiêu bảo điện ở chín tầng trời, thân nguyên ma của Trần Cảnh vẫn đứng đó. Thân thể của hắn tăng lên rất nhiều, như mây như khói, lại vừa giống một tấm vải đen phất phơ. Hai chân lại căn bản không rời khỏi đỉnh Linh Tiêu bảo điện.

Trong miếu thần, Trần Cảnh tế luyện con mắt tiên thiên kia. Vật này đã bị tế luyện bảy phần, ba tầng con người đã hoàn toàn luyện hóa, chỉ còn một chút hỗn độn chi khí ở tận cùng bên trong. Trần Cảnh cảm thụ được hỗn độn chi khí kia ẩn chứa một luồng tiên thiên đại đạo chân chính, hơn nữa còn là đại đạo thuộc phương diện không gian bốn chiều. Loại này cực kỳ thừa thớt, chỉ cần luyện hóa xong, sẽ giúp Trần Cảnh mở ra một cánh cửa mới, cánh cửa không gian.

Tín ngưỡng từ trong hư vô rót vào các góc ngách trong ngôi miếu thần hư vô này, làm cho các loại linh bảo trong đó càng thêm dung hòa với không gian trong miếu thần. Hắn lại thông qua lực tín ngưỡng khiến con mắt tiên thiên kia dung nhập trong lòng bàn tay, như vậy có thể cảm ngộ tế luyện càng nhanh.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 70: Sáu Vị Đại Đế

oOo

Trong Linh Tiêu bảo điện, Diệp Thanh Tuyết một thân một mình ngồi trên vương tọa. Chiếc mặt nạ vàng khiến nàng có vẻ lạnh lùng đến khác thường. Nàng như không có sinh mệnh, hoặc như là ngủ say vĩnh viễn. Một thân áo bào trắng như tuyết, một đầu tóc đen như mực, trên đầu gối gác ngang một thanh kiếm. Vỏ kiếm vàng óng ánh, có khắc hai chữ Đế Vương màu đỏ đậm.

Nàng mở mắt, trong mắt không có hào quang, chỉ có bình tĩnh, tĩnh như là hồ nước cuối thu, không sóng không gợn. Nàng đột nhiên vươn tay tới trước người, điểm một cái. Gợn sóng bỗng xuất hiện trong không khí. Trong gợn sóng hiện lên từng đường nét ngang dọc đan xen. Lần lượt mỗi hai đường đan xen lại có một giao điểm như tinh thạch. Tổng cộng có mười bốn đường ngang dọc, ngang bảy dọc bảy, tạo thành bốn mươi chín giao điểm. Nhìn qua mỗi giao điểm đều giống như một cái bia đá nho nhỏ, mới nhìn giống như tinh thạch xem giữa vào hư vô. Phần cuối của mười bốn đường nét ngang dọc vẫn còn có, chỉ là Diệp Thanh Tuyết không cách nào để bọn chúng hiện hết, liếc mắt nhìn qua giống như là một bàn cờ không trọn vẹn.

Sóng gợn biến mất, từ giữa các đường nét lại có sương mù nhàn nhạt xuất hiện. Trần Cảnh từ ngoài đi đến. Hắn nhìn Diệp Thanh Tuyết liên tục khuấy động những đường ngang dọc trước mắt, nói:

- Chu Thiên Tinh Đấu trận đồ.

- Không hoàn chỉnh.

Diệp Thanh Tuyết nói.

Trần Cảnh nói:

- Đệ biết. Chu Thiên Tinh Đấu trận có ba trăm sáu mươi lăm tấm bia tinh thần, lại thêm một tấm chủ tinh là bia Thái Dương tinh thần tức là ba trăm sáu mươi sáu tấm bia. Mà sư tỷ chỉ có bốn mươi chín tấm.

- Không chỉ là như vậy.

Diệp Thanh Tuyết nói. Nói xong, nàng lại lặng im. Trần Cảnh nhìn kỹ từng bia đá nho nhỏ đều có tên các ngôi sao trên đó. Nhìn hết bốn mươi chín cái, hắn cũng không thấy bia thần Ti Vũ của mình ở trong.

Bia thần Ti Vũ thông qua tín ngưỡng tế luyện rót vào, hôm nay đã khác với lúc vừa đạt được. Trần Cảnh thông qua bia thần này có thể càng dễ dung hợp với trời đất. Đồng thời hắn cũng đã biết bia thần Ti Vũ này theo lúc ban đầu đến giờ biến đổi thế nào.

Ba trăm sáu mươi lăm bia tinh thần sẽ tạo thành Chu Thiên Tinh Đấu đại trận. Nhưng mà tế luyện thuở ban đầu là từ một long tộc chi thứ thời kỳ Hồng Hoang. Nếu nói chính xác, thì đó là đại thần thông từng được Thương Long tự mình chỉ điểm, pháp lực thần thông đều cực kỳ cường đại. Đại thần thông này nhiều năm ẩn trong biển sâu, nguyên hình là thường luồng, nhưng vẫn không có hóa rồng. Nếu là trước đây, Trần Cảnh sẽ không giải thích được vì sao không hóa rồng, mà hiện giờ thì đã hiểu. Sinh linh thể hệ đầu tiên trong trời đất đều có kiêu ngạo của chính mình, cũng có được đạo và truy cầu của chính mình. Bọn họ có thể hỏi đạo Thương Long, lại sẽ không đi hóa rồng.

Con thường luồng ở biển sâu kia tên cũng là Giao. Tại thời điểm yêu tộc Thiên đế Đế Tuấn lấy núi Bất Chu lập Thiên đình, Giao cũng thành một vị

yêu thần, tế luyện bia thần Ti Vũ. Hiện tại Trần Cảnh biết, kỳ thực ngoại trừ ba trăm sáu mươi sáu bia chủ tinh, còn có các bia tinh thần khác. Ví dụ như dưới bia thần Ti Vũ còn có bia thần Kinh Hà, hay một số bia thần ở trong những vùng sông nước khác. Đây đều là từ Giao lấy bia thần Ti Vũ đứng đầu sắc phong. Đương nhiên, tất cả chuyện này khẳng định đều từ Đế Tuấn an bài. Phương thức tế luyện bia thần Ti Vũ khẳng định có chỗ khác biệt với các bia thần khác, ít nhất là khác với bia Thái Âm (mặt trăng).

Diệp Thanh Tuyết lúc này đột nhiên hành động. Trần Cảnh biết nàng muốn phong thần rồi. Đang lúc Trần Cảnh nghĩ như vậy, Diệp Thanh Tuyết bỗng hơi nghiêng người về phía trước. Toàn bộ Linh Tiêu bảo điện theo cái nghiêng này nháy mắt biến thành hư vô. Diệp Thanh Tuyết từ trên chín tầng trời hạ xuống, Đế Vương kiếm nằm trong tay trái, tay phải lấy ngón tay như kiếm, bay ngược xuống mặt đất.

Áo trắng bay trong gió, giống như không hề có trọng lượng. Khí tức như khói mây cộng với chiếc mặt nạ màu vàng trên mặt càng khiến Diệp Thanh Tuyết được phủ lên một tầng sắc thái thần bí.

Từ trên trời bay xuống.

Trần Cảnh theo sát phía sau. Lúc Diệp Thanh Tuyết còn chưa đeo mặt nạ lên, hẳn từng nói muốn trợ giúp nàng phong thần. Dựa vào cảnh giới hiện tại của hắn, có thể nhìn ra được, Diệp Thanh Tuyết căn bản không phải là bay thẳng tắp xuống, mà là theo một loại quỹ tích tuần hoàn nào đó trong trời đất.

Phía trước xuất hiện một ngọn núi. Diệp Thanh Tuyết hạ xuống, xuyên núi mà qua, tiến vào trong một động phủ. Trong động phủ có một người dáng tiên phong đạo cốt đang tu hành. Khi Diệp Thanh Tuyết đột nhiên xuất hiện, người này thất kinh. Diệp Thanh Tuyết dùng ngón tay điểm lên trán người này. Trên trán người này lập tức lóe lên một hoa văn hình bia tinh thạch rồi biến mất. Trong tiếng kinh hô, người nọ hóa thành một điểm

sáng, biến mất. Diệp Thanh Tuyết phóng người lên, chìm vào trong núi, lần nữa bay lên chín tầng trời, lại tiện tay điểm một cái vào trong hư không, Linh Tiêu bảo điện đã xuất hiện. Mà Diệp Thanh Tuyết thì trở lại trên vương tọa kia.

Nhấc tay điểm lên hư không trước mặt, Chu Thiên Tinh Đấu đồ với những đường nét ngang dọc lại lần nữa xuất hiện. Chỉ là lần này bất đồng, nàng tiếp tục điểm lên một cái bia tinh thần trên đó. Bia tinh thần kia hóa thành một dải núi liên miên. Trần Cảnh cũng theo Diệp Thanh Tuyết trở về. Hắn nhìn thấy dãy núi này chính là dãy núi vừa rồi Diệp Thanh Tuyết đi qua. Diệp Thanh Tuyết lại lần nữa nhắm hai mắt lại. Trần Cảnh biết nàng là thông qua phương thức này để Chu Thiên Tinh Đấu chân chính sống lại. Lúc trước Chu Thiên Tinh Đấu đại trận tuy vẫn luôn hiện hữu, nhưng dù sao vẫn không bị người khống chế.

Hiện tại Diệp Thanh Tuyết muốn phong thần, hiển nhiên là muốn phong nhập người tu hành vào mỗi bia tinh thần. Bất kể là nhân loại hay là yêu loại, hoặc là ma vật, đều không quan trọng.

Diệp Thanh Tuyết có thể có được một tấm Tinh Đấu đồ không đầy đủ như thế này là bởi vì nàng có được Linh Tiêu bảo điện. Trần Cảnh tin tưởng, ngoài nàng ra, năm đại đế còn lại nhất định cũng có thứ này. Chẳng qua không biết bọn họ nắm giữ bao nhiêu.

Diệp Thanh Tuyết đưa tay chạm lên đồ ảnh dãy núi liên miên kia, từ đó lĩnh ngộ dung hợp biến hóa và bản nguyên của trời đất. Trần Cảnh đột nhiên hiểu được, cách làm của Diệp Thanh Tuyết giống như Đế Tuấn năm đó, hoặc có thể nói là trực tiếp đánh cắp, hay nhẹ nhàng hơn là kế thừa thành quả của Đế Tuấn. Hắn tin rằng, ngoài nàng ra, năm đại đế kia cũng có thể như vậy. Chỉ là những người này hẳn sẽ có bất đồng.

Trong lúc hắn nghĩ suy, Diệp Thanh Tuyết đột nhiên nhấn một cái vào trong hư không. Đấy Linh Tiêu bảo điện đột nhiên hóa thành hư vô. Diệp

Thanh Tuyết lại bay ngược từ trên trời cao xuống. Lần này, Trần Cảnh cũng không có đi theo mà đứng ở nơi đó, nhìn Diệp Thanh Tuyết hóa thành một hạt bụi trắng, biến mất tại hư vô.

Tuy rằng hắn đứng ở nơi đó, nhưng trong miếu thần, Trần Cảnh lại mang bia thần Ti Vũ câu thông trời đất, còn phân tâm tế luyện con mắt tiên thiên kia.

Diệp Thanh Tuyết lần nữa xuất hiện trên vương tọa ở Linh Tiêu bảo điện. Tay nàng lại điểm trước mắt một cái. Lại là những đường nét ngang dọc xuất hiện, sau đó nàng tiện tay điểm lên bia tinh thần. Bia tinh thần hóa thành một đồ ảnh núi sông.

Trong Linh Tiêu bảo điện, cảnh tượng ngày đêm lần lượt thay đổi. Trần Cảnh thấy Diệp Thanh Tuyết đã ngồi ở chỗ kia không động dậy ba mươi bảy ngày. Tới ngày thứ ba mươi chín, Diệp Thanh Tuyết lần nữa bay xuống. Trong nháy mắt, phần đáy của Linh Tiêu bảo điện hóa ra một cái động trong hư vô. Trần Cảnh có thể nhìn thấy gió cùng mây đang gào thét.

Phong thần.

Trần Cảnh không nghĩ Diệp Thanh Tuyết lại dùng phương thức này tới phong thần, trực tiếp tìm kiếm những người tu hành trong núi bên dưới mặt đất. Sau đó trên những bia tinh thần kia sẽ lần lượt hiện ra cảnh tượng thành trì ở nhân gian. Trần Cảnh biết rõ, khẳng định là Diệp Thanh Tuyết đã phong một vài đại Thành Hoàng có tín ngưỡng tại nhân gian. Nhưng suy xét qua thì lại thấy bình thường vô cùng. Diệp Thanh Tuyết không có khả năng sẽ đi truyền đạo, sẽ không đi phong những người tu hành phổ thông làm thần linh, sau đó đợi họ đạt được tín ngưỡng, thành tựu thần vực, cuối cùng mới khiến Chu Thiên Tinh Đấu trận đồ chân chính hiển hóa. Nàng trực tiếp lấy sẵn từ trong trời đất, chẳng qua như vậy không thể nào tránh được sẽ không đặc tội các đại đế khác.

Khi nàng muốn bay xuống lần thứ ba thì bị ngăn cản. Ngăn cản nàng là Yêu đế, cũng chính là Tử Vi đại đế.

Một luồng hào quang đỏ đậm từ trong hư vô phóng tới, bay thẳng đến hai mắt Diệp Thanh Tuyết. Đế Vương kiếm trong tay Diệp Thanh Tuyết ra khỏi vỏ, một kiếm chặt đứt hào quang kia. Thân hình của nàng vẫn nguyên một tư thế cũ, kiếm đã lại về bao.

Trong tích tắc hào quang đỏ sậm từ Tử Vi đại đế bị chém đứt, liền có một cái tiểu hồ lô bằng ngọc thạch từ trong hư vô nháy ra. Hồ lô chuyển động trong hư không, hóa thành một người mặc áo bào màu đỏ tím, đầu đội mũ đế vương tím, đeo đai lưng đỏ tím, trên đai lưng có hoa văn ngôi sao.

- Ai cũng nghĩ đến đại đạo, ai cũng muốn bắt hủ trên thế gian này. Người muốn, chúng ta đều muốn, nhưng mà người không nên cướp đoạt hết của người khác.

Tử Vi đại đế nói.

Diệp Thanh Tuyết không lên tiếng. Chiếc mặt nạ vàng trên mặt nàng tản ra ánh sáng lạnh như băng.

Tử Vi đại đế sắc mặt lạnh lùng, trong mắt chớp động ánh sắc lạnh.

Một bàn tay đá thật lớn từ trên trời áp xuống, giống như là tay của thiên đạo, che phủ cả bầu trời. Trong lòng bàn tay, một con mắt dường như là mắt của trời xanh, nhìn chăm chú mọi người trên thế gian.

Diệp Thanh Tuyết vọt người mà đi. Tử Vi đại đế muốn ngăn cản, thì bàn tay kia đã chớp tới. Tử Vi đại đế lộ vẻ tức giận, hai mắt bắn ra hai luồng đỏ đậm, phóng tới con mắt ở bên trong chướng đá kia. Còn Diệp Thanh Tuyết thì đã sớm biến mất.

Ngay khi hai luồng đồ đậm kia bắn vào thì chưởng đá đột nhiên ngừng lại. Thế nhưng bàn tay đó cũng chỉ ngừng một thoáng ngăn ngừa, sau đó lại tiếp tục ép xuống. Tử Vi đại đế híp mắt lại. Tuy trên mặt ông ta không có biến hóa gì nhưng trong lòng lại phi thường khiếp sợ. Ở mấy năm trước, khi Trần Cảnh và Thạch Nham đánh lén ông ta trong Tử Vi điện, cuối cùng, một người bị giết lại sinh tử không rõ, còn một người bỏ chạy thực mạng.

Mà hiện tại, Trần Cảnh này lại không hề e ngại ông ta. Điều này khiến ông ta không thể không khiếp sợ. Từ bàn tay kia, ông ta còn cảm thụ được lực lượng cường đại, chấn động tâm linh.

Tại lúc này, đỉnh đầu ông ta xuất hiện một khoảng trời sao mờ lung.

Trời sao vừa hiện, liền có âm thanh hô:

- Thịnh bảo bối xoay người.

Theo âm thanh này xuất hiện, bàn tay lớn kia nháy mắt vỡ nát. Lại có một làn khói đen theo gió xuống, hóa thành người, chính là Trần Cảnh.

Hai người trầm mặc, đứng thẳng ở trong hư không, giống như muốn đứng đến cả trăm ngàn năm sau. Cuối cùng Tử Vi đại đế mở miệng trước. Chỉ nghe ông ta nói:

- Nghĩ không ra ngươi sẽ nghe lệnh của nàng.

- Đây không phải là nghe lệnh.

Trần Cảnh nói.

- Báo đáp?

Tử Vi đại đế nói.

- Hứa hẹn.

Trần Cảnh nói.

- Vậy người có biết nàng hiện tại là ai không? Tại thời điểm nàng đeo lên mặt nạ Đế Giang, nàng đã không phải sư tỷ của người nữa rồi, mà là một Diệp Thanh Tuyết chỉ truy cầu đại đạo. Người không cần tiếp tục thực hiện bất kỳ lời hứa nào.

Tử Vi đại đế nói ra.

- Ta hứa với sư tỷ, không phải với nàng.

Trần Cảnh nói.

- Vậy người có biết điều này sẽ để người rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục hay không?

Tử Vi đại đế nói.

- Vì sao? Nàng truy tìm vết tích đại đạo có gì không đúng?

Trần Cảnh nói.

- Bởi vì phương thức truy tìm đại đạo của nàng sẽ phá hỏng con đường của người khác. Mà người, là người hộ đạo của nàng, cho nên trước lúc nàng chết, người nhất định phải chết.

Tử Vi đại đế nói.

Trần Cảnh lại như không có bất luận cái gì kinh ngạc, nói:

- Sẽ phá hỏng con đường của người nào?

- Ngũ đế khác trong lục đế.

Tử Vi đại đế nói.

Hôm nay Tử Vi đại đế và Trần Cảnh nói nhiều như vậy. Nhìn dáng vẻ của ông ta tựa hồ còn rất nhiều lời muốn nói, khiến Trần Cảnh vô cùng ngạc nhiên. Như vậy tinh thần của hắn không thể ngừng phiêu diêu ra ngoài chín tầng trời.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 71: Sáu Vị Đại Đế (Hai)

oOo

Trần Cảnh không biết được lai lịch của Tử Vi đại đế là gì, chỉ biết hồ lô bằng ngọc kia tên là Trảm Tiên hồ lô, từng là pháp bảo của Lục Áp. Pháp bảo này cực quý dị. Từ trong linh hồn huyết dẫn của Nam Lạc, Trần Cảnh biết được Lục Áp từng là tam đệ của Thiên đế, thân phận cực kỳ cao quý. Có điều pháp bảo Trảm Tiên hồ lô này tuy có thần thông huyền bí khó lường, chẳng qua lúc này xem ra có cường đại nhưng đã không như danh tiếng trước kia của nó rồi.

- Người nói người là Thái Tử của yêu tộc, lại không thể rõ Trảm Tiên hồ lô này là gì. Theo ta biết thì đây từng là pháp bảo của Lục Áp đạo quân.

Trần Cảnh đột nhiên nói.

Tử Vi đại đế nhìn Trần Cảnh, như muốn nhìn thấu con người hắn. Rồi ông ta nói:

- Người có thể biết đến Trảm Tiên hồ lô không có gì kỳ lạ. Thế nhưng không phải người bình thường nào cũng biết đến Lục Áp đạo quân. Tuy rằng vẫn có người biết đến ông ta, thế nhưng người có biết thân phận của Lục Áp đạo quân thế nào không?

- Tam đệ của Thiên đế.

Trần Cảnh thản nhiên đáp.

Tử Vi đại đế lại không có chút kinh ngạc, hay có thể kinh ngạc nhưng mặt ngoài lại không thể hiện ra. Ông ta nói:

- Xem ra người cũng đã nhận được không ít thứ từ Thanh Nhan kiếm.
- Có nhận được chút ít, nhưng tuyệt đối không phải là truyền thừa.

Trần Cảnh đáp.

- Ta đương nhiên biết rõ. Nếu người nhận được truyền thừa bên trong Thanh Nhan kiếm, hà tất lại như hiện tại.

Tử Vi đại đế lại nói:

- Thanh Nhan thuần túy, Nam Lạc cố chấp. Thanh Nhan kiếm trong tay Nam Lạc có thể một kiếm hóa thiên hà, quét sạch thiên hạ. Ai có thể kế thừa được loại kiếm đạo như vậy chứ.

Bên trong ánh mắt ông ta có một loại tư vị mà Trần Cảnh không thể nào nhìn thấu được, như sợ hãi, như thù hận, lại có e ngại.

- Người gặp qua hắn?

Đột nhiên Trần Cảnh hỏi.

Lúc này, Trần Cảnh đã không còn là Trần Cảnh trước kia nữa. Thực lực và cảnh giới hắn hôm nay có thể nói ngang hàng với bất kỳ ai trong sáu đại đế ở thiên hạ này.

Tử Vi đại đế không phủ nhận, nói:

- Đúng, ta từng gặp qua hắn. Chẳng những gặp qua, mà còn giao thủ. Trên thế giới này, ta không biết có thêm người nào còn sống sau khi giao thủ với hắn không nữa.

- Người không phải là Lục Áp. Người là ai?

Trần Cảnh hỏi.

- Ông ta là tam thúc của ta.

Tử Vi đại đế nói:

- Ta không có tên. Từ khi sinh ra, phụ thân đã không đặt tên cho ta, cũng không ở cùng ta mà đưa ta đến sống cùng với tam thúc.

- Vì vậy, người mới sống sót?

Trần Cảnh bừng tỉnh hiểu ra.

- Đúng, cho nên ta mới còn sống. Không ai biết đến sự hiện hữu của ta. Cũng không người nào biết quan hệ giữa tam thúc và phụ thân, có chăng chỉ suy đoán ra mà thôi. Cho nên khi Nam Lạc một kiếm hóa thiên hà, ta đã tránh thoát được. Đáng tiếc, vì bảo vệ ta mà tam thúc đã chết.

- Một kiếm kia đã hóa thành Thiên đạo, tuần hoàn theo thể gian tối tăm dẫn dắt mà giết người trong vô hình. Phụ thân ta tiên đoán mình sẽ gặp phải đại nạn, vì vậy đã chặt đứt liên hệ máu mủ giữa ta với ông ta, lại còn che giấu thiên cơ, giao cho tam thúc ta nuôi dưỡng. Thế nhưng dù tam thúc hiếm khi xuất hiện, nhưng vẫn từng xuất hiện vài lần cùng ông ấy, cho nên không trốn thoát được.

Tử Vi đại đế nói.

- Toàn bộ những người trực tiếp hay gián tiếp xuất hiện với ông ta đều không thể chạy thoát, đúng không?

Trần Cảnh hỏi.

- Một kiếm kia, đã gần với Thiên đạo.

Tử Vi đại đế nói. Không biết vì sao khi ông ta nói ra những lời này, đột nhiên lại nghĩ tới bàn tay to lớn mà vừa nãy Trần Cảnh hiển hóa ra.

- Vì sao người phải nói với ta những lời này?

Giọng nói Trần Cảnh như gió như mây, không mang theo sắc thái tình cảm nào cả.

Tử Vi đại đế trầm ngâm một lúc, mới nói:

- Người cảm thấy trời đất này là thế nào?

Trần Cảnh trầm mặc một lúc mới trả lời:

- Hư vô cùng chân thật.

Ngừng một chút, hần bổ sung thêm:

- Biến ảo cùng vĩnh hằng.

Đây là những cảm ngộ của Trần Cảnh với trời đất này. Hần thường xuyên cảm giác trời đất này như hư ảo, lại thường suy tư về những sự tình, con người ở ngàn vạn năm về trước. Hần chỉ cảm giác người trong trời đất này biến ảo bất định, thế nhưng lại có những chuyện vĩnh hằng bất biến. Có điều dù là người tu hành hay yêu loại cũng chỉ đang giãy giụa sinh tồn trong trời đất này. Thậm chí có là những tồn tại cường đại nhất trong trời đất, cũng đều chiến đấu với nhau để sinh tồn. Đó chính là thứ vĩnh hằng.

- Đạo tổ từng nói qua âm dương, ngộ đạo Thái cực. Người ngộ là gì?

Tử Vi đại đế hỏi.

Ông ta kỳ quái nói, hỏi cũng kỳ quái không kém, nhưng Trần Cảnh lại không để ý, chỉ đáp:

- Ta không ngộ đạo gì cả, đây chỉ là cảm giác nơi sâu trong lòng ta mà thôi.

- Vậy người biết trời đất trong lòng ta là thế nào không?

Tử Vi đại đế hỏi. Ông ta không cần Trần Cảnh trả lời, đã nói tiếp:

- Trong lòng ta, khắp nơi trong trời đất hôm nay đều có linh hồn Yêu tộc ta phiêu đảng, hư không tràn ngập tiếng gào thét của Yêu tộc ta.

- Trời đất này vốn thuộc về Yêu tộc ta.

Tử Vi đại đế ngẩng đầu nhìn bầu trời, trong mắt như nhìn về quá khứ vô hạn.

- Trời đất này cho tới hôm nay đều không thuộc về ai cả. Cho dù là quá khứ hay hiện tại.

Trần Cảnh nói.

- Đã từng thuộc về Yêu tộc chúng ta.

Trong giọng nói của Tử Vi đại đế đầy những hoài niệm.

Trần Cảnh không tranh luận với ông ta. Trong lòng hắn, trời đất này xưa nay đều chỉ thuộc về chính nó. Theo một ý nghĩa khác thì nó chưa từng biến hóa qua. Trời đất không biến, biến chỉ là những sinh linh trong trời đất mà thôi.

- Vì vậy, trọng chỉnh Thiên cung, trọng định lại trật tự trời đất này chính là sứ mạng của ta.

Tử Vi đại đế lớn tiếng. Mây trắng là đà trên chín tầng trời này như thể bị từng lời nói này đánh vào mà trở nên tan tác. Trong lòng ông ta còn một câu không nói ra nữa, đó là việc khôi phục lại vinh quang của Chúa Tế Yêu

tộc trong trời đất này chính là mộng tưởng cả đời ông ta. Trước đây, ông ta chưa nghĩ rằng mình sẽ có mộng tưởng như vậy, chỉ khi Yêu tộc tàn lụi điêu linh, từ sâu trong nội tâm ông ta chợt dâng tràn ý nghĩ này. Thời gian càng lâu, lại càng kịch liệt hơn.

- Vậy thì liên quan gì đến ta?

Trần Cảnh hỏi.

- Chu Thiên Tinh Đấu đại trận là đến từ phụ thân ta, từ các tiền bối yêu tộc. Không ai được chiếm cứ nó, đó chính là khinh nhờn.

Tử Vi đại đế nói:

- Diệp Thanh Tuyết muốn lĩnh ngộ đại đạo từ trong Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, nhất định phải có được đại trận nguyên vẹn đã. Mà người, chính là một thanh kiếm sắc bén nhất của nàng ta.

Trần Cảnh im lặng. Hắn biết rõ, Tử Vi đại đế nói cho hắn những điều này để hắn biết, giữa sư tỷ và hắn không thể điều hòa được. Nhất định trong hai người chỉ có một người còn sống. Không chỉ như vậy, chắc chắn Diệp Thanh Tuyết còn có một trận chiến với các Đại đế khác nữa, cũng là một trận chiến ta chết người sống.

- Ta nói nhiều như vậy là muốn cho người biết, nếu người có thể rời khỏi Diệp Thanh Tuyết thì lúc này vẫn còn chưa muộn. Nếu không, đại đạo của người tất phải đứt đoạn.

Tử Vi đại đế nói tiếp.

Trần Cảnh lắc đầu. Một cơn gió mạnh cuốn tới, cả người hắn như một trận gió đen bị thổi tán đi.

- Lúc này còn vọng tưởng đi được nữa sao? Hôm nay, người ắt vẫn lạc tại đây.

Tử Vi đại đế lạnh lùng nói.

Lời của ông ta hòa lẫn vào hư không, hai mắt đã bắn ra hai tia sáng đỏ đậm như kiếm đâm thẳng vào hư không. Hiển nhiên, ông ta muốn tiêu diệt Trần Cảnh. Trần Cảnh sẽ trợ giúp Diệp Thanh Tuyết chống lại Tử Vi đại đế, mà Diệp Thanh Tuyết có ra khỏi Linh Tiêu bảo điện trợ giúp Trần Cảnh hay không lại không ai đoán biết được.

Lúc hai tia sáng đỏ đậm chui thẳng vào hư không, luồng khói đen sắp tiêu tán chợt biến thành một bàn tay đen cực lớn. Tay là chương đá, mỗi ngón tay dài đến mấy trượng mang sắc xanh đen, nơi lòng bàn tay có một con mắt đang nhìn chăm chăm vào Tử Vi đại đế. Ánh mắt trong lòng bàn tay có hai khí tức bất đồng. Dù là ngón tay hay bàn tay đều có một loại khí tức cứng rắn mà lạnh như băng, còn ánh mắt trong lòng bàn tay lại như một vũng nước, đầy vẻ thần bí. Nếu đưa mắt nhìn vào nó, còn có thể nảy sinh ảo giác.

Hai tia sáng đỏ thắm từ mắt của Tử Vi đại đế chui thẳng vào con mắt trong lòng bàn tay. Mà bàn bày cực lớn kia cũng chấn động tạo nên những gợn sóng, rồi dề xuống chụp lấy Tử Vi đại đế.

Tử Vi đại đế xuất hiện bên trong miếu thần. Trước mặt ông ta là Trần Cảnh đang ngồi xếp bằng trên bệ thần. Cả người hằn như một pho tượng đá, không có chút sinh cơ.

Tử Vi đại đế cũng không động, lòng lại thâm kinh ngạc vô cùng. Ông ta cảm nhận được áp chế từ miếu thần nơi hư vô này. Ông ta chỉ có cảm giác mờ lung mơ ảo với trời đất bên ngoài, khi tâm thần khẽ động thì bên tai chợt vang lên tiếng sáo, lại như tiếng kiếm ngân. Tiếng kiếm ngân đan xen

cùng tiếng sáo như tạo thành ảo giác trong lòng ông ta, muốn xem rõ ràng nhưng lại như đang nằm mộng, khó mà nắm bắt được.

Ông ta đưa mắt nhìn, chỉ thấy trước bệ thần có một cái bàn, trên bàn là một chén đèn với một ngọn lửa nhỏ lập lòe, cũng là nguồn sáng duy nhất bên trong miếu thờ này. Bên cạnh đèn có một quyển sách như bị hỏng hóc. Ở bức tường cách đó không xa có treo một thanh kiếm, vỏ kiếm màu bạc như ánh trăng, chính là Quảng Hàn kiếm.

Quay đầu nhìn lại, ông ta còn nhìn thấy hai cánh cửa có dấu vết hình quái vật cực lớn, như thể một loại đồ đồ.

Hai tia sáng mà Trảm Tiên hồ lô bắn ra chính là tinh hoa của mặt trời được ngưng luyện qua mấy ngàn năm mà thành, có thể chém được tất cả linh hồn và nguyên thần hư vô, càng không cần đề cập đến thân thể chân thật. Thế nhưng lúc ông ta sử dụng Trảm Tiên hồ lô, thái dương cương khí chìm vào con mắt trong lòng bàn tay lại không cách nào xác định được mục tiêu.

Dù cho Trảm Tiên hồ lô có cường đại đến thế nào thì trước hết cũng phải xác định được mục tiêu. Nếu ông ta không thể xác định mục tiêu thì không thể nào phát huy được năng lực trảm tiên thần chỉ trong một ý niệm được. Miếu thần này tuy có làm ông ta cảm thấy kinh ngạc, nhưng cũng không khiến ông ta sợ hãi. Dù sao thì ông ta cũng là nhân vật có đại thần thông hàng đầu còn sống sót đến tận bây giờ. Chỉ cần nhìn thấy đối thủ, hoặc cảm ứng được tồn tại của linh hồn hay nguyên thần đối phương, ông ta tin rằng có thể khu sử được Trảm Tiên hồ lô chém tới lấy mạng đối phương.

- Người biết ta có Trảm Tiên hồ lô còn dám kéo ta vào trong miếu thần của người. Ta phải khen người lớn mật, hay nói người cuồng vọng đây?

Tử Vi đại để lạnh lùng nhìn tượng đá nói.

- Tuy rằng Trảm Tiên hồ lô cường đại, hiếm khi xuất hiện trong các truyền thuyết nhưng ta cũng biết tới. Chẳng qua, đó là chuyện đã từng, ta và người đều hiểu cả. Chỉ có ở trên tay Lục Áp đạo quân tam thúc người thì Trảm Tiên hồ lô mới có thể nắm giữ năng lực như vậy, một niệm trảm tiên thần. Còn người vĩnh viễn không cách nào làm được, huống chi đây cũng chỉ là Trảm Tiên hồ lô bị hư hại. Người đã quyết định giữa chúng ta không cách nào cùng tồn tại, thế thì cắt đoạn ngay lúc này luôn đi, không cần phải đợi mai này nữa.

Âm thanh như có như không phát ra khắp không gian, hoặc như thể miếu thần đang nói chuyện.

Tâm thần Tử Vi đại đế nảy lên, đưa tay lật lại, trong tay đã có thêm một cái hồ lô bằng ngọc. Một luồng sáng đỏ từ bàn tay ông ta xuất hiện, bao phủ hồ lô vào bên trong. Mà trong khoảnh khắc đó, trong miếu thần lại xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Tiếng kiếm ngân vang xuất hiện trong tai Tử Vi đại đế. Tiếng kiếm lạnh lạnh, vô cùng rõ ràng, như thể ánh sao băng lướt ngang qua bầu trời đêm đen. Tiếng kiếm lạnh lạnh này chỉ lướt qua trong tích tắc, rồi lại biến mất, nhưng tiếng vọng lại ngân dài, như hóa thành một giấc mộng đẹp tản đi ra. Một con bướm xuất hiện trước mắt Tử Vi đại đế. Bướm kia biến ảo, hóa thành từng yêu thần mà ông ta quen biết.

Tiếng sáo vang lên, một cô gái như u hồn tay cầm sáo xuất hiện ở phía xa, đưa lên môi nhẹ thổi. Gió đưa tiếng sáo vào tận trong lòng Tử Vi đại đế. Từ tiếng sáo, ông ta cảm nhận được đau thương, cảm nhận được không cam lòng, còn nghe được cả tiếng gào thét của từng đại yêu trong lòng mình.

Miếu thần đã không còn là miếu thần nữa, mà đã là một vùng trời đất riêng. Tiếng sáo vang khắp trời đất, dần dần dung nhập vào cả không gian nơi đây. Cuối cùng, tiếng kiếm ngân biến mất, tiếng sáo cũng ngừng lại.

Hai mắt Tử Vi đại đế đang chớp động ánh sáng đỏ, lại không cách nào nhìn thấu tầng tầng ảo ảnh không gian trong này. Ông ta không cách nào tìm được thần hồn ý thức Trần Cảnh ở nơi nào, như thể đã phiêu tán cả trong miếu thần này, không nơi nào không có.

Nhưng ông ta đã không nghe thấy một tiếng phù tự mờ ảo mà lạnh như băng từ trong miếu thần vang lên: "Huyền Sát."

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 72: Sáu Vị Đại Đế (Ba)

oOo

Từ sau khi Trần Cảnh đứng trên không trung của Linh Tiêu bảo điện phát ra chí nguyện to lớn thì hắn chưa từng xuất thủ qua. Không ai biết được thực lực hắn đã phát triển đến mức nào. Người khác đã không thể nào cảm ứng được một Trần Cảnh ngồi trong miếu thần nữa, mà thân thể nguyên ma trong trời đất lại không đại biểu cho thực lực của hắn.

Dù vậy, không ai nghĩ rằng lúc này Trần Cảnh không chỉ có được thực lực tự bảo vệ mình khi đối diện với đại đế Yêu tộc uy thế tối thịnh, mà còn muốn một lần hành động, đánh chết đối phương ngay trong miếu của mình.

Miếu thần biến hóa trong tích tắc này khiến cả một vùng hư không nơi đây nổi lên gió giục mây vần. Chung quy lại miếu thần cũng chưa thể tự hình thành nên một không gian riêng, vẫn chưa độc lập với phiến trời đất này. Cho nên lúc Trần Cảnh an tọa bất động trong miếu, tất nhiên sẽ không người nào tìm ra được hắn. Thế nhưng một khi trong miếu có Đại đế yêu tộc, lại đang tiến hành chém giết với Trần Cảnh, thì dấu vết này cũng bị bộc lộ ra.

Cuồng phong gào thét trên chín tầng trời, gió cuốn xuống tận mặt đất, nổi thông với tầng tầng mây đen tạo thành cơn mưa tầm tã như trút nước. Bên trong mây đen là sấm sét đánh xuống liên miên không dứt, cắt ngang qua cả khoảng trời đất tối tăm này. Trong mưa gió sấm sét như có vô số quái thú đang gầm thét, rít gào.

Tích tắc này, kí ức chôn sâu trong lòng Tử Vi đại đế chợt hiển hóa. Ông ta thấy được sấm sét đánh xuống, nhìn thấy Yêu thần rơi rớt, nhìn thấy cả luân hồi sụp đổ. Tất cả đều là kí ức của ông ta, là nỗi sợ hãi đã sớm bị ông ta chôn sâu trong lòng nay được gọi lên, khiến thâm tâm ông ta run rẩy.

Đây chính là điểm đáng sợ của Huyền Sát.

Lửa trên trời cuộn cuộn ập xuống người Tử Vi đại đế. Ông ta điên cuồng bỏ chạy, mặt đất dưới chân nứt vỡ, rồi dung nham nóng chảy phun thẳng lên. Ông ta kinh hoàng nhảy lên cao tránh né. Lúc này, bất chợt có một luồng ánh kiếm từ phía xa chân trời cuốn đến. Ông ta hốt hoảng. Ánh kiếm tuyệt sát như vậy chỉ có ở bốn thanh tuyệt sát kiếm của Thông Thiên giáo chủ và Thanh Nhan kiếm mà thôi, dù là thanh kiếm nào thì ông ta cũng không thể chống cự nổi. Cho nên, dưới chân ông ta hiện lên cầu vồng, dùng đòn thuật hóa cầu vồng chạy trốn.

Có điều ông ta không biết được, ánh kiếm này không chỉ là hư ảo, cũng không phải là những kí ức trong lòng ông ta, mà là ánh kiếm của Mê Thiên kiếm chân chính. Thật hay giả chỉ cách nhau một ý niệm, ai có thể phân rõ chân thực cùng hư ảo? Đây chính là điều Trần Cảnh tự nhiên lĩnh ngộ ra từ khoảng thời gian trầm mê giữa những ý cảnh hư thực vô thường, không phải phép thuật, không phải là thần thông, thế nhưng chỉ một niệm có thể hình thành nên thần thông thuật pháp, có tên là Huyền Sát.

Những kí ức hư ảo trong lòng Tử Vi đại đế không thể làm thân thể ông ta bị thương nhưng có thể giết chết ý chí tinh thần ông ta. Mà công kích chân thực của Trần Cảnh lại dung nhập trong kí ức hư ảo trong lòng ông ta, khiến ông ta cảm giác được phần ký ức kia như hiển hiện trở lại đầy chân thực, lại càng thêm phần hung hiểm và khó lường. Mọi diễn hóa hư ảo dung hợp với chân thực bên trong miếu thần, lại đan xen trong lòng Tử Vi đại đế đều hiển hiện rõ trong mắt Trần Cảnh.

Tử Vi đại đế đang không ngừng phi thiên độn địa nơi thế giới trong lòng mình. Còn thế giới bên ngoài, miếu thần của Trần Cảnh đang không ngừng ẩn hiện. Không gian bên trong miếu như đã hình thành nên một vùng trời đất riêng, có phương viên độc lập đang tựa hồ sắp hiển hóa ra thế giới này.

Pho tượng đá bên trong miếu như mãi tồn tại, lạnh lùng nhìn vào sự biến thiên của trời đất này.

Tử Vi đại đế đã không phân rõ chân thực và hư ảo nữa, ông ta đang điên cuồng chạy trốn. Trong tích tắc luồng ánh kiếm kia hạ xuống, ông ta đầy kinh sợ, nổi sợ hãi hơn ngàn năm trước cũng trong khoảnh khắc này mà bộc phát đi ra.

Ông ta chỉ cảm thấy ánh kiếm trước mắt trùng điệp, dù cho nắm giữ được độn thuật hàng đầu trong thiên hạ thì vẫn không chỗ độn đi. Ông ta có độn lên trời xuống đất thì ánh kiếm kia vẫn vĩnh viễn xuất hiện trước mắt, đâm thẳng vào hai mắt mình.

Ông ta tựa hồ như quên mất bản thân đang ở trong miếu thần nho nhỏ này, căn bản không thể nào tránh né khỏi Mê Thiên kiếm được cả. Chỉ thấy trong miếu thần có một điểm sáng như cầu vồng bay lượn, xuyên qua tầng tầng ánh kiếm.

Ánh kiếm chụp xuống người Tử Vi đại đế, mùi vị tử vong kề cận ông ta. Có thể nói lúc này phép lực ẩn trong ánh kiếm nhiều hay ít đã không quan trọng, bởi lúc ánh kiếm rơi vào người cũng là lúc lòng ông ta đã phóng đại uy lực của ánh kiếm kia đến vô hạn, đến mức đẩy ông ta vào trong hoàn cảnh tất phải chết. Tư tưởng ông ta trong tích tắc đó như ngưng đọng lại. Lúc này, cái cảm giác tử vong, cách thức tử vong tiến đến y hệt như bản thân ông ta từng tưởng tượng ra trong suốt ngàn năm qua. Tất cả cứ tự nhiên như vậy, không có chút gì ngoài ý cả.

Là ông ta đang tự sát, mà tử vong chính là ý thức bản thân ông ta.

Có điều chính trong lúc này, hai mắt của Trảm Tiên hồ lô trong tay ông ta chợt lóe lên, rồi tắt ngúm, Tử Vi đại đế chợt tỉnh lại. Trong tích tắc vừa rồi, ông ta đã chết một lần thế nhưng lại có thể tỉnh lại được. Là Trảm Tiên hồ lô đã thức tỉnh ông ta. Trảm Tiên hồ lô này chẳng những có chứa tinh khí thái dương chí cương trảm tiên thần, mà còn có vài diệu dụng quý bí khác. Tuy rằng Lục Áp đã không còn, Tử Vi đại đế không thể thoải mái sử dụng tự do Trảm Tiên hồ lô, thế nhưng thuật chết thay của hồ lô vẫn còn đó. Ông ta không cần phải vận dụng mà sau khi tế luyện xong Trảm Tiên hồ lô này thì thuật này đã tồn tại rồi. Hơn nữa, thuật này lại chuyên đối phó với những loại sát phạt mê huyền giết người không chút dấu hiệu.

Tử Vi đại đế tỉnh lại, nhìn thấy Trảm Tiên hồ lô trong tay xuất hiện một vết nứt, lập tức hiểu được tích tắc vừa rồi mình đã chết đi, chẳng qua nhờ Trảm Tiên hồ lô thế mạng lại. Thuật chết thay của Trảm Tiên hồ lô đến từ Lục Áp, cho nên dù Tử Vi đại đế tế luyện được cũng không biết đến năng lực này.

Ông ta tỉnh lại khỏi thế giới nội tâm mình, chỉ ngẫm nghĩ một chút đã hiểu được chuyện gì xảy ra. Nhìn ánh kiếm chụp xuống cùng với những vết kiếm khắp người mình, trong lòng ông ta giận dữ.

Vết kiếm này không thể tạo thành vết thương chí mạng được, bởi ông ta có thuật hóa cầu vòng hộ thân, lại có yêu thân vô cùng cường đại. Thuật hóa cầu vòng có thể làm suy yếu ánh kiếm Mê Thiên, còn yêu thân cường đại đủ khiến kiếm kia cắt sượt qua bên ngoài da mà thôi. Hơn nữa, kiếm ý xâm nhập vào cũng sẽ bị Trảm Tiên hồ lô ngăn chặn lại.

Tích tắc vừa rồi, không chỉ có Tử Vi đại đế ở bên bờ sinh tử luân hồi, mà Trần Cảnh cũng mấp mé nơi đó vài lần. Vừa rồi hắn định nhân cơ hội giết chết Tử Vi đại đế cho nên đã dốc hết toàn lực, chỉ là khi hắn xâm nhập vào ý thức của Tử Vi đại đế, định gạt bỏ tất cả chúng thì có một phi đao đỏ đậm từ trong hư vô lao ra. Ngoại trừ mang một màu đỏ thẫm, phi đao còn khiến Trần Cảnh mơ hồ cảm nhận được một loại khí tức khủng bố kèm theo. Ý

thức của hắn lập tức thoát ra khỏi ý thức và thân thể của Tử Vi đại đế, có điều thanh phi đao kia lại như có thể xuyên qua thời gian và không gian, cắt qua hư vô chém thẳng về phía Trần Cảnh.

Tâm tình bình tĩnh, sâu thẳm như nước giếng sâu của Trần Cảnh cũng chợt nổi lên gợn sóng. Hắn cảm nhận được khí tức tử vong lướt tới.

Vừa tiếp xúc với thanh phi đao đỏ thẫm kia, Trần Cảnh đã cảm ứng được tinh khí vô địch không gì không phá nổi của thái dương tinh khí, cái loại nóng cháy hắn chưa từng gặp kia nhanh chóng đốt cháy ý thức hắn. Có điều, phi đao này chẳng thể sánh được với bản thể của nó. Chỉ trong một ý niệm đó, Trần Cảnh cũng biết được thanh phi đao kia được ngưng kết từ khí tức chí cương trong thiên hạ mà thành, với ý thức Nguyên thần mà nói thì nó là thứ vũ khí sắc bén không gì không cắt phá được.

Lúc trước, dù cầm Trảm Tiên hồ lô trong tay, Tử Vi đại đế cũng không sử dụng, bởi ông ta không cảm ứng được ý thức bản thể của Trần Cảnh ở nơi nào. Chỉ khi ý thức Trần Cảnh xâm nhập vào trong thân thể của Tử Vi đại đế, trong nháy mắt va chạm vào ý thức của ông ta thì Trảm Tiên hồ lô lập tức cảm ứng được.

Chỉ thấy một thanh phi đao nhỏ phóng thẳng vào mi tâm tượng đá bên trong tấm bia thần. Ngay trong tích tắc nguy cấp này, một thanh tiểu kiếm cũng lập tức bay ra khỏi mi tâm của tượng đá. Thanh tiểu kiếm này trắng muốt như tuyết, mang theo một tầng sương khói mông lung hoàn toàn trái ngược với thanh tiểu phi đao không tản ra chút khí tức nào.

Đây chính là thanh kiếm được Trần Cảnh ngưng kết từ tín ngưỡng mà thành. Lúc hắn phát hạ chí nguyện to lớn thì ngưng kết ra, đáng tiếc do thời gian quá ngắn ngủi mà thanh kiếm vẫn chưa ngưng kết thành thực chất như phi đao Trảm Tiên kia. Dao kiếm chạm nhau, phi đao ngừng lại, kiếm tan vỡ biến mất. Trong lúc nguy cấp này Trần Cảnh vẫn ẩn thân không hiện,

phi đao không tìm được ý thức chủ của Trần Cảnh bèn lập tức quay trở về Trảm Tiên hồ lô, như thế chưa từng phát sinh chuyện gì qua.

Tử Vi đại đế nhìn tượng đá Trần Cảnh đang ngồi ngay ngắn trên bệ thờ, lòng giận dữ. Ông ta không khỏi nghĩ tới thiếu chút nữa đã thua trong tay kẻ hậu bối này. Tuy cảnh giới của Trần Cảnh hiện nay đã cực cao, thần thông pháp lực đã đứng hàng đầu trong trời đất, thế nhưng trong lòng ông ta thì Trần Cảnh vẫn mãi là một kẻ hậu bối.

- Ta muốn xem xem người còn thủ đoạn gì nữa.

Lòng ông ta nghĩ vậy, nhưng miệng không nói gì, tay vạch qua hư không. Hư không như biến thành tờ giấy, bị tay ông ta rách qua để lại một vết rách dài. Từ vết rách đó nhìn ra, như thể một khe hở từ sâu giữa hai bên vách núi nhìn lên bầu trời, nhìn thấy được một dải sao trời.

Ánh sáng chiếu lên miếu thần mờ mờ lung, u ám mà thần bí. Ánh sao từ đường rách đấy lóe lên, rồi chợt tắt, có điều như tập trung thiêu đốt cả ở trên đầu ngón tay của Tử Vi đại đế. Ông ta điểm một chỉ ngưng kết từ ánh sao về phía tượng đá của Trần Cảnh, bóng tối bị cắt ngang qua, chỉ nhìn thấy một ngôi sao sáng lướt cực nhanh qua bầu trời đêm.

Nếu bị điểm trúng, tượng đá chắc chắn sẽ hóa thành một đồng đá vụn.

Trong bóng tối, ánh sao cực nhanh, cực nổi bật, như một ngôi sao vĩnh hằng sẽ không bao giờ tàn. Chẳng qua, nhìn như vĩnh hằng, là bởi luôn luôn tồn tại trong bóng tối này.

Tử Vi đại đế cảm giác tượng thần chỉ cách mình hơn một trượng, nhưng hư không giữa một trượng này lại như biển hàng tỉ dặm. Tử Vi đại đế biết đây chỉ là ảo giác mà thôi, ngón tay phải như kiếm của ông ta chỉ xuống như thể đánh nát cả thế gian, trong nháy mắt đã đâm tới chỉ cách tượng đá vài thước. Thế nhưng cũng chính lúc này, Quảng Hàn kiếm treo bên tường

đột nhiên lao ra khỏi vỏ, một luồng ánh trắng thanh lãnh tràn ra, chiếu rọi rõ ràng cả người Tử Vi đại đế.

Ông ta cảm nhận được lực lượng ánh trắng vô hình trong Quảng Hàn kiếm như đang ăn mòn lấy thân thể của mình. Cả người ông ta lập tức lóe lên một tầng sáng cầu vồng, mà ánh sao từ ngón tay ông ta điểm ra cũng lập tức ngưng kết lại, từng điểm điểm ra lại ngưng kết thành từng ánh sao treo cao trên bầu trời.

Những ánh sao được điểm ra bố trí quanh người ông ta, lơ lửng trên không trung hình thành một không gian huyền bí. Trong lúc đó, Trần Cảnh cũng cảm nhận được cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, miếu thần được dựng bằng tín ngưỡng của hãn có nguy cơ bị tan vỡ.

Đột nhiên, ngọn đèn trước bàn bùng lên một ngọn lửa xanh. Ngọn lửa dung nhập vào ánh trắng, tạo từng từng đốm lửa nhỏ bay về phía Tử Vi đại đế. Đồng thời hư không nơi đây cũng xuất hiện một hình ảnh, là cảnh tượng chúng sinh linh đang cầu nguyện. Cảm giác miếu thần sắp tan vỡ nháy mắt bị đè nén xuống. Hãn biết lực lượng trên người Tử Vi đại đế là từ tinh không, nếu hãn không thể thật sự thoát khỏi trời đất này, khi đó chắc chắn không thể ngăn cách lực lượng ánh sao của trời đất này không để Tử Vi đại đế mượn dùng.

- Hôm nay, tín ngưỡng của người sẽ phải phân ly khắp thế gian này, không còn chỗ trở lại.

Tử Vi đại đế nói.

Dứt lời, bảy ánh sao quanh người Tử Vi đại đế chợt lóe sáng, tay phải ông tay khẽ miết miệng Trảm Tiên hồ lô, chậm rãi rút một thanh tiểu đao đỏ thẫm ra. Tiểu đao đỏ đậm được ánh sao màu lam từ tay Tử Vi đại đế bao phủ mang đầy mỹ cảm trí mạng.

Trong lòng Trần Cảnh dâng lên cảm giác nguy hiểm, tâm thần nháy lên. Thời điểm này hẳn lại không thể ngưng tụ ý thức mình lại được, bởi nếu vậy sẽ bị một đao của Tử Vi đại đế chém vỡ.

- Người cho rằng mình ẩn nấp được sao?

Dứt lời, tiểu đao trong tay ông ta đã vung lên. Chỉ thấy tiểu đao lướt đi rạch nên một vết rách trong hư không. Cả người Tử Vi đại đế đã hóa thành cầu vồng, cầm Trảm Tiên hồ lô lóe lên trong miếu thần. Phi đao lướt qua, miếu thần xuất hiện vết vết nứt vỡ. Trần Cảnh chỉ cảm giác có từng đao từng đao rạch lên người mình.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 73: Sáu Vị Đại Đế (Bốn)

oOo

Sinh tử vĩnh viễn chỉ cách nhau một đường, nhất là người tu hành càng có thể cảm nhận được khoảng cách của một đường đó.

Dưới tiểu đao đỏ đậm kia, miếu thần như là làm từ giấy, bị cắt thành từng vết rách, ánh sáng từ trong những vết rách lan tràn ra. Nhưng miếu thần vẫn chưa vì vậy mà vỡ tan. Đột nhiên, có gió trong vết rách kia thổi vào. Gió lúc đầu yếu ớt, mềm mại như thiếu nữ cất lời. Nhưng chỉ một hồi, liền đã chuyển thành như mẹ kế hét gào.

Gió gào rít, cuồng phong theo vết rách thổi vào. Gió này như có hình dạng, chỉ một hồi sau đã che chắn hết những vết rách do tiểu đao đỏ đậm tạo thành, không còn thấy ánh sáng tràn vào nữa. Mà gió trong miếu thần lại càng lúc càng lớn, càng tới càng gấp, thổi lên thân giống như dao cắt vào thịt.

Tử Vi đại đế cảm nhận được nguy hiểm mãnh liệt. Nếu như nói lúc trước "Huyền Sát" là một loại hư ảo và bí ẩn, yên lặng giết người trong vô thanh vô tức, thì hiện tại là chân thực đến trần trụi.

Tử Vi đại đế nhìn gió này, trước mắt là một mảnh u tối. Ông ta phát hiện yêu thân của mình lại không thể ngăn cản gió này, hai mắt đau đớn, vì gió thổi vào. Gió luồn cả vào trong lỗ mũi, lỗ tai. Có thể đoán được, nếu để mặc gió này tiến vào trong cơ thể thì khẳng định lục phủ ngũ tạng sẽ bị thổi đến khô cứng, dần dần biến thành rạn nứt, cuối cùng bị gió thổi thành phấn bụi.

Quanh người Tử Vi đại đế, bảy điểm sáng chớp tắt bất định, như là đom đóm trong đêm, nhìn như lúc nào cũng có thể bị thổi đi.

Rốt cuộc Tử Vi đại đế có một tia khiếp sợ, bởi vì đây là pháp thuật tiên thiên, là thần thông Hô Phong Hoán Vũ chân chính.

"Hắn lại có thể biết thần thông Hô Phong Hoán Vũ." Tử Vi đại đế cảm thấy không thể tin nổi. Ông ta là nhân vật còn tồn tại từ đại chiến nghìn năm trước, cũng thấy đủ biết đủ. Ông ta đều có nghe về các thần thông diệu pháp và đặc điểm của chúng, cũng gặp qua đa số. Mà khắc sâu nhất trong lòng ông ta có pháp thuật Hô Phong Hoán Vũ này. Ông ta nhớ rõ cái uy thế vô thượng khiến đất trời biến sắc khi vu tộc Tổ vu Xa Bì sử dụng thuật Hô Phong Hoán Vũ.

Gió kia không phải là gió bình thường ở thế gian, mà là gió Tồn đến từ trong hư vô, có thể thổi tán linh hồn. Còn nước mưa thì là nước Nhược, nhẹ như không có gì, tương hợp với gió, có thể khiến gió hiện hình, thổi tan xương cốt thịt da.

Nếu như chỉ riêng là gió, liền chỉ tổn thương thần niệm và linh hồn vô hình cũng không tổn thương thân thể. Linh hồn và thần niệm ẩn trong thân thể, có thể tránh được. Nhưng có mưa hòa trong gió, lại khiến gió vô hình như roi quất đao cắt lên thân thể Tử Vi đại đế.

Trần Cảnh chẳng những học xong Hô Phong Hoán Vũ, còn có thể làm được mưa gió tương hợp. Điều này hiển nhiên không phải trong thời gian ngắn học được. Tử Vi đại đế bỗng nhiên nhớ tới, ở hơn tám mươi năm trước, lúc tranh đoạt các điện trên Thiên đình, trên không Linh Tiêu bảo điện xuất hiện một chút khí gió mưa. Chỉ là lúc đó ông ta không để ý. Hiện tại nhớ tới, liền lập tức minh bạch, đó là Trần Cảnh tu luyện pháp thuật Hô Phong Hoán Vũ.

Trên người Tử Vi đại để chợt lóe lên ánh sao, liền biến mất. Chỉ có Trảm Tiên hồ lô làm từ bạch ngọc trôi nổi trong hư không. Mưa gió bao bọc lấy Trảm Tiên hồ lô, chỉ thấy từ hồ lô có hai con mắt phóng ra hai luồng sáng như cầu vồng, ngưng tụ tại một điểm. Bởi vì nơi đây là miếu thần của Trần Cảnh, hẳn thấy rõ được thứ vừa ngưng tụ xuất hiện trong nháy mắt kia, là một thanh phi đao đỏ đậm. Chẳng qua nó quá nhanh, nên mới khiến người ta cảm giác đó là hai luồng ánh sáng.

Tại giờ khắc này Trảm Tiên phi đao biểu hiện ra lực phá hoại cực kỳ cường đại, nhất là với miếu thần hư vô không có thực chất này, phi đao này có năng lực khắc chế trời sinh. Lúc này Trảm Tiên phi đao càng dễ dàng xuyên thủng miếu thần. Trảm Tiên phi đao chợt lóe lên đã biến mất. Hồ lô bạch ngọc hơi lóe một cái, liền muốn biến mất trong gió. Nhưng chỗ bị phi đao xuyên thủng trong nháy mắt đã bị gió mưa che chắn lại. Ngay lúc hồ lô bạch ngọc xuyên qua thì bị một tấm lưới bọc lấy, đồng thời bị một bàn tay không biết từ đâu xuất hiện chộp lấy.

Trong miếu, mưa gió cuộn vào một chỗ, liền ngưng hóa thành một người, chính là Nguyên Ma. Trong tay hắn cầm Trảm Tiên hồ lô.

Trảm Tiên hồ lô gãy giữa, phảng phất có linh trí. Nhưng Nguyên Ma đặt Trảm Tiên hồ lô lên trên bàn trước tượng đá, thì hồ lô liền không nhúc nhích nữa. Trảm Tiên hồ lô mất đi chủ nhân, trong nháy mắt bị trấn áp lại rồi.

Trên chín tầng trời, chỉ thấy một thanh tiểu đao đỏ đậm từ trong hư vô bắn ra, sau đó biến mất, chỗ cũ xuất hiện một người mặc áo để vương màu đỏ tím. Người này vừa xuất hiện, đã thấy vung tay lên trong hư không. Bầu trời vẫn sáng ngời kia như là nháy mắt bị người dùng vải đen che lại, sắc trời đột nhiên tối xuống. Bầu trời đêm xuất hiện, trên đó có những ánh sao lấp lánh. Ánh sao càng lúc càng sáng, hư không mờ mịt. Ông ta muốn khóa chặt miếu thần trong không gian này, muốn làm miếu thần tan biến.

Có gió từ hư vô mà ra, nương theo gió là mưa nhỏ như tơ. Mưa gió tấp đến thân thể Tử Vi đại đế. Tử Vi đại đế bất động trong hư không, trên thân có ánh sao lưu chuyển như nước, cản lấy mưa gió. Ông ta lại vung tay lên, một luồng sáng đỏ đậm đã xuyên thủng hư không, chìm vào chỗ ngọn nguồn mưa gió.

Mờ nhạt, biến mất, tái hiện, một điểm sáng đỏ đậm chợt lóe lên, liền trở lại trong tay Tử Vi đại đế. Mưa gió như bị một đao này phá ngọn nguồn, chỉ một hồi sau đã yếu xuống rồi tan biến.

Nhưng cơn giận trong lòng Tử Vi đại đế lại khó tiêu. Ông ta không chỉ không giết được Trần Cảnh, còn mất Trảm Tiên hồ lô. Tất cả đều là do sợ. Nếu như ông ta không chủ quan để Trần Cảnh kéo mình vào miếu thần, nếu vừa rồi lập tức giết Trần Cảnh thì Trần Cảnh làm sao có thể lẩn lướt được chứ. Chỉ cần không vào miếu thần, tuyệt đối sẽ không ăn thiệt thòi lớn như vậy, ngay cả Trảm Tiên hồ lô cũng bị mất. Tuy rằng Trảm Tiên phi đao trong Trảm Tiên hồ lô còn ở trong tay ông ta, nhưng trong hồ lô còn có thuật pháp quý bí đả thương người trong vô hình. Không có Trảm Tiên hồ lô thì không cách nào thi triển.

Cuối cùng một đao kia không công mà lui cho ông ta biết, mình đã không thể giết Trần Cảnh nữa rồi, trừ phi có điều đặc biệt xảy ra. Cho nên ông ta xuất ra Chiêu Yêu phiên (cờ gọi yêu), cắm ở trước Tử Vi cung. Hành động này khiến thiên hạ khiếp sợ.

Ông ta lại lần nữa ra tay, hơn nữa vừa ra tay đã dốc toàn lực. Ông ta muốn giết Trần Cảnh, hơn nữa còn muốn tóm luôn cả Linh Tiêu bảo điện. Tuy rằng chính ông ta cũng cảm thấy có chút vội vàng nhưng cũng không phải không có lợi. Ông ta không thể chuẩn bị sẵn sàng thì người khác cũng như vậy.

Hành động thường thường tới sớm hơn so với dự kiến.

Muốn tìm được Trần Cảnh không dễ dàng, nhưng cũng không khó khăn lắm. Chỉ cần tìm được miếu thần là sẽ tìm được hắn. Miếu thần có hai loại. Một loại là miếu từ tín ngưỡng, ẩn trong hư không trên chín tầng trời. Còn một loại khác thì ở trên mặt đất. Chỉ cần phá vỡ những miếu thờ Trần Cảnh ở trên mặt đất, Trần Cảnh tự nhiên sẽ hiện thân. Đây là phương thức rút củi dưới đáy nồi. Nếu miếu thần trên mặt đất đều bị hủy, tín ngưỡng tự nhiên phải tán. Ở trong lòng phàm nhân, miếu thờ của chân thần không có khả năng bị yêu ma phá hủy.

Tử Vi đại đế không chỉ muốn hủy miếu thần của Trần Cảnh, còn muốn hủy vào ban ngày, để phàm nhân thấy được.

Cách hủy miếu thần có rất nhiều loại, nhưng triệt để nhất không gì qua được là có tiên nhân từ trên trời xuống, cầm chiếu thư của Thiên đế, bố cáo với thế nhân, nói Trần Cảnh đã rơi vào ma đạo, bị xóa bỏ thần vị, không được tiếp tục thờ phụng. Sau đó liền cho sấm sét đánh xuống phá hủy miếu thần.

Lúc này Tử Vi đại đế phát hiện, miếu thờ của Trần Cảnh còn nhiều hơn trong tưởng tượng của ông ta. Trần Cảnh là Ti Vũ thiên thần, người dưới hạ giới thường sẽ cúng tế thần mưa, hàng năm đều sẽ làm lễ cầu khẩn mưa thuận gió hòa, hơn nữa thường do quan phủ tự mình tổ chức cúng tế. Mà khi gặp thiên tai còn do đế vương nhân gian đảm nhận tế bái. Cho nên, kỳ thực thần vực của Trần Cảnh đã sớm là cả thế gian, không chỉ ở Bá Lăng cùng Kinh Hà nữa rồi.

Khi Tử Vi đại đế biết rõ những điều này cũng chỉ thầm kinh ngạc một hồi, liền hạ lệnh đi phá miếu thờ Trần Cảnh. Cũng chính mệnh lệnh này để cho ông ta chân chính thấy được thần thông của Trần Cảnh.

Gió khắp bầu trời, mưa khắp bầu trời, gió mưa cuốn khắp thế gian, từ chín tầng trời mà xuống.

Gió này cũng không tính lớn, không tạo thành thương tổn với phạm nhân. Mưa cũng không lớn, nhỏ như tơ, lất phất trong gió. Nhưng mà rất nhiều yêu nữ lực phá miếu thờ của Trần Cảnh lại chết đi trong mưa gió.

Vô số yêu linh ở trong mưa gió kêu thảm chết đi.

Tử Vi đại đế cũng không thể bằng một đạo phù chiếu hủy đi thần vị của Trần Cảnh. Trong thiên hạ đã không ai làm được chuyện này. Cho dù Tử Vi đại đế muốn lập thần Ti Vũ khác cũng vô dụng. Trần Cảnh là thần chính thống trong thiên hạ, nguyên lực đều sẽ quy về trong miếu thần của Trần Cảnh.

Trong khoảng thời gian ngắn, Tử Vi đại đế tựa hồ không làm gì được Trần Cảnh. Nếu không thể trực tiếp phá hủy căn cơ của Trần Cảnh, vậy thì thông qua phạm nhân trên mặt đất tới thực hiện. Có điều làm như vậy sẽ cần thời gian thật dài.

Nhưng Tử Vi đại đế há lại cứ vậy bỏ qua. Trảm Tiên hồ lô lại há có thể bị đoạt đi dễ dàng như vậy. Ông ta ể ra Chiêu Yêu phiến, triệu tập đại yêu khắp thiên hạ tiến về Tử Vi cung. Ông ta muốn phá hủy hình tượng của Trần Cảnh với phạm nhân thiên hạ nhưng cũng là muốn che giấu thiên cơ, che giấu hành động của mình ở trong cung Tử Vi. Ông ta biết rõ, cảnh giới của Trần Cảnh cực cao, thông linh trời đất. Chỉ cần có người nổi tâm ám hại với hắn, hắn liền có thể cảm ứng được nguy hiểm, cũng thông qua cảm ứng từ chốn tối tăm tìm được ngọn nguồn nguy hiểm. Tử Vi đại đế tuy là Đại đế nhưng cũng không xác định mình giấu được Trần Cảnh. Cho nên ông ta mới để yêu trong thiên hạ đi hủy miếu thần của Trần Cảnh, để vô số nguy hiểm chất chồng trong lòng hắn, che giấu sát cơ trí mạng nhất kia.

Lúc này Tử Vi đại đế ngồi một mình trong cung Tử Vi, quanh người có bảy cán cờ hình sao cắm trong hư không, chậm rãi chuyển động, lộ ra khí tức huyền ảo quỷ dị. Hai mắt ông ta nhắm nghiền, trong miệng không ngừng niệm chú ngữ không biết tên. Liên tiếp mấy ngày sau, cảnh tượng

trong cung Tử Vi chậm rãi phát sinh biến hóa. Khí tức vốn huy hoàng rực rỡ trong điện trở nên u ám. Lại mấy ngày trôi qua, trong cung Tử Vi càng thêm u ám, trong bóng tối chậm rãi xuất hiện cảnh tượng một ngôi miếu thần. Tiếp qua mấy ngày, miếu thần càng lúc càng rõ ràng, trong đó tượng thần ngồi trên bệ thần đã có thể thấy rõ mặt mày rồi, thấy dưới tượng thần thì có một cái bàn, trên bàn có ngọn đèn xanh chiếu sáng. Mặt bàn ngoại trừ có một cuốn sổ Sinh Tử đã hư hỏng một bên, còn có thêm một cái hồ lô ngọc thạch.

Tử Vi đại đế muốn kéo Trần Cảnh và miếu thần của hắn tới cung Tử Vi trong bất tri bất giác. Điều này rất khó, nhưng mà hiện ông ta có điều kiện này. Ông ta sai rất nhiều yêu đi hủy miếu của Trần Cảnh để che giấu sát cơ chân chính. Một yếu tố khác để ông ta có thể thành công là Trảm Tiên hồ lô trong miếu thần kia. Tuy rằng Trảm Tiên hồ lô rơi vào trong miếu của Trần Cảnh nhưng ông ta vẫn có thể cảm ứng được. Chính nhờ cảm ứng được Trảm Tiên hồ lô, ông ta có thể im hơi lặng tiếng kéo miếu thần tín ngưỡng của Trần Cảnh đến trong cung Tử Vi.

Vào cung Tử Vi, sinh tử liền không do mình rồi. Trên trời dưới đất, không chỗ có thể trốn.

Trong cung Tử Vi lấp lánh vô số ánh sao, trong lúc chợt lóe chợt tắt, đã là một cái luân hồi.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 74: Sáu Vị Đại Đế (Năm)

oOo

Miếu thần trong cung Tử Vi yên tĩnh không tiếng động, trong yên tĩnh lộ ra thần bí.

Lúc này, trong lòng Tử Vi đại đế cũng yên tĩnh trở lại. Ông ta cảm giác cả trăm ngàn năm qua mình chưa từng dễ chịu như vậy. Đối với ông ta, từ sau khi núi Bất Chu sụp, Thiên cung bị diệt, cuộc đời liền tiến vào thời kỳ u ám. Nếu như nói, trước đó ông ta lấy một loại tâm tính siêu nhiên nhìn gió mây, nhìn thế cuộc thiên hạ, vậy thì sau việc kia, ông ta phải ngậm chặt vành môi để khắc họa thống khổ ở sâu trong nội tâm mình.

Tuy rằng ông ta luôn lấy tên Ngưu Liên Hoa để hành tẩu thiên hạ, nhưng trong lòng lại vững tin, sẽ có ngày mình đứng trên đỉnh núi Bất Chu, đứng trên đỉnh Thiên cung, nghe vạn yêu châu bá. Ông ta tin rằng có một ngày mình sẽ danh chính ngôn thuận ở trên đỉnh Bất Chu, nghe người khác gọi một câu "thái tử". Nhưng ông ta lại không chờ được ngày này. Thứ ông ta chờ được là luân hồi nghìn năm, Bất Chu sụp đổ.

Sau đó, là ông ta liều mạng chạy trốn, theo tam thúc ẩn núp khắp nơi. Cuối cùng, tam thúc cũng đi rồi, lưu lại một mình ông ta lết thân thể trọng thương du đãng trong trời đất. Ngàn năm qua, mỗi khi ông ta nhắm mắt, sẽ lại nhìn thấy những yêu hồn phiêu đãng trong thiên hạ.

"Trời đất này là yêu tộc đang thúc giục nó thay đổi." Ông ta luôn có suy nghĩ như vậy, trong lòng cũng đương nhiên cho rằng thế giới này thuộc về

yêu tộc. Ngoại trừ yêu tộc, không có bất kỳ sinh linh nào có tư cách có được nó.

Chuyện cũ như khói mây hiện lên trong lòng Tử Vi đại đế, lại tán đi. Giờ phút này, ông ta cảm thấy mình như một con sâu thoát khỏi kén mà hóa thành bướm, nhẹ nhàng bay lên trong gió, và thế giới bởi vậy mà khác đi.

Ngay giờ khắc lột xác ấy, ông ta chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có ngày tình huống như vậy xuất hiện.

Tinh thần của ông ta tản ra, kết nối với sao trời, cảm thụ được nỗi tang thương từ trong biến đổi của trời đất mấy ngàn năm qua. Khí tức trên thân ông ta giờ khắc này như tương hợp với thế gian, ánh sao chói lọi.

Trong miếu, Trần Cảnh lúc này mở mắt. Hai mắt của hắn giống như đã tồn tại từ xưa theo trời đất, tại trong nháy mắt này lại có thêm thiên ý bao la. Trong tích tắc hắn nhìn chăm chú Tử Vi đại đế, hai mắt hắn có hai luồng ánh kiếm phóng thẳng ra, chợt lóe, đã đến trước mặt Tử Vi đại đế. Ánh sao chớp động, hai ánh kiếm kia tiêu tán không tiếng động.

Tử Vi đại đế lúc này cũng không để ý tới Trần Cảnh. Ông ta giống như là một con bướm vừa lột khỏi kén thành công, bay lên cao, đứng vào lúc then chốt. Nhưng mà, không thấy Trần Cảnh có động tác, lại có một luồng ánh kiếm từ tượng đá vọt lên. Ánh kiếm vừa ra, như chớp lóe, khiến Tử Vi đại đế cực kỳ hoảng sợ. Một vết kiếm nhanh như chớp đâm tới giữa hai lông mày ông ta.

Đây là uy thế mà kiếm khí tiên thiên mới có, là Đế vương kiếm. Vết kiếm sau cùng là của Diệp Thanh Tuyết.

Ông ta không thể ngờ rằng Diệp Thanh Tuyết lại đã sớm trốn ở sau tượng đá Trần Cảnh, nắm chặt cơ hội trong nháy mắt mà đâm thẳng một kiếm. Trong thiên hạ, chỉ sợ đã không có người có thể chịu được một kiếm đánh lén của Diệp Thanh Tuyết. Chẳng qua loại nhân vật như bọn họ làm

sao có thể đi đánh lén người khác. Lần này thật sự là các loại nhân quả đan xen cùng một chỗ mới thành như thế.

Tử Vi đại đế kinh sợ vạn phần, vừa mới nghĩ mình muốn tương thông cùng trời đất, giờ lại cảm thấy như rớt vào hầm băng. Tử vong nguy hiểm tại giờ khắc này nảy lên trong lòng. Ông ta rống to một tiếng, trong tiếng rống có sợ hãi, có phẫn nộ. Sợ hãi trong tử vong tới quá nhanh, tại thời điểm sinh mệnh của ông ta sắp sửa có một bước thăng hoa thì sinh mệnh lại đến phần cuối. Ông ta phẫn nộ vì Diệp Thanh Tuyết lại trốn ở trong miếu thần của Trần Cảnh để đánh lén mình, càng cực kỳ không cam lòng vì mình tính kế Trần Cảnh lại bị hấn tính kế lại.

Nường theo sau tiếng rống này, một thanh phi đao đỏ đậm bay thẳng tới Diệp Thanh Tuyết. Thanh Trảm Tiên phi đao này không đón đỡ Đế Vương kiếm trong tay Diệp Thanh Tuyết, mà đánh thẳng tới nàng. Trong lúc sinh tử một đường, Tử Vi đại đế biết là không ngăn được. Trảm Tiên phi đao có thể trảm nguyên thần linh hồn, lại không cản được kiếm trong tay Diệp Thanh Tuyết.

Tử Vi đại đế là đang liều mạng, lấy mạng đổi mạng. Ông ta bất đắc dĩ phải làm như vậy. Lúc này, bất kể làm gì cũng không đỡ được Đế Vương kiếm của Diệp Thanh Tuyết, ông ta chỉ đành lấy phương thức này bức lui nàng. Đây cũng là cách làm nguyên thủy nhất từ trong tâm ông ta.

Nhưng mà Diệp Thanh Tuyết lại không để ý, một kiếm đâm thẳng mi tâm Tử Vi đại đế. Chợt lại có một luồng sáng trắng như một đường chỉ chiếu lên phi đao đỏ đậm. Đó là kiếm do Trần Cảnh dựa vào tín ngưỡng ngưng kết mà thành.

Trên thân Tử Vi đại đế đột nhiên phát ra hào quang màu đỏ. Thân thể ông ta dần tan biến trong luồng sáng ấy. Kiếm tới mi tâm Tử Vi đại đế, một dải ánh sao từ trong mi tâm ông ta bùng ra. Trong ánh sao có thể thấy được Tinh Thần đồ (bức họa các ngôi sao).

Diệp Thanh Tuyết lại như đã sớm tập trung pháp lực toàn thân lên một kiếm này, trong nháy mắt vừa rút kiếm ra đã dốc hết pháp lực và thần thông toàn thân. Kiếm trong tay nàng chưa từng biến hóa, ngay từ đầu đã kiên quyết như vậy. Ánh mắt nàng cũng chưa từng thay đổi, từ khi mở ra đã lạnh lẽo. Chiếc mặt nạ màu vàng trên mặt càng làm nàng nhìn không hề có chút cảm tình nào.

Đế Vương kiếm mang theo một luồng hào quang chói mắt, đâm phá Tinh Thần đồ từ mi tâm Tử Vi đại đế, đâm vào trong hào quang đỏ. Hào quang tán đi, kiếm đâm tới mi tâm Tử Vi đại đế.

Tử Vi đại đế cảm thụ được mũi kiếm lạnh lẽo đâm vào trong trán. Trong chớp mắt ấy, cái lạnh như băng mà tê buốt như sấm sét phá vỡ ý thức của ông ta, không thể nào chống lại.

Hai mắt ông ta nhìn thấy đôi mắt ở phía sau mặt nạ của Diệp Thanh Tuyết, lạnh băng, như là ánh mắt của đại đạo.

Thân thể của Tử Vi đại đế văng lên trong hư không.

Một vùng ánh sao chợt lóe, rồi lập tức biến mất. Phía trước Diệp Thanh Tuyết bỗng trống rỗng, Tử Vi đại đế đã rơi xuống trên vương tọa trong cung Tử Vi. Mắt ông ta vẫn chưa nhắm lại, trong mắt phản chiếu cảnh tượng Diệp Thanh Tuyết biến mất.

Trần Cảnh lại nghe được tiếng của Diệp Thanh Tuyết trước khi nàng biến mất.

- Theo ta đi cung Câu Trần.

Từ khi Diệp Thanh Tuyết xuất hiện đến khi Tử Vi đại đế chết đi bất quá là một vệt ánh kiếm thoáng hiện xẹt qua Tử Vi cung trong nháy mắt. Ánh kiếm biến mất, Diệp Thanh Tuyết lại muốn đi giết Câu Trần đại đế. Trần Cảnh thật không nghĩ tới chuyện này. Khi nghe lời này của Diệp Thanh

Tuyết, hần cảm thấy kinh ngạc, lại nhanh chóng theo sau nàng. Chỉ là trong đầu hần còn quanh quẩn một kiếm kia của Diệp Thanh Tuyết.

Ở trong một kiếm kia ẩn chứa sấm sét. Uy lực của sấm sét từ trên chín tầng trời đều ở hết tại đó. Đây là điều Trần Cảnh cảm thụ được rất rõ.

Phía trước, Diệp Thanh Tuyết xuyên qua hư không. Trần Cảnh theo sát nàng, chỉ thấy mây khói.

Tại lúc Trần Cảnh còn chưa hoàn toàn tiêu hóa được cảm giác một kiếm kia của Diệp Thanh Tuyết và sự thật Tử Vi đại đế đã cứ thế chết đi, Diệp Thanh Tuyết đột nhiên biến mất, như một con cá chui vào trong nước, chớp mắt cái đã không thấy đâu. Trần Cảnh biết nàng vào cung Câu Trần.

* * *

Câu Trần đại đế ngồi trong cung Câu Trần. Đối với bất kỳ người tu hành nào, cung điện này đều cực kỳ hữu ích. Mà đối với những người tu đạo đến cảnh giới cảm ứng trời đất lại càng tuyệt không thể tả.

Câu Trần đại đế ngồi ở phía trên vương tọa, đột nhiên lòng có xao động, nhớ lại thời thơ ấu đã sớm chôn sâu trong ký ức. Y vẫn nhớ rõ ngôi làng mình từng ở gọi là trại Dương Bình. Lớn dần lên với bao chuyện xưa về trại Dương Bình, khi đó, mơ ước lớn nhất của y là có thể được đạo trưởng trong núi Dương Bình thu làm đồ đệ. Chỉ người trong trại Dương Bình mới biết, trong núi Dương Bình có một tòa Âm Dương quan. Đó là đạo quán do tổ tiên trại Dương Bình thành lập. Đạo quán có một truyền thống, chỉ cần là tiểu hài tử sinh ra trong trại Dương Bình, đến mười hai tuổi đều có cơ hội đi Âm Dương quan bái kiến quán chủ, cũng thu được một cơ hội tu hành, then chốt là phải một mình lên núi. Chỉ có tiểu hài tử một mình từ trại Dương Bình dưới núi, lên được Âm Dương quan mới có tư cách trông thấy Âm Dương quán chủ.

Núi Dương Bình rất lớn, cũng rất nguy hiểm. Tuy rằng nhiều năm qua chưa từng có người nào chết trong núi nhưng nguy hiểm từ việc lên núi lại ngăn cản hầu hết mọi người. Dương Bình Nhất Thu lên núi, đi tới trước Âm Dương quan.

Người trong trại Dương Bình đều lấy Dương Bình làm họ. Dương Bình Nhất Thu đến nay còn nhớ rõ tâm tình của y khi lần đầu thấy Âm Dương quan. Y cảm thấy mình trông thấy được thứ đẹp nhất thế gian. Y ở trong núi học tập, ba năm sau chính thức trở thành đệ tử Âm Dương quan, bốn mươi năm sau trở thành Âm Dương quán chủ.

Y đột nhiên cảnh giác mở to mắt. Từ khi có được cung Câu Trần này, y vẫn ngồi đây chưa từng rời đi, cảm thụ trời đất biến đổi, tìm hiểu ý nghĩa thâm ảo trong đó. Nhưng lúc này tâm linh rung động, y cảm giác có việc sắp phát sinh trên thân mình, có sát khí nặng nề nồng nặc quần lên linh giác y.

Y cực kỳ hoảng sợ. Y không tham dự ân oán thế gian, chỉ một lòng cầu đạo. Tuy rằng không thuộc dòng của bất kỳ vị nào trong ba vị đạo tổ nhưng tuyệt đối là đại đạo tiên thiên, tuyệt sẽ không sinh ra chuyện tẩu hỏa nhập ma hay tâm thần bất ổn.

Y biết rõ có việc sắp sửa phát sinh trên thân mình, hơn nữa là không thể tránh.

Cảm ứng được một luồng khí màu đỏ đen chẳng biết lúc nào đã quần lên nguyên thần của mình, y cực kỳ hoảng sợ, thầm nghĩ: "Không biết từ khi nào, ta đã dính đến quá nhiều nhân quả rồi."

Lúc này, y đột nhiên nghĩ tới lúc sư phụ thu y làm đệ tử chính thức, thì câu đầu tiên là: "Nếu có một ngày, con phát giác nhân quả quần thân, phải nhớ trở lại trong Âm Dương quan. Vạn sự kết thúc, con phải tận lực ít

nhiểm hồng trần. Trong trời đất này, khắp nơi đều là sát kiếp, chỉ cần sơ sẩy thì bất tri bất giác chúng sẽ quần lên con."

Ngay lúc đó y còn không nghĩ ra tại sao sư phụ lại nói như vậy. Sau này, theo tu vi càng ngày càng cao, có đạo ý của chính mình, y lại càng quên những lời ban đầu của sư phụ. Lúc này nhớ tới, sống lưng y mới đổ mồ hôi lạnh.

Trong lòng y lại nhớ tới lời sư phụ nói: "Phương pháp tu hành của Âm Dương quan chúng ta tuyệt không dưới bất luận pháp môn tu hành nào trên thế gian. Chỉ cần hiểu thấu đạo điển bản môn, thì trên trời dưới đất, chỗ nào cũng đi được."

- Đúng vậy, ta cần gì bỏ gốc lấy ngọn, chiếm cung Câu Trần này chứ. Đạo điển của bản môn còn không hiểu được, lại đi tới tràng sát lục hồng trần này, thực sự là mắt thấy đại đạo không biết còn cầu trời, không rõ trong thân có đạo còn đi kiếm.

Dương Bình Nhất Thu thấp giọng lẩm bẩm, rồi đột nhiên đứng dậy đi ra bên ngoài cung. Mỗi bước y đi đều có một vệt ánh kiếm trăm ở phía sau. Y đã đi ba mươi sáu bước, đó là liên hệ y tạo dựng được với cung Câu Trần suốt trăm năm này. Trong quá trình bước ra khỏi đại điện thì đều chém cả rồi.

Y từng bước đi ra ngoài cung Câu Trần, nhìn hư không trải dài ức vạn dặm, tâm thần trong sáng, trời đất như ở hết trong lòng. Nguyên thần y như nhận được dẫn dắt, tràn dâng, tụ lại ngay phía trên đỉnh đầu của y hình thành cảnh tượng một dải thiên hà. Trong lòng y vui sướng, vứt bỏ cung Câu Trần đã khiến tu hành của y tiến nhanh một bước, tu thành nguyên thần Thiên hà trong đạo điển của sư môn.

Thiên hà cuốn lấy thân thể của Dương Bình Nhất Thu vào trong đó, thẳng hướng Âm Dương quan trên đỉnh Dương Bình dưới nhân gian mà đi.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 75: Sáu Vị Đại Đế (Sáu)

oOo

Khi Trần Cảnh đi vào bên trong cung Câu Trần, chỉ nhìn thấy Diệp Thanh Tuyết đang đứng ở đây, nhưng không thấy Câu Trần đại đế.

Diệp Thanh Tuyết đứng yên, lẳng lặng nhìn vào vương tọa. Trần Cảnh không biết Câu Trần đại đế cảm giác được gì mà lại không ở đây nữa. Phải biết rằng bọn họ hạ sát Tử Vi đại đế trong nháy mắt rồi chạy tới đây, nếu ông ta vẫn còn ở lại đây thì chắc chắn sẽ không thể thoát được. Bây giờ không ai biết tung tích của ông ta nữa.

Đột nhiên Diệp Thanh Tuyết vung tay lên. Hư không biến ảo, xuất hiện hình ảnh một ông lão mặc áo xanh đứng dậy, bước về phía cửa cung điện. Sau mỗi bước đi lại xuất hiện luồng ánh sáng lóe lên phía sau. Trần Cảnh nhìn thấy cảnh này liền nhú mào, chăm chú nhìn kĩ.

- Đây là Câu Trần đại đế?

Trần Cảnh hỏi.

- Chính xác.

Trần Cảnh chỉ thuận miệng hỏi, nhưng không ngờ Diệp Thanh Tuyết lại trả lời.

- Âm Dương quán chủ thực sự bất phàm. Đó chính là tâm kiếm của Âm Dương quan sao.

Trần Cảnh nói.

Diệp Thanh Tuyết nhìn Âm Dương quán chủ cứ đi một bước lại xuất hiện một kiếm, nói:

- Tâm kiếm là bí thuật bất truyền của Âm Dương quan, thần bí, khó lường và là đạo diễn tu hành có thể sánh ngang với kinh Hoàng Đình trên thế gian.

Trần Cảnh nghĩ tới ba trang kinh Hoàng Đình, hỏi:

- Kinh Hoàng Đình và tâm kiếm của Âm Dương quan đều không hiện thế. Vậy từ đâu mà đến?

- Kinh Hoàng Đình là do Thông Huyền đạo tổ tại cung Thái Cực luyện thành. Mỗi một trang đều ẩn chứa đạo ý của Đạo tổ, chỉ cần thường xuyên niệm nó cũng có thể sinh ra rất nhiều điều kì diệu trong tâm của mình. Tâm kiếm là bí diễn tu hành do Nam Lạc - người sáng lập Âm Dương quan lưu lại. Tu luyện pháp môn tu hành trong đó đến mức cao thâm thì chỉ cần tâm tưởng thần thông sẽ thành.

Diệp Thanh Tuyết nói.

Giống như có ánh sáng lóe lên trong mắt Trần Cảnh, hần bèn hỏi hỏi:

- Sư tỷ biết những điều này từ đâu?

Diệp Thanh Tuyết quay đầu lại, nhìn hần, nói:

- Trời đất này nói cho ta.

Trần Cảnh hỏi vậy là muốn thăm dò nội tình của nàng. Hần biết rằng nàng sẽ giấu diếm nhưng không ngờ lại nhận được câu trả lời như thế. Vừa này, Diệp Thanh Tuyết liếc mắt nhìn hần. Tuy ánh mắt không sắc bén nhưng lại có thể nhìn thấu mọi ý đồ trong lòng hần. Đặc biệt chiếc mặt nạ

kia còn khiến Trần Cảnh cảm thấy như nó đã ngăn cách mọi cảm xúc của sư tử lại.

Hình như quán chủ Âm Dương quan cũng không có quan hệ gì với lão kiếm khách. Điều này khiến Trần Cảnh thầm thở phào nhẹ nhõm. Trước kia, khi hắn nhìn thấy lão kiếm khách ở Thiên đình, sau đó lại không tìm thấy tung tích khiến hắn không thể biết được mục đích của lão. Chỉ là Trần Cảnh tin chắc là mình không hề hoa mắt nhìn nhầm được.

Diệp Thanh Tuyết cũng không đi giết những Đại đế khác. Bọn họ có thể giết chết Tử Vi đại đế đã là một việc khó mà tưởng tượng rồi. Nếu không phải Tử Vi đại đế nhất thời vô ý, định dùng bí pháp đánh lén Trần Cảnh lại bị Diệp Thanh Tuyết đánh lén lại thì không dễ gì mà bọn họ giết chết ông ta được cả.

Đẩy được Câu Trần đại đế bỏ đi đã là một chuyện rất tốt với Diệp Thanh Tuyết. Hiện tại, nàng cần phải tế luyện cung Tử Vi và cung Câu Trần ngay lập tức.

Thiên đình phân ra sáu điện này cũng chính là bộ phận của trận đồ Chu Thiên Tinh Đẩu. Nếu như Chu Thiên Tinh Đẩu là một tấm lưới lớn bao phủ cả trời đất thì Thiên đình chính là trung tâm của tấm lưới này. Thiên đình lại chia làm sáu điện, mỗi điện đều là một bộ phận tinh đồ sau khi đã tách ra, cũng có nghĩa là Chu Thiên Tinh Đẩu trận đồ này có sáu phần.

Tinh Đẩu trận đồ tồn tại ở trong thiên địa là do Thượng đế yêu tộc Đế Tuấn tạo ra, sau đó được Hạo Thiên hoàn thiện và bổ nhiệm một loạt thần vị từ nhất phẩm đến cửu phẩm. Bây giờ mọi thứ đã phân tán, thậm chí còn biến mất. Đối với sáu vị đại đế, bia thần trên người Trần Cảnh chính là một phần bị tách ra từ trận đồ.

Diệp Thanh Tuyết ngồi ở trong cung Câu Trần, đang tế luyện nơi này. Ngay khi Câu Trần đại đế bỏ đi, ông ta đã chém ra ba mươi sáu kiếm, đại

biểu cho liên kết với ba mươi sáu tinh bìa.

Trần Cảnh không bỏ đi mà vẫn đứng ở bên trong cung Câu Trần. Ngay khi Tử Vi đại đế chết, tinh đồ của cung Tử Vi đã bị Diệp Thanh Tuyết đoạt lấy. Mà cung Câu Trần này nàng phải tế luyện mới chiếm được tinh đồ.

Hắn đang hộ pháp cho Diệp Thanh Tuyết, chợt nghe thấy có người ở nhân gian đang khẩn cầu thiên thần phủ xuống. Chỉ khác là người này cầu khẩn rất khác với mọi người. Tiếng nói của người này không chỉ chói tai mà nội dung lời cầu khẩn cũng khiến Trần Cảnh kinh ngạc.

- Chư thiên thần linh ời, nếu như các người nghe được lời cầu khẩn của ta, xin hãy phủ xuống một trận tai nạn giết sạch toàn bộ người thân và bạn bè của ta đi.

Trần Cảnh chưa từng nghe thấy lời khẩn cầu nào có nội dung như thế này. Hắn còn cảm thấy sự hận thù sâu đậm ẩn chứa bên trong lời cầu khẩn đó. Nếu không có sự hận thù mãnh liệt như vậy thì lời khẩn cầu này cũng không thể xuyên qua hư không mờ mịt tới tai hắn được.

Tuy hắn nghe thấy nhưng lại không muốn để ý đến người này. Lúc này hắn lại nghe thấy một tiếng nói phản hồi từ hư không:

- Vì sao nhất định phải cầu thần linh chứ? Bọn họ sẽ chỉ nhìn người chịu cực khổ, còn ta có thể giúp người.

Trần Cảnh nhận ra đây là giọng nói của Cố Minh Vi, điều này khiến hắn cảm thấy cực kì bất ngờ. Câu nói tiếp theo hắn không nghe thấy nhưng trong lòng lại cảm ứng. Một người khác đang cầu nguyện thành khẩn.

- Ta hy vọng ca ca có thể bỏ qua thù hận, có thể nhanh khỏe lại, không tiếp tục oán giận và mãi sống hạnh phúc.

Tiếng nói của người này rất nhỏ yếu. Dù cho là âm lượng hay ý chí của người này đều có vẻ rất nhỏ yếu nhưng vẫn có thể chạm tới ý nguyện to lớn của Trần Cảnh. Điều này chứng tỏ tâm linh của y rất thuần khiết. Nếu cảm ứng được chí nguyện to lớn mà Trần Cảnh phát ra, thì người cầu khẩn phải có tâm nguyện mãnh liệt, còn cần có một tâm linh thuần khiết.

Ánh mắt Trần Cảnh nhìn về phía giọng nói xa xôi nơi nhân gian truyền qua hư vô đến chỗ hắc, nơi đó đang bị đủ loại khí tức có màu sắc khác nhau che kín. Đó chính là dục vọng của mọi người ở nhân gian.

Ở trong một căn phòng nhỏ, một đứa bé trai gầy yếu đang thấp giọng cầu khẩn, chính là chủ nhân của đoạn lời Trần Cảnh vừa nghe. Căn phòng rất tối, chỉ có một cánh cửa sổ nhỏ, nhìn giống như chuyên sử dụng để những ai phạm lỗi đến để xám hối, hay còn có thể gọi là phòng tạm giam.

Bóng tối có thể khiến con người càng thêm hòa hợp với trời đất, cũng khiến tâm linh càng thêm nhạy cảm.

Chỉ một tích tắc, Trần Cảnh đã biết nó là ai. Tâm linh của nó không hề giấu kín mà mở rộng cửa với hư vô, với thần linh trong thiên địa.

Đứa bé trai tên là Triệu Phụ, tự Tuyên Thống. Năm nay nó vừa đến tuổi mười tám, nhưng thân thể gầy yếu nên có vẻ giống đứa bé mười bốn, mười lăm tuổi. Về ngoài không anh tuấn, thậm chí có thể gọi là xấu xí nhưng nó lại có một tấm lòng lương thiện.

Nhà của nó là đại gia tộc thế gia ở trong thành Phong Nguyệt. Khiến Trần Cảnh ngoài ý, chính là hắc còn nhìn thấy được hình ảnh ca ca nó khi nhìn vào tâm linh của Triệu Phụ. Đó là một người thanh niên cao to, anh tuấn, tên là Triệu Dũng, tự Phách Tiên, là anh trai cùng cha khác mẹ với nó. Trần Cảnh chỉ biết Triệu Dũng đối xử rất tốt với Triệu Phụ nhưng lại không thấy bất kì việc gì khác trong tâm linh của nó. Điều này có thể là trong lòng

nó chỉ có một mình Triệu Dũng mà không có người nào khác, hoặc Trần Cảnh chưa đạt đủ điều kiện để nhìn thấy những việc khác.

Triệu Phụ đứng dậy, rời khỏi gian phòng tối kia. Nó rẽ trái, ngoặt phải một lúc rồi đi vào một dãy nhà to lớn. Dọc theo đường đi, nó gặp gỡ rất nhiều hạ nhân, nô bộc. Tất cả đều hành lễ nhưng nó vẫn chậm chậm đi đến một gian phòng rất lớn. Tại đây, đang có một thanh niên quỳ trên mặt đất, một ông lão uy nghiêm đang tức giận mắng chửi ở trước mặt gã. Bốn phía xung quanh có người già, người trẻ đều đang ngồi, nhưng lại có thái độ khác biệt. Có người yên lặng, người vui vẻ, người lại lắc đầu than thở, có người tức giận.

Triệu Phụ kêu lên:

- Đại gia gia.

Rồi nó chạy đến quỳ xuống dưới chân ông lão.

- Đại gia gia, người bỏ qua cho Dũng ca lần này đi! Hãy tha cho huynh ấy!

Triệu Phụ cầu xin.

- Người tới đây làm gì? Còn không mau quay về.

Một người trung niên ở bên cạnh tức giận, quát lên. Đó là nhị thúc của nó.

Đại gia gia trong lời của Triệu Phụ là Triệu Xuyên, người quản lý của Triệu gia.

Triệu Phụ liên tục dập đầu, van xin:

- Đại gia gia, tha cho Dũng ca lần này đi! Đại gia gia, tha cho Dũng ca lần này đi!

- Lui ra.

Triệu Xuyên quát khế. Tuy tiếng quát không to nhưng vẫn ầm chứa đầy tức giận.

Triệu Phụ vẫn không lùi, lại dập đầu càng nhanh. Lúc này, hai tên gia đình đi vào từ ngoài cửa. Mỗi người nắm một tay rồi kéo nó ra ngoài.

Triệu Phụ bị kéo thẳng đến một gian phòng. Một trong hai tên gia đình nói:

- Thất công tử, ngài ở đây nghỉ ngơi. Buổi trưa sẽ có người đưa cơm và đồ ăn tối. Chờ khi tộc trưởng hết giận sẽ thả công tử ra.

Sau đó, gia đình xoay người đi ra ngoài, đóng cửa rồi khóa cửa lại. Ánh nắng chiếu vào xuyên qua cửa sổ nhỏ vào bên trong căn phòng, tạo thành những hình hài loang lổ dưới nền đất. Triệu Phụ nhìn cảnh này lại nhớ đến ký ức từng bị phủ bụi trong lòng, khi nó và Triệu Dũng bị nhốt chung với nhau ở nơi này.

Triệu Phụ gây yếu từ bé, luôn bị các anh em họ bắt nạt. Nó chưa từng làm bất cứ chuyện xấu gì nhưng lại luôn vì một số nguyên nhân vớ vẩn mà phải chịu phạt. Chính vì thế nên nó càng trở nên nhút nhát. Triệu Dũng thì từ nhỏ đã cao lớn hơn bạn bè cùng tuổi, lại rất hay nghịch ngợm, cái gì cũng dám làm nên cũng thường xuyên chịu phạt. Khi bị nhốt cùng với Triệu Phụ, lúc ban đầu gã cũng bắt nạt nó nhưng lâu dần cũng chán nên không làm như thế nữa.

Trong thời gian hai người bị nhốt, đa phần là Triệu Dũng kể lại những việc làm đặc ý của gã, còn Triệu Phụ chỉ biết im lặng lắng nghe.

Khi ánh nắng xuyên dưới nền đất chuyển từ màu trắng sang đỏ, có người đến đây đưa cơm. Triệu Dũng cũng bị hai tên gia đình kéo đến đây. Lúc

này gã đang cực kì thâm thắm, trên lưng rất nhiều vết roi, hiển nhiên là vì phải chịu gia pháp.

Căn phòng này rất đơn sơ, có hai cái giường. Triệu Dũng nằm trên giường, ánh mắt của gã tràn đầy sự phẫn nộ và oán giận. Trước khi gia đình rời đi cũng đã để lại thuốc chữa thương, vì dù sao nếu vết thương trên người gã mà không chữa trị kịp thời thì sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

- Dũng ca, huynh vẫn ổn chứ? Không bị thương quá nặng chứ?

Triệu Phụ cẩn thận hỏi thăm.

- Người tự nhìn còn không biết hay sao? Người cũng muốn chê cười ta đúng không?

Triệu Dũng nổi giận. Triệu Phụ vội cúi đầu, nói:

- Đệ không dám.

- Hừ. Bọn họ lại dám đánh ta như vậy. Ta đã làm sai cái gì? Việc bọn họ làm được, tại sao ta lại không thể. Chẳng qua ta chỉ chơi đùa với một đứa con gái xứ khác mà thôi, vậy mà lại dùng gia pháp với ta. Đừng tưởng ta không biết những chuyện xấu xa của bọn họ.

Tiếng nói của Triệu Dũng tràn đầy sự oán giận và hận thù.

- Từ nhỏ đến lớn, luôn luôn bắt bẻ ta mà không đi quản bọn họ. Một ngày nào đó bọn họ phải bị báo ứng.

Triệu Dũng oán giận nói.

Ở trong lòng gã vang lên một tiếng nói, ẩn chứa ma lực vô cùng.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 76: Sáu Vị Đại Đế (Bảy)

oOo

- Người chỉ cần giao ra linh hồn cho ta, ta có thể thỏa mãn nguyện vọng của người.

Đây là tiếng nói vang lên trong lòng Triệu Dũng sau khi gã cầu khẩn. Tuy tiếng nói này cực kì lạnh lẽo, thái độ coi thường nhưng lại tràn đầy ma lực, rồi một ấn ký xuất hiện trong lòng gã khiến gã cảm thấy giống như có một con mắt trên chín tầng trời đang nhìn mình.

Gã vừa cảm thấy sợ hãi, lại hưng phấn điên cuồng.

- Mọi người đều phải chết. Không ai có thể thoát được.

Triệu Dũng thì thầm.

- Cái gì? Dũng ca, huynh vừa nói gì vậy?

Triệu Phụ nghe thấy lời nói của gã bèn hoảng sợ giọng nói có chút cứng nhắc hỏi lại.

- He he.

Triệu Dũng cười lạnh lẽo. Gã ngẩng đầu nhìn bầu trời, khiến vết thương dân ra làm cho gã cảm thấy cực kì đau đớn, đến mức phải rên lên. Triệu Phụ vội vàng nói:

- Dũng ca, Dũng ca. Huynh nằm im, đệ bôi thuốc giúp huynh.

Triệu Dũng nằm im. Trong ánh mắt đầy lạnh lùng nhưng Triệu Phụ lại không nhìn thấy được.

Hơn nửa tháng, Triệu Dũng mới có thể đứng dậy, xuống giường đi lại được. Chung đặng sớm chiều suốt nửa tháng, Triệu Phụ cảm thấy mỗi ngày đều có những biến hóa khiến nó đầy sợ hãi. Nó phát hiện, nửa tháng nay, đêm khuya nào Triệu Dũng cũng thì thầm một mình điều gì đó. Dù Triệu Phụ đã cố gắng lắng nghe nhưng vẫn không thể nào hiểu rõ. Nó chỉ cảm thấy lạnh lẽo đến tận xương tủy, chỉ có thể rúc trong chăn, không dám nhúc nhích.

Trong lòng Triệu Phụ, Triệu Dũng thường hay nói chuyện với mình, kể về những thứ mà nó không thể nào tiếp xúc được, thỉnh thoảng còn bảo vệ nó khi bị bắt nạt. Chính điều này khiến Triệu Phụ cảm thấy ấm áp, nhưng mặc dù vậy nó không cho rằng Triệu Dũng là người tốt. Bởi vì gã luôn bắt nạt người khác, khi nam ép nữ, chuyện xấu nào cũng làm. Thậm chí gã còn từng giết người, rồi vứt thi thể thư sinh nghèo đó xuống sông. Sau đó gã lại cùng với vài người khác cưỡng hiếp vợ của thư sinh nghèo kia, sau rồi cũng vứt xác người đó xuống sông. Gã thậm chí còn kể lại tường tận quá trình và cảm thụ ngay lúc đó cho Triệu Phụ nghe.

- Người không biết cái vẻ mặt của người phụ nữ trinh liệt đầy giận dữ và xấu hổ, kèm với đầm đìa nước mắt kia mê người cỡ nào đâu.

Đến bây giờ Triệu Phụ vẫn còn nhớ vẻ mặt tràn đầy sự hưởng thụ của Triệu Dũng khi kể lại lúc hưởng thụ kia.

- Cả người bị kích thích, run rẩy đến tận linh hồn là cái loại khoái lạc đến cỡ nào chứ!!!

Triệu Phụ đã biết Triệu Dũng không phải là người tốt từ rất lâu rồi, nhưng gã lại là người duy nhất trong cả Triệu gia đối xử tốt với nó nên nó không ghét gã. Triệu Phụ không quen biết với những người trong lời kể của

Triệu Dũng, cũng chỉ biết bịt tai lại mỗi khi gã đặc ý nói chuyện này chuyện kia với nó. Chỉ vài ngày sau, nó sẽ lại quên hết những chuyện này như thể hạt cát rơi trên thủy tinh, sau một trận gió sẽ bị cuốn đi sạch sẽ.

Triệu Phụ quên luôn những cái xấu của Triệu Dũng, chỉ nhớ kỹ gã là người duy nhất đối xử tốt với mình. Tuy rằng phần lớn thời gian hai người nói chuyện là ở trong nhà chịu phạt, còn khi ra ngoài nó chỉ dám đứng ở đằng xa nhìn Triệu Dũng.

Nhưng bây giờ, Triệu Phụ lại cảm thấy gã đã thay đổi, khiến nó cảm thấy sợ hãi. Nó cảm thấy trên người gã tỏa ra khí tức âm trầm, như có một đám khí đen quẩn quanh mặt gã. Nhưng dường như người khác lại không cảm thấy gì. Nó lắc đầu, cố gắng xua tan những ý niệm trong đầu đi.

Triệu Phụ đến ngồi trên sườn núi vẫn thường ngồi cách khá xa tòa thành và Triệu gia. Nó rất thích đến nơi này lẳng lặng ngồi đây vì không ai nhận biết nó. Đạo gần đây, Triệu gia luôn có người bị bệnh. Tuy không nặng nhưng lại không thể khỏi được. Không ai giải thích được nguyên nhân khiến mình bị bệnh. Một số người dù trời nắng nóng vẫn trùm kín quần áo mùa đông, lại vẫn cảm thấy lạnh run. Có người lại cảm thấy toàn thân khô nóng từ tận trong ra ngoài. Tất cả các thầy thuốc đã khám qua, chỉ nói là bị nhiệt độc và hàn độc. Bọn họ đã uống thuốc theo nhiều đơn khác nhau nhưng vẫn không thể khỏi được. Điều này khiến lão thái gia nổi giận, miệng chửi mắng đám thầy thuốc kia là lang băm thế nhưng trong lòng lại cảm thấy hơi sợ. Bởi vì ngoài hai loại bệnh này, còn không ít người bị bệnh nhẹ, hoặc bệnh cũ tái phát. Tất cả đều bộc phát cùng một lúc khiến lão thái gia cảm thấy không ổn. Đây là dự cảm của một người đã từng kinh qua mấy chục năm mà có.

Lão thái gia cho rằng trong nhà bị trúng tà. Chính vì thế lão mời một đạo sĩ đến. Nghe nói người này xuất thân từ núi Lao Sơn, chuyên bắt trừ quỷ tà.

- Gia gia, chúng ta mời đạo sĩ Lao Sơn đến, không sợ khiến cho Thành Hoàng gia tức giận sao?

Triệu Bính hỏi lão thái gia. Người này là trưởng tử của Triệu gia, được lão thái gia yêu thích nhất nên luôn dắt theo bên người để chỉ bảo, dạy dỗ. Mỗi khi có nghi vấn, Triệu Bính nhất định sẽ hỏi. Lão thái gia thích điều này nhưng nếu một vấn đề tương tự lại hỏi hai lần thì lão sẽ nổi giận. Triệu Bính chưa bao giờ như vậy nên lão thái gia càng thích y, cảm thấy sau này Triệu Bính có thể chấp chưởng được gia tộc, thậm chí còn có ý nghĩ muốn đổi địa vị của tôn nhi mình thay cho y. Nhưng bây giờ lão thái gia lại không trả lời Triệu Bính ngay.

Triệu Bính nhìn thấy lão thái gia đang nhăn trán, thầm nghĩ: “Tuy trong nhà có không ít người bệnh nhưng cũng không đến mức khiến gia gia lo lắng đến vậy. Chẳng lẽ còn có việc gì ta không biết?”

Triệu lão thái gia đi lại trong thư phòng, hai tay chấp sau lưng, cầm cái tẩu thuốc màu xanh, thỉnh thoảng hút một hơi. Thuốc lá ở trong điều là linh hoa và linh thảo phơi khô trộn lẫn vào nhau, có tác dụng nâng cao tinh thần đang rất thịnh hành ở thành Phong Nguyệt này. Chỉ là đại đa số dùng cây trúc làm ống tẩu, thuốc là một số loại lá cây mà thôi. Mọi người gọi món đó là Vi Yên diệp.

Một lúc sau, khói thuốc đã tràn ngập cả căn phòng. Lão thái gia cuối cùng cũng nói chuyện:

- Thành Hoàng ư? Ta cũng lo lắng chứ. Trong thành Phong Nguyệt từng có người mời pháp sư đến nhà làm phép. Sau đó pháp sư đang làm phép đột nhiên bạo thể chết tại chỗ. Trước khi chết chỉ kịp hô lên một tiếng “Thành Hoàng.”

Việc này cũng không phải là bí vấn nên Triệu Bính cũng nghe qua, y kinh ngạc hỏi:

- Chuyện đó có thật sao?

- Hai mươi năm trước, chính mắt gia gia nhìn thấy.

Triệu lão thái gia trả lời. Việc này truyền khắp thành Phong Nguyệt nhưng rất ít người tận mắt nhìn thấy, phần nhiều chỉ nghe truyền miệng.

Triệu Bính rất bất ngờ khi biết lão thái gia trực tiếp có mặt tại nơi đó, nên hỏi tiếp:

- Lẽ nào gia gia lo lắng điều này sao?

Lão thái gia lắc đầu, trả lời:

- Gia gia không lo lắng điều này. Gia đình ta mời đạo sĩ trừ tà làm phép. Nếu như pháp lực không bằng thì chết cũng là chuyện bình thường nhưng gia gia sợ liên lụy tới Triệu gia chúng ta. Hai mươi năm trước, Phong gia xảy ra chuyện đó, cũng không gặp thêm bất kì việc gì không tốt phát sinh. Nhưng bây giờ tổ nghiệp Phong gia chỉ còn lại hai mươi mẫu đất cần đủ duy trì cho một gia đình ba miệng ăn mà thôi. Nhớ năm đó, Phong gia bọn họ cũng là nhà giàu sụ trong thành Phong Nguyệt này a.

- Lẽ nào, là...

Triệu Bính không dám nói tiếp hai chữ Thành Hoàng. Lão thái gia lắc đầu. Triệu Bính hiểu ý lão thái gia là không thể nói rõ.

- Vậy tại sao chúng ta còn làm...?

Triệu Bính chần chừ hỏi.

Triệu lão thái gia nói:

- Vốn dĩ, ở nơi đây, Thành Hoàng phi thường linh nghiệm, gần như là có cầu tất ứng. Nhưng không biết từ lúc nào, Thành Hoàng không còn linh

nghiệm nữa. Mọi người đều cho rằng Thành Hoàng gặp chuyện không may, đã không còn linh nghiệm. Nhưng sau đó lại có lúc hiển linh. Mọi người hiểu ra không phải Thành Hoàng không linh nghiệm mà có lựa chọn hiển linh. Có người còn đồn rằng mọi hành động của Thành Hoàng đều theo Thiên điều quy định. Điều này không biết do ai đồn ra.

Chẳng rõ từ khi nào, hai từ Thiên điều này đã truyền khắp thành Phong Nguyệt, mới khiến các đạo sĩ pháp sư có cơ hội lợi dụng. Triệu lão thái gia đi đến Phù Vân quan ở ngoại thành cách nơi đây ba dặm. Đạo sĩ kia cũng hỏi qua tình hình của Triệu gia rồi mới dám đồng ý. Triệu lão thái gia cũng uyển chuyển đề cập đến nghi hoặc trong lòng mình ra. Đạo sĩ cười, trả lời:

- Thành Hoàng ở thành Phong Nguyệt là thủ hạ của nường nường trong ở điện Thừa Thiên Hiệu Pháp, nên phải chịu Thiên điều ước thúc. Thành Hoàng không quản sinh tiền, chỉ quản nhân quả của các người sau khi đã chết. Mà ta thờ phụng Nam Cực Trường Sinh đại đế, tu đạo của Nguyên Thủy thiên tôn nên cũng không bị Thiên điều ước thúc.

Triệu lão thái gia nhìn thấy đạo sĩ tự tin vô cùng, cũng không để ý đến Thành Hoàng. Hơn nữa, đây là lần đầu tiên lão nghe thấy tên Đại đế khác ngoại trừ nường nường của điện Thừa Thiên Hiệu Pháp. Lão biết rõ vị nường nường này bởi vì mỗi lần đi vào miếu Thành Hoàng đều có thể nhìn thấy. Hơn nữa trong nhà, ngoài tượng Thành Hoàng còn có linh vị của nường nường được đặt ở vị trí cao nhất.

- Nếu Phù Vân đạo trưởng không sợ thì chúng ta còn sợ gì chứ.

Triệu lão thái gia cúi đầu, lẩm bẩm. Triệu Bính không nghe thấy gì nhưng cũng không dám hỏi nữa.

Ngay khi bọn họ đang nói chuyện, Triệu Phụ đang nằm ở trong rừng nghe chim hót, côn trùng kêu. Mấy ngày nay, nó vẫn luôn ở nơi đây cả ngày để chờ Triệu Dũng trở về. Đây là con đường bắt buộc phải đi qua nếu

đi từ phía Tây đến Triệu gia. Phía Tây thành Phong Nguyệt không thể so với Phù Vân quan ở phía Đông được. Tuy xung quanh thành đều là ruộng đồng nhưng vẫn có núi. Ở phía đông có Phù Vân quan tụ linh nên rất yên tĩnh, còn phía Tây là nghĩa trang lớn. Tất cả nhà giàu ở trong thành đều chiếm một ngọn núi để làm phần mộ cho gia tộc cả.

Triệu Phụ cảm thấy mình đã phát hiện bí mật của Triệu Dũng, vừa vui mừng vừa sợ hãi.

Ở phía xa, dưới bóng hoàng hôn, Triệu Dũng trở về, trước mặt gã là một người hòa thượng nhỏ gầy đang đi tới. Tuy thế nhưng Triệu Phụ lại cảm thấy hòa thượng đến đây là vì Triệu Dũng.

Hòa thượng và Triệu Dũng gặp nhau. Quả nhiên Triệu Phụ đã đứng, hai bên đều dừng lại. Triệu Phụ không nghe thấy hòa thượng nói gì nhưng lại thấy Triệu Dũng vung tay đẩy hòa thượng ra rồi đi tiếp.

Rất nhanh, Triệu Dũng đã đi ra cánh rừng nhỏ, thoát khỏi tầm mắt của Triệu Phụ.

- Thí chủ, mặt người có chút mờ mịt, có tà khí trên người.

Đột nhiên có tiếng nói vang lên ngay bên cạnh Triệu Phụ. Nó giật mình, nghiêng đầu nhìn lại, đã thấy hòa thượng khô gầy, già nua đứng ở bên cạnh mình không rõ từ lúc nào. Dù cho tâm tình của nó ôn hòa, không hay tức giận nhưng lại có chút không vui. Bất cứ ai bị một người xa lạ mới gặp nhau đã nói với mình những lời không hay đều như vậy cả.

- Vừa rồi người cũng nói như vậy với Dũng ca phải không?

Triệu Phụ hỏi.

- Hóa ra thí chủ biết người lúc nãy. Thảo nào.

Hòa thượng nói.

Triệu Phụ đang muốn hỏi tại sao lại gọi mình là thí chủ. Hòa thượng đã hỏi trước:

- Thí chủ có biết Phật tổ ở Linh Sơn?

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 77: Sáu Vị Đại Đế (Tám)

oOo

Triệu Phụ chưa từng rời khỏi thành Phong Nguyệt, ngay cả hòa thượng cũng chỉ thấy qua một lần, sao có thể biết Phật tổ và Linh Sơn. Cho nên nó trả lời rất trực tiếp, nói là không biết, chưa từng nghe qua. Hòa thượng cũng không bất ngờ, nói:

- Phật pháp vô biên, lại vẫn cứ có nơi chưa soi sáng đến, nên mới cần đến chúng ta đi dẫn đường. Thí chủ không biết không sao cả, bần tăng sẽ vì thí chủ giảng giải diệu dụng của thế giới cực lạc Linh Sơn.

Triệu Phụ cao hứng nói:

- Tốt, ta thích nhất là nghe chuyện thần tiên.

Hòa thượng tìm một chỗ ngồi xuống, nói về chuyện Phật tổ xuất sinh đến tịch diệt, nói những việc Phật tổ làm khi còn sống, lại kể những điều tốt đẹp về Linh Sơn và thế giới cực lạc. Chờ khi Triệu Phụ đột nhiên tỉnh lại thì phát hiện trời đã tối rồi.

Ngẩng đầu nhìn trời, đã có một vầng trăng lưỡi liềm treo ở phía chân trời, rõ ràng đã đến nửa đêm về sáng. Triệu Phụ vội vàng đứng dậy, nói:

- Đã trễ thế này rồi sao, ta cần phải trở về.

Nói xong, Triệu Phụ vội vàng đi. Hòa thượng chỉ đứng lên, nhìn Triệu Phụ đi vội vã trong bóng tối, khẽ cau mày. Triệu Phụ là người đầu tiên nghe

ông ta nói lâu như vậy mà còn không quy y. Trong quá trình giảng giải, ông ta cảm thấy Triệu Phụ nhất định sẽ quy y Phật tổ, thế nhưng sau cùng lại vẫn cứ rời đi nhanh như vậy. Mà rõ ràng trong quá trình giảng giải kia, ông ta thấy được trên thân Triệu Phụ có tín ngưỡng nhân nhật dung hòa về phía mình.

"Lẽ nào trên người hãn có tín ngưỡng?" Hòa thượng trầm nghĩ: "Thế nhưng lại không phát hiện trên thân hãn có hào quang tín ngưỡng, không giống Triệu Dũng kia đã thờ phụng Thiên ma."

Triệu Phụ rất quen thuộc nơi này, nên dù trong đêm đi vẫn rất nhanh. Nơi nó ở lại tự nhiên không phải nhà chính của Triệu gia mà là trong một gian nhà bên. Nếu cha mẹ nó còn sống, tự nhiên sẽ không để nó ở lại đây. Thế nhưng cha mẹ nó đã qua đời từ mười năm trước.

Nó trở lại trong phòng, không ăn gì mà nằm lên giường, chui vào trong chăn, trong đầu lại hiện lên những cảnh tượng mà hòa thượng kia đã nói, rồi ngủ lúc nào không biết. Nhưng nó cảm thấy mới ngủ một hồi thì cửa đã bị đập vang. Nó đứng dậy, trời cũng đã sáng rồi.

- Thất thiếu gia, đạo sĩ Phù Vân quan sắp làm phép rồi. Lão thái gia nói mọi người trong nhà đều phải có mặt. Thiếu gia nhanh tắm rửa đi, đạo sĩ đã về đến cửa vào rồi.

Triệu Phụ cảm thấy cả người mệt mỏi, cho dù rất muốn lên giường ngủ tiếp, nhưng vẫn nói:

- Ta lập tức tới đây.

Khi nó đi qua, trước từ đường Triệu gia đã đứng rất nhiều người. Lão thái gia ở đây, đa số người trong Triệu gia cũng vậy. Nó đến không làm ai chú ý, cho dù có người thấy được thì cũng không ai để tâm.

Nó tìm trong đám người thấy được Triệu Dũng. Triệu Dũng cũng đang một mình đứng một góc. Không biết có phải vì tâm lý, mà Triệu Phụ lại cảm thấy Triệu Dũng đang cười nhạt. Triệu Phụ đi tới cạnh Triệu Dũng, Triệu Dũng lại căn bản không phát hiện gần mình có thêm một người, vẫn chỉ nhìn đạo sĩ kia đang vẽ lên mặt đất ở bãi đất trống trước từ đường.

Đạo sĩ chính là quán chủ Phù Vân quán, đạo hào Phù Vân Tử. Trên người ông ta mặc đạo bào màu vàng sậm, có in đồ án bát quái. Đầu ông ta đội một cái mũ đạo sĩ màu xanh da trời, cũng in đồ án, nhưng Triệu Phụ không rõ là gì. Nó chỉ cảm thấy nhìn vào thì có một loại cảm giác nghiêm trang không thể xâm phạm.

Phù Vân Tử vẽ một vòng tròn thật to lên mặt đất, như là thái cực, lại như là bát quái.

Vốn trời đang có gió khiến quần áo Triệu Phụ cũng bị thổi lay động, thế nhưng bên trong vòng tròn mà Phù Vân Tử vẽ nên lại không hề thấy có hạt bụi nào bay lên, đầu tóc và đạo bào ông ta cũng không có vẻ gì là có gió thổi tới.

Triệu Phụ nghiêng đầu nhìn Triệu Dũng, chỉ thấy sắc mặt của Triệu Dũng càng lúc càng khó coi, trên mặt như có một tầng khí đen, có điều không ai chú ý tới.

Lúc này, Phù Vân Tử đạo trưởng lớn tiếng niệm chú, một vầng sáng xanh hiện lên từ trên mặt đất, trong ánh sáng xanh như có những chữ màu vàng chớp động. Trong vùng sáng đó, Triệu Phụ thấy thân hình Phù Vân Tử ẩn hiện, bước những bước kỳ quái, kiếm gỗ trong tay chỉ loạn.

Lại trong chốc lát, một cánh cửa hình thành từ ánh sáng xanh hiện ra. Lão thái gia bảo mọi người đi qua cánh cửa kia. Từng người một xuyên qua, lúc đến phiên Triệu Dũng thì Triệu Phụ lại thấy được nét cười nhạt từ trên mặt gã. Mà người khác lại căn bản không nhìn thấy.

Chỉ thấy Triệu Dũng vừa đi qua, cánh cửa từ ánh sáng xanh lập tức đen xì như mực.

Triệu Phụ kinh hô một tiếng, rồi vội vàng bịt miệng. Lại nghe Phù Vân Tử hét lớn một tiếng:

- Tà ma, dám phá hỏng pháp sự của ta.

Trong ánh sáng xanh, Phù Vân Tử đâm thẳng một kiếm tới trước ngực Triệu Dũng.

Triệu Dũng ngửa mặt lên trời rồi ngã xuống. Mà cánh cửa kia thì như tan ra, hào quang đen như mực trong nháy mắt nhấn chìm lấy toàn bộ những người trước từ đường. Triệu Phụ nhìn thấy trên mặt mỗi người đều như bị bôi mực lỏng lên.

Triệu Phụ sợ hãi, lại không biết nói thế nào.

Mà hình như những người bị nhiễm mực đen kia không biết gì cả, chỉ có Phù Vân Tử đứng đó nhìn bốn phía, mặt cảnh giác xen lẫn kinh sợ. Triệu Phụ chắc chắn ông ta nhất định cũng nhìn thấy.

- Chân nhân, thế nào rồi, Triệu Dũng...

- Tà vật, chính là hắc mang tới tạt bệnh.

Phù Vân Tử nói.

- Nó, nó lại...

Lão thái gia run giọng nói, đột nhiên nghĩ đến những người bị bệnh đều là những kẻ phát sinh mâu thuẫn với Triệu Dũng mấy ngày gần nhất.

Phù Vân Tử nhìn sắc mặt mọi người, trong lòng kinh hãi. Ông ta chẳng những không trừ khử được ma độc từ trên thân mọi người, hơn nữa ma độc

đó còn mượn pháp lực của ông ta phát tán hơn. Điều này làm ông ta nghĩ khu trừ căn bản là không thể làm được rồi. Ma vật thể gian dù có quỷ bí, lại không có loại nào có thủ đoạn như vậy, chỉ duy có Thiên ma ở thành Bá Lăng là có thần thông đó. Ông ta nhìn thanh kiếm gỗ đào mình chuyên dùng để trừ tà tru ma trong tay. Thanh kiếm được làm từ tâm gỗ đào ba trăm năm, được ông ta tế luyện hơn mười năm, giờ thì mũi kiếm cũng đã nhiễm lên uế vật. Ông ta biết, mình không thể khu trừ nó, càng không cách nào khu trừ ma độc trên thân bọn họ.

- Chân nhân, chân nhân...

Triệu lão thái gia khẽ gọi Phù Vân Tử đang còn thất thần.

- Ta cũng không ngờ hắn lại thờ phụng Thiên ma. Ta phải về sư môn một chuyến. Đợi ta trở lại.

Phù Vân Tử nói, sau đó xoay người liền đi, không quản Triệu lão thái gia giữ lại. Ngay lúc ra đến cửa, Phù Vân Tử lại đột nhiên quay đầu, nhìn chăm chăm Triệu Phụ. Trong mắt ông ta, người nơi đây đều nhiễm khí đen trên mặt, nhưng chỉ riêng Triệu Phụ đứng ở một bên này vẫn bình thường như cũ, tuy rằng nhìn có chút gầy yếu do ăn uống không được tốt nhưng cũng không nhiễm ma khí.

Mắt của Phù Vân Tử lóe lên hào quang. Ông ta thấy được quanh người Triệu Phụ có một tầng sáng vàng nhạt.

"Lẽ nào hắn là tín đồ của Linh Sơn?" Ông ta nghĩ vậy, nhưng cũng không để tâm lắm, vừa ra cửa đã biến mất, xuất hiện trên đám mây, đạp mây mà đi, thẳng hướng Lao Sơn.

Ông ta đi không bao lâu, người Triệu gia lại phát hiện không thấy thi thể của Triệu Dũng.

Mọi người hoảng hốt, bọn họ cũng nghe được Phù Vân Tử nói Triệu Dũng thờ phụng Thiên ma gì đó.

- Vậy ... vậy làm thế nào cho phải đây...

- Triệu Dũng, hử...

- Ta sớm đã nhìn ra hử không phải loại tốt đẹp gì, nhưng không ngờ lại ác độc như vậy.

Triệu Phụ lại xoay người chạy ra. Không ai chú ý đến nó. Mà dù có chú ý, cũng chỉ cảm thấy là nó đang sợ.

Triệu Phụ ra khỏi cửa không lâu thì có một hòa thượng vừa gầy vừa già đi tới.

- Ngã phạt từ bi...

- Chư vị thí chủ, nếu gia nhập Linh Sơn ta, nhất định vĩnh hưởng cực lạc, chư ma bất xâm.

Hòa thượng đi từng bước tới, trên thân tỏa ra hào quang vàng mạnh mẽ, khiến người trong Triệu gia đều có cảm giác an tâm.

Hòa thượng càng lúc càng gần, Triệu lão thái gia nghe được tiếng Phạn tụng niệm kia, trong mắt thấy được một thế giới. Trong thế giới kia không có sinh lão bệnh tử, không có khó nhọc nhân gian. Triệu lão thái gia vô cùng cao hứng, lại như mê muội. Sau đó, ông ta đã không thể nghe được tiếng hòa thượng gầm lên giận dữ nữa.

Người của Triệu gia trên mặt đều có khí đen, tất cả ngã hết xuống. Người vừa chạm đất đã cấp tốc đen lại, hóa thành thân khô, rồi lại có một luồng khí đen từ đó bay lên hòa cùng khí đen từ các thi thể khác, hình thành một vùng mây đen.

Hòa thượng hét lớn một tiếng, đôi bàn tay chắp trước ngực rồi đẩy ra, ánh sáng vàng từ trong đó tràn ra theo, giống như là ánh sáng tràn từ cửa sổ mở toang.

Mây đen lui về phía sau, lại ngưng kết thành một cái đầu màu đen. Cái miệng trên đầu đó khép mở, phát ra tiếng nói:

- Hòa thượng Linh Sơn, lại dám xen vào chuyện của thành Thiên Ma chúng ta, thật to gan.

- Linh Sơn cực lực, bất kể là người, là yêu, là ma, đều có thể độ. Ngã phật từ bi...

Hòa thượng dứt lời, đưa tay quăng ra một chuỗi Phật châu. Trên Phật châu mỏng lung ánh vàng, trong ánh vàng lại hiện ra những dòng chữ Phạn.

Phật châu kia bao lấy cái đầu do khí đen ngưng kết, lại nghe Thiên Ma kia cười to:

- Ha ha, lực lượng của Linh Sơn...

Trong tiếng cười, Phật châu bị Thiên Ma kia nuốt xuống. Hòa thượng kinh hãi, phần nộ quát:

- Thiên ma nho nhỏ cũng dám thăm dò Phật lực Linh Sơn ta.

Chỉ thấy từ miệng Thiên ma kia có một luồng sáng vàng càng lúc càng rực rỡ, mơ hồ có thể thấy được giữa ánh sáng có từng pho tượng phật, san sát trang nghiêm. Nhưng Thiên ma kia lại hướng lên chín tầng trời hô:

- Ngã ma tự tại.

Trên trời như có một tòa ma thành ẩn hiện, theo đó ánh vàng kia liền bị Thiên ma một ngụm nuốt hết.

Hòa thượng phun ra một ngụm máu vàng. Máu vàng hóa thành một chữ "Cấm" màu vàng ấ lên Thiên ma kia. Thiên ma lại một ngụm cắn lấy. Đồng thời, trong nháy mắt ập xuống hòa thượng kia, một ngụm nuốt vào. Hòa thượng trốn không kịp, chỉ kêu thảm một tiếng, thân thể trong phút chốc đã bị hút khô, lại có một luồng sáng vàng chạy trốn.

Luồng sáng xoay quanh trong thành Phong Nguyệt, sau đó bay thẳng về phía Tây, thấy được Triệu Phụ chạy ở rất xa bèn bay thẳng tới mi tâm nó.

Triệu Phụ run lên, trên trán có thêm một điểm vàng, đột nhiên đổi hướng, ra khỏi cửa thành phía Nam, chạy thẳng đến một ngôi chùa nhỏ cách đó ba mươi dặm. Chùa kia tên là chùa "Vô Biên", vô biên trong "Phật pháp vô biên". Triệu Phụ vừa vào trong chùa, liền quỳ gối trước tượng phật cao nhất, không động đậy, trong miệng niệm kinh văn. Đột nhiên, sau một hồi, tượng phật bằng đất kia như sống lại, mắt chớp tỏa ra hào quang. Hào quang lại mở rộng, từ đỉnh đầu tượng phật hóa thành một vùng ánh sáng vàng. Trong vùng sáng xuất hiện cảnh tượng Đại Hùng bảo điện trên Linh Sơn.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 78: Sáu Vị Đại Đế (Chín)

oOo

Trong Đại Hùng bảo điện, có thêm không ít phật tử mới nhưng cũng thiếu đi không ít người cũ. Trong đó đại bộ phận là ở ngoài Linh Sơn truyền đạo, có một số thì dĩ nhiên đã chết rồi. Người trong điện có thể nhìn thấy trong hư không có một thiếu niên nhỏ gầy quỳ gối trong một ngôi chùa nhỏ. Ngôi chùa này cũng không được nhiều nhang khói, nhìn bộ dáng rất đơn sơ nhưng trong Đại Hùng bảo điện vẫn thấy rất rõ tình hình nơi đó.

Vốn phải là người có đại pháp lực, hoặc có đèn nhang sung túc mới phát sinh chuyện này. Nhưng hiện tại người quỳ ở đó chỉ là một thiếu niên không phải phật tử Linh Sơn. Đương nhiên không có khả năng thiếu niên kia có đại pháp lực đại thần thông. Chúng tăng trong Đại Hùng bảo điện chỉ liếc mắt đã nhìn ra, thiếu niên kia là bị mượn thân thể.

Linh Sơn có một môn pháp thuật tên là "Phổ Độ Chúng Sinh". Loại pháp thuật này cực kỳ diệu dụng, có thể hàng yêu, có thể trừ ma, cũng có thể độ hóa phạm tặc. Mà Phụ Thể thì coi như là tiểu thuật trong Phổ Độ Chúng Sinh, chính là mượn thân những tín đồ của Linh Sơn để đi làm việc cuối cùng của mình. Như hòa thượng kia Phụ Thể lên Triệu Phụ, cũng mượn thân thể Triệu Phụ đi tới chùa Vô Biên cách đó ba mươi dặm truyền ý niệm sau cùng về trong Linh Sơn. Sau việc này, hòa thượng đã hoàn toàn ngủ yên. Nếu Triệu Phụ có tín ngưỡng kiên định với Linh Sơn thì linh hồn của hòa thượng sẽ có khả năng không tiêu tan, cuối cùng được người trong Linh Sơn đón về Linh Sơn. Còn nếu tín ngưỡng của Triệu Phụ không kiên định thì hòa thượng sẽ tan biến như khói.

- Ai đi trừ ma, đón Tuệ Nham về Linh Sơn?

Thế tôn hỏi.

- Đệ tử xin đi.

Có một tăng nhân tuổi còn trẻ nói.

Thế tôn gật gật đầu, còn nói thêm:

- Khổ Hải tu hành chưa lâu, còn không đủ để trừ ma, Mộc Chân có thể đi cùng, con chỉ để ý đón Tuệ Nham trở về là được.

- Thế tôn, đệ tử tại Linh Sơn cũng tu hành được hơn ba mươi năm, pháp lực mặc dù không bằng các vị sư huynh, nhưng chỉ là ma vật thì sao không độ hóa được chứ!

Tăng nhân trẻ tên Khổ Hải nói.

Thế tôn nói:

- Tuệ Nham mặc dù vô duyên vào Đại Hùng bảo điện tu hành nhưng pháp lực ở ngoài điện cũng vào hàng trung thượng. Từ hình ảnh Tuệ Nham truyền lại, có thể thấy được ma kia không phải là phàm ma mà là Thiên ma trong thành Thiên Ma, phía sau còn có Ma Chủ. Cho dù là ta cũng không thể xem nhẹ. Con đi lần này, không thể cậy mạnh. Pháp lực của Mộc Chân ở Linh Sơn chỉ dưới ta, thần thông cũng sâu rộng, tất nhiên có thể trừ khử Thiên ma kia. Nhưng phải đề phòng Ma chủ xuất hiện. Thế của Ma chủ kia đã thành, năm đó sau khi phát ra ma nguyện thì đã không bị trói buộc ở thành Bá Lăng nữa, thần thông càng quý dị khó dò.

- Đệ tử nhất định sẽ cẩn thận hành sự.

Mộc Chân đứng lên hồi đáp.

Thế tôn lại đột nhiên nhắm mắt, ngón tay khẽ nhúc nhích, giống như đang bấm đốt ngón tay tính toán thiên cơ. Trong điện yên tĩnh, biết rõ thế tôn nhất định có thêm cảm ứng gì đó, cho nên mới đột nhiên tĩnh tâm nhập định trắc toán. Qua một hồi, thế tôn mở mắt ra, nói:

- Việc này bất thường, ta từ trong tối tăm thấy được một đại nguy cơ, cũng thấy được cơ hội để Linh Sơn cực lạc ta hưng thịnh. Các con đi lần này nhất định phải thật cẩn thận, nhớ lấy, nhớ lấy.

- Thế tôn, ngài nói đại nguy cơ có phải là chỉ Ma Chủ đằng sau Thiên Ma kia?

Khổ Hải hỏi.

Thế tôn lắc đầu, nói:

- Trước mắt ta chỉ là một màn sương mù, Ma chủ chỉ là thứ nhất.

Lại có tăng nhân tiếp lời:

- Nếu Ma chủ là thứ nhất, sao chúng ta không dùng lực lượng Linh Sơn độ hóa thành Thiên Ma, thanh tịnh thế gian, coi như là đại công đức với trời đất.

Thế tôn nói:

- Linh Sơn cực lạc chưa đủ tín ngưỡng, tự bảo vệ mình thì đủ, còn nếu muốn độ hóa thành Thiên Ma thì phải giảng đạo thiên hạ trước.

Thành Thiên Ma trong lời bọn họ tự nhiên là thành Bá Lăng. Từ sau khi Cổ Minh Vi tự xưng Vô Thượng Thiên Ma, thành Bá Lăng liền được gọi là thành Thiên Ma, ma trong đó đều là Thiên ma. Mà những ma này giống như bị côi tối tăm ảnh hưởng, theo xưng hô cải biến, lại càng quý dị khó dò, tựa như thật sự là ma vật do trời đất sinh dưỡng.

Thế tôn ngẩng đầu nhìn bầu trời, trong mắt lóe lên những điểm vàng. Chúng tăng trong điện biết rõ thế tôn đang vận dụng Thiên Nhân Thông. Thiên Nhân Thông không chỉ có thể nhìn nghìn vạn dặm, còn có thể suy diễn biến chuyển của thế gian. Nhưng xuất hiện ở trước mặt thế tôn chỉ có một đám hỗn loạn. Thế tôn chỉ nhìn ra được chuyện những đại đế chiếm cứ một phương đều liên lụy ở bên trong. Loại thiên cơ này, dù cho bị thấy được, cũng không phải sức người có thể cải biến hay tránh khỏi. Dù cho là lần này thế tôn không phái người đi, lại ước thúc toàn bộ tăng nhân, bỏ qua truyền đạo có lẽ tránh khỏi, nhưng cũng làm mất đi cơ duyên để Linh Sơn hưng thịnh. Tuy rằng thế tôn vẫn không thể thấy được cơ duyên ấy ở nơi nào, nhưng nếu ông ta đã cảm ứng được thì phải dừng cảm tranh thủ. Nếu lần này bởi vì sợ Linh Sơn có nguy cơ mà tránh thì tu vi của ông ta sẽ bị giảm mạnh.

Khi đạo niệm của một người tu hành đột nhiên gặp phải đại náo động và thay đổi thì tu vi của người đó sẽ thụt lùi, thậm chí là mất hết.

* * *

Phù Vân Tử bước trên mây mà đi, cũng không biết sau khi mình đi thì chuyện gì xảy ra. Ông ta chỉ cảm ứng được, tiếp tục ở lại sẽ gặp nguy hiểm cực lớn. Bởi vì nguy hiểm kia rõ ràng như châm đâm vào tim, cho nên ông ta lập tức lùi đi. Đạo tu hành của ông ta là tu thân mình, không phải phổ độ như Linh Sơn. Một bên là tu theo đạo đất trời, tu theo tự nhiên, thuận theo bản tâm. Còn một bên là tu đạo chúng sinh, tu Phật tâm. Cho nên có hai loại phong cách hành sự khác nhau, không phân ưu khuyết, đều là tu hành.

- Thiên ma?

Lao Sơn chuông môn than nhẹ một tiếng. Tướng mạo của ông ta rất trẻ, thời gian hơn trăm năm lại không lưu bất kỳ vết tích nào trên mặt ông ta, thoát nhìn chỉ như một thanh niên hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi. Đứng trước mặt ông ta là Phù Vân Tử mới gấp gáp từ thành Phong Nguyệt trở về.

- Theo khí tức mà xem, thì xác thực là Thiên ma.

Phù Vân Tử nói.

Lao Sơn chưởng môn đi tới đi lui, chậm rãi nói:

- Đại đế từng nói, Thiên ma ứng với trời đất biến đổi mà sinh, không phải ngoại lực có thể tiêu trừ được, chúng ta chỉ có thể tránh trêu chọc bọn chúng.

Phù Vân Tử cau mày. Ông ta nhìn qua già hơn Lao Sơn chưởng môn nhiều, nếu người không biết sẽ cho rằng Phù Vân Tử là sư phụ, mà Lao Sơn chưởng môn là đệ tử. Nhưng hoàn toàn tương phản, Phù Vân Tử là đệ tử thân truyền thứ ba của Lao Sơn chưởng môn.

- Thiên ma kia đáng sợ như vậy sao? Tuy rằng nhìn qua cực kỳ quý bí, nhưng cũng không phải không thể giết. Nếu không phải sư phụ nhiều lần dặn dò, gặp Thiên ma phải tận lực tránh đi thì đệ tử nhất định phải thử so thủ đoạn với Thiên ma kia.

Phù Vân Tử nói.

Lao Sơn chưởng môn lắc lắc đầu, đi tới đi lui, không biết là không đồng ý với lời Phù Vân Tử nói, hay không ủng hộ tâm tính của Phù Vân Tử. Ông ta nói:

- Thiên ma tại thành Thiên Ma sáng sinh chiều tử, cũng không có bao nhiêu thần thông. Nhưng khi chúng xuất hiện ở nhân gian thì sẽ biến thành vô cùng cường đại. Bọn chúng lấy dục vọng làm thức ăn, dù là người tu hành cũng không cách nào tiêu trừ dục vọng của bản thân, huống chi là nhân gian. Chỉ cần thế gian còn dục vọng, Thiên ma sẽ không tiêu biến.

- Vậy nếu có Thiên ma đi tới thế gian, chẳng phải là không người có thể địch? Chúng sẽ phát triển đến dạng gì?

Phù Vân Tử nói.

Lao Sơn chương môn nói:

- Tuy rằng chúng có thể thôn phệ dục vọng để phát triển, nhưng cũng không phải có thể phát triển vô hạn. Sinh linh thế gian, dù là ma vật cũng chịu quy tắc hữu hạn của trời đất. Chỉ là hiện giờ quy tắc trời đất đang ở thời điểm thành hình, mấy vị đại đế đều muốn trở thành người sáng lập trật tự quy tắc vào lúc này, chí ít cũng phải nắm giữ một bộ phận. Mà Chu Thiên Tinh Đấu thì là cách tốt nhất để nắm giữ.

Điều Lao Sơn chương môn nói đã không phải Phù Vân Tử có khả năng chạm đến. Phù Vân Tử nghe đến say sưa, Lao Sơn chương môn đột nhiên có cảm ứng trong lòng, lập tức gieo một quẻ trên bàn, sau đó sắc mặt đại biến.

- Đi, theo ta đi gặp đại đế.

Lao Sơn chương môn vung tay lên, hai người liền biến mất, xuất hiện đã ở trên không Lao Sơn, dưới chân đạp mây trắng, lên thẳng trời cao.

Tới trước phủ Thần Tiêu Ngọc Thanh, có người đi vào thông báo cho Trường Sinh đại đế. Chỉ một hồi sau, liền có thiên binh dẫn bọn họ đi vào. Trường Sinh đại đế ngồi ở trên vương tọa. Phù Vân Tử chưa từng gặp Trường Sinh đại đế, chỉ cảm giác Trường Sinh đại đế lẳng lặng ngồi ở chỗ kia lại sừng sững như núi cao, có ngẩng đầu ngược nhìn cũng mới thấy được đến sườn núi.

Phù Vân Tử theo sự phụ Lao Sơn chương môn bái lạy đại đế, liền nghe đại đế nói:

- Thanh Hư, có chuyện gì?

Thanh Hư chính là đạo hiệu của Lao Sơn chưởng môn. Lao Sơn chưởng môn Thanh Hư đạo trưởng vội vàng để Phù Vân Tử nói lại một lần chuyện ở thành Phong Nguyệt, sau đó ông ta nói thêm:

- Đệ tử có cảm ứng, bèn trắc toán ra việc ở thành Phong Nguyệt tựa hồ có liên lụy cực lớn với đạo môn ta.

Trắc toán nhất định phải từ cảm ứng trong lòng mới tính ra được, bằng không sẽ là trống trơn mở mịt, nếu cưỡng ép nhìn việc tương lai, nhất định chỉ có thể thấy hư ảo.

Nam Cực Trường Sinh đại đế nghe Thanh Hư nói xong, cũng lập tức thôi diễn trắc toán. Thuật trắc toán của Trường Sinh đại đế hiển nhiên cao minh hơn Thanh Hư đạo nhân nhiều, nhưng Trường Sinh đại đế cũng không thể thấy rõ thế cục thành Phong Nguyệt, chỉ cảm giác nơi đó có một đám khí đen bao phủ, khuếch tán ra toàn bộ thế gian. Đột nhiên, có một bóng trắng lóe lên trong khí đen. Trường Sinh đại đế thấy rõ rồi, đó là Diệp Thanh Tuyết. Trường Sinh đại đế không khỏi rung mình. Diệp Thanh Tuyết chỉ tính là hậu bối, nhưng hậu bối này đã cho Trường Sinh đại đế cảm giác uy hiếp cực lớn, hơn nữa nàng còn giết cả Tử Vi đại đế. Sau khi Trường Sinh đại đế biết rõ việc này thì trong lòng cực kỳ khiếp sợ.

Cái đại đế khác đương nhiên biết việc Diệp Thanh Tuyết cưỡng ép phong thần. Thế nhưng bọn họ cũng không động. Sau cùng có Tử Vi đại đế nhịn không được, như vậy, những vị khác càng sẽ không động. Trong lòng bọn họ, Tử Vi đại đế cùng Diệp Thanh Tuyết và Trần Cảnh sẽ không thể phân thắng bại trong thời gian ngắn, vừa lúc để họ nắm chặt thời gian tu luyện tốt Chu Thiên Tinh Đấu trận đồ, đồng thời hoàn thiện đạo ý tự thân, cũng chậm rãi thôi diễn quy tắc và trật tự của trời đất. Có điều bọn họ không thể ngờ rằng Diệp Thanh Tuyết lại sớm che giấu thiên cơ, đánh lên Tử Vi đại đế trong cung Tử Vi.

Sau đó, dù muốn làm gì nữa thì cũng bất lực rồi. Bọn họ không lạ khi Diệp Thanh Tuyết có thần thông như vậy, nhưng Trần Cảnh lại có thực lực gần như không thua bọn họ, khiến bọn họ cực kỳ cố kỵ. Diệp Thanh Tuyết có Trần Cảnh có thể nói là như hổ thêm cánh.

"Nàng ta một lòng cầu đạo, xem ra, cuối cùng nàng ta nhất định sẽ nhân cơ hội xuất thủ. Cũng tốt, nếu thiên cơ đã loạn, vậy liền bắt đầu như vậy đi." Nam Cực Trường Sinh đại đế nghĩ. Từ lúc lục đế phân Thiên đình, mỗi vị trong đó đều biết rõ sớm muộn gì cũng sẽ có một trận chiến. Chỉ là họ đều đợi có nắm chắc thật lớn mới bắt đầu. Nhưng việc họ không tính được xảy ra, Diệp Thanh Tuyết không chỉ giết Tử Vi đại đế, còn bức Câu Trần đại đế rời đi.

- Người lĩnh phù chiếu của ta qua núi Côn Lôn, gọi Vô Vưu đi cùng người. Lúc này thành Phong Nguyệt đã khó nhìn thấu, các người làm gì cũng phải cẩn thận.

Nam Cực Trường Sinh đại đế nói.

- Đệ tử tuân mệnh.

Lao Sơn chương môn Thanh Hư đáp, lĩnh phù chiếu rời Thiên cung.

Từ điện Thừa Thiên Hiệu Pháp có một luồng sáng hạ xuống nhân gian. Thành Hoàng thành Phong Nguyệt thuộc về điện Thừa Thiên Hiệu Pháp, trong thành Phong Nguyệt phát sinh chuyện như vậy làm sao lại không biết chứ.

Nhưng mà, lúc này Diệp Thanh Tuyết ngồi trên cung Tử Vi cũng mở mắt ra.

Nàng nhìn Trần Cảnh nói:

- Là người nhiễu loạn thiên cơ.

- Không riêng gì đệ.

Trần Cảnh nói.

- Người muốn làm gì?

Diệp Thanh Tuyết nói.

- Suốt mấy năm qua, đệ ngồi trong miếu thờ hư vô kia, ngoại trừ tu hành thì luôn suy nghĩ một chuyện.

Trần Cảnh nói.

- Chuyện gì?

Diệp Thanh Tuyết hỏi.

- Trời đất này, cuối cùng là phải từ không có trật tự thành có trật tự. Có những linh hồn trước khi tan biến khóc thét , còn những linh hồn chưa tán lại bị thảm nhiều tâm. Đệ hy vọng tất cả chuyện này có thể nhanh chóng chấm dứt, để trời đất quay về trật tự.

Trần Cảnh đứng ở giữa cung Tử Vi, chậm rãi nói.

Giờ khắc này, tâm tình gần như đã đồng quy với đại đạo của Diệp Thanh Tuyết cũng khẽ nổi lên gợn sóng.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 79: Tín Ngưỡng (Một)

oOo

Cho tới nay, Trần Cảnh luôn như một con cá theo sóng nước mà bơi đi, làm mọi chuyện cũng là để không bị nước lũ cuốn đi không thể hít thở được mà thôi. Hóa ra không phải trong lòng hăn không suy nghĩ, mà chẳng qua chỉ là không biểu hiện ra ngoài.

Che giấu thiên cơ không tính là khó, so với suy diễn trắc toán thì vẫn đơn giản hơn nhiều. Việc có liên lụy tới càng nhiều người thì lại càng khó suy tính ra. Hơn nữa, nếu những người kia đều có pháp lực cao cường mà nói thì kết quả trắc toán lại càng thêm tối nghĩa khó lường.

Mười năm trước, hăn thiếu chút nữa đã mất mạng trên Linh Tiêu bảo điện, sau đó bèn phát ra chí nguyện to lớn, nạp tín khắp trời đất. Không biết từ lúc nào, trong lòng hăn đột nhiên suy nghĩ, cảm thấy những linh hồn của chúng sinh đã chết mà không bị tiêu tán đi nên có một nơi quy túc. Nơi quy túc đó có thể là luân hồi, hoặc dù là thế nào đi nữa thì cũng không nên trở thành oán linh hung quỷ lưu lạc trong trời đất, càng không nên bị những kẻ tà đạo câu tế đi làm pháp bảo.

Chỉ có luân hồi mới giúp được hàng tỉ linh hồn chúng sinh linh quy túc được mà thôi. Gần đây, thỉnh thoảng Trần Cảnh lại để tâm thần phiêu diêu nơi hư vô, có cảm ứng được luân hồi tồn tại. Từ luân hồi này, hăn còn cảm nhận được sáu loại khí tức nữa. Hăn biết lục đạo luân hồi không phải là truyền thuyết hư ảo nữa mà thật sự tồn tại, giữa lục đạo đó có thể luân hồi lẫn nhau.

- Đề nghị đến trật tự phép tắc thế nào?

Đột nhiên Diệp Thanh Tuyết hỏi.

Trần Cảnh đáp:

- Tiên thần có nơi về, vong hồn chúng sinh có chỗ đi, lục đạo luân hồi mới có trật tự được.

Trước kia hắn không cảm nhận được gì, thế nhưng từ lúc phát hạ chí nguyện to lớn đến nay, đột nhiên hắn lại có mối liên hệ chặt chẽ với trời đất này. Hắn có thể cảm nhận được nỗi sợ hãi pha lẫn trong tín ngưỡng của nhân gian với thần tiên từ trong trời đất hư vô. Càng ngày, trong lòng Trần Cảnh càng cảm thấy phần cảm nhận kia như một tấm lưới lớn quấn chặt lấy hắn, gắt gao mà nặng trĩu.

Trong trời đất này, không có người hoặc yêu, hoặc bất kỳ sinh linh nào hiểu được ý chí của trời đất. Có đôi khi, chúng sinh cùng có một loại tâm tình phát nguyện sẽ hình thành nên ý chí của trời đất.

Diệp Thanh Tuyết không nói thêm gì nữa, chỉ nhắm mắt lại. Mục đích của nàng là tập hợp sáu điện, diễn hóa lại Chu Thiên Tinh Đấu trận, lúc đó có lẽ lục đạo luân hồi cũng sắp sửa định hình lần nữa. Cho nên chuyện của nàng và việc làm của Trần Cảnh không có xung đột gì nhau.

Thành Bá Lăng nơi địa giới Bá Lăng đã tiêu thất vào hư không, trên vùng đất đó như chưa từng có tòa thành tên là Bá Lăng. Chỉ có những bậc già cả còn biết chuyện thành Bá Lăng trước kia đã từng thế nào qua lời kể của tiền bối, người đời sau chỉ biết đó là một tòa ma thành. Bá Lăng đã trở thành truyền thuyết. Thành Bá Lăng đã biến mất từ hơn mười năm trước, kể từ đó đã không ai nhìn thấy tòa thành nữa. Dù cho trước đó, phàm nhân cũng đã không nhìn thấy nó rồi.

Thành Thiên Ma biến mất ngoài chín tầng trời hiển hóa ra lại không người phàm tục nào nhìn thấy, chỉ có những người đại thần thông mới cảm ứng được. Trên đầu tường, Cổ Minh Vi vẫn đứng đó. Hiện tại nàng ta có ký ức của Cổ Minh Vi nhưng đã là những ký ức vỡ nát. Với nàng ta lúc này, đó như thể là kiếp trước của mình, không còn ảnh hưởng gì với nàng của hiện tại nữa.

Nàng ta vuốt tóc, mái tóc đen láy như căn nuốt tất cả ánh sáng trên thế giới này. Phần cuối của lọn tóc là một sợi tơ lụa bảy màu. Tay nàng ta nhẹ nhàng ve vuốt sợi tơ lụa, nhìn qua như thể một thiếu nữ đang ngóng trông người thương của mình.

Phía sau nàng, đột nhiên có một luồng khí đen chui ra, hóa thành hình người. Với Thiên ma mà nói, sinh mệnh chỉ có thể kéo dài một ngày, sáng sinh chiều tử mà thôi. Có điều, vẫn có những trường hợp đột phá quy tắc cực hạn, mà kẻ này là một trường hợp như vậy.

- Người đến cõi âm một chuyến cho ta.

Cổ Minh Vi nói.

- Thủ hạ đến cõi âm làm gì?

Thiên ma kia hỏi.

- Không cần làm gì, ta cần dùng mắt người nhìn qua cõi âm một chút là được.

Cổ Minh Vi đáp.

- Vâng.

Thiên ma quay người, dung nhập vào hư vô, biến mất không còn tung tích.

Cổ Minh Vi vẫn đứng trên chín tầng trời nhìn xuống nhân gian. Bên dưới chính là thành Phong Nguyệt. Hai mắt nàng ta chớp lóe đầy vẻ ma tính.

Thành Phong Nguyệt thoáng chốc đã nổi danh khắp giới tu hành, có điều với nhân gian thì nơi đây vẫn chỉ là một tòa thành rất bình thường. Nếu nói đặc biệt, thì là chuyện trong thành có nhà họ Triệu tiếng tăm lừng lẫy, chỉ trong một ngày mọi người đều đã bị chết sạch trong tử đường gia tộc.

Có người nói do đạo sĩ niệm chú sai phép, đã giết chết cả Triệu gia. Lại có người nói Triệu gia đắc tội với ma quỷ, thậm chí còn có người thầm cho rằng do Thành Hoàng mà ra.

Lúc Mộc Chân và Khổ Hải đi tới thành Phong Nguyệt, bọn họ đã nhìn thấy phía trên không trung thành có một tầng mây đen đang đè nặng mà phàm nhân không nhìn thấy được. Hai người là tăng nhân trong Đại Hùng bảo điện ở Linh Sơn, tất nhiên sẽ không sợ hãi. Nếu bọn họ từng gặp qua thành Bá Lăng, sẽ phát hiện tình hình thành Bá Lăng năm đó khi Trần Cảnh đi tới cũng tương tự thế này.

Hai người nhanh chóng tìm được Triệu Phụ. Nhìn thấy nó, hai người mới biết Thông Tuệ Nham đã sớm tan biến, trên người nó cũng không có lấy một chút tín ngưỡng nào với Linh Sơn cả. Chỉ cần có người thành kính Linh Sơn, người khác đều có thể cảm thụ được loại khí tức khác thường trên thân họ, mà Triệu Phụ hiện tại lại là một người bình thường không có chút tín ngưỡng với Linh Sơn nào cả. Thế nhưng nếu nó đã không có tín ngưỡng nào, làm sao có Thông Tuệ Nham có thể phụ thể trên người, đi qua hơn ba mươi dặm trở về chùa Vô Biên được chứ?

Hai người nhìn nhau, đều biết quả nhiên Thế Tôn không tính sai. Thành Phong Nguyệt này rõ ràng đã bị người có đại thần thông nhúng tay, làm rối loạn thiên cơ.

Người động tay chân lên Triệu Phụ không thể là Ma chủ được. Có nói thế nào đi nữa, thì pháp lực trên người Ma chủ đã nháy mắt khiến Thông Tuệ Nham phải chết rồi. Cho nên đó phải là một người khác. Người xen tay vào có thể khiến thiên nhân của Thế Tôn Linh Sơn không nhìn ra được bất kì dấu vết, rõ ràng phải có thần thông không dưới Thế Tôn. Thiên hạ hôm nay, thủ đoạn thần thông như vậy cũng chỉ có lục đế ở Thiên đình mà thôi.

Trong đó, có thể trừ bỏ được quán chủ Âm Dương quan đã rời cung Câu Trần. Nếu ông ta đã rời đi, lại bế quan trong Âm Dương quan, nhất định sẽ không hỏi chuyện thế sự, cũng tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào chuyện của trời đất nữa.

Tử Vi Đại đế thì đã chết, như vậy cũng chỉ còn vị nương nương trong điện Thừa Thiên Hiệu Pháp, cùng với Nam Cực Trường Sinh đại đế và Diệp Thanh Tuyết mà thôi. Trong lòng Mộc Chân tự nhiên còn thêm một tên Trần Cảnh vào nữa. Về phần những người đại thần thông đang ẩn tu, tuy thần thông họ có thể đạt đến cấp độ này nhưng nếu bọn họ đã định không xuất thế thì sẽ không có bao nhiêu khả năng ra tay cả.

- Sư huynh...

Khổ Hải kêu một tiếng. Mộc Chân đã rõ lời Khổ Hải định nói là gì rồi. Rất hiếm người biết kỳ thật Mộc Chân đã tu thành Tâm Thông, vừa nhìn vào mắt Khổ Hải, y đã biết hẳn định nói sẽ lưu lại đây trừ ma.

- Nơi đây nguy hiểm, đệ trở về Linh Sơn đi. Miêu tả lại toàn bộ chuyện trong thành Phong Nguyệt này cho Thế Tôn biết.

Mộc Chân nói.

- Sư huynh, đệ có thể truyền âm về.

Khổ Hải nói.

- Đệ nên trở về, Thế Tôn có thể thông qua đệ mà nhìn thấy được nhiều thứ hơn.

Khổ Hải còn muốn nói tiếp, nhưng nghe Mộc Chân nói vậy bèn nhịn xuống. Dù sao thời gian hẩn tu hành còn chưa lâu bằng Mộc Chân, chưa từng trải qua nhiều thời khắc sinh tử như Mộc Chân.

- Vâng, sư huynh.

Khổ Hải đáp.

Mộc Chân bước nhanh vào trong thành, thẳng hướng tới một tòa miếu Thành Hoàng bên trong. Lần này y muốn gặp qua Thành Hoàng. Còn Khổ Hải thì thẳng hướng ra ngoài thành.

Khổ Hải ngẩng đầu nhìn sắc trời, nhìn thấy bên trên là một tầng khí đen che phủ cả bầu trời khiến hẩn giật mình kinh hãi. Nghĩ đến Thông Tuệ Nham cứ như vậy chết đi trong thành này, hẩn lại phẫn nộ, chỉ là không được lưu lại đây trừ ma khiến hẩn có chút tiếc nuối. Hẩn hi vọng Mộc Chân có thể trừ tận gốc ma vật.

Cửa thành không ngừng có người ra vào, ồn ào tấp nập, tiếng rao hàng vắng vắng trong hư không kéo Khổ Hải trở lại thực tại.

Ngoài cửa thành có một người đàn ông say mèm, người ngợm đầy bùn đất, vừa đi vừa nghiêng trái lệch phải. Đám người bên cạnh gã nhao nhao bịt mũi dạt ra.

Tất nhiên Khổ Hải không tránh qua, vẫn bước chân đi ra cửa. Ngay lúc hẩn chuẩn bị bước ra ngoài cửa thành, kẻ say kia đột nhiên bước chệch nhịp, té nhào về phía Khổ Hải. Hẩn không tránh né, lại đưa tay đỡ. Vừa đưa tay ra, đã cảm thấy người gã say này lạnh như băng, lại gầy như que củi.

- Thí chủ, cẩn thận...

Khố Hải nói.

Gã say kia ngẩng đầu lên.

Đột nhiên Khố Hải khựng người tại chỗ, trông mắt gã say kia lóe lên hai luồng sáng đen thui chui vào hốc mắt hắc. Cứ vậy, người Khố Hải cứng ngắc đứng đó, gã say chậm rãi ngã xuống. Một lát sau, Khố Hải cũng ngửa mặt lên trời đổ nhào xuống.

Đám người gần đó kinh hoàng, nhanh chóng tản ra, nhất thời không ai tới gần.

Một bóng người chợt nhoáng lên bên cạnh Khố Hải, hiện rõ là Mộc Chân. Y chỉ liếc mắt đã biết sinh cơ của Khố Hải đoạn tuyệt rồi. Y ngồi xuống, vươn tay vừa chạm vào người hắc, da thịt Khố Hải như cát bụi tán loạn đi mất.

Người ngoài nhìn vào, chỉ thấy như Khố Hải đã bị Mộc Chân dùng phép thuật gì đó biến thành như vậy.

"Yêu tăng, yêu tăng..."

Đám người vây xem nháo nhào lùi cả ra sau.

Mộc Chân cũng không quan tâm chuyện bị người trong thành hiểu lầm. Y đưa tay chạm vào bộ xương khô của Khố Hải, nhắm mắt tụng niệm một loại kinh văn không rõ tên. Người người gần xa nghe thấy kinh văn này, lập tức tâm tình an tĩnh lại.

Đó là Vãng Sinh kinh. Tuy toàn bộ thân thể, linh lực và linh hồn của Khố Hải đều bị ma vật cắn nuốt nhưng Mộc Chân vẫn tụng niệm Vãng Sinh kinh. Sau khi đọc xong, y chuyển bước rời đi, chỉ bước vài bước đã biến mất trước mắt mọi người. Dù là nơi đông người đến mấy, thì cả người y cũng như chợt lóe lên mà thôi.

Mộc Chân đi tới miếu Thành Hoàng trong thành Phong Nguyệt.

Thành Hoàng thành Phong Nguyệt hiển hiện ra chân thân là một bà lão già, nhìn qua chừng hơn tám mươi tuổi. Có điều nếu có người bảo bà ta một trăm tuổi cũng không ai hoài nghi, vì nhìn gương mặt bà đầy già nua, như thể thế gian này không ai già hơn bà ta được cả.

Mộc Chân không nói gì, Thành Hoàng thành Phong Nguyệt đã mở miệng:

- Không phải lão thái bà không muốn cứu hãn, mà là không cứu kịp.

Mộc Chân khẽ gật đầu đáp:

- Ta biết, ma vật kia ẩn nấp trong thân người, rất khó phòng bị, cũng khó tìm ra được. Không biết Thành Hoàng có thể lần ra nó được?

Thành Hoàng lắc đầu, nói ra:

- Nếu lão thái bà tìm được nó, đã sớm diệt mất, sao lại để nó tiêu dao lâu như vậy được.

Tuy rằng nhìn qua bà lão cực kỳ già nua, như thể gió xuân khẽ thổi cũng lay đổ được, thế những giọng điệu lại kịch liệt mạnh mẽ.

Mộc Chân nói:

- Ta nhận mệnh Thế Tôn tới nơi đây trừ ma, không những không trừ ma được mà một sư đệ còn bị hại chết. Thật sự không còn mặt mũi nào trở về Linh Sơn. Cho nên ta muốn thỉnh Thành Hoàng giúp ta một tay, diệt trừ ma vật này.

- Có thể trừ đi ma vật là may mắn của thành Phong Nguyệt ta. Cần lão thái bà ta làm gì, ngài cứ nói.

Thành Hoàng thành Phong Nguyệt nói.

- Chỉ cần Thành Hoàng cho phép ta tụng kinh ba ngày trong thành.

Mộc Chân nói tiếp.

Thành Hoàng thành Phong Nguyệt đáp:

- Được, chẳng qua không rõ ngài muốn tụng kinh gì?

Đồng ý rồi, bà ta cũng muốn biết Mộc Chân định tụng kinh gì. Mộc Chân không giấu diếm, đáp:

- Chú Đại Từ Đại Bi.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 80: Tín Ngưỡng (Hai)

oOo

Mộc Chân đi ra khỏi miếu Thành Hoàng, bước chân vừa ra đã vang lên tiếng tụng niệm chú Đại Từ Đại Bi. Đây không phải là sở học của Linh Sơn mà đột nhiên trong một ngày ngồi đả tọa, y tự biết ra, như thể đó là thứ ẩn trong lòng y từ lâu rồi, hoặc như nghe được từ trong trời đất hư vô.

Những nơi y đi qua, dưới đất hiện rõ từng dấu chân màu vàng sẫm, trong dấu chân còn có từng chữ tiếng Phạn phức tạp. Phạm nhân không nhìn thấy dấu chân đó nhưng trong mắt người tu hành thì dù trong thành có vô vàn dấu chân của người người đi lại, vẫn không cách nào che phủ đi dấu chân vàng sẫm kia.

Dấu chân bắt đầu từ trung tâm thành, sau đó vòng quanh một vòng miếu Thành Hoàng thành Phong Nguyệt, bao quanh tòa miếu lại. Rồi vòng tròn dấu chân kia được mở rộng ra, từng vòng rồi từng vòng. Từ trên không trung nhìn xuống, có thể thấy từng vòng tròn dấu chân màu vàng sẫm do Mộc Chân vẽ ra đang lan dần khắp tòa thành.

Ngay lúc Mộc Chân bước ra một vòng dấu chân đầu tiên, Thành Hoàng thành Phong Nguyệt đã cảm thấy thân thể mình như bị trói chặt lại. Tuy rằng Mộc Chân đã xin phép bà ta được xưng chú giảng đạo ba ngày nhưng bà ta vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu, thậm chí có chút lửa giận. Nếu không phải nương nương đã dặn trước rằng lần này tuyệt đối không nhúng tay vào dù trong thành Phong Nguyệt phát sinh bất cứ chuyện gì, bà ta sẽ

không cho phép Mộc Chân hành động như vậy. Dù cho danh tiếng Mộc Chân có lớn đến bao nhiêu thì bà ta cũng không nhường bước.

Ngày Triệu gia gặp chuyện, Triệu Phụ đã đi thẳng ra phía thành Tây vì cho rằng Triệu Dũng cũng sẽ qua nơi mộ phần ngoài thành Tây này. Nào ngờ chưa ra khỏi thành thì nó đã bị Thông Tuệ Nham phụ thân, đi thẳng tới chùa Vô Biên cách thành Nam ba mươi dặm, rồi thì nó hôn mê mất hơn một ngày. Đến khi tỉnh lại, nó không rõ chuyện gì xảy ra, chỉ vội đập đầu lạy mấy lạy trước một pho tượng đất không rõ nam hay nữ rồi rời khỏi chùa. Nó chưa từng đi xa, chưa bao giờ đặt chân đến nơi nào cách nhà quá ba dặm, hiện giờ lại đột ngột ở chùa Vô Biên này nên nó hoàn toàn không biết thành Phong Nguyệt nằm ở phương hướng nào. Cũng may gần chùa có một con đường cái, nó chạy được một đoạn thì gặp vài người. Sau khi hỏi đường mới biết phương hướng về thành Phong Nguyệt, cũng biết đường đi rất đơn giản, chỉ cần chạy theo con đường này là về tới.

Lúc Mộc Chân gặp nó là lúc nó vừa mới trở về thành. Lúc này, nó mới biết tất cả người của Triệu gia đều đã chết cả, dù cho tâm nó luôn cảm thấy như không thuộc về nơi đó thì lúc này cũng chợt cảm giác lạnh lẽo. Không ai dám bước qua cửa nhà họ Triệu, cũng không người nhặt xác bọn họ vì sợ rước phải tai kiếp. Triệu Phụ đi vào, lại đi ra ngoài, tay cầm một xấp tiền cầu người giúp nó chôn cất người nhà. Có điều cũng không ai chịu nhận cả. Cuối cùng nó đành đào một cái hố ngay từ đường, chôn tất cả mọi người vào đó.

Khi nó nghe thấy có người nói cả nhà họ Triệu chỉ còn sót lại mầm họa Triệu Dũng và một đứa trẻ vô dụng, lập tức hiểu rằng Triệu Dũng không chết. Còn đứa trẻ vô dụng trong lời của láng giềng hiển nhiên là nói nó rồi.

Triệu Phụ không để tâm đến chuyện người khác gọi nó là đứa trẻ vô dụng. Dù sao nó nghe đã nhiều năm rồi, có nghe thêm mười mấy năm nữa cũng sẽ không đui què sút mẻ gì. Nó chỉ nghĩ thầm rằng, lẽ nào thần linh đã đáp lại lời thỉnh cầu của mình. Lập tức nó bèn thầm nói lời cảm tạ, trong

lòng nó vốn trống rỗng không có tín ngưỡng, chợt có một giọng nói, rồi có một bóng dáng rất mờ ảo xuất hiện. Đó chính là Trần Cảnh. Mà lời cầu khẩn Trần Cảnh nghe được nơi cung Tử Vi trên chín tầng trời kia cũng chính là của nó.

Lúc trước, nó từ trong trời đất mờ mịt xa xăm mà chạm đến ý nguyện to lớn của Trần Cảnh, cũng chộp được cơ duyên vào tay mình. Hiện tại, nó càng thêm thành kính. Nó cho rằng thần linh kia đã nghe được lời khẩn cầu của mình, bảo hộ Triệu Dũng, cũng bảo vệ cho chính nó. Rồi nó cũng hơi hối tiếc vì đã không cầu khẩn cho những người nhà Triệu gia khác. Nó lại yên lặng cảm ứng, rồi không rõ nên khẩn cầu chuyện gì.

Lúc Phù Vân Tử và chương môn núi Lao Sơn là Thanh Hư cùng Vô Vưu đi tới thành Phong Nguyệt, chỉ thấy trong thành lấp lánh ánh vàng kim. Trong mắt họ là ánh vàng xen lẫn với bóng tối, từng vòng từng vòng. Phù Vân Tử đã rời đi sớm một bước, lại phải mất cả ngày sau mới trở lại đây.

Bọn họ không đi vào thành, nhưng cũng không rời đi.

Cả một đoạn đường này, Vô Vưu không nói chuyện ngoại trừ một tiếng “được” lúc ở núi Côn Lôn.

- Thiên ma tuyệt đối không dễ bị tiêu diệt như vậy, hơn nữa đây là lần đầu tiên thành Thiên Ma xuất hiện tại nhân thế, Ma chủ tuyệt đối không ngồi không mà nhìn.

Thanh Hư nói. Ông ta nói cho Phù Vân Tử nghe, cũng là nói cho Vô Vưu nghe.

- Chúng ta ở đây chờ Thiên ma xuất hiện sao?

Phù Vân Tử hỏi.

- Đại đế nói ngài nhìn thấy nguy cơ của Đạo môn chúng ta trong thành này. Mọi chuyện mới vừa bắt đầu, chắc chắn đại đế còn nhìn thấy được vài thứ nữa.

Thanh Hư chậm rãi nói. Lời vừa xong thì ánh sáng vàng trong thành Phong Nguyệt cũng sáng thêm vài phần, như áp đảo cả bóng tối kia đi.

- Sư phụ, Phật môn Linh Sơn tu hành có khác gì với Đạo môn chúng ta không?

Đột nhiên Phù Vân Tử hỏi.

Thanh Hư hiểu rõ đệ tử mình, biết ông ta bị khí thể hiển hiện của Mộc Chân trong thành Phong Nguyệt áp đảo, cho nên mới có lời hỏi như vậy. Nên y chỉ trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Pháp môn Đạo môn chúng ta tu hành có thể khiến rất nhiều người khai mở thông tới diệu chúng huyền môn(*), đó là một loại phương pháp khai mở. Còn Phật môn Linh Sơn kia đã sớm mở sẵn cho mọi người một cánh cửa dẫn thẳng tới cõi cực lạc. Chẳng qua, đó chỉ là một cánh cửa, ai ai cũng có thể đi qua đó được.

(* Lấy ý tứ từ Đạo kinh, Đạo là cửa thiêng sinh xuất ra mọi điều huyền vi ảo diệu - chém theo ý hiểu_hoangtruc)

Thanh Hư nói cực kỳ rõ ràng minh bạch. Dù sao thì y cũng là một nhân vật có thể khai tông lập phái, tuy không nổi danh khắp trời đất như Vô Vưu, cũng không kinh tài tuyệt diệu như Diệp Thanh Tuyết hay Trần Cảnh, nhưng y cũng có ưu điểm riêng. Đó chính là y dễ dàng giảng giải những chỗ khó hiểu cho đệ tử mình, lại vô cùng hiểu biết về ngọn nguồn mỗi pháp môn tu hành của các môn các phái.

Phù Vân Tử chợt cảm khái, cuối cùng cũng thấy Đạo môn cao minh hơn Phật môn Linh Sơn nhiều. Ông ta nghĩ vậy cũng không có gì lạ. Đạo môn

coi trọng ở chữ Ngô, nếu không Ngô thì cả đời coi như không nhập được bất cứ kỳ môn nào, chưa kể với pháp môn tu hành khác nhau thì người tu hành sẽ đạt kết quả khác nhau, thể hiện rõ đặc tính đại đạo vĩnh hằng thiên hình vạn trạng. Mà ông ta xem ra Phật môn Linh Sơn tu hành pháp môn như thể đã có một nhóm mở đường xong xuôi, dựng nên một cánh cổng đi thông tới cõi niết bàn cực lạc Linh Sơn. Còn bên này thì đám người chỉ cầm lấy chìa khóa mà người trong Linh Sơn cấp cho đi thông thẳng tới thế giới cực lạc Linh Sơn được rồi.

Lúc này Mộc Chân đang định mở một cánh cửa từ thành Phong Nguyệt này thông thẳng tới thế giới cực lạc Linh Sơn. Tất nhiên cửa này không phải cửa thật, y cũng không định tiếp dẫn những người này tới Linh Sơn. Linh Sơn kia chỉ có trong tín ngưỡng của bọn họ, trong lòng có Linh Sơn, tức thì sẽ cảm nhận được bản thân đang ở trong Linh Sơn.

Tâm an thì nơi đó chính là Linh Sơn. Đó cũng là câu nói mà người từ Linh Sơn xuống núi truyền đạo hay nói tới.

Mộc Chân muốn tụng giảng kinh đạo trong thành Phong Nguyệt ba ngày là định không để Thiên ma có chỗ ẩn thân. Cũng trong ngày thứ ba này, ánh sáng vàng chói lọi như hoàn toàn căn nuốt toàn bộ bóng tối trong tòa thành, có điều ở ngay vùng sáng chói nhất, thỉnh thoảng xuất hiện một điểm tối đen.

Điểm tối đen này xuất hiện, có giọng nói truyền ra.

- Dù có hào quang chói mắt thế nào, bên trong vẫn có bóng tối. Trong Phật pháp cũng vậy, không có ngoại lệ.

Âm thanh này vang lên, điểm tối giữa vùng ánh sáng càng lúc càng mở rộng. Trong ánh Phật quang cũng xuất hiện nên một bóng người, đó là Triệu Dũng vốn đã bị mất tích. Bây giờ gã căn bản đã không có thân thể nữa, chỉ là một đám ma khí. Hiển nhiên, hiện tại nói gã là Triệu Dũng đã không thích hợp, nên gọi là Thiên ma mới đúng.

- Đã ở trong Linh Sơn rồi thì sẽ không có chuyện như người vừa nói.

Mộc Chân nói.

- Mà nơi đây chính là tòa thành tín ngưỡng Linh Sơn, hết thảy những khó khăn của nhân gian cả đời này sẽ không còn tồn tại, tất cả dục vọng mà yêu nghiệt như người ưa thích sẽ biến mất.

- Nếu quả thật làm được như những lời người nói, thì ta đã không còn tồn tại rồi. Ta tồn tại trong lòng người. Trong lòng người không có ta thì ta sẽ không tồn tại. Ha ha ha ...

Dứt lời, Thiên ma tản cả về phía Mộc Chân.

Trên không trung thành Phong Nguyệt, thân thể Mộc Chân như làm bằng vàng ròng, tầng bào màu xám lúc này như có một lớp vàng phủ lên. Khoảnh khắc này vô cùng thần thánh. Còn khắp người Thiên ma kia bốc lên một ngọn lửa vàng, gương mặt nó lúc này đầy đáng vẻ thánh khiết như bị lây nhiễm Phật tính.

Nó đè ép xuống Mộc Chân, thông thả mà nặng nề đè ép xuống.

Chiến đấu trầm mặc không chút tiếng động. Phía xa là Phù Vân Tử, Thanh Hư và Vô Vưu đang quan sát. Phù Vân Tử vô cùng khẩn trương, ông ta cảm nhận được Mộc Chân cường đại, không khỏi thầm so sánh với đệ tử hộ pháp Côn Lôn nổi danh là Vô Vưu, nghĩ rằng: “Mật pháp Cửu Chuyển huyền công hộ pháp của Đạo môn tất không thua kém Mộc Chân.” Đồng thời ông ta cũng cảm nhận được, Thiên ma kia quả vô cùng cường đại, cũng may lúc đó ông ta quyết đoán rời đi.

Đột nhiên con mắt trên trán Mộc Chân mở ra, một luồng sáng đỏ bao phủ lấy Thiên ma.

Thế nhưng, Thiên ma như thể đang chờ đến lúc này. Nó nhanh chóng chui thẳng vào trong con mắt thần của Mộc Chân.

Trong mắt Mộc Chân, như có hàng ngàn hàng vạn người điên cuồng hung hãn nhào vào mình.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 81: Trường Sinh Đại Đế

oOo

Mộc Chân nhìn mọi người đang lao về phía mình với khuôn mặt cực kì dữ tợn.

Y niệm từng đoạn kinh văn. Âm thanh phát ra độ hóa bọn họ, khiến họ hóa thành khói rồi tiêu tán.

- Muốn độ người nên độ mình trước. Tuy người có đại thần thông, nhưng chính bản thân mình lại không thanh tịnh thì mãi mãi không thể tiêu diệt ta.

Đột nhiên Thiên ma nói.

Thiên ma hóa thành mây đen chụp xuống người Mộc Chân. Ở phía xa, Phù Vân Tử hoảng sợ, nói:

- Thật cường đại.

Trong suy nghĩ của ông ta, cả Thiên ma và Mộc Chân đều cực kì mạnh mẽ, đã không cùng một tầng thứ với ông ta rồi.

Thanh Hư không trả lời, Vô Vu tự nhiên cũng im lặng. Lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy sự quý bí của Thiên ma. Đây là lần đầu tiên Thiên ma trong thành Thiên Ma xuất hiện tại nhân gian, cũng lần đầu tiên chính diện đấu pháp với một người tu hành có đại thần thông. Vì thế nên trận chiến này thu hút được rất nhiều người trong thiên hạ chú ý.

Trong đó có cả Trần Cảnh, hắn đang ở trên chín tầng trời để nhìn trận đấu. Trần Cảnh chính là người hiểu rõ Mộc Chân nhất trong thế gian này. Năm xưa, trong Linh Tiêu bảo điện, thế giới nội tâm của Mộc Chân đã bị hắn nhìn thấu hoàn toàn. Bên trong con người và tâm hồn y ẩn chứa một mầm mống đạo quả cực kỳ mạnh mẽ, một khi nảy mầm sẽ cướp đoạt mọi thứ của y. Mộc Chân không cam lòng, Trần Cảnh cũng biết là y một mực chống lại. Nhìn vẻ mặt của Mộc Chân bây giờ hắn hiểu rằng y đã vẫn luôn thua thiệt mà lùi dần. Qua lời nói của Thiên ma còn có thể biết được nội tâm của y vẫn chưa hoàn toàn được tẩy rửa.

Gương mặt của Mộc Chân đờ đẫn không thể hiện bất cứ cảm xúc gì. Như thể y không ngăn cản được Thiên ma từ trong con mắt thần kia xâm lấn vào cơ thể của mình.

- Thua sao?

Phù Vân Tử chỉ nghĩ đến duy nhất hai chữ này khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Nhìn Mộc Chân cố gắng ngăn cản, hiển nhiên là y quả thật e ngại Thiên ma xâm nhập cơ thể. Nhưng cuối cùng Thiên ma đã tiến nhập vào thân thể Mộc Chân rồi.

Chỉ trong nháy mắt, Thiên ma lập tức chui khỏi đỉnh đầu Mộc Chân. Cũng tích tắc này, khí tức trên người Mộc Chân trở lên mạnh mẽ hơn.

Trần Cảnh biết rằng bản ngã ý thức vẫn luôn kiên trì tồn tại trong cơ thể Mộc Chân bị Thiên ma cắn nuốt, chỉ còn lưu lại đạo quả ở sâu trong nội tâm y. Lần này Thiên ma cắn nuốt, đã triệt để xóa sạch Mộc Chân rồi.

Chỉ thấy mắt thần ở giữa trán Mộc Chân lại mở ra, rồi bắn ra Phật quang. Phía trên đỉnh đầu y dâng lên vàng sáng ánh đỏ, rồi kết thành đóa đóa hoa nở.

Người ngoài không nhìn thấy Mộc Chân biến đổi nhiều, chỉ có ánh mắt càng thêm thuần túy. Ngược lại sau khi đi ra, Thiên ma đã biến thành hình dạng của Mộc Chân. Trong ánh Phật quang nơi này, bộ dạng của nó lại trở nên vô cùng thánh khiết.

Đột nhiên Thiên ma phân hóa thành hai, rồi hai hóa ba, ba hóa ngàn vạn. Tất cả bọn chúng vây quanh Mộc Chân. Trong truyền thuyết của hậu thế sau này miêu tả, đó chính là thời điểm Phật tổ thành Phật cũng bị Thiên ma quấy rối. Truyền thuyết luôn có sự sai lệch, cho dù là mọi người trong thành Phong Nguyệt lúc này cũng không thể biết sự thật là Mộc Chân không phải Phật tổ.

Trần Cảnh biết rõ đạo quả trong cơ thể Mộc Chân đã được hoàn toàn thoát khỏi phong ấn. Bản ngã ý thức của y đã bị Thiên ma thôn phệ. Điều duy nhất hắn không hiểu rõ là Thiên ma có thể xâm nhập cơ thể của Mộc Chân là y không thể không ngăn cản được hay còn nguyên nhân nào khác.

Hậu thế sau này có truyền lưu lại, khi Phật tổ thành đạo đã bị Thiên ma quấy phá, nhưng bây giờ không ai biết Thiên ma là gì.

Trần Cảnh biết Thiên ma dựa vào ác niệm trong nhân gian mà phát triển, còn Linh sơn là dựa vào thiện niệm chốn nhân gian, dùng thiện niệm đó dẫn đạo quy về Linh sơn. Công cụ dẫn đạo chính là từng bản kinh văn truyền lưu trong cuộc sống thế gian. Có lẽ Kinh văn này đã truyền khắp thiên địa, cũng có thể Linh sơn sẽ trở thành bất hủ trên thế gian nhưng không phải thời đại này. Thời đại hiện nay sẽ thuộc về Thiên ma xuất hiện rất đúng thời cơ hoặc là Diệp Thanh Tuyết, hoặc cũng có thể là Hư Linh ở dưới Địa phủ.

Trần Cảnh lại không nghĩ đến còn có hắn. Hắn không biết rằng ở trong suy nghĩ của người khác, cái tên Trần Cảnh không hề thua kém hơn bất kì cường giả nào trong thiên hạ.

Khi Thiên ma xuất hiện ở thế gian, được nhân loại lén lút thờ phụng thì nó đã trở thành một phần không thể thiếu của thế gian này.

Đột nhiên Diệp Thanh Tuyết mở mắt, không nói gì cả, lại lập tức nhảy lên cao, chưa chạm vào đỉnh cung điện đã như xông vào bên trong một vùng ánh sáng vô tận. Vàng sáng đó cắn nuốt lấy Diệp Thanh Tuyết không còn chút tăm tích.

Trần Cảnh theo sát phía sau. Hắn biết nhất định là sư tỷ muốn đi giết Nam Cực Trường Sinh đại đế. Bởi vì ngay trong khoảnh khắc vừa nãy, Thiên ma trong thành Thiên ma đã ra ngoài. Sở dĩ Trần Cảnh biết rằng nhất định là Trường Sinh đại đế chứ không phải đi Linh sơn giết Thanh Hoa đại đế hay còn gọi Linh sơn thể tôn, là bởi vì Ma chủ Cố Minh Vi đã đi ra. Còn vị nương nương ở điện Thừa Thiên Hiệu Pháp từng nói sẽ không đi tranh cướp Linh Tiêu bảo điện trước lúc Diệp Thanh Tuyết tỉnh lại, quả thật bà ấy đã làm như vậy. Bây giờ Diệp Thanh Tuyết tỉnh lại đương nhiên mọi chuyện sẽ khác.

Tử Vi đại đế từng phái người nói với hắn rằng lúc Diệp Thanh Tuyết mượn của Thiên Yêu Hóa Hình thiên, đã từng hứa hẹn khi có triệu hoán nhất định sẽ vâng theo. Nhưng khi Diệp Thanh Tuyết giết chết Tử Vi đại đế, trong nháy mắt đó ông ta có muốn cũng không kịp nói ra, nên mang theo tiếc hận cả đời mà chết mà chết đi.

Trần Cảnh nhin không được mà hồi tưởng lại những chuyện cũ này. Tất cả đều như mới xảy ra hôm qua. Hắn cảm thấy mình vẫn đang ngồi ở trong Linh Tiêu bảo điện bảo vệ sư tỷ đến khi nàng tỉnh lại. Hắn cảm thấy cuộc sống của mình lúc đó mới là đoạn thời gian tốt đẹp nhất, chỉ cần bảo vệ cho sư tỷ là được rồi. Còn bây giờ, dù Trần Cảnh đã quyết định muốn để linh hồn chúng sinh có một chỗ quy túc sau khi chết, muốn trọng định lại trật tự thiên địa, nhưng hắn vẫn cảm thấy không chân thực. Có lẽ tận sâu trong lòng hắn biết rõ mình không phải loại người như vậy.

Hắn đang làm một chuyện mà người như hắn sẽ không làm. Hắn vốn không phải thần linh, cũng không thích thần linh nhưng lại đang là thần linh mạnh nhất trong thiên hạ, hưởng thờ cúng của chúng sinh, thu thập tín ngưỡng trôi dạt khắp thiên hạ hàng ngàn năm qua nắm vào trong tay mình.

Phàm nhân nhìn không thấy phủ Thần Tiêu Ngọc Thanh, nhưng Trần Cảnh và Diệp Thanh Tuyết lại có thể tìm thấy dễ dàng. Diệp Thanh Tuyết đâm ra một kiếm rồi đi vào bên trong như xuyên qua một tầng nước. Trần Cảnh không đi theo sư tỷ mà đứng trên chỗ cao nhất của phủ Thần Tiêu Ngọc Thanh. Tuy hắn không đi vào nhưng vẫn chắc chắn Trường Sinh đại đế không phải là đối thủ của sư tỷ. Huống chi hắn đứng ở đây là một loại uy hiếp giống như thanh kiếm sắc bén luôn nhắm vào sau lưng, khiến Trường Sinh đại đế phải phòng bị. Chính vì thế ông ta chắc chắn chỉ phát huy được bảy phần thần thông mà thôi.

Trần Cảnh không đi vào, lại đang nhìn xuống mặt đất mờ mịt bên dưới. Chúng sinh như kiến, ngẩng đầu nhìn ngôi sao và bầu trời bao la rộng lớn.

Đến bây giờ hắn vẫn nhớ như in hình ảnh Thiên Đình hiện thế. Lúc đó Trường Sinh đạo quân cực kì hăng hái bá đạo, phát tay đã tạo sấm sét sửa danh tự cung điện thành Thần Tiêu Ngọc Thanh. Phong thái thay trời hành đạo của ông ta lúc ấy vẫn còn in dấu trong lòng Trần Cảnh.

Trường Sinh đại đế cùng với Diệp Thanh Tuyết đang quyết đấu sinh tử trong phủ Thần Tiêu Ngọc Thanh. Ánh sáng của trận chiến chiếu ra bên ngoài bao phủ cả người Trần Cảnh khiến cảnh vật trở nên đầy mộng ảo.

Ngoài thành Phong Nguyệt, Vô Vưu đột nhiên ngẩng đầu nhìn trời, rồi hóa thành một đạo ánh sáng bay thẳng lên trên. Đồng thời có rất nhiều ánh sáng ở những chỗ danh sơn cũng bay thẳng lên trên chín tầng trời. Bọn họ đều là chương môn của đạo môn.

Trong mắt Trần Cảnh, những điểm ánh sáng càng lúc càng gần kia giống như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Trần Cảnh ngẩng đầu, nhìn thiên địa bao la như đang nhìn một người cực thân quen, hô lên:

- Gió tới.

Gió xuất hiện từ hư vô, như dòng nước lũ từ trên cao lao xuống, khuếch tán ra khắp nơi trong thiên địa, mang theo âm thanh rít gào mãnh liệt.

- Mưa tới.

Lại một tiếng hét lớn.

Mưa lập tức xuất hiện, từ mưa nhỏ rồi ngay tức khắc hóa thành mưa to tầm tã như trút nước.

Chỉ hai tiếng hét đã khiến thiên địa thay đổi. Nguyên bản vạn dặm tinh không đã hóa thành hoang vu, sương mù tràn ngập. Những điểm ánh sáng ở trong mưa gió giãy dụa, có một ít biến mất, có một ít lại kinh hoàng quay ngược lại mặt đất.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 82: Trên Đỉnh Thần Tiêu Ngọc Thanh

oOo

Trong mưa gió đầy trời, vài người vẫn có thể tiếp tục tiến lên.

Mưa gió này đã không còn giống những lời như trong Hô Phong Hoán Vũ quyết miêu tả. Nếu như có ai đó so sánh mưa gió của năm xưa đã suýt nữa thổi cho Nam Lạc hình thần câu diệt với hiện nay thì sẽ phát hiện ra sự khác biệt.

“Hô Phong Hoán Vũ” quyết trước kia là thần thông bản mệnh của Vu tộc, được mọi người gọi là đạo pháp tiên thiên, còn bây giờ pháp thuật này lại ẩn chứa đạo tâm của Trần Cảnh. Trước kia uy lực của mưa gió có thể thổi tan hồn phách, bây giờ lại còn dung nhập cả kiếm ý của Trần Cảnh vào trong đó. Tâm ý trong những năm gần đây của hắn hòa cùng mưa gió đầy trời, tràn ra khắp nơi, chỗ nào cũng có, từ hư vô xuất hiện, xâm nhập vào linh hồn, thổi vào tận nơi sâu nhất của tâm linh.

Ở trong mưa gió, bọn họ lập tức cảm thấy pháp lực của mình trở nên mờ mịt, xám xịt, không thể vận chuyển linh hoạt được.

Tâm tình của Vô Vưu đang càng lúc càng bình thản, nhưng khi mưa gió cuốn đến thân thể thì lập tức cuộn trào lên. Quần áo trên người y bị gió mưa thổi cuốn lập tức bay toán loạn, rồi tan rã trong màn mưa gió. Ngay khi thuật Kim Quang bị phá, đạo bào trên người trong nháy mắt tan biến, thân thể của y lập tức biến thành một con chim ưng, đỉnh đầu có lông vàng, cánh như sắt đen, ánh mắt bắn ra ánh sáng.

Cửu Chuyển huyền công là huyền pháp của Đạo Môn. Công pháp này có chín loại biến hóa, thân thể thành thánh, trở nên bất diệt. Đây được xem là pháp môn mà Đạo tổ sáng tạo ra sau khi nhìn thấy thuật luyện thể của Vu tộc và thuật biến hóa huyền bí của Yêu tộc. Điểm đặc biệt nhất của nó là sự biến hóa.

Mỗi một loại biến hóa đều là một loại thần thông, cũng là thần thông bản mệnh của loại thú đó, có năng lực khó lường. Thế gian vạn vật tương sinh tương khắc, mỗi một loại pháp thuật tất nhiên sẽ có một loại khác khắc chế. Mỗi một biến của Cửu Chuyển huyền công đều bày ra thần thông hiếm có trên thế gian. Hơn nữa pháp môn này không chỉ có như vậy.

Cửu Chuyển huyền công còn là pháp môn luyện thể cực kì mạnh mẽ, có thể khiến nguyên thần hợp nhất với thân thể, thân thể hợp nhất linh hồn. Cho nên Vô Vưu không hề sợ gió Tín thổi linh hồn. Dù cho nước Nhược quần lấy thân thể, tấn công như roi quất vào người cũng không thể làm gì được y trong thời gian ngắn.

Thế nhưng Hô Phong Hoán Vũ của Trần Cảnh đã không còn là pháp thuật thuần túy của ngày xưa nữa.

Vô Vưu chỉ cảm thấy có một tòa thần tượng trấn áp chính mình. Y đã từng bị Trần Cảnh trấn áp nên đương nhiên hiểu rất rõ đây là thần thông pháp thuật của Trần Cảnh dung nhập vào trong mưa gió. Bởi thân thể và linh hồn hợp nhất, y không cần tán thần niệm ra ngoài thăm dò thiên địa, chỉ cần nhìn bằng mắt thường cũng có thể thấy được phủ Thần Tiêu Ngọc Thanh ở trên chín tầng trời. Nhưng mà mưa gió kia lại như tơ kiếm chui qua hàng tỉ lỗ chân lông trên người y, rồi xâm nhập vào bên trong.

Mấy năm nay, Vô Vưu chuyên tâm tu luyện Cửu Chuyển huyền công, đạt được tiến bộ rất lớn. Y vẫn luôn nghĩ rằng bây giờ mình đã có thể ganh đua hơn kém với Trần Cảnh. Thậm chí y còn tin tưởng đại để cũng không thể đánh chết mình.

Nhưng bây giờ, mưa gió này khiến y nhận ra chênh lệch giữa hai người vốn chỉ kém một tia lại không hề được rút ngắn lại, mà vẫn giống như thế. Y vẫn cảm thấy mình chỉ cần tiến thêm một bước là có thể ganh đua cùng Trần Cảnh, nhưng một bước này lại rất khó vượt lên được.

Pháp lực trong cơ thể y vận chuyển đã có chút khó khăn, như là có rất nhiều bùn đất pha tạp vào dòng nước đang chảy siết, khiến khắp nơi đều trở nên trắc trở. Tâm cảnh của y trở nên khê mờ lung, thậm chí còn hoảng hốt.

Lập tức thân thể của y biến hóa từ hình người thành chim ưng. Hai cánh đập liên tục, theo chiều gió bay lên. Trên cánh dần dần xuất hiện lông màu vàng rồi biến thành kim sí đại bàng. Ngay sau khi biến đổi, cảm giác không khỏe kia lập tức biến mất như y đã đổi thành thân thể khác. Tuy kim sí đại bàng bay rất nhanh, đến mức mỗi lần vỗ cánh có thể bay xa chín vạn dặm nhưng cũng không thể xóa đi mưa gió. kim sí đại bàng bay lên trên được trăm dặm thì lại biến thành hạc. Một con hạc màu trắng trông rất thần tuấn, hót lên từng tiếng rồi lao thẳng lên không trung. Không bao lâu, con hạc lại hóa thành hổ có hai cánh trên lưng. Nó lập tức tung người nhảy lên liên tục.

Mỗi một lần biến hóa, Vô Vưu lại có thể điều khiển linh lực thông suốt, cảm giác mờ mờ lung lung cũng biến mất nhưng chỉ được một lúc thì lại trở lại. Chính vì thế y phải biến hóa liên tục.

Trên mặt đất, chưởng môn Lao sơn Thanh Hư ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời tối đen không thể thấy điều gì. Trong thành Phong Nguyệt, ánh sáng vàng vẫn bao phủ khắp nơi, Thiên ma vẫn liên tục huyền hóa thành các loại nhân vật khác, có quan to, có người buôn bán nhỏ, có người già cơ cực, có đứa bé, có cô gái xinh đẹp. Đủ loại tiếng nói của mọi người đan xen vào nhau tạo thành một khúc nhạc Thiên ma khúc mê loạn tâm trí.

Dù cho Thanh Hư đứng tại chỗ cũng vẫn cảm thấy tâm hồn dao động. Ông ta nhắm mắt lại vẫn nhìn thấy một thế giới như chân thật do Thiên ma

huyền hóa ra trong đầu mình. Ông ta biết rõ tất cả mọi thứ mình nhìn thấy đều là do Thiên ma biến ảo thành, nên tự mặc niệm Thanh Tâm chú, không nhìn thành Phong Nguyệt nữa. Có điều ông ta vẫn không nhìn được nhìn lên bầu trời rồi đưa tay ra, bắt lấy mưa gió trong không trung, chỉ cảm thấy lòng bàn tay như bị dao cứa vào. Gió kia ở trong lòng bàn tay ông ta hóa thành một vốc nước tỏa sáng óng ánh. Ở trong đó hình như tồn tại một thế giới. Ông ta vội vã nhắm mắt lại, trong lòng không thể phân rõ là ảo giác của Thiên ma chưa bị tiêu trừ hay trong mưa gió cũng ẩn chứa thứ gì khiến người khác bị trầm mê.

Lúc này ông ta đã biết sự lợi hại của Thiên ma, rồi lại nghĩ tới uy danh của Trần Cảnh. Lại nói tiếp, Thanh Hư xuất đạo không muộn hơn Trần Cảnh, nhưng so với hắn thì ông ta lại chỉ tu hành từng bước một. Thế gian vẫn luôn lưu truyền Trần Cảnh có thanh Mê Thiên kiếm, mỗi lần xuất kiếm hồ điệp bay múa khiến người khác trầm mê không biết gì cả, đến tận khi thân chết đầu rơi vẫn đang mỉm cười.

- Ài...

Đột nhiên Thanh Hư cảm thấy bất lực. Ông ta biết rõ chuyện gì đang xảy ra ở phủ Thần Tiêu Ngọc Thanh vào lúc này. Lão biết được nhờ vào bí pháp của đạo môn nhưng cũng thừa hiểu mình lại không thể tới gần phủ Thần Tiêu Ngọc Thanh. Cũng giống như những người bay lên trời nhưng phải vội vàng quay đầu trở lại, trong đó không thiếu người chỉ lóe lên vài cái đã biến mất trong mưa gió.

- Chúng ta trở lại Lao sơn thôi, phong núi trăm năm.

Chương môn Lao sơn nói. Bên cạnh ông ta, Phù Vân Tử đang một lòng thủ vững bản tâm, căn bản không đủ sức phản kháng trước Thiên ma. Lần này bọn họ phải cố bảo vệ tính mạng trong đại kiếp trước mắt, có điều cũng coi như bọn họ đánh mất một lần đại cơ duyên đặc đạo.

Một đại ấn lớn với phong cách cổ xưa, khí tức hùng hồn vượt qua mưa gió bay ngược lên từ dưới mặt đất. Từ đầu đến đuôi đại ấn đều mang phong cách cổ xưa hùng hồn cùng khí tức uy năng từ trên cao đè xuống. Chẳng qua là khi bay được đến giữa không trung thì người ta cảm thấy không còn sự bá đạo, theo gió vượt sóng như lúc đầu nữa mà như một con thuyền nhỏ đang phiêu dạt giữa biển rộng mênh mông. Nó liên tục xuyên qua hư không để tiến lên phía trước, thoát ẩn thoát hiện nhưng vẫn không thể nhanh chóng để tới phủ Thần Tiêu Ngọc Thanh, lại càng không thể nào đến gần người đang đứng ở trên đỉnh nơi đó. Mưa gió rả rích, Trần Cảnh vẫn đứng nguyên tại chỗ, tóc hắt tung bay, quần áo phiêu dạt.

So với trước đây, thân thể của Trần Cảnh đã nhiều hơn một tia linh động, có sức sống hơn, không còn khiến người khác cảm thấy đông cứng như tượng đá nữa. Hắn càng ngày càng giống một con người.

Lúc này hắn cảm thấy mình đang đứng trên đỉnh của thiên địa này. Chỉ há mồm quát nhẹ là có gió, phất tay là có mưa. Mưa gió quét qua thiên địa khiến cho tiên thần giãy dụa như thiêu thân.

Trong Đạo môn, không ít người có tu vi cao thâm nhưng bây giờ cũng phải liêu xiêu trong mưa gió. Còn có một vài người chỉ dám đứng trên mặt đất ngẩng đầu nhìn trời, tự nhận chính mình không thể nào phá vỡ mưa gió để đi lên chín tầng trời nên, nên cũng không dám xuất hiện.

Đột nhiên, ngay lúc này, trên chín tầng trời có một tòa thành không chân thực, như trong cõi mộng xuất hiện. Trên đầu tường thành, một cô gái đứng đó, rồi đột nhiên kêu lên một tiếng gọi Mộc Chân bên dưới mặt đất. Hình như nàng ta gọi tên Mộc Chân, nhưng lời nói mộng ảo, không chân thực nên đến cả Trần Cảnh cũng không thể nghe rõ. Tiếng kêu này như là đoạt hồn cướp phách khiến Mộc Chân khi nghe được, lập tức sắc mặt tái nhợt. Pháp thân màu vàng kim cũng trở nên rạn nứt, khí đen từ bên trong tràn ra.

Ngay khi Mộc Chân sắp tan vỡ, đột nhiên có người hét lớn:

- Sư huynh.

Hai chữ “Sư huynh” như sấm sét nổ vang đánh thức Mộc Chân. Vô tận Thiên ma cũng vì thế mà tan thành mây khói. Mộc Chân giống như người vừa mới tỉnh sau giấc mộng. Y chỉ nhìn thấy một người hòa thượng đứng ở bên ngoài cửa thành Phong Nguyệt, mặc áo cà sa màu đỏ, trông rất trẻ tuổi. Tướng mạo người này ôn hòa, ánh mắt ẩn chứa vô tận trí tuệ. Người này cầm một cây tích trượng có chín cái vòng, trên cổ đeo phật châu màu đen do gỗ đàn tạo thành, trên bề mặt có khắc linh văn màu vàng.

- Sư huynh, theo đệ về Độ Trần tự đi.

Hòa thượng nói.

Mộc Chân chấp tay trước ngực, ngẩng đầu nhìn về phía Linh sơn trên bầu trời một lúc rồi đột nhiên nói:

- Hóa ra tất cả đều là ảo ảnh trong mơ.

Sau đó y lập tức đi theo hòa thượng kia. Mới đi được vài bước, lại có Thiên ma xuất hiện ở trên đỉnh đầu của bọn họ nhưng không thể nào xâm nhập thể xác và tinh thần của cả hai.

Trần Cảnh nhìn thấy hết mọi thứ. Hắn hiểu rằng Thiên ma đã khiến Mộc Chân đắm chìm trong mộng, thế nhưng đạo quả trong tâm linh y nở hoa, nhờ thế Mộc Chân bị phong ấn trong cơ thể mới trốn thoát được. Ma chủ Cổ Minh Vi lại nhân cơ hội tâm linh y bất ổn, hồn phách không ngừng bèn hét lên một tiếng câu hồn đoạt phách, thiếu chút nữa đã giết chết được Mộc Chân. Nhưng hòa thượng trẻ tuổi kia lại xuất hiện ngay lúc then chốt, gọi một tiếng “Sư huynh” bằng chân ngôn Phật gia, bảo vệ hồn phách sắp tán loạn của Mộc Chân. Đồng thời khiến ý thức của Mộc Chân thật sự thức tỉnh trở lại, kể đó theo hòa thượng kia rời đi.

Trần Cảnh ngẩng đầu, nhìn về phương Tây. Ở đó, một đám mây đen đột nhiên xuất hiện, lại có một đoàn ánh sáng vàng dâng lên. Không ngờ Ma chủ đã đi Linh sơn. Trần Cảnh cũng không đi nơi ấy, mà giơ tay điểm giữa hư không tạo một lối đi. Bên trong đen kịt, âm linh khí tản ra chứng tỏ phía bên kia là cõi Âm.

Trần Cảnh bước vào bên trong rồi biến mất.

Nơi đây, Hư Linh đang chiến đấu với một người. Ngay khi hắn rời đi thì trận chiến bên trong phủ Thần Tiêu Ngọc Thanh cũng kết thúc.

Hắn vừa đến cõi âm, gió lạnh đã thổi ào tới.

Đột nhiên Trần Cảnh vùng tay. Hồng đại hiệp từ trong hư không nhảy ra, kêu lên:

- Hà bá gia, lão tôm con đã luyện hóa xong cương sát trong cơ thể rồi.

Trần Cảnh im lặng, nhắc tay điểm lên trán nó và truyền vào đấy một đạo linh quang rồi nói:

- Đây là Đạp Phong Giá Vũ quyết. Đi thôi. Lúc này đi ra ngoài chính là cơ duyên của ngươi. Có thể ngộ được chút gì trong thời điểm thiên địa hình thành trật tự này phải xem vận mệnh của ngươi rồi.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 83: Ý Chí Của Chúng Sinh

oOo

Cái mâm ngọc xuất hiện trên chín tầng trời, chậm rãi xoay chuyển, bên trong còn thấy rõ sáu loại ánh sáng lưu chuyển. Mâm ngọc này xuất hiện ngay thời khắc Trần Cảnh vừa tiến nhập vào cõi âm, hay cũng là thời điểm mà Diệp Thanh Tuyết vừa giết chết chủ nhân phủ Thần Tiêu Ngọc Thanh. Có lẽ Trần Cảnh biết rõ việc này, cũng có lẽ hẳn không biết nhưng tất cả điều này đã không trọng yếu nữa. Dường như hết thảy mọi chuyện phát sinh trong trời đất này đều do sinh linh tự mình thúc đẩy phát triển cả. Nhưng mà lúc này, Trần Cảnh lại cảm giác như trời đất như đang thúc đẩy hành động của tất cả mọi người, nhất là những kẻ tu hành như hắn.

Trong lòng Trần Cảnh, trời đất là có ý chí. Đôi khi, đó là ý chí của chúng sinh trong trời đất, chỉ khi ý chí của chúng sinh hợp nhất ngưng kết lại với nhau, lúc đó sẽ ảnh hưởng vô hình đến tiến trình của trời đất. Ngày hôm nay, ý chí của chúng sinh trong trời đất này là cần có một trật tự. Không chỉ một mình Trần Cảnh cảm nhận được mà những người tu hành khác cũng cảm nhận được điều này. Cho nên mới có nhiều người tu hành rời núi, làm tọa hạ dưới trướng sáu vị đại đế với mong muốn xây dựng được một trật tự trời đất hoàn chỉnh.

Lúc Trần Cảnh phát hạ chí nguyện to lớn xuống, cũng cảm nhận được tiếng gào thét từ những vong hồn sau khi chết đi mà không tiêu tán được trong hư vô xa xăm. Ý nguyện sau khi chết của bọn họ là thứ tối cơ bản nhất, đơn giản chỉ là hi vọng có chỗ quy về. Tuy rằng rất nhiều ý nguyện rồi sẽ tiêu tán đi, nhưng vẫn có một chút lưu lại trong trời đất, hóa thành ý

chí của trời đất này. Lục đạo luân hồi đã sớm tồn tại, chỉ là vận chuyển không hoàn mỹ. Trải qua hơn ngàn năm thai nghén, rốt cuộc cũng đã bắt đầu dung hợp với thế giới này.

Lần quay trở lại cõi âm này, Trần Cảnh biết được thời gian giữa dương thế và âm thế đã không còn là một ngày bằng một năm nữa, mà ở dương thế là một ngày thì ở cõi âm cũng chỉ là một ngày mà thôi. Lần này, hắn rốt cuộc cũng nhìn thấy được bốn chiều. Trước kia, mỗi lần tiến vào hắn đều không phân biệt trên dưới thế nào, còn lần này lại rõ ràng được bản thân đang đứng trên bầu trời cõi âm.

Mười tòa Vương điện cõi âm như thể nối liền với nhau bằng một sợi dây xuyên suốt xuất hiện trong mắt Trần Cảnh. Dĩ nhiên, sợi dây kia không tồn tại, chỉ tồn tại trong mắt Trần Cảnh mà thôi. Trước đây hắn không nhìn thấy, hiện tại đã nhìn thấy rõ ràng là vì cõi âm có biến hóa, mà chính Trần Cảnh cũng có đổi thay.

Trong đó, có một tòa thành thỉnh thoảng lại lóe sáng. Ánh sáng như xuyên thấu cả bầu trời cõi âm, muốn chiếu thẳng vào dương thế.

Ánh sáng nhấp nháy.

Trên không trung của tòa thành có một người, thân thể to lớn như một đám mây. Ánh sáng tản ra từ tòa thành lại không cách nào chiếu sáng được đến người này.

Thành này là thành Tần Quảng, ánh sáng là từ Nghiệt Kính đài trong thành tản ra.

Trần Cảnh không nhìn thấy Hư Linh. Hắn chỉ đứng trên lưng Hồng đại hiệp, xuất hiện giữa không trung đang đầy cuồng phong bão táp. Hồng đại hiệp cười mưa lướt gió đi xuống, bước chân như mãnh hổ lướt đi trong núi rừng, mang theo phong thái không sợ hãi thứ gì trong thiên hạ mà xông thẳng xuống bầu trời cõi âm.

Đột nhiên bóng người bỗng bồng bềnh như mây nơi đầu tường thành Tân Quảng quay đầu lại. Đó là một người phụ nữ không thể nhìn ra tuổi tác được, không thể nói là xinh đẹp cũng tuyệt đối không thể nói là xấu xí được. Ánh mắt nàng ta như thể cất chứa tang thương ngàn năm của trời đất bên trong, lại không chứa chút tâm tình kinh ngạc hay thù hận gì cả. Như thể dù có chuyện gì phát sinh trước mặt, nàng ta đều có thể tiếp nhận, hoặc có thể dự đoán trước được.

Trong lúc tung người nhảy trong hư không, thân thể Hồng đại hiệp càng lúc càng biến lớn. Mỗi lần tung nhảy, người nó lại biến lớn thêm vài phần. Thân thể nó đã cứng rắn như pháp bảo, những nơi nó đi qua, hư không dưới chân nhện nhạo như sóng nước.

Mưa gió đầy trời hóa thành một kiếm.

Một kiếm đâm ra, mưa gió đầy trời.

Đó là Thừa Thiên nương nương, một trong sáu vị đại đế.

Nàng quay đầu lại, kiếm kia đã đâm tới giữa trán nàng.

Đó là một luồng gió mưa điên cuồng.

Thế nhưng Thừa Thiên Hiệu Pháp nương nương lại rất thờ ơ, chỉ nhìn Trần Cảnh như vậy. Rồi nàng như hòa vào trong màn mưa gió này, bay tán đi mất. Bên ngoài nhìn vào, sẽ thấy Thừa Thiên Hiệu Pháp nương nương bị một kiếm của Trần Cảnh giết chết mà tan biến đi, thế nhưng trong mắt Trần Cảnh lại khác. Thừa Thiên Hiệu Pháp nương nương căn bản không chết, hay nói là nàng vốn không tồn tại, cũng có thể nói kỳ thật nàng ta vẫn luôn tồn tại trong trời đất này.

Ngay lúc một kiếm kia đâm vào trán nàng ta, Trần Cảnh mới biết được lai lịch của nàng. Hóa ra nàng ta chính là ý niệm được sinh ra khi Tổ Vu lấy thân lấp vào trong luân hồi năm xưa. Cũng có thể nói đó chính là khúc mắc

chưa hoàn thành tâm nguyện của Hậu Thổ, của Đế Giang, của cả mười hai Tổ Vu.

Lúc này, nàng ta cảm nhận rõ cuộc luân hồi lại muốn tái hiện. Hơn nữa không phải vì ngoại lực tác động, mà tự ý chí bản tâm của trời đất muốn vậy, cho nên nàng ta lại lần nữa hóa nhập vào trong trời đất.

Những thần tắc mà nàng ta định hạ đã theo mưa gió biến thành kiếm dũng mãnh tràn vào lòng Trần Cảnh, xuất hiện bên trong miếu thần, in lên vách tường của tòa miếu.

“Nàng luôn luôn tồn tại, nàng vĩnh viễn tồn tại trong trời đất này.” Đột nhiên trong lòng Trần Cảnh nảy sinh một câu nói như vậy.

Hồng đại hiệp tung nhảy một cái, rơi vào trong vương thành Tần Quảng.

Bóng tối như thủy triều rút đi.

Hư Linh đứng đó, bên cạnh nàng vẫn là hai con khỉ mặt chó Đại yêu và Tiểu yêu cũng đã như lột xác hẳn so với lúc trước. Hồng đại hiệp chỉ nhìn Hư Linh, không nói gì cả.

Một lúc lâu sau, Hư Linh mới nói:

- Trời đất này biến hóa quá nhanh, nhanh đến người khác không kịp trở tay.

Trần Cảnh không trả lời, nàng nói tiếp;

- Ta có một trực giác, rất nguy hiểm.

Nàng ngập ngừng, lại nói:

- Càng cường đại, lại càng nguy hiểm.

Giọng nói nàng như thể nhớ lại một cơn mộng mị, Trần Cảnh bèn tiếp lời:

- Có lẽ cô không biết, hơn một trăm năm trước ta đã cảm giác được nguy hiểm này rồi.

Hắn xoay người lại, nhìn lên bầu trời, nói;

- Đó là lúc còn ở trong thành Bá Lăng. Ta nghe được mọi người trong thành trước khi chết đã hô to lên rằng, hi vọng toàn bộ tiên thần đầy trời đều biến mất. Cô không thể tưởng tượng được cảm giác của ta lúc đó đâu.

- Bọn họ đều thành Thiên ma.

Hư Linh nói.

- Đúng vậy, bọn họ đều thành Thiên ma. Thành một tồn tại thúc đẩy trời đất biến đổi.

Trần Cảnh nói:

- Khi đó mỗi lời kêu lên đều là nỗi lòng chân thật của bọn họ. Ta nghĩ, dù bọn họ có kính nể thần, tiên bao nhiêu, có tế tự thành kính đến thế nào thì đều là bọn họ không tình nguyện. Nếu không có những thần, tiên với một niệm có thể định ra sinh tử bọn họ như chúng ta đây, có lẽ bọn họ nhất định sẽ cảm thấy cuộc sống tự do hơn nhiều.

- Cho nên, chúng ta không nên tồn tại hay sao?

Hư Linh hỏi.

Trần Cảnh không trả lời.

Hư Linh nói tiếp:

- Có lẽ đã không nên tồn tại từ lâu rồi. Trận thiên kiếp kiếp hà ngàn năm trước, hay như lục đạo luân hồi được kiến lập kia cũng đều là ý định cấu trúc một trật tự thiên địa của số ít người trong trời đất này. Chỉ là sau khi chúng sinh cảm nhận được ý chí phù hợp với trời đất này thì luân hồi và trật tự mới có thể chân chính xuất hiện.

- Ngàn năm trước đã có đủ mọi điều kiện, chỉ thiếu ý chí của chúng sinh.

Đột nhiên Trần Cảnh cảm thán nói.

- Hiện tại Thiên ma đang tàn sát bừa bãi khắp thế gian. Lẽ nào toàn bộ người tu hành đều không tránh khỏi sao?

Hư Linh hỏi.

- Không ai tránh được cả. Thế nhưng không phải bản tâm người tu hành nào bị Thiên ma ập xuống cũng đều không kiên định được. Chúng ta tu hành trong trời đất này phải trải qua rất nhiều kiếp nạn, hiện tại chẳng qua chỉ là Thiên ma kiếp mà thôi.

Trần Cảnh đáp.

- Vậy còn chúng ta đây?

Hư Linh nói:

- Trời đất này đang ép vào như thể hai khối đá mài. Chúng ta thì đang ở giữa, có làm thế nào cũng là nghịch hướng mà đi. Mọi thứ như thể hư vô, bất hủ hay trường sinh đều như trắng trong nước, như hoa trong gương, gần ngay trước mắt lại không chạm tới được. Là gần, nhưng cũng lại xa cực xa.

- Người chưởng quản trật tự Thiên đạo sẽ không có việc gì.

Trần Cảnh lại nói.

- Người đó là sư tử Diệp Thanh Tuyết của ngươi. Khi nàng tụ tập được Tinh Đấu trận đồ từ năm đại đế khác vào tay, lúc đó sẽ đưa tất cả những người tu hành trong thiên hạ vào vòng trật tự, mà nàng thì cũng tích tắc đó sẽ thoát thân khỏi vòng trật tự. Khi đó nàng sẽ tiêu dao ngoài trời đất, không thuộc tam giới ngũ hành. Nhưng nếu nàng không nhảy ra được, vậy phải vĩnh viễn bị vây trong trật tự, sẽ mãi cố thủ trong Thiên đình, phải tuân theo Thiên điều.

Trần Cảnh biết Hư Linh nói đúng. Mà gần đây hẳn cũng mới nghĩ đến những điểm này. Hơn nữa, Thiên điều mà Hư Linh nói không phải do Diệp Thanh Tuyết định ra trong tương lai, mà đã tồn tại trong lòng chúng sinh. Đó chính là Thiên điều mà Thừa Thiên Hiệu Pháp nương nương cùng với năm vị Đại đế còn lại định ra, đã sớm tán lạc trong trời đất này.

- Nếu không cách nào thoát khỏi trời đất này, vậy khi trời đất đã hình thành trật tự rồi có thoát ly được chăng?

Trần Cảnh chột nghĩ. Có điều trời đất trọng định lại luân hồi có đủ các loại diễn biến mệnh mông cuồn cuộn, trong mơ hồ xa xăm đó tất có cực đại cơ duyên chỉ có thể ngộ mà không thể cầu được. Cho nên, người tu hành tuy có e ngại nhưng cũng đầy mong đợi.

- Ngươi nắm chắc sống sót trong tay nàng chứ?

Hư Linh vội hỏi.

- Ta sao?

Trần Cảnh thấp giọng lầm bầm.

- Trên người ngươi có bùa thần Ti Vũ, trong ba trăm sáu mươi sáu tấm Tinh Thần bùa, không thể thiếu tấm nào được.

Hư Linh nói.

Nghe thấy lời này, ánh mắt Trần Cảnh chợt lấp lánh tựa như ánh sao trời.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 84: Đại Kết Cục (Một)

oOo

Bên trong thành Tần Quảng vẫn vắng vẻ tối tăm, che khuất không biết bao nhiêu cố sự cổ kim.

Trần Cảnh đứng yên đó một lúc, rồi mới nói:

- Ta sẽ không việc gì, cô thì sao?

- Ta nghĩ, ta cũng sẽ không việc gì.

Hư Linh đáp lại bằng giọng điệu giống hệt Trần Cảnh, cũng đầy tự tin như vậy. Trong lời nói và ánh mắt nàng đều chứa đựng thần bí như thể nạp được cả trăm sông.

Trần Cảnh còn nói thêm:

- Cố Minh Vi đi Linh Sơn.

- Có lẽ... chúng ta cũng nên đi vào trong đó.

Hư Linh ngập ngừng một chút, rồi nói.

Trần Cảnh không nói gì nữa. Hắn có thể cảm nhận được áp lực càng lúc càng đè nặng trong trời đất này.

Từ lúc Linh Sơn khởi sự, là thời điểm Tiếp Dẫn đạo nhân đến đây lập đạo tràng đến nay, cũng chỉ có hai lần trên bầu trời Linh Sơn nổi lên mây

đen vân vũ. Lần đầu tiên là ở kiếp nạn Thiên Hà ngàn năm trước, lần thứ hai thì chính là hiện tại, với hàng tỉ Thiên ma đang bao vây Linh Sơn.

Lúc này, mây đen giăng đầy trời Linh Sơn không phải là mây đen, mà là hàng đàn Thiên ma, còn Phật quang trong Linh Sơn không ngừng bị đè nén lại, có lúc không ngừng bành trướng ra. Nhất thời hai bên lâm vào tình trạng giằng co nhau, mà đảo mắt đã kéo dài vài ngày.

Đột nhiên, bên ngoài chín tầng trời lấp lánh ánh sao. Rồi từng ngôi sao xuất hiện, điểm điểm nối kết. Cũng có những chỗ đứt gãy nhưng vẫn mang khuynh hướng sẽ hợp lại với nhau.

Rồi một tòa Thiên cung cực lớn xuất hiện ngay trung tâm của vùng tinh không này. Đó là Linh Tiêu bảo điện, có điều đại điện này đã dung hợp với phủ Thần Tiêu Ngọc Thanh, cung Câu Trần, điện Thừa Thiên Hiệu Pháp, cung Tử Vi nên lớn hơn trước rất nhiều. Lấy Linh Tiêu bảo điện làm trung tâm, bốn phía Đông, Tây, Nam, Bắc bắt đầu xuất hiện từng ngôi sao một, điểm điểm ánh sao, chợt lóe chợt tắt hiển hiện cho dấu hiệu vận chuyển của trời đất.

Lần đầu tiên chúng tu sĩ thế gian cảm nhận được trời đất vận chuyển một cách rõ ràng như vậy. Đó là một loại vết tích không thể chống lại được, thậm chí đây huyền bí đủ để cả một đời tu sĩ trầm mê lĩnh ngộ trong đó.

Đây là tình cảnh Chu Thiên Tinh Đấu đại trận luân hồi trọng định lại. Cho dù Diệp Thanh Tuyết không tụ tập được toàn bộ thì cũng đã có dấu hiệu hòa hợp làm một trở lại rồi.

Đột nhiên Diệp Thanh Tuyết xuất hiện trên bầu trời, một bộ váy áo trắng tung bay, cả người như trong một bức họa.

Nàng hạ xuống một phương hướng dưới mặt đất.

Nơi đó, chính là Linh Sơn.

Nơi đó có Linh Sơn thế tôn, cũng chính là Thanh Hoa đại đế. Còn có cả Ma chủ Cố Minh Vi nữa. Thế nhưng nàng vẫn chỉ cầm kiếm đâm thẳng xuống, cả người chìm vào vùng mây đen Thiên ma đang bao trùm lấy Linh Sơn.

Chỉ chốc lát sau, trên bầu trời lại có một vùng trời sao lóe sáng, rồi lại tắt mất. Rồi lần lượt từng ngôi sao lại xuất hiện, rồi lại biến mất.

Khoảng trời sao vừa lóe rồi tắt kia chưa từng xuất hiện trước đó, như thế bổ khuyết cho phần thiếu hụt của vùng tinh không ban đầu. Đó chính là Tinh Đấu trận mà Thanh Hoa đại đế đoạt được.

Lại thấy một luồng ánh kiếm lộ ra khỏi vùng mây đen, từ bên trong xé thẳng ra. Một nửa ánh kiếm bay nhanh ra khỏi chín tầng trời, nửa còn lại chìm vào sâu trong mặt đất.

Diệp Thanh Tuyết vọt người lên chín tầng trời, đồng thời có một trận mưa gió cuốn hạ xuống người nàng.

Trong núi Linh Sơn, trên trán Thanh Hoa đại đế đã có một vết máu. Ông ta ngồi trên đài cao, nói với những hòa thượng còn may mắn sống sót trong đại điện:

- Thế giới cực lạc Linh Sơn ta đã bị lực lượng giả thiên đạo của Diệp Thanh Tuyết làm tổn hại, đã không cách nào che chở được chúng ta.

Có hòa thượng bên trong Đại Hùng bảo điện lên tiếng hỏi thế tôn nên làm gì bây giờ.

Thế tôn nói:

- Ngay khi lục đạo luân hồi bắt đầu tương thông, nhất định sẽ nạp toàn bộ tu sĩ đã kết đại nhân quả với trời đất này trong vòng trăm năm trở lại vào vòng luân hồi. Nếu là thời điểm trăm năm sau mới bắt đầu thì tín ngưỡng Linh Sơn đã đủ thâm hậu, đủ để bảo vệ chúng ta bình an vượt qua.

Thế tôn ngừng một chút, lại nhìn mọi người rồi nói:

- Có điều, vẫn còn một cách tránh thoát được.

- Có cách gì vậy ạ?

Các hòa thượng vội hỏi.

- Ta có một phân thân là Nhật Diệu để quân, quanh năm cố thủ trong địa ngục.

Nói đến đây, thế tôn không tiếp tục đề cập nữa.

Có hòa thượng hỏi tiếp, thế tôn chỉ nói thiên cơ không thể lộ được, còn nói có người dựa vào đại thần thông nghe được thì Linh Sơn cực lực không còn chỗ tránh.

Thế tôn lại ngẩng đầu nhìn bầu trời, có hòa thượng hỏi tiếp:

- Chẳng lẽ Diệp Thanh Tuyết sẽ không xảy ra chuyện gì sao?

- Nàng ư? Cho dù hiện tại nàng ta đang thay trời hành sự, cho dù hiện nay thần thông pháp lực đã vô song, hầu như không người địch lại một kiếm của nàng ta, nhưng tất cả cũng chỉ là mộng ảo trắng trong nước, hoa trong gương mà thôi. Hiện tại nàng càng đạt được nhiều thì nhảy ra lại càng trắc trở.

Đột nhiên trong mắt ông ta lóe lên ánh sáng vàng, nhìn về phía tinh không, rồi lớn tiếng nói:

- Luân hồi đã hiện, tinh đấu trọng định, chúng sinh như cá, trật tự là lưới. Nếu muốn nhảy ra, chỉ có ngày nay.

Những người có đại thần thông đều biết rõ, nếu không nắm bắt đúng thời cơ, không nhìn thấy rõ trật tự và Thiên đạo luân hồi trùm lên trời đất này thì đừng mong nói đến chuyện nhảy ra được. Nếu thời cơ đã tới lại không nắm chắc lấy, như vậy tất sẽ vĩnh viễn bị trói buộc trong tấm lưới của trật tự này. Trừ phi sau này có cực đại cơ duyên may ra thoát được.

Thế tôn hét lớn một tiếng, đột nhiên nhấn từng chương ấn ánh vàng kim vào hư không. Hư không nơi đó rách ra một vết dài, một luồng khí tức u ám lập tức thẩm thấu ra ngoài.

Các hòa thượng trong điện lập tức nghĩ tới “địa ngục”. Bởi chỉ nơi đó mới có thứ khí tức ác tính của các sinh linh nồng nặc thế này.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 85: Đại Kết Cục (Hai)

oOo

Giữa trời bao la, có một dải sáng đỏ uốn lượn trong đêm. Dải sáng như tơ máu, chợt hiện chợt ẩn, tựa như là một sinh vật không biết rõ, du tẩu trong hỗn độn, biến ảo vô lường.

Ánh sáng đó tràn lan, hóa thành một thế giới.

Đó là biển máu, là thế giới Tu La, là Tu La đạo.

Trong đó, có một cô gái ngồi ở trong cung Tu La. Ngoài cung có bát bộ Tu La trong Tu La Huyết Hải đang vây công. Bọn họ bày ra các loại sát trận, muốn cung Tu La kể cả Tu La chi chủ đồng thời hóa hư vô.

- Lão tổ tông, bên ngoài những kẻ kia đã vây ba ngày rồi. Nếu không đuổi bọn chúng đi được, sợ là cung Tu La không chống đỡ được nữa.

Lại có một cô gái trông rất trẻ nói với Tu La giới chủ. Đối với nàng ta, người mạnh nhất thế gian này chính là vị lão tổ tông trước mắt mình. Truyền thuyết về lão tổ tông có ở khắp nơi trong Tu La giới, mỗi truyền thuyết không giống nhau, nhưng bất kể là gì, đều có thể khiến người ta nhận thấy Tu La giới chủ cường đại. Chẳng qua bất kỳ truyền thuyết nào, nếu qua thời gian quá dài thì sẽ không còn uy hiếp nữa. Bởi vậy giờ mới có việc bát bộ Tu La vây công cung Tu La.

- Ha ha, bọn chúng tính là gì, chẳng qua muốn thừa dịp lực đạo trọng định, nhảy ra luân hồi mà thôi. Thế nhưng sao có thể chứ. Năm đó nhiều

cường giả như vậy còn tiêu tan, bọn họ cuối cùng phát hiện mình chỉ là từ mặt nước nhảy lên bờ, kỳ thực vẫn cứ ở trong trời đất.

Tu La giới chủ nói.

- Vậy lẽ nào mặc bọn chúng làm càn sao?

Nữ Tu La trẻ tuổi có tướng mạo xinh xắn kia hỏi.

- Bất quá là một đám hề nhảy nhót mà thôi, đáng được ta để ý sao? Bản đế năm đó tung hoành trong thiên hạ, chúng chẳng qua mới chỉ là một đám vừa từ bùn đất bò ra mà thôi. Lần này...

Gương mặt lạnh lùng mà mỹ lệ của Tu La giới chủ lộ vẻ suy nghĩ sâu xa, dừng một chút, lại nói:

- Lần này, bọn họ hẳn là đều muốn hiện hình, cũng không giấu được nữa rồi.

Cuối cùng, sau một hồi trầm tĩnh rất lâu, nàng nói:

- Người hẳn là cũng muốn xuất hiện rồi. Đây là cơ hội cuối cùng, nếu không trở về sẽ vĩnh viễn tan biến hư vô. Sau khi mất đi linh hồn huyết dẫn, lẽ nào người sẽ không trở về được sao?

- Không, có lẽ, kia chẳng qua là người lưu lại thế gian để hấp dẫn ánh mắt người khác mà thôi.

Tu La trẻ tuổi bên cạnh lẳng lặng nghe, không dám phát ra bất kỳ âm thanh nào. Qua một lúc, nàng ta đột nhiên nghe được Tu La giới chủ nói:

- Nguyên Đồ và A Tị đã tế luyện nghìn năm, chỉ kém huyết luyện cuối cùng. Dùng sinh mệnh đám kia để chúng nó xuất thế đi.

Dứt lời, Tu La giới chủ đã biến mất trước mắt nữ Tu La trẻ. Nữ Tu La vội vàng chạy ra khỏi cung điện có tên là Bắc Linh này, nhìn ra ngoài điện Tu La. Chỉ thấy một vòng hào quang màu máu bao lấy điện Tu La, xuyên qua màn sáng có thể thấy rất nhiều Tu La, trên trời dưới đất đều chỉ chút. Nàng ta biết, những kẻ này đều phải chết rồi. Không quản bọn họ ở trong Tu La giới có uy danh đến đâu, không quản bọn họ có tài trí cao tuyệt cỡ nào, thiên tư thế nào, đều phải chết đi dưới hai kiếm Nguyên Đồi, A Tị của lão tổ tông. Máu thịt tinh nguyên của bọn họ sẽ bị cắn nuốt đến trong A Tị kiếm và Nguyên Đồi kiếm.

Nữ Tu La không nhớ là mình từng thấy hai thanh kiếm kia vào năm nào, chỉ nhớ rõ lão tổ tông từng nói, hai thanh kiếm này tuy rằng không thuộc tiên thiên, lại xem như là vật chí tà chí hung trên thế gian. Chúng có thể cắn nuốt tinh nguyên linh hồn của sinh linh mà phát triển, kẻ trúng kiếm chắc chắn phải chết.

Ngay lúc nàng ta nghĩ tới đây, từ trong cung Bắc Linh đột nhiên bay ra hai luồng ánh sáng, một màu đỏ tươi, một màu xanh đậm. Hai luồng ánh sáng bay đan xen với nhau, rồi bỗng tách ra, xẹt qua cung Tu La đang bị đám Tu La vây chặt. Nơi chúng đi qua, Tu La dồn dập chết đi, mà hai luồng sáng lại càng lúc càng mạnh mẽ, càng lúc càng rực rỡ.

Có chút Tu La pháp lực cao thâm trông thấy hai luồng hào quang kia, biết là dị bảo, còn muốn dùng thần thông thu lấy nó, lại bị hào quang đó chặt đứt đầu. Tu La ấy muốn hóa gió chạy đi, lại bị hào quang lượn quanh che phủ, lúc xuất hiện lại thì đã hóa thành xương khô, thi thể rơi xuống đất thì nháy mắt tan rã, hóa thành bụi bặm.

Chỉ một hồi sau, ngoài cung Tu La đã yên tĩnh lại. Hai luồng hào quang bay ngược trở về. Tu La giới chủ không biết khi nào đã xuất hiện tại đỉnh cung Bắc Linh. Cung Bắc Linh là chủ điện của điện Tu La, là chỗ cao nhất. Tu La giới chủ một bộ áo đỏ bay bay trong gió, hai luồng hào quang một đỏ một xanh chìm vào trong ống tay áo của nàng.

Nữ Tu La trẻ tuổi còn chưa tới kịp cảm thán, đã trông thấy Tu La giới chủ bay vút lên bầu trời mây máu cuộn cuộn, đảo mắt đã không thấy gì nữa.

Huyết Hà cuộn cuộn, Tu La giới chủ vô thanh vô tức xuất hiện tại trên mặt sông. Nàng đạp trên những con sóng máu, trôi nổi theo sóng, nhìn hoa Bỉ Ngạn ở hai bờ sông, rất lâu sau thì thào:

- Nhanh thật, hoa Bỉ Ngạn đã sớm nở khắp hai bờ sông rồi.

Nàng đột nhiên phóng người lên, đi lên trên bờ. Hoa Bỉ Ngạn như một dòng máu liên miên phô bày trên mặt đất, hòa chung màu với y phục của nàng. Hoa dày đặc che khuất cả mặt đất cạnh bờ sông, căn bản không nhìn thấy đất, nhưng dưới chân nàng lại có một chỗ trống nho nhỏ. Nơi đó có một hố nhỏ, bùn đất trong hố còn mới, như là mới bị người đào lên.

Trên mặt Tu La giới chủ lộ một ý cười lạnh lùng. Trên thế giới này chỉ có hai người biết nơi này từng chôn giấu cái gì. Một trong đó chính là nàng, mà người còn lại là người để lại linh hồn huyết dẫn ở trước Tam Sinh thạch.

Trên bầu trời, khí lạnh và sát khí đan xen cuộn cuộn, âm dương giống như muốn đảo. Tu La giới chủ cảm thấy mình tựa như trở về đại chiến luân hồi năm đó. Trời đất này như đang điên cuồng dung hợp lật chuyển. Đó là người pháp lực cao thâm có thể cảm thụ được, còn trong mắt người bình thường, tất cả vẫn bình tĩnh như xưa, nhiều nhất chỉ cảm thấy có chút buồn bực bất an khó hiểu, đó là linh hồn rung động.

Tu La giới chủ vọt người lên, biến mất. Nàng tìm kiếm Tam Sinh thạch. Nàng cần phải xác định lại một chuyện.

Tu La giới ngàn năm không đổi, nhưng trong lòng nàng chẳng qua là chuyện chớp mắt. Ngàn năm qua, trong trời đất gió giục mây vần, vô số sinh linh xuất thế lẫn tử vong, không có một sinh linh nào đặt ở trong lòng

nàng. Cho dù là trăm năm này trời đất rung chuyển, tới giờ luân hồi tái hiện, trong lòng nàng cũng chỉ có một nhóm người năm đó.

Trong sương mù tối tăm dày đặc, nàng đột nhiên ngừng lại, trước mắt là một tảng đá. Có một người đứng bên cạnh đó.

Tu La giới chủ nhìn bóng lưng kia, trong lòng lại nghĩ đến lai lịch của người này. Nàng có thể từ trên thân người này cảm thụ được khí tức cùng một thời đại. Người này tuyệt đối không thuộc thời đại này.

Nếu Trần Cảnh ở nơi này, sẽ phát hiện người đứng cạnh đá Tam Sinh chính là lão kiếm khách.

Tu La giới chủ bước từng bước tới gần. Trong tay áo nàng, hai lợi khí chí hung chí tà của thế gian nhúc nhích.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 86: Đại Kết Cục (Ba)

oOo

Thế giới này nếu đã có mưa tất nhiên không thể thiếu gió.

Mưa vô biên vô hạn, gió khắp đất khắp trời.

Mưa không phải Long Vương làm mây gọi mưa, là mưa từ nước Nhược biến thành. Gió không phải gió tự nhiên thành, mà là gió Tồn từ ngoài chín tầng trời kéo xuống.

Mưa gió trải khắp đất liền, có người đưa tay ra khỏi phòng hứng lấy mưa, rồi lại rút vào trong căn phòng đèn đuốc sáng trưng. Người này đi tới cạnh chậu lửa giữa gian phòng, ánh lửa rọi sáng làm vốc nước mưa lắc lư trong tay óng ánh lên. Bên cạnh có một thiếu phụ đi tới. Mặc dù nàng này mặc trang phục của phụ nữ đã có chồng, nhưng trên mặt không có bất luận vết tích năm tháng gì, vẫn cứ như thiếu nữ. Nàng bế một đứa nhỏ. Đứa nhỏ có đôi mắt đen láy, khi nhìn thấy người kia thì miệng hô "nha nha". Đây là từ địa phương ở nơi này, ý tức là cha.

- Mộ Tiên, chàng có gì muốn làm thì đi làm đi.

Thiếu phụ có gương mặt trẻ đẹp nhìn Lý Mộ Tiên, nói:

- Một năm qua, chàng thường xuyên nhập thần nhìn lên trời. Thiếp biết, chàng lại đang tưởng niệm thế giới kia rồi.

Lý Mộ Tiên quay đầu nhìn cô gái đã khiến mình buông bỏ thế giới kia. Y là người tu hành, hành tẩu thiên hạ, tâm như nước lặng, tu thân tu tâm, sau khi gặp cô gái này mà tâm nổi sóng, không cách nào kìm nén yêu thương nàng, vì nàng mà cam nguyện làm một người bình thường.

Thiếu phụ nói:

- Chàng vốn nên tung hoành trong trời đất, vốn nên tiêu dao thiên hạ, đạp mây đuổi trăng, phi thiên độn địa, lại vì một nữ tử phạm tặc như thiếp mà ở trong phạm trần cả đến trăm năm.

Lý Mộ Tiên nhìn nàng. Trăm năm qua, y vì nàng mà từng đi tuyệt địa tìm kiếm thuốc trường sinh bất lão. Chính y vốn là người tu hành, lại làm sao không biết thế gian vốn không có thuốc trường sinh bất lão chứ. Chỉ là y nghe nói ở nơi kia có một gốc đào. Gốc đào này tập trung những tinh hoa của trời đất, lại mọc trên linh mạch, không biết bao nhiêu năm mới nở hoa một lần, lại không biết bao nhiêu năm nữa mới kết quả. Y vận khí tốt, đến nơi đó thì trông thấy một cô gái, lại rất thuận lợi xin được một quả đào. Nghe chủ cây đào kia nói, quả của cây đào này không thể khiến người khác trường sinh, nhưng có thể khiến phạm nhân bảo trì thanh xuân trăm năm. Tác dụng với người tu hành cũng không lớn, nhất là người có tu vi cao thâm thì một quả linh đào như vậy chẳng qua là một chút linh khí thuần túy mà thôi.

Mà hiện tại, trên mặt thiếu phụ tuy rằng vẫn như khi còn trẻ nhưng Lý Mộ Tiên lại biết linh lực trong quả đào kia đã biến mất trong thân nàng rồi. Hơn nữa, tại khi linh lực chưa tan hết, nàng mang thai, cũng sinh ra một bé trai.

- Vì thiếp, chàng ràng buộc trong hồng trần này trăm năm, mang thiếp đi ngao du thắng cảnh, mang thiếp chạm được cả sao trời. Cả đời này thiếp rất vui vẻ. Chàng đi đi, thiếp không muốn già đi trong mắt chàng. Thiếp hy vọng trong lòng chàng, thiếp vĩnh viễn mang diện mạo đẹp dễ nhất.

Thiếu phụ dịu dàng nói, đôi mắt trong suốt như thu thủy. Khi nói chuyện, mơ hồ có thể thấy được hai cái má lúm đồng tiền mờ mờ trên mặt nàng.

Thời gian trăm năm khiến tâm Lý Mộ Tiên gần như đã tĩnh lặng. Nhưng mà, mấy ngày qua trời đất chợt biến, để cái tâm từng tung bay cửu thiên của y lại động.

- Chàng đã kể cho thiếp rất nhiều chuyện xưa, có truyền thuyết nghìn vạn năm, có việc xảy ra ngay cạnh. Chàng nói có rất nhiều người cực kỳ lợi hại, nhưng khi đi ngang qua những linh sơn tiên cảnh thì chàng lại dẫn thiếp vào động phủ của họ như chốn không người. Thiếp biết, chàng so với họ còn lợi hại hơn.

Lý Mộ Tiên nhắm mắt lại, tựa hồ đang theo lời của nàng nhớ lại thời gian trăm năm này.

- Thiếp từng hỏi chàng, tay chàng là vì sao bị mất. Chàng nói là bị người chém đứt. Thiếp nghe được từ giọng chàng lúc đó sự không cam lòng. Sau này thiếp chưa bao giờ hỏi tiếp, hiện tại từ trên người chàng thấy được cảm giác muốn bay vút lên trời cao. Chàng vốn nên là côn bằng tiêu dao trên trời dưới đất, lại cam nguyện vì thiếp trầm luân trong vũng hồng trần này. Nhưng bất kể là thế nào, bất kể là bao lâu, đều không thể che giấu cái cao xa ước vọng trong nội tâm chàng.

Thiếu phụ đứng ở trước mặt Lý Mộ Tiên. Đứa nhỏ trong lòng nàng cũng đưa tay vuốt mặt y, hô "nha nha".

- Hiện tại, chàng có thể để thiếp biết kẻ thù của chàng không? Thiếp nghĩ, thiếp nên biết.

Thiếu phụ dịu dàng nói, âm thanh giống như là một bó tóc đen lướt qua trước ngực.

Lý Mộ Tiên hít một hơi thật sâu. Cho tới nay, kỳ thực y chẳng nói bao nhiêu ở trước mặt nàng. Từ khi cánh tay bị chém đứt, y đã nhốt mình vào trong thế giới chỉ mình y có thể bước vào.

Y đưa bàn tay tới trước mặt nàng, trong lòng bàn tay vẫn còn vốc nước mưa hứng được từ ngoài. Nước mưa trong tay y xoáy tròn, lại tại nháy mắt nàng cúi đầu thì vốc nước kia óng ánh tỏa hào quang. Hào quang tan đi, trong lòng bàn tay y xuất hiện một ngôi miếu thần. Trước cửa miếu có một người đang đứng. Quanh miếu thần là hư vô, mênh mông tĩnh lặng. Người trong miếu đang mấp máy môi như nói cái gì đó.

Lý Mộ Tiên khẽ lắc tay, trên không lòng bàn tay xuất hiện một lá bùa. Gian phòng ấm áp này liền vang lên âm thanh lạnh như băng mà cô độc. Âm thanh này vừa vang lên, thiếu phụ đã biết nhất định là xuất phát từ người đứng trong cửa miếu kia. Nàng biết, người này cũng giống trượng phu của mình, đều nhốt bản thân vào trong thế giới của chính mình, đều là cô độc.

Nàng không hiểu âm thanh từ hư vô kia nói gì, nhưng nàng cảm thụ được tâm tình trong âm thanh kia.

- Hẳn tên là Trần Cảnh...

Lý Mộ Tiên bắt đầu kể lại thù hận giữa mình và Trần Cảnh cho thiếu phụ. Trong lúc nói chuyện, lòng bàn tay y lại xuất hiện một cô gái. Nàng kia một thân áo trắng như tuyết, ở trong mưa gió mịt mờ lại có sấm sét chớp giạt ngược chiều mà lên.

Đó là Diệp Thanh Tuyết.

- Đây là lúc càn khôn trọng định, là thời cơ để hàng nghìn hàng vạn người tu hành nhảy ra khỏi luân hồi.

Lý Mộ Tiên nói.

Thiếu phụ kia lại tiếp lời:

- Đây cũng năm tháng sinh ra truyền thuyết, sao có thể không có truyền thuyết của trượng phu chứ. Chàng đi đi, sinh mệnh của thiếp đã hơn những người khác rất nhiều năm, những cảm xúc mãnh liệt cũng sắp sửa hao hết. Thiếp hiện tại chỉ muốn nhìn xem trượng phu của thiếp lợi hại đến thế nào. Chàng nói Trần Cảnh, Diệp Thanh Tuyết đều là thiên chi kiêu tử, thiếp tin tưởng, trượng phu của thiếp tuyệt đối sẽ không kém họ.

Lý Mộ Tiên nhìn ánh mắt của thiếu phụ. Mặt y tuy vẫn bình tĩnh nhưng hai mắt y đã nóng rực, máu tươi cùng pháp lực trong cơ thể giống như đang sôi trào.

- Để cho hài tử được xem thời khắc đáng tự hào nhất của phụ thân nó đi.

Thiếu phụ nói.

Lý Mộ Tiên hít sâu một hơi, nhắm mắt, một lần nữa mở mắt, lại nói một tiếng "được". Tiếng vừa ra, thân thể y đã tỏa ra hào quang xanh ba thước. Cánh tay bị đứt của y giờ khắc này tái sinh. Toàn thân y tựa như nhộng lột xác hóa bướm, thoát xác, bay vút lên.

Tại sau trăm năm yên lặng, y đột phá.

Chỉ thấy y nói một tiếng "Chờ ta trở lại đón nàng", sau đó hai tay y xé hư không, ánh vàng và ánh xanh từ hai tay đan xen. Hư không kia như giấy, bị xé rách. Hào quang màu vàng trên thân y rực lên, cả người bỗng biến mất rồi xuất hiện lại phía trên không căn nhà, bay thẳng lên trời. Mà ở trong phòng kia, Lý Mộ Tiên để lại một mặt gương hư vô. Đó là pháp thuật, chiếu cảnh Lý Mộ Tiên ở trong mưa gió bay thẳng lên cửu thiên, rực rỡ đến lóa mắt.

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 87: Đại Kết Cục (Bốn)

oOo

- Sư huynh, trận mưa này đã được ba ngày rồi. Lúc nào mới dừng lại nhỉ?

Trong núi Phương Thốn, có một thiếu nữ đứng cạnh một gốc cây không có bất kỳ chiếc lá nào. Thân cây này rất lớn, có vô số nhánh cây, nhưng lại không có chiếc lá nào cả. Còn ở xung quanh, mọi cây cối đều rất xanh tốt.

Thiếu nữ đứng một mình. Cái cây không có lá kia lắc lư và có tiếng nói phát ra từ đó:

- Nếu trận mưa này dừng lại tức là có người đã chết.

- Ai chết cũng mặc kệ! Nếu mưa vẫn tiếp tục, cả người muội sẽ trở nên mốc meo mất. Thật chán ghét!

Thiếu nữ nói.

- Sư muội, phải tĩnh tâm. Chỉ có tĩnh tâm mới có thể tiến bộ không ngừng.

Lại có tiếng nói bình thản phát ra từ cái cây. Thiếu nữ gắt giọng:

- Sư huynh, huynh càng lúc càng giống khúc gỗ rồi. Thật không thú vị gì cả.

- Sư muội, không phải muội vẫn luôn yêu thích nhìn thấy ta biến thành cây hay sao?

Cái cây nói.

- Thế nhưng, sau khi huynh biến thành cây mấy năm nay, dù muội cù léc thế nào huynh cũng không cười. Dù muội trêu đùa thế nào huynh cũng không bị phá mà biến hóa gì cả. Thật sự là rất chán. Muội không để ý tới huynh nữa. Muội đi tìm sư phụ đây.

Thiếu nữ giậm chân rồi đột nhiên lao thẳng vào thân cây, nhưng không chỉ không có cảnh đầu sừng máu chảy, ngược lại thiếu nữ còn biến mất ngay khi vừa chạm tới thân chân. Xa xa, trên một thảm cỏ xanh mướt, bóng một thiếu nữ chợt lóe lên rồi lập tức biến mất.

Một lúc sau, cái cây không có lá nhưng lại khiến người ta cảm thấy sinh cơ bừng bừng kia chợt lắc lư, hóa thành một đạo sĩ mặc áo bào màu vàng. Đạo sĩ nhìn lên trời rồi, lại cúi xuống nhìn chính mình, cuối cùng lẩm bẩm:

- Hóa ra ta đã tu thành tâm bồ đề. Đã qua một trăm năm rồi! Nhanh thật!

Đạo sĩ nhảy lên, hóa thành một con chim nhỏ. Con chim vỗ cánh, lại hóa thành con hạc màu trắng. Hạc trắng kêu lên một tiếng rất to, biến thành một con rắn oằn mình trong mưa gió. Thân rắn uốn éo mấy cái, đột nhiên mọc ra hai cánh mỏng. Hai cánh đập nhẹ rồi thấy lông trên cánh dài ra, thân rắn cũng biến lớn và hóa thành hổ. Hổ gầm lên một tiếng khiến cho núi non xung quanh chấn động, lại hóa thành chuột. Chuột rơi xuống đất rồi hóa thành nhím. Nhím chui vào lòng đất rồi hóa thành giun. Giun trong đất biến thành một hạt giống. Hạt nảy mầm, phá đất lớn lên, trở thành một thân cỏ nhỏ. Cỏ nhỏ nở hoa. Hoa đầu tiên có màu vàng nhạt, rồi chuyển sang màu xanh biếc và cuối cùng là xanh tím. Cỏ nhỏ lại biến hóa, biến thành một cây hòe lớn, cánh lá rậm rạp, trên đó có chim chóc làm tổ. Một lúc sau, lá cây rụng hết như khi thời tiết vào thu. Cái cây trở nên trơ trụi và biến hóa

thành cây bồ đề. Rễ cây đột nhiên bốc cháy, chỉ trong một hơi ngọn lửa đã nuốt lấy toàn bộ cái cây. Khói đen bốc lên nghi ngút. Thân cây hóa thành tro tàn, bị nước mưa cuốn đi.

Ở trong một đại điện tựa như đã tự thành một vùng trời đất trong núi Phương Thốn, một đạo nhân già tóc bạc trắng ngồi xếp bằng. Ở bên cạnh ông ta chính là thiếu nữ đứng ở dưới gốc cây gọi cây bồ đề là sư huynh.

Một cơn gió thổi vào bên trong, Bồ Đề theo gió đi vào.

Đạo sĩ già mở mắt, nói:

- Trăm năm tu được tâm bồ đề.

- Sư phụ.

Bồ Đề cung kính cúi chào.

- Suốt trăm năm ta chỉ truyền cho con bồ đề biến hóa, con có oán giận hay không?

Đạo sĩ già hỏi.

- Đệ tử đã từng oán giận. Các vị sư huynh đều học tập các loại pháp môn tu hành, mà đệ tử lại chỉ luyện tập hóa thành cây, còn luyện cả trăm năm. Nhưng bây giờ đệ tử đã hiểu rõ.

Bồ Đề nói.

Đạo sĩ già gật gật đầu, nói:

- Tu hành không phải là càng nhiều càng tốt. Nhìn qua chỉ là cố định bất biến, nhưng cũng có thể là từ một biết mười. Khi đạt được tâm bồ đề thì đó chính là vạn pháp thông hiểu. Con đã xứng đáng với cái tên của mình rồi. Từ hôm nay trở đi, con chính là chủ nhân của núi Phương Thốn này.

Bồ Đề vẫn im lặng, thiếu nữ bên cạnh đã vội vã hỏi:

- Sư phụ, vậy còn người thì sao? Sư phụ muốn đi đâu?

Đạo sĩ già nói:

- Chắc các con vẫn luôn thắc mắc, bất kể là môn phái nào, đều có được truyền thừa, đều có tổ sư, mà núi Phương Thốn chúng ta lại không có. Các con từng hỏi, hiện tại ta có thể nói cho các con biết. Ta sinh ra trong thời kì hồng hoang. Bộ tộc của ta bị yêu tộc phá hủy. Sau đó ta bị bắt đến núi Thương Mãng, bị ép tu hành. Nơi đó, chỉ nhân tài có thể đạt tới trình độ tu vi yêu cầu sau một quãng thời gian nhất định mới có thể sống sót, bởi vì người còn sống sót sẽ được đưa tới cung Phượng Hoàng Bất Tử. Nơi đó được xây dựng trên hỏa mạch nên nóng bức quanh năm, phàm nhân không thể sống sót. Chúng ta bị coi là lễ vật đưa tặng cho các vị thái tử trong cung Bất Tử và Phượng Hoàng tôn giả để làm người hầu.

Trong một nhóm chuẩn bị được hiến vào cung Bất Tử, bốn nhân loại còn sống. Ta là một trong số đó. Ba người còn lại có Triệu Công Minh, sau này đã trở thành một trong bốn đại đệ tử của Thông Thiên giáo chủ. Một người khác sau là Từ Hàng đạo nhân, một trong mười hai đệ tử của Nguyên Thủy thiên tôn. Người còn lại thì tiến vào cung Phượng Hoàng Bất Tử cùng lúc với ta.

- Đó là ai ạ?

Thiếu nữ tên là Minh Kính hỏi. Nàng đã bị hấp dẫn bởi câu chuyện do sư phụ đang kể. Nàng nghĩ: "Người này nhất định là một kẻ vang danh thế gian."

- Đó là Nam Lạc, vốn sắp trở thành tể ti của một bộ lạc. Ta cứ nghĩ hần chạy trở về rồi, không ngờ cuối cùng còn xuất hiện ở cung Bất Tử, thành Thị kiếm đồng tử của thái tử Không Tuyên.

- Nam Lạc? Là chủ nhân của một kiếm hóa thiên hà Nam Lạc?

Minh Kinh kinh ngạc hô. Trong núi Phương Thốn có sách ghi ký sự trời đất, ở trong đó ghi lại rất nhiều việc đã diễn ra dù lớn hay nhỏ, thậm chí là những việc bí ẩn. Nàng không nghĩ tới sự phụ mình và Nam Lạc còn có nhân duyên sâu như vậy.

Đạo sĩ già nói:

- Suốt ngàn vạn năm qua, thế gian này chỉ có một Nam Lạc. Khi còn ở cung Phượng Hoàng Bất Tử, hắn có ân với ta. Khi ta nhân lúc hỗn loạn vì cung Bất Tử bị diệt mà trốn thoát, có được cơ duyên, tu vi có thành tựu, lại phát hiện hắn đã là đệ nhất tinh quân của Thiên cung yêu tộc. Không lâu sau đó, hắn đã nổi tiếng khắp thiên hạ, đồng thời cũng kết xuống rất nhiều thù hận. Mà ta lại đứng ở phía đối lập với hắn.

Đạo sĩ già ngẩng đầu lên, nhìn xuyên qua mưa gió trên trời, như thấy được Diệp Thanh Tuyết đang cầm kiếm đâm về phía Trần Cảnh đứng ở trước cửa miếu thần.

Ông ta nói tiếp:

- Cũng may hắn vượt qua vài lần đại kiếp nạn kia. Tuy rằng ta vẫn luôn không thực sự ra tay với hắn, nhưng cũng không có giúp hắn khi hắn cần nhất. Ta vẫn luôn áy náy. Cho nên, khi hắn còn chưa luân hồi quay lại, ta đã rời khỏi Linh Sơn. Lúc đó thế giới cực lạc Linh Sơn là do ta và Tiếp Dẫn cùng nhau sáng tạo. Bởi vậy ở dưới một kiếm hóa thiên hà kia, thế giới cực lạc Linh sơn không cách nào tránh né, cũng không cách nào ngăn cản hắn.

Minh Kinh bừng tỉnh, những nghi vấn trong lòng từ trước tới nay đều được sự phụ giải thích rất nhiều. Trước đây, nàng vẫn luôn suy nghĩ, dù cho Nam Lạc có vô cùng lợi hại cũng không thể trong một đêm giết chết nhiều người mang đại thân thông như vậy. Trong đó có cả Đạo tổ, Phật tổ và các

Yêu thánh ở khắp nơi. Nàng thầm nghĩ: "Sư phụ rời khỏi Linh Sơn chắc không hề dễ dàng như những gì người nói."

Nàng lập tức hỏi:

- Thân phận của sư phụ khi còn ở Linh Sơn là gì vậy ạ?

Đạo sĩ già cũng không có ý định che giấu, nói:

- Lúc đó, mọi người ở Linh Sơn đều gọi ta là nhị giáo chủ. Ta đại chiến một trận với Tiếp Dẫn. Y nói ta nhập ma, mất đi tín ngưỡng của bản thân nên muốn điểm hóa ta. Tuy rằng y so với ta trội hơn một bậc, nhưng ta quyết tâm muốn đi, y làm sao có thể ngăn lại. Sau trận chiến đó, ta bị thương rất nặng, đến bây giờ vẫn chưa khỏi hẳn. Chẳng qua y cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Đến lúc này Minh Kính đã hiểu tại sao sư phụ chưa bao giờ rời khỏi núi Phương Thốn, cũng biết tại sao sư phụ lại dặn dò đệ tử khi xuống núi không được nói xuất thân từ nơi này. Lý do là sư phụ và Linh Sơn có cừu oán. Nhưng cũng may, hình như Linh Sơn cũng không biết sư phụ ở tại núi Phương Thốn.

Đột nhiên, Bồ Đề hỏi:

- Bây giờ sư phụ rời đi có phải vì đã tìm thấy cách trị liệu thương thế của bản thân không ạ?

Đạo sĩ già gật gật đầu, nói:

- Sau một nghìn năm, lực lượng luân hồi lại xuất hiện. Đây là cơ hội duy nhất của ta.

- Sư phụ, người cho rằng bọn họ còn sống không?

Minh Kính hỏi.

- Cái chết và sự sống làm sao có thể biết được rõ ràng. Đến cảnh giới của bọn họ, đã không thể đơn giản phân chia sống và chết nữa.

Đạo sĩ già trả lời.

- Vậy phải phân chia như thế nào ạ?

Bồ Đề hỏi.

- Đến cảnh giới đó, con tự nhiên sẽ hiểu.

Bồ Đề lại hỏi:

- Sư phụ, lần này luân hồi quay lại, trật tự xác định, trời đất này sẽ không có ai có thể siêu thoát nữa hay sao?

- Lúc này chỉ là luân hồi trước kia quay lại và tiếp tục. Trước có Chu Thiên Tinh Đấu trận, mới có ba trăm sáu mươi sáu bía thần, lúc đó mới có cái gọi là thần đạo trật tự Thiên đình. Trước có vu tộc lấy thân tế trời đất, đúc lại đại luân hồi, mới có Nam Lạc phân lục đạo. Bởi vì những điều này, mới có trời đất bây giờ. Về sau trời đất lại thế nào, ai có thể biết rõ chứ? Chúng ta đều là người tu hành, đều là người đang tìm kiếm đạo của mình trong thế gian này. Con phải nhớ kỹ, đạo không phân đúng sai, chỉ hỏi người có kiên trì và thông tuệ hay không.

- Vâng. Đệ tử ghi nhớ. Sau này nếu đệ tử thu đồ đệ, nhất định phải khai linh khai tuệ trước, rồi mới dạy pháp môn tu hành.

Bồ Đề nói.

Đạo sĩ già gật đầu, ngược nhìn bầu trời, nói:

- Trong lục đạo, Tu La giết chóc, Địa Ngục tội ác, Ác Quỷ trầm luân, Súc Sinh vô tri, Nhân Gian khó dò, chỉ Thiên Đạo là chưa ai rõ. Sau này, con cần nhớ kỹ phải tĩnh tâm tu hành, đừng có dễ dàng trêu chọc Linh Sơn.

Tiếp Dẫn tu một loại thần thông là "Chuyển Thế Luân Hồi chú", bây giờ tuy rằng không xuất hiện, nhưng tuyệt đối sẽ không trầm luân biến mất trong thế gian này. Đợi ngày y trở về, con nhất định phải cẩn thận.

Trong tiếng nhắc nhở, đạo sĩ già đã hóa thành một luồng ánh sáng bay thẳng lên không trung, tại trong mưa gió trông thật ảm đạm, không hề rực rỡ lóa mắt.

Trong núi Phương Thốn vang lên hai giọng nói:

- Bồ Đề vốn không phải cây.
- Minh Kính cũng không phải bệ.

Một nam một nữ làm cho núi Phương Thốn hoang vắng tĩnh mịch thêm vài phần sức sống.

Ngay khi hai người hô lên, thì trên chín tầng trời , trong cửa miếu thần, Trần Cảnh đứng đó, trong mắt chỉ thấy một điểm ánh sáng, như bị che đi toàn bộ thế gian.

Đó là mũi kiếm của Đế Vương kiếm. Đó là một luồng sét chói lọi màu bạc, đó là hai tròng mắt của Diệp Thanh Tuyết.

- Sư tỷ, trên đường truy tìm đại đạo, lẽ nào sư tỷ không còn lại một nửa phần ký ức nào hay sao? Lẽ nào sư tỷ có thể bỏ đi tất cả, một lòng cầu đạo hay sao?

----- oOo -----

HOÀNG ĐÌNH

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Q3 - Chương 88: Đại Kết Cục (Xong)

oOo

Ở bên trong âm thế, truyền thuyết có một hòn Tam Sinh thạch. Bên cạnh hòn đá có một bà lão bưng một bát nước canh không màu, gặp người liền đưa bát đến cho đối phương uống. Nhưng khi người đó định tiếp lấy cái bát thì bà lão kia đã biến đâu mất rồi. Nhiều người cho rằng đó là ảo giác của mình, cho rằng đó là điều thần bí của âm thế. Về đến dương thế kể lại, cũng không thể nói được nguyên do, chỉ cho là một sự kiện thần bí.

Hiện tại, bên cạnh Tam Sinh thạch này có một người, nhưng không có bà lão bưng một bát canh bốc khói.

Tu La giới chủ tên là Diên Huyết. Trên thế gian không quá năm người biết tên thật của nàng ta, ít nhất Diên Huyết cho là như thế. Nàng ta nhìn lão kiếm khách không nhúc nhích cạnh đá Tam Sinh, khẽ nhíu mày. Cạnh đá Tam Sinh lập tức xuất hiện một cái sông máu, cuồn cuộn chảy xiết.

- Người là ai?

Diên Huyết hỏi. Diên Huyết nhìn thấy người kia chậm rãi đến gần, rồi dừng lại cách đó không xa.

- Người không biết ta, ta lại biết người.

Người nọ nói.

- Người biết ta? Tại sao ta chưa từng gặp người?

Diên Huyết nói.

Diên Huyết không biết ông ta, nhưng nếu Trần Cảnh ở đây thì nhất định sẽ nhận ra người kia. Có điều Trần Cảnh cũng chỉ biết đó là lão kiếm khách mà thôi, về phần thân phận thật sự thì hẳn cũng không biết.

- À, ta nhớ ra rồi, khi đó người gọi là Bắc Linh.

Diên Huyết nheo mắt lại:

- Khi đó người đang làm gì?

- Ta bị trấn áp tại địa ngục cõi âm này.

- Người rốt cuộc là ai?

Diên Huyết hỏi.

- Trời đất vừa thành có ba tộc xưng hùng hòng hoang là phượng hoàng, thương long và kỳ lân. Nhưng mà, chỉ trong một đêm, ba tộc xuống dốc. Thương long nhận Nhân đạo, hóa thành long khí để vương, muốn mượn tín ngưỡng từ sự kính sợ của nhân loại đối với đế vương mà trọng sinh. Phượng hoàng tự mình có khả năng trọng sinh, sau khi trọng sinh thì đi tới cạnh Hạo Thiên, vào Thiên đình, muốn trọng chương thiên đạo. Mà ta...

- Người là Kỳ Lân lão tổ?

Diên Huyết nói ra.

Lão kiếm khách không khỏi hồi tưởng lại thời điểm bị Đế Tuấn, Đông Hoàng bức cho rời xa Kỳ Lân nhai, giả chết chạy trốn. Lại không khỏi nhớ tới thời khắc trong luân hồi cười Kỳ Lân thú, gặp Thông Thiên, Nguyên Thủy, Nam Lạc. Những người kia đều là người tới sau, nhưng lại đều sau vượt trước. Điều này làm ông ta cực kỳ không cam lòng, rồi lại có một chút bất đắc dĩ. Một thời phong vân, một thời thiên địa ấy. Thời đại ông ta cùng

phượng hoàng, thương long tung hoành đã qua, mà khi đó đúng là thời đại của Đế Tuấn, Thái Nhất, vu tộc mười hai Tổ Vu. Tiếp sau nữa là Nam Lạc, là đạo môn tam tổ. Mà bây giờ, ông ngẩng đầu nhìn lên trời. Trời đất bây giờ thuộc về người trong cơn mưa gió này, là thời đại của họ. Hóa ra, thế giới này cho tới bây giờ đều không thuộc về ai. Nó là vĩnh hằng bất biến, lại không ngừng biến hóa.

- Tại sao người lại muốn nói cho ta những lời này?

Tu La giới chủ Diên Huyết hỏi.

Ông ta trầm mặc rất lâu. Song kiếm trong tay áo Diên Huyết rung lên, như lúc nào cũng sẵn sàng bay ra chặt đứt đầu Kỳ Lân lão tổ, uống cạn huyết mạch kỳ lân của ông ta. Tới lúc Diên Huyết sắp không kiên nhẫn nổi nữa, Kỳ Lân lão tổ mở miệng nói:

- Bởi vì, ta phải chết, ta rốt cuộc phải rời khỏi thế giới này. Từ lúc ta giả chết trốn đi ấy, ta cũng đã chết rồi. Phượng hoàng ở trên trời gắng nỗ lực cuối cùng, thương long tại nhân gian lấy một phương thức khác kéo dài sinh mệnh, mà ta, sẽ chết sao?

Ông ta vừa dứt lời, thân thể đã ngã xuống.

Diên Huyết kinh hãi. Nàng cũng không có phát hiện ông ta nói nhiều như vậy nhưng thật ra sinh cơ đã hết. Nàng chợt lóe lên một cái, đã đến cạnh Kỳ Lân lão tổ. Khẽ chạm lên thân thể ông ta, không ngờ đã lạnh như băng. Ngực ông ta có một vết thương, nhìn qua chỉ là vết kiếm thông thường đâm vào tim, nhưng Diên Huyết lại biết là không thể nào. Vừa nhìn vết thương, cảm thụ được khí tức từ đó lưu lại, nàng đã rõ đây là do Thanh Nhan kiếm đâm tới, cũng chính là Thanh Nhan kiếm của Nam Lạc.

"Chính là hắc sao? Là hắc sao? Hắc tới nơi này đón Mạnh Tử Y sao? Hắc đã có biện pháp chia cách Mạnh Tử Y và Tam Sinh thạch sao? Là hắc lấy viên huyết tinh ở bên bờ Huyết Hà sao? Bắc Linh sống lại rồi sao?"

Nàng nghi vấn trong lòng. Không ai có thể trả lời nàng. Nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời, chỉ thấy mưa gió mịt mờ. Gió như muốn thổi sâu vào trong linh hồn, mưa như tơ, triền triền miên miên tận xương thịt.

Diên Huyết xoay người, vừa sai bước, trên mặt đất đen kịt nơi âm thể lại thành một vùng đỏ đậm. Một con sông máu trống rỗng xuất hiện, cuộn cuộn chảy xiết. Diên Huyết sớm đã biến mất không thấy gì nữa.

Tại lúc nàng biến mất, trong bóng tối có một vùng sáng vàng lan đến. Ở giữa ánh sáng mờ hồ có thể thấy được một thế giới. Đó là Linh Sơn cực lạc, đúng là đã bị đả thông. Một hòa thượng bước ra từng bước, tiến vào âm thể, lại một bước tan biến trong bóng tối. Thế nhưng trên bầu trời âm thể vẫn có thể thấy được Linh Sơn. Ánh vàng nhàn nhạt, như sóng nước.

Hư Linh đứng dưới Nguyệt Kính đài. Trong bóng tối, chút ánh vàng từ xa đến gần. Nhìn giống như chậm rãi, kỳ thực rất nhanh, chỉ chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Hư Linh.

Từ mặt gương của Nguyệt Kính đài chiếu ra một hòa thượng. Trên thực tế, đứng trước mặt Hư Linh xác thực là một hòa thượng.

- Linh Sơn thế tôn tới đây là có ý gì?

Hư Linh nói.

- Linh Sơn có cực lạc, nguyện cùng đạo hữu đồng hưởng.

Linh Sơn thế tôn nói.

Hư Linh cười cười nói:

- Âm thể có địa ngục, đạo hữu tự lấy nó.

Dường như nàng rất rõ ràng với ý đồ của Linh Sơn thế tôn khi đến đây.

- Thiện.

Linh Sơn thể tôn nói, dứt lời, trên thân chợt lóe ánh vàng, lại chìm vào trong bóng tối.

Linh Sơn thể tôn đi rồi, Hư Linh ngẩng đầu nhìn bầu trời. Mưa gió trên dương thế như là đã thối lọt vào trong âm thế. Nàng đột nhiên nói với Đại Yêu Tiểu Yêu bên cạnh:

- Nơi này không phải của ta, cũng sẽ không phải của ông ta. Bất luận người nào muốn lấy nó làm của riêng đều phải bị thế giới này cắn nuốt, cho dù pháp lực người đó cao bao nhiêu.

Trên chín tầng trời, trong lòng Trần Cảnh có hàng ngàn hàng vạn ngôn ngữ, lại đều phá diệt tiêu tán khi một kiếm kia của Diệp Thanh Tuyết đâm tới.

Kiếm của Diệp Thanh Tuyết khác với mọi người. Kiếm của nàng là sấm sét. Đó không phải là kiếm, mà là một vật chớp do tinh khí thần toàn thân nàng biến thành, tương dung cùng Đế Vương kiếm.

Lấp lánh đất trời, khiến mưa gió vô biên vô hạn phải thất sắc.

Đâm vào trong miếu thần trên chín tầng trời.

Ở một khắc này toàn thân Trần Cảnh sáng rực lên. Hắn vươn tay ra, không rõ nhanh đến đâu, nhưng khó khăn lắm dựa vào lòng bàn tay chống lại một kiếm kia.

Một kiếm đâm vào lòng bàn tay Trần Cảnh. Đúng một sát na đó, miếu thần bắt đầu sụp đổ, hóa thành một cái động đen. Mưa gió ngừng lại trong chớp mắt. Nhưng mà, một kiếm kia cũng không đâm vào lòng bàn tay Trần Cảnh.

Lòng bàn tay của hắn có một con mắt mộng ảo lấp loáng, cách kiểm kia chỉ một chút.

Trần Cảnh nhìn đôi mắt lạnh lùng đằng sau mặt nạ vàng của Diệp Thanh Tuyết. Chỉ trong nháy mắt, lại như đã qua nghìn vạn năm.

Vừa đối mắt, Trần Cảnh đã biết có một số việc là không cách nào cải biến, tựa như quyết định của sư tử. Mấy năm trước ở trong Linh Tiêu bảo điện, một màn trước lúc sư tử đeo lên mặt nạ không ngờ thành tuyệt biệt.

- Thân thể này của ta là sư tử ban tặng, vậy trả lại cho sư tử đi.

Trần Cảnh vừa nói xong, kiểm đã đâm đến lòng bàn tay hắn. Theo đó, thân thể hắn xuất hiện rạn nứt, rồi dần dần rã ra, tựa như tượng đất tan vỡ sau khi nhận một đòn nghiêm trọng, theo gió mưa mà rơi xuống mặt đất.

Cảm giác thân thể vỡ tan từng khúc không cách nào nói hết. Cho dù lấy tâm tình của Trần Cảnh thì cũng cảm thấy thống khổ vạn phần. Nhưng mà trong nháy mắt khi thân thể hắn vỡ tan, hắn lại có một loại nhẹ nhõm cùng vui sướng khi được quay về trời đất. Tinh thần của hắn tán nhập thế gian, liên thông hàng tỉ sinh linh trên đời.

Tín ngưỡng vô biên, nguyện lực vô biên giúp hắn không hề có chút thống khổ nào khi mất đi thân thể. Trời đất hư vô tại giờ khắc này như thành thân thể hắn. Tâm ý của hàng tỉ sinh linh đều ở trong lòng hắn. Cảm giác nguyện lực và tín ngưỡng vô biên này khiến hắn tiêu tán trong say mê, lại từ biên giới trầm mê bừng tỉnh. Nhưng mà, cảm giác tương thông với đất trời trong nháy mắt ấy lại khiến hắn lộ xác rồi.

Cũng giờ khắc này, hắn hiểu chưa ai có thể độc hưởng được tín ngưỡng như vậy, chỉ sợ cũng không có ai có cơ duyên nhất niệm cảm ứng hàng tỉ sinh linh như vậy.

Trong vòng xoáy u ám, một ngọn đèn xanh chìm nổi sáng tắt, một tấm bia thần tựa như tảng đá sừng sững, một thanh Quảng Hàn kiếm lẳng lẳng tản ra ánh trắng, một vỏ sò như ẩn như hiện, bên cạnh là một con tôm đỏ thẫm như muốn lao ra, lại không cách nào thoát khỏi lực cản từ vòng xoáy kia.

Lại có ba tờ giấy màu vàng phấp phới, đó là Hoàng Đình kinh. Tiếp tục có nửa quyển sách ở cạnh ẩm đạm không hề nổi bật, đó là nửa cuốn sổ Sinh Tử.

Một con bướm bướm ở trong đó bay lượn.

Đế Vương kiếm trong tay Diệp Thanh Tuyết điểm lên trời một cái, vô số sao trời hiện lên, ánh sao chói lọi.

Toàn bộ Chu Thiên Tinh Đấu trận đồ khuyết thiếu không chỉ có bia thần Tì Vũ của Trần Cảnh và bia Thái Âm. Kỳ thực bia thần Thái Dương cũng không biết đi đâu. Đó là Đế Tuấn tự mình tế luyện.

Mà ngay khi Diệp Thanh Tuyết định dùng lực đồng nguyên của Chu Thiên Tinh Đấu thu bia thần Tì Vũ, thì từ trong vòng xoáy lại trào ra cuồng phong. Trong cuồng phong lại có mưa xối xả theo ra. Gió như tia kiếm, mưa như ánh kiếm.

Trong mưa gió, vòng xoáy kia xuất hiện một bàn tay, rồi tất cả đều hướng về bàn tay đó. Cuối cùng, vòng xoáy không ngừng thu nhỏ lại, co rút vào lòng bàn tay, hóa thành một con mắt.

Bàn tay kia cũng không dừng, chuyển hướng chộp tới Diệp Thanh Tuyết. Bàn tay thật lớn, thật lạnh, màu xanh đen như đông cứng, như bàn tay thiên đạo. Mà con mắt trong lòng bàn tay càng làm cho người ta chỉ vừa nhìn liền giống như ba hồn bảy vía đều bị hút vào.

Đế Vương kiếm trong tay Diệp Thanh Tuyết chỉ trời sao, tựa như nắm đó tại trong thành Tần Quảng dẫn sét xuống. Chỉ là lần này nàng dẫn không phải sấm sét, mà là lực lượng ánh sao. Thế nhưng tức thì có một bàn tay che phủ trời sao, ngăn cách liên hệ giữa Diệp Thanh Tuyết vào các ngôi sao.

Bàn tay hạ xuống, chỉ một phát đã bắt được Diệp Thanh Tuyết. Bàn tay biến ảo trong hư không, hóa thành một người thân mặc áo bào đen, khuôn mặt chính là Trần Cảnh. Hắn ngăm ngúa mặt đất bao la. Ở trong mắt hắn, linh khí trong mặt đất như vòng xoáy mà vận chuyển. Trong tối tăm, quy tắc đang mau chóng hình thành. Mà bầu trời cũng vậy, thoát ly là tại lúc này.

Trong lòng hắn hoang mang không rõ, chỉ cảm thấy trời đất này xa lạ như vậy, giả dối như vậy.

Nghĩ tới nơi đây, hắn tự nhiên hóa thành một con bướm bướm tối màu, bay lượn giữa đất trời.

"Thương thiên vô tình địa dựng linh, luân hồi huyễn diệt nhân gian tình.

Bất tri thân vãng hà xử quy, bất tri mộng tông hà niên tỉnh.

Mê mê mộng mộng thiên địa khách, âm thể chi trung nhất u hồn.

Bách niên ky duyên thân như điệp, thoát kiếp tiêu diêu bản phi thần."

Tạm dịch:

"Trời xanh vô tình tạo sinh linh, luân hồi tiêu tan nhân gian tình.

Không biết thân về nơi nào nhỉ, không biết mộng tỉnh từ năm nao.

Mờ mịt làm khách trong trời đất, u hồn bên trong cõi âm gian.

Trăm năm cơ duyên thân hóa bướm, thoát kiếp tiêu dao chẳng phải thần."

Đất trời vang vọng một đoạn văn. Một con bướm bướm tối màu bay ra ngoài cửa thiên.

Trên mặt đất, từng tia sáng chiếu thẳng đến, như muốn cùng con bướm bay ra ngoài bầu trời, lại như muốn truy đuổi con bướm bướm kia.

~~~~~ (Toàn văn xong) ~~~~~

Đôi lời của tác giả:

Cổ sự về Trần Cảnh đã kết thúc. Trời đất này cuối cùng diễn hóa thành bộ dáng gì, đối với Trần Cảnh đã không còn quan trọng. Hắn cũng không quan tâm. Hồng đại hiệp và võ sò luôn ở bên cạnh hắn. Lý Anh Ninh được ba trang "Hoàng Đình", lại viết một bộ "Hoàng Đình" khác. Hư Linh dùng phương thức của mình mà bảo tồn trên thế gian. Còn những người thờ phụng Trần Cảnh thì vẫn thờ phụng Trần Cảnh, mãi đến ngày nào đó tín ngưỡng điêu linh.

Đối với người ở nhân gian, tín ngưỡng là một chỗ dựa, chứ không nhất định phải đạt được.

Viết đến đây là kết thúc, có lẽ có người sẽ cảm thấy cái kết này chưa thỏa đáng. Nói thật, số lượng từ ở đoạn cuối sách thiếu rất nhiều, rất xin lỗi. Nhưng tôi không cảm thấy kết thúc như vậy là "nát". Tôi luôn thích viết lưu lại ba phần mở. Giống như có ai đó từng nói, ý lưu ba phần, tình càng đậm. Những nhân vật không viết đến kết cục, sẽ để cho mọi người tự tưởng tượng đi. Chúng ta là bởi vì tưởng tượng mà gặp nhau, cần gì lại phải bởi vì tưởng tượng mà tâm sinh buồn bực? Như vậy được không bù nổi mất rồi. Nếu quyển sách này có thể khiến mọi người khi xem mỗi một chương lại có vài phút quên mình và trầm mê, thì đó chính là vinh quang lớn nhất của tôi.

Kết thúc vào thời điểm này, tôi biết sẽ có rất nhiều bằng hữu không ủng hộ, trang web cũng không ủng hộ, nhưng vẫn phải kết thúc thôi. Không phải là tôi viết bừa, không phải tôi không quan tâm tới ý kiến cùng cách nhìn của mọi người. Mà là tôi cảm thấy ở quyển sách này muốn viết gì đều đã viết ra rồi, viết tiếp lại thành viết cụt, không chỉ khiến quyển sách "chết đi", còn bóp chết luôn cả không gian tưởng tượng của mọi người, vậy sẽ không còn ý tứ.

Mặc kệ mọi người có đồng ý hay không lời tôi nói ở trên, những quyển sách tiếp theo tôi viết đều sẽ như vậy, lúc ý tận nhất định sẽ kết thúc, cũng để lại ba phần mở. Tôi chính là một tác giả như vậy, hy vọng mọi người có thể nhớ kỹ tôi — Thân Văn Chỉ Tiêm.

-----oo0oo-----

Đôi lời của nhóm dịch:

Như vậy là Hoàng Đình đã kết thúc sau trọn bộ 385 chương chia làm ba quyển. Cảm ơn các dịch giả Bạch Ngọc Sách: †Ares†, Hoangtruc, MinK, Tiểu Băng, Lamlamyu17, Tiểu Dĩnh, KìNgộ, Shark, Đường Huyền Trang, KtXd và VIIGstar... đã chung tay cùng hoàn thành bộ truyện này. Cảm ơn các độc giả đã luôn ủng hộ về mặt tinh thần để bộ truyện được dịch đến tận chương cuối cùng.

Đôi lời của Mink sau khi Hoàng Đình hoàn thành:

Mình vẫn là một người mới tham gia dịch truyện mạng và đây cũng là truyện đầu tiên của mình. Bắt đầu dịch từ Chương 26 của quyển hai và may mắn vẫn có thể đi đến khi Hoàng Đình hoàn thành. Không lan man nữa, mình cảm ơn lão Rét vì quá lười nên đã tìm kiếm người đọc tham gia dịch và mình đã mắc câu. Cảm ơn bạn hoangtruc xinh đẹp đã tận tình sửa lỗi, động viên, nhắc nhở trong suốt quãng đường mình đi cùng với Hoàng Đình. Cảm ơn các bạn đã đọc truyện và tham gia thảo luận, đặc biệt là

anhtuanngoc người đọc giả cần mẫn luôn soát lỗi sau mỗi chương dịch để truyện được hoàn thiện. Chào mọi người và chúc may mắn.

Bạch Ngọc Sách, ngày 17 tháng 12 năm 2018.

Table of Contents

Mục lục

Quyển 1

Chương 1: Thiên La

Chương 2: Phù Dung Kiếm Kinh

Chương 3: Hoa Đại Ven Đường Rung Rinh Trong Gió

Chương 4: Ánh Chớp Tầng Tầng Như Tuyết Trắng

Chương 5: Kim Đài Ngọc Khuyết Đối Trường Sinh

Chương 6: Thiên Địa Đồng Lô

Chương 7: Luyện Kiếm

Chương 8: Hình Ảnh Không Có Âm Thanh

Chương 9: Chém

Chương 10: Yêu Tu Sông Kinh Hà

Chương 11: Hà Bá

Chương 12: Kiếp Sau Xin Nguyên Làm Chim

Chương 13: Cát Bụi

Chương 14: Oán Niệm

Chương 15: Mượn Pháp Lực

Chương 16: Sa Công

Chương 17: Sơn Thần Núi Thúy Bình

Chương 18: Mượn Núi Non Dừng Một Lát

Chương 19: Kinh Hà Tế Thần Chú

Chương 20: Ngự Thủy

Chương 21: Thần Chiến

Chương 22: Chặt Đầu Tế Anh Linh

Chương 23: Ba Lần Hỏi

Chương 24: Hèn Nhát

Chương 25: Dung Hợp

Chương 26: Ngưng Sát

[Chương 27: Kiếm Thuật](#)
[Chương 28: Vu Cổ](#)
[Chương 29: Vây Giết Mấy Tháng](#)
[Chương 30: Linh Bảo Tiên Thiên](#)
[Chương 31: Thế Giới Đen Trắng](#)
[Chương 32: Cơ Duyên](#)
[Chương 33: Phong Ấn](#)
[Chương 34: Mê Thiên](#)
[Chương 35: Trật Tự](#)
[Chương 36: Lực Có Lúc Cạn](#)
[Chương 37: Đấu Phép](#)
[Chương 38: Thần Miếu Lưu Ảnh](#)
[Chương 39: Thế](#)
[Chương 40: Lũ Lụt](#)
[Chương 41: Trấn](#)
[Chương 42: Thanh Khâu Có Hồ](#)
[Chương 43: Bá Lăng](#)
[Chương 44: Diệt Ma](#)
[Chương 45: Âm Phủ](#)
[Chương 46: Binh Trận](#)
[Chương 47: Võ Đầu](#)
[Chương 48: "Sơn Diên Phất Kiếm Thanh Tụ Khinh"](#)
[Chương 49: Vết Kiếm Qua Bao Nhiêu Năm Tháng](#)
[Chương 50: Ảo - Thật](#)
[Chương 51: U U](#)
[Chương 52: Chìm Trong Địa Ngục](#)
[Chương 53: Bụi Đen Đầy Trời](#)
[Chương 54: Màn Đêm Thăm Thẳm](#)
[Chương 55: Ai Múa Roi Sét Dưới Vực Sâu](#)
[Chương 56: Xin Cho Ta Mãi Chìm Trong Mộng](#)
[Chương 57: Mượn Một Khúc Âm Thanh Trời Đất](#)
[Chương 58: Lời Nguyễn Ác Mộng Vong Hồn](#)

[Chương 59: Quên](#)
[Chương 60: Hóa Bướm](#)
[Chương 61: Hoàn Dương](#)
[Chương 62: Thương Tuyết Tiên Phù](#)
[Chương 63: Châu Hắc Diệu](#)
[Chương 64: Triệu Ngọc Bạch](#)
[Chương 65: Trảm Tiên Phật](#)
[Chương 66: Mượn Đường](#)
[Chương 67: Thập Diện Vi Sát](#)
[Chương 68: Kinh Hà Xa Xôi](#)
[Chương 69: Đệ Tử Thiên La](#)
[Chương 70: Quẻ Tính](#)
[Chương 71: Tìm](#)
[Chương 72: Diệp Thanh Tuyết](#)
[Chương 73: Toàn Bại](#)
[Chương 74: Tượng Thần](#)
[Chương 75: Ai Rút Kiếm Trâm Khỏi Tượng Đá?](#)
[Chương 76: Hàng Tử Công Xiềng Khóa Vạn Năm](#)
[Chương 77: Trọng Sinh](#)
[Chương 78: Thiên Kiếp](#)
[Chương 79: Thời Đại Yêu Tộc](#)
[Chương 80: Kiếm Hóa Vô Hình](#)
[Chương 81: Thần Du Tinh Không](#)
[Chương 82: Hóa Bướm](#)
[Chương 83: Đạo Kinh](#)
[Chương 84: Phương Thốn](#)
[Chương 85: La Phù Kiếm Tiên](#)
[Chương 86: Đấu Kiếm](#)
[Chương 87: Ly Trần](#)
[Chương 88: Điểm Danh](#)
[Chương 89: Tâm Chiến](#)
[Chương 90: Nghịch Thế](#)

[Chương 91: Giao Long Vương](#)
[Chương 92: Hóa Rồng](#)
[Chương 93: Mở Miệng Sinh Thuật](#)
[Chương 94: Linh Lung Trấn Yêu Tháp](#)
[Chương 95: Truyền Nhân Côn Lôn](#)
[Chương 96: Phệ Niệm](#)
[Chương 97: Đêm Yên Tĩnh](#)
[Chương 98: Hồi Đạo](#)
[Chương 99: Thiếu Nữ Cưỡi Hạc](#)
[Chương 100: Luyện Hồn](#)
[Chương 101: Bé Gái Đánh Cá Trên Sông Kinh Hà Năm Xưa](#)
[Chương 102: Giảng Đạo](#)
[Chương 103: Nhìn Lời Nói, Hành Động Mà Nhận Biết Phẩm Tính](#)
[Chương 104: Hộ Pháp](#)
[Chương 105: Một Ngọn Đèn, Một Đoàn Người](#)
[Chương 106: Đình Trách Mưa, Đèn Định Hồn](#)
[Chương 107: Lôi Đình Pháp Kiếm](#)
[Chương 108: Sương Trắng Như Sóng](#)
[Chương 109: Linh Hà Hãm Không Kiếm Vực](#)
[Chương 110: Dò Xét Trận](#)
[Chương 111: Con Đường Xác Chết](#)
[Chương 112: Phá Miếu](#)
[Chương 113: Hóa Kiếm Thành Tia](#)
[Chương 114: Hãm Tiên](#)
[Chương 115: Nhập Miếu](#)
[Chương 116: Trốn](#)
[Chương 117: Ngày Sau Lại Uống Túy Tiên Mộng](#)
[Chương 118: Ngoại Lực Há Độ Được Tâm Ma](#)
[Chương 119: Cớ Sao Không Luyện Tâm](#)
[Chương 120: Tồn Tại Tất Có Khắc Chế](#)
[Chương 121: Chư Tà Tránh Lui](#)
[Chương 122: Duyên Diệt, Chỉ Còn Thần Vị](#)

[Chương 123: Duyên Sinh Duyên Diệt](#)
[Chương 124: Một Ý Niệm, Tự Tại Thiên Địa](#)
[Chương 125: Một Quẻ Hối Quý Thần](#)
[Chương 126: Long Vương Kinh Hà](#)
[Chương 127: Tâm Có Mầm Non Âm Thầm Nảy Mầm](#)
[Chương 128: Muốn Xông Tận Trời Cao](#)
[Chương 129: Thịnh Thần Phù Hộ](#)
[Chương 130: Trời Đất Có Thần Cấm](#)
[Chương 131: Tâm Tình Có Nảy Sinh, Cũng Nên Dừng Lại Ở Lễ Nghĩa Cư Xử](#)
[Chương 132: Nàng Thuộc Về Đêm Tối](#)
[Chương 133: Dưới Hàng Mi Rủ, Có Nụ Cười Khẽ](#)
[Chương 134: Trời Loạn, Ai Sẽ Lại Phong Thần?](#)
[Chương 135: Tầng Tầng Trói Buộc](#)
[Chương 136: Khắp Nơi Đều Giành Đường Sống](#)
[Chương 137: Yêu Linh Nghe Đạo Trước Thần Miếu](#)
[Chương 138: Quảng Hàn](#)
[Chương 139: Chân Thần](#)
[Chương 140: Một Đêm Đổi Thần](#)
[Chương 141: Ai Khóc Ai Cười Ai Lạnh Bạc](#)
[Chương 142: Thần Phù Hộ? Tự Cứu!](#)
[Chương 143: Không Tranh Phù Hoa](#)
[Chương 144: Đi Con Đường Nào](#)
[Chương 145: "Tự Thử Bá Lăng Tế Hồn Phiên"](#)
[Chương 146: Tế Thần Bá Lăng Ta](#)
[Chương 147: Từng Có Kiếm Hà Nghiêng Trời Diệt Tiên Thánh](#)
[Chương 148: Nguyên Lực Sinh Lửa Nóng](#)
[Chương 149: Ánh Kiếm Thiêu Đốt](#)
[Chương 150: Quỷ Vực Chốn Nhân Gian](#)
[Chương 151: Cổ Gia Có Cô Gái Lần Đầu Chém Quỷ](#)
[Chương 152: Thần Linh Thủ Thân Kinh](#)
[Chương 153: Đời Này Có Thứ Gọi Là Bằng Hữu](#)

[Chương 154: Ai Không Tính Kế?](#)

[Chương 155: Mê Ảo Theo Tâm Mà Sinh](#)

[Chương 156: Tâm Đã Từng Thành Kính](#)

[Chương 157: Thiêu Đốt Linh Hồn](#)

[Chương 158: Một Khúc Oan Hồn Và Dân Nước Lũ](#)

[Chương 159: Thiên Tâm Là Gì?](#)

[Chương 160: Trừ Ma Vệ Đạo](#)

[Chương 161: Đẩy Sóng Bá Lăng Sơ Hiển Danh](#)

[Chương 162: Nếu Ta Là Cỏ Cây](#)

[Chương 163: Nếu Ta Có Kiếm](#)

[Chương 164: Tượng Thần Trấn Trời Đất](#)

[Chương 165: Sóng Dữ Dân Trào Nhấn Chìm Côn Lôn](#)

[Chương 166: Khi Rạng Đông Lấp Ló Giữa Những Áng Mây](#)

[Chương 167: Bảo Tháp Trấn Kinh Hà](#)

[Chương 168: Đun Sôi Nấu Biển!](#)

[Chương 169: Tượng Đá Không Sinh Mệnh Tự Chân Linh](#)

[Q1 - Phụ Chương: Tập Thơ Về Các Nhân Vật Trong “Hoàng Đình”](#)

[Quyển Ii - Chương 1: Trần Thế Chó Ngựa](#)

[Chương 101 → 200](#)

[Q2 - Chương 2: Dưới Ánh Trăng Nói Lời Ly Biệt](#)

[Q2 - Chương 3: Hoa Nở Mấy Đóa, Đóa Nào Cũng Tươi Đẹp](#)

[Q2 - Chương 4: Ngọn Đèn Trong Bóng Tối](#)

[Q2 - Chương 5: Tân Sinh Trong Chuyển Luân Điện](#)

[Q2 - Chương 6: Bá Lăng Quỷ Thành, Người Sống Chờ Gần](#)

[Q2 - Chương 7: Trên Thành Dưới Thành](#)

[Q2 - Chương 8: Từ Nay Về Sau, Ta Sẽ Là Một Chương Giáo](#)

[Q2 - Chương 9: Có Mộng Có Oán Kết Trong Lòng](#)

[Q2 - Chương 10: Đạo Tràng Khắp Nơi Thu Tín Ngưỡng](#)

[Q2 - Chương 11: Nàng Có Đôi Vai Gầy, Gánh Lấy Cả Quảng Hàn](#)

[Q2 - Chương 12: Tam Lăng Hung Địa](#)

[Q2 - Chương 13: Nhìn Con Sóng Phản Chiếu Thế Gian](#)

[Q2 - Chương 14: Nhìn Đại Đạo, Sinh Thần Thông](#)

[Q2 - Chương 15: Một Con Sóng Trong, Vẽ Nên Hình Ảnh Trong Lòng](#)

[Q2 - Chương 16: Kiếp Nạn Của Thần Minh](#)

[Q2 - Chương 17: Vật Tùy Tâm Sinh](#)

[Q2 - Chương 18: Khó Nhất Vẫn Là Thả Tâm Xuống](#)

[Q2 - Chương 19: Bảo Không Mê Người, Là Người Tự Mê](#)

[Q2 - Chương 20: Ánh Trăng Ngàn Năm Trong Vỗ Kiếm](#)

[Q2 - Chương 21: Trong Miếu, Vẽ Địa Ngục](#)

[Q2 - Chương 22: Gìn Giữ Không Bằng Dung Nạp](#)

[Q2 - Chương 23: Trọc Lãng Quan](#)

[Q2 - Chương 24: Thuật Phân Thần Hóa Sinh Hàng Lâm](#)

[Q2 - Chương 25: Gió Thổi Không Tan Hết Sát Cơ](#)

[Q2 - Chương 26: Một Bước Vạn Dặm, Một Kiếm Vào Đông Hải](#)

[Q2 - Chương 27: Tuyệt Tiên](#)

[Q2 - Chương 28: Kiếm Ý Bên Trong Con Sóng Đục](#)

[Q2 - Chương 29: Thế Gian Có Phép Tên Là Khu Thần](#)

[Q2 - Chương 30: Vạn Loại Sương Mù Tranh Tự Do](#)

[Q2 - Chương 31: Cổ Sự Nội Ngoại](#)

[Q2 - Chương 32: Thiên Ma, Thánh Giả Đều Là Ta](#)

[Q2 - Chương 33: Kết Bạn Đạo La Phù](#)

[Q2 - Chương 34: Tuyệt Tiên Kiếm Trận](#)

[Q2 - Chương 35: Kiếm Treo Cao Cửa Điện](#)

[Q2 - Chương 36: Theo Gió Ẩn Vào Đêm](#)

[Q2 - Chương 37: Nhiều Loại Nghi Hoặc, Ta Nguyên Phi Thăng Tự Minh Giải Thích](#)

[Q2 - Chương 38: Cô Gái Nằm Trên Đài Tế](#)

[Q2 - Chương 39: Dung Pháp Khắc Hoàng Đình](#)

[Q2 - Chương 40: Thần Hàng Lâm](#)

[Q2 - Chương 41: Công Chúa Thị Thần](#)

[Q2 - Chương 42: Cười Tôm Nhập Chiến Quốc](#)

[Q2 - Chương 43: Thành Kinh](#)

[Q2 - Chương 44: Năm Rõ Mươi Đờ](#)

[Q2 - Chương 45: Lửa Thiêu Trăm Dặm Kinh Hà](#)
[Q2 - Chương 46: Người Và Bướm Vĩnh Viễn Không Biến Mất](#)
[Q2 - Chương 47: Bia Thần Kinh Hà](#)
[Q2 - Chương 48: Thanh Liên Pháp Hội](#)
[Q2 - Chương 49: Bia Thần Trấn Ô Hà](#)
[Q2 - Chương 50: Không Nói Lợi, Tức Tâm Vô Tư](#)
[Q2 - Chương 51: Không Khóc, Không Thể Khóc](#)
[Q2 - Chương 52: Áo Bào Mê Thiên Kiếm Điệp Giữa Sơn Hải](#)
[Q2 - Chương 53: Chu Thiên Pháp Tắc](#)
[Q2 - Chương 54: Bồng Lai](#)
[Q2 - Chương 55: Cuồng Phong Cuốn Sóng Sinh Hiểm Tượng](#)
[Q2 - Chương 56: Tịnh Cầu](#)
[Q2 - Chương 57: Ánh Trăng Như Mộng](#)
[Q2 - Chương 58: Ánh Kiếm Xé Trán Rồng Xanh](#)
[Q2 - Chương 59: Vài Câu Chuyện](#)
[Q2 - Chương 60: Trọc Lãng Nhìn Thanh Tuyết](#)
[Q2 - Chương 61: Đại Thọ Của Long Vương](#)
[Q2 - Chương 62: Thu Nguyệt Hạp Cốc](#)
[Q2 - Chương 63: Long Cung](#)
[Q2 - Chương 64: Sát Cơ](#)
[Q2 - Chương 65: Luyện Ma Nhập Bia](#)
[Q2 - Chương 66: Tượng Thần Hiện Trong Lòng, Ma Niệm Tự Tiêu Tan](#)
[Q2 - Chương 67: Ti Vũ](#)
[Q2 - Chương 68: Quên Đi Trong Lúc Bay Lên](#)
[Q2 - Chương 69: Yêu Linh Thủ Hộ Thần Miếu](#)
[Q2 - Chương 70: Liên Điệp](#)
[Q2 - Chương 71: Dưới Giếng Nhìn Trời](#)
[Q2 - Chương 72: Ăn Rồng](#)
[Q2 - Chương 73: Sinh Mệnh Quy Chúc](#)
[Q2 - Chương 74: Thịnh Hà Bá Trảm Ma Vật Này](#)
[Q2 - Chương 75: Gào Thét Trên Mặt Sông](#)

[Q2 - Chương 76: Chờ Đợi](#)
[Q2 - Chương 77: Mừng Bảy, Trăng Lười Liềm](#)
[Q2 - Chương 78: Mừng Chín, Trăng Như Mắt, Nhìn Thế Gian](#)
[Q2 - Chương 79: Mượn Một Khúc Ma Âm](#)
[Q2 - Chương 80: Ngủ Say](#)
[Q2 - Chương 81: Thanh Tâm Trừ Ma Chú](#)
[Q2 - Chương 82: Như Mộng Mà Không Phải Mộng](#)
[Q2 - Chương 83: Thái Thượng Động Uyên Thần Chú Kinh](#)
[Q2 - Chương 84: Đêm Khuya, Trăng Tỏ, Kiếm Như Sương](#)
[Q2 - Chương 85: Quyết Chiến, Sương Hoa Đầy Trời](#)
[Q2 - Chương 86: Lên Trời Xuống Đất](#)
[Q2 - Chương 87: Lưới Lớn](#)
[Q2 - Chương 88: Hoàng Hôn, Thịnh Tế Tự Ta!](#)
[Q2 - Chương 89: Tâm Dậy, Bão Táp Sinh](#)
[Q2 - Chương 90: Áo Giác Bất Khuất](#)
[Q2 - Chương 91: Đạo Ý Phù Pháp Khuynh Đảo Một Núi](#)
[Q2 - Chương 92: Tiếng Chuông Côn Lôn](#)
[Q2 - Chương 93: Hộ Giáo Đệ Tử](#)
[Q2 - Chương 94: Tên Lạc Ngoài Núi](#)
[Q2 - Chương 95: Chúng Sinh Đều Là Chân Ma](#)
[Q2 - Chương 96: Tính Toán Ngàn Năm](#)
[Q2 - Chương 97: Thời Khắc Sinh Tử, Hết Thảy Diệu Pháp Đều Hiện](#)
[Q2 - Chương 98: Đến Tận Bây Giờ, Vẫn Không Muộn](#)
[Q2 - Chương 99: Linh Sơn Thế Tôn](#)
[Q2 - Chương 100: Phù Duyệt Bất Tranh, Cổ Vô Vưu](#)
[Q2 - Chương 101: Ngọc Hư Cung Sup Đố](#)
[Q2 - Chương 102: Đại Trận Côn Lôn](#)
[Q2 - Chương 103: Phong Thần Trong Giông Tố](#)
[Q2 - Chương 104: Một Con Rồng Tới Từ Hướng Tây](#)
[Q2 - Chương 105: Không Mời Thì Ta Sẽ Không Vào Nhà](#)
[Q2 - Chương 106: Người Có Hồ Thẹn, Chỉ Nên Âm Thầm Phân Giải](#)

[Q2 - Chương 107: Không Thuận Theo Cầu Ác, Không Can Thiệp Nhân Hoạ](#)

[Q2 - Chương 108: Thiên Thần Ti Vũ](#)

[Q2 - Chương 109: Chu Thiên Tinh Đấu Trận](#)

[Q2 - Chương 110: Càn Khôn Ô Trọc, Vẫn Có Kẻ Biết Thần](#)

[Q2 - Chương 111: Tin Ta Có Thể Xóa Đi Tuyệt Vọng](#)

[Q2 - Chương 112: Lan Lăng Vương Phủ, Tượng Thần Thành](#)

[Q2 - Chương 113: Lời Cầu Nguyện](#)

[Q2 - Chương 114: Thành Quân An](#)

[Q2 - Chương 115: Dưới Trời Mưa Bão Tăng Hối Thần](#)

[Q2 - Chương 116: Đầu Nhân Quân, Nặng Bao Nhiêu?](#)

[Q2 - Chương 117: Một Thân Hóa Ngàn](#)

[Q2 - Chương 118: Âm Dương Nơi Nào Có Thể Sống Yên Ổn](#)

[Q2 - Chương 119: Lão Tổ](#)

[Q2 - Chương 120: Mười Bảy Lộ Quỷ Vương](#)

[Q2 - Chương 121: Bằng Hữu](#)

[Q2 - Chương 122: Ngẩng Đầu Xem Sắc Trời Ra Sao](#)

[Q2 - Chương 123: Diêm La](#)

[Q2 - Chương 124: Từng Bước Có Pháp](#)

[Q2 - Chương 125: Một Sợi Tơ Hồng Thêu Huyết Hà](#)

[Q2 - Chương 126: Bóng Tối](#)

[Q2 - Chương 127: Một Mình Ngồi Trước Án, Hiến Pháp Hai Cối Âm Dương](#)

[Q2 - Chương 128: Sư Tử Minh Vương](#)

[Q2 - Chương 129: Ngày Mười Một Tháng Bảy](#)

[Q2 - Chương 130: Tung Bay Đi, Bằng Hữu Của Ta](#)

[Chương 201 → Hết](#)

[Q3 - Chương 1: Sinh Linh Trên Trời Như Thiêu Thân](#)

[Q3 - Chương 2: Kiếm Chú](#)

[Q3 - Chương 3: Thế Tôn Danh Cứu Khổ, Đạo Quân Hào Trường Sinh](#)

[Q3 - Chương 4: Kiếm Điệp Tung Hoành Nhập Linh Tiêu](#)

[Q3 - Chương 5: Bảo Vệ](#)

[Q3 - Chương 6: Mê Thiên Kiếm Pháp](#)
[Q3 - Chương 7: Đậm Như Mực, Tươi Như Máu](#)
[Q3 - Chương 8: Một Người, Vạn Địch](#)
[Q3 - Chương 9: Hô Phong Hoán Vũ](#)
[Q3 - Chương 10: Mỗi Người Mỗi Pháp](#)
[Q3 - Chương 11: Linh Tiêu Kiếm Vực](#)
[Q3 - Chương 12: Nếu Năm Đó Ta Là Thiên Đế](#)
[Q3 - Chương 13: Mở Miệng Một Lời Đã Là Pháp Tắc](#)
[Q3 - Chương 14: Tượng Thần Trấn Nê Hoàn](#)
[Q3 - Chương 15: Cô Tích](#)
[Q3 - Chương 16: Lúc Đó Chỉ Có Thể Nói Là Bình Thường](#)
[Q3 - Chương 17: Bộ Dáng Của Ta](#)
[Q3 - Chương 18: Hiện Thần](#)
[Q3 - Chương 19: Tiểu Viên Dung](#)
[Q3 - Chương 20: Thế Giới Trong Lòng](#)
[Q3 - Chương 21: Mỗi Người Có Cuộc Sống Của Mình](#)
[Q3 - Chương 22: Tiên Không Cầm Giữ Được, Đạo Ứng Với Vứt Bỏ](#)
[Q3 - Chương 23: Nhất Triêu Tinh Lai Đế Vương Xuất, Bách Thần Thiên Tiên Tẩn Thất Thông](#)
[Q3 - Chương 24: Gió Đây, Mưa Đây](#)
[Q3 - Chương 25: Không Nên Trở Về](#)
[Q3 - Chương 26: Có Một Cậu Bé Tên Là Thanh Đế](#)
[Q3 - Chương 27: E Là Hắc Không Tiếp Được Một Ấn Phiên Thiên Của Ta](#)
[Q3 - Chương 28: Thủ Thành Bảy Mươi Năm](#)
[Q3 - Chương 29: Kém Đến Quá Xa](#)
[Q3 - Chương 30: Từ Nay Năm Xưa Đã Là Cảnh Cũ \(*\)](#)
[Q3 - Chương 31: Nhẹ Thối Ấn Tung Bay](#)
[Q3 - Chương 32: Năm Tháng Lãng Động](#)
[Q3 - Chương 33: Lửa Cháy](#)
[Q3 - Chương 34: Chủng Kiếm](#)
[Q3 - Chương 35: Sáng Sinh Chiều Tử](#)

[Q3 - Chương 36: Trấn Thần](#)
[Q3 - Chương 37: Bức Họa Thiên Hà](#)
[Q3 - Chương 38: Nguyên Ma Thứ Hai](#)
[Q3 - Chương 39: Trong Thành Bá Lăng Trảm Phân Thân](#)
[Q3 - Chương 40: Phá Vọng Nhìn Thiên Địa](#)
[Q3 - Chương 41: Tụ Tiên Lâu](#)
[Q3 - Chương 42: Một Nén Nhang Thơm Điểm Mùi Hương](#)
[Q3 - Chương 43: Tiếng Đàn Văng Vẳng Trong Mây](#)
[Q3 - Chương 44: Trong Cung Tử Vi, Bầy Yêu Tụ](#)
[Q3 - Chương 45: Lạc Hồn Không Biết Chốn Về](#)
[Q3 - Chương 46: Âm Sát Đế](#)
[Q3 - Chương 47: Thịnh Bảo Bồi Xoay Người](#)
[Q3 - Chương 48: Giấc Mơ Cưỡi U Địa Ngục](#)
[Q3 - Chương 49: Tại Âm Thế, Lạc Nương Hối Trường Sinh](#)
[Q3 - Chương 50: Chuyển Luân](#)
[Q3 - Chương 51: Phù Trần](#)
[Q3 - Chương 52: Mị Đồng](#)
[Q3 - Chương 53: U Hồn](#)
[Q3 - Chương 54: Bên Bờ Huyết Hà Luyện Thần Thông](#)
[Q3 - Chương 55: Thần Miếu](#)
[Q3 - Chương 56: Người Này Đã Thành Truyền Thuyết](#)
[Q3 - Chương 57: Một Chương Định Càn Khôn](#)
[Q3 - Chương 58: Quạt Ba Tiêu](#)
[Q3 - Chương 59: Thần Hàng](#)
[Q3 - Chương 60: Âm Dương](#)
[Q3 - Chương 61: Thanh Nhan](#)
[Q3 - Chương 62: Mặt Nạ](#)
[Q3 - Chương 63: Chí Nguyên To Lớn](#)
[Q3 - Chương 64: Thần Quốc](#)
[Q3 - Chương 65: Chúng Sinh](#)
[Q3 - Chương 66: Chúng Sinh \(Hai\)](#)
[Q3 - Chương 67: Chúng Sinh \(Ba\)](#)

[Q3 - Chương 68: Chúng Sinh \(Bốn\).](#)
[Q3 - Chương 69: Chúng Sinh \(Năm\).](#)
[Q3 - Chương 70: Sáu Vị Đại Đế](#)
[Q3 - Chương 71: Sáu Vị Đại Đế \(Hai\).](#)
[Q3 - Chương 72: Sáu Vị Đại Đế \(Ba\).](#)
[Q3 - Chương 73: Sáu Vị Đại Đế \(Bốn\).](#)
[Q3 - Chương 74: Sáu Vị Đại Đế \(Năm\).](#)
[Q3 - Chương 75: Sáu Vị Đại Đế \(Sáu\).](#)
[Q3 - Chương 76: Sáu Vị Đại Đế \(Bảy\).](#)
[Q3 - Chương 77: Sáu Vị Đại Đế \(Tám\).](#)
[Q3 - Chương 78: Sáu Vị Đại Đế \(Chín\).](#)
[Q3 - Chương 79: Tín Ngưỡng \(Một\).](#)
[Q3 - Chương 80: Tín Ngưỡng \(Hai\).](#)
[Q3 - Chương 81: Trường Sinh Đại Đế](#)
[Q3 - Chương 82: Trên Đỉnh Thần Tiêu Ngọc Thanh](#)
[Q3 - Chương 83: Ý Chí Của Chúng Sinh](#)
[Q3 - Chương 84: Đại Kết Cục \(Một\).](#)
[Q3 - Chương 85: Đại Kết Cục \(Hai\).](#)
[Q3 - Chương 86: Đại Kết Cục \(Ba\).](#)
[Q3 - Chương 87: Đại Kết Cục \(Bốn\).](#)
[Q3 - Chương 88: Đại Kết Cục \(Xong\).](#)